Cuprinsul revistelor din anul 1954

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1954
EI VOR VORBI DESPRE GLORIA ÎMPĂRĂŢIEI LUI IEHOVA - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1954
CREŞTEREA COPIILOR ÎN SOCIETATEA LUMII NOI - *PAG. 39*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1954
MERITUL DE RĂSCUMPĂRARE AL LUI ISUS CRISTOS - *PAG. 77*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1954
MEMORIA LUI DUMNEZEU - *PAG. 115*

Revista nr. 5 – 1 martie 1954
REPARATORI ŞI RESTAURATORI AI RELIGIEI ADEVĂRATE - *PAG. 153*

Revista nr. 6 – 15 martie 1954
TEMELIILE LEGALE ALE LUMII NOi - *PAG. 189*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1954
PREOŢIA REGALĂ - *PAG. 227*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1954
LIPSA SEMNULUI INTEGRITĂŢII - *PAG. 265*

Revista nr. 9 – 1 mai 1954
MIRACOLUL ÎNVIERII - *PAG. 303*

Revista nr. 10 – 15 mai 1954
PĂSTRAREA SFINŢENIEI - *PAG. 341*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1954
ANUL 1926 ANUNŢĂ VENIREA UNUI TIMP DE MARE FERICIRE - *PAG. 379*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1954
DESCOPERIREA LUI ISUS CRISTOS - *PAG. 417*

Revista nr. 13 – 1 iulie 1954
CERINȚE PENTRU SERVICIU - *PAG. 455*

Revista nr. 14 – 15 iulie 1954
RELIGIA ÎN POLITICĂ ÎNSEAMNĂ RĂZBOI CU DUMNEZEU - *PAG. 493*

Revista nr. 15 – 1 august 1954
UN POPOR CU UN SCOP - *PAG. 529*

Revista nr. 16 – 15 august 1954
PUTEREA SPERANȚEI - *PAG. 567*

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1954
SĂ RECUNOAȘTEM ORGANIZAȚIA TEOCRATICĂ PENTRU VIAȚĂ - *PAG. 605*

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1954
IUBIREA ADEVĂRATĂ ESTE PRACTICĂ - *PAG. 643*

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1954
MINCIUNILE DUC LA PIERDEREA VIEȚII - *PAG. 681*

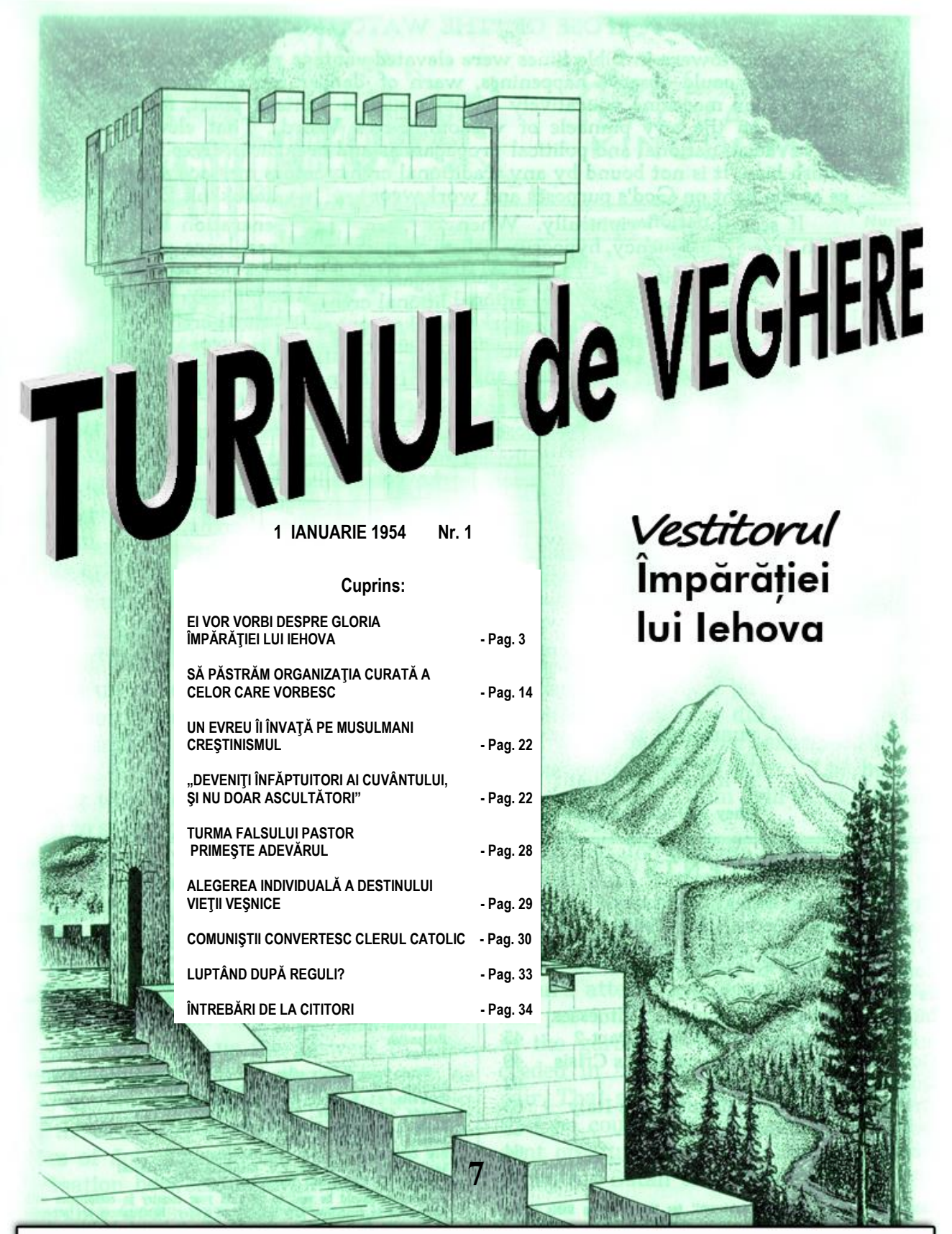
Revista nr. 20 – 15 octombrie 1954
„ACEASTĂ VESTE BUNĂ A ÎMPĂRĂȚIEI” - *PAG. 719*

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1954
RODUL SPIRITULUI - *PAG. 757*

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1954
CARACTERUL SACRU AL LUPTEI NOASTRE - *PAG. 795*

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1954
SĂ NU LUPTĂM NICIODATĂ ILEGAL SAU SĂ PĂRĂSIM PREDICAREA ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ - *PAG. 831*

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1954
PERSPECTIVE PENTRU ANUL 1955 ALE CELOR CE SE TEM DE IEHOVA - *PAG. 873*



TURNUL de VEGHERE

1 IANUARIE 1954 Nr. 1

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

EI VOR VORBI DESPRE GLORIA ÎMPĂRĂŢIEI LUI IEHOVA - Pag. 3

SĂ PĂSTRĂM ORGANIZAŢIA CURATĂ A CELOR CARE VORBESC - Pag. 14

UN EVREU ÎI ÎNVAŢĂ PE MUSULMANI CREŞTINISMUL - Pag. 22

„DEVENIŢI ÎNFĂPTUITORI AI CUVÂNTULUI, ŞI NU DOAR ASCULTĂTORI" - Pag. 22

TURMA FALSULUI PASTOR PRIMEŞTE ADEVĂRUL - Pag. 28

ALEGEREA INDIVIDUALĂ A DESTINULUI VIEŢII VEŞNICE - Pag. 29

COMUNIŞTII CONVERTESC CLERUL CATOLIC - Pag. 30

LUPTÂND DUPĂ REGULI? - Pag. 33

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 34

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

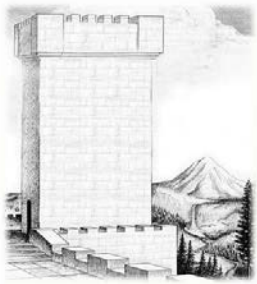
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Ianuarie 1954 **Nr 1**



EI VOR VORBI DESPRE GLORIA ÎMPĂRĂŢIEI LUI IEHOVA



„Pentru a face cunoscute fiilor oamenilor faptele
Sale măreţe şi gloria măreţiei împărăţiei Sale.”
- Ps. 145:12, *AS.*

Martorii lui Iehova sunt cele mai expresive creaturi de pe pământ! După ce au dobândit cunoştinţă despre Creatorul lor, Iehova Dumnezeu, şi despre Fiul său Isus Cristos, ei nu se pot reţine de la a se exprima; aceasta îi face vorbitori. Şi încă acel tip de vorbitori buni – nu bârfitori – pentru că ei vorbesc adevărul, aşa cum este prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu. Într-adevăr, ei au ceva despre ce să vorbească, cea mai minunată veste despre lucruri bune ce vor veni, despre care aţi auzit vreodată. Este foarte clar că ei îşi cunosc Dumnezeul, pe Iehova. Ei ştiu despre măreţia, gloria, puterea, înţelepciunea, dragostea, dreptatea şi suveranitatea Creatorului lor. Ei îţi vor arăta că Iehova Dumnezeu este cel mai mare din tot universul şi că prin studierea Cuvântului lui Iehova poţi afla ce a făcut acesta, ce face şi ce va face ca şi Conducător Suveran. Când cineva ajunge să aprecieze ce înseamnă numele lui Iehova, care sunt faptele lui măreţe, ce-şi propune să facă, acela nu se va reţine de la a vorbi despre Iehova şi gloria împărăţiei sale.

[2] Apreciezi faptul că El a făcut multe în trecut despre care poţi vorbi, că realizează lucruri măreţe acum care trebuie menţionate altora care nu sunt informaţi şi înţelegi tu ceea ce va face în viitor şi faptul că toate acele lucruri trebuie spuse? Ţi s-a descoperit el ţie prin Cuvântul său? Dacă da, şi dacă eşti familiarizat cu Cuvântul său, atunci trebuie să spui altora ceea ce ştii. Ai ajuns să ştii cum să câştigi viaţă eternă. Având viaţă poţi face lucruri de unul singur şi te poţi exprima. Dacă moartea este scopul tău, nu ai nicio motivaţie pentru a te exprima. „Tot ce găseşte mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta; pentru că nu există lucrare, planuri, cunoştiinţă sau înţelepciune în She’ol (mormântul comun) spre care te îndrepţi.” (Ecl. 9:10, *AS*). Dar poporul lui Iehova este un popor expresiv, deoarece ei cred şi vor să trăiască. Isus Cristos a spus: „Cine aude cuvântul meu şi

Cuprins

îl crede pe cel [Iehova] care m-a trimis are viaţă veşnică, ci … a trecut din moarte la viaţă.” (Ioan 5:24, *NW*). Astfel, vei vrea să vorbeşti despre lucrurile pe care le-ai învăţat din Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece vrei să trăieşti în împărăţia lui Iehova.

[3] Psalmul 145:11 spune: „Ei vor vorbi despre gloria împărăţiei tale şi despre puterea ta”. Reflectaţi un minut: gândiţi-vă la acele lucruri minunate pe care Iehova le-a făcut referitor la împărăţia sa. Citiţi Apocalipsa capitolul 12 şi veţi găsi acolo descris cum Isus Cristos îşi primeşte autoritatea, cum domneşte în ceruri şi îl alungă pe Diavol din ceruri pe pământ. „Şi în cer a izbucnit un război: Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul, iar balaurul şi îngerii lui au luptat şi ei, dar acesta n-a biruit, nici nu s-a mai găsit loc pentru ei în cer. Astfel, balaurul cel mare, şarpele cel vechi, cel numit Diavol şi Satan, care induce în eroare întregul pământ locuit, a fost aruncat jos. A fost aruncat pe pământ, iar îngerii lui au fost aruncaţi împreună cu el. Şi am auzit un glas puternic în cer care zicea: Acum au venit salvarea, puterea, împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului său, pentru că acuzatorul fraţilor noştri, care îi acuza zi şi noapte înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos! Şi ei l-au învins datorită sângelui Mielului şi datorită cuvântului mărturiei lor şi nu şi-au iubit sufletul nici chiar în faţa morţii.” – Apoc. 12:7-11, *NW*.

[4] Având în vedere toate acestea, poţi vorbi despre puterea şi gloria lui Iehova Dumnezeu, după cum este exprimată prin Fiul său, pentru a curăţa cerurile de toată nedreptatea şi pentru a pregăti lucrurile pentru glorioasa lume nouă a dreptăţii, care este acum aproape. Bătălia din cer a fost dusă şi câştigată; următoarea şi cea finală, bătălia Armaghedonului, urmează să fie dusă pentru justificarea completă a numelui şi a cuvântului lui Iehova. Vrei să supravieţuieşti acesteia? Atunci începe acum şi studiază şi vorbeşte despre măreţiile împărăţiei lui Iehova. Aceia care au ajuns să-l cunoască pe Iehova Dumnezeu şi Fiul său şi noua naţiune globală sunt fericiţi şi doresc să urmeze porunca lui Cristos, de a propovădui. Isus a spus: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul.” (Mat. 24:14, *NW*). Cu o mie nouă sute de ani în urmă, acest mesaj special al împărăţiei oferea un stimul puternic în serviciul Fiului lui Iehova, Isus Cristos. Urmaşii săi au propovăduit şi ei împărăţia şi au organizat credincioşii slujitori ai lui Cristos într-o adunare. Toţi au fost chemaţi la o singură chemare, o chemare cerească, „împărăţia cerului” pentru a fi mireasa lui Cristos, trupul acestuia. (Col. 1:18, *NW*). Iacov spunea: „Nu i-a ales Dumnezeu pe cei săraci în felul lumii ca să fie bogaţi în credinţă şi moştenitori ai împărăţiei, pe care a promis-o celor care-l iubesc?” (Iac. 2:5, *NW*). Aceia bogaţi în credinţă au vorbit şi altora despre împărăţie şi au crezut că Cristos a plecat pentru a le pregăti un loc, ca să poată fi alături de el în glorie cerească. Acel loc este acum pregătit în cerescul Sion:

[5] „M-am uitat şi iată că Mielul stătea pe muntele Sion şi cu el erau o sută patruzeci şi patru de mii care aveau scrise pe frunte numele său şi numele Tatălui său. Şi am auzit un sunet venind din cer, ca vuietul multor ape şi ca zgomotul unui tunet puternic. Sunetul pe care l-am auzit era ca al unor cântăreţi care se

Cuprins

acompaniază la harpă, care cântă la harpele lor. Ei cântă un fel de cântare nouă înaintea tronului şi înaintea celor patru creaturi vii şi a bătrânilor. Nimeni nu putea să înveţe această cântare decât cei o sută patruzeci şi patru de mii care au fost cumpăraţi de pe pământ. – Apoc. 14:1-3, *NW*.

[6] Glorioasa împărăţie a cerului va îndeplini scopul lui Iehova, cu Isus Cristos preluând conducerea, în curând, în bătălia Armaghedonului, împotriva Diavolului, care încă mai este dumnezeul acestei lumi şi a naţiunilor sale dezbinate. Citim: „Şi în zilele acelor regi Dumnezeul cerului va stabili o împărăţie care nu va fi distrusă niciodată, şi nici suveranitatea acesteia nu va fi lăsată altui popor; ci va sfărâma în bucăţi şi va distruge toate aceste împărăţii, şi va dăinui pe veci." (Dan. 2:44, *AS*). Când acest lucru se va întâmpla, în generaţia noastră, celelalte oi care acum sunt adunate în societatea Noii Lumi a lui Iehova, vor avea şansa de a cânta laude lui Iehova pentru eternitate. Dar acestea trebuie să dovedească acum credinţă în Iehova Dumnezeul lor şi în guvernul său, stabilit acum pentru totdeauna. – Isa. 9:6, 7, *AS*.

[7] Împărăţia cerului guvernează acum Societatea Noii Lumi, care include celelalte oi ale lui Isus Cristos, pe care acesta acum le adună împreună pentru ca să aibă şansă de a trăi veşnic în fericire, pace şi în prosperitate în noua lume a dreptăţii. Ai devenit una din aceste oi, dedicându-ţi viaţa închinării şi serviului lui Iehova? Dacă da, atunci aminteşte-ţi de cuvintele lui Dumnezeu: „Eu Iehova, Dumnezeul tău sunt un Dumnezeu care pretinde devotament exclusiv. … Să nu foloseşti în mod nedemn numele lui Iehova Dumnezeul tău, căci Iehova nu-l va lăsa nepedepsit pe cel ce foloseşte numele său în mod nedemn." —Ex. 20:5, 7, *NW*.

EGOISMUL NEPRACTIC

[8] În timp ce Psalmul 145 este unul de laudă şi veneraţie şi spune multe lucruri despre gloria lui Iehova Dumnezeu şi a împărăţiei sale, el nu reprezintă doar o expresie de vis. El nu reprezintă imaginaţia unui individ care stă deoparte şi doar se gândeşte la cât de minunate ar fi acele lucruri dacă ar fi adevărate. Ceea ce scrie psalmistul este real, expresii reale ale lucrurilor care acum se întâmplă şi ale lucrurilor care se vor întâmpla. El vorbeşte despre gloria împărăţiei stabilite a lui Iehova. Aceasta este reală, este vie, este o preocupare continuă. Este ceva cu care şi pentru care se poate lucra şi nu împotriva acesteia.

[9] Este posibilă o astfel de împărăţie? Tu crezi că este? Atunci când meditezi la Cuvântul lui Iehova, acel Cuvânt trăieşte în tine? Te convinge de faptul că împărăţia lui Iehova este o realitate, că este aici, că este funcţională, că guvernează slujitorii lui Iehova astăzi? Puteţi observa faptele fizice alături de profeţiile Bibliei? Sunt practice lucrarea Împărăţiei şi modul ei de operare, sau credeţi că sistemul acestei lumi vechi este mai practic? Când cineva vorbeşte oamenilor din această lume veche care este pe moarte, care o sprijină şi încearcă să o menţină, va vedea destul de repede că teoria lor este aceea că trebuie să existe egoism între

Cuprins

naţiuni pentru ca acestea să supravieţuiască, egoism între oameni pentru a face progrese şi a evolua civilizaţia. Doar priviţi la egoismul acestei lumi. Este el practic?

[10] Egoismul a rezultat în condiţia prezisă prin aceste cuvinte: „Dar să ştii că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora cu greu li se va face faţă. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, aroganţi, trufaşi, blasfematori, neascultători de părinţi, nerecunoscători, neloiali, fără afecţiune naturală, refractari la orice acord, calomniatori, fără stăpânire de sine, cruzi, neiubitori de bine, trădători, încăpăţânaţi, umflaţi de mândrie, mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devoţiune sfântă, dar negându-i puterea; şi de aceştia depărtează-te.” (2 Tim. 3:1-5, *NW*). Acum întrebă-te, a făcut lumea mai bună egoismul acesteia? A progresat ea şi egoismul ei a făcut-o mai paşnică şi mai fericită? Nu, vei răspunde. Aşadar, egoismul nu este practic.

[11] De ce anume are nevoie? Nu de egoism, ci de dragostea exprimată de Iehova în noua şi glorioasa împărăţie a lui Dumnezeu. Acel guvern drept, care deja funcţionează, este bazat pe dragoste, deoarece Dumnezeu este dragoste. Iehova Dumnezeu arată că acesta este principiul pe baza căruia El lucrează; şi că este principiul pe baza căruia fiecare din noi trebuie să lucrăm dacă vrem să facem parte din acea lume nouă a dreptăţii. Dragostea este fundamentul pentru toate.

[12] Aşa că am putea la fel de bine să învăţăm să iubim acum: să-l iubim pe Iehova Dumnezeu, Conducătorul Suveran, să-l iubim pe Fiul său, să iubim toate celelalte creaturi şi să facem lucruri pentru ele. Una din cele mai bune metode de a vă arăta dragostea faţă de oameni acum este să le vorbiţi despre gloria împărăţiei lui Iehova. Aceasta este un guvern real, o organizaţie în creştere, pe care deja o recunosc sute de mii de persoane. Ea a adus şi aduce, în mod constant, binecuvântări şi fericire pentru milioane de persoane de la naşterea sa din 1914, şi va aduce viaţă, fericire şi pace altor milioane pe viitor. Dragostea va face noua lume un loc minunat în care să trăieşti! Aţi văzut ceea ce a făcut egoismul acestei lumi vechi. Aşadar alegeţi: împărăţia lui Dumnezeu sau lumea Diavolului.

[13] Ce lume divizată aveţi! Vezi limbi vorbite de grupuri diferite de oameni în toate părţile pământului, făcând imposibilă pentru ei comunicarea cu alte grupuri de oameni. Naţiunile nu se înţeleg pur şi simplu unele cu altele. Limba a devenit un factor de divizare. Naţiunile şi-au determinat propriile graniţe şi s-au luptat pentru acele graniţe, din cauză că sunt egoiste: ‘Opriţi-vă! Nu treceţi de această linie; este a mea!’ Dar acest egoism nu a adus niciun fel de unitate, pace sau fericire în această lume împărţită de astăzi. Acelaşi lucru este valabil şi pentru religie. Indiferent că este păgână, sau aşa-zisa „creştină”, aceasta este una dintre cele mai mari forţe care dezbină oamenii.

[14] Apoi este politica cu partidele ei diferite, formele sale diferite şi ideile sale de guvernământ, toate pretinzând a fi „neegoiste”. Dar sunt oare aşa? În cele din urmă, este comerţul, marcat de competitivitate, modalitate egoistă de a derula afaceri şi de a construi organizaţii puternice pentru a aduna toată bogăţia de un singur tip, cum ar fi petrolul sau fierul, în mâinile câtorva, astfel încât aceştia să poată controla lumea.

Cuprins

[15] Acum ce a adus tot acest egoism? Oamenilor de pretutindeni, ură, războaie, moarte.

[16] În Psalmul 145, David, un om după inima lui Dumnezeu, vorbea despre gloria împărăţiei lui Iehova. Nu există niciun fel de glorie în împărăţiile acestei lumi vechi. Acum ştim despre împărăţia lui Iehova, aşa cum este descoperit prin Cuvântul său, şi aceasta este un guvern bazat pe dragoste, dreptate, pace şi justiţie. Pe care ţi-l doreşti? Căruia îi vei servi? Tocmai am privit spre lumea veche. Cum vedem lumea cea nouă? O vedem reprezentată prin oamenii pe care Iehova Dumnezeu i-a adunat împreună astăzi spre a construi o organizaţie, o Societate a Lumii Noi. Într-adevăr, ei încă mai locuiesc pe acest glob, despre care ştiu din 1914 că este domeniul său distins, dar au ieşit din acea lume veche. Ei au toate bolile şi infirmităţile pe care le are omul de rând, dar nu şi nefericirea şi egoismul acestei lumi vechi. Prin nemeritata bunătate a lui Iehova, el a adunat în aceste „zile din urmă" pe aceia care-l caută, care caută dreptatea, smerenia, fericirea, mulţumirea şi i-a adus în Societatea Lumii Noi. Psalmul 145 arată cum Iehova Dumnezeu va întinde mâna spre a-i ajuta pe cei căzuţi care doresc să se ridice, şi spre a-i ajuta pe aceia care au fost forţaţi să se închine. El le oferă acestora mâna sa; spune că-i va hrăni. Există un mare contrast în principiul care guvernează aceste două organizaţii, cea a lui Iehova şi cea a Diavolului. Cea a Diavolului este rea, o lume egoistă care asupreşte oamenii. Cea a lui Iehova este împărăţia glorioasă bazată pe iubire şi fără de păcat, pentru că El a aranjat să ia păcatul lumii prin sângele Mielului său, Isus Cristos.



[17] Psalmul 145:14-16 arată felul în care Iehova îi ajută pe cei săraci şi umili în inimă, deoarece el 'mulţumeşte dorinţa fiecărei făpturi vii'. Cu siguranţă, cei care au ajuns să-l cunoască pe Iehova şi i-au studiat Cuvântul sunt mulţumiţi de adevărul şi de fericirea prezentă în viaţa lor. Dar să mergem mai încolo de poporul său şi să privim asupra pământului însuşi, chiar spre regnul animal. El le satisface inclusiv dorinţele acestora. Păsările ce zboară deasupra pământului se bucură din plin de durata vieţii lor, deşi este scurtă. El le satisface nevoile prin hrana, cuiburile, copacii şi cerul liber pe care zboară. Priviţi spre orice departament al creaţiei – viaţa animală care se târăşte pe pământ sau peştii care sunt în mări – el satisface toate nevoile acestora. Ei bine, dacă el are grijă de ele atât de bine, cu siguranţă va avea grijă şi de tine, dacă vei veni în organizaţia sa. Ce promisiune minunată a făcut pentru tot ceea ce el a creat în ceruri şi pe pământ! „Uitaţi-vă atent la păsările cerului, fiindcă ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici nu strâng în hambare.

Cuprins

Totuşi, Tatăl vostru ceresc le hrăneşte. Nu sunteţi voi mai de preţ decât ele?" — Mat. 6:26, *NW*.

[18] Vom rămâne inexpresivi când ştim toate aceste lucruri? Cum putem fi aşa, când este un lucru firesc pentru noi să vorbim despre cineva care ne iubeşte şi pe care-l iubim, şi pe care dorim să-l binecuvântăm? „Să binecuvântăm" semnifică să dăruim favoare, sau să onorăm, sau să vorbim frumos despre o persoană. Psalmul 103 (AS) arată cum cei care au ajuns să-l cunoască pe Iehova Dumnezeu vor să facă acest lucru. Primele cinci versete exprimă recunoştinţa acestora: „Binecuvântează-l pe Iehova, sufletul meu; şi tot ce este înlăuntrul meu binecuvântează-i numele sfânt. Binecuvântează-l pe Iehova, sufletul meu, şi nu uita niciuna din binefacerile Lui: care iartă toate nelegiuirile tale, care vindecă toate bolile tale; care îţi salvează viaţa de la distrugere; care te încoronează cu bunătate iubitoare şi cu îndurări tandre; care îţi satisface dorinţele cu lucruri bune, pentru ca tinereţea ta să fie reînnoită precum vulturul".

[19] Îl binecuvântezi pe Iehova şi numele său sfânt? Ar trebui, pentru că ai văzut toate beneficiile sale, sau le poţi vedea dacă priveşti. Te-a vindecat şi te-a ajutat pe cărarea vieţii, sau te va vindeca dacă-l cauţi pe el şi adevărul. El a oferit adevărul pentru ca toţi să-l urmeze şi să beneficieze de pe urma lui. El va arăta toată calea, pentru a câştiga viaţă eternă, dacă aceştia doresc să o cunoască. El te-a salvat de distrugere în această lume veche pentru că ai intrat în Societatea sa a Lumii Noi. Dacă nu ai venit încă, o poţi face, sau cel puţin poţi cerceta. El te-a încoronat cu bunătate iubitoare şi ţi-a arătat îndurările Lui tandre, prin faptul că a făcut Cuvântul său accesibil. Dacă studiezi Biblia, el îţi va satisface orice dorinţă. Apoi vei putea spune: 'Am adevărul. Îl cunosc pe Iehova. Sunt recunoscător că pot lucra pentru el şi că pot obţine viaţă dobândind mereu cunoştinţă despre el'. Şi ce face aceasta pentru noi? Ne menţine tineri; ne menţine vii; ne menţine activi în cadrul Societăţii sale a Lumii Noi, ca şi reprezentanţi ai acestuia. „Noi suntem deci ambasadori în locul lui Cristos şi, ca şi cum Dumnezeu ar implora prin noi, vă rugăm, în locul lui Cristos: „Împăcaţi-vă cu Dumnezeu!'" – 2 Cor. 5:20, *NW*.



[20] Oricine a venit la adevăr şi s-a dedicat lui Iehova Dumnezeu a simţit această bunătate iubitoare şi îndurare tandră, şi aceasta îi oferă credinţă adevărată şi îl face capabil să ducă o viaţă creştină activă şi să nu fie un ipocrit. Indiferent de vârstă, fie că anii săi vor fi mulţi sau puţini, se pare că un creştin îşi arată doar tinereţea, pentru că nimeni nu va îmbătrâni în Împărăţie, şi Împărăţia este acum aici. Aşadar, acum, în fiecare dimineaţă când ne trezim să vorbim despre gloria împărăţiei lui Iehova, ne trezim precum un om tânăr. David spunea: „Tinereţea ta este reînnoită precum vulturul". Nu mai suntem captivi în Babilon, ci suntem acum liberi. „Ei merg din putere în putere; fiecare dintre ei se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu în Sion." (Ps. 84:7, AS). „Aceia care-l aşteaptă pe Iehova îşi vor

Cuprins

reînnoi puterea; se vor înălţa cu aripi precum vulturii; vor fugi, şi nu vor obosi; vor umbla şi nu vor osteni." (Isa. 40:31, AS). Avem ceva care să ne menţină ocupaţi. Nu avem timp să îmbătrânim şi să ne retragem din slujirea Împărăţiei prospere, care în curând va curăţa această lume veche de Gog din Magog şi-i va distruge pe toţi. Atunci oamenii cu bunăvoinţă se vor bucura de o tinereţe veşnică sub noul şi gloriosul sistem de lucruri dorit în toţi anii pământului de către oameni ai dreptăţii, şi fiecare dintre ei îl va vedea extinzându-se permanent şi înflorind în noua lume.

ÎN AL PATRUZECILEA AN AL SĂU

[21] Începând cu 1914 trăim sub conducerea împărăţiei sale. Astăzi trăim în cel de-al patruzecilea an al irezistibilei sale domnii. Ce semnifică acest an pentru noi? Nu putem spune. Ar fi mult mai bine pentru noi să aşteptăm ca acest al patruzecilea an să se încheie şi apoi să privim înapoi pentru a vedea dacă acest an al Împărăţiei a avut vreo semnificaţie specială. Indiferent dacă a fost sau nu ceva special în acest al patruzecilea an de domnie glorioasă a lui Iehova, ca şi Rege (Apoc. 11:16, 17; 19:6, *NW*), an în care trăim acum, cu siguranţă ne simţim tineri, şi pe deplin mulţumiţi de ceea ce ni s-a întâmplat până acum. Suntem mulţumiţi. Oriunde se află poporul după numele lui Iehova, aceştia sunt în continuare capabili, cu entuziasm, să-l laude pe Dumnezeul lor şi să i se închine zi şi noapte şi sunt pe deplin conştienţi de interesul lui Iehova în ei.

[22] Martorii lui Iehova, aşadar, vorbesc în permanenţă de bunătatea lui Iehova Dumnezeu. Ei vestesc Împărăţia sa. Propovăduiesc Cuvântul şi, asemenea Dumnezeului lor, sunt fericiţi. Lor, Iehova continuă să se dezvăluie, şi ei îl cunosc pe Iehova şi trebuie să se exprime în ceea ce-l priveşte. El a arătat martorilor lui Iehova o bunătate nemărginită, şi a fost iertător şi îndelung-răbdător cu ei, la fel precum a fost cu întreaga omenire. Noi cei care îl cunoaştem pe Dumnezeul cel fericit şi adevărul său, i-am simţit mila; am fost învăluiţi cu tandreţea lui. Cu David (Ps. 34:1-3, *AS*), aşadar, avem motive să spunem plini de bucurie: „Îl voi binecuvânta pe Iehova în toate timpurile: lauda sa va fi în permanenţă pe buzele mele. Sufletul meu se va lăuda în Iehova: cei smeriţi vor auzi aceasta şi se vor bucura. Oh, preamăriţi-l pe Iehova cu mine, şi să-i înălţăm numele împreună"

[23] Simţi şi vorbeşti în acest fel? Vrei să-l binecuvântezi pe Iehova în toate timpurile şi să-l lauzi în permanenţă cu gura ta? Ce se întâmplă dacă îţi doreşti acest lucru? Psalmul 34 arată că atunci când îl lauzi pe Iehova cu gura ta, alţii care sunt smeriţi vor auzi lauda ta. Acela care vine la Iehova şi îşi dedică viaţa în serviciul acestuia, va vorbi în permanenţă, iar cei smeriţi vor auzi vorbele sale; iar apoi vor fi invitaţi să-l mărească împreună pe Iehova şi să-i slăvească numele. Iar apoi cei smeriţi vor răspunde invitaţiei: „Să-i înălţăm numele împreună". Vei face acum această laudă şi slăvire a lui Iehova Dumnezeu în acest al patruzecilea an al împărăţiei sale stabilite? Societatea Lumii Noi este organizată la nivel global pentru a face exact acest lucru „pe întreg pământul, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile." (Mat. 24:14, *NW*). Ca şi societate pentru astfel de martori, toţi

Cuprins

aceşti propovăduitori asociaţi vor vorbi „din casă în casă”. Nu există niciun dubiu în legătură cu aceasta. Puterea acelei organizaţii o vedem acum, dar nu datorită celor 510 228 de lăudători care sunt acum în Societatea Noii Lumi. Nu, puterea sa nu stă în numere. Deşi organizaţia este mare în ceea ce priveşte numărul, puterea, susţinerea, suportul pe care îl primeşte acest număr este spiritul sfânt al lui Iehova. Şi tu simţi, în mod individual, puterea aceasta, această forţă activă, deoarece ai venit în organizaţia lui Iehova. Favoarea sa este văzută asupra martorilor săi. Toţi avansează în serviciu sub Prinţul Păstor numit al lui Iehova, Isus Cristos.

[24] Aceste sute de mii de lăudători care merg din casă în casă pentru a face lucrarea de mărturie, invită cu bucurie şi pe alţii în fiecare zi, în fiecare noapte, în întreaga lume, pentru a preamări numele lui Iehova alături de ei. Nu le cerem să preamărească numele lui Dumnezeu doar pentru a-i face să se numească „martori ai lui Iehova”, aşa cum o fac organizaţiile religioase, pentru a-şi atrage membri pe tot pământul. Nu, o facem pentru că vrem slujitori care să vorbească şi care să promoveze închinarea adevărată a Atotputernicului Dumnezeu şi care vor dori să-l preamărească pe Iehova şi să-i slăvească numele, nu să-l ascundă. Vrem toate persoanele cu bunăvoinţă care să aprecieze gloria împărăţiei lui Iehova şi să obţină de la acesta toate binecuvântările pentru ele, şi să permită gloriei împărăţiei lui Iehova să se reflecte prin intermediul lor în închinarea adevărată pe care i-o oferă lui Iehova Dumnezeu. Vrem să-i vedem „binecuvântându-l pe Iehova în toate timpurile” şi să depună mărturie lumii despre gloria împărăţiei lui Iehova. Acea glorie am putut-o vedea pe stadionul Yankee în perioada 19-26 iulie, 1953, pe durata Adunării Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova. Se putea vedea că sunt oameni prezenţi din toate naţiunile, seminţiile, limbile şi familiile pământului, având o singură minte şi un singur spirit, o singură iubire pentru Iehova Dumnezeu. A fost o sărbătoare glorioasă. Dacă ai fost acolo te-ai bucurat de ea şi ai vorbit despre Împărăţie altora şi, prin nemeritata bunătate a lui Iehova, vei continua să faci acest lucru.

[25] Dacă nu ai fost acolo, ce au văzut alţii în martorii lui Iehova ca Societate a Lumii Noi? Nu a fost tocmai pacea, liniştea, prietenia, dragostea, sinceritatea şi unitatea acelui grup? Dacă da, de ce nu-ţi permiţi sa fii adunat de către Păstorul cel Drept al lui Iehova, Isus Cristos, în Societatea sa a Lumii Noi? Dacă inima ta este dreaptă, vei răspunde invitaţiei: „Slăveşte-l pe Iehova împreună cu mine, şi să-I înălţăm numele împreună.” – Ps. 34:3, *AS*.

[26] Întoarce-te spre câteva din miile de reportaje, comentarii şi editoriale, după cum urmează:

[27] „În acest weekend, mii dintre aceştia roiesc spre New York din toată lumea. ... Ei se numesc martorii lui Iehova, şi fiecare .... este un slujitor după nume, dar şi după fapte. Cu toate că majoritatea îşi câştigă traiul prin munci lumeşti, îşi dedică restul timpului lucrurilor spirituale – vizitând case, predicând la colţul străzilor, împărţind literatură.”– Comunicat al The Associated Press, publicat la scară largă pe 18 şi 19 Iulie, 1953.

[28] „Martorii lui Iehova sunt credincioşi înflăcăraţi în Biblie, ca şi ‘Cuvântul adevărului lui Dumnezeu. ’... Cu toate acestea, dinamismul lor stârneşte admiraţia.

Cuprins

Devotamentul lor oferă un răspuns la întrebarea des exprimată, dacă religia a dezamăgit omenirea. Bineînţeles că nu, dar omenirea pare că a eşuat în a găsi idealurile adevăratei religii." – Editorial în Paterson (N.J.) *Morning Call*, 20 iulie, 1953.

[29] „Ne va fi dor de aceşti martori ai lui Iehova după ce vor pleca. ... Aceşti oameni par să fie elita acestei ţări în ceea ce priveşte politeţea, curtoazia şi câteva alte lucruri pe care majoritatea dintre noi le neglijăm în aceste zile. ... Aceşti oameni sunt la fel de politicoşi când sunt în spatele unui volan, precum suntem noi când ne aflăm în holul unui hotel, iar aceasta reprezintă ceva." – Dunellen (N.J.) *Weekley Call*, 23 iulie, 1953.

[30] „Adunarea de opt zile a martorilor lui Iehova a adus în zona oraşului New York aproximativ 150.000 de membri ai acestei secte durabile – bărbaţi, femei şi familiile lor din toate părţile lumii, care-şi trăiesc credinţa cu însufleţire." – Editorial din Vancouver (Wash.) *The Columbian*, 24 iulie, 1953.

[31] „Votăm ca zăvorul oraşului nostru să fie în permanenţă lăsat deschis pentru aceşti oameni serioşi. ... Sperăm, de asemenea, că exemplul lor va porni un curent printre unii adolescenţi încăpăţânaţi de vârstă medie care-şi celebrează aici bufoneriile lor anuale." – editorial în New York (N.Y.) *World-Telegram and Sun*, 22 iulie, 1953

[32] „Între persoanele martorilor lui Iehova care au trecut prin oraş în drumul spre casă de la congresul mondial din New York de săptămâna trecută ... erau albi şi negri şi aparent Indieni americani şi oameni având naţionalitate orientală, atât din rasa galbenă cât şi maro ... grupuri de familie destul de fericiţi, cu o religie care îi preocupă şi căreia şi-au dedicat viaţa. ... Oriunde se duc îşi promovează cauza cu mândrie şi bucurie, dar într-o manieră liniştită şi în deplină ordine, cum au fost disciplinaţi. Sunt oameni minunaţi, al căror număr şi a căror influenţă creşte. Şi oriunde se duc ei sunt bineveniţi. Prin comportamentul lor creează o opinie atât de bună, încât li se cere să se întoarcă. Şi acest lucru nu este valabil pentru toate congresele şi întrunirile. " – Editorial în Allentown (Pa.) *The Morning Call*, 28 iulie, 1953.

[33] Din toate acestea ai putea spune că dragostea, calea lui Dumnezeu, a lucrat şi a adus rezultate, fericire adevărată şi mulţumire! Vrei să încerci şi tu? Nu răspunde precum o face lumea. „Nu", spune lumea veche, „idea noastră de viaţă este 'egoismul înseamnă evoluţie'". Ei cred că martorii lui Iehova au săvârşit un lucru minunat adunându-se împreună în mod paşnic, mai mult de o sută cincizeci de mii, dar că aceasta nu va funcţiona într-o organizaţie mondială. Ei bine, priviţi la Naţiunile Unite. Este o organizaţie mondială, iar egoismul acesteia nu funcţionează. De ce nu încearcă conducătorii şi clericii împărăţia lui Iehova şi calea lui Dumnezeu a iubirii?

[34] Împărăţia lui Iehova a fost întemeiată şi se află acum în al patruzecilea an al său. Ea reprezintă o guvernare funcţională având-l pe Isus Cristos la cârma acesteia. El s-a întors şi domneşte în calitate de Rege ales al lui Iehova. Eşti alături de el? Există toate motivele să credem că domnia sa a început. Îl vei servi pe Iehova alături de Regele său? Vezi gloria împărăţia lui Iehova şi vei vorbi despre

Cuprins

aceasta? Vei merge mai departe în serviciu şi-i vei dovedi lui Iehova Dumnezeu că tu crezi că împărăţia sa este singura speranţă pentru omenire? Psalmul 145:18 spune că „Iehova este aproape de toţi cei care-l cheamă, de toţi cei care-l cheamă în adevăr”. De ce nu încearcă aceasta organizaţia Naţiunilor Unite şi apoi, bineînţeles, să-l asculte pe Iehova? Bun sfat şi pentru clerici, dar aceştia nu-l bagă în seamă. Mii de oameni îl ascultă, totuşi.

[35] Deşi eşti, poate, izolat într-o parte a lumii sau într-o adunare mică a poporului său, Iehova va fi aproape de tine dacă-l chemi în adevăr. Niciun moment el nu este departe. Chiar şi atunci când doi sau trei se adună în numele său, acolo este şi el în mijlocul lor, prin puterea şi grija lui. Fiind martor al lui Iehova şi dedicându-te lui Iehova Dumnezeu, ai o speranţă. Ştii că Împărăţia este o realitate. Ai dovada din Scripturi că ea a fost întemeiată în 1914. Acum vezi strângerea celorlalte oi în număr mare, cu miile; şi ai văzut manifestându-se spiritul lui Iehova Dumnezeu asupra societăţii Noii Lumi. De ce te-ai mai îndoi atunci vreodată? Acum este momentul să fugi la munţi cu poporul lui Iehova. Nu încerca singur acest lucru mai târziu. Va fi mult prea riscant. – Mat. 24:19-21, *NW*.

[36] Nu-ţi irosi timpul acum, prezicând ce se va întâmpla în acest al patruzecilea an al împărăţiei lui Iehova. Ar trebui să apreciezi pe deplin că Iehova ştie ce trebuie să facă şi care-i sunt scopurile în acest an sau în orice alt an în viitor, şi că este capabil să le împlinească la timpul hotărât. Pentru prezent, avem această poruncă să vorbim despre gloria împărăţiei sale. Pentru noi nu este altceva de făcut. Este cea mai importantă lucrare din toată lumea.

Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi. Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Persevereză în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă. – 1 Tim. 4:15, 16, NW.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce i-a făcut pe martorii lui Iehova vorbitori, şi felul corect de vorbitori?
2. De ce trebuie ei să fie astfel de vorbitori?
3,4. (a) Despre ce au ei motive să vorbească, în armonie cu Psalmul 145:11 şi având în vedere războiul din cer? (b) A cui poruncă şi al cui exemplu le urmează ei făcând aşa?
5. Ce viziune din Apocalipsa arată că ei se bucură de locul promis pregătit pentru ei?
6. Ce arată Daniel 2:44 că este scopul lui Iehova referitor la Împărăţie, şi cine trebuie să mai arate acum credinţă în aceasta, cântând laudele Lui?
7. Ce fel de societate este această Împărăţie ce guvernează acum, şi ce cuvinte divine trebuie să-şi amintească celelalte oi membre ale acesteia?
8. De ce Psalmul 145 nu este astăzi doar o expresie imaginară?

Cuprins

9. În lumina acestuia, cu ce întrebări evidente despre Împărăţie trebuie să ne confruntăm şi ce insistă oamenii lumeşti că este necesar pentru progresul acestei lumi vechi?
10. Ce împlinire a profeţiei arată dacă egoismul a făcut sau nu mai bună această lume?
11,12. De ce au nevoie oamenii acestei lumi şi astfel, între ce două lucruri mari trebuie să alegem?
13. Ce lucruri au rezultat de pe urma împărţirii acestei lumi vechi?
14,15. S-au dovedit politica şi comerţul ne-egoiste, şi care a fost rezultatul tuturor formelor de egoism pentru oamenii de pretutindeni?
16. De cine este reprezentată, astăzi, pe pământ, împărăţia lui Dumnezeu, şi cum marchează Psalmul 145 un contrast între împărăţie şi lumea Diavolului?
17. Ale cui nevoi şi dorinţe le satisface Iehova?
18. De ce nu putem fi inexpresivi, şi la ce exprimare faţă de Iehova îndeamnă Psalmul 103:15?
19. Atunci, de ce se cuvine ca şi noi să binecuvântăm pe Iehova şi numele Lui sfânt? Ce ne menţine activi ca reprezentanţi ai Săi?
20. În ce fel este reînnoită acum tinereţea noastră şi de ce fel de tinereţe se vor bucura oamenii cu bunăvoinţă în lumea nouă?
21. În ce an al Împărăţiei stabilite trăim acum şi de ce suntem noi mulţumiţi, în pofida a ceea ce înseamnă acest an?
22. Cum a fost arătată bunătatea nemărginită a lui Iehova faţă de noi şi astfel, cum ne exprimăm faţă de El?
23. (a) Cine ascultă această binecuvântare a lui Iehova pe pământ, şi la ce invitaţie răspund ei? (b) În ce constă puterea societăţii Lumii Noi?
24. De ce îi invităm pe alţii să slăvească numele lui Iehova împreună cu noi, şi despre ce manifestare recentă a gloriei Împărăţiei Lui continuăm să vorbim noi?
25. Ce s-a văzut la martorii lui Iehova la adunare, ca să determine pe cineva să se adune în mijlocul societăţii Lumii Noi?
26-32. Ce au avut de spus multe rapoarte, comentarii şi editoriale ale presei despre martorii lui Iehova care au participat la adunare?
33. Ce a funcţionat acolo cu rezultate bune, însă ce nu funcţionează în această lume, în mod vizibil în Naţiunile ei Unite?
34. În actualitatea cărei conduceri avem toate motivele să credem acum, cine va da atenţie Psalmului 145:18 şi cine nu va da atenţie?
35. Atunci, pentru cine se va dovedi Iehova aproape şi unde este acum timpul să fugim?
36. Cu ce să nu ne pierdem timpul, ci, mai degrabă, care este cea mai importantă lucrare pe care s-o facem acum?



SĂ PĂSTRĂM ORGANIZAȚIA CURATĂ A CELOR CARE VORBESC



Sunt multe persoane care s-au asociat cu martorii lui Iehova, amestecându-se printre ei, iar noi am crezut că erau sincere, din cauza asocierii lor şi a căii de acţiune pe care au adoptat-o. Dar unii au devenit ceva ce nu ne dorim. Motivul este că sunt egoişti. Ei nu au iubire pentru Dumnezeu sau pentru aproapele lor. Ei încă fac parte din vechea lume şi cred că practicile acesteia pot fi incluse în această Societate a Lumii Noi. Iehova nu va permite acest lucru. Iuda a scris: „Am găsit că este necesar să vă scriu ca să vă îndemn să vă luptaţi din greu pentru credinţa care le-a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna. Fac aceasta pentru că printre voi s-au strecurat nişte oameni de mult timp hotărâţi prin Scripturi pentru această condamnare, oameni lipsiţi de pietate, care schimbă bunătatea nemeritată a Dumnezeului nostru într-o scuză pentru o conduită libertină şi care îi sunt infideli singurului nostru Proprietar şi Domn, Isus Cristos.” (Iuda 3,4, *NW*). La acest gen de persoane trebuie să fim atenţi! Ele sunt ipocrite. Filozofia lor şi modul lor de gândire nu îşi au locul în Societatea Lumii Noi. Doar cei care se dedică binecuvântării lui Iehova vor câştiga viaţă. Iuda continuă şi spune: „Dar voi, iubiţii mei fraţi, zidindu-vă în credinţa voastră preasfântă şi rugându-vă cu spirit sfânt, păstraţi-vă în iubirea lui Dumnezeu în timp ce aşteptaţi îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viaţa veşnică.” (Iuda 20,21, *NW*) Cei care adoptă un mod de viaţă corect vor fi binecuvântaţi. Cei care se împotrivesc şi nu sunt curaţi vor pierde totul, chiar şi viaţa.

2. În legătură cu acest lucru este scris: „Oamenii vor vorbi despre puterea faptelor tale înfricoşătoare, iar eu voi vesti măreţia ta.” (Ps. 145:6, *AS*). Ca unul dintre faptele înfricoşătoare ale lui Iehova să luăm, ca exemplu, distrugerea oraşului Ierihon. Ce faptă măreaţă şi înfricoşătoare! Iehova Dumnezeu promisese că îşi va conduce poporul într-o ţară cu lapte şi miere şi chiar a făcut acest lucru, şi i-a asigurat chiar că va câştiga bătăliile în locul lor. Astfel, le-a spus cum urma să fie distrus Ierihonul. Putem să citim relatarea despre aceasta în Biblie, la Iosua 6:1-26 (*NW*). Iehova Dumnezeu urmărea fiecare mişcare a poporului său, iar ei au făcut exact aşa cum a poruncit Iehova. Ei şi-au făcut partea, iar Iehova şi-a făcut-o pe-a lui. Zidurile au căzut. Aţi putea foarte bine spune că a fost un miracol. Şi după ce au căzut zidurile, Iehova încă era interesat de poporul său ales. Dorea ca ei să rămână curaţi şi ascultători.

3. Dar apoi egoistul Acan a intrat în scenă. (Ios. 7:1-26, *NW*) Fără îndoială că întreaga naţiune a Israelului a tremurat după ce Acan a fost demascat, căci această investigare a celui egoist a demonstrat puterea şi vigilenţa lui Iehova Dumnezeu. Acan a devenit hoţ. Pe dinafară el le părea curat izraeliţilor; însă nu era aşa, căci el era plin de murdărie pe dinăuntru. Filozofia lui pentru supravieţuire era egoismul, nu iubirea, nu închinarea la Iehova Dumnezeu şi nici ascultarea de poruncile sale.

Cuprins

Nu, el a crezut că ştia mai bine decât să asculte instrucţiunile organizaţiei lui Iehova. Iosua, cel ales pentru a conduce poporul lui Iehova, vorbea din partea lui Iehova Dumnezeu atunci când le-a spus cum să se deplaseze, când şi unde şi ce să facă. Dar Acan nu mergea pentru că iubea acest lucru. Nu, ci pe el îl interesa ce putea câştiga de aici. Lăcomia era ceea ce îl îmboldea.

4. Ce s-a întâmplat, apoi, din cauză că Acan era un lucru necurat, mizerabil în Israel, poporul ales al lui Iehova? „Atunci Iosua şi tot Israelul împreună cu el, l-au luat pe Acan, fiul lui Zerah, argintul, veşmântul şi lingoul de aur, precum şi pe fiii şi pe fiicele lui, taurii, măgarii şi oile lui, cortul lui şi tot ce era al lui şi l-au dus în valea Acor. Şi Iosua a zis: 'De ce ai adus nenorocirea asupra noastră? Iehova va aduce astăzi nenorocirea asupra ta.' Atunci tot Israelul a aruncat cu pietre în el, apoi i-au ars în foc. Astfel, i-au omorât cu pietre." – Iosua 7:24,25,*NW.*

5. Oamenii trebuie să se fi minunat de modul în care l-a descoperit Iehova pe Acan, după seminţie, familie, casă şi până la omul însuşi şi cortul său, şi acolo au găsit veşmântul şi aurul, lucrurile pe care le furase el din Ierihon. Da, Iehova Dumnezeu veghea asupra organizaţiei sale. El i-a vegheat în timp ce mărşăluiau în jurul Ierihonului, a urmărit zidurile prăbuşindu-se, şi şi-a vegheat poporul intrând în oraş pentru a lua lucrurile pe care trebuiau să le aducă pentru Iehova. El l-a văzut şi pe Acan, egoistul, care nu avea niciun fel de iubire pentru Dumnezeu sau pentru fraţii săi. Nu uitaţi, şi voi trăiţi astăzi sub ochii şi mâna puternică ale aceluiaşi Dumnezeu viu, Iehova, nu un dumnezeu de piatră, lemn sau metal, orb şi neînsufleţit!

6. S-ar putea să fie unii oameni ale căror idei de viaţă să se bazeze pe egoism şi care nu se vor curăţa pe dinăuntru, nu îşi vor schimba modul de gândire. Unii dintre aceştia ajung chiar în organizaţia lui Iehova. Nu fii unul dintre ei, căci Iehova vede ce se întâmplă. El poate ajunge până la tine şi să te scoată din ea atât de repede încât vei avea nevoie de timp să descoperi ce ţi s-a întâmplat aşa de rapid. Dar, atâta timp cât crezi cu seriozitate şi sinceritate în Iehova şi rămâi plin de vigilenţă în interiorul organizaţiei sale, lângă Cuvântul său şi dând ascultare poruncilor sale, spiritul şi binecuvântările sale vor fi partea ta fericită. Dar dacă îi vei încălca poruncile nu vei avea favoarea sa, ci vei primi pedepsele sale. Isus a spus: „Dacă mă iubiţi veţi respecta poruncile mele." (Ioan 14:15, *NW*). Vedeţi, aşadar, că întreaga organizaţie a lui Iehova Dumnezeu este bazată pe iubire, nu pe egoism şi pe necurăţie. Uneori, poate că unii vor crede că pot să scape cu ceva din organizaţia lui Iehova. Dar, dacă nu este conform poruncii lui Dumnezeu, ei nu vor scăpa cu aceasta. Vor cădea, aşa cum a păţit şi Acan.

7. Să ne gândim la Anania. În cazul său este un alt exemplu de măreţie a lui Iehova Dumnezeu, a puternicelor sale fapte şi a puterii spiritului său sfânt. Anania încerca să trăiască o minciună. Fiindcă a minţit şi a încercat să pară că făcea ceva minunat şi măreţ când, de fapt, fura din organizaţia lui Iehova, el a murit. (Faptele 5:1-6, *NW*). Această întâmplare ne avertizează să nu îl minţim niciodată pe Iehova. Să nu încercăm să tratăm cu egoism organizaţia sa dreaptă. Să nu aducem necinste sau necurăţie în adunarea lui Iehova Dumnezeu, căci aceasta înseamnă egoism. Fericita cale de acţiune pe care s-o urmeze un creştin adevărat este aceasta: „În

Cuprins

fiecare zi Te voi binecuvânta, şi voi lăuda numele Tău pentru veşnicie." (Ps. 144 [145]:2, *CB*). Aceasta este ceea ce trebuie să facem noi toţi cei ce am venit în societatea Lumii Noi a lui Iehova. Nu încercaţi să pătaţi gloria împărăţiei lui Iehova făcând ceva asemenea lui Acan sau Anania. Societatea Lumii Noi a lui Iehova este o parte a organizaţiei sfinte a lui Dumnezeu. Recunoaşteţi-o, asociaţi-vă cu ea acum şi serviţi alături de ea până la bătălia sa de la Armaghedon, până la dreapta sa lume nouă fără sfârşit în care toţi îl vor iubi pe Iehova şi îşi vor iubi aproapele supravieţuitor.

8. Atunci când o persoană îşi dedică viaţa lui Iehova Dumnezeu, aceasta este o chestiune de serviciu permanent şi etern. Nu înseamnă doar a face din când în când câte puţin. Serviciul acesta nu este doar un hobby sau o distracţie, ci „te voi binecuvânta în fiecare zi". Serviciul vostru pentru Iehova Dumnezeu este închinarea voastră. Trebuie să-i lăudaţi numele, să vorbiţi despre gloria sa şi să le spuneţi altora tot ce a făcut Dumnezeul vostru. Binecuvântaţi-i numele, vorbiţi de bine de acesta, arătaţi lumii întregi că sunteţi servii lui pentru a putea trăi fericiţi, cu iubirea ca forţă motivatoare.

9. *Spuneţi* popoarelor lumii că Iehova domneşte şi că împărăţia sa este astăzi un guvern veşnic şi glorios. Isus a spus că trebuie să „mergem să facem discipoli din oameni ai tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt, învăţându-i să respecte tot ce v-am poruncit." – Mat. 28:19,20, *NW.*

„ÎN PUBLIC ŞI DIN CASĂ ÎN CASĂ"

10. Toţi martorii lui Iehova, indiferent că sunt misionari, pionieri sau vestitori în adunare, trebuie să vorbească despre gloria împărăţiei lui Iehova. În organizaţia lui Iehova nimeni nu tace, ci „în templul său toţi strigă: Glorie!" (Ps. 28 [29]:9, *CB*) Pavel a făcut acest lucru, căci el ne reaminteşte: „Nu m-am reţinut să vă spun toate lucrurile care erau de folos şi să vă învăţ în public şi din casă în casă". – Faptele 20:20, *NW.*

11. Apostolii lui Isus şi alţi urmaşi credincioşi nu au păstrat niciodată nimic din ce cunoşteau despre Creatorul lor sau despre Fiul său, Conducătorul lor, care a îndepărtat păcatul lumii. Ei nu au putut să facă acest lucru. Unde au vorbit ei? Public şi din casă în casă. Aşa cum această metodă a fost atât de importantă pentru ei de la început şi, mai târziu, în zilele lui Pavel, tot aşa ea este cea mai importantă lucrare a noastră în al patruzecilea an al împărăţiei lui Iehova. Trebuie să ieşiţi pe teren, să mergeţi din casă în casă şi din uşă în uşă, întâlnindu-vă cu oamenii în casele lor şi vorbindu-le despre gloria împărăţiei lui Iehova. Faceţi voi acest lucru, mai ales acum că împărăţia, guvernul permanent al lui Iehova, este aici? Este urgent să faceţi acest lucru, fiindcă s-ar putea ca anii care au mai rămas până la bătălia finală a Armaghedonului să nu fie foarte mulţi.

12. Noi trebuie să arătăm lumii că suntem diferiţi. Nu putem să ne ascundem lumina sub un coş. (Mat. 5:15, *NW*) Noi credem că trebuie să ne iubim aproapele, nu să îl ucidem prin întuneric. Vrem să îl vedem în viaţă. Îl putem ajuta,

Cuprins

transmiţându-i mesajul de viaţă pe care ni-l dă Iehova să-l vorbim lumii. Cea mai bună metodă prin care se poate face acest lucru este aceea de a merge din uşă în uşă şi de a studia cu oamenii chiar în casele lor, astfel încât ei să poată pună orice întrebări doresc şi să primească răspunsuri scripturale. Ca şi voi, şi ei trebuie să „se convingă de toate lucrurile”, şi noi vrem ca ei să creadă în împărăţia lui Iehova. „Când intraţi în casă, salutaţi-i pe cei din ea şi, dacă această casă merită, pacea pe care i-o doriţi să vină peste ea, dar, dacă nu merită, pacea voastră să se întoarcă la voi.” – Mat. 10:12,13, *NW*.

13. Noi avem un mesaj minunat de transmis lumii, pentru toate naţiunile, neamurile şi limbile. Este un mesaj de pace transmis de către persoane paşnice. Voi sunteţi slujitori ai Societăţii Lumii Noi, voi îl reprezentaţi pe Iehova Dumnezeu, Conducătorul Suveran al universului. Iar când intraţi într-o casă, lăsaţi ca pacea voastră să fie evidentă pentru casa aceea. Dacă acea casă nu doreşte mesajul vostru de pace şi prezenţa voastră prietenoasă şi paşnică şi nu vrea să afle despre împărăţia glorioasă a lui Iehova Dumnezeu, să nu o mustraţi pentru acest lucru pe persoana care vă răspunde la uşă şi refuză să asculte. Ci, mai bine, luaţi-vă pacea înapoi. Plecaţi cu promptitudine şi în pace dacă persoana respectivă nu are urechi să asculte. Nu este niciun motiv să batjocoriţi şi să spuneţi: „Veţi muri la Armaghedon!”, plecând apoi brusc. Fiecare are dreptul de a alege cui îi va servi. Voi aduceţi pacea şi un mesaj de iubire şi de bunătate şi aţi încercat să le arătaţi despre lumea nouă a dreptăţii. Ei nu au vrut-o. Astfel, voi vă luaţi înapoi mesajul de pace şi mergeţi la următoarea casă pentru a vorbi cu cei din ea. Poate că, într-o zi, persoana care v-a refuzat îşi va schimba atitudinea. Poate că la următoarea vizită a slujitorului se va reuşi să îi lase acasă mesajul de pace. Voi aveţi de dat veşti bune şi paşnice pentru cei care doresc să le primească. Ele sunt glorioase şi valoroase. Şi voi sunteţi dispuşi, da, chiar bucuroşi şi nerăbdători să le daţi oricui le acceptă. Dacă unii dintre ei nu le vor, nu vă ofensaţi sau supăraţi, căci le veţi oferi altcuiva. Nu permiteţi ca oamenii care aleg şi preferă această lume veche să vă supere sau să vă descurajeze. Ci amintiţi-vă cu bucurie că „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât l-a dat pe Fiul său unic-născut pentru ca oricine manifestă credinţă în el să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică.” (Ioan 3:16, *NW*). Dacă o persoană nu vrea să îl accepte pe Fiul, Iehova nu îl forţează să trăiască. Fiecare om poate alege să accepte acest dar minunat, să exercite credinţă în Cristos şi să se bucure de binecuvântările glorioasei împărăţii şi de stăpânirea sa peste lumea nouă. Dar dacă unii nu doresc ca preţul de răscumpărare să fie folosit şi pentru ei, nu vor fi obligaţi să îl accepte. Slujitorul merge bucuros mai departe, pentru a-i găsi şi a-i hrăni pe cei ce sunt flămânzi.



Cuprins

14. Iehova nu va avea nicio persoană egoistă şi neîmpăciuitoare în lumea nouă, care ar putea să-i tulbure liniştea. Aceste persoane ar face bine să se schimbe acum, cât încă mai este timp, şi să se pregătească pentru viaţă. De aceea, nu neglijaţi niciodată lauda numelui Dumnezeului cel Preaînalt, de acum şi până la Armaghedon. Vom continua să facem acest lucru şi să avem ocazia să-l facem pentru eternitate – întotdeauna şi în veci de veci. – Ps. 71:14,15, *AS.*

15. Să nu credeţi că simplul fapt de a merge din casă în casă este tot ce cuprinde lucrarea voastră din iubire. Noi ducem, fără egoism, din casă în casă mesajul minunat despre împărăţia lui Iehova. Unii ascultă. Dar iată ce au făcut apostolii: „După câteva zile, Pavel i-a zis lui Barnaba: 'Înainte de toate, să ne întoarcem şi să-i vizităm pe fraţii din fiecare oraş în care am vestit cuvântul lui Iehova, ca să vedem ce mai fac." – Faptele 15:36, *NW.*

16. Aşadar, după ce ducem mesajul de pace într-o casă şi le vorbim celor din ea despre gloriile împărăţiei lui Iehova, noi nu vrem ca ei să uite toate acestea. Să nu uitaţi că voi sunteţi mult mai maturi decât oamenii aceia care au gustat pentru prima oară din adevărul lui Iehova. Voi aveţi adevărul fixat în minte, prin el aţi devenit puternici, credinţa voastră este puternică. Pavel şi Barnaba ştiau acest lucru. Astfel că ei s-au întors înapoi la fraţii lor cărora la vorbiseră adevărul, da, în fiecare dintre oraşele pe care le vizitaseră. Ei au vrut să-i întărească pe fraţi în Cuvântul lui Dumnezeu care, aşa cum a spus şi Isus, este adevărul. Noi trebuie să urmăm acel exemplu de acţiune dat de Dumnezeu, şi chiar o facem, în mod organizat, la sediul Societăţii Turnul de Veghere, căci de acolo sunt trimişi din adunare în adunare servi de circuit şi de district, pentru ca, dacă observăm ceva ce nu merge în adunare sau există ceva ce-i împiedică zelul sau îi încetineşte pe membrii acesteia, servii maturi de vizite ai lui Iehova Dumnezeu să poată îndepărta piedicile şi să îi zidească din nou pe fraţi în cea mai sfântă credinţă.

17. Servii din fiecare adunare trebuie să se îngrijească întotdeauna de turma lui Dumnezeu şi să-i viziteze pe cei slabi în credinţă, învăţându-i să meargă din casă în casă. De asemenea, trebuie să se îngrijească de cei izolaţi care trăiesc în teritorii rurale şi care manifestă interes. Servul de adunare, împreună cu asistenţii săi sau alţii ar trebui să meargă la ei de fiecare dată când este posibil. Ei sunt alte oi, ei sunt împrăştiaţi şi trebuie strânşi laolaltă şi hrăniţi. Aşa cum este scris despre adunarea timpurie: „Şi în fiecare zi, în templu şi din casă în casă, nu încetau să predea şi să anunţe vestea bună despre Cristos Isus". – Faptele 5:42, *NW.*

18. Putem oare să renunţăm, acum că am ajuns deja în al patruzecilea an al împărăţiei lui Iehova? Nu, ci mai degrabă ne amintim că acum mai mult de 1900 de ani Isus a fost răstignit. El a fost torturat şi ucis de politicieni şi religionişti conspiratori. Cu siguranţă că aceasta a fost o lovitură pentru acei primi urmaşi ai lui Isus. Aceste lucruri înspăimântătoare au avut loc în anul 33 A.D. Lucrurile arătau foarte sumbru atunci pentru discipolii lui Isus pe care i-a trimis el să predice. Însă mai târziu, de la Cincizecime înainte, ei au trebuit să meargă în continuare din casă în casă, fără întrerupere. Vom renunţa noi acum, după ce am predicat atâţia ani vestea bună chiar în zilele din urmă ale acestui sistem de lucruri? Sau vom încetini? Sau ne vom opri? Nu putem să facem acest lucru.

Astăzi vedem Împărăţia mult mai clar decât în 1914, sau 1918, sau 1931 sau în orice alt timp anterior. Noi îi simţim puterea şi îi vedem activitatea. Aşadar, la fel ca apostolii lui Isus, noi trebuie să continuăm fără încetare să vestim şi să predăm vestea bună despre această împărăţie glorioasă a lui Iehova Dumnezeu. O minunată lucrare ne stă înainte, iar societatea Lumii Noi o va face.

19. Psalmul 145, baza acestui articol, este unul care transmite multe lucruri; este expresiv şi vesteşte multe lucruri. Iar dacă veţi citi acest psalm verset cu verset veţi descoperi că vi se spune să preamăriţi, să lăudaţi, să proclamaţi, să meditaţi, să vorbiţi, să cântaţi şi să „faceţi cunoscute fiilor oamenilor faptele sale de putere şi gloria maiestăţii Împărăţiei sale." Oh, în ce feluri voia psalmistul să vorbim! El era nerăbdător să vorbească, voia să spună multe lucruri despre gloriile pe care le prevăzuse atunci, cu mii de ani în urmă. Dar noi suntem acum chiar în această glorie a împărăţiei lui Iehova. Cu siguranţă că ar trebui să vorbim despre ea, 'făcându-le cunoscute fiilor oamenilor faptele lui de putere şi gloria maiestăţii împărăţiei lui Iehova". – Ps. 145:12, *AS.*

20. Toţi cei ce îi sunt dedicaţi lui Iehova Dumnezeu au responsabilitatea de a predica această veste bună din casă în casă şi de a spune acest mesaj de pace până la marginile pământului. Să nu uităm că împărăţia lui Iehova este deja aici. Ea este capitala, sau elementul conducător al organizaţiei sale universale. În această împărăţie au fost luaţi 144 000 de oameni. Aceştia sunt co-moştenitori cu Cristos şi vor domni împreună cu el timp de o mie de ani. Cu toţii sunt creaturi smerite, ascultătoare şi iubitoare care, în timpul pe care l-au petrecut pe pământ, au fost buni slujitori ai Împărăţiei şi au vorbit despre maiestatea sa glorioasă. Pe lângă aceştia, mai sunt mulţi oameni care vor avea parte de binecuvântări şi pace sub acea Împărăţie. Astăzi, aceştia sunt împrăştiaţi în toată lumea. Dar ei vor fi adunaţi la un loc, în cadrul unei singure organizaţii. Societatea Lumii Noi şi activitatea acesteia, toate sub conducerea împărăţiei cereşti întemeiată în 1914, după cum putem vedea clar acum. Nu este ceva mitic, este o realitate tangibilă. Atunci când Isus Cristos era pe pământ, el s-a dovedit demn de a fi înălţat în poziţia superioară de conducător şi cel capabil să conducă lumea nouă după principiul iubirii. El ştie ce este iubirea şi a exprimat-o în timpul vieţii sale de pe pământ. Deoarece şi-a dovedit integritatea faţă de Tatăl său din cer chiar până la „moarte, da, moartea pe un stâlp de tortură", pentru aceasta „Dumnezeu l-a înălţat la o poziţie superioară şi i-a dat cu bunătate numele care este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri şi al celor de pe pământ şi al celor de sub pământ şi orice limbă să mărturisească deschis că Isus Cristos este Domn, spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl." – Filip. 2:8-11, *NW.*

21. Urmaşii credincioşi ai lui Isus au mărturisit şi vor mărturisi, sau vor vorbi altora că Isus este Domn „spre gloria lui Dumnezeu Tatăl". Toată închinarea adevărată, chiar şi cea a Fiului, îi este dedicată lui Iehova, şi aşa vrea şi Dumnezeu să fie, iar cei 144 000 îi vor aduce glorie Tatălui prin Fiu, căci ei vor fi mireasa lui Isus Cristos în împărăţia cerească. (Apoc. 22:9, *NW*). Pe pământ se mai găseşte încă o rămăşiţă a acestei clase a miresei, potrivit raportului Memorialului din 1953, doar 19.183. Toţi aceştia trebuie să vorbească despre împărăţia glorioasă a lui

Cuprins

Iehova, spre justificarea numelui său, iar cel care conduce această justificare este Isus Cristos, căci despre el citim că „guvernul va fi pe umerii lui; şi numele său va fi: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Părinte Veşnic, Prinţ al Păcii. Creşterea guvernului său şi pacea nu vor avea sfârşit pe tronul lui David şi în împărăţia lui, ca s-o întărească şi s-o menţină prin justiţie şi prin dreptate, de acum şi pentru totdeauna. Iată ce va face zelul lui Iehova al oştirilor.” – Isa. 9:6,7, *AS.*

22. Iehova, Dumnezeul cel viu, susţine tot acest aranjament. Ceea ce face toate aceste lucruri o realitate tangibilă sunt voinţa sa, puterea sa şi zelul său. Iehova va îndeplini acest lucru. Când vedem această împărăţie glorioasă pe care el a pus-o în funcţiune, trebuie, cu siguranţă, să vorbim despre ea. Noi ştim că este nevoie de această conducere dreaptă şi, ca şi creştini, trebuie să le spunem altora despre acest lucru în fiecare zi, „neîncetat”. (Ps. 145:2, *AT*). Noi trebuie să arătăm că suntem poporul lui Dumnezeu. „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile şi atunci va veni sfârşitul.” – Mat. 24:14, *NW.*

23. Aşadar, să vorbim despre aceste lucruri acum! Vorbiţi despre această împărăţie, guvernul permanent al lui Iehova, şi veţi câştiga viaţă. Voi aţi ajuns să îl cunoaşteţi prin faptul că aţi fost învăţaţi şi acum puteţi sta pe calea vieţii. Cum? „Cel căruia i se dă învăţătură în cuvânt să împartă toate lucrurile bune cu cel care dă această învăţătură.” (Gal. 6:6, *NW*). Puteţi face acest lucru însoţindu-l pe predicator în lucrarea de predicare, vorbind, vestind, învăţând şi preamărind gloria împărăţiei lui Iehova alături de el. Aveţi responsabilitatea de a „le face cunoscute fiilor oamenilor faptele lui de putere şi gloria măreţiei împărăţiei sale.” Acţionând astfel, voi, împreună cu psalmistul, puteţi continua să-i spuneţi lui Iehova: „Împărăţia ta este o împărăţie veşnică şi stăpânira ta dăinuie în toate generaţiile”. (Ps. 145:13) Dacă vreţi viaţă, trebuie să spuneţi şi cuvintele textului anual: „În fiecare zi te voi binecuvânta şi îţi voi lăuda numele pentru totdeauna.” – Ps. 145:2, *CB.*

24. Noi nu suntem atât de egoişti încât să credem că această lucrare de predicare trebuie făcută doar de cei care sunt acum martori ai lui Iehova. Noi nu suntem o societate sau o organizaţie secretă, ascunsă sau exclusivistă. Noi îi spunem întregii lumi căreia îi predicăm şi îi vorbim să vină şi să ia parte împreună cu noi la aceste lucruri bune, să ia parte cu noi la pace şi să înveţe scopurile lui Iehova, pentru ca fiecare dintre „oi” să fie un adevărat închinător şi predicator al său. Noi nu încercăm să facem pe nimeni să se alăture la ceva, dar, cu siguranţă, vrem să vedem că oamenii câştigă viaţă. Noi nu vrem să murim şi nu vrem nici ca alţii să moară. Noi vrem să trăiască şi să-l recunoască pe Conducătorul Suveran al universului, Iehova Dumnezeu. Atunci, de ce să nu vrem să ni se alăture şi ei în predicarea noastră orală, şi să vorbească aşa cum vorbim şi noi?

25. Nu trebuie să fie nicio întrerupere acum de la lucrarea de predicare pe care o facem. Şi nu ne vom întrerupe din predicarea veştii bune, căci „spiritul şi mireasa continuă să zică ‘Vino!’”. Astfel, „oricine aude să zică ‘Vino!’. Şi oricine e însetat să vină şi oricine vrea să ia apa vieţii fără plată.” – Apoc. 22:17, *NW.*

Cuprins

26. Nu putem fi egoişti în această privinţă. Mergeţi la vecinii voştri, la rude şi din casă în casă şi spuneţi: 'Veniţi şi luaţi această apă a vieţii fără niciun preţ. Luaţi-o fără plată! Gratis!' Fie ca fiecare dintre noi să „facă de cunoscut fiilor oamenilor faptele lui de putere şi gloria maiestăţii împărăţiei sale" din ce în ce mai mult.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

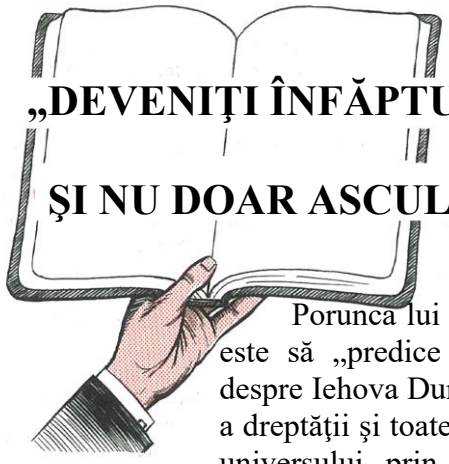
1. Cine sunt cei care au venit în mijlocul organizaţiei, aşa cum a fost prezis de Iuda, pe care nu-i dorim acolo, şi care va fi scopul lor?
2,3. Ce se poate spune despre ce a făcut El la Ierihon, ca una din faptele lui Iehova despre care se poate vorbi, şi prin ce cale de acţiune a ajuns în prim plan un izraelit nedorit?
4,5. Cum a fost înlăturat Acan? Ce a descoperit despre Iehova metoda de a-l identifica pe acesta?
6. La ce avertisment şi sfat sănătos să dea atenţie acum, din toată inima, fiecare iubitor al organizaţiei lui Iehova, pentru a evita un sfârşit asemenea celui al lui Acan?
7. De ce moartea lui Anania serveşte ca avertisment suplimentar pentru noi şi cum să evite acel fel de moarte adevăraţii membri ai societăţii Lumii Noi?
8,9. Ce aspecte ale închinării, în legătură cu El şi guvernul Său, stabilit acum pentru totdeauna, cuprinde astăzi dedicarea vieţii cuiva lui Iehova?
10,11. (a) Despre ce şi unde vorbesc acum toţi martorii lui Iehova? (b) De ce este absolut necesar ca ei să vorbească astfel?
12. De ce şi cum se dovedesc acum a fi deosebiţi de lume cei care îşi iubesc aproapele cu adevărat?
13. (a) Cum încearcă slujitorul societăţii Lumii Noi, mereu, să determine care casă este demnă să fie servită de el, în timp ce predică din casă în casă? (b) De ce recunoaşte şi respectă el libertatea de alegere a fiecărui proprietar?
14. Doar cine va lăuda cu succes pe Iehova de acum înainte şi pentru cât timp?
15,16. (a) Ce altă practică bună a apostolilor lui Isus foloseşte astăzi predicatorul matur din casă în casă? (b) Cum şi de ce urmează această practică şi sediul central al Societăţii?
17. Cum şi mai ales printre cine să 'vestească şi să înveţe' servii din adunare?
18. Cum sunt afectaţi de această viziune predicatorii din casă în casă maturi şi cei care se maturizează, observând realităţile de astăzi ale Împărăţiei?
19. Ce alte moduri de exprimare îi îndeamnă să folosească scriitorul din vechime al Psalmului 145 pe lăudătorii voluntari de pe pământ ai lui Iehova?
20,21. (a) Cine alcătuieşte acum oştirea de pe întreg pământul a vestitorilor Împărăţiei din casă în casă? (b) Cine îi conduce şi care este efectul final şi superior al mărturiei lor continue?
22,23 (a) De cine depinde sprijinul constant şi succesul permanent al unicei puteri de pe întreg pământul ce guvernează, stabilită în realitate acum? (b) Cine vesteşte

Cuprins

acum această guvernare reală şi trainică, cât de des şi până când vor continua ei să facă aşa şi cu ce beneficii pentru alţii şi pentru ei?
24. Se limitează vestirea împărăţiei stabilite a lui Iehova la cei care au început acum să facă acest lucru? De ce da sau de ce nu?
25,26. În împlinirea cărei preziceri din vechime şi cum se exprimă, de fapt, acum, adevăratul bun venit pentru din ce în ce mai mulţi vestitori ai Împărăţiei?

UN EVREU LE VORBEŞTE MUSULMANILOR DESPRE CREŞTINISM

În Istanbul, Turcia, în urma activităţii martorilor lui Iehova, un tânăr evreu L- a acceptat pe Cristos ca fiind Mesia şi a fost botezat, dovedind public că s-a dedicat să împlinească voinţa lui Iehova şi să calce pe urmele lui Isus Cristos. La locul său de muncă a reuşit să-i stârnească interesul unui turc musulman pentru adevărul despre Iehova şi, drept urmare, acest turc a luat poziţie, a acceptat creştinismul şi a fost botezat. Un tânăr grec, membru al Bisericii Ortodoxe Greceşti, a fost spectator şi un ascultător foarte interesat la discuţia dintre evreul creştin şi turcul musulman. Într-o zi, acest grec a fost contactat de către un alt martor al lui Iehova faţă de care a manifestat un interes sporit. De ce? Deoarece i se părea o minune modernă faptul că un evreu a reuşit să convertească un musulman la creştinism. În prezent, acest tânăr grec studiază alături de martorii lui Iehova şi află tot mai multe despre vestea minunată a împărăţiei lui Dumnezeu, care este atât de puternică încât poate împlini lucruri uimitoare.



„DEVENIŢI ÎNFĂPTUITORI AI CUVÂNTULUI ŞI NU DOAR ASCULTĂTORI”

Porunca lui Iehova pentru membrii societăţii Lumii Noi este să „predice cuvântul”. Cuvântul acesta este adevărul despre Iehova Dumnezeu şi Fiul său, Isus Cristos, lumea nouă a dreptăţii şi toate lucrurile pe care ni le-a dezvăluit Creatorul universului prin intermediul Cuvântului său scris, de la Geneza până la Apocalipsa.

Acest mesaj trebuie predicat! Sunt mulţi oameni care au auzit o parte a Cuvântului, dar nici măcar partea aceea nu a fost niciodată sădită în ei. „Sădirea cuvântului” este ceea ce va salva vieţi. Totuşi, această „sădire a cuvântului care vă poate salva sufletele” nu trebuie să se oprească aici. (Iac. 1:21, *NW*) Acest Cuvânt

Cuprins

poate salva suflete numai dacă facem ce spune Cuvântul. Nu este necesar doar să auzim, ci trebuie să le şi predicăm altora despre ceea ce am auzit. Fiecare persoană în parte trebuie să aleagă dacă îi va servi lui Iehova Dumnezeu sau dacă va rămâne în organizaţia rea a Diavolului. Aşadar, să nu devenim numai ascultători, cum sunt milioane de religionişti, ci să fim împlinitori ai Cuvântului. Să urmăm porunca Suveranului Conducător de a predica, care arată că vrem să ne închinăm lui Iehova.

2. În anul de serviciu 1953, au fost 50 665 de persoane care şi-au simbolizat dedicarea faţă de serviciul lui Iehova Dumnezeu prin cufundare în apă. Se poate spune că fiecare dintre aceştia şi-a ales destinul vieţii veşnice. (Deut. 30:19, *NW*). Ei au abandonat vechea lume şi oferta ei de moarte, deoarece „calea celor răi este ca întunericul; ei nu ştiu în ce se poticnesc.” (Prov. 4:19, *AS*). Cei dedicaţi lui Iehova au învăţat că „fiecare dar bun şi fiecare cadou perfect vine de sus”. – Iac. 1:17, *NW*.

3. A venit timpul să strângem laolaltă celelalte oi; iar când acestea vor auzi glasul Stăpânului, ele vor veni. Isus Cristos, Prinţul-Păstor, se îngrijeşte ca cei care caută adevărul şi dreptatea să aibă ocazia de a auzi şi a învăţa adevărul. Martorii lui Iehova, fiind împlinitori ai cuvântului, au mers din casă în casă şi apoi le-au făcut vizite ulterioare oamenilor interesaţi timp de 22 990 305 de ore în timpul anului, pentru ca aceştia să afle mai multe lucruri. Dintre aceste milioane de vizite ulterioare, 50 665 de persoane au decis că acesta este adevărul şi că vor deveni şi ei împlinitori ai cuvântului. Nu a fost suficient doar să fie vizitaţi din nou oamenii interesaţi, şi a li se face o vizită de curtoazie. Martorii lui Iehova au trebuit să îi arate lui Iehova, Dumnezeul lor, că erau pricepuţi în lucrarea lor de învăţători ai Cuvântului. Ei au trebuit să fie capabili să folosească „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”. (Ef. 6:17, *NW*) Astfel, în fiecare lună a anului a fost o medie de 281 219 studii biblice, conduse în casele altor oi. Acestea au fost doritoare să fie învăţate de Iehova prin Cuvântul său, căci Iehova este marele Învăţător, şi el şi-a revelat principiile, scopul şi cugetarea în Cuvântul său scris, spre binele familiei umane. Este esenţial, aşadar, ca toţi să urmăm instrucţiunea de la Iehova. „Este scris în Profeţi: ‘Toţi vor fi învăţaţi de Iehova’. Oricine a auzit şi a învăţat de la Tatăl vine la mine.” (Ioan 6:45, *NW*). Astfel, clasa altor oi este bucuroasă să înveţe şi să vină în societatea Lumii Noi a lui Iehova şi să fie martorii săi, învăţând şi predând întotdeauna.

4. Organizaţia de martori ai lui Iehova creşte atât de repede deoarece, an de an, 50 000 sau mai multe persoane îşi dedică viaţa lui Iehova Dumnezeu. Acum vedem că la sfârşitul anului de serviciu 1953, 519 982 persoane, din 143 de ţări, colonii şi insule ‘laudă în fiecare zi numele lui Iehova’. Cei mai mulţi dintre aceştia sunt asociaţi în grupe, dintre care în lume sunt acum 14 163. În timpul acestui an de serviciu s-au înfiinţat 221 de grupe noi. Cu siguranţă este minunat să le vedem pe aceste persoane de curând interesate dorind să devină o parte a societăţii Lumii Noi şi predicând Cuvântul. Gândiţi-vă: în fiecare dintre cele 365 de zile ale anului, 139 de persoane, în medie, îşi dedică viaţa spre a-i servi lui Iehova. Acest număr zilnic este echivalentul unei adunări minunate. Toţi aceştia

Cuprins

noi, care ies din organizaţia Diavolului, vor să se bucure cu regularitate de serviciu pe teren şi să ducă mai departe lucrarea de păstorire alături de Păstorul-Prinţ. Pentru mai multe detalii cu privire la ce au făcut aceşti martori ai lui Iehova în toată lumea, analizaţi tabelul ţărilor reprodus mai jos.

TABEL PAGINILE 21, 22, 23

SOCIETATEA LUMII NOI CREŞTE CU RAPIDITATE

5. Ne bucurăm să vedem că 468 106 persoane din toate colţurile lumii se implică în serviciul de teren în fiecare lună, fără încetare. Acesta a fost numărul mediu de martori care au predicat vestea bună în fiecare lună a anului 1953. Aceasta este cu 10% mai mult decât numărul mediu de vestitori care s-a angajat în lucrare în anul precedent. Mai mult decât atât, recordul de vestitori pentru acel an, 519 982, a fost cu 21% mai mare decât numărul mediu de vestitori din 1952. Făcând raportul pentru întreaga lume, martorii lui Iehova şi-au atins cota propusă. Ei se bucură pentru aceasta, căci văd roadele a ceea ce au sădit. Iehova este cel care a dat această creştere. Ei au mai descoperit şi că există o mai mare fericire în a dărui decât în a primi (Faptele 20:35, *NW*). Aceşti peste jumătate de milion de vestitori le-au spus adevărul altora şi vor continua să o facă predicând, vorbind şi explicându-le Scripturile tuturor oamenilor pe care îi întâlnesc, în toate limbile de sub soare.

6. Deoarece martorii lui Iehova nu pot fi în permanenţă lângă oameni pentru a le răspunde la întrebări, ei găsesc că este foarte înţelept să le lase literatură celor cu care au vorbit, pentru a li se explica în detaliu minunatele promisiuni ale lui Iehova Dumnezeu. Pe parcursul celor doisprezece luni ale anului de serviciu 1953, au fost lăsate 22 116 916 cărţi şi broşuri în casele oamenilor, şi s-au făcut 882 296 de noi abonamente pentru revistele *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!* în diverse limbi. Adăugaţi la acestea 25 115 729 de exemplare ale revistelor Societăţii, distribuite de aceşti vestitori în lucrarea din casă în casă, din magazin în magazin şi la colţurile străzilor şi obţineţi o mărturie pusă în onoarea numelui lui Iehova. Ei au fost cu adevărat fericiţi să le dea această literatură oamenilor din lume pentru o contribuţie mică şi toate contribuţiile pe care le-au primit ei, le-au trimis la sediul Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, pentru ca şi mai multă literatură să poată fi tipărită şi distribuită până la marginile pământului. Ei ştiu că această veste bună a împărăţiei trebuie să fie predicată în toată lumea, ca mărturie, şi pun această mărturie. Ei ascultă cuvintele lui Pavel: „Nu fiţi delăsători în activitatea voastră. Fiţi înflăcăraţi de spirit. Slujiţi-i lui Iehova ca sclavi.” (Rom. 12:11, *NW*). Ei au dovedit că au făcut mai mult decât să stea doar acasă, ascultând şi citind din Cuvânt. Ei au lucrat cu acesta, căci au petrecut 72 344 728 de ore vorbind cu oamenii de pe tot pământul. Ce altă organizaţie religioasă a petrecut atât de mult timp predicând vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu? Unde altundeva se mai poate găsi în lume o organizaţie de slujitori care şi-au dedicat cu toţii viaţa să pună mărturie despre împărăţia lui Iehova şi să vorbească bine de numele Tatălui şi să-l

Cuprins

binecuvânteze în fiecare zi a vieţii lor? Aceşti slujitori sunt hotărâţi să nu renunţe niciodată, ci să umble în numele lui Iehova pentru totdeauna. – Mica 4:5, *AS.*

7. Martorii lui Iehova nu vor renunţa acum, la începutul anului 1954, la patruzeci de ani după ce a fost născută împărăţia. Ei nu consideră că lucrarea este terminată, deoarece încă văd nenorociri îngrozitoare şi o mare nedumerire în lume şi sute de mii de oameni care suspină şi gem din cauza urâciunilor care există în acest sistem de lucruri. În fiecare an, mii de persoane fug la munţi pentru a fi în siguranţă. Acesta a fost sfatul dat de Isus creştinilor în Luca 21:20,21. Este din ce în ce mai puţin timp pentru cei care vor să abandoneze organizaţia Diavolului şi să găsească refugiu în munţii Galaad, în societatea Lumii Noi. Sunt milioane de oameni cărora trebuie să li se spună unde să meargă şi cum să ajungă acolo. Nu ştim de unde vor veni toţi aceşti oameni, alte oi, însă Iehova Dumnezeu s-a îngrijit ca martorii săi să ajungă în peste 143 de ţări pentru a da avertismentul. Gog din Magog îi va ataca mai ales pe cei care au luat poziţie de partea lui Iehova şi care vestesc împărăţia sa. El va face tot ce poate pentru a-i face să renunţe la serviciul Celui Preaînalt, şi va încerca să îi ţină închişi pe toţi cei ce sunt captivi în organizaţia lui Satan, şi să nu îi lase să apuce libertatea care vine prin cunoştinţa despre Iehova Dumnezeu şi despre Fiul său, Isus Cristos. Aşadar, trebuie să fie dat avertismentul despre atacul lui Gog din Magog oamenilor de pe toate continentele lumii şi din toate insulele mărilor. În raportul care urmează nu se arată numere foarte mari de martori în niciunul dintre aceste locuri, însă raportul arată că acolo sunt martori ocupaţi, care petrec cu sârguinţă ore întregi în climate reci sau toride, sus în munţi, jos în văi şi pe câmpii, binecuvântând zi de zi numele Suveranului Lumii Noi.

8. În tabelul continentelor consemnat aici veţi observa progresul societăţii Lumii Noi din 1942 încoace.

Loc	Teritorii în care s-a pus mărturie	Nr Total de vestitori	Ore petrecute în predicare	Nr absolvenţi ai Şcolii Gilead
AFRICA				
1942	(11 teritorii)	10,070	2,200,163	Niciunul
1947	(17 teritorii)	24,896	6,298,189	20
1952	(32 teritorii)	72,228	15,460,243	84
1953	(34 teritorii)	81,793	16,979,027	80
ASIA				
1942	(6 teritorii)	406	93,223	Niciunul
1947	(8 teritorii)	475	140,661	17
1952	(19 teritorii)	2,274	504,301	164
1953	(19 teritorii)	2,698	597,050	173
EUROPA				
1942	(13 teritorii)	22,796	5,344,006	Niciunul

1947	(19 teritorii)	74,196	12,819,994	21
1952	(24 teritorii)	158,867	19,147,879	177
1953	(24 teritorii)	179,374	19,433,567	216

TERITORII DIN ATLANTIC, CARAIBE ŞI MAREA MEDITERANEANĂ

1942	(6 teritorii)	1,297	237,057	Niciunul
1947	(12 teritorii)	6,429	1,448,810	135
1952	(15 teritorii)	15,659	2,200,647	149
1953	(29 teritorii)	17,421	2,248,941	133

TERITORII DIN PACIFIC

1942	(3 teritorii)	4,275	701,037	Niciunul
1947	(6 teritorii)	7,385	1,390,228	13
1952	(12 teritorii)	26,690	3,590,037	51
1953	(13 teritorii)	31,980	4,214,497	49

AMERICA DE NORD

1942	(7 teritorii)	75,589	19,668,961	Niciunul
1947	(12 teritorii)	91,740	20,787,495	163
1952	(12 teritorii)	168,752	25,810,384	493
1953	(12 teritorii)	193,542	26,734,105	674

AMERICA DE SUD

1942	(8 teritorii)	807	219,905	Niciunul
1947	(12 teritorii)	2,431	956,928	117
1952	(13 teritorii)	11,795	1,990,208	303
1953	(12 teritorii)	13,174	2,137,541	301

TOTALURI PENTRU TOT GLOBUL

1942	(54 teritorii)	115,240	28,464,352	Niciunul
1947	(86 teritorii)	207,552	43,842,305	486
1952	(127 teritorii)	456,265	68,703,699	1,421
1953	(143 teritorii)	519,982	72,344,728	1,626

În acel an Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere încă nu trimitea misionari în toate părţile lumii. Dar în 1943, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere a dechis Şcoala Biblică Gilead şi atunci a început lucrarea globală de misionariat a Societăţii. Mulţi creştini tineri, puternici şi sănătoşi şi-au dorit să meargă undeva unde mesajul despre împărăţia lui Iehova încă nu fusese predicat decât în mică măsură sau chiar deloc. Martorii lui Iehova de pe tot globul erau nerăbdători să susţină acest nou aranjament şi au făcut suficiente donaţii la Societate pentru ca lucrarea de misionariat să progreseze. Până în ziua de azi, martorii lui Iehova sprijină financiar lucrarea de misionariat, şi rapoartele arată ce s-a făcut în diferite părţi ale lumii în anii 1947, 1952 şi 1953, în comparaţie cu anul 1942. Numai din acest raport se poate observa cum s-a extins lucrarea şi în teritorii noi. Se mai poate vedea şi creşterea numărului de martori ai lui Iehova şi al

numărului de ore pe care le-au petrecut ei vorbind cu oamenii în aceşti ani. Ultima coloană arată numărul de absolvenţi ai Şcolii Gilead care lucrau în diferite ţări.

9. Martorii lui Iehova au planuri mari pentru anul 1954, planuri concepute pentru a lăuda numele lui Iehova şi a-l face cunoscut unui număr chiar şi mai mare de persoane. Hotărârea lor, conform chiar motto-ului lor pentru anul acesta, este: „Te voi binecuvânta toată ziua şi voi lăuda numele tău pentru totdeauna.” (Ps. 145:2, *CB*) Ei speră să ajute cât mai mulţi oameni cu bunăvoinţă în căutarea lor după adevăr şi dreptate. Putem vedea acum mii şi mii de oameni care iau poziţie de partea lui Iehova în fiecare lună, vedem o mare mulţime din toate naţiunile, neamurile şi limbile venind la martorii lui Iehova pentru a auzi adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. La celebrarea Memorialului au asistat 742 565 persoane şi toate au arătat un real interes pentru mesajul pe care îl predicăm. Ele vor acum să trăiască în cadrul societăţii Lumii Noi. Ele trebuie învăţate şi ajutate pe această cale spre viaţă veşnică. Pe măsură ce vin în organizaţie, ele trebuie să renunţe la vechile obiceiuri, lucrurile necurate ale vechii lumi, şi să accepte învăţăturile bune şi plăcute pe care le-a rezervat Iehova Dumnezeu pentru ele. Ele sunt fericite că pot să facă voinţa lui şi să predice Cuvântul. Se bucură mult că cineva a venit la ele şi că urechile lor au fost deschise pentru a auzi. Acum vor să fie împlinitori ai Cuvântului şi nu doar ascultători. Vor să trăiască în aşa fel încât ‘să îl binecuvânteze în fiecare zi pe Iehova şi să-i laude numele pentru totdeauna’. Veţi deveni şi voi „împlinitori ai cuvântului, şi nu doar ascultători”?

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este „cuvântul” ce trebuie predicat acum, şi doar cum poate salva el viaţa celor care îl aud?
2. Câte persoane şi-au simbolizat dedicarea prin cufundare în apă în decursul anului 1953, şi ce se poate spune despre aceştia?
3. (a) Câte vizite ulterioare le-au făcut martorii lui Iehova persoanelor cu bunăvoinţă, în decursul anului 1953, şi pentru ce scop? (b) Câte studii au fost ţinute cu regularitate, şi de ce au fost doritoare celelalte oi să fie conduse cu ele aceste studii?
4. (a) Ce arată raportul anului 1953 despre numărul diferitelor persoane ce iau parte la lăudarea numelui lui Iehova şi în câte ţări diferite? (b) Câte adunări noi au fost înfiinţate în timpul anului, ajungând la ce total în lumea întreagă? (c) Câte persoane pe zi, în medie, s-au dedicat să facă voinţa lui Iehova, în decursul anului 1953?
5. De ce cifre se bucură acum martorii lui Iehova, referitor la media numărului de vestitori şi procentul de creştere pentru anul 1953, şi de ce?
6. (a) În ce măsură a fost dată mărturia în cinstea numelui lui Iehova, în 1953, prin intermediul distribuirii de cărţi, broşuri, abonamente obţinute şi exemplare individuale de reviste plasate? (b) Ce sfat al apostolului Pavel, referitor la treaba lor, au ascultat martorii lui Iehova în decursul anului trecut şi în ce

Cuprins

măsură? (c) Ce ţări au văzut o creştere de 100%, sau mai mult, în decursul anului 1953? (d) Câţi servi, pionieri cu timp integral au fost activi în toată lumea, în decursul anului 1953? (e) În ce ţări au avut loc mai mult de 10.000 adunări publice şi care a fost totalul în lumea întreagă? (f) Ce progres s-a făcut în Argentina, Republica Dominicană, Spania, în pofida anumitor restricţii? (g) Ce rezultate a adus activitatea ilegală din „alte patru ţări”? (h) Ce altă informaţie remarcabilă conţine tabelul de mai sus?

7. De ce nu se vor opri martorii lui Iehova din această activitate de predicare în decursul anului 1954, şi având în vedere atacul cui trebuie să dea ei avertismentul profetic al lui Isus?

8. (a) În ce an s-a deschis Şcoala Biblică Gilead, îngrijindu-se astfel să satisfacă dorinţa cui şi pentru ce? (b) Ce s-au arătat nerăbdători să facă martorii lui Iehova din lumea întreagă, referitor la această lucrare misionară? (c) Cum se compară numărul vestitorilor, al misionarilor şi al orele petrecute în predicare în 1942 cu raportul din 1953 în ce priveşte Africa, Asia şi Europa? (d) Cum se compară numărul de ţări, vestitori şi misionari din insulele Atlanticului, Caraibelor, Mediteraneene şi ale Pacificului din 1942 cu raportul pentru anul 1953? (e) Comparaţi totalul din lumea întreagă pentru anul 1953 cu cel pentru anul 1942. (f) Ce alte puncte demne de remarcat conţine tabelul de mai sus?

9. (a) Care sunt planurile şi hotărârea martorilor lui Iehova pentru anul 1954? (b) Câte persoane au participat la celebrarea Memorialului din 1953? Care este dorinţa lor şi cum pot fi ajutaţi s-o realizeze?

TURMA FALSULUI PASTOR AFLĂ ADEVĂRUL

În urma activităţii desfăşurate de misionarii Societăţii Turnul de Veghere din Recife, Brazilia, membrii unei biserici evanghelice au început să-i adreseze pastorului lor multe întrebări stânjenitoare. El le-a spus acestora că martorii lui Iehova sunt profeţi mincinoşi şi că învăţăturile lor nu au suport biblic. La cererea lor, un reprezentant special al Societăţii Turnul de Veghere a vizitat un pastor chiar în biserica sa, aproape toţi membrii bisericii fiind prezenţi. Când a devenit evident că pastorul nu îşi putea apăra poziţia din Scripturi, au fost auzite comentarii din partea membrilor săi că martorii lui Iehova predau o doctrină bună. Proprietarul clădirii în care pastorul îşi ţinea slujbele a susţinut că aceasta era mai mult decât o doctrină bună, era chiar adevărul, şi că ar fi vrut să afle mai multe şi să devină un martor al lui Iehova.

Înfuriat din această cauză, pastorul a ameninţat că dacă oamenii aveau de gând să-i asculte în continuare pe martorii lui Iehova, el urma să plece. Fiindcă nimeni nu s-a opus, a ieşit furtunos, strigând că avea de gând să ia scaunele, din moment ce acestea îi aparţineau. Când cei prezenţi au fost întrebaţi de martorii lui Iehova dacă voiau să audă mai multe lucruri, proprietarul clădirii a pus sala la dispoziţie fără a cere vreun ban şi chiar s-a oferit să ajute la găsirea unor scaune. S-

Cuprins

a aranjat să se ţină un studiu biblic, iar în curând se vorbea despre asta în tot cartierul. În primele şase luni, la studiu participau în jur de 40 de persoane, iar vreo 11 oameni au început deja să le vorbească şi celorlalţi despre lucrurile minunate pe care le aflaseră.

ALEGEREA INDIVIDUALĂ A DESTINULUI VIEŢII VEŞNICE

Întotdeauna înţelepciunea, iubirea şi puterea lui Iehova au fost pe măsura dreptăţii Sale. Iubirea Sa a oferit jertfa de răscumpărare a Fiului Său pentru ca El să poată fi drept „atunci când îl declară drept pe cel ce are credinţă în Isus." (Rom. 3:26). Din moment ce El e întotdeauna imparţial, nu ar oferi niciodată, în mod arbitrar, viaţă veşnică vreunui om, indiferent de calea lui de acţiune, aşa cum nici nu le-ar refuza-o altora, indefirent de calea lor de acţiune. – Deut. 10:17; 2 Cron. 19:7, *AT*; Rom. 2:11; 6:23, *NW*.

Totuşi, o astfel de cale de acţiune arbitrară I se atribuie lui Iehova de cei care cred în învăţătura despre predestinare, citând cele spuse de Pavel în Romani 8:29, 30: „Pe cine a cunoscut dinainte, l-a şi predestinat să se potrivească imaginii Fiului Său. ... În plus, pe cine a predestinat, l-a şi chemat." Conform acestora, Iehova predestinează destinul oamenilor fără a ţine cont de credinţa sau faptele acestora.

Însă, ţinând cont de mărturia clară a restului Scripturilor care arată că indivizii trebuie să aleagă singuri dacă vor muri sau vor trăi, ne vedem obligaţi să concluzionăm că, din moment ce Biblia nu se contrazice singură, Pavel se referea aici la o clasă de oameni şi nu la persoane individuale. De exemplu, remarcaţi cât de explicit le-a pus Moise izraeliţilor în faţă alegerea vieţii sau a morţii: „Ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa ca să rămâi în viaţă, tu şi urmaşii tăi, iubindu-L pe Iehova, Dumnezeul tău, ascultând de glasul lui şi alipindu-te de El, căci de El depinde viaţa ta şi lungimea zilelor tale." (Deut. 30:19, 20, *NW*). Iosua a pus aceeaşi chestiune înaintea izraeliţilor şi Ezechiel a făcut acelaşi lucru de nenumărate ori. – Ios. 24:15; Ezec. 3:27; 18:23, 31, 32; 33:7, 11-15, *AT*.

Însă nu spune cumva apostolul Pavel că unii au fost aleşi înainte ca temelia lumii să fie în uniune cu Isus Cristos? (Efes. 1:4, 5, *NW*). E adevărat, dar la ce fel de lume făcea el referire? Nu se referea la lumea din vremea lui Adam, căci asta ar însemna că Dumnezeu a pregătit răscumpărarea omenirii înainte ca Adam să fi păcătuit, făcând astfel ca încercarea la care a fost supus Adam să fi fost o bătaie de joc. Se face referire la temelia lumii noi care a fost pusă prin prezentarea meritului Mielului lui Dumnezeu care a fost ucis, după cum se arată foarte clar în

Cuprins

Apocalipsa 13:8. Înainte de punerea temeliei acestei lumi noi, Iehova a stabilit ca alţii să fie părtaşi cu Cristos. – Gal. 3:29

Adepţii teoriei predestinării susţin că odată ce o persoană a fost „chemată" oficial, îndreptăţită, sfinţită şi a ajuns într-o stare de har, nu mai poate cădea. Însă nu asta învaţă Scripturile. Pavel se temea ca nu cumva după ce le predica celorlalţi, să nu cadă. (1 Cor. 9:27). Dacă vrem să obţinem salvare este nevoie de loialitate şi răbdare până la sfârşit. (Mat. 24:13; Apoc. 2:10). El arată că după ce au fost curăţaţi cu sângele lui Cristos, au devenit părtaşi ai spiritului sfânt şi au fost sfinţiţi, unii au putut păcătui de bunăvoie şi au căzut. (Evrei 6:4-6; 10:26-29). Cu toate acestea, nimeni să nu creadă că salvarea va veni doar prin propriile eforturi, căci baza pentru toate acestea o constituie bunătatea nemeritată a lui Iehova. – Rom. 11:6; Efes. 2:8,9; 2 Tim. 1:9, *NW*.

Biblia dovedeşte că Dumnezeu este drept, înţelept şi iubitor, oferindu-i omului şansa să obţină viaţă. Respingând predestinarea, fiecare dintre noi să alegem acum destinul vieţii eterne.

COMUNIŞTII CONVERTESC CLERUL CATOLIC





Astăzi există un război declarat între religie şi lipsă de religiozitate, între cei care declară credinţă în existenţa lui Dumnezeu şi cei care o neagă. Aceştia din urmă sunt reprezentaţi în special de comunişti, în timp ce cea mai mare protestatară care denunţă marxismul materialist al comunismului este Ierarhia Romano-catolică. În teritoriile cu minorităţi catolice şi unde nu există ameninţarea comunismului, cum ar fi Statele Unite, Ierarhia se declară a fi un apărător împotriva comunismului. Ea arată cu mândrie spre activităţile fiilor ei, atât laici cât şi clerici, cum ar fi McCarthy şi Sheen, în rezistenţa împotriva comunismului. Dar cât succes a avut Ierarhia în teritoriile cu majorităţi catolice şi unde este o ameninţare reală? Să vedem.

În Italia, peste 99% catolică, extremele de stânga şi cele comuniste au primit un procentaj de 35,5 din voturi la ultimele alegeri naţonale, ceea ce reprezintă o creştere. Iar în Franţa, potrivit publicaţiei *Catholic Almanac,* 85% din populaţie este catolică (alţii susţin că cifra s-ar ridica de fapt la 97,5%) comuniştii au strâns la ultimele alegeri generale cinci milioane de voturi, sau 26,5% din totalul lor, mai mult decât orice alt partid.

Cuprins

Şi nu numai comunismul face aceste incursiuni în populaţia catolică din ţările respective, dar acestea afectează chiar şi clerul, mai ales în Franţa. Acolo, conform spuselor Dr. W.O. Lewis, secretar al Alianţei Baptiste Mondiale, circa 2000 de preoţi au părăsit biserica din 1945 până acum. Publicaţa *The Christian Century* menţionează în numărul din 20 septembrie 1953 cazul unui preot catolic francez şi un călugăr dominican, Maurice Montuclard, care a fost exilat de către Ierarhie deoarece a publicat în 1952 o carte care expunea teoriile marxiste şi pentru că a iniţiat mişcarea „Tineretul Bisericii", care arăta simpatie pronunţată pentru partidul comunist din Franţa. El a cerut permisiunea să renunţe la statutul său în cadrul clerului şi să redevină un laic şi i s-a acceptat această cerere. El a preferat activitatea politică marxistă în locul activităţii religioase catolice.

Acesta nu a fost un caz izolat, şi acest lucru reiese din faptul că papa a început să pună temporar interdicţii asupra „preoţilor-muncitori". De câţiva ani încoace, şi în special din 1944, se pare că unii preoţi catolici au încercat, cu permisiunea superiorilor lor, să-i recâştige pe catolicii francezi de sub influenţa comunismului lăsându-şi la o parte robele de preoţi, îmbrăcând combinezoane de lucru şi lucrând alături de catolicii francezi în fabrici, pe vase, docuri şi la ferme. Unii s-au identificat ca fiind preoţi, alţii nu. Mişcarea a crescut de la şapte la circa 100 de preoţi până în anul 1953.

Aceşti preoţi nu numai că s-au alăturat Confederaţiei Generale Franceze de Muncă, aflată sub conducere comunistă, dar au preluat şi controlul ca oficialităţi în anumite uniuni locale şi au devenit activi în mişcările de pace comuniste. Un lucrător preot a fost ucis într-o mică revoltă din Bordeaux. La 28 mai 1952, doi preoţi au fost arestaţi şi bătuţi de poliţie cu bâtele pe care le luaseră de la manifestanţi, fiindcă luaseră parte la o demonstraţie comunistă foarte violentă împotriva prezenţei generalului american Rigway în Franţa, manifestaţie care a fost împotriva legii.

„A AVUT DE FAPT REZULTATE NEGATIVE"

Potrivit ziarului newyorkez *Times* din 12 martie 1953, preoţii-muncitori nu se aşteptau să vadă rezultate concrete înainte de a trece câteva generaţii, şi cu siguranţă nu se aşteptau la acestea în timpul vieţii lor. Însă au fost rezultate, doar că unele neaşteptate şi neprevăzute. O depeşă a Associated Press privitoare la această problemă declară că „mulţi francezi influenţi – politicieni şi clerici – au fost şocaţi să vadă că unii dintre preoţii-muncitori erau printre cei mai aprigi manifestanţi în cadrul marelui val de proteste care au avut loc luna trecută în ţară". Iar revista *Time* din 23 iunie 1952 a relatat că „uneori, spun criticii acestor preoţi-muncitori, preoţii sunt cei care se convertesc, şi nu colegii lor de muncă".

Observând acest aspect, editorul religios al publicaţiei *Mirror* din Los Angeles afirmă, în numărul din 19 septembrie 1953, că acea mişcare a preoţilor-muncitori nu doar că nu şi-a atins scopul de a încerca să „contracareze propaganda Roşie privitoare la biserică şi să aducă o credinţă reînnoită credincioşilor ce şovăie la marginea Marxismului", „ci a avut de fapt rezultate negative" şi că „Sfântul

Cuprins

Scaun a fost nefericit de felul în care s-a derulat această mişcare a preoţilor-muncitori".

Un lucru care dovedeşte nefericirea „Sfântului Scaun" a fost avertismentul papei pentru preoţi de a nu considera teoriile comuniste a fi „valide sau că ele ar furniza vreo contribuţie doctrinală mai fructuoasă sau o mai mare eficacitate de acţiune". (New York *Times,* 13 septembrie 1953). Cu patru zile mai târziu Vaticanul le-a ordonat tuturor seminariilor teologice romano-catolice din Franţa să le interzică studenţilor lor să lucreze în vreo fabrică cu scopul de a se apropia de clasa muncitoare franceză. Unii preoţi „au ajuns foarte aproape de a susţine partidul comunist". Ce recunoaştere a înfrângerii!

New York *Times* din 3 octombrie 1953 a afirmat că „opoziţia franceză pune o interdicţie asupra preoţilor-muncitori. Cercurile catolice apără ideea de misiuni industriale criticată de Vatican". Interdicţia Vaticanului întâmpina o rezistenţă puternică, dintre care cele mai notabile obiecţii veneau chiar de la cardinalul şi arhiepiscopul Parisului. Nunciul papal a transmis dorinţa Vaticanului ca toţi preoţii-muncitori, care acum ajunseseră la aproape o sută, să fie chemaţi înapoi la diocezele lor şi la robele pe care le abandonaseră pentru hainele de muncitori. Totuşi, decizia finală a fost întârziată din cauza puternicei opoziţii a unor membri importanţi din Ierarhia Franceză care erau îngrijoraţi de efectul pe care l-ar fi putut avea acest lucru asupra muncitorilor catolici. În orice caz, şi cardinalul a enunţat un avertisment puternic pentru preoţi, cu privire la pericolul de a fi înghiţiţi de comunism şi că „un anumit spirit de independenţă" începea să se manifeste printre unii preoţi-muncitori, în detrimentul spiritului ascultării de Biserică.

La 14 noiembrie trei cardinali francezi au anunţat că învinseseră obiecţiile Vaticanului cu privire la misiunea preoţilor-muncitori. Dar că aceasta nu putea exista în forma ei prezentă. Doar unii preoţi special aleşi puteau servi, şi doar pentru un timp limitat, iar aceştia trebuiau să evite responsabilităţile uniunii şi să trăiască într-o comunitate de preoţi. Nu mai era deloc acelaşi lucru.

DE CE NU ESTE UN APĂRĂTOR ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI

Dar cât de mare protecţie oferă în realitate Biserica romano-catolică împotriva comunismului, dacă nu îşi poate permite să îi lase nici măcar pe proprii ei preoţi, preoţi care au aprofundat dogma romano-catolică încă din copilărie, să fie expuşi la propaganda Roşie? De ce arată aceşti preoţi mai mult interes pentru reforma socială, politică şi economică marxistă decât pentru predicarea propriei religii? Oare s-ar putea să fie ceva în neregulă cu hrana lor spirituală?

Da, există o slăbiciune moştenită în abordarea romano-catolică a acestei probleme comuniste. Ea nu realizează că adevăratul creştinism nu are nimic în comun cu această lume veche, ci trebuie să se păzească separat de ea. Pentru un câştig egoist, Ierarhia se împrieteneşte cu Cezarul, făcând înţelegeri cu Hitler, Mussolini şi Franco, şi arată că este dispusă să trateze cu Rusia comunistă dacă

Cuprins

prin aceasta poate câştiga unele avantaje pentru sine; da, chiar şi cu Diavolul însuşi, potrivit spuselor lui Papa Pius al XI-lea. – Brooklyn *Eagle,* 21 februarie 1943.

Dar Isus Cristos nu a lucrat cu Cezarul şi nici cu Diavolul. El nu a făcut niciun târg cu Irod Antipa sau cu Pilat, ci a spus clar: „Împărăţia mea nu face parte din această lume." (Ioan 18:36, *NW*) Şi, în mod asemănător, nici urmaşii Lui direcţi nu au avut nicio legătură cu lumea. Ei s-au păstrat separaţi de ea şi i-au avertizat pe creştini că dacă deveneau prieteni cu lumea deveneau duşmani ai lui Dumnezeu: „Oameni adulteri, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu?" (Iac. 4:4, *NW*). Ei şi-au pus speranţa şi încrederea, nu în planurile şi eforturile oamenilor, ci în împărăţia lui Dumnezeu. – Mat. 6:9,10; 1 Cor. 15:25-28; 2 Pet. 3:13; Apoc. 21:1-4.

Acelaşi lucru este valabil şi astăzi. Creştinii dedicaţi nu pot, şi niciunul din creştinii care au fost pe deplin luminaţi, nu vor avea nimic de a face cu comunismul sau cu oricare alta dintre ideologiile acestei lumi. Ei nu vor fi prinşi în capcană de către linguşirile comunismului, deoarece văd clar că ceea ce face în realitate comunismul este să ofere prosperitate materială în schimbul integrităţii şi loialităţii oamenilor faţă de Dumnezeu, însăşi ispita pe care i-a prezentat-o Diavolul lui Isus Cristos în pustiu: 'Toate împărăţiile acestei lumi şi gloria lor ţi le voi da dacă vei coopera cu mine.' – Mat. 4:8-10, *NW.*

LUPTÂND DUPĂ REGULI?

Pentru a câştiga viaţă veşnică în lumea nouă a lui Dumnezeu, creştinii trebuie să urmeze unele reguli, reguli enunţate în Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, Biblia. Aceste reguli sunt că cei ce sunt creştini trebuie să arate şi fapte, pe lângă credinţă, fiind vestitori activi ai veştii bune despre Împărăţia lui Dumnezeu. Dacă o persoană nu este capabilă şi dispusă să îi înveţe pe alţii această veste bună, atunci ea nu se supune acestor reguli. Apostolul lui Cristos accentuează acest lucru astfel: „Lucrurile pe care le-ai auzit de la mine şi care au fost susţinute de mulţi martori, aceste lucruri să le încredinţezi unor oameni credincioşi care, la rândul lor, vor fi calificaţi să-i înveţe pe alţii ... dacă cineva concurează la jocuri, nu primeşte coroana decât dacă a concurat potrivit regulilor." – 2 Tim. 2:2,5, *NW.*

Aşadar, nimeni nu poate fi încoronat cu premiul vieţii veşnice dacă nu respectă aceste reguli care arată că trebuie să fie un învăţător al veştii bune. Dar luptă marile mase ale celor care frecventează bisericile creştinătăţii pentru credinţa creştină conform regulilor? Clerul şi chiar enoriaşii înşişi se îndoiesc de acest lucru! Un cleric luteran a spus în publicaţia *Daily News* din Chicago, din 26 octombrie 1953: „Pe măsură ce se apropie întâlnirea de la Evanston a Consiliului Mondial al Bisericilor, creştinii americani ar trebui să se roage pentru har ca să se vadă aşa cum îi văd alţii." „Creştinii de peste tot", a spus el, sunt deranjaţi de

Cuprins

„calitatea noastră superficială de cleric” şi „întreabă dacă membrii noştri sunt cu adevărat înrădăcinaţi în credinţa creştină”.

Deoarece enoriaşii de peste tot se întreabă, în principiu, dacă aceşti „creştini” americani respectă regulile, nu ar fi potrivit ca această întrebare să fie pusă tuturor aşa-zişilor „creştini” ai Creştinătăţii? Apoi, trăiesc ei conform acestei reguli fundamentale enunţată de Stăpân însuşi? – „Această Evanghelie a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile”. – Mat. 24:14, *NW.*

Vedem, oare, enoriaşi individuali declarând cu forţă vestea bună despre împărăţia lui Dumnezeu şi învăţându-i pe alţii? Ei bine, ei par să se teamă să le depună mărturie altora despre credinţa lor! Ei sunt doar ascultători ai Cuvântului, şi unii demni de milă; căci clerul trebuie să îi ispitească să stea în strane, transformând bisericile în cluburi sociale unde mâncarea, dansul şi jocurile sunt cele care îi atrag pe enoriaşi, şi nu Cuvântul lui Dumnezeu. Într-adevăr, o privire mai atentă la aşa-zişii „creştini” dezvăluie că ei sunt leneşi în toată creştinătatea. Cât de clar este, atunci, că aceşti „creştini” ai Creştinătăţii nu trăiesc potrivit regulii de bază enunţată de Cristos şi, prin urmare, nu sunt „cu adevărat înrădăcinaţi în credinţa creştină”!

Cine luptă, atunci, pentru credinţa creştină conform regulilor, predând doctrina scripturală curată şi predicând pe tot pământul vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu? Pentru a afla răspunsul citiţi articolele următoare privitoare la activitatea la nivel mondial a martorilor lui Iehova.



• Ar trebui să ne închinăm lui Isus? – G.B., Etiopia

Clericii creştini ce cred în trinitate ca fiind principala doctrină a creştinismului vor răspunde afirmativ la această întrebare. Este de aşteptat, căci ei cred că a se închina lui Isus e la fel cu a se închina lui Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Spiritul Sfânt, deoarece ei cred că aceştia trei sunt trei Persoane care alcătuiesc în mod misterios un singur Dumnezeu. Versiunea King James a Bibliei în limba engleză a fost realizată de către traducători adepţi ai Trinităţii, aşa că fără îndoială că acesta este motivul pentru care traducătorii au redat cuvântul din limba greacă *proskyne'ō* prin cuvântul „închinare”, atunci când au făcut referire la Isus. De fapt, de câte ori apare acest cuvânt în Scripturile Greceşti Creştine ei au tradus consecvent acest verb grecesc prin „închinare”. Astfel, citim despre faptul că magii s-au „închinat” pruncului Isus şi despre persoane care s-au apropiat de Isus, au fost vindecaţi de El sau I-au cerut diferite favoruri, „închinându-se” lui Isus pe pământ.

Cuprins

În *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Creştine Greceşti* observăm faptul că în toate aceste cazuri în care Isus a primit o asemenea atenţie atunci când se afla pe pământ, ca om, verbul din limba greacă este tradus nu prin „închinare”, ci prin „a face o plecăciune”. Acest lucru este în armonie cu faptul că verbul din limba greacă *proskyne'ō* apare de multe ori în Versiunea Greacă Septuaginta a Scripturilor Ebraice, iar acolo acest verb este folosit pentru oameni cum ar fi Iosif fiul lui Iacov, şi Boaz, binefăcătorul lui Rut. În aceste ultime exemple, *proskyne'ō* nu ar putea însemna „închinare”, ci se referă doar la plecăciune cuiva pentru a arăta un profund respect. Un astfel de respect trebuie să I se fi arătat lui Isus pe pământ, deoarece El era considerat reprezentantul, slujitorul şi profetul lui Dumnezeu, dar şi Fiul lui David ce avea să fie Regele Mesianic. Regilor vechiului Israel li se făceau regulat plecăciuni în semn de înalt respect. *Traducerea Lumii Noi* nu diminuează rolul lui Isus de Fiu al lui Dumnezeu prin faptul că traduce acest verb din limba greacă ca însemnând plecăciune, în semn de respect făcut lui Isus cât timp se afla pe pământ.

Cu toate acestea, trebuie să remarcăm că mai sunt şi alte cuvinte greceşti care au fost traduse în *Versiunea King James* prin „închinare”, dar niciunul dintre aceste verbe nu face referire la Isus, pentru a arăta că o asemenea acţiune trebuia să fie îndeplinită sau ar fi fost îndeplinită faţă de El. Cu siguranţă, atunci când se spune, în Luca 14:10 (*KJ*): „Atunci va trebui să vă închinaţi (*do'xa)* în prezenţa celor care stau la masă cu voi”, Isus nu a vrut să spună că ar trebui să ne închinăm unui invitat de natură umană căruia i s-a acordat un loc de onoare la o masă evreiască, ci a vrut să spună că acestuia ar trebui „să i se acorde cinste”, după cum redă *Traducerea Lumii Noi* cuvântul *do'xa*. Astfel observăm că Scripturile Greceşti Creştine fac o deosebire între Iehova Dumnezeu şi Fiul său Isus Cristos păstrând anumite cuvinte ce sunt traduse prin „închinare” numai pentru Dumnezeu, dar nu şi pentru Isus.

Când Satan Diavolul l-a ispitit pe Isus pentru a-l face să i se închine duşmanului, Isus nu i-a spus Ispititorului: „Închină-te Mie”, ci i-a spus „Numai lui Iehova Dumnezeul tău trebuie să te închini [*proskyne'ō*] şi doar pentru El trebuie să împlineşti un serviciu sacru [*latreu'ō*].” (Matei 4:10, NW; Luca 4:8). Iată ce i-a spus Isus femeii samaritene atunci când a vorbit şi a făcut referire şi la El: „Voi vă închinaţi [*proskyne'ō*] la ce nu cunoaşteţi, noi ne închinăm [*proskyne'ō*] la ce cunoaştem, pentru că salvarea vine de la iudei… închinătorii adevăraţi i se vor închina Tatălui cu spirit şi cu adevăr… Dumnezeu este Spirit şi cei care i se închină trebuie să i se închine cu spirit şi cu adevăr”. (Ioan 4:22-24). Chiar şi după glorificarea sa la cer, Isus nu a schimbat închinarea la Dumnezeu Tatăl pentru a se închina Lui Însuşi. În Apocalipsa, pe care Dumnezeu I-a dat-o lui Isus, se arată că închinarea curată trebuie oferită Dumnezeului Cel Prea Înalt, adică lui Iehova. (Vezi Apoc. 4:10; 5:14; 7:11; 11:16; 14:7; 15:4; 19:4,10). Când Ioan a îngenuncheat la picioarele îngerului pe care Isus l-a trimis ca să-i dea descoperirea, îngerul i-a spus lui Ioan: „Închină-te lui Dumnezeu.” (Apoc. 19:10; 22:9). Astfel închinarea trebuia oferită lui Iehova Dumnezeu, chiar dacă binecuvântarea, gloria

Cuprins

şi lauda trebuiau atribuite glorificatului Isus, Mielul, dar şi lui Dumnezeu, Tatăl Său.

Iată ce citim în Evrei 1:6: „Dar, despre timpul când îl va aduce din nou pe Întâiul său născut în lume, zice: 'Toţi îngerii lui Dumnezeu să se plece înaintea lui!'" (*NW*) Din moment ce verbul în limba greacă folosit aici este *proskyne'ō*, ar fi putut fi tradus şi prin „a face plecăciune", ca în toate cazurile anterioare în care s-a făcut referire la Isus atunci când se afla pe pământ, ca om. Acelaşi cuvânt în limba greacă este folosit atunci când face referire la cei care vor deveni membri ai glorificatei adunări sau „mirese" a lui Cristos, în Apocalipsa 3:9 (*NW*): „Iată că îi voi da pe unii din sinagoga lui Satan care spun că sunt iudei şi totuşi nu sunt, ci mint — iată că îi voi face să vină şi să se plece [*proskyne'ō*] înaintea picioarelor tale şi îi voi face să ştie că eu te-am iubit." Aceştia nu vor primi *închinare*.

Închinarea nu este cerută a fi dată Regelui uns pe care Iehova Dumnezeu îl pune pe muntele Său cel sfânt Sion, adică, Fiului Său Isus Cristos, însă sunt cerute supunerea şi respectul cuvenite de la regii şi judecătorii pământului în aceste cuvinte: „Serviţi pe Iehova cu frică, şi bucuraţi-vă tremurând. Sărutaţi pe fiul, ca să nu se supere, şi să pieriţi pe cale, căci mânia Lui va fi aprinsă în curând." (Ps. 2:11, 12, *AS*). Acest lucru e în acord cu recunoaşterea pe care apostolul Pavel spune că toată creaţia vie trebuie să I-o dea glorificatului Isus, la Filipeni 2:9-11 (*NW*): „De aceea, şi Dumnezeu l-a ridicat într-o poziţie înălţată şi i-a dat cu bunăvoinţă numele care este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi: al celor din cer, al celor de pe pământ şi al celor de sub pământ, şi orice limbă să recunoască deschis că Isus Cristos este Domn, spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl." Genunchiul se pleacă în numele lui Isus în calitate de *Domn* şi în semn de închinare faţă de Tatăl, în calitate de *Dumnezeu*, iar limba mărturiseşte deschis că Isus Cristos este Domn, dar acest lucru se face spre gloria lui Dumnezeu Tatăl. Astfel se dovedeşte superioritatea Tatălui. Prin urmare, „toţi trebuie să Îl cinstească pe Fiu, aşa cum Îl cinstesc pe Tată." – Ioan 5:22,23, NW.

Prin urmare, din moment ce Biblia învaţă că Isus Cristos nu face parte dintr-o trinitate alături de Dumnezeu Tatăl, ci este o persoană distinctă, Fiul lui Dumnezeu, răspunsul la întrebarea de mai sus e următorul: nu trebuie să oferim nici o închinare distinctă lui Isus Cristos, acum glorificat în cer. Trebuie să ne închinăm numai lui Iehova Dumnezeu. Totuşi, arătăm respectul cuvenit singurului Fiu născut al lui Dumnezeu dacă ne închinăm lui Dumnezeu prin şi în numele lui Isus Cristos. Chiar şi acum, când îngenunchem pentru a ne ruga, după cum a făcut şi Pavel, conform celor scrise în Efeseni 3:14-19, ne rugăm în numele lui Isus Cristos, în ascultare de îndrumările sale. (Ioan 15:16; 16:23-26), dar rugăciunea în sine nu se adresează lui Isus, ci lui Dumnezeu, Tatăl Său. Astfel păstrăm lucrurile în poziţiile lor corespunzătoare.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 IANUARIE 1954 Nr. 2

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CREŞTEREA COPIILOR ÎN SOCIETATEA LUMII NOI - Pag. 39

NEBUNIA APATIEI - Pag. 46

AVEŢI RESPECT FAŢĂ DE PLAGIATORI? - Pag. 47

IROD CEL MARE, UN UCIGAŞ TURBAT - Pag. 54

ARHELAUS, NEMILOSUL ETNARH - Pag. 57

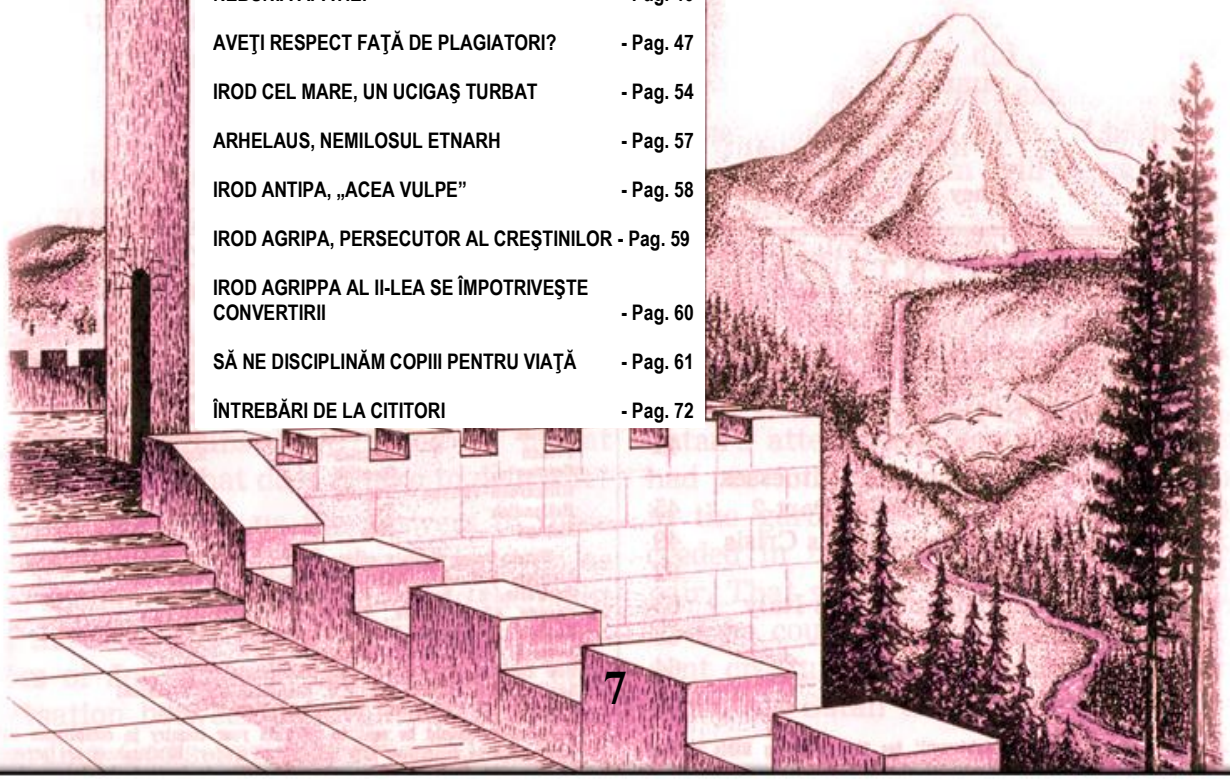
IROD ANTIPA, „ACEA VULPE” - Pag. 58

IROD AGRIPA, PERSECUTOR AL CREŞTINILOR - Pag. 59

IROD AGRIPPA AL II-LEA SE ÎMPOTRIVEŞTE CONVERTIRII - Pag. 60

SĂ NE DISCIPLINĂM COPIII PENTRU VIAŢĂ - Pag. 61

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 72



“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

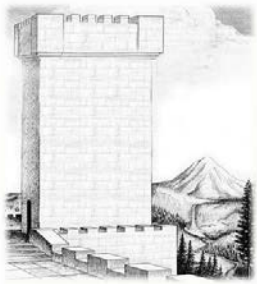
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 ianuarie 1954 **Nr 2**

CREŞTEREA COPIILOR ÎN SOCIETATEA LUMII NOI



„Aceste cuvinte pe care ţi le poruncesc astăzi să fie în inima ta, să le inculci fiului tău şi să vorbeşti despre ele când eşti acasă şi când umbli pe drum, când te culci şi când te scoli.”—Deut. 6:6, 7, NW.

Iehova spune că nu stă în puterea omului ca să umble să-şi îndrepte paşii. Oamenii spun că omul îşi poate îndrepta paşii. Astfel, ei refuză îndrumarea divină, acceptând-o pe cea umană, umblă dintr-un dezastru în altul, şi dovedesc că Dumnezeu este adevărat. Iehova spune că există o cale care pare dreaptă pentru om, dar sfârşitul ei este calea morţii. Oamenii urmează demult calea care li s-a părut lor a fi cea corectă, şi ea i-a dus la război, foamete, boală şi moarte. Calea care pare dreaptă oamenilor este greşită lui Dumnezeu. Calea pe care omul umblă nu este calea pe care Dumnezeu îl îndrumă. – Prov. 14:12; Ier. 10:23.

[2] Dacă acea cale care pare dreaptă oamenilor sfârşeşte în moarte, cum poate să sfârşească altfel calea care pare dreaptă unui copil? Dacă nu stă în puterea omului care umblă să-şi îndrume paşii, cum poate sta în puterea copilului care păşeşte şovăitor să-şi ghideze paşii? Cu toate acestea, omul modern, care-şi îndrumă paşii dintr-un dezastru spre altul şi a cărui cale sfârşeşte în groapa distrugerii, spune că un copil modern ar trebui să-şi ghideze singur paşii, şi ar trebui să-şi aleagă singur calea. Această metodă este denumită „auto-conducere”, iar unul dintre cei mai fanatici susţinători ai acesteia scrie că: „În mod evident autoconducerea nu trebuie însoţită de încruntări părinteşti sau vorbe de mustrare. Copilul trebuie aprobat pe tot parcursul său şi tot timpul. ... Scopul suprem al copilului în viaţă este de a fi iubit, şi orice palmă, orice lecţie de morală, orice încruntare sugerează copilului faptul că nu este iubit. ... A provoca frica într-un copil este un păcat de neiertat şi mă grăbesc să spun că frica nu semnifică în mod necesar bătaia sau exprimarea furiei, deoarece chiar şi mama cea mai mieroasă la vorbă poate insufla frica în copiii săi printr-o simplă privire dezaprobatoare”. Aceştia susţin că disciplina inhibă copilul, îi determină frustrări şi îi împiedică personalitatea.

Cuprins

[3] Ei bine, iată câteva personalităţi care ar fi trebuit să fie inhibate. Un băiat în vârstă de 15 ani ucide prin înjunghiere o fetiţă în vârstă de 10 ani. De ce? Acesta răspunde: „Am simţit dintr-odată un impuls irezistibil de a ucide”. Un copil în vârstă de 16 ani ucide un om cu un ciocan. Motivaţia sa, „am simţit o dorinţă bruscă de a ucide pe cineva – nu conta pe cine anume”. Un alt copil de 16 ani şi-a împuşcat şi ucis trei surori şi pe fratele lor, explicând apoi: „M-am întrebat cam cum m-aş simţi dacă aş ucide pe cineva”. Un băiat în vârstă de 15 ani le-a spus poliţiştilor că şi-a înjunghiat cel mai bun prieten al său, ucigându-l, la o adunare cu corturile, deoarece „m-a lovit cu o carte de cântece”. Un băiat de 16 ani şi-a ucis prietenul pentru că l-a gâdilat pe tălpi în timp ce acesta dormea. Deoarece mama sa nu i-a permis să folosească maşina familiei pentru a merge la un meci de baschet, un adolescent a luat arma, şi-a omorât mama, pe fratele său de 11 ani, pe sora sa de 6 ani, a luat maşina şi s-a dus la meci. Doi fraţi cu o puşcă au împuşcat un om de la distanţă, apoi apropiindu-se de omul rănit, au tras pe rând gloanţe în trupul acestuia, cel final de la mică distanţă, direct în creierul acestuia. Un alt adolescent a avut parte de un sălbatic final de săptămână al crimei. Victimele sale au ţipat. El nu suporta ţipetele. Nu i-a păsat de cele cinci crime, ridicând din umeri şi spunând „foarte rău”.

[4] Iulie trecut titlurile de pe prima pagină a unui ziar din New York titrau: „Război cu cuţite între bandele de fete, înăbuşit din faşă”. Reportajul spunea: „O luptă între bandele de fete cu topoare de gheaţă, cuţite cu lamă dublă şi cuţite de măcelar a fost împiedicată, deşi liniile de luptă erau deja formate, când poliţiştii au răspuns unui apel”. Lupta a fost hotărâtă ca urmare a unei încăierări pentru băieţi. Războaiele între bandele de adolescenţi sunt un fapt de necrezut, dar sunt adevărate. Bandele rivale se întâlnesc la ore stabilite, se bat cu pistoale, cuţite, bâte şi chiar cu explozibili fabricaţi acasă, pe bază de benzină, cunoscute sub numele de „cocktailuri Molotov”. Într-un caz bandele rivale s-au luptat, un băiat a fost legat pe bara de protecţie frontală a maşinii, maşina fără şofer a fost suită pe un deal de unde i s-a dat drumul, iar izbitura maşinii la baza dealului l-a ucis pe acesta. Iarăşi, doi adolescenţi membri în astfel de bande s-au întâlnit, s-a stârnit o luptă, au fost auzite cinci împuşcături, au căzut cinci copii, trei răniţi şi doi morţi.

[5] Oamenii pot exploata atomul, dar nu-şi pot exploata copiii. Psihologii infantili se opun acestui fapt, favorizând metodele progresive lipsite de restricţii. Dar având psihologi infantili care călăuzesc, de ce creşte delincvenţa? Dacă teoriile de educaţie pe care le-au implantat sunt atât de bune, de ce roadele culese sunt atât de rele? Şi am atins doar la suprafaţă cazurile de delincvenţă juvenilă, dar am simţit la o simplă gustare că rodul este putred. De curând un ziar central newyorkez a publicat o serie de articole referitoare la crimele din rândul adolescenţilor şi la războaiele între bande, şi, după ce a sesizat creşterea metodelor progresive de educare a copiilor care nu fac altceva decât să înlăture disciplinarea, a menţionat: „Mulţi dintre aceia care luptă împotriva crimelor comise de adolescenţi sunt convinşi că această lipsă a disciplinei este vinovată pentru faptul că atât de mulţi copii refuză să accepte standarde normale de comportament”. J. Edgar Hoover a investigat cauzele delincvenţei juvenile şi a afirmat că 90% din

Cuprins

cazuri se datorează lipsei de disciplină părintească. Un judecător din Brooklyn aduce în sprijinul acestei afirmaţii un comentariu sarcastic: „Eu cred că avem nevoie pentru unii dintre tineri de o magazie de lemne. Dar aceasta nu mai este considerat la modă acum. Acum ni se spune că nu este voie să ne batem copiii; pentru că poţi inhiba un geniu”.

[6] Dar răsare în jurul nostru, oare, o cultură bogată de genii neinhibate? Nu culegem mai degrabă o recoltă record de delincvenţă juvenilă? Pomii buni produc roade bune şi nu roade putrede. Poate că teoriile inoculate de psihologii infantili nu sunt copaci buni, ci mai degrabă putrezi. Copacii putreziţi ar trebui tăiaţi. Metodele moderne ar trebui dezrădăcinate şi în locul acestora ar trebui plantată o disciplină părintească corespunzătoare. Nu o disciplină părintească în acel mod în care pare corect oamenilor, deoarece nu stă nici în puterea părintelui şi nici în a copilului să îndrume paşii sau să aleagă căi corecte fără ajutor. Priviţi spre Iehova Dumnezeu! El va îndruma atât pe părinţi, cât şi pe copii pe calea cea dreaptă. El ghidează părintele prin Cuvântul său; ghidează copilul prin intermediul părintelui său instruit în mod divin. Aşadar, încredeţi-vă în Iehova, şi nu vă bizuiţi pe voi înşivă. Recunoaşteţi-l în această chestiune, şi el vă va îndruma cărarea. – Prov. 3:5, 6; Matt. 7:16-20.

[7] Părinţilor, Iehova le spune: „Aceste cuvinte pe care ţi le poruncesc astăzi să fie în inima ta, să le inculci fiului tău şi să vorbeşti despre ele când eşti acasă şi când umbli pe drum, când te culci şi când te scoli.” (Deut. 6:6, 7, *NW*). Părinţii au fost obligaţi să instruiască, iar copiii să asculte şi să înveţe. Niciun fel de limitări legate de timp şi loc nu au fost puse alături de aceste instrucţiuni. Oricând se impune, oriunde este convenabil şi ori de câte ori se prezintă o ocazie favorabilă, instrucţiunile trebuiesc oferite. Dar în plus, părinţii ar trebui să stabilească un anumit timp pentru studiu acasă, cu copiii lor. Ar putea fi o discuţie asupra unui text la micul dejun, sau studiu în timpul zilei sau seara, a unei cărţi legate a Societăţii, sau a unui capitol din Biblie, sau a unui articol secundar din *Turnul de veghere*, sau a uneia dintre temele din „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*”, sau o recapitulare a punctelor prezentate la o întâlnire a grupei.

[8] Cu siguranţă copiii trebuie să participe la astfel de întruniri şi să asculte în linişte. Luaţi aminte la faptul că participarea copiilor este o poruncă divină: „Strânge poporul, pe bărbaţi, pe femei, pe copii şi pe locuitorul străin care este înăuntrul porţilor tale, ca să asculte şi să înveţe, căci trebuie să se teamă de Iehova, Dumnezeul vostru, şi să aibă grijă să îndeplinească toate cuvintele legii acesteia.” (Deut. 31:12, *NW*). Cei mici nu trebuiau separaţi de părinţii lor, nu trebuiau trimişi la acele şcoli de duminică, pentru a primi instrucţiuni speciale, ci trebuiau să rămână în acea singură adunare „ca să poată asculta şi ca să poată învăţa”. Şi ce anume trebuiau să asculte aceştia? Trebuiau să asculte Legea special scrisă şi simplificată, pentru înţelegerea copiilor? Nu, ei ascultau aceste lucruri complicate precum Leviticul! Ei ascultau şi învăţau, şi când nu înţelegeau îşi întrebau părinţii mai târziu. Astăzi cei mici nu trebuie marginalizaţi într-o cameră izolată acustic pentru a fi lăsaţi să zburde, nici nu este înţelept să le oferiţi obiecte cu care să se joace şi pe care să le arunce în timpul întrunirilor. Amintiţi-vă că scopul lui

Cuprins

Iehova, pentru care a solicitat prezenţa acestora este „ca să poată asculta şi ca să poată învăţa”. Dacă cei mici din Israel au putut asculta Leviticul şi învăţa, tinerii de astăzi pot asculta materiale mult mai uşoare şi pot învăţa. Această cale poate să nu pară corectă pentru om, dar este cea dreaptă pentru Dumnezeu.

IMPORTANŢA EXEMPLULUI PĂRINTESC

[9] Instrucţiunile oferite prin discuţii şi lectură pot realiza mult, dar instrucţiunile date prin exemplul oferit pot realiza şi mai multe. Părinţii constituie exemple pentru copiii lor, fie că vor acest lucru sau nu. Copiii sunt în mod special susceptibili exemplelor, având o tendinţă naturală spre imitare. Isus a arătat acest lucru atunci când a spus: „Cu cine voi compara această generaţie? Ea se aseamănă cu nişte copilaşi care stau în pieţe şi strigă la tovarăşii lor de joacă, zicând: V-am cântat din flaut, dar n-aţi dansat, ne-am jelit, dar nu v-aţi bătut în piept de durere.” (Mat. 11:16, 17, *NW*). Generaţia lui Isus a fost necooperantă şi imposibil de mulţumit, la fel precum tovarăşii de joacă care nu vor să răspundă dansând când ceilalţi copii cântă din fluier, nici nu se arată îndureraţi când tovarăşii lor jelesc. Dar ideea este că aceşti copii în jocurile lor îi imitau pe adulţi. Adulţii fac nunţi acompaniate de muzică şi dans; la fel organizează înmormântări cu multă jale şi îndurerare. În jocurile lor, copiii imitau aceste activităţi ale adulţilor.

[10] Asiguraţi-vă că activităţile voastre de părinţi sunt demne de a fi imitate. Studiaţi acasă cu regularitate Biblia şi ajutoarele Bibliei? Participaţi la studii de carte în zonă, studii al *Turnului de veghere* în grupă, adunări de serviciu şi sesiuni ale şcolii se serviciu? Staţi liniştiţi şi ascultaţi, şi comentaţi atunci când aveţi ocazia? Vă implicaţi în serviciu de teren cu regularitate, luându-i pe copii cu voi? Vă pot ei observa în lucrarea din uşă în uşă, de vizite ulterioare şi în cea de studiu biblic la domiciliu, auzindu-vă făcând prezentări efective? Dacă o fac, atunci să nu fiţi surprinşi că-i veţi găsi jucându-se de-a serviciul din uşă în uşă împreună cu tovarăşii lor de joacă, sau conducând un studiu cu o păpuşă, sau oferind o cuvântare de student unei audienţe imaginare. Unii părinţi chiar şi-au încurajat copiii în astfel de jocuri, având rezultate bune.

[11] Oricum, considerând această trăsătură imitativă a copiilor, pentru a vă instrui copiii să trăiască în lumea nouă, în primul rând trebuie să vă educaţi pe voi pentru a trăi în aceasta. Acţionaţi în felul în care vă doriţi să acţioneze copiii voştri, fiţi aşa cum vă doriţi să fie copiii voştri. Ei vor avea tendinţa să vă imite. Acest lucru nu este adevărat doar în ceea ce priveşte activităţile teocratice, dar este cu atât mai adevărat în ceea ce priveşte comportamentul personal. Dacă standardele voastre morale sunt înalte, dacă principiile voastre sunt bune, dacă sunteţi amabili, politicoşi şi atenţi cu toţi, atunci copiii voştri se vor îndrepta spre aceeaşi direcţie. Dacă sunteţi tăcuţi, respectuoşi, onești, miloşi, credincioşi şi iubitori, aceste calităţi vor tinde să fie insuflate copiilor voştri.

[12] Nu este de mare valoare să le spuneţi copiilor voştri ce aţi făcut voi când eraţi băieţi sau fete de vârsta lor. Ei nu v-au văzut atunci; ei vă văd acum. Nu

Cuprins

reprezintă prea mult ce aţi făcut atunci, ci ceea ce faceţi acum; nici ceea ce aţi făcut ca şi copil, ci ceea ce faceţi ca şi adult. Aveţi două seturi de principii, unul pe care-l propovăduiţi şi altul pe care-l practicaţi, unul pentru voi şi altul pentru copiii voştri? Desigur, adulţii pot face lucruri pe care copiii nu au voie; cu toate acestea, principiile de bază care guvernează sunt de obicei aceleaşi. Şuşotiţi în timpul întrunirilor, şi cu toate acestea vă certaţi copiii când provoacă tulburări? Vă plimbaţi de colo-colo în timpul sesiunilor din cadrul adunărilor mari, şi cu toate acestea vă disciplinaţi copiii dacă fac la fel în cadrul adunării locale? După ce le spuneţi copiilor să nu vorbească despre alţii, voi bârfiţi? Le spuneţi să nu mintă, dar la rândul vostru voi minţiţi? Vă încălcaţi promisiunile făcute, dar vă aşteptaţi ca aceştia să şi le respecte pe cele făcute vouă? Le cereţi mai mult acestora decât vă cereţi vouă înşivă?

[13] Nu uitaţi niciodată că acţiunile voastre vorbesc mai tare decât limba voastră, că exemplul pe care îl daţi spune mai multe decât cuvintele voastre. Uneori dacă vă practicaţi principiile nici nu trebuie să le mai predicaţi. Unele lucruri ar putea părea neînsemnate, dar dacă acestea încalcă un principiu pe care încercaţi să-l insuflaţi copilului vostru, ele fac rău într-adevăr. Copilul poate crede că sunteţi neconsecvent şi nedemn de încredere, şi va simţi că şi el va putea să ignore aceste principii. Educaţia şi perceptele voastre trebuie să fie consecvente sau copilul nu va ştii unde se situează în ceea ce vă priveşte, nu va fi sigur că atunci când spuneţi un lucru îl veţi şi face, că atunci când promiteţi ceva vă veţi ţine de promisiune, că atunci când ameninţaţi, vă veţi ţine de cuvânt. Dacă spuneţi, dar nu faceţi, veţi fi precum fariseii ipocriţi despre care Isus spunea: „Ei zic dar nu fac.” (Mat. 23:3, *NW*). Ceea ce spuneau aceştia era bine; ceea ce făceau era cu totul greşit. Un copil surprinde nesinceritatea şi ipocrizia şi nu-i place; dar el o va imita în avantajul său egoist. Aşadar, părinţi, dacă nu vă doriţi mici farisei, nu fiţi mari farisei.

[14] Exemplul parental a fost învinuit ca fiind răspunzător, pe bună dreptate, pentru cea mai mare parte a actualei delincvenţe juvenile. Un mare judecător newyorkez cita doi factori ca fiind răspunzători pentru delincvenţă: (1) oameni aflaţi în poziţii înalte care sunt pe mână cu criminalii şi îi protejează şi (2) lipsa îndrumării părinteşti. Un forum de tineret care aborda problema delincvenţei „sublinia eşecul de acasă al părinţilor şi decăderea codului moral al unui mare segment al populaţiei”. Un profesor a spus că „diferenţa dintre morala predată copiilor de către cei mai în vârstă şi viaţa efectivă pe care aceştia o duc ... contribuie la creşterea delincvenţei în America”. Adulţii scriu ficţiuni, desenează caricaturi, fac filme, sponsorizează televiziuni, compun muzică, publică anunţuri, iar prin acestea şi prin multe alte lucruri ei inundă minţile cu sex şi imoralitate, hoţie şi crime, violenţă şi războaie. Acestea sunt roadele putrede ale cărnii decăzute, care sunt inoculate în mintea tinerilor, în vreme ce Biblia spune că mintea tinerilor, dar şi a bătrânilor, trebuie să stăruie asupra roadelor bune ale spiritului lui Iehova. Legea lui Iehova este cea în care gândurile noastre cele mai intime îşi găsesc în final expresia, în cuvinte şi fapte. (Gal. 5:22-24; Filip. 4:8;

Cuprins

Mat. 12:34, 35). Dacă gândirea greşită nu este înăbuşită de cea dreaptă, răul va ieşi în final la suprafaţă şi ne va afunda în păcat.

EDUCAŢIA ÎN TIMPUL ANILOR DE FORMARE

[15] Această lume veche s-a scufundat! S-a scufundat singură. Seamănă mizerie, culege mizerie. Îl batjocoreşte pe Dumnezeu, dar nu fără pedeapsă. (Gal. 6:7, 8). Cu toate acestea, în mijlocul acestei mări murdărite a umanităţii delincvente trebuie să navigăm pe un curs al moralităţii şi integrităţii, şi una dintre cele mai mari preocupări ale părinţilor credincioşi este ca nu cumva copiii lor să se scufunde în aceste mări, atunci când ei se aventurează în larg. Ei bine, este cu siguranţă adevărat faptul că, aşa cum Pavel spunea: „Tovărăşiile rele strică obiceiurile folositoare." (1 Cor. 15:33, *NW*). Totuşi, cei care sunt la adevăr atunci când copiii lor se nasc au un avantaj binecuvântat. Au un avans faţă de tovărăşiile lumeşti. Ei au o tovărăşie exclusivă cu copiii lor din primele luni, şi sunt principala lor tovărăşie în primii ani, înainte de a merge la şcoală. Dacă tovărăşia părintească este bună, ea va întări obiceiuri utile înainte ca tovărăşiile rele să-şi facă apariţia. Când forţele răului ajung la copil şi-l atacă, el le poate respinge avansul. Amintiţi-vă că înţelepciunea este o apărare şi protejează viaţa celui care o are. – Ecl. 7:12.

[16] Cu toate acestea o frecventă greşeală parentală va anula preţiosul avantaj prin amânarea educaţiei teocratice cu ani mai târziu. Ei îşi trimit tinerii în tovărăşii lumeşti fără a avea apărarea înţelepciunii divine, crezând mintea micului copil incapabilă de a prinde adevăruri şi principii de bază. Par să uite faptul că mintea infantilă poate învăţa o limbă complicată într-un timp scurt. Aceasta este o îndemânare care suprasolicită o minte adultă. Din moment ce copilul va învăţa o limbă, de ce să nu fie aceasta limba pură? De ce să nu punem în vocabularul acesteia cuvintele care vor aduce laudă lui Iehova? (Ţef. 3:9; Ps. 148:12, 13). De ce să nu lăsăm învăţăturile teocratice să intre primele în minte, decât să le amânăm cu anii, în timp ce sunt absorbite informaţii inferioare? Mama şi bunica lui Timotei nu au săvârşit nicio greşeală învăţându-l din pruncie, nu-i aşa? Şi au folosit Scripturile, şi nu o carte simplificată pentru copii. Şi acestea nu au fost peste puterile lui, deoarece acesta a ajuns să cunoască Scripturile. Pavel menţiona educaţia din copilăria lui Timotei în mod aprobator, cu ani mai târziu: „Din pruncie cunoşti scrierile sfinte, care te pot face înţelept pentru salvare." (2 Tim. 3:15, *NW*). Unii spun că cei mici nu rămân cu nimic în urma întrunirilor la care participă, dar Iehova spune luaţi-i „ca să asculte şi ca să înveţe". Cum îşi vor aminti de Creatorul lor în zilele tinereţii lor, dacă nu vor auzi niciodată de Creatorul lor în zilele tinereţii lor? – Ecl. 12:1.

[17] Prin impactul şi impresia Cuvântului său asupra noastră, Iehova ne modelează precum vasele de lut ale îndurării sau ale mâniei. (Rom. 9:20-24). Cu cât este mai proaspăt lutul, cu atât este mai uşor de modelat. Cu cât se întinde mai multă vreme, cu atât mai greu de modelat devine. Este mai uşor pentru noi să fim modelaţi în conformitate cu Cuvântul lui Iehova, dacă acest Cuvânt este exercitat

Cuprins

asupra noastră cât suntem tineri, în loc să aştepte până suntem bătrâni şi mai fixaţi pe propriile noastre căi. Cei tineri sunt mult mai maleabili şi cu cât mai tineri, cu atât mai bine. Isus a folosit un copil drept exemplu de smerenie, spunând că urmaşii lui trebuie să fie la fel. (Mat. 18:1-4). Un bebeluş este instabil şi are nevoie de direcţionare, după cum arată Isaia, referindu-se la timpul de „dinainte ca copilul să ştie să refuze răul şi să aleagă binele." (Isa. 7:16; Efes. 4:14). Anii de început sunt anii de formare, iar formarea va avea loc, spre bine sau spre rău. Părinţii trebuie să asigure formarea spre bine, bazându-se pe principii drepte, sau celelalte influenţe o vor face spre rău, şi până când părinţii tardivi se vor gândi că ar trebui să înceapă educaţia teocratică, vor găsi poate o poziţie împietrită împotriva acesteia. – Prov. 19:18, *RS*.



[18] Un editorial deplângea faptul că valul criminalităţii juvenile devine o adevărată maree, afirmând că: „Experţii sunt de acord acum cu faptul că dacă dorim să prevenim delincvenţa trebuie să educăm copiii începând cu anii preşcolari". Într-unul dintre cele mai cuprinzătoare studii întreprinse vreodată, referitoare la delincvenţa juvenilă, care a durat zece ani, concluzia importantă a fost că în primul rând viaţa de acasă este cea care determină dacă copilul va deveni delincvent sau nu. Cercetarea a relevat faptul că dacă viaţa de familie este sănătoasă, riscul ca acel copil să devină delincvent este de doar 3 din 100, pe când dacă relaţia părinte-copil este una rea, riscul ca acel copil să o ia razna este de 98 din 100. Aşadar, deşi pot exista excepţii izolate, regula generală din Proverbele 22:6 rămâne adevărată: „Educă pe copil pe calea pe care trebuie să meargă: şi atunci când va fi bătrân, nu se va abate de la ea"

[19] Aici este o experienţă adevărată care ar putea mângâia părinţii care îşi fac griji în legătură cu influenţa tovărăşiilor rele asupra copiilor lor, care-i vor strica atunci când ies de sub protecţia cercului familiei. Un martor conducea un studiu Biblic împreună cu o femeie în Brooklyn. Fiul acesteia de 4 ani asculta. Tată se opunea. Acesta spunea să lase copilul să împlinească 21 de ani pentru a lua o decizie în ceea ce priveşte religia. Câteva zile mai târziu un profesor a venit la uşa femeii şi a întrebat-o dacă aparţine martorilor lui Iehova. Nu, doar studiez cu ei, i-a răspuns femeia. Atunci profesorul i-a spus că a văzut cum copilul a fost atacat de un grup de copii, cum aceasta a oprit atacul şi a aflat motivul acestuia. Copiii vroiau ca acest băieţaş să recunoască drept Dumnezeu o statuie din cartier; nu reprezenta o statuie religioasă, dar educaţia lor religioasă i-a făcut pe aceştia să creadă că ar fi fost Dumnezeu. Băiatul de 4 ani a refuzat să recunoască această statuie drept Dumnezeu, le-a spus acestora că ea nu poate vedea, nu poate auzi, nu poate vorbi, nu se poate mişca, nu poate fi Dumnezeu şi nu-l va numi Dumnezeu! Pentru aceasta el a fost atacat. Când tatăl băiatului a auzit despre acest lucru a fost

uluit de faptul că fiul său a învăţat atât de multe doar stând la studiul Biblic şi a fost atât de impresionat de curajul fiului său în a sta ferm împotriva gloatei juvenile, încât şi-a schimbat părerea şi a spus că fiul său poate continua să ia parte la studiu. – Ier. 10:5; Hab. 2:18, 19.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce nu sunt de acord oamenii cu Iehova?
2. În ce nebunie se afundă oamenii moderni referitor la educarea copiilor?
3,4. Ce delincvenţă şocantă marchează zilele noastre?
5. La ce concluzie ajung unii, având în vedere roadele produse de metodele moderne?
6. Ce trebuie să înlocuiască metodele moderne?
7. Ce obligaţie cade asupra părintelui, şi cum îi poate face el faţă?
8. Ce să se facă şi ce să nu se facă în legătură cu copiii şi adunările?
9. Cum a arătat Isus în copii trăsătura de a imita?
10. De ce trebuie să fie siguri părinţii, şi la ce se pot aştepta?
11. Care este prima cerinţă ca părinţii să-şi educe copiii pentru viaţă în lumea nouă?
12. Cu ce întrebări amănunţite se pot examina părinţii?
13. Care poate fi rezultatul dacă părinţii nu sunt consecvenţi în cuvânt şi faptă?
14. De ce sunt părinţii responsabili, în mare măsură, pentru actuala delincvenţă juvenilă?
15. Ce preocupare nerăbdătoare simt părinţii temători de Dumnezeu, însă ce avantaj au ei?
16. Ce raţionament fals îi face pe unii să piardă acest avantaj, şi cum dovedeşte Biblia fals acest raţionament?
17. De ce este recomandabil să se înceapă educarea teocratică devreme în viaţă?
18. Ce cercetări confirmă înţelepciunea de a da educaţie în copilărie?
19. Ce experienţă îi poate mângâia pe părinţii care se îngrijorează de efectul relelor tovărăşii lumeşti asupra copiilor?

NEBUNIA APATIEI

Trăim într-o perioadă a indiferenţei, a lipsei de preocupare şi a apatiei. Dacă îi vorbeşti cuiva despre putreziciunea corupţiei la nivel înalt, acest om va manifesta indiferenţă. Dacă îi povesteşti despre cutremurătoarea datorie naţională ce creşte fenomenal şi subminează stabilitatea economică a naţiunii, nu-l va preocupa. Dacă îl avertizezi cu privire la fascismul ce se strecoară, care roade chiar în punctele cele mai importante ale celor mai preţioase libertăţi ale sale, va fi apatic. Dacă îi baţi la uşă, vrând să-i prezinţi un mesaj din Cuvântul lui Dumnezeu,

el nici măcar nu se va strădui să afle dacă cel care îi bate la uşă e vânzător de şireturi de pantofi sau un slujitor creştin care îi aduce vestea bună despre împărăţia lui Dumnezeu.

Omul modern e mulţumit cu starea sa de apatie. De ce să îl preocupe corupţia, sau ziua în care i se va cere socoteala sau de ceea ce va aduce ziua de mâine? Astăzi totul îmi merge bine! Asemenea corespondentului său de acum douăzeci şi cince de secole, şi el spune acum: „Iehova nu ne vede; Iehova a părăsit ţara". „Iehova nu va face nici bine, nici rău." (Ezec. 8:12; Ţef. 1:12). Sau ar putea lua atitudinea îngâmfată: „Religia străveche îmi e de ajuns.", fără a se întreba dacă strămoşii lui au folosit sau nu o bună judecată atunci când şi-au ales religia.

Acţiunile sale dovedesc că este nebunul care „zice în inima sa că nu există Dumnezeu." (Ps. 14:1). În adâncul inimii sale, e nemulţumit de filosofia vieţii, dar în loc să caute ceva mai bun, se dedă în mod egoist plăcerilor fizice, iar, mai devreme sau mai târziu, va ajunge să afle adevărul cum că „ceea ce seamănă omul, aceea va şi secera." (Gal. 6:7, *NW*)

În loc să dăm dovadă de apatie, acum mai mult ca oricând, este timpul să fim alerţi, vigilenţi, interesaţi şi preocupaţi fiindcă există un Dumnezeu în cer, iar Cuvântul Său este adevărul. Acel Cuvânt arată că trăim într-o perioadă de tranziţie de la un sistem vechi la ceruri noi şi un nou pământ. (2 Pet. 3:4, 13). Prin urmare, acum e timpul să dăm ascultare avertismentului lui Isus: „Fiţi atenţi la voi înşivă ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu mâncare şi băutură în exces." De asemenea, trebuie să ascultăm porunca: „Căutaţi-L pe Iehova ... căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia." – Luca 21:34; Ţef. 2:3, *AS*.

Cei care fac din speranţa împărăţiei lui Dumnezeu preocuparea lor vor primi chiar şi acum linişte a minţii şi bucurie în inimă. Această speranţă e cu adevărat un premiu pentru care merită să trăim, să muncim şi să luptăm, căci vom avea nevoie de viaţă veşnică pentru a înţelege pe deplin binecuvântările acesteia de pace, prosperitate, sănătate şi viaţă. Cei care sunt apatici faţă de această speranţă acum nu vor cunoaşte niciodată acele binecuvântări. Cu adevărat, o astfel de apatie e o nebunie.

AVEŢI RESPECT FAŢĂ DE PLAGIATORI?

Un predicator din New York şi un editor din Texas iau în mod repetat articole din „Turnul de veghere" şi din „Treziţi-vă!" şi le publică în propriile lor publicaţii religioase de parcă ar fi ale lor.

CE credeţi despre un om care fură articole dintr-o revistă şi le publică în altă revistă? Ce părere aveţi dacă el îşi adaugă numele ca autor al articolelor furate? Ce credeţi despre el dacă o face în continuare după ce a fost prins şi a

Cuprins

promis că nu o va mai face? Iar faptul că pretinde că este un slujitor al religiei vă frapează şi mai mult?

Mai mult, ce credeţi despre revista care foloseşte articolele plagiate? Ce credeţi despre judecata unei asemenea reviste când învinuieşte ca fiind falsă altă revistă, apoi se întoarce şi tipăreşte ca fiind adevărul articole plagiate din acea revistă? Ce credeţi despre editorul care spune că ceea ce spune revista prejudiciată este fără valoare, atunci când aceasta îi atrage atenţia asupra plagiatului? Ce credeţi despre el când ignoră dovada care i-a fost trimisă? Ce părere aveţi când revista lui continuă să folosească articolele furate? Iar faptul că această revistă pozează ca fiind creştină nu face ca plagiatul să fie şi mai condamnabil?

Puteţi avea încredere într-un astfel de scriitor? Sau în revista care foloseşte copia sa plagiată? Sau în editorul care o controlează? Analizaţi faptele, apoi formaţi-vă o părere.

„Scriitorul" este Antonio Ochoa din New York şi este slujitor al Bisericilor lui Cristos. Revistele din care îşi copiază articolele sunt *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! publicate de Societatea Turnul de Veghere, care sunt publicaţii pentru martorii lui Iehova. Revista care foloseşte articolele plagiate este publicaţia Bisericilor lui Cristos *Gospel Broadcast*, publicată în Dallas, Texas. Redactorul şi editorul revistei este Eugene S. Smith.



Societatea Turnul de veghere a aflat despre această practică lipsită de etică atunci când un membru al Bisericilor lui Cristos i-a prezentat unuia dintre martorii lui Iehova un exemplar din *Gospel Broadcast*. „Am fost oarecum şocaţi," scria martorul, „să găsim că această revistă, numită *Gospel Broadcast*, copiază articolele din *Turnul de veghere* şi le tipăreşte de parcă preotul lor ar fi autorul lor." Membrii Bisericilor lui Cristos au fost şi mai şocaţi când martorii lui Iehova le-au spus la uşile lor că unele părţi din revista lor *Gospel Broadcast* erau numai retipăriri din unele părţi din *Turnul de veghere* şi din *Treziţi-vă*! Cât de straniu, având în vedere faptul că liderii lor religioşi le spun că aceste reviste sunt neadevărate, ca ziarul lor să folosească articole din aceste reviste şi să îl crediteze pe unul dintre preoţii lor ca autorul lor!

UN RĂSPUNS PRIPIT

Când i-am scris redactorului Smith, întrebându-l dacă era politica lui să republice articole fără să dea credit publicaţiilor originale, el s-a răstit înapoi: „Întrucât nu daţi nicio informaţie specifică referitoare la data publicării sau la titlul articolului, am doar cuvântul dumneavoastră aşa cum apare în scrisoare – iar dacă acesta nu este mai bun decât altele pe care le-am primit de la organizaţia dumneavoastră în trecut, atunci nu înseamnă absolut nimic." N-ar fi cercetat un

Cuprins

redactor demn de încredere o acuzaţie atât de gravă înainte de a răspunde? Mai presus de orice, un redactor care susţine că este creştin n-ar trebui să fie ghidat de principiul Bibliei „Cel care răspunde la o chestiune înainte de a asculta, face o prostie şi se face de ruşine”? Răspunsurile pripite care pun la îndoială veridicitatea altora nu sunt caracteristice oamenilor care au pricepere: „Cel care este încet la mânie are multă pricepere: dar cel care are un spirit pripit, face multe prostii.” – Prov. 18:13; 14:29.

Replica rapidă a lui Smith poate că a izvorât din marea stimă pe care i-o poartă lui Ochoa, deoarece omul responsabil cu tipărirea publicaţiei *Gospel Broadcast* se pare că l-a lăudat pe Ochoa ca fiind un mare erudit, în aparenţă fără să ştie că articolele erudite au fost furate din publicaţiile martorilor lui Iehova. Dar oricare ar fi fost motivele lui Smith de a da acest răspuns blamator scrisorii noastre despre materialul plagiat, noi am răspuns trimiţând copii însemnate a nouă exemplare diferite din *Turnul de veghe*re şi una din *Treziţi-vă*! care au fost plagiate în paisprezece numere ale *Gospel Broadcast* în doar nouă luni; şi s-ar fi putut da şi alte câteva exemple. Scrisoarea noastră care însoţea dovada plagiatului spunea:

„În scrisoarea dumneavoastră din 23 mai [1953] ne-aţi spus că aveţi doar cuvântul nostru cu privire la această chestiune şi aţi conchis cum cuvântul nostru nu înseamnă absolut nimic. Cele de mai sus vă oferă dovada că înseamnă ceva. Acum am vrea să ştim dacă aveţi vreo scuză sau reconsiderare de făcut în legătură cu refuzul nepoliticos al primei noastre scrisori care aducea în atenţia dumneavoastră această chestiune. Credeţi că dacă vă însuşiţi munca şi scrierea altei organizaţii, fără să o acreditaţi, este etic sau creştin? Cu toate că poate nu aţi ştiut că al dumneavoastră colaborator fura articole din *Turnul de veghere*, totuşi trebuie să ştiţi că redactorii nu pot transfera responsabilitatea asupra colaboratorilor în asemenea chestiuni. Redactorul poartă responsabilitatea pentru ce tipăreşte.”

Această scrisoare recomandată cerea un răspuns din politeţe. Nu a fost primit niciunul. Se pare că acest editor care a numit cuvântul nostru ca fiind fără valoare a fost lăsat fără cuvinte când şi-a dat seama că aruncase un bumerang verbal. Trebuie să fi fost o senzaţie revoltătoare când a verificat şi a văzut paragraf după paragraf din articolele lui Ochoa, furate în întregime din numere anterioare ale *Turnului de veghere* şi *Treziţi-vă*!

O PROMISIUNE ÎNCĂLCATĂ

Ce a avut de zis preotul Bisericilor lui Cristos, Antonio Ochoa, când a fost confruntat cu activităţile sale de plagiator? Scriind în data de 18 mai, 1953, el a zis: „Cu privire la scrisoarea dumneavoastră din 16 mai, trebuie să recunosc că este adevărat că am citat anumite articole din revista dumneavoastră şi că nu am spus care este sursa unui astfel de studiu, din cauza prejudecăţilor mari pe care le au oamenii care citesc acele articole împotriva martorilor lui Iehova. Vă mulţumesc mult pentru scrisoarea dumneavoastră şi sfatul pe care mi l-aţi dat, şi

Cuprins

promit că nu voi mai face acest lucru dacă aceasta este dorinţa dumneavoastră. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că nu am primit niciodată bani pentru lucrurile pe care le scriu, singurul meu scop este să fac ceva bun şi să deschid ochii oamenilor care poate că nu au prilejul să vadă adevărul mai bine din pricina prejudecăţilor şi a mediului în care trăiesc."

Ce spune Ochoa de fapt este că oamenii din propria sa credinţă religioasă au atât de multe prejudecăţi încât nu ar analiza adevărul Bibliei dacă ar şti că vine de la martorii lui Iehova. Din cauza acestor prejudecăţi, el spune că ei „poate nu au prilejul să vadă adevărul mai bine." Aceasta este recunoaşterea faptului că biserica lor nu le oferă adevărul limpede şi că „pentru a deschide ochii oamenilor" el aduce înaintea lor adevărul limpede prezentat în *Turnul de veghere* şi în *Treziţi-vă*! Dar „din pricina prejudecăţilor mari" împotriva martorilor lui Iehova, el spune că trebuie să îi lase să creadă că adevărul de care au nevoie vine din peniţa lui, pentru ca ei să îl accepte. Se pare că îl pune pe redactorul Smith în aceeaşi categorie de oameni cu prejudecăţi care au nevoie de adevăr, şi îl fac să îl accepte pentru publicare, tăinuindu-i adevărata sursă.

Dar promisiunea lui Ochoa de a nu mai fura? În loc să ne însemneze cuvântul, în mod greşit, ca fiind fără valoare, Smith ar putea spune cu adevărat despre cuvântul lui Ochoa că „nu înseamnă absolut nimic." Patru luni după promisiunea lui Ochoa de a se lăsa de plagiat, *Gospel Broadcast* din 17 septembrie a publicat aproape în întregime un articol din revista *Treziţi-vă*! din 8 februarie 1953, iar numărul lor din 24 septembrie conţinea un articol copiat paragraf cu paragraf din revista *Treziţi-vă*! din 8 iunie. Dar Ochoa încă mai crede că cititorii *Gospel Broadcast* au prea multe prejudecăţi ca să primească adevărul direct de la sursa originală; aşa că şi-a asumat tot meritul. *Gospel Broadcast* din 8 octombrie conţinea din nou retipăriri din *Turnul de veghere* cu dactilograful Ochoa pozând ca autor. Aşa cum făcuse deseori înainte, el a folosit chiar şi titlul nostru, „Mai marea fericire în a dărui," în care a copiat din numărul nostru din 1 august. Amestecate în materialul nostru, care sublinia fericirea de a dărui hrană spirituală, erau mulţumirile lui Ochoa pentru banii care îi fuseseră trimişi. Îi place să primească bani, dar din punct de vedere spiritual dă numai ceea ce a luat de la alţii. Poate cămara spirituală a bisericii sale este goală. Redactorul Smith trebuie să creadă asta, altfel de ce ar continua cu bună ştiinţă să fie complicele unei piraterii literare?

Acestea fiind în sfârşit scrise, cel mai recent plagiat este în numărul din 19 noiembrie al *Gospel Broadcast.* El conţine cuvânt cu cuvânt articolul de patru pagini din numărul din 1 februarie, 1953 al *Turnului de veghere* cu titlul „Transmiterea Cuvântului lui Dumnezeu." Cu alte cuvinte, cuvânt cu cuvânt în afară de locul în care Ochoa a uitat să copieze cu atenţie trei rânduri, având ca rezultat nişte propoziţii fără noimă. Ochoa nu a observat greşelile de copist, nici Smith, nici corectorii nu au făcut-o. O neatenţie asemănătoare s-a întâmplat şi cu numărul din 5 februarie, 1953, al *Gospel Broadcast*, care a luat un articol din *Turnul de veghere*, dar a tăiat nişte pasaje pentru a încăpea în spaţiul disponibil. Articolul era documentat, cu numere de referinţă în articol, iar la sfârşit erau

Cuprins

enumerate aceste numere şi sursele. Când au tăiat din articol, au tăiat şi câteva numere de referinţă, dar la sfârşitul articolului apăreau aceste numere omise cu sursele lor, la fel ca în articolul întreg din *Turnul de veghere*. Sunt nişte plagiatori foarte neatenţi şi, de asemenea, fără scrupule.

„PRIN CUVINTELE TALE VEI FI CONDAMNAT"

Isus a spus: „Prin cuvintele tale vei fi declarat drept şi prin cuvintele tale vei fi condamnat". (Mat. 12:37, *NW*) Aşadar, ascultaţi cuvintele lor. În *Gospel Broadcast* din 14 mai, scriitorul lor, James Lovell, a spus: „Lumea nu ia cuvântul nostru şi nu recunoaşte bunătatea noastră mai presus de cea a oricărui alt corp religios şi NU ARE NICIUN MOTIV ÎNTEMEIAT SĂ O FACĂ. A venit timpul ca cei dintre noi care ne numim creştini să ne întoarcem la Dumnezeu." Noi suntem de acord, şi sugerăm pentru început încetarea plagiatului şi a punerii la îndoială a cuvântului nostru, din moment ce nu au o părere prea bună nici despre al lor. „Scoate mai întâi bârna din ochiul tău şi atunci vei vedea clar să scoţi paiul din ochiul fratelui tău." (Mat. 7:5, *NW*). În numărul din 25 noiembrie, 1948, al *Gospel Broadcast*, Lovell a remarcat creşterea martorilor lui Iehova în ciuda prigonirii şi a spus: „Dragostea noastră pentru Cristos şi credinţa în El nu sunt suficiente pentru a aduce niciun fel de prigonire în nicio naţiune." După ce a menţionat tirajul enorm al literaturii martorilor lui Iehova, el a zis: „Multe din lucrurile pe care le tipărim sunt gunoaie pe care membrii noştri nu le-ar cumpăra sau citi, cu atât mai puţin să fie în stare să le vândă altora." Spunând că publicarea *Turnului de veghere* se face „de către membri care lucrează pentru 10 $ pe lună, 'bani de cheltuială,'" a comparat: „Noi avem puţini slujitori loiali şi dedicaţi, care se dau Cauzei pentru o predică de 50 $, 'bani de cheltuială', dar, ca la un catolic, există o 'aşteptare' suplimentară pentru predica la înmormântare sau pentru ceremonia unei căsătorii!"

În numărul din 28 mai al *Gospel Broadcast* din anul trecut, Lovell s-a plâns de cele douăzeci sau mai multe diviziuni ale Bisericilor lui Cristos în America, zicând: „Fiecare grup dintre noi este condus de un editor care fie caută putere personală, fie vinde cărţi. … Atitudinea noastră cel mult spune să uităm ce ne-a învăţat Cristos sau ce vrea El, atâta timp cât ne putem clădi o afacere sau da naştere la o facţiune." Niciun ostaş al lui Cristos nu se „amestecă" inutil „în afacerile comerciale ale vieţii." Pavel avertizează: „Feriţi-vă de cei care fac dezbinări." De asemenea, „Este Cristos împărţit?" O biserică „dezbinată împotriva ei însăşi nu poate dăinui." O biserică dezbinată îşi poate asuma numele de biserica lui Cristos, dar contează mai mult ceea ce face, decât ceea ce zice: „Nu oricine Îmi zice 'Doamne, Doamne' va intra în împărăţia cerurilor, ci acela care face voinţa Tatălui Meu care este în ceruri." (2 Tim. 2:4; Rom. 16:17; 1 Cor. 1:13; Mat. 12:25; 7:21, *NW*). Şi nu este voinţa lui Iehova Dumnezeu ca creştinii să evite persecuţia, să tipărească gunoaie, să ceară 50 $ pentru o predică, să clădească afaceri, sau să dea naştere la o facţiune!

Cuprins

„CARE FURĂ CUVINTELE MELE”

Nici nu este voinţa lui Iehova ca creştinii să fie plagiatori. Profeţii falşi din Israel amestecau cu minciunile lor cuvintele adevărate ale lui Iehova rostite de profeţi credincioşi. Judecata lui Iehova a fost: „Iată, sunt împotriva profeţilor, zice Iehova, care fură cuvintele Mele, fiecare de la aproapele lui.” Falsificatorii fără scrupule amestecau expresii adevărate pentru a da minciunilor lor religioase un ton amăgitor de adevăr. – Ier. 23:30, *AS*.

Iarăşi, în Israelul din vechime, negustorii necinstiţi adăugau apă în vin ca să fie mai mult, iar Iehova a folosit acest lucru pentru a ilustra stricăciunea morală şi spirituală, zicând: „Argintul tău s-a făcut zgură, vinul tău s-a amestecat cu apă.” (Isa. 1:22). Vinul gustos care dă veselie inimii nu trebuie alterat cu apă; nici Cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie alterat cu amestecarea crezurilor false sau a filozofiilor moderne. Totuşi se face acest lucru, pentru ca Biblia să fie acceptată de o categorie mai largă de oameni, ca să răspândească mesajul său diluat mai departe şi să aducă profituri financiare mai mari. Pavel a condamnat acest lucru, spunând: „Noi nu suntem negustori ambulanţi ai cuvântului lui Dumnezeu.” El a folosit expresia „negustori ambulanţi” pentru a indica negustorii necinstiţi, ca cei la care se face aluzie la Isaia 1:22. Expresia lui poate fi redată şi astfel: „Noi nu suntem cei care comercializează sau fac câştig din cuvântul lui Dumnezeu”, sau, „Noi nu suntem falsificatori ai cuvântului lui Dumnezeu.” Puţin mai încolo în scrierile sale, el a zis: „Noi nu renunţăm, ci ne-am lăsat de lucrurile ascunse care sunt ruşinoase, nu umblăm cu viclenie şi nu falsificăm cuvântul lui Dumnezeu, ci, prin dezvăluirea adevărului, ne recomandăm oricărei conştiinţe umane înaintea lui Dumnezeu.” – 2 Cor. 2:17, *NW*, notă marginală; 4:1, 2, *NW*.

Nu putem înţelege cum cineva care pretinde că este un slujitor creştin poate plagia în mod voit şi regulat şi totuşi să aibă o „conştiinţă” curată „înaintea lui Dumnezeu”. Nu pare mai degrabă că oamenii care pot face acest lucru au fost „însemnaţi în cugetul lor cu un fier roşu”, făcându-l împietrit şi insensibil la mustrări de conştiinţă? Oare din acest motiv Ochoa şi Smith nu au „renunţat la lucrurile ascunse de care să le fie ruşine,” şi continuă să „umble cu vicleşug,” unul pretinzând că scrie şi altul că publică ceea ce nu este al lor? Profesiile lor continuate în plagiat amintesc de cuvintele: „S-au ruşinat ei fiindcă au făcut un lucru dezgustător? Nu numai că nu s-au ruşinat, dar nici măcar nu ştiu să se umilească.” – 1 Tim. 4:2, *NW*; Ier. 6:15.

Amos 8:11 (*AS*) spune: „Iată, vin zilele, zice Domnul Iehova, când voi trimite foamete în ţară, nu foame de pâine, nici sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova.” Această foamete spirituală se află acum în bisericile creştinătăţii, fie că sunt grupuri fundamentaliste ale căror crezuri se bazează pe învăţături păgâne precum treimea, purgatoriul şi chinul veşnic, fie cultele moderne care îmbrăţişează filozofii lumeşti şi teorii nedemonstrabile ale evoluţiei. Această foamete explică colapsul moral şi anemia spirituală excesivă din creştinătate din ziua de azi. Pe de altă parte, de ce sunt martorii lui Iehova atât de zeloşi în

Cuprins

predicarea lor şi atât de îndurători sub prigonire, după cum a remarcat Lovell din Bisericile lui Cristos? Pentru că sunt bine hrăniţi din punct de vedere spiritual. Poate face un om muncă fizică grea dacă primeşte raţii de înfometare? Niciun om nu poate să predice cu zel şi să îndure cu loialitate ca un creştin atunci când este privat de hrana spirituală sănătoasă.

DE CE SĂ PROTESTĂM?

Niciun om cinstit n-ar ierta plagiatul. Este împotriva legii. Dar scopul pentru care protestăm împotriva lui are un motiv în plus. Isus şi-a avertizat discipolii: „Deschideţi ochii şi păziţi-vă de plămădeala fariseilor şi saducheilor." Prin „plămădeală" se înţelegea învăţături religioase false. Pavel a arătat care ar fi urmarea dacă se amestecă un asemenea aluat cu adevărul, când a anunţat principiul: „Puţină plămădeală dospeşte toată frământătura." Prin amestecarea falsului cu adevărul, întreaga înfăţişare este stricată. Este ca şi cum s-ar strica un vin bun cu apă. După cum a spus Pavel mai departe: „Ce părtăşie are lumina cu întunericul?" (Mat. 16:6, 11, 12; Gal. 5:9; 2 Cor. 6:14, *NW*). Întrucât credem că învăţăturile Bisericilor lui Cristos sunt greşite, nu suntem de acord ca articolele noastre bazate pe adevărul din Biblie să fie învăluite în acelaşi ambalaj cu ale lor, ca să fie parte din plămădeala în care dospeşte aluatul lor. De asemenea, câţiva cititori sinceri ai *Gospel Broadcast* pot vedea în aceste articole plagiate din revistele noastre mesajul adevărului; ei ar privi în mod firesc spre acel grup religios ca fiind sursa unor asemenea adevăruri şi şi-ar pune încrederea în el. Acest lucru i-ar lăsa expuşi la neadevărurile învăţate de acel grup.

Să privim din punctul de vedere al Bisericilor lui Cristos: dacă ei cred că noi greşim şi ei au dreptate, de ce ar vrea ei să îşi murdărească mesajul cu ceea ce ei consideră greşeala noastră? Principiul biblic subliniat în paragraful anterior funcţionează, indiferent de cine are dreptate şi cine nu. Poate că Ochoa şi Smith nu sunt siguri că au dreptate. Cu siguranţă nu ar retipări ca fiind ale lor *Turnul de veghree* şi *Treziţi-vă*! dacă ar crede că acele reviste greşesc. Iar dacă scriitorul şi redactorul de la *Gospel Broadcast* sunt atât de nestatornici, cum pot să aibă încredere cititorii în îndrumarea ziarului? Cititorii se pot întreba după aceea, când văd articolele lui: Sunt ale slujitorilor Bisericilor lui Cristos, aşa cum spune, sau sunt retipăriri din revistele *Turnul de veghere* sau *Treziţi-vă*!? Cum pot cititorii să se bazeze în continuare pe ziar sau pe scriitorii sau redactorii lui?

Isus Cristos a zis: „Păziţi-vă de profeţii falşi, care vin la voi în haine de oi, dar care pe dinăuntru sunt lupi prădători! După roadele lor îi veţi recunoaşte. Se culeg vreodată struguri din spini sau smochine din mărăcini? Tot aşa, orice pom bun dă roade bune, dar orice pom rău dă roade rele; pomul bun nu poate da roade rele, nici pomul rău nu poate da roade bune. Orice pom care nu dă roade bune este tăiat şi aruncat în foc. Într-adevăr, după roadele lor îi veţi recunoaşte pe oamenii aceştia." (Mat. 7:15-20, *NW*). Deci, concluzia chestiunii este o aplicare uşoară a

Cuprins

acestei reguli date de Cristos. Credeţi că plagiatul este un rod bun de la un pom bun? Sau credeţi că este un rod rău de la un pom rău? Răspundeţi-vă singuri.

IROD CEL MARE, UN UCIGAŞ TURBAT



CEEA ce spun relatările din Biblie cu privire la diverşi Irozi este foarte pe scurt. A merge la istoria seculară sau profană pentru informaţii suplimentare este interesant şi întăritor pentru credinţă deopotrivă, pentru a observa cât de reprezentative erau, într-adevăr, acele referiri biblice incomplete pentru fiecare Irod în parte.

Irozii şi predecesorii lor direcţi au condus Palestina în ceea mai mare parte a secolului întâi înainte de Cristos şi în secolul întâi după Cristos. Ei erau idumei, sau edomiţi, al căror popor l-au subjugat prinţii macabei ai evreilor în al doilea secol î.Cr. În prima parte a secolului întâi î.Cr., un idumeu, un anume Antipa, a fost numit de prinţul conducător evreu de atunci să fie guvernatorul Idumeii. După moartea sa a fost urmat de fiul său, Antipater. Acest Antipater a reuşit să stârnească o ceartă între membrii familiei regale evreieşti de care a beneficiat, astfel încât Iulius Cezar l-a făcut guvernator al Iudeii şi cetăţean roman.

Când a fost numit guvernator al Iudeii, Antipater l-a făcut pe fiul său, Irod, guvernator al Galileii, iar pe fiul său Fazael, guvernator al Ierusalimului.

După Iosephus, când Irod a fost făcut guvernator în 47 î.Cr., era foarte tânăr, avea numai cincisprezece ani. (*Antic*. 14:9, 2). Unii istorici insistă că aici s-a strecurat greşeala vreunui copist şi că relatarea ar trebui să spună douăzeci şi cinci de ani, astfel încât să corespundă cu alte date ale lui Iosephus. Irod s-a remarcat prin faptul că şi-a scăpat ţinutul de bande de hoţi, pe care i-a executat pe scurt fără procesul legal cuvenit, spre consternarea Sinedriului, a cărui autoritate a batjocorit-o public. În 43 î.Cr. el l-a urmat pe tatăl său, care fusese otrăvit de către un general evreu, dar doar după ce a înăbuşit mai întâi o revoltă. El l-a răpus şi pe asasinul tatălui său, fără formalităţi legale.

În 40 î.Cr. Irod a trebuit să fugă pentru viaţa sa din pricina unei revolte încununate cu succes a prinţului evreu hasmonean, Antigonus. Fratele său nu a reuşit să evadeze şi a fost silit să se sinucidă. Irod a ajuns într-un final la Roma, unde a reuşit să obţină coroana de la triumvirii Antoniu şi Octavian. Când s-a întors, Irod a putut să îşi strângă treptat o armată romană suficient de mare încât să cucerească Ierusalimul şi să se numească rege al Iudeii în 37 î.Cr. Când a preluat cetatea, Irod a executat patruzeci şi cinci dintre partizanii conducători ai lui Antigonus şi mai târziu şi pe Antigonus. Toţi membrii Sinedriului, mai puţin doi, au fost, de asemenea, ucişi la porunca lui Irod. Invidios pe popularitatea unuia

Cuprins

dintre cumnaţii săi, un tânăr simplu pe care îl numise mare preot, Irod a pus să fie înecat şi apoi s-a prefăcut foarte trist la moartea lui.

Irod a avut zece neveste în total, dintre care Mariamne, din familia regală evreiască, a fost cea mai frumoasă. Era atât de gelos pe ea încât atunci când a plecat de două ori foarte departe, el a poruncit în secret că dacă nu se va întoarce să fie omorâtă. De fiecare dată, cel căruia i-a dat porunca, l-a trădat în faţa nevestei sale. Acest lucru i-a implicat pe toţi în acuzaţia de adulter şi, ca urmare, Irod i-a executat pe toţi trei.

Dibăcia şi viclenia trebuie adăugate la trăsăturile de bază ale lui Irod. El şi-a arătat cu îndemânare supunerea faţă de Iulius Cezar, Casius, Antoniu şi Octavian şi a obţinut favoruri de la ei.

Regele Irod a fost şi un constructor ambiţios. El a poruncit să fie construite teatre, amfiteatre, hipodromuri, citadele, fortăreţe, monumente şi chiar şi cetăţi, pe care le-a numit după el, rudele sale sau după împăraţi. El a construit un port-cetate artificial, Cezarea, care rivaliza cu portul de mare Tir; a rezidit Samaria şi a dezvoltat numeroase proiecte de construcţii în multe alte ţinuturi, în Tir, în Sidon şi în cetăţi atât de îndepărtate precum Atena şi Antiohia.

El a construit multe temple în tot ţinutul său, în onoarea lui Cezar Augustus şi un templu splendid la Rodos pentru zeul păgân Apollo. Pe Muntele Sion a construit un palat pentru el însuşi, precum şi faimosul „templu al lui Irod" pentru evrei, a cărui construcţie a durat patruzeci şi şase de ani. (Ioan 2:20). În acea vreme se zicea despre acesta: „Cel care n-a văzut templul lui Irod nu a văzut nimic frumos."

Dar Irod cel rău, în ciuda realizărilor sale, nu a avut pace. Uciderea frumoasei sale neveste Mariamne l-a umplu de remuşcări. În timp ce căuta să intre în graţiile evreilor prin construirea unui asemenea templu magnific, el s-a înstrăinat de ei prin idolatriile sale, proiectele sale de construcţii străine şi prin numirea consilierilor greci. Pentru mulţi dintre evrei el nu părea mai bun decât conducătorul sirian Antiohie Epifanes, care a încercat să sileacă religia şi cultura greacă asupra evreilor şi împotriva căruia s-au răzvrătit maccabeii (hasmoneenii) în primul rând. Evreii au complotat în mod repetat să îi ia viaţa şi ca urmare, una dintre fortăreţele sale se umplea în mod constant cu evrei răzvrătiţi care, după o scurtă perioadă în temniţă, erau executaţi. Spre ultimii ani de domnie, el a pus să fie omorâţi doi dintre fii pentru că îi bănuia de răzvrătire şi, pe patul de moarte, a pus să fie omorât şi un al treilea fiu.

Traiul imoral – Irod era desfrânat şi în această privinţă – i-a adus boli dezgustătoare din cauza cărora suferea mult, iar palatul său răsuna de strigătele sale de durere. El cerut sfatul doctorilor, a făcut băi, dar toate în zadar. Simţind că evreii s-ar bucura la auzul veştii că a murit, el a hotărât să aibă bocete la moartea sa aşa cum n-a mai avut niciodată un rege înaintea lui. Pentru aceasta a poruncit ca toţi oamenii de vază ai evreilor să fie aduşi la Ierihon, unde locuia la acea vreme, şi i-a întemniţat în hipodrom, iar apoi a dat instrucţiuni secrete ca la moartea lui, înainte ca vestea să fie publicată, toţi aceşti oameni să fie ucişi. Totuşi, aceste ultime instrucţiuni nu au fost puse în aplicare.

Cuprins

RELATAREA LUI MATEI, LEGENDARĂ?

Conform *Enciclopediei Evreieşti*, Vol. 6, pagina 360, legătura lui Irod „cu presupusul masacru al Inocenţilor, aşa cum este povestit în Noul Testament, este acum recunoscut în general de către gânditorii creştini independenţi ca fiind legendară." Evident, astfel de 'gânditori' îşi bazează concluziile pe faptul că acest incident nu a fost înregistrat de către Iosefus sau alţi istorici din acea vreme.

Cu toate acestea, pentru gânditorii cu adevărat *creştini* aceasta nu este o dovadă, sub nicio formă. Ei ţin la Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărat, deşi îi face pe toţi oamenii mincinoşi. (Ioan 17:17; Rom. 3:4, *NW*). A nega autenticitatea lui Matei, capitolul doi, ar însemna şi negarea autenticităţii lui Ieremia 31:15, care a prezis în mod profetic această întâmplare, precum şi înlăturarea bazei pentru împlinirea profeţiei lui Osea 11:1, cu privire la Iehova chemându-Şi Fiul din Egipt. (Mat. 2:15). Se pot da multe motive pentru care Iosephus şi alţii nu au menţionat această întâmplare, fie intenţionat, fie neintenţionat; şi, în plus, numărul de situaţii în care arheologia a dovedit Biblia în puncte în care istoricii seculari au tăcut pune capăt oricărei îndoieli asupra relatării lui Matei, pentru că pur şi simplu nu a fost menţionată de alţii!

Unii pun la îndoială relatarea lui Matei pentru că data morţii lui Irod este dată în mod obişnuit ca anul 4 î.Cr., la vârsta de şaptezeci de ani, în timp ce cronologia Bibliei indică faptul că Isus s-a născut în anul 2 î.Cr. (Compараţi Luca 3:1, 23 cu profeţia lui Daniel a celor „şaptezeci de săptămâni" de la Daniel 9:24-27, şi care săptămâni de ani încep în 455 î.Cr.) Oricum, observaţi următoarele:

Conform *Antichităţilor* lui Iosephus, Cartea 14, capitolul 16, (¶1, 4) Irod a pus stăpânire pe Ierusalim în vara anului 37 î.Cr., şi a început să domnească de fapt la mai mult de trei ani după ce a fost numit rege al Iudeii de către senatul Roman. Atunci, mai degrabă acesta este anul din care trebuie socotită domnia de 37 de ani a lui Irod, menţionată de Iosephus în Cartea 17, capitolul 8 (¶1) decât data mai timpurie. Pe baza acestui calcul, moartea lui Irod ar cădea în anul 1 î.Cr. sau 1 d.Cr., ceea ce ar permite cu uşurinţă ca naşterea lui Isus să cadă în anul 2 î.Cr., în timpul domniei lui Irod, şi vizita magilor la Irod de după aceea şi apoi uciderea pruncilor din Betleem.

Printre dovezile date pentru moartea lui Irod în anul 4 î.Cr. se numără faptul că a poruncit ca doi evrei răzvrătiţi să fie arşi de vii cu puţin timp înainte de moartea sa şi că în noaptea în care au fost executaţi a fost o eclipsă de lună, şi s-a calculat că a fost o astfel de eclipsă în 13 martie, anul 4 î.Cr. Dar o eclipsă lunară nu este o dată suficientă după care să stabilim anul unui anumit eveniment, deoarece în fiecare an sunt de obicei două sezoane de eclipse şi în mulţi ani se pot vedea două eclipse de lună într-o anumită parte a pământului. De fapt, în timp ce pentru anul 4 î.Cr. este înregistrată o singură eclipsă parţială, pentru anul 1 î.Cr sunt date trei eclipse, şi încă totale. Deci, pe baza eclipsei, anul 1 î.Cr. ar fi mai plauzibil decât anul 4 î.Cr.

Cuprins

În această privinţă este interesant de observat că autorităţile au păreri foarte diferite în legătură cu vârsta pe care o avea Irod când a ajuns guvernator în anul 47 î.Cr.; şi că după *Enciclopedia* lui Appleton, când vine vorba despre date, Iosephus „este întru totul prea neatent ca să fie luat în seamă.” Astfel, data morţii lui Irod nu aduce niciun obstacol pentru a accepta relatarea uciderii pruncilor menţionată de Matei. Şi, desigur, având în vedere ceea ce am văzut despre temperamentul lui Irod, numeroasele sale crime şi planul său de a ucide toţi oamenii de vază ai evreilor, astfel încât să fie mare întristare la moartea sa, tot ce ştim despre el este în conformitate cu acea întâmplare.



ARHELAUS, NEMILOSUL ETNARH

Cu Arhelaus, fiu şi urmaş al Regelui Irod, proverbul rămâne adevărat, „aşa tată, aşa fiu”, deoarece el este descris ca fiind „crud şi tiranic, animalic până la extrem, un ipocrit şi un intrigant.” Politicile lui au avut ca rezultat izgonirea sa de către împăratul roman, îndurând astfel principiul biblic că „cel care este nemilos îşi tulbură propria carne.” – Prov. 11:17, *AS*.

Cu numai câteva zile înainte ca să moară, Regele Irod a făcut un testament final în care l-a numit pe Arhelaus în loc de Antipa ca moştenitor la tronul său şi i-a lăsat jumătate din stăpânirea sa, iar alţi doi fii au primit câte un sfert. Dar din cauza opoziţiei, cel mai bun lucru pe care Arhelaus îl putea obţine de la împăratul roman Augustus a fost titlul de etnarh, un titlu cu mult inferior celui de rege, deşi mult mai plin de onoare decât cel de tetrarh, sau prinţ teritorial. Totuşi, el a primit, cu excepţia câtorva cetăţi importante, teritoriul pe care i l-a lăsat tatăl său prin testament, adică Iudeea, Samaria şi Idumea.

Domnia lui Arhelaus a fost marcată de turbulenţe chiar înainte ca să plece spre Roma ca să valideze termenii testamentului tatălui său la împăratul roman. La fel ca Roboam, fiul lui Solomon, el moştenise un ţinut al cărui popor clocotea de nemulţumire din cauza poverilor puse asupra lor de către tatăl său cu multe neveste şi cu gândul la construcţii. (1 Regi 12) Şi ca Roboam, Arhelau a tratat chestiunea neînţelept. Nereuşind să intuiască mânia poporului, el a avut curând o asemenea tulburare în mâinile sale încât, înainte ca să fie înăbuşită, trupurile a vreo trei mii de evrei au pângărit pavajul templului. Iar după ce Arhelaus a plecat spre Roma, treburile au mers din rău în mai rău. O revoltă armată s-a răspândit prin tot ţinutul, care a fost înăbuşită cu preţul vieţii a mii de ostaşi romani şi a atât de multor evrei încât tradiţia lor o înregistrează ca unul dintre cele mai mari masacre din istoria lor.

Cuprins

La întoarcere, Arhelaus a continuat cu politicile sale neînţelepte. Măsurile sale tiranice l-au făcut să fie chemat la Roma pentru a răspunde acuzaţiilor aduse împotriva lui de către evrei şi samariteni, care au suferit chiar mai mult din mâinile lui. Cezar Augustus, după ce i-a oferit o audiere, l-a exilat.

Având în vedere aceste fapte, putem înţelege uşor de ce Iosif, tatăl adoptiv al lui Isus, 'auzind că în Iudeea domnea Arhelaus în locul tatălui său, Irod, i-a fost frică să meargă acolo. Şi, pentru că primise în vis un avertisment de la Dumnezeu, s-a dus în teritoriul Galileii [în care domnea tetrarhul Irod Antipa] şi a venit să locuiască într-un oraş numit Nazaret.' – Mat. 2:22, 23, *NW*.



IROD ANTIPA, „ACEA VULPE"

REGELE Irod cel Mare, aflat pe patul morţii, a făcut un testament nou, aşa cum am menţionat deja, în care i-a lăsat jumătate din stăpânirea sa fiului său Arhelaus, şi câte un sfert fiecăruia dintre fiii săi Filip şi Irod Antipa. Pătrimea, sau „tetrarhia" lui Irod Antipa, consta în Galileea şi Perea, unde Isus a predicat mult. În timp ce atât Filip, cât şi Irod Antipa erau „tetrarhi," 'domnitori peste o pătrime' a unui ţinut, termenul era folosit pentru orice conducător de district mai mic sau pentru un prinţ teritorial. (Luca 3:1, *NW*, notă de subsol). În această ordine de idei să se observe că deşi se face referire la Irod Antipa la Marcu 6:14 ca fiind „Regele Irod," el nu era rege în acelaşi sens în care a fost Irod cel Mare.

Irod Antipa pare să fi fost un om influenţabil a cărui dorinţă de a fi pe placul oamenilor şi a nevestei sale l-a făcut să se compromită şi în final a dus la pierzania sa. În unele aspecte poate fi asemănat cu Regele Ahab, şi nevasta lui era cu siguranţă altă Izabela, fiindcă ea îl ura pe Ioan Botezătorul la fel de mult cât l-a urât Izabela pe prototipul lui Ioan, Ilie. – Mat. 17:10-13.

Irod Antipa, dezamăgit de schimbarea testamentului tatălui său pe patul de moarte, a plecat la Roma cu speranţa de a câştiga mai multă onoare şi teritoriu; şi nu doar o dată, ci din nou şi din nou. Dar tot în zadar. În timpul uneia din vizitele sale la Roma, el a fost invitat să rămână la casa unuia dintre fraţii săi vitregi, Filip (a nu se confunda cu celălalt frate vitreg Filip, tetrarhul), care s-a căsătorit cu propria nepoată, Irodiada. Ea avea ambiţia să devină regină şi a continuat să se joace cu sentimentele lui cu atâta succes încât Irod a luat-o cu el când s-a întors la Galileea, trebuind să divorţeze de prima sa nevastă, fiica regelui arab Aretas, care s-a întors la palatul tatălui ei.

Această uniune adulteră, care i-a scandalizat pe evrei, nu a trecut neobservată de către Ioan Botezătorul, şi astfel, în timpul anului său de predicare, el i-a spus în mod repetat lui Antipa: „Nu-ţi este permis s-o ai pe soţia fratelui tău."

Cuprins

Irodiada cea vinovată a vrut să fie omorât din această pricină, dar Antipa nu a mers mai departe decât întemniţând-l pe Ioan, căci el „se temea de Ioan, ştiind că era un om drept şi sfânt, şi îl ocrotea. Ori de câte ori îl asculta vorbind, nu ştia ce să facă, totuşi îl asculta cu plăcere.” – Marcu 6:17-20, *NW*.

Da, Antipa a continuat să îl asculte pe Ioan cu bucurie până când, la o petrecere la o zi de naştere, fără să vrea, s-a supus executării lui Ioan; dar doar fiindcă era mai important să-şi salveze faţa decât viaţa unui om drept. Deci, „din cauza jurămintelor şi a celor ce erau întinşi la masă” el a poruncit să i se taie capul lui Ioan, pentru a se conforma cererii făcută de fiica sa vitregă, Salomea, la insistenţa mamei ei, Irodiada. – Marcu 6:21-28, *NW*.

Când Antipa a auzit de miracolele lui Isus, a tras concluzia că Ioan fusese sculat din morţi, şi a fost nerăbdător să-l vadă. (Mat. 14:1, 2; Luca 9:7-9, *NW*). Când anumiţi farisei au încercat să-L sperie pe Isus, spunându-I că Antipa încerca să-L ucidă, Isus le-a dat un răspuns usturător să îi transmită lui Antipa, „vulpea aceea.” – Luca 13:31, 32.

Irod Antipa a ajuns, în sfârşit, să vadă pe Isus când Pilat a încercat să dea mai departe responsabilitatea de a face dreptate lui Isus, trimiţându-L pe Isus la el. Totuşi, curiozitatea lui nu a fost satisfăcută, căci Isus nu a făcut niciun miracol; de fapt, Isus nici măcar nu a răspuns la întrebările lui. Dezamăgit, şi observând acuzaţiile aprinse pe care le făceau clericii evrei împotriva lui Isus, Antipa s-a alăturat ostaşilor săi bătându-şi joc de Isus, după care L-a trimis înapoi la Pilat, autoritatea superioară în ceea ce privea Roma. Până în acel moment, Pilat şi Irod Antipa fuseseră duşmani, se pare că din cauza anumitor acuzaţii pe care Antipa le-a ridicat împotriva lui Pilat, din invidie, dar acum au devenit prieteni apropiaţi. – Luca 23:7-12, *NW*.

Din nou, Antipa şi-a urmat dorinţa de a fi pe placul oamenilor, fapt care a avut ca urmare jertfirea unui slujitor al lui Iehova, şi de această dată a fost nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu.

Cu trecerea anilor, Antipa o obosit cu eforturile sale de a câştiga titlul regal şi mai mult teritoriu, dar nu şi Irodiada. Remarcând un nou împărat la Roma, Caligula, ea nu l-a lăsat în pace pe bărbatul ei până când acesta nu a fost de acord să încerce din nou. Dar în loc să câştige mai mult, el a pierdut totul. Rapoarte care insinuau că Antipa pregătea o revoltă au ajuns la împărat în acelaşi timp în care au ajuns Antipa şi Irodiada. Fără să poată să infirme acuzaţiile în mod satisfăcător, Antipa a fost exilat şi averea şi teritoriul său au fost date altora. Irodiada a ales de bunăvoie să meargă cu soţul ei; dar acest lucru i-a dat prea puţină alinare, având în vedere faptul că ea fusese instrumentul căderii lui. El a ascultat de ea prea des.

IROD AGRIPPA,
PERSECUTOR AL CREŞTINILOR

ÎN relatarea despre Regele Irod Agrippa I găsim accentuat faptul că Iehova este un Dumnezeu care „cere devotament exclusiv” şi astfel este nemulţumit nu numai de cei care se închină la creaturi, ci şi de creaturile care primesc închinare de la alţii. – Ex. 20:5, *NW*.

Tatăl acestui Agrippa a fost unul dintre fiii lui Irod cel Mare, pe care l-a omorât din cauza bănuielii că se va răzvrăti în ultimii lui ani de viaţă. Crescut la Roma, partea lui Agrippa a variat în mod radical între prosperitate şi adversitate timp de mulţi ani. Gândind singur, şi-a exprimat odată, în mod deschis, dorinţa ca prietenul său Caligula să fie împărat. Împăratul Tiberiu, când a auzit acestea, l-a pus pe Agrippa în închisoare, unde viaţa lui a fost mereu în pericol, timp de câteva luni. La moartea lui Tiberiu, Caligula a venit la tron, şi nu numai că l-a eliberat pe Agrippa, ci l-a făcut şi rege peste câteva teritorii mai mici din Palestina.

Când Caligula l-a surghiunit pe Irod Antipa cu bănuiala că se va răzvrăti, el i-a dat lui Agrippa teritoriile din Galileea şi Perea ale acestuia. Mai târziu, când Claudius l-a urmat pe Caligula, Claudius l-a răsplătit pe Agrippa pentru câteva servicii de preţ pe care Agrippa i le făcuse, adăugând Iudeea şi Samaria la stăpânirea lui, astfel încât, acum, Irod Agrippa I a devenit rege peste toată Palestina, aşa cum fusese bunicul său, Irod cel Mare.

Ca bunicul său şi ca cea mai mare parte dintre unchii săi, Agrippa I îşi răsfăţa plăcerea de a construi, dar spre deosebire de ei, el s-a declarat foarte dedicat iudaismului, luând parte, în mod religios, la ceremonii şi festivaluri şi a făcut ce a putut ca să uşureze jugul roman care stătea pe evrei. Sinceritatea lui în această privinţă poate fi pusă la îndoială, întrucât ni se spune că el „a făcut multe concesii însemnate obiceiurilor şi datinilor păgâne”; şi mai ales că a accentuat prigonirea creştinilor, doar fiindcă a observat că era pe placul evreilor, aşa cum ne spune Luca. – Faptele 12:1-19, *NW*.

La ceva vreme după ce l-a ucis pe Iacov, fratele lui Ioan, şi după ce un înger l-a scăpat pe Petru din ghearele lui, în anul 44 A.D., Agripa I a apărut la un ospăţ în cinstea lui Claudius Cezar. După Iosephus, el a fost îmbrăcat în veşminte de argint, care, strălucind în toată splendoarea lor în soarele dimineţii, i-a făcut pe oameni să strige, la auzul glasului său, cuvintele înregistrate în Biblie: „Glas de Dumnezeu, nu de om.” În acel moment „îngerul lui Iehova l-a lovit, pentru că nu-i dăduse glorie lui Dumnezeu; şi a fost mâncat de viermi şi şi-a dat ultima suflare.” (Faptele 12:20-23, *NW*). Devreme în domnia sa, când încă era în floare, Regele Irod Agripa I a fost ‘luat curând de Făcătorul lui pentru că a ajuns un om care să dea titluri linguşitoare.’ – Iov 32:21, 22.

Cuprins

IROD AGRIPPA AL II-LEA
SE ÎMPOTRIVEŞTE CONVERTIRII

CONFORM istoricilor, ultimul Irod a fost Irod Agrippa al II-lea, fiul lui Irod Agrippa I. Cu toate că nu mărturisea devotamentul tatălui său faţă de legea lui Moise, din purtarea sa faţă de apostolul Pavel se pare că a avut mult mai mult din spiritul ei, aşa cum este rezumat în „Regula de Aur”: „Tot ce vreţi să vă facă vouă oamenii faceţi-le şi voi la fel.” – Mat. 7:12, *NW*.

Dat fiind faptul că Agrippa II avea numai şaptesprezece ani când tatăl său a murit atât de neaşteptat, împăratul roman a fost convins de consilierii lui să nu dea tânărului domnia tatălui asupra Palestinei. În schimb, împăratul i-a dat tânărului numai stăpânire peste un mic regat din Calcis, de pe versantul de vest al lanţului Anti-Liban, împreună cu conducerea templului din Ierusalim şi dreptul de a numi marele preot. Totuşi, cu trecerea anilor, a crescut şi teritoriul lui.

În Biblie el vine în atenţia noastră din cauza mărturiei pe care i-a dat-o apostolul Pavel, în vremea în care Agrippa al II-lea şi sora lui, Berenice, au făcut o vizită de curtoazie la Guvernatorul Festus. Pavel, care în aceea vreme era un prizonier al lui Festus (o responsabilitate pe care Festus a moştenit-o de la predecesorul său, Felix), a spus că este foarte fericit să se poată apăra înaintea cuiva care cunoaşte atât de bine obiceiurile evreieşti.

Împotrivindu-se mărturiei grăitoare a lui Pavel, Agrippa i-a spus lui Pavel: „Curând m-ai convinge să devin creştin”. Pavel, continuându-şi pledoaria, a spus: „Mă rog lui Dumnezeu ca, fie curând, fie mai târziu, nu numai tu, ci şi toţi cei ce mă ascultă azi să fie aşa cum sunt eu, în afară de aceste lanţuri.” Tatăl lui l-ar fi dat pe mâna evreilor ca să fie pedepsit, dar Agrippa al II-lea a zis: „Omul acesta putea fi eliberat dacă nu făcea apel la Cezar.” – Faptele 26:1-32, *NW*.

A fost în timpul vieţii lui Agrippa al II-lea că răzvrătirea evreilor împotriva Romei a condus, într-un final, la sinuciderea lor naţională. Iosefus consemnează un apel bine justificat şi serios pe care l-a făcut Agrippa al II-lea, în încercarea de a-i întoarce pe evrei din calea răzvrătirii. El i-a rugat să se gândească cât de mici erau ei şi cât de mare este puterea Romei. Dar cuvintele lui s-au lovit de urechi surde. Nereuşind să îi facă să se răzgândească, Agrippa al II-lea i-a părăsit în sfârşit pe evrei şi s-a alăturat armatelor cuceritoare ale Romei şi a împărtăşit roadele victoriilor lor, în timp ce evreii au avut parte de împlinirea cuvintelor lui Isus cu privire la distrugerea lor naţională. – Luca 19:41-44; 21:20-22, *NW*.

La treizeci de ani după acea distrugere, sau în jurul anului 100, Irod Agrippa al II-lea a murit fără niciun urmaş, marcând astfel sfârşitul dinastiei Irozilor.

Cuprins

SĂ NE DISCIPLINĂM COPIII PENTRU VIAȚĂ



„Mustrările disciplinei sunt calea vieţii.” – Prov. 6:23, RS.



IEHOVA îi sfătuieşte pe copii: „Păzeşte porunca tatălui tău, şi nu părăsi învăţătura mamei tale. Leagă-le de inima ta mereu; atârnă-le de gâtul tău. Când păşeşti, ele te vor călăuzi; când te întinzi, te vor veghea; iar când te trezeşti, vor merge cu tine. Căci sfatul este o candelă şi învăţătura este lumina, iar mustrările disciplinei sunt calea vieţii.” (Prov. 6:20-23, *RS*). Uneori, deşi părinţii dau învăţături potrivite şi un exemplu bun, copiii nu vor să asculte. Acest lucru ne aduce la disciplină, şi forţează confruntarea cu acea întrebare foarte controversată: să îi dai o palmă sau nu.

[2] Mulţi psihologi de copii pun un semn de „jos mâinile” pe copii, cum a făcut unul care a zis: „Tu, mamă, îţi dai seama că de fiecare dată când îţi loveşti copilul arăţi că îl urăşti?” Iehova spune: „Cel care cruţă nuiaua îşi urăşte fiul, dar cel care îl iubeşte este gata să-l disciplineze.” O bătaie poate să salveze viaţa unui copil, căci Iehova spune: „Nu cruţa copilul de disciplină; dacă îl baţi cu o nuia, nu va muri. Dacă îl baţi cu o nuia îi vei salva viaţa din Şeol.” Iar, „Loviturile care rănesc curăţă de rău; bătăile curăţă şi părţile cele mai lăuntrice.” Iehova este cel care poate privi în părţile cele mai lăuntrice ale oamenilor şi ale copiilor, şi odată, caracteristic pentru zilele noastre, El a făcut aceasta şi a văzut: „Înclinarea inimii omului este spre rău încă din tinereţea lui.” Remediul? „Nebunia este legată de inima unui copil, dar nuiaua disciplinării o îndepărtează de el.” – Prov. 13:24; 23:13, 14; 20:30, *RS*; Gen. 8:21, *NW*; Prov. 22:15, *RS*.

[3] La unii copii apar ocaziile când cuvintele nu sunt de ajuns, iar părinţii poate sunt nevoiţi să devină bărbaţi şi femei care trec la fapte, şi să aplice nuiaua, pentru a feri copilul să se strice. Deşi vă înţelege cuvintele, poate că nu le ia în seamă, după cum spun Proverbele 29:19 (*AT*): „Nu doar prin cuvinte poate fi învăţat un slujitor; căci el înţelege, dar nu va da ascultare.” Două versete mai încolo (Prov. 29:21, *AT*) spun: „Cel care îşi răsfaţă slujitorul încă din copilărie va câştiga la sfârşit numai nerecunoştinţă.” Acest lucru este valabil şi pentru copiii răsfăţaţi de părinţi. Copiii nu au niciun respect faţă de părintele senil sau delăsător sau îngăduitor care nu corectează; astfel devin doar şi mai mofturoşi şi nerespectuoşi. Pe de altă parte, disciplina care este dată cu înţelepciune, în mod corect şi milostiv, dobândeşte respect, aşa cum a scris Pavel evreilor: „Aveam taţi din carne ca şi noi care ne disciplinau şi tot îi respectam. … Este adevărat că nicio disciplinare nu pare pe moment un motiv de bucurie, ci de mâhnire, dar mai târziu produce în cei care au fost instruiţi prin ea un rod paşnic, adică dreptatea.” (Evrei 12:9, 11, *NW*) Deci, disciplinarea este pentru a învăţa, nu pentru a pricinui o pedeapsă dureroasă.

[4] Când disciplinaţi, amintiţi-vă de proverbul: „Să acţionezi fără să cugeţi nu este bine; şi să fi prea pripit înseamnă să scapi semnul.” Să loveşti din senin, din cauza furiei, este dovada unui motiv sărac, cu alte cuvinte, eliberarea stresului emoţional de către un părinte înfuriat. O asemenea disciplinare este pentru o eliberare egoistă, nu din iubire pentru copil. În multe cazuri soluţia se poate găsi între cele două extreme, fie de a nu bate niciodată copilul, fie de a-l bate mereu. Dar acest lucru nu este valabil în toate cazurile. Trebuie luate în considerare temperamentul şi caracterul copilului. Unii sunt foarte sensibili, iar astfel de măsuri drastice precum bătaia poate nu sunt necesare. Unii pot fi atât de duri încât asemenea măsuri drastice poate nu au niciun efect. Despre oameni sunt scrise aceste două proverbe: „Pe buzele unui om sensibil se găseşte înţelepciune; dar un om fără simţ are nevoie de o nuia pe spatele lui.” „O mustrare pătrunde mai adânc într-un om deştept decât o sută de lovituri în cel nebun.” (Prov. 19:2; 10:13; 17:10, *AT*). Aşa este şi cu copiii. Unii sunt mai sensibili decât alţii; unii sunt mai smeriţi decât alţii. O mustrare îi poate disciplina mai mult decât o bătaie pe alţii care sunt încăpăţânaţi şi în a căror inimă copilăroasă poate fi legată o cantitate mai mare de nebunie decât cea obişnuită.

[5] Părinţi, dacă acesta este cazul cu copilul vostru, fiţi răbdători. Oricât de nemăgulitor, de neplăcut, de inacceptabil poate fi pentru voi, copilul are asta de la voi. În voi poate este ascuns, poate nu a ieşit niciodată la suprafaţă; dar este undeva în voi, deoarece copilul vostru n-a primit-o de niciunde. Trebuie să recunoaştem: adulţii le dau copiilor un început rău. Adam şi Eva le-au dat tuturor un început rău. De aceea, Biblia spune: „Omul care este născut din femeie are puţine zile, şi este plin de necaz. Cine poate scoate un lucru curat dintr-unul necurat? Nimeni.” „Am fost născut în nelegiuire; şi în păcat m-a zămislit mama mea.” – Iov 14:1, 4; Ps. 51:5; Rom. 5:12.

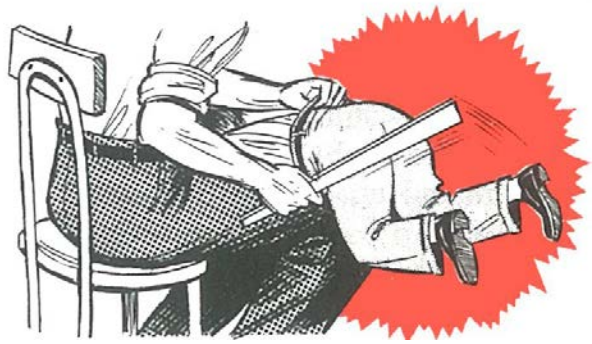
FOLOSIREA DRAGOSTEI ŞI A JUDECATEI SĂNĂTOASE ÎN DISCIPLINARE

[6] Acest lucru arată cum copiii au nevoie de îndrumare; de asemenea, arată că ei nu vor fi perfecţi. Nu vă aşteptaţi nici la prea multe, nici la prea puţine. Regulile de purtare trebuie să le fie clare, şi cu permisiuni cinstite şi îngăduitoare. Amintiţi-vă de vârsta lor, căci aşa se vor purta. Nu vă aşteptaţi să se poarte ca nişte adulţi. Pavel a spus că atunci când a fost copil s-a purtat ca un copil. (1 Cor. 13:11) După ce sunt stabilite reguli rezonabile şi copilul le ştie, aplicaţi-le cu promptitudine şi consecvenţă, astfel încât copilul să ştie la ce să se aştepte. Dar dacă sunt aplicate neregulat, după cheful şi toanele voastre de moment, sau dacă pedeapsa pentru neascultare este amânată mult timp, copilul va fi încurajat să încerce încălcări ca să vadă cât de departe poate merge şi cum poate scăpa cu ele, la fel cum adulţii devin îndrăzneţi în a face rău, când pedeapsa pare să zăbovească: „Fiindcă sentinţa împotriva faptei rele nu este executată iute, inima fiilor omului este încurajată să facă rău.” Dacă disciplinarea nu este dreaptă şi potrivită, simţul

Cuprins

dreptăţii foarte ascuţit al copiilor va fi supărat şi apar resentimentele. Deci, corectaţi cu onestitate şi hotărâre, combinat cu dragoste şi îndurare. Iehova îşi aminteşte că suntem din ţărână; să ne amintim şi noi că şi copilul este din ţărână. – Ecl. 8:11, *AS*, notă marginală; *Knox*; Ps. 103:13, 14.

[7] Unii părinţi îşi sâcâie tot timpul copiii, bombănind despre lucruri care nu prea contează, stârnind sentimente de supărare, enervare şi exasperare în copiii lor, făcându-i rebeli şi deznădăjduiţi, toate în încălcarea următoarei învăţături din Biblie pentru părinţi: „Voi, taţilor, nu-i iritaţi pe copiii voştri, ci creşteţi-i în disciplina şi în modul de gândire al lui Iehova.” „Taţilor, nu-i exasperaţi pe copiii voştri, ca să nu se descurajeze.” (Efes. 6:4; Col. 3:21, *NW*). Dacă părinţii urmează disciplinarea şi sfatul autoritar al lui Iehova, ei nu îi vor întărâta şi exaspera pe copiii lor şi nu-i vor face să-şi piardă nădejdea din cauză că îi sâcâie prea mult cu chestiuni neînsemnate. Nu îngrădiţi copilul cu numeroase interdicţii inutile, ci doar unde chiar trebuie. Limitaţi acolo unde există un motiv real, şi niciodată doar pentru a arăta autoritate. Când este posibil, lăsaţi-i să facă singuri alegeri şi să ia hotărâri, şi lăudaţi-le pe cele înţelepte. Dacă se descurcă bine la o sarcină primită sau pe terenul de serviciu lăudaţi-i ca încurajare. Nu face Biblia la fel, spunând: „Bine, rob bun şi credincios”? (Mat. 25:21, *NW*) Uneori este nevoie de control din cauza locului sau timpului, nu pentru că o faptă este greşită în sine. De exemplu, zburdatul în timpul unei întâlniri este rău pentru copil şi pentru alţii. Nu este nimic rău în zburdat, dar timpul este nepotrivit. Este timp de joacă, timp de zburdat, şi timp de ascultat, timp de învăţat. Deci, fiţi atenţi la timp şi loc, pentru binele tuturor. – Prov. 29:15.



[8] Aşadar, în rezumarea problemei cu disciplinarea, administraţi-o cu iubire, nu cu strigăte furioase sau lovituri. (Prov. 15:1) Pedepsele pot varia în funcţie de temperamentele de smerenie sau încăpăţânare. Puteţi pedepsi prin abţinerea de la un semn de afecţiune, sau să răsplătiţi prin acordarea unui asemenea semn. Puteţi să îndepărtaţi copilul din compania unuia neascultător, sau să îi negaţi participarea la o plăcere de familie, sau să nu îi daţi desertul sau jocul preferat, sau uneori poate trebuie să folosiţi nuiaua literală pentru a păstra ordinea în casă. Pentru a ilustra nevoia de metode diferite, iată acest exemplu real. Un băiat mic din Brooklyn a avut o programare la dentist. Înainte ca mama lui să îl ducă acolo, o colegă de joacă de patru ani i-a spus că de câte ori mergea la dentist, îşi ţinea gura închisă. Aşa că atunci când mama lui l-a dus la dentist, el nu a vrut să îşi deschidă gura. Acasă, a primit o bătaie bună. La următoare întâlnire cu dentistul, el a refuzat din nou să deschidă gura. A urmat o bătaie şi mai cruntă, dar gura lui tot a rămas închisă pe scaunul de la dentist. Dar acestui tânăr îi plăcea televizorul. I s-a refuzat accesul la acesta. După vreo două zile fără televizor, el a anunţat că este pregătit să

Cuprins

meargă la dentist şi să deschidă gura. Dar cu privire la folosirea nuielei, se poate observa că în faţa creşterii delincvenţei juvenile, mulţi psihologi de copii se schimbă radical cu privire la bătaie, iar mulţi se întorc la această idee. Mulţi au fost siliţi să recunoască faptul că lecţiile învăţate pe genunchiul mamei nu lasă o impresie atât de durabilă precum cele învăţate în timp ce copilul este întins pe genunchiul tatălui.

[9] Dar când Biblia vorbeşte despre nuiaua corectării nu se referă neapărat la nuiaua propriu-zisă; în sens larg înseamnă autoritatea părintelui. Influenţa sa de corectare poate lua o mulţime de forme. Orice formă ar lua, trebuie să fie întotdeauna mânuită din dragoste şi îndurare, niciodată de furie sau dreptate neînduplecată. Nu încercaţi niciodată să împărţiţi măsura întreagă pentru ceea ce ar putea cere, pe bună dreptate, purtarea copilului. Ieremia 10:23 a fost citat, dar acum citiţi ce spune, împreună cu versetul 24 (*AS*): „O, Iehova, ştiu că nu este în puterea omului calea lui; nu este în puterea omului care umblă să îşi îndrepte paşii. O, Iehova, pedepseşte-mă, dar cu măsură; nu în mânia Ta, ca să nu mă nimiceşti.” Aşadar, părinţi, când vă corectaţi copiii, aceasta să fie măsurată din dragoste şi îndurare, nu în furie sau dreptate deplină. Ca şi creştini, voi nu sunteţi sub dreptate strictă, ci sub milă divină, şi trebuie să arătaţi milă faţă de alţii, mai ales faţă de copiii voştri, ale căror imperfecţiuni şi cusururi se trag, într-o măsură mai mare sau mai mică, de la voi şi de la strămoşii voştri. Şi în mânuirea nuielei autorităţii părinteşti, dacă aveţi mai mulţi copii, evitaţi să arătaţi părtinire, altfel puteţi să faceţi ca unul să îl urască pe altul. Fraţii lui Iosif au crezut că tatăl lor este părtinitor faţă de Iosif, şi, ca urmare, l-au urât pe Iosif. Fiul mai mare a arătat resentimente când a crezut că tatăl lui îl prefera pe fiul risipitor. (Gen. 37:3, 4; Luca 15:25-30). Dacă îl daţi pe un copil exemplu pentru celălalt, puteţi face ca cel dat ca exemplu să fie urât de celălalt.

[10] Părinţi, este atât de necesar să le arătaţi copiilor că sunt iubiţi şi doriţi. Recent, ziarul *Times* din New York a semnalat că 34 de copii găsiţi au murit fără altă pricină decât lipsa dragostei de mamă. O carte despre competenţă spune despre pregătirea dată acum profesorilor în psihologia modernă, dar adaugă jalnic: „Deşi trebuie recunoscut că învăţătoarea de modă veche, care pur şi simplu îşi iubea copiii, ar fi avut mai mult succes în ajutarea elevilor.” Revista *Look* a spus recent că toate regulile şi „tehnicile de a trata copiii înseamnă mult mai puţin decât spiritul şi atmosfera generală de acasă.” Atmosfera societăţii noii lumi, care evidenţiază dragostea şi spiritul lui Iehova, este esenţială pentru creşterea copiilor pentru viaţă veşnică.

[11] Părinţi, această dragoste nu se arată prin revărsare de sentimentalisme sau prin a vorbi ca un copil, sau prin răsfăţarea fiecărui moft copilăresc sau prin consimţirea fiecărei dorinţe materiale. Dragostea nu înseamnă răsfăţare. Îl face pe copil să se simtă dorit. Se spune că copiii sunt o moştenire de la Iehova, asemănaţi cu măslinii fragezi din jurul mesei. Ei au nevoie de îngrijire tandră pentru a creşte şi a da roade. Ei sunt rodul pântecului mamei. Cuvântul lui Iehova ne spune că rodul buzelor noastre trebuie să Îl laude, iar rodul pântecului trebuie să facă la fel. (Ps. 127:3; 128:3; Evrei 13:15) Îl laudă copiii voştri pe Iehova? Dacă voi o faceţi,

Cuprins

de obicei o fac şi ei. Ajutaţi-i, arătaţi-le calea, îndrumaţi-le paşii, daţi-le învăţături bune, daţi-le exemplele potrivite, corectaţi-i când este nevoie, şi călăuziţi-i spre viaţă veşnică împreună cu societatea Lumii Noi. Fiţi exemple cu care să se mândrească şi pe care să le urmeze cu bucurie. Aşa cum Manoah s-a rugat pentru călăuzire de la Iehova când l-a crescut pe Samson, aşa să vă rugaţi şi voi pentru călăuzirea Lui în creşterea copiilor voştri. – Prov. 17:6; 20:7, *AT*; Jud. 13:8.

UN CUVÂNT CĂTRE COPII

[12] Ei bine acum, la ce vă gândiţi toţi copiii? Că aici este o mulţime mare de adulţi care se unesc împotriva voastră, gândindu-se la mai multe feluri în care să vă încolţească şi să vă facă viaţa amară? Nu, nu ne unim împotriva voastră, ci ne unim pentru voi, ca să fim puternici şi să vă ocrotim, ca să vă ţinem în mijlocul nostru, servind pe Dumnezeu şi feriţi de Satan. Toţi cei care Îl iubesc pe Iehova trebuie să se unească pentru a se ajuta unii pe alţii să facă lucrarea lui Dumnezeu. Dacă voi, copii, aţi fost subiectul discuţiei noastre, este pentru că sunteţi subiectul afecţiunii noastre. Bine, spuneţi voi, dar dacă voi, adulţii, ne iubiţi atât de mult, atunci ce este cu toată această vorbărie despre disciplină, şi mai ales despre bătaie? Păi, aceasta atinge un punct delicat pentru voi, copiii, nu-i aşa? Dar ca să ajungem la esenţa problemei, mai bine să privim la animalele pe care le iubiţi voi, copiii. Înţelepciunea lui Iehova se oglindeşte în creaţiile Sale, deci, să căutăm învăţătură la animale nu înseamnă să ne înjosim gândirea la nivelul lor, ci să o ridicăm la cugetele lui Dumnezeu. Ni se spune să mergem la furnică să învăţăm hărnicia, să ne gândim la lăcustă pentru exemplu de unitate; aşadar, nu suntem într-o călătorie biblică greşită când privim la instruirea pe care unele animale le-o dau puilor lor, care reiese din instinctul dat de Dumnezeu. – Rom. 1:20; Prov. 6:6-8; 30:27; Ioel 2:7, 8.



[13] Când animalele părinţi îşi învaţă puii, ei sunt conştienţi de limitele puilor lor, că la început cei mici nu pot face lucruri mari. Aşadar, ei încep cu puii lor ceea ce s-ar putea numi o grădiniţă a animalelor, şi înaintează. De exemplu, rândunicile de casă prind insectele în zbor. Acest lucru este prea greu pentru pui, aşa că părinţii prind insectele care zboară repede, plutesc aproape de cuib sau zboară deasupra puilor, dau drumul la insecte, iar puii zboară şi prind trupurile neînsufleţite care cad încet. În curând, ei îşi pot prinde singuri hrana din aerul subţire. Mama vulpe, după ce puii sunt înţărcaţi, aduce şoareci prinşi şi altă hrană în vizuină. Mai târziu le lasă la intrare, iar când puii cresc mai mari le lasă tot mai departe, ca să îşi înveţe puii să vâneze după hrană. Spre sfârşitul acestei pregătiri, tatăl-vulpe chiar



Cuprins

ascunde prada sub frunze şi gunoaie, silindu-i astfel pe pui să îşi folosească simţul mirosului, precum şi simţul văzului. În acestea şi multe alte cazuri, pe când puii învaţă mai mult, părinţii fac mai puţin. Aşa este şi cu voi, copiii. Trebuie să fiţi pregătiţi de părinţii voştri, şi când învăţaţi mai mult şi câştigaţi experienţă, veţi fi lăsaţi să faceţi din ce în ce mai multe. Pe măsură ce creşteţi în abilitate, scade şi controlul părinţilor.

[14] Dar ce e cu disciplina în păduri? Păi, trebuie să recunoaştem faptul că aceste mame animale sunt de modă veche şi se pare că nu au citit nicio carte modernă despre psihologia copilului, pentru că ele, cu siguranţă, îşi bat puii. O mamă tigru s-a enervat când un pui de-al ei a tot atins-o cu lăbuţele. Ea a încercat să ignore aceste mişcări, dar în cele din urmă a luat tot capul puiului în gură, l-a strâns şi l-a scuturat, în timp ce puiul speriat a scheunat. Vouă, copii, mama voastră probabil nu v-a luat niciodată capul în gură, dar probabil că v-a scuturat când aţi enervat-o şi nu v-aţi oprit când vi s-a spus.

[15] A intrat vreunul dintre voi, copii, vreodată în bucluc pentru că nu a stat liniştit, poate în timpul unei întâlniri? Voi ar trebui să mergeţi la ied, cei neastâmpăraţi, şi să vă gândiţi la căile sale, şi să fiţi înţelepţi. O mamă căprioară îşi va ascunde puiul sau iedul şi îl va învăţa să încremenească, să nu se mişte, şi va sta fără să se mişte timp de ore întregi. Iezii sunt rareori neascultători şi se mişcă, dar dacă o fac, ei primesc o bătaie de la copitele ascuţite ale mamei.

[16] Aţi primit vreodată o bătaie pentru că aţi fost prea aventuroşi, pentru că aţi făcut ceva în joaca voastră despre care mama a crezut că vă poate răni? Dacă da, nu sunteţi singurii. Un pui de koala, adică un ursuleţ care arată întocmai ca jucăria de pluş, era în captivitate cu mama sa. Era un pom în cuşcă, iar puiul se urca pe crengi subţiri pe care mama nu îl putea urma. La prima ocazie, ea l-a înhăţat şi l-a bătut atât de tare încât strigătele lui se auzeau din depărtare. După aceea, el a stat departe de crengile mici.

[17] Cu câţiva ani în urmă, în Parcul Naţional Sequoia, în vestul Statelor Unite, gunoiul era aruncat într-o deschizătură mare din pădure şi urşii veneau acolo în număr mare să mănânce. Odată, o mamă urs a ieşit din pădure cu doi pui,



dar înainte ca să vină jos unde erau urşii adulţi să mănânce, ea şi-a trimis puii sus în copac. Unul s-a dat jos, iar mama a fugit spre el şi i-a tras o lovitură straşnică cu laba ei, de puiul s-a dus înapoi învârtindu-se. Puiul a alergat sus în copac în grabă, şi au stat amândoi acolo până când ea a terminat de mâncat şi s-a întors la baza copacului şi le-a făcut semn să coboare. Vă amintiţi de scriptura care a apărut mai devreme în acest studiu, în care părintelui i se spunea să bată copilul, că bătaia nu îl va omorî, ci îl va scăpa de mormânt? Ei, tocmai asta a făcut şi mama urs. Ea a bătut puiul; nu l-a omorât, dar l-a salvat de la moarte. Dacă ar fi coborât acolo unde urşii mari înfulecau o masă mare şi stricată, puiul ar fi putut fi omorât.

Cuprins

[18] Nu există delincvenţă juvenilă în tărâmul animalelor, pentru că nu există mame animal delincvente. Ele nu cruţă laba şi nu răsfaţă puiul, ci îl bat ca să îl apere. Ele ar muri luptând pentru puii lor, la fel cum părinţii voştri şi-ar da viaţa pentru voi; dar îşi bat puii, aşa cum părinţii voştri poate vă bat pe voi. În pădure, prima greşeală este deseori şi ultima, iar dacă tinerele animale nu ar asculta de mamele lor, ele ar ajunge felul principal într-un meniu în pădure şi ar sfârşi în stomacul altui animal. Aşadar, în timp ce poate nu este plăcut pentru ei să fie bătuţi, este mai bine să fie bătuţi decât să fie mâncaţi.

[19] Poate că acum voi, copiii, nu sunteţi de aceeaşi părere, dar există o creatură sălbatică, îngrozitoare, care ar vrea să vă mănânce. Petru ne-a avertizat pe toţi despre ea, spunând: „Vrăjmaşul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, căutând să devoreze pe cineva.” (1 Pet. 5:8, *NW*). Acel cineva sunteţi voi, deoarece Îl iubiţi pe Iehova. Diavolul Îl urăşte pe Iehova, şi ar vrea să înghită în împrejurimile rele ale lumii sale vechi pe toţi cei care Îl iubesc pe Iehova. Deci, aşa cum mama animal sălbatic îşi disciplinează puiul ca să nu fie mâncat, tot aşa părinţii voştri vă disciplinează ca să nu fiţi devoraţi de lumea Diavolului. Mamele animal îşi pregătesc şi disciplinează puii în funcţie de instinctul pe care li-l dă Dumnezeu; părinţii voştri vă pregătesc şi vă disciplinează în funcţie de învăţătura biblică pe ce le-o dă Dumnezeu.

[20] Dacă părinţii voştri vă iubesc în mod teocratic, ei vă vor îndruma pe calea urmată de tinerii Samuel, Ieremia, Timotei şi Isus. Ei vă vor îndepărta de exemple rele, aşa ca băieţii răi care au venit cu gloata la Sodoma ca să atace îngerii lui Dumnezeu şi ca să comită fapte imorale. (Gen. 19:4, 5). Părinţii voştri vă vor îndepărta de închinarea falsă, aşa că nu veţi fi precum copiii Israelului care au stârnit mânia lui Iehova, când a zis: „Copiii strâng lemne, taţii aprind focul, şi femeile frământă aluatul, ca să facă prăjituri reginei cerului, şi ca să toarne ofrande de băutură zeilor lor, ca să Îmi stârnească mânia.” (Ier. 7:18). Nu vreţi să vă bateţi joc de slujitorii lui Iehova, cum au făcut tinerii cu Iov. El a zis: „Da, copiii mici mă dispreţuiau; mă ridicam, iar ei vorbeau împotriva mea.” (Iov 19:18). Când vă bateţi joc de slujitorii lui Dumnezeu, Îl huliţi pe El, aşa cum a făcut gloata de copii care l-a tachinat pe Elisei, spunând: „Suie-te, chelule.” Iehova a făcut ca urşii să sfâşie patruzeci şi doi dintre acei delincvenţi juvenili. – 2 Regi 2:23, 24.

[21] Acest lucru poate părea un tratament dur pentru faptul că i-au zis cuiva chel, dar era vorba despre mai mult decât lipsă de respect. Batjocura „Suie-te” era cea care cerea răzbunare divină. I se spunea lui Elisei să se suie deoarece el raportase că Ilie o făcuse. (2 Regi 2:11). A arătat necredinţă în miracolul lui Iehova, în cazul lui Ilie, şi era o batjocură pentru Elisei să o dovedească imitând întâmplarea. Putea indica, de asemenea, ca Elisei să se suie cum a făcut-o Ilie, şi astfel comunitatea s-ar fi scăpat de el. Sugera că prezenţa lui era nedorită şi să elibereze teritoriul. Este posibil ca adulţii să fi fost responsabili pentru această delincvenţă, batjocura copilărească fiind o oglindire a atitudinii adulţilor, dacă nu a fost chiar aţâţată direct de către adulţi potrivnici din punct de vedere religios. În orice caz, copiii au fost pedepsiţi pentru blasfemia lor. Cum spun Proverbele 20:11: „Chiar şi un copil este cunoscut după faptele sale, dacă lucrarea lui este

Cuprins

curată, sau dacă este dreaptă." Tinereţea singură nu salvează delincvenţii care hulesc, aşa cum este arătat de porunca dată forţelor de execuţie ale lui Iehova la Armaghedon: „Duceţi-vă după ei în cetate şi loviţi: ochiul tău să nu cruţe şi să nu ai milă: ucide cu totul pe bătrâni şi tineri, atât fecioare şi copii mici, cât şi femei." – Ezec. 9:5, 6.

[22] Poate că ascultaţi de părinţii voştri pentru că aşa vor ei. Acesta este un motiv bun, dar iată unul şi mai bun—ascultaţi-i pentru că aşa vrea Iehova. El vă spune direct: „Copii, ascultaţi de părinţii voştri în unitate cu Domnul, pentru că aceasta este drept: 'Onorează-i pe tatăl tău şi pe mama ta', care este prima poruncă însoţită de o promisiune: Ca să-ţi meargă bine şi să trăieşti mult timp pe pământ.'" (Efes. 6:1-3, *NW*) Animalele tinere trebuie să asculte ca să trăiască mult; aici Iehova vă spune să ascultaţi dacă vreţi să rămâneţi pe pământ. Îl iubiţi pe Iehova? Atunci, ascultaţi-L. (1 Ioan 5:3) El spune, Ascultaţi de „părinţi în uniune cu Domnul"; aşa să ascultaţi de ai voştri, care sunt martori ai lui Iehova. Dacă uneori vă este greu, totuşi faceţi-o, dar priviţi-o ca ascultare de Iehova. Dumnezeu îi spune nevestei să fie ascultătoare faţă de soţul ei şi robului să fie ascultător de stăpânul lui. Cum să privească nevasta şi robul această ascultare faţă de soţ şi de stăpân? Nevestei i se spune să o facă „ca pentru Domnul." Robului i se spune să o facă „ca pentru Cristos." Voi, copii, ascultaţi de părinţii voştri „ca de Iehova," lucrând la acest lucru cu tot sufletul, de dragul Lui. (Efes. 5:22; 6:5-8; Col. 3:23, 24, *NW*) Aşadar, astfel şi voi serviţi pe Iehova, la fel ca atunci când mergeţi în lucrarea de mărturie. A lua seama la mustrare şi disciplinare înseamnă viaţă, în timp ce cei „neascultători de părinţi" sunt „vrednici de moarte." – Prov. 15:10; 29:1, *AT*; Rom. 1:30, 32.

ALEGEREA CĂII LUI IEHOVA

[23] Calea lui Iehova este ca părinţii să fie îndrumaţi de Cuvântul Lui, iar copiii să fie pregătiţi de astfel de părinţi. Nu dovedesc oare acest adevăr textele următoare? „Nu îl vom ascunde de copiii lor, le vom spune generaţiilor viitoare laudele Domnului, puterea Lui şi minunile pe care le-a făcut, când a stabilit o hotărâre prin Iacov, şi a dat Israelului o lege, pe care a poruncit-o părinţilor noştri să-i înveţe pe copiii lor, ca generaţia viitoare să ştie, ca acei copii încă nenăscuţi să se ridice şi să le spună copiilor lor să îşi pună încrederea în Dumnezeu, şi să nu uite lucrările lui Dumnezeu, ci să păzească poruncile Lui." „Tatăl le va face cunoscut copiilor săi adevărul Tău." „Spuneţi-le copiilor voştri despre acesta, iar copiii voştri să le spună copiilor lor, iar copiii lor generaţiei viitoare." „Îndreptaţi-vă inima spre toate cuvintele pe care vi le spun astăzi ca avertisment, ca să le porunciţi fiilor voştri să aibă grijă să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Căci nu este un cuvânt fără însemnătate pentru voi, ci este chiar viaţa voastră." – Ps. 78:4-7, *AT*; Isa. 38:19; Ioel 1:3; Deut. 32:46, 47, *NW*.

Cuprins

[24] Trebuie să lăsăm pe Iehova să ne îndrume paşii şi să ne aleagă calea. Societatea Lumii Noi nu trebuie niciodată să fie influenţată de metodele lumii vechi, care au umplut lumea cu roade rele de delincvenţă, crimă şi moarte. Lăsaţi-i să pălăvrăgească despre a nu inhiba, frustra sau îngrădi personalităţi; ei sunt cu totul orbiţi de înţelepciunea prostească a lumii vechi aflată pe moarte, dacă nu pot vedea că cei imorali din punct de vedere sexual, hoţii, criminalii, mincinoşii, hulitorii şi idolatrii trebuie să fie mustraţi. Dacă oamenii nu îngrădesc şi nu curăţă personalitatea veche a cărnii decăzute şi nu îmbracă noua personalitate a evlaviei, ei şi personalităţile lor vor fi nimicite la Armaghedon. (Efes. 4:22-24; Col. 3:5-10, *NW*). Este mai bine să fi frustrat şi viu decât neinhibat şi mort. Cei din societatea Lumii Noi trebuie acum să frustreze, să împiedice şi să se lepede de răul înnăscut în ei. Pentru noi ar însemna sinucidere dacă am fi atraşi pe căile lumii vechi, pe cărările ei, pe urmele ei. De îndată ce ies clătinându-se dintr-o încurcătură, ei intră învârtindu-se în alta. La Armaghedon vor intra într-o încurcătură din care nu vor mai ieşi niciodată. Atunci drumurile întortocheate alese de oameni vor ajunge toate la un sfârşit mortal.

[25] Şi în ceea ce priveşte creşterea copiilor săi, această lume veche a făcut o greşeală jalnică. Culege recolta stricată a delincvenţei semănate de metodele sale moderne, contrare lui Dumnezeu. Dar lumea veche să facă cum vrea cu copiii ei, dar să ia mâinile de pe copiii societăţii Lumii Noi! Cei lumeşti să îşi aleagă singuri calea şi să îşi îndrume singuri paşii. Calea lor sfârşeşte în moarte, paşii lor pe care şi-i îndreaptă singuri duc spre mormântul deschis; iar în drum spre moarte şi mormânt, calea lor este murdărită cu degradare şi delincvenţă nespus de îngrozitoare. Nu vrem nici una din căile lor, nici unul din paşii lor, nimic din depravarea lor, nimic din delincvenţele lor, şi nimic din partea lor de moarte şi nimic din locul lor din mormânt! Nu, nimic din toate acestea pentru copiii noştri din societatea Lumii Noi!

[26] Pentru copiii noştri vrem căi drepte, adică cele ale lui Iehova; paşi drepţi, care înseamnă paşii lui Iehova; iar în drum spre noua lume vrem ca drumul lor să fie marcat de integritate morală în loc de purtare urâtă şi depravată, şi de fapte de laudă în loc de fărădelegi de delincvenţă. Iar în mijlocul nelegiuirii tot mai mari, noi nu stăm doar neajutoraţi şi ne frângem mâinile, ne roadem unghiile, ne facem griji şi sperăm cu amăgire că ai noştri copii nu se vor afunda în mările murdare ale lumii vechi. Noi îi ţinem pe linia de plutire împreună cu societatea Noii Lumi, şi le dăm învăţături bune, le dăm exemple potrivite, le dăm disciplina necesară. Lăsaţi-i pe atotştiutorii lumeşti să spună că dacă îi disciplinăm pe copiii noştri îi urâm. Copiii lor indisciplinaţi vor muri odată cu ei la Armaghedon, dar ai noştri disciplinaţi vor trăi cu noi, în veci, în societatea Noii Lumii a lui Iehova. Deci, cine sunt cu adevărat cei care îşi urăsc copiii, şi cine sunt cu adevărat cei care îşi iubesc copiii? Cine şi-i călăuzeşte spre moarte, şi cine şi-i călăuzeşte spre viaţă? De ce să îi pregătim pe copiii noştri după metodele lumii vechi, doar ca să poată muri cu ea? Îi vom pregăti după metodele societăţii Noii Lumi, ca să supravieţuiască împreună cu ea pentru totdeauna. Uitaţi calea care le pare dreaptă oamenilor; învăţaţi calea care este dreaptă pentru Dumnezeu. Ce ne pasă nouă dacă drumul

Cuprins

care este drept pentru Dumnezeu pare greşit pentru oameni? Cui încercăm să fim pe plac, lui Dumnezeu sau oamenilor? Lui Iehova Dumnezeu, întâi, în final, şi întotdeauna!

[27] Voi, părinţi, ştiţi ce trebuie să faceţi. Voi, copii, ştiţi ce trebuie să faceţi. Iehova ştie ce va face. Dacă ascultăm de El, El va face lucruri pentru noi. Dacă nu ascultăm de El, El va face lucruri pentru noi. Amintiţi-vă, cei smeriţi vor moşteni pământul; cei răzvrătiţi se vor întoarce în pământ. Să încercăm să locuim pe el, nu să ne întoarcem în el. Aceasta este ziua hotărârii. Trebuie să luăm o hotărâre, lumea veche trebuie să o facă, iar destinul veşnic atârnă pe cântar. Deci, în concluzie, spunem: Dacă pare rău în ochii lor să aleagă calea lui Iehova, să aleagă în această zi a lui Iehova a cui îndrumare o vor urma şi a cui cale o vor alege; dar, în ceea ce ne priveşte pe noi şi pe toţi din societatea Noii Lumi, Îl vom face pe Iehova, Dumnezeul nostru, îndrumătorul paşilor noştri şi alegătorul căilor noastre, totul pentru binele veşnic al miilor de copii din mijlocul nostru, şi pentru celelalte mii care vor fi printre noi înainte ca Armaghedonul să lovească, şi mulţimile care încă se vor naşte celorlalte oi, în noua lume fără sfârşit care este aproape! Fie ca Iehova să ajute toţi părinţii *din* societatea Noii Lumi să îşi crească copiii *pentru* societatea Lumii Noi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum sunt mustraţi copiii, şi la ce chestiune trebuie să se facă faţă?
2. Ce spun mulţi psihologi de copii despre bătaie, dar ce spune Biblia?
3. De ce cuvintele de corecţie trebuie să fie urmate, uneori, de acţiuni de corecţie, şi care sunt rezultatele ce contrastează ale răsfăţării şi ale disciplinării?
4. Când se face disciplinarea cu egoism, şi de ce trebuie avut în vedere copilul în determinarea formei de disciplinare necesară?
5. De ce părinţii, dintre toţi oamenii, trebuie să fie răbdători dacă ai lor copii au un temperament deosebit de obraznic?
6. Ce trebuie să fie amintit în facerea şi aplicarea de reguli?
7. Cum încalcă unii părinţi instrucţiunile date la Efeseni 6:4 şi Coloseni 3:21, şi de ce trebuie să se aibă în vedere timpul şi locul?
8. Ce varietate de forme poate avea disciplinarea, şi cum se schimbă punctele de vedere ale multor psihologi de copii?
9. Ce este nuiaua de corectare, în cel mai cuprinzător sens, şi cum trebuie să fie mânuită?
10,11. Ce este, aşadar, necesar, şi cum este demonstrat lucrul acesta?
12. Ce pot gândi acum copiii şi de ce ne putem uita, în mod potrivit, la exemple de animale pentru instruire?
13. Ce exemple arată că educarea trebuie să fie treptată, recunoscând limitele celor tineri?

Cuprins

14. Ce exemple arată disciplinarea, atunci când cei tineri continuă să-i supere pe cei în vârstă?
15,16. Ce exemple arată corectare pentru neastâmpăr şi îndrăzneală?
17. Ce ilustrează întrebuinţarea disciplinării pentru a păstra viaţa?
18. De ce disciplinarea, chiar bătaia, este aşa de vitală în păduri?
19. Ce creatură animalică urmăreşte să-i devoreze pe toţi iubitorii lui Iehova?
20. Ce cazuri de delincvenţă juvenilă relatează Biblia?
21. Care a fost adevărata ofensă a tinerilor care l-au batjocorit pe Elisei, şi ce demonstrează că tinereţea nu-i cruţă pe vinovaţi?
22. Cum pot privi copiii ascultarea de părinţi?
23. Ce texte se agaţă de adevărul că părinţii sunt obligaţi să-şi înveţe copiii?
24. De ce nu trebuie să fim dominaţi de metodele lumii vechi?
25. Ce spunem despre lumea veche şi creşterea copiilor?
26. Ce spunem despre copiii noştri şi educarea lor?
27. Aşadar, ce concluzie tragem?



• E îngăduită încrucişarea plantelor sau a animalelor pentru obţinerea hibrizilor, ţinând cont de hotărârea din Geneza, potrivit căreia fiecare soi ar trebui să producă roade din propriul soi? – F.B., U.S.A.

Când a creat viaţa vegetală, Iehova Dumnezeu a hotărât ca acestea să se reproducă „după soiul lor” prin lăstari sau seminţe. Când a creat marea varietate de creaturi marine, au fost ordinate să se înmulţească „după specia lor”, ca şi „tot felul de creaturi înaripate, după specia lor”. (Geneza 1:11, 12, 21, *NW*) Principalul lucru pe care trebuie să-l facem în această discuţie este să oferim o definiţie a cuvântului „soi”, aşa cum este folosit în Biblie. La paginile 112 şi 113 din cartea „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*” este oferită o definiţie scripturală, după cum urmează: „O familie sau un grup de creaturi vii sau de lucruri ce se împerechează unele cu altele, dar nu se împerechează cu altele ce nu fac parte din familia lor. (Adică ale căror celule sexuale se vor uni ca să formeze sau să înceapă să formeze o progenitură; însă cu altele din alt ‘soi’ sau altă familie sunt absolut incompatibile şi nu se pot uni.)” Această definiţie e aceeaşi ca vechea definiţie dată „speciilor”. Atunci, „specia” reprezenta progenitura unei singure perechi special creată. Însă, odată cu apariţia falsei teorii evoluţioniste, cuvântul „specie” şi-a schimbat înţelesul şi, conform uzanţei ştiinţifice actuale, numeroase specii pot face parte dintr-un singur soi biblic. Atunci când apar variaţii în cadrul soiului, evoluţioniştii consideră că e vorba de specii noi şi consideră că aceasta e o dovadă a faptului că speciile se schimbă. Acest lucru e adevărat dacă avem în vedere numai definiţia lor

Cuprins

restrânsă a cuvântului „specie”, dar speciile nu se schimbă dacă ţinem cont de vechea definiţie a termenului, definiţie ce coincide cu definiţia de mai sus a cuvântului „soi” din Biblie.

Având stabilite aceste lucruri de bază, putem oferi un răspuns foarte clar la întrebarea de mai sus. Nu e interzis ca omul să dezvolte noi varietăţi de plante şi animale prin intermediul selecţiei, mutaţiilor sau al încrucişării. Orice fel de hibrid pe care îl poate realiza prin experimentele sale de hibridizare nu reprezintă o încălcare a hotărârii din Geneza, conform căreia viaţa trebuie să se reproducă după soiul ei. De ce nu? Deoarece, dacă plantele şi animalele se împerechează unele cu altele şi dau naştere progeniturilor, acestea fac parte din acelaşi soi. Aşadar, nu se încalcă nicio limită cu privire la soi. E imposibil de încălcat această limită deoarece aşa a creat Iehova soiurile. Omul nu poate încălca porunca din Geneza cu privire la soiuri, deoarece două soiuri diferite nu se pot împerechea şi nu pot crea nicio progenitură. Pot fi create foarte multe plante şi animale folosind reproducerea selectivă, hibridizarea sau mutaţiile, dar toate se dezvoltă în limitele soiurilor lor. Ştiinţa nu are nicio dovadă pentru a contesta acest lucru cu succes.

În Biblie scrie despre cai, măgari şi catâri, termeni ce sunt traduşi din diferite cuvinte evreieşti. Catârul e o încrucişare între un măgar şi o iapă, fiind astfel un hibrid. În foarte puţine cazuri s-a întâmplat să existe progenituri ale catârilor. Evreii nu aveau voie să-şi producă proprii catâri, dar aveau voie să se folosească de catârii luaţi de la ne-evrei. Catârul era considerat un excelent animal de călărie, chiar şi regele David având unul. (1 Împ. 1:33, 38, 44). Conform unui recensământ realizat după întoarcerea evreilor din captivitatea babiloniană, s-a arătat că evreii aveau în folosinţă 245 de catâri. Prin urmare, nu ne putem împotrivi hibrizilor, ca fiind nescripturali.

• Ce a vrut să spună Isus când a afirmat că urmaşii Săi vor face lucruri mai măreţe decât cele pe care le-a făcut El? – V.W., U.S.A.

Isus a spus: „Foarte adevărat vă spun: Cine manifestă credinţă în mine va face şi el lucrările pe care le fac eu. Şi va face lucrări mai mari decât acestea, pentru că eu mă duc la Tatăl.” (Ioan 14:12, *NW*) El nu a vrut să spună că lucrările făcute de urmaşii Săi aveau să fie mai măreţe în ceea ce priveşte caracterul lor miraculos, sau că aveau să facă demonstraţii uimitoare ale acelei puteri. Faptele următoare arată că nu s-a întâmplat astfel. De exemplu, nu au înfăptuit nicio minune care să o întreacă pe cea prin care Isus l-a înviat pe Lazăr, care era mort de patru zile. (Ioan 11:38-44). Motivul pentru care Isus a spus că ei vor face lucruri mai măreţe e faptul că El urma să plece în cer la Tatăl. Acest lucru avea să-I înceteze activitatea de Predicator pe pământ, să-i pună capăt, să oprească lucrările minunate pe care le făcuse. Pe de altă parte, urmaşii aveau să rămână pe pământ o perioadă îndelungată, timp în care ar fi putut să înfăptuiască lucrările realizate de Isus, dar activând mai mulţi ani decât El, făcând mai multe lucruri poate şi, bineînţeles, putând să-şi extindă activitatea pe o zonă mult mai mare. Isus s-a limitat la Palestina şi, în mare parte, şi-a limitat activităţile la evrei, pe când urmaşii Săi aveau să lucreze în toate naţiunile.

Cuprins

De asemenea, prin plecarea Sa, Isus a făcut posibil să aibă loc revărsarea spiritului sfânt peste urmaşii Săi, astfel ei putând predica în mai multe limbi şi putând extinde lucrarea, dar şi să folosească alte daruri ale spiritului în realizarea unor lucrări minunate. Aşa cum le-a spus Isus atunci când a plecat: „Veţi primi putere când spiritul sfânt va veni peste voi şi-mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până în cea mai îndepărtată parte a pământului." (Faptele 1:8, *NW*). Astfel că, după ce a plecat de pe pământ, lucrarea de predicare a lui Isus pe pământ s-a încheiat, iar după plecarea Sa, spiritul sfânt a venit peste urmaşii Săi pentru a-i împuternici să continue un serviciu extins, care să cuprindă toate naţiunile. Astfel că ei au acoperit o zonă mult mai mare şi au slujit mai mult timp decât Isus, şi în acest sens au făcut lucrări mai măreţe.

CUVINTE „BINE ROSTITE"

• În regiunea minieră din nord-estul Franţei sunt, în general, trei categorii de oameni: catolici devotaţi, comunişti şi cei indiferenţi. Acolo, foarte adesea se întâmplă ca un catolic să îi spună unuia dintre martorii lui Iehova: „Religia ta nu e franceză, ci provine din America", uitând complet că nici religia sa nu este franceză, ci vine de la Roma.
• Într-unul dintre oraşele acestei regiuni, un preot l-a întrebat pe un martor în vârstă de şapte ani ce stătea la colţul străzii, oferindu-le literatură biblică trecătorilor, dacă este plătit pentru ceea ce face. Băiatul a răspuns: „Desigur, căci toţi muncitorii merită să primească salariu. Iehova îmi va oferi viaţă veşnică în lumea nouă. Care credeai că va fi plata mea?" Preotul a plecat fără a spune niciun cuvânt.
• Într-un alt oraş ca acesta, un martor al lui Iehova în vârstă de 78 de ani a fost vizitat de preotul său catolic. Acesta a spus: „Nu pot înţelege de ce ţi-ai părăsit religia după atât de mult timp. Cum ai ajuns să înnebuneşti aşa la vârsta ta?" Martorul i-a răspuns: „Te înşeli foarte tare, căci e chiar contrariul. Am fost un nebun ce a trăit în mijlocul nebunilor timp de 77 de ani. De atunci, am fost vindecat spiritual. E adevărat că, pe când aveam 77 de ani, încă te mai numeam 'Părinte', eu fiind destul de bătrân încât să-ţi fiu bunic."

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 FEBRUARIE 1954 Nr. 3

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

MERITUL DE RĂSCUMPĂRARE AL LUI ISUS CRISTOS - Pag. 77

MAI MULTE LIPSURI DECÂT LEGĂTURI - Pag. 84

AR FI PROCLAMAT CRISTOS UN „AN AL MARIEI”? - Pag. 86

„TRECERE PESTE TOT SIMŢUL MORAL” - Pag. 90

„ELIBERARE PRIN RĂSCUMPĂRARE” - Pag. 95

SCRISOARE REFERITOARE LA „CERURI NOI ŞI UN PĂMÂNT NOU” - Pag.105

GĂSIREA UNOR URECHI ASCULTĂTOARE ÎN THAILANDA - Pag.107

PERFECŢIONAŢI-VĂ ÎN LUCRAREA VOASTRĂ - Pag. 108

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.108

7

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

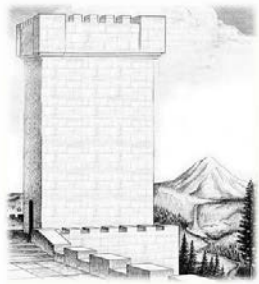
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Februarie 1954 Nr 3



MERITUL DE RĂSCUMPĂRARE AL LUI ISUS CRISTOS

„Pentru că este un singur Dumnezeu şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni: omul Cristos Isus, care s-a dat pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toţi.” – 1 Tim. 2:5, 6, NW, margin.

ISUS CRISTOS din Nazaret a crescut de la naştere într-o iesle, la o poziţie de importanţă vitală pentru omenire. Niciun alt om de la crearea lui Adam nu a reuşit să lase o asemenea amprentă de neşters în paginile istoriei, nici nu a mai fost vreodată o altă persoană un asemenea subiect universal de controversă. Nenumăraţi alţi oameni au căzut martiri pentru cauze pe care le-au crezut demne de devotamentul lor complet, dar în niciun alt caz nu a mai fost atribuit unui astfel de martir rolul de salvator. Isus Cristos este singurul în istoria lumii a cărui moarte se spune că-l califică să acţioneze ca Răscumpărător al umanităţii. Atât de unică este poziţia sa, încât un discipol devotat al său s-a simţit dator să spună: „În nimeni altul nu este salvare, căci nu este sub cer nici un alt nume care să fi fost dat printre oameni prin care putem fi salvaţi.” (Faptele 4:12, *NW*). Desigur, nicio astfel de eficacitate nu este atribuită morţii vreunui alt om.

[2] Cu toate acestea, în ciuda mărturisirii larg răspândite a creştinătăţii că Isus Cristos este Răscumpărătorul omenirii căzute, există o mare neînţelegere în ceea ce priveşte rolul pe care acesta îl joacă în scopurile Atotputernicului Dumnezeu. Chiar şi în rândul celor care pretind că cred în el, există o necredinţă uimitoare în ceea ce priveşte meritul vieţii sale, oferite drept răscumpărare. Aşadar, desigur, există milioane de oameni care deşi, îi recunosc importanţa în cadrul istoriei evreieşti, nu conferă nimic special vieţii şi morţii sale, dincolo de devotamentul său pentru anumite principii, pe care acesta le-a considerat a fi bune. Totuşi, în contrast, chiar şi înainte de venirea lui Cristos, „şi alţi oameni au fost torturaţi fiindcă nu au vrut să accepte eliberarea, prin vreo răscumpărare, ca să primească o înviere mai bună” prin promisiunea din vechime a lui Dumnezeu de a trimite o

Cuprins

„sământă” care va oferi o eliberare veşnică de păcat şi moarte. - Evrei 11:35; Mat. 20:28; 2 Tim. 2:8-10, *NW*.

[3] Pe baza a ceea ce învaţă Biblia, care este poziţia lui Isus Cristos în aranjamentul magnific al lucrurilor pe care l-a făcut Iehova pentru stabilirea unei lumi complet noi? Ar trebui să fie el privit doar ca o figură legendară având idealuri nobile şi care ne-a dat un splendid exemplu de moralitate? Sau trebuie să-l privim drept acela care şi-a vărsat sângele, ca jertfă, pentru a răscumpăra drepturile de viaţă pe care Adam le-a pierdut prin revolta sa, şi astfel a făcut posibilă pentru oameni să trăiască veşnic în cele din urmă? Răspunsul corect la aceste întrebări este vital pentru orice persoană ce trăieşte astăzi.

[4] Este important să apreciem faptul că Isus Cristos nu a năvălit dintr-o dată pe scena omenească să se proclame drept salvator. El nu a fost doar un om înzestrat cu daruri neobişnuite şi cu o strălucire mentală care a lăsat o urmă asupra civilizaţiei prin intermediul activităţii sale energice, aşa cum au făcut-o alţii cu un grad mai mic sau mai mare de succes, de-a lungul timpului. Nu, într-adevăr! Mai degrabă, apariţia sa a fost deosebit de diferită, deoarece venirea sa fusese prevestită cu secole înainte. Oamenii cu pricepere evlavioasă aşteptau această apariţie a salvatorului omenirii, datorită promisiunii pe care Iehova a făcut-o în Eden, referitoare la venirea unei „seminţe” a dreptăţii. – Gen. 3:15; Gal. 3:19, *NW*.

[5] Cu aproape 1900 de ani înainte de naşterea lui Cristos, Iehova a confirmat printr-un jurământ promisiunea sa făcută lui Avraam, referitoare la acest Salvator, zicând: „În sămânţa ta vor fi binecuvântate toate naţiunile pământului; pentru că ai ascultat de glasul meu.” (Gen. 22:18, *AS*). Avraam şi alţi oameni credincioşi din vremurile vechi au aşteptat această „sământă” şi au dorit aceste binecuvântări care veneau prin ea. Apostolul Pavel înlătură orice dubiu în ceea ce priveşte identitatea „seminţei” când spune: „Deci promisiunile i-au fost făcute lui Avraam şi seminţei lui. Nu spune: ‘Şi seminţelor’, ca şi cum ar fi mai multe, ci ca şi cum este una singură: ‘Şi seminţei tale’, care este Cristos.” – Gal. 3:16, *NW*.

[6] La mai mult de trei sute de ani după zilele lui Avraam, Moise vorbea lui Israel despre acelaşi salvator care va veni, spunând că oricine nu-l va asculta nu va trăi. (Deut. 18:19; Lev. 23:29). Petru confirmă acest fapt istoric al prevestirii lui Moise despre venirea salvatorului Cristos, zicând: „Căci Moise a zis: Iehova Dumnezeu vă va ridica dintre fraţii voştri un profet ca mine. Să ascultaţi de el în tot ce vă va spune. Da, orice suflet care nu va asculta de Profetul acela va fi distrus din mijlocul poporului.” (Faptele 3:22, 23, *NW*). David a fost descendentul direct al lui Avraam, şi cu privire la el Iehova i-a reconfirmat promisiunea referitoare la salvator cu aproximativ şase sute de ani înaintea venirii lui Cristos: „Iată, vin zile, zice Iehova, când voi ridica lui David o Ramură dreaptă, şi el va domni ca rege. … şi [el] va înfăptui justiţia şi dreptatea în ţară”. – Ier. 23:5; 33:15, *AS*.

[7] Cu aproximativ 150 de ani înainte ca Ieremia să scrie cuvintele de mai sus în Înregistrarea sacră, profetul Isaia, ştiind foarte bine faptul că Răscumpărătorul avea să vină prin linia lui Avraam şi a lui David, a scris sub inspiraţie: „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat şi guvernarea va fi pe umărul lui. El va fi numit Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Părinte Veşnic, Prinţ al Păcii. Creşterea

Cuprins

guvernului său şi pacea nu vor avea sfârşit pe tronul lui David şi în împărăţia sa, ca să-l întărească şi să-l menţină prin justiţie şi prin dreptate, de acum şi pentru totdeauna." (Isa. 9:6, 7, *AS*). Betleem a fost prezis ca fiind locul naşterii sale (Mic. 5:2). De fapt toţi profeţii au căzut de acord că un răscumpărător avea să apară pe scena omenirii; şi „despre el depun mărturie toţi profeţii şi spun că oricine crede în el primeşte iertarea păcatelor prin numele său". – Faptele 10:43, *NW*.

[8] Profetul Isaia declara în avans detalii remarcabile cu privire la Isus Cristos, şi anume, faptul că va fi dispreţuit, respins, va fi un om al durerii şi va fi obişnuit cu suferinţa; că viaţa lui va fi o jertfă pentru păcatele celor mulţi, că va mijloci pentru omenire, că atunci când va fi oprimat şi umilit nu-şi va deschide gura pentru a se plânge, ci că se va supune jertfirii sale precum un miel condus la tăiere. Nu e de mirare că atunci când Ioan Botezătorul l-a văzut pe Isus apropiindu-se a exclamat cu voce tare: „Iată, Mielul lui Dumnezeu care înlătură păcatul lumii." (Ioan 1:29, *NW*; Isa. 53:3-9, *AS*). Faptul că Ioan a fost corect în identificarea lui Isus drept Răscumpărător este confirmat de afirmaţia îngerului cu treizeci de ani înainte, când acea măreaţă creatură spirit le spunea păstorilor: „Nu vă temeţi, căci iată că vă anunţ vestea bună despre o mare bucurie pe care o va avea tot poporul, fiindcă în oraşul lui David vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul." (Luca 2:10, 11, *NW*). Dincolo de orice îndoială, Isus Cristos nu a fost un salvator autoproclamat, ci a venit în împlinirea promisiunii făcute de Dumnezeu cu secole înainte.

[9] Apostolul Ioan susţine acest punct de vedere prin declaraţia directă că Dumnezeu a fost cel care l-a trimis pe Isus. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în el să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică." (Ioan 3:16, *NW*). Isus nu a fost, aşadar, un muritor de rând pe care Iehova l-a ales pentru a-l folosi în oferirea răscumpărării, ci din motive bune, a fost unul ce a venit direct de pe tărâmul ceresc al lui Dumnezeu, cu scopul clar de a justifica numele Tatălui şi a oferi răscumpărarea. Existenţa preumană a lui Isus se extinde în urmă înaintea umanităţii şi chiar înainte ca pământul însuşi să fi apărut (Ioan 1:1-3; Prov. 8:22-36, *AS).* Discipolii săi au apreciat marea expresie de dragoste a lui Iehova, prin trimiterea Fiului său. Ei ştiau că Isus Cristos nu era doar un simplu om ca şi ei, şi nu au arătat nicio ezitare în a afirma acest lucru (Mat. 16:16, *NW*). „Prin aceasta a fost arătată iubirea lui Dumnezeu faţă de noi: că Dumnezeu l-a trimis în lume pe Fiul său unic-născut pentru ca noi să obţinem viaţă prin el. … noi înşine am văzut şi depunem mărturie că Tatăl l-a trimis pe Fiul ca Salvator al lumii." – 1 Ioan 4:9, 14, *NW*.

[10] Există însă unii oameni religioşi care neagă faptul că Isus a fost fiul lui Dumnezeu şi că a venit în carne prin transferarea lui miraculoasă de către Iehova în pântecele fecioarei evreice, Maria. În schimb ei învaţă teoria încarnării, spunând că Isus ar fi fost de fapt Dumnezeu însuşi, care şi-a îmbrăcat trupul spiritual cu un acoperământ de carne, cum au făcut-o îngerii care i-au apărut lui Avraam, Lot şi altora. (Gen. 18:1, 2; 19:1; Jud. 13:9-11, 16). Trinitarienii sunt blocaţi în acelaşi raţionament fals, de vreme ce ei cred că Dumnezeu şi Cristos sunt unul şi acelaşi.

Cuprins

Această doctrină falsă duce spre alte concluzii şi mai false. De exemplu, această teorie trebuie să plece de la premisa că oboseala şi suferinţa lui Isus au fost simulate, pentru că nicio creatură spirituală nu poate fi obosită sau să sufere. Este nevoită să ducă la concluzia că rugăciunile sale erau simulate, de vreme ce El se ruga lui însuşi la urma urmei, şi că a făcut asta doar pentru impresia profundă pe care a lăsat-o asupra discipolilor săi şi a altora. (Ioan 17, *NW*). Continuând pe acelaşi drum al erorii va trebui concluzionat, pe baza premisei iniţiale, că moartea lui Cristos a fost de fapt o aparenţă a morţii, deoarece Dumnezeu este nemuritor şi nu poate de fapt să moară; aşadar, nu a existat o moarte reală şi nici o vărsare de sânge drept răscumpărare pentru omenire!

[11] Strâns înrudite cu acest raţionament periculos sunt concluziile celor care cred în „teoria influenţei morale". Ei susţin că singura misiune a lui Cristos a fost aceea de a revela dragostea lui Dumnezeu într-o manieră atât de emoţionantă, încât să topească inimile şi să determine oamenii să renunţe la păcat. (*Teologia la sfârşitul secolului al douăzecilea*, p.261) „Strict vorbind" spun aceştia, „moartea lui Cristos nu a fost necesară pentru salvarea omenească".

[12] Nu este, aşadar, surprinzător să găsim un lider religios marcant care să afirme aceasta legat de răscumpărare: „Bineînţeles că nu cred în naşterea din fecioară, sau în acea doctrină înlocuitoare, de modă veche a Ispăşirii; şi nici nu cunosc niciun preot creştin inteligent care să o creadă. Problema cu aceşti fundamentalişti este că ei consideră că doar dacă vom crede în aranjamentele lor doctrinare, vom putea crede şi în adevărurile profunde, substanţiale şi trainice ale evangheliei creştine, care schimbă vieţile oamenilor, şi care este singura speranţă a salvării lui Cristos, în această lume". Se includ în această categorie de oameni cei care ridiculizează moartea lui Isus Cristos ca fiind necesară pentru răscumpărare, deoarece, aşa cum afirmă aceştia, necesită o crimă pentru a împlini voinţa lui Dumnezeu.

[13] Astfel, găsim oameni religioşi, lideri care neagă de fapt meritul răscumpărării lui Isus Cristos. Într-adevăr ei vorbesc despre „adevărurile veşnice ale evangheliei creştine", dar în ochii lor principiile cuprinse în cele Zece Porunci şi noile porunci pe care Cristos le-a învăţat, dragostea faţă de Dumnezeu, dragostea faţă de aproape până la a muri pentru acesta – acestea sunt lucrurile „care schimbă vieţile oamenilor, şi sunt singura speranţă a salvării lui Cristos în această lume". După propriile lor vorbe şi fapte, ei nu cred că viaţa lui Isus Cristos, jertfită prin moarte, a servit, de fapt, la deschiderea căii pentru omenire, spre recâştigarea perfecţiunii cărnii şi a unităţii cu Dumnezeu, pe care Adam a pierdut-o la început prin păcatul rebeliunii sale. Ei de fapt, îl renegă pe Cristos ca fiind răscumpărătorul şi salvatorul lor, şi nu cred că valoarea sângelui său vărsat a fost preţul plătit lui Dumnezeu pentru a recâştiga umanităţii drepturile la viaţă pierdute de Adam. Pretinzând că sunt slujitori ai lui



Cuprins

Dumnezeu, ei nu sunt altceva decât învăţători falşi. Cât de exact îi descrie Petru pe aceştia: „În mijlocul vostru vor fi învăţători falşi. Aceştia vor introduce pe furiş secte distrugătoare şi îl vor renega chiar pe proprietarul care i-a cumpărat, aducând asupra lor înşişi o distrugere grabnică.” – 2 Pet. 2:1; 1 Cor. 1:18, *NW*.

[14] Fiecare persoană interesată de viaţă trebuie să aprecieze întregul impact al adevărului pe care Sfintele Scripturi îl fac cunoscut într-un mod covârşitor de clar şi specific, conform căruia doar prin intermediul meritului răscumpărării lui Isus Cristos va putea vreodată cineva să obţină salvare. Mai mult, oricine câştigă salvare trebuie să îndeplinească condiţiile răscumpărării şi să se califice standardelor lui Dumnezeu. În analiza finală, filosofiile oamenilor, toată cunoştinţa lumească şi logica umană pe care o pot aduce împotriva Scripturilor, nu vor folosi la nimic. Cuvântul lui Dumnezeu este sigur, ferm, demn de încredere şi vine de la cel care posedă toată cunoştinţa şi care deţine toată puterea de a-şi susţine cuvântul şi a-l împlini. Pe bună dreptate ne ducem spre el pentru o explicaţie a poziţiei Fiului său în scopul divin în legătură cu salvarea omenirii.

[15] „A răscumpără” înseamnă „a elibera din captivitate, sclavie, pedeapsă sau ceva asemănător, prin intermediul unui preţ; a cumpăra din robie; a scăpa, în ceea ce priveşte păcatul, pedeapsa acestuia sau ceva asemănător; a fi răscumpărătorul a” (*Noul Dicţionar Internaţional* Webster, ediţia a doua). Faptul că omenirea de la Eden încoace se află în robia păcatului şi pedeapsa acestuia, moartea, este un fapt cert. „Iată, am fost născut în nelegiuire; şi în păcat m-a zămislit mama mea” a spus David. (Ps. 51:5, *AS*). Această mărturisire despre robie se aplică nu doar lui David, deoarece Pavel o confirmă ca fiind adevărată pentru întreaga rasă umană, atunci când spune: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi moartea prin păcat, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit.” (Rom. 5:12, *NW*). Toată rasă umană a fost şi este în această robie, sclavie, care duce la moarte, şi care are nevoie de un Răscumpărător pentru a realiza eliberarea în cazul în care întreaga libertate din Eden în perfecţiunea ei va fi realizată vreodată. – Evrei 2:15, *NW*.

[16] Moartea survine pentru oameni în mod drept, prin funcţionarea legilor drepte şi perfecte ale lui Iehova. Nu a reprezentat nicio nedreptate din partea lui Dumnezeu, deoarece omul a adus această sclavie asupra sa, împreună cu pedeapsa pentru aceasta, moartea. În armonie cu dreptatea, Dumnezeu a permis morţii să domnească asupra oamenilor pentru timpurile care aveau să urmeze, dar marea sa calitate a dragostei şi milei l-a mişcat să ofere o cale de scăpare pentru acei oameni care înclină spre dreptate. În exercitarea milei sale, totuşi, Iehova nu poate să nu ţină seama sau să ignore justeţea pedepsei cu moartea dată împotriva omului. „Viaţă pentru viaţă, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior” – aceasta exprimă termenii şi principiile prin care Dumnezeu a acţionat întotdeauna. (Ex. 21:23, 24, *AS*). În consecinţă, ceea ce Iehova a hotărât drept pedeapsă pentru păcatul omenirii, şi anume moartea, poate fi înlăturat doar prin plata unei răscumpărări sau a unui preţ corespunzător. Dacă se putea găsi cineva dornic şi capabil să facă plata acestei răscumpărări, împlinind astfel legea

Cuprins

dreaptă a lui Iehova, atunci mila sa putea fi extinsă spre umanitate. Isus Cristos a fost acel dornic şi capabil să răscumpere oamenii din robie.

[17] Faptul că dragostea şi mila lui Iehova au fost cele care l-au determinat pe Cristos să ofere plata răscumpărării este arătat în mod clar în Ioan 3:16 (*NW*): „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în el să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică". A fost o acţiune iniţiată de Dumnezeu, şi a fost însoţită de bunăvoinţa Fiului său de a împlini termenii justiţiei, în ceea ce priveşte plata răscumpărării. „Prin aceasta a fost arătată iubirea lui Dumnezeu faţă de noi: că Dumnezeu l-a trimis în lume pe Fiul său unic-născut pentru ca noi să obţinem viaţă prin el. În aceasta constă iubirea: nu că noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci că el ne-a iubit pe noi şi l-a trimis pe Fiul său ca jertfă de împăcare pentru păcatele noastre." (1 Ioan 4:9, 10, *NW*). Isus Cristos a dorit să plătească preţul răscumpărării, din dragoste pentru Iehova şi pentru omul decăzut.

[18] Nu era un lucru nou pentru Iehova de a cere, aşadar, plata răscumpărării. El urma doar acel principiu de bază pe care l-a urmat în relaţiile sale cu Israel ca Răscumpărător sau Mântuitor al acestei naţiuni. El spunea despre sine: „Pentru că Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru, Cel sfânt al lui Israel, Salvatorul vostru; Eu am dat Egiptul ca răscumpărare pentru voi, Etiopia şi Seba în locul vostru. Pentru că voi aţi fost preţioşi în ochii mei şi cinstiţi, iar eu v-am iubit; aşadar voi da oameni în locul vostru şi popoare în locul vieţii voastre." (Isa. 43:3, 4, *AS*). Hotărârile legământului legii date Israelului au furnizat plata răscumpărării pentru viaţa cuiva în anumite tipuri de fărădelegi. Taxa de jumătate de siclu pentru fiecare evreu a fost considerată răscumpărarea de ispăşire pentru vieţile lor. (Ex. 21:28-32; 30:12-16). Oferirea anuală a unui taur şi a unei capre pentru păcatele poporului servea drept ispăşire sau răscumpărare pe care Iehova o recunoştea şi accepta. – Lev. 4:1-35; 5:1-19; 16:1-31; Prov. 21:18.

[19] În cazul oamenilor, răscumpărarea pe care Dumnezeu o cerea pentru a restaura perfecţiunea şi viaţa veşnică nu putea fi plătită prin intermediul arginţilor, aurului sau a altor lucruri preţioase, nici prin sângele animalelor, pentru că aceste plăţi nu ar fi corespuns sau nu ar fi fost egale cu viaţa perfectă pe care Adam a pierdut-o pentru întreaga umanitate. (1 Pet. 1:18, 19, *NW*). Pentru toţi „locuitorii lumii, atât mari, cât şi mici, bogaţi sau săraci" Psalmul 49 (*AS*) evidenţiază faptul că omul nu poate oferi o răscumpărare pentru viaţa sa lui Dumnezeu, „deoarece răscumpărarea vieţii lor este costisitoare şi piere pentru totdeauna". Rezultă, aşadar, faptul că dacă Iehova nu furniza mijloacele de plată corespunzătoare pentru răscumpărare, nu putea exista o revenire din păcat şi moarte. Dumnezeu a făcut această îngrijire oferindu-i singurului său Fiu născut privilegiul de a jertfi o viaţă umană perfectă drept sacrificiu. – Gal. 4:4, 5, *NW*.

[20] Iehova nu a trebuit să-l constrângă pe Fiul său spre această cale de acţiune de jertfă, ci Isus a urmat-o de bunăvoie, când a înţeles că aceasta este voinţa Tatălui său. Pavel spune, în ceea ce-l priveşte: „El ... nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii. Mai mult decât atât, când la înfăţişare s-a găsit ca om,

Cuprins

s-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură." (Filip. 2:6-8, *NW*). Isus însuşi confirmă disponibilitatea sa de a-şi oferi viaţa ca jertfă, spunând: „De aceea mă iubeşte Tatăl, pentru că îmi dau sufletul [viaţa] ca să-l primesc din nou. Nimeni nu mi l-a luat, ci îl dau din proprie iniţiativă." (Ioan 10:17, 18, *NW*, margin). Ca Miel de sacrificiu al lui Dumnezeu, Isus Cristos s-a îndreptat constant, de bunăvoie şi fără ezitare spre jertfirea sa pe stâlpul de tortură, având deplină încredere în abilitatea pe care acestea i-o vor da în a oferi răscumpărarea pentru umanitatea credincioasă. – Isa. 53:7, *AS*

[21] A fost, fără îndoială la un moment anterior venirii sale miraculoase pe pământ, când Isus, în existenţa sa preumană, şi-a exprimat disponibilitatea pentru a oferi această răscumpărare. Trebuie să fi fost aşa, pentru că prin Avraam, cu mult timp înainte de venirea pământească a lui Isus, Iehova a ilustrat cum îl va da pe Fiul său ca jertfă, şi cum acel fiu îşi va jertfi viaţa din proprie voinţă. (Gen. 22:1-19) Imediat după această ilustraţie profetică făcută cu Avraam, Iehova a făcut promisiunea că „în sămânţa ta vor fi binecuvântate toate naţiunile pământului", „sămânţă" pe care Pavel a identificat-o ca fiind Cristos. Aşadar, Dumnezeu arăta că la un timp fixat în viitor, după zilele lui Avraam, propriul său fiu iubit va veni să ofere marea jertfă. În Cuvântul său scris, Iehova stabilea o bază pentru ca acei oameni dispuşi spre dreptate să-şi poată pune speranţa în acest mare eveniment şi în nespusele binecuvântări pe care acesta le va aduce asupra lor. O dovadă de încredere era stabilită, prin care oamenii să fie capabili să-l identifice pe acela care va oferi o răscumpărare pentru ei. (Prov. 8:22-36; Ioan 8:58, *NW*). O mare eliberare se întrevedea acum, care venea, cu siguranţă, prin intermediul răscumpărării lui Isus Cristos.

[Note de subsol]
Christian Beacon, 9 Mai, 1946, Vol. XI, Nr. 13 (Harry Emerson Fosdick).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum se remarcă Isus Cristos în istoria lumii?
2,3. Ce puncte de vedere, care contrastează, sunt susţinute referitor la el, influenţând ce întrebări vitale?
4. Cum a fost înfăţişarea lui Cristos diferită de cea a oricărui alt om?
5. Cum este adusă aici în prim plan promisiunea făcută lui Avraam?
6. Ce arată, referitor la Cristos, cuvintele lui Moise şi promisiunea făcută lui David?
7. Ce alte lucruri profetice au fost scrise despre Isus Cristos şi cu ce sunt de acord toţi profeţii?
8. Ce fapte susţinătoare demonstrează că Ioan n-a greşit când l-a identificat pe Isus?
9. Cum confirmă apostolii adevărul că Isus a fost trimis?
10. Cum îi duc în eroare, referitor la Cristos, concluziile false ale unor religionişti?

Cuprins

11,12. Ce alte puncte de vedere sunt susţinute de liderii religioşi?
13. Cum este demonstrată lipsa lor de credinţă în răscumpărare, plasându-i în clasa descrisă de Petru?
14. Ce influenţă totală a adevărului trebuie să fie apreciată de persoanele sincere?
15. Ce înseamnă a „răscumpăra", şi de ce toată rasa umană are nevoie de aşa ceva?
16. În ce condiţii îşi poate reveni omul de pe urma pedepsei păcatului, a morţii?
17. Cum este demonstrată în această privinţă marea iubire a lui Dumnezeu?
18. A fost cerinţa răscumpărării un lucru nou pentru Dumnezeu?
19. Cum este un lucru dificil plata răscumpărării?
20. Care a fost atitudinea lui Cristos în legătură cu această cale de acţiune a jertfei pregătită pentru el?
21. Cum a furnizat Iehova, în bunătatea Sa iubitoare, o bază pentru credinţă în răscumpărarea lui Isus Cristos?

MAI MULTE LIPSURI DECÂT LEGĂTURI

OMUL Piltdown era prea tare ca să fie adevărat. Evoluţioniştii au căutat mult timp legătura care lipsea între om şi maimuţă. Dar dacă ar putea găsi ceva pe jumătate maimuţă, pe jumătate om! L-au avut tot timpul. Timp de patruzeci de ani, omul Piltdown a fost unul dintre cele mai faimoase cranii ale evoluţioniştilor. Ei ne-au spus mereu că acel craniu era uman, dar că maxilarul era ca la maimuţă. Dar evoluţioniştii sunt greu de înţeles. Când au dovedit, în sfârşit, că craniul era într-adevăr uman şi că maxilarul era într-adevăr de la o maimuţă, ai fi crezut că sunt fericiţi. Dar aceasta i-a stânjenit şi i-a întristat.

Poate pentru că acel craniu uman era mai bătrân decât maxilarul antropoid. S-ar părea că dl. Piltdown regresa spre maimuţă în loc să avanseze spre om. Acest lucru se opune teoriei, iar orice este eretic este exclus din analiză. Nu este uşor nici să înţelegi un craniu aşteptând câteva mii de ani ca să fie pus lângă maxilarul său. Aşadar, cu unele reticenţe, evoluţioniştii au recunoscut în noiembrie anul trecut că faimoasa legătură lipsă Piltdown chiar lipsea, fiind surghiunit ca o hidoşenie care nu a existat niciodată. Direct, dar stânjenitor, a fost un fals şi o farsă care i-a păcălit pe aceşti oameni „înţelepţi" timp de patruzeci de ani. Când s-a publicat demascarea, mulţi care au acceptat farsa au ieşit în faţă şi au spus că au bănuit adevărul tot timpul. Dar unii dintre aceiaşi oameni l-au declarat o dovadă că omul a evoluat dintr-o maimuţă primitivă şi l-au expus astfel pe rafturile muzeelor.

Având în vedere aceste date, cum pot fi acceptate cu încredere alte afirmaţii controversate ale dovezilor evoluţioniste? Când sunt descoperite ca fiind false, câţi dintre susţinătorii lor ştiinţifici îşi vor aduce aminte brusc că întotdeauna s-au îndoit de veridicitatea lor, oricum? Este uşor să înghiţi ceva când propria ta prejudecată ţi-o bagă pe gât. Adevărul este că evoluţioniştii sunt atât de părtinitori în favoarea teoriei lor încât „dovada" lor fantastică trebuie să fie făcută praf înainte ca să-i dea drumul. Este o părere populară, dar greşită, că evoluţioniştii sunt judecători imparţiali, care cântăresc dovada şi calculează şi evaluează la rece

Cuprins

rezultatele, fără nicio consideraţie pentru efectele asupra teoriilor lor preferate. În alte domenii ale ştiinţei această atitudine şi metodă ştiinţifică neemoţională poate funcţiona, dar oricine crede că obţine ceva în această chestiune foarte emoţională şi controversată a evoluţiei trădează o încredere deplasată şi o naivitate jalnică. Nu lipsesc numai legăturile necesare, ci lipseşte şi atitudinea ştiinţifică necesară din partea evoluţionistului.

În lanţul evoluţiei există multe mii de verigi lipsă, astfel încât nu există nicio dovadă că există vreun lanţ. Dar ca să ne limităm la legăturile dintre maimuţă şi oameni, gândiţi-vă la datele despre omul Piltdown spulberate. În 1908 s-a găsit o bucăţică dintr-un craniu într-o groapă de nisip în Piltdown, Sussex County, Anglia. În 1912 s-a găsit altă bucată de craniu, iar apoi un maxilar cu trei molari. Câţiva ani mai târziu s-a găsit un canin într-o grămadă de gunoi. Deşi au fost găsite la date şi în locuri diferite, bucăţile au fost puse laolaltă şi aşa s-a născut omul Piltdown. Câţiva evoluţionişti au susţinut că părţile nu se potrivesc, dar majoritatea a câştigat, şi, fără nicio dovadă, dar cu mult dogmatism, a declarat că lipseşte o legătură. Vârsta? Cinci sute de mii de ani. Dovada? Nu, doar mai mult dogmatism. Acum cei cinci sute de mii de ani s-au redus la cincizeci de mii, iar unii savanţi au redus-o chiar la zece mii.

Antichitatea dl. Piltdown s-a dus, poziţia lui ca verigă s-a spulberat, dar dogmatismul susţinătorilor săi ai evoluţiei rămâne. El este demonstrat în legătură cu celelalte aşa-zise legături dintre maimuţă şi om. Un caz asemănător cu omul Piltdown este cel al omului Java. În 1891, Dubois a descoperit într-un prundiş de râu câteva fragmente dintr-un craniu şi câţiva dinţi. Mai târziu, şi la o distanţă de vreo cincisprezece metri, s-a descoperit un femur. S-a presupus în mod nejustificabil că aceste părţi erau toate de la aceeaşi creatură, iar astfel au fost asamblate devenind faimosul om Java. Ca în cazul omului Piltdown, unii evoluţionişti s-au împotrivit acestei asocieri arbitrare a acestor oase împrăştiate şi au evidenţiat faptul că fragmentul de craniu este, fără îndoială, de la un cimpanzeu sau de la un gibon, în timp ce femurul este uman. Dar majoritatea evoluţioniştilor nu au îngăduit ca legătura lor născocită să fie desfăcută şi până în ziua de azi îl aclamă pe omul Java ca pe unul din cele mai puternice dovezi ale evoluţiei omului din maimuţă. Nu încape îndoială că atunci când această nebunie va fi demascată înaintea tuturor, aceşti evoluţionişti dogmatici vor da din umeri ca şi cum ar fi bănuit tot timpul.

Omul de rând se poate gândi la un om-maimuţă primitiv asamblat în întregime când se menţionează omul Heidelberg. Dar tot ce are ştiinţa este un maxilar mare cu tot cu dinţi. Pornind de la acesta, evoluţioniştii ne spun mărimea, postura, regimul alimentar şi uneltele pe care le-a folosit. Oricum, ei nu ne spun că maxilare asemănătoare de mărime şi proporţii asemănătoare se găsesc în rândul eschimoşilor din ziua de azi. Aţi auzit de omul Peking, altă legătură renumită. Este vestit deoarece mărimea creierului său se află la jumătatea distanţei dintre cea a omului şi cea a maimuţei. Dar, din nou, există oameni cu aceeaşi formă şi mărime a craniului în ziua de azi; şi-anume, poporul Veddas din Ceylon. Omul Neanderthal nu este diferit de unii oameni care trăiesc astăzi. Mai mult decât atât,

Cuprins

oamenii de tip modern sunt găsiţi în straturi de pământ mai vechi decât cele care conţin aceste aşa-zise „verigi lipsă.” Nu există absolut nicio dovadă pentru vreo legătură lipsă între om şi maimuţă.

Evoluţionistul Sir Arthur Keith spune despre faimoasele verigi lipsă: „Nu putem urmări omul modern înapoi până la niciunul dintre aceste tipuri dispărute.” Profesorul Branco de la Universitatea din Berlin a zis: „Paleontologia nu ne spune nimic despre acest subiect—nu cunoaşte niciun strămoş al omului.” Profesor Virchow a declarat: „Omul-maimuţă nu există, iar veriga lipsă rămâne o iluzie.” Austin Clark de la Institutul Smithsonian a spus: „Verigile lipsă sunt interpretări greşite.” Iar când descoperirile lor nu le susţin teoria, evoluţioniştii ascund acea dovadă, după cum recunoaşte evoluţionistul Hooton, profesor de antropologie la Harvard: „Fosile de oameni eretice şi neconformiste au fost surghiunite în depozitul cu dulapuri de muzeu întunecate, uitate şi chiar distruse.” Apropo, când Hooton a auzit de ruşinea şi finalul omului Piltdown, el a catalogat întâmplarea drept „tragică.” Nu e de mirare, din moment ce l-a apărat cu înverşunare în scrierile sale.

Dar evoluţioniştii vor continua să facă paradă cu „verigile” lor şi vor face propagandă pentru ele cu dogmatism nepotolit. De la început la sfârşit, teoria evoluţiei este susţinută de afirmaţii, nu de dovezi. Oricine argumentează împotriva ei nu este de competenţă, oricine o critică nu este savant; aşa zic ei pentru a intimida şi speria critici şi pentru a le băga teoria pe gât oamenilor, prin tirania competenţei. Aşadar, nu lipsesc doar legături, ci şi dovezi şi abordări fără prejudecată şi metode ştiinţifice. În ciuda dezminţirilor înflăcărate, evoluţia este acceptată cu „credinţă” şi numai credinţă.

Acum credinţa lor în omul Piltdown s-a dus. Cuvintele lor despre el sunt neadevărate, înţelepciunea lor s-a dovedit a fi nebunie. „Înţelepciunea acestei lumi este nebunie înaintea lui Dumnezeu.” Dar, „Cuvântul lui Iehova dăinuie pentru totdeauna.” – 1 Cor. 3:19; 1 Pet. 1:25, *NW*.



AR FI PROCLAMAT CRISTOS UN „AN AL MARIEI”?



ISUS CRISTOS, când se afla pe pământ, a respectat legea lui Dumnezeu într-un mod perfect. Prin urmare, El a arătat respectul cuvenit faţă de tatăl său adoptiv şi faţă de mama sa, căci legea lui Dumnezeu cerea să îi cinstească. Dar dacă ar fi prezent astăzi, ar proclama El un „an al Mariei” aşa cum a făcut-o pretinsul Său viceregent, Papa de la Roma?

Un „an al Mariei”? Da, publicaţia *Times* din New York, la data de 27 septembrie, 1953, a relatat că în 8 septembrie, care, întâmplător, se spune că este ziua de naştere a Mariei, papa a emis a douăzeci şi cincea Enciclică a sa, pe care a

Cuprins

denumit-o „Fulgens Corona," care înseamnă „Coroană Strălucitoare," în care a declarat anul 1954 ca „an al Mariei" în sensul că trebuia dedicat venerării Mariei.

În această Enciclică, Papa a făcut apel la toţi creştinii, catolici şi ne-catolici deopotrivă, să facă din acel an unul de rugăciune deosebită. Printre lucrurile multe pentru care trebuia să se roage, trei erau mai accentuate: pace în lume, unitatea bisericii şi libertate pentru biserică în ţările totalitare. Nu se făceau pelerinaje internaţionale la Roma, pentru că acesta era doar un „An sfânt mic"; totuşi, fiecare biserică catolică urma să fie un altar, cu atenţie deosebită pentru bisericile numite după Maria şi locurile sfinte în care se spune că ar fi apărut, cum ar fi Lourdes, în Franţa.

Şi de ce a declarat Papa anul 1954 an al Mariei? Pentru că este cea de-a o suta aniversare a promulgării dogmei concepţiei imaculate a Fecioarei Maria, care, conform paragrafului de început al acestei Enciclice, spune că „Mult Binecuvântata Fecioară Maria a fost, din prima clipă a conceperii ei, de un har şi privilegiu unice de la omnipotentul Dumnezeu, în virtutea meritelor lui Isus Cristos, Salvatorul rasei umane, scăpată de toată pata păcatului original."

SUPORT BIBLIC?

Dacă ar fi proclamat Isus Cristos sau nu un an al Mariei ar depinde în primul rând de faptul dacă Maria a fost concepută fără păcat sau nu. Noi, ca şi creştini, bineînţeles, acceptăm Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind autoritatea noastră. Găsim ceva în el care să sprijine dogma luată în discuţie? Nu. Chiar şi *Enciclopedia Catolică*, Vol. VII, pagina 675, recunoaşte că „nu poate fi prezentată din Scriptură nicio dovadă directă sau categorică şi convingătoare a acestei dogme." Nu este, oare, ciudat ca o dogmă, a cărei tăgăduire merită excomunicarea, să nu fie menţionată deloc în Scripturi? Şi că nici măcar „părinţi" ai bisericii atât de timpurii precum Origen, Basil şi Chrysostom nu au luat-o în considerare?

Da, ar fi ciudat dacă o dogmă esenţială pentru mântuire nu ar fi menţionată în Scripturi. Dar adevărul este nu numai că dogma conceperii imaculate a Mariei nu este menţionată în Scripturi, ci ele învaţă tocmai opusul. Ele spun clar şi fără echivoc: „Toţi au păcătuit deopotrivă, toţi sunt deopotrivă nevrednici de lauda lui Dumnezeu." „Toţi erau deopotrivă oameni vinovaţi." „Dacă negăm că am păcătuit, înseamnă că Îl facem mincinos; înseamnă că în inimile noastre nu locuieşte cuvântul Lui." – Rom. 3:23; 5:13; 1 Ioan 1:10, *Knox*.

Ştim, de asemenea, din Scripturi că Isus a fost o excepţie a celor de mai sus. Suntem asiguraţi de nenumărate ori că El a fost fără păcat: „Care nu a făcut niciun păcat." El era „sfânt, nevinovat, nepătat, despărţit de păcătoşi," şi, cu toate că a fost ispitit în toate felurile, aşa cum suntem şi noi, tot a rămas „fără păcat." (1 Pet. 2:22; Evrei 7:26; 4:15, *Dy*). În plus, El nu ar fi putut să Îşi dea viaţa ca răscumpărare dacă ar fi fost murdărit cu păcat. – Mat. 20:28; 1 Tim. 2:5, 6, *Kx*.

Dar nu găsim niciun cuvânt despre faptul că şi Maria ar fi fost vreo excepţie. Dacă este nevoie să ni se amintească, în mod repetat, în Scripturi, că Isus

Cuprins

era fără de păcat, nu ar fi fost chiar mai necesar ca excepţia Mariei să fie adusă în atenţia noastră clar, convingător şi categoric, dacă ar fi fost şi ea o excepţie? A afirma că era necesar ca Maria să fi fost fără păcat pentru ca şi Isus să poată fi fără păcat ar însemna că atât tatăl, cât şi mama Mariei, ar fi trebuit să fie fără păcat, şi aşa mai departe! Nu, Scripturile nu încuviinţează dogma conceperii imaculate a Mariei, iar astfel Isus Cristos nu ar fi proclamat un an al Mariei în sărbătorirea a o sută de ani de la promulgarea sa.

MARIA, PURUREA FECIOARĂ?

În timp ce Scripturile declară că 'în păcat ne-au conceput mamele noastre', se face afirmaţia că Maria este „pururea fecioară" şi, prin urmare, ar fi putut rămâne liberă de păcat. Dar ce spun Scripturile? La Matei 1:25 (*Dy*) citim că Iosif nu a „cunoscut-o" pe Maria, cu alte cuvinte, nu a avut relaţii cu ea, „până ce L-a adus pe lume pe fiul ei întâi născut." Se subînţelege, în mod clar că, după ce s-a născut Isus, Iosif a avut relaţii cu ea. În continuare, observaţi că şi Luca se referă la Isus ca la „întâiul născut" al Mariei, ceea ce sugerează că a avut şi alţi fii. De ce nu a spus Matei clar că Iosif nu a avut *niciodată* relaţii cu Maria, şi de ce nu a spus Luca că Maria L-a adus pe lume pe *singurul* ei fiu? Pentru că amândoi au ştiut că Maria a avut şi alţi copii, că nu a fost „pururea fecioară." – Ps. 50:7; Luca 2:7, *Dy*.

De aceea citim despre cunoştinţele lui Isus spunând: „Nu este acesta fiul tâmplarului? Mama Lui nu se numeşte Maria, iar fraţii Săi Iacov, Iosif, Simon şi Iuda şi surorile Lui, nu sunt toţi cu noi?" Nu se poate afirma că aceştia erau „fraţii" Săi spirituali, căci ni se spune clar că aceşti fraţi nu au crezut în El. De fapt, El i-a comparat pe aceştia cu adevăraţii Săi urmaşi, spunând: „Oricine va face voinţa Tatălui Meu care este în cer, acela Îmi este frate, soră şi mamă." – Mat. 13:54-56; Ioan 7:3-5; Mat. 12:48-50, *Dy*.

Nu se poate afirma nici că aceştia erau doar rude bărbăteşti şi femeieşti, cum ar fi verişori. De ce nu? Deoarece când se făcea referire la un văr, ca atunci când îngerul Gabriel i-a spus Mariei despre verişoara ei, Elisabeta, se foloseşte cuvântul grecesc *syngenés,* în timp ce atunci când se face referire la fraţii şi surorile lui Isus se folosesc cuvintele greceşti *adelphós* şi *adelphé*. – Luca 1:36, *Dy*.

A VENERAT-O ISUS PE MAMA SA?

După Enciclica lui Papa, toţi oamenii trebuie să se roage la Maria cu privire la multe chestiuni. Dar există vreun suport biblic pentru un asemenea sfat? Creştinii timpurii, în timpul vieţii sau după ce au murit, i-au adresat vreo rugăminte? Dacă biserica timpurie ar fi venerat-o pe Mara şi i-ar fi adresat rugăciuni, putem fi siguri că am fi avut o înregistrare biblică a acestui lucru. Niciunde nu citim că au făcut pelerinaje la ea, că au venerat-o sau că i-au adresat rugăminţi.

Cuprins

De ce nu au făcut-o? Pentru că au considerat că Maria în sine nu era importantă. Ea a avut o numire de la Dumnezeu ca o slujitoare sau roabă să ofere un trup uman Fiului lui Dumnezeu, şi asta a făcut. Astfel, pur şi simplu şi-a făcut datoria, şi, la fel ca toţi ceilalţi robi imperfecţi ai lui Dumnezeu, ea era totuşi doar o femeie care putea spune: „Sunt un rob netrebnic." Acest lucru în sine nu i-a asigurat salvarea, şi nici nu a făcut din ea un obiect potrivit pentru venerare – Luca 17:10, *NW*.

Desigur, dacă cineva ar fi trebuit să îi dea cinste pentru ce a făcut, acela a fost fiul ei, Isus. Dar a făcut El acest lucru? Nicidecum! De fapt, când analizăm Scripturile, găsim că la fiecare ocazie în care Isus i se adresează, El nu îi spune „mamă sfântă" sau „dragă mamă," nici măcar „mamă", ci pur şi simplu „femeie," acelaşi termen pe care l-a folosit când a vorbit cu femeia desfrânată la fântână. Felul Lui a fost mereu obiectiv, şi nu subiectiv. Când mama Sa L-a mustrat când avea doisprezece ani, El nu a primit cu umilinţă mustrarea, ci a corectat-o, spunând: „Ce motiv aveai să Mă cauţi? Nu puteai să-ţi dai seama că trebuie să fiu într-un loc care aparţine Tatălui Meu?" – Ioan 4:21; Luca 2:49, *Kx*.

Chiar la începutul serviciului Său, când a participat la un ospăţ de nuntă la Cana, mama Sa I-a atras atenţia asupra faptului că nu mai era vin. A răspuns El slugarnic: „Mulţumesc, dragă mamă. Ce vrei să fac?" Nu, nu a făcut-o, ci înţelesul răspunsului Său a fost, aşa cum este dat în nota de subsol a Monseniorului Knox: „Lasă-Mă în pace, nu te băga în treaba Mea." Şi din nou a fost „femeie," nu „mamă." – Ioan 2:1-5, *Kx*.

Cu alt prilej Isus a zis: „Nimeni nu este bun, în afară de unul, Dumnezeu." Iar în acel „nimeni" a inclus-o şi pe mama Sa, Maria. Ca dovadă, observaţi răspunsul Lui către femeia care a căutat să o laude pa mama Lui, spunând: „Fericit este pântecul care Te-a purtat şi sânii de la care ai supt!" Fără să fie de acord, a zis: „Nu, mai degrabă, fericiţi sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi îl păzesc!" În ceea ce-L priveşte pe Isus, mama Lui nu era mai bună sau mai binecuvântată decât oricare dintre discipolii Săi credincioşi. – Luca 18:18, 19; 11:27, 28, *NW*.

Înălţarea unei femei nu este învăţată niciunde în Scripturi, dar se găseşte peste tot în religiile păgâne. Isus Cristos, în timp ce era pe pământ, la fel ca discipolii Săi direcţi, a preamărit numele, bunătatea şi împărăţia Tatălui Său. El şi-a îndreptat rugăminţile către Tatăl Său şi i-a învăţat pe alţii să facă la fel. Nu citim niciodată că a stăruit asupra bunătăţii Mariei sau asupra sorţii ei binecuvântate. El a tratat-o cu obiectivitate. Având în vedere cele de mai sus, dacă Isus Cristos ar fi aici astăzi, ar proclama El anul 1954 un „an al Mariei"? Nu ar face-o!

Biserica romano-catolică, prin înălţarea Mariei, intră în critica lui Pavel de la Romani 1:25 (*NW*): „Da, pe cei ce au schimbat adevărul lui Dumnezeu cu o minciună şi au venerat creaţia, îndeplinind un serviciu sacru mai degrabă pentru ea decât pentru Creator, care este binecuvântat pentru totdeauna."

[Note de subsol]
Ps. 51:5, Versiunile ne-catolice.

Cuprins

„TRECERE PESTE TOT SIMȚUL MORAL”

AŢI avea încredere în doctorul care a schimbat gradele de temperatură din termometru ca să facă febra normală? Acest lucru ar elimina febra din fişa pacientului, dar nu ar rămâne, oare, ea în corpul acestuia? Să spui că bolnavii sunt bine nu înseamnă să îi vindeci. Să schimbi eticheta nu elimină problema. Să negi boala nu opreşte moartea. Asemenea metode ar fi mai mult decât încercări zadarnice de a ascunde eşecul doctorului; ele pun în pericol viaţa pacientului prin mascarea pericolului. Poate credeţi că nu aveţi nevoie de nimic, în timp ce, de fapt, vă lipseşte nevoia adevărată: „Pentru că zici: „Sunt bogat, am agonisit bogăţii şi n-am nevoie de nimic”, dar nu ştii că eşti nenorocit, vrednic de plâns, sărac, orb şi gol.” – Apoc. 3:17, *NW*.

Mulţi dintre oamenii de ştiinţă sociali moderni sunt întocmai asemenea „doctori fără valoare.” (Iov 13:4). Ei nu sunt oameni de ştiinşă în adevăratul sens al cuvântului, ci îşi atribuie clasificarea singuri, ca să dea lucrării lor o poziţie necâştigată prin asocierea ei cu ştiinţa pură. Distrugându-le iluzia de spectacol exterior şi pretenţie, un om de ştiinţă a scris despre ei: „Un om de ştiinţă social preferă tot timpul expresia mai lungă, deoarece aceasta oferă o impresie complet contrafăcută că se pricepe la ceea ce face.” După ce enumeră exemple în care descoperirile lor sunt nesigure din cauza elementului uman imprevizibil implicat, acest scriitor adaugă: „Dar nu sunt mai afectaţi de acestea decât bolnavul internat la un azil căruia i se spune că el nu este Napoleon.” Cu privire la ploaia de sondaje pe care le conduc, el remarca: „Rezultatul este o presupunere îmbrăcată în veşmintele lungi şi cu falduri ale unor jargoane neinteligibile.” Adică exprimarea bombastică, încurcată şi de nedesluşit găsită în declaraţiile pompoase.

Recent, oamenii de ştiinţă sociali au făcut nişte sondaje despre sex care arată o cădere alarmantă a moralei. Precizia descoperirilor a fost pusă la îndoială de mulţi. Cu toate acestea, imaginea de ansamblu a imoralităţii larg răspândite nu poate fi contestată, şi reprezintă o confirmare pentru profeţia din Biblie, că în zile din urmă oamenii se vor iubi pe ei înşişi şi vor iubi plăcerile, vor fi fără stăpânire de sine şi fără iubirea bunătăţii într-un timp în care „oamenii răi şi impostorii vor înainta din rău în mai rău, amăgind şi fiind amăgiţi.” Circumstanţele se potrivesc acum cu cele dinainte de potopul de pe vremea lui Noe, când „Iehova a văzut că răutatea omului era foarte mare pe pământ şi că orice înclinaţie a gândurilor inimii lui era tot timpul numai spre rău.” – 2 Tim. 3:1-5, 13; Gen. 6:5; Mat. 24:37, *NW*.

Dar după ce aceşti cercetători glorificaţi, având ca pretext ştiinţa, şi-au condus sondajul pe oameni cărora le place să îşi expună aventurile sexuale, ce remedii oferă ei pentru relele morale pe care le-au găsit? Niciunul. În unele aspecte este normal şi avantajos, spun ei. Codul moral al Bibliei este cel pe care ei îl consideră bolnav, nesănătos de urmat pentru oamenii moderni. În loc ca oamenii

Cuprins

să lupte să ajungă la standarde bune, ei ar înjosi standardele pentru a se potrivi oamenilor răi. Astfel, ar înlătura vina, închizând ochii la rău. Ei practică un fel de Ştiinţă Creştină în domeniul moravurilor. Despre aceştia Iehova a declarat: „Vai de cei care numesc răul bine şi binele rău, care spun că întunericul este lumină şi lumina este întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceaţă, şi dulceaţă în loc de amărăciune! Vai de cei care se socotesc înţelepţi şi se cred pricepuţi!" – Isa. 5:20, 21, *RS*.

Ei nu aprobă să ţină standardele lui Dumnezeu, ci aprobă ca libertate adecvată să practice imoralitatea. De fapt, persoanele imorale au o perspectivă mentală dezaprobată: „Fiindcă, deşi l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu i-au mulţumit, ci gândirea lor a devenit deşartă, iar inima lor fără pricepere s-a întunecat. Deşi spun că sunt înţelepţi, au înnebunit. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăţiei, după dorinţele inimii lor, ca să-şi dezonoreze corpurile între ei. Şi aşa cum ei n-au găsit de cuviinţă să aibă o cunoştinţă exactă despre Dumnezeu, tot aşa şi Dumnezeu i-a lăsat în voia minţii lor, pe care el n-o aprobă, ca să facă lucruri care nu sunt potrivite. Şi, deşi aceştia cunosc foarte bine hotărârea dreaptă a lui Dumnezeu, că oricine practică aceste lucruri merită moartea, nu numai că le fac în continuare, dar îi şi aprobă pe cei ce le practică." – Rom. 1:21, 22, 24, 28, 32, *NW*.

Când cei odinioară imorali devin creştini şi abandonează comportamentul destrăbălat pentru a face legea lui Dumnezeu, tovarăşii lor desfrânaţi de dinainte, care sunt fără asemenea limite legale, vorbesc urât despre ei. Unor asemenea convertiţi Biblia le spune: „Destul că în timpul care a trecut aţi îndeplinit voia naţiunilor, umblând în fapte de conduită libertină, în dorinţe pătimaşe, în excese de vin, în chefuri, în partide de băutură şi în idolatrii nepermise. Fiindcă nu mai alergaţi cu ei pe această cale spre aceeaşi cloacă de depravare, sunt intrigaţi şi vă insultă." Răufăcătorilor le place tovărăşia. Le liniştește propria vină când alţii iau parte la păcatele lor. Ei urăsc să aibă exemple de integritate morală în faţa lor. Aşadar, creştini, nu fiţi tulburaţi când „vorbesc cu dispreţ despre buna voastră purtare." Cea mai bună apărare a răutăţii lor este o jignire împotriva bunătăţii voastre, care să distragă atenţia. – 1 Pet. 4:3, 4; 3:16, *NW*.

„E RUŞINOS NUMAI SĂ SE SPUNĂ"

Nu înţelegeţi greşit. Aceasta nu argumentează împotriva educaţiei sexuale adecvate. Iehova Dumnezeu a creat bărbatul şi femeia cu puterea sexului, cu scopul de a crea urmaşi şi a stabilit standarde care să îndrume la folosirea acestuia în curăţenie. A înţelege funcţiile naturale şi curate ale sexului este folositor. Dar o asemenea învăţătură nu se câştigă prin cercetarea de perversiuni murdare şi degradate făcute în secret şi apoi prin povestirea lor în public. Mintea nu este curăţată prin hrănirea cu mizerie, nu mai mult decât o scroafă când se tăvăleşte în noroi. Creştinii adevăraţi nu sunt nici mironosiţe şocate de sexul firesc şi nici perverşi stimulaţi de imoralităţi sexuale. Mintea lor este deschisă la învăţătura

Cuprins

curată, dar închisă la obscenităţi înjositoare, în armonie cu sfatul Bibliei: „Curvia şi necurăţia de orice fel sau lăcomia nici să nu fie amintite printre voi, aşa cum se cuvine unor sfinţi; nici purtarea ruşinoasă, nici vorbirea necugetată, nici glumele obscene — lucruri care nu sunt potrivite —, ci mai degrabă mulţumiri. Asiguraţi-vă mereu de ceea ce îi este plăcut Domnului şi nu mai luaţi parte cu ei la lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezaprobaţi-le, căci este ruşinos şi numai să se spună lucrurile pe care le fac ei în ascuns.” – Efes. 5:3, 4, 10-12, *NW*.

A hrăni minţile cu imoralitate întăreşte dorinţele cărnii decăzute care altfel sunt ţinute sub stăpânire: „Ci fiecare este încercat, fiind atras şi ademenit de propria lui dorinţă. Apoi dorinţa, când devine roditoare, dă naştere păcatului, iar păcatul, odată săvârşit, aduce moartea.” (Iac. 1:14, 15, *NW*). Studiile despre sex sunt imagini de cuvinte obscene într-un cadru sau decor ştiinţific. Minţile cititoare vizualizează actele imorale şi pot fi tentate să le copieze, mai ales când li se asigură că majoritatea le fac. Chiar şi cititorul fără experienţă poate învăţa lucruri murdare pentru prima oară, iar în căutarea de noi aventuri sexuale, poate începe să le practice. Aşadar, Biblia ne sfătuieşte cu înţelepciune să nu facem publicitate la asemenea păcate dacă nu o facem ca un avertisment pentru ca ceilalţi să le evite. Câţiva recenzori ai unuia dintre studiile sexuale recente cu cea mai răspândită publicitate îşi pun amprenta critică chiar pe acest punct vulnerabil. Unul dintre ei a scris:



„Un aspect al discuţiei, care se învârte acum în jurul raportului, este profund preocupat cu justificarea faptului de a face un asemenea studiu accesibil pentru publicul larg. Poate fi pus un asemenea studiu de comportament la dispoziţia tuturor, fără să afecteze comportamentul cititorilor şi a celor care aud despre el? Kinsey însuşi, când discută despre avantajele unui interviu cu privire la un chestionar, arată că la primul lipsa de experienţă a unor intervievaţi a fost respectată şi scrie: ‘Dar un chestionar trebuie să parcurgă toate activităţile pe care poate să le fi avut cel mai experimentat adult, şi ar fi o mulţime de obiecţii pentru întreprinderea unei asemenea expuneri a tuturor posibilităţilor de comportament sexual uman în cursul unui singur interviu.’ Extinderea evidentă a acestei observaţii este că ar putea fi, de asemenea, o mulţime de obiecţii la expunerea tuturor posibilităţilor de activitate sexuală umană şi pentru cititorii lipsiţi de experienţă.” – *Natural History*, octombrie, 1953.

Minţile pline de astfel de gânduri îşi pot face planuri de a le pune în practică, împotriva sfatului: „Nu faceţi planuri dinainte pentru dorinţele cărnii.” În schimb, „îndepărtaţi toată răutatatea morală.” Decât să sădiţi idei murdare în minte, „lepădaţi orice necurăţie şi acel lucru de prisos, răutatea morală, şi primiţi cu blândeţe sădirea cuvântului care vă poate salva sufletele.” Prin acumularea de cunoştinţă exată despre Dumnezeu practicile anterioare necurate fac loc comportamentului decent: „Omorâţi deci mădularele corpului vostru care sunt pe

Cuprins

pământ în ce priveşte curvia, necurăţia, pofta sexuală, dorinţele rele şi lăcomia, care este idolatrie. Din cauza acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu. Chiar în aceste lucruri aţi umblat şi voi altădată, când trăiaţi în ele. Dar acum înlăturaţi-le pe toate de la voi: mânia, furia, răutatea, vorbirea jignitoare şi cuvintele obscene din gura voastră. Nu vă minţiţi unii pe alţii! Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţa exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o." Deci, prin respingerea gândurilor necurate şi prin acumularea de idei ziditoare puteţi „să nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci să vă transformaţi prin înnoirea minţii." – Rom. 13:14;1 Pet. 2:1; Iac. 1:21; Col. 3:5-10; Rom. 12:2, *NW*.

„ÎNSEMNAŢI CU FIERUL ROŞU ÎN CONŞTIINŢA LOR."

Creştinii ascultă de Dumnezeu nu numai de frica mâniei Sale, ci şi mai ales datorită unei conştiinţe curate, o conştiinţă antrenată în simţul binelui şi răului de către Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel a subliniat acest lucru când i-a sfătuit pe creştini să fie supuşi faţă de Iehova şi Cristos: „Aveţi deci un motiv care vă obligă să fiţi supuşi, nu numai din cauza mâniei, ci şi din cauza conştiinţei voastre." Oamenii vorbesc despre conştiinţă ca o călăuză; aşa face şi Biblia. Ea spune că atunci când oamenii care nu cunosc legea lui Iehova fac lucruri, „conştiinţa lor depune mărturie împreună cu ei, iar gândurile lor, când reflectează la aceasta, îi acuză sau chiar îi scuză," în funcţie de acel lucru, dacă este bun sau rău. Dar întrucât „calea omului nu stă în puterile sale: nu stă în puterea omului care umblă să îşi îndrepte paşii" fără îndrumare din Cuvântul lui Dumnezeu, doar conştiinţa educată în mod divin, care are mustrări şi imbolduri, constituie o călăuză sigură. Doar se potriveşte descrierii: „Conştiinţa omului este candela Domnului, cercetând întreg străfundul fiinţei." Ea trebuie păstrată curată, limpede şi sensibilă dacă vrem să „păstrăm o conştiinţă curată." – Rom. 13:5; 2:15, *NW*; Ier. 10:23; Prov. 20:27, *AT*; 1 Pet. 3:16, *NW*.

Dar ce e cu cei care întorc o ureche surdă la glasul conştiinţei lor, sau care îşi explică în mod ştiinţific fărădelegile pentru a reduce la tăcere protestele îndreptăţite ale conştiinţei? A merge brusc şi neatent împotriva strigătelor ei o răneşte, şi a o măcina şi a o răni în mod repetat o va sili să se împietrească şi să se cicatrizeze ca să se vindece şi să se apere. Biblia îi descrie pe cei care fac acest lucru ca fiind „însemnaţi cu fierul roşu în conştiinţa lor." Când carnea este arsă cu un fier roşu încins, semnul lăsat devine un ţesut cicatrizat lipsit de terminaţii nervoase şi de simţul pipăitului. Conştiinţele însemnate astfel nu mai pot deosebi binele de rău, iar stăpânii lor devin „ca nişte animale fără raţiune, din fire născute să fie prinse şi omorâte", pentru că fiarele nu au conştiinţă. Ca animalele, astfel de oameni văd sexul mai degrabă ca pe o nevoie pur biologică care trebuie satisfăcută, decât ca pe o dragoste dezinteresată. Ca animalele, astfel de oameni au devenit insensibili la principiile înalte de conduită şi s-au înjosit dincolo de orice simţ moral. Cuvântul lui Dumnezeu îi avertizează pe creştini să se îndepărteze de

Cuprins

asemenea întuneric mintal şi înstrăinare de la viaţa în evlavie: „Nu mai umblaţi cum umblă naţiunile în deşertăciunea minţii lor, având mintea întunecată şi fiind înstrăinaţi de viaţa de la Dumnezeu, din cauza neştiinţei care este în ei, din cauza insensibilităţii inimii lor. Pierzându-şi orice simţ moral, ei s-au dedat la o conduită libertină, ca să practice cu lăcomie necurăţia, sub toate formele ei." – 1 Tim. 4:2; 2 Pet. 2:12; Efes. 4:17-19, *NW*.

Grija oamenilor cugetători din ziua de azi nu este numai colapsul moral, ci şi nepăsarea crudă faţă de acesta şi acceptarea lui, insensibilitatea şi împietrirea inimii faţă de acesta, stricăciunea multora „dincolo de orice simţ moral." Această decădere morală se întinde cu mult dincolo de moralitatea sexuală; roade toate gândurile şi faptele omenirii. Una din principalele reviste ale Statelor Unite întreba: „Nu mai sunt la modă principiile morale?" Clericul R. J. McCracken a întrebat tăios: „Glasul moral al naţiunii—cu politica sa, viaţa de afaceri, literatura, teatrul, filmele, posturile radio şi cele de televiziune—este creştin?" Preotul confuz Reinhold Niebuhr s-a minunat de colapsul moral: „Nu este prea limpede de ce totul pare să fi mers rău în istoria actuală a omului."

REZULTATUL COLAPSULUI MORAL

Este destul de limpede pentru cei care cred şi înţeleg Biblia. Ei ştiu că Satan este dumnezeul acestui sistem, că toată lumea zace în puterea lui, că propaganda demonică umple tot pământul locuit, căci Satan a fost restricţionat la împrejurimile acestuia, că adevăraţii vrăjmaşi ai oamenilor sunt forţele spirituale rele, şi că singura ocrotire sigură este ca oamenii să „îmbrace toată armura de la Dumnezeu" Iehova. (2 Cor. 4:4; 1 Ioan 5:19; Apoc. 16:14; 12:12; Efes. 6:11-17, *NW*). Această înţelepciune din Cuvântul lui Dumnezeu poate părea nebunească pentru oamenii saturaţi de înţelepciune lumească. Ei se abat de la Biblie ca să înghită filozofiile şi teoriile oamenilor. Ei se abat de la singura ocrotire sigură şi se lasă fără apărare înaintea invaziei influenţelor demonice. Chiar şi cunoştinţa pe care o acumulează o folosesc în feluri stricate şi depravate, grăbindu-şi propria decădere morală. Prinşi în şiretenia lor, orbiţi de trufia lor, ei nu pot vedea că necazurile din vremea noastră sunt în împlinirea profeţiei Bibliei şi sunt ultimele spasme ale unui sistem muribund. Ridiculizarea de către ei a Biblie, înţeleaptă din punct de vedere lumesc, îi orbeşte faţă de dreptele „ceruri noi şi un pământ nou" care vor veni. – 2 Pet. 3:3, 4, 13, *NW*.

Colapsul moral este mai mult decât un semn prezis pentru zilele din urmă ale acestui sistem rău de lucruri. (2 Tim. 3:1-5). El este un divizor al oamenilor, care desparte iubitorii de dreptate de răufăcătorii nepăsători din punct de vedere moral. În timp ce majoritatea uită de imoralitate pentru că o consideră ceva normal, o minoritate de oameni dispuşi spre dreptate sunt foarte deranjaţi şi mâhniţi din cauza ei. Ei sunt ca Noe, care a refuzat să umble cu tovarăşii săi, a căror răutate „devenise mare pe pământ şi fiecare înclinaţie a gândurilor inimii lui era tot timpul numai spre rău." Ei sunt ca Lot, pentru că „acel om drept îşi chinuia

Cuprins

zi de zi sufletul drept din cauza lucrurilor pe care le vedea şi le auzea când locuia printre ei, din cauza faptelor lor nelegiuite." Ei sunt din clasa care „suspină şi geme din pricina tuturor urâciunilor care se fac." Ei sunt cei care vor fi eliberaţi la Armaghedon pentru viaţa de moralitate înaltă în noua lume a lui Iehova. Numărul mare de răufăcători indică faptul că secerişul nimicitor este aproape: „Când cei răi înverzesc ca iarba, şi când toţi lucrătorii nelegiuirii înfloresc este ca să fie nimiciţi pentru totdeauna." – Gen. 6:5; 2 Pet. 2:8, *NW*; Ezec. 9:4, *AT*; Ps. 92:7.

Prin calea lor de acţiune, oamenii hotărăsc dacă să susţină moralitatea sau să accepte imoralitatea. Preferaţi să fugiţi de standarde pentru că nu vă ridicaţi la nivelul lor? Pentru că mulţi se scufundă, se vor îneca, oare, toţi? Oamenii de ştiinţă sociali ar lua colacul de salvare de la cei care se luptă în mările imoralităţii şi le-ar arunca o piatră. Standardele Bibliei sunt păstrătoare de viaţă pentru cei care se agaţă de ele. Nu lăsaţi să slăbească controlul minţii asupra dreptăţii acumulând porcării în ea, ci păstraţi integritatea puternică, umplându-vă mintea cu gânduri curate, aşa cum se sfătuieşte: „Tot ce este adevărat, tot ce merită respect, tot ce este drept, tot ce este cast, tot ce merită să fie iubit, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, acestea să fie preocuparea voastră." Gândirea bună este cheia pentru o purtare bună. „Căci din plinătatea inimii vorbeşte gura. Omul bun scoate lucruri bune din tezaurul lui bun, dar omul rău scoate lucruri rele din tezaurul lui rău." „Cum gândeşte în inima sa, aşa este şi el." – Filip. 4:8; Mat. 12:34, 35, *NW*; Prov. 23:7.

Aşadar, umpleţi mintea cu ceea ce este bine ca să nu fiţi prinşi în cursă de ce este rău. Ca să culegem ce este bun trebuie să semănăm mai întâi ce este bun. Şi trebuie să semănăm mai departe binele până la vremea secerişului, fără să fim slăbiţi de colapsul moral, fără să renunţăm niciodată: „Dumnezeu nu se lasă batjocorit! Fiindcă ce seamănă omul, aceea va şi secera! Pentru că cine seamănă pentru carne va secera din carnea sa putrezirea, dar cine seamănă pentru spirit va secera din spirit viaţă veşnică. Să nu renunţăm, deci, să facem ce este bine, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală." – Gal. 6:7-9, *NW*.

„ELIBERARE PRIN RĂSCUMPĂRARE"

„Prin el avem eliberarea prin răscumpărare, datorită sângelui său, da, iertarea greşelilor noastre, după bogăţia bunătăţii sale nemeritate." – Efes. 1:7, NW.

NĂSCUŢI în păcat şi zămisliţi în nelegiuire, oamenii au fost osândiţi să trăiască în păcat şi să plătească pedeapsa lui, moartea. Sub legea mozaică dată Israelului, păcatele oamenilor erau iertate într-un mod pictorial prin jertfele de animale oferite de marele preot. Dar, în sens real, sângele taurilor nu a împlinit o eliberare reală a naturii permanente de pedeapsa păcatului, moartea; căci toţi cei care se conformau legii au murit într-un final. Mai mult, jertfele trebuiau repetate la intervale regulate. Legământul legii era de fapt „o umbră a lucrurilor bune care

vor veni," arătând ce va face Dumnezeu prin Fiul Lui, Isus Cristos. (Evrei 10:1-3, *NW*) „Astfel, Legea a devenit tutorele nostru care ne conduce la Cristos, ca să fim declaraţi drepţi datorită credinţei." – Gal. 3:24, *NW*.

[2] Dar chiar şi sub aranjamentul legii, dreptatea era atribuită doar prin vărsare de sânge. În analizarea jertfirii şi răscumpărării lui Isus, trebuie să păstrăm în minte declaraţia clară din Scriptură că „fără vărsare de sânge, nu are loc nicio iertare." De aceea Israelul, prin marele preot, oferea mereu sângele animalelor, ca să obţină, în sens ilustrativ, eliberarea anuală de păcate. Dar odată cu venirea lui Isus Cristos este o schimbare mare, căci „el a intrat în locul sfânt — nu cu sânge de ţapi şi de tauri tineri, ci cu sângele său — o dată pentru totdeauna, şi a obţinut pentru noi o eliberare veşnică." (Evrei 9:22, 12, *NW*). Nu mai era nevoie să se ofere periodic sânge de animale, căci cel care era preumbrit prin aceste jertfe de animale a venit şi a stabilit o eliberare veşnică. Acum era o chestiune de calificare pentru primirea binefacerii acelei eliberări prin răscumpărare.

[3] Apariţia lui Isus Cristos pentru ispăşirea păcatelor omenirii şi pentru a îndeplini astfel o eliberare nu a fost apariţia în vreun templu pământesc. „Căci Cristos n-a intrat într-un loc sfânt făcut de mâini [cum a făcut marele preot al Israelului], care este o copie a realităţii, ci chiar în cer, ca să se înfăţişeze acum pentru noi înaintea persoanei lui Dumnezeu. … Cristos a fost oferit ca jertfă doar o dată, ca să poarte păcatele multora." (Evrei 9:24-28). Isus Cristos S-a dus în prezenţa lui Iehova Dumnezeu, în cer, după învierea Sa, ca să ofere meritul sângelui desăvârşit pe care l-a vărsat, pentru a îndeplini o eliberare permanentă pentru acei oameni care vor exercita credinţă în meritul acelei răscumpărări. Petru confirmă că sângele vărsat al lui Isus este cel care oferă meritul răscumpărării: „Pentru că ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost eliberaţi din purtarea voastră deşartă, moştenită de la strămoşii voştri, ci cu un sânge preţios, ca al unui miel fără defect şi fără pată, da, cu sângele lui Cristos." – 1 Pet. 1:18, 19, *NW*.

[4] Sângele omului perfect, Isus, vărsat în moarte de jertfă, este văzut astfel ca având un merit salvator în interesul celor care exercită credinţă în el. Prin urmare, este nevoie de sângele dat în jertfă pentru realizarea salvării lumii, nu doar de „adevărurile profunde, bogate şi veşnice ale evangheliei creştine." Nu ar exista eliberare fără sângele vărsat. Scripturile accentuează nemaipomenit acest adevăr. Este o nebunie curată, aşadar, să consideri calea de acţiune de auto-jertfire a lui Isus ca zadarnică în esenţă pentru salvarea lumii. Dacă meritul sângelui vărsat nu se aplică în interesul niciunei persoane, acel om nu are nicio speranţă să câştige viaţă veşnică. Viaţa perfectă a lui Isus Cristos corespundea cu acea valoare a vieţii pe care a pierdut-o Adam. Când Isus s-a ridicat din morţi şi s-a înălţat la cer, El a avut în stăpânirea Sa dreptul la o viaţă omenească perfectă, cu toate perspectivele ei, exact ceea ce a pierdut Adam pentru rasa umană prin păcatul neascultării. Acest preţ de răscumpărare Isus l-a oferit în prezenţa lui Dumnezeu şi a primit în schimb rasa umană, cu scopul de a da membrilor care merită prilejul de a câştiga viaţă veşnică. – Rom. 5:15-19, *NW*.

[5] Acest lucru aduce în atenţie întrebarea cine beneficiază de răscumpărare. Beneficiază toţi oamenii, fie că sunt buni sau răi? Nu a fost iubirea mare a lui Dumnezeu pentru toţi oamenii care a determinat trimiterea Fiului? Şi acest lucru nu sprijină oare părerea multora că toţi trebuie salvaţi într-un final, inclusiv Adam, şi chiar Diavolul? Categoric nu, căci nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. Să ţină la o asemenea teorie a mântuirii universale le face mult rău oamenilor, căci îi orbeşte faţă de scopul adevărat al răscumpărării. Îi alină pe oameni într-un sentiment fals de siguranţă şi iresponsabilitate, fiindcă le spune că totul se va termina cu bine, indiferent de ceea ce fac şi de cum trăiesc. Prin credinţa în „mântuire pentru toţi", ei nu reuşesc să vadă nevoia de a cerceta scopul lui Dumnezeu şi de a constata pe ce bază se pot califica pentru „eliberarea ca răscumpărare prin sângele" lui Isus Cristos.

[6] Opriţi-vă, gândiţi-vă şi cercetaţi câteva realităţi simple. Când Isus a fost pe pământ şi a predicat pocăinţa, unii L-au ascultat în credinţă, iar alţii I-au dispreţuit învăţătura. Celor care L-au ascultat cu credinţă şi 'au rămas cu El în încercările Sale', Isus le-a promis binecuvântări măreţe în Împărăţie. (Luca 22:28-30, *NW*). Şi a zis că alte oi vor asculta în timpurile din urmă, cu credinţă, şi vor primi binecuvântări, de asemenea. Dar acelor evrei necredincioşi care L-au ocolit şi au luat în derâdere mesajul Lui, cerând să ştie dacă El era Cristos, Isus le-a răspuns: „V-am spus şi tot nu credeţi. … nu credeţi, pentru că nu sunteţi dintre oile mele. Oile mele ascultă glasul meu, eu le cunosc şi ele mă urmează. Eu le dau viaţă veşnică şi ele nu vor fi distruse niciodată." (Ioan 10:16-30, *NW*) Acei necredincioşi au încercat mai târziu să Îl ucidă cu pietre pe Isus. Făgăduinţa unei răscumpărări pentru viaţă veşnică nu a fost, în niciun caz, dată unor astfel de persoane, ci numai credincioşilor, „oile."



[7] Susţinătorii „salvării pentru toţi" trebuie să închidă ochii la mărturia usturătoare a lui Isus împotriva învăţătorilor falşi de pe vremea Lui, scribii şi fariseii. Pretinzând că se închină la Dumnezeu, ei făceau tot felul de rele. Isus nu le-a prezis nimic bun, ci numai necaz peste necaz. El a arătat cu tărie neputinţa lor totală de a scăpa de judecata Gheenei (distrugerea), prin mâna lui Iehova, din cauza nelegiuitei lor căi de acţiune. Vreţi să spuneţi, atunci, că El a murit ca să ofere o răscumpărare pentru aceştia? Puteau ei fi răscumpăraţi şi nimiciţi deopotrivă? Sigur că nu, cum trebuie să recunoască orice persoană raţională! Dar Isus le-a zis că erau osândiţi; astfel încât nu putea exista răscumpărare pentru ei. – Mat. 23, *NW*.

[8] Învăţăturile pe care le-a dat Isus discipolilor Săi dau greutate în plus adevărului că răscumpărarea nu este pentru *toţi* oamenii în parte, deoarece, a zis

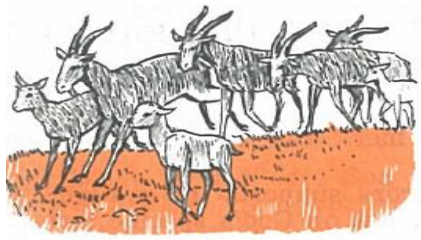
Cuprins

El, „acolo unde cineva nu vă va primi sau nu va asculta cuvintele voastre, să vă scuturaţi praful de pe picioare când veţi ieşi din casa aceea sau din oraşul acela. Adevărat vă spun că va fi mai uşor pentru ţinutul Sodomei şi Gomorei în Ziua Judecăţii decât pentru oraşul acela.” (Mat. 10:14, 15, *NW*). El stabilea clar imposibilitatea deplină a răscumpărării pentru necredincioşi sau cei care sunt răi cu bună ştiinţă, deoarece Sodoma şi Gomora erau osândite şi distruse irevocabil, dincolo de orice posibilitate de salvare.

[9] Satan Diavolul este dumnezeul acestei lumi bazate pe rău şi nelegiuire. El este un păcătos intenţionat şi voit şi un încălcător al suveranităţii lui Dumnezeu. Pentru el nu există salvare, ci numai o distrugere sigură. Omul Adam a ales cu bună ştiinţă şi de bună voie aceeaşi cale de acţiune a răzvrătirii pe care a ales-o şi Satan, iar Dumnezeu i-a împărţit în dreptate moartea. Dar pentru urmaşii lui Adam situaţia este diferită, deoarece ei s-au născut sub osândire ca urmare a actului intenţionat al lui Adam, dar nu din cauza a ceea ce au făcut ei înşişi. (Rom. 16:20; Apoc. 20:10, *NW*; Os. 6:7, *AS*; Rom. 5:14, *NW*) De aceea, Iehova le-a dat ocazia să se salveze din această robie, cu eliberare prin răscumpărarea prin Isus Cristos.

[10] În zilele în care Isus a propovăduit evanghelia, nu toţi urmaşii lui Adam care trăiau atunci au ascultat şi au crezut, şi, prin urmare, nu toţi au ajuns sub răscumpărarea pe care a pus-o la dispoziţie Isus, mai târziu. Pe de altă parte, în cazul celora care au crezut, a avut loc o schimbare miraculoasă în vieţile lor, aşa cum s-a întâmplat cu apostolii. Deci, astăzi cei care beneficiază în cele din urmă de răscumpărare, trebuie mai întâi să facă o schimbare în vieţile lor. Înseamnă mai mult decât să stea departe de rău şi să păstreze o atitudine neutră sau distanţată faţă de răutate, în speranţa unei răscumpărări datorate caracterului minunat clădit prin străduinţele cuiva. Mai degrabă cere ascultarea şi credinţa în evanghelia pe care a propovăduit-o Isus şi care, credincios promisiunii lui, este propovăduită astăzi pretutindeni pe pământ. Înseamnă activitate într-un sens pozitiv pentru a sprijini întregul aranjament al lui Iehova Dumnezeu pentru întemeierea unei noi lumi, pentru care sângele lui Isus a furnizat temelia. Diavolul şi toţi cei care au aceeaşi cugetare cu a lui, păcătoşi de bună voie, nu vor sprijini lumea nouă. Nu vor beneficia nici de răscumpărare, nici nu vor experimenta scăpare din robia faţă de însăşi voinţa lor egoistă, care îi duce la moarte.

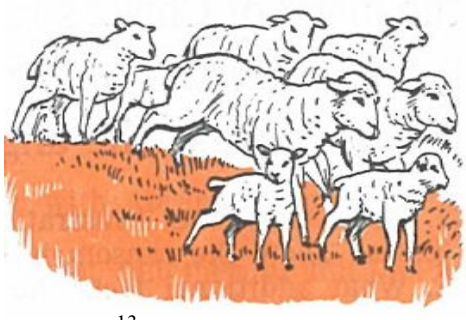
[11] Descriind despărţirea populaţiei pământului în două clase, oi şi capre, ca urmare a mesajului Împărăţiei propovăduit, Isus a prezis distrugere pentru clasa „caprelor” şi răscumpărare şi viaţă pentru clasa „oilor.” Va fi recunoscut în general că păcatul unui singur om, Adam, a adus moartea tuturor oamenilor; dar este la fel de adevărat că „printr-un singur act de justificare [din partea lui Isus Cristos] a făcut să fie declaraţi drepţi pentru viaţă oameni de orice fel.” (Rom. 5:18; Mat. 25:45, 46; Ioan 3:36, *NW*). Aceşti „oameni de orice fel” sunt „oile” care ascultă şi cred în meritul răscumpărării lui Isus Cristos, şi care îşi arată credinţa prin faptele lor şi prin felul de a trăi. Ei sunt cei care



Cuprins

au meritul răscumpărării prin sângele lui Isus folosit în interesul lor, deoarece ei îi recunosc valoarea şi binefacerile sale în condiţiile pe care Iehova le pune în Cuvântul Lui.

[12] Observaţi cu atenţie că aceste „oi” nu cuprind toţi oamenii din toate naţiunile, oricare ar fi credinţa lor sau obiceiurile de trai. Sigur că nu, fiindcă trebuie să ţinem minte că scopul principal al lui Isus Cristos este să justifice numele batjocorit al Tatălui Său. La fel şi scopul principal al răscumpărării, în conformitate cu acesta, este să permită lui Isus să cumpere sau să răscumpere de la pedeapsa cu moartea pe oamenii care prin credinţa şi devotamentul lor vor dovedi că Diavolul este un mincinos. Rezultă că dacă unii oameni, prin afundare intenţionată în rău şi dispreţul total faţă de mesajul salvator al Sfintelor Scripturi, se arată potrivnici ai adevărului şi ai dreptăţii, ei nu au nici o speranţă în meritul răscumpărării lui Cristos. „Aşa va fi la încheierea acestui sistem: îngerii vor ieşi şi îi vor separa pe cei răi din mijlocul celor drepţi şi îi vor arunca în cuptorul de foc.” – Mat. 13:49, 50, *NW*; Isa. 26:10, *AS*.



[13] Biblia însăşi are grijă să evidenţieze caracterul selectiv al cumpărării prin răscumpărare, spunând despre Isus: „Ai fost înjunghiat şi cu sângele tău ai cumpărat pentru Dumnezeu oameni din orice trib, limbă, popor şi naţiune.” (Apoc. 5:9, *NW*). Observaţi că cei cumpăraţi sau răscumpăraţi pentru adunarea creştină, „preoţimea regală” cerească, erau „oameni” din orice seminţie, limbă, popor şi naţiune. Popoare şi naţiuni întregi nu sunt cumpărate în masă. De ce nu? Pentru că nu se califică pentru răscumpărare. Este un lucru greu pentru un om cinstit să se califice pentru răscumpărare din pricina încercărilor mari de credinţă implicate. „Şi, dacă cel drept este salvat cu greu, unde se vor arăta la judecată cel lipsit de pietate şi cel păcătos?” – 1 Pet. 4:18, *NW*.

[14] Un punct de vedere asemănător despre cei răscumpăraţi este descris la Apocalipsa 7:9, 10, şi aceştia vin din toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile. Da, este voinţa lui Dumnezeu ca „orice fel de oameni să fie salvaţi şi să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului.” (1 Tim. 2:4, *NW*). El nu discriminează pe nimeni, ci oferă tuturor prilejul de a primi viaţă prin intermediul răscumpărării, dar nici nu sileşte asupra oamenilor binefacerea răscumpărării împotriva alegerii lor. El nu datorează nimic oamenilor, „căci toţi au păcătuit şi nu ajung la gloria lui Dumnezeu,” dar în bunătatea Lui iubitoare oferă viaţa ca pe un dar, „fiind declaraţi drepţi prin bunătatea sa nemeritată ca dar, datorită eliberării prin răscumpărarea plătită de Cristos Isus.” Dar oamenii trebuie să caute şi să primească darul cu recunoştinţă, aşa cum a făcut apostolul Pavel, care a exclamat: „Mulţumiri să-i fie aduse lui Dumnezeu pentru darul său de nedescris!” – Rom. 3:23, 24; 2 Cor. 9:15, *NW*.

[15] „Mulţimea mare” din Apocalipsa 7:9 este arătată ca având o poziţie favorabilă înaintea lui Dumnezeu fiindcă „ei şi-au spălat veşmintele şi le-au albit

în sângele Mielului," şi, de aceea, meritul răscumpărării prin sânge a fost folosit în interesul lor. Desigur, niciunul dintre cei răi cu bună ştiinţă, oameni sau îngeri, nu sunt incluşi în acest grup descris ca beneficiind de răscumpărare. Nu ar putea fi aşa, fiindcă cei răi nu Îl slujesc deloc pe Dumnezeu, iar această „mulţime mare" este descrisă ca „îndeplinind un serviciu sacru zi şi noapte." Ei sunt oameni de pretutindeni, care au auzit evanghelia şi au ieşit din întunericul acestei lumi pentru a umbla în lumină; şi, cum spune Ioan, „dacă umblăm în lumină, după cum el însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii, iar sângele lui Isus, Fiul său, ne curăţă de toate păcatele." – Apoc. 7:14, 15; 1 Ioan 1:7, *NW*.

[16] Atunci este clar, noua lume a dreptăţii, pe care Dumnezeu a iubit-o atât de mult, a fost cea pentru care L-a dat pe Fiul Său, ca să ofere temelia pentru întemeierea ei, prin vărsarea sângelui lui. Este o lume aproape acum, care va fi locuită de oameni care primesc darul fără plată al vieţii şi care au fost eliberaţi de la condamnarea păcatului şi de la moartea moştenită de la părintele comun, Adam. Şi, în această legătură, fiecare om trebuie să îşi dovedească dorinţa personală ca să se aplice valoarea răscumpărării în interesul lui, prin credinţă şi fapte bune. Aici este exclusă „eliberarea prin răscumpărare*" pentru toţi oamenii* în parte, pentru că nu toţi aleg să-L slujească pe Dumnezeu şi să primească darul fără plată. Atunci de ce este nevoie ca să vină sub eliberare?

[17] Ei bine, trebuie să avem acelaşi fel de credinţă cu a lui Avraam şi, la fel ca el, trebuie să sprijinim acea credinţă cu fapte. Avraam a crezut în Iehova şi aceasta 'i-a fost socotit ca dreptate.' (Gen. 15:6, *NW*) Credinţa lui Avraam i-a dat o poziţie bună înaintea lui Dumnezeu şi, datorită acestui lucru, i se cuvine o înviere şi binecuvântările noii lumi, făcute posibile prin răscumpărarea lui Cristos. Pavel argumentează că expresia „'i s-a socotit' a fost scrisă, totuşi, nu numai pentru el, ci şi pentru noi, cărora lucrul acesta trebuie să ni se socotească astfel, deoarece credem în cel ce l-a sculat din morţi pe Isus, Domnul nostru. El a fost dat pentru greşelile noastre şi a fost sculat din morţi pentru ca noi să fim declaraţi drepţi." – Rom. 4:22-25, *NW*.

[18] Pavel însuşi şi alţi credincioşi de pe vremea lui Isus şi-au jertfit vieţile pământeşti, pentru că aceştia au murit toţi credincioşi lui Dumnezeu. Credinţa lor, la fel ca a lui Avraam, le-a fost socotită ca dreptate de Dumnezeu. Le-a dat o poziţie favorabilă şi i-a pus în poziţia de a primi „eliberare prin răscumpărare" şi apoi toate binefacerile acesteia prin vină. Pentru că s-au dovedit credincioşi ca tovarăşi de jertfă la moarte ai lui Cristos, ei vor avea parte de o înviere la viaţă cerească, pentru a fi moştenitori comuni cu Cristos ai gloriei Împărăţiei. Lui Daniel, care a fost un om al credinţei la fel ca Avraam, i s-a făgăduit că deşi va muri înainte de prima venire a lui Cristos, totuşi poziţia lui dreaptă înaintea lui Dumnezeu nu va eşua să îi fie de folos, „căci," a zis Dumnezeu, „te vei odihni, şi vei sta în partea ta, la sfârşitul zilelor." (Dan. 12:13, *AS*). Toţi oamenii cu aceeaşi credinţă sunt păstraţi în amintirea lui Dumnezeu, iar răscumpărarea lui Isus Cristos nu îi va uita pe noul pământ al noii lumi care este acum aproape.

[19] Astăzi ne-am apropiat de sfârşitul acestui sistem vechi de lucruri. El marchează timpul avertismentului final pentru toate naţiunile şi întreaga „eliberare

Cuprins

prin răscumpărare" aproape la îndemână pentru oamenii de toate felurile care se dovedesc cu bunăvoinţă. Înaintea noastră a tuturor este o alegere mare, adică, să primim darul lui Dumnezeu sau să îl lăsăm deoparte. Conform prezicerii corecte a lui Isus, evanghelia Împărăţiei este propovăduită ca mărturie pe tot pământul locuit. (1 Cor. 10:11; Mat. 24:14, *NW*). Persoanele care aud, înainte de a putea să-şi pună speranţa în marile binecuvântări ale Împărăţiei, trebuie să exercite credinţă în sângele vărsat al lui Isus Cristos. Ei trebuie să preţuiască eficacitatea sângelui Lui în deschiderea căii spre viaţă în acea nouă lume. Ei trebuie să fie ferm convinşi că există „un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, omul Isus Cristos, care S-a dat pe Sine însuşi ca răscumpărare corespunzătoare pentru tot felul de oameni." (1 Tim. 2:5, 6, *NW*, notă marginală). Ei trebuie să Îl mărturisească pe Isus Cristos ca pe salvatorul lor, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, şi să caute să se apropie de Dumnezeu cu ajutorul Lui, după calea schiţată în Cuvântul lui Iehova. Aceasta înseamnă că trebuie să se dedice Lui prin Cristos, conform principiilor de dreptate scrise în Sfintele Scripturi, să fie slujitori credincioşi ai lui Dumnezeu şi să îşi arate credinţa prin fapte.

[20] Înseamnă mai mult decât să te alături unei emoţionante „întâlniri de renaştere", religioasă la care ridici mâna şi spui că ai fost mântuit. Înseamnă mai mult decât să deschizi gura ca să zici: „Da, cred în Isus Cristos şi în sângele Lui vărsat." Dacă ar însemna doar asta, oricine ar putea să o facă, inclusiv beţivii, desfrânaţii, închinătorii la idoli şi ucigaşii. Dar Scripturile spun clar că asemenea persoane nu se califică pentru răscumpărare. (1 Cor. 6:9; Gal. 5:20, 21, *NW*) Nu, înseamnă, mai degrabă, dezvoltarea unui nou mod de viaţă şi lepădarea de cel vechi. Înseamnă eforturi conştiincioase ca să laşi faptele şi viaţa ta să fie guvernate de principiile stabilite ale Cuvântului lui Iehova, şi să păstrezi speranţa şi dorinţa puse în noua lume a dreptăţii. Înseamnă să urmezi sfatul apostolului Ioan, care a zis despre acest sistem stricat: „Nu iubiţi nici lumea şi nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea Tatălui nu este în el; … Mai mult, lumea trece şi aşa şi pofta, dar cel care face voinţa lui Dumnezeu rămâne în veac." – 1 Ioan 2:15-17.

[21] Deci, atunci ce să faceţi? „Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţa exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o, … pacea lui Cristos să vă stăpânească inima, … Cuvântul lui Cristos să sălăşluiască în voi din belşug în toată înţelepciunea. ... Şi, orice faceţi în cuvânt sau în faptă, faceţi totul în numele Domnului Isus, mulţumindu-i prin El lui Dumnezeu, Tatăl!" – Col. 3:9-17, *NW*.

[22] Dacă faceţi acest lucru, veţi umbla în lumină şi veţi urma un model de viaţă care vă va asigura mântuirea. Dar voi spuneţi: „Cum pot face aceasta? Este cu putinţă pentru mine să fac o asemenea schimbare totală, când toată viaţa mea am fost pregătit în căile acestei lumi vechi?" Da, este cu putinţă, altfel Isus Cristos nu ar fi murit ca să salveze orice fel de oameni din toate seminţiile, limbile şi naţiunile. Iar ei nu ar fi putut beneficia de această răscumpărare dacă nu le-ar fi fost cu putinţă să se schimbe şi să îşi făurească un nou model de viaţă. Deci, puteţi să o faceţi! Prin urmare, „După ce l-a ridicat pe Slujitorul său, Dumnezeu l-a trimis

Cuprins

mai întâi la voi ca să vă binecuvânteze, întorcându-vă pe fiecare de la faptele voastre rele." „Aşadar, căiţi-vă şi întoarceţi-vă, ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină timpuri de înviorare de la însuşi Iehova şi el să-l trimită pe Cristosul desemnat pentru voi, pe Isus, pe care cerul trebuie să-l păstreze până la timpurile de restabilire a tuturor lucrurilor despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinţilor săi profeţi din vechime." – Faptele 3:26, 19-21, *NW*.

[23] Cum veţi începe? Păi, mai întâi puneţi deoparte toate ideile religioase false pe care poate le aveţi că răscumpărarea lui Isus se aplică pentru *toţi* oamenii. Şi lăsaţi deoparte învăţăturile care vă spun că pentru a câştiga aprobarea lui Dumnezeu pentru viaţă aveţi nevoie doar de un trai decent şi să vă purtaţi cu alţii aşa cum aţi vrea să se poarte ei cu voi. Da, trebuie să lăsaţi deoparte aceste idei care v-au fost învăţate toată viaţa şi trebuie să începeţi să vă umpleţi mintea cu învăţăturile corecte ale Sfintelor Scripturi. Trebuie să „nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu." (Rom. 12:2, *NW*). Cu mintea voastră trebuie să începeţi, prin aprofundarea adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu fără nicio murdărie religioasă neadevărată de niciun fel. Acest adevăr vă va umple inima, de asemenea, şi vă va mişca pe calea mântuirii prin impulsionarea la fapte bune.

[24] Acest lucru nu înseamnă că veţi deveni acum perfecţi în carne. Nu înseamnă nici că veţi fi admiraţi de toţi oamenii care vă vor lăuda pentru viaţa voastră foarte morală. Ci înseamnă că veţi avea o poziţie dreaptă înaintea lui Dumnezeu şi serviciul vostru faţă de El va fi pe placul lui; şi că, prin urmare, meritul răscumpărării lui Cristos se va aplica în interesul vostru, pentru că îl căutaţi în modul potrivit. Credinţa voastră se va arăta în faptele voastre şi vă veţi ocupa locul cu alţi slujitori credincioşi ai lui Dumnezeu, atât din trecut, cât şi din prezent, şi „vă veţi bucura de pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos, datorită căruia aţi dobândit, prin credinţă, cale liberă la această bunătate nemeritată în care vă aflaţi acum!" – Rom. 5:1, 2, *NW*.

[25] Într-o astfel de poziţie, cu folosirea continuă a minţii şi inimii voastre pentru studierea căii minunate de salvare a lui Dumnezeu, şi a mâinilor voastre pentru fapte de laudă, veţi fi neclintiţi de orice s-ar întâmpla. (Rom. 5:3-5, *NW*) Veţi avea încredere deplină în Iehova Dumnezeu, fiind total conştienţi de iubirea Lui mare pentru noua lume şi pentru cei care caută să intre în ea. Veţi prinde curaj în cunoştinţa faptului că „Dumnezeu ne arată iubirea sa prin faptul că, pe când eram încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi. Cu atât mai mult deci, fiindcă acum am fost declaraţi drepţi prin sângele său, vom fi salvaţi de la mânie prin el. Căci, dacă prin greşeala aceluia singur, moartea a domnit prin el singur, cu atât mai mult cei ce primesc din belşug bunătate nemeritată şi darul dreptăţii vor trăi şi vor domni ca regi prin acesta singur, Isus Cristos." – Rom. 5:8, 9, 17, *NW*.

[26] Nu veţi fi alintaţi cu un sentiment fals de siguranţă în credinţa că Dumnezeu *trebuie* să folosească meritul răscumpărării lui Isus Cristos în interesul vostru, ci veţi preţui că eliberarea deplină prin răscumpărare este un dar minunat şi va fi primit doar de oamenii care îl caută pe calea îngustă pe care a dat-o

Cuprins

Dumnezeu. Aşadar, vă veţi feri de o întoarcere la căile şi obiceiurile rele ale lumii vechi, de o afundare cu bună ştiinţă în păcat din nou, ştiind că poate urma doar moartea; „căci, dacă practicăm intenţionat păcatul după ce am primit cunoştinţa exactă a adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o aşteptare înfricoşătoare a judecăţii şi o gelozie aprinsă care îi va mistui pe cei ce se împotrivesc." – Evrei 10:26, 27, *NW*.

[27] Nu faceţi nicio greşeală în această privinţă, Iehova Dumnezeu are un scop foarte precis de a da răscumpărare pentru omenire, iar cheia acestui scop stă în justificarea numelui Său măreţ. Zidirea unei noi lumi, inclusiv reînceperea unei societăţi omeneşti care I se va închina, face parte din acest scop al Lui în justificarea Sa ca suveran veşnic. Acest lucru ne ajută să înţelegem de ce plănuieşte plata unei răscumpărări prin Isus Cristos, căci prin ea un nucleu de oameni se califică să ia parte în „noul pământ" după Armaghedon, să dea naştere la copii şi să îi înveţe căile lui Dumnezeu. „Pentru că bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, care aduce salvare pentru oameni de orice fel s-a arătat, învăţându-ne să respingem tot ce este lipsit de pietate şi dorinţele lumeşti şi să trăim cu judecată sănătoasă, cu dreptate şi cu devoţiune sfântă în actualul sistem, în timp ce aşteptăm fericita speranţă şi manifestarea glorioasă a marelui Dumnezeu şi a Salvatorului nostru, Cristos Isus, care s-a dat pe sine pentru noi ca să ne elibereze de orice fel de nelegiuire şi să-şi cureţe un popor care să fie al lui, zelos pentru lucrări bune." – Tit 2:11-14, *NW*.

[28] Următoarea manifestare izbitoare a lui Dumnezeu şi a Fiului Său, Isus Cristos, la Armaghedon, nu va fi una plăcută pentru cei care nu se califică pentru meritul răscumpărării Lui. Va fi un act drept din partea lui Iehova, căci „este drept ca Dumnezeu să-i răsplătească cu necaz pe cei care vă provoacă necaz, dar pe voi, care suferiţi necaz, cu alinare împreună cu noi la revelarea Domnului Isus din cer cu îngerii săi puternici, într-un foc năprasnic, când va aduce răzbunare peste cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă de vestea bună despre Domnul nostru Isus. Aceştia vor suferi pedeapsa judecătorească a distrugerii veşnice dinaintea feţei Domnului şi a gloriei puterii sale, când va veni să fie glorificat în sfinţii săi şi să fie privit cu uimire în ziua aceea de toţi cei care au manifestat credinţă, pentru că mărturia noastră a fost primită cu credinţă în mijlocul vostru." (2 Tes. 1:6-10, *NW*). Nu fiţi tentaţi să fiţi adormiţi de învăţătura că Dumnezeu *trebuie* să salveze toţi oamenii. Nu o va face! Ci El pune răscumpărarea la dispoziţia „tuturor felurilor de oameni" care o vor primi în condiţiile pe care le pune El. Cercetaţi dacă îndepliniţi acele condiţii, fiindcă aceasta înseamnă viaţa voastră.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum nu şi-au atins scopul unei „eliberări" eficiente jertfele sub Lege, însă ce scop a fost servit?

Cuprins

2. Ce rol important a jucat sângele sub Lege, dar cum a făcut o mare schimbare venirea lui Isus?
3. În ce fel a fost superioară jertfa lui Isus?
4. De ce este o nebunie ca moartea de jertfă a lui Isus să fie privită ca zadarnică?
5. Ce întrebare importantă se pune, şi cum aduce pagubă oamenilor un punct de vedere greşit despre chestiuni?
6. Ce fapte simple sprijină punctul de vedere corect?
7. Ce situaţie perplexă prezintă relatarea din Matei 23 pentru cei care cred în „salvare pentru toţi”?
8. Ce punct de vedere sprijină instrucţiunile lui Isus pentru discipolii săi?
9. Cum există diferenţă între poziţia lui Satan, a lui Adam şi cea a omenirii în general?
10. Ce transformare trebuie să aibă loc în viaţa celui care beneficiază de pe urma răscumpărării?
11. Cum demonstrează ilustraţia despre „oi” şi „capre” că răscumpărarea este limitată? De ce?
12. Ce alte fapte arată o limitare a răscumpărării?
13. Cum marchează Biblia selectivitatea răscumpărării?
14. Ce altă relatare din Biblie sprijină disponibilitatea răscumpărării pentru toţi oamenii, dar în condiţiile specifice ale lui Dumnezeu?
15. Cum se întâmplă că „mulţimea mare” nu-i poate cuprinde pe toţi oamenii?
16. Ce „lume” a iubit Dumnezeu, care l-a îndemnat să-şi dăruiască Fiul? Ce trebuie să demonstreze fiecare persoană în această privinţă?
17. Cum a fost situaţia lui Avraam asemănătoare cu a noastră?
18. De ce răscumpărarea nu va rămâne nerealizată pentru oamenii credinţei din zilele de altădată?
19. Ce mare alegere se află astăzi înaintea tuturor oamenilor şi ce este absolut necesar din partea lor?
20. De ce simplele expresii ale credinţei sunt excluse? Ce se cere cu adevărat?
21. Ce trebuie făcut, deci?
22. O poţi face? De ce şi cum?
23. Unde este punctul de plecare? Cum este implicată inima?
24. Dacă nu vei deveni acum perfect, ce face pentru tine această înţeleaptă cale de acţiune?
25. Ce cunoştinţă şi încredere îţi va aduce aceasta?
26. Împotriva întoarcerii în ce stare trebuie să te păzeşti? De ce?
27. Care este cheia pentru a înţelege scopul lui Dumnezeu în furnizarea răscumpărării?
28. Ce apariţie a lui Isus Cristos va fi atât o binecuvântare, cât şi un timp de necaz? Ce examinare trebuie făcută acum de fiecare persoană?

Cuprins

SCRISOARE REFERITOARE LA „CERURILE NOI ŞI PĂMÂNTUL CEL NOU”

Deoarece e de interes general, publicăm următoarea scrisoare interesantă adresată de a 22-a promoţie a şcolii Gilead preşedintelui Societăţii Turnul de Veghere.

9 noiembrie 1953
Dragă frate Knorr,

Noul pământ a luat fiinţă în 1919! Acesta e cu adevărat un lucru ce le întăreşte credinţa tuturor celor care iubesc adevărul şi dreptatea. Noi, studenţii celei de-a 22-a promoţii a Şcolii Gilead, după ce am încheiat un studiu captivant al cărţii *Ceruri noi şi un pământ nou*, suntem foarte recunoscători „Dătătorului fiecărui dar bun şi perfect” pentru această îngrijire şi, prin intermediul dumneavoastră, vrem să ne exprimăm sincerele mulţumiri „servului credincios şi înţelept”.

Încă de la primul capitol al cărţii a crescut foarte mult aprecierea noastră faţă de Iehova, Dumnezeul nostru, care nu ne lasă în ignoranţă şi nici la mila oamenilor de ştiinţă lumeşti, ci mai degrabă ne invită să-I adresăm întrebări cu referire la scopurile şi activităţile pe care le are pentru a binecuvânta omenirea. Cu o puternică simplitate, am primit răspunsuri logice şi scripturale la întrebările noastre, pe măsură ce am parcurs repede studiul revelator despre creaţie ce ne-a dezvăluit minunata armonie dintre adevărata ştiinţă şi Cuvântul Său.

Apoi, atenţia ne-a fost atrasă irezistibil de relatarea din capitolul 28 al cărţii Ezechiel în care e prezentată asemănarea izbitoare dintre comportarea odată credincioasă, dar mai apoi trădătoare, a împăratului Tirului faţă de poporul lui Dumnezeu; cum aceasta se potriveşte exact cu perfida acţiune a principalului duşman, Satan Diavolul, în care această profeţie îşi găseşte împlinirea majoră.

Oricât de interesante au fost aceste adevăruri pentru noi, o şi mai mare bucurie am avut atunci când am înţeles clar cum stă treaba cu stabilirea şi modul de operare al societăţii Lumii Noi. Din moment ce „cerurile noi” se află mai sus decât „pământul cel nou”, existenţa unor ceruri drepte va garanta şi existenţa unui pământ drept. Cât de potrivit ni se pare, în acest caz, să ne bucurăm de calificările Pietrei de temelie încercată şi probată, adică Isus Cristos! Dacă punem în contrast calea sa de acţiune cu eşecul sub încercare a originalului „heruvim ocrotitor”, vom reuşi să subliniem calităţile puternice, rezistente şi perfect drepte ale temeliei lumii noi, pusă în primul caz în anul 33 A.D. în Sionul ceresc, dar, mai apoi, la scară largă, în anul 1914 A.D., când a luat naştere împărăţia.

Urmărind istoria oraşului profetic Sion, sau Ierusalim, până la sfârşitul său tragic şi via descriere a pustiirii Israelului spiritual de după aceea, ne-a pregătit pentru expunerea magistrală din Isaia 66. Sărăcia şi pustiirea au luat sfârşit! Într-o

Cuprins

singură zi, ziua lui Iehova, organizaţia universală a Sionului dă naştere unui guvern ceresc de parte bărbătească în 1914, iar în 1919 creează o naţiune nouă şi o nouă ţară! Fiind eliberată din robia babiloniană, noua naţiune a rămăşiţei unse este adusă în noua ţară pentru a întreprinde o activitate organizată, locuitorii fericiţi ai acestei ţări alcătuind astfel „noul pământ”. Ne-am bucurat şi mai mult când am înţeles acest lucru, mai ales după ce am aflat că ţara, o organizaţie vizibilă, s-a extins acum, cuprinzând şi mai mulţi locuitori, adică „străinii”, oameni cu bunăvoinţă din toate ţările şi din „insulele îndepărtate” care se alătură noii naţiuni în construirea ţării, adică a organizaţiei societăţii Lumii Noi.

Aflând că cele scrise în Isaia 65:25 pot fi aplicate acum şi în sensul că „pământul cel nou” e lipsit de orice bestialitate, animalism şi dispoziţie vicioasă de a-i răni pe asociaţi ne sporeşte şi mai mult aprecierea faptului că trăim şi lucrăm în societatea Lumii Noi.

Dovedind un caracter urgent, cartea ne îndreaptă atenţia către Luca 21:20, 21, subliniind semnificaţia profetică a „lucrului dezgustător care cauzează pustiire” referitor la ‘Ierusalimul înconjurat de armate campate’. Toţi sunt rugaţi insistent să urmeze calea de acţiune a creştinilor credincioşi care, atunci când armatele romane au înconjurat pentru prima dată Ierusalimul în anul 66 A.D., au considerat pe bună dreptate că acesta era semnul prezis de Isus şi „au fugit la munţi”. Astfel că, în prezent, în timp ce vedem cum forţele totalitare de stânga, cuprinse în modernul „lucru dezgustător”, alianţa dintre religia apostată şi Naţiunile Unite, care s-a aliniat împotriva Ierusalimului antitipic, oare acest lucru nu ar trebui să-l pună în alertă pe cititorul cu discernământ că trebuie să fugă degrabă către organizaţia lui Dumnezeu, adică societatea Lumii Noi?

Într-o notă de optimism, ultimul capitol ne oferă o viziune clară a funcţionării societăţii lumii noi după Armaghedon. Păşind în calitate de pionieri pe un pământ curăţat, ei vor realiza, sub îndrumarea societăţii lumii noi, proiecte formidabile de reconstrucţie. Viaţa în paradisul ce se va instaura nu va fi niciodată monotonă, ci va fi un motiv de încântare zilnică, fiind încălzită mereu în iubirea lui Dumnezeu, a Regelui Său şi a aproapelui. Acest pământ transformat nu se va sfârşi niciodată, ci va fi protejat de Creatorul „cerurilor noi şi al pământului nou”, urmând a fi un monument veşnic, ce va mărturisi justificarea suveranităţii Sale universale şi a numelui Său cel sfânt.

În perioada dintre momentul actual şi Armaghedon credem că această publicaţie va reprezenta mijlocul prin care multe mii vor fi îndrumate să se asocieze cu societatea Lumii Noi. Având un titlu izbitor, oferind speranţe concrete, o bogăţie de dovezi biblice, ilustraţii colorate şi o hartă a datelor istorice, noi, alături de restul fraţilor noştri din cadrul societăţii Lumii Noi, aşteptăm cu nerăbdare să oferim acest manual recent tipărit în cadrul serviciului din casă în casă. Suntem siguri că acesta reprezintă o excelentă unealtă în cadrul studiilor biblice la domiciliu. Mai presus de toate, suntem convinşi că această carte se va dovedi extrem de avantajoasă la studiile de carte realizate din cadrul adunărilor, unde analiza acesteia va spori credinţa şi aprecierea tuturor asociaţilor societăţii Lumii Noi.

În urma studiului pe care l-am făcut noi înşine asupra acestei cărţi, am devenit nerăbdători, cu o credinţă şi un zel sporite de a ajunge la timpul în care vom putea mult mai mult să-i ajutăm pe cei care ‘suspină şi gem’ să aprecieze „cerurile noi” ale lui Iehova şi să obţină viaţă veşnică în cadrul dreptului Său „pământ nou”.

Colaboratorii dumneavoastră în interesele societăţii Lumii Noi,
STUDENŢII CELEI DE-A 22-A PROMOŢII
A ŞCOLII GILEAD

GĂSIREA UNOR URECHI ASCULTĂTOARE ÎN THAILANDA

Am primit următoarea scrisoare de la misionarii Societăţii Turnul de Veghere din Thailanda: „Pentru a ajunge la satul Pe Pong, a trebuit să parcurgem vreo 24 km (adică vreo 15 mile) cu autobuzul, călătorie ce a durat patru ore. După aceea, am mai parcurs vreo câţiva kilometri traversând lanuri de orez inundate. Am fost bine primiţi de către săteni şi după ce ne-am odihnit câteva minute, am început să anunţăm lectura biblică ce urma să fie ţinut în acea seară.

Lectura a început la ora 7 seara, toată lumea stând aşezată pe podea. Niciodată nu am avut un public mai atent ca cel din seara respectivă. Mulţi dintre ascultători şi-au adus cu ei Biblii uriaşe, iar din când în când verificau dacă ceea ce spunea vorbitorul se potrivea cu ce scria în Biblie. La sfârşitul lecturii am descoperit că peste 70 de oameni veniseră prin întuneric, trecând peste lanuri de orez inundate şi pline de şerpi şi străbătând drumuri, iar unii parcurseseră chiar distanţe apreciabile. Însă ei nu au vrut să plece acasă după ce au ascultat o lectură, ci voiau mai mult. Astfel că s-au ţinut mai multe lecturi, după care li s-a răspuns la mulţimea de întrebări. Era ora unu noaptea atunci când toţi au putut pleca mulţumiţi acasă.

În dimineaţa următoare, la ora 10, sătenii s-au adunat iar, dorind să mai asculte o loectură şi chiar aşa a fost. Trei tineri au vrut să vadă cum îşi desfăşoară activitatea de predicare martorii lui Iehova, aşa că ni s-au alăturat.

La ora şapte seara, am ţinut un studiu biblic cu ajutorul revistei *Turnul de veghere,* iar unii dintre noii noştri prieteni au oferit şi ei răspunsuri la fel de bine ca fraţii noştri. Apoi am mai ţinut o lectură biblică la care au participat 60 de săteni. Ei au pus întrebări până la ora 12 noaptea şi ne-ar mai fi ţinut acolo şi mai mult, dar le-am spus că voiam să mergem la culcare. După ultimul discurs, bătrânul acelei adunări s-a exprimat astfel: ‘Noi am primit cu braţele deschise pe oricine a venit cu Cuvântul lui Dumnezeu şi pe orice grup religios existent în Thailanda. Însă niciodată nu am mai fost vizitaţi de oameni asemenea vouă, martorii lui Iehova.’”

Cuprins

PERFECŢIONAŢI-VĂ ÎN LUCRAREA VOASTRĂ

Când vine vorba de lucrare, Iehova este marele Consumator de energie. El nu oboseşte niciodată în a-Şi împlini scopurile, El duce întotdeauna la bun sfârşit ceea ce începe şi lucrează cu o îndemânare desăvârşită. Gândindu-ne la lucrările sale de creare, ne vedem constrânşi să exclamăm: „Iehova, cât de numeroase sunt lucrările Tale! Tu le-ai făcut pe toate cu înţelepciune.” – Ps. 104:24, *AS*.

Exemplul lui Iehova în calitate de Lucrător a fost urmat de către Isus Cristos. În primul rând, El a lucrat alături de Tatăl Său în cadrul monumentalei însărcinări de construire a universului. Apoi, după ce a fost trimis pe pământ, El a lucrat cu loialitate, dând dovadă de un zel arzător şi o minunată îndemânare, împlinind scopul întreit pentru care a fost trimis, adică să mărturisească adevărul, să-Şi dea viaţa pentru a răscumpăra oamenii şi să justifice numele Tatălui Său păstrându-şi integritatea sub încercare.

Pentru ca lucrarea de mărturie să continue şi ca alţii să poată lua parte la justificarea numelui lui Iehova, păstrându-şi integritatea şi obţinând beneficiile oferite de răscumpărarea Sa, atunci când se afla pe pământ, Isus Cristos a alcătuit o organizaţie de slujire cu cei 12 apostoli ai Săi, pe care I-a pregătit personal.

Chiar dacă după moartea apostolilor a avut loc o mare cădere, rezultatul acestui lucru fiind doctrinele false pe care le învaţă creştinătatea în prezent, o creştinătate indolentă şi dezbinată de o deosebire făcută între cler şi laici, totuşi în ultimii ani, prin intermediul Cuvântului Său, al spiritului Său şi al providenţei Sale ce oferă îndrumare, Iehova a stabilit din nou pe pământ o organizaţie de slujire care să-I împlinească scopurile. Cunoscută drept Societatea Lumii Noi, ea aduce oamenilor adevărul, nu are nici o distincţie între cler şi laici, ci toţi membrii ei lucrează şi predică.

Şi voi, slujitorii individuali în organizaţie, peste care stă sarcina predicării veştii bune a Împărăţiei, în timp ce înaintaţi cu zel, aduceţi-vă aminte că efortul făcut nu este totul; rezultatele sunt cele care contează în analiza finală, şi ne putem aştepta la rezultate numai dacă efortul este depus eficient şi dacă vă perfecţionaţi în lucrarea voastră.

[Note de subsol]
Pentru detalii, vezi numărul din 1 aprilie 1953 al revistei *Turnul de veghere*



• Jocurile de noroc reprezintă o încălcare a principiilor biblice? Este greşit ca un creştin să aibă un serviciu lumesc într-un proiect ce implică jocuri de noroc, cum ar fi o loterie legală sau într-un cazinou? – V.W, Haiti, Indiile de Vest

Cuprins

Creştinii trebuie să lucreze pentru a avea un venit. „Lucraţi cu mâinile voastre după cum v-am poruncit, ca să vă purtaţi cuviincios cu cei de afară şi să nu aveţi nevoie de nimic.” „Când eram la voi vă dădeam această poruncă: ‘Dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce.’ Unor astfel de oameni le dăm porunca şi îndemnul în Domnul Isus Cristos ca, lucrând în linişte, să mănânce mâncarea pe care şi-o câştigă singuri.” „Ne străduim să facem totul în mod cinstit nu numai în ochii lui Iehova, ci şi în ochii oamenilor.” „Faceţi lucruri pe care toţi oamenii le consideră bune.” „Într-adevăr, dacă cineva nu se îngrijeşte de ai lui, mai ales de membrii familiei lui, a renegat credinţa şi este mai rău decât un necredincios.” (1 Tes. 4:11,12; 2 Tes. 3:10,12; 2 Cor. 8:21; Rom. 12:17; 1 Tim. 5:8, *NW*). Când joci jocuri de noroc nu înseamnă că oferi un serviciu pentru banii pe care-i câştigi, ci înseamnă să obţii ceva pentru nimic de la cineva care nu vrea să ai lucrul respectiv. Mai mult, jocurile de noroc devin adesea o dependenţă pentru unii care pierd atât de mult, încât aceştia nu mai sunt capabili să se îngrijească de ai lor.

Dar dacă jucătorul de noroc îşi poate permite să piardă, acest lucru permiţându-i în continuare să îşi întreţină familia sau să îşi împlinească alte obligaţii? Dacă îşi permite să piardă acei bani, oare aceştia nu ar putea fi mai bine folosiţi decât pentru îmbogăţirea jucătorilor profesionali, a gangsterilor, a escrocilor şi a infractorilor? Chiar dacă profiturile sunt pentru susţinerea guvernului, oare motivul jucătorului nu este unul greşit? Oare el nu doreşte să câştige bani fără a oferi niciun serviciu în schimb? El nu doreşte să ofere guvernului, ci să primească de la guvern. Marea majoritate a oamenilor se plâng cu privire la taxele impuse de guvern şi de aceea nu vor să mai dea bani. Banii unui creştin pot fi folosiţi într-un scop mai bun decât pentru jocurile de noroc. Dacă îşi permite să îi piardă, înseamnă că îşi permite să îi şi dăruiască. Atât timp cât unii dintre fraţii săi spirituali sunt săraci, îşi poate folosi surplusul de bani pentru a achita o datorie: „Dacă unul dintre fraţii tăi sărăceşte în mijlocul tău, în vreunul dintre oraşele tale, în ţara ta, pe care ţi-o dă Iehova, Dumnezeul tău, să nu-ţi împietreşti inima şi să nu-ţi închizi mâna faţă de fratele tău sărac.” (Deut. 15:7, *NW*) E mai bine să-i dăruiţi fratelui vostru decât să pierdeţi în faţa unor jucători. De asemenea, e mai bine să contribuiţi la lucrarea lui Iehova decât la bunăstarea jucătorilor de noroc: „Cinstiţi-L pe Iehova cu averile voastre.” (Prov. 3:9, *AS*) Prin urmare, un creştin nu trebuie să vrea să joace la jocuri de noroc şi să câştige ceva pentru care nu a oferit niciun fel de serviciu cinstit sau de bunuri, nici nu trebuie să prefere să joace şi să piardă bani pe care i-ar putea folosi în scop creştin.

Mai sunt şi alte motive biblice ce interzic jocurile de noroc. Isus a spus: „După roadele lor îi veţi recunoaşte. Se culeg vreodată struguri din spini sau smochine din mărăcini? Tot aşa, orice pom bun dă roade bune, dar orice pom rău dă roade rele; pomul bun nu poate da roade rele, nici pomul rău nu poate da roade bune. Orice pom care nu dă roade bune este tăiat şi aruncat în foc. Într-adevăr, după roadele lor îi veţi recunoaşte pe oamenii aceştia.” (Mat. 7:16-20, *NW*). Jocurile de noroc se bazează pe egoism şi slăbesc trăsăturile morale ale unui om. Acestea îi ispitesc pe mulţi oameni la obiceiul de a trişa şi a deveni ticăloşi.

Cuprins

Activităţile ce implică jocurile de noroc sunt administrate sau controlate în mare parte de către gangsteri şi escroci, iar acest imperiu criminal produce roade stricate ale violenţei şi crimei. Creştinii nu vor să ia parte la păcatele jocurilor de noroc şi nici destinatarii plăgilor acestora. „Iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele, iar unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns peste tot cu multe dureri.” – 1 Tim. 6:10, *NW*.

Pe termen lung, cei care administrează jocurile de noroc nu pierd niciodată. Jucătorii, ca grup, nu câştigă niciodată. Şansele matematice sunt stabilite în aşa fel încât cei care controlează jocurile de noroc să câştige la scară mare. Pentru a câştiga, jucătorii se bazează pe noroc şi nu pe îndemânare, pe presupuneri, şi nu pe logică. Drept urmare, majoritatea jucătorilor au tendinţa de a fi superstiţioşi, bazându-se pe bănuieli şi încrezându-se în noroc, destin şi şansă. Oamenii din vechime jucau şi se bazau pe zeii şi zeiţele lor pentru a avea noroc. Când evreii s-au lepădat de credinţă, au căzut în practicile ticăloase ale naţiunilor păgâne şi le-au oferit jertfe zeilor şi zeiţelor falşi, printre care se aflau şi zeităţile jucătorilor de noroc. Într-o astfel de ocazie, Iehova i-a spus poporului Său delincvent: „Pe voi care părăsiţi pe Iehova, care uitaţi muntele Meu cel sfânt, care pregătiţi o masă pentru Noroc, şi care închinaţi vin amestecat Destinului vă voi destina să muriţi de sabie, toţi veţi fi îngenunchiaţi măcelului.” (Isaia 65:11,12, AS) Sau aşa cum spune traducerea *Leeser*: „Voi cei care aţi pregătit o masă pentru zeul Norocului şi care aţi umplut jertfa de băutură pentru Destin.” Traducerea lui Moffatt spune: „Aţi înşirat mese înaintea Norocului şi aţi dat chefuri în cinstea Sorţii.” Evreii au avut probleme cu Iehova atunci când le-au oferit jertfe zeilor şi zeiţelor jucătorilor de noroc.

Organizaţiile bisericilor catolice şi protestante din creştinătate desfăşoară numeroase activităţi legate de jocurile de noroc, încercând să justifice acest lucru oferind numeroase motive. Ei spun că jocurile de noroc nu dăunează moralei. Multe guverne sunt de aceeaşi părere scoţând în ilegalitate jocurile de noroc. În unele localităţi în care jocurile de noroc sunt ilegale, anumite grupuri bisericeşti au încălcat legea pentru a juca. În loc să ofere o conducere superioară în chestiuni de morală, multe biserici au un cod etic scăzut şi îşi încurajează membrii să decadă prin acestea. Efectele devastatoare pe care le au jocurile de noroc asupra conduitei morale a oamenilor sunt cât se poate de evidente pentru toţi cei care nu sunt orbiţi de propria lăcomie. Urmărind interesul unor standarde morale ridicate, iată ce porunceşte legea lui Iehova: „Să nu pofteşti.” (Rom. 7:7; Ex. 20:17, *NW*). Jucătorii de noroc poftesc la banii altora, încercând să-i obţină fără muncă. A pofti nu te îmbogăţeşte moral, ci te degradează.

Bisericile se scuză spunând că mizele sunt mici şi, drept urmare, nu au niciun efect asupra jucătorilor. Isus a spus: „Cine este credincios în foarte puţin este credincios şi în mult şi cine este nedrept în foarte puţin este nedrept şi în mult.” (Luca 16:10, *NW*). Dacă e greşit să joci la jocuri de noroc, suma nu este factorul decisiv. Nu trebuie să încălcăm principiile. Satan foloseşte încălcări mici şi aparent neînsemnate pentru a deschide calea spre păcate mai mari. Unele lucruri, cum ar fi a mânca şi a bea devin rele atunci când sunt înfăptuite în exces,

Cuprins

depăşindu-se limita moderaţiei. Însă, acest lucru nu e valabil şi în cazul jocurilor de noroc. Pierderile mici se acumulează şi după un timp devin dolari ce ar putea fi mai bine folosiţi sau ar putea fi dăruiţi în loc să fie storşi în urma folosirii de momeala speranţei într-un câştig mai mare. Mai rău de atât, jocurile de noroc neînsemnate pot crea dependenţă ce-i poate aduce consecinţe dăunătoare jucătorului.

Organizaţiile religioase au căutat să justifice existenţa jocurilor de noroc arătând spre sorţii folosiţi în Israel. E adevărat, israeliţii foloseau sorţii, dar nu ca sport, de plăcere sau pentru câştig material. Nu se punea niciun pariu, nu se câştiga şi nici nu se pierdea. Sorţii nu erau folosiţi pentru îmbogăţirea templului, a preoţilor sau pentru milostenie, ci doar pentru a arăta decizia lui Iehova în privinţa unei situaţii. „Sorţul e aruncat în poala hainei, dar decizia Îi aparţine lui Iehova." (Prov. 16:33, *Da*). Acesta reprezenta un mijloc de încheiere a unei dispute: „Sorţii pun capăt unei dispute şi decid între nişte rivali puternici." (Prov. 18:18, *AT*). Sorţii nu erau folosiţi asemenea jocurilor de noroc şi nu ar trebui să răstălmăcim să pară aşa.

Mulţi oameni vor recunoaşte faptul că, în general, jocurile de noroc sunt un lucru greşit, dar consideră că, dacă jocurile sunt organizate de o biserică pentru ca aceasta să-şi finanţeze activitatea sau pentru acte de caritate, totul este în ordine. De fapt, nu face decât să te ducă pe un drum greşit. Astfel, face apel la motive greşite, atrăgând şi momind victima prin speranţele ei egoiste de a câştiga. Cel ce dă nu doreşte să dea, ci doreşte să câştige, să obţină banii celorlalţi jucători în loc să îngăduie ca toţi banii să ajungă la biserică. Dacă jucătorii ar oferi fără a avea perspectiva câştigului, atunci toţi banii ar putea fi folosiţi pentru activităţile bisericii, fără ca o parte din ei să se scurgă înapoi spre jucători. Jocurile de noroc erau excesive în Roma păgână şi în întregul Imperiu Roman, dar nici Isus, nici apostolii sau alţi creştini nu au autorizat jocurile de noroc ca fiind o sursă de venit pentru Biserică.

Biblia ne arată cum trebuie obţinute fondurile pentru susţinerea acţiunilor de caritate: „Hoţul să nu mai fure, ci mai degrabă să muncească din greu, făcând cu mâinile lui o muncă bună, ca să aibă ce să-i dea celui în nevoie." (Efes. 4:28, *NW*). Trebuie să dăruim din dragoste, nu să pierdem la jocurile de noroc. Când aduna bani pentru ajutorarea fraţilor nevoiaşi, Pavel nu i-a lăudat pe cei trişti care pierduseră, ci a spus: „Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dă cu bucurie.." (2 Cor. 9:7, *NW*) Pe Iehova nu Îl interesează pierderile de la jocurile de noroc, ci darurile oferite cu bucurie. În cazul jocurilor de noroc desfăşurate în cadrul bisericii câştigătorii sunt cei bucuroşi fiindcă ei sunt cei care au primit banii, şi nu nevoiaşii pentru care se fac actele de caritate. Ei sunt bucuroşi de păstrarea câştigurilor şi nu de dăruire în urma pierderii. Fiindcă enoriaşii refuză să dăruiască din iubire creştinească, clerul organizează jocuri de noroc pentru a învinge egoismul necreştin şi să scoată bani din buzunarele închise. Când caritatea este obligată de pofta de a obţine ceva, acesta nu e un gest creştin, căci nu seamănă cu ceea ce a spus Isus că trebuie făcut: „Când dai un prânz sau o cină, nu-i chema

Cuprins

nici pe prietenii tăi, nici pe fraţii tăi, nici pe rudele tale, nici pe vecinii bogaţi. S-ar putea ca, într-o bună zi, să te invite şi ei, iar aceasta ar fi o răsplată pentru tine. Ci, când dai un ospăţ, invită-i pe săraci, pe infirmi, pe şchiopi şi pe orbi şi vei fi fericit, pentru că ei n-au cu ce să te răsplătească. Căci vei fi răsplătit la învierea celor drepţi." (Luca 14:12-14; *NW*). Jucătorii de noroc din creştinătate îşi doresc mai mult decât o răsplată, ei vor să fie plătiţi pentru nimic. Ei nu au credinţă să caute să obţină o răsplată în urma învierii. Adevăraţii creştini nu sunt obligaţi să piardă pentru a dărui.

Poate un creştin să fie angajat într-o activitate de jocuri de noroc ce e recunoscută legal? Poate că el crede că da, dacă nu joacă şi el sau dacă nu le permite fraţilor săi spirituali să joace apelând la serviciile sale. Poate că unul face acest lucru cu bună ştiinţă, în timp ce altul nu o poate face cu conştinţa curată. Fiecare trebuie să decidă pentru el dacă poate face acest lucru din conştinţă. Fără îndoială că e de preferat să nu fii în preajma unor astfel de activităţi, iar creştinul ar putea încerca, în mod înţelept, să îşi schimbe serviciul. E o chestiune în care fiecare trebuie să decidă de unul singur, ţinând cont de circumstanţele în care se află şi de propria conştiinţă. Societatea Turnul de Veghere nu decide cu privire la locul de muncă al cuiva, după cum am afirmat şi înainte, în numărul din 15 septembrie 1951 al *Turnului de veghere*, la pagina 574.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 FEBRUARIE 1954 Nr. 4

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

MEMORIA LUI DUMNEZEU - Pag.115

APATIA SPIRITUALĂ CHINUIEŞTE CLERUL - Pag.123

„RESPECTAŢI PORUNCA ÎN MOD IREPROŞABIL ŞI FĂRĂ PATĂ” - Pag.125

AMENINŢĂRILE EŞUEAZĂ SĂ CLATINE PE CONVERTIŢII SIKH - Pag.129

LIBERTATE DE TEAMĂ–POATE FI REALIZATĂ? - Pag.130

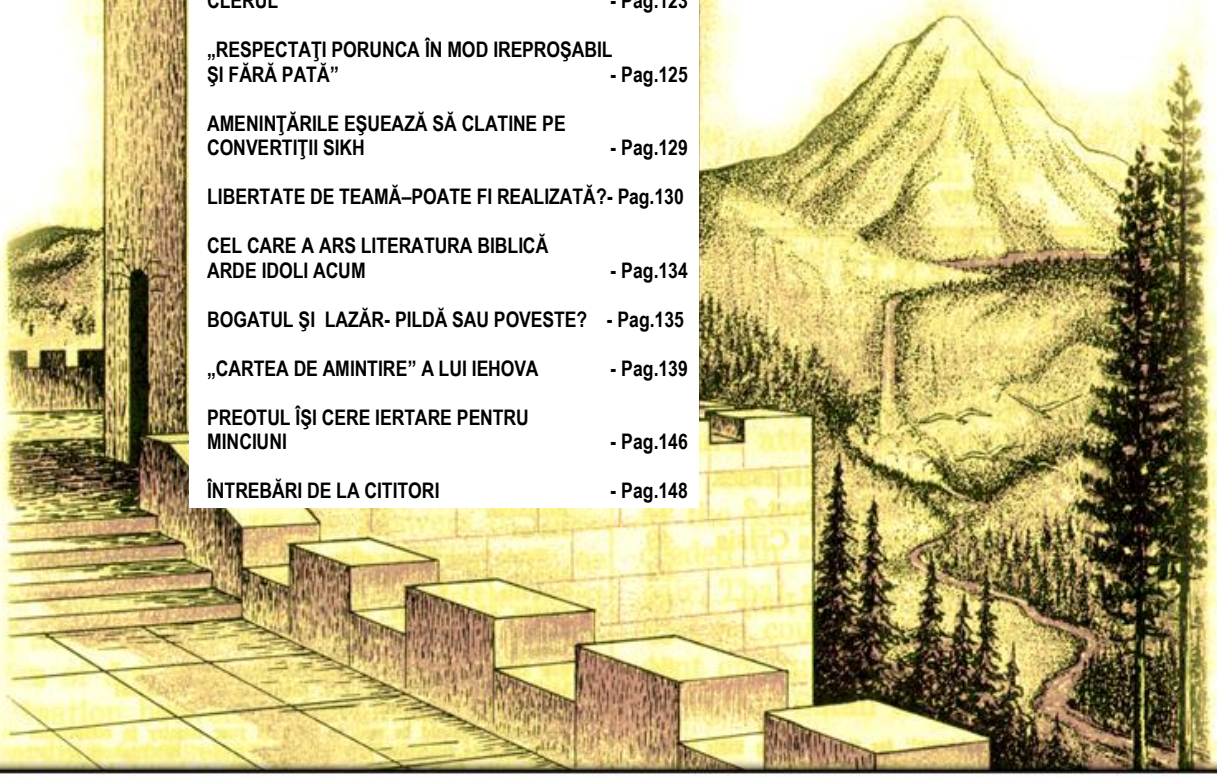
CEL CARE A ARS LITERATURA BIBLICĂ ARDE IDOLI ACUM - Pag.134

BOGATUL ŞI LAZĂR- PILDĂ SAU POVESTE? - Pag.135

„CARTEA DE AMINTIRE” A LUI IEHOVA - Pag.139

PREOTUL ÎŞI CERE IERTARE PENTRU MINCIUNI - Pag.146

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.148



“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

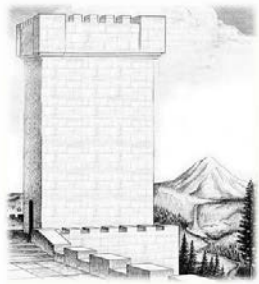
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

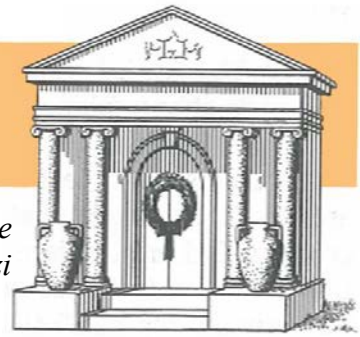
Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Februarie 1954 **Nr 4**

MEMORIA LUI DUMNEZEU



„Nu vă miraţi de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul său şi vor ieşi afară.”- Ioan 5:28, 29, NW.

Omul *perfect* este o reflecţie perfectă a Creatorului său glorios. Astfel a fost la începutul vieţii umane pe pământ, şi aşa va fi din nou atunci când, sub administrarea „Oraşului Sfânt, Noul Ierusalim,” Dumnezeu îşi va reînnoi reşedinţa pentru omenire. Apoi, când toate lucrurile vor fi înnoite şi modelul de viaţă al fiecărei persoane va fi în cele din urmă vindecat de orice imperfecţiune, atunci din nou, toţi cei care locuiesc pe acest pământ reînnoit vor oglindi perfect asemănarea cu Făcătorul lor, precum reflectă frumos un bazin cu apă liniştită şi limpede cerul serii, şi fiecare detaliu al rocilor şi frunzişului înconjurătoare. Acesta este un timp bine pus în valoare pentru a fi vizualizat şi aşteptat cu nerăbdare, dar totul depinde, printre altele, de memoria lui Dumnezeu. – Apoc. 21:2-5; 22:1-3, *NW*.

2. Nu vă spuneţi: ‘Oh, da, dar acea zi este foarte departe, şi între timp, mă simt foarte înrobit de sistemul actual rău şi de influenţa sa corupătoare.’ Scopul acestui articol este să vă ajute să apreciaţi că aceasta este o zi a judecăţii, şi că este posibil şi imperios necesar, chiar acum, să vă aduceţi modelul vostru de viaţă în conformitate cu cerurile noi şi pământul cel nou, ca un membru al societăţii Lumii Noi. Aceasta este o zi de decizie, fie pentru, fie împotriva dorinţei şi a scopului sfinte şi drepte ale lui Dumnezeu. După cum i s-a spus lui Ioan imediat după viziunea glorioasă mai sus menţionată: „Timpul fixat este aproape. Cine practică nedreptatea să practice mai departe nedreptatea, iar cel murdar să se murdărească mai departe, dar cel drept să practice mai departe dreptatea, iar cel sfânt să fie mai departe sfinţit.” – Apoc. 22:10, 11, *NW*.

3. Încă mai spuneţi că lucrurile sunt mult prea împotriva voastră, şi sunteţi nedumeriţi de afirmaţia că totul depinde de memoria lui Dumnezeu? Ca răspuns, şi în scopul de a obţine perspectiva corectă a acestei lecţii şi a subiectului în cauză, permiteţi-ne să o abordăm din punctul de vedere al apostolului, în argumentul său din Evrei capitolul 11. Acest capitol va fi familiar pentru mulţi dintre cititorii noştri, ca o definiţie şi o relatare măreaţă despre credinţă. Şi aşa şi este, desigur,

Cuprins

dar întreţesută acolo este însăşi esenţa subiectului nostru cu privire la memoria lui Dumnezeu, de asemenea, în ceea ce priveşte aspectul modelului nostru de viaţă. Poate că ar trebui să explicăm imediat că prin expresia „model de viaţă", ne referim pur şi simplu la genul de persoană care eşti şi la felul de viaţă pe care îl trăieşti, după cum eşti guvernat de anumite principii călăuzitoare, sau, cum este valabil în cazul multora astăzi, de către o lipsă totală de principii, doar fiind dus de vânt, în aval, de curente dominante.

4. Veţi observa că în Evrei capitolul 11, apostolul prezintă fiecare persoană numită, cu expresia: „Prin credinţă …". Apoi el continuă aceasta, în fiecare caz, cu dovezi consemnate care mărturisesc credinţa puternică a acelei persoane. Da, dar credinţa în cine şi în ce? Aceasta este întrebarea care ne priveşte în acest moment, şi Pavel răspunde la aceasta spunând că „cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există şi că El devine răsplătitorul celor ce Îl caută stăruitor." (Evrei 11:6, *NW*). Aceasta înseamnă nu numai recunoaşterea faptului că există un Dumnezeu, ci că El există dintotdeauna, sau va exista întotdeauna, că El este cel ce există prin Sine Însuşi. (Ps. 90:2). Împreună cu aceasta trebuie să credem, de asemenea, în promisiunea unei recompense pentru cei care Îl caută cu sinceritate. Şi, din moment ce Dumnezeu există din veşnicie, atunci rezultă în mod logic că bucuria răsplătirii va continua pentru totdeauna pentru cel care păstrează favoarea lui Dumnezeu. Şi care este atunci răsplata? Scriitorul extinde acest subiect puţin mai târziu, în acelaşi capitol, când spune cum toate acele persoane ale credinţei „năzuiesc spre un loc mai bun, unul care aparţine cerului" şi că Dumnezeu „a pregătit un oraş pentru ei". Totuşi, mai târziu, în aceeaşi scrisoare, el identifică în mod clar acel oraş ca fiind „un oraş al Dumnezeului celui viu [care există prin sine însuşi], Ierusalimul ceresc" (Evrei 11:16, 12:22, *NW*; a se vedea, de asemenea, Apocalipsa 21:2, *NW*). Aceasta ne duce cu gândul direct la percepţia finală a modelului divin. În acelaşi timp facem legătura cu trecutul îndepărtat, întrucât Pavel îl clasifică pe Abel ca fiind primul dintre cei care au manifestat adevărata credinţă. Această legătură a trecutului îndepărtat cu viitorul îndepărtat este punctul în care intervin memoria şi modelul. Aceste două cuvinte sunt strâns legate şi ne propunem să le discutăm pe scurt în acest moment.

MEMORIA

5. Ce este memoria? Memoria este facultatea mentală prin care reţinem şi ne amintim idei şi impresii anterioare. Noi nu trebuie să ne preocupăm cu privire la modul cum funcţionează memoria în creierul uman; într-adevăr, ne îndoim dacă poate fi dat cu orice grad de certitudine un răspuns ştiinţific. În timp ce majoritatea dintre noi suspină şi se plânge din cauza faptului că memoria noastră este scurtă şi imperfectă, ca atunci când întâlnim pe cineva cunoscut, dar nu ne putem aminti numele său, sau îi atribuim unul greşit, totuşi nu putem decât să ne minunăm de scopul extraordinar şi de posibilităţile acestei facultăţi speciale. Este cu adevărat uimitor atunci când ne oprim să ne gândim de ce este capabilă mintea umană în

Cuprins

această privinţă, chiar dacă este atât de imperfectă. De exemplu, un muzician talentat, care îşi aplică inteligenţa, împreună cu alte abilităţi, se poate aşeza la un pian şi să cânte timp de ore, amintindu-şi şi reproducând cu acurateţe cea mai complicată melodie, în toate armoniile ei. Ca o reflecţie, se pare că atunci când omul va fi readus la perfecţiune el se va bucura, fără limite, de capacitatea de a-şi aminti perfect tot ce îşi doreşte şi tot ceea ce decide să-şi amintească. Pe de altă parte, el va fi capabil să uite, în mod deliberat, tot ceea ce doreşte să scoată din mintea lui. Omul perfect nu va trebui niciodată să spună nici: „Oh, aş vrea să îmi pot aminti" sau „Aş vrea să pot uita." Şi venirea acelei zile cât mai curând este dorinţa noastră a tuturor.

6. Pe lângă faptul că este un dar minunat, memoria este, de asemenea, un dar foarte preţios, cu condiţia, desigur, să avem lucruri preţioase să ne amintim. Chiar şi în condiţiile actuale, noi obţinem plăcerea şi încântarea cele mai profunde când, cu ajutorul memoriei, ne amintim şi trăim din nou o experienţă deosebit de fericită. Poate că este o amintire de demult, când am găsit pe cineva cu care am experimentat pentru prima dată toată bucuria profundă pe care o poate aduce prietenia adevărată. Mulţi dintre cititorii noştri, de asemenea, vor avea o amintire profundă a ceea ce a însemnat pentru ei atunci când şi-au dat seama, pentru prima dată, că au ajuns la o înţelegere corectă a scopului minunat al lui Iehova şi a îngrijirii Sale milostive. Da, astfel de amintiri sunt atât puternice, cât şi sensibile, răscolindu-ne până în adâncul inimii şi al minţii prin farmecul lor extraordinar, aducând un zâmbet de fericire pe buzele noastre sau poate o lacrimă neaşteptată în ochii noştri. Haideţi, prin toate mijloacele, să apreciem pe deplin şi să folosim cu înţelepciune acest dar iubitor al unui Creator plin de har.

7. Dar ce spuneţi de memoria lui Dumnezeu? Ar fi o înfumurare pentru creaturile umane să discute despre mintea Creatorului, modul în care funcţionează şi care sunt funcţiile şi abilităţile acesteia, cu excepţia cazului în care Creatorul însuşi are plăcerea de a oferi astfel de informaţii omului. A făcut el acest lucru? L-a făcut, într-adevăr. Chiar şi lucrările vizibile ale creaţiei atestă în mod elocvent o minte creatoare cu capacităţi şi înţelepciune infinite, deoarece spune apostolul, „calităţile sale nevăzute, da, puterea sa eternă şi dumnezeirea sa, se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute, aşa că ei sunt fără scuză." (Rom. 1:20, *NW*). Dar este în şi prin Cuvântul Său scris că Dumnezeu a fost mulţumit să dea o revelaţie mult mai profundă a scopului său, cu privire la familia umană, şi, întâmplător, pentru a ne oferi o imagine de ansamblu cu privire la modul în care funcţionează mintea Lui. În primul rând, în relatarea despre crearea omului, citim că Dumnezeu a zis: „Să facem omul după chipul Nostru, după asemănarea noastră." (Gen. 1:26, *NW*). Acest lucru include, cu siguranţă, o asemănare în abilităţile mentale şi procesele de gândire şi memorie. De fapt, primul element de conversaţie consemnat în Biblie a implicat un test de memorie. Şarpele i-a spus Evei: „Este adevărat că Dumnezeu a spus. . .?" Şi Eva a arătat prin răspunsul ei că ea şi-a amintit, a înţeles şi a fost capabilă să repete perfect ceea ce a spus Dumnezeu. – Gen. 3:1-3, *NW*.

Cuprins

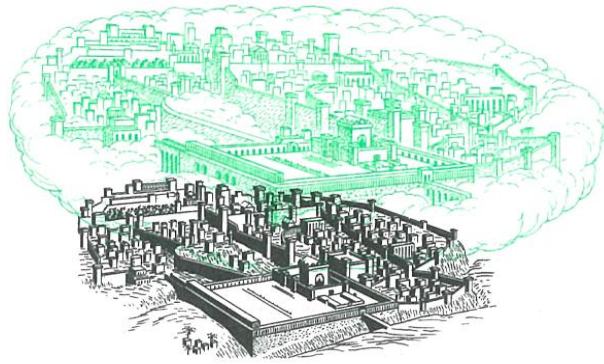
8. Acum, haideţi să abordăm această chestiune referitoare la memoria lui Dumnezeu din punctul de vedere al acelor lucruri discutate în capitolul al unsprezecelea din Evrei. Acolo, ne amintim, în prezentarea lungii liste de bărbaţi şi femei ai credinţei, Pavel vorbeşte despre recompensa în care toţi au exercitat credinţă în comun. Această recompensă este centrată într-un oraş de origine cerească. Dar i s-a spus ceva lui Abel, primul om al credinţei, despre vreun oraş? Nu, dar în zilele lui Abel, Dumnezeu făcuse deja promisiunea iniţială, nu de a oferi un oraş, ci de a oferi o sămânţă femeii care, în cele din urmă va zdrobi capul şarpelui. (Gen. 3:15; Rom 16:20, *NW*). Dintr-un studiu al acestei teme, nimic nu iese în evidenţă mai clar în Scripturi decât faptul că Dumnezeu îşi aminteşte întotdeauna de acea promisiune iniţială. Nu numai asta, dar El ştia şi a specificat în mod exact modul în care acea promisiune va fi în cele din urmă îndeplinită, căci El însuşi declară: „Eu sunt Dumnezeu, şi nu este niciunul ca mine, care să declare sfârşitul de la început,. . . [şi] să zică: Hotărârile Mele vor rămâne, şi voi face toată plăcerea mea.” (Isaia 46:9, 10, *AS*). Acea declaraţie minunată arată că memoria lui Dumnezeu nu funcţionează niciodată într-un mod întâmplător, cum este adesea în cazul nostru, atunci când se întâmplă ceva care să accelereze memoria noastră, numai datorită unor lucruri strâns asociate aduse la cunoştinţa noastră. În contrast, atunci când se spune că Dumnezeu a ştiut şi a stabilit sfârşitul de la început, înseamnă că El este atotconştient de aceasta şi exercită o amintire continuă şi deliberată cu privire la aceeaşi chestiune. De asemenea, mai înseamnă şi altceva. Înseamnă că Dumnezeu este cel ce are scopuri şi planifică. Acesta este cazul în care intervine celălalt cuvânt al nostru de care suntem interesaţi, şi anume, „modelul”.

MODELUL

9. Un model este ceva format sau proiectat pentru a servi ca un ghid sau un model care urmează să fie copiat. Acesta este asemănător ca sens cu cuvântul „tip”, care semnifică o figură sau reprezentare a ceva ce urmează să vină. Cuvântul „model” apare de câteva ori prin Scripturi. Un bun exemplu de utilizare a acestuia se găseşte în capitolul Evrei 8, unde apostolul, vorbind despre preoţii izraeliţi şi aranjamentele tabernacolului spune: „Dar ei îndeplinesc un serviciu sacru ca reprezentare simbolică şi ca umbră a lucrurilor cereşti; aşa cum Moise, când se pregătea să ridice cortul, a primit porunca divină: ‘Să faci toate lucrurile după modelul (*margin*, tipul) care ţi-a fost arătat pe munte’.” (Evrei 8:5, *NW*) Apoi, Pavel continuă să explice despre împlinirea modelului, sau tipului, arătând corespondenţa apropiată, dar, în acelaşi timp, arătând cum împlinirea este mult mai eficientă şi mai minunată. Practic întreaga scrisoare către Evrei se bazează pe această formă de argument.

Cuprins

10. Vă rugăm să observaţi acest lucru, că ori de câte ori vorbim de un model, sau tip, există întotdeauna pus în legătură cu acesta gândul unui anumit scop, sau al unei anumite proiectări. În primul rând, modelul în sine nu este făcut în funcţie de şansă, ci în conformitate cu un anumit scop, avut în vedere. Apoi, în fiecare pas de parcurs, şi în fiecare procedură în cauză, vizând principala realizare a acelui final dorit, trebuie să existe o conformitate strictă cu modelul original. Pot fi introduse completări şi extinderi, dar toate trebuie să fie în armonie cu modelul iniţial şi cu scopul legat de acesta. A se vedea cât de adevărată este aceasta în ceea ce priveşte acele lucruri pe care tocmai le-am discutat. În acest caz, modelul original nu a fost ceva tangibil, material, ci a fost un cuvânt al promisiunii dată în Eden, promisiunea de a oferi o sămânţă. Aceea a fost singura promisiune pe care Abel a avut-o ca bază pentru credinţă, dar a fost suficient. Şi din moment ce fiecare promisiune suplimentară oferită de către Dumnezeu a fost o dezvoltare armonioasă a celei dintâi, atunci Pavel a putut şi a fost îndreptăţit să realizeze într-un singur lanţ continuu toate cele menţionate în Evrei capitolul 11, ca având aceeaşi credinţă în singurul Dumnezeu adevărat, care există dintotdeauna, şi în acea minunată recompensă promisă în deplină percepţie a promisiunii iniţiale. Adevărat, o temă suplimentară despre un „oraş" a apărut ca model pe măsură ce timpul trecea, dar armonia este uşor observată, căci Regele acelei cetăţi, simbolizând guvernarea şi organizaţia conducătoare ale lui Dumnezeu, nu este nimeni altul decât „sămânţa" promisă, Fiul căreia femeia lui Dumnezeu îi dă naştere, Regele, Isus Cristos.



11. De asemenea, observaţi că acest lanţ continuu nu se termină cu acei oameni ai credinţei care au trăit şi au murit înainte de venirea lui Cristos, ci este legat de cei care urmează după Cristos, cu Cristos însuşi ca centru şi pivot al întregului grup de martori. Aici ne dăm seama, după cum a fost menţionat mai devreme, cum ne ajută acest studiu să apreciem nevoia, în această zi de decizie, de a ne modela vieţile după exemplul corect, „privind ţintă la Reprezentantul Principal al credinţei noastre şi Cel care o duce la perfecţiune, Isus" pe lângă toate încurajările şi sfaturile primite de la acel lanţ şi „norul de martori care ne înconjoară." (Evrei 12:1, 2, *NW*). Da, trebuie să avem aceeaşi credinţă cum au avut-o ei, demonstrată în acelaşi mod, şi să aşteptăm acelaşi oraş. Asemenea lui Avraam, Isaac si Iacov, trebuie să ne dovedim nouă înşine că suntem „străini şi rezidenţi temporari" în mijlocul acestui sistem actual de lucruri rele şi a influenţei sale corupătoare, „pentru că noi nu avem aici un oraş care rămâne, ci aşteptăm cu stăruinţă pe cel viitor". – Evrei. 11:13; 13:14, *NW*.

12. Apoi, până în prezent, am văzut cum discuţia lui Pavel despre subiectul credinţei pune în evidenţă atât memoria infailibilă a lui Dumnezeu, cât şi modelul

Cuprins

consecvent al scopului Său, pe care El îl ţine minte întotdeauna. De aceea, numele şi Cuvântul Său accentuează puternic ambele lucruri. Numele Lui, Iehova, oferă baza iniţială pentru credinţă în îndeplinirea modelul divin, fără abatere, după cum El însuşi declară: „Căci Eu, Iehova, nu mă schimb." El este întotdeauna conştient de legămintele sale. Cuvântul Său, de asemenea, dezvăluie un Autor care ştie cum să reia firul, temă după temă, pentru a le ţese într-un tipar glorios şi armonios, cu o schiţă simplă, complex în detaliile sale întreţesute. – Mal. 3:6; Gen 9:15, 16; Lev. 26:42, 45; Ezec. 16:60, *AS*.

13. Dar argumentul lui Pavel nu numai că oferă o minunată construcţie pentru credinţă în memoria lui Dumnezeu cu privire la scopul Său. Acesta oferă o bază solidă pentru credinţa în altceva, de asemenea. Ce este aceasta?

CREDINŢA ÎNTR-O ÎNVIERE

14. Când Isus făcut minunata Lui afirmaţie, că „toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Lui şi vor ieşi afară din ele", nu a fost fără motiv că el a prefaţat cu cuvintele: „Nu vă miraţi de asta." (Ioan 5:28, 29, *NW*). El a înţeles bine că credinţa într-o înviere, aşa cum ne învaţă Scripturile, constituia una dintre cele mai mari încercări ale credinţei. Desigur, modul în care creştinătatea explică în general doctrina unei învieri, înlătură în mare măsură nevoia de credinţă adevărată, care, fără îndoială, explică de ce învăţăturile ei sunt mai acceptabile pentru mase decât adevărul Bibliei. Prin acceptarea învăţăturii generale că omul posedă un suflet nemuritor, sinele real, şi că moartea nu înseamnă o încetare sau o eliminare din viaţă, ci este mai degrabă uşa care să conducă la o viaţă mai completă, atunci ceea ce decurge din sensul unei învieri este pur şi simplu o reuniune a trupului şi a sufletului. Nu este scopul nostru în acest studiu să prezentăm dovezi Scripturale, în scopul de a combate învăţăturile false ale creştinătăţii pe acest subiect, deoarece terenul a fost deja bine acoperit, anterior, în paginile acestei reviste, precum şi în alte publicaţii ale Societăţii Turnul de Veghere. Mai degrabă, scopul nostru este de a consolida credinţa într-o înviere printr-o mai bună înţelegere şi apreciere a memoriei lui Dumnezeu, şi apoi, pentru a vedea cum ne afectează acest lucru, în mod vital, modelul de viaţă.

15. Că Isus însuşi a avut nemărginită credinţă într-o înviere este dincolo de orice îndoială. Aceasta nu s-a datorat niciunui lucru care decurgea din proprie iniţiativă, ci El a recunoscut că tot meritul se datora Tatălui Său ceresc, incluzând autoritatea şi puterea de a ridica din morţi, provocând astfel o ridicare sau o readucere la viaţă, care este sensul real al cuvântului „înviere" (*Anastasis* în greacă). Acest lucru este văzut clar la o lectură a lui Ioan 5:19-27 (*NW*). Apoi vine punctul culminant la versetele 28 şi 29. Observaţi referirea specifică la „mormintele de amintire". Acest lucru este în contrast direct cu acel alt loc, „Gheena", unde trupurile moarte ale criminalilor executaţi erau aruncate cândva, pentru că se considera că erau prea josnici ca să aibă o înviere din morţi şi, prin urmare, să aibă o înmormântare decentă şi un mormânt de amintire.

Cuprins

16. Faptul că Isus a folosit termenul de „mormânt de amintire”, a arătat că El a fost în deplin acord cu declaraţia inspirată de la Eclesiastul 9:5, 10 (*AS*), care prevede: „Căci cei vii ştiu că vor muri: dar cei morţi nu ştiu nimic, … căci acolo nu este nici lucrare, nici sfat, nici cunoştinţă, nici înţelepciune, în Şeol, spre care te îndrepţi.” Da, Şeolul este mormântul comun al omenirii în care se duc la sfârşitul cursului lor pământesc. Dar Isus a avut atâta încredere în puterea şi capacitatea Tatălui Său ceresc de a păstra în memoria lui cât mai mulţi dintre aceştia, încât El a ales să folosească în mod deliberat expresia „morminte de amintire”, care era folosită în mod obişnuit în zilele Sale. Aşa cum s-a dovedit mai târziu prin exemplele cele mai convingătoare, Isus a arătat că era îndreptăţit să spună: „Eu sunt Învierea şi Viaţa”, atunci când, prin puterea lui Dumnezeu, l-a ridicat pe Lazăr din morţi, care „era deja de patru zile în mormântul de amintire.” Observaţi cele două motive pentru care Isus s-a bucurat că el nu era acolo la timp pentru a-l vindeca pe prietenul său de boală, înainte ca moartea să survină deja. Primul motiv a fost că aceasta era „pentru gloria lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie glorificat prin aceasta.” Al doilea motiv dat a fost „pentru ca voi să credeţi.” Desigur, există toate motivele pentru care ar trebui să avem credinţă puternică într-o înviere. – Ioan 11:4, 15, 17, 25, *NW*.

17. Că o astfel de credinţă în capacitatea lui Dumnezeu de a păstra în memorie pe cei care au murit nu era nouă în vremea lui Isus, este arătat în mod clar de înregistrarea din vechime cu privire la Iov. Ce cuvinte minunate de credinţă sunt cuvintele Sale, după cum sunt consemnate la Iov 14:13 (*AS*): „Ah! de m-ai ascunde în Şeol, de m-ai păstra în secret până-Ţi va trece mânia şi de Mi-ai rândui un timp stabilit şi să-ţi aduci aminte de mine!”

18. Cum s-a specificat deja, Dumnezeu nu are scopul de a păstra în memorie pe toţi cei care au murit, fără excepţie. Aşa cum El îşi aminteşte, în mod intenţionat de unii, tot aşa El poate şi uita în mod deliberat de alţii. Propriul Cuvântul al lui Dumnezeu ne spune cum hotărăşte El problema. „Memoria celor drepţi este binecuvântată, dar numele celor răi va putrezi”. – Prov. 10:7, *AS*.

19. Că apostolul Pavel a avut, de asemenea, o credinţă nemărginită în învierea morţilor este, de asemenea, dincolo de orice îndoială. El, de asemenea, ştia că această doctrină era un test al credinţei, aşa cum se arată, de exemplu, prin experienţa sa la Atena. (Faptele 17:31, 32). În scrierile sale se acordă importanţă acestui subiect, ca, de exemplu, în acel argument puternic cuprins în capitolul bine-cunoscut de la 1 Corinteni 15. Din nou, la Romani 4:16-25 (*NW*), în discuţia despre credinţa strămoşului Avraam, el arată cât de important este să ai credinţă în Dumnezeu, „care învie morţii şi cheamă lucrurile care nu sunt ca şi cum ar fi”. Dar noi suntem interesaţi în mod deosebit de tema apostolului despre credinţă şi de relaţia acesteia cu o înviere, aşa cum este tratată la Evrei capitolul 11. Aici, din nou, el citează exemplul lui Avraam şi al Sarei, mai întâi cu privire la credinţa lor în puterea lui Dumnezeu de a aduce sămânţa promisă, chiar dacă ei erau „ca şi morţi”, în ceea ce priveşte orice perspective umane în acest sens. Apoi, incluzând toate cele menţionate în acest capitol, spune el, „în credinţă au murit toţi aceştia”, şi în cele din urmă explică faptul că ei „nu au primit împlinirea promisiunii, pentru

Cuprins

că Dumnezeu a avut în vedere ceva mai bun pentru noi, [creştinii], ca ei să nu fie făcuţi perfecţi fără noi". (Evrei 11:12, 13, 39, 40, *NW*). Concluzia este, prin urmare, inevitabilă; pentru ca aceştia să se bucure de împlinirea a ceea ce a fost promis şi care îi aşteaptă în acea cetate pregătită pentru ei, trebuie, în mod necesar, să existe o înviere a morţilor.

20. Vă miraţi de lucrul acesta? Desigur, nu este nimic iraţional sau exagerat cu privire la o astfel de posibilitate. Nu este o experienţă neobişnuită pentru cineva să audă în nişte ani un nume menţionat, pe care probabil că nu l-a mai auzit de când era la şcoală. Imediat, el îşi poate aminti de acea persoană şi, ca să spunem aşa, şi-o re-crează în ochii minţii, cum obişnuia ea să se îmbrace, privirea sa, si o multitudine de caracteristici şi întâmplări. Din nou, gândiţi-vă la acel muzician, care îşi poate aminti şi reproduce cu acurateţe, nu doar o partitură muzicală, cu toate notele sale, ci mai multe şi variate astfel de piese. Deci, recunoaştem uşor că omul simplu, cu multele sale limitări şi imperfecţiuni, are capabilităţi minunate în sfera de aplicare a memoriei sale. De ce, atunci, ar trebui să credem că Atotputernicul şi infinitul Creator, Cel care a făcut mintea omului şi ştie exact cum funcţionează, nu are puterea de a chema din mormântul de amintire şi de a re-crea pe toţi aceia pe care El i-a păstrat în memoria Sa, da, inclusiv toate trăsăturile lor şi impresiile mentale care alcătuiesc fiecare individ? Aşa cum a întrebat Pavel odată, la momentul potrivit: „De ce vi se pare de necrezut că Dumnezeu scoală morţii?" Există doar un singur răspuns. „Nu vă miraţi de aceasta." – Faptele 26:8; Ioan 5:28, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este scopul final al lui Dumnezeu cu privire la omenire şi cum va fi el realizat, depinzând de ce anume?
2. În ce fel ne va ajuta aceasta, realizând că ea este o zi de judecată?
3. Unde găsim baza pentru studiul nostru, şi cum trebuie să fie înţeleasă expresia „model de viaţă"?
4. (a) În cine exercităm noi credinţă? (b) Ce răsplată este amintită la Evrei 11?
5,6. (a) Cum este văzută memoria o aptitudine minunată? (b) Cum este ea şi un dar preţios?
7. Unde găsim cea mai bună călăuză pentru scopul lui Dumnezeu, care ne oferă o înţelegere despre ce anume?
8. Ce dezvăluie Biblia despre memoria lui Dumnezeu în legătură cu scopul Său?
9. Cum este folosit în Scriptură cuvântul „model" şi în legătură cu ce alt cuvânt?
10. (a) Ce implică întotdeauna un model? (b) Cum se aplică aceasta la subiectul studiului nostru?
11. Cum sunt creştinii strâns legaţi de cei enumeraţi la Evrei 11?
12,13. (a) Cum sunt în legătură memoria şi modelul lui Dumnezeu despre scopul Său cu numele şi Cuvântul Său? (b) Întăreşte argumentul lui Pavel credinţa doar într-un singur aspect?

Cuprins

14. (a) A arătat Isus că credinţa în înviere necesita o credinţă adevărată? (b) Cum anulează învăţătura creştinătăţii această doctrină?
15. Ce este demonstrat prin contextul de la Ioan 5:28,29 şi care este contrastul dintre mormintele de amintire şi Gheena?
16. (a) Cum a manifestat Isus armonie cu Ecleziastul 9:5,10? (b) Cum a fost îndreptăţită declaraţia sa de la Ioan 11:25?
17. Cu ce expresie a manifestat Iov credinţă în înviere?
18. Care este răspunsul scriptural referitor la faptul dacă toţi cei morţi sunt păstraţi sau nu în memoria lui Dumnezeu?
19. Cum a adus Pavel argumente pentru credinţa într-o înviere, mai ales la Evrei 11?
20. De ce nu trebuie să ne minunăm deloc referitor la o înviere a celor morţi?

APATIA SPIRITUALĂ CHINUIEŞTE CLERUL

DE CE este clerul alarmat? Nu doar din cauza nălucii comunismului care pluteşte deasupra creştinătăţii şi ameninţă să revendice creştinii declaraţi. Nu, mai este şi altă cauză. Este colosul apatiei spirituale care urmăreşte creştinătatea. Indiferenţa căldicică, chiar de gheaţă, a turmei clerului, îi chinuieşte pe păstori. În realitate, plângerile clerului ar trebui să fie nu numai entuziasmante, ci şi lămuritoare pentru oricine caută să cunoască adevărul.

Cât de mult cred oamenii în ziua de azi în religia lor? Suficient cât să le propovăduiască credinţa lor altora? Suficient cât să „propovăduiască cuvântul", aşa cum li se porunceşte tuturor creştinilor să o facă? (2 Tim. 4:2) De curând, John O'Brien, preot şi filozof la Notre Dame, a făcut un sondaj într-o parte reprezentativă a publicului din bisericile americane. Acesta a descoperit că catolicii care nu au avut niciun fel de încercare vreodată să îşi predice credinţa altora reprezentau 72 % din turmă! (*Catholic Digest,* iunie, 1953) Nu numai atât, dar un alt sondaj a arătat „că în jur de jumătate de catolici din multe locuri nu sunt activi, dacă sunt luate ca etalon slujba de Paşte şi participarea la Liturghia din fiecare duminică." (revista catolică *Informaţii*, august, 1953). Întrucât toţi creştinii adevăraţi trebuie să nu renunţe niciodată să se adune laolaltă şi trebuie să fie propovăduitori ai cuvântului, cât de evident este că există o apatie şi anemie spirituale care afectează staulul catolic! – Evrei 10:25; 1 Cor. 9:16; 4:16.

Dar protestanţii? Să facă clerul o plângere cuprinzătoare. Pastorul de la Biserica Riverside din New York, Robert J. McCracken, a declarat, după cum este publicat în New York *Times* din 13 iulie, 1953: „[Creştinătatea] trebuie să se 'confrunte cu faptul' că o mare parte din cei 680 000 000 creştini din lume sunt puţin mai mult decât 'creştini nominali, care în unele cazuri nu ştiu ce reprezintă

Cuprins

creştinismul, nepăsători şi indiferenţi în mult mai multe cazuri, religia lor fiind o treabă de mâna a doua.'"

Nu trebuie să fie nevoie de predica unui cleric pentru a deştepta orice om cu spirit de observaţie asupra faptului că „creştinii" creştinătăţii sunt creştini doar cu numele! Nu este, oare, evident că majoritatea celor care merg la biserică dedică mai mult timp ziarelor, distracţiilor şi altor interese decât credinţei lor? Cuvintele predicatorului McCracken, „Este uimitor cât de puţin ştiu oamenii despre ce este creştinismul în realitate," ar trebui să chinuiască clerul! Stau cei care merg regulat la biserică mai bine din punct de vedere spiritual decât cei mare merg neregulat? Predicatorul McCracken recunoaşte: „Chiar şi printre membrii bisericii credinţa creştină fundamentală este necunoscută la scară mare şi, în consecinţă, este păstrată slab." – New York *Times,* 5 octombrie, 1953.

Extrem de alarmat este clerul din Anglia. Publicaţia *News Chronicle* din Londra (18 aprilie, 1953) a publicat: „Sondajul Gallup a descoperit cu ceva timp în urmă că în două duminici din august şi din septembrie nu mai mult de 12 % dintre bărbaţii din Marea Britanie şi nu mai mult de 18 % dintre femei au mers la biserică". *News Chronicle* a publicat şi cuvintele a doi episcopi catolici: „Anglia nu este o ţară catolică, a spus Episcopul Heenan, dar în dimineţile de duminică vin mai mulţi oameni la slujbele catolice decât la cele ale tuturor celorlalte confesiuni." Iar episcopul Leeds a declarat: „Majoritatea copleşitoare a englezilor nu au niciun fel de religie."

Că această apatie spirituală chinuieşte clerul englez este evident din *Secolul Creştin* din 27 mai, 1953: „Clerul mai multor confesiuni recunoaşte condiţiile aproape păgâne de 'gol spiritual' în care sunt siliţi să lucreze. În februarie, Arhiepiscopul de York a declarat că este nevoie de munca de misionar în Anglia la fel de mult ca peste hotare. … Doctrinele şi crezurile anglicane îşi pierd însemnătatea pentru majoritatea şi nu sunt acceptate de minoritatea învăţată. Slujbele de închinare bazate pe Cartea de Rugăciuni, litania şi crezurile sunt formulate într-un limbaj care pare arhaic pentru mulţi."

În Europa, clerul romano-catolic a fost mult timp chinuit de apatia lucrătorilor faţă de biserică. Acum se aud din America de Sud deplângeri ale apatiei spirituale. De către cine? De către însuşi un preot catolic! În cartea *Catolicismul din Chile,* preotul Humberto Muñoz scrie despre „igoranţa ruşinoasă" a catolicilor în legătură cu Biblia. El explică: „Sunt convins că limba latină este un zid care desparte preotul de oameni. Dacă noi, catolicii, am încuraja o reînsufleţire spirituală care să ducă la citirea Bibliei şi să ne facă închinarea de înţeles, oamenii noştri nu ar mai trebuie să meargă la protestanţi ca să cerşească hrană spirituală."

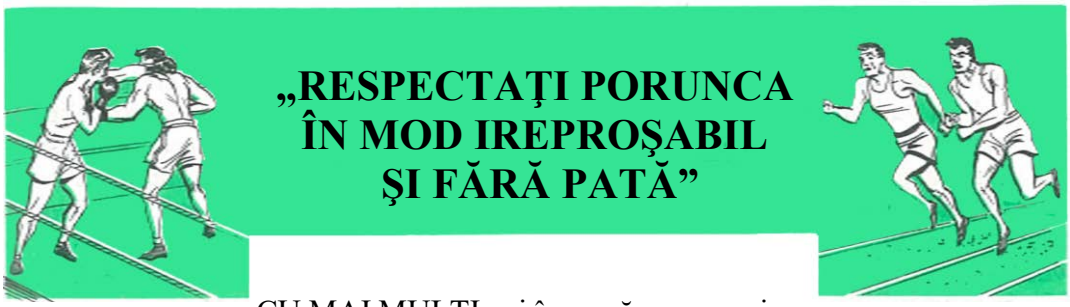
Dar poate protestantismul să îşi hrănească din punct de vedere spiritual proprii adepţi? În Anglia nu o face. Episcopalienilor din America li s-a cerut în 1953 să „nu mai fie precauţi şi sfioşi." Un pastor baptist din Brooklyn a numit protestantismul „o voce slabă şi împărţită," şi „un solar al clasei mijlocii unde se încălzesc puţin mădularele spirituale bătrâne şi obosite în fiecare săptămână." Revista care a fost numită să apere protestantismul, *Protestul American,* octombrie, 1953, a zis: „Dacă lumea nu îl regăseşte, protestantismul se va ofili şi

Cuprins

va muri. … Ce motiv poate fi pentru închiderea a atât de multe biserici protestante? Pe cine putem da vina? Vina este numai a creştinilor protestanţi înşişi.”

Clerul, chinuit de apatia spirituală şi în căutarea unui ţap ispăşitor, dă acum vina pe turma sa. Dar gândiţi-vă! Cine poartă cu adevărat vina pentru faptul că „creştinii” cedează comunismului necredincios, că multora le lipseşte zelul de a propovădui credinţa lor, că sunt „ignoranţi faţă de ceea ce reprezintă creştinismul,” că „majoritatea copleşitoare” din Anglia nu au niciun fel de religie, că creştinătatea este un „gol spiritual,” că doctrinele şi crezurile preoţiei nu au „nicio însemnătate” pentru oamenii de rând, că „nu sunt acceptate” de cei învăţaţi, că cei care conduc sunt de o „ignoranţă ruşinoasă” a Bibliei, că protestantismul se ofileşte şi moare şi că catolicii trebuie „să cerşească pentru hrană spirituală”? Cine este de vină? Nimeni alţii decât înşişi clericii! Cei care sunt responsabili să hrănească turma! „Prin cuvintele tale vei fi condamnat.” (Mat. 12:37, *NW*). Clericii se auto-condamnă! Ei recunosc cu gura lor că turma lor este nepăsătoare, înfometată, flămândă. Dulapul clericilor este plin cu tradiţii şi crezuri buimăcitoare, dar este gol de hrană spirituală. Aşa cum s-a prezis, este foamete, „nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova.” – Amos 8:11, *AS.*

Pentru că clerul nu are hrană spirituală, recurge la ritualism, procesiuni, catedrale impunătoare, coruri, limbaj arhaic şi limbi moarte. Acestea ascund dulapul lor gol, dar nu ascund efectele foametei – apatia spirituală! Isus a propovăduit un mesaj limpede, însufleţitor, Împărăţia, speranţa lumii. Astăzi, martorii lui Iehova aduc oamenilor flămânzi evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu. În curând, războiul de la Armaghedon va nimici păgânătatea şi creştinătatea. (Ier. 25:29, 33) Va fi inaugurată noua lume a lui Dumnezeu. Aşadar, acum este timpul să nu mai ‘cheltuim bani pe ceea ce nu este pâine.’ Acum este timpul să fugim din bisericile lovite de foame ale creştinătăţii! Acum este timpul să ne hrănim cu hrană spirituală consistentă. Da, acum este timpul să ne trezim faţă de speranţa că viaţa fără sfârşit în paradisul noii lumi a lui Iehova poate fi a noastră. – Isa. 55:2; Apoc. 18:4; 21:1, 4; 22:17.



CU MAI MULŢI ani în urmă, un campion de box la categoria grea şi-a eliminat adversarul prin knock-out, dar a pierdut titlul de campion pentru că a dat o lovitură nepermisă. La ultimele Jocuri Olimpice, unul dintre alergătorii dintr-o cursă a fost descalificat pentru că a ieşit de pe banda lui.

Cuprins

Apostolul Pavel a comparat un creştin cu cineva care participă la un concurs sportiv, la o luptă sau o cursă, spunând: „Nu ştiţi că alergătorii într-o cursă aleargă toţi, dar numai unul primeşte premiul? Alergaţi în aşa fel încât să-l obţineţi. Pe lângă aceasta, oricine ia parte la o competiţie manifestă stăpânire de sine în toate lucrurile. Ei fac aceasta ca să primească o coroană pieritoare, însă noi facem aceasta pentru una nepieritoare. Aşadar, „eu nu alerg la întâmplare, îmi dirijez loviturile nu ca să lovesc în vânt, ci îmi lovesc corpul cu pumnii şi îl conduc ca pe un sclav, ca nu cumva, după ce le-am predicat altora, să fiu eu însumi dezaprobat.” – 1 Cor. 9:24-27, *NW.*

Un atlet în timpul antrenamentului trebuie să se abţină de la anumite mâncăruri şi activităţi, şi în acelaşi timp se asigură că alte mâncăruri sunt în meniul lui şi că anumite exerciţii sunt făcute cu conştiinciozitate. El aderă la o stăpânire de sine severă care ajunge până la o chinuire a trupului său, astfel încât să poată alerga sau lupta cu eficienţă şi eficacitate maxime. Dacă este delăsător, performanţa sa sportivă va avea de suferit şi nu va câştiga aprobarea care ajunge la învingător. La fel, unul care aleargă în cursa creştină trebuie să rămână pe banda îngustă şi strâmtă care duce la viaţă. El nu trebuie să iasă din linie, nu trebuie să ezite sau să alerge în zigzag sau nesigur pe sine, căci dacă iasă de pe calea trasată în Biblie, este descalificat, indiferent de orice izbucnire de viteză pe care o poate demonstra în serviciul de teren. Creştinul care se implică în război evlavios nu se îndepărtează de ţintă şi nu loveşte numai în gol, nici nu se face vinovat de a da lovituri nepermise care ar duce la descalificarea şi la excomunicarea sa. El aleargă drept şi loial căii de acţiune creştină şi loviturile lui cad curat şi tare pe ţinte scripturale.

REGULI DE ANTRENAMENT

Iehova Dumnezeu îi învaţă, îi antrenează şi disciplinează pe cei care aleargă pentru El şi care luptă pentru cauza Lui. El stabileşte regulile în Biblie şi le aplică în toată organizaţia Sa. Trebuie să ne conformăm lor ca să câştigăm. El ne porunceşte să studiem, să ne transformăm minţile, să le eliberăm de rău şi să le umplem cu bine, să cugetăm la învăţăturile Lui zi şi noapte. O faceţi? El ne spune să nu părăsim adunarea laolaltă, că El este în mijlocul poporului Său adunat. Prin organizaţia Sa văzută, El oferă sesiuni de instruire, precum: studii de carte, studii ale *Turnului de veghere,* sesiuni de şcoală de serviciu şi adunări de serviciu. El ne porunceşte să participăm şi să fim instruiţi pentru activitatea de propovăduire. O faceţi? Dacă nu ne antrenăm conform regulilor Lui, muşchii noştri spirituali vor fi moi şi fără vlagă, iar când ieşim pe terenul de întrecere al ideilor religioase nu vom fi formaţi corespunzător. Putem să şovăim şi să fim nesiguri în cuvintele noastre. Când întâlnim doctrine false, loviturile noastre verbale împotriva lor pot rata ţinta sau pot cădea într-un fel nedrept sau lipsit de tact, în loc să cadă curat, dar zdrobitor, pe problema cheie. Poate ne întoarcem din serviciu cu muşchii noştri spirituali neantrenaţi bătuţi de Satan şi zdrobiţi de persecuţiile pe care le întâlnim,

Cuprins

şi duşmanul ne poate elimina de la victorii reale care sunt partea martorului lui Iehova teocratic şi bine pregătit. – 2 Tim. 2:15; Rom. 12:2; Fil. 4:8; Ps. 1:2; Evrei 10:25.

Aşa cum sunt reguli care poruncesc anumite lucruri, aşa sunt şi regulamente care interzic anumite lucruri. Creştinul nu are voie să bârfească, să se bată, să murmure, să se plângă, să găsească mereu greşeli la fraţii lui sau la grupa sa, sau la robii săi, sau la organizaţia văzută şi la îngrijirile spirituale care vin prin ea. Nu are voie să se teamă de oameni, deoarece acest lucru l-ar prinde în cursa fricii şi l-ar împiedica să alerge în cursă. Nu trebuie să se teamă de prigonire, deoarece acest lucru l-ar speria şi ar ieşi din luptă. Să i se urce la cap sau să fie îngâmfaţi, sau să o ia razna în căutarea bogăţiilor lumeşti sau a faimei nu este pentru cei care se antrenează pentru războiul creştin. Ca în cazul sportivilor, creştinii trebuie să fie atenţi la ce mănâncă şi la ce bea, să nu ajungă până la punctul lăcomiei sau beţiei. Această lume veche se afundă din ce în ce mai adânc în noroiul imoralităţii, dar cei care se pregătesc pentru viaţă în noua lume a dreptăţii a lui Iehova trebuie să evite asemenea mlaştini şi să nu rămână niciodată împotmoliţi în ele. O astfel de necurăţie i-ar face pe creştini să fie descalificaţi; asemenea abatere de la adevărata cale de acţiune şi asemenea acţiuni josnice şi nepermise i-ar elimina din competiţia creştină a credinţei şi a faptelor bune. – 1 Tim. 5:13; Rom. 16:17; Iuda 16; Prov. 29:25; 2 Tim. 3:12; 1 Tim. 6:10; 1 Pet. 4:3, 4.

Regulile de antrenament interzic lucrările cărnii, dar nu există nicio lege care să taie rodul spiritului: „Lucrările cărnii sunt evidente şi ele sunt: curvia, necurăţia, conduita libertină, idolatria, spiritismul, duşmăniile, cearta, gelozia, izbucnirile de mânie, disputele, dezbinările, sectele, invidiile, beţiile, chefurile şi lucrurile asemănătoare acestora. Cu privire la lucrurile acestea vă previn, aşa cum v-am prevenit deja: cei care practică astfel de lucruri nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu. Pe de altă parte, rodul spiritului este: iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunăvoinţa, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine. Împotriva acestor lucruri nu există lege. Pe lângă aceasta, cei care sunt ai lui Cristos Isus au ţintuit pe stâlp carnea împreună cu poftele şi dorinţele ei.” (Gal. 5:19-24, *NW*). Nu putem lăsa carnea să ne doboare la pământ; dacă o facem, ne va doborî şi vom fi socotiţi în afara societăţii Lumii Noi. Dacă începem să satisfacem mofturile cărnii suntem terminaţi, deoarece carnea are o poftă periculoasă care nu se poate sătura. Are gustul păcatului din moştenire şi ne va duce la obiceiuri păcătoase dacă îi permitem. Cu cât mai mult îi dăm atenţie, cu atât mai mare va deveni controlul său asupra noastră, până ce împinge afară din viaţa noastră rodul spiritului. Aşadar, pentru apărarea noastră, trebuie să îi răstignim pasiunile. Nu trebuie să oprim antrenamentul.

SERVICIU IREPROŞABIL

Apostolul Pavel a zis: „Îţi poruncesc să respecţi porunca fără pată şi ireproşabil.” (1 Tim. 6:13, 14, *NW*). Această poruncă ce trebuia să fie respectată fără pată cuprindea toată calea de acţiune creştină, aşa cum se arată în context. Nu era pur şi simplu poruncirea unei lucrări de propovăduire publică. Implica devotament evlavios, credinţă, dragoste, răbdare, blândeţe a firii, evitarea bogăţiilor şi urmărirea dreptăţii. Este vorba nu numai despre felul în care predicăm timp de câteva sau multe ore pe lună, ci de felul în care trăim, tot timpul. Cineva poate să predice multe ore în serviciul de teren, să reviziteze persoanele interesate, să conducă studii Biblice la domiciliu, să aducă oameni asemenea oilor la întâlniri şi chiar să îi pregătească să devină slujitori, ducându-i afară în serviciul de teren; şi totuşi el poate să dea greş. Amintiţi-vă de cuvintele lui Pavel citate mai devreme: „Mă port aspru cu trupul meu şi îl duc ca pe un rob, ca nu cumva, după ce le-am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.” Dacă nu şi-ar fi înfrânt slăbiciunile carnale, toată activitatea de propovăduire posibilă nu ar fi împiedicat dezaprobarea lui. Nu este vorba doar de respectarea poruncii, ci de respectarea ei „într-un mod ireproşabil şi fără pată.”

Cum spune Biblia la 2 Timotei 2:5 (*NW*): „Tot aşa, dacă cineva concurează la jocuri, nu primeşte coroana decât dacă a concurat potrivit regulilor.” Deci, toate regulile, fie că sunt reguli pentru antrenament sau pentru predicare, fie că sunt pentru viaţa de zi cu zi, trebuie să fie respectate cât se poate de bine dacă vrem să câştigăm viaţă în lumea nouă. Unde nu reuşim, chiar şi după străduinţe cinstite şi serioase din parte noastră, putem să cerem şi să primim mila şi iertarea lui Iehova. Arătăm că suntem dornici să ascultăm, că vrem să ascultăm, şi că încercăm să ne conformăm cu supunere regulilor teocratice. Când ratăm ţinta din pricina slăbiciunii moştenite, Iehova nu este dur şi lipsit de înţelegere şi de îndurare. Dar El vrea să vadă o stăruinţă bună şi sinceră acum, să demonstrăm că vom depune toate eforturile în lumea nouă. Dacă refuzăm să încercăm acum, nu vom fi transformaţi, în mod miraculos, la Armaghedon. Acum este timpul încercării noastre, să vadă care va fi felul nostru de purtare în noua lume. Dacă acum avem un impuls necontrolabil de a bârfi, sau de a ne certa, sau de a ne plânge, sau de a fi încrezuţi sau aroganţi sau egoişti, sau de a lăsa poftele cărnii să preia controlul—dacă cedăm la astfel de păcate este posibil că vom fi înclinaţi să le facem atunci, în noua lume. Dar dacă luptăm împotriva lor acum, vom dobândi o victorie deplină asupra lor în noua lume. Deci, trebuie să încercăm să trăim acum aşa cum sperăm să trăim atunci, respectând toate regulile divine.

Există un timp pentru fiecare scop de sub soare, iar acum este timpul pentru închinarea curată. Acum este timpul ca noi să luptăm pentru Iehova şi organizaţia Lui şi fraţii noştri, înăbuşind dorinţele şi pasiunile personale ale cărnii. Daţi totul lui Iehova acum, iar El ne va da totul atunci, în noua Sa lume. Este uşor de zis, dar greu de făcut. Cele mai bune predici se văd, nu se aud; se trăiesc, nu se rostesc. Dacă nu ne facem timp să le punem în practică, nu ar trebui să irosim timpul să le

Cuprins

propovăduim. Cele mai bune rugăciuni sunt uneori cele pe care nu le spunem în genunchi, ci cele pe care le spunem prin comportamentul nostru, în viaţa noastră de zi cu zi. Dacă nu facem loc pentru împlinirea lor în vieţile noastre, nu ar trebui să ne facem timp să le spunem în genunchi. Nu trebuie să ne rugăm într-un fel şi să facem în alt fel. Nu trebuie să ne rugăm pentru unitate şi apoi să bârfim; sau pentru pace şi apoi să ne batem; sau pentru hrană spirituală şi apoi să facem presupuneri în particular; sau pentru prosperitatea şi creşterea organizaţiei şi apoi să nu predicăm; sau pentru o organizaţie curată şi apoi să alunecăm în imoralitate. Ce ne rugăm trebuie să vrem, şi să fim dispuşi să ne purtăm aspru cu trupul nostru, în conformitate cu rugăciunile noastre.

De aceea, „să alergăm cu perseverenţă cursa care ne este pusă înainte, privind ţintă la Reprezentantul Principal al credinţei noastre şi Cel care o duce la perfecţiune, Isus." Creştinii sunt învăţaţi: „La această cale aţi fost chemaţi, fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele lui." Trebuie să respectăm regulile în timp ce luptăm pentru credinţă. Alergătorii nu trebuie să îşi încetinească pasul ca să privească înapoi; nici creştinii nu trebuie să se uite înapoi. Pavel a zis: „Uitând lucrurile din urmă şi întinzându-mă spre cele dinainte, mă străduiesc să ating ţinta pentru premiul chemării cereşti." Când alergăm, nu trebuie să privim înapoi la lumea veche, sau să ne clătinăm sau să ezităm cu nesiguranţă, până ce ieşim de pe drum. Când luptăm nu trebuie să o facem necinstit şi să fim excluşi din pricina comportamentului murdar, ci să dăm lovituri care sunt curate şi tari. Ca să facem acest lucru trebuie să studiem şi să ne adunăm şi să lucrăm împreună, să observăm fără pată porunca împreună, şi atunci, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, vom câştiga toţi împreună. El să ne ajute la această victorie. – Evrei 12:1, 2; 1 Pet. 2:21; Filip. 3:13, 14; Luca 9:62; 17:32, *NW.*

AMENINŢĂRILE EŞUEAZĂ SĂ CLATINE PE ADEPŢII SIKH CONVERTIŢI

MISIONARII creştini din ţările musulmane găsesc mulţi oameni cu bunăvoinţă care ar primi cu bucurie creştinismul cu închinarea sa la adevăratul Dumnezeu, Iehova, dacă nu ar fi frica de prigonire de un fel sau altul, variind de la ostracizare socială la ameninţarea cu moartea. Oricum, adeptul sikh care acceptă creştinismul adevărat are şi mai multă împotrivire hotărâtă şi presiune asupra sa. În vederea acestui lucru, următoarea experienţă a unui sikh convertit va fi de interes special.

În Bangkok, Siam, un misionar al Turnului de Veghere a mers acasă la cineva care a arătase înainte interes faţă de Biblie. Acel om nu a fost acasă, dar în împrejurimi se afla alt indian care stătea într-un mic magazin şi vindea condimente şi care l-a întrebat, surâzător, pe misionar care era scopul lui. Bineînţeles, misionarul i-a pus o mărturie, care i-a plăcut foarte mult acestui indian, care se întâmpla să fie hindus. În scurt timp s-a început un studiu al Bibliei, iar după

Cuprins

câteva luni acest hindus s-a alăturat martorilor spunându-le şi altora ceea ce învăţase. El a propovăduit şi în rândul prietenilor săi apropiaţi şi, ca urmare, unul dintre ei, un sikh, a luat poziţie pentru Iehova şi creştinism.

Acest sikh, datorită zelului său de a citi Biblia şi de a propovădui altora ceea ce învăţase, a suferit multe prigoniri din partea indienilor care trăiau în comunitatea lui. El a fost chiar şi ameninţat cu vătămare corporală de către socrul său, dar nici acest lucru nu l-a împiedicat în vreun fel. O delegaţie de cincisprezece indieni a apelat la el şi i-a cerut să nu părăsească vechea sa religie şi să nu mai aducă ruşine şi ocară asupra comunităţii lor indiene. Cu toate acestea, el le-a spus că era surprins că numai cincisprezece au venit să încerce să îl facă să se răzgândească şi a adăugat: „Dacă o armată întreagă ar încerca să mă facă să renunţ la adevăr, nu aş face-o niciodată, fiindcă este adevărul!”

Amândoi martorii indieni, fostul hindus şi fostul sikh, vestesc acum cu zel şi cu perseverenţă evanghelia tuturor celor pe care îi întâlnesc, bogaţi şi săraci, şi au avut foarte mult succes în a aduce oameni la Sala Împărăţiei martorilor lui Iehova, ca să audă şi să vadă singuri. Soţia unuia dintre ei a luat şi ea poziţie pentru adevăr. Cu adevărat este voinţa lui Dumnezeu „ca orice fel de oameni să fie salvaţi şi să ajungă la cunoştinţa exactă a adevărului.” – 1 Tim. 2:4, *NW*.



LIBERTATE DE TEAMĂ – POATE FI REALIZATĂ?

Vă este frică? Multor oameni le este frică în ziua de azi. Uneori ea ajunge până în punctul în care numai citirea ziarului poate face ca frica să cuprindă inima unui om. Ascultarea radioului, statul de vorbă cu prietenii sau doar gândul la situaţia globală confuză poate stârni frica de război şi groaza de bombe atomice. Lumea are teamă de război, nu numai din cauza problemelor mari dintre Est şi Vest, ci şi din cauza diferenţelor dintre Franţa şi Germania, Italia şi Iugoslavia, Israel şi ţările arabe, India şi Pakistan. Lumea este speriată din cauza lipsei păcii, din cauza creşterii delincvenţei. Oamenii de ştiinţă sunt înspăimântaţi şi clericii sunt înfricoşaţi.

Arhiepiscopul de Canterbury al Marii Britanii a spus: „Nu trebuie să ne îngăduim nici măcar pentru o clipă să privim războiul ca inevitabil; dar frica de el împânzeşte toată faţa pământului.” Un rector de la Universitatea Harvard a spus că într-un fel „tinerii trebuie învăţaţi să meargă cu încredere, în ciuda armelor cumplite … a inflaţiei … a crizei.” Redactorul publicaţiei *New Statesman and Nation*[*] din Londra a scris: „Nimic nu uimeşte mai mult turistul european [în

[*] *Noul om de stat şi noua naţiune*

Cuprins

Statele Unite] decât dovada fricii—îndrumările spre adăposturile publice subterane din New York, antrenamentele periodice de atacuri aeriene."

Omul este speriat, nu numai de războaie atomice, dar şi de crimă şi corupţie, de birocraţia mare, de boli care ar putea să îl schilodească şi să îl ologească pe el sau pe familia lui, de pierderea averii şi de eşecuri financiare, şi, nu în ultimul rând, de a părea inferior faţă de alţi oameni. Îi este frică de furtuni şi dezastre naturale, de necunoscut, de ceea ce „s-ar putea întâmpla", de accidente şi de moarte violentă. Prezicerea lui Isus s-a dovedit adevărată: „Pe pământ nelinişte a naţiunilor, care nu vor şti ce să facă … oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit, pentru că puterile cerurilor vor fi zguduite." – Luca 21:25, 26, *NW.*

A luptat omul împotriva acestei frici? Da, a mers chiar şi la război ca să o învingă. Înainte de naşterea lui Cristos, oratorul roman Cicero a spus: „Trebuie purtate războaie ca să fie cu putinţă să trăim în pace, fără tulburare." Două mii de ani mai târziu, încă se mai poartă războaie, dar omul încă nu trăieşte în pace! Primul Război Mondial nu a învins temerile democraţiei; al Doilea Război Mondial nu a stabilit cele patru libertăţi. Frica merge mai departe.

Toate încercările omeneşti de a o alunga au eşuat, fiindcă lumea este încă în întuneric în ceea ce îl priveşte pe cel din spatele cauzelor tot mai multe ale fricii. Fără ceva lumină asupra chestiunii, eforturile omului împotriva acestui adversar sunt numai lovituri în gol. Totuşi, nu este nevoie de acest întuneric. Un far de lumină strălucitoare arată clar spre cel responsabil; o lumină dispreţuită de majoritatea oamenilor din cauză că nu este făcută de ei. Este lumina Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia. Este un ghid pentru a birui frica, dar omul modern din această epocă atomică încrezută deseori consideră Cuvântul lui Dumnezeu ineficace. Eşecul omului este evident. Frica lui îl face să cheltuiască mii de milioane de dolari pe bombe atomice, care se adaugă la groaza lui, dar în încăpăţânarea lui va petrece în puţine cazuri câteva ore ca să afle speranţa pe care Făcătorul atomului o dă astăzi omului.

PROVOCATORUL FRICII

Comunismul, politicienii necinstiţi, un sistem economic inegal, boala şi chiar moartea, acestea sunt cauzele fricii; dar provocatorul este creatura reală spirituală rea, Satan Diavolul, care a contestat supremaţia Atotputernicului Dumnezeu, a fost osândit la moarte, dar i s-a îngăduit să rămână o perioadă ca să eşueze în provocarea lui faţă de Dumnezeu, dovedind odată pentru totdeauna că Iehova, Atotputernicul Creator, *este* suveranul suprem. – Iov 1:9-11; 2:3-5; Ex. 9:16.

Existenţa lui Satan nu este doar o legendă, nu este doar imaginaţia unor oameni, şi nici doar o personificare a răului. Că Satan este o creatură vie adevărată a fost demonstrat de Pavel, care a zis: „Dumnezeul acestui sistem a orbit minţile necredincioşilor." Şi de Petru: „Potrivnicul vostru, Diavolul, umblă şi răcneşte ca

Cuprins

un leu, căutând să devoreze pe cineva." Şi de relatarea despre ispitirea lui Isus: „Ispititorul a venit şi I-a zis … Apoi Diavolul L-a luat cu el în cetatea sfântă … Iarăşi L-a luat Diavolul cu el pe un munte neobişnuit de înalt, … şi I-a spus: 'Toate aceste lucruri Ţi le voi da dacă Te vei arunca la pământ şi mi Te vei închina.' Apoi Isus i-a zis: ‚Pleacă, Satan!'" Din pricina domniei rele a lui Satan asupra pământului Isus a spus: „Împărăţia Mea nu face parte din această lume." Astfel, Satan este o creatură reală, iar în încercările sale de a întoarce oamenii de la Dumnezeu, el stârneşte răutatea de pe pământ în ziua de azi. – 2 Cor. 4:4; 1 Pet. 5:8; Mat. 4:1-11; Ioan 18:36, *NW.*

Cu toate acestea, domnia lui Satan nu este permanentă. Biblia făgăduieşte că se va încheia. Isus a arătat că, chiar înainte de sfârşitul ei, frica şi nedumerirea vor creşte şi că toate aceste lucruri vor fi „începutul durerilor." Creşterea lor este la provocarea lui Satan: „Vai de voi pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp." Ar trebui acest lucru să crească frica cuiva? Nu: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicaţi-vă şi înălţaţi-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie?" Eliberarea? Da, căci aşa cum smochinul care înfrunzeşte arată că se apropie vara, aşa şi condiţiile temătoare pe care le-a descris Isus în Matei 24 şi Luca 21 arată că distrugerea lui Satan este aproape, şi că „această generaţie [care vede necazurile din prezent] nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri [inclusiv sfârşitul sistemului lui Satan]." – Mat. 24:8; Apoc. 12:12; Luca 21:28; Mat. 24:3, 34, *NW.*

Evident, Satan nu poate fi învins de armele omului, fiindcă există dovezi că nici chiar bombele atomice premiate sau cu hidrogen ale oamenilor nu vor afecta o creatură spirituală. Dar, deşi omul nu îl poate înlătura pe Satan de la stăpânirea sa rea şi să îl închidă şi să îl execute, Dumnezeu poate. El nu vorbeşte echivoc dacă este posibil sau nu; provocatorul răutăţii trebuie să plece! Cuvântul lui Iehova promite: „Încă puţin şi cel rău nu mai fi." Şi din nou: „Pe toţi cei răi îi va distruge." Spune mai departe clar că Iehova va face ce nu poate omul—îl va prinde pe Satan, îl va lega, îl va arunca în abis, şi va închide şi va pecetlui abisul deasupra lui. (Ps. 37:10; 145:20; Apoc. 20:1-3). Domnia rea a lui Satan va fi înlocuită atunci de una dreaptă, de „noul cer şi un nou pământ" de la Apocalipsa 21:1-4.

Acea nouă domnie va aduce libertate de frică pe pământ, fiindcă va împlini în întregime rugăciunea creştinului ca să se facă voinţa lui Dumnezeu pe tot pământul, aşa cum este în cer. Acolo nu va mai fi frică de război, nici de animale, nici de boală, nici chiar de moarte.

FĂRĂ FRICĂ ACUM!

Dar chiar acum, înainte ca Satan să fie distrus, frica poate fi biruită. Când New York *Post* a întrebat oamenii de pe stradă „Ce vă sperie cel mai mult?", unul a spus „Bomba atomică"; altul „Gândul că o năpastă mare se va abate asupra ţării noastre cândva." Dar unul dintre martorii lui Iehova a zis: „Nu mă sperie nimic.

Cuprins

Biblia arată că va exista o nouă lume cu condiţii perfecte. … Şi indiferent de ce s-ar întâmpla, voi trăi în armonie şi mulţumire perfecte.” Era el orb faţă de condiţiile din lume? Nu, dar cu ajutorul adevărului pătrunzător al Cuvântului lui Dumnezeu, el a văzut în întunericul actual şi a înţeles măsura de protecţie pe care o are ca serv al lui Iehova.

A avea o astfel de încredere şi cunoştinţă exactă despre Cuvântul lui Dumnezeu este necesar. Acel Cuvânt, Biblia, cea mai înaltă sursă de informaţii, este cea care arată cum lucrează Satan, pericolele pe care le pune înaintea omului, şi cum să ne împotrivim atacurilor lui. Cunoştinţa despre aceasta înlătură frica de războaie, fiindcă Matei 24 arată că, deşi ele se vor înrăutăţi din senin, acest lucru indică faptul că sfârşitul lor este aproape şi marchează ultimul efort disperat al lui Satan de a-l împiedica pe om să îşi facă timp să se alăture lui Cristos. Isus nu zicea vorbe goale când a rostit declaraţia des citată: „Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi într-adevăr discipolii Mei. Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va elibera.” (Ioan 8:31, 32, *NW*). Acel adevăr oferă eliberarea de frică!

Dragostea creştinului alungă teama, fiindcă include sinceritatea acţiunii, ajutorarea altora pentru a învăţa, un devotament dezinteresat faţă de adevăr. Martorii lui Iehova, plini de zel pentru acest lucru, au prea puţin timp să fie îngrijoraţi de lucrurile care s-ar putea întâmpla, dar o fac rareori. Minţile lor sunt pline de lucruri vesele, cu Cuvântul lui Dumnezeu şi scopurile Lui, cu creşterea unor noi oameni în organizaţia creştină, cu făgăduinţele unei noi lumi şi cu privilegiul fericit de a-i ajuta pe alţii să vadă acele binecuvântări ale noii lumi şi să trăiască pentru dreptatea sa.

Inflaţia, criza sau greutăţile economice nu îi lovesc cu groază. Ei au încredere că nu vor muri de foame, şi în timp ce valoarea în scădere a banilor poate să îi stânjenească, ei nu sunt mâhniţi de moarte. Banii nu sunt dumnezeul lor. Comorile lor sunt adevărate, păstrate în cer, „unde nici molia, nici rugina nu rod şi unde hoţii nu sparg şi nu fură.” Aşadar, pierderea bogăţiei materiale, sau a avea mai puţin decât alt om, nu este o teamă chinuitoare pentru ei, aşa cum este pentru mulţi în ziua de azi. – Matei 6:20, *NW*.

Ei nu se tem de pierderea poziţiei lumeşti, sau de a părea inferiori faţă de alţi oameni, fiindcă ei nu se cred zei care să fie veneraţi. Mai degrabă decât să se ia prea în serios, ei ştiu că „Iehova, Dumnezeul vostru, este cel căruia trebuie să vă închinaţi,” că El este cel căruia trebuie să îi fie pe plac. Interesul lor stă în ce crede El despre ei, nu ce cred oamenii. – Mat. 4:10, *NW*.

Ei nu se tem de corupţia guvernului, fiindcă ştiu că atâta timp cât domneşte Satan corupţia este inevitabilă, dar că acest lucru se va sfârşi în curând. Ei ştiu că sub domnia dreaptă a lui Cristos bolile vor fi vindecate, că atât literalmente, cât şi spiritual, Dumnezeu va împlini făgăduinţa: „Iată, voi aduce sănătate şi vindecare, şi îi voi vindeca, şi le voi dezvălui belşugul păcii şi adevărului.” Nici moartea, deşi este o întristare pentru cei dragi, nu stârneşte frică, pentru că, la fel ca apostolii, ei cred într-o înviere. După ce Apocalipsa povesteşte despre legarea lui Satan, spune profetic: „Şi marea i-a dat înapoi pe morţii din ea, moartea şi Hadesul i-au dat

Cuprins

înapoi pe morţii din ele. Şi au fost judecaţi fiecare după faptele lui." – Ier. 33:6; Apoc. 20:13, *NW.*

Martorii lui Iehova chiar au o astfel de încredere! Sub ameninţarea directă a morţii, mii dintre ei au rămas neclintiţi în credinţă, fără să se umilească. Atunci când, în faţa naziştilor lui Hitler, hotărârea de a-şi păstra credinţa le-a adus executarea, ei tot au fost de neclintit. Ascultaţi exemple despre ce le-au scris celor dragi: „Am un ţel strălucitor înaintea ochilor, şi ca să ajung la el îmi voi socoti viaţa ca un gunoi, şi mă voi pune în acele Mâini, şi îmi voi încredinţa spiritul în stăpânirea Lui. Mă voi lupta pentru cinstea lui Iehova şi pentru gloria numelui Său. Voi lupta pentru El cu curajul şi vitejia unui leu care răcneşte." Sună aceasta a frică? Sau aceasta: „Fii tare, căci nu sunt pierdut, ci pot spune împreună cu Pavel: 'Am luptat lupta cea bună, mi-am încheiat calea, mi-am păstrat credinţa.'" De ce n-au tremurat aceşti martori şi nu au făcut compromisuri, cum au făcut cei din alte religii, ai căror clerici şi preoţi s-au aliniat cu naziştii? De ce stau ei neclintiţi şi fără frică astăzi, în ţări în care conducătorii comunişti le atacă credinţa? Fiindcă ei s-au împărtăşit din hrana spirituală sănătoasă, întremătoare, care întăreşte credinţa, din Cuvântul lui Iehova. Ei au obţinut cunoştinţa care întăreşte credinţa. Datorită hranei lor spirituale şi datorită încrederii lor că Puterea din spatele lor este mai mare decât toţi duşmanii din faţa lor, martorii lui Iehova au o libertate de frică pe care lumea veche din ziua de azi pur şi simplu nu poate să o înţeleagă!

Vă doriţi o asemenea credinţă? Atunci dobândiţi cunoştinţă. A lor nu este o credinţă oarbă, ci este una informată, bazată pe fapte. Dacă obţineţi cunoştinţă şi urmaţi poruncile lui Dumnezeu, şi voi puteţi deveni tari în credinţa informată care aduce o astfel de libertate. Când cineva are ocrotirea lui Dumnezeu, cunoaşte făgăduinţele clare ale lui Iehova, are o pricepere despre necazurile de astăzi, le cunoaşte rezultatul, are mintea activă în cea mai importantă dintre toate lucrările, are încredere în Cel care are putere infinită, şi când, în faţa morţii, are încredere în făgăduinţa unei învieri în noua lume, atunci de ce să îi mai fie teamă?

CEL CARE A ARS LITERATURA BIBLICĂ ARDE IDOLI ACUM

Acum câţiva ani, un poliţist din satul Bourlamaque, Quebec, a fost trimis de preot să adune nişte literatură ce fuseseră lăsată în anumite case de către martorii lui Iehova. O parte din literatură a dus-o preotului, dar a mai păstrat unele pentru a le examina. Când soţia sa a văzut literatura, a aruncat-o în sobă. Poliţistul a continuat să adune mai multă literatură de la cei care fuseseră interesaţi, iar soţia sa, o catolică devotată, a continuat să le ardă. Această situaţie a continuat timp de doi ani. Apoi, într-o zi, soţia a găsit în buzunarul soţului una dintre revistele Societăţii. Ea a citit revista, după care a ars-o pentru ca soţul ei să nu afle că începea să fie interesată de aceasta, după ce fusese o catolică atât de frenetică. Data următoare când un martor le-a bătut la uşă, ea l-a invitat înăuntru. Înainte, ea

Cuprins

îi alunga literal. De această dată, a primit un exemplar al revistei *Turnul de veghere.* Soţul ei, poliţistul, a găsit-o în timp ce citea revista, aşa că au citit-o împreună. La scurt timp, soţul a renunţat la slujba sa de poliţist, găsind o slujbă „mult mai onorabilă", după cum a afirmat. De atunci, şi-au făcut abonamente atât la revista *Turnul de veghere,* cât şi la revista *Treziţi-vă!,* făcând rost de toată literatura disponibilă. A început un studiu biblic la ei acasă şi au renunţat la toate statuetele religioase şi la celelalte nimicuri, arzându-le pe toate. Îi sunt foarte recunoscători lui Iehova pentru aflarea adevărului şi şi-au dovedit deja aprecierea luând parte în serviciul de teren şi făcându-l de cunoscut altora. Fiind foarte cunoscuţi şi respectaţi, faptul că au luat poziţie petru adevăr a rezultat în punerea unei bune mărturii.



BOGATUL ŞI LAZĂR - PILDĂ SAU POVESTE?



Marea majoritate a sectelor religioase ale creştinătăţii susţin că acel chin veşnic în iadul incandescent este soarta celor răi. Cuvintele lui Isus consemnate la Luca 16:19-31 cu privire la omul bogat şi Lazăr sunt printre dovezile oferite în sprijinul acestei învăţături. S-a susţinut că aceste cuvinte povestesc despre un incident, sunt o povestire despre ceea ce s-a petrecut în mod efectiv. Un tratat publicat de către cineva care susţine acest punct de vedere, întreabă: „Nu credeţi că toţi cei care L-au auzit pe Domnul Isus relatând povestea bogatului şi a lui Lazăr, vor presupune, în mod evident, că El a vrut să îi înveţe despre existenţa conştientă după moarte, în fericire sau necaz?"

Admiţând, de dragul argumentului, că ascultătorii săi au crezut că a fost de fapt o întâmplare adevărată, aceasta, departe de a dovedi că a fost, dovedeşte tocmai contrariul. Cum aşa? Deoarece ni se spune în mod explicit că motivul pentru care Isus vorbea în pilde sau în ilustraţii, a fost ca oamenii să poată înţelege? – nu, ci ca ei să NU înţeleagă. Observaţi cuvintele Sale: „Vouă (discipolilor Săi) vă este dat să înţelegeţi secretele sacre ale împărăţiei lui Dumnezeu, dar celorlalţi le vorbesc în ilustrări, pentru ca, deşi privesc, să privească în zadar şi, deşi aud, să nu înţeleagă. " (Luca 8:10, *NW*) Evident, oricare ar fi fost sensul pe care ascultătorii Săi îl găseau în ilustraţii, era sortit să fie cel greşit.

Dar unii obiectează în continuare deoarece Isus nu a arătat prin prea multe cuvinte că aceea era o ilustraţie. Este nevoie, însă, ca Isus să facă asta de fiecare dată, când avem în faţă simpla afirmaţie că „nu le vorbea fără ilustrări"? (Mat. 13:34, *NW*). Simplul fapt că se dau nume, nu poate fi folosit ca argument împotriva faptului că este o ilustrare, având în vedere că toate elementele dovedesc

Cuprins

că a o interpreta literalmente înseamnă a insulta raţiunea şi bunul simţ şi a contrazice restul Cuvântului lui Dumnezeu.

ABSURDITĂŢI

Pe scurt, în această ilustraţie citim mai întâi despre un om bogat îmbrăcat în haine de purpură şi de in fin, care trăia în măreţie, şi despre un cerşetor numit Lazăr care stătea la poarta lui, plin de bube, şi care tânjea după firimiturile ce cădeau de la masa bogatului. Fiecare a murit cu timpul; Lazăr a fost luat de către îngeri pentru a se odihni în sânul lui Avraam, în timp ce bogatul a fost îngropat, şi a suferit chinuri în Hades, locul de unde l-a văzut pe Lazăr. – Luca 16:19-23, *NW*.

Reţineţi că aici că nu se spune niciun cuvânt despre Lazăr, cum că ar fi fost un om bun, despre faptul că ar fi avut credinţă şi că ar fi dovedit-o prin fapte; ambele fiind indispensabile pentru a câştiga viaţă veşnică. (Evrei 11:6; Iacov 2:14-26) Unde se spune că doar nenorocirea, sărăcia şi boala sunt o garanţie a salvării?

Nici despre bogat nu se spune niciun cuvânt cum că ar fi fost rău. Prin ce fel de raţionament şi pe ce principii de dreptate se poate susţine aceasta; că doar pentru că un om s-a bucurat pe deplin de lucrurile bune din această viaţă, timp de şaptezeci de ani, el trebuie să sufere agonia unui iad arzător de miliarde de ori, de miliarde de ani, da, pentru eternitate? Chiar şi căzut, omul imperfect apreciază că dreptatea cere ca „pedeapsa să fie pe măsura infracţiunii", şi cu siguranţă că Dumnezeu este cu mult mai drept decât omul. Avraam, David, Solomon, Iosif din Arimatea, au fost cu toţii foarte bogaţi; i-a condamnat acest lucru la chinul veşnic?

Mai mult, Isus, în argumentele Sale cu clerul evreiesc a evidenţiat un simţ bun simţ al logicii de neîntrecut. Ar fi dat el un avertisment atât de crud pentru plata păcatului fără a menţiona măcar păcatul, sau să spună despre recompensele credinţei şi ale ascultării fără a le menţiona măcar? Dacă Isus ar fi vrut să îşi avertizeze ascultătorii despre chinul veşnic, cu siguranţă că ar fi subliniat aceste puncte, dar nu a făcut nimic de acest fel.

Şi nu numai aceasta, dar citim că Lazăr a fost dus în sânul lui Avraam. Oare toţi cei ce câştigă salvarea se odihnesc în sânul lui Avraam? Dacă recunoaştem că această expresie este o figură de stil, de ce să insistăm ca ceea ce s-a abătut asupra bogatului să fie luat literalmente? Pur şi simplu nu ar avea sens să considerăm o parte din relatare literal şi o altă parte paralelă, în mod figurat.

Observaţi, mai departe, că acesta este singurul loc din Scriptură unde conştiinţa şi suferinţa sunt asociate cu Hadesul. Nu se cade nici să susţinem că înaintea morţii lui Isus, Hadesul avea două compartimente, unul pentru cei buni şi altul pentru cei răi şi că după ce El a murit pentru păcatele oamenilor, cei buni au mers în cer, căci în timpul când Isus rostea această ilustraţie, El nu murise încă. Că Hadesul este folosit figurativ, reiese din Apocalipsa 6:8,9, unde Hadesul este înfăţişat ca un călăreţ şi de asemenea în Apocalipsa 20:14, unde Hadesul este înfăţişat – nu ca fiind lacul de foc – ci ca fiind el însuşi aruncat în lacul de foc.

Cuprins

NESCRIPTURAL

Transformând cuvintele lui Isus cu privire la omul bogat şi Lazăr la modul literal, devine cu atât mai de neconceput când se face comparaţie cu ceea ce restul Cuvântului lui Dumnezeu are de spus cu privire la pedeapsa păcatului şi la condiţia celor morţi. Adam nu a fost avertizat despre chinul veşnic, şi după ce a păcătuit, i s-a spus pur şi simplu: „Ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce." (Gen. 3: 19, 2:17, *NW)*. Iehova Dumnezeu nu a spus nici măcar: „Trupul tău se va întoarce în ţărână"; nu, ci TU, Adam, te vei întoarce. Nu este nici o greşeală în mărturia clară a Scripturilor: „Plata păcatului este moartea." – Rom. 6:23, NW.

Şi ce este moartea, starea sau condiţia celor morţi - suferinţă conştientă sau extaz conştient? Nu! Omul moare ca animalele, cei morţi nu ştiu nimic, nu există nici o conştiinţă în Şeol (echivalent ebraic pentru Hades). „Suflarea omului iese, se întoarce în pământul din care a fost făcut; în aceeaşi zi gândurile lui pier". David s-a rugat ca Dumnezeu să-i cruţe viaţa ca nu cumva „odată ce mă duc de aici, să nu mai fiu [da, *să nu mai exist*]." Petru i-a asemănat pe cei răi cu fiarele care pier. Fiarele nu sunt chinuite după moarte. – Ps. 146:4; 39:13; Ecl. 3:19-21; 9:5, 10; 2 Pet. 2:12, *NW*.

În plus, nu suntem noi asiguraţi că va exista o înviere a morţilor, atât a celor drepţi cât şi a celor nedrepţi? De ce ar mai exista o înviere dacă la moarte omul îşi primeşte răsplata veşnică? (Faptele 24:15; Ioan 5:28, 29, *NW*). Când fratele Mariei şi Martei, prietenul lui Isus, Lazăr, a murit, le-a alinat Isus pe acele femei asigurându-le că Lazăr nu murise? Nu, ci le-a asigurat că-l va învia din morţi. Surorile lui ştiau că el va „fi înviat în ziua de apoi." Şi când Isus l-a chemat; L-a chemat El pe Lazăr să vină din sânul lui Avraam, dintr-un limbo sau dintr-un iad arzător? Nu, ci din mormânt. În paranteză fie spus, dacă Lazăr a fost conştient într-un astfel de loc, am putea fi siguri că el ar fi spus tuturor prietenilor Săi despre experienţa remarcabilă pe care a avut-o, căci el a fost mort timp de patru zile. Chiar tăcerea lui cu privire la acest subiect este o dovadă circumstanţială puternică a faptului că el a fost inconştient. – Ioan 11:22-44, *NW*.

În plus, cum am putea justifica faptul că Avraam a fost în cer, având în vedere cuvintele lui Isus: „Niciun om n-a urcat la cer în afară de cel care a coborât din cer, Fiul omului?" Şi nu a specificat Petru ascultătorilor săi, în ziua Cincizecimii, că David „a murit şi a fost îngropat şi că mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi? De fapt David n-a urcat la ceruri?" (Ioan 3:13; Faptele 2:29, 34, *NW*). Niciunul dintre slujitorii lui Dumnezeu nu a avut o răsplata cerească pregătită pentru ei înainte de venirea lui Isus Cristos, motiv pentru care chiar şi după învierea Lui apostolii aşteptau o împărăţie pământească. – Ps. 45:16; Faptele 1:6-8.

Să revenim la ilustraţie: ni se spune mai apoi despre omul bogat ce-l strigă pe „Părintele Avraam" pentru a-l trimite pe Lazăr să-l elibereze prin a-i da o picătură de apă pe vârful degetului, prilej cu care Avraam îi aminteşte de lucrurile bune de care el s-a bucurat în timpul vieţii sale, în comparaţie cu viaţa pe care a avut-o Lazăr; în plus, există o mare prăpastie, ceea ce face imposibil pentru oricine să

Cuprins

treacă dintr-un loc în altul. Omul bogat, solicită mai apoi ca Lazăr să fie trimis pentru a-i avertiza pe cei cinci fraţi ai săi, dar i se spune că ei îl au pe Moise şi pe Profeţi şi că, dacă ei nu vor asculta de aceştia, atunci nu vor asculta de unul ridicat din morţi. – Luca 16:24-31, *NW*.

Conform Scripturilor, cerul şi Hades (Şeol) sunt la extreme opuse. (Ps. 139:8; Luca 10:15) Ne-am putea noi imagina pe acelea într-un singur loc, văzându-le pe celelalte într-un alt loc şi putând comunica? Şi bogatul într-un iad arzător ar cere doar o picătură de apă să-şi răcorească limba? Cât de multă eliberare ar aduce aceasta? I-ar ajunge în cele din urmă? Ar putea cineva ajunge în apropierea unui iad arzător, cu doar o picătură de apă? Evident, aceasta este o figură de stil, aşa cum este chiar şi sânul lui Avraam, da, si la fel sunt şi toate celelalte cuvinte ale lui Isus cu acel prilej.

SEMNIFICAŢIA ILUSTRAŢIEI

Din moment ce nu putem evita concluzia potrivit căreia cuvintele lui Isus cu privire la omul bogat şi Lazăr sunt o ilustraţie, ce ilustrează ele, care este semnificaţia lor? Pe scurt ele vorbesc despre schimbarea poziţiilor relative a două categorii de oameni datorită propovăduirii adevărului, atât în vremea lui Isus cât şi a noastră.

Omul bogat ilustrează bine clerul evreiesc care a fost bine înzestrat cu cele spirituale; care se considerau ei înşişi copii ai Împărăţiei, îmbrăcaţi în purpură, care erau foarte ipocriţi, purtând in fin, şi care erau mândri de a fi descendenţii lui Avraam. – Rom. 3:1, 2; Matei. 8:12; 23:27, 28; Apoc. 19:8; Mat. 3:9, *NW*.

Cerşetorul Lazăr, al cărui nume înseamnă „Dumnezeu este ajutor," ilustrează bine oamenii evrei de rând, care erau dispreţuiţi de către cler, care, din cauza neglijenţei erau bolnavi din punct de vedere spiritual, flămânzeau şi erau însetaţi de dreptate, şi apreciau nevoia lor după Marele Vindecător, Isus Cristos. – Ioan 7:49; Mat. 5:6; Marcu 2:17, *NW*.

Moartea bogatului şi a lui Lazăr a înfăţişat o schimbare care a avut loc în poziţiile relative ale acestor două clase. Că acest lucru ar trebui să fie astfel, nu ar trebui să ne surprindă, căci de nenumărate ori Scripturile vorbesc despre persoane ca murind sau care au murit, deşi sunt încă în viaţă, în sensul că astfel a avut loc o schimbare în viaţa lor. (A se vedea 1 Corinteni 11:30; Coloseni 3:3, 1 Timotei 5:6;. Iuda 12). Predicarea lui Isus care demasca ipocrizia, lăcomia şi învăţătura falsă a clerului evreiesc au determinat ca o schimbare să aibă loc în viaţa lor. (Mat. 23; Luca 16:14, Mat. 15:1-9.) Dintr-o stare de mulţumire de sine şi de uşurinţă somptuoasă, ei au fost aduşi într-o stare de chin; un aşa chin, că nu au avut pace până când aceştia nu l-au condamnat la moarte pe Fiul lui Dumnezeu. – Mat. 21:45, 46.

Cei ilustraţi de Lazăr, poporul evreu de rând, cu credinţă faţă de Dumnezeu, a experimentat, de asemenea, o schimbare în starea lui, ca urmare a predicării lui Isus, pentru a deveni rămăşiţa spirituală a evreilor. Chiar şi numele lor, „Lazăr", indică faptul că ei au fost ajutaţi, mângâiaţi de Dumnezeu şi li s-a dat speranţa

Cuprins

Împărăţiei cereşti a lui Dumnezeu. Da, curvele şi colectorii de taxe săraci şi bolnavi din punct de vedere spiritual au intrat în împărăţia lui Dumnezeu şi au primit favoarea lui Dumnezeu, aşa cum a fost ilustrat de odihna la sânul lui Avraam. Sarcinile grele pe care fariseii le-au pus asupra lor au fost eliminate, şi ei au devenit parte din „sămânţa lui Avraam", în care toate familiile de pe pământ urmează a fi binecuvântate. – Mat. 11:6; 21:31; Gal. 3:7, 26; Mat. 23:4; 11:28-30, *NW*.

Dar prăpastia mare dintre cele două clase? Aceasta ilustrează judecăţile drepte ale lui Iehova, care nu pot fi schimbate. Liderii religioşi ca şi clasă, şi-au fixat destinul păcătuind împotriva spiritului sfânt, lucru pentru care nu există nicio iertare, şi pledoaria lor de a-şi uşura chinul, chiar şi în cea mai mică măsură, prin diminuarea predicării adevărului, nu a fost respectată. – Marcu 3:29; Faptele 5:27-32, *NW*.

Cei cinci fraţi ai bogatului ilustrează bine asociaţii clerului evreiesc, care au manifestat acelaşi spirit ca şi fariseii. Aceştia, refuzând să creadă în Isus, au arătat astfel că ei de fapt nu au luat aminte la ceea ce a spus Moise şi profeţii şi că ei nu ar crede, chiar dacă cineva înviat ar confirma, când Lazăr, fratele Mariei si al Martei, a fost înviat în realitate din morţi. – Ioan 7:47, 48; 5:46, 47; 12:10 , 11.

Toate aceste fapte, în împlinirea acestei ilustraţii, găsesc o paralelă izbitoare în zilele noastre. Pentru o perioadă îndelungată de timp, clerul creştinătăţii ipocrit, lacom, care urmează tradiţii, a făcut toate lucrurile în felul lui propriu, în exploatarea turmelor şi în neglijarea intereselor lor spirituale, în timp ce rămăşiţa izraeliţilor spirituali unşi a fost privită şi tratată ca un cerşetor bolnav potrivit numai pentru asocierea cu câinii de pe stradă. Dar odată cu predicarea veştii bune a împărăţiei lui Iehova, a avut loc o schimbare în aceste două clase, iar din 1919 această rămăşiţă spirituală proscrisă odată şi dispreţuită a creştinilor unşi, a fost înălţată în favoarea Mai Marelui Avraam, Iehova Dumnezeu, şi i s-a dat interesele Împărăţiei, în special pentru a predica veştile bune ale Guvernului lui Dumnezeu acum stabilit, pentru binecuvântarea omenirii. Astfel, alţii ce nu sunt din rămăşiţă pot avea parte de mângâierea lor, şi ei o fac acum. – Ezec. 34:1-16, *AS*; Mat. 24:14.

Astăzi, clerul este chinuit de marea mărturie de când este dată de martorii creştini ai lui Iehova, în timp ce „laicii" cu bunăvoinţă sunt mângâiaţi şi aduşi într-o poziţie de favoare a Mai Marelui Avraam, a lui Iehova Dumnezeu; un caz care să susţină aceasta este bucuria acestora experimentată la Adunarea Internaţională a martorilor lui Iehova în 1953. Din nou, nu va fi nicio alinare a chinului clerului printr-o întrerupere în lucrarea de predicare, nici nu va fi dat niciun semn special în prezent, pentru a convinge aliaţii comerciali şi politici ai clerului că acest mesaj este de la Iehova Dumnezeu.

Astfel, numai dacă sunt privite în acest fel cuvintele lui Isus, consemnate la Luca 16:19-31, pot avea sens, valoare şi pertinenţă în zilele noastre, şi se pot armoniza cu restul Scripturilor.

Cuprins

„CARTEA DE AMINTIRE” A LUI IEHOVA

Iehova este Modelul Perfect. Satan poartă stigmatul de a fi autorul unui model rău şi nedrept. În timpul unei perioade de judecată care a început deja, modelul de viaţă al fiecărui individ va fi judecat în cele din urmă ca de un fel sau altul. El va fi găsit fie vrednic de a moşteni binecuvântările veşnice păstrate pentru toţi cei recunoscuţi de Dumnezeu ca fiii Lui, fie va fi pus printre cei a căror „soartă va fi în lacul care arde cu foc şi sulf. Aceasta înseamnă moartea a doua.” (Apoc. 21:7, 8, *NW*). Ce fel de model vă formaţi voi? Este posibil ca cineva să îşi schimbe modelul de viaţă şi, dacă da, cum poate fi ajutat în clădirea unui model de viaţă care va asigura aprobarea lui Iehova? Acestea sunt întrebări care necesită o analiză serioasă.

[2] Profeţia lui Maleahi, în al treilea capitol, povesteşte despre începutul acestei perioade de judecată în care „Domnul, pe care Îl căutaţi, va veni deodată în templul Lui” şi va purifica şi restabili la un model perfect pe toţi cei care Îl caută sincer şi care doresc să „aducă lui Iehova jertfe în dreptate.” În acelaşi timp, El „se va grăbi să mărturisească împotriva” celor care, ca majoritatea clasei preoţeşti, fiii lui Levi, de pe vremea lui Maleahi, continuă să îşi urmeze propriul model stricat. (Mal. 3:1, 3, 5, *AS*). În legătură cu alte scripturi, s-a arătat deseori în aceste coloane că primăvara anului 1918 A.D. a marcat împlinirea venirii Domnului la templul Lui, la trei ani şi jumătate după naşterea Împărăţiei în ultima parte a anului 1914. (A se vedea *Turnul de veghere* din 1 mai, 1953, pagina 281.) De aceea este imperios necesar să înfruntăm aceste întrebări, cu sinceritate, chiar acum.

[3] În timp ce cea mai mare parte a profeţiei lui Maleahi este într-adevăr o „sarcină”, aşa cum spun cuvintele ei de început, totuşi, există porţiuni scurte foarte evidenţiate care se disting clar în culori vii de speranţă şi făgăduinţă strălucitoare şi care sunt o mare mângâiere şi încurajare. Vrem să vă îndreptăm atenţia spre una dintre acestea, care spune concis despre un timp când se vor arăta două tipuri de modele. Spune: „Atunci cei care se temeau de Iehova vorbeau unul cu celălalt; iar Iehova a ascultat şi a auzit, şi s-a scris o carte de amintire înaintea Lui, pentru cei care se temeau de Iehova, şi care cinsteau numele Lui. Şi vor fi ai Mei, zice Iehova oştirilor, chiar averea Mea, în ziua în care voi face; şi îi voi cruţa, aşa cum un om îşi cruţă fiul care îl slujeşte. Atunci vă veţi întoarce şi veţi discerne[vedea diferenţa, *Ro*] dintre cei drepţi şi cei răi, dintre cel care slujeşte lui Dumnezeu şi cel care nu Îl slujeşte.” – Mal. 3:16-18, *AS.*



Cuprins

[4] Această referire la „cartea de amintire” a lui Iehova ne umple mintea cu întrebări. Ce este această carte? Este doar o figură de stil, sau are Iehova nevoie de un fel de carte sau de o înregistrare ca să-şi ajute memoria? Care este scopul acesteia şi ce cuprinde ea? Este acelaşi lucru cu „cartea vieţii” menţionată în Apocalipsa (Apoc. 3:5, etc.)?

[5] Putem răspunde la aceste întrebări doar dacă găsim informaţii despre ele în Cartea lui Dumnezeu, Cuvântul scris. Mai întâi, trebuie să ne amintim că Dumnezeu, când vorbeşte despre El însuşi şi despre lucrurile din sfera spirituală, foloseşte expresii şi ilustraţii care pot fi înţelese de mintea noastră limitată. În curiozitatea noastră despre cuvântul sau despre ilustraţia literale folosite, nu trebuie să permitem ca atenţia noastră să fie distrasă de la lucrul important al ideii sau adevărului care urmează să fie transmis. De exemplu, cât de des găsim oameni certându-se fără niciun scop despre aspectul literal al expresiei lui Isus: „Ba chiar şi perii capului vă sunt toţi număraţi.” (Mat. 10:30, *NW*) După cum am discutat deja într-o anumită măsură, nu există posibilitatea ca memoria lui Iehova să greşească sau să aibă nevoie de imbolduri de niciun fel. Totuşi, suntem ajutaţi când ne amintim că o referire foarte asemănătoare se găseşte la Estera 6:1-3 (*AS*), unde povesteşte despre cum regele, care nu putea dormi într-o noapte, a pus să i se citească din „cartea însemnărilor cronicilor,” şi apoi a întrebat: „Ce cinste şi mărire i s-a făcut lui Mardoheu” pentru un fapt anterior de loialitate făcut în interesul regelui? Aşadar, vedem că relatarea scrisă a slujit ca o „carte de amintire” şi, în acest caz, a avut ca urmare că regele i-a asigurat favoare şi o răsplată corespunzătoare slujitorului credincios Marhodeu.

[6] În rânduri foarte asemănătoare, relatarea de la Maleahi 3:16-18 arată că slujitorii credincioşi, loiali şi devotaţi ai lui Iehova pot fi foarte siguri de favoarea şi de răsplata Lui din această zi a judecăţii. (Ps. 62:12, *AS;* Apoc. 22:12, *NW*). Nu există nici cea mai mică posibilitate ca unul singur măcar dintre aceşti slujitori să fie uitat la cea vreme, chiar acum, când Iehova hotărăşte cine îi aparţine „în acea zi în care Îmi voi strânge nestematele [comoara deosebită].” – Mal. 3:17, *notă marginală.*

MODEL DE VIAŢĂ, BUN SAU RĂU?

[7] Să ne întoarcem acum şi să urmărim câteva dintre acele lucruri dezvăluite în Înregistrarea sacră despre modelul de viaţă, astfel încât să putem obţine un răspuns satisfăcător la acele întrebări pe care le-am pus deja.

[8] Că este potrivit să vorbim despre Iehova ca Modelul Perfect este arătat în acea parte a cântării lui Moise care spune: „Lucrările Sale sunt perfecte, căci toate căile sale sunt dreptate. Un Dumnezeu al loialităţii în care nu este nedreptate; el este drept şi nepărtinitor.” (Deut. 32:4, *NW*) Când se spune „Lucrările Sale sunt perfecte”, aceasta include neapărat şi crearea primilor noştri părinţi, Adam şi Eva, şi înseamnă că ei au avut un model de viaţă perfect la început. Dar din voinţa lor liberă au stricat cu bună ştiinţă acel model perfect şi, în loc să Îl cinstească pe

Cuprins

Creatorul lor şi să Îi dea ascultare implicită, în spiritul devotamentului iubitor, ei au luat cu egoism ceea ce au crezut că le va deschide ochii la libertate absolută, independent de Dumnezeu şi în sfidarea poruncii Lui.

[9] Acum să ne fixăm atenţia, pentru o clipă, la urmaşii lor direcţi, Cain şi Abel. Ce contrast în modelul de viaţă! Amândoi au fost născuţi din aceeaşi părinţi şi au avut aceeaşi influenţă părintească. Cel dintâi, zice Ioan, „a fost de la cel rău [Satan]" şi a ales să urmeze modelul acestuia de fapte rele, în spiritul urii din gelozie, ducând repede la sfârşitul său logic şi tragic, crima. Dar cel din urmă a ales să exercite credinţă, dovedită prin calea sa dreaptă de acţiune, şi se pare, în cursul timpului, că numele lui a fost scris primul în însemnarea lui Dumnezeu. Acest lucru arată că suntem singuri responsabili pentru modelul nostru de viaţă. Să nu ne scuzăm şi să dăm vina pe părinţii noştri sau pe oricine altcineva. – 1 Ioan 3:12; Evrei 11:4, *NW;* Ex. 32:32.

[10] Mai încolo în Geneza, arătând un alt aspect al acestui subiect, avem un exemplu despre cum este posibil să aibă loc o schimbare a inimii, având ca urmare schimbarea modelului de viaţă. Ne referim la fraţii lui Iosif, care, pentru început, au fost guvernaţi de pizmă şi de rea-voinţă, dând dovadă de cruzime şi trădare, dar, când, după câţiva ani, au ajuns să mijlocească în interesul lui Beniamin sub condiţiile cele mai potrivnice, nu ne-am putea imagina o dovadă mai convingătoare de schimbare a inimii decât cea găsită în acea intervenţie extrem de mişcătoare rostită de Iuda. (Gen. 44:16-34) Cum le-a scris Pavel creştinilor din Efes: „Să vă dezbrăcaţi de vechea personalitate care corespunde purtării voastre de altădată … şi să vă îmbrăcaţi cu noua personalitate care a fost creată după voinţa lui Dumnezeu, în adevărată dreptate şi loialitate." (Efes. 4:22-24, *NW*) Desigur, o schimbare a modelului de viaţă este posibilă şi necesară pentru oricine care vrea să scape de stricăciunea sistemului vechi şi nelegiuit şi să găsească un loc în societatea Noii Lumi.

[11] În următoarea carte a Bibliei, Exodul, dăm peste prima referire la „cartea" lui Iehova. (Ex. 32:32, 33). Moise vorbeşte despre ea ca despre o realitate acceptată şi Iehova nu o contrazice, ci o confirmă. Deşi nu se spune nimic concret despre cum şi-a primit Moise informaţia, totuşi nu este surprinzător din două motive. Înainte de toate, toţi cei care au murit în credinţă, de la Abel încoace, au avut o încredere puternică în faptul că Iehova va reţine pe fiecare dintre ei în memoria Lui, sau, în limbaj uman, că va păstra o însemnare permanentă cu ei, ca într-o carte. În al doilea rând, acum că există dovezi care indică faptul că arta scrierii datează din zilele de dinainte de potop, nu este surprinzător că Moise şi-a exprimat propria credinţă despre memoria lui Iehova folosind analogia cu o carte scrisă şi păstrată de Autorul ei. În confirmarea sugestiei deja făcute că Iehova poate şi uită dinadins, la fel şi să îşi amintească, avem cuvântul Lui în acest exemplu: „Oricine a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi şterge [nu doar tăia] din cartea Mea." – Ex. 32:33.

[12] Aşadar, de la Exodul la Apocalipsa găsim destul de multe referiri la o carte care conţine nume care au aprobarea lui Iehova şi o poziţie de dreptate înaintea Lui. Doar din timpul în care Tatăl „a încredinţat Fiului toată judecata"

Cuprins

citim în mod corespunzător despre „sulul vieţii Mielului.” – Ioan 5:22; Apoc. 21:27, *NW*.

[13] Urmează David. Criticii au tendinţa să arate cu degetul dispreţului spre David şi spun că modelul lui a fost un model de viaţă cu multe greşeli. Este adevărat, a avut greşelile lui care au dus la încălcări grave câteodată, dar trebuie să avem grijă să nu condamnăm acolo unde Iehova aprobă. El a fost mereu devotat închinării adevărate a lui Dumnezeu şi s-a dedicat mereu slujirii Lui. Dumnezeu l-a găsit, după cum spune El, „un om după inima Mea, care va face tot ce doresc.” (Faptele 13:22, *NW*). Cu toate că relatarea nu ascunde sau acoperă greşelile lui David, totuşi principalul lucru scos în evidenţă este mai degrabă marea îndurare a lui Dumnezeu faţă de slujitorul Său. Criticii lui David ar face bine să ţină acest lucru în minte înainte ca să afle, prea târziu, de nevoia lor proprie şi mai mare de îndurare. De fapt, acest aspect al judecăţii temperate de îndurare este atât de remarcabilă în scripturile legate de studiul nostru încât cer atenţia noastră în amănunt.

JUDECATA TEMPERATĂ DE ÎNDURARE

[14] „Îi voi cruţa, aşa cum un om îşi cruţă fiul care îi slujeşte.” (Mal. 3:17, *AS*) Observaţi condiţia pusă. Iehova nu cruţă doar pe baza calităţii de fiu. Nu, accentul este pe dovada dată de fiu, după cum reiese din slujirea oferită. După cum arată profeţia în continuare, aşa face Iehova evidenţi în această zi a judecăţii pe cei pe care îi consideră drepţi (deşi au nevoie de multă milă), şi cei care sunt judecaţi răi şi, prin urmare, şterşi din cartea Lui. Remarcaţi încercarea simplă, dar pătrunzătoare: „Atunci veţi …. discerne între cel drept şi cel rău, între cel care slujeşte lui Dumnezeu şi cel care nu Îl slujeşte.” Amintiţi-vă, ne aflăm în ziua judecăţii acum. – Mal. 3:18, *AS*.

[15] Da, dar cum cruţă Dumnezeu pe acei fii care rămân credincioşi serviciului Său? Să ne întoarcem la Psalmul 103 şi să vedem legătura strânsă dintre mila lui Dumnezeu şi memoria Lui. Mai întâi, la versetul 2, este un apel să ne folosim memoria noastră: „Şi nu uitaţi toate binefacerile Lui.” Apoi, începând cu versetul 8, vine o descriere strălucitoare a milei şi bunătăţii nemeritate ale lui Iehova, dovedite de faptul că „atât de departe cum este răsăritul de apus, atât de departe a înlăturat el încălcările noastre de la noi.” (Ps. 103:12; a se vedea şi Isaia 12:1). Aceasta înseamnă că El iartă cu adevărat şi uită cu adevărat. Apoi, asemănător cu referirea lui Maleahi la un om care cruţă pe fiul său, acest psalm ne spune mângâietor ceva ce Iehova ţine mereu în minte: „Aşa cum unui tată îi este milă de copiii lui, aşa şi lui Iehova Îi este milă de cei care se tem de El. Căci El ştie din ce suntem făcuţi; îşi aduce aminte că suntem din ţărână.” Apoi urmează un contrast izbitor între scurtimea vieţii omului, atât de curând sfârşită în moarte, şi mila şi bunătatea iubitoarea ale lui Iehova, care este „din veci în veci,” arătate celor care respectă aceleaşi condiţii pe care le menţionează Maleahi: „Pentru cei ce

Cuprins

se tem de El, … pentru cei ce respectă legământul Lui, şi cei ce îşi aduc aminte de poruncile Lui, ca să le împlinească."—Ps. 103:13, 14, 17, 18, *AS.*

[16] Dar în această situaţie apare uneori încă o problemă, când de multe ori ne găsim poticnindu-ne şi căzând de vreun obicei rău care s-a înrădăcinat mai adânc în fostul nostru model de viaţă decât ne-am putut de seama. Atunci avem tendinţa să ne simţim foarte descurajaţi şi destul de nevrednici de a transmite mai departe interesele valoroase ale Împărăţiei şi nepotriviţi să rostim mesajul curat al adevărului. Ce trebuie făcut dacă vă găsiţi într-o astfel de stare nefericită? Nu disperaţi. Nu trageţi concluzia că aţi comis un păcat de neiertat. Aşa ar vrea Satan să gândiţi. Faptul că vă simţiţi întristaţi şi necăjiţi de voi înşivă este dovada în sine că nu aţi mers prea departe. Nu obosiţi niciodată să vă întoarceţi smeriţi şi cu convingere la Dumnezeu, în căutarea iertării Lui, a curăţirii şi a ajutorului. Mergeţi la El aşa cum un copil merge la tatăl lui când are un necaz, nu contează de câte ori din cauza aceleiaşi slăbiciuni, iar Iehova vă va ajuta în mod graţios datorită bunătăţii Sale nemeritate şi, dacă sunteţi sinceri, vă va da realizarea unui conştiinţe curăţate. Întrebarea este: Cum ne ajută Iehova să vedem care sunt cerinţele principale pentru a păstra mai statornic o cale de acţiune sfinţită în întregime?

DEDICARE ŞI DEVOTAMENT

[17] Cele două cuvinte, „dedicare" şi „devotament", sunt strâns legate şi sunt folosite adesea ca sinonime. Oricum, se poate vedea o deosebire, sprijinită de Scripturi, şi care ne va ajuta în analiza noastră. Devotamentul are de-a face cu inima, iar pentru creştini înseamnă a avea o dragoste pătimaşă, o afecţiune puternică şi o loialitate intensă în ceea ce-L priveşte pe Iehova. Pe de altă parte, dedicarea este un cuvânt mai clar şi are de-a face mai degrabă cu mintea în ceea ce priveşte chestiuni de alegere şi hotărâre, ce necesită exercitarea puterii voinţei. Aşa cum s-a definit deja, dedicarea noastră lui Iehova înseamnă să ne punem deoparte pentru o viaţă sfântă, neatinşi sau folosiţi în scopuri lumeşti, dar cu obligaţia să practicăm religia curată şi nepătată. (A se vedea *Turnul de veghere* din 15 mai, 1952, pagina 315.)

[18] Să luăm exemplul perfect, Isus. Nu a existat îndoială cu privire la devotamentul lui perfect din inimă faţă de Tatălui Său ceresc cât timp a fost pe pământ, de la începutul copilăriei. Apoi, cât timp a trăit acasă nu s-a confruntat cu nicio problemă deosebită care să Îi ceară alegerea sau hotărârea. Am putea spune că, fiind perfect, era uşor şi firesc pentru El să îşi îndeplinească modelul de viaţă, „creştea în înţelepciune şi în statură şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor." (Luca 2:52, *NW*). Dar când S-a apropiat de vârsta de treizeci de ani, El a înţeles clar din Cuvântul lui Dumnezeu că Tatăl Său avea în minte un model de viaţă cu totul diferit pentru El, aşa cum este arătat în cererea apostolului din Psalmul 40:6-8 la Evrei 10:5-7. Aceste scrieri arată că Isus, după ce a cântărit în întregime situaţia şi tot ce implica aceasta, a hotărât să lase deoparte voinţa Sa, deşi era perfectă. În schimb, a hotărât să înceapă să facă voinţa lui Dumnezeu aşa

Cuprins

cum este dezvăluită în Scripturi şi a hotărât să o ducă la bun sfârşit. Această alegere şi hotărâre de a se pune deoparte pentru a face voinţa lui Dumnezeu au alcătuit dedicarea Lui. El nu a făcut-o cu reavoinţă, sau din sentimentul obligaţiei, ci a zis: „Îmi face plăcere să fac voinţa Ta, o, Dumnezeul Meu.” (Ps. 40:8). Cu alte cuvinte, El s-a dedicat în spiritul devotamentului iubitor. Să folosim propria Lui ilustraţie, El a văzut că Tatăl Lui Îi întindea un pahar care conţinea o poţiune, atât foarte dulce, cât şi foarte amară, şi a spus: ‘Da, voi primi cu bucurie acel pahar şi îl voi bea până la fund.’—Ioan 18:11.

[19] Luaţi alt exemplu, relaţia dintre soţ şi soţie, aşa cum este explicată la Efeseni 5:21-33 (*NW*). Soţul creştin este devotat soţiei lui şi o iubeşte cu tandreţe. Soţia creştină este, de asemenea, devotată soţului ei, dar ei i se cere şi altceva. Când se mărită, ea alege să se supună conducerii soţului ei „în toate,” aşa cum „adunarea este supusă lui Cristos.” (Efes. 5:24, *NW*). Aşadar, relaţia ei implică aspectul dedicării, cât şi al devotamentului, în ceea ce priveşte viaţa de cuplu. Ea nu doar îşi iubeşte soţul, ci îl şi respectă profund ca pe cap al ei. Ei îi face plăcere să o facă, bineînţeles, cu toate că în îndeplinirea zilnică a jurămintelor ei de căsătorie, în aşteptarea soţului, şi ei, de asemenea, i se pare poate ceva ca o poţiune uneori.

[20] Aceste lecţii de a ne trăi viaţa de dedicare în spiritul devotamentului nu rezumă oare bine cerinţele majore de a păstra o cale de acţiune acceptabilă înaintea lui Iehova, cu toată siguranţa de a fi păstrat în a Sa „cartea de amintire”? Să ne fie frică tot timpul de Iehova şi să ne gândim la numele Lui, cum să îl cinstim mai mult, vorbind adesea unul cu altul despre aceste lucruri esenţiale ca să ne încurajăm şi să ne amintim reciproc. Da, să aducem „toate zeciuielile la casa vistieriei,” toate averile noastre de preţ de timp, efort şi abilitate, şi să vedem dacă Iehova nu va „deschide ferestrele cerului, şi vă va revărsa o binecuvântare [de creştere], încât nu va fi destul loc ca să o primiţi.”—Mal. 3:10, 16, *AS*.

MODELUL DE VIAŢĂ OGLINDIT ÎN SION

[21] Aţi văzut vreodată un băieţel cu un ciob de sticlă spartă în mână, pe care o întoarce cu îndemânare în aşa fel încât să strălucească direct în ochii voştri? Este de parcă ar avea o bucată de soare în mână. A, da, spuneţi, mă pot regăsi în acest exemplu, ca un ciob de sticlă spart din restul omenirii sfărâmate, încercând să reflecte o părticică din adevăr. Păi, din punct de vedere individual, exemplul poate fi destul de potrivit. Şi nu uitaţi că niciun obiect nu are vârfuri mai ascuţite şi laturi mai tăioase decât un ciob de sticlă spartă. Dar este acesta punctul de vedere corect al poporului lui Iehova în această zi a judecăţii? Vedeţi ce lucru minunat a făcut Iehova. El a unit toate acele bucăţi sparte într-o suprafaţă curată, limpede precum cristalul şi netedă, şi le-a îngăduit să „reflecte ca nişte oglinzi gloria lui Iehova.” (2 Cor. 3:18, *NW*) Cum s-a împlinit acest lucru? Prin faptul că Iehova a adus poporul Său devotat în organizaţia Sa, Sion. Acolo, fiindcă spiritul lui Iehova este asupra lor şi cuvintele Sale (mesajul Împărăţiei) este pus în gurile lor, ei sunt

Cuprins

împuterniciţi ca un corp de oameni unit, sudat într-un model armonios în întreaga lume, să răspundă chemării: „Ridică-te, străluceşte; căci lumina ta a venit, iar slava lui Iehova s-a ridicat asupra ta.” În plus, găsim cum „cartea de amintire” a lui Iehova este legată de organizaţia Lui, căci făgăduinţa zice: „Şi cei care rămân în Sion şi sunt lăsaţi în Ierusalim vor fi numiţi sfinţi—chiar şi oricine este înscris între cei destinaţi pentru viaţă din Ierusalim.”—Isa. 60:1, *AS;* 4:3, *AT.*

[22] Ce final fericit pentru studiul nostru! În lume chiar şi cele mai strălucitoare amintiri sunt adesea pătate cu tristeţe, fiindcă ştim că lucrurile de care ne-am bucurat înainte în zilele tinereţii nu mai pot fi repetate. Dar odată ce am fost aduşi în organizaţia lui Iehova şi am avut privilegiul de a deveni un membru al societăţii Noii Lumi, atunci întreaga perspectivă este schimbată. Chiar acum, în Sion, activităţile Noii Lumi sunt mereu atât de satisfăcătoare şi vieţile noastre sunt atât de pline şi de fericite, încât am început să realizăm împlinirea profeţiei glorioase: „Căci, iată, Eu fac noi ceruri şi un nou pământ; iar de lucrurile de dinainte nu îşi va aduce nimeni aminte, nici nu vor veni în mintea nimănui. Ci vă veţi bucura şi vă veţi veseli pe vecie de ceea ce voi crea; căci, iată, creez Ierusalimul o veselie, iar poporul lui, o bucurie. Şi Eu Mă voi veseli în Ierusalim şi Mă voi bucura de poporul Meu; şi nu vor mai fi auzite în el glasul plânsetelor şi nici glasul strigătelor.” – Isa. 65:17-19, *AS.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pe ce baza va fi hotărâtă, în cele din urmă, judecata individuală? La ce întrebări conduce aceasta?
2. Cum arată profeţia lui Maleahi că aceasta este o zi de judecată?
3. Ce parte din profeţia lui Maleahi aruncă lumină asupra chestiunii despre modelul de viaţă?
4. Ce întrebări ridică referinţa la „cartea de amintire” a lui Iehova?
5,6. (a) Ce trebuie să se ţină minte atunci când se studiază expresiile scripturale? (b) Unde şi cum suntem ajutaţi de o referinţă asemănătoare la Maleahi 3:16?
7,8. Este potrivit să vorbim de Iehova ca de Modelul Perfect şi ce se poate spune despre Adam şi Eva în această privinţă?
9. Ce contrast se vede între Cain şi Abel şi ce lecţie ne învaţă?
10. Arată Scripturile că este posibil să fie schimbat modelul de viaţă al cuiva?
11. De ce era raţional ca Moise să vorbească despre „cartea” lui Iehova?
12. Cum se vede că este potrivită referinţa la „sulul vieţii Mielului”?
13. Ce este făcut evident în relatarea lui David şi în relaţiile lui Dumnezeu cu el?
14. Ce descoperă Maleahi 3:17,18 despre judecata şi îndurarea lui Dumnezeu?
15. Cum leagă strâns Psalmul 103 îndurarea lui Iehova de memoria Sa?
16. Ce altă problemă se ridică, şi cum trebuie să fie privită?
17. Ce însemnătate le este ataşată cuvintelor devotament şi dedicare, cu aplicare la creştini, şi cu ce deosebire?
18,19. (a) Cum se vede această deosebire referitor la Isus? (b) Cum se mai vede aceasta referitor la un soţ şi o soţie creştini?

Cuprins

20. Cum accentuează profeţia lui Maleahi obligaţiile noastre majore faţă de Iehova?
21. Cum şi-a unit Iehova poporul, în mod minunat, într-o unitate strânsă?
22. De ce şi pe ce bază aceasta este o zi de mare bucurie şi veselie?

PREOTUL ÎŞI CERE IERTARE PENTRU MINCIUNI

Relatare a unui misionar al Societăţii Turnul de Veghere din Uruguay

În timp ce eram angajaţi în lucrarea misionară din casă în casă în Melo, Uruguay, am întâlnit un număr de oameni care au spus că ştiau tot ce voiau să ştie despre martorii lui Iehova. Acest lucru ne-a surprins deoarece, de obicei, aceşti oameni sunt smeriţi şi dornici să afle mai mult. Când i-am întrebat ce anume ştiau, ei ne-au arătat o revistă intitulată *Toma y Lee,* adică „Ia şi citeşte”.

Această revistă, apărută în 25 ianuarie 1953, susţinea că martorii lui Iehova reprezentau o ramură a adventiştilor de ziua a şaptea, că liderul lor e Judecătorul Rutherford şi că fondatorul lor era Charles T. Russell. Mai scria că martorii sunt suflete ticăloase ale căror publicaţii sunt împotriva lui Dumnezeu. În numerele din 31 ianuarie şi 8 februarie 1953 ale revistei *Toma y Lee,* autorul spunea că martorii lui Iehova susţin că Isus a urcat la cer în anul 1914; că ei nu cred în rugăciuni; că nu o acceptă pe fecioara Maria ca „mamă a lui Dumnezeu” şi că, mai presus de toate, martorii lui Iehova neagă existenţa „dumnezeirii triunice”. Autorul se referea frecvent la martorii lui Iehova ca „suflete ticăloase”, „idioţi”, „nebuni”, „cei care stârnesc praful în şi pe lângă oraşul nostru”, „oameni imposibili”. Mai erau şi alte comentarii nefavorabile.

În data de 9 februarie 1953, noi (doi dintre martorii lui Iehova) am decis să luăm legătura cu părintele Guillermo Andulla care era responsabil pentru aceste articole. Voiam să ştim motivele pentru aceste denaturări şi minciuni. Preotul ne-a invitat să luăm loc şi să discutăm despre problema noastră. I-am spus că ne interesa revista *Toma y Lee*, mai ales modul în care aceasta trata subiectul „Religii ciudate” cu referire la martorii lui Iehova. Eram interesaţi mai ales să aflăm de unde obţinuse materiale pentru articolele sale. Preotul ne-a asigurat imediat că avea numeroase surse exacte şi că avea dovezi pentru tot ceea ce publicase, mai ales despre martorii lui Iehova. Dar când am insistat să ne arate care erau sursele sale el, destul de şovăitor, ne-a arătat o publicaţie ce semăna cu o gazetă şi a susţinut că asta era autoritatea lui. Noi l-am întrebat dacă analizase materialul înainte de a publica. El a spus că aşa făcuse, dar a adăugat că nu era nevoie de nicio analiză deoarece autorul gazetei era episcopul respectivei dioceze şi el nu avea niciun motiv să creadă că acesta se înşela.

În timpul conversaţiei a recunoscut că nu ne cunoştea personal, astfel că l-am întrebat dacă ne considera „suflete ticăloase”, „idioţi” sau „nebuni”. El a spus

Cuprins

imediat că nu credea asta, că asemenea exprimări erau total nepotrivite şi că cineva putea fi pedepsit pentru folosirea lor. Atunci i-am spus că el ne catalogase astfel în revista sa. El a negat acest lucru categoric. Însă, când i-am arătat copii ale revistei *Toma y Lee* şi i-am prezentat acele remarci defăimătoare, minciunile şi denaturările pe care le spusese, s-a enervat foarte tare. I-am sugerat să-şi retragă toate afirmaţiile în următorul număr al revistei *Toma y Lee* dacă nu voia să fie dat în judecată. El ne-a rugat să nu facem asta şi a spus că îi era imposibil să retragă ceea ce scrisese, dar a promis că de atunci înainte nu avea să mai apară niciun cuvânt împotriva martorilor lui Iehova în revista sa.

Am petrecut mai bine de o oră cu el în biroul său de la biserică, timp în care dispoziţia i s-a schimbat considerabil, dintr-un individ foarte sigur pe el şi îngâmfat devenind un om temperat. Înainte de a pleca, el a ieşit de după biroul său şi ne-a strâns mâinile. Şi-a cerut scuze şi ne-a rugat să îl iertăm pentru greşeala uriaşă pe care o făcuse, spunând că a cerut scuze nu numai în numele său, ci în numele tuturor catolicilor. Astfel am părăsit biroul său.

În ceea ce ne privea, problema nu era rezolvată. Am simţit că locuitorii oraşului Melo aveau dreptul să ştie cu ce greşise revista *Toma y Lee* în ceea ce îi privea pe martorii lui Iehova. În acest scop am programat o cuvântare pentru ziua de duminică, 22 martie 1953, în Plaza Constitucion. Am aranjat cu singurul post de radio din oraş ca în timpul săptămânii să facă unele anunţuri cu privire la lectură. În timp ce făceam aceste aranjamente, proprietarul şi managerul postului de radio au devenit foarte interesaţi de scopul lecturii noastre sugerându-ne să prezentăm istoria organizaţiei martorilor lui Iehova pe care ei erau dispuşi să o emită gratis pentru oameni. Chiar asta am şi făcut şi, spre şi mai marea noastră surprindere, am primit spaţiu de emisie la prânz, când aproape toată lumea ascultă radioul. Aceeaşi emisiune a fost transmisă din nou seara şi încă o dată la sfârşitul săptămânii. Postul de radio respectiv a făcut o treabă minunată în pregătirea pentru cuvântarea de duminică.

Duminică seara se strânseseră peste 150 de oameni ca să asculte lectura. Vorbitorul a citat afirmaţiile, denaturările şi minciunile prezentate în revistă, după care, pas cu pas, le-a combătut clar şi logic. El a arătat că martorii lui Iehova nu sunt şi niciodată nu au fost adventişti de ziua a şaptea; că martorii lui Iehova cred cu siguranţă în rugăciune; că ei nu sunt „suflete ticăloase", ci sunt nişte suflete fericite care aşteaptă cu nerăbdare împlinirea rugăciunii lui Isus din Matei 6:9,10.

După ce a prezentat punctul de vedere biblic, vorbitorul le-a cerut oamenilor din public să îşi studieze Bibliile pentru a afla adevărul. El i-a îndemnat să „se convingă de toate lucrurile şi să păstreze ce este bun". (1 Tes. 5:21, *NW*). El a subliniat faptul că motivul pentru care clericii mint, se împotrivesc şi îi denaturează pe martorii lui Iehova este că aceştia învaţă adevărul. Isus a spus: „Iată baza pentru judecată: lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai degrabă întunericul decât lumina, căci faptele lor erau rele. Fiindcă cine practică lucruri rele urăşte lumina şi nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie dezaprobate. Dar cine practică adevărul vine la lumină, ca să se vadă că faptele lui sunt făcute în armonie cu voinţa lui Dumnezeu." – Ioan 3:19-21, *NW*; Matei 24:9.

Cuprins

Reacţia imediată faţă de lectură a fost foarte favorabilă. Aceasta ar putea fi considerată o altă situaţie în care Iehova a transformat un „blestem” într-o binecuvântare. (Neem. 13:2). Cu toate acestea, lectura a avut ca rezultat o mărturie eficientă spre cinstea şi gloria măreţului şi sfântului Său nume.



• În Geneza 7:2 Noe a fost instruit: „Din fiecare animal curat să iei cu tine câte şapte, de parte femeiască şi de parte bărbătească.” Asta înseamnă câte şapte din fiecare specie curată, dar anumite traduceri moderne spun că e vorba de „şapte perechi”, aceasta însemnând câte 14 animale curate din fiecare specie. Cum este corect? – C.M., U.S.A.

Expresia ebraică originală este „şapte şapte”. În limba ebraică repartiţia sau distribuţia sunt adesea exprimate prin repetarea numărului implicat. Vorbind despre Geneza 7:2, 9, iată ce scrie la pagina 176 din cartea *Introductory Hebrew Method and Manual* scrisă de William Harper: „Cuvintele sunt repetate adesea pentru exprimarea relaţiei de distribuţie.” Sub titlul „Sintaxa numeralelor”, în cartea *Gramatica limbii ebraice* scrisă de Gesenius (a doua ediţie americană), la pagina 409, se afirmă, de asemenea, că o modalitate de exprimare a distribuţiei este prin repetarea numărului. Numerele ce se repetă nu trebuie adunate căci acestea indică doar o distribuţie.

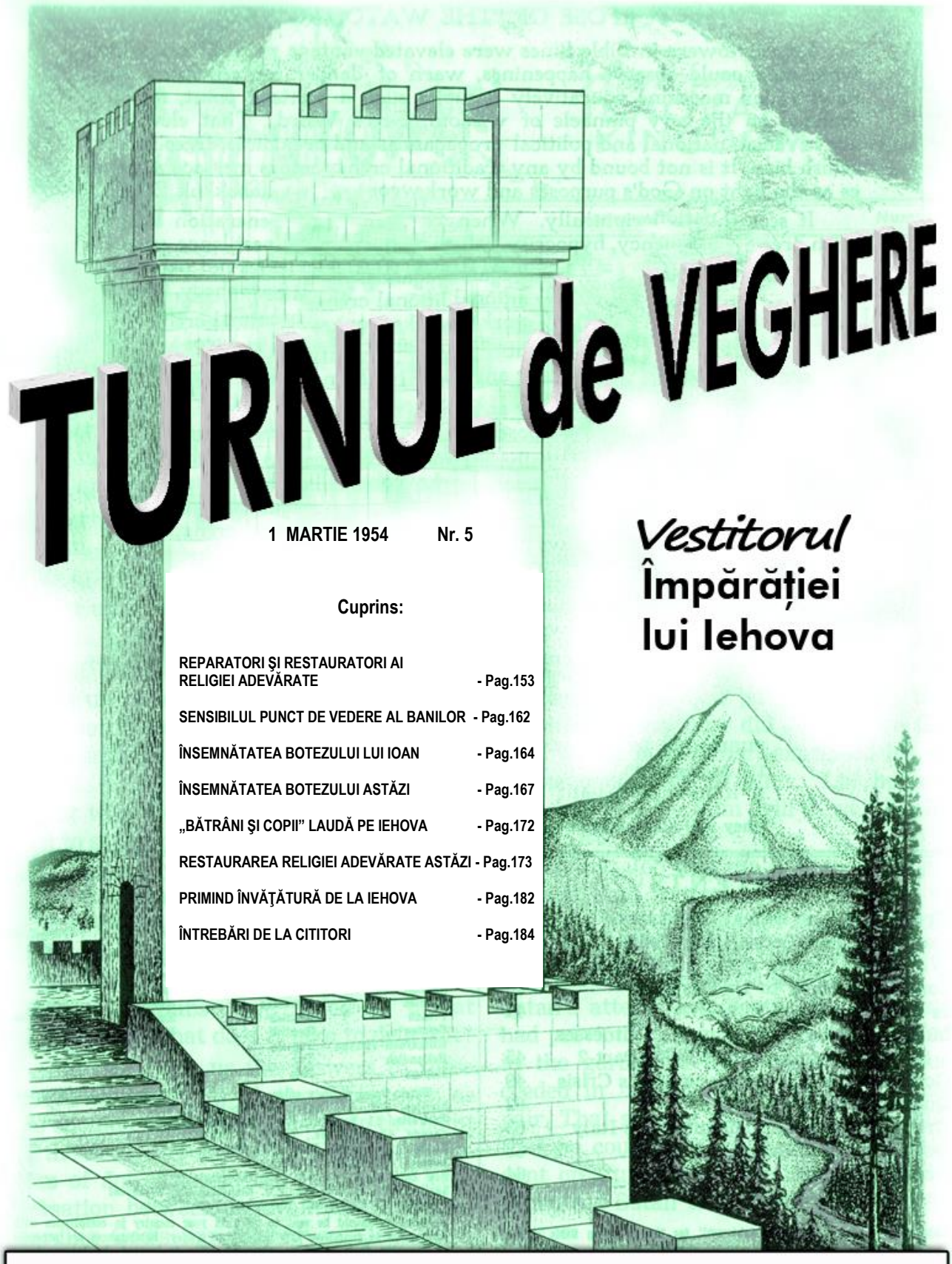
În 2 Samuel 21:20, citim despre un uriaş care avea câte şase degete la fiecare mână şi câte şase degete la fiecare picior. În limba ebraică se repetă numărul „şase”, dar acest lucru nu înseamnă că la fiecare mână erau câte şase perechi de degete, adică 12 degete, sau că la fiecare picior erau câte şase perechi de degete, adică 12 degete. Numărul se repetă deoarece este făcută o distribuţie, iar repetiţia arată acest lucru. De asemenea, în Numerele 13:2 şi în Iosua 3:12 se vorbeşte despre a se lua câte un om din fiecare seminţie, iar în limba ebraică scrie literal „un om un om”. Repetiţia aceasta arată o relaţie distributivă şi nu înseamnă o pereche de oameni sau câte doi oameni din fiecare seminţie. Atunci când în Numerele 34:18 se cere să se ia câte un prinţ din fiecare seminţie, în limba ebraică scrie literal „un prinţ un prinţ”, arătându-se relaţia distributivă, însă fără a însemna doi prinţi.

Aşadar, în Geneza 7:2, repetarea cuvântului „şapte” nu înseamnă şapte perechi, adică 14 animale curate, ci înseamnă că trebuiau să fie luate câte şapte din fiecare specie. În versetele 9 şi 15 ale acestui capitol, numărul „doi” se repetă, dar traducerile moderne care spun „şapte perechi” în versetul doi nu spun „două perechi” în versetele 9 şi 15, ca acea consecvenţă să sugereze că aşa este. Conform acestor versete reiese foarte clar că animalele necurate au intrat în arcă „câte două”. La fel, versetul doi arată că animalele curate au fost urcate „câte şapte”, aşa

Cuprins

cum este tradusă expresia în *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*. Unii cred că e vorba de şapte perechi din moment ce după „şapte” „partea bărbătească şi partea femeiască”, ce ar însemna că fiecare mascul avea femela sa. Cu toate acestea, în Geneza 8:20 (*NW*) se arată că „unele dintre animalele curate şi dintre creaturile zburătoare curate” au fost oferite ca ardere de tot atunci când Noe a coborât din arcă. El nu a fost nevoit să separe o pereche pentru a face acest lucru, din moment ce a luat în arcă trei perechi şi un exemplar în plus, acesta fiind folosit pentru jertfă. Aşa scrie şi în cartea *Ceruri noi şi un pământ nou* la pagina 102, paragraful 3.

„*Iehova, cât de multe sunt lucrările Tale! Tu le-ai făcut pe toate cu înţelepciune: pământul e plin de bogăţiile Tale.” – Psalmul 104:24, AS.*



TURNUL de VEGHERE

1 MARTIE 1954 Nr. 5

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

REPARATORI ŞI RESTAURATORI AI RELIGIEI ADEVĂRATE - Pag.153

SENSIBILUL PUNCT DE VEDERE AL BANILOR - Pag.162

ÎNSEMNĂTATEA BOTEZULUI LUI IOAN - Pag.164

ÎNSEMNĂTATEA BOTEZULUI ASTĂZI - Pag.167

„BĂTRÂNI ŞI COPII" LAUDĂ PE IEHOVA - Pag.172

RESTAURAREA RELIGIEI ADEVĂRATE ASTĂZI - Pag.173

PRIMIND ÎNVĂŢĂTURĂ DE LA IEHOVA - Pag.182

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.184

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

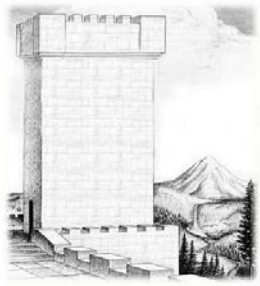
‘Vegheaţi în aceste timpuri periculoase‘ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Martie 1954 **Nr 5**



REPARATORI ŞI RESTAURATORI AI RELIGIEI ADEVĂRATE

—Oamenii vor reconstrui locurile devastate de mult timp. Vei ridica temeliile rămase din generaţie în generaţie. Vei fi numit Reparator de spărturi, restauratorul cărărilor pe care se poate locui.”—Isa. 58:12, AS.

[1]Adevărata religie este închinarea autentică a lui Iehova. Religia falsă cuprinde aspecte împotriva închinării lui Iehova. Cuvântul „religie” în forma sa cea mai simplă şi comună înseamnă „o formă sau un sistem de închinare”. De aceea cuvântul în sine nu înseamnă „adevăr”. Vorbim aici despre religia păgână, dar şi despre religia creştină, căci orice formă sau sistem de închinare, indiferent de motiv sau obiect, este numit religie în mod potrivit. Neţinând cont de existenţa miilor de religii diferite, există o singură religie adevărată, şi aceasta este închinarea Dumnezeului Cel Prea Înalt, al cărui nume este Iehova. Adevărata religie a fost restaurată acum pentru oameni.

[2] Adevărata religie este eternă şi nu poate fi distrusă niciodată. De-a lungul multor secole duşmanii au încercat să o înlăture şi să o distrugă, dar lucrările celui rău s-au dovedit a fi în van. Au fost momente când adevărata religie aproape a fost ascunsă privirii. A fost calomniată şi oamenii au văzut în practica ei o ofensă trădătoare. Într-adevăr, în aproape 6000 de ani din existenţa umanităţii pe acest pământ au fost multe ocazii când religia adevărată cu greu a supravieţuit atacurilor îngrozitoare împotriva sa. Deşi uneori aproape în ruină, totuşi Iehova întotdeauna i-a ridicat pe cei credincioşi pentru a-i susţine cauza şi să lupte pentru existenţa sa, indiferent de pierderile personale şi chiar pericolul cu moartea. Aceşti oameni au reparat spărturile şi au restaurat cărările, pentru ca oamenii să poată din nou să i se închine lui Iehova Dumnezeu în spirit şi adevăr. Chiar în asemenea vremuri critice trăim acum.

[3] Religia pură a existat în Eden înainte de neascultarea lui Adam, pentru că atunci exista închinarea singurului Dumnezeu, Iehova. Binecuvântări măreţe îl

Cuprins

însoţeau pe om când se afla în acea stare pură, lui atribuindu-se toate serviciile plăcute legate de creaţia inferioară, asupra căreia, conform scopului lui Dumnezeu, el a primit stăpânire. Era pace şi linişte şi nimic altceva care să tulbure seninătatea acelei grădini a plăcerii. Omul nu avea nevoie de mediator în relaţia cu Dumnezeu, căci Iehova îi vorbea omului la sfârşitul zilei, probabil seara. Dar această stare paradisiacă nu a durat mult, căci Adam a părăsit religia adevărată şi a îmbrăţişat-o pe cea falsă. Actul voit al neascultării a dus la pierderea binecuvântărilor, şi relaţia fericită de care se bucura putea fi reparată şi conferită din nou urmaşilor săi doar dacă cineva avea puterea şi autoritatea să facă aceasta. Omenirea a pierdut aceste binecuvântări minunate şi viaţa în sine, şi atât de mult s-a îndepărtat de religia adevărată încât mulţimile nici nu ştiu ce înseamnă aceasta. Aceşti ignoranţi ajung la concluzia că religia închinării la idoli este religia cea dreaptă, neglijând în totalitate roadele teribile pe care le-a produs şi cât de mult a distrus orice asemănare între Creator şi creaturi.

[4] Omul fiind făcut după „asemănarea lui Dumnezeu" implică închinarea pură la Iehova. El trebuie să funcţioneze după aceleaşi principii şi reguli de acţiune precum Creatorul său. Când omul încetează să i se închine lui Iehova, atunci imediat recunoaşterea responsabilităţii sale faţă de Dumnezeu dispare. El pierde priceperea şi merge cu capul înainte în prostie şi nebunie spirituale, căci după aceea el merge în căutarea lemnului, a pietrei sau a metalului, face pentru el un chip, îi pictează o faţă, şi apoi i se închină. Unele creaturi se mulţumesc să se închine altor creaturi, însufleţite sau neînsufleţite. Religia falsă dă naştere la ignoranţă, frică, superstiţii, ură, fanatism şi demenţă. Adevărata religie produce bucurie, pace, iubire şi viaţă. Speranţa şi salvarea omenirii rezidă în restaurarea adevăratei religii.

[5] Creatorul religiei false este Satan, căci el cu bună ştiinţă a provocat revolta omului în Eden pentru a face o ruptură între Dumnezeu şi om, şi a reuşit. Apoi Satan a început să organizeze omenirea după modul lui de închinare. El întotdeauna a făcut tot posibilul pentru a împiedica umanitatea să obţină cunoştinţă despre Iehova. Pentru a îndeplini aceasta el l-a făcut pe om să înceapă să se închine creaţiei lui Dumnezeu în locul Creatorului, şi astfel, timp de secole, oamenii au făcut din orice lucru o religie, de la soare până la lucrurile târâtoare de pe pământ. A rezultat confuzie pe întreg pământul. Pavel scrie: „Dar dacă vestea bună pe care o anunţăm este acoperită cu văl, este acoperită cu văl printre cei ce pier, printre cei necredincioşi, cărora dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea, ca să nu poată pătrunde în ea lumina glorioasei veşti bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu." (2 Cor. 4:3, 4, *NW*). Va veni timpul când Satan nu va mai putea să înşele omenirea cu religii false, căci Isus a prezis: „El l-a prins pe balaur, şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satan, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în abis şi a închis şi a sigilat abisul deasupra lui ca el să nu mai inducă în eroare naţiunile până nu se vor sfârşi cei o mie de ani."—Apoc. 20:2, 3, *NW*.

[6] Condiţiile corupte care au rezultat pentru omenire din pierderea religiei adevărate sunt demonstrate convingător prin starea teribilă în care au ajuns oamenii din zilele lui Noe: „Atunci Dumnezeu s-a uitat spre pământ şi iată că era

Cuprins

stricat, căci orice carne îşi stricase calea pe pământ. Apoi Dumnezeu i-a zis lui Noe: ‗A venit timpul să nimicesc orice carne, căci pământul s-a umplut de violenţă din cauza lor, şi iată că îi voi nimici împreună cu pământul'." (Gen. 6:12, 13, *NW*). Din nou, 2000 de ani mai târziu, condiţiile erau la fel, căci Pavel afirmă: „Fiindcă, deşi l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu i-au mulţumit, ci gândirea lor a devenit deşartă. ... Deşi spun că sunt înţelepţi, au înnebunit şi au schimbat gloria Dumnezeului nepieritor în ceva ce seamănă cu chipul omului pieritor, al păsărilor, al patrupedelor şi al târâtoarelor... Şi aşa cum ei n-au găsit de cuviinţă să aibă o cunoştinţă exactă despre Dumnezeu, tot aşa şi Dumnezeu i-a lăsat în voia minţii lor, pe care el n-o aprobă, ca să facă lucruri care nu sunt potrivite, astfel că sunt plini de orice nedreptate, de nelegiuire, de lăcomie, de răutate, plini de invidie, de omoruri, de ceartă, de înşelăciune şi de înclinaţii rele. Sunt şoptitori, bârfitori, îl urăsc pe Dumnezeu". – (Rom. 1:21-31, *NW*). Pavel, de asemenea, declară că aceleaşi condiţii rele vor exista în zilele din urmă ale acestui sistem rău de lucruri. – 2 Tim. 3:1-7.

[7] Aceste scripturi mai sus citate descriu clar dezolarea, condiţia decăzută şi starea gravă a omenirii. Este absolut necesară acum o reparare solidă şi o lucrare de restaurare pentru ca măcar o parte din populaţia lumii în curs de decădere să poată fi răscumpărată şi salvată de la un dezastru complet. O asemenea lucrare de reconstruire universală este în curs, şi astăzi sute de mii de creaturi umane beneficiază în felul acesta. Nu putem spune că aceste persoane au găsit o nouă religie, ci că ele au fost ghidate din nou pe cărările vechi, fiind conduse înapoi către religia apostolilor şi a celor credincioşi din vechime cum este Noe, Avraam şi alţii. Binele pe care l-au primit cei care au fost restauraţi la serviciul credincios al lui Iehova este incomensurabil. Ei au ajuns să afle că Iehova este Dumnezeul cel Prea Înalt, şi că iubirea lui Dumnezeu aprinsă în inimile şi în viaţa lor a produs ascultare în a face voinţa lui. Adevărata religie a dezvoltat în aceste creaturi sincere şi oneste respectul, onoarea, recunoştinţa, speranţa şi frica evlavioasă. Această religie îi pune sub protecţia celui Atotputernic, făcându-i să se predea de bună voie lui Iehova.

[8] Aceasta implică o relaţie personală, căci implică decizia creaturii de a se supune Creatorului. O asemenea acţiune este virtuoasă, căci înseamnă că omul este mereu dispus să dea închinare şi respect lui Dumnezeu căruia îi aparţin de drept. În plus, cei care cu adevărat se închină lui Dumnezeu găsesc comuniunea plină de iubire cu Creatorul şi ajung să-l cunoască şi să-l onoreze ca pe Domnul lor Suprem, să-l iubească ca pe un Tată, găsind în familia sa şi în serviciul său sacru odihna totală, fericirea şi pacea. Atât de atotcuprinzătoare sunt binecuvântările adevăratei religii încât nu pot fi limitate, căci speranţa a răsărit şi perspectivele de a intra în viaţa veşnică devin parte din viaţa noastră, şi cu atât mai mult când ajungem să credem şi să avem încredere în făgăduinţele lui Iehova şi ale Domnului Isus Cristos.

[9] Speranţa pe care o produce religia adevărată ne transformă viaţa. Ea reduce complet dezamăgirile, încercările şi suferinţele existenţei prezente în acest sistem rău, în timp ce absenţa speranţei amorţeşte inima şi mintea. Speranţa de

Cuprins

viaţă, pentru tot timpul, ne poate fi dată doar de către Iehova Dumnezeu prin Fiul Său. „Aceasta înseamnă viaţa veşnică: să asimileze cunoştinţă despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre cel pe care l-ai trimis Tu, Isus Cristos.” (Ioan 17:3, *NW*) „Aşadar, acum că am fost declaraţi drepţi ca urmare a credinţei, să ne bucurăm de pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos, datorită căruia am dobândit, prin credinţă, cale liberă la această bunătate nemeritată în care ne aflăm acum! Să exultăm, bizuindu-ne pe speranţa că vom primi glorie de la Dumnezeu! Şi nu numai atât, ci să exultăm chiar dacă suntem în necazuri, fiindcă ştim că necazul aduce perseverenţă, iar perseverenţa, aprobarea lui Dumnezeu, iar aprobarea, speranţă, şi speranţa nu duce la dezamăgire, pentru că iubirea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin spiritul sfânt, care ne-a fost dat.” – Rom. 5:1-5, *NW*. Aceasta este adevărata religie.

[10] Unii pot să întrebe: „Cum puteţi fi siguri că aceasta este religia adevărată?” Răspunsul este că tot ce ţine de această religie trebuie să aducă un mesaj despre slava şi lauda lui Iehova. Trebuie să ne crească inima şi mintea faţă de El. Trebuie să trezească dorinţa şi speranţa de a vedea Numele Său preamărit deasupra oricărui alt nume din univers. Da, de a vedea Numele său, IEHOVA, strălucind, sclipind glorios, manifestându-şi grandoarea şi măreţia către întreaga creaţie. Acestea sunt câteva din semnele adevăratei religii. Nu înseamnă formalism, nici ritual, nici funcţie socială. Nu, nu este ceva pe care să o încercăm ca să părem respectabili, ci un zel viu, înflăcărat de a te închina lui Iehova în spirit şi adevăr. Trebuie să existe o legătură foarte strânsă cu Creatorul care să nu poată fi niciodată ruptă. Pavel era un închinător adevărat, şi el spunea: „Căci sunt convins că nici moartea, nici viaţa, nici îngeri, nici guvernări, nici lucruri prezente, nici lucruri viitoare, nici puteri, nici înălţime, nici adâncime şi nicio altă creaţie nu ne va putea separa de iubirea lui Dumnezeu care este în Cristos Isus, Domnul nostru.” – Rom. 8:38, 39, *NW.*

NUMELE LUI IEHOVA ŞI RELIGIA ADEVĂRATĂ

[11] Substituirea închinării adevărate cu religia falsă de către Satan a adus o mare ocară asupra numelui lui Iehova. În Eden, Satan a pus la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu, măiestria Sa şi onoarea Numelui său, da, şi chiar scopurile Sale bune faţă de perechea umană. Este consemnat: „Şarpele era cel mai prudent dintre toate animalele sălbatice ale câmpului pe care le făcuse Iehova Dumnezeu. El i-a zis femeii: ‘Este adevărat că Dumnezeu a spus să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină?‘ Femeia i-a răspuns: ‘Putem să mâncăm din rodul pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: Să nu mâncaţi din el, nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi‘. Atunci şarpele i-a zis femeii: ‘În mod sigur nu veţi muri. Căci Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul’”. (Gen. 3:1-5, *NW*). Aceste puţine cuvinte descoperă multe. Satan a pus la îndoială poruncile lui Dumnezeu. Enormitatea acestei infracţiuni poate fi înţeleasă doar când examinăm cei aproape 6000 de ani de păcat, răutate, durere, suferinţă şi moarte pricinuite rasei umane. Cât egoism şi rebeliune extremă chiar şi numai

Cuprins

pentru o clipă de îndoială în Cuvântul Creatorului! Aceste cuvinte sinistre „Este adevărat că Dumnezeu” – parţial interogativ, parţial simulând mirare – au fost concepute pentru a trezi suspiciunea şi neîncrederea în Creator. Da, profunzimea răutăţii lui Satan este descoperită aici. Rebeliunea sa împotriva Legii şi a ordinii divine este demonstrată prin defăimarea Numelui celui Prea Înalt. Astfel Numele lui Iehova a fost profanat şi defăimat pentru prima dată. Planul de acţiune al lui Satan era să taie legătura dintre cuplul uman şi Iehova, de a crea o spărtură care să fie imposibil de reparat şi restaurat la condiţia sa originală.

[12] În secolul al treilea din istoria omenirii, în timpul vieţii lui Enoh, fiul lui Set, acel om a început în mod deschis să profaneze numele lui Iehova. Este scris: „În timpul acela a început să fie chemat numele lui Iehova.” (Gen. 4:26, *NW*). Oamenii nu se pocăiau şi nu urmăreau să-l servească pe Iehova cu umilinţă. Învăţaţii evrei s-au contrazis că acest text ar trebui să fie citit ca „au început în mod profan” sau „a început profanarea”. Este adevărat că acelaşi verb ebraic este tradus „profan” în *Versiunea Regele Iacob* în Leviticul 21:6, dar aici verbul se conjugă diferit după formă. Totuşi, acesta era timpul idolatriei exterioare. În această privinţă observaţi următoarele comentarii pertinente: „În zilele lui Enoh fii lui Adam au comis greşeli mari, şi sfaturile înţelepţilor din acea vreme au devenit inconştiente, şi Enos însuşi era unul dintre cei care au greşit; greşeala lor era aceasta - ei spuneau: Fiindcă Dumnezeu a creat aceste stele şi sfere pentru a guverna lumea, le-a pus sus, le-a conferit onoare, şi ele sunt slujitori ai lui; se cuvine ca oamenii să le slăvească, să le glorifice şi să le respecte ... ei au început să construiască temple pentru stele, şi să le ofere sacrificii ... pentru a obţine, după părerea lor rea, favoarea Creatorului, şi aceasta a fost rădăcina idolatriei, şi... astfel, în timp, numele glorios şi de temut al lui Dumnezeu a fost uitat de toate creaturile vii, a fost scos din cunoştinţa lor şi nu l-au mai recunoscut.” (Citat din *Tratat asupra Idolatriei,* de Maimonides). Aceasta arată punctul de vedere al evreilor asupra Genezei 4:26 cu privire la planul subtil al lui Satan.

[13] Nimrod cel rebel dispreţuia pe închinătorii lui Iehova, căci fără îndoială Noe şi Sem au predicat oamenilor poruncile lui Iehova inclusiv interzicerea vărsării sălbatice de sânge. Nimrod l-a sfidat pe Iehova, şi s-a proclamat conducător asupra oamenilor. „El a fost un vânător puternic în opoziţie cu Iehova. De aceea se zice: „Ca Nimrod, un vânător puternic în opoziţie cu Iehova”. (Gen. 10:9, *NW*). În *Targumul de la Ierusalim* scrie: „El era un vânător puternic (sau, puternic la pradă) şi în păcat înaintea lui lui Dumnezeu, căci era un vânător al copiilor oamenilor în limbile lor, şi el le spunea: ‗Lăsaţi-vă de religia lui Sem şi aderaţi la instituţiile lui Nimrod‘.” Scopul lui era de a distruge religia adevărată. Începutul împărăţiei lui a fost Babel. (Gen. 10:10) Când marele turn şi oraş Babel era construit, aceasta i-a displăcut lui Iehova.



Cuprins

Consemnările declară: „Apoi Iehova a zis: ‗Iată! Ei sunt un singur popor şi toţi au o singură limbă‘. … Astfel, Iehova i-a împrăştiat de acolo pe toată faţa pământului şi, în cele din urmă, au încetat să mai construiască oraşul.” (Gen. 11:5-8, *NW*). Oraşul şi turnul erau construite pentru a şterge numele lui Iehova, şi în sfidare să-şi facă un nume pentru ei înşişi.

[14] În zilele lui Moise, Faraon a dispreţuit pe Iehova, preamărindu-se pe el în faţa lumii ca fiind mai mare. Iehova a distrus puterea acestui conducător mondial măreţ, i-a răsturnat idolii şi s-a stabilit ca Cel Prea Înalt. Şi l-a avertizat astfel pe Faraon: „Dar, de aceea te-am lăsat în viaţă, ca să-ţi arăt puterea mea, iar Numele Meu să fie proclamat pe tot pământul.” (Ex. 9:16, *NW*). În timpul vieţii lui Moise şi a succesorului său, Iosua, a devenit necesar să pună înaintea oamenilor, în mod corect, posibilitatea alegerii de a adera la religia adevărată sau de a pierde favoarea divină adoptând religia falsă. Poporul Israel a fost salvat de la distrugere de nenumărate ori. Cu o anumită ocazie Moise a mijlocit pe lângă Iehova să-i salveze, pentru numele Său; Dumnezeu l-a auzit şi acea spărtură a fost reparată. „De aceea el a zis că-i va distruge dacă Moise, alesul Său, nu stătea înaintea lui, în ruptură, ca să-i abată mânia şi să nu-i nimicească.”—Ps. 106:23, *AS.*

[15] O altă ruptură serioasă a fost reparată în zilele lui Ilie. Cauza era repulsia faţă de apostazia Regelui Ahab pentru religia păgână. Izabela, regina sa, era fiica unui fost-preot al Astarteei şi al lui Baal din Sidon, Fenicia, unde trăiau descendenţii lui Canaan. Ahab nu trebuia să se căsătorească cu această necredincioasă care ura religia pură. Ea şi-a organizat propria preoţie, dintre care este consemnat că 450 erau îngrijiţi la masa ei, care însemna, bineînţeles, pe cheltuiala ţării. Câţiva ani mai târziu Samuel a abolit religia falsă, dar Izabela a readus-o. A venit timpul ca poporul Israel să ia o decizie cu privire la cel pe care să-l servească, Iehova sau Baal.

[16] Religia adevărată se afla în timpul acesta într-o stare decăzută. Cu toate acestea, Ilie a fost folosit de Iehova să construiască ceea ce era distrus şi a restaurat religia adevărată, căci el preamărea numele lui Iehova. Regele Ahab l-a acuzat pe Ilie că tulbură Israelul, dar răspunsul curajos al profetului a fost: „Nu eu tulbur Israelul, ci tu şi casa tatălui tău, fiindcă aţi părăsit poruncile lui Iehova şi aţi urmat pe Baal”. Ilie a poruncit Israelului să se adune la Muntele Carmel, inclusiv cei 450 de preoţi falşi ai lui Baal. Atunci Ilie a spus: „Cât timp o să şchiopătaţi între cele două părţi? Dacă Iehova este Dumnezeu, urmaţi-l! Dar dacă este Baal, atunci urmaţi-l pe el.” Acum a urmat disputa, aşa cum este descrisă în 1 Regi 18:17-40 (*AS*). Observaţi neajutorarea şi deznădăjduirea lui Baal când fanaticii strigau şi făceau acţiuni dezgustătoare, libertine, conform riturilor lor păgâne, sperând să-l împace pe zeul lor. Citiţi relatarea şi încercaţi să vă imaginaţi agitaţia şi frenezia nebună de acolo. Apoi, cum nu au primit niciun răspuns, riturile lor religioase au devenit lipsite de sens şi ruşine (căci închinarea lui Baal era una foarte obscenă), aceşti închinători nebuni şi demonizaţi au început să se lovească cu cuţitele, şi a urmat vărsare de sânge. Întreaga zi, până ce au obosit. Ce manifestare a unei religii demonice pentru cei care asistau şi care trebuiau să se închine lui Iehova în veşminte sfinte!

Cuprins

[17] Acum priviţi-l pe Ilie. Calm, cu smerenie, fără să-şi arate emoţiile, el se roagă, cu demnitate şi solemnitate, în contrast cu nebunia desfrânată a falşilor profeţi: „O Iehova, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Israel, fă să se ştie astăzi că Tu eşti Dumnezeu în Israel, şi eu sunt slujitorul Tău, şi că am făcut toate acestea după Cuvântul Tău. Ascultă-mă O, Iehova, ca acest popor să ştie că Tu, Iehova, eşti Dumnezeu şi că le-ai întors inima spre bine." Cât de clar poate fi înţeleasă o asemenea rugăciune, şi cum descoperă iubirea profundă a lui Ilie pentru Iehova şi Israel, căci el îşi punea toată inima în rugăciunea către Iehova! El avea o credinţă puternică, şi nu dorea ca blestemul lui Iehova să cadă asupra acestui popor. Astfel el se ruga ca inima acestui popor să se întoarcă la cărirle vechi şi sigure şi să părăsească religia falsă a lui Baal care era egoistă, devastatoare şi stârnea pasiunea.

[18] Ilie îl cinstea şi îl slăvea pe Iehova, refuzând să folosească altarul lui Baal; mai degrabă, el a reparat altarul lui Iehova care căzuse la pământ din cauza neîntrebuinţării şi a dispreţului. Luând cele douăsprezece pietre, el a reconstruit altarul. Ilie a anunţat dinainte ceea ce se va petrece, şi credinţa lui era completă. El apăra Numele lui Iehova şi restaura religia adevărată a Israelului, reparând ceea ce fusese distrus din închinarea adevărată. Probabil rugăciunea lui a ţinut câteva minute, dar imediat a urmat răspunsul lui Iehova. Privind acest foc instantaneu venind din cer şi consumând jertfa, spectatorii nu mai aveau dubii cu privire la cine era Dumnezeu. „Când tot poporul a văzut aceasta, au căzut imediat cu faţa la pământ şi au zis: ‗Iehova este Dumnezeu! Iehova este Dumnezeu!' Atunci Ilie le-a zis: ‗Prindeţi-i pe profeţii lui Baal! Nu lăsaţi să scape niciunul!' Ei i-au prins imediat. Apoi Ilie i-a coborât în valea Chison şi i-a înjunghiat acolo."—1 Regi 18:39, 40, *AS.*

[19] Era ziua triumfului pentru Ilie, căci el era obişnuit să repare acea ruptură să restaureze religia adevărată, şi să înalţe numele lui Iehova. El şi-a riscat propria viaţă fiind împotriva acestei profanări, această religie falsă şi bestială ce-l dezonora pe Dumnezeu, dar Ilie era gelos pentru Iehova. Însuşi Iehova era un Dumnezeu gelos şi nu putea să accepte un rival. Înţelegerea lui Ilie despre Dumnezeul cel Prea Înalt era atât de înaltă încât înlătura absolut toţi dumnezeii şi obiectele de închinare. Confruntarea de la Carmel este una dintre cele mai frumoase care au fost consemnate. Totuşi decizia nu a încheiat pentru totdeauna disputa, pentru că nevăzutul Satan şi-a găsit curând ocupaţie pentru a distruge lucrarea pe care Ilie o construise şi a luat de la Israel religia adevărată. Mai târziu a avut loc o ruptură care a durat şaptezeci de ani, în acest răstimp Ierusalimul şi cetăţile Iudeei zăcând în ruine. Ieremia a avertizat Israelul din nou despre religia falsă, şi unul din mesajele sale era: „Popor neînţelept şi fără pricepere, care ai ochi, dar nu vezi, ai urechi, dar nu auzi. Nu vă temeţi de mine?, zice Iehova. Nu tremuraţi în prezenţa mea? … Poporul acesta însă are o inimă încăpăţânată şi răzvrătită; s-au revoltat şi s-au dus. Nu zic în inima lor: ‗Să ne temem de Iehova, Dumnezeul nostru, Cel ce dă ploaia ... În ţară se va întâmpla ceva uluitor şi îngrozitor: Profeţii profeţesc minciuni, preoţii conduc prin mijloacele lor. Iar poporului Meu îi place aşa. Dar ce veţi face la sfârşit?" – Ier. 5:21-31, *AS.*

Cuprins

[20] Iehova a spus: „Toţi se dedau la lăcomie; de la profet până la preot, toţi se poartă fals. Ei au vindecat şi rana poporului meu în mod uşuratic, zicând: ‘Este pace! Este pace!, când nu este pace.’” Mânia lui Iehova trebuia să vină şi niciun profet fals nu putea să o oprească. Acţiunile acestor religionişti falşi erau o trădare în faţa lui Iehova, prin împotrivirea faţă de poruncile lui Iehova, Cel Prea Înalt, adevăratul rege al Israelului. Ei urmăreau să submineze ascultarea loială a trimisului credincios al lui Iehova. „Aşa zice Iehova: ‘Staţi pe drumuri, uitaţi-vă şi întrebaţi de cărările de demult: unde este calea cea bună? Umblaţi pe ea şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre!‘ Atunci ei au zis: ‘Nu vom umbla pe ele!’” Şi din nou: „Să-mi curgă lacrimi din ochi noapte şi zi şi să nu se oprească, fiindcă fecioara, fiica poporului meu, a fost zdrobită, lovitura ei este foarte dureroasă.” Această ruptură era atât de mare încât a ţinut în captivitate poporul lui Dumnezeu aproape şaptezeci de ani. Ei trebuiau să înveţe că exista doar o singură cale de închinare şi că aceasta era cea corectă. „Poate omul să-şi facă dumnezei, ce nu sunt dumnezei? De aceea, iată că îi fac să cunoască, îi fac să cunoască de data aceasta mâna mea şi puterea mea şi vor ştii că Numele Meu este Iehova.”—Ier. 6:13-19; 14:17; 16:20, 21, *AS.*

[21] Profetul Isaia, mulţi ani după Ieremia, a avertizat Israelul de viitoarea ruptură de Iehova, dar ei au refuzat să-l asculte. „Căci este un popor răzvrătit, sunt copii mincinoşi, copii care nu vor să audă Legea lui Iehova, care le spun celor ce văd: Să nu vedeţi!, iar profeţilor: Să nu ne profeţiţi lucruri corecte, profeţiţi-ne lucruri mieroase, amăgitoare! Abateţi-vă de la drum, deviaţi de la cărare! Faceţi să dispară dinaintea noastră Sfântul lui Israel! Aşa zice Sfântul lui Israel: ‘Pentru că dispreţuiţi cuvântul acesta şi vă încredeţi în asuprire şi în perfidie şi vă bizuiţi pe ele, de aceea nelegiuirea aceasta va fi pentru voi ca o ruptură gata să cadă”. – Isa. 30:9-14, *AS.*

[22] Israel nu mai dorea adevărul şi o religie pură. Ei îi rugau pe profeţi şi le cereau să le spună „doar lucruri mieroase”. Adevărul zdrobitor era prea mult pentru minţile lor vinovate şi pline de frică. Ei doreau asigurarea profeţilor lor că aceste judecăţi de la Iehova nu vor veni. Ei cereau ca Isaia să înceteze să menţioneze numele lui Iehova. Ei spuneau: „Faceţi să dispară dinaintea noastră Sfântul lui Israel!” Desconsiderarea Creatorului era completă. Atât de împietriţi erau încât au încercat să muşte mâna care îi hrănea. Ei s-au întors cu ură împotriva mamei care i-a născut. În ce stare îngrozitoare erau, încă o dată arătând cu convingere cât de nesăbuiţi şi brutali devin oamenii din cauza religiei false! Ei doreau să scoată din memorie Numele lui Iehova. ‘Nu-l vrem!‘, spuneau ei. Dar profetul credincios n-a încetat niciodată să vorbească despre numele lui Iehova. Niciodată slujitorul credincios nu va ezita să predice Numele Său şi să declare mesajul lui Iehova, şi niciodată închinătorii adevăraţi nu vor fi vinovaţi că ascund Numele lui Iehova cu titluri generale cum ar fi: „Domn” sau „Dumnezeu”, pentru a face acceptat Cuvântul Său pentru oameni din diferite părţi ale lumii. Cei care îl ascund ar trebui să le fie ruşine şi să le fie frică de judecată.

[23] Prin Ieremia a fost trimis următorul mesaj: „Căci poporul Meu m-a uitat, ard tămâie pentru dumnezei falşi. Îi fac pe oameni să se poticnească pe căile lor, pe

Cuprins

cărările de demult, ca să umble pe cărări lăturalnice, pe o cale denivelată." (Ier. 18:15, *AS*). Părăsirea lui Iehova însemna automat să părăseşti cărarea veche. Israel s-a îndepărtat de gloriosul Iehova infinit pentru idoli muţi, lipsiţi de valoare şi fără simţuri, astfel cauzând poticnirea poporului său. În mod nelegitim ei au călcat pe cărări interzise, necunoscute. Ei erau atunci la mila seducătorilor, şi cu siguranţă s-au confruntat cu multe necazuri părăsind calea Regelui. Ei dispreţuiau avertismentul lui Iehova şi nu puteau să reziste nici măcar să audă Numele de temut al lui Iehova. Nu, ei nu puteau să stea înaintea sfinţeniei sale infinite.

[24] După şaptezeci de ani de pustiire bunătatea nemeritată a fost exercitată asupra Israelului, şi ei au fost aduşi înapoi în propria ţară şi la închinarea curată a lui Iehova. Apoi ei eu reconstruit templul sub conducerea lui Zorobabel, mai târziu au construit zidurile şi un program vast de reconstrucţie a fost iniţiat în toată ţara. Profetul Amos a profeţit aceasta când a scris: „Voi ridica în ziua aceea cortul lui David care este căzut şi îi voi repara spărturile. Îi voi ridica ruinele şi îl voi construi ca în zilele de demult ... Îi voi aduce înapoi pe captivii poporului Meu, Israel, iar ei vor reconstrui oraşele pustiite şi le vor locui." (Amos 9:11-15, *AS*). Această profeţie nu a avut o împlinire doar literal, ci a fost destinată pentru o împlinire la o scară mai mare. Articolul următor va discuta în continuare despre împlinirea acestei profeţii.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce este religia adevărată şi ce este religia falsă?
2. Ce încercări s-au făcut împotriva religiei adevărate, şi de ce au eşuat?
3. În ce mod a existat în Eden religia curată, şi de ce n-a continuat ea?
4. Explicaţi pe scurt ce se întâmplă când se pierde religia adevărată.
5. Cine este creatorul religiei false, şi care a fost planul său când a făcut ruptura între Dumnezeu şi om?
6. Explicaţi condiţia din zilele lui Noe şi ale lui Pavel, şi cum rezultă aceasta din falsa religie?
7. Ce este necesar acum pentru salvarea multor oameni, şi continuă astăzi o astfel de lucrare?
8. Putem limita binecuvântările de pe urma religiei adevărate, şi de ce răspundeţi astfel?
9. Cum oferă speranţă religia adevărată, şi cu ce rezultate?
10. Care sunt semnele de identificare ale celor care au adevărata religie?
11. Explicaţi modul în care Satan a pus la îndoială veridicitatea cuvântului lui Dumnezeu, şi ce a rezultat?
12. Ce înseamnă scriptura „În acel timp a început să fie chemat numele lui Iehova"?
13. Cum l-a sfidat Nimrod pe Iehova, şi cum a lucrat pentru religia falsă?
14,15. (a) În ce laudă pentru Iehova a rezultat sfidarea lui Iehova de către Faraon? (b) Explicaţi ruptura ameninţată în zilele lui Moise şi ale lui Ilie.
16. Explicaţi ce s-a întâmplat în acest context între religia adevărată şi cea falsă?
17. Cum a contrastat atitudinea lui Ilie cu cea a profeţilor lui Baal?

Cuprins

18,19. (a) Cum a refăcut şi a restaurat Ilie religia adevărată? (b) Arătaţi cum a răspuns Iehova la rugăciune şi rezultatul. (c) De ce a adus Iehova o ruptură în zilele lui Ieremia?
20. De ce au strigat falşii religionişti „Pace”! şi de ce a fost Iehova nemulţumit?
21. Cum a prezis Isaia că avea să aibă loc această mare ruptură?
22. Care a fost motivul pentru care falşii religionişti au renunţat la numele lui Iehova?
23,24. Care este rezultatul atunci când cineva umblă pe cărări interzise? Când a făcut Iehova să se împlinească profeţia lui Amos?

SENSIBILUL PUNCT DE VEDERE AI BANILOR

CÂT de des auzim pe cineva spunând că banii sunt „rădăcina tuturor relelor.” Acest lucru lasă impresia greşită, tăinuieşte o capcană falsă şi ascunde vederii un semn al zilelor din urmă. De ce? Pentru că banii nu sunt rădăcina tuturor relelor. Nu există nimic rău în sine în mijlocul care circulă numit „bani”. Ce este de fapt rădăcina tuturor relelor poate fi găsit în cuvintele apostolului lui Cristos: „Însă cei care sunt hotărâţi să fie bogaţi cad în ispită, în cursă şi în multe dorinţe nesăbuite şi vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în distrugere şi în ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de rele, iar unii, râvnind la această iubire, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns peste tot cu multe dureri.” (1 Tim. 6:9, 10, *NW*). Atunci, aici este rădăcina care inspiră răul—*iubirea* de bani! Ce se întâmplă cu cei care cad victimă iubirii de bani?

Iubirea de bani este o cursă, fie că banii sunt câştigaţi cinstit sau nu. Putem compara această cursă cu o capcană sau groapă săpată în pământ şi care este umplută cu ţăruşi ascuţiţi, iar capcana întreagă este acoperită oarecum. Deci, când un om, sau un animal, calcă pe ea, cade înăuntru. O astfel de cursă este cea în care „cei care sunt hotărâţi să se îmbogăţească” trebuie să cadă neapărat. Calea de a evita să cădeţi într-o asemenea cursă este să aveţi un punct de vedere cumpătat al banilor prin ascultarea sfatului dat în Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Biblia. Acea carte dă exemple elocvente că iubirea de bani este rădăcina a tot felul de lucruri rele.

Luaţi, de exemplu, cazul lui Acan. Chiar înainte ca Ierihonul să cadă, israeliţii au fost avertizaţi să nu ia nimic din pradă pentru ei; tot aurul şi argintul urma să fie dus în vistieria casei lui Iehova. Dar când Acan a găsit nişte argint şi un lingou de aur, dragostea lui pentru bani i-a dat alte gânduri. El a luat banii şi i-a ascuns în cortul lui. Israel a suferit o înfrângere în faţa cetăţii Ai din cauza neascultării lui Acan. Când s-a descoperit păcatul lui, Acan, împreună cu toată familia lui, a fost ucis cu pietre. Dragostea pentru bani a lui Acan a dus la neascultare, iar neascultarea la moarte.—Iosua, capitolele şase şi şapte.

Cuprins

Altul care a îngăduit ca dragostea sa pentru bani să ducă la lipsă de loialitate, şi lipsa de loialitate la dezastru, a fost slujitorul lui Elisei, Ghehazi. Elisei, prin puterea lui Iehova, tocmai îl vindecase pe Naaman de lepră. Când i s-au oferit daruri, profetul a refuzat să le primească. Dar Ghehazi, fugind după Naaman şi folosind în mod fals numele lui Elisei, a cerut argint şi veşminte. Lipsa de loialitate a lui Ghehazi, cu toate acestea, a fost descoperită. Elisei a spus: „Nu am fost prezent eu în spirit când a lăsat omul acela căruţa lui şi a venit înaintea ta?' … Este timpul să accepţi bani? … Lepra lui Naaman se va lipi de tine şi de urmaşii tăi pentru totdeauna.'" (2 Regi 5:26, 27, *AT*). Dorinţa pentru câştiguri egoiste a făcut din Ghehazi un mincinos şi un înşelător şi l-a străpuns cu multe chinuri.'

Numele „Iuda" a devenit sinonim pentru trădător. Dar ce l-a pornit pe Iuda pe această cale de acţiune trădătoare? Lăcomia. El a iubit banii atât de mult încât s-a transformat în hoţ cu mult înainte ca să-L trădeze pe Isus. Când Maria din Betania L-a uns pe Isus cu ulei scump parfumat, Iuda a socotit că este o extravaganţă, fiindcă el voia să vândă uleiul pentru bani. De ce? „Nu pentru că îi păsa de săraci, ci pentru că era hoţ şi avea caseta cu bani şi lua banii care se puneau în ea." Oricare ar fi fost motivele lui Iuda să Îl trădeze pe Isus, dragostea pentru bani a fost predominantă. El i-a întrebat pe preoţii cei mai de seamă: „Ce îmi veţi da ca să-L trădez?" S-au înţeles la treizeci de bucăţi de argint. Restul se ştie. Iuda, după trădare, a aruncat argintul şi s-a spânzurat. Ce i-a făcut dragostea pentru bani lui Iuda? L-a făcut hoţ, un trădător şi, într-un fel, un ucigaş; pentru că ştia bine că preoţii voiau să-L ucidă pe Isus. Nu banii în sine, ci dragostea pentru bani, l-au dus pe Iuda departe de credinţă' şi l-au cufundat în asemenea nimicire încât Isus a zis: „Ar fi fost mai bine pentru acel om dacă nu s-ar fi născut."—Ioan 12:6; Mat. 26:15; Marcu 14:21, *NW*.

Multe sunt motivele pentru care sunt iubiţi banii. Adesea este dorinţa pentru putere şi prestigiu. Simon din Samaria a iubit banii în acest sens, căci a tânjit după putere ca să exploateze pe alţii şi să se înalţe pe sine. Când i-a văzut pe Petru şi pe Ioan împărţind darul spiritului sfânt, a spus: „Daţi-mi şi mie puterea aceasta, pentru ca acela peste care îmi voi pune mâinile să primească spirit sfânt'. Dar Petru i-a zis: Argintul tău să piară împreună cu tine, pentru că te-ai gândit să obţii cu bani darul lui Dumnezeu.'" (Faptele 8:18-20, *NW*) Astăzi, „simonia" este practica de a cumpăra sau vinde poziţii în biserică.

Într-adevăr, astăzi dragostea pentru bani a pătruns în religia organizată. Bisericile creştinătăţii comercializează Cuvântul lui Dumnezeu, punând accentul, nu pe adevărurile Bibliei, ci pe colecte, bazare, bingo şi alte metode de a strânge bani. Nimeni nu are nevoie să i se spună despre dragostea de bani care pune în mişcare comerţul. Iar dragostea pentru câştiguri egoiste, putere şi prestigiu în politică, sunt cunoscute şi ele mult prea bine. Chiar şi căsătoria a fost coruptă de dragostea universală pentru bani. A fost la fel şi pe vremea lui Isus. *Farul de lumină al istoriei* de Lord spune despre Roma antică: „Banii erau primul lucru în toate alianţele matrimoniale." Aşa este cu mulţi şi în ziua de azi.

Cuprins

Scripturile ne avertizează de pericolul mereu prezent al dragostei pentru bani. Dar banii nu sunt importanţi? Ba da, dar creştinul adevărat îşi dă seama că, dincolo de o anumită sumă necesară pentru a se îngriji de nevoile vieţii, banii nu au puterea de a da fericire sau viaţă. Fericirea adevărată şi viaţa adevărată vin din strângerea unei comori în cer, prin arătarea dragostei faţă de Dumnezeu şi nu pentru bani. Iehova, adevăratul Dumnezeu, este bogat, fiindcă tot aurul şi tot argintul de pe pământ sunt ale Lui. Dar creştinii pot folosi banii acestei lumi nedrepte ca să devină prieteni cu Dumnezeu. Căci Isus a sfătuit: „Faceţi-vă prieteni cu ajutorul bogăţiilor nedrepte, pentru ca, atunci când acestea vor dispărea, ei să vă primească în locuinţele veşnice.” (Luca 16:9, *NW*). Iehova şi Cristos sunt aceşti Prieteni adevăraţi care pot păstra viaţa atunci când banii eşuează în întregime. Numai cei care şi-au folosit viaţa, timpul şi averea materială ca să cinstească pe Iehova şi Cristos vor avea Prieteni adevăraţi la Armaghedon.

Parte a semnului din zilele din urmă este abundenţa „iubitorilor de bani.” (2 Tim. 3:2, *NW*) Aceasta, împreună cu toate celelalte trăsături ale semnului din zilele din urmă licăresc acum înaintea ochilor noştri. Cât de important este, atunci, să fim cumpătaţi cu privire la folosirea banilor, să evităm cursa care ne-ar putea cufunda în distrugerea de la Armaghedon. Milioane de oameni vor muri bogaţi la Armaghedon. Acesta nu este niciun câştig! Deci faceţi din bani slujitorul vostru. Folosiţi-i ca să cinstiţi pe Dumnezeu şi ca să arătaţi dragostea faţă de aproape, aducându-le evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu. Iehova şi Cristos vor fi atunci Prietenii voştri veşnici. Ei nu vor uita serviciul vostru iubitor. Căci Regele Cristos vă va spune bun venit în „locuinţele veşnice” ale noii lumi: „Veniţi, voi care aveţi binecuvântarea Tatălui Meu, moşteniţi împărăţia pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.”—Mat. 25:34, *NW*.



ÎNSEMNĂTATEA BOTEZULUI LUI IOAN

„CEL MAI MARE Botez în Masă din Timpurile Moderne.”

Aşa spuneau titlurile depeşei Associated Press care au raportat despre cufundarea celor 4 640 de martori ai lui Iehova în Riverside Cascade Pool, pe 22 Iulie, 1953, în legătură cu Adunarea internaţională a Societăţii Lumii Noi, care a avut loc pe Stadionul Yankee, din oraşul New York.

Raportând cu privire la un botez similar ce a avut loc cu doi ani înainte, la Londra, la Lido Beach, ca parte a Adunării Internaţionale a Închinării Curate, sub titlul „Galileea vine la Lido,” *Daily Herald* din Londra a spus despre cei 1 123 de martori botezaţi. Printre alte lucruri, reporterul a fost impresionat de „seriozitatea

înfricoşătoare" a martorilor care au venit la Lido să fie botezaţi şi după ce comentează botezul bărbaţilor, continuă să spună: „Apoi au venit femeile. Unele femei erau bătrâne, multe erau de vârstă medie şi multe tinere. Şi unele costume de înot erau la fel de atractive ca şi cele care le purtau. Dar nu vă îndoiţi de sinceritatea acestor oameni, chiar dacă nu sunteţi de acord cu ei. Un bărbat olog cu un baston a fost ajutat să coboare şi a fost cufundat. Era şi o străbunică cu părul cărunt cam de 76 de ani, [şi] o femeie cam de 86 de ani, cu părul subţire strâns."

Ei au manifestat o „seriozitate înfricoşătoare," spune reporterul pentru *Daily Herald* din Londra*;* şi „nu vă îndoiţi de sinceritatea acestor oameni." Da, martorii lui Iehova iau botezul în serios. Poate că ei iau acest lucru prea în serios? Reporterul unui alt ziar Londonez, *Cronica de Duminică,* părea să creadă acest lucru, pentru că pur şi simplu nu a putut înţelege de ce martorii lui Iehova insistă asupra cufundării totale, şi vorbesc despre aceasta ca despre un „detaliu neînsemnat al unei ceremonii" care a devenit „o *idee fixată* într-o multitudine de minţi fanatice."

Adevărul este că multe organizaţii religioase practică botezul copiilor, dar acesta se face prin stropire. Astfel, *Herald Tribune*, New York*,* pe 8 Noiembrie, 1953, a publicat o imagine cu un preot de la Spitalul Bellevue, botezând un copil în incubator, prin hublourile incubatorului.

Care este adevărul despre botez? Ce au Scripturile de spus despre acest lucru? Este cufundarea totală un simplu „detaliu neînsemnat"? Cine poate, sau ar trebui să fie botezat, când şi cum?

Având în vedere faptul că multe religii învaţă că Ioan Botezătorul a stabilit modelul formal pentru botezul creştinilor, să luăm prima dată în considerare de ce a propovăduit Ioan şi ce a însemnat botezul lui.

ÎNSĂRCINAREA LUI IOAN

Îngerul Gabriel, care a apărut la preotul Zaharia, în timp ce îşi exercita atribuţiile preoţeşti, l-a informat că el şi soţia sa Elisabeta, deşi fără copii până acum, vor avea un fiu la bătrâneţe, şi le-a dat instrucţiuni specifice cu privire la creşterea acestui fiu al lor, al cărui nume avea să fie Ioan, şi a prezis lucrarea pe care o va face el: „Dar nu va avea voie să bea nici vin, nici băuturi tari şi va fi plin de spirit sfânt chiar din pântecele mamei lui. El îi va întoarce pe mulţi dintre fiii lui Israel la Iehova, Dumnezeul lor. El va merge înaintea Lui cu spiritul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile taţilor spre copii şi pe cei neascultători la înţelepciunea practică a celor drepţi, ca să-i pregătească lui Iehova un popor."—Luca 1:15-17, *NW.*

La timpul hotărât, fiul promis s-a născut şi „copilaşul creştea şi se întărea în spirit, şi el a rămas în pustiu până" în primăvara anului 29 A.D, când şi-a început serviciul public cu un anunţ electrizant, „Pocăiţi-vă, căci Împărăţia cerurilor s-a apropiat."—Luca 1:80; Matei 3:2, *NW.*

De ce a fost necesar pentru Ioan Botezătorul să slujească precum un mesager, pentru a pregăti calea înainte ca Iehova să vină în persoana lui Isus Cristos? Oare naţiunea Israel nu avea legea lui Moise, al cărei scop a fost de a

Cuprins

servi ca tutore pentru a-i conduce către Cristos, prin protejarea acestora de închinarea păgână, imprimând asupra lor nevoia unui răscumpărător care să le înlăture păcatele, şi făcând modele profetice ale lucrării pe care al lor Mesia o va face?—Gal. 3:24; Deut. 7:16; Evrei 10:1.

Adevărat, într-adevăr, dar izraeliţii nu au aderat cu loialitate la această lege, altfel Iehova nu i-ar fi lăsat să meargă în captivitate la Babilon. Şi chiar şi faptul că pedeapsa a avut doar un efect temporar folositor asupra lor, ca popor, căci după moartea lui Ezra, Neemia şi Maleahi, şi în special odată cu ridicarea Greciei la poziţia de a cincea putere mondială, închinarea lor a devenit un Iudaism formalist, naţionalist, care, cu toate că ţinea la caracteristicile externe ale Legii, a devenit contaminată cu filosofia păgână grecească şi din ce în ce mai mult impregnată de tradiţii orale care au făcut Cuvântul lui Dumnezeu fără valoare.

Liderii religioşi au devenit foarte ipocriţi, s-au înălţat ei înşişi mai presus de numele şi Cuvântul lui Iehova şi au privit cu dispreţ oamenii de rând, dintre care cei mai umili erau vameşii şi prostituatele. Era, cu certitudine, necesară o lucrare de pregătire dacă ei ar fi vrut să fie gata să Îl recunoască şi să Îl accepte pe Mesia când venea!

În propovăduirea mesajului necesar al pocăinţei, Ioan Botezătorul nu a menajat pe nimeni. Nu numai că i-a instruit pe colectorii de taxe să nu încarce sau să nu stoarcă bani, o practică obişnuită în acele zile, şi le-a spus militarilor să nu hărţuiască sau să acuze pe nedrept pe cineva şi să se mulţumească cu dispoziţiile lor, etc., ci chiar a spus în mod public, şi în mod repetat, despre faptul că l-a certat pe rege, Irod Antipa, pentru căsătoria sa adulteră cu Irodiada, zicându-i: „Nu-ţi este permis s-o ai pe soţia fratelui tău.” Şi mai ales s-a dezlănţuit împotriva liderilor religioşi din zilele lui, într-un limbaj similar cu cel pe care Isus l-a folosit mai târziu împotriva lor: „Pui de vipere, cine v-a spus să fugiţi de mânia care va veni? Daţi rod potrivit căinţei. Şi să nu ziceţi în sinea voastră, ‗Îl avem de tată pe Avraam.‘ …. Securea este pusă deja la rădăcina pomilor; De aceea, orice pom care nu dă rod bun va fi tăiat şi aruncat în foc.”—Marcu 6:18; Luca 3:7-14, *NW.*

SEMNIFICAŢIA BOTEZULUI LUI IOAN

Odată cu propovăduirea sa, Ioan, de asemenea, a botezat. De ce? A făcut-o în mod propriu sau în unul figurativ, pentru a înlătura păcatele izraeliţilor, care au fost botezaţi? Acesta este cugetul Creştinătăţii, în general, ca şi cele mai multe religii care învaţă că botezul este cu scopul de a spăla păcatul moştenit de la Adam. Totuşi, Scripturile nu susţin nici o astfel de concluzie.

În primul rând, trebuie remarcat că Ioan a fost trimis numai la naţiunea Israel, pentru a-i pregăti pentru Mesia al lor. (Faptele 13:24). În continuare, notaţi faptul că botezul lui Ioan a fost separat şi distinct de tot ceea ce a fost făcut în numele lui Isus, sau Pavel nu i-ar fi rebotezat pe discipoli la Efes în numele lui Isus Cristos, ci ar fi fost mulţumit că ei au fost botezaţi cu botezul lui Ioan. (Faptele 19:1-6). Scopul propovăduirii lui Ioan a fost acela de a aduce o schimbare a inimii, o pocăinţă, astfel încât să îi pregătească pe Israeliţi pentru Mesia al lor, iar cei care au făcut astfel, s-au pocăit şi şi-au mărturisit păcatele, au fost botezaţi de

Cuprins

către Ioan în recunoaşterea publică a acestui fapt. Pocăinţa a adus „iertarea păcatelor”, botezul în sine a fost *din cauza* pocăinţei lor, sau a fost *condiţionat* de aceasta, un *simbol* sau o *imagine* a acesteia, pocăinţa.

În special, versiunile moderne ale Scripturilor Creştine Greceşti clarifică acest lucru. Potrivit acestora, Ioan Botezătorul a declarat, aşa cum este înregistrat la Matei 3:11: „Eu vă botez cu apă datorită căinţei voastre.” (*NW*) „Eu vă botez în apă, în semn de pocăinţă a voastră.” (*AT*) „Eu vă botez în apă pentru a ilustra pocăinţa voastră.” (*C. B. Williams*). În conformitate cu versiunile moderne, Luca spune, la 3:3, că Ioan Botezătorul a venit sau a mers peste tot „propovăduind un botez al celor pocăiţi, pentru iertarea păcatelor.” (*NW*); „propovăduind un botez condiţionat de pocăinţă” (*Williams*); „anunţând un botez prin care oamenii se căiau, pentru a le fi iertate păcatele.”—*Knox.*

Acelaşi înţeles este evident din modul în care acestea redau cuvintele lui Pavel adresate Efesenilor, cu privire la botezul lui Ioan, aşa cum este relatat la Faptele 19:4: „Ioan a botezat cu botezul celor pocăiţi [*mar.,* botezul pocăinţei].” (*NW*) „Botezul lui Ioan a fost un botez în semn de pocăinţă.” (*AT*) „Ioan a botezat cu un botez care era o expresie a pocăinţei.” (*Williams*). În mod evident, cele de mai sus indică faptul că prin botez era ilustrat actul de pocăinţă al păcătosului, nu actul de iertare al lui Dumnezeu.

Că aceasta a fost înţelegerea primilor creştini, apare dintr-o notă de subsol din traducerea lui *Williams* în explicaţia traducerii de la Faptele 2:38, după cum urmează: „Trebuie să vă pocăiţi—şi, ca o expresie a acesteia, fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Cristos—pentru ca păcatele voastre să fie iertate.” Nota de subsol afirmă că fraza explicativă, „ca o expresie a acesteia” este „sugerată din context şi din folosirea în biserica timpurie.”

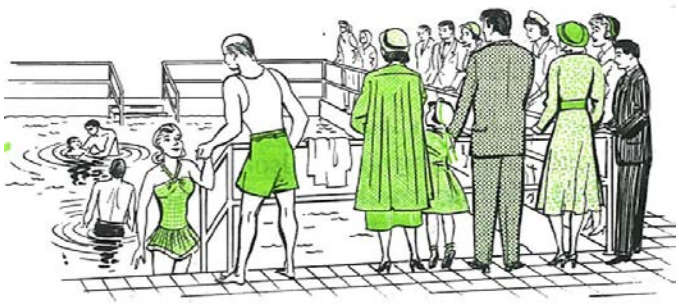
Din moment ce Ioan a botezat cu „botezul pocăinţei,” el nu putea înţelege de ce Isus a venit la el pentru a fi botezat: „Eu am nevoie să fiu botezat de Tine, şi tu vii la mine?” Isus nu a avut timp să îi explice, ci a răspuns pur şi simplu: „Lasă de data asta, fiindcă aşa este potrivit să îndeplinim tot ce este drept.”—Mat. 3:13-15, *NW.*

De ce a insistat Isus Cristos să fie botezat, deşi nu avea nici un păcat de care să se pocăiască? Ce semnificaţie ataşează Scripturile la botezul Lui? Pentru răspunsuri la acestea şi la întrebări similare, cu privire la botez, trimitem cititorul la următorul articol.

ÎNSEMNĂTATEA BOTEZULUI ASTĂZI

AM observat că botezul lui Ioan a fost numai pentru evrei. Am văzut şi că a făcut parte din lucrarea lui de pregătire a evreilor pentru Mesia. Mai departe am văzut că a fost o ilustraţie, nu despre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lor, ci despre ce au făcut ei prin faptul că s-au pocăit, şi că era separat şi diferit de botezul făcut în numele lui Isus Cristos.

Cuprins



Care este semnificaţia botezului în ziua de azi? Întrucât el este făcut în ascultarea poruncii lui Isus, este raţional să tragem concluzia că ar fi şi în imitarea exemplului pe care l-a dat El. Dacă este aşa, semnificaţia botezului Său ar fi şi semnificaţia botezului urmaşilor Săi din ziua de azi. Şi care este acea semnificaţie? Era un simbol sau o ilustraţie, făcută public, care arăta că s-a dedicat să facă voinţa Tatălui Său aşa cum I s-a descoperit în Cuvântul Tatălui Său.

Acest lucru este evident din Psalmul 40:7, 8, pe care Pavel, la Evrei 10:5, 7, îl aplică la Isus Cristos: „De aceea, când vine pe pământ, El zice: ‚Nu ai dorit jertfă şi daruri, ci mi-ai pregătit un trup‘.” Apoi a zis „Iată! Vin (în sulul cărţii este scris despre Mine) să fac voinţa Ta, o, Dumnezeule‘.”

Pavel aplică această profeţie timpului în care Isus a venit în lume. Când a fost asta? La timpul naşterii Sale într-un staul din Betleem? Nu prea, deoarece ca şi copilaş nu îşi putea exprima hotărârea de a face voinţa lui Iehova. Atunci a fost la vârsta de doisprezece ani? Ei bine, tot ce ştim despre activităţile lui Isus de pe vremea când avea doisprezece ani şi până a împlinit treizeci este că a învăţat meseria de tâmplar. Evident, a face voinţa lui Dumnezeu a însemnat mai mult decât a fi un tâmplar. Isus a venit pe pământ ca să depună mărturie despre adevăr, să păstreze integritatea sub presiune şi să justifice astfel numele Tatălui Său, şi să Îşi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi. (Ioan 18:37; Evrei 5:8; Mat. 20:28). Dacă aşa stau lucrurile, spunea Isus: ‚Iată! Vin să fac voinţa Ta‘, şi apoi aştepta optsprezece ani înainte de a începe să facă acea voinţă?

În conformitate cu legea lui Dumnezeu pentru serviciul Levitic de la templu, Isus, la vârsta de treizeci de ani, la scurt timp după ce a fost botezat, a început să predice. (Num. 4:2, 3; Luca 3:23) Aşadar, nu putem trage altă concluzie decât că a venit în lume să facă voinţa lui Dumnezeu în momentul botezului Său şi, prin urmare, acesta a fost un simbol sau o ilustraţie a dedicării Lui. În acelaşi timp, era o mărturie publică a acelui fapt. Botezul pe care l-a poruncit ca parte a lucrării de a face discipoli din toate naţiunile ar reprezenta, prin urmare, de asemenea, dedicarea de a face voinţa lui Dumnezeu.—Mat. 28:19, 20.

SIMBOLUL POTRIVIT

Cum trebuie făcut botezul? Prin *aspersiune* (stropire) sau *efuziune* (vărsare) sau prin cufundare? Metoda cea mai des folosită în rândul creştinătăţii este stropirea. Cei care folosesc această metodă sunt de acord în general că în vremurile apostolice a fost folosită cufundarea, dar apără stropirea din motive de comoditate.

A face referire la stropit ca la botez înseamnă a folosi un termen impropriu, deoarece cuvântul original grecesc *báptisma* înseamnă băgare sub apă, o cufundare. Astfel, citim în literatura greacă despre pluta care pluteşte la suprafaţa

Cuprins

apei şi nu a fost botezată, dar plasa, fiind cufundată, a fost; şi că papura din mare a fost botezată numai când un val mare a acoperit-o.

Prin urmare, nu este surprinzător să observăm că traduceri extrem de literale ale Bibliei, ca cele ale lui Rotherham şi Wilson, folosesc diferite inflexiuni ale cuvintelor „a scufunda" sau „a cufunda." Pentru că botezul înseamnă o cufundare, Pavel aseamănă trecerea naţiunii Israel prin Marea Roşie, cu apă de fiecare parte a lor şi cu norii deasupra lor, cu un botez. Şi tot aşa Petru vorbeşte despre urmarea lui Noe în arcă înainte de venirea potopului ca de un botez. În paranteză fie spus, la fiecare dintre aceste întâmplări au avut loc două botezuri: un botez pentru salvarea slujitorilor lui Iehova şi un botez pentru distrugerea duşmanilor lui Iehova, adică Faraon şi oştirile sale de către Marea Roşie, şi lumea rea de pe vremea lui Noe de către Potop.—1 Cor. 10:1-3; 1 Pet. 3:20, *NW.*

Un alt exemplu biblic care arată semnificaţia corectă a botezului are legătură cu generalul sirian Naaman, care era lepros. Despre botezul lui citim, conform versiunii *Septuaginta:* „Aşadar, Naaman a coborât şi s-a cufundat de şapte ori în Iordan, după cuvântul lui Elisei, şi carnea lui s-a făcut iarăşi ca de copilaş şi a fost curăţat" de lepra lui". (2 Regi 5:14). Cuvântul grecesc redat aici „s-a cufundat" este timpul trecut al lui *baptízein,* şi înseamnă „s-a botezat." Singura altă referire la *baptízein* în *Septuaginta,* în ceea ce priveşte cărţile canonice, este la Isaia 21:4, unde citim că „fărădelegea mă *copleşeşte"* (unde o notă de subsol indică faptul că o traducere literală ar fi „fărădelegea mă *botează*"), deşi rădăcina cuvântului, *báptein,* apare de multe ori.

Se oferă argumentul că *stropirea* este doar o chestiune de comoditate. Dar nu ar fi fost comod şi pentru Ioan şi Isus să recurgă la stropire? Desigur; dar ei nu au lăsat aceasta să intre în analiza lor. Mai degrabă, ei şi-au făcut aparţia şi au făcut mulţimile care au vrut să îi audă să iasă, astfel încât să meargă acolo unde era destulă apă, aşa cum citim la Ioan 3:23 (*NW*) că ei „botezau în Enon lângă Salim, pentru că era multă apă acolo."

Cazul cufundării devine convingător când ne amintim că botezul nu este un simbol al spălării păcatelor, ci al dedicării omului pentru împlinirea voinţei lui Dumnezeu. Cufundarea ilustrează foarte potrivit ceea ce a avut loc, faptul că cineva a fost băgat sub apă reprezintă înmormântarea sau moartea voinţei proprii, iar apoi ridicarea acestuia reprezintă că a fost înviat pentru a face voinţa lui Iehova Dumnezeu. Da, exemplul adunării creştine apostolice, înţelesul cuvintelor în sine, felul în care sunt folosite aceste cuvinte de scriitorii Scripturii şi potrivirea simbolului se îmbină toate pentru a dovedi cum cufundarea este forma corectă de botez.

Dar botezul copiilor sau *pedo-baptism?* Având în vedere cele de mai sus, nu ar trebui să ne surprindă că nu citim nici măcar o dată despre vreun copil botezat, cu atât mai puţin despre o poruncă în acest sens. Ce neglijenţă din partea lui Isus şi a apostolilor Săi să nu avertizeze părinţii despre nefericirea veşnică care îi va aştepta pe copiii lor dacă vor muri înainte de a fi botezaţi, aşa cum învaţă unii, dacă ar fi într-adevăr cazul! Tăcerea Scripturilor în această privinţă este o dovadă circumstanţială puternică a faptului potrivit căruia copilaşii nu erau nici botezaţi şi

Cuprins

nici consideraţi potriviţi pentru botez. Botezul era pentru cei care se căiau şi primeau adevărul din toată inima. Copiii nu pot face niciunul dintre aceste lucruri.—Faptele 2:41, *NW*.

BOTEZUL ÎN ZIUA DE AZI

Scripturile vorbesc în mod repetat despre cei care au fost botezaţi în timpuri apostolice şi au primit spiritul sfânt; Corneliu şi cei din casa sa au primit spiritul sfânt chiar înainte de botez. (Faptele 2:38; 19:5, 6; 10:44-48). Voinţa lui Dumnezeu pentru cei care s-au dedicat atunci Lui a fost ca aceştia să devină fiii Săi spirituali, şi s-a spus despre ei că au fost „botezaţi în trupul lui Cristos.”—Gal. 3:27; 1 Ioan 3:2, *NW*.

Cu toate acestea, acest botez era limitat la destul de puţini, doar o „turmă mică” de 144 000. Aceştia au speranţa de a împărtăşi gloria cerească împreună cu Cristos ca mireasă a Lui, sau trupul Lui, şi să domnească cu El o mie de ani. (Luca 12:32; Apoc. 7:2-4; 14:1, 3; 20:5, 6; 21:2, *NW*). Pentru toţi aceştia, botezul este şi o ilustraţie a cufundării lor în trupul spiritual al lui Cristos, şi a faptului că ei vor fi înmormântaţi cu El după asemănarea morţii Sale. (Rom. 6:4; Col. 2:12; 2 Tim. 2:11, *NW*) Profeţia Bibliei şi împlinirea ei arată că acest număr este aproape completat şi că doar o „rămăşiţă” a acestora mai este încă pe pământ. Această rămăşiţă împlineşte de ceva timp, cu credinţă, însărcinarea de a depune mărturie despre numele lui Iehova şi de a-i mângâia pe cei care plâng cu evanghelia Împărăţiei.—Isa. 43:10-12; 61:1-3; Mat. 24:14.

Ca urmare a acestei lucrări de propovăduire, s-a arătat o clasă de creştini pe care Isus i-a numit „alte oi” şi pe care apostolul Ioan i-a descris ca pe o „mulţime mare, pe care niciun om n-a putut să o numere, din toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile.” Pe aceştia Ioan i-a văzut „stând înaintea tronului şi înaintea Mielului,” deosebiţi de „mica turmă” care va împărţi tronul cu Isus Cristos.—Ioan 10:16; Apoc. 7:9; 3:21, *NW*.

Arătând credinţă în Iehova Dumnezeu şi recunoscându-L pe Isus Cristos ca pe Mântuitorul şi Răscumpărătorul lor, aceştia s-au dedicat şi ei să facă voinţa lui Dumnezeu, astfel încât să poată dobândi aprobarea Lui şi viaţa veşnică, nu în ceruri, ci chiar aici, pe pământ, fiindcă Biblia arată că acest pământ va rămâne veşnic şi că într-o zi va deveni un loc glorios cu voinţa lui Dumnezeu făcută pe el aşa cum este în cer.—Ecl. 1:4; Isa. 60:13; Mat. 6:9, 10.

În conformitate cu învăţăturile lui Isus înregistrate la Matei 28:19, 20 (*NW*) aceştia sunt botezaţi în numele Tatălui, însemnând că recunosc funcţia şi autoritatea lui Iehova Dumnezeu ca Tată al lor şi preţuiesc relaţia lor cu El. Ei sunt botezaţi şi în numele Fiului în sensul că recunosc funcţia şi autoritatea lui Isus Cristos ca Fiu al lui Dumnezeu, ce a făcut El pentru ei, şi obligaţia lor de a-L asculta şi a-I urma exemplul. Şi sunt botezaţi în numele spiritului sfânt în sensul că sunt informaţi despre funcţia şi scopul spiritului sfânt sau al forţei active a lui Dumnezeu, fără care nu şi-ar putea împlini jurămintele de dedicare.

Cuprins

O CEREMONIE DE HIROTONISIRE?

Corespondenţele de la Associated Press care dau informaţii despre botezul în masă din 1953 al martorilor lui Iehova în legătură cu adunarea lor internaţională au spus că martorii lui Iehova consideră botezul lor ca o ceremonie de ordinare şi că fiecare martor botezat este un slujitor hirotonisit. Pe ce temei îşi clădesc afirmaţia?

În primul rând, botezul, fiind făcut la porunca lui Dumnezeu, este recunoscut de El ca având autoritate. El reprezintă acordul lor de a călca pe urmele lui Isus Cristos, care, cu siguranţă, a fost un slujitor al lui Iehova Dumnezeu. Această hirotonisire este recunoscută mai departe ca autoritară prin instrumentul pe care îl foloseşte Dumnezeu în prezent pentru a da o mărturie reală şi armonioasă despre numele şi împărăţia Lui, adică societatea Turnul de Veghere. Şi în 30 noiembrie, 1953, Curtea Supremă a Statelor Unite a hotărât că acest botez prin cufundare al martorilor lui Iehova este o ceremonie valabilă de hirotonisire în sensul legii pentru martorii lui Iehova. În paranteză fie spus, *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* din 1954 arată că 50 665 de slujitori au fost astfel hirotonisiţi în timpul anului 1953.

Dar nu este nevoie să mergi la un seminar teologic ca să poţi fi calificat ca slujitor? Dacă ar fi, atunci nici Isus, nici apostolii Lui, cu excepţia lui Pavel, nu ar fi putut fi recunoscuţi ca slujitori. De fapt, unii au întrebat despre Isus: „Cum are acest om ştiinţă despre litere, dacă nu a învăţat la şcoală?" Şi clasa educată din acea vreme s-a mirat de îndrăzneala lui Petru şi Ioan, căci au observat că Petru şi Ioan erau oameni neînvăţaţi şi de rând. Dar acest lucru nu i-a împiedicat să propovăduiască evanghelia. Şi nu numai ei, ci toţi creştinii timpurii au propovăduit. (Ioan 7:15; Faptele 4:13; 8:4, *NW*) Un om poate deveni echipat în mod corespunzător pentru propovăduire dacă studiază acasă, seara şi la sfârşit de săptămână, şi dacă participă la diferite cursuri biblice planificate sub îndrumarea Societăţii Turnul de Veghere.

Rezultă, aşadar, că o diplomă de la un seminar teologic nu este nici ea o cerinţă de slujire. Cea mai bună dovadă că cineva poate ajunge slujitor este aceeaşi la care a arătat Pavel ca fiind scrisorile lui de recomandare, adică, indivizi care, datorită eforturilor cuiva, s-au dedicat lui Iehova Dumnezeu.—2 Cor. 3:1-3, *NW.*

După ce ne-am dedicat lui Dumnezeu şi am simbolizat acest lucru prin botezul în apă, nu putem niciodată să lăsăm acest lucru să ne scape din conştiinţă, fiindcă este mai bine să nu fi jurat decât să jurăm şi apoi să nu ne împlinim jurămintele. (Ecl. 5:5) Isus a fost mereu conştient de faptul că a fost de acord să facă voinţa lui Dumnezeu şi a vorbit de voinţa lui Dumnezeu ca de un pahar pe care îl bea şi un botez cu care era botezat şi cu care încă mai trebuia botezat. (Mat. 20:22, 23; Luca 12:50, *NW*). Numai prin păstrarea integrităţii faţă de Dumnezeu şi prin asociere cu poporul lui Dumnezeu, societatea Lumii Noi, putem spera să supravieţuim nimicirii acestei lumi rele în viitoarea bătălie a Armaghedonului şi să intrăm în noua lume a dreptăţii, aşa cum Noe şi familia lui au intrat într-o nouă lume după potop.—Mat. 24:37-39; 2 Pet. 3:7, 13; Apoc. 16:14, 16.

Cuprins

În concluzie: am văzut că botezul lui Ioan a fost o ilustraţie a căinţei; că botezul creştin în apă este o ilustraţie a dedicării de a face voinţa lui Dumnezeu; că doar cufundarea în întregime este un botez în apă, că doar aceasta reprezintă în mod corespunzător dedicarea şi că slujeşte atât ca mărturie publică a dedicării cuiva, cât şi ca ceremonie de hirotonisire; că nici o instruire la un seminar teologic şi nicio diplomă nu sunt cerinţe esenţiale pentru a fi un slujitor al lui Iehova Dumnezeu, şi că prin păstrarea integrităţii putem spera să supravieţuim nimicirii acestui sistem rău ca să intrăm în noua lume a dreptăţii ca membri ai societăţii Lumii Noi.

„BĂTRÂNI ŞI COPII" LAUDĂ PE IEHOVA

CU MULTE secole în urmă psalmistul a poruncit: „Tineri şi fecioare; bătrâni şi copii: să laude numele lui Iehova." (Ps. 148:12, 13, *AS*). Că această poruncă este ascultată în zilele noastre, şi că se face în toate părţile pământului, este evident din rapoartele date la Adunarea Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova din iulie, 1953, la Yankee Stadium, New York. Printre acele rapoarte erau şi următoarele:

Într-un anumit sat din Franţa, trei fetiţe de 11, 15 şi 17 ani, învaţă adevărul de la martorii lui Iehova şi participă la întâlniri. Părinţii lor încearcă să le descurajeze distrugând ajutoarele de studiu al Bibliei ale Societăţii, aşa că fetele îşi continuă studiile în grajd. În curând Lucienne, cea mai tânără, începe să le vorbească prietenilor ei despre împărăţia lui Dumnezeu, iar astfel, când preotul din sat îi învaţă catehismul, aceşti copii răspund: „Dar, *părinte,* Lucienne spune că asta nu e scris în Biblie." Acest lucru se întâmplă în fiecare săptămână până când preotul, în culmea disperării, într-o bună zi, îşi avertizează enoriaşii de micuţa Lucienne. Dar Lucienne continuă să vorbească, iar preotul, în cele din urmă, merge la mama ei şi spune: „Doamnă, să nu-ţi mai laşi copiii să vorbească cu alţii! Dacă vor neapărat să înveţe Biblia, să ţină asta pentru ei. Vă avertizez!" Dar ce răspunde mama? „Aţi putut vreodată să opriţi o fată să vorbească?" Desigur, nimic nu le putea opri să bolborosească despre lucrurile bune pe care le-au învăţat, iar la următoarea adunare a martorilor lui Iehova, toate cele trei fete au fost botezate.

Printre cei care au început de curând să laude pe Iehova, în Guatemala, se numără un fost cleric protestant de optzeci şi şase de ani. El participă cu regularitate şi punctualitate la adunările grupei, cu toate că aceasta înseamnă să călătorească mai mulţi kilometri călare pe un cal. În timp ce merge şi le spune altora despre bunătatea lui Iehova, el nu uită niciodată să constate: „Închipuiţi-vă! Toţi aceşti ani am crezut că voi merge în cer şi acum aflu că voi trăi pe pământ!" El este fericit de această perspectivă.

Şi printre copiii care laudă pe Iehova în Guatemala se află un băiat de doisprezece ani. Mama sa făcuse rost de ajutorul de studiu Biblic al Turnului de Veghere, *„Aceasta înseamnă viaţa veşnică";* şi acest băiat a arătat de la început

Cuprins

interes adevărat şi i-a rugat pe alţii să îi citească din carte, fiindcă el era orb. În ciuda handicapului său, el se implică cu regularitate în serviciul de teren, plasând literatură biblică vecinilor săi şi făcând vizite ulterioare.

Într-un loc stingher şi îndepărtat, pe culmea Munţilor Apenini din centrul Italiei, un martor singuratic al lui Iehova de optzeci şi patru de ani a început să propovăduiască evanghelia Împărăţiei. Cu un baston în fiecare mână, pentru a-şi sprijini trupul plăpând şi încovoiat, şi o colecţie de literatură biblică în spate, el face vizite la oamenii risipiţi de-a lungul potecilor aspre de pe munte. El începe înainte de ora şase dimineaţa şi se întoarce înainte de prânz ca să scape de soarele puternic. A avut parte de multe căzături în timp ce urca pe potecile periculoase. Lucrarea sa a fost atât de eficientă încât Biserica Catolică a trimis doi tineri călugări misionari să contracareze lucrarea lui. Ei l-au urmărit pe potecile de munte în încercarea de a speria oamenii ca să nu asculte mesajul lui şi de a-i îndemna pe cei care au primit literatură biblică să o aducă în oraş ca să fie arsă. În ciuda acestei împotriviri, în şase luni s-a format o grupă. Un an mai târziu au fost botezaţi treizeci de oameni; toate, ca urmare a acestui martor de optzeci şi patru de ani care a învins obstacolele extraordinare.

În Nicaragua, o fetiţă de cinci ani o însoţeşte pe mama ei în serviciu de teren şi merge din uşă în uşă, depunând ea însăşi mărturie şi plasând reviste stăpânilor casei. Odată, când a vizitat-o pe bunica ei bătrână şi superstiţioasă, ea i-a explicat cine este Iehova şi de ce chipurile pe care le avea, care nu puteau vedea, auzi şi nici vorbi, nu aveau nicio valoare.

În Finlanda, o fată de nouă ani a devenit activă în serviciul de teren şi nu numai că participă cu regularitate la întâlnirile grupei, ci îşi pregăteşte lecţia dinainte şi dă răspunsuri bune la întrebările propuse. Exprimându-şi dorinţa de a-şi simboliza dedicarea faţă de Iehova, prin cufundarea în apă, mama ei a spus că nu erau pe deplin pregătite ca să facă acest pas. Dar fata a răspuns: „Bineînţeles, tu nu poţi veni, mamă, pentru că tu nu înţelegi; dar, lasă-mă pe mine să merg; eu ştiu adevărul.” Aşa că a mers şi a fost botezată.

RESTAURAREA RELIGIEI ADEVĂRATE ASTĂZI

PROFEŢIA înregistrată la Amos 9:11-15 a început să fie împlinită prin lucrarea lui Isus Cristos şi a apostolilor Lui la prima prezenţă. Ştim că este aşa deoarece această profeţie a fost citată de Iacov la o întâlnire deosebită ţinută la Ierusalim, pe vremea în care erau multe discuţii legate de tăierea împrejur a Neamurilor care s-au întors la religia adevărată. Petru a declarat, mai întâi, că „Dumnezeu m-a ales pe mine dintre voi pentru ca, prin gura mea, oamenii naţiunilor să audă cuvântul veştii bune şi să creadă; … Şi n-a făcut nicio deosebire între noi şi ei, ci le-a purificat inimile prin credinţă.” Barnaba şi Pavel au povestit numeroasele semne şi minuni pe care Dumnezeu le-a făcut cu ajutorul lor între

Cuprins

naţiuni. După ce s-au oprit din vorbit, Iacov a răspuns, zicând: „Bărbaţilor, fraţilor, ascultaţi-mă! Simeon [Petru] a istorisit amănunţit cum, pentru prima oară, Dumnezeu şi-a îndreptat atenţia spre naţiuni ca să scoată din ele un popor pentru numele său. Şi cu aceasta corespund cuvintele Profeţilor, după cum este scris: După aceste lucruri mă voi întoarce şi voi rezidi coliba căzută a lui David. Îi voi rezidi ruinele şi o voi ridica din nou, pentru ca aceia care rămân dintre oameni să-l caute stăruitor pe Iehova, împreună cu oameni din toate naţiunile, oameni numiţi cu numele meu, spune Iehova, care face aceste lucruri, cunoscute din vechime.” — Faptele 15:7-18, *NW*.

[2] Nu s-a început niciun program măreţ de construire a unui palat din piatră în acea vreme, dar ceea ce s-a întâmplat a fost că restaurarea făgăduită a liniei regale a lui Iuda s-a adeverit, cu toate că doar puţini din acea vreme L-au primit pe Rege, iar naţiunea ca întreg a fost lepădată din cauza necredinţei. Isus a spus: „Iată! Casa vă este părăsită şi lăsată vouă. Căci vă spun: De acum înainte, nicidecum nu mă veţi mai vedea până nu veţi zice: Binecuvântat este cel care vine în numele lui Iehova!” (Mat. 23:38, 39, *NW*). Ca naţiune ei n-au făcut-o niciodată. Oricum, scopul lui Iehova n-a dat greş, fiindcă S-a întors spre naţiuni ca să aleagă dintre ele numărul necesar pentru Palatul Regal. Cu toate că Iehova a avut o ruptură permanentă cu casa naturală a Israelului, totuşi ruptura a fost reparată pentru cei care alcătuiesc casa regală spirituală prin Isus Cristos, marele tămăduitor al rupturii şi restauratorul religiei adevărate.

[3] Isus Cristos a fost „piatra de temelie” a Sionului. El a fost Moştenitorul Împărăţiei şi „piatra de colţ a temeliei” a sanctuarului. El le-a spus evreilor: „Dărâmaţi acest templu, şi în trei zile Eu îl voi ridica.” „De aceea, evreii au zis: ‘Acest templu a fost zidit în patruzeci şi şase de ani şi Tu îl vei ridica în trei zile?’ Dar El vorbea despre templul trupului Său.” (Ioan 2:18-21, *NW*) De asemenea, este însemnat că: „Isus i-a zis: ‘Eu sunt calea şi adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.’” (Ioan 14:6, *NW*). Prin urmare, templul evreilor a fost părăsit ca sanctuar pentru închinarea adevărată a lui Iehova. Închinarea adevărată putea fi oferită astfel numai în şi prin Isus Cristos. Prin urmare, creştinismul a devenit singura religie adevărată.

[4] Isus Cristos a restaurat „cărările vechi” pentru discipolii Săi, ca ei să poată exercita aceeaşi credinţă ca Avraam şi alţi credincioşi. În pregătirea acestei lucrări, Ioan Botezătorul a slujit pentru a îndrepta inimile copiilor spre părinţi, pentru a pregăti un popor pentru Iehova şi pentru a pregăti calea înaintea Lui. Aceasta a fost lucrarea „Ilie”, chemând oamenii la căinţă, ca Iehova să nu lovească pământul cu un blestem. Ca naţiune, ei au refuzat să se căiască şi au fost loviţi de un blestem de la care nu şi-au revenit niciodată. Doar o mică rămăşiţă a rămas loială şi credincioasă, dar nu în număr destul de mare încât să alcătuiască Casa Regală cerească, care era destinată să fie alcătuită din 144.000 de membri. Datorită jertfei lui Isus Cristos şi a bunătăţii nemeritate a lui Iehova invitaţia a fost trimisă naţiunilor din lume, ca să scoată din mijlocul lor un popor care să alcătuiască Palatul Regal. Planul lui Satan de a împiedica restaurarea religiei adevărate a fost înfrânt şi ruptura pe care a încercat-o prin agenţii săi a eşuat. De această dată,

Cuprins

atunci, Isus Cristos a fost „Reparatorul rupturii, Restauratorul cărărilor pe care să se locuiască” fiindcă El a reparat şi a restaurat religia adevărată prin păstrarea integrităţii şi ţinând cu loialitate la scopul Tatălui Său, prin onorarea şi înălţarea numelui lui Iehova, oferind astfel exemplul perfect pentru cei care vor călca pe urmele Lui.

RELIGIA ADEVĂRATĂ RESTAURATĂ ASTĂZI

[5] Cu şaptezeci de ani în urmă, închinătorii sinceri ai lui Iehova se găseau împrăştiaţi şi învălmăşiţi în numeroasele sisteme religioase false ale acestei lumi, fiindcă în acel timp nu a existat nicio organizaţie în care se puteau aduna. Atât „grâul”,cât şi „neghina” creşteau împreună, şi nimeni nu a fost împuternicit să adune „grâul.” Nu până când Domnul secerişului nu a dat porunca să se facă. Potrivit evenimentelor de la prima venire, se face mai întâi o lucrare „Ilie”, ca lucrarea lui Ioan Botezătorul, pentru a avertiza oamenii, în încercarea de a-i aduce la căinţă. O astfel de lucrare a fost efectuată într-un fel deosebit din 1879 până în 1918, cu toate că o lucrare asemănătoare încă se mai face, cu şi mai mare intensitate, şi este cunoscută ca lucrarea „Elisei”, iar aceasta continuă până la Armaghedon, când Iehova va „lovi pământul cu un blestem.”

[6] Pilda cu „grâul” şi „neghina” arată că unii robi au vrut să separe înainte de vreme. „Ei i-au zis: ‘Atunci, vrei să ieşim şi să o strângem?‘ El a spus: ‘Nu; ca nu cumva, strângând neghina să smulgeţi din rădăcină şi grâul odată cu ea. Lăsaţi-le să crească împreună până la seceriş. … Secerişul este încheierea unui sistem.‘” Sfârşitul acestui sistem a început în 1914, şi de aceea marea lucrare de despărţire nu poate fi făcută decât după această vreme, separând „grâul” de „neghină”, de fapt, „fiii împărăţiei” de „fiii celui rău.” Isus a profeţit în legătură cu aceasta: „El îşi va trimite îngerii cu sunet puternic de trompetă şi ei îi vor aduna pe aleşii săi din cele patru vânturi, de la o margine la alta a cerurilor.”—Mat. 13:28-30, 39; 24:31, *NW*.

[7] Deşi adevărurile Bibliei au fost restaurate în timpul lucrării „Ilie” a poporului lui Dumnezeu, numele actual Iehova nu a fost folosit liber în adunările şi serviciul de teren ale slujitorilor Săi. Cu vreo treizeci de ani în urmă, poporul adunat a realizat marea importanţă legată de acest nume sfânt, şi a început să înveţe mai multe despre el. În 1926, *Turnul de veghere* din 1 ianuarie a avut ca articol principal „Cine va cinsti pe Iehova?” şi de atunci numele a devenit esenţial şi mai plin de înţeles pentru copiii Lui. Apoi, în 1931, la un congres în Columbus, Ohio, numele a fost îmbrăţişat de mii de creştini credincioşi şi de atunci sunt cunoscuţi ca „martori ai lui Iehova.” Din acea vreme, acest popor a devenit renumit în lumea întreagă pentru credinţa în acest nume, integritatea faţă de el, suferinţa, loialitatea şi dragostea pentru acesta. În fiecare încercare ei L-au cinstit pe Iehova şi până astăzi sute de mii de oameni au încredere în el, şi, în acelaşi timp, el a devenit un nume de temut pentru vrăjmaşii lui Dumnezeu. Înălţarea

Cuprins

numelui Lui a stârnit multă ocară şi suferinţă, dar a adus şi fericire şi plăcere din belşug. Iehova îi cinsteşte pe cei care Îl cinstesc.

[8] În cei patruzeci de ani dinainte de 1914, şi cei aproape patruzeci de ani de atunci, s-au făcut eforturi pentru a-i face pe religioniştii falşi să se căiască şi să se întoarcă la Iehova. Ei spun cu neobrăzare „Cine sunteţi voi? Lăsaţi-ne în pace! Nu vrem să ne propovăduiţi şi nici să auzim numele lui Iehova în urechile noastre!” În aroganţa şi blasfemia lor, aceşti aşa-zişi creştini trufaşi dispreţuiesc atât numele lui Iehova, cât şi pe cei care susţin acel nume. Da, au mers chiar atât de departe cât să îl elimine din înregistrarea Cuvântului Sfânt. Ei nu vor să îl vadă sau să le îngăduie altora să ştie despre el. Cu siguranţă încearcă să şteargă acel nume din existenţă pentru totdeauna. Această atitudine pe care au adoptat-o este groaznică şi îngrozitoare, şi ajunge să dovedească ai cui slujitori sunt. Cu siguranţă nu sunt religionişti adevăraţi, căci de fapt ei zic: „Nu ne mai puneţi înainte pe Sfântul lui Israel.”—Isa. 30:11, *Ro.*

[9] Aproape că a sosit timpul ca Iehova să pedepsească pe cei care distrug Numele. Nimiciri groaznice sunt aproape şi este nevoie de acţiune imediată din partea tuturor celor care aud mesajul religiei adevărate şi care sunt pentru Iehova şi împotriva idolatriei. Profeţii falşi spun oamenilor că aceste lucruri nu se vor întâmpla şi să nu le fie frică de Armaghedon. Ei spun: „Pace, pace”, dar nu este pace. Da, poate că vorbesc lucruri mieroase, dar toate aceste minciuni şi spoieli nu vor schimba adevărul. Oamenii trebuie să aleagă cui vor sluji, lui Iehova sau lui Satan. Numele lui Iehova a fost înălţat în mijlocul poporului Său adunat şi în organizaţia Sa în care oamenii I se închină. Adevărurile învăţate de Isus Cristos şi apostoli au fost restabilite. Făgăduinţele făcute de Iehova prin slujitorii Săi credincioşi care au trăit înainte de Cristos sunt crezute de aceşti credincioşi din ziua de azi.

PALATUL REGAL REZIDIT ŞI BINECUVÂNTARE PENTRU ALŢII

[10] Cei din creştinătate declară că ei sunt cei chemaţi la glorie cerească, dar marea majoritate sunt necredincioşi şi sunt un popor răzvrătit. Ei au respins cuvântul lui Dumnezeu şi le este ruşine de numele Lui, Iehova, şi dispreţuiesc poporul după Numele Său. Ei sunt judecaţi nevrednici de orice altă recunoaştere. Pentru mai mult de treizeci de ani ei au fost excluşi de la orice favoruri date de Iehova. Ruptura din ei nu poate fi reparată, iar dintre milioanele de creştini declaraţi, doar câţiva au fost găsiţi credincioşi şi au fost iniţiaţi în privilegiile serviciului sacru. Iehova îşi întoarce favoarea spre alţii şi mii de oameni sunt invitaţi să umple locurile până când se ajunge la numărul complet. Satan a încercat să provoace o ruptură chiar cu „cei care au rămas”, prin frică, prigonire şi lucrând prin cei nesinceri, dar a eşuat total; fiindcă, deşi a avut loc o mică ruptură din 1917 până în 1919, aceasta a fost reparată şi până în 1922 ruptura a fost complet reparată.

Cuprins

[11] Domnul Isus Cristos s-a întors, ca Regele noii lumi a lui Dumnezeu, apărând în gloria Sa. Este timpul pentru cel mai mare program de construcţii pe care l-a cunoscut lumea vreodată, deoarece Casa Regală din ceruri urmează să fie ridicată şi trebuie puse temeliile pentru o domnie de o mie de ani. Nu va mai fi posibil niciodată ca o religie falsă să preia controlul, fiindcă slujitorii credincioşi ai lui Iehova vor fi cei care vor avea grijă de treburile noii lumi. Este scris: „Te vei ridica, şi vei avea milă de Sion; căci este vremea să Te înduri de el, da, a sosit timpul. … Atunci se vor teme naţiunile de numele de Iehova şi toţi împăraţii de pe pământ de gloria Ta: căci Iehova a zidit Sionul; a apărut în gloria Sa. El a luat aminte la rugăciunea celor nevoiaşi, şi nu le-a nesocoti rugăciunea. Să se scrie acest lucru pentru generaţia care va veni." (Ps. 102:13-18, *AS*). Din 1918, Sionul ceresc a fost zidit şi doar câţiva care au rămas din acea Casă Regală sunt acum pe pământ. Marele Ziditor, Isus Cristos, îşi exercită puterea Lui cea mare şi ridică din morminte pe cei care au murit în uniune cu El şi aceştia sunt luaţi în moştenirea lor cerească, fiind zidiţi în permanenta Casă Regală a lui Iehova.—Ioan 6:53, 54.

[12] Casa Regală este sanctuarul tuturor naţiunilor. Toate celelalte clădiri reprezintă nişte religii false. Aceştia îşi preţuiesc clădirile literale, tradiţiile, ritualurile, formele de închinare şi antichitatea, dar în acelaşi timp urăsc numele lui Iehova şi poporul lui Iehova. Aceştia nu vor dobândi niciodată salvare, dar toţi cei care iubesc numele lui Iehova o vor primi. Acum când Casa Regală a fost reziditĕ, este foarte evident că Iehova adună din toate naţiunile o altă clasă decât rămăşiţa „aleasă" a Casei Regale, adică, pe celelalte oi ale Păstorului cel Bun, Isus Cristos. El nu cheamă oamenii în două clase în acelaşi timp şi apoi îi lasă să aleagă ce vor să facă. Nu, Iehova nu este autorul confuziei. Invitaţia pentru o clasă se încheie şi se deschide pentru cealaltă.

[13] Nu este nimic ciudat în acest lucru, fiindcă Iehova a avut acelaşi tip de metode pe vremea lui Isus Cristos, când Isus a început să predice „Împărăţia cerului este aproape." Apoi a spus Ioan Botezătorul: „Cine are mireasă este mire. Iar prietenul mirelui, când stă şi îl ascultă, se bucură mult de glasul mirelui. Această bucurie a mea a ajuns deplină. El trebuie să crească, iar eu să descresc".—Ioan 3:29, 30, *NW.*

[14] Aşa este în aceste zile din urmă: invitaţia generală pentru a fi din Cristos s-a încheiat şi apare o altă clasă, şi de această dată o mulţime mare. Este scris: „Şi am auzit numărul celor care fuseseră sigilaţi, o sută patruzeci şi patru de mii, … După aceste lucruri m-am uitat şi iată: o mare mulţime, pe care nimeni nu putea s-o numere, din toate naţiunile, triburile, popoarele şi limbile, stând în picioare înaintea tronului şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în robe albe, …. Şi el mi-a zis: ‗Aceştia sunt cei care vin din necazul cel mare. Ei şi-au spălat robele şi le-au albit în sângele Mielului.'" (Apoc. 7:4-14, *NW*). Observaţi cuvintele „După aceste lucruri, m-am uitat", care înseamnă, în mod clar, că după ce cei „aleşi" au fost strânşi laolaltă a apărut o altă clasă.

[15] Toate acestea au loc deoarece Palatul Regal a fost zidit şi religia adevărată a fost restabilită, dând astfel posibilitate mulţimii mari să se închine. Invitaţia de a fi unul dintre cei care „stau înaintea tronului" nu este o chestiune

Cuprins

întâmplătoare. Este de fapt cea mai mare onoare şi cel mai mare privilegiu care s-ar putea întâmpla vreunei creaturi de pe pământ. Până în anul 1935, poporul lui Iehova nu a ştiut identitatea acelei „mulţimi mari." Dar în 1935 s-a vestit în întreaga lume că Iehova cheamă în această clasă; porţile erau larg deschise. Evenimentul care marchează această revelaţie decisivă a avut loc la un congres al poporului lui Iehova la Washington, D.C. Iehova avea ceva rezervat pentru aceşti privilegiaţi, căci *Turnul de veghere* din 1 mai, 1935 declara: „Sperăm că mulţi din rămăşiţă şi Ionadabi [alte oi] vor găsi că este bine să participe la acest congres. Până acum nu mulţi Ionadabi au avut privilegiul de a participa la un congres, iar congresul de la Washington poate fi o adevărată mângâiere şi binefacere pentru ei." (Pagina 130). Cât de puţin şi-au dat seama, în timp ce mii îşi croiau drum spre Washington, că Iehova le va dezvălui marele adevăr că scoate acum din naţiuni un popor cu o speranţă pământească! La acest congres, mesajul principal ţinea de „mulţimea mare," explicând în cel mai mic amănunt scripturile de la Apocalipsa 7:9, 13. *Turnul de veghere* în numerele sale din 1 şi 15 august, 1935, a identificat în mod clar această clasă. Pentru prima oară s-a lămurit că acei mulţi oameni cu bunăvoinţă care se asociază cu cei unşi nu erau o amestecătură nedefinită de oameni, ci că au fost chemaţi cu un scop şi cu un loc bine definit în organizaţia vizibilă.

[16] De la această identificare, fiecare om din organizaţia teocratică a ştiut dacă este din „cei rămaşi" chemaţi la Casa Regală cerească sau din cei chemaţi la poziţia pământească înaintea tronului. Religia adevărată ţine ambele clase la locul lor potrivit, ambele având speranţa vieţii în noua lume a lui Dumnezeu. Din 1935, o clasă s-a micşorat ca număr pe pământ, în timp ce cealaltă clasă a crescut până astăzi, şi sunt sute de mii din „mulţimea mare" care se bucură de speranţa vieţii pe pământ, în timp ce ceilalţi numără acum doar câteva mii. Această turmă în creştere de mii de oameni se întoarce la Sion acasă precum porumbeii care se întorc la porumbare. „Fiii Tăi vor veni de departe, şi fiicele Tale vor fi purtate în braţe. Cine sunt aceştia care zboară ca un nor, şi ca porumbeii la ferestrele lor?"—Isa. 60:4, 8, *AS*.

[17] Profetul vorbeşte despre corăbii care îi aduc: „Hotărât că Mă vor aştepta ostroavele, şi mai întâi corăbiile din Tars, ca să aducă pe fiii Tăi de departe înapoi, aurul şi argintul lor cu ei, pentru numele lui Iehova, Dumnezeul tău, şi pentru Sfântul lui Israel, pentru că te-a glorificat." (Isa. 60:9, *AS*). Iehova este ţelul şi toţi cei care se întorc se pun în serviciul lui Iehova, de la care aşteaptă orice lucru bun. Profeţia arată o flotă care vine şi aduce fiii din locuri îndepărtate. Cât de îndepărtate? De la „marginile pământului." Cu siguranţă un drum lung de creştinii declaraţi, care se răsfaţă cu închinarea ce dezonorează pe Dumnezeu. Este timpul ca aceste sute de mii să vină, şi vin. Astăzi oamenii nu sunt chemaţi de evanghelia împăcării să facă parte din cetatea cerească, ci sunt chemaţi la o moştenire pământească. Acest lucru este posibil datorită restabilirii religiei adevărate şi a rezidirii Palatului Regal.

Cuprins

DE CE ATÂT DE FAVORIZAŢI?

[18] Religia adevărată va fi restaurată în întregime şi pentru totdeauna. Numele lui Iehova are cea mai mare importanţă, fiindcă el alcătuieşte nucleul religiei adevărate, iar lucrările Sale sunt legate de numele Lui. El plănuieşte ca numele Lui să fie cunoscut în toate părţile pământului şi a creat acest popor acum pentru o astfel de lucrare. Iehova plănuieşte să aibă un popor pe pământ după Armaghedon, aşezat în diferite părţi ale lumii. Această naţiune adunată acum alcătuieşte nucleul societăţii post-Armaghedon. Ei vor fi avangarda supuşilor pământeşti ai Împărăţiei şi vor merge pe calea dreptăţii în timpul celor 1000 de ani. Cei din această mulţime mare care sunt atât de favorizaţi trebuie să păstreze în minte că, deşi această adunare laolaltă a celorlalte oi este ultimul act din orarul evenimentelor programate înainte de Armaghedon, nu este în niciun caz o idee de ultim minut. Ultimele acţiuni sunt de foarte multe ori de cea mai mare importanţă, reprezentând adesea un final măreţ. Aceşti favorizaţi trebuie să părăsească în întregime religia falsă şi să se agaţe de cea adevărată ca să îşi păstreze poziţia favorizată în organizaţia lui Dumnezeu.

[19] Un alt motiv pentru chemarea acestui popor este că Dumnezeu are o lucrare mare de făcut acum pentru ei, înainte de Armaghedon. De fapt, ei au de făcut o lucrare care nu ar fi făcută nicidecum de rămăşiţa unsă singură, deşi Iehova este cel care le îndrumă activităţile prin unşii credincioşi. Dar realitatea rămâne că lucrare globală este îndeplinită în mare parte de „mulţimea mare," care numără astăzi aproximativ 500 000 de membri, în timp ce grupa celor unşi a scăzut la vreo 20 000 de membri. De aceea Iehova a chemat această mulţime mare în serviciul Său, pentru că are nevoie de ei ca să facă lucrarea pe care a plănuit-o pentru ei în legătură cu cei unşi. Iehova şi-a exprimat scopul cu mii de ani în urmă de a face această lucrare măreaţă, pe pământ, în ziua de azi, şi aduce oameni ca să o facă.

[20] Un alt motiv pentru favoarea lui Iehova pentru această „mulţime mare" este că ei sunt înclinaţi spre dreptate şi detestă urâciunile religiei false. Ei nu sunt în armonie cu blasfemia, batjocoritorii şi dispreţuitorii a ceea ce este bun. Ei sunt împotriva răutăţii acestei lumi. Iehova aude „gemetele prizonierilor." Ca Lot din vechime, ei sunt „foarte mâhniţi de conduita libertină a oamenilor care sfidau legea — pentru că omul acela drept îşi chinuia zi de zi sufletul drept din cauza lucrurilor pe care le vedea şi le auzea când locuia printre ei, din cauza faptelor lor nelegiuite —, înseamnă că Iehova ştie să-i elibereze din încercare pe oamenii cu devoţiune sfântă ." (2 Pet. 2:7-9, *NW*). Iehova îi eliberează, dar ei trebuie să adere strict la religia adevărată şi să nu plece niciodată de lângă ea. „Fiindcă cine iubeşte viaţa şi vrea să vadă zile bune să-şi înfrâneze limba de la rău şi buzele de la vorbirea înşelătoare, dar să se îndepărteze de rău şi să facă binele, să caute pacea şi s-o urmărească. Pentru că ochii lui Iehova sunt peste cei drepţi, iar urechile lui spre implorarea lor, dar faţa lui Iehova este împotriva celor ce fac răul".—1 Pet. 3:10-12, *NW*.

[21] Încă un motiv pentru favoarea lui Iehova pentru cei binecuvântaţi este că au fost buni cu fraţii Fiului Său, Isus Cristos. Este scris: „Căci mi-a fost foame şi mi-aţi dat să mănânc, mi-a fost sete şi mi-aţi dat să beau … Atunci regele [Isus] le

Cuprins

va zice celor de la dreapta sa: Veniţi, binecuvântaţii Tatălui meu, şi moşteniţi împărăţia pregătită pentru voi de la întemeierea lumii!" (Mat. 25:34-36, *NW*). Este scopul lui Iehova să cheme aceşti favorizaţi în aceste zile din urmă pentru că au o lucrare deosebită de făcut acum şi sunt, de asemenea, pregătiţi pentru serviciul care-i aşteaptă în timpul domniei de 1000 de ani.

22 Un exemplu strălucitor ne este dat în înregistrarea despre văduva săracă din Sarepta, din ţinutul Sidonului. Ilie locuise în sălbăticie şi a fost îndrumat spre Sidon. Acesta era oraşul natal al Izabelei cea rea şi era un ţinut infestat cu religia demonică. Totuşi aici i-a îndrumat paşii Iehova. Văduva şi fiul ei tocmai pregăteau ultima lor mâncare când a venit Ilie şi le-a cerut apă. Ea şi-a lăsat treaba şi s-a ocupat de el. Ea i-a explicat acestui străin că era ultima lor mâncare, şi totuşi Ilie i-a cerut să gătească pentru el şi să îi dea lui prima dată. El a zis „Nu te teme; du-te şi fă cum ai zis; … Căci aşa zice Iehova, Dumnezeul lui Israel: Făina din oală nu va scădea, şi nici untdelemnul din ulcior nu se va împuţina, până în ziua în care Iehova va trimite ploaie pe pământ." (1 Regi 17:8-16, *AS*). Văduva a crezut şi a avut mare încredere în cuvântul lui Ilie. Ce comoară de preţ era ea în acea cetate ce dezonora pe Dumnezeu, ne-israelită!

23 Iehova l-a trimis la această văduvă. „Iată, i-am poruncit unei văduve acolo să te sprijine." (1 Regi 17:9, *AS*). Ea i-a dat apă, căci îi era sete; i-a dat de mâncare, pentru că îi era foame, chiar dacă era ultima ei mâncare; dar cât de binecuvântată a fost ea! Ea a avut un spor în untdelemn şi făină, şi acestea s-au înmulţit în folosirea lor. Şi fiul ei a fost adus înapoi din morţi. Pentru o singură masă ea a câştigat toate acestea şi a primit recunoaşterea Dumnezeului Cel Prea Înalt. Aşa este şi cu celelalte oi ale Domnului. Bunătatea lor faţă de fraţii Domnului Isus, deşi mică, este cunoscută. „Cine primeşte un profet pentru că este profet va obţine o răsplată de profet, … cine îi dă să bea unuia dintre aceşti micuţi fie şi numai un pahar de apă rece, pentru că este discipol, adevărat vă spun că nu-şi va pierde nicidecum răsplata". (Mat. 10:41, 42, *NW*) Ce binecuvântare minunată se revarsă spre cei care sunt iubitori ai poporului lui Iehova! Religia adevărată este izvorul unei astfel de iubiri.

LĂRGIREA LOCUINŢEI

24 Hotarele societăţii Lumii Noi trebuie extinse. Totul trebuie întărit şi adaptat cerinţelor drepte ale lui Iehova. Organizaţia trebuie să fie capabilă să suporte greutatea şi presiunea care rezultă din numărul tot mai mare. Ea trebuie fortificată împotriva unor posibile greşeli şi stricăciuni din partea celora care tocmai au părăsit religia falsă. Cei care vin nu pot aduce cu ei învăţături neadevărate, idei şi acţiuni greşite. Nu, acestea trebuie lăsate afară ca o haină aruncată, murdară şi urât mirositoare. Li se oferă haine curate de identificare. Nimeni nu trebuie să pună obstacole în faţa acestor captivi care se întorc. Nu fiţi împotriva extinderii îngrijirilor pentru primirea lor şi pentru



Cuprins

a-i pune la treabă. Lăsaţi aceşti fii care vin de departe să-şi găsească locul. Mai sunt mulţi care vor veni, iar aceştia vor fi în serviciul lui Dumnezeu pentru mult timp—cel puţin o mie de ani. Deci, rămăşiţa restaurată îi întâmpină acum în singura „locuinţă liniştită.” „Uitaţi-vă la Sion, cetatea ceremoniilor noastre: ochii voştri vor vedea Ierusalimul ca locuinţă liniştită, un cort care nu va fi mutat, ai cărui ţăruşi nu vor fi scoşi niciodată, şi nici funiile sale nu vor fi rupte vreodată. Dar acolo Iehova va fi cu noi în măreţie.” (Isa. 33:20, 21, *AS*). Va fi un cort pentru eternitate, niciodată mutat de puterea inamică. Se vor construi cetăţi şi deşertul va înflori. Cetăţile sunt adunările celor drepţi, întemeiate pentru lauda lui Iehova. Locurile pustii sunt acele condiţii neroditoare care au nevoie de predicarea adevărului ca să le ude, astfel încât să aibă loc creşterea. Este nevoie de multă apă, iar locurile neroditoare o primesc, şi iată creşterea miraculoasă! Gândiţi-vă la nişte ţări în care misionarii şi alţii au lucrat în ultimii zece ani, care odinioară erau lipsite de religia adevărată, şi acum vedeţi oraşele prospere (adunări), deşerturile care înfloresc ca un trandafir, podgorii care produc roade ale dreptăţii, copaci plantaţi care cresc drept.

[25] Religia adevărată a fost restaurată, şi minunata sa lucrare de rodnicie continuă. Străinii nu se pot rătăci. „Dar plăcerea lui este în legea lui Iehova; şi la legea Lui meditează zi şi noapte. Şi va fi ca un pom sădit lângă un izvor de apă.” (Ps. 1:2, 3, *AS*) „Rodul dreptăţii este un pom al vieţii.” (Prov. 11:30, *AS*) „Ei vor zidi vechile dărâmături, vor ridica fostele pustiiri, vor repara oraşele pustiite, rămase părăsite de multe generaţii.” (Isa. 61:4, *AS*) Ce lucrare minunată este făcută de rămăşiţa unsă şi de „mulţimea mare” în ziua de azi, şi acesta este doar începutul unui program de reconstrucţie, căci lucrarea de zidire a Lumii Noi urmează să continue o mie de ani!

[26] Domnul Isus i-a folosit pe cei unşi şi credincioşi ai Săi ca să vindece marea ruptură şi, în mulţi ani de luptă şi suferinţă, să restabilească religia adevărată şi curată, care preamăreşte numele sfânt al Tatălui Său. Drumul principal este acum liber şi curat ca să călătorească pe el, pentru toţi cei care scapă din Babilonul cel Mare. Prin urmare, „tu vei fi numit Reparatorul rupturii, Restauratorul cărărilor pe care să locuiască.” Cunoştinţa despre Iehova şi Domnul nostru Isus Cristos, este cea care creează religia adevărată, şi Îi laudă şi Îi proslăveşte, ducând la ascultare deplină, voită şi plină de bucurie, pentru a face voinţa lui Dumnezeu în credinţă. Cei care fac astfel vor avea speranţă, şi speranţa de viaţă ne va lega strâns de Iehova şi Fiul Său. De aceea, împărtăşiţi-vă în religia adevărată şi ajutaţi-i pe alţii să facă acelaşi lucru, pentru binele lor veşnic, şi în cinstea numelui lui Iehova.

Dacă anunţ vestea bună, nu este un motiv de laudă, căci mi s-a impus o necesitate. Într-adevăr, vai de mine dacă nu anunţ vestea bună !- 1 Cor. 9:16, NW.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce ştim că profeţia de la Amos 9:11-15 a început să se împlinească în zilele apostolilor?
2,3. Explicaţi de ce n-a eşuat scopul lui Iehova de a construi Palatul Regal.
4. Cum a devenit Isus „Reparatorul rupturii" şi „Restauratorul cărărilor"?
5,6. Doar când ar putea fi despărţit „grâul" de „neghină", şi de ce? Cum se face această lucrare în aceste zile din urmă?
7. Ce adevăr extraordinar a însoţit restaurarea religiei adevărate?
8. Cum au acţionat falşii religionişti faţă de numele lui Iehova şi religia adevărată?
9. Trebuie să se decidă astăzi oamenii pentru Iehova sau pentru Satan, şi de ce?
10. Explicaţi cum a apărut o ruptură iremediabilă între Iehova şi creştinii declaraţi.
11. De ce Satan şi religia falsă nu mai pot nimici vreodată religia adevărată?
12,13. (a) Cine sunt aceşti oameni şi de unde vin? (b) De ce este raţional să concluzionăm că Iehova nu cheamă două clase în acelaşi timp?
14. Cum sprijină acest lucru scriptura de la Apocalipsa 7:4-14?
15. Ce înseamnă că „stau în picioare înaintea tronului"? Când a fost identificată pentru prima dată această clasă, în mod public?
16. Ce face posibil ca aceste două clase să se închine şi să servească împreună în mod armonios?
17. Explicaţi de ce vin aceste mii de oameni în organizaţia lui Dumnezeu.
18. Le reduce importanţa lucrării faptul că această clasă pământească este strânsă acum?
19. Cum ştim, din fapte fizice, că Iehova trebuie să aibă o mare lucrare de făcut pentru această clasă pământească?
20. Arătaţi un alt motiv pentru care Iehova îşi arată acum favoarea faţă de cei care vor fi binecuvântaţi pe pământ.
21. Care este răsplata arătată pentru bunătatea manifestată faţă de „fraţii Regelui"?
22,23. Explicaţi cum a prefigurat această clasă văduva din Sarepta.
24,25. Cum se extinde acum societatea Lumii Noi şi cum are mai multe roade?
26. Cine ia parte astăzi la lucrarea marelui ‗Reparator al rupturii şi Restaurator al cărărilor', şi cum?

PRIMIND ÎNVĂŢĂTURĂ DE LA IEHOVA

Biblia descoperă că Iehova, unicul Dumnezeu, Făcătorul sau Creatorul tuturor lucrurilor, este Soţul organizaţiei Sale Sion şi Tatăl tuturor creaturilor vii. De asemenea, Biblia Îl prezintă ca fiind marele Învăţător al copiilor din organizaţia Sa: „Toţi copiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova; şi mare va fi pacea copiilor tăi." – Isaia 54:13, *AS*.

Nimeni nu I-a oferit vreodată sfaturi lui Iehova şi nici nu I-a oferit cunoştinţă, căci El Însuşi este sursa întregii înţelepciuni şi cunoştinţe. Elihu a

Cuprins

adresat o întrebare pertinentă: „Ce învăţător este asemenea Lui?” (Iov, 36:22, *RS*; Rom. 11:33-35). Desigur că nimeni! Educaţia exclusivă Îi aparţine Lui, căci El are toate calităţile necesare pentru a fi cel mai bun Învăţător, El deţine toată cunoştinţa şi urmăreşte interesul elevilor Săi. El este nespus de răbdător, şi cu adevărat abilitatea Sa de învăţător nu poate fi întrecută de nimeni.

În animalele inferioare El a pus înţelepciunea lor instinctivă sau înnăscută. El l-a învăţat pe Adam ce să facă şi ce să nu facă. El Şi-a arătat voinţa în timpul răzvrătirii. El i-a învăţat pe Enoh, Noe si Avraam. Timp de 1 500 de ani, El şi-a făcut cunoscută voinţa poporului Său Israel prin intermediul profeţilor şi al preoţiei levite, începând cu Moise şi până la venirea lui Cristos.

Odată cu sosirea Fiului Său Isus Cristos, Iehova Şi-a intensificat activitatea de învăţare. Isus Cristos, Cel dintâi dintre elevii Săi, precum şi Cel mai disponibil şi îndemânatic, a fost, mai presus de toate, un Învăţător. Acest lucru a fost recunoscut chiar şi de către adversarii Săi religioşi, membrii clerului, căci ei I se adresau în mod repetat cu formula „Învăţătorule”. (Marcu 12:19,32; Luca 7:40, *NW*). El nu numai că i-a învăţat pe ceilalţi adevărul cu privire la numele şi scopurile Tatălui Său, dar i-a şi pregătit pentru a putea sluji drept învăţători şi i-a însărcinat să ‗meargă şi să facă discipoli, adică învăţăcei şi urmaşi, din toate naţiunile, învăţându-i să respecte toate poruncile pe care vi le-am dat.‘ – Ioan 17:16; Marcu 3:14; Mat. 28:19,20, *NW*

În timp ce se afla pe pământ, Isus a citat profeţia lui Isaia despre Iehova care Îşi învaţă copiii din organizaţie, după care a aplicat această profeţie la lucrarea de învăţare pe care Dumnezeu o făcea atunci şi acolo. (Ioan 6:45). Cu toate acestea, din contextul acelei profeţii, ca şi din alte scripturi înrudite, se pare că cele rostite de Isaia au o foarte mare aplicabilitate la timpul prezent, când Sionul şi-a născut copiii şi când a avut loc naşterea naţiunii lui Dumnezeu. (Isa. 54:1-17; 66:7-9). Prin ce metode ne învaţă Iehova în prezent? Prin intermediul Cuvântului Său, al spiritului Său şi al organizaţiei Sale.

Aşadar, dacă vrem să primim învăţătură de la Iehova, trebuie ca, în primul rând, să devenim copiii Săi, dedicându-ne împlinirii voinţei Sale. Trebuie să-I studiem Cuvântul cu smerenia şi teama cuvenite, căci acesta este principalul mijloc prin care ne învaţă. (Ps. 25:12,14). Trebuie să fim ajutaţi de către spiritul Său sfânt sau forţa Sa activă, pe care îl primim prin intermediul rugăciunii, al studierii Cuvântului Său, al asocierii cu poporul Său şi prin aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu în vieţile noastre zilnice.

În cele din urmă, trebuie să recunoaştem organizaţia Sa, adică instrumentul Său pământesc pe care Îl foloseşte pentru a arunca lumină asupra Cuvântului Său. Care e acel instrument? Grupul, organizaţia, asociaţia sau societatea care s-a dedicat în susţinerea Cuvântului şi numelui lui Dumnezeu, aducând roadele „oricărui fel de bunătate, dreptate şi adevăr”. De asemenea, nu trebuie să uităm scopul pentru care primim învăţătură de la Iehova: pentru a-I cinsti numele şi pentru a-i mângâia pe oamenii cu bunăvoinţă.

[Note de subsol]

Cuprins

Pentru detalii, vezi numerele din 15 aprilie şi 1 mai 1953 ale revistei *Turnul de veghere*



• La pagina 360 a cărţii *Ceruri noi şi un pământ nou* iată ce scrie cu privire la cei care primesc viaţă în lumea nouă pe pământ: „Dumnezeu nu are niciun motiv să-i transporte pe alte planete şi nici să populeze cerul cu ei ... El îi va păstra pe pământ pentru totdeauna, în calitate de grădinari pricepuţi care să menţină pământul ca un paradis glorios spre slava Sa.” Nu se dă dovadă, oare, de îngâmfare, dacă se limitează creaturile umane ale lui Iehova la pământ? Nu este aceasta, oare, o limitare speculativă, ţinând cont de faptul că în 1 Corinteni 2:9 scrie că omul nici măcar nu se poate gândi la lucrurile pe care le-a pregătit Iehova pentru cei drepţi? Oare cuvintele lui Isus din Ioan 14:2 cu privire la pregătirea unui loc pentru urmaşii Săi nu se referă la pregătirea unor alte planete ce urmează a fi locuite? Desigur că Iehova nu are *nevoie* ca oamenii să populeze şi alte planete, aşa cum nu are *nevoie* de noi pentru orice; dar El ne-ar putea folosi pentru acest scop. În cele din urmă, cele scrise în Isaia 9:7 cu privire la faptul că guvernul Său va creşte mereu nu dovedesc, oare, că va avea loc o nesfârşită expansiune a domeniului acestuia? – E.M., U.S.A.

Sfera de activitate a omului de carne pare a se limita doar la pământ, conform scopului clar exprimat al lui Iehova. Această limitare e arătată în Geneza 1:28, în care s-a dat un mandat de a umple pământul, nu universul. În Isaia 45:18 scrie că Iehova a creat pământul pentru a fi locuit, iar acest scop va fi împlinit, dar nu se face nicio astfel de afirmaţie cu privire la alte planete. El nici nu va popula cerul cu oameni pământeşti, din moment ce acel mediu nu e potrivit pentru existenţa umană, iar creaturile din carne şi sânge nu pot locui acolo. (1 Cor. 15:50) Nu e deloc vorba de îngâmfare sau speculaţie atunci când se spune că omul va rămâne în limitele stabilite prin scopul exprimat al lui Iehova. Se pare că îngâmfarea şi speculaţia apar atunci când creaturile umane îşi rezervă un rol mult mai important în afacerile universale decât cel ce le-a fost încredinţat. Nu ar trebui să-I modificăm scopul de a umple pământul prin altul de a umple sistemul solar.

Dacă spunem că omul va rămâne pe pământ în calitate de grădinar care să-l păstreze ca pe un paradis pământesc, nu înseamnă că stabilim o limitare speculativă cu privire la ceea ce Iehova ne-a pregătit, din moment ce aceasta este lucrarea încredinţată omului de Iehova, după cum scrie în Geneza 2:15. A spune, însă, că cele scrise în 1 Corinteni 2:9 ne permit să credem că oamenii de pe pământ vor fi transportaţi pe alte planete pentru a le popula nu este doar o speculaţie, ci şi o aplicaţie eronată a textului. Pavel arăta acolo că el nu predica despre înţelepciunea acestui sistem, ci despre înţelepciunea ascunsă a lui Dumnezeu cu

Cuprins

privire la secretul sacru referitor la regele Cristos şi la Israelul spiritual din împărăţia cerească. Această înţelepciune nu a fost înţeleasă de către conducătorii lumii, iar cu privire la aceşti conducători orbiţi, în versetul 9, Pavel citează din Isaia 64:4, dar arată mai departe că creştinii ce au spiritul lui Iehova nu sunt orbiţi cu privire la ceea ce Le-a pregătit Iehova, ci percep binecuvântarea împărăţiei ce le e pregătită membrilor trupului lui Cristos. În text nu se vorbeşte despre binecuvântările ce îi aşteaptă pe locuitorii unui pământ paradisiac şi ar fi eronat să facem referire la aceştia. Acest lucru e clarificat în 1 Corinteni 2:6-10 (*NW*):

„Noi vorbim, deci, printre cei maturi, despre o înţelepciune, dar nu despre înţelepciunea acestui sistem, nici a conducătorilor acestui sistem, care trebuie să fie reduşi la nimic, ci vorbim despre înţelepciunea lui Dumnezeu aflată într-un secret sacru, înţelepciunea ascunsă, pe care Dumnezeu a hotărât-o dinainte, spre gloria noastră, înainte de orice sistem. Această înţelepciune n-a cunoscut-o niciunul dintre conducătorii acestui sistem, fiindcă, dacă ar fi cunoscut-o, nu l-ar fi ţintuit pe stâlp pe Domnul glorios. Dar, aşa cum este scris: ‚Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-l iubesc‘. Dar nouă Dumnezeu ni le-a dezvăluit prin spiritul său, căci spiritul cercetează toate lucrurile, chiar şi lucrurile profunde ale lui Dumnezeu.”

În ceea ce priveşte planetele sistemului nostru solar, se pare că, în afară de Pământ, niciuna dintre acestea nu poate susţine viaţa umană. Celelalte planete nu au aerul, apa şi sursele de hrană necesară pentru a susţine viaţa omenească, iar a spune că Iehova le va pregăti pentru a fi locuite de oameni în viitor e pură speculaţie. Dacă spunem că Isus a plecat să pregătească aceste planete pentru a fi locuite, folosind drept dovadă cuvintele Sale din Ioan 14:2, înseamnă a răstălmăci Biblia. Isus le vorbea discipolilor Săi care aveau să fie născuţi de spirit şi să domnească alături de El în glorie cerească. El avea să pregătească un loc pentru ei în care El şi aceşti membri ai Corpului Său aveau să locuiască împreună, pentru totdeauna, în calitate de creaturi spirituale. Constituie o eroare grosolană dacă răstălmăcim aceste cuvinte pentru a spune că o altă planetă va fi populată de creaturi de carne. Isus nu a spus că urma să pregătească o planetă pe care El şi membrii Corpului Său urmează să trăiască în calitate de oameni de carne, după cum scrie în Ioan 14:1-3 (*NW*): „Să nu vi se tulbure inima. Manifestaţi credinţă în Dumnezeu, manifestaţi credinţă şi în mine. În casa Tatălui meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus, fiindcă mă duc să vă pregătesc un loc. Şi, dacă mă duc să vă pregătesc un loc, vin din nou şi vă voi primi acasă la mine, pentru ca, acolo unde sunt eu, să fiţi şi voi.” Cum putem folosi logic cuvintele rostite de Isus cu privire la lucrurile spiritului şi să le aplicăm arbitrar la chestiuni materiale? Doar pentru că s-a dus să pregătească un loc pentru clasa Bisericii nu înseamnă, în mod sigur, că S-a dus să pregătească alte locuinţe planetare pentru oamenii de pe pământ.

Editorii cărţii *Ceruri noi şi un pământ nou* sunt conştienţi de faptul că unii au făcut speculaţii cu privire la faptul că fiinţele de pe pământ vor fi duse să populeze alte planete, iar modul în care vorbesc aceşti speculatori face ca ei să

Cuprins

pară mult mai importanţi, sau ca şi cum Iehova ar avea nevoie de oamenii de pe pământ ca să Îşi finalizeze lucrarea de creaţie cu privire la alte planete, şi cu privire la o astfel de îngâmfare s-a scris în carte că Iehova nu are nevoie de ei. Expresia că El nu are nevoie de ei este folosită special pentru a respinge aceste presupuneri nerostite cu privire la faptul că Dumnezeu ar avea nevoie de cupluri omeneşti, venite din partea celor care rostesc astfel de interpretări particulare. Să predici că scopul lui Iehova e acela de a popula celelalte planete cu cupluri de pe pământ înseamnă că aceste cupluri sunt necesare pentru împlinirea scopului Său. Dacă scopul Său ar fi să procedeze astfel, atunci ar avea nevoie de cupluri, altfel, ar trebui să procedeze în cu totul alt mod decât şi-a propus. Dacă nu i-ar folosi, scopul Său de a proceda astfel nu s-ar împlini. Acestea sunt motivele pentru care cartea are motive să dea la o parte ideea cum că Iehova ar avea nevoie de cupluri de oameni.

Nicio expansiune nesfârşită a domeniului guvernului indicată în Isaia 9:7, unde scrie: „Creşterea guvernului Său şi pacea nu vor avea sfârşit, pe tronul lui David, şi în împărăţia Sa, ca să o stabilească şi să o susţinută cu dreptate şi justiţie, de acum înainte şi pentru totdeauna. Zelul lui Iehova al oştirilor va împlini acest lucru.” Aceste cuvinte nu sunt un argument că va avea loc un proces nesfârşit de populare a altor planete din spaţiu. Aici se face referire la promisiunea făcută lui David cu privire la domnia sa şi aplicarea acesteia se face la pământ. Lui David nu i s-a promis niciodată că împărăţia sa se va extinde dincolo de pământ, în univers. Cele scrise în Isaia 9:7 înseamnă că domeniul său de răspândire va fi întregul pământ. Extinderea sa va avea loc pe tot pământul, adică domeniul său pământesc nu va avea limite. Aceasta va cuprinde întregul glob pământesc, indiferent de locul în care ar ajunge cineva pe suprafaţa pământului. Niciun fel de limite nu vor îngrădi domeniul său pământesc, iar Isaia prezice acest lucru, arătând că aceasta se va extinde până va ajunge la toate marginile pământului. De asemenea, în acest pământ paradisiac pacea nu va avea sfârşit.

Nu putem spune dacă mai sunt sau nu alte planete asemenea Pământului în alte părţi ale universului, dacă acestea sunt locuite sau nu de vreun fel de formă de viaţă, sau dacă vreuna dintre ele va fi sau nu locuită în viitor, căci în Biblie nu scrie nimic despre acest lucru. Am face speculaţii inutile dacă ne-ar preocupa astfel de întrebări, căci nu vom ajunge niciodată la un răspuns clar. Cu toate acestea, putem spune că nu avem motive scripturale ca să afirmăm că în viitor planetele vor fi populate prin transportarea cuplurilor de pe pământ. Pământul şi oamenii de pe pământ nu sunt atât de importanţi. Dacă Iehova ar fi vrut creaturi de carne şi sânge pe alte planete, le-ar fi putut crea cu uşurinţă din praful de pe acele planete, fără a avea nevoie să transporte, în mod miraculos, cupluri pământeşti, prin ani-lumină, prin spaţiu. E bine să nu ne înălţăm, atribuindu-ne singuri astfel de roluri spectaculoase în treburile universale, ci e mai bine să ne concentrăm pe îndatoririle pământeşti ce ne-au fost date de Creatorul nostru. Amintiţi-vă ce a spus Isus: „Cine se înalţă va fi umilit, dar cine se umileşte va fi înălţat.” – Luca 18:14; 14:7-11, NW.

Cuprins

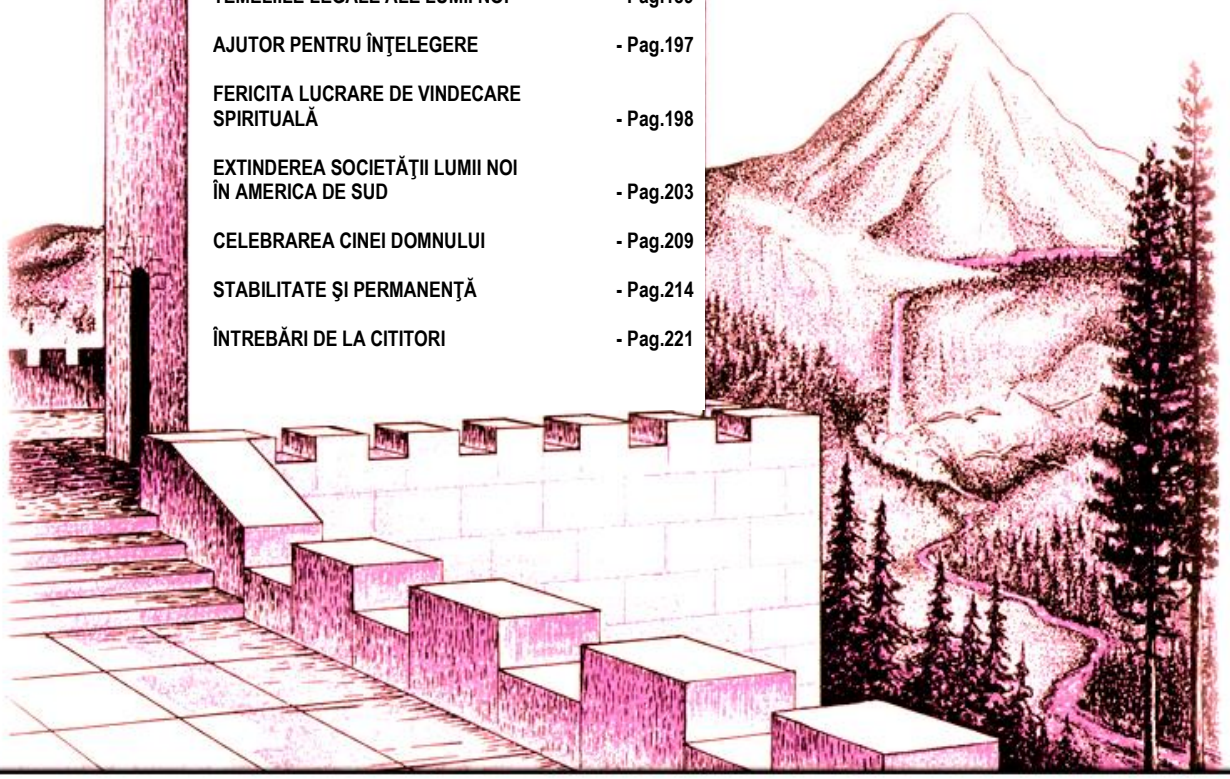
TURNUL de VEGHERE

15 MARTIE 1954 Nr. 6

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

TEMELIILE LEGALE ALE LUMII NOI	- Pag.189
AJUTOR PENTRU ÎNŢELEGERE	- Pag.197
FERICITA LUCRARE DE VINDECARE SPIRITUALĂ	- Pag.198
EXTINDEREA SOCIETĂŢII LUMII NOI ÎN AMERICA DE SUD	- Pag.203
CELEBRAREA CINEI DOMNULUI	- Pag.209
STABILITATE ŞI PERMANENŢĂ	- Pag.214
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.221



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

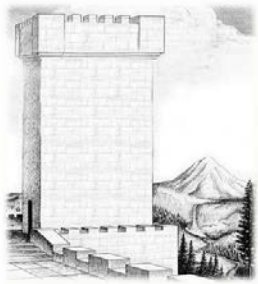
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheaţi în aceste timpuri periculoase‘ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Martie 1954 Nr 6

TEMELIILE LEGALE ALE LUMII NOI

„Astfel, când şi-a propus să le arate şi mai clar ... că hotărârea sa nu se poate schimba, Dumnezeu a intervenit cu un jurământ.”- Evrei 6:17, NW.

Care a fost motivul ce l-a constrâns pe Pavel, „un apostol al naţiunilor”, adică al neevreilor (Rom. 11:13, *NW*), să scrie o scrisoare către creştinii evrei din adunarea Palestinei? Nu e faptul că s-ar fi abătut din drumul său scriindu-le compatrioţilor săi. De nenumărate ori el îşi exprima iubirea şi grija faţă de ei, şi el ştia că ei făceau parte din însărcinarea de care i-a vorbit Domnul Isus lui Anania: „Omul acesta este un vas pe care l-am ales să-mi ducă numele la naţiuni, la regi şi la fiii lui Israel!” (Faptele 9:15, *NW*). Dar, citând cuvintele sale adresate Galatenilor, Pavel a apreciat că: „Dimpotrivă, când au văzut că îmi fusese încredinţată vestea bună pentru cei necircumcişi, aşa cum lui Petru îi fusese încredinţată pentru cei circumcişi.” (Gal. 2:7, *NW*). Prin urmare, era un motiv special pentru Pavel să scrie acea scrisoare informativă foarte interesantă către evrei, deşi el a zis că a scris „câteva cuvinte.” – Evrei 13:22, *NW*.

[2] Noi credem că motivul convingător care a apărut în mintea lui Pavel în acele timpuri, apare şi în prezent. Nu faceţi greşeli! Nu trageţi concluzia din titlul acestui articol că va fi o discuţie legală despre unele adevăruri abstracte, studiate doar într-un mod obiectiv. În schimb, ca şi Pavel, noi punem această problemă înaintea cititorilor noştri pentru că „dorim, însă, ca fiecare dintre voi să arate aceeaşi sârguinţă pentru a avea deplina siguranţă a speranţei până la sfârşit, *ca să nu fiţi leneşi*, ci să fiţi imitatori ai celor care, prin credinţă şi răbdare, moştenesc promisiunile.”—Evrei 6:11, 12, *NW*.

[3] În sprijinul acestui fapt, apostolul începe apoi să dezvăluie un argument care constituie baza studiului nostru. El ne reaminteşte făgăduinţa lui Dumnezeu făcută lui Avraam, şi care a fost făcută sub jurământ. O procedură asemănătoare este adoptată de oameni pentru a oferi o garanţie legală, astfel punând capăt unei dispute posibile. Singura diferenţă este că atunci când „oamenii jură pe cineva superior”, Dumnezeu „a jurat pe el însuşi”, „căci El nu putea jura pe cineva

superior lui." Astfel, în acest mod Dumnezeu a oferit dovada copleşitoare a carcaterului de neschimbat al scopului său exprimat, adăugând la promisiunea sa un jurământ, în acest fel cuvântul său devenind demn de încredere şi adevărat. Cu ce scop? Pentru ca noi „să avem *curaj*" astfel asigurând un antidot puternic împotriva înclinaţiei către lenevie.—Evrei 6:13-18, *NW*.

[4] Noi credem că studiul nostru asupra acestei părţi din Cuvântul lui Dumnezeu este un material bun pentru a oferi ajutor real, practic miilor de cititori de curând interesaţi, precum şi pentru a oferi un studiu util pentru toţi martorii lui Iehova, şi, mai presus de toate, pentru a-i încuraja să înainteze în serviciul sacru al lui Dumnezeu.

[5] Deoarece este implicat aspectul *legal*, dorim să profităm de metoda frecvent folosită de avocaţi când examinează, să zicem, formularea unui act al parlamentului sau unele decrete guvernamentale. În primul rând ei vor localiza o parte specială care are legătură cu cazul respectiv, apoi vor trece la examinarea mai atentă a acelei părţi, frază cu frază, cuvânt cu cuvânt. Urmând această metodă, noi vă propunem să vă puneţi următoarele trei întrebări: (1) Ce este Lumea Nouă? (2) Ce sunt temeliile ei? Şi (3) Cum sunt făcute legale aceste temelii?

LUMEA NOUĂ

[6] Există patru cuvinte diferite în limba greacă traduse „lume" în *Versiunea Regele Iacob*, dar cel care ne interesează mai ales în acest moment este cuvântul gresesc kosmos, care este tradus uniform „lume" în *Traducerea Lumii Noi*. Acest cuvânt exprimă ideea unui aranjament ordonat, sau o ordine a lucrurilor, şi nu se referă la pământul literal într-un anumit moment. Expresia „lumea nouă" în mod logic implică existenţa unei lumi vechi. În plus, există prezumţia că noua lume o înlocuieşte pe cea veche, care devine învechită şi dispare. Acest argument este rezonabil şi are un precedent biblic când Pavel iniţiază discuţia despre noul legământ. – Vezi Evrei 8:13, *NW*.

[7] În 2 Petru, capitolul trei, apostolul arată clar că în folosirea cuvântului „lume" în Biblie, acesta conţine ceruri şi un pământ simbolice. Cerurile simbolizează partea conducătoare invizibilă a aranjamentului, în timp ce pământul simbolizează partea vizibilă, pe care o vedem în jurul nostru. Apostolul vorbeşte despre ceruri şi un pământ care s-au sfârşit în timpul potopului, deşi nici cerurile literale, nici pământul literal nu au încetat să existe atunci. Apoi el spune că „cerurile şi pământul care există acum sunt păstrate pentru focul din ziua judecăţii şi a distrugerii celor lipsiţi de pietate". După ce dă mai multe detalii cu privire la modul în care ordinea prezentă a lumii va dispărea complet, Petru, în încheiere, vorbeşte despre lumea nouă, când scrie: „Dar, potrivit promisiunii sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea." (2 Pet. 3:7, 13, *NW*). Aceasta se leagă într-un mod minunat şi profund cu făgăduinţa şi marea descriere a unor ceruri noi şi un pământ nou, aşa cum este prezis în profeţia lui Isaia, şi extinsă în termeni vii în ultima carte din Biblie. (Isa. 65:17-25, *AS*; Apoc. 21:1-4, *NW*). Dar care sunt temeliile acestei lumi noi?

Cuprins

[8] Lumea nouă nu este lipsită de conducere. Aceasta este exercitată prin intermediul împărăţiei. Cuvântul „împărăţie” semnifică un stat sau o stăpânire, iar conducătorul este regele. Noua lume este condusă de Regele Isus Cristos, care îşi exercită puterea printr-o singură împărăţie, care cuprinde cerul şi pământul. Aceasta este în contrast cu lumea veche, căci în timp ce are doar un singur conducător invizibil, Satan Diavolul, care este „dumnezeul acestui sistem”, totuşi pe pământ, în partea vizibilă a domeniului său, găsim mulţi regi şi împărăţii existând simultan până în prezent. (2 Cor. 4:4, *NW*) Aceasta este una din cauzele majore ale lăcomiei, geloziei, suspiciunii, disputei şi războiului. Creştinătatea învaţă în general că împărăţia lui Dumnezeu va veni în cele din urmă printr-o convertire treptată a lumii prezente şi a popoarelor sale, printr-un proces de evoluţie, ca să spunem aşa, până ce va veni timpul când toţi vor fi pregătiţi să-l primească pe Cristos ca Rege. Dar această idee este în întregime nescripturală, şi în acelaşi timp devine foarte îndepărtată, judecând după tendinţa generală a condiţiilor din lume, şi menţionăm aici una sau două scripturi principale care aruncă lumină asupra acestui subiect.

[9] În viziunile sale nocturne, Daniel a văzut „pe unul ca un fiu al omului”, care a primit „stăpânirea, gloria şi o împărăţie” de la „Cel Îmbătrânit de Zile [Iehova]”, care niciodată nu va dispărea şi nici nu va fi distrusă. (Dan. 7:13, 14, *AS*). Referindu-se la acelaşi timp, şi arătând ce se petrece când Regele uns al lui Dumnezeu va primi puterea, aceeaşi profeţie consemnează: „Şi, în zilele acestor regi, Dumnezeul cerului va stabili o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată, iar suveranitatea acesteia nu va trece în stăpânirea altui popor; ci ea [împărăţia lui Dumnezeu] va zdrobi în bucăţi şi va nimici toate aceste împărăţii [ale lumii prezente] şi ea [împărăţia lui Dumnezeu] va dăinui pentru totdeauna. (Dan. 2:44, *AS*; vezi şi Psalm 2:7-9.). Că Isus însuşi a apreciat poziţia adevărată de a fi în perfectă armonie cu cele mai sus menţionate este arătat de afirmaţia sa accentuată când Pilat l-a întrebat despre împărăţia sa. Isus a spus: „Împărăţia mea nu face parte din această lume.” (Ioan 18:36, *NW*). Şi, cu siguranţă, aceasta nu poate fi interpretată că împărăţia lui Cristos va fi doar una cerească, căci Isus şi-a învăţat urmaşii să se roage lui Dumnezeu cu aceste cuvinte: „Să vină împărăţia ta. Să se facă voinţa ta, precum în cer, aşa şi pe pământ.” (Mat. 6:10, *NW*). Dacă doriţi o confirmare finală a aceluiaşi model profetic, despre schimbarea suveranităţii şi rezultatele sale, vă trimitem la scriptura din Apocalipsa 11:15-18, *NW*.

[10] Din scripturile deja menţionate putem, în mod justificat, să spunem că este evident că temeliile lumii noi se află în Isus Cristos ca fiind „Prinţul Păcii” promis, pe umerii căruia se sprijină guvernul lumii noi. (Isa. 9:6, 7, *AS*). Dar avem cuvinte mai directe decât acestea. Israelul din vechime nu era lipsit de conducere, iar Dumnezeu a folosit acel popor pentru a face un model profetic al lucrurilor mai bune şi mai mari care vor veni. De fapt, aceasta este baza argumentelor lui Pavel în scrisoarea sa către Evrei, în care vorbeşte despre legea lui Dumnezeu către Israel ca de „o umbră a lucrurilor mai bune ce vor veni.” (Evrei 10:1, *NW*). Ei bine, conducerea acestei teocraţii tipice a fost exercitată printr-o împărăţie care a avut

Cuprins

drept centru oraşul capitală Ierusalim, partea guvernatoare fiind Sionul, unde era situat tronul. Despre Sion, Dumnezeu a făcut să fie consemnată această profeţie: „Iată că pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră din capul unghiului preţioasă, ca *temelie sigură*." (Isa. 28:16, *AS*) Dincolo de orice dispută, Isus Cristos este temelia, piatra din capul unghiului. Apostolul Petru aplică direct profeţia de mai sus la Domnul nostru şi o leagă cu o altă profeţie, cu un limbaj similar, pe care o citează după cum urmează: „Aceeaşi piatră pe care au respins-o zidarii a devenit capul unghiului." 1 Pet. 2:6, 7, *NW*; Ps. 118:22; vezi şi Luca 20:17; Faptele 4:11.

[11] Dacă din punctul de vedere al scripturilor mai sus menţionate există doar o singură temelie, o temelie *structurală,* totuşi alte scripturi vorbesc despre „temelii" la plural. Totuşi alte scripturi menţionează „temelii" structurale la plural. Totuşi alte scripturi menţionează cuvântul „temelie" în altă conjunctură. Dar, înainte să cercetăm aceasta, dorim să examinăm următoarea problemă despre cum temeliile lumii noi au un statut *legal*, ţinând cont de aspectul pe care l-am accentuat, şi anume, că lumea nouă şi temeliile ei nu sunt doar o remodelare ale celor vechi, ci un sistem de lucruri nou-nouţ.

LEGALITATEA TEMELIILOR

[12] Ce înseamnă temelii *legale* şi ce înseamnă „garanţie *legală*", aşa cum este menţionat în Evrei 6:16 (*NW*)? Pentru a vă ajuta să găsiţi răspunsul, vă atragem atenţia asupra semnificaţiei rădăcinii şi a derivării anumitor cuvinte.

[13] Cuvântul *legal* înseamnă ceea ce este în conformitate sau permis de lege; de aici cuvântul legal. *Lege* înseamnă, în primul rând, regulă de acţiune sau regulă de conduită. Observaţi că ambele cuvinte din engleză, împreună cu echivalentele lor în alte limbi, sunt derivate de la rădăcina *to lay* (eng.), (nota trad. în română a fixa). Prin urmare, o *lege* este ceea ce este *întocmit*, fixat, stabilit.

[14] *Regulă* semnifică *linie* de conduită, practică *regulată*, obicei *stabilit.* Observaţi ideea de continuitate neîntreruptă în fiecare din aceste expresii.

[15] Nu vedem, oare, în fiecare din aceste cuvinte o similaritate de gândire, de idei, care merg până în profunzimea naturii umane, în necesităţile ei strigătoare la cer, şi care ajung până la începutul istoriei omenirii? De când omul a renunţat la calea de acţiune sigură a ascultării perfecte şi loiale faţă de Creatorul lui, el a realizat necesitatea sa disperată de acele lucruri în care îşi poate pune încredere absolută, lucruri stabile şi permanente, şi care, din păcate, acum lipsesc. Da, el a simţit nevoia de ceea ce i-ar asigura securitate, siguranţă, în armonie cu legea şi susţinut de lege. Cu alte cuvinte, aici apare cerinţa unei *garanţii legale* în relaţiile omului cu semenii săi.

[16] În niciun aspect al problemelor omeneşti această necesitate nu s-a simţit mai mult decât cea cu privire la cuvântul omului. O persoană poate să facă o promisiune, dar la ce folos dacă nu există siguranţa îndeplinirii ei, în special dacă sunt implicate probleme importante? Din acest motiv când era cazul, în legătură cu orice declaraţie, angajament sau promisiune importante, vine obiceiul din timpul societăţii patriarhale de a *face un jurământ*. Acesta se făcea prin invocarea sau

Cuprins

apelarea la un nume sau obiect care, printr-o recunoaştere reciprocă a părţilor, era o autoritate mai înaltă decât cea umană. În mod firesc, autoritatea cea mai înaltă la care se apela era Dumnezeu, sau Cuvântul său, Biblia. Astfel, *a face un jurământ* înseamnă să afirmi sau să pronunţi o declaraţie solemnă, cu un apel la Dumnezeu pentru adevărul celor afirmate. Şi, dacă în societatea sau naţiunea unde se face aceasta, un asemenea jurământ implică o obligaţie legală obligatorie, cu sancţiuni sau amenzi, dacă există dovezi că jurământul a fost încălcat, atunci există cea mai puternică „*garanţie legală*" posibilă. Aceasta înseamnă în măsura cea mai umană posibilă, ceea ce Pavel spune „sfârşitul oricărei dispute". – Evrei 6:16, *NW*.

[17] Cu acest exemplu uman în minte suntem mai bine pregătiţi să apreciem cum devin legale temeliile lumii noi. De ce Isus Cristos devine Regele lumii noi? Pentru că se dovedeşte a fi dincolo de orice îndoială Sămânţa prezisă la care se face referire în acea făgăduinţă de bază făcută lui Avraam, şi în parte citată de Pavel în Evrei 6:14, şi care se încheie cu cuvintele: „Prin sămânţa ta se vor binecuvânta toate naţiunile pământului." (Gen. 22:18, *NW*) Da, pentru că are „o garanţie legală" în jurământul lui Dumnezeu, *promisiunea* lui Dumnezeu este cea care este temelia legală principală şi esenţială a lumii noi şi care îl face pe Isus Cristos Regele ei de drept. Pentru a susţine aceasta, observaţi cum Petru face o strânsă legătură între *cuvântul* lui Dumnezeu şi fiecare dintre cele trei lumi în pasajul pe care l-am menţionat. Aranjamentul pământului în prima lume a fost hotărât prin „*cuvântul lui Dumnezeu*". Apoi, „*prin acelaşi cuvânt*" este hotărâtă soarta lumii rele din prezent. În sfârşit, aşteptăm cu nerăbdare lumea nouă dreaptă, „*potrivit promisiunii sale*". (2 Pet. 3:5, 7, 13, *NW*). Este imposibil să supraestimăm importanţa şi finalitatea cuvântului rostit al lui Dumnezeu.

[18] În ceea ce-L priveşte pe Dumnezeu, şi poate şi creaturile sale perfecte şi loiale din cer, nu există nici cea mai mică necesitate pentru Dumnezeu să facă adăugiri la promisiunea lui, sau să o confirme. Ci, dacă putem folosi expresia, Dumnezeu, când a făcut această promisiune lui Avraam, şi-a dat osteneala să „intervină cu un jurământ', aşa cum este indicat în expresia, „Categoric, binecuvântând te voi binecuvânta." (Evrei. 6:14, *NW*; vezi şi Gen. 22:16.) Acel jurământ transformă promisiunea într-o declaraţie solemnă şi obligatorie, o garanţie legală, care nu poate fi încălcată. Din acest motiv, cu jurământul adăugat promisiunii, noi avem o combinaţie foarte puternică ce formează „cele două lucruri care nu se pot schimba, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă."— Evrei 6:18, *NW*.

[19] Da, făgăduinţa lui Dumnezeu ce a devenit obligatorie prin jurământ, constituie temelia *legală* a lumii noi, pentru că funcţionarea lumii noi administrată de Regele, Isus Cristos, Sămânţa promisă, este cu scopul împlinirii complete a legământului Avraamic pentru binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ. (Gen. 17:2). În treacăt, acest cuvânt „legământ" are o semnificaţie interesantă, care este strâns legată de celelalte cuvinte pe care deja le-am discutat, căci la origini are semnificaţia de contract solemn şi obligatoriu cu validitate legală între două părţi. Totuşi, problema pe care dorim acum să o examinăm se referă la caracterul adecvat al folosirii cuvântului „temelii" la plural, în legătură cu cuvântul „legal".

Cuprins

Există cel puţin patru sau cinci motive convingătoare pentru a face aceasta. Totuşi să reţinem că Guvernul lumii noi are temelii *structurale*. Pavel, în aceeaşi scrisoare către evrei, spune că însuşi Avraam „aştepta oraşul care are *temelii* adevărate." (Evrei 11:10, *NW*) Şi acum să cercetăm aceste motive, fiecare pe rând.

[20] Motivul principal constă în faptul că jurământul lui Dumnezeu faţă de Avraam este o temelie *legală* a lumii noi. Acum, deşi profeţiile vorbesc doar despre o singură temelie, piatra unghiulară, într-un mod structural, totuşi în împlinirea acestor profeţii este specificat că sunt adăugate şi alte pietre. Acestea se dovedesc a fi în armonie cu aceleaşi cerinţe formulate pentru piatra unghiulară principală, şi sunt demne de a fi adăugate la aceasta într-o asociere cât mai strânsă, cum sunt pietrele care se potrivesc atât de bine, încât nu poţi să bagi lama unui briceag între ele. Scriindu-le credincioşilor creştini, care au „o speranţă vie" de a participa cu Cristos la moştenirea cerească incoruptibilă, Petru scrie: „Venind la el (Cristos) ca la o piatră vie ... şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi drept casă spirituală pentru o preoţie sfântă." Astfel temeliile asociate sunt apostolice: „Zidul oraşului avea douăsprezece pietre de temelie şi pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului." (1 Pet. 2:4, 5; Apoc. 21:14, 19, *NW*; vezi şi Efes. 2:20-22.). Această idee este asemănătoare cu argumentul lui Pavel, că deşi la origini promisiunea către Avraam vorbea doar despre o singură sămânţă, „şi seminţei tale, care este Cristos," el arată apoi că toţi cei care „sunt botezaţi în Cristos", şi care sunt în uniune cu el „sunt cu adevărat sămânţa lui Avraam, moştenitori potrivit promisiunii." (Gal. 3:16, 26-29, *NW*). Aceste temelii structurale erau „legal garantate" de jurământul lui Dumnezeu pentru a susţine promisiunea făcută lui Avraam.

[21] Al doilea motiv este că Cristos, în afară de împlinirea făcută lui Avraam, mai împlineşte o altă promisiune făcută prin jurământ. De această dată cu referire la slujba marelui preot. Observaţi că aceasta vine ca un punct culminant al argumentului lui Pavel în ultima parte, în Evrei, capitolul 6, pe care l-am discutat, în care, în final, el explică despre „un înaintaş" care deja a intrat „dincolo de perdea", adică în cer, în interesul nostru, însuşi „Isus, care a devenit pentru totdeauna mare preot în felul lui Melhisedec." (Evrei 6:19, 20, *NW*) Apoi, în Evrei, capitolul 7, Pavel continuă într-o anumită măsură să arate măreţia lui Melhisedec, chiar mai mare decât Avraam, care i-a dat zeciuială şi cu siguranţă mai mare decât descendentul lui Avraam, Levi, inclusiv preoţia levitică. În final Pavel dezvăluie secretul superiorităţii lui Isus când spune că Iehova l-a numit pe Isus să fie mare preot printr-un „*jurământ*", în Psalmul 110:4 (*AS*), care spune: „Iehova a jurat şi nu-i va părea rău: Tu eşti preot pentru totdeauna, după ordinul lui Melhisedec!" (Evrei 7:20, 21, 28, *NW*). Acest „*jurământ*" este o altă temelie *legală* a lumii noi, adiţională jurământului lui Dumnezeu făcut lui Avraam.

[22] Aţi observat că Pavel a spus că prin devenirea lui Isus un mare preot datorită jurământului, într-adevăr aceasta însemna că Isus era „garantul unui legământ mai bun"? (Evrei 7:22, *NW*) Acel „legământ mai bun" este *noul legământ*, şi acesta ne duce la al treilea motiv din listă. Este acesta una din temeliile *legale* ale lumii noi? Într-adevăr aşa este, căci apostolul continuă să

Cuprins

dovedească în Evrei, capitolele 8 şi 9. El arată că noul legământ reuşeşte acolo unde cel anterior făcut cu casa de carne a lui Israel a eşuat. Citând din Ieremia 31:31-34, unde sunt expuse condiţiile noului legământ, Pavel explică cum Dumnezeu a găsit vină şi legământului anterior (al Legii) şi poporului, după cum este demonstrat prin faptul că Dumnezeu a spus despre ei: „Fiindcă n-au rămas în legământul meu. De aceea, nu m-am mai îngrijit de ei, zice Iehova." (Evrei 8:9, *NW*). Legământul anterior s-a dovedit a fi neadecvat pentru a oferi un remediu real şi a eşuat să producă un popor pentru numele lui Iehova. În contrast, noul legământ este complet superior, aşa cum Pavel arată în detaliu în ambele capitole menţionate (Evrei 8 şi 9), şi subliniază că Isus este „mediatorul unui legământ cu atât mai bun, care a fost stabilit legal pe promisiuni mai bune." (Evrei 8:6, *NW*) Noul legământ într-adevăr dă naştere unui popor care se bucură sincer să facă voinţa lui Dumnezeu, pentru că legea lui este scrisă „în mintea şi în inima lor". Acesta dă naştere unui popor a cărui conştiinţă este purificată prin sângele vărsat al lui Cristos, remediul adecvat, astfel făcându-i capabili „să ofere un serviciu sacru viului Dumnezeu" şi în cele din urmă să câştige „moştenirea veşnică", şi împreună cu Cristos să formeze o parte a guvernului noii lumi. – Evrei 9:14, 15, *NW*.

[23] Care este cel de-al patrulea motiv? Când Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam, El la început nu i-a spus nimic despre un rege sau o împărăţie, dar a făcut aceasta mai târziu. (Gen. 12:1-3; 17:15, 16). Astfel, urmând sămânţa promisă pe linia lui Avraam, ajungem la David, care a fost rege al Israelului, teocraţia tipică, ales şi numit de Iehova. Cu David, Dumnezeu a făcut un legământ solemn, la care a adăugat o promisiune legată de un jurământ, exprimată în aceste cuvinte: „Am făcut un legământ cu alesul meu, i-am jurat lui David, slujitorul meu: Îţi voi întări sămânţa pe veşnicie şi îţi voi zidi tronul ca să dăinuie în toate generaţiile." (Ps. 89:3, 4, *AS*). Faptul că sămânţa regală a lui David este Isus Cristos este dovedit de Petru în discursul său inspirat adresat bărbaţilor din Israel în ziua de Cincizecime, după revărsarea spiritului sfânt, când a spus: „Astfel, pentru că el (David) era profet şi ştia că Dumnezeu îi promisese cu jurământ că va aşeza pe tronul lui un rod al coapselor lui, el a văzut dinainte învierea lui Cristos şi a vorbit despre ea." (Faptele 2:30, 31, *NW*; vezi şi Luca 1:32, 33, *NW*.) Cu siguranţă noi avem aici o altă temelie legală a lumii noi, ce a fost legal asigurată de promisiunea lui Dumnezeu făcută prin jurământ.

[24] Probabil unii dintre cititorii noştri se aşteptau să vadă mai întâi pe lista noastră cu motive menţionată jertfa de răscumpărare a lui Cristos, sau cel puţin printre primele motive. Dar nu, l-am lăsat special la sfârşit. De ce? Pentru că *scopul* lui Dumnezeu, care înseamnă ceea ce el a hotărât şi a stabilit drept obiectiv, este mai important decât mijloacele necesare secundare. Noi nu minimizăm importanţa răscumpărării ca fiind un mijloc şi o îngrijire indispensabile pentru atingerea obiectivului plănuit şi ne amintim că promisiunea lui Dumnezeu făcută prin jurământ a fost făcută după jertfirea lui Isaac de către Avraam, ilustrând jertfirea de către Iehova a singurului Său Fiu născut, Isus Cristos. (Gen. 22:1-18; Ioan 3:16). Mai mult, se admite liber că niciunul din aspectele precedente ale scopului lui Dumnezeu, susţinut de aceste patru motive pe care le-am discutat mai

Cuprins

sus, nu ar putea să fie îndeplinite cu succes dacă şi până când nu este mai întâi înlăturată infirmitatea întregii familii umane. Prin „infirmitate” ne referim la incapacitatea legală, la descalificarea omului cu privire la poziţia sa în faţa Creatorului, din cauza păcatului moştenit şi a imperfecţiunii deformatoare care îl duce în mormânt. Dar, „aşa cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit”, la fel printr-un singur om, „Isus Cristos care s-a dat pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toţi” Dumnezeu a oferit în mod graţios „o jertfă de împăcare pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci şi pentru ale întregii lumi”. De aceea cu bucurie şi recunoştinţă recunoaştem această parte esenţială a temeliilor noii lumi, furnizată legal în strictă conformitate cu legea fundamentală de echitate a lui Dumnezeu. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru „Mielul care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii.”—Rom. 5:12; 1 Tim. 2:5, 6; 1 Ioan 2:2; Apoc. 13:8, *NW*.

[25] Astfel, în această scurtă trecere în revistă, în câteva cuvinte, am încercat să formulăm printr-o privire de ansamblu, un studiu cuprinzător despre puternicele temelii ale lumii noi, sigure şi de neclintit. Examinând aceste temelii, atât de bine susţinute, suntem provocaţi să ne întrebăm, repetând expresia deja folosită: De ce a recurs Dumnezeu la tot acest necaz făcând o promisiune făcută cu un jurământ, una după cealaltă? Este evident că în mintea lui Pavel aceste temelii legale, când sunt corect apreciate, ar trebui să funcţioneze ca un impuls pentru menţinerea hărniciei noastre până la sfârşit, şi să pună capăt, în mod eficace, tuturor tendinţelor de trândăvie. Un studiu al acestei teme va fi realizat în articolul următor, căci acum suntem în ziua în care avem nevoie de cât mai multă încurajare şi de asemenea să dăm atenţie avertismentului dat în mod divin.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Era Pavel îndreptăţit să le scrie compatrioţilor săi?
2. Care a fost motivul special pentru care Pavel le-a scris evreilor?

3,4. (a) Bazat pe ce argument face apel apostolul? (b) În ce fel ne putem aştepta ca aceasta să ne ajute în aceste zile?

5. Care sunt cele trei întrebări ce se ridică sub titlul acestui articol?
6. Cum este definit, în mod potrivit, cuvântul grecesc *kosmos* şi ce presupune expresia „lumea nouă”?
7. Cum şi unde arată Petru întrebuinţarea scripturală a cuvântului „lume”?
8. Prin ce mijloace este exercitată conducerea lumii noi şi cum contrastează aceasta cu lumea veche şi învăţăturile creştinătăţii?
9. Cum aruncă lumină asupra acestui punct profeţia lui Daniel şi cum este confirmat acesta de ce cuvânt al lui Isus?
10. (a) Cum a întrebuinţat Dumnezeu Israelul literal? (b) Ce profeţie a fost dată despre domnia lor şi cine este identificat ca „temelie sigură” a Sionului?

11,12. La ce întrebare conduce aceasta şi ce termen particular implică?

13,14. Cum sunt definite corect aceste cuvinte: (a) legal, (b) lege şi (c) regulă?

Cuprins

15. În ce mod descoperă aceste cuvinte necesităţile fundamentale ale omului căzut?
16. Ce se înţelege prin facerea unui jurământ, şi ce scop se are în vedere?
17. Pe ce se bazează, în primul rând, temeliile lumii noi şi cum accentuează Petru importanţa cuvântului dat de Dumnezeu?
18. În interesul cui şi-a întărit Dumnezeu cuvântul promisiunii şi în ce mod?
19. (a) Pentru ce scop principal are loc funcţionarea lumii noi? (b) Este scriptural să vorbim despre „temeliile" lumii noi la plural?
20. Ce alte „pietre" au fost adăugate „pietrei unghiulare de temelie"?
21. Ce altă promisiune, făcută prin jurământ, mai împlineşte Isus, în afară de faptul că este Sămânţa lui Avraam?
22. De ce s-a îngrijit Dumnezeu pentru un nou legământ şi cum face parte cineva din temeliile legale ale lumii noi?
23. Ce altă promisiune făcută prin jurământ mai este descoperită, urmărind sămânţa promisă?
24. (a) Care este relaţia dintre răscumpărare şi scopul lui Dumnezeu? (b) Cum se vede răscumpărarea a fi una din temeliile legale ale lumii noi?
25. La ce întrebare şi la ce concluzie ne duce o recapitulare a puternicelor temelii ale lumii noi?

AJUTOR PENTRU ÎNȚELEGERE

BIBLIA se bucură de o răspândire care ajunge la mii de milioane. Milioane de oameni nici nu se deranjează să o citească, dar alte milioane o fac. Unii o citesc doar din chestiune de formalism religios, fără să facă vreun efort ca să o înţeleagă şi fără să aibă vreo intenţie serioasă de a-i pune principiile în practică în viaţa de zi cu zi. Dar sunt şi multe persoane sincere care o citesc cu o dorinţă sinceră de a o înţelege şi de a-şi adapta vieţile după învăţăturile ei. Dar eforturile lor sârguincioase nu aduc înţelegere clară şi astfel nu reuşesc să se conformeze dorinţelor lor. Ce lipseşte?

Când Iehova Dumnezeu a eliberat Israelul de Egipt şi l-a făcut naţiunea Sa de legământ, El i-a dat legea Sa, pentru care l-a inspirat pe Moise să o scrie, împreună cu nişte profeţii şi o istorie de pe vremea creaţiei. Cu aceste prime cărţi ale Bibliei au fost furnizate sub forma preoţiei instrucţiuni de îndrumare pentru aplicarea acestora. Preoţii credincioşi au constituit o organizaţie de învăţare pentru a asigura înţelegerea clară a legii lui Iehova. Cu trecerea secolelor, Iehova a ridicat profeţi, ale căror cuvinte de avertisment şi prezicere au lămurit mai departe scopurile lui Iehova, şi care au fost însemnate şi făcute o parte din Biblie. Când Isus a venit pe pământ, a predicat şi a profeţit, şi astfel a adus o perioadă de mare luminare în legătură cu canonul întregit al Scripturilor Ebraice. Mai mult decât atât, El a devenit mijlocitorul unui nou legământ şi a proclamat adevăruri şi învăţături noi, care au fost vestite şi răspândite de discipolii Săi şi, în cele din

Cuprins

urmă, au fost puse în scris drept Scripturile Greceşti, pentru a completa canonul Bibliei de şaizeci şi şase de cărţi cum îl avem astăzi.

Cu toate acestea, preoţii din Israel au spus multe lucruri în explicarea Scripturilor scrise care nu au fost înregistrate, şi acelaşi lucru este adevărat în ceea ce priveşte profeţii, Isus şi discipolii Săi. Isus foloseşte o organizaţie văzută, îi încredinţează adevărurile biblice, şi se aşteaptă ca ea să rămână lângă ele şi să lămurească aceste adevăruri pentru alţii. Multe organizaţii religioase din ziua de azi pretind că ele sunt organizaţia văzută a lui Dumnezeu, dar prin roadele lor arată că nu sunt. Au existat mereu astfel de prefăcuţi falşi, care au fost demascaţi de preoţi şi profeţi credincioşi înainte de vremea lui Cristos, de Isus când a venit şi de apostolii Lui după aceea, şi de cei care calcă pe urmele Lui chiar şi în zilele noastre.

Astăzi, faptele din ultimele câteva decenii arată că Iehova a folosit şi foloseşte Societatea Turnul de Veghere şi martorii lui Iehova drept o organizaţie de învăţare, martori unşi care alcătuiesc promisul „serv credincios şi înţelept", numit să dea „hrana" spirituală „la timpul potrivit." (Mat. 24:45, *NW*). Ei fac să fie publicate materiale care fac Biblia să fie pe înţelesul zilelor noastre. Publicaţiile pot fi asemănate cu un telescop, iar Biblia cu stelele. Fără telescop, multe stele pot fi văzute, dar vederea cerurilor este foarte incompletă. Un telescop puternic aduce cerurile complete mai aproape să fie văzute. Doar cu Biblia pot fi văzute multe puncte, iar cu ajutorul publicaţiilor Turnului de veghere vine în prim plan o imagine mult mai completă a scopurilor lui Iehova. Biblia rămâne temelia principală. La ce bun un telescop dacă nu sunt stele? Ce valoare au ajutoarele biblice fără Biblie? Deci, este nevoie de amândouă, iar împreună Biblia va fi citită cu mult mai multă înţelegere.

FERICITA LUCRARE DE VINDECARE SPIRITUALĂ





MULŢI oameni din această lume veche se concentrează pe metode de a distruge viaţa. Unii caută să salveze viaţa. Doctorii fac acest lucru. De ce emoţie trebuie să aibă parte când intră într-o încăpere în care un copil se apropie de moarte şi sunt în stare să diagnosticheze cazul, să prescrie remediul, să îl administreze, şi să vadă culoarea vieţii întorcându-se în obrajii palizi! Ce satisfacţie trebuie să aibă doctorul care încheie o operaţie complicată care salvează viaţa unui om! Mai pline de satisfacţii decât orice onorariu trebuie să fie bucuria şi emoţia de a ştii că a prelungit viaţa unui om cu zece sau douăzeci de ani.

Mult mai mari trebuie să fi fost bucuriile lui Isus când a fost pe pământ. El se referă la Sine ca la un doctor, iar o parte din însemnările Sale despre vindecare fizică spun: „Nevăzătorii văd din nou, ologii umblă, leproşii sunt curăţaţi şi surzii

Cuprins

aud, morţii învie şi săracilor li se vesteşte evanghelia.” Din nou: „Atunci s-au apropiat de el mari mulţimi, având cu ele ologi, ciungi, orbi, muţi şi mulţi alţi bolnavi şi i-au pus la picioarele lui, iar el i-a vindecat. Astfel, mulţimea a rămas uimită văzând că muţii vorbeau, ologii umblau şi orbii vedeau şi l-au glorificat pe Dumnezeul lui Israel.”—Mat. 11:5; 15:30, 31; Marcu 2:17, *NW*.

Odată, Isus a vindecat zece leproşi. Oamenii nu pot vindeca lepra aşa cum a făcut Isus şi fără să rămână cu urmările ei care mutilează. Isus a dat vedere unui om care se născuse orb. Doctorii din ziua de azi pot face ochelari, dar nu şi ochi. Ei pot furniza ajutoare pentru auz, dar nu pot reface simţul auzului aşa cum a făcut Isus. Ei pot înlătura un braţ sau un picior, dar este posibil ca Isus să fi putut să înlocuiască un astfel de membru pierdut al corpului. Cuvântul grecesc tradus „ologi” la Matei 15:30 este redat „ciung” la Marcu 9:43, unde se referă la o mână amputată; deci nu este imposibil ca unii dintre ologii pe care i-a vindecat Isus să fi fost amputaţi. Vindecările lui Isus nu s-au sfârşit niciodată în eşec. Greşelile doctorilor de acum trimit adesea pacienţii în mormânt, pe când Isus a adus oameni înapoi din mormânt. Ce bucurie mare trebuie să fi fost pentru Isus să umble prin ţară, să vadă un orb şi să îi redea vederea, sau să vadă un om surd şi să îi redea auzul, sau să vadă un mut şi să îi poruncească să vorbească, sau să spună celor morţi să se ridice înapoi la viaţă!—Luca 17:12-14; Ioan 9:1, 7; Marcu 5:41, 42; Ioan 11:43, 44.

Dar dacă noi am putea face acestea? Dacă am putea merge pe stradă şi am vedea un orb călăuzit de un câine cu un singur ochi şi i-am spune să vadă, iar vederea lui ar fi refăcută? Dacă i-am putea spune unui om paralizat să se ridice din pat şi să umble şi ar face-o? Sau să poftim o fată cu cârje să le arunce şi să meargă fără ele? Sau să înlocuim un picior artificial al unui amputat cu unul din carne şi sânge? Mai presus de orice, dacă am putea participa la o înmormântare şi, în loc să plângem neajutoraţi împreună cu ceilalţi, să îi spunem celui decedat să se ridice din sicriu şi să umble şi acel miracol uimitor chiar ar avea loc? Mulţumirea profundă care vine din asemenea realizări nu ar fi atât de plină de satisfacţii în sine încât nu ne-am gândi la câştiguri financiare? Bucuria noastră ar fi atât de abundentă încât nu ne-am opri din cauza epuizării totale. Atâta timp cât există orbi, şchiopi, surzi sau muţi pe pământ vom vrea să fim ocupaţi cu lucrarea de vindecare.

„LUCRĂRI MAI MARI DECÂT ACESTEA”

Isus a făcut aceste minuni de vindecare fizică, dar a spus că discipolii Săi vor face lucrări şi mai mari: „Foarte adevărat vă spun: Cine manifestă credinţă în mine va face şi el lucrările pe care le fac eu. Şi va face lucrări mai mari decât acestea pentru că eu mă duc la Tatăl.” (Ioan 14:12, *NW*) Urmaşii Săi de astăzi nu pot face miracolele vindecării fizice. Ce lucruri pot face care să concureze sau să întreacă astfel de lucrări măreţe? Cu adevărurile Cuvântului lui Iehova, ei pot fi folositori în vindecare spirituală. Isus a făcut această vindecare spirituală prin

Cuprins

proclamarea adevărurilor lui Iehova, şi acest lucru este asociat cu vindecările Sale fizice, la Matei 11:5. El a văzut-o ca fiind mai importantă decât o vindecare fizică, şi a folosit-o pe cea din urmă mai ales ca să atragă atenţia oamenilor la mesajul pe care îl predica, ca să întemeieze trupul creştin timpuriu şi să îl maturizeze pentru proclamarea evangheliei. Mai degrabă adevărurile pentru vindecare spirituală decât leacurile fizice erau cele pe care le vroia vestite.—1 Cor. 13:8-11; Marcu 5:43; Mat. 24:14.

Dar din moment ce Isus Cristos, pe lângă înfăptuirea de vindecări fizice uimitoare, a făcut lucrare de vindecare spirituală, cum se poate spune că urmaşii Săi vor face lucrări şi mai mari? Să presupunem că un doctor descoperă un medicament care vindecă o boală sau dezvoltă o tehnică de operaţie care face posibilă o intervenţie dificilă, salvatoare de viaţă. După ce aplică descoperirea sa timp de trei sau patru ani şi în acel timp lecuieşte vreo patruzeci sau cincizeci de persoane, doctorul moare. Dar i-a învăţat pe alţii, iar după moartea lui sute şi mii de medici copiază metodele lui şi vindecă în multe ţări mii şi mii de oameni. Fiindcă lucrările lor se adună într-o perioadă lungă de timp şi se răspândesc în arii extinse, nu sunt mai mari în timp şi în întindere decât cele ale primului doctor? Doctorul care a iniţiat vindecarea este personajul principal, dar cei care urmează acumulează un număr mult mai mare de vindecări. Aşa este cu Isus şi urmaşii Săi. El iniţiază lucrarea şi este conducătorul şi desăvârşitorul drumului, modelul pe urmele căruia trebuie să calce discipolii Săi. Dar îndeplinirea exclusiv de către El a lucrării a fost limitată la Palestina şi a durat doar trei ani şi jumătate, în timp ce urmaşii Lui o fac pe tot pământul timp de mulţi ani. Acesta este sensul în care lucrările lor sunt mai mari.

VINDECARE SPIRITUALĂ

Nu cu suferinţa fizică a unui individ în minte, ci cu boala spirituală a naţiunii Israel în vedere, profetul lui Iehova a zis: „Unde să mai fiţi loviţi, când voi stăruiţi în încălcarea voastră? Tot capul doare, şi toată inima este bolnavă; de la tălpile piciorului până în creştetul capului nimic nu este sănătos—nimic în afară de lovituri, vânătăi şi răni sângeroase, care nu au fost nici stoarse, nici legate, nici alinate cu untdelemn.” Dar după o perioadă de captivitate în Babilon urma să vină o restaurare şi o vindecare spirituală: „Nimeni care va locui acolo nu va zice: ‗Sunt bolnav‘, căci tuturor locuitorilor lui li se vor ierta păcatele.” „Iată, le voi aduce tămăduire şi vindecare depline, şi le voi dezvălui bogăţia păcii şi a ocrotirii.” Asocierea păcatelor şi a iertării lor cu boala arată că boala era în primul rând spirituală. La figurat, această vindecare spirituală este ilustrată ca fizică: „Atunci se vor deschide ochii orbilor, şi urechile surzilor vor fi destupate; atunci şchiopul va sări ca un cerb, iar limba mutului va cânta.” Împlinirea acestei profeţii în urma întoarcerii din Babilon trebuie să fi fost într-un sens spiritual, întrucât cei orbi, surzi, şchiopi şi muţi din punct de vedere fizic nu au fost vindecaţi în mod miraculos.—Isa. 1:5, 6; 33:24; Ier. 33:6; Isa. 35:5, 6, *AT*.

Cuprins

Când Iehova şi-a restabilit poporul în Ţara Promisă, sfârşind captivitatea lor în Babilon, ei au fost curăţaţi de păcatele lor de dinainte şi au putut să restabilească închinarea adevărată la templul rezidit din Ierusalim. În sens spiritual, locuitorii ţării nu au putut spune că erau bolnavi, şi, în sens spiritual, Iehova a adus sănătate şi vindecare. Ochii odinioară orbi faţă de conducerea lui Iehova şi urechile odinioară surde la poruncile Lui s-au deschis acum să vadă, să audă şi să se supună. Cei care au răspuns şchiopătând înainte, acum săreau să facă serviciul lui Iehova, iar limbile odinioară tăcute cântau acum cu plăcere laudele lui Iehova Dumnezeu.

Secole mai târziu, Isus a îndeplinit o lucrare asemănătoare de vindecare spirituală, iar în această zi, martorii lui Iehova sunt folosiţi ca să înfăptuiască vindecări spirituale—o deschidere a ochilor orbi faţă de scopurile lui Iehova, o destupare a urechilor surde la poruncile Lui, o pregătire a limbilor tăcute să rostească adevărul şi să cânte laude, o energizare a celor şchiopi până în punctul de a merge din uşă în uşă ca să predice, şi chiar o aducere la viaţă şi activitate spirituală a acelor morţi în fărădelegi şi păcate. (Efes. 2:1). Este nevoie de cuvinte de adevăr din Biblie pentru a pune capăt bolii spirituale şi pentru a oferi sănătate spirituală, şi odată ce o avem, trebuie să „păstrăm în continuare modelul cuvintelor sănătoase.” Dacă cineva nu acceptă aceste cuvinte sănătoase ale adevărului şi învaţă doctrine false, acesta este stricat la minte, bolnav din punct de vedere spiritual: „Dacă cineva predă o altă doctrină şi nu este de acord cu cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Cristos, nici cu învăţătura care este în armonie cu devoţiunea sfântă, atunci este umflat de mândrie şi nu înţelege nimic, ci are mania disputelor şi a dezbaterilor despre cuvinte.” Adevărurile lui Iehova înseamnă sănătate spirituală şi viaţă: „Fiul Meu, ia aminte la cuvintele Mele; apleacă-Ţi urechea la vorbele Mele. Căci ele sunt viaţă pentru cei care le găsesc, şi sănătate pentru toată carnea lor.” Înţelepciunea de sus reprezintă un pom al vieţii.—2 Tim. 1:13; 1 Tim. 6:3, 4, *NW*; Prov. 4:20, 22; 3:13-18.

Persoanele materialiste din ziua de azi nu reuşesc să aprecieze vindecarea spirituală, deşi ar primi cu bucurie tămăduirile fizice. O tămăduire fizică poate prelungi viaţa cu zece sau douăzeci de ani, dar vindecarea spirituală va deschide calea spre viaţă, nu doar pentru zece sau douăzeci de ani, sau zece sau douăzeci de milioane de ani, ci pentru veşnicie. Totuşi, ei refuză să fie vindecaţi de boala lor spirituală, uitând de faptul că sunt orbi, surzi, muţi, şchiopi, necuraţi şi chiar morţi din punct de vedere spiritual. Deseori se fac singuri şi cu bună ştiinţă aşa, închizând ochii şi urechile la adevăr, refuzând să discute despre Biblie. (Zah. 7:11-14; Faptele 7:57; Apoc. 3:17-19). Deşi trec de examinarea cea mai strictă la ochi, dacă nu pot vedea în întâmplările din lumea actuală semnul întemeierii împărăţiei lui Iehova în cer, ei sunt orbi la cel mai important eveniment din vremea noastră. Deşi urechile lor ascuţite pot auzi un ac căzut în cea mai aglomerată intersecţie a celui mai mare oraş, dacă nu pot auzi cu înţelegere poruncile lui Iehova, sunt surzi la glasul cel mai important din univers. Cu toate că limbile lor varsă un val continuu de cuvinte, dacă nu pot rosti mesajul lui Iehova, sunt muţi la vorbirea cea mai esenţială. Poate corpurile lor au energia de a munci toată ziua şi de a dansa

toată noaptea, dar dacă sunt nemişcaţi şi inactivi în serviciul lui Iehova, sunt morţi în fărădelegi şi păcate, nu sunt deloc vii pentru Iehova.—1 Tim. 5:6.

OBLIGAŢII CREŞTINE

Ce părere am avea despre un doctor care i-ar întoarce spatele unui om grav bolnav, lăsându-l să moară fiindcă nu vrea să fie deranjat? Întrucât vindecarea spirituală este mult mai vitală, nu este mai condamnabil ca un creştin adevărat să ignore nevoile mulţimilor bolnave spiritual? O administrare a adevărului poate curăţa pe cei leproşi din punct de vedere spiritual şi să facă fericiţi ochii unui orb şi urechile unui surd: „Fericiţi sunt ochii voştri că văd şi urechile voastre că aud.” (Mat. 13:16; Efes. 5:26, 27, *NW*). Dar dacă creştinii ţin pentru ei cuvintele sănătoase şi lasă pe cei morţi acum în fărădelegi şi păcate să moară o moarte fizică la Armaghedon, responsabilitatea lor poate fi comparată cu cea a doctorului care întoarce spatele muribundului. Iehova îi va face răspunzători.—Ezec. 33:8.

La urgenţe, doctorii trebuie să fie disponibili la orice oră din zi şi din noapte. În vindecarea fizică, Isus nu a refuzat ajutorul, ci s-a ocupat de neputinţe şi i-a vindecat pe alţii. (Mat. 8:17; Isa. 53:4; Marcu 5:30). Creştinii din ziua de azi n-ar trebui să se cruţe, ci ar trebui să îşi consume energia în lucrarea de vindecare spirituală, simţind aceeaşi milă pentru cei bolnavi cum a simţit-o Isus, cum este spus la Matei 9:36 (*NW*): „Văzând mulţimile, i s-a făcut milă de ele, pentru că erau jupuite şi aruncate încoace şi-ncolo ca nişte oi fără păstor.” Rănile care au stârnit aici mila lui Isus erau spirituale, determinate de lipsa unui păstor credincios care să se ocupe de interesele lor spirituale. Urmaşii lui Cristos ar trebui să simtă o afecţiune tandră pentru oamenii din ziua de azi care sunt bolnavi din punct de vedere spiritual, din cauza păstorilor necredincioşi ai creştinătăţii care au eşat în a-i hrăni şi ocroti din punct de vedere spiritual, iar cuvintele sănătoase ale adevărului ar trebui puse la dispoziţia lor.

Doctorii petrec mulţi ani studiind şi pregătindu-se pentru profesia lor, iar când o practică ei folosesc ceea ce se numeşte atitudine profesională bună, gândindu-se la atitudinea mentală a pacientului lor. Martorii lui Iehova trebuie să studieze sârguincios, să înveţe adevărul, să înveţe cum să îl prezinte eficient, şi să folosească un comportament în pragul uşii care să arate tact şi înţelegere pentru starea mintală a stăpânului casei. Întocmai cum un doctor trebuie să diagnosticheze boala pacientului său şi să stabilească remediul de care are nevoie, aşa şi martorii lui Iehova trebuie să descopere suferinţa spirituală a gazdei şi să îi prezinte adevărurile care vor lămuri complicaţia. Mulţi nu vor îngădui această administrare a adevărului vindecător, şi chiar vor nega că sunt bolnavi din punct de vedere spiritual. Poate nu ne lasă să îi ajutăm, aşa ca unii, precum oamenii de ştiinţă creştini, nu vor permite unui doctor să îi ajute din punct de vedere medical, pentru că neagă că sunt bolnavi din punct de vedere fizic. Totuşi, creştinii ştiu că mulţimile suferă din punct de vedere spiritual şi trebuie să ofere, cu sârguinţă,

Cuprins

adevărurile tămăduitoare, fără să permită un refuz din partea mulţimilor bolnave şi nici de la ei înşişi.

Deci, gândiţi-vă o clipă. Dacă aţi putea să îi vindecaţi pe cei orbi, surzi, muţi, şchiopi, leproşi din punct de vedere fizic, şi chiar să înviaţi morţii, nu aţi face-o neobosit, încântaţi dincolo de cuvinte de bucuria pură a unor astfel de realizări miraculoase? Ştiind că vindecarea spirituală este mai importantă, că binefacerile ei sunt mai de durată, iar urgenţa lor mai apăsătoare, ne vom epuiza în aceasta la fel de mult sau chiar mai mult decât dacă am putea merge afară şi să spunem unui orb să vadă, unui surd să audă, unui mut să vorbească, unui şchiop să umble sau unui lepros să fie curat, sau chiar unui mort să vină înapoi la viaţă? Vindecarea spirituală nu este la fel de spectaculoasă în înfăţişare şi copleşire literale, şi de aceea, nu atât de plină de farmec pentru imaginaţie. Dar este permanentă, nu temporară, şi, în timp, aduce cu ea sănătate fizică perfectă şi veşnică. Luaţi parte în aceasta cu zel. Bucuraţi-vă de vindecările observate. Preţuiţi gradul ei de urgenţă, importanţa ei. „Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele, pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi. Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă.” —1 Tim. 4:15, 16, *NW*.

EXTINDEREA SOCIETĂŢII LUMII NOI ÎN AMERICA DE SUD



În anul 1942, nu erau decât opt ţări în America de Sud în care martorii lui Iehova predicau vestea bună a împărăţiei, aceştia fiind în număr de 807 persoane. În anul 1943, Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere a fost deschisă, având ca scop pregătirea slujitorilor ordinaţi care să îndeplinească lucrarea misionară în ţări străine.

Până la sfârşitul anului de serviciu 1953, 301 studenţi pregătiţi special la Gilead au fost împrăştiaţi în toată America de Sud, urmărind o mai mare dezvoltare, iar în total au fost 13 174 de reprezentanţi ai Societăţii Lumii Noi care proclamau vestea bună în toate colţurile acestui uriaş continent – până pe culmile Anzilor, în valea Amazonului şi mult spre Sud, în pampasurile din Argentina.

În vara anului 1953, de pe stadionul Yankee s-a anunţat că preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, N. H. Knorr, şi unul dintre directori, M. G. Henschel, sperau să facă un tur în America de Sud pentru a vizita toate birourile de filială şi misionarii. Programul era făcut în aşa fel încât vizita să poată începe la sfârşitul lunii noiembrie în anul 1953.

Cuprins

Prima oprire din program a celor doi vizitatori avea să fie în Caracas, Venezuela. Toţi martorii lui Iehova din interiorul ţării au fost invitaţi să participe la adunarea naţională ce avea să fie ţinută acolo, dar şi la cea mai mare sărbătoare teocratică pregătită vreodată pentru Venezuela.

În săptămâna premergătoare adunării, martorii lui Iehova din Venezuela au început să vină de la est şi de la vest, fiind entuziasmaţi cu privire la închinarea lui Iehova într-un punct central. A început distribuirea de pliante printre oamenii cu bunăvoinţă. În timpul săptămânii s-au făcut anunţuri radiofonice şi în ziare, iar toţi participanţii erau nerăbdători să vadă cum avea să fie acest congres în comparaţie cu cel ţinut cu trei ani în urmă, când preşedintele Societăţii a vorbit unei audienţe de 146 de persoane în cadrul unei lecturi publice.

La intrarea principală a locului de întâlnire au fost puse fotografii de la congresul ţinut pe stadionul Yankee în 1953, din moment ce această adunare din Venezuela era un fel de continuare a acelei adunări uriaşe. Noua *Carte de cântări* în limba spaniolă, ce fusese pusă în circulaţie pe stadionul Yankee, a fost lansată în ziua de deschidere a acestei adunări şi toţi erau nerăbdători să înveţe noile cântări. În hol erau afişate noile tratate în limba spaniolă.

Congresul a început vineri, 13 noiembrie la care s-au adunat 324 de fraţi plini de bucurie şi echipaţi pentru serviciul de teren. Amiaza a fost rezervată pentru un serviciu de botez pentru toţi cei care doreau să-şi simbolizeze dedicarea vieţii lui Iehova. În acest scop a fost închiriată o foarte frumoasă piscină. Fiindcă aceasta era o adunare religioasă, proprietarul piscinei a scăzut preţul de închiriere de la 1 000 de bolivari la 100, însă după ce a urmărit cufundarea a 81 de persoane de toate vârstele, a fost atât de impresionat, încât a refuzat să primească vreun ban, spunând că era o onoare să găzduiască asemenea creştini.

Până vineri seara se adunaseră 468 de persoane ce primeau informaţiile prezentate într-un program foarte bine stabilit. Atunci, fraţii Knorr şi Henschel trebuiau să plece din aeroportul Idlewild din New York, dar din cauza unei probleme la motor nu au putut pleca decât a doua zi la ora 11:20 a.m. Fiindcă nu au putut ajunge la niciuna dintre sesiunile de sâmbătă, programul din Caracas a suferit anumite schimbări pentru ei. Principalele discursuri de la adunarea de pe stadionul Yankee au fost traduse şi expuse în limba spaniolă şi au fost prezentate şi filmări color de la respectiva adunare.

După ce programul de sâmbătă seara s-a terminat, călătorii noştri de la sediul din Brooklyn au sosit la biroul de filială. În timpul călătoriei de la New York până pe aeroportul Maiquetia nu au avut parte de niciun incident.

Sesiunile de duminică au avut un bun început, fratele Henschel ţinând cuvântarea pe care trebuia să o ţină cu o seară în urmă. Publicul a fost plăcut surprins când el şi-a ţinut întreaga cuvântare, „Minciunile duc la pierderea vieţii”, în limba spaniolă. El a subliniat că martorii lui Iehova trebuie să rostească adevărul în mod public, atât în casele lor, cât şi în adunări.

Care urma să fie răspunsul la invitaţiile la lectura publică de la prânz „După Armaghedon – Lumea Nouă a lui Dumnezeu”? La ora 15.00, fratele Knorr a început să vorbească printr-un traducător, iar oamenii continuau să vină. Holul

Cuprins

principal era plin şi mulţi oameni s-au aşezat în curtea interioară alăturată, în total strângându-se 942 de persoane, aceasta fiind cea mai mare adunare dintre toate adunările teocratice ţinute în Venezuela.

După ce s-a luat masa, s-a cântat mult şi au fost expuse alte cuvântări de către cei doi fraţi aflaţi în vizită, acum rămânând 733 de participanţi. Servul filialei venezuelene a Societăţii a prezentat în faţa adunării rezoluţia care fusese prezentată şi acceptată de către adunarea de pe stadionul Yankee în data de 20 iulie, iar fraţii din Venezuela au fost încântaţi să o accepte şi ei. În încheierea congresului, fratele Knorr a subliniat faptul că trebuie să rămânem lângă organizaţie, pe care trebuie să o păstrăm curată şi să ne urmăm cu loialitate dedicarea faţă de Iehova Dumnezeu. Expresiile de bucurie de pe feţele acestor fraţi smeriţi, zeloşi şi fericiţi arătau aprecierea lor pentru această minunată adunare.

Acum există numeroase adunări foarte bine stabilite şi 31 de misionari răspândiţi în toată Venezuela, iar câţiva dintre fraţii locali sunt implicaţi în serviciul cu timp integral. S-au făcut pregătirile necesare pentru alte creşteri şi expansiunea lucrării împărăţiei. A fost o nespusă plăcere să ne întâlnim cu misionarii şi să vorbim cu ei despre problemele pe care le au. Zilele de după adunare au fost foarte bine folosite: ziua de marţi am petrecut-o cu grupul din Valencia, miercuri am stat de vorbă cu grupul din Barquisimeto, iar joi, cu grupul din Maracaibo. În fiecare localitate s-a ţinut câte o întâlnire pentru un interes cu bunăvoinţă, fiecare întâlnire având destul de mulţi participanţi.

COLUMBIA

Pe la mijlocul zilei, în data de 20 noiembrie, călătorii noştri zburau deasupra Golfului Venezuelei, la nord de Maracaibo, aflându-se în drum spre Barranquilla, unde a început congresul pentru Columbia, cu fratele Knorr vorbind la Sala Împărăţiei locală.

În ziua următoare, anumite programe au fost despre serviciul cu timp integral şi a fost bine să vedem şi să auzim cum şi-au rezolvat problemele anumiţi fraţi pentru a putea intra în acel domeniu al serviciului. Societatea are numai şase misionari în Columbia, astfel că slujitorii locali cu timp integral trebuie să predice mesajul în toate părţile ţării. Unul dintre ei vinde banane în piaţă dimineaţa, iar după-amiaza şi seara predică; altul spală haine acasă; un altul e taximetrist pentru jumătate de zi; alţii lucrează ca tâmplari sau vânzători de încălţăminte cu jumătate de normă. O fetiţă de 11 ani a răspuns chemării serviciului cu timp integral şi se descurcă foarte bine. Societatea sprijină financiar un număr de slujitori speciali cu timp integral pentru ca aceştia să poată pătrunde pe alte teritorii şi să stabilească noi adunări. Existând 40 de slujitori cu timp integral care ajută la extindere, lucrarea din Columbia a crescut cu 31% în ultimul an.

În primele două luni ale acestui an de serviciu, septembrie şi octombrie, a avut loc o creştere cu 20%, existând un total de 439 slujitori, iar media de ore este excelentă. Motivul pentru acest lucru e probabil faptul că adunarea din Barranquilla a oferit un foarte bun exemplu, chiar dacă aici sunt numai doi

Cuprins

misionari extrem de zeloşi şi care petrec foarte mult timp cu cei interesaţi, pe care îi pregătesc în mărturia din casă în casă. În doar câţiva ani au fost înfiinţate acolo trei grupe, din acestea provenind de fapt toţi slujitorii cu timp integral din ţară. O soră de 61 de ani aflată în serviciul general cu timp integral are o medie de 135 de ore pe lună.

Congresul de la Barranquilla a urmat modelul celorlalte congrese ale martorilor lui Iehova. Şi aici, participanţii au acceptat cu bucurie rezoluţia societăţii Lumii Noi.

În cadrul discuţiei de duminică dimineaţa, despre botez, s-a amintit şi de subiectul de a avea un mod de viaţă adecvat. Religia catolică nu a acordat niciodată o foarte mare importanţă moralităţii în America de Sud. Săracii nu îşi prea pot permite căsătoriile legale, deoarece Biserica Catolică are nişte tarife foarte mari, iar drept urmare, curvia, adulterul şi imoralitatea au atins cote alarmante. Este imposibil să divorţezi, chiar dacă e vorba de adulter. Drept urmare, apar foarte multe complicaţii în aceste ţări predominant catolice când oamenii încep să afle despre principiile Cuvântului lui Dumnezeu, în urma predicării realizate de martorii lui Iehova. Astfel că la sfârşitul cuvântării despre botez, când câţiva fraţi au întrebat dacă puteau fi botezaţi sau nu, li s-a spus că nu puteau până când nu îşi puneau vieţile în ordine şi nu trăiau decât cu o soţie, sau se căsătoreau cu femeia cu care trăiau deja. Aceşti oameni care căutau viaţă au fost fericiţi să îşi rezolve treburile, amânând astfel botezul până la o următoare ocazie. Cincizeci de persoane şi-au simbolizat dedicarea de a împlini voinţa lui Iehova.

Preşedintele Societăţii a expus lectura publică cu titlul „E timpul să luăm în considerare calea lui Dumnezeu”. Sala Împărăţiei era arhiplină, strada privată era plină, mulţimea se înghesuia în uriaşa curte interioară din spate, totalul participanţilor fiind de 655, acesta fiind un nou record de participanţi pentru Barranquilla. Dintre aceştia, vreo 500 au rămas să audă remarcile finale ale fratelui Knorr, când s-a oferit şi un raport cu privire la creşterile minunate realizate de către martorii din Columbia. Martorii de acolo sunt hotărâţi să binecuvânteze numele lui Iehova în fiecare zi şi să Îl laude mereu.

Biroul filialei columbiene al Societăţii se află în Barranquilla, astfel că o zi a fost alocată rezolvării problemelor şi planificării pentru viitoarea expansiune a lucrării în Columbia. Columbia ocupă un teritoriu foarte mare şi mai sunt încă milioane de oameni care mai trebuie să primească mărturia despre împărăţia lui Dumnezeu.

BOGOTA

Nişte probleme la motor au provocat o întârziere a decolării spre Bogotá. După o scurtă oprire în Cartagena, pe o ploaie torenţială, cei doi călători ai noştri au plecat către munţi. Avionul s-a ridicat tot mai mult până ce a traversat culmea care ne-a adus în faţa ochilor minunatul platou pe care e aşezată capitala Columbiei.

Cuprins

Casa misionară din Bogotá are o bună poziţionare în oraş. S-au făcut pregătiri intense pentru discursul de seara cu titlul „După Armaghedon – Lumea Nouă a lui Dumnezeu”, dar, în urma intervenţiei autorităţilor, lectura publică a trebuit să fie ţinută ca întâlnire privată în Sala Împărăţiei locală. În interiorul ţării, oamenii par destul de fanatici în ceea ce priveşte religia lor, manifestându-se o foarte mare împotrivire faţă de non-catolici.

Până la ora 18:30, 100 de persoane îşi ocupaseră locul în Sala Împărăţiei. Fuseseră puse difuzoare în garaj şi în sala de mese. Numărul total de 162 de participanţi i-a bucurat nespus pe misionari. O altă surpriză plăcută a fost faptul că s-au prezentat diapozitive color de la adunarea Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova de pe stadionul Yankee şi s-au făcut şi comentarii odată cu derularea lor. În timp ce oamenii aflaţi înăuntru erau încântaţi de adevărurile ce le erau prezentate şi fericiţi cu privire la perspectivele lumii noi a dreptăţii, unii oameni de afară aveau altfel de sentimente, arătându-şi nemulţumirea că se ţinea o astfel de întâlnire şi încercând să creeze tulburare.

În dimineaţa următoare, pe casa misionară erau notate expresii ca: „Jos cu Iehova!”, „Moarte martorilor lui Iehova!”, „Trăiască Fecioara!”. De asemenea, fuseseră desenate şi cruci pe toată clădirea. Plăcuţa de bronz pe care era scris Salon *del Reino* (Sala Împărăţiei) era zgâriată. Trebuia spălat totul, uşile trebuiau curăţate, iar exteriorul clădirii trebuia făcut să arate prezentabil din nou. Când educaţia religioasă a fost atât de greşită încât oamenii nu ştiu cine este Iehova, ei ajung să facă astfel de lucruri. Traducătorii şi învăţaţii catolici, fie că e vorba de spaniolă sau de orice altă limbă, ştiu că numele Suveranului universului apare în Biblie. În spaniolă, I se spune *Jehová*.

După ce au curăţat pereţii, misionarii au discutat despre problemele lor cu fraţii aflaţi în vizită. În oraşul Bogotá, cu o populaţie de 600 000 de locuitori, ei se întreabă de ce, după opt ani de lucrare, nu au decât o medie de 30 de slujitori creştini ai lui Iehova. Oare e din cauza oamenilor? Oare de vină e teama de guvern? Oare de vină e lipsa de responsabilitate? E greu de înţeles cum gândesc anumiţi oameni, dar s-a ajuns la concluzia că trebuie să continuăm să învăţăm şi să îi aducem la maturitate pe cei care caută dreptatea. A fost încurajator faptul că la întâlnirea din acea seară au participat 91 de oameni cu bunăvoinţă.

ECUADOR

S-a făcut dimineaţă repede şi a sosit timpul ca preşedintele şi secretarul său să se îndrepte spre Quito, Ecuador, unde urma să se ţină o adunare în acea zi, în data de 26 noiembrie. Era o zi înnorată şi, în scurtă vreme, avionul în care se aflau reprezentanţii Societăţii a început să se rotească sus, deasupra norilor. Conform programului, avionul ar fi trebuit să se afle deasupra oraşului Quito. Capitala Ecuadorului e ascunsă într-o vale înconjurată de munţi înalţi, iar pilotul a hotărât că era prea riscant să încerce să aterizeze pe micul aeroport. După ce s-a mai rotit de câteva ori, avionul s-a îndreptat spre vest, iar după o oră şi 15 minute, a aterizat în siguranţă pe aeroportul din Guayaquil. Călătorii noştri au fost duşi repede la un

Cuprins

hotel şi li s-a spus că avionul urma să plece spre Quito în dimineaţa următoare. Această oprire neaşteptată a avut drept rezultat o plăcută vizită din partea misionarilor locali care, fiind înştiinţaţi de către cei din Quito că cei doi călători urmau să aterizeze în Guayaquil, au venit la hotelul unde se aflau.

În dimineaţa următoare, Knorr şi Henschel şi-au continuat călătoria peste vârfurile înalte ale Anzilor şi apoi au traversat frumoasa vale înverzită în care se află Quito, oraşul cu acoperişuri roşii. Doisprezece vârfuri muntoase se înalţă la peste 4 870 m, oraşul însuşi aflându-se la o altitudine de 2 817 m peste nivelul mării. Cotopaxi, cel mai înalt vulcan din lume, se află la doar câţiva zeci de kilometri la sud de Quito. Călătorii au fost întâmpinaţi pe aeroport de o mulţime de participanţi la adunare zâmbitori, bucuroşi că aceştia ajunseseră cu bine în cele din urmă.

Mai era încă o zi de adunare, care a fost dedicată vizitatorilor. Sesiunile de dimineaţă s-au ţinut în Sala Împărăţiei, iar cele de la prânz s-au ţinut la Club Checoesclovaco-Ecuatoriano, unde au fost prezenţi 113 oameni. Două surori zeloase au sosit din Ambato, unde dedică 50 de ore lunar lucrării de mărturie şi conduc 16 studii biblice săptămânale.

Adunarea din Quito face o lucrare constantă. Zece misionari şi 60 de slujitori locali sunt foarte ocupaţi cu predicarea.

Părăsind oraşul Quito, călătorii noştri, Knorr şi Henschel, au ajuns în Guayaquil sâmbătă după-amiază, unde, în spaţioasa Sală a Împărăţiei, au găsit o adunare entuziasmată ce se afla în desfăşurare din ziua anterioară. Numărul participanţilor a urcat la 189, după care a ajuns la 252 de persoane în timpul cuvântării de încheiere ţinută de fratele Knorr, duminică seara.

Cu cinci ani în urmă, când primii misionari au ajuns în Guayaquil, aceştia nu au găsit niciun martor aici. În prezent, aici sunt 80 de persoane ce participă în lucrare. Ei constată că oamenii sunt nerăbdători să primească literatură şi să studieze.

În Ecuador, călătoria între oraşe se face destul de greu din cauză că nu există drumuri, cu toate acestea, 50 de fraţi au reuşit să ajungă în Guayaquil din Manta, Riobamba de Cuenca cu camionul. Câţiva dintre aceştia au fost botezaţi.

După terminarea adunării, fraţii Knorr şi Henschel au petrecut două zile discutând cu misionarii despre problemele locale. În ţară vor fi trimişi mai mulţi misionari care să ajute la expansiunea lucrării.

În toate cele trei ţări există destule dovezi cu privire la activitatea sporită a ierarhiei romano-catolice. Sunt aduşi preoţi din alte ţări, mai ales din Spania, dându-se o luptă pentru deţinerea puterii asupra oamenilor.

Iehova are Societatea Lumii Noi în acţiune, iar reprezentanţii acesteia sunt împrăştiaţi pe tot pământul. Ei nu încearcă să câştige controlul asupra oamenilor folosindu-se de intrigi, ci predică adevărul din Biblie, arătându-le oamenilor care e singura lor speranţă: domnia lui Cristos şi Lumea Nouă. An de an numărul lor creşte tot mai mult, deoarece sunt găsiţi şi învăţaţi tot mai mulţi oameni asemenea oilor, toţi aceştia ajungând la maturitate. Poate că lupta va deveni mult mai aprigă înainte de rezolvarea chestiunii, dar Iehova nu permite nicio umbră de îndoială cu

Cuprins

privire la rezultat. El va înlătura nelegiuirea de pe pământ şi îi va păstra pe cei drepţi pentru viaţă veşnică. În America de Sud tot mai mulţi oameni aşteaptă cu nerăbdare această lume nouă, iar ei nu vor fi dezamăgiţi.

CELEBRAREA CINEI DOMNULUI



DOAR o singură dată apare cu litere roşii în calendarul anului 1954 al martorilor lui Iehova, şi aceasta este 17 aprilie. La acea dată, când soarele apune în spatele orizontului, în vest, fiecare martor al lui Iehova, până la ultimul care poate să o facă, se va aduna cu alţi martori la locul de întâlnire al grupei locale. Anul acesta, peste jumătate de milion de martori împreună cu mai multe sute de mii de oameni cu bunăvoinţă vor fi aşteptaţi să se adune astfel.

De ce să se adune toţi aceşti martori al lui Iehova în 17 aprilie? Fiindcă este şi 14 Nisan. 14 Nisan? Da, după calendarul pe care Iehova Dumnezeu l-a dat naţiunii Israel, prima lună a anului era Nisan sau Abib şi începea cu luna nouă cea mai apropiată de echinocţiul de primăvară sau prima zi de primăvară.—Ex. 12:1, 2.

Vă întrebaţi ce este atât de remarcabil la 14 Nisan? Acea zi a devenit importantă în anul 1513 î.Cr., când Iehova Şi-a făcut un nume prin zdrobirea jugului egiptean de peste poporul Său şi prin eliberarea lor. În acea noapte, izraeliţii au mâncat o „cină" care consta în miel sau ied fript, pâine nedospită şi ierburi amare; şi a fost denumită „cina de paşte" fiindcă îngerul morţii al lui Dumnezeu a cruţat sau a „trecut peste' primul lor născut, în timp ce a nimicit toţi ceilalţi primi născuţi din Egipt; cu alte cuvinte, i-a cruţat cu condiţia îndeplinirii tuturor instrucţiunilor, inclusiv stropirea cu nişte picături de sânge de la miel pe stâlpii uşii şi pe partea de sus a pragului uşii care aparţine casei în care luau cina, şi să rămână înăuntru.—Ex. 12:3-13, *NW*.

Astfel încât să nu uite niciodată ziua memorabilă în care Iehova Şi-a justificat supremaţia, a umilit mândria lui Faraon şi şi-a eliberat poporul din robia egipteană amarnică, Dumnezeu a poruncit ca această cină de paşte să se sărbătorească în fiecare an pe 14 Nisan, iar mai târziu, să fie sărbătorită în cetatea în care Şi-a pus numele, Ierusalim. Astfel, cu vreo cincisprezece secole mai târziu, pe 14 Nisan, anul 33 A.D., găsim treisprezece izraeliţi într-o cameră de sus din Ierusalim, sărbătorind Paştele. Cine erau aceşti treisprezece oameni? Isus Cristos şi cei doisprezece apostoli ai Săi.

Cu toate acestea, nu pentru sărbătorirea Paştelui evreiesc se strâng laolaltă martorii lui Iehova anul acesta, pe Nisan 14, ci mai degrabă pentru a sărbători evenimentele însemnate care au avut loc în acel 14 Nisan din anul 33 A.D., evenimente care întreceau de departe în importanţă chiar şi pe cele care au avut loc

Cuprins

cu 1545 ani înainte în Egipt. Da, 14 Nisan, anul 33 A.D., a văzut numele lui Iehova justificat în sensul că în acea zi Isus Cristos a dat dovadă că un om perfect îşi poate păstra integritatea în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-ar putea aduce Diavolul împotriva Sa, iar în acea zi a fost furnizată jertfa de răscumpărare care a dus la eliberarea, în cele din urmă, a tuturor iubitorilor de dreptate din robia Mai Marelui Faraon, Satan Diavolul, şi din Egiptul antitipic, organizaţia lui. Toate în acea zi? Da, pentru că, după calendarul lui Dumnezeu, ziua începea la apus şi ţinea până la apusul următor.

SEMNIFICAŢIA SIMBOLURILOR

Aşa cum Moise a instituit o sărbătoare aniversară a eliberării izraeliţilor de Egipt chiar în noaptea în care au fost eliberaţi, aşa şi Isus Cristos a stabilit o sărbătoare aniversară a eliberării pe care urma să o ofere în aceeaşi noapte, pe 14 Nisan, anul 33 A.D. Şi în timp ce diferite organizaţii religioase din creştinătate sărbătoresc „cina Domnului" de două sau de patru ori pe an, în fiecare lună, săptămână sau chiar aproape în fiecare zi, totuşi, având în vedere faptul că Paştele, care comemora eliberarea din Egipt, a fost sărbătorit doar o dată pe an şi atunci pe Nisan 14, este logic să tragem concluzia, în lipsa vreunei instrucţiuni care să fie împotrivă, că cina Domnului trebuie sărbătorită tot doar o dată pe an, pe 14 Nisan, pentru a comemora eliberarea oferită prin moartea Mielului antitipic de paşte, Isus Cristos.

După cina de paşte şi după ce Isus l-a alungat pe Iuda, El „a luat pâinea şi, după ce a rostit o binecuvântare, a frânt-o şi a dat-o ucenicilor Săi, zicând: ‗Luaţi, mâncaţi. Aceasta reprezintă corpul Meu.'" (Mat. 26:26; Ioan 13:21-30, *NW*) La care trup se referea Isus aici? La trupul Lui de carne? Nu prea, căci despre el citim că niciun os n-a fost rupt, pe când Isus a frânt pâinea. (Ioan 19:36) Mai degrabă, se referea la trupul Său spiritual, adunarea creştină, care în Scripturi este denumită trupul lui Cristos de mai bine de patruzeci şi cinci de ori. Că aceasta este concluzia corectă este evident din cuvintele lui Pavel: „Pâinea pe care o frângem nu înseamnă oare părtăşie la corpul lui Cristos? Pentru că există o singură pâine, noi, deşi mulţi, suntem un singur corp, căci toţi avem parte de această singură pâine.— 1 Cor. 10:16, 17, *NW*.

Prin împărtăşirea din această pâine, omul zice de fapt: ‗Mărturisesc faptul că sunt un membru al trupului lui Cristos.' Întrucât în Scripturi plămădeala sau fermentul este un simbol al păcatului şi toată pâinea de paşte trebuia să fie fără plămădeală, acest lucru ar descrie faptul că cei care fac parte din trupul spiritual al lui Cristos vor face tot ce le stă în putere ca să stea departe de păcat şi răutate. În continuare, această pâine fără plămădeală este denumită şi „pâinea întristării" pentru că era grea, „mâhnită" cum era, şi le-a amintit izraeliţilor de suferinţele lor în Egipt şi de graba mare în care au plecat din Egipt, atât de mare încât nu au avut timp să îşi pregătească pâinea cum trebuie. Prin urmare, descrie potrivit şi

Cuprins

suferinţa pe care trebuie să o îndure membrele trupului lui Cristos.—1 Cor. 5:6-8; Deut. 16:3; 1 Pet. 2:21, *NW*.

După ce a dat discipolilor pâinea ca să mănânce, Isus, de asemenea, „a luat un pahar şi, aducând mulţumiri, li l-a dat, zicând: ‗Beţi toţi din el; căci acesta reprezintă sângele Meu al legământului, care trebuie să fie vărsat în folosul multora pentru iertarea păcatelor.'" (Mat. 26:27, 28, *NW*) Din moment ce a bea din pahar înseamnă împărtăşirea cu Cristos, arată acest lucru că urmaşii lui Cristos au o parte în oferirea iertării păcatelor prin jertfa lor? Nu, căci Scripturile arată că numai Cristos poate oferi răscumpărarea. (Ps. 49:6-9; Ioan 1:29). Dar urmaşii Săi se pot împărtăşi din băutul din acelaşi pahar pe care l-a băut Isus în sensul că acest pahar reprezintă, de asemenea, voinţa lui Dumnezeu pentru servii Săi, aşa cum s-a rugat Isus în noaptea trădării Sale: „Tată, dacă este cu putinţă, să treacă de Mine paharul acesta. Totuşi, nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu."—Mat. 26:39, *NW*. A se vedea şi Matei 20:22.

Scripturile ne spun că sufletul sau viaţa este în sânge. (Lev. 17:14) Prin urmare, sângele vărsat ar însemna moartea. Deci, cei care beau din pahar la cina Domnului mărturisesc că aşteaptă să moară împreună cu Cristos ca să poată avea parte de învierea Lui. (Fil. 3:7-11). Odată cu sosirea împărăţiei lui Dumnezeu, a bea din fructul viei este, de asemenea, un simbol al împărtăşirii în bucuria lui Cristos.—Mat. 26:29; 25:21, 23, *NW*.

NU TRANSSUBSTANŢIERE

Poate acum nişte buni romano-catolici, care au citit cele de mai spus, vor spune: ‗Dar aţi schimbat Biblia! După Biblia mea, Isus a spus despre pâine şi vin: „Acesta *este* trupul Meu," şi „Acesta *este* sângele Meu.'" (*Knox*) Este adevărat, multe traduceri redau astfel cuvintele lui Isus. Dar sunt şi altele care le redau în mod asemănător cu felul în care o face *Traducerea Lumii Noi*. Astfel, Moffatt foloseşte cuvântul „înseamnă" pentru „este"; C. B. Williams foloseşte „reprezintă" în loc de „este"; în timp ce Weymouth, în nota sa de subsol (*A treia ediţie*) spune: „sau ‗înseamnă', ‗reprezintă' sau ‗simbolizează trupul Meu.' În multe locuri din V.T. şi din N.T. deopotrivă, verbul ‗este' sau ‗sunt,' exprimat sau (ca aici) înţeles, poate fi redat astfel." Printre exemplele pe care le dă Weymouth este cel al pildei semănătorului, în care Isus spune în mod repetat că un lucru „este" altul, cu toate că înseamnă un lucru, „reprezintă" altul. A se vedea Matei 13:36-39.

Da, vorbirea lui Isus era plină de metafore, simboluri; şi nu numai a lui Isus, ci şi a apostolilor Lui. Observaţi cuvintele lui Pavel cu privire la stânca din pustiu din care apa izvora mai departe spre folosul izraeliţilor: „Toţi au băut aceeaşi băutură profetică, izvorâtă din aceeaşi stâncă profetică care îi însoţea, stânca, care era Cristos." (1 Cor. 10:3, 4, *Knox*). A fost acea stâncă, într-adevăr, Cristos? Nu, ci îl preumbrea, îl reprezenta pe Cristos. Acelaşi lucru se întâmplă cu cuvintele lui Isus din noaptea în care a instituit memorialul morţii Sale.

Cuprins

Dacă Isus ar fi vrut să spună că pâinea era trupul Lui real şi că va fi sau avea să fie jertfit în mod repetat, aşa cum afirmă Biserica Romano-catolică în jertfa din timpul liturghiei, nu ar fi zis: „Faceţi acest lucru în jertfirea Mea”? sau, „Jertfiţi-Mă astfel”? Dar, în schimb, a zis: „Faceţi aceasta ca o comemorare a Mea.” (Luca 22:19, *Knox*). Este evident că se referea la faptul că această observare urma să fie în comemorarea jertfei Sale, nu o repetare a ei.

Şi dacă vinul din acea vreme era chiar sângele lui Isus, de ce s-ar referi El la sângele Său ca la cel care urma „să fie vărsat” pentru păcate? (Luca 22:20, *Knox*). În continuare, Isus a spus că nu va mai „bea din fructul viei din nou” până când nu îl va bea iar cu apostolii Săi în împărăţia Tatălui Său. (Mat. 26:29, *Knox*). De ce să se refere la el ca la „acest fruct al viei” dacă era de fapt sângele Lui?

Nici nu a fost nevoie ca Isus să săvârşească un asemenea miracol, ca să nu mai vorbim de dovada că a făcut-o. Ori de câte ori Isus săvârşea miracole, era ca să îi ajute pe cei care aveau nevoie şi ca să aducă cinste Tatălui Său, dar nu era absolut nimic de câştigat din transformarea miraculoasă de către Isus a pâinii şi a vinului în carne şi sânge. În plus, când Isus a schimbat apa în vin la ospăţul de nuntă din Cana, vinul era vin adevărat, dar nu există nicio dovadă că apostolii au mâncat carne şi sânge adevărate.—Ioan 2:1-11.

Cei care susţin că pâinea şi vinul devin în realitate carnea şi sângele lui Cristos la liturghie sunt neconsecvenţi în sensul că vorbesc despre ‗jertfa fără sânge a liturghiei.‘ Cum ar putea fi, într-adevăr, sângele lui Isus şi totuşi o jertfă fără sânge? Şi dacă este o jertfă fără sânge, atunci nu poate ridica păcate, căci Pavel spune clar: „Dacă nu se varsă sânge, nu poate fi nicio iertare a păcatelor.”—Evr. 9:22, *Knox*.

Ni se spune că sfânta liturghie este cea mai înaltă formă de închinare. Nu este ciudat atunci că în toate cele douăzeci şi două de scrisori către creştinii timpurii cina Domnului este menţionată o singură dată (1 Cor. 11:23-33)? Dacă este necesară pentru iertarea păcatelor, nu este, de asemenea, ciudat că Ioan, când vorbeşte despre iertarea păcatelor, nu a pomenit nici măcar o dată de liturghie? (1 Ioan 1:8-10; 2:1, 2, 12, *NW*). Şi cum rămâne cu nevoia preotului de a rosti liturghia? Există un singur cuvânt în Scripturile Creştine Greceşti despre o clasă de preoţi care au fost singurii potriviţi pentru jertfirea trupului lui Cristos în liturghie? Citim despre Isus Cristos ca fiind un mare preot, şi despre toţi creştinii ca fiind o ‗preoţime sfântă şi regală,‘ dar niciunde despre anumiţi creştini care formează o categorie specială de preoţi. (Evrei 8:1; 1 Pet. 2:5, 9, *Knox*) Şi este logic ca Isus Cristos, marele preot, să fie oferit sau jertfit de către ‗sub-preoţi‘ omeneşti imperfecţi? Putem să o privim din ce parte vrem, să insistăm că memorialul morţii Sale pe care a instituit-o Isus Cristos a fost ceva mai mult decât atât nu are sens.

Cuprins

CEI CARE SE ÎMPĂRTĂŞESC ŞI OBSERVATORI

Cartea anuală a martorilor lui Iehova din 1954 spune că în Africa Ecuatorială Franceză 573 de persoane au participat la serviciul Memorialului şi nici măcar unul nu s-a împărtăşit din simboluri. De ce? De fapt, în toată lumea au participat 742 565 la diversele sărbătoriri ale cinei Domnului, şi numai 19 183, sau aproximativ unul din patruzeci, s-a împărtăşit. De ce? Pentru că, deşi toţi cei care se căiesc, se convertesc, exercită credinţă în Iehova Dumnezeu şi în Isus Cristos şi apoi îşi dedică vieţile ca să facă voinţa lui Dumnezeu, şi care trăiesc apoi la înălţimea jurămintelor lor de dedicare, pot fi numiţi, pe bună dreptate, creştini, totuşi doar cei care *pe lângă* toate acestea au o speranţă cerească deşteptată în ei, fiindcă Dumnezeu i-a născut din spiritul Său sfânt ca fii ai lui Dumnezeu, şi apoi i-a uns cu acelaşi spirit ca să fie membri ai trupului lui Cristos, se pot împărtăşi cum se cuvine. Numai aceştia pot lua parte la moartea lui Cristos şi la învierea Lui deopotrivă. Despre aceştia Pavel a scris: „Spiritul însuşi depune mărturie împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Deci dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: da, moştenitori ai lui Dumnezeu, dar comoştenitori cu Cristos, cu condiţia să suferim împreună cu el ca să fim şi glorificaţi împreună cu el.”—Rom. 8:16, 17; 2 Tim. 2:11, 12, *NW*.

Da, din cele 742 565 de persoane care au participat la sărbătoarea Memorialului în 1953, numai 19 183 au declarat că sunt fii spirituali ai lui Dumnezeu. Dar ceilalţi? Ei s-au recunoscut ca „oi” care arată bunătate faţă de fraţii lui Cristos, ca „celelalte oi” care nu fac parte din „mica turmă,” şi ca mulţimea mare, văzută în viziune de Ioan, care stăteau înaintea tronului în contrast cu cei 144 000 de robi pecetluiţi ai lui Dumnezeu, care vor împărţi tronul cu Isus Cristos.—Mat. 25:31-46; Ioan 10:16; Luca 12:32; Apoc. 7:9; 3:21, *NW*.

Atunci de ce participă aceştia la serviciul Memorialului? Datorită poruncii lui Isus şi a interesului lor pentru fraţii lor spirituali. În plus, la cina Domnului, Iehova este preamărit în repovestirea a ceea ce a făcut pentru noi prin Fiul Său când a oferit eliberarea, şi exemplul credincios al lui Isus Cristos este pus în lumină, exemplu pe care toţi creştinii dedicaţi, fie că au speranţe cereşti, fie pământeşti, trebuie să-l urmeze. Este o lecţie pentru preţuirea a ceea ce au făcut Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos pentru noi şi ce se cere de la noi. De aceea se adună în 17 aprilie martorii lui Iehova din lumea întreagă, după apusul soarelui, la Sălile Împărăţiei din localitatea lor.



Cuprins

STABILITATE ŞI PERMANENŢĂ

"De aceea, fiindcă vom primi o împărăţie care nu poate fi clătinată, să avem parte în continuare de bunătate nemeritată, prin care putem să îndeplinim un serviciu sacru pentru Dumnezeu într-un mod plăcut lui, cu teamă sfântă şi cu veneraţie."—Evrei 12:28, NW.

TOŢI oamenii înclinaţi spre ce este drept iubesc ceea ce este *vrednic de încredere şi adevărat*. Studiul nostru anterior a arătat că putem avea o încredere statornică şi de neclintit în Dumnezeul care nu se schimbă şi în Fiul Său, Isus Cristos, care este la fel azi, ieri, şi în veci.' (Mal. 3:6; Evrei 13:8, *NW*). Acest lucru satisface dorinţa din inima noastră ca, în această lume nesigură, să avem ceva stabil şi permanent pe care să putem clădi o speranţă sigură care să fie „ca o ancoră pentru suflet, sigură şi totodată de neclintit." (Evrei 6:19, *NW*). Acea speranţă, potrivit scopului lui Dumnezeu, şi din orice unghi o privim, aşa cum tocmai am discutat, este centrată pe Cristos. El este „piatra de colţ a temeliei" în organizaţia cerească glorioasă, Sion, de preţ înaintea lui Dumnezeu şi de preţ în ochii fiecărui credincios adevărat, „şi cel care îşi pune credinţa în ea nu va fi nicidecum dezamăgit." Aşa cum spune Pavel: „Fiindcă oricât de multe sunt promisiunile lui Dumnezeu, prin el [Isus Cristos] au devenit Da."—1 Pet. 2:6, 7; 2 Cor. 1:20, *NW*.

[2] Cuvintele citate mai sus din Petru au scopul, după cum spune el, să slujească drept încurajare ca să vă determine să „anunţaţi pretutindeni virtuţile celui care v-a chemat din întuneric în lumina Sa minunată." În acelaşi timp, să luăm seama la avertismentul dat, fiindcă apostolul arată în acelaşi context că unii se poticnesc de aceeaşi piatră. De ce se poticnesc? Observaţi atent răspunsul. „Ei se poticnesc pentru că *nu ascultă de cuvânt*." (1 Pet. 2:8, 9, *NW*) Cum s-a menţionat mai sus (¶ 17), nu putem supraestima importanţa cuvântului rostit al lui Dumnezeu, mai târziu însemnat şi cuprins în Scripturi, Cuvântul scris. Acel Cuvânt poate fi pentru binecuvântarea şi încurajarea noastră cele mai bogate, o temelie de neînvins pe care să zidim o credinţă puternică şi o speranţă adevărară, asociate cu bucuriile serviciului silitor şi sacru; sau, după ce am gustat cuvântul drept al lui Dumnezeu şi puterile sistemului care va veni', ne putem permite să devenim leneşi în credinţă şi faptă, ceea ce duce inevitabil la o oprire pe loc şi o cădere, fiindcă mai întâi devenim necredincioşi, apoi neascultători faţă de mesajul evangheliei, şi ne poticnim chiar de lucrurile pe care odinioară le-am primit cu atâta bucurie şi entuziasm. Avem încredere că putem concluziona aşa cum a făcut Pavel: „Acum noi nu suntem cei care dau înapoi spre distrugere, ci cei care au credinţă pentru păstrarea vie a sufletului."—Evrei 6:5; 10:38, 39, *NW*.

[3] Ceea ce face aceste lucruri cu atât mai importante şi mai urgente, din toate privinţele, este faptul că trăim în ziua judecăţii, „zilele din urmă" ale acestui sistem rău, şi „timpul fixat ca judecata să înceapă cu casa lui Dumnezeu." (2 Tim. 3:1; 1 Pet. 4:17, *NW*). Aşa cum arată contextul din Isaia 28:16, scopul pentru care piatra de colţ a temeliei este pusă în Sion este că judecata amănunţită poate fi

Cuprins

săvârşită de îndată, bazată pe măsurile şi unghiurile acelei „pietre încercate.” Observaţi ce urmează imediat: „Şi voi face din justiţie o sfoară de măsurat şi din dreptate un fir de plumb; iar grindina va surpa adăpostul minciunilor şi apele vor îneca ascunzătoarea lor.” (Isa. 28:17, *AS*) Aceasta înseamnă condamnare pentru temeliile vechii lumi, instituţiile şi ziditorii ei, inclusiv dumnezeul lor, Satan Diavolul. O împlinire în miniatură a punerii „pietrei încercate” a avut loc la prima venire, când Isus a intrat călare în Ierusalim şi s-a oferit ca rege, la trei ani şi jumătate după ungerea Sa cu spiritul lui Dumnezeu în Iordan. Este asemănător şi cu punerea aceleiaşi pietre, în încheiere, la a doua venire. La sfârşitul „timpurilor Neamurilor,” în 1914 (A.D.), Cristos a fost împuternicit să înceapă operaţiunile în calitate de rege şi preot, în împlinirea Psalmului 110:2-4, şi cu trei ani şi jumătate mai târziu, în 1918, s-a oferit ca rege pentru toţi cei care declară că sunt poporul Lui. (Pentru o discuţie completă despre Isaia 28, a se vedea numărul nostru din 1 octombrie 1951.)

[4] Altă referire interesantă şi clară este declaraţia apostolului Pavel: „Totuşi, temelia solidă a lui Dumnezeu stă în picioare, având acest sigiliu: ‘Iehova îi cunoaşte pe cei care sunt ai lui‘ şi: ‘Oricine rosteşte numele lui Iehova să înlăture de la el nedreptatea’”. (2 Tim. 2:19, *NW*). Acestea arată, de asemenea, că atunci când Dumnezeu începe judecăţile lui cercetătoare, se arată unde stă fiecare individ. De fapt, împrejurarea care l-a făcut pe apostol să facă acea remarcă a pornit de la faptul că el a menţionat numele a doi oameni care se „abătuseră de la adevăr,” şi care trebuiau demascaţi ca să se ştie cine sunt cu adevărat. (2 Tim. 2:16-18, *NW*). Şi aceeaşi lecţie este subliniată şi mai mult când ne uităm la aluzia şi contextul de la Numerele 16:5, de unde a citat Pavel cele două enunţuri menţionate mai sus. Nu ne face să înţelegem cât de important şi urgent este să primim atât încurajare cât şi avertisment de la declaraţia anterioară a apostolului: „Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului”? (2 Tim. 2:15, *NW*). Remarcaţi, vă rugăm, că nu trebuie numai să ascultăm cu atenţie şi să credem Cuvântul lui Dumnezeu, ci trebuie şi să învăţăm cum să îl *mânuim corect* în propovăduirea şi predicarea lui altora, cu mâinile şi inimile sfinţite.

[5] Poate vă întrebaţi cum cele două citate de la 2 Timotei 2:19 slujesc ca o „pecete” pentru „temelia tare a lui Dumnezeu.” Adevărul este că niciun om nu Îl poate înşela pe Iehova, oricât de mult i-ar putea înşela pe alţii, sau chiar pe ei înşişi. După cum am văzut, organizaţia capitală a lui Dumnezeu se numeşte Sion, organizaţia cerească a cărei piatră unghiulară este Isus Cristos, care a fost încercat şi testat la extrem. Aceeaşi încercare şi disciplinare este aplicată, fără excepţie, tuturor celorlalţi care devin fii ai lui Dumnezeu, aşa cum arată Pavel. (Evrei 12:4-11, *NW*). Oricât de departe i s-a îngăduit lui Satan să meargă, chiar şi până la a încerca să întunece toată chestiunea prin ‘sădirea neghinei în mijlocul grâului,‘ totuşi, când vine timpul fixat, aşa cum, într-adevăr, a venit, ca să înceapă judecata lui Dumnezeu, atunci este lămurit foarte clar că „Iehova îi cunoaşte pe cei care îi aparţin” până la ultimul om. (Mat. 13:25, *NW*). Nu există nici cea mai mică posibilitate, prin urmare, ca cineva să găsească un loc în Sion, aşezat pe temelia sa,

Cuprins

Isus Cristos, sau să se bucure de libertatea cetăţii, dacă, în faptă şi în adevăr, nu a renunţat la nedreptate‘ şi nu a dovedit că s-a dedicat lui Dumnezeu, având plăcere în a face voinţa Lui, fiindcă legea Lui este în inima sa. De aceea, împlinirea celor două citate menţionate mai sus confirmă indiscutabil, sau ratifică (pecetluieşte), marele adevăr fundamental că „temelia tare” şi legală „a lui Dumnezeu stă neclintită.”

TEMELIILE ILEGALE ALE LUMII VECHI

[6] Întrucât, prin natură, dobândim o înţelegere mai deplină a lucrurilor prin logica contrastelor, precum, de exemplu, zilele calde şi încântătoare de primăvară după zilele reci şi întunecate ale iernii, credem că putem, în mod asemănător, spori înţelegerea temeliilor legale ale noii lumi, dacă aruncăm o privire scurtă la temeliile *ilegale* ale lumii vechi. Da, să mergem la rădăcina problemei aşa cum este dezvăluită în Cuvântul lui Dumnezeu; nu contează că mulţi dintre clericii creştinătăţii spun că este doar un mit, sau doar o alegorie. Şi vom încerca din nou să profităm de metoda avocaţilor şi vom spune că sunt două chestiuni înaintea noastră. Una este o chestiune de date, cealaltă este o chestiune de lege. Care sunt datele în acest caz?

[7] Profeţia lui Ezechiel ne spune că unul, mai târziu identificat drept Satan, „dumnezeul acestui sistem”, a fost creat iniţial perfect şi că a avut o poziţie de răspundere drept paznic asupra creaţiei pământeşti. Se spune: „Erai în Eden, grădina lui Dumnezeu; . . . Tu eşti heruvimul uns, ocrotitor.” Apoi se spune: „Ai fost perfect în căile tale din ziua când ai fost creat până când s-a găsit *nedreptatea* în tine.” (2 Cor. 4:4, *NW*; Ezec. 28:13-15). Apoi, profeţia lui Isaia ne spune forma pe care a luat-o această expresie de nedreptate în mintea şi inima lui Satan (Lucifer), cu mii de ani mai târziu, când Babilonul a devenit a treia putere mondială: „Căci tu ziceai în inima ta: Mă voi urca la cer, îmi voi înălţa tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu: . . . Voi fi *ca* [la fel, *Ro*] Cel Prea Înalt.” (Isa. 14:13, 14). Acestea sunt datele iniţiale. Acum, care este aspectul legal?

[8] Acel cuvânt „*nedreptate*” de la Ezechiel 28:15 este cât se poate de însemnat. Conţine ideea de perversitate, o abatere voită de la ceea ce este bine, şi, de asemenea, ideea de răutate, adică, ceea ce este opus legii morale sau divine. În opoziţie cu Satan stă Isus, despre care s-a prezis: „Tu iubeşti dreptatea şi urăşti răutatea.” Dar citarea de către Pavel a acestor versete spune: „Tu ai iubit dreptatea şi ai urât *fărădelegea.*” (Ps. 45:7; Evrei 1:9, *NW*. A se vedea şi *Diaglott* şi *Rotherham*.) Legea exprimată a lui Dumnezeu, sau regula de acţiune, este că toate creaturile trebuie să dea ascultare, din toată inima, într-un spirit de devotament loial faţă de El, drept Creatorul lor binefăcător, aşa cum este ilustrat mereu de singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, numit mai târziu Isus, când S-a născut la Betleem. (Prov. 8:22, 30). Dar, în cel mai evident contrast, Satan şi-a exercitat voinţa liberă perfectă, una dintre posesiunile cele mai preţuite ale fiecărei creaturi

Cuprins

inteligente, şi, în loc să fie un funcţionar credincios şi care se supune legilor în aranjamentul lui Dumnezeu, jucându-şi cu loialitate rolul în păstrarea acelei dintâi lumi drepte călăuzită în direcţia bună, în oferirea întregii închinări şi ascultări lui Iehova, el a luat acum calea de acţiune opusă şi *ilegală*. În urmarea acelei căi de acţiune trufaşe, rebelă şi dispreţuitoare, el a căutat să întoarcă spre el închinarea şi slujirea omului, şi a devenit cel care instigă la tot ce este fărădelege. El a devenit complet nedemn de încredere şi complet necredincios faţă de însărcinarea lui sacră.

[9] Acum haideţi să vedem cum a pus Satan aceeaşi ispită înaintea primei perechi de oameni, observând atât datele, cât şi legea. Înregistrarea de la Geneza 3 povesteşte cum, mai întâi Eva, apoi Adam, şi-au folosit libertatea perfectă de alegere şi au nutrit, cu bună ştiinţă, ca o fărâmă îmbietoare, gândul de a fi independenţi de supunerea faţă de Iehova şi legile Lui. Ei au dorit dreptul de a-şi trăi viaţa în felul lor, şi să îşi facă singuri legile. Dumnezeu a stabilit o singură poruncă simplă pentru a testa ascultarea omului. Ei nu aveau voie să mănânce din fructul unui anumit pom. Ei aveau diversitate din belşug înaintea lor şi nu exista nici cea mai mică nevoie de a se apropia de acel pom. De asemenea, li s-a spus clar care este pedeapsa pentru neascultare, şi anume, moartea, nimicirea completă din viaţă (nu păstrarea vieţii în chinuri veşnice, ţineţi minte). Când Satan a abordat-o pe Eva, folosind şarpele ca purtător de cuvânt, remarcaţi că primul lucru pe care l-a făcut a fost să pună la îndoială veridicitatea cuvântului spus al lui Dumnezeu. Ca să parafrazăm, Satan i-a spus Evei: „V-a spus Dumnezeu că veţi muri cu siguranţă dacă nu ascultaţi? Dumnezeu nu v-a spus adevărul. Nu veţi muri cu siguranţă, căci Dumnezeu ştie, cu toate că nu v-a spus, că în ziua în care veţi mânca din fructul oprit vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, veţi cunoaşte binele şi răul, adică, veţi putea hotărî singuri ce este bine şi ce este rău.“ (Gen. 3:1-5) Şi li s-au deschis ochii? Da, dar nu la ceea la ce se aşteptau. Ochii li s-au deschis la înţelegerea groaznică a sentimentului de vină. Ei au fost extrem de conştienţi că nu îndrăznesc să apară înaintea Creatorului lor în starea lor stricată şi dezgolită. Din propria lor voinţă au prins ocazia de a ieşi pe aceeaşi ilegală cale de acţiune a neascultării şi independenţei trufaşe, la fel ca Satan, şi cu acelaşi rezultat de a fi găsiţi vinovaţi de fărădelege şi vrednici de moarte.

[10] Această analiză a rădăcinii problemei nu aruncă o rază mare de lumină asupra situaţiei actuale a lumii şi a spiritului predominant? Nu găsim naţiunile din lumea întreagă stăruind mai mult ca niciodată asupra drepturilor lor suverane şi independente? Şi nu este adevărat, şi adesea afirmat, că, în general, în rândul oamenilor din ziua de azi există mai mult egoism decât chiar şi cu o generaţie în urmă? Nu este scuza preferată pentru negarea atenţiei către mesajul biblic din ziua de azi adesea exprimată în cuvinte de genul: „Nu am nevoie de nicio literatură biblică. Sunt bine. Nu merg la biserică prea des, dar cred într-un trai decent şi în a nu face niciodată rău cuiva. Aceasta este religia mea şi nu văd cum se poate aştepta cineva să facă mai mult“? Da, acelaşi spirit independent ca primii părinţi ai familiei omeneşti, dreptul de a-ţi trăi viaţa în felul tău, fără să se bage nimeni. Desigur, există dovezi suficiente care să arate că întreaga structură a „sistemului

Cuprins

rău de acum” nu este în armonie cu Dumnezeu, în ciuda afirmaţiilor sale, şi că temeliile lui sunt întru totul ilegale, bineînţeles, şi, prin urmare, se îndreaptă cu paşi siguri spre distrugere. Întocmai cum a zis Isus, această lume poate fi „asemănată cu un bărbat nechibzuit, care şi-a zidit casa pe nisip. A căzut ploaia, au venit inundaţiile, au suflat vânturile şi au lovit casa aceea şi ea s-a prăbuşit. Şi mare i-a fost căderea!— Pe scurt, chestiunea este exprimată foarte convingător în următoarea profeţie: „Pământul este, de asemenea, stricat de locuitorii lui; fiindcă au *încălcat legile*, au nesocotit poruncile, au călcat legământul veşnic. De aceea a înghiţit blestemul pământul, iar cei care locuiesc pe el sunt găsiţi *vinovaţi*: de aceea sunt mistuiţi locuitorii pământului şi puţini oameni au rămas.”—Gal. 1:4; Mat. 7:26, 27, *NW*; Isa. 24:5, 6, *AS*.



ZIDITORI ÎNŢELEPŢI AI ÎMPĂRĂŢIEI

[11] Când ne îndepărtăm de imaginea întunecată, cât de adânc impresionaţi suntem de bunătatea nemeritată a Dumnezeului nostru care ni se arată cu generozitate. Semnele care îi fac pe oameni să „leşine de frică” atunci când văd că astfel de profeţii ca cea pe care tocmai am menţionat-o se apropie de împlinire, aceleaşi semne ne fac să ne bucurăm, cum a spus Isus: „Dar când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicaţi-vă şi înălţaţi-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie. … când veţi vedea aceste lucruri întâmplându-se, să ştiţi că împărăţia lui Dumnezeu este aproape.” (Luca 21:26-31, *NW*). Este într-adevăr o zi mare şi fericită pentru cei ai căror ochi sunt deschişi la adevăr şi care îşi văd privilegiul de a face acei paşi care le îngăduie să ia parte împreună cu poporul devotat al lui Dumnezeu în serviciul sacru al Împărăţiei, sub îndrumarea organizaţiei Sale, Sion. Acestora nu li se oferă numai bucuria de a crede şi a înţelege Cuvântul spus şi scris al lui Dumnezeu, ci, ca martori ai lui Iehova, ei sunt împuterniciţi să-i rostească şi să-i publice cuvintele, aşa cum este exprimat minunat în acea făgăduinţă convingătoare: „Şi Mi-am pus cuvintele în gura ta, şi te-am acoperit cu umbra mâinii Mele, ca să pot planta ceruri şi să pun temeliile pământului, şi să spun Sionului: Tu eşti poporul Meu.” (Isa. 51:16, *AS*). O astfel de promisiune devine moştenirea noastră legală.

[12] Când Pavel ajunge la punctul culminant al scrisorii sale lungi către Evrei, el, de asemenea, deschide subiectul stabilirii Împărăţiei. „V-aţi apropiat de un munte, Sion, şi de un oraş al Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc,” scrie el. Apoi, el avertizează încă o dată, punând accentul pe cuvântul rostit extrem de

Cuprins

important al lui Dumnezeu: „Aveţi grijă să nu-l respingeţi pe cel care vorbeşte.” De fapt, cuvântul rostit al lui Dumnezeu este subiectul care se repetă în toată scrisoarea apostolului, de la cuvintele de început încolo. În final, ajungem la cuvântul lui cel mai încurajator, dar nu fără avertisment, când scrie: „De aceea, fiindcă vom primi o împărăţie care nu poate fi clătinată, să avem parte în continuare de bunătate nemeritată, prin care putem să îndeplinim un serviciu sacru pentru Dumnezeu într-un mod plăcut lui, cu teamă sfântă şi cu veneraţie.” Şi aceasta nu este numai pentru încurajarea celor care au speranţă cerească, fiindcă *toate* oile care sunt puse astăzi de Regele Isus Cristos „la dreapta Lui” sunt invitate să „moştenească împărăţia pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.”—Evrei 12:22, 25, 28; Mat. 25:34, *NW*.

[13] Fiecare dintre noi să ia seama să zidească în mod silitor şi cu înţelepciune pe „piatra unghiulară de temelie” a Împărăţiei. (1 Cor. 3:11-13, *NW*). Pe de-o parte, nu o luaţi înaintea lui Iehova şi a organizaţiei Lui şi nu luaţi singuri hotărâri despre cum să oferiţi un serviciu plăcut şi sacru, fiindcă veţi fi în pericol să acţionaţi *abuziv*, aşa cum spun avocaţii, cu alte cuvinte, să vă depăşiţi limitele legale. Pe de altă parte, să nu deveniţi leneşi şi dezordonaţi în serviciul Împărăţiei. Nu veţi zidi nimic vrednic dacă faceţi aşa, căci „prin lene se lasă grinda; şi prin trândăvia mâinilor plouă în casă.” Nu, „nu fiţi delăsători în activitatea voastră, ci fiţi înflăcăraţi de spirit.‘—Ecl. 10:18, *AS*; Rom. 12:11, *NW*.

[14] În concluzie, vă cerem să analizaţi acest punct de vedere. Iehova a dat ca garanţie cuvântul *Lui* al promisiunii extrem de important. În timp ce continuaţi să aflaţi tot mai multe din adevăr prin studiul Cuvântului Lui, nu sunteţi mişcaţi, oare, spre o preţuire mai mare a mărimii uimitoare a îngrijirii Lui, făcută pentru binele nostru? Nu v-a condus aceasta la a răspunde invitaţiei Lui: „Fiule, dă-Mi inima ta”? (Prov. 23:26, *AS*). Este privilegiul vostru să răspundeţi prin a da ca garanţie cuvântul *vostru* al promisiunii şi să faceţi un jurământ de dedicare. În ceea ce vă priveşte, în mod personal, acesta este cuvântul cel mai important pe care îl puteţi da. Ţineţi-l! Cinstiţi-l! Trăiţi la înălţimea lui!

[15] Nu vă găsiţi o scuză spunând că nu aveţi nicio speranţă să faceţi parte din sămânţa lui Avraam, cu perspectiva de a lua parte alături de Cristos la tronul ceresc. Nu vă doriţi enorm să vă bucuraţi de binecuvântarea lui Dumnezeu? Păi, nu veţi primi nicio binecuvântare, nici ca parte a seminţei lui Avraam, nici ca parte a „tuturor familiilor de pe pământ,” dacă nu arătaţi acelaşi fel de credinţă şi ascultare voită, în spiritul adevăratei închinări şi adevăratului devotament, ca Avraam. Nu îngăduiţi să fiţi înşelaţi, sau speriaţi, de către Diavol, care „dă târcoale ca un leu care răcneşte, căutând să devoreze pe cineva. Dar împotriviţi-vă lui, tari în credinţă.”—Gen. 12:3, *NW*; 1 Pet. 5:8, 9, *NW*.

[16] De aceea, facem cel mai puternic apel posibil la voi, să fiţi ca părintele Avraam şi să arătaţi acelaşi fel de sârguinţă până la capăt, în timp ce aveţi siguranţa deplină a speranţei de a moşteni acele binecuvântări care se revarsă din cetatea care are temelii reale, tari şi legale. Acele binecuvântări vă fac semn acum. Ascultaţi!

Cuprins

[17] „Şi am văzut un cer nou şi un pământ nou, căci cerul de odinioară şi pământul de odinioară trecuseră, iar marea nu mai era. Am văzut şi oraşul sfânt, Noul Ierusalim, care cobora din cer, de la Dumnezeu, pregătit ca o mireasă împodobită pentru soţul ei. Atunci am auzit un glas puternic de la tron care zicea: ‟Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi popoarele sale. Şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut. Cel ce stătea pe tron a zis: ‟Iată! Eu fac toate lucrurile noi!‘ Şi mai zice: ‟Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt *demne de încredere şi adevărate*!‘”—Apoc. 21:1-5, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum şi prin cine a furnizat Dumnezeu o temelie sigură pentru speranţă?
2. În ce fel serveşte ca încurajare „piatra din capul unghiului de la temelie”, dar cărui avertisment trebuie să i se dea atenţie?
3. Cum descoperă profeţia scopul servit de „piatra încercată” cu privire la judecată, şi la ce timp anume?
4. Ce referire asociată a făcut Pavel, şi ce este demonstrat astfel?
5. Cum servesc precum o „pecete” cele două citate din 2 Timotei 2:19?
6. Prin observarea cărui contrast putem dobândi o apreciere mai profundă despre lumea nouă?
7. Unde şi cum sunt descrise poziţia originală şi devierea lui Satan?
8. Ce însemnătate exprimă cuvântul „nelegiuire”? Ce contrast se vede, referitor la aceasta, între Satan şi Isus?
9. Cum a pus Satan o ispită asemănătoare înaintea Evei şi a bărbatului ei, şi cu ce rezultat?
10. Cum aruncă această recapitulare lumină asupra situaţiei actuale din lume şi asupra spiritului ei?
11. De ce această zi de necaz este una măreaţă şi fericită pentru poporul devotat al lui Dumnezeu?
12. La ce punct culminant ajunge Pavel în scrisoarea sa către evrei, urmărind ce temă?
13. Ce trebuie să fim atenţi să evităm, pe măsură ce zidim pe singura temelie?
14. Care este cel mai important cuvânt pe care îl putem da lui Iehova?
15. Ce este indispensabil din partea noastră pentru a primi binecuvântarea lui Dumnezeu?
16,17. Ce apel final este făcut şi ce mare încurajare ne este dată pentru a răspunde la acesta?

Cuprins



• La ce se referă cele scrise în Geneza 6:6: „DOMNUL S-a căit că a creat omul pe pământ”? – Y.J., Nigeria

„S-a căit” e tradus din rădăcina cuvântului evreiesc *na·hham'*, care are mai multe înţelesuri. Conform mai multor dicţionare, unele dintre aceste înţelesuri sunt: a gâfâi, a suspina, a regreta, a se căi, a jeli sau a simţi milă sau compasiune, a consola sau a mângâia, a se elibera sau uşura (de duşmani). Cuvântul e folosit în diferite scripturi cu aceste înţelesuri diferite, semnificaţia fiind dată de context. Versetul aici în cauză face referire la momentul în care Iehova a remarcat răutatea omului şi a hotărât să-i distrugă pe răufăcători printr-un potop global. O traducere modernă exactă redă textul, în contextul acestuia, după cum urmează: „Iehova a văzut că răutatea omului era foarte mare pe pământ şi că orice înclinaţie a gândurilor inimii lui era tot timpul numai spre rău. Şi lui Iehova i-a părut rău că-i făcuse pe oameni pe pământ şi s-a mâhnit în inima lui. Astfel, Iehova a zis: ‘Am să-i şterg de pe faţa pământului pe oamenii pe care i-am creat, de la om până la animalul domestic, până la târâtoare şi la creaturile zburătoare din ceruri, fiindcă îmi pare rău că i-am făcut‘. Dar Noe a găsit favoare în ochii lui Iehova.” – Gen. 6:5-8, *NW*

Iehova niciodată nu are ocazia să se căiască aşa cum se căiesc oamenii când se întristează pentru greşelile făcute, arătând că se vor schimba şi vor renunţa la o cale greşită de acţiune. Căile lui Iehova sunt corecte, iar perfecţiunea Sa exclude orice posibilitate de a greşi. Spre deosebire de oameni, El Îşi ţine întotdeauna cuvântul, Îşi împlineşte întotdeauna scopul şi Îşi respectă întotdeauna principiile. Cu privire la aceste lucruri, El nu se schimbă. (Num. 23:19; 1 Sam. 15:29; Isa. 14:24; 46:11; Ezec. 24:14; Mal. 3:6; Iac. 1:17). E posibil ca El să-Şi schimbe calea de acţiune faţă de oameni sau naţiuni dacă şi aceştia se schimbă, iar astfel calea Sa de acţiune nu mai este necesară sau potrivită, sau Îşi poate schimba calea de acţiune, exercitându-şi mila. (1 Sam. 15:11; Ps. 106:44,45; Ier. 18:7-10; Iona 3:10) El se poate „căi” în sensul semnificaţiei originalului ebraic, care se referă la a simţi milă sau compasiune; dar niciodată nu e vorba de sentimentul uman de căinţă cauzată de vreo greşeală sau ticăloşie.

În Geneza 6:6, o traducere exactă arată că El „a regretat că i-a creat pe oameni pe pământ”. Iehova Dumnezeu se reprezintă deseori ca având emoţii omeneşti pentru a-Şi face reacţiile uşor înţelese de către oameni. După cum arată multe scripturi, El poate simţi regrete, după cum poate simţi şi supărare, mânie, provocare, indignare, bucurie, zâmbet, dezgust pentru răufăcători şi alte reacţii ale oamenilor. În cazul din Geneza 6:6, Iehova a simţit regret pentru faptul că oamenii au urmat o cale de acţiune greşită şi că toate înclinaţiile minţii lor erau numai spre rău. El Şi-a simţit inima rănită când a văzut că oamenii ce veniseră în existenţă în

Cuprins

urma lucrării Sale creatoare se întorceau mereu spre rău. Aşadar, El regreta că astfel de oameni veniseră în existenţă pe pământ şi pentru a scăpa sau a se elibera de această durere din inimă, Iehova a hotărât să-i nimicească pe aceşti păcătoşi de pe faţa pământului. Aşa cum oamenii credincioşi Îi pot aduce bucurie în inima lui Iehova, cei răi pot şi chiar I-au rănit inima. (Prov. 27:11; Luca 15:7). Aşa cum oamenii răi de dinainte de potop L-au făcut pe Iehova să regrete, tot astfel şi faptele ticăloase făcute acum, înainte de Armaghedon, îi fac pe oamenii cu bunăvoinţă să suspine şi să geamă deoarece ei susţin cauza lui Dumnezeu şi Îi respectă numele. – Gen. 6:6; Ezec. 9:4.

Iehova nu îşi găseşte plăcere în moartea păcătoşilor, aşa că a regretat când a văzut că era nevoie să-i execute şi L-a întristat faptul că a trebuit să folosească potopul. Însă Iehova nu a regretat faptul că a creat pământul şi a intenţionat ca acesta să fie locuit. El nu a regretat că a creat oamenii ca să se înmulţească şi să umple pământul. Faptul că regretul Său era doar faţă de cei ce rezultaseră din creaţia Sa şi care deveniseră răi în mod incorigibil e dovedit prin faptul că Noe a găsit favoare în ochii lui Iehova. Noe umbla cu Dumnezeu. Iehova nu a regretat că l-a creat pe el, iar faptul că i-a păstrat pe Noe şi pe membrii credincioşi ai casei lui şi le-a emis din nou mandatul de a umple pământul arată că Iehova nu a regretat că făcuse pământul şi oamenii de pe el, ci că nu renunţase la scopul Său de a umple pământul cu persoane drepte. Dacă Iehova ar fi regretat că a creat omul, în primul rând, folosindu-se de potop pentru a scăpa de acest regret, atunci ar fi distrus toţi oamenii de pe pământ. Însă faptul că a păstrat nişte oameni arată că regretul Său era doar faţă de cei care gândiseră şi acţionaseră greşit, căci numai aceştia au fost eliminaţi prin potop.

• La pagina 84 a cărţii *Aceasta înseamnă viaţa veşnică* scrie că Xerxes I a fost urmat pe tronul Persiei de către Artaxerxes al III-lea. Nu cumva era vorba de Artaxerxes I? – J.C., Canada

În publicaţiile Turnului de Veghere, la acest Artaxerxes s-a făcut referire ca Artaxerxes al III-lea din următorul motiv: magul impostor Smerdis, care a ocupat tronul Persiei pentru mai puţin de opt luni (în anul 522 î.Cr.) e numit în limba greacă *Arthasastha*‘, tradus de obicei prin *Artaxerxes.* Prin urmare el a fost primul Artaxerxes. (Ezra 4:7-24). În *Septuaginta* greacă se vorbeşte mai departe despre soţul regal al Esterei ca fiind „Artaxerxes”, care era de fapt Xerxes cel Mare şi care era astfel al doilea Artaxerxes. (Estera 1:1). Următorul, la care se face referire de obicei ca fiind Artaxerxes I, este al treilea Artaxerxes, fiind cel cu care a avut de a face Neemia. Iată ce scrie în *Enciclopedia* lui McClintock & Strong, volumul I, pagina 440, coloana I, despre el: „El este acelaşi cu *al treilea* Artaxerxes, împăratul persan care în al douăzecilea an al domniei sale i-a permis lui Neemia să meargă în Ierusalim pentru promovarea obiectivelor exclusiv naţionale, care l-a numit guvernator peste poporul său şi căruia i-a îngăduit să rămână acolo timp de 12 ani (Neem. 2:1; 5:14).” Trebuie evitată, aşadar, orice confuzie potrivit căreia succesorul lui Xerxes cel Mare este numit Artaxerxes al III-lea.

Cuprins

E MAI BINE SĂ FII IMORAL DECÂT UNUL DINTRE MARTORII LUI IEHOVA?

Afirmaţia organizaţiei romano-catolice din Statele Unite că ea crede că salvarea poate fi obţinută şi în afara bisericii sale se împacă destul de greu cu afirmaţiile făcute de către purtătorii săi de cuvânt în alte părţi ale lumii. De exemplu, la sfârşitul anului 1952, în St. Hyacinthe, Quebec, unul dintre martorii lui Iehova a început un studiu biblic cu un poliţist şi soţia sa. La scurt timp, soţia a început să participe la întâlnirile de la Sala Împărăţiei, dar soţul a lipsit de la câteva de teamă să nu-şi piardă serviciul. După două luni de studiu, au început să fie persecutaţi.

Prin intermediul ridiculizării, poliţia oraşului a încercat să-l determine să-şi schimbe părerea, iar unul dintre poliţişti, proprietarul său, l-a ameninţat că îl va da afară din casă dacă va mai îngădui vreunui martor al lui Iehova să îl mai viziteze vreodată. Părinţii săi şi alţi membri ai familiei i-au scris scrisori lungi în care l-au implorat să înceteze să mai studieze cu martorii lui Iehova. El le-a dat replici minunate tuturor, explicându-le din scripturi ce credea acum şi de ce nu mai putea accepta învăţăturile Bisericii Catolice.

El a fost vizitat la locul de muncă de către un preot care îl cunoştea de mulţi ani. Preotul a petrecut câteva ore încercând să-l convingă să înceteze a mai studia cu martorii lui Iehova. El l-a avertizat că avea să-şi piardă slujba şi prietenii şi că avea să aducă ruşine asupra familiei catolice. Poliţistul l-a întrebat pe preot dacă viaţa sa de dinainte, când era catolic, era mai bună, ieşind în oraş, bând, plimbându-se şi altele asemenea. Preotul i-a răspuns că era mai rău să fie unul dintre martorii lui Iehova. Însă argumentele preotului au fost zadarnice, aşa cum au fost şi ameninţările poliţiştilor sau rugăminţile rudelor.

O relatare asemănătoare a fost primită de la unul dintre misionarii Turnului de Veghere din Santa Lucia, B.W.I. Acolo, un anumit preot catolic are spioni şi de câte ori un catolic intră în Sala Împărăţiei a martorilor lui Iehova, preotul trimite doi oameni să-l interogheze pe catolicul a cărui curiozitate l-a provocat să calce pe teren interzis. Doi astfel de spioni au abordat-o recent pe o femeie care manifestase un oarecare interes faţă de martorii lui Iehova şi a participat la întâlnirea lor.

Nefiind deloc intimidată de către discuţia lor aparent întâmplătoare cu privire la lucrarea martorilor lui Iehova, femeia cu bunăvoinţă le-a spus răspicat: „Da, am participat la întâlnirile martorilor lui Iehova şi voi continua să o fac. Pentru prima dată în viaţă dobândesc o înţelegere a Bibliei. Voi vă aflaţi aici pentru a mă împiedica să capăt această cunoştinţă. Dacă mi-aş fi petrecut noaptea la o petrecere sau având un comportament imoral, dacă m-aş fi îmbătat, nu m-aţi fi vizitat, nu aţi fi fost interesaţi de binele meu; însă fiindcă am participat la o adunare de studiu biblic, vă arătaţi îngrijoraţi. Voi cunoaşteţi situaţia existentă în şcoala parohială locală, câteva fete fiind exmatriculate deoarece au rămas

Cuprins

însărcinate, dar acest lucru nu vă interesează. Nu sunteţi preocupaţi decât atunci când cineva încearcă să afle adevărul despre Cuvântul lui Dumnezeu.”

Cu adevărat, atitudinea unora este: E mai bine să fii imoral decât unul dintre martorii lui Iehova.

TURNUL de VEGHERE

1 APRILIE 1954 Nr. 7

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PREOŢIA REGALĂ - Pag.227

ŢINEŢI TARE LA ÎNCREDEREA VOASTRĂ? - Pag.235

ARE DUMNEZEU AMESTEC ÎN RĂZBOAIELE OMULUI? - Pag.237

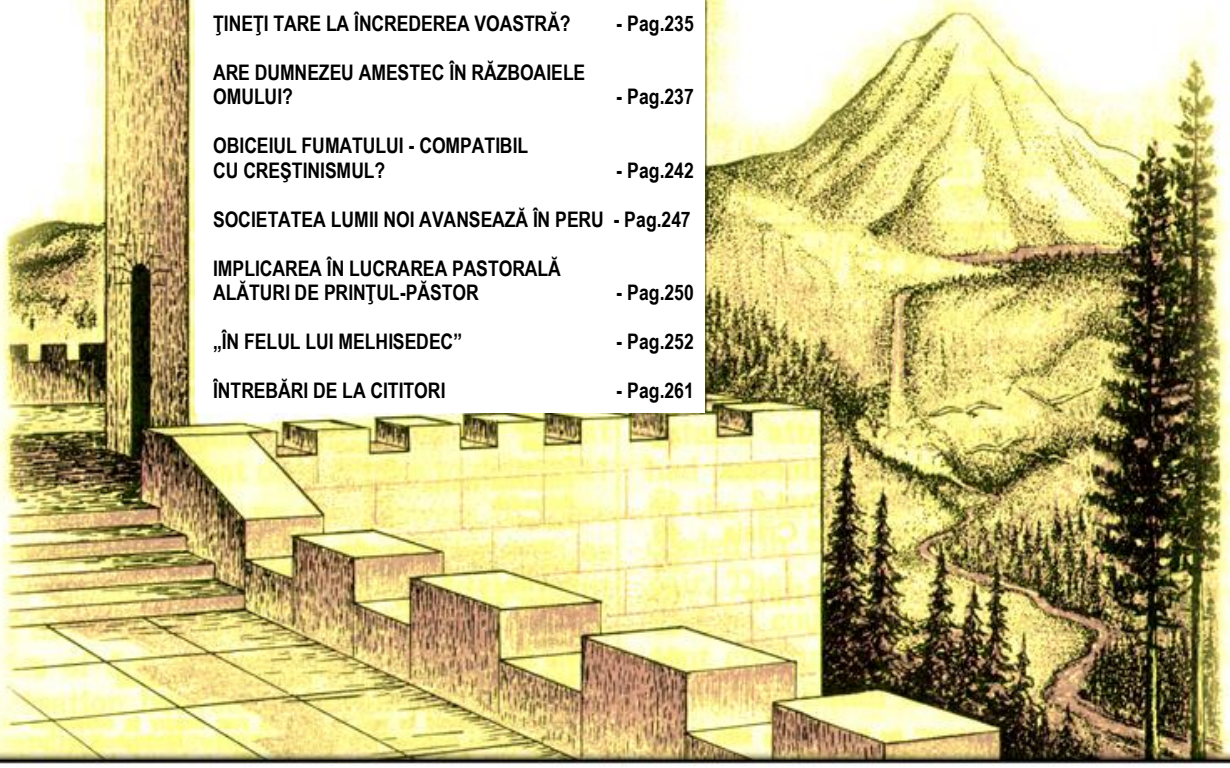
OBICEIUL FUMATULUI - COMPATIBIL CU CREŞTINISMUL? - Pag.242

SOCIETATEA LUMII NOI AVANSEAZĂ ÎN PERU - Pag.247

IMPLICAREA ÎN LUCRAREA PASTORALĂ ALĂTURI DE PRINŢUL-PĂSTOR - Pag.250

„ÎN FELUL LUI MELHISEDEC" - Pag.252

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.261



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

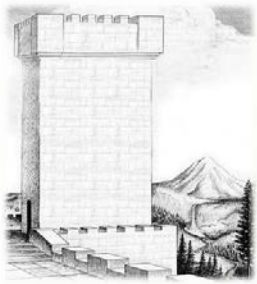
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Aprilie 1954 **Nr 7**

PREOȚIA REGALĂ

„Fericit şi sfânt este cel ce are parte de prima înviere. Asupra lor moartea a doua nu are autoritate, ci ei vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos şi vor domni ca regi cu el în cei o mie de ani.”
—Apoc. 20:6, NW.

MEMBRII acestei preoţii regale sunt slujitorii lui Iehova ce oficiază în organizaţia sa universală şi pentru ei va fi un mare serviciu să guverneze o mie de ani ca regi, împreună cu Isus Cristos. Aceasta va fi o guvernare din cer a locuitorilor pământului care vor locui sub împărăţia lui Dumnezeu. Stabilirea şi funcţionarea acestei preoţii regale aduce speranţe oamenilor tuturor naţiunilor că Dumnezeul lor este Iehova şi că există speranţa împăcării cu el. Preoţia regală este formată din Isus Cristos, Marele Preot şi subpreoţi în număr de 144 000. Aceasta va fi o preoţie veşnică „în felul lui Melhisedec”. (Evrei 5:6, *NW*) Fericirea şi sfinţenia aparţin celor care se numără în acest ordin al preoţilor, căci ei au parte de „prima înviere” şi asupra lor „a doua moarte nu mai are autoritate”. În timpul domniei acestei împărăţii a preoţilor, pacea, fericirea şi viaţa vor veni pentru toţi oamenii care sunt binecuvântaţi să fie supuşi Regelui-Preot al Noii Lumi a lui Iehova.

[2] Scripturile arată în Apocalipsa 20:6 că vor fi două clase: conducătorii şi cei conduşi. Indiferent de clasa căreia fiecare speră să-i aparţină, ascultarea şi loialitatea faţă de adevăr sunt cerinţe constante. Membrii potenţiali ai preoţiei regale trebuie să păstreze o viziune clară şi o speranţă vie, şi să facă în totalitate voinţa lui Dumnezeu. Cei care speră într-o viaţă veşnică pe pământ în noua lume teocratică sunt dornici să afle cerinţele şi loialitatea corpului regal al preoţilor care trebuie să conducă o mie de ani, şi să înveţe să fie credincioşi. Cei unşi sunt fericiţi să afle scopul lui Iehova de a binecuvânta şi a dărui viaţă milioanelor de fiinţe umane. Astfel, cei care aşteaptă să trăiască pe pământ pentru totdeauna vor fi fericiţi să afle despre preoţia regală căreia îi vor fi supuşi.

Cuprins

[3] Scopul lui Iehova de a avea o împărăţie de preoţi a fost arătat poporului său tipic Israel la Muntele Sinai. Moise a fost inspirat să le spună: „Şi acum, dacă veţi asculta cu atenţie de glasul meu şi dacă veţi respecta legământul meu, veţi deveni proprietatea mea specială dintre toate popoarele, fiindcă tot pământul este al meu. Veţi fi o împărăţie de preoţi şi o naţiune sfântă pentru mine”. (Ex. 19:5, 6, *NW*). Israel trebuia să fie o împărăţie sacră sub Iehova, o teocraţie adevărată, o naţiune regală, ce trebuia să trăiască după regulile şi riturile Celui Prea Înalt. Cuvântul „împărăţie”, aşa cum este folosit în acest verset, are sensul de regalitate, dinastie, suveranitate. Aceasta însemnă că Iehova a plănuit o rasă regală, preoţească, o dinastie de preoţi, fiecare membru având calificările şi atributele regilor şi preoţilor.

[4] Poporul Israel era nemulţumit şi a cerut judecătorului Ghedeon să guverneze ca rege. Ghedeon a răspuns: „Eu nu voi guverna peste voi şi nici fiul meu nu va guverna peste voi. Iehova va guverna peste voi”. (Jud. 8:23, *NW*) Pe vremea lui Samuel bătrânii lui Israel i-au zis: „Dă-ne un rege ca să ne judece ca toate naţiunile. Dar lucrul acesta nu a plăcut lui Samuel. … Atunci Iehova i-a zis lui Samuel: ... nu pe tine te-au respins, ci pe Mine m-au respins.” (1 Sam. 8:5-7, *AS*). În mod tipic Israel era împărăţia lui Iehova, dar ei au fost necredincioşi şi neascultători. Mai târziu, când Iehova l-a trimis pe fiul său Isus Cristos la ei, moştenitorul Împărăţiei, aceştia l-au respins pe el, Piatra din Sion. Casa tipică a lui Israel a pierdut din vedere scopul lui Iehova, şi se construia împotriva voinţei lui Dumnezeu. Isus le-a spus: „Piatra pe care au respins-o zidarii a devenit piatra din capul unghiului; de la Iehova a venit lucrul acesta şi este minunat în ochii noştri? Iată de ce vă spun: Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unei naţiuni care va face roadele lui.” – Mat. 21:42, 43, *NW*.

VESTEA BUNĂ PENTRU NAŢIUNI

[5] Respingerea naţiunii Israel de către Iehova şi faptul că a luat Împărăţia de la ei a deschis uşa pentru oamenii naţiunilor de a avea minunatul privilegiul de a deveni o parte din naţiunea preoţească. Corneliu a fost primul dintre neamurile necircumcise, şi Petru i-a spus când l-a vizitat: „Şi le-a zis: ‘Voi ştiţi bine că unui iudeu nu-i este permis să se însoţească cu un om de altă rasă sau să se apropie de el. Totuşi, Dumnezeu mi-a arătat că nu trebuie să numesc pângărit sau necurat pe niciun om. … Cu adevărat, înţeleg că Dumnezeu nu este părtinitor, ci, în orice naţiune, omul care se teme de el şi practică dreptatea este primit de el’.” (Faptele 10:28-35, *NW*). Pavel a fost împuternicit să meargă la naţiuni, aşa cum Isus i-a zis: „Du-te, pentru că omul acesta este un vas pe care l-am ales să-mi ducă numele la naţiuni, la regi şi la fiii lui Israel!” Şi din nou, evreilor: „Vorbind cu îndrăzneală, Pavel şi Barnaba au zis: ‘Vouă trebuia să vi se spună mai întâi cuvântul lui Dumnezeu. Dar, pentru că voi îl respingeţi şi nu vă consideraţi demni de viaţă veşnică, iată că ne întoarcem spre naţiuni. De fapt, Iehova ne-a dat poruncă prin aceste cuvinte: ‘Te-am pus ca lumină a naţiunilor, ca să fii o salvare până la marginile pământului’.”—Faptele 9:15; 13:46, 47, *NW*.

Cuprins

[6] Naţiunilor, Pavel le-a scris: „Este scris: ‘De aceea în mod deschis te voi recunoaşte [Iehova] printre naţiuni şi îţi voi lăuda numele.’ Şi din nou el spune: ‘Bucuraţi-vă, naţiuni şi popoare.’ Şi din nou: Lăudaţi-l pe Iehova, naţiuni.” Colosenilor, Pavel le-a spus: „Doar dacă, bineînţeles, rămâneţi în credinţă, tari pe temelie şi statornici, fără să vă clintiţi de la speranţa acestei veşti bune pe care aţi auzit-o şi care a fost predicată în toată creaţia de sub cer. Eu, Pavel, am devenit slujitorul acestei veşti bune.” (Rom. 15:9-11; Col. 1:23, *NW*) „Iar Scriptura, prevăzând că Dumnezeu îi va declara drepţi pe oamenii naţiunilor datorită credinţei, i-a anunţat dinainte lui Avraam vestea bună, zicând: ‘Prin tine vor fi binecuvântate toate naţiunile’”. Din nou, „Astfel, cei care au credinţă sunt binecuvântaţi împreună cu fidelul Avraam.” (Gal. 3:8, 9, 14, *NW*) Iehova l-a folosit pe viitorul preot regal Pavel pentru a duce la bun sfârşit minunatul său scop referitor la ducerea veştilor minunate la oameni din naţiuni, alţii decât Israelul după carne.

[7] Celor „chemaţi” le este rezervată uniunea cu Cristos, Preotul Regal. Pavel a scris: „De aceea, aduceţi-vă întotdeauna aminte că odinioară eraţi oameni ai naţiunilor în ce priveşte carnea, că eraţi numiţi necircumcişi ... fără Cristos, înstrăinaţi de poporul Israel şi străini de legămintele promisiunii, că nu aveaţi speranţă şi eraţi fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în unitate cu Cristos Isus, voi, care odinioară eraţi departe, v-aţi apropiat prin sângele lui Cristos.” Şi din nou el spune: „Pentru că toţi sunteţi una în unitate cu Cristos Isus. Mai mult, dacă sunteţi ai lui Cristos, sunteţi într-adevăr sămânţa lui Avraam, moştenitori potrivit promisiunii.” (Efes. 2:11-13; Gal. 3:28, 29, *NW*). Vestea bună pentru naţiuni înseamnă a fi adus în armonie cu Iehova Dumnezeu şi binecuvântaţi cu garanţia promisiunilor sale. Acesta este adevăratul serviciu făcut de marele Preot Suprem al lui Dumnezeu, Isus Cristos, căci el nu doar aduce oamenii naţiunilor mai aproape de Dumnezeu, ci îl aduce pe Dumnezeu mai aproape de ele. Rezultă o stare de părtăşie sfântă şi curată. Această veste bună a fost dăruită tuturor naţiunilor, dar nu toţi oamenii o acceptă. Dar faţă de cei care o fac, Iehova îşi ţine promisiunea, şi anume, că „toate naţiunile vor fi binecuvântate” datorită lui Avraam şi a seminţei sale. Această veste bună încă este răspândită. De fapt, în prezent este proclamată într-o manieră mai vastă, mai răspândită decât până acum. În prezent vestea bună cheamă o altă clasă dintre naţiuni, dar lucrarea este încă realizată de preoţia regală.

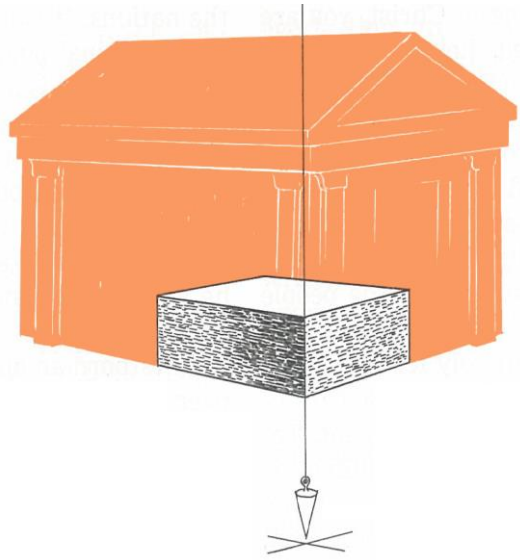
PREOŢIA REGALĂ SPIRITUALĂ

[8] Scopul lui Iehova de a avea o preoţie regală este îndeplinit, deşi Israelul natural a eşuat. Pavel scrie: „Fiindcă nu toţi cei care provin din Israel sunt cu adevărat ‘Israel’. Nici nu sunt toţi copii, doar fiindcă sunt sămânţa lui Avraam ... Este aşa cum zice el şi în Osea: ‘Voi numi «poporul meu» pe cei ce nu erau poporul meu ... vor fi numiţi «fii ai Dumnezeului celui viu’. Dumnezeu nu şi-a respins poporul căruia i-a acordat mai întâi atenţie ... ceea ce Israel căuta stăruitor n-a obţinut, dar cei aleşi au obţinut. Celorlalţi li s-a tocit sensibilitatea.” (Rom. 9:6, 7, 25, 26; 11:2, 7, *NW*). Respingerea evreilor a adus bogăţii altora, căci deşi unii din adevărata preoţie regală au fost aleşi din Israelul natural, majoritatea trebuiau

Cuprins

să fie aleşi din cadrul naţiunilor. În felul acesta scopul original al lui Iehova de a avea o naţiune regală de preoţi a fost împlinit. Despre ei Pavel a scris: „Dumnezeu face ca toate lucrările sale să conlucreze spre binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemaţi potrivit scopului său, fiindcă pe cei cărora le-a acordat mai întâi atenţie, pe aceia i-a şi ales dinainte să fie modelaţi după chipul Fiului său, pentru ca el să fie întâiul născut între mulţi fraţi. Ba mai mult, …pe aceia pe care i-a chemat i-a şi declarat drepţi. În sfârşit, pe aceia pe care i-a declarat drepţi i-a şi glorificat.” „Deci dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: da, moştenitori ai lui Dumnezeu, dar comoştenitori cu Cristos, cu condiţia să suferim împreună cu el ca să fim şi glorificaţi împreună cu el.” – Rom. 8:28-30, 17, *NW*.

[9] Apostolul Petru scrie „celor aleşi potrivit preştiinţei lui Dumnezeu Tatăl” şi spune: „Binecuvântat să fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, căci potrivit marii sale îndurări ne-a născut din nou la o speranţă vie prin învierea lui Isus Cristos din morţi, la o moştenire nepieritoare, neîntinată şi care nu se veştejeşte. Aceasta vă este rezervată în ceruri vouă, care sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru o salvare gata să fie revelată în perioada finală”. Petru le spune în continuare: „Venind la el ca la o piatră vie, respinsă, într-adevăr, de oameni, dar aleasă şi preţioasă înaintea lui Dumnezeu, şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi drept casă spirituală pentru o preoţie sfântă, ca să oferiţi jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Căci în Scriptură se spune: „Iată că pun în Sion o piatră, aleasă, o piatră unghiulară de temelie, preţioasă. Cine manifestă credinţă în ea nicidecum nu va fi dezamăgit”. (1 Pet. 1:3-5; 2:4-6, *NW*). Această construcţie spirituală este o casă regală pentru că este construită pe adevărata temelie, Regele uns al lui Iehova, Fiul regal, Moştenitorul lui Dumnezeu. Apostolul identifică aici naţiunea regală de preoţi, preoţia regală a lui Dumnezeu ca fiind Isus Cristos şi membrii corpului său, o preoţie cerească.



[10] O asemenea speranţă minunată depăşeşte imaginaţia umană. Ar putea fi inspirată doar de Iehova şi ar putea deveni posibilă prin puterea spiritului sfânt. Acest spirit al Creatorului animă mintea, dând viaţă speranţelor cereşti. Prin urmare, este scris pentru cei care au asemenea speranţă: „Mai mult, pe voi Dumnezeu v-a făcut vii, deşi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre.” „Dacă, însă, aţi fost ridicaţi cu Cristos, continuaţi să căutaţi lucrurile de sus, unde Cristos stă aşezat la dreapta lui Dumnezeu!”, şi „datorită speranţei care este rezervată pentru voi în ceruri.” Cei care se bucură de această speranţă sunt un templu spiritual în Cristos: „În unitate cu el, întreaga clădire, armonios îmbinată, creşte ca

Cuprins

să fie un templu sfânt pentru Iehova ... un loc în care să locuiască Dumnezeu prin spirit." Templul sfânt, ceresc este preoţia regală. – Efes. 2:1; Col. 3:1; 1:5; Efes. 2:21, 22, *NW*.

[11] Toţi cei din această clasă încă pe pământ, împreună cu sute de mii de alte oi ale Domnului, sunt plini de recunoştinţă profundă faţă de Dumnezeu pentru această minunată îngrijire a sa, şi anume - împărăţia cerurilor. Aceasta înseamnă o locuinţă pentru Iehova prin spirit, şi este o locuinţă pe care cel Prea Înalt nu a avut-o înainte. Da, deşi poate depăşi imaginaţia, este totuşi adevărat. Este templul sfânt, ceresc. Împărăţia de preoţi este templul şi va fi locul cel mai înalt din univers, căci este scris despre Isus că Dumnezeu l-a aşezat „cu mult deasupra oricărei guvernări, autorităţi, puteri şi domnii şi a oricărui nume dat nu numai în acest sistem, ci şi în cel viitor. De asemenea, el a pus totul sub picioarele sale şi l-a făcut cap peste toate lucrurile, spre folosul adunării, care este corpul său." De aceea Biblia îl numeşte „Conducătorul regilor pământului." Apostolul Ioan vorbeşte despre el ca fiind cel „care ne iubeşte şi care ne-a dezlegat de păcatele noastre prin sângele său, şi a făcut din noi o împărăţie, preoţi pentru Dumnezeu şi Tatăl." Observaţi în special expresia „şi el a făcut din noi o împărăţie," de fapt o împărăţie de preoţi. Aceste două demnităţi regale şi sacre sunt cele mai înalte posibile care există printre oameni şi arată clar la superlativ starea care va aparţine fiilor lui Dumnezeu.—Efes. 1:21-23; Apoc. 1:5, 6, *NW*.

[12] Viitorii membri ai preoţiei regale au un zel arzător de a vedea încheiată construcţia lui Dumnezeu din ceruri în care ei vor fi o parte din ea. Căci aceasta va fi sanctuarul permanent al lui Iehova, templul, unde numele său va fi lăudat pentru totdeauna, şi este privit cu veşminte sfinte de 144 000 de preoţi conduşi de Isus Cristos, cântând laude lui Iehova. Tot cerul va auzi cântarea lor de bucurie şi recunoştinţă şi toţi locuitorii pământului vor învăţa melodia cea mai dulce a universului, căci totul va fi condus de cântăreţul cel mai dulce din Sionul ceresc, Domnul Isus, Preotul regal. Acesta va fi cu adevărat un cor al corurilor, închinându-se lui Iehova în veşminte sfinte, în frumuseţea sfinţeniei, chiar în sfinţenia sanctuarului său! În acea zi fericită totul va fi la locul potrivit, căci guvernarea teocratică se va răspândi peste tot. Toate lucrurile create vor vorbi despre gloria şi măreţia Celui Sfânt, Dumnezeul Cel Prea Înalt, Iehova. Această zi se apropie şi toată lipsa de sfinţenie va dispărea, va înceta orice formă de nedreptate, atunci nimic rău nu va mai exista! În acea zi încântătoare pacea, seninătatea şi fericirea vor fi partea tuturor celor vii. „Tu eşti demn, Iehova, da, Dumnezeul nostru, să primeşti gloria, onoarea şi puterea, pentru că tu ai creat toate lucrurile şi datorită voinţei tale ele au venit în existenţă şi au fost create!" —Apoc. 4:11, *NW*.

[13] Membrii preoţiei regale doresc ca aceste lucruri miraculoase să se petreacă, şi, prin urmare, lucrează cu sârguinţă în acest scop. Nu vor avea mulţumire, nici odihnă până când tot ceea ce este viu nu va vorbi pentru lauda lui Iehova, până când, „toate creaturile din cer, de pe pământ, de sub pământ şi din mare, da, pe toate lucrurile din ele, le-am auzit zicând: 'A Celui care stă pe tron şi a Mielului să fie binecuvântarea, onoarea, gloria şi puterea pentru totdeauna şi

Cuprins

veşnic!’” (Apoc. 5:13, *NW*). Regele din vechime al Sionului, David, care l-a ilustrat pe marele Preot Regal, avea dorinţe asemănătoare şi ele au fost consemnate pentru beneficiul nostru. El îşi dorea şi tânjea să vadă chivotul lui Dumnezeu, reprezentând prezenţa divină, depozitat în siguranţă şi repaos în sanctuar. Ascultaţi ce spune el: „Nu voi veni în tabernacolul casei mele. Nu mă voi urca în patul meu, nu voi da somn ochilor mei, nici aţipire ochilor mei, până nu voi găsi un loc pentru Iehova, un tabernacol pentru Puternicul lui Iacob”. (Ps. 132:3-5, *AS*) Da, *odihnă* pentru Iehova! Ce gând minunat, înălţător şi inspirator! Spiritul lui Iehova provoacă apariţia acestor dorinţe în minte şi inimă. Psalmistul continuă: „Ridică-te, o, Iehova, la locul tău de odihnă, şi chivotul puterii tale! Preoţii tăi să se îmbrace cu dreptate; ….Căci Iehova a ales Sionul, l-a dorit ca locuinţă a sa. Acesta este locul meu de odihnă pentru totdeauna, aici voi locui, căci l-am dorit.” (Ps. 132:8, 9, 13, 14, *AS*). Sionul este oraşul regal, „capitala” universului, compusă din Regele Isus Cristos şi cele 144 000 de „pietre vii”, şi este locul ales al lui Iehova, permanent şi mult iubit unde el locuieşte. Mii de ani au fost necesari pentru a-şi pregăti şi construi propria aşezare sau templu. Prin intermediul preoţiei regale el va menţine comuniunea cu toate creaturile sale. El face din preoţia regală a Sionului o instituţie pentru mântuire, căci el îşi îmbracă preoţii cu salvare. Întreaga lor înfăţişare proclamă salvarea. Membrii care rămân pe pământ în prezent, vestesc salvarea la mii de oameni. „Salvatorii vor urca pe muntele Sion ca să judece muntele lui Esau; şi împărăţia va fi a lui Iehova.”— Obadia 21, *AS.*

CERINŢELE ŞI RESPONSABILITĂŢILE PREOŢIEI REGALE

[14] Prima cerinţă a fost şi rămâne ascultarea. Când preoţia regală a fost menţionată pentru prima dată izraeliţilor pe Muntele Sinai, Iehova a spus: „Şi acum, dacă veţi asculta cu atenţie de glasul meu şi dacă veţi respecta legământul meu, veţi deveni proprietatea mea specială dintre toate popoarele, fiindcă tot pământul este al meu. Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi o naţiune sfântă.” (Ex. 19:5, 6, *AS*). Iehova i-a spus primului mare preot al Israelului, Aaron: „Tu nu vei avea moştenire în ţara lor şi nu vei avea nicio parte în mijlocul lor. Eu sunt partea ta şi moştenirea ta.” (Num. 18:20, *AS*) Cei din preoţia credincioasă, regală nu pot să slujească pur şi simplu pentru recompensă cerească, deşi inimile lor trebuie să fie centrate pe ea. Dar marea răsplată cerească va fi a lor doar dacă îl servesc pe Iehova în ascultare totală şi fac din El moştenirea lor.

[15] În cadrul preoţiei tipice înfăţişarea întreagă a preotului reflecta cea mai înaltă puritate şi o devoţiune exclusivă pentru Iehova. Legea era precisă în ceea ce priveşte condiţia fizică şi regulile de viaţă. Defectele fizice cum ar fi orbirea, infirmitatea, imperfecţiuni ale nasului, picioarele fracturate, piticism, defecte la ochi, etc., erau elemente ce făceau o persoană nepotrivită pentru preoţie. (Lev. 21:16-24). S-a spus că erau o sută douăzeci de defecte ce descalificau un preot. Atunci, dacă asemenea cerinţe stricte au fost făcute pentru o preoţie tipică, cum vor fi cele pentru cea antitipică? Este adevărat că defectele fizice nu descalifică pe nimeni să fie membru al preoţiei cereşti regale, dar alte defecte îl pot împiedica, căci orice este pângărit nu va intra în cer. „Cristos a iubit adunarea ... curăţind-o cu

Cuprins

baia de apă prin cuvânt, ca să-şi prezinte lui însuşi adunarea în toată splendoarea ei, fără pată, zbârcitură sau altceva de acest fel, ci sfântă şi fără defect." „Pentru că ştiţi şi recunoaşteţi voi înşivă că niciun curvar, niciun om necurat, niciun om lacom — adică un idolatru — nu are moştenire în împărăţia lui Cristos şi a lui Dumnezeu." „Urmăriţi pacea cu toţi oamenii şi sfinţenia, fără de care niciun om nu-l va vedea pe Domnul." – Efes. 5:25-27; 5:5; Evrei 12:14, *NW*.

[16] Doar gândul posibilităţii descalificării ca membru al preoţiei regale este teribil, groaznic. De aceea membrii potenţiali trebuie să aibă o stare de consideraţie plină de ardoare, evlavioasă şi adecvată faţă de cerinţele lui Iehova. Totul trebuie să rămână în condiţii pure, într-o stare purificată de caracterul preţios al sângelui lui Isus Cristos şi dreptatea sa. De asemenea, prin bunătatea nemeritată a Tatălui nostru Ceresc, cei care sunt candidaţi la preoţia regală ar trebui să ţină minte aceasta: „Aşadar, fraţilor, fiindcă putem să intrăm cu îndrăzneală prin intermediul sângelui lui Isus în locul sfânt, pe calea pe care el a inaugurat-o pentru noi ca drum nou şi viu prin perdea, adică prin carnea sa, şi fiindcă avem un mare preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inima sinceră, cu toată încrederea pe care o dă credinţa, având inima curăţită, prin stropire, de o conştiinţă rea şi corpul spălat cu apă curată." (Evrei 10:19-22, *NW*) Marele Preot Regal, Isus Cristos, este protecţia noastră.

[17] Unele din responsabilităţile principale sunt menţionate în continuare. Pavel scrie: „Căci orice mare preot luat dintre oameni este numit în folosul oamenilor peste lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să ofere daruri şi jertfe pentru păcate." (Evrei 5:1, *NW*). Această descriere arată numirea divină a preoţiei, ideea esenţială fiind aceea de-a sluji în numele lui Dumnezeu pentru oamenii căzuţi şi aceasta este esenţa preoţiei. În continuare se spune: „Căci orice mare preot este numit ca să ofere atât daruri, cât şi jertfe. De aceea era necesar ca şi el să aibă ceva de oferit." „Totuşi, când Cristos a venit ca mare preot al binecuvântărilor care s-au împlinit, prin intermediul cortului mai mare şi mai perfect, care nu este făcut de mâini, adică nu este din creaţia aceasta, el a intrat în locul sfânt — nu cu sânge de ţapi şi de tauri tineri, ci cu sângele său — o dată pentru totdeauna, şi a obţinut pentru noi o eliberare veşnică." „Cristos a intrat….în cer însuşi, ca să se arate înaintea persoanei lui Dumnezeu pentru noi." (Evrei 8:3; 9:11, 12; 9:24; 10:12, *NW*). Jertfa pe care el a oferit-o a fost propria sa viaţă dăruită de bună voie, şi valoarea vieţii umane perfecte pe care a prezentat-o Tatălui ceresc, toate acestea spre lauda lui Iehova şi pentru ca noi să putem fi destinatarii favorii divine.

[18] Cei din preoţia regală trebuie să fie învăţătorii şi gardienii legii lui Dumnezeu. „Căci buzele preotului trebuie să păstreze cunoştinţa şi din gura lui poporul aşteaptă legea, pentru că el este mesagerul lui Iehova al oştirilor." „Şi ca să-i învăţaţi pe fiii lui Israel toate dispoziţiile pe care Iehova li le-a dat prin Moise." (Mal. 2:7; Lev. 10:11, *AS;* Deut. 33:10; 17:9-11). Aceşti învăţători desemnaţi trebuie să înveţe teocratic, căci ei au o responsabilitate extraordinară şi Dumnezeu i-a pus în această responsabilitate. Ei administrau legea lui Iehova; prin urmare, El era adevăratul judecător în Israel. Preoţii credincioşi învăţau despre

Cuprins

lege şi ţineau poporul lui Iehova pe cărări drepte. Ei aveau grijă de „oi” cu adevărat.

[19] În naţiunea sfântă a lui Dumnezeu, marele preot avea datoria de a-i instrui pe ceilalţi despre lege, în virtutea principiului teocraţiei, căci toate puterile statului erau unite în Iehova. Chiar şi atunci când adunarea acţionează, o face în numele lui Iehova. El este Legislatorul. „Căci Iehova este Judecătorul nostru, Iehova este Legislatorul nostru, Iehova este Regele nostru. El ne va salva.” (Isaia 33:22, *AS*). Aşa cum puterea legislativă era exercitată prin Moise şi doar legea fundamentală era valabilă, la fel în dezvoltarea teocraţiei Profetul mai mare decât Moise, Isus Cristos, împarte legea lui Iehova. „Să ascultaţi de el în tot ce vă va spune. Da, orice suflet care nu va asculta de Profetul acela va fi distrus din mijlocul poporului.” (Faptele 3:22, 23, *NW*). În prezent se cere ascultare plină de bucurie.

[20] Examinaţi cu atenţie calificările şi datoriile marelui Rege-Preot, care stabileşte modelul pentru subpreoţii lui. El era „capabil să discute cumpătat cu cel ignorant şi cu cei ce greşesc”; „Aşadar, el poate şi să-i salveze complet pe cei care se apropie de Dumnezeu prin el, fiindcă este întotdeauna viu ca să pledeze pentru ei.” „Căci tocmai un astfel de mare preot era potrivit pentru noi: loial, fără răutate, neîntinat, despărţit de păcătoşi şi înălţat mai presus decât cerurile.” Subpreoţii lui, de asemenea, trebuie să ofere jertfe: „Prin el să-i oferim întotdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc public numele său. Pe lângă aceasta, nu uitaţi să faceţi binele şi să împărţiţi bunurile cu alţii, căci astfel de jertfe îi plac lui Dumnezeu.” – Evrei 5:2; 7:24-26; 10:11; 13:15, 16, *NW.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine alcătuieşte preoţia regală, şi ce beneficii decurg ca rezultat al înfiinţării şi funcţionării acesteia?
2. Care trebuie să fie atitudinea mentală a celor care ştiu despre preoţia regală?
3. Când şi-a declarat Iehova pentru prima dată scopul de a avea o preoţie regală, şi cum a fost aceasta o teocraţie?
4. Ce făceau izraeliţii, în realitate, prin cererea unui rege? Cum s-au comportat ei faţă de Fiul-Rege al lui Iehova?
5. Cum au explicat apostolii Petru şi Pavel scopul lui Iehova prin trimiterea la neamuri a veştii bune despre Împărăţie?
6. În ce mod începea Iehova să-şi împlinească promisiunile făcute lui Avraam?
7. Ce înseamnă primirea „veştii bune”? Menţionaţi câteva foloase.
8. Explicaţi cum a fost împlinit scopul lui Dumnezeu de a avea o preoţie regală, deşi Israelul natural a eşuat.
9. Cum identifică apostolul Petru preoţia regală?
10. Arătaţi, cu scripturi, cum obţine cineva speranţa de a face parte din cerească preoţie regală.
11. De ce trebuie să fie foarte recunoscător tot poporul lui Iehova pentru completarea Împărăţiei? Care va fi poziţia acesteia în Univers?

Cuprins

12. Cum ştim că lauda lui Iehova va fi cântată în cer şi pe pământ? Ne face fericiţi acest lucru? De ce?
13. (a) Ce a vrut să spună psalmistul atunci când a dorit să găsească un „tabernacol pentru tăria lui Iacov”? (b) Cum se împlineşte această ilustraţie profetică şi care sunt dorinţele sfinte ale poporului lui Iehova?
14. Explicaţi prima cerinţă a lui Iehova pentru poporul Său. Trebuie să servim doar datorită recompensei? Explicaţi.
15. Care erau unele lipsuri ce descalificau, referitor la preoţia tipică? Descalifică acum defectele fizice? Dacă nu, ce fel de lipsuri sau lipsă de sfinţenie descalifică?
16. Cum rămâne poporul lui Iehova într-o stare curăţită?
17. Explicaţi cuvintele lui Pavel de la Evrei 5:1 şi aplicarea lor la Isus Cristos.
18. Arătaţi cum „păstrează buzele preotului cunoştinţa”.
19. Arătaţi cum are preoţia datorii de învăţare a legii pentru naţiunea sfântă a lui Dumnezeu.
20. Menţionaţi câteva din calificările preoţiei şi de ce trebuie să le luăm în considerare.

ȚINEȚI TARE LA ÎNCREDEREA VOASTRĂ?

Pe tot parcursul paginilor sale, Biblia emană spiritul de încredere. Încredere în existenţa Creatorului, Iehova Dumnezeu; încredere în veridicitatea Cuvântului Său, şi anume Biblia; încredere în capacitatea lui Dumnezeu de a îndeplini ceea ce El a promis. Da, şi, de asemenea, încrederea lui Dumnezeu în capacitatea unora dintre creaturile Sale de a-şi păstra integritatea.

Având în vedere toate acestea, nu există, cu siguranţă, nici o scuză întemeiată pentru nepăstrarea încrederii noastre în Dumnezeu şi în ceea ce El ne-a promis; nu există nici un motiv logic pentru a nu rămâne constanţi în credinţa noastră şi în serviciul Său. Totuşi, acestea nu sunt lucruri uşoare de făcut, şi mai ales, având în vedere vremurile primejdioase în care trăim - zilele pe care Isus le-a prezis, atunci când dragostea celor mulţi se va răci din cauza înmulţirii fărădelegii, când înţelepciunea acestei lumi îşi adună toate armele pentru a distruge credinţa în Cuvântul lui Iehova, şi când Satan este mai înverşunat ca niciodată. (2 Tim. 3:1-6; Apoc. 12:12)

Astfel, avertismentul lui Pavel este mai potrivit ca niciodată, să „păstrăm neclintită până la sfârşit încrederea de la început” (Evrei 3:14). Cum să procedăm pentru a face acest lucru? Să participăm la un curs de seminar teologic? Nu, întrucât chiar şi unii dintre cei mai importanţi teologi din lume nu reuşesc să-şi păstreze încrederea. Observăm, spre exemplu, pe William Ralph Inge, K.C.V.O., F.B.A., D.D., care a fost considerat unul dintre cei mai influenţi clerici ai Angliei, între Primul şi al Doilea Război Mondial, timp de douăzeci şi trei ani decan al catedralei Sf. Pavel din Londra şi autor a douăzeci şi cinci de cărţi despre religie. În noiembrie, 1953, la vârsta de nouăzeci şi trei de ani, el a fost intervievat de către

Cuprins

un reporter pentru ziarul London *Express* şi din acel interviu vom da următoarele citate reprezentative:

„Dacă aş putea să-mi trăiesc din nou viaţa, nu cred că aş mai alege să fiu preot. Niciodată nu am fost fericit cu privire la Biserica Anglicană. Eu nu iubesc rasă umană. Am iubit doar câţiva dintre ei. Restul alcătuiesc o mulţime destul de amestecată. Sper că nu mi-am irosit viaţa în întregime. Dar nu cred că lumea este un loc mai bun pentru că m-a avut pe mine în ea. Lumea nu este mai nici mai bună şi, probabil, nici mai rea. Este la fel cum a fost dintotdeauna şi, fără îndoială, va fi în continuare.

Toată viaţa m-am zbătut pentru a afla scopul de a trăi. Am încercat să răspund la trei probleme care întotdeauna mi s-au părut a fi fundamentale: problema eternităţii, problema personalităţii umane şi problema răului. Am eşuat. Nu am rezolvat niciuna dintre ele şi nu ştiu mai multe acum decât atunci când am început; şi cred că nimeni nu le va rezolva.

Ştiu la fel de multe despre viaţa de după moarte ca şi tine - adică nimic. Nici nu ştiu dacă chiar există - în sensul în care ne învaţă biserica. Nu am nici o viziune despre 'Rai' sau despre un 'Dumnezeu primitor'. Nu ştiu ce voi găsi. Trebuie să aştept şi să văd."

De asemenea, el a mărturisit că s-a săturat de viaţă şi că a obosit aşteptând să moară.

Ce mărturisire de nereuşită, de pierdere de încredere ce poate să vină din partea unui creştin declarat! Cât se diferenţiază acesta de exemplul fixat de Isus Cristos! El, în noaptea trădării Sale, a afirmat în rugăciunea către Tatăl Său Ceresc că a terminat lucrarea pentru care fusese trimis pe pământ. Isus nu a avut nici un regret. El nu a avut nici o întrebare în minte referitor la scopul lui Dumnezeu pentru el. Aşa cum i-a spus lui Pilat în ziua următoare: „În acest scop, m-am născut şi pentru această am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr." El a lăsat pentru noi un model pe care trebuie îl urmăm îndeaproape. El le-a poruncit urmaşilor Săi „să facă discipoli din oamenii tuturor naţiunilor." Da, LUCRAREA creştinilor este să „vestească puterile minunate ale Celui ce v-a chemat [pe ei] din întuneric la lumina Sa minunată." (Ioan 17:4; 18:37; Mat. 28:19; 1 Pet. 2:9, *NW*)

Nu există nici un motiv pentru care un creştin să fie nedumerit în legătură cu problemă eternităţii. El ştie că mintea lui limitată nu poate înţelege infinităţile spaţiului şi ale timpului, şi astfel, prin credinţă, el acceptă, de asemenea, adevărul despre infinitatea lui Iehova Dumnezeu. (Ps. 90:2). Creştinul nu trebuie să se îngrijoreze nici de permisiunea răului, fiindcă Iehova i-a spus clar Faraonului, care a servit ca o reprezentare a Diavolului, în timp ce Moise a servit ca o reprezentare a lui Cristos: „De aceea te-am lăsat în viaţă, ca să-ţi arăt puterea mea, iar numele meu să fie proclamat pe tot pământul". (Ex. 9:16, *NW*)

Slujitorul creştin nu trebuie să manifeste o anumită atitudine pesimistă, că această lume veche va continua întotdeauna aşa cum este, fiindcă Isus, atunci când a spus să ne rugăm ca voinţa lui Dumnezeu să se facă precum în cer aşa şi pe pământ, a indicat clar că într-o zi o lume nouă o va înlocui pe aceasta veche, un cer

Cuprins

nou şi un pământ nou pe care Iehova le-a promis cu mult timp în urmă, întocmai cum ne aminteşte apostolul Petru. (Mat. 6:10; Isa. 65:17; 2 Pet. 3:9, 13, *NW*)

Un teolog nu poate să ştie la ce să se aştepte după moarte, dar Isus Cristos ştia, şi la fel şi apostolul Pavel. De altfel, toţi slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu atât în perioada creştină, cât şi pre-creştină ştiau, şi au insistat asupra speranţei învierii în repetate rânduri. (Ioan 5:28, 29)

De ce să nu fie, oare, aceste adevăruri simple şi evidente, accesibile teologilor învăţaţi? Ar putea fi din cauza mândriei şi egoismului? Da, nu este oare o dovadă de vanitate să spui: 'Nu ştiu, voi nu ştiţi, nimeni nu va şti vreodată', la fel ca şi Inge? Şi cât egoism în cuvintele sale: „Eu nu iubesc rasa umană. Eu am iubit doar câţiva dintre ei. Restul alcătuiesc o mulţime destul de amestecată"! Cât de diferit este de modelul stabilit de Isus: „Văzând mulţimile, i s-a făcut milă de ele, pentru că erau jupuite şi aruncate încoace şi-ncolo ca nişte oi fără păstor." (Mat. 9:36, *NW*.)

Există toate motivele ca noi să ţinem tare la încrederea în Dumnezeu, neclintită până la sfârşitul acestui vechi sistem de lucruri, deoarece „nici măcar un cuvânt nu a rămas neîmplinit din toată făgăduinţa Sa bună". (1 Regi 8:56, *RS*). Şi noi putem ţine tare la încrederea noastră, nu prin participarea la un seminar teologic, ci prin apelarea la Biblie în spiritul smereniei, dispuşi să acceptăm ajutorul pe care ni-l oferă Dumnezeu, şi apoi arătând dragoste pentru aproapele nostru, spunându-i despre lucrurile pe care le-am învăţat. Tu ţii tare la încrederea ta?

Numele lui Iehova este un turn tare; cei drepţi fug în el şi sunt în siguranţă. (Prov. 18:10, AS)

ARE DUMNEZEU AMESTEC ÎN RĂZBOAIELE OMULUI?



De ce parte se află Dumnezeu atunci când naţiunile pornesc la război şi forţele militare se ciocnesc pe câmpul de luptă? Afirmaţiile necuviincioase ale unor lideri politici şi religioşi au ridicat îndoieli grave în mintea multora; da, unii se întreabă dacă Dumnezeu chiar este interesat de treburile oamenilor. În acest sens este şi declaraţia din Muncie, Indiana, *Star*, din martie, 1952, în care se spune: „Episcopul vede pe Dumnezeu că va câştiga lumea înapoi în libertate prin intermediul Statelor Unite." Deşi noi luăm în

Cuprins

considerare acea afirmaţie, este, de asemenea, interesant de notat că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în timp ce se înălţau rugăciuni pentru o pace victorioasă în bisericile din Statele Unite, rugăciuni tot atât de fierbinţi pentru succesul puterilor Axei au fost oferite de către liderii unor organizaţii similare religioase din Germania şi de către aliaţii ei. Cu siguranţă că Dumnezeu nu se află de ambele părţi. Care este poziţia lui Dumnezeu în timp de război?

Relaţiile lui Dumnezeu cu creaturile sale sunt guvernate de calităţile Sale remarcabile de înţelepciune, dreptate, dragoste şi putere. (Deut. 32:4; Ps. 104:24; 62:11; 1 Ioan 4:8). Acestea au fost demonstrate, fără îndoială, în eliberările săvârşite pentru poporul Său. În secolul al şaisprezecelea înainte de Cristos, Dumnezeu a auzit strigătul îndurerat al copiilor lui Israel aflaţi sub robie totalitară, în Egipt, şi în ciuda zeilor păgâni ai Egiptului şi a puterii sale militare, El şi-a manifestat puterea prin eliberarea acestora. Ei nu aveau nici o pretenţie asupra lui Dumnezeu, însă El era, pe bună dreptate, Stăpânul lor, Răscumpărătorul lor. Aşa cum le-a reamintit El atunci când s-au adunat la poalele Muntelui Sinai, în a treia lună după exodul din Egipt: „Aţi văzut ce le-am făcut egiptenilor ca să vă port pe aripi de vultur şi să vă aduc la Mine. Şi acum, dacă veţi asculta cu atenţie de glasul Meu şi dacă veţi respecta legământul Meu, veţi deveni proprietatea Mea specială dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Veţi fi o împărăţie de preoţi şi o naţiune sfântă.” Şi în continuare El i-a sfătuit: „Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine.” (Ex. 19:4-6; 20:3, *NW*)

Având aceste principii pentru a-i ghida, ei au devenit cunoscuţi ca naţiunea pentru care a luptat Iehova. El a arătat astfel dragostea ce o avea pentru ei prin favorizarea lor, şi înţelepciunea faptelor Sale a fost dovedită în aşa fel încât toate au lucrat spre promovarea scopului Său. Aşa cum El îi declarase Faraonului, prin purtătorul Său de cuvânt, Moise, cu puţin timp înainte: „Dar, de aceea te-am lăsat în viaţă, ca să-ţi arăt puterea mea, iar numele meu să fie proclamat pe tot pământul.” Şi, cu siguranţă, prin eliberarea miraculoasă a poporului Său Israel prin Marea Roşie şi distrugerea armatei egiptene, Iehova şi-a demonstrat puterea şi a făcut să se vorbească despre aceasta şi numele Său să fie cunoscut în lung şi-n lat. (Ex. 9:16; Iosua 2:10, 11, *NW*)

Dar oare putem spune că o eliberare în interesul naţiunii a dovedit că Dumnezeu va continua să elibereze fiecare persoană din naţiune? Nu; pentru că trei mii de oameni din cei salvaţi prin Marea Roşie au fost ulterior nimiciţi pentru că se angajaseră în idolatrie rebelă în timp ce Moise era plecat pe munte. (Ex. 32:1-4, 27, 28). Nici nu putem spune că dacă Iehova a luptat pentru o naţiune o dată, sau de mai multe ori, înseamnă că El va proceda întotdeauna aşa. El a eliberat naţiunea Israel din Egipt, i-a salvat de forţele filistenilor atunci când David era doar un băiat, a luptat pentru ei împotriva lui Madian, şi din nou împotriva forţelor reunite ale lui Amon, Moab şi Muntele Seir; dar în 607 î.Cr., atunci când forţele babiloniene ale lui Nebucadneţar s-au întors împotriva Ierusalimului rugăciunile lor pentru eliberare nu le-au folosit la nimic. De ce? Deoarece ei nu se comportau în armonie cu rugăciunile lor. Ei nu au respectat legământul pe care

Cuprins

Dumnezeu l-a făcut cu ei; ei nu au „ascultat de glasul Lui.” (Ex. 14:30; 1 Sam. 17:46; Jud. 7:19-23; 2 Cron. 20:22, 23; Ier. 9:12-16)

Cu toate acestea, Dumnezeu îi eliberase mai înainte atunci când ei, de fapt, îl provocaseră. Când în pustiu, la ieşirea lor din Egipt, după ce fuseseră martori la puterea glorioasă a lui Iehova în executarea celor zece plăgi, „pe fiii lui Israel i-a cuprins o mare frică şi au început să strige către Iehova. Apoi i-au zis lui Moise: ‘Oare nu mai sunt locuri de înmormântare în Egipt de ne-ai adus aici să murim în pustiul acesta? Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt? Nu este acesta cuvântul pe care ţi l-am spus în Egipt, zicând: Lasă-ne în pace, ca să le slujim egiptenilor? Căci este mai bine să le slujim egiptenilor decât să murim în pustiu’”. Psalmistul a povestit mai târziu evenimentul: „Părinţii noştri n-au înţeles minunile Tale din Egipt; nu şi-au adus aminte de multa Ta bunătate iubitoare, ci au fost rebeli la mare, chiar la Marea Roşie. Totuşi El i-a salvat, din pricina numelui Său, ca să-şi poată face cunoscută puterea cea măreaţă.” (Ex. 14:10-12, *NW*; Ps. 106:7, 8, *AS*)

Avea să fie permisă răzvrătirea unor oameni nerecunoscători pentru a schimba scopul lui Dumnezeu? Bineînţeles că nu. El a promis în Eden că va ridica o Sămânţă sau un eliberator; lui Avraam i-a prezis că Cel făgăduit va fi unul dintre urmaşii lui; iar capului familiei lui Iuda i-a fost asigurat profetic că Acela va veni prin linia sa. (Gen. 3:15; 22:15-18, 49:10). Acest aranjament al lui Dumnezeu de a răspândi binecuvântări tuturor naţiunilor de pe pământ nu era de refuzat. „Tot aşa şi cuvântul Meu, care iese din gura Mea: nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face ceea ce Îmi place, şi va prospera în lucrul unde îl trimit”. (Isa. 55:11, *AS*). Aşadar, Psalmistul face trimitere la înţelepciunea lui Dumnezeu atunci când spune: „Totuşi El i-a salvat, din pricina numelui Său.” Acest lucru subliniază justificarea numelui şi scopului lui Iehova ca fiind de o importanţă mult mai mare decât destinul oricărui om sau al oricărei naţiuni de pe pământ. Acea generaţie de izraeliţi a fost distrusă şi nu a intrat în Ţara Promisă, din cauza neascultării continue, dar scopul lui Iehova nu a eşuat.

ACEASTĂ LUME NU ESTE A LUI DUMNEZEU

Ţinând minte scurta noastră revizuire a relaţiilor lui Dumnezeu cu poporul Său în trecut, vom descoperi că mai sunt câteva afirmaţii din Cuvântul Său care fac foarte clară poziţia Sa în ceea ce priveşte facţiunile acestei lumi. Isus Cristos, în rugăciunea către Tatăl Său a spus: „Am venit ca reprezentantul Tău”. Şi când a vorbit, ‘nu a vorbit de la Sine’, ci El a vorbit despre lucrurile pe care le-a văzut şi le-a auzit de la Tatăl Său din cer. El a zis despre Împărăţia, care îi este dată de Iehova Dumnezeu: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta. … Împărăţia Mea nu este din această sursă”. Cu toate acestea, apostolul Pavel a identificat pe cel ce controlează lumea aceasta când a precizat că Satan Diavolul este „dumnezeul acestui sistem de lucruri.” Însuşi Isus a spus: „Vine conducătorul lumii acesteia. Totuşi, El nu are nicio puterea asupra mea.” Desigur, dacă dumnezeul sau conducătorul acestei lumi nu are nici o putere asupra lui Isus, nici una dintre facţiunile divizate ale organizaţiei lumii sale nu are. El nu este de partea lor, şi nici

Cuprins

Tatăl Său nu este, căci Isus a spus în mod clar: „Eu şi Tatăl suntem una.” (Ioan 17:8, 14:10, 18:36, 2 Cor. 4:4 ; Ioan 14:30; 10:30, *NW*; Dan. 7:13, 14)

Necunoscând aceste fapte Scripturale, Dr. Billington din Akron, Ohio, Templul Baptist, spunea atunci când vorbea despre războiul din Coreea: „Daţi drumul la bomba atomică şi opriţi-o. Dumnezeu ne-a dat-o nouă. Să o folosim pentru a ne proteja Bibliile, bisericile, şcolile şi stilul de viaţă al Americii.” Dar dacă Dumnezeu a fost cel care a dat-o Statele Unite, cine a dat-o Rusiei? Nu ar fi mai rezonabil şi scriptural să spunem că „conducătorul lumii” a făcut-o accesibilă ambelor părţi, pentru că ambele, ca părţi din lumea lui, fac parte din organizaţia sa divizată şi confuză? Adăugând în continuare la confuzia religioasă pe această temă, monseniorul W.T Green, a declarat în Catedrala Sf. Patrick din New York: „Războiul face parte din planul lui Dumnezeu de a popula Împărăţia cerurilor.” Dacă este aşa, atunci de ce să ne mai rugăm pentru întoarcerea de pe front a celor dragi? Într-adevăr, ce rost are să ne mai rugăm pentru pace? Evident, întregul efort de a-L implica pe Dumnezeu în conflict se bazează pe un raţionament amăgitor.

La urma urmei, este vreuna din naţiuni cu adevărat creştină, astfel încât să poată pretinde că Dumnezeu este cu ei? Din moment ce aproape toate pretind că a lor reprezintă calea spre siguranţă şi prosperitate, se conformează ele cu cerinţele care se regăsesc la 2 Cronici 20:20 (*AS*): „Încredeţi-vă în Iehova Dumnezeul vostru, şi veţi fi întăriţi; încredeţi-vă în profeţii Lui, şi veţi prospera”? Lumea păgână, în mod vădit şi deschis, nu crede în Iehova Dumnezeu sau în profeţii Săi, dar ce se întâmplă cu Creştinătatea? Nu numai că ei nu reuşesc să creadă în Iehova, dar se străduiesc să-i împiedice şi pe alţii să înveţe despre El. De ce, în noua Versiune Standard Revizuită a Bibliei, traducătorii au încercat să-L transforme pe El într-un „Dumnezeu” fără nume sau în „Domnul”, scoţând numele Lui din propria Sa carte, ca apoi lumea religioasă să persecute pe cei care poartă acest nume. Ei au căzut în categoria celor „care au o formă de devoţiune evlavioasă, dar care îi neagă puterea”, din moment ce îmbrăţişează teoria evoluţiei şi predau că „omul nu este o creaţie specială, ci a evoluat din maimuţă.” (2 Tim. 3:5, *NW*) Isus a spus: „Largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea, în timp ce strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc.” (Mat. 7:13,14, *NW*). Însă Creştinătatea din zilele noastre, împreună cu liderii săi politici, a îmbrăţişat modelul interconfesional şi, prin urmare, acceptă în frăţie religioasă pe toţi ce practică religia, indiferent cât de degradantă este forma sa, din întreaga lume.

„Însă Dumnezeu îi zice celui rău: ‘Cu ce drept înşiri tu legile mele şi ţii pe buze legământul Meu? Căci tu urăşti învăţătura, şi arunci cuvintele mele în urma ta! Dacă vezi un hoţ, te împrieteneşti cu el; şi faci cauză comună cu adulterii. Îţi asmuţi gura la rău, şi limba ta urzeşte amăgire. Stai şi vorbeşti împotriva fratelui tău, defăimezi pe fiul mamei tale. Iată ce ai făcut, iar Eu să rămân tăcut? Ţi-ai închipuit că Eu sunt ca tine! Eu te voi corecta şi îţi voi pune totul sub ochi!’” (Ps. 50:16-21, *AT*). În propriul Său Cuvânt, Dumnezeu le spune clar că El nu este în legătură cu ei şi că nu are nicio parte în practicile lor nelegiuite.

Cuprins

ATITUDINEA RELIGIEI LUMII

Cu toate acestea, clerul şi alţi lideri intelectuali ai lumii continuă să încerce să Îl implice pe Dumnezeu în afacerile de dezbinare ale lumii prin declaraţiile pe care le fac pentru publicul larg. Cu un asemenea efect, John Gerhard, în lucrarea sa *Loci Theologici*, îl citează pe Luther spunând că: „Ce este războiul dacă nu pedepsirea răului şi a greşelii? … Deşi omorul şi furtul nu par a fi fapte creştine, acesta reprezintă de fapt şi de drept o lucrare a iubirii. … Prin urmare, Dumnezeu cinsteşte sabia atât de mult încât El o numeşte hotărârea Sa proprie şi nu vrea ca cineva să poată spune sau imagina că omul a născocit-o sau că a instituit-o. Pentru că mâna care mânuieşte o astfel de sabie şi ucide nu mai este mâna omului, ci mâna lui Dumnezeu, şi nu omul, ci Dumnezeu e Cel ce spânzura, tăie, decapitează, ucide, şi porneşte războaie. Acestea sunt toate lucrările lui Dumnezeu şi judecăţile Lui." Apoi, şi membrii Bisericii Episcopale Metodiste din Africa au fost îndemnaţi de către episcopul Nichols, după cum este raportat în *The Independent Philadelphia*, din 12 august 1950: „Ca urmaşi ai lui Cristos nu ne putem permite să stăm cu mâinile în sân. Scopul democraţiei este şi scopul bisericii şi acum că problema este abordată în mod deschis, trebuie să facem ceea ce putem pentru a ne face simţiţi. … Fac apel la întreaga comunitate de membri ai Primului District Episcopal să sprijine cât este posibil cauza Democraţiei şi Naţiunile Unite."

Indiferent de facţiune, cineva pare să fie gata să declare că Dumnezeu este alături de el. Dar oare aceste rugăciuni şi declaraţii publice câştiga prietenia şi favoarea lui Dumnezeu? Oare le garantează că El este de partea lor? Mai curând, Cuvântul Lui ne spune la Iacov 4:4 (*NW*): „Nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu". Deci, în loc să devină prieteni ai lui Dumnezeu, ei devin prieteni ai lumii prin lăudarea şi sprijinirea planurilor sale, şi asta îi face duşmani ai lui Dumnezeu.

În loc să fie dornici să declare că Îl au pe Dumnezeu de partea lor sau că tânjesc să-L aibă de partea lor, ar fi mult mai bine pentru oameni să muncească pentru a trece de partea lui Dumnezeu, studiind Cuvântul Său şi conformându-se învăţăturilor lui drepte. În loc să se roage la Dumnezeu ca să binecuvânteze sistemele lor politice, militare sau religioase, aceştia ar trebui să înveţe să se roage cu sinceritate, aşa cum a învăţat Isus: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău. Fie împărăţia Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ." (Mat. 6:9,10, *NW*) Ei ar face bine să-şi îndrepte atenţia, nu spre o nouă ordine mondială sprijinită de putere militară, ci spre „cerurile noi şi pământul nou" pe care Dumnezeu le creează şi care vor dăinui pentru totdeauna.

MOTIVUL NENOROCIRII

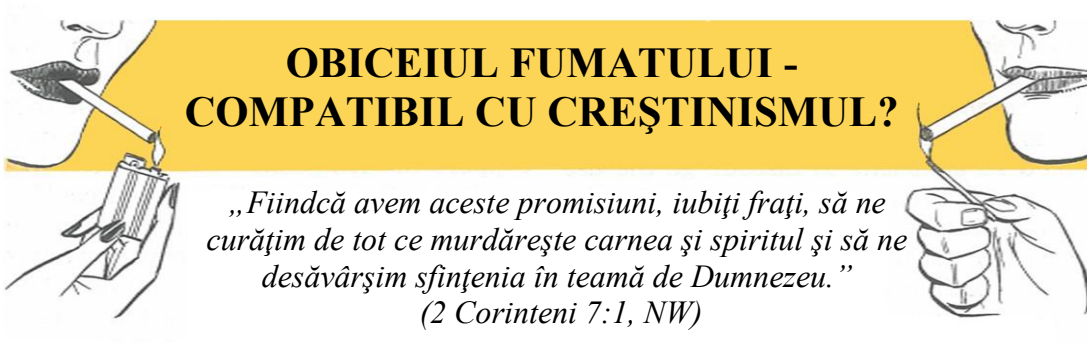
Mai mult, pentru a ne arăta calea care este aprobată de Dumnezeu, Biblia nu ne lasă fără o explicaţie adecvată a condiţiilor prezente din lume. Al

Cuprins

doisprezecelea capitol din Apocalipsa indică în mod clar că de la întemeierea împărăţiei mult-visate în 1914 A.D., Satan a fost azvârlit din cer şi jos pe pământ. „De aceea, bucuraţi-vă, ceruri şi voi care locuiţi în ele! Dar vai de voi, pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp!" (Apoc. 12:12, *NW*). Şi el a adus nenorocire mare, atât prin război intens şi suferinţă, omenirii îndurerate, cât şi prin confuzie în minţile celor care nu cunosc adevărul cu privire la scopul lui Dumnezeu.

Nu putem spune că rezultatul războaielor moderne ale lumii este determinat de Dumnezeu, când de fapt ele sunt alimentate de elemente lacome comerciale şi politice. Dragostea şi justiţia nu reprezintă factori în realizarea lor, atunci când persoane temătoare de Dumnezeu, precum şi cei răi sunt nimiciţi. Cu siguranţă, nu este o manifestare a puterii sau a înţelepciunii lui Dumnezeu când explozibili de mare putere despică şi produc întinderi nelocuibile mari pe pământ, pe care Dumnezeu 'nu l-a creat degeaba, ci l-a întocmit ca să fie locuit'. (Isa. 45:18) Aceste războaie nu servesc pentru a-i 'face cunoscut numele' datorită faptului că El şi-a eliberat poporul Său sau şi-a justificat scopul luptând de partea dreptăţii. Nu, pentru că nici una dintre facţiunile acestor războaie nu este poporul Său. El arată clar respingerea de către El a mărturisirilor lor de devotament, spunând: „Când va întindeţi mâinile, Îmi întorc ochii de la voi: da, când veţi face multe rugăciuni, nu o să v-ascult: căci mâinile vă sunt pline de sânge!" (Isa. 1:15)

În loc să dovedească scopul şi calităţile sale divine, războaiele egoiste ale omului sunt o negare a tuturor acestora. Dar este aproape timpul, la Armaghedon, când Dumnezeu va lupta pentru dreptate şi „va ruina pe cei ce ruinează pământul. (Apoc. 11:18, *NW*). Atunci, va veni o nouă lume paşnică, în care „pământul va fi plin de cunoştinţa lui Iehova, ca apele care acoperă marea." (Isa. 11:9, *AS*)



Era 18 iulie 1953, cu o zi înainte de deschiderea Adunării internaţionale a Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, la Stadionul Yankee din oraşul New York. Printre spectatorii curioşi şi nerăbdători pe terenul congresului din afara stadionului a fost văzut un tânăr ce fuma o ţigară. Deşi erau şi alţii care fumau, totuşi acest bărbat tânăr aparte a atras atenţia. De ce? Pentru că el purta, de asemenea, o insignă prin care se identifica ca fiind unul dintre martorii lui Iehova. După ce a fost angajat într-o conversaţie el a dezvăluit că trăia în imediata

Cuprins

vecinătate a stadionului şi abia devenise interesat de lucrarea martorilor lui Iehova şi că subiectul fumatului nu fusese niciodată adus în discuţie de către martorul care conducea un studiu Biblic în casa lui.

De ce se îşi exprimă nemulţumirea martorii lui Iehova când vine vorba de fumat? Interzic oare Scripturile fumatul, în mod explicit, în atât de multe cuvinte? Nu, ele nu fac asta. Cu toate acestea, întregul conţinut al Scripturilor sugerează că utilizarea tutunului este incompatibilă cu adevăratul creştinism.

Isus Cristos a rezumat adevăratul Creştinism, spunând: „Să-l iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată forţa ta" şi „Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi". (Marcu 12:30,31, *NW*). Folosirea tutunului nu se poate armoniza cu ascultarea acestor două mari porunci, şi asta din vreo zece motive.

INCOMPATIBIL CU PRIMA PORUNCĂ

Să îl iubim pe Iehova cu toată puterea noastră înseamnă să oferim în serviciul lui Dumnezeu tot ce este mai bun din ceea ce trupurile noastre sunt capabile să ofere. Dar nu putem face asta, dacă ne angajăm în mod deliberat în practici care dăunează trupurilor noastre, nu-i aşa? Iar consumul de tutun este dăunător. Cercetători, care lucrează în patru dintre cele mai respectate centre de cercetare din Statele Unite ale Americii, s-au întâlnit recent şi au stabilit ca şi cauză pentru creşterea procentului de cancer pulmonar şi a anumitor afecţiuni circulatorii sau de inimă, sporirea consumului de ţigări. Iar un medic şi autor, care timp de zece ani a fost consilier de cercetare la o companie de tutun majoră, avertizează că tutunul conţine treizeci de substanţe diferite, cum ar fi nicotina, arsenicul, alcoolul şi amoniacul. Potrivit lui, „tutunul conţine o colecţie de otrăvuri atât de frumoasă aşa cum nu veţi găsi niciunde într-un pachet atât de mic."

Creştinii au de făcut o lucrare mare şi importantă şi au nevoie de toată puterea pe care trupul lor o poate furniza. În cazul în care respectul pentru corpurile noastre ar fi suficient de puternic pentru a descuraja consumul de tutun, atunci, în mod sigur, respectul pentru serviciul lui Dumnezeu ar trebui să fie un motiv mult mai puternic pentru a nu-l folosi. Consumul de tutun este incompatibil cu iubirea Dumnezeului nostru cu toată puterea noastră.

Să-l iubeşti pe Iehova cu toată inima, cugetul, sufletul, şi puterea înseamnă, de asemenea, să i te închini cu un trup curat. Iehova şi tot ce este asociat cu el, Cuvântul Său şi organizaţia lui, sunt pure, curate şi drepte. Tutunul murdăreşte trupul omului, respiraţia, îmbrăcămintea şi casa lui. Scripturile ne previn să nu ne atingem sau să avem de a face cu ceea ce este necurat, şi acest lucru se aplică atât la necurăţia propriu-zisă, cât şi la cea figurată: „Fiindcă avem aceste promisiuni, iubiţi fraţi, să ne curăţim de tot ce murdăreşte carnea şi spiritul şi să ne desăvârşim sfinţenia în teamă de Dumnezeu." „*Orice* pângărire a cărnii" cuprinde şi pângărirea prin intermediul tutunului. Mai mult, suntem povăţuiţi să evităm „necurăţiile de orice fel" şi „să înlăturăm *orice* murdărie." (2 Cor. 7:1; Efes. 5:3; Iac. 1:21; 2 Cor. 6:17; Col. 3:5-9, *NW*)

Cuprins

Corpurile noastre sunt vase pentru spiritul sfânt al lui Dumnezeu, vase de lut conţinând comoara slujirii, şi prin urmare, trebuie să fie păstrate curate. Trupurile, hainele şi casele mânjite şi îmbibate de tutun, sunt incompatibile cu Creştinismul. (2 Cor. 4:7)

Din nou, a-L iubi pe Iehova cu tot sufletul nostru înseamnă, de asemenea, să-L iubim prin toate mijloacele pe care le avem la dispoziţie, şi asta include şi banii noştri. Din moment ce tutunul nu este esenţial pentru bunăstarea noastră, ci mai degrabă aduce un prejudiciu pentru sănătatea noastră, nu există nici o scuză pentru a ne risipi banii pe el. Dacă fumăm un pachet de ţigări pe zi, de-a lungul unui an vom fi cheltuit între 75$ şi 100 $ pentru tutun. Mulţi fumează mai mult de un pachet pe zi. Este mult mai bine să întrebuinţam acei banii pentru a ajuta la răspândirea adevărului despre Împărăţia lui Dumnezeu în ţări străine sau pentru a sprijini mărturia despre Împărăţie în teritoriul nostru local. Sau, banii astfel economisiţi ar putea fi folosiţi pentru a ne plăti drumul la o adunare internaţională a martorilor lui Iehova, sau pentru a oferi divertisment şi relaxare sănătoase pentru noi şi familiile noastre. Într-adevăr, patima tutunului reprezintă o risipă de bani care este incompatibilă cu creştinismul adevărat.

În plus: a-L iubi pe Iehova cu tot sufletul înseamnă că voinţa noastră trebuie să fie a Lui, supusă Lui şi numai Lui. Scripturile arată că, în virtutea răscumpărării noastre prin sângele lui Cristos şi în virtutea dedicării noastre pentru a îndeplini voinţa lui Dumnezeu, noi suntem robii Lui şi astfel nu putem fi robii oamenilor sau ai oricăror obiceiuri proaste. (1 Cor. 6:20; 7:23, *NW*). Noi trebuie să fim ca oamenii liberi, dar să nu ne folosim libertatea ca o mantie pentru răutate morală. (1 Pet. 2:16, *NW*)

Cu toate acestea, este un adevăr bine cunoscut faptul că tutunul este un stupefiant, cel mai utilizat dintre toate narcoticele. Narcoticele creează dependenţă şi pot aduce o persoană în sclavie. Multe persoane recunosc că singurul motiv pentru care încă fumează tutun este că aceştia nu sunt capabili să se oprească. Deşi unii se laudă că ei s-ar putea opri dacă ar dori să facă asta, este mai probabil ca astfel de laude să fie simple raţionalizări, doar din cauza refuzului de a admite că sunt robi ai patimii tutunului. Noi suntem robi ai aceluia de care ascultăm, şi robia faţă de patima tutunului este incompatibilă cu creştinismul, care este liber.

Dacă L-am iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cugetul, sufletul şi puterea, ar trebui să evităm, de asemenea, tot ceea ce este contaminat de duşmanul său, Satan Diavolul. Izraeliţilor le-a fost strict interzis orice contact cu demonismul păgân, în orice formă, şi legea pentru creştini nu este mai puţin strictă. (1 Cor. 10:19-24). Datele istorice arată că folosirea tutunului de către căpeteniile indienilor din America era strict legată de „cele mai importante şi impresionante ceremonii tribale", care, desigur, erau cufundate în demonism păgân. Această întrebuinţare originală a tutunului furnizează un alt argument pentru care utilizarea sa în prezent nu este compatibilă cu creştinismul.

Cuprins

INCOMPATIBIL CU IUBIREA APROAPELUI

Adevăratul creştinism, aşa cum este expus de Isus Cristos, pe lângă cerinţa de a-L iubi pe Iehova Dumnezeu cu toată inimă, cugetul, sufletul şi puterea, mai înseamnă şi iubirea aproapelui nostru ca pe noi înşine. (Marcu 12:31, NW)

Având în vedere toate substanţele dăunătoare pe care le conţine fumul de tutun, ne iubim oare aproapele ca pe noi înşine, oare facem altora ceea am vrea să ni se facă nouă, atunci când poluăm cu fum de tutun aerul pe care ei îl respiră, deşi mulţi dintre ei nu fumează, dar care, totuşi, găsesc fumul de ţigară foarte neplăcut? Bineînţeles că nu! Poate că noi suflăm propriul fum departe de noi înşine pentru a minimiza astfel răul produs nouă prin neinhalare, dar cum rămâne cu ceilalţi? Şi toate acestea sunt de neiertat mai ales atunci când o faceţi în case, la locuri de muncă sau în mijloacele de transport în comun sau în timpul condiţiilor meteorologice nefavorabile. Desigur, asemenea nechibzuinţe sunt incompatibile cu iubirea aproapelui din creştinism.

Iubirea aproapelui ca pe noi înşine necesită ca noi să dăm un bun exemplu. Aşa cum noi nu dorim ca alţii să ne poticnească sau să ne influenţeze într-un mod greşit, la fel ar trebui şi noi să fim atenţi să nu poticnim sau să influenţam pe alţii negativ. Pavel ar fi refuzat chiar şi să mănânce un anumit tip de carne în cazul în care ar fi poticnit pe cineva. Şi, după cum l-a sfătuit pe Timotei: „Fii o pildă pentru credincioşi în vorbire, în purtare, în dragoste, în credinţa, în curăţie.” (1 Tim. 4:12; 1 Cor. 8:13, *NW*). Este oare nechibzuinţa în ceea ce priveşte bunăstarea spirituală a aproapelui nostru sau a tovarăşului creştin, compatibilă cu creştinismul?

Pe de altă parte, societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova a câştigat reputaţia de a fi o organizaţie curată, şi este recunoscută ca o societate de slujitori. Ca slujitori ar trebui să fim foarte grijulii cu puterea noastră de a-i influenţa pe alţii în mod pozitiv. Mulţi dintre cei care sunt „conştienţi de nevoia lor spirituală”, care „flămânzesc şi însetează după dreptate”, pot avea prejudecată de a nu accepta ajutorul de la noi, dacă ne observă folosind tutun. Noi suntem un „spectacol teatral pentru lume”, trebuie să urmăm exemplul stabilit de Isus Cristos, căci noi suntem ambasadori în locul lui. (Mat. 5:3, 6; 1 Cor. 4:9; 1 Pet. 2:21;2 Cor. 5:20, *NW*). Am putea să ni-L imaginăm pe Isus Cristos că fumează? Dacă nu putem, trebuie să recunoaştem că fumatul este incompatibil cu Creştinismul.

Şi în sfârşit, există speranţa vieţii veşnice în noua lume dreaptă a lui Iehova. În acea lume nouă oamenii nu vor folosi nici un fel de narcotice, deoarece acolo nu va exista nici o durere, necaz sau moarte. Aceasta va fi o lume curată şi locuitorii ei vor fi curaţi. Vom fi oare capabili să ne bucurăm de acea lume nouă, dacă păşim în ea, ca robi ai patimii tutunului? Având această speranţă într-o nouă lume curată ar trebui să ne ajute să fim curaţi chiar şi acum, căci de ce să nu trăim în prezent după aceleaşi reguli şi principii care vor triumfa atunci? Nu este potrivit să fumăm tutun acum, în timp ce arătăm altora speranţa unei noi lumi frumoase şi curate în care nu va exista fumat, nu-i aşa?

Cuprins

NICI UN ARGUMENT PENTRU TUTUN

Unii susţin că nu poate fi nici o obiecţie la utilizarea tutunului deoarece Biblia nu interzice în mod expres consumul de tutun. Totuşi, aceştia trec cu vederea realitatea istorică potrivit căreia până să fie descoperită emisferă Vestică, consumul de tutun era limitat la Indienii ce locuiau în acea emisferă; deci nu a existat nici o ocazie ca tutunul să fie menţionat sau interzis printre slujitorii lui Iehova.

Apoi, unii susţin că nu este potrivit să fie totul atât de strict, în ceea ce priveşte tutunul, şi totuşi să îngădui consumul de băuturi alcoolice, aşa cum fac şi martorii lui Iehova. Totuşi, trebuie remarcat faptul că Biblia ne spune că Iehova Dumnezeu a pus la dispoziţie vin pentru a bucura inima omului, şi Pavel l-a instruit pe Timotei să ia puţin vin pentru binele stomacului lui. Acesta era vin fermentat, pentru că fără mijloace moderne pentru conservarea sucului de struguri nefermentat, nu putea să rămână nefermentat. Dar dacă nu aveţi nevoie de el nu este nevoie să-l folosiţi. (Ps. 104:15;1 Tim. 5:23). Desigur, e greşit să bei prea mult, tot la fel este greşit şi să mănânci prea mult, şi de aceea Biblia condamnă atât îmbuibarea cât şi beţia. Desigur, slujitorii creştini din ţări cum ar fi Franţa, Germania şi Italia, care beau vin sau bere în mod regulat o dată cu fiecare masă a lor, nu aduc nici o ocară asupra lui Iehova şi nici nu îşi prejudiciază corpurile urmând obiceiul poporului. Consumul moderat de vin şi de băuturi este compatibil cu Creştinismul, cu iubirea lui Iehova Dumnezeu cu toată inima, cugetul, sufletul şi puterea şi cu iubirea aproapelui ca pe noi înşine. Dar ţineţi minte, moderat, fără a ne îmbăta vreodată!

Dar tutunul nu este un aliment; este un drog care creează dependenţă, un narcotic. Când este prima dată introdus în sistemul cuiva, în mod normal acesta cauzează boală, arătând că organismul luptă împotriva otrăvii. Dependenţa de tutun lezează sănătatea, este necurată, este o risipă de bani, înrobeşte consumatorii; originea sa este asociată închinării demonice, toate acestea fiind incompatibile cu iubirea noastră pentru Iehova, cu toată inima, cugetul, sufletul şi puterea. Şi, din moment ce poluează aerul pe care alţii sunt nevoiţi să-l respire, aceştia devin un exemplu prost şi le oferă o impresie proastă despre societatea Lumii Noi, consumul acestuia sugerând o lipsă de iubire a aproapelui. Faptul că fumătorii tind să fie indiferenţi faţă de drepturile altora este indicat de numărul de incendii provocate de fumătorii neglijenţi, aproximativ 15 %, sau aproximativ 100 000 de incendii pe an, fiind cauzate de fumători neglijenţi numai în Statele Unite. În noua lume a lui Iehova nu va exista consum de tutun.

Unii fumează din cauza stresului, agitaţiei sau neliniştii. În consecinţă, astfel de oameni, ar trebui să încerce să ajungă la motivul stării lor, mai degrabă decât să ia un medicament dăunător pentru a alina simptomele. Auto-examinarea poate dezvălui trăsături cum ar fi: lăcomia, rivalitatea sau ambiţia; sau poate falsitatea, sau remuşcările unei conştiinţe păcătoase ar putea reprezenta cauza. Pentru astfel de cazuri remediul este ‘evlavia şi mulţumirea, sau încrederea în sine.’(1 Tim. 6:6, *NW*)

Cuprins

Zeci de mii de slujitori creştini ai lui Iehova au avut la un moment dat patima tutunului, dar, constatând că este incompatibil cu creştinismul, l-au abandonat. Toţi cei care iau creştinismul în serios, se vor îndepărta, fără îndoială, de acesta în cazul în care se vor simţi împovăraţi. O persoană poate să renunţe la fumat, dacă vrea cu adevărat. Condiţia este să fie pe deplin convinsă că fumatul nu este pe placul lui Iehova Dumnezeu, că arată lipsa iubirii de aproape şi că nu este benefic pentru cel ce fumează, atât din punct de vedere fizic, cât şi spiritual, mental sau moral. În paranteză fie spus, până când unul depăşeşte obiceiul, să manifeste iubirea de aproape prin păstrarea viciului pentru el însuşi, fără a se da în stambă cu nebunia lui. (Prov. 13:16, *AS*). După cum bine a spus apostolul Pavel: „Pentru toate lucrurile am tărie datorită celui care îmi dă putere.” Asta cuprinde şi tăria de a depăşi patima tutunului.(Filip. 4:13, *NW*).

SOCIETATEA LUMII NOI AVANSEAZĂ

ÎN PERU



În data de 14 noiembrie 1953, N.H. Knorr, preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, şi M.G. Henschel, secretarul său şi unul dintre directorii Societăţii, au părăsit oraşul New York pentru a face un turneu în America de Sud, urmărind interesele societăţii Lumii Noi. Într-unul dintre numerele anterioare ale acestei reviste, i-am însoţit pe aceşti doi călători în timp ce au vizitat Venezuela, Columbia şi Ecuador, trăind alături de ei experienţele prin care au trecut la diferite adunări ţinute în acele ţări.

Un foarte liniştit zbor de noapte pe deasupra norilor i-a dus pe fraţii Knorr şi Henschel la sud de Ecuador, tocmai până în Lima, Peru. Deasupra oraşului Lima, norii erau atât de denşi şi la o altitudine atât de mică, încât pilotul a trebuit să aterizeze cu ajutorul aparatelor. O mulţime destul de mare de martori ai lui Iehova şi misionari peruvieni se afla pe aeroport pentru a-i întâmpina pe călătorii care sosiseră chiar înainte de miezul nopţii, în 1 decembrie. Toţi erau entuziasmaţi gândindu-se la adunarea Societăţii Lumii Noi ce urma să dureze patru zile şi avea să înceapă în Lima. În paranteză fie spus, aceasta era a treia oară când preşedintele Societăţii vizita Peru.

Prima zi a fost petrecută la biroul de filială, unde s-au discutat probleme locale cu privire la mărturia pentru împărăţie. În acea seară, toţi cei 39 de misionari s-au adunat şi au primit nişte sfaturi excelente cu privire la problemele legate de lucrarea de misionariat. Mare parte din cele două ore cât a ţinut întrunirea s-a discutat despre problema persoanelor care locuiesc împreună într-un mod nepotrivit. S-a subliniat faptul că numai cei care sunt în armonie cu principiile lui

Cuprins

Iehova cu privire la viaţa adecvată pot fi acceptaţi pentru botez, ca simbol al dedicării vieţilor lor slujirii lui Iehova Dumnezeu. Dacă oamenii nu vor să se cureţe şi să urmeze principiile biblice după ce au studiat Biblia alături de misionari, pentru o perioadă suficientă, nu ar mai trebui să se piardă timpul cu aceştia. Chiar şi în cadrul congresului s-a subliniat faptul că trebuie să adăugăm la credinţă virtutea, iar virtutea presupune să ne conformăm viaţa şi comportamentul după legea morală. – 2 Pet. 1:5.

Catolicii din America de Sud şi de pretutindeni nu îi prea aud pe clerici vorbind despre morală, dar se pare că din când în când biserica lor ţine o prelegere importantă despre morală, încercând să prostească lumea prin intermediul propagandei, pentru a părea că membrii clerului sunt „foarte sfinţi”. De exemplu, de curând, papa i-a avertizat pe italieni cu privire la pericolele televiziunii. Ziarele au relatat că preoţii din Italia au fost avertizaţi să nu lase „puterea ticăloasă şi devastatoare a filmelor” să le pătrundă în case prin intermediul televiziunii. Ne-am putea întreba de ce papa nu se interesează de milioanele de oameni care trăiesc în America Centrală şi de Sud şi de ce nu-şi trimite preoţii acolo să le îndrepte vieţile celor ce se dedau la imoralitate, căci în America Latină adulterul, curvia, minciuna şi furtul au atins cele mai înalte cote. În ziarele din America de Sud nu se vorbeşte despre aceste subiecte deoarece e vorba de un lucru acceptat la scară largă şi nu e considerat a fi greşit de către majoritatea oamenilor. E cât se poate de clar că aceşti oameni nu au primit educaţia adecvată despre principiile vieţii stabilite de către Creatorul omului, care ştie cel mai bine ce e bine şi ce e rău pentru trup şi minte. Acest lucru face ca lucrarea misionarilor martorilor lui Iehova să fie cu atât mai importantă pentru oameni, dar şi cu atât mai dificilă.

ÎNCEPE ADUNAREA NAŢIONALĂ PERUVIANĂ

Joi dimineaţa, adunarea s-a deschis în minunatul Salōn Majestic care s-a pretat foarte bine la scopurile adunării. Pe platformă apărea textul anual din 1954, „Te voi binecuvânta în fiecare zi şi Îţi voi lăuda numele pentru totdeauna.” (Ps. 145:2, *CB*), iar pe fundal erau reprezentate diferitele tipologii naţionale specifice în Peru îndreptându-se spre calea ce ducea către lumea nouă, aşa cum este situaţia acolo acum.

Martorii creştini ai lui Iehova au sosit la adunare din toate părţile ţării. Cinci au sosit din Arequipa, din sudul îndepărtat, un slujitor special cu timp integral a sosit din Iquitos, de pe râul Amazon, din partea de est, iar 28 au venit din Trujillo, din partea de nord.

În cadrul adunării s-au povestit multe experienţe interesante. Un slujitor a povestit cum a fost sfătuit să nu meargă la o anumită casă deoarece nimeni nu locuia acolo, dar după ce s-a gândit mai bine, a considerat că era mai bine să se asigure, aşa că s-a dus oricum. Acolo a găsit un bărbat, ce avea peste 80 de ani, citind dintr-o Biblie, şi chiar dacă era surd din punct de vedere fizic, a dat dovadă de o bună înţelegere spirituală şi că avea urechi de auzit. Altul a povestit despre o mărturie întâmplătoare faţă de un comerciant japonez, care a avut ca rezultat nu doar îm plasarea de literatură, ci şi începerea unui studiu biblic în magazinul

Cuprins

acestuia, lucru pentru care, pentru prima dată în viaţa sa, comerciantul şi-a închis magazinul în timpul orelor de vârf. Chiar dacă aparţinea de Biserica Adventistă Reformată, acum participă regulat la Sala Împărăţiei.

În Trujillo, trei misionari au fost atât de eficienţi încât acum acolo activează 35 de martori, inclusiv patru pionieri locali sau slujitori cu 100 de ore lunar. Cel mai nou slujitor cu timp integral din Trujillo a fost bucuros să vadă cum şase dintre oamenii cu care studia el au devenit slujitori în scurt timp, iar cinci dintre aceştia au fost cufundaţi în luna octombrie anul trecut, fiind prezenţi acum la adunare şi ajutând pe cât le-a stat în putinţă la organizarea adunării şi în mărturia pe teren.

În timpul unui program în care câţiva dintre aceşti pionieri au fost întrebaţi cu privire la activitatea lor, unul dintre ei a fost întrebat dacă era căsătorit şi avea familie. El a răspuns: „Desigur!” De ce nu ar putea fi un om căsătorit şi cu familie implicat în serviciul de pionierat cu o sută de ore pe lună? Există oameni căsătoriţi şi cu familii ce fac acest lucru în alte ţări. De ce nu ar fi aşa şi în Peru?

Multe dintre discursurile ce au fost prezentate în cadrul adunării de pe stadionul Yankee din vara anului 1953 au fost expuse la această adunare, bucurând nespus de mult şi aducând satisfacţie publicului peruvian. Fraţii Knorr şi Henschel au ţinut câteva discursuri ce au fost foarte apreciate pentru punctele forte pe care le conţineau cu privire la trăirea unei vieţi în legătură cu serviciul lui Dumnezeu. O surpriză în cadrul programului din adunare a fost prezentarea unei înregistrări de către fratele Franz, vicepreşedinte al Societăţii, despre cuvântarea sa în spaniolă despre subiectul „Societatea Lumii Noi atacată din nordul îndepărtat”. Această cuvântare o expusese grupului vorbitor de limbă spaniolă de pe stadionul Yankee, vara trecută. Chiar dacă fraţilor le-ar fi plăcut să îl aibă pe fratele Franz în persoană alături de ei, cu siguranţă au fost încântaţi să-i audă vocea datorită înregistrării excelentului său discurs.

În cadrul acestei adunări, fraţii peruvieni au primit *Cartea de cântări* în limba spaniolă pentru prima dată şi, cu ajutorul acompaniamentului muzical, s-au descurcat destul de bine cu noile cântări. De asemenea, au fost încântaţi să primească spre distribuire două alte publicaţii în limba spaniolă: *Calea lui Dumnezeu este iubire* şi *Evoluţie versus Lumea Nouă.*

Adunarea de serviciu, care s-a ocupat de aspectele practice ale slujirii pe teren, nu a fost câtuşi de puţin mai prejos decât cele conduse de martorii lui Iehova în alte ţări. Ei şi-au dat toată străduinţa la această întâlnire şi au oferit o excelentă pantomimă în care au prezentat contrastul dintre Fratele dezordonat şi Fratele ordonat. Slujitorii veştii bune nu îşi pot aduce vechile căi păcătoase în activitatea de predicare. Prezentările ce arătau ce fel de schimbări trebuiau făcute au fost foarte eficiente.

Deoarece preşedintele Societăţii trebuia să plece sâmbătă noaptea, el s-a adresat adunării de două ori în acea zi. Una dintre ideile subliniate de el a fost aceea că trebuie să avem mereu grijă să urmăm sfaturile bune din Scripturi şi să ne asigurăm că vom intra în lumea nouă, afirmaţiile sale bazându-se pe cele scrise în 1 Timotei 4:15,16 (*NW*): „Meditează la aceste lucruri, lasă-te absorbit de ele,

Cuprins

pentru ca progresul tău să fie clar pentru toţi. Fii mereu atent la tine însuţi şi la predarea ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând aşa, te vei salva pe tine însuţi şi pe cei care te ascultă." Pentru a fi mereu atent la propria persoană, trebuie ca fiecare în parte să studieze în particular acasă şi în cadrul adunării, pentru ca apoi să pună în practică cele învăţate în predicarea din casă în casă şi conducând studii biblice cu oamenii.

Seara, fratele Knorr a vorbit despre expansiunea lucrării în Peru, arătând că aceasta era făcută foarte bine. În timpul serii a fost prezentată rezoluţia, care fusese prezentată şi adoptată prima dată în cadrul adunării de pe stadionul Yankee din vara trecută, iar cei 375 de martori peruvieni au adoptat-o în unanimitate cu mult entuziasm. Imediat după încheierea programului de seară, fratele Knorr a plecat pentru a prinde avionul ce pleca la miezul nopţii către Antofagasta, Chile.

Totuşi, adunarea urma să se mai ţină încă o zi, iar duminică dimineaţa, 33 de fraţi şi surori au fost botezaţi în piscina municipală, ce le-a fost oferită gratis în acest scop. Duminică după-amiază fratele Henschel a ţinut discursul public „După Armaghedon – lumea nouă a lui Dumnezeu" în limba spaniolă, în faţa unui public format din 602 persoane. Această prezenţă a eclipsat toate înregistrările anterioare în ceea ce-i privea pe martorii lui Iehova din Peru. Duminică seara membrii adunării au aflat de creşterea cu 20% a cotei lor în 1954, adică 340 de persoane şi faptul că-şi depăşiseră deja cota de 10% pentru luna decembrie, având 317 slujitori în Peru care au raportat activitate în luna octombrie. Martorii peruvieni erau siguri că aveau să-şi realizeze cota de 340 de slujitori înainte de încheierea anului de serviciu 1954. În încheierea adunării, fratele Henschel a ţinut un discurs despre semnificaţia profetică a relatării despre Daniel în groapa cu lei.

Această adunare a avut o deosebită importanţă istorică pentru Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova din Peru. A părut să fie un alt punct de plecare pentru o şi mai mare avansare în predicarea veştii bune. Toţi sperau la o şi mai mare expansiune în viitorul apropiat. Toţi păreau nerăbdători să ajute la strângerea „celorlalte oi", pentru a se bucura de binecuvântările vieţii în lumea nouă alături de ei.

IMPLICAREA ÎN LUCRAREA PASTORALĂ ALĂTURI DE PRINŢUL-PĂSTOR

Aveţi parte de bucuriile şi binecuvântările ce vin din implicarea în lucrarea pastorală alături de Prinţul Păstor? Vă întrebaţi cumva: „Cine este Prinţul Păstor, ce este lucrarea pastorală şi cum vă puteţi implica în ea?"

Prinţul Păstor nu e nimeni altul decât Păstorul cel Bun, Isus Cristos. (Ezec. 34:24; Ioan 10:11, *NW*). Lucrarea pastorală pe care o conduce în prezent constă în strângerea oamenilor cu bunăvoinţă într-o singură familie, în care toţi să se bucure

Cuprins

de dreptate şi egalitate şi în care să existe o legătură de iubire invizibilă între toţi membrii, care să spere la viaţă veşnică în lumea nouă a lui Dumnezeu.

Această activitate de strângere e descrisă foarte bine drept o lucrare pastorală, căci creaturile umane sunt foarte asemănătoare oilor. Asemenea oilor, şi oamenii au fost jefuiţi, oprimaţi, prost trataţi şi măcelăriţi de către conducătorii lor religioşi, politici şi comerciali. Asemenea oilor, oamenii tind să-şi urmeze liderii şi tot asemenea oilor, omenirea s-a rătăcit. Nimeni altcineva nu e mai preocupat de aceste oi decât Iehova Dumnezeu, Măreţul Păstor, şi de aceea El şi-a propus să Îşi adune oile laolaltă pentru a le hrăni, a le adăposti şi a le vindeca. – Ps. 44:22; Isa. 53:6; Ps. 23:1; Ezec. 34:11-16

Prinţul-Păstor Isus Cristos Şi-a dovedit iubirea nespusă faţă de oi, dându-şi viaţa pentru ele. În timp ce a început lucrarea de strângere a oilor Sale spirituale, în timpul primei Sale veniri, cea mai măreaţă activitate a Sa în această privinţă s-a petrecut mai ales de la a doua Sa prezenţă, care a început în 1914, şi după „ziua înnorată şi întunecată" a persecutării oilor Sale în timpul Primului Război Mondial. Aceste oi spirituale din „turma mică" fiind adunate acum, iau parte la lucrarea de strângere a „celorlalte oi" alături de al lor Prinţ-Păstor. (Luca 12:32; Ioan 10:16). Mai ales din anul 1931, când aceste „alte oi" au fost identificate drept cei care suspină şi gem pentru urâciunile făcute în ţară, acestea au început să fie adunate, chiar mai mult din anul 1935, când au fost identificate drept „mulţimea mare" de lăudători din viziunea lui Ioan. – Ezec. 9:1-6; Apoc. 7:9,10, *NW*.

Pentru a grăbi această lucrare pastorală, s-a deschis în 1943 Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere în care să fie pregătiţi slujitorii creştini, pentru a lucra ca misionari în ţări străine. De la deschiderea acestei şcoli, numărul slujitorilor creştini implicaţi în această lucrare pastorală a crescut mai mult decât întreit, astfel încât, în prezent, peste o jumătate de milion din aceştia activează în 143 de ţări şi insule.

Chiar dacă nu toţi creştinii ce au fost adunaţi la Prinţul Păstor îşi pot dedica tot timpul ca misionari în activitatea pastorală, toţi putem să răscumpărăm timpul oportun în propriile comunităţi, căutând oile, mergând din casă în casă cu mesajul despre Împărăţie şi oferindu-le trecătorilor, la colţul străzii, literatură biblică. Apoi, când i-am găsit pe cei ce par a fi oi, dornici să înveţe de la Prinţul Păstor, putem continua cu lucrarea pastorală de hrănire a acestora cu hrana spirituală oferită de Iehova Dumnezeu şi anume, informaţiile referitoare la scopurile lui Dumnezeu aşa cum sunt revelate în Biblie, Cuvântul Său.

Datorită iubirii Sale nespuse pentru aceste oi, Iehova Dumnezeu a făcut îngrijiri ca acestea să fie strânse acum şi în cele din urmă să le ofere viaţă veşnică în lumea Sa nouă. Isus Cristos iubeşte oile, de aceea a murit pentru ele şi acum conduce lucrarea de strângere a lor. Dacă îi iubim pe Iehova Dumnezeu, pe Isus Cristos şi pe aceste oi, ar trebui să ne implicăm acum în lucrarea pastorală alături de Prinţul Păstor şi să primim bucuriile şi binecuvântările ce vin de pe urma acestei lucrări.

Cuprins

„ÎN FELUL LUI MELHISEDEC”

Melhisedec a fost un preot regal, şi preoţia regală a fost făcută asemenea lui. Apostolul Pavel ne învaţă: „Cristos nu s-a glorificat el însuşi, ca să devină mare preot, ci a fost glorificat de cel care a spus cu privire la el: ‘Tu eşti fiul meu. Eu ţi-am devenit astăzi tată’. Aşa cum spune şi în alt loc: ‘Tu eşti preot pentru totdeauna în felul lui Melhisedec!’ … pentru că a fost numit de Dumnezeu mare preot în felul lui Melhisedec.” (Evrei 5:5, 6, 10, *NW*). Care este asemănarea aceasta? Şi ce înseamnă?

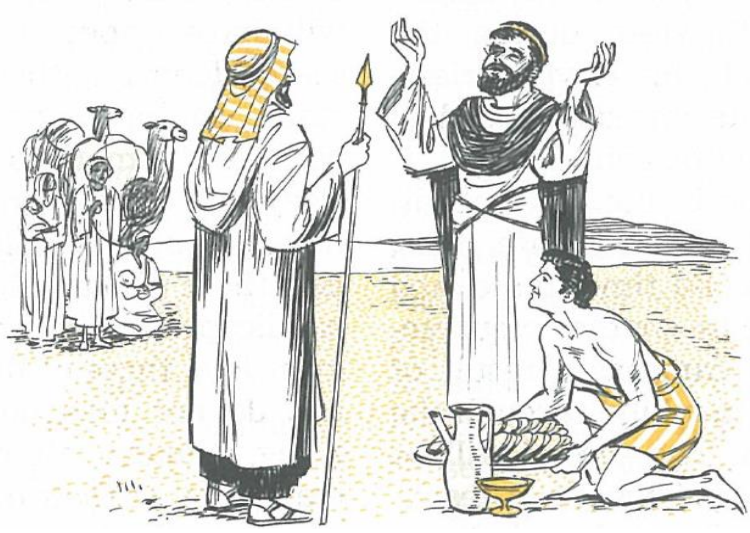
2. Înregistrarea originală despre acest preot regal prezintă apariţia sa pe scenă în legătură cu cel mai vechi război din cele consemnate în Scripturi. Acesta a fost o invazie a văii Iordanului. A rezultat o mare luptă între regii din acele zile şi oamenii din vale. Invadatorii au câştigat şi au luat prada şi prizonierii, inclusiv pe Lot şi pe familia lui. Unchiul lui Lot, Avraam, când a aflat despre captură, a adunat laolaltă toţi sclavii lui învăţaţi şi i-a urmărit pe învingători, i-a biruit, salvând prizonierii şi returnând prada. Melhisedec a ieşit la întoarcerea lui Avraam din acest război victorios. (Vezi Geneza 14:1-20). Pavel explică într-un mod mai interesant la Evrei 7:1-3 (*NW*): „Căci acest Melhisedec, rege al Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt, care l-a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la înfrângerea regilor şi l-a binecuvântat şi căruia Avraam i-a dat a zecea parte din toate, este, potrivit traducerii numelui său, în primul rând ‘Rege al dreptăţii’, iar apoi şi rege al Salemului, adică ‘Rege al păcii’. Fiind fără tată şi fără mamă, fără genealogie, fără început al zilelor şi sfârşit al vieţii, ci fiind făcut asemenea Fiului lui Dumnezeu, el rămâne preot pentru totdeauna.”

3. În urma acestor evenimente „Melhisedec, regele Salemului, a adus pâine şi vin. El era preot al Dumnezeului Preaînalt. Şi el l-a binecuvântat şi a zis: ‘Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Preaînalt, care a făcut cerul şi pământul! Şi binecuvântat să fie Dumnezeul Preaînalt, care i-a dat pe asupritorii tăi în mâna ta.” (Gen. 14:18-20, *NW*) Pavel afirmă: „Vedeţi deci cât de mare a fost omul acesta căruia patriarhul Avraam i-a dat a zecea parte din prada cea mai bună. … şi [Melhisedec] a binecuvântat pe cel care avea promisiunile. Astfel, fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare. Astfel, dacă perfecţiunea ar fi venit într-adevăr prin preoţia levitică. … ce nevoie mai era să se ridice un alt preot, în felul lui Melhisedec, şi despre care nu se spune că este în felul lui Aaron? Şi este şi mai clar că se ridică un alt preot, după asemănarea lui Melhisedec. El a devenit preot nu potrivit legii unei porunci care depinde de carne, ci potrivit puterii care îl ajută să aibă o viaţă indestructibilă, căci se spune ca mărturie: ‘Tu eşti preot pentru totdeauna în felul lui Melhisedec.’” Pavel continuă argumentul, din nou, citând din Psalmul 110:4: „Iehova a jurat şi nu se va căi: ‘Tu eşti Preot în veac.’” Cine este? Este Isus Cristos. „Dar El, fiindcă rămâne în viaţă pentru totdeauna, are o preoţie care nu se transmite de la unul la altul. Aşadar, el poate şi să-i salveze complet pe cei care se apropie de Dumnezeu

Cuprins

prin el, fiindcă este întotdeauna viu ca să pledeze pentru ei." (Evrei 7:4-7, 11, 15-17, 21-25, *NW*)

4. Iehova L-a recunoscut pe Isus la botezul Acestuia în râul Iordan. „Şi iată că din ceruri s-a auzit un glas care zicea: 'Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat'." Din nou, la momentul transfigurării lui Isus: „Şi din nor s-a auzit un glas care zicea: 'Acesta este Fiul meu, cel pe care l-am ales. De el să ascultaţi!'" Vorbind tot despre cea de-a doua Sa prezenţă ca Rege, psalmul profetic zice: „Iehova Mi-a zis: 'Tu eşti Fiul Meu; astăzi te-am născut'." (Mat. 3:17; Luca 9:35, *NW*; Ps. 2:7, *AS*). Fiul şi ceilalţi fii unşi ai lui Dumnezeu fac parte din casa regală şi vor trăi veşnic, prin urmare, în această relaţie, calitatea de fiu şi preoţia devin unul şi acelaşi lucru. Isus Cristos a fost ales preot căci El era Fiul lui Dumnezeu. El trăieşte veşnic.



5. Faptul că nici 'începutul zilelor, nici sfârşitul vieţii' nu a fost înregistrat în legătură cu Melhisedec, şi că acest preot putea primi zeciuieli şi îl putea binecuvânta pe Avraam şi că el era 'Regele Păcii şi Dreptăţii' este arătat de către Pavel ca descriind bine pe Fiul veşnic al lui Iehova. El este Principalul Preot Regal al lui Dumnezeu şi este capul preoţiei regale a lui Dumnezeu.

6. Psalmul 110 învaţă profetic despre marea lucrare pe care acest Principal Preot o va împlini. „Iehova va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale: Stăpâneşte în mijlocul duşmanilor Tăi. Domnul de la dreapta Ta îi va lovi pe împăraţi în ziua mâniei Sale. El va judeca printre naţiuni". (Ps. 110:2, 5, 6, *AS*). Acest Conducător este acelaşi despre care se vorbeşte la Apocalipsa: „ Şi am văzut cerul deschis şi iată: un cal alb! Cel ce stătea pe el se numeşte Fidel şi Adevărat şi el judecă şi poartă război cu dreptate. … El calcă în picioare teascul mâniei Dumnezeului cel Atotputernic … are scris un nume: Regele regilor şi Domnul domnilor." (Apoc. 19:11, 15, 16, *NW*). Cel mai mare decât Melhisedec nu este numai un preot ce are de oferit jertfe, ci şi un rege care să cucerească şi să domnească, iar acest rege antitipic al dreptăţii poartă război în dreptate. Aşadar, noi putem să avem o încredere puternică căci toată nedreptatea şi opoziţia faţă de Iehova Dumnezeu vor dispărea, căci Cristos domneşte în dreptate, iar apoi pacea va fi soarta veşnică a tuturor. El va fi Prinţul păcii şi Mare Preot Regal pentru totdeauna.

Cuprins

PRIMA ÎNVIERE

7. În legătură cu această preoţie regală de sub Cristos, Ioan a scris: „Fericit şi sfânt este cel ce are parte de prima înviere. Asupra lor moartea a doua nu are autoritate.” (Apoc. 20:6, *NW*). Ce înseamnă acest lucru? Fiecare creatură cu teamă de Iehova doreşte să aibă asigurarea completă a învierii. Dacă cineva ar putea fi absolut sigur de înviere, atunci moartea ar fi numai un somn. Cine sunt cei atât de convinşi de aceasta? Cine sunt cei atât de plini de credinţă faţă de Creator încât cred, fără cea mai mică urmă de îndoială, că vor fi înviaţi? Răspunsul este că singurii care pot avea o asemenea asigurare sunt cei care sunt dedicaţi cu totul lui Iehova, şi care Îl slujesc cu adevărat cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea lor. Dumnezeu îi cunoaşte şi îi binecuvântează pe aceşti credincioşi şi le acordă credinţă. Noi toţi ne putem mări credinţa. (Vezi Luca 17:5, 6 şi 1 Corinteni 12:4, 9)

8. Speranţa sigură a unei învieri reprezintă o forţă puternică în viaţă. Unii vor fi treziţi din somnul morţii în timpul domniei de o mie de ani a Preoţiei Regale a Mai Marelui Melhisedec şi vor fi învăţaţi legea lui Iehova şi, dacă sunt ascultători, ei vor continuă să trăiască. Dacă nu sunt ascultători vor fi ‘nimiciţi’ din viaţă. Atunci, aceasta va fi a doua oară când mor şi de la aceasta nu va fi nicio altă înviere. Prima moarte a venit în urma condamnării omenirii prin păcatul original al lui Adam. Cea de-a doua va fi propria lor responsabilitate. Acest lucru nu ne învaţă o ‘a doua şansă’, ci indică faptul că unii din milioanele de morţi de pe pământ vor fi înviaţi.

9. În ziua învierii, judecata va fi o responsabilitate individuală. Voinţa lui Iehova este pusă în aplicare de către Mai Marele Său Melhisedec. Scopurile celui Preaînalt vor fi cunoscute pe deplin de către preoţia regală din ceruri. Milioanelor de oameni de pe pământ li se vor asigura fiecăruia oportunitate să-şi aducă vieţile în conformitate cu voinţa lui Iehova, căci ei vor avea o naţiune de preoţi care vor domni peste ei. Fiecare eşec şi fiecare efort al lor va fi înţeles şi valorificat. Mila, compasiunea şi iertarea vor fi extinse cu generozitate asupra tuturor. Dar celor răi, ipocriţi şi necredincioşi li se va aplica tratament advers, după ce a existat oportunitatea ca ei să caute şi să obţină pacea şi dreptatea. Administrarea noului cer şi a noului pământ va fi atât de diferită faţă de sistemul rău de lucruri din prezent. În prezent există cruzime, lipsă de pricepere, judecată după aparenţe şi ipocrizie. În noul sistem de lucruri preoţia regală va conduce cu dreptate, milă şi bunătate. Fiecare membru va fi experimentat slăbiciunea cărnii omeneşti, fiecare dintre cei 144 000 va şti ce a însemnat să-L slujească pe Iehova, chiar dacă, adesea, este neînţeles, să continue să iubească chiar dacă motivele nu sunt apreciate. Ei vor fi fost atinşi de infirmităţile omenirii şi le va face plăcere să îi ajute pe cei care luptă, în ciuda handicapurilor. Căci nu aşa se întâmplă, oare, în prezent? Iehova trebuie să îi iubească pe cei din poporul Său care continuă să lupte, care nu renunţă, care continuă chiar dacă uneori sunt împovăraţi de realizarea propriei lor slăbiciuni, cei care urăsc carnea ce este slabă. Aşa va fi în Împărăţie, căci poziţia şi gloria nu vor schimba dispoziţia preoţiei regale, şi nici nu

Cuprins

va interveni în aplicarea de către ei, în mod ascultător, a judecăţilor drepte ale lui Dumnezeu.

10. Unii din milioanele de locuitori ai pământului merită judecata celei de-a doua morţi în timp ce trăiesc pe pământ şi înainte ca Împărăţia să-şi înceapă domnia de o mie de ani. Marele foc din valea Hinom (Gheena), care ardea în continuu pentru a consuma deşeurile din Ierusalim, a fost folosit ca o exemplificare a distrugerii finale a celor care nu sunt demni. De fapt, în acest mare lac de foc erau aruncate trupurile criminalilor, ale celor de care nu trebuia să se aducă aminte. Aceştia nu au fost îngropaţi în morminte memoriale. Ei trebuiau să piară pentru totdeauna, iar numele lor urmau să fie uitate. Însă, să ţinem minte că aceste trupuri erau moarte când erau aruncate în valea înflăcărată a lui Hinom, pentru distrugere. Aşadar, acest foc a devenit o exemplificare a soartei celor care mor de a doua moarte, căci aceştia sunt distruşi. Ei pier fără speranţa învierii.

11. Unii din clasele care vor fi distruse astfel sunt numite la Apocalipsa 21:8 (*NW*): „Dar cei laşi, cei necredincioşi, cei dezgustători în murdăria lor, ucigaşii şi curvarii, cei care practică spiritismul, idolatrii şi toţi mincinoşii îşi vor avea partea în lacul care arde cu foc şi sulf.” Apoi celor care Îl urăsc pe Iehova şi pe poporul Său le este spus avertismentul: „Şerpi, pui de vipere, cum veţi fugi de judecata Gheenei?” Domnul Isus şi-a îndreptat atenţia asupra altei clase de persoane nevrednice, clasa caprelor, zicându-le: „ Mi-a fost foame, dar nu mi-aţi dat să mănânc, mi-a fost sete, dar nu mi-aţi dat să beau. Am fost străin, dar nu m-aţi primit cu ospitalitate, gol, dar nu m-aţi îmbrăcat, bolnav şi în închisoare, dar n-aţi avut grijă de mine”. Cei care îi tratează pe fraţii Domnului într-un asemenea fel se vor confrunta cu judecata Preotului Regal al lui Iehova, căci El declară mai departe: „Duceţi-vă de la mine, blestemaţilor, în focul veşnic”. De asemenea, persecutorii poporului lui Dumnezeu, cei necredincioşi, vor muri de această moarte: „ Este drept ca Dumnezeu să-i răsplătească cu necaz pe cei care vă provoacă necaz, dar pe voi, care suferiţi necaz, cu alinare împreună cu noi la revelarea Domnului Isus din cer cu îngerii săi puternici, într-un foc năprasnic, când va aduce răzbunare peste cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă de vestea bună despre Domnul nostru Isus.” Din nou, „Dar dacă vestea bună pe care o anunţăm este acoperită cu văl, este acoperită cu văl printre cei ce pier, printre cei necredincioşi, cărora dumnezeul acestui sistem le-a orbit mintea”. Aşadar, se vede că mult mai multe persoane vor fi distruse în cea de-a doua moarte decât au fost înclinaţi unii să creadă, dar noi trebuie să acceptăm cuvântul lui Iehova şi nu propriile noastre dorinţe şi idei sentimentale. (Mat. 23:33; 25:41-44; 2 Tes. 1:6-8; 2 Cor. 4:3, 4, *NW*)

12. Aceste scripturi ne amintesc, cu siguranţă, tuturor din poporul lui Dumnezeu, despre modalitatea circumspectă în care ei trebuie să umble în această zi a judecăţii. Indiferent dacă speraţi să aparţineţi preoţiei regale veşnice sau să fiţi unul dintre supuşii Preotului Regal al lui Iehova în timpul celor o mie de ani, se cere ascultare credincioasă. Toţi trebuie să umble cu teamă şi cu tremur căci neglijenţa, necredinţa, lipsa de loialitate şi neascultarea vor merita descalificarea, iar celor care nu au fost aprobaţi ‘nu le mai rămâne nicio jertfă pentru păcate’.

Cuprins

Chiar şi acum fraţii spirituali ai lui Cristos sunt avertizaţi: „Căci este imposibil ca aceia care au fost luminaţi o dată pentru totdeauna şi au gustat darul ceresc, care au fost părtaşi ai spiritului sfânt şi au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterea sistemului viitor, dar care au căzut, să fie din nou reînsufleţiţi spre căinţă, pentru că ei înşişi îl ţintuiesc din nou pe stâlp pe Fiul lui Dumnezeu şi îl expun ruşinii publice." „Căci Dumnezeul nostru este şi un foc mistuitor." (Evrei 6:4-6; 12:29, *NW*). Toţi din poporul lui Iehova, indiferent de destinul lor, să ţină tare la încrederea lor şi să fie întotdeauna recunoscători lui Iehova pentru bunătatea lui nemeritată şi pentru jertfa Fiului Său iubit.

13. Cei care vor fi asociaţi cereşti ai Mai Marelui Melhisedec vor fi ridicaţi nemuritori. Prin urmare, cea „de-a doua moarte" nu are putere asupra lor. „Iubiţii mei fraţi, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar ce vom fi nu s-a dezvăluit încă. Dar ştim că, atunci când va fi dezvăluit el, vom fi ca el, pentru că îl vom vedea aşa cum este." „El este începutul, întâiul născut din morţi, ca să devină întâiul în toate". Mai mult, este scris: „Însă acum Cristos a fost sculat din morţi, primul rod al celor care au adormit în moarte." (1 Ioan 3:2; Col. 1:18; 1 Cor. 15:20; Ioan 14:2, 3; Apoc. 1:5, *NW*). Pavel declară: „Şi este şi mai clar că se ridică un alt preot [Isus Cristos], după asemănarea lui Melhisedec. El a devenit preot nu potrivit legii unei porunci care depinde de carne, ci potrivit puterii care îl ajută să aibă o viaţă indestructibilă". (Evrei 7:15, 16, *NW*). Astfel, membrii preoţiei regale de sub Mai Marele Melhisedec nu vor fi niciodată răniţi de moarte, căci şi ei vor fi de nedistrus. Pavel a spus: „Aşa este şi învierea morţilor. Este semănat în putrezire, este sculat din morţi în neputrezire. … Este semănat corp fizic, este sculat din morţi corp spiritual. … Carnea şi sângele nu pot să moştenească împărăţia lui Dumnezeu, nici putrezirea să moştenească neputrezirea." (1 Cor. 15:42, 44, 50, *NW*)

14. Scopul apostolului Pavel este exprimat: „Ca să văd dacă pot în vreun fel să ajung la învierea timpurie din morţi." (Filip. 3:11, *NW*) 'Învierea timpurie' este acelaşi lucru cu 'prima înviere.' Expresia învierea timpurie provine din grecescul *exanástasis* şi este folosită aici într-un sens special şi este diferită de *anástasis* care înseamnă „înviere". Pavel nu se referă aici la învierea „generală", ci el doreşte să fie unul dintre cei ridicaţi din morţi „timpuriu", căci aceştia au întâietate peste ceilalţi morţi în general. Este o înviere specială. Este specială, atât ca vreme, cât şi ca importanţă. Pavel spunea: „Dar fiecare la rândul lui: Cristos este primul rod, după aceea, în timpul prezenţei sale, cei ce sunt ai lui Cristos." (1 Cor. 15:23, *NW*). Cristos a fost prezent în mod invizibil în Împărăţia Sa încă din anul 1914 A.D., iar cei care au murit credincioşi, aparţinând lui ca membri ai preoţiei regale, au avut parte de această 'înviere timpurie' de la venirea Sa la templu în anul 1918. (Mal. 3:1-5; Apoc. 11:15 până la 12:5)

DOMNIA DE O MIE DE ANI

15. Preoţia regală va conduce timp de o mie de ani. În timpul acelei conduceri, Satan, marele adversar, va fi reţinut total. Este scris: „El l-a prins pe balaur, şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satan, şi l-a legat pentru o mie de

Cuprins

ani. L-a aruncat în abis şi a închis şi a sigilat abisul deasupra lui ca el să nu mai inducă în eroare naţiunile până nu se vor sfârşi cei o mie de ani." (Apoc. 20:2, 3, *NW*). Această înţelegere minunată a scopurilor viitoare ale Dumnezeului Cel Preaînalt îi încântă pe cei care trăiesc în armonie cu organizaţia lui Dumnezeu. O asemenea perspectivă ne ridică şi ne provoacă o viziune a vremurilor glorioase ce ne stau înainte. Cu siguranţă, atunci, când vom vedea lumea nouă promisă şi că aceasta este atât de aproape, vom dori să facem tot ceea ce este posibil pentru a ne asigura intrarea în ea. Preotul nostru Regal domneşte acum în cer. „Şi am văzut cerul deschis şi iată: un cal alb! Cel ce stătea pe el se numeşte Credincios şi Adevărat şi el judecă şi poartă război cu dreptate." (Apoc. 19:11, *NW*) „'Vino!' M-am uitat şi iată: un cal alb! Cel ce stătea pe el avea un arc. I s-a dat o coroană şi a ieşit victorios ca să-şi desăvârşească victoria." (Apoc. 6:1, 2, *NW*). Acest Preot-Rege conduce în timp ce Satan şi organizaţia sa încă există. Mai Marele Melhisedec conduce printre duşmanii săi.

16. Isus Cristos a fost întronat ca rege în cer în anul 1914, şi are o lucrare de înfăptuit din acel an până la Armaghedon. Această perioadă de timp este cunoscută sub numele de „ziua lui Iehova." Iehova declară cu privire la Marele Său Preot Regal. „L-am pus pe regele Meu pe muntele Meu sfânt din Sion. … Tu eşti Fiul Meu şi în această zi Te-am născut." Dumnezeu Îl aduce pe acesta ca pe un conducător şi porunceşte: „Cere-Mi şi ţi-i voi da pe păgâni ca moştenire, şi cele mai îndepărtate părţi ale pământului ca posesie." Înainte atunci! Tu eşti acum regele care conduce! Cucereşte-i! Supune naţiunile! „Tu îi vei zdrobi cu un toiag de fier; şi îi vei zdrobi în bucăţi ca pe vasul unui olar." (Ps. 2:6-9). Din nou Iehova spune: „Domneşte în mijlocul duşmanilor Tăi. … Tu eşti un preot pentru totdeauna după ordinul lui Melhisedec. Domnul de la dreapta ta va lovi regi în ziua mâniei Sale." (Ps. 110:2, 4, 5). Marele Preot, Isus Cristos, întronat ca rege, înfăptuieşte aceste lucrări măreţe înainte ca glorioasa domnie a păcii de o mie de ani să înceapă: „După ce va reduce la nimic orice guvernare şi orice autoritate şi putere. Căci el trebuie să domnească până când Dumnezeu îi va pune pe toţi duşmanii sub picioarele sale". (1 Cor. 15:24, 25, *NW*).

17. Regele Isus Cristos este întronat în cer, iar ultimele zile ale acestui sistem vechi de lucruri sunt aici. Satan ştie că mai are doar o scurtă perioadă de timp rămasă, şi „această generaţie" este asigurată de Isus „că nu va trece nicidecum până ce toate aceste lucruri nu se vor întâmpla". (Mat. 24:34; Apoc. 12:12, *NW*). Prin cunoaşterea şi încrederea în aceste adevăruri, credinţa noastră este sigură. Încrederea noastră nu este construită pe date, şi niciodată nu a fost aşa; căci, de fapt, semnele împlinirii profeţiei sunt mult mai convingătoare decât datele. Este adevărat; Iehova a menţionat ani şi zile, şi este plăcut pentru El ca noi să câştigăm înţelegerea lor; dar să ne amintim întotdeauna că Iehova Dumnezeu este Cel Preaînalt şi credinţa reală în el este cea care contează, şi care întotdeauna a contat. Credinţa în Isus Cristos, Fiul preaiubit, şi în lucrarea lui de jertfă şi în gloriosul său serviciu preoţesc este asigurarea noastră. Cunoştinţa şi acceptarea domniei Sale ne oferă speranţă şi bucurie. Nu este importantă luna şi anul în care vom afla despre înfrângerea şi legarea reale ale lui Satan pentru o mie de ani. Noi

Cuprins

ştim că aceste evenimente profeţite cu mult timp în urmă se apropie de îndeplinire în prezent, iar ochii noştri sunt fericiţi şi binecuvântaţi dacă le vom putea vedea. De fapt, mişcările lui Iehova Dumnezeu în şi prin organizaţia Lui teocratică reprezintă cele mai puternice dovezi ale începutului Împărăţiei, deşi noi toţi suntem ajutaţi de desfăşurarea printre naţiuni a evenimentelor profeţite.

18. Aceasta este ziua lui Iehova. „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Iehova; noi ne vom bucura şi ne vom veseli în ea." Despre această zi este scris: „Aceasta este poarta lui Iehova, cei drepţi vor intra pe ea." „Deschideţi porţile, ca naţiunea dreaptă care păstrează credinţa să poată intra." Din nou este scris: „Cine a auzit aşa ceva? Cine a văzut aşa ceva? O ţară să fie născută într-o singură zi? O naţiune să ia fiinţă dintr-odată?" Da, noi „am auzit asemenea lucruri". Iehova şi-a împlinit cuvântul şi a produs asemenea lucruri în ziua lui Iehova. Aceasta este o minune în ochii noştri. Naţiunea Israelului spiritual restaurat este născută. Ea există încă din anul 1919 A.D. ca nucleu al societăţii Noii Lumi. Acest fapt reprezintă o dovadă mai mare pentru Împărăţie decât semnele văzute în disputele, certurile şi luptele dintre naţiunile acestei lumi vechi. Naţiunea spirituală este aici, iar Regele, Isus Cristos, Mai Marele Melhisedec domneşte. (Ps. 118:24, 20; Isa. 26:2; 66:8, *AS*)

19. Dovada acestui eveniment minunat este realizată pe pământ de către mişcarea din această naţiune teocratică vizibilă. Iehova Dumnezeu este Suveran şi domneşte peste aceasta. În curând, toţi membrii preoţiei regale vor fi aduşi împreună în glorie cerească, iar atunci împărăţia de preoţi va conduce din cer şi peste tot. Pe pământ vor fi reprezentaţii vizibili ai acestei conduceri teocratice. Aceşti reprezentanţi vor fi „prinţii" (*sarim')* ce vor avea supravegherea atentă a tuturor problemelor ce aparţin societăţii umane vizibile. Nucleul acestei societăţi umane este acum unificat, organizat şi antrenat pentru serviciul viitor de o mie de ani.

20. Perioada de o mie de ani ce va veni este cea de-a şapte perioadă de o mie de ani de la crearea omului, adică ultima mie de ani a marii zile de sabat a lui Iehova. În acest măreţ sabat al odihnei lui Iehova intră cei credincioşi ai Lui: „Căci într-un loc El a spus despre cea de-a şaptea zi după cum urmează: 'Şi Dumnezeu s-a odihnit de la muncile Sale în cea de-a şaptea zi' şi din nou aici 'Ei nu vor intra în odihna Mea.'" Pavel arată că există un loc de odihnă, „o odihnă de sabat pentru poporul lui Dumnezeu." (Evrei 4:4, 5, 9, *NW*). Prin credinţă, membrii preoţiei regale intră în odihna sau sabatul lui Dumnezeu acum. În scurt timp va începe sabatul milenar al domniei lui Cristos pentru omenire şi va dura o mie de ani. Binecuvântarea lui Iehova va fi asupra acelei zile. Petru afirmă durata acesteia, spunând: „Dar să nu scăpaţi din vedere îndeosebi acest fapt, iubiţii mei fraţi: că o zi înaintea lui Iehova este ca o mie de ani şi o mie de ani ca o zi". (2 Pet. 3:8, *NW*) Psalmistul i-a spus lui Dumnezeu: „Căci o mie de ani în faţa ta sunt ca ziua de ieri ce a trecut şi ca o strajă în noapte". (Ps. 90:4). Pentru Iehova, Cel Absolut, nu există limitări. O mie de ani sunt ca ziua de ieri - asemenea unei zile ce trece - dispărută! Cei o mie de ani îi apar lui Iehova, atunci când o verifică şi o cercetează, aşa cum pare pentru noi ziua de ieri care a trecut. Pentru Creator o mie

Cuprins

de ani sunt ca o parte din noapte. Aceştia nu lasă nicio urmă. Nu există o asemănare pe care o putem folosi pentru a exprima veşnicia lui Iehova. Aceasta inspiră, cu siguranţă, teamă şi reverenţă.

21. Nu este de mirare că sfinţii sunt chemaţi să strige de bucurie. (Ps. 149:5). Noi ne aflăm la pragul acestui mileniu paşnic. Strălucirea acelei zile este deja vizibilă la orizont. „Bucuria vine dimineaţa." (Ps. 30:5). Bucuria Sionului nu poate fi depăşită de alte plăceri. Marele Conducător este aici. Preoţia Regală a lui Iehova din cer ia asupra-i autoritatea de a domni peste treburile acestui pământ. Psalmistul izbucneşte spunând: „Poporul Tău se oferă de bunăvoie în ziua puterii Tale, în veşminte sfinte; din pântecul zorilor Tu ai roua tineretului." (Ps. 110:3, *AS*). Minunata împlinire a profeţiei în aceste zile aparţinând lui Isus Cristos, poziţia glorioasă pe care El o ocupă şi toate faptele minunate pe care acum le face şi care vor mai fi sunt asemenea împlinirii antitipice a veşmintelor sfinte, minunate, purtate de marele preot la ocaziile festive. Ordinul acestei preoţi regale, Fiul lui Iehova îl conduce în bătălia sfântă împotriva lui Satan şi a nelegiuirii sale. Există o nouă naţiune, uimitoare şi da, miraculoasă, născută din acţiunea spiritului lui Iehova şi a iubirii. Nenumăraţi oamenii tineri şi viguroşi, ca roua de mărgăritar, copiii zorilor. Tovarăşi şi prieteni luptători, chiar sute de mii sunt născuţi odată cu această naţiune nouă. Căci acest text are ideea productivităţii - o societate care nu poate fi numărată. Da, aici se naşte o armată de binevoitori, având zelul tinereţii. Este ziua adunării poporului lui Iehova într-un serviciu organizat.

22. Cei din poporul lui Iehova sunt viguroşi şi activi. Ei sunt asemenea războinicilor tineri şi Îl urmează pe regele preot oriunde merge. Ei nu sunt o armată mercenară, ci una care slujeşte din iubire. Ei sunt înveşmântaţi în hainele sfinţeniei şi cu toţii sunt cântăreţi. Ei sunt cu adevărat soldaţii Regelui-Preot. Ei slujesc în dreptate şi pentru o cauză sfântă a dreptăţii şi nimic nu îi opreşte. Este adevărat, această naţiune abia a apărut în aceste zile din urmă; aşa a zis Iehova că va fi, o mulţime, o apariţie subită, neaşteptată, minunată. Asemenea copiilor tineri „din pântecul zorilor", cei credincioşi ai lui Iehova I se „închină lui Iehova în veşminte sfinte". (Ps. 29:2, *AS*). Noi suntem mulţumiţi că Iehova se află în ceruri. El este Dumnezeul cerului şi al pământului. Fiul Său, Isus Cristos este Preotul Regal universal, Mai Mare decât Melhisedec, iar acum Acesta a fost întronat şi conduce ca un rege preoţesc. Alături de El vor fi 144 000 de membri, marea majoritate fiind acum ridicată la cer, şi rămăşiţa ce este încă pe pământ. Acum este adunată laolaltă „marea mulţime" a urmaşilor pământeşti, căci favoarea lui Dumnezeu s-a întors către naţiuni pentru a da naştere acestei clase. (Apoc. 7:9-14, *NW*). În curând, Satan va fi legat pentru o mie de ani, iar Preoţia Regală va conduce în timpul marelui sabat milenar, aducând binecuvântări de pace, viaţă şi fericire pentru milioanele de locuitori ai pământului. Prin urmare, în semn de recunoştinţă, „să ne închinăm lui Iehova în veşminte sfinte!"

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine a fost Melhisedec, şi cine a fost făcut „asemenea lui”?
2. Explicaţi, pe scurt, împrejurările care îl aduc pe Melhisedec în relatarea din Geneza 14 şi ce are de spus Pavel despre acest rege-preot?
3. Care este argumentul lui Pavel de la Evrei 7 despre „asemănarea cu Melhisedec”?
4. Cum îl face un preot perfect pe Isus faptul că Iehova îl declară fiul Său?
5. Menţionaţi câteva din modurile în care Melhisedec l-a preumbrit pe mareIe Preot Regal.
6. Ce înseamnă scripturile de la Psalmul 110 şi Apocalipsa 19 în legătură cu preoţia regală?
7. În ce anume stă încrederea completă în înviere?
8. Va fi posibil să moară unii care sunt înviaţi şi mai există o a „doua şansă”?
9. Cum vor fi ajutaţi locuitorii pământului din lumea nouă să poată trăi veşnic?
10. Vor merita unii dintre cei nelegiuiţi „moartea a doua” înainte de domnia de o mie de ani?
11. Menţionaţi câteva din clasele ce vor fi distruse.
12. De ce trebuie tot poporul lui Iehova să fie recunoscător mereu pentru bunătatea Sa nemeritată, şi ce se va întâmpla dacă ne pierdem recunoştinţa?
13. Cum este posibil că „moartea a doua” nu are putere asupra celor din preoţia regală?
14. Ce se înţelege prin „întâia înviere”? Cum ştim că Pavel a aşteptat cu nerăbdare să aibă parte de aceasta?
15. Va fi Satan legat înainte de domnia de o mie de ani sau în timpul acesteia? Poate fi întronat Cristos ca Rege înaintea domniei de o mie de ani?
16. Explicaţi cum dovedesc Psalmii 2 şi 110 că după întronarea lui Cristos ca Rege, trebuie să fie făcută mai multă lucrare, ce are de-a face cu Satan şi organizaţia lui?
17. (a) Ce ne asigură şi ne dă încredere că Isus Cristos a fost întronat în 1914 (A.D.)? Depindem noi, cu adevărat, de date pentru credinţa noastră? (b) De unde obţinem noi cea mai puternică şi cea mai sigură dovadă despre stabilirea Împărăţiei lui Iehova?
18. Cum a fost născută naţiunea nouă şi ce înseamnă aceasta?
19. Ce înseamnă faptul că Iehova a stabilit acum o naţiune teocratică, cu o preoţie regală?
20. Ce este arătat şi indicat de faptul că domnia de o mie de ani este cea de-a şaptea perioadă de o mie de ani?
21. Arătaţi cum se împlineşte în prezent Psalmul 110:3.
22. De ce este aşa de viguroasă şi activă naţiunea nouă a lui Iehova, şi ce anume dă acestui popor al lui Iehova atât de multă satisfacţie?

Cuprins



• Cum putem armoniza cele scrise în Deuteronomul 14:21 (*NW*), „Să nu mâncaţi dintr-un corp mort”, cu cele scrise în Leviticul 11:40 (*NW*): „Cine va mânca din corpul lui mort să-şi spele hainele şi va fi necurat până seara”? – D.H., Eire

De fapt, între aceste două texte nu exisă lipsă de armonie. Unul interzice consumarea animalelor ce au murit singure şi au fost găsite moarte, iar celălalt arată pedeapsa pentru mâncatul ce încalcă interdicţia. Simplul fapt că e interzis consumul unui trup mort nu înseamnă că acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Legea avea interdicţii cu privire la multe lucruri, dar conţinea şi pedepse pentru nerespectarea acestor interdicţii. Simplul fapt că un lucru era interzis, nu însemna că nu avea să fie făcut niciodată; prin urmare, pedepsele erau stabilite pentru întărirea interdicţiilor. Existau interdicţii cu privire la hoţie, bârfă, adulter, crimă şi multe alte păcate de diferite grade, iar pedepse de diferite grade de duritate erau stabilite de Lege pentru a călăuzi Israelul cu privire la comportamentul faţă de cei care o încălcau. La fel era situaţia şi în cazul consumării unui trup mort.

Cuprins



Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 APRILIE 1954 Nr. 8

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

LIPSA SEMNULUI INTEGRITĂŢII - Pag.265

UNDE SE GĂSEŞTE „ACEASTĂ CREDINŢĂ”? - Pag.274

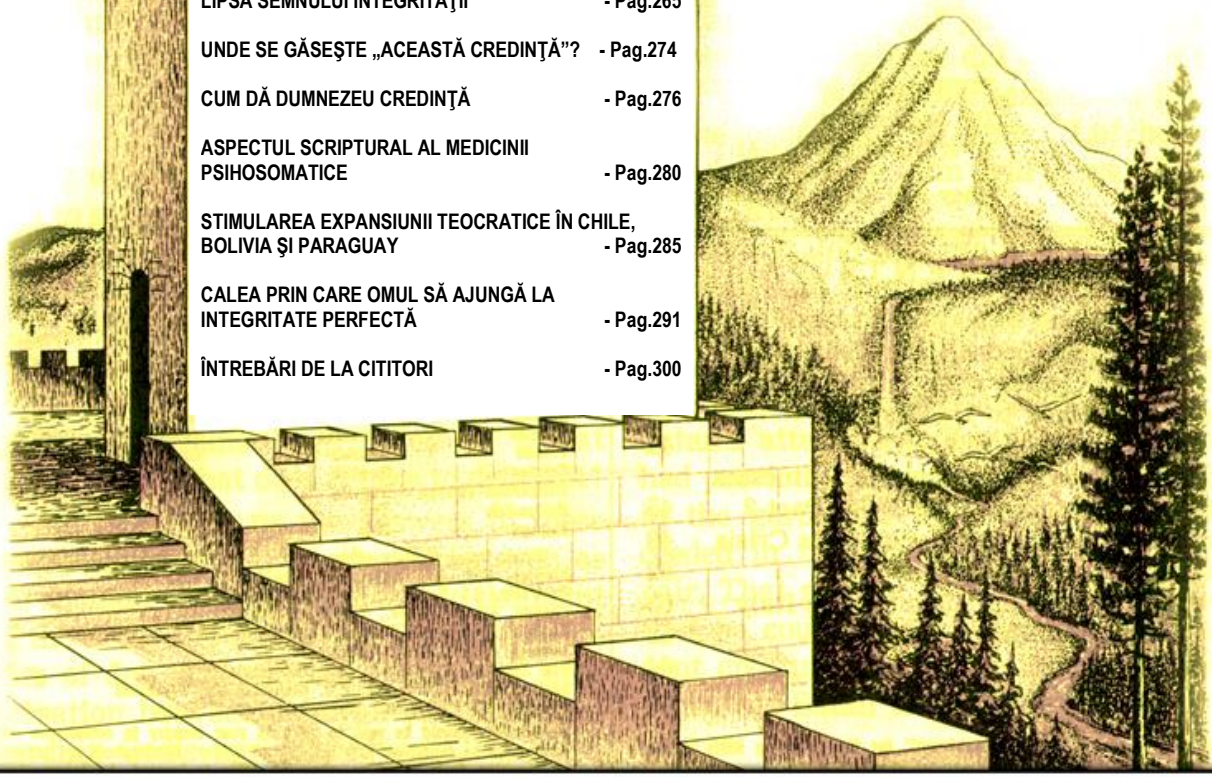
CUM DĂ DUMNEZEU CREDINŢĂ - Pag.276

ASPECTUL SCRIPTURAL AL MEDICINII PSIHOSOMATICE - Pag.280

STIMULAREA EXPANSIUNII TEOCRATICE ÎN CHILE, BOLIVIA ŞI PARAGUAY - Pag.285

CALEA PRIN CARE OMUL SĂ AJUNGĂ LA INTEGRITATE PERFECTĂ - Pag.291

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.300



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

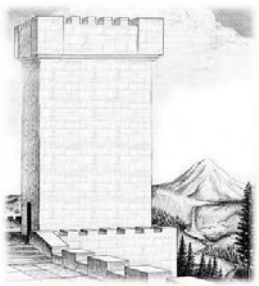
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Aprilie 1954 **Nr 8**

LIPSA SEMNULUI INTEGRITĂŢII

„Căci toţi au păcătuit şi nu ajung la gloria lui Dumnezeu”.
- Rom. 3:23, *NW*.

Iehova, Dumnezeul nostru, este un Dumnezeu sfânt, un Dumnezeu înţelept, un Rege cu o măreţie supremă. El este în întregime pur, curat, drept, nepângărit şi dedicat cu totul dreptăţii. El urăşte cu totul impuritatea, necurăţia, pângărirea şi îi urăşte şi pe cei ce sunt devotaţi fărădelegilor. Acest Dumnezeu în întregime sfânt şi curat se poate asocia doar cu cei care sunt curaţi, sfinţi şi îşi păstrează integritatea faţă de El. (Ps. 41:11, 12). Numai El este demn cu adevărat de devotament exclusiv, de iubire şi slujire. Lui Israel, El i-a spus: „Căci eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru, iar voi să vă sfinţiţi şi să fiţi sfinţi, căci eu sunt sfânt.” David a spus: „Căci Tu, Dumnezeule, nu te bucuri de răutate; niciun om rău nu rămâne lângă Tine.” (Lev. 11:44, *NW*; Ps. 5:5, *CB*)

2. Acest Dumnezeu-Rege sfânt, este, de asemenea, şi Dumnezeul cel fericit. (1 Tim. 1:11, *NW*) El se află în continuu într-o stare de fericire totală. De aceea, Acest Măreţ este chiar sursa fericirii adevărate. De la El vine fiecare binecuvântare şi fiecare dar desăvârşit. Ca „Tată al luminilor cereşti”, Iehova se află întotdeauna la capacitatea maximă a puterilor Sale de a aduce fericire şi binecuvântări celor ce se asociază cu El. La El nu există o acumulare până la o poziţie de vârf a puterii şi nici nu există o trecere de la o poziţie de vârf la declin. Acest „Tată al luminilor cereşti” nu este asemenea soarelui nostru material, care produce o variaţie de umbre pe un cadran solar în timp ce trece de la poziţia de răsărit din est la poziţia cea mai înaltă sau zenit în cerurile de deasupra şi apoi coboară la poziţia de asfinţit din vest. Despre puterea absolută a lui Iehova de a binecuvânta şi de a ferici, ca noi să avem încredere în Acesta pentru a acţiona, Iacov a scris: „Orice dar bun şi orice cadou perfect este de sus, căci coboară de la Tatăl luminilor cereşti, iar la el nu este schimbare — el nu se întoarce ca umbra.” (Iac. 1:17, *NW*)

3. Dumnezeul fericit şi sfânt este, de asemenea, un Dumnezeu prietenos, un ajutor loial. Da, El este un adevărat prieten pentru toţi cei care sunt sfinţi şi drepţi în relaţie cu El. El este Cel mai de încredere prieten. El se ocupă numai de cei care

Cuprins

rămân ca prieteni ai Săi. Aceştia sunt caracterizaţi prin loialitate, devotament exclusiv şi integritate faţă de El, în mod personal şi în mod regal. Prietenilor Săi dovediţi, Iehova le acordă recunoaştere legală teocratică, favoruri şi binecuvântări ca asociaţi în organizaţia Sa fericită. (Rom. 11:2, *NW*). Observăm cazul lui Avraam căruia i-a fost acordată recunoaştere legală ca un prieten dovedit al lui Dumnezeu şi astfel justificat prin credinţă. „'Avraam a avut credinţă în Iehova şi aceasta i s-a socotit ca dreptate' şi a ajuns să fie numit 'prietenul lui Dumnezeu'." Israel, ca naţiune, era fericit când Iehova era ajutorul său prietenesc. „Fericit eşti tu, o, Israel! Cine este ca tine, un popor care se bucură de salvare în Iehova, scutul care-ţi este ajutor şi sabia ta măreaţă?" (Iac. 2:23; Deut. 33:29, *NW*)

4. Ce intenţionează Dumnezeul prieteniei teocratice? Acest mare prieten intenţionează binele, acel bine care lucrează pentru fericirea şi plăcerea fără sfârşit pentru El Însuşi ca Dumnezeu Rege şi pentru toţi cei în uniune sfântă şi în armonie cu El. Dumnezeul cel sfânt îşi exprimă intenţia pentru bine pentru slujitorii Săi, dându-le oportunităţi de a experimenta stări progresive de fericire de la o perioadă de existenţă fericită la alta. În oricare perioadă de timp, adevărata stare de fericire de care oamenii se bucură este condiţia satisfacţiei, desfătării şi euforiei desăvârşite cu privire la abundenţa lucrurilor bune aduse în continuu de către Dumnezeul cel fericit pentru plăcerea şi bucuria celor care Îi sunt prieteni în uniune credincioasă. „Dar noi ştim că Dumnezeu face ca toate lucrările sale să conlucreze spre binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemaţi potrivit scopului său". (Rom. 8:28, *NW*)

O CĂLĂUZĂ PENTRU VOINŢA LIBERĂ

5. Dumnezeul sfânt este şi un Tată iubitor. Ca primul şi cel mai mare Tată, El ştie cel mai bine cum să-Şi conducă organizaţia asemănătoare unei familii de copii prietenoşi şi ascultători. Toate creaturile spirituale şi primul om, Adam, au devenit fii ai lui Iehova la crearea lor perfectă. Fiind făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, fiecăruia i s-a acordat uimitorul dar al voinţei libere. Această abilitate a voinţei libere era o încredere sacră care trebuia să fie folosită cu înţelepciune. Creatura individuală, fie angelică sau umană, îşi putea folosi voinţa liberă fie într-un mod bun, care avea ca rezultate sfinţenia continuă şi viaţa veşnică, fie într-un mod rău, care avea ca rezultate corupţia, necurăţia şi în cele din urmă distrugerea în moarte. Încă de la început, Tatăl Creator a făcut paşi pentru a-i ghida pe copiii Săi cu voinţă liberă pe o cale de dorit care continua în fericire perfectă. Căci dacă aceştia ar fi urmat de bună voie o cale a integrităţii, cu voinţă liberă, creaturile ar fi fost păstrate în strânsă legătură cu Dumnezeul cel sfânt, izvorul fericirii şi al bunătăţii, consecvent şi cu bucurie. (Ps. 25:21, *AS*; Prov. 11:3; Luca 3:38; Gen. 1:26, *NW*)

6. Atunci, ce pas a făcut Dumnezeul libertăţii absolute pentru a ghida calea cea bună pentru cei inferiori lui cu voinţă liberă? Stabilirea unui semn al integrităţii, un semn care să indice dacă cineva arăta sau nu devotament exclusiv Binefăcătorului său suprem, Dumnezeul Rege, un semn ce stabilea o limită legală

Cuprins

pentru anumite acţiuni peste care era nerecomandat, în mod divin, ca fiinţa să se aventureze în exercitarea puterii voinţei sale libere. Bineînţeles, Iehova, ca Dumnezeu Atotputernic, avea dreptul să definească limitele sigure ale libertăţii relative ale inferiorilor Săi creaţi. Atunci, şi aceste limitări publicate legal îi reaminteau în mod constant creaturii relaţia inferioară, care era una de dependenţă, şi că trebuia să fie mereu conştient de stabilirea voinţei divine a superiorului său suveran, aşa cum a făcut şi Isus Cristos când era pe pământ. (Mat. 26:39, *NW*). Mai mult, aceste restricţii legale nu au adus greutăţi asupra creaturilor lui Dumnezeu, refuzându-le aceste lucruri esenţiale pentru existenţa lor fericită imediată. Mai mult, Dumnezeu nu ascundea ceva de copiii Săi, ceva la care aceştia aveau un drept legal. Şi, în final, Iehova avea dreptul de a-i testa pe prietenii Săi în legătură cu facerea de bine, aşa cum şi prietenia lui Avraam a fost testată, căci i-a fost cerut să-şi jertfească singurul fiu, lucru ce ilustra fapta bună pe care Iehova avea să o facă prin dăruirea propriului Său Fiu ca răscumpărare. (Gen. 22:1-14)

7. Pentru toţi din organizaţia Lui, Iehova este Dumnezeu Sfânt şi Rege Absolut. Prin virtutea dublului Său statut, El are dreptul de a cere devotament exclusiv, ascultare perfectă şi serviciu expert. O asemenea îndeplinire exclusivă faţă de El reprezintă integritate absolută. Prin respectarea semnului legal al integrităţii stabilit de Dumnezeul-Rege, creaturile îşi demonstrează loialitatea şi credincioşia faţă de Acest Unic Sfânt cu adevărat. Prin îndeplinirea acestui semn pe care Dumnezeu îl considera o manifestare a prieteniei, aceştia au în mod legal o poziţie în faţa Sa. Din moment ce este scopul lui Dumnezeu să aducă în prim plan creaturi care din propria lor voinţă doresc să facă voinţa lui Iehova din iubire, cei care urmează acest model ilustrat în mod divin, aduc glorie şi laudă pentru El. Aşa că prin ridicarea la înălţimea semnului integrităţii, se poate spune, în mod scriptural, că fiinţa credincioasă manifestă gloria lui Dumnezeu în devotament exclusiv. (1 Regi 9:4; Ps. 26:1-11; 12) În sprijinul acestui lucru, Iosua a afirmat adevărul: „El este un Dumnezeu care cere devotament exclusiv.” (Iosua 24:19, *NW*)

PĂCAT

8. Dar ce se întâmplă când semnul devotamentului exclusiv, al ascultării perfecte şi al păstrării integrităţii, este încălcat? Această faptă constituie o lipsă a semnului. Devine o încălcare flagrantă a legii lui Dumnezeu. Are ca rezultat decăderea de la gloria lui Dumnezeu. Mai presus de toate, devine o trădare împotriva Dumnezeului Rege. Toate acestea sunt numite *păcat*, şi merită pedeapsa capitală, moartea, aşa cum şi trădarea în mijlocul naţiunilor din prezent aduce cea mai mare sancţiune, moartea, asupra trădătorului. Cu toţi ne găsim într-o asemenea poziţie de nesfinţenie în prezent. Pavel a spus în mod drept: „Căci toţi au păcătuit şi nu ajung la gloria lui Dumnezeu.” (Rom. 3:23, *NW*)

9. În limba greacă, limba în care apostolul Pavel s-a adresat oamenilor vorbiori de limbă greacă, cuvântul pentru păcat (greacă, *hamartia*) înseamnă la origine *a pierde*, de exemplu, a-şi pierde drumul. Mai apoi, a însemnat a eşua în a

Cuprins

face ceva, a nu-şi atinge scopul, a rata ţinta, a greşi. Pavel era evreu, şi în partea evreiască a Bibliei pe care acesta a citit-o, verbul *a păcătui* (ebraică, *hhata*) însemna, de asemenea, la origine, a *pierde*, *a eşua*. De exemplu, la Judecători 20:16 (*NW*) citim: „În tot acest popor erau şapte sute de bărbaţi aleşi, stângaci. Fiecare dintre ei putea să ţintească cu praştia chiar şi într-un fir de păr fără să dea greş.” De asemenea, la Proverbele 19:2 se spune: „Nu are niciun rost să acţionezi înainte să gândeşti; să te grăbeşti înseamnă *să ratezi ţinta*.” (*Mo*). Observaţi mai departe, Proverbele 8:36: „Dar cel care mă *ratează* (înţelepciunea) se răneşte pe sine şi toţi cei care mă urăsc, iubesc moartea.” (*AT*) Păcatul este, aşadar, o eşuare în facerea voinţei şi legii lui Dumnezeu. „Cine practică păcatul practică şi nelegiuirea şi, astfel, păcatul este nelegiuire. Orice nedreptate este păcat.” (1 Ioan 3:4; 5:17, *NW*)

10. Există vreo dovadă scripturală conform căreia îngerii au fost testaţi printr-un semn al integrităţii perfecte? Da. Petru îi menţionează pe îngerii care au „păcătuit” sau care au ratat ţinta în vremea lui Noe şi că Dumnezeu nu s-a reţinut de la a-i pedepsi pentru nelegiuirea lor. (2 Pet. 2:4, 5, *NW*) Ce cale de acţiune a voinţei libere au urmat aceşti îngeri, care a depăşit o interdicţie evidentă a drumului lor în viaţă şi s-a reflectat împotriva devotamentului lor exclusiv? Biblia răspunde la această întrebare pentru noi: „Când oamenii au început să se înmulţească pe faţa pământului şi li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu [îngeri] au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase şi şi-au luat soţii, pe cele pe care le-au ales.” (Gen. 6:1, 2, *NW*) Ani mai târziu, Isus a descoperit o parte din ceea ce ar fi trebuit să constea limitele rezonabile pe care Dumnezeu le-a pus îngerilor. Isus a spus că îngerii sfinţi din cer nu se căsătoresc. (Mat. 22:30, *NW*). Aşa că toţi îngerii de dinainte de potopul din zilele lui Noe care au locuit cu fiicele oamenilor au ratat semnul ascultării perfecte. Aceşti îngeri rău intenţionaţi s-au dovedit a nu fi prieteni adevăraţi ai lui Dumnezeu şi împreună cu instigatorul lor, Satan Diavolul, au fost alungaţi din casa cerească a lui Iehova ca duşmani. Astfel, aceştia au intrat pe o cale de acţiune a voinţei libere de răutate care le-a adus nefericire şi se va sfârşi cu distrugerea lor completă. (Luca 8:31, *NW*)

SEMNUL INTEGRITĂŢII ÎN EDEN

11. Dar cum rămâne cu omul original perfect? Care era semnul legal al integrităţii ce îi era pus în faţă, pentru a-i ghida calea cu înţelepciune înaintea Prietenului şi Binefăcătorului său divin, Iehova Dumnezeu? Era vorba despre o lege clară, a cărei încălcare Dumnezeu o considera a fi un gest de neprietenie, trădare şi astfel păcat, şi era cu siguranţă pusă în faţa lui Adam cel perfect şi a frumoasei sale soţii. „Şi Iehova Dumnezeu i-a dat această poruncă omului: ‘Poţi să mănânci după plăcere din orice pom din grădină. Dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca vei muri negreşit.” Nu exista nicio neclaritate în privinţa acestui semn. Era uşor de înţeles şi uşor de păstrat. Şi consecinţele pentru eşuarea în respectarea acestui semn au fost numite în mod clar, şi anume, că pentru o faptă atât de trădătoare omul „va muri negreşit.” (Gen. 2:16, 17, *NW*)

12. Iehova Dumnezeu avea tot dreptul să pună acest semn al integrităţii pentru binele omului. El îl cunoaştea pe om mai bine decât se cunoaştea omul pe sine, căci Iehova era creatorul omului. Iehova ştia că era pentru binele omului să îi fie reamintit în mod constant de acest semn, că el era inferior şi depindea de Creatorul său Superior. De fapt, Iehova a manifestat o iubire adevărată în calitate de Dumnezeu al iubirii prin punerea unui asemenea indicator între El şi om. Această restricţie legală nu a fost o greutate pentru Adam şi soţia lui, din moment ce nu le refuza nimic necesar pentru viaţa lor fericită din grădina paradis. Ei aveau drept legal să mănânce din ceilalţi pomi, dar acest pom le era refuzat.

13. Lui Adam i se pregătea un dar nespus de valoros dacă s-ar fi dovedit demn. Iehova Dumnezeu i-a aşezat pe Adam şi pe Eva într-o porţiune mare în partea estică a pământului ce era numit Eden. Acest teren mare era foarte cultivat, fiind aranjat şi aşezat de Dumnezeu într-un minunat parc-grădină paradis. În plus, acest teren era bine populat cu animale prietenoase de fiecare specie. Tot aşa, era bine plantat cu copaci ce dădeau roade şi plante de orice soi. De fapt, acest teren avea să fie doar poarta pentru posesiunea extinsă, în cele din urmă, a întregului glob, cu resursele sale minerale nemăsurate. Aici, într-un decor de o frumuseţe, pace şi armonie pline de inspiraţie şi în mijlocul bogăţiilor naturale minunate, Adam şi Eva au găsit un cămin fericit. Bineînţeles, Dumnezeul măreţ al fiecărui dar perfect avea dreptul să îl testeze pe Adam înainte să dea asemenea drepturi valoroase de posesie permanentă unui prieten dovedit. Cine ar da de bună voie, în prezent, un dar valoros unui duşman? Nimeni în deplinătatea facultăţilor mintale nu ar face aşa ceva. Aşa s-a întâmplat şi în cazul lui Dumnezeu. Omul trebuia mai întâi să se dovedească a fi un prieten loial, demn de încredere al Dumnezeului Rege. Conform acestui principiu, Iehova Dumnezeu l-a testat mai târziu şi pe Isus, aici pe pământ, în legătură cu caracterul potrivit şi demnitatea Sa de a fi Rege al noii lumi. (Gen. 2:8; Evrei 2:18, *NW*)



14. Adam şi Eva au fost puşi la început în acest teren minunat fără vreo durată a vieţii stabilită. Se pare că toate celelalte forme de viaţă animală ce prosperau pe pământ aveau o durată de viaţă limitată. (2 Pet. 2:12, *NW*). Fiecare specie de animal urma să-şi trăiască viaţa pentru a aduce o contribuţie la bogăţia pământului, iar mai apoi îşi încheia existenţa în moarte, pentru ca urmaşii acestuia să continue munca acordată acelei rase sau specii de creaturi. (În paranteză fie spus, Adam, observând încheierea existenţei animalelor, a adăugat forţă cuvântului „moarte”, pe care Iehova l-a folosit pentru a-i anunţa pedeapsa pentru eşuarea în

Cuprins

păstrarea semnului integrităţii). Dar Iehova Dumnezeu nu a limitat durata de viaţă a lui Adam, ci mai degrabă termenul duratei sale de viaţă era lăsat deschis şi condiţionat de păstrarea semnului legal al loialităţii. Cu toate acestea, organismul omului era făcut la origine pentru a-i permite acestuia să trăiască veşnic. Astfel, Dumnezeu avea dreptul de a-l testa pe Adam şi pe urmaşii săi în legătură cu demnitatea acestora de a se bucura de cel mai minunat dintre daruri, şi anume, acela al unei durate de viaţă fără sfârşit, viaţa veşnică. Acest dar mare era în strânsă legătură cu un alt indicator legal din gradină, cunoscut sub numele de „pomul vieţii". (Gen. 3:24, *NW*)

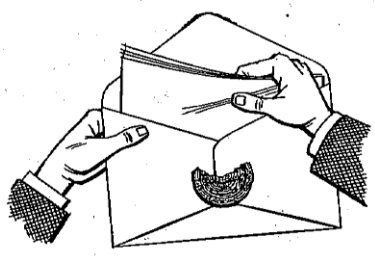
BUN ŞI RĂU

15. Ce pare a fi ilustrat în faptul că semnul integrităţii avea legătură cu „pomul cunoştinţei binelui şi răului"? Se pare că niciun beneficiu fizic, şi niciun rău nu venea de pe urma atingerii literale a acestui pom interzis sau din mâncarea din acesta. Ci, mai degrabă, acest copac părea să afecteze conştiinţa. Observăm că mai târziu, când Adam şi Eva au mâncat din fructul acestui pom, Biblia nu înregistrează vreo reacţie fizică, ci indică faptul potrivit căruia conştiinţa lor a simţit imediat vina. „Atunci li s-au deschis ochii şi au realizat că sunt goi." (Gen. 3:7, *NW*). Deschiderea ochilor lor nu se putea referi la ochii fizici, căci aceştia trebuie să fi fost pe deplin deschişi atunci când au comis actul ilegal. Aşa că „ochii inimii lor", sau conştiinţa a fost cea care a reacţionat, şi nu faptul că au primit o capacitate mărită a creierului, în mod literal, plin de înţelepciune divină. (Efes. 1:18, *NW*) Un alt lucru interesant, întotdeauna conducătorul este cel care „cunoaşte" şi judecă între ceea ce este bine şi ceea ce este rău. Acest lucru este observat în afirmaţia lui Dumnezeu la izgonirea lui Adam din grădină, unde este indicat că Adam s-a hotărât să devină propriul său judecător, să „cunoască" ce este „bine" şi ce este „rău". Făcând acest lucru el a respins Autorităţile Superioare cereşti. „Şi Iehova Dumnezeu a zis: 'Iată că omul a ajuns ca unul dintre Noi, cunoscând binele şi răul.'" Aceste observaţii se alătură concluziei conform căreia pomul slujea drept un semn legal sau un simbol, un indicator, între Regele Dumnezeu şi om în legăturile pe care aceştia le aveau unul cu celalalt. (Gen. 3:22, *NW*)

16. Cât despre caracterul de indicator al acestui pom noi avem ceva de o importanţă asemănătoare în cazul movilei mărturiei sau a grămezii de pietre aşezate la Galaad drept un semn legal între Laban şi Iacov, care guverna comportamentul legal al unuia faţă de celălalt. (Gen. 31:48-53, *NW*). Un alt exemplu, unul modern. În momentul în care un document legal de o însemnătate mare este pus într-un plic şi sigilat cu un sigiliu oficial imprimat în ceară, exclusivitatea documentului este încălcată atunci când o persoană neautorizată rupe sigiliul de ceară. Nu ruperea fizică a sigiliului de ceară este fapta criminală, ci încercarea ilegală de a trece de sigiliul interzis, care reprezintă doar un simbol legal sau o barieră pentru ceea ce este în plic.

Cuprins

17. În continuare ne întrebăm: Ce este „bine”? şi Ce este „rău”? *Bine* este ceea ce este drept, desăvârşit şi în armonie cu regulile şi principiile de comportament potrivit ale lui Iehova. *Răul* este exact opusul. Înseamnă ceea ce este greşit şi nu este în armonie cu reguli şi principii de comportament potrivit.



Dumnezeu, în calitate de Creator, a numit şi a judecat rezultatele câtorva zile de creare ca fiind „bune”. (Gen. 1:10, 12, 18, 21, 25, *NW*). Este capabilă o persoană imatură sau un copil să facă reguli de comportament potrivit şi astfel să definească ceea ce este bine şi ceea ce este rău? Nu, bineînţeles că nu. Din acest motiv, părinţii lumeşti trebuie să îi disciplineze pe tinerii lor şi să îi menţină la standardele de bunătate definite de către o autoritate superioară. (Evrei 12:7-11, *NW*). Nu cel inferior determină regulile bunătăţii, ci cel superior care face şi legea. Iehova Dumnezeu este cel care este judecătorul suprem şi conducătorul care determină cu adevărat ceea ce este bine şi ceea ce este rău.

18. O anumită persoană a venit la Isus şi l-a întrebat despre ce este bine. Isus i-a dat acestuia răspunsul corect, arătându-i că Iehova Dumnezeu este singurul Care determină ceea ce este *bine* şi creaturile trebuie să urmeze poruncile lui Dumnezeu, căci Acesta întotdeauna porunceşte ceea ce e bine. „Şi iată că un om s-a apropiat de el şi a zis: ‘Învăţătorule, ce bine trebuie să fac, ca să obţin viaţă veşnică?’ El i-a spus: ‘De ce mă întrebi ce este bine? Un singur lucru este bine. Dacă vrei să intri în viaţă, respectă mereu poruncile.’” (Mat. 19:16, 17, *NW*)

19. Dreptul lui Iehova Dumnezeu de a stabili ceea ce este bine a fost contestat în mod josnic în Eden, în urmă cu aproximativ şase mii de ani, de către Satan Diavolul. Acesta i-a transmis Evei o cugetare greşită şi a stârnit în aceasta o dorinţă greşită ca de inferior pentru a-L sfida pe conducătorul ei suveran Iehova, şi în schimb să judece singură ce era bine şi ce era rău. „Căci Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul”. Această dorinţă rea din Eva a rodit şi aceasta a acţionat în a mânca din pomul interzis. „Atunci femeia a văzut că pomul era bun de mâncat şi că încânta ochii, da, că pomul era plăcut de privit. A luat, deci, din rodul lui şi a mâncat. Apoi i-a dat şi soţului ei, când a fost cu ea, şi el a mâncat.” Atunci, spre ruşinea lor veşnică, Adam şi Eva au pierdut semnul de ascultare şi integritate perfecte. De atunci ei au intrat pe o cale de acţiune a nefericirii, fărădelegii, necurăţiei, şi în cele din urmă, a morţii. Ei au sfidat conducerea şi cuvântul Maiestăţii Suverane şi astfel, au comis un act de înaltă trădare. (Gen. 3:5, 5; Iac. 1:14, 15, *NW*)

20. La acest punct trebuie să observăm că păcatul original al lui Adam nu a implicat relaţii sexuale nepermise, aşa cum este susţinut de anumite secte ale creştinătăţii. Nu era în discuţie raportul sexual, căci acesta nu includea semnul stabilit pentru om, ci a devenit legal printr-o poruncă dată mai devreme ca un soţ şi o soţie să aibă relaţii sexuale. (Vezi Geneza 1:28). Păcatul original al lui Adam consta în fapta lui rea de a pierde semnul, respingerea sa trădătoare a Regelui

Cuprins

Dumnezeu Iehova prin acceptarea unei alte forme de guvernare în legătură cu ce era bine şi ce era rău.

CONSECINŢE NESFINTE

21. Consecinţele acestei fapte trădătoare de păcat voit s-au dovedit a fi devastatoare, nu numai pentru Adam, ci şi global, pentru familia sa, „aşa cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, şi astfel moartea s-a extins la toţi oamenii, fiindcă toţi au păcătuit". (Rom. 5:12, *NW*). Adam, acum devenit un călcător al legii şi un duşman al fostului său Rege Dumnezeu, a fost chemat imediat la judecată de către Iehova şi găsit vinovat alături de femeie şi de şarpele controlat de Satan şi au fost condamnaţi. Adam şi soţia lui au fost imediat alungaţi ca trădători din organizaţia sfântă a lui Dumnezeu. Omul a fost izgonit din grădina perfectă a Edenului, i s-a dat o durată de viaţă limitată care se va sfârşi în moarte şi a fost obligat să locuiască în partea necultivată a pământului pentru a-şi câştiga existenţa prin sudoarea feţei. (Gen. 3:16-19, *NW*). Prin faptul că Iehova Dumnezeu nu a mai fost prietenul lor iubitor şi sfătuitor înţelept şi aceştia aflându-se în afara uniunii cu organizaţia lui Dumnezeu, Adam şi Eva au fost nevoiţi să se descurce singuri, conform judecăţii lor imature şi fără experienţă. Stresul şi eforturile muncii grele, dezamăgirile şi durerile sufleteşti cauzate de organizaţia făcută de mâna omului, şi chiar şi tragedia dezolantă de a-l vedea pe primul om murind, propriul lor fiu ucis de către un frate înnebunit şi criminal - toate aceste încercări au dezechilibrat funcţiile organismului uman ce odată era perfect. S-a dezvoltat boala şi moartea a urmat apoi. Amintiţi-vă de stresul îngrozitor asupra sistemului nervos al omului perfect Isus, în timp ce atârna de stâlp, care i-a grăbit moartea.

22. Copiii moştenesc însuşirile şi slăbiciunile părinţilor lor. Din moment ce Adam a murit ca unul nesfânt, un proscris trădător, unul care nu a dobândit drepturile de a avea minunata grădină a Edenului şi unul care nu a obţinut vreun drept pentru o medie de viaţă nelimitată, aceste dizabilităţi sau dezavantaje s-au abătut asupra urmaşilor săi. Şi ca un cap patriarhal răzvrătit, Adam a adus neputinţa familiei asupra întregii rase umane.

23. Prin faptul că a trebuit să se bizuiască pe judecata nesfântă şi imperfectă despre ceea ce era bine şi ceea ce era rău, după izgonire, anii rămăşi din cei 930 de ani din viaţa lui Adam au fost petrecuţi în pierderea din ce în ce mai mult a semnului original al integrităţii adevărate a lui Dumnezeu. Această tendinţă descrescătoare a corupţiei urma să conducă la o degradare mai mare a copiilor săi, generaţie după generaţie. În final, după 1 600 de ani, omul a devenit atât de nesfânt şi degradat, pierzând semnul integrităţii perfecte atât de mult, încât Iehova a regretat că l-a făcut pe om pe pământ şi s-a simţit mâhnit în inima Sa. Numai Noe s-a dovedit a fi drept într-o mare măsură. El nu devenise atât de degradat precum contemporanii săi, chiar dacă şi el pierduse semnul original al perfecţiunii dat de Dumnezeu, căci fusese născut un păcătos. (Ps. 51:5)

Cuprins

24. „Iehova a văzut că răutatea omului era foarte mare pe pământ şi că orice înclinaţie a gândurilor inimii lui era tot timpul numai spre rău. Şi lui Iehova i-a părut rău că-i făcuse pe oameni pe pământ şi s-a mâhnit în inima lui. Astfel, Iehova a zis: 'Am să-i şterg de pe faţa pământului pe oamenii pe care i-am creat, de la om până la animalul domestic, până la orice altă creatură care se mişcă şi până la creatura zburătoare a cerurilor, fiindcă îmi pare rău că i-am făcut'. Dar Noe a găsit favoare în ochii lui Iehova. … Noe era un om drept. El era ireproşabil printre oamenii din vremea lui. Noe umbla cu adevăratul Dumnezeu." (Gen. 6:5-9, *NW*). Unii ar întreba, din moment ce Dumnezeu i-a distrus pe toţi în afară de 8 oameni buni în potopul din zilele lui Noe, care ar fi putut fi perspectiva ca omul să fie ridicat la perfecţiune după aceea? Pentru răspunsul la această întrebare va rugăm să citiţi următorul articol

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce fel de Dumnezeu este Iehova, şi cu cine se asociază El?
2. Are Iehova abilitatea de a binecuvânta şi a face fericit? De ce da sau nu?
3. Cui îi acordă Iehova recunoaştere legală, şi de ce?
4. Ce scop are Dumnezeu cu prietenii Lui? Vreţi să îl descrieţi?
5. Cum se manifestă Iehova ca un Tată iubitor, şi de ce?
6. Ce paşi a făcut Iehova pentru a îndruma calea dreaptă de acţiune a inferiorilor Săi?
7. Cum trebuie să-I respecte servii lui Dumnezeu dubla poziţie? Cum fac ei de cunoscut gloria lui Dumnezeu?
8,9. Ce este păcatul? Care este însemnătatea de bază din spatele cuvântului „păcat", în limba greacă şi ebraică?
10. Există vreo dovadă că îngerii au fost încercaţi? Dacă da, când şi unde?
11. Care a fost semnul integrităţii pe care l-a pus Dumnezeu în Eden?
12,13. De ce era Dumnezeu îndreptăţit să pună acest semn înaintea lui Adam şi al Evei?
14. Pentru care alt motiv i-a încercat Iehova pe Adam şi soţia lui?
15,16. (a) După câte se pare, de ce natură era acest semn al integrităţii, şi de ce? (b) Ce exemple există despre alte simboluri legale?
17,18. (a) Care este definiţia cuvintelor „bine" şi „rău"? (b) Cine hotărăşte ce este bine? Ce confirmă acest lucru?
19,20. (a) Cum a fost introdus păcatul pe acest pământ? (b) De ce păcatul original n-a implicat relaţii sexuale nelegitime?
21,22. Care au fost consecinţele păcatului lui Adam? Care este infirmitatea familiei?
23,24. (a) Ce fel de record a adus păcatul în primii 1 600 de ani? (b) Cum a considerat Iehova aceste rezultate?

Cuprins

UNDE SE GĂSEŞTE „ACEASTĂ CREDINȚĂ”?

Printre multele ilustraţii pe care Isus le-a dat pentru a face să se înţeleagă problemele pe care le aborda, a existat una care a subliniat nevoia pentru credinţă şi stăruinţă în rugăciune. Aceasta vorbea despre un anumit judecător care nici nu se temea de Dumnezeu, nici nu îl respecta pe om şi pe care îl deranja mereu o văduvă cu rugămintea să-i fie făcută dreptate. Într-un final, acest judecător a spus: „Deşi nu mă tem de Dumnezeu şi nu-i respect pe oameni, pentru că această văduvă mă tot necăjeşte îi voi face dreptate ca să nu vină să mă bată întruna la cap.” (Luca 18:1-5, *NW*)

Punând în practică această ilustraţie, Isus i-a asigurat pe cei care Îl ascultau că dacă un judecător nedrept ar acorda atenţie rugăminţilor continue ale acestei văduve, „Atunci nu le va face Dumnezeu dreptate aleşilor săi care strigă către el zi şi noapte, deşi este îndelung răbdător faţă de ei? Vă spun că le va face dreptate repede. Totuşi, când va sosi Fiul omului, va găsi el credinţă pe pământ?”. (Luca 18:6-8, *NW*)

Cum se manifestă această credinţă pentru care Dumnezeu va face dreptate aleşilor săi? Doar prin continuarea în rugăciune? Nu, ci în primul rând prin continuarea pe o cale de acţiune credincioasă, căci dacă vreo persoană ar face compromisuri pentru a evita persecuţia atunci nu ar mai avea nevoie să se roage lui Dumnezeu ca să îi fie făcută dreptate. Persoana care face compromisuri pentru a evita persecuţia arată că nu crede că Dumnezeu va face dreptate slujitorilor Săi; şi, mai mult decât atât, drept urmare, ea îşi pierde dovada conform căreia ar fi unul dintre slujitorii creştini ai lui Dumnezeu. Aşa cum Pavel i-a scris lui Timotei: „Toţi cei care doresc să trăiască cu devoţiune sfântă în Cristos Isus vor fi şi ei persecutaţi”, aşa cum a fost şi Pavel. Faptul că Pavel considera persecuţia ca fiind o dovadă că cineva este slujitor creştin se poate observa şi din cea de-a două epistolă către Corinteni: „Sunt ei slujitori ai lui Christos? … eu sunt şi mai mult: în munci grele şi mai mult, în închisori şi mai mult, sub lovituri peste măsură, la un pas de moarte deseori.” (2 Tim. 3:12; 2 Cor. 11:23-27, *NW*)

Astfel, îndurând prigonirile, Pavel a arătat că are credinţă că Dumnezeu va face dreptate, şi astfel au făcut şi alţii din vremea lui care, asemenea lui, au continuat credincioşi în ciuda greutăţilor. Dar ce se întâmplă în prezent? Unde se poate găsi această credinţă? Printre religiile organizate foarte respectate? Drept răspuns, luaţi în considerare calea de acţiune a episcopilor polonezi, care în luna decembrie a anului 1953, au semnat un jurământ prin care îşi promiteau supunerea faţă de Republica Poloneză şi că nu ar face nimic ce ar putea fi împotriva intereselor acesteia, şi în legătură cu care ziarul *L’Osservatore* de la Vatican a afirmat:

„Rapoartele conform cărora episcopi polonezi au făcut un jurământ trebuie să fie judecate în ciuda atmosferei climatului general ce a fost creat în aceste ultime

Cuprins

luni. … Violenţa şi falsitatea, trădarea şi ipocrizia, linguşirea şi şantajul sunt întreţesute pentru a suprima Biserica. Un jurământ făcut în asemenea condiţii este în mod obiectiv invalid …”

Ideea principală pe care o evidenţiază ziarul de la Vatican poate fi adevărată dintr-un punct de vedere legal, dar nu ar fi la fel de bine să întrebăm: Dacă episcopii chiar ar fi avut „această credinţă” ar fi cedat ei în faţa presiunii violenţei şi şantajului, sau ar fi cedat ipocriziei, trădării, falsităţii, linguşirilor comuniste şi ar fi semnat jurământul compromiţător?

Ţinând seama de incidentul menţionat mai sus, despre care se poate spune că e tipic, ar trebui să fie negativ răspunsul la întrebarea lui Isus dacă va găsi sau nu „această credinţă” pe pământ când va veni? Cu siguranţă că nu. Nu? Atunci unde poate fi găsită „această credinţă”? *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* din anul 1954 oferă rapoarte elocvente despre păstrarea integrităţii în ţările Cortinei de Fier, precum şi în alte teritorii totalitariste, ca Republica Dominicană.

De exemplu, în Germania de Est comuniştii şi-au bătut joc spunând: ‘Vom vedea cine îşi poate ţine respiraţia cel mai mult’, şi mai mult de două mii de martori ai lui Iehova au fost arestaţi atunci şi mai mult de o mie sunt încă închişi în prezent, cu o durată medie de sentinţă de şase ani şi 9 luni fiecare. I-a făcut acest lucru să facă vreun compromis câtuşi de puţin? Nu.

Pentru un alt exemplu remarcabil de creştini ce au „această credinţă” observaţi raportul din Polonia: „În această luptă pentru pace nimeni nu ar trebui să se simtă prea tânăr sau prea bătrân, chiar şi un copil de şase ani sau un bătrân de o sută de ani se poate implica cu succes în această luptă, dacă doreşte. Asemenea persoane nu s-au îngrijorat de pierderea sănătăţii sau chiar a vieţii şi şi-au depăşit teama de bastoanele poliţiei şi de închisori. Scopul duşmanului este acela de a opri lucrarea prin arestarea conducătorilor acestei minunate mişcări pentru libertate [dar] în ciuda tuturor lucrurilor noi ne străduim permanent să îmbunătăţim organizaţia şi să stabilim noi cote, pe care nu doar că le-am atins, ci le-am şi depăşit. … Nu trebuie să vă îngrijoraţi din cauza noastră, căci fraţii noştri mai mari ne-au crescut cu grijă şi putem să avem grijă de noi înşine în toate problemele vieţii, în ciuda faptului că suntem tineri.”

Se mai pot cita multe rapoarte din *Cartea anuală* dar cele menţionate mai sus ar trebui să fie suficiente în a dovedi că în prezent există creştini pe pământ care au o aşa puternică credinţă că Dumnezeu le va face dreptate, încât ei nu se ‘îngrijorează pentru pierderea sănătăţii sau chiar a vieţii şi şi-au depăşit teama de bastoanele poliţiei şi de închisori’. Tacticile comuniste de violenţă şi şantaj, trădare şi ipocrizie, falsitate şi linguşiri, ce au fost atât de eficiente împotriva episcopilor polonezi, s-au dovedit a fi zadarnice când au fost îndreptate împotriva martorilor creştini ai lui Iehova.

SCUZE ACCEPTATE

În numărul din 15 ianuarie 1954 al revistei *Turnul de veghere*, a fost publicat un articol intitulat „Aveţi respect pentru plagiatori?” Acest articol expunea plagierea repetată a unor articole din publicaţiile noastre de către un slujitor al Bisericicilor lui Cristos şi un editor al Bisericilor lui Cristos. Ei publicaseră aceste articole plagiate ca aparţinându-le, în *Gospel Broadcast*, un ziar al Bisericilor lui Cristos ce apare în Dallas, Texas. Când această plagiere a fost făcută publică în revista *Turnul de veghere*, am primit scuze în scris de la slujitor şi de la editor, scuze pe care le-am acceptat. În numărul din 11 februarie 1954 al revistei *Gospel Broadcast* a fost publicat schimbul de scrisori.



Credinţa în Dumnezeu şi în Cuvântul Său, Biblia, este în prezent în descreştere. Cuvintele lui Pavel, „credinţa nu este bunul tuturor”, sunt acum mai adevărate ca niciodată. (2 Tes. 3:2, *NW*)

De ce unii oameni au credinţă şi alţii nu au? Unii sunt de părere că credinţa este un dar pe care Dumnezeu îl dă sau îl reţine după bunul plac. Pentru a-şi sprijini poziţia acestora le place să citeze cuvintele lui Pavel de la Efeseni 2:8, (*NW*) unde acesta le spune creştinilor că el „este salvat prin credinţă; şi asta nu datorită vouă, ci este darul lui Dumnezeu.”

Dar observaţi că în context Pavel nu discută atât de mult despre credinţă, cât despre bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu şi că prin această bunătate nemeritată El a aranjat salvarea prin credinţă. Acest lucru este arătat de întreg versetul: „De fapt, prin această bunătate nemeritată aţi fost salvaţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.”

Acest aranjament bun care vine prin Isus Cristos şi care ţine seama de credinţă este darul. Prin acest aranjament, mai degrabă decât prin fapte ale legi, va veni salvarea pentru cei care manifestă credinţă în ea. Aşa că întregul aranjament pentru salvare creştină a fost făcut prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, şi mai degrabă prin credinţa în acesta decât credinţa în fapte sub lege, creştinii vor fi salvaţi. Aranjamentul divin lipsit de credinţă individuală în acesta nu va aduce oamenilor salvarea. Cele două merg împreună; şi alături de darul a tot ceea ce este cuprins în aranjamentul lui Iehova, Acesta mai oferă şi mijloacele prin care să avem credinţa necesară în aranjament. Acest aranjament pune o valoare pe credinţă

Cuprins

astfel să rezulte salvarea. Noi trebuie să ne folosim de mijloace ca să obţinem credinţa.

CREDULITATEA NU ESTE CREDINŢĂ

Multe lucruri care trec drept credinţă nu sunt credinţă, ci credulitate, şi este o diferenţă uriaşă între cele două. Ni se spune că această credulitate este o „desconsiderare ignorantă în legătură cu natura şi puterea dovezii pe care se bazează o anumită credinţă; în general, o dispoziţie, ce reiese din slăbiciune sau ignoranţă de a crede prea repede, în mod special, lucruri imposibile şi absurde." Iar a fi credul înseamnă să fii „indulgent cu privire la crezuri; uşor de păcălit; naiv." (*Century Dictionary and Cyclopedia*)

Din moment ce credulitatea derivă din ignoranţă, nu este surprinzător că găsim multă credulitate în America Latină romano-catolică care, conform *Lumii Naţiunilor Unite*, din Octombrie, 1951, este două treimi analfabetă. Astfel, veştile care spun că Fecioara Maria va apărea într-o anumită locaţie au fost prezentate în presă şi pe programele radio din Puerto Rico, făcând ca 100 000 de pelerini să facă un pelerinaj spre locul respectiv, numai pentru a fi dezamăgiţi. Şi care era baza acestei frământări? Afirmaţiile a câtorva copii, cu vârste cuprinse între şapte şi zece ani, conform cărora Fecioara li s-a arătat şi le-a spus că va mai apărea într-un anumit loc în data de 25 mai 1953. Într-adevăr aceasta a fost credulitate.

Cei creduli nu pot gândi, nu pot cântări dovezile şi nu pot urma dintr-o perspectivă logică relaţia cauză-efect. Ei sunt mânaţi de emoţii, experimentând sentimentalismul sau frica. Ei cred, datorită înclinaţiilor, prejudecăţilor, circumstanţelor sau speranţei de recompensă, aşa că sunt subiectivi în loc să fie obiectivi în ceea ce priveşte problemele religioase.

În opoziţie izbitoare cu aceştia se află creştinul, care îşi bazează credinţa pe autorităţi sănătoase şi pe raţionamente clare. Credinţa lui constă în cunoştinţă şi încredere în aceasta, fiind „aşteptarea sigură a lucrurilor sperate, demonstrarea evidentă a realităţilor care totuşi nu se văd". (Evrei 11:1, *NW*) Credinţa priveşte dovezile cu obiectivitate, în iubirea pentru adevăr, aşa că nu acceptă nici afirmaţiile nefondate ale „oamenilor de ştiinţă" şi nici tradiţiile caracteristice religiei organizate.

Dumnezeu se aşteaptă ca noi să judecăm, să gândim. Din acest motiv El ne sfătuieşte: „Veniţi să raţionăm împreună." Şi de ce Pavel i-a scris lui Timotei: „Gândeşte-te mereu la ce spun." „Meditează la aceste lucruri." (Isa. 1:18; 2 Tim. 2:7; 1 Tim. 4:15, *NW*)

Tocmai din cauza acestei lipse de cunoştinţă bazată pe o autoritate fermă şi pe o judecată clară, credulul spune: „Eu niciodată nu discut religia." Dar o persoană cu o bază fermă pentru religia sa, o poate discuta şi cu alţii, şi chiar este îndemnat să facă acest lucru, 'să fie gata întotdeauna să se apere în faţa celui care îi cere un motiv pentru speranţa care este în el'. El urmează exemplul lui Pavel care i-a găsit pe evrei în sinagogile lor, unde el „a discutat cu ei din Scripturi. El a explicat şi a

Cuprins

dovedit cu citate că Cristosul trebuia să sufere şi să se scoale din morţi." (1 Pet. 3:15; Faptele 17:2, 3, *NW*)

DUMNEZEU ASIGURĂ O BAZĂ PENTRU CREDINŢĂ

În primul rând credinţa este un dar în sensul că Dumnezeu asigură motive convingătoare şi ferme pentru exercitarea acesteia. „Căci calităţile sale nevăzute, da, puterea sa eternă şi dumnezeirea sa, se văd clar de la crearea lumii, deoarece sunt percepute prin lucrurile făcute, aşa că ei sunt fără scuză." (Rom. 1:20, *NW*). Da, întreaga natură, frumuseţea, măreţia, designul şi simetria acesteia, multele ei echilibre fără de care viaţa pe pământ nu ar fi posibilă şi chiar şi trupurile noastre 'atât de minunat şi bine făcute', se unesc pentru a da o mărturie elocventă despre existenţa Creatorului şi a ne spune despre însuşirile Acestuia. (Iov de la 38 la 41; Ps. 139:14)

Pentru asemenea motive ferme şi convingătoare creştinul exercită credinţă în Biblie. Să spui, aşa cum a zis un faimos cleric din Brooklyn: „Citesc Biblia aşa cum mănânc peşte" (adică el nu lua în seamă lucrurile pe care nu le credea adevărate, necomestibile) înseamnă să recunoşti că nu ai deloc credinţă în Biblie, ci doar în judecata ta proprie.

Cele şaizeci şi şase de cărţi ale Bibliei prezintă o temă armonioasă, deşi sunt scrise de treizeci şi cinci de scriitori diferiţi, din toate categoriile sociale, pe o perioadă de multe secole şi în ţări şi limbi diferite. Acestea dau dovadă de francheţe, sinceritate şi nepărtinire care le marchează ca fiind adevărate, iar acurateţea lor istorică a fost verificată de nenumărate ori de descoperirile geologilor şi arheologilor. Şi mai presus de toate, împlinirea multora din profeţiile Bibliei o etichetează ca având o origine divină şi nu umană.

Biblia ne oferă o explicaţie raţională pentru originea omului şi arată modalitatea prin care păcatul a intrat în lume, de ce Dumnezeu a permis răului să continue şi care este destinul omului. Tema acesteia este Împărăţia lui Dumnezeu prin care Iehova Îşi va justifica Numele şi supremaţia şi îi va binecuvânta pe oamenii cu bunăvoinţă. Cei care aplică principiile Bibliei în vieţile lor le găsesc pe acestea atât practice, cât şi aplicabile. Cel mai mare om care a trăit vreodată a zis în legătură cu aceasta: „Cuvântul Tău este adevăr", ceea ce reprezintă un motiv suficient pentru credinţa noastră în Biblie. (Ioan 17:17, *NW*)

OBŢINEREA DARULUI CREDINŢEI

Pentru a obţine darul credinţei noi trebuie să facem ceva în legătură cu acest lucru. Dumnezeu nu ne acordă credinţă într-un mod supranatural sau arbitrar. Datorită faptului că Dumnezeu ne-a dat o bază pentru credinţă, depinde de noi să dobândim cunoştinţa care face credinţa posibilă, aşa cum a afirmat şi Pavel: „Credinţa vine în urma auzirii" adică, raportul sau cunoştinţa conţinută în Cuvântul

Cuprins

lui Dumnezeu. (Rom. 10:14-17, *NW*). Aceasta înseamnă că noi trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar numai studiul nu este de ajuns; mai înainte de toate trebuie să avem o atitudine potrivită a inimii. Clerul din zilele lui Isus a studiat Cuvântul lui Dumnezeu dar nu a beneficiat de pe urma acestuia; ei nu au putut crede în Isus Cristos. De ce? Căci, aşa cum le-a spus şi Isus: „Cum puteţi voi să credeţi, când vreţi să primiţi glorie unii de la alţii şi nu căutaţi gloria care vine de la singurul Dumnezeu?" Dorinţa pentru câştig egoist ne va orbi şi nu vom putea să exercităm credinţă. (Ioan 5:39, 44, *NW*; Ier. 17:9; Marcu 4:19)

Cu toate acestea, nici atitudinea potrivită a inimii şi nici studiul nu sunt de ajuns ca noi să obţinem credinţa. Trebuie să înţelegem ceea ce studiem dacă vrem să avem credinţă, şi pentru a înţelege Biblia avem nevoie de ajutor; aşa cum eunucul etiopian i-a indicat lui Filip atunci când a întrebat: 'Cum pot înţelege dacă nu mă ghidează cineva?' Din această cauză Dumnezeu a dat în adunarea creştină „pe unii ca apostoli, pe unii ca profeţi, pe unii ca evanghelizatori, pe unii ca păstori şi învăţători", „până când vom ajunge toţi la unitate în credinţă şi în cunoaşterea exactă a Fiului lui Dumnezeu." Pentru acest scop, Dumnezeu a oferit, în prezent, organizaţia „servului credincios şi înţelept", având un mijloc de publicare, Societatea Turnul de Veghere. (Faptele 8:30-35; Efes. 4:11, 13; Mat. 24:45, 46, *NW*). Din moment ce Dumnezeu oferă tot acest ajutor ca noi să câştigăm credinţă, credinţa este, aşadar, un dar.

Nu trebuie să trecem cu vederea spiritul sfânt sau forţa activă a lui Dumnezeu, fără de care nu am putea înţelege Cuvântul lui Dumnezeu şi, astfel, nu am avea credinţa. „'Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-l iubesc'. Dar nouă Dumnezeu ni le-a dezvăluit prin spiritul său, căci spiritul cercetează toate lucrurile, chiar şi lucrurile profunde ale lui Dumnezeu." (1 Cor. 2:9, 10, *NW*) Spiritul sfânt fiind un dar, credinţa care rezultă din el este şi ea un dar din acest punct de vedere.

Această problemă a credinţei ca fiind un dar de la Dumnezeu, neoferit în mod arbitrar sau miraculos, ci solicitând un efort din partea noastră, poate fi ilustrată prin diferite căi. De exemplu, noi ne rugăm, 'Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă', şi îi mulţumim lui Dumnezeu pentru ceea ce oferă, şi totuşi el nu oferă fără eforturile noastre; căci aşa cum Pavel a explicat simplu: „Dacă cineva nu vrea să muncească atunci să nu mănânce." (Mat. 6:11; 1 Tes. 5:18; 2 Tes. 3:10, *NW*)

Astfel, noi vedem cum credinţa este un dar în sensul că Dumnezeu oferă o bază pentru credinţă, cartea naturii şi cartea Sa scrisă, Biblia. Acesta mai oferă şi o organizaţie şi pe spiritul Său sfânt pentru a ne ajuta să câştigăm această credinţă. Dar şi noi trebuie să ne facem partea, trebuie să abordăm studiul Bibliei cu o atitudine dreaptă a inimii, trebuie să studiem pentru a dobândi cunoştinţa cuprinsă în Biblie şi mai apoi trebuie să ne bazăm cu încredere pe aceasta, adică, să acţionăm în armonie cu ea; căci dacă nu facem acest lucru, nu vom avea darul credinţei, căci „credinţa fără fapte este moartă." (Iacov 2:26, *NW*)

Cuprins

ASPECTUL SCRIPTURAL AL MEDICINII PSIHOSOMATICE



Urmarea unor principii drepte poate avea un efect benefic asupra corpului nostru, nu ca o răsplată directă de la Dumnezeu, ci datorită legăturii vitale dintre mintea şi corpul nostru. Această legătură este numită psihosomatică (minte, *psyche*, şi corp, *soma)*. Atunci trebuie ca şi reversul să fie adevărat: dacă urmăm principii nedrepte, acestea pot avea un efect dăunător asupra corpului nostru. Putem să funcţionăm la maximul nostru potenţial doar atunci când suntem în armonie cu principiile drepte ale lui Dumnezeu.

Înainte de a analiza aspectul scriptural al medicinii psihosomatice, să observăm că a o recunoaşte pe aceasta nu implică deplina acceptare a tot ce se pretinde a fi „tendinţa psihosomatică în medicină". 'Boala nu este doar în mintea voastră', aşa cum arată clar, prin acest titlu, o carte cunoscută; iar principiul psihosomatic se aplică în ambele sensuri, deoarece corpul poate afecta mintea, şi chiar o face.

A vorbi despre aspectul scriptural al medicinii psihosomatice le poate părea o erezie multor psihiatrii, însă faptul că efectul minţii asupra corpului este în esenţă o chestiune de morală, de conduită, de comportament, este susţinut de nimeni altul decât de Dr. Seguin, în cartea sa *Introducere în medicina psihosomatică.* Potrivit spuselor sale, această tendinţă nouă în medicină ar trebui să fie numită „ergasiologie", care înseamnă „ştiinţa comportamentului în sens larg". Pentru creştini, comportamentul trebuie să fie condus de reguli scripturale.

Psihiatrii, cei care se ocupă de tratamentul bolilor mentale (spre deosebire de psihologi, care se ocupă cu studiul activităţilor minţii normale şi psihoanaliştii, care încearcă să cerceteze inconştientul sau „subconştientul", pentru a ajunge la rădăcina problemelor mentale), clasifică emoţiile conform efectului pe care îl au acestea asupra corpului. Astfel, Dr. O. S. English, de la Departamentul de Psihiatrie de la facultatea de medicină a Universităţii Temple, enumeră cele mai dăunătoare opt emoţii ca fiind, după cum urmează: (1) nevoia de iubire, aprobare şi recunoaştere; (2) neliniştea; (3) ostilitatea; (4) sentimentele de inferioritate; (5) ambivalenţa, sau un sentiment amestecat de iubire şi ură; (6) vinovăţia; (7) ambiţia şi (8) invidia.

NEVOIA DE IUBIRE

De ce este nevoia de iubire, aprobare şi recunoaştere prima pe lista emoţiilor care le dăunează cel mai mult majorităţii oamenilor? Deoarece Dumnezeu ne-a făcut în aşa fel încât iubirea este esenţială pentru bunăstarea noastră. Indiferent de anii noştri calendaristici, indiferent de gradul nostru de creştere şi maturitate

Cuprins

fizică şi mentală, încă nu suntem compleţi, dacă nu ajungem la maturitate în ceea ce priveşte emoţiile noastre, mai ales în legătură cu iubirea. În copilăria timpurie, importanţa iubirii este mai mare decât se poate spune; au fost cazuri de copilaşi care au murit, având toate lucrurile de care aveau nevoie, în afară de iubirea mamei. Pe măsură ce copilul creşte, lipsa iubirii părinteşti îi poate cauza astm sau unele forme de afecţiuni ale pielii; modurile în care se poate simţi nesigur un copil, din cauza lipsei de iubire, îi poate afecta sănătatea fizică.

În pruncie şi în perioada timpurie a copilăriei, ceea ce îl face pe copil să sufere de pe urma lipsei iubirii este egoismul şi nepăsarea părinţilor, însă pe măsură ce creştem, este vina noastră dacă suferim astfel de pe urma lipsei de afecţiune. Acest lucru arată că noi nu dăruim iubire, deoarece a dărui iubire altora înseamnă şi a o primi. Să observăm modul în care arată Scripturile acest lucru: „Fiţi darnici şi vi se va da. Vi se va turna în poală o măsură bună, îndesată, scuturat şi care dă pe dinafară. Căci cu măsura cu care măsuraţi vi se va măsura înapoi". „Există mai multă fericire în a dărui decât în a primi." „Omul generos se va îmbogăţi, iar cel care îi udă pe alţii va fi udat şi el." „Omul bun îşi aduce foloase". – Luca 6:38; Faptele 20:35, *NW*; Prov. 11:25,17, *RS*.

Iubirea este mai importantă decât ne putem imagina, şi indiferent cât de nesemnificative ar putea părea sarcinile noastre, dacă sunt făcute cu iubire, ele duc la bunăstarea noastră fizică. Unii o numesc „Eros" (iubire) sau instinctul creativ, şi cu privire la ea, Hutschnecker spune în cartea *Voinţa de a trăi*: „Iubirea, în sensul său cel mai amplu, şi aşa cum vorbeşte şi Biblia despre ea, este instinctul creativ." Deci, dacă suferim de pe urma uneia dintre cele mai dăunătoare dintre toate emoţile, nevoia de iubire, aceasta este din cauză că nu respectăm îndrumările din Scripturi referitor la a arăta iubire altora. „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi." – Mat. 22:39, *NW*.

NELINIŞTE – TEAMĂ ŞI ÎNGRIJORARE

A doua cea mai dăunătoare emoţie este neliniştea, care include teamă şi îngrijorare. Faptul că acestea pot cauza riduri şi îmbătrânire prematură este un fapt binecunoscut; în schimb nu se cunoaşte atât de bine faptul că acestea ne fac mai predispuşi la boli. Prin urmare, doi doctori care au condus un studiu extins asupra a 1300 de operatori telefonici din oraşul New York, au constatat că femeile cele mai bolnave erau cele care se îngrijorau cel mai mult, fiind văduve şi divorţate şi având copii de îngrijit. Doctorii au mai descoperit şi că neliniştea scade numărul ritmului cardiac până la 27 de bătăi pe minut. Biblia arată că „oamenii vor leşina de frică" şi inima se poate opri. – Luca 21:26, *NW*; Isa. 13:7.

Antidotul scriptural la aceasta este evident, şi anume credinţa. Să observăm ce sfat a dat Isus cu privire la acest lucru: „Nu vă mai îngrijoraţi pentru sufletele voastre, cu privire la ce veţi mânca, sau pentru corpurile voastre, cu privire la ce veţi îmbrăca. Cine dintre voi, îngrijorându-se, poate adăuga un cot la durata vieţii lui? Deci, dacă nu puteţi face nici cel mai mic lucru, de ce vă îngrijoraţi pentru celelalte lucruri? … puţin credincioşilor! Nu mai căutaţi ce să mâncaţi şi ce să beţi

Cuprins

şi nu vă mai îngrijoraţi, pentru că pe toate acestea naţiunile lumii le caută stăruitor, dar Tatăl vostru ştie că aveţi nevoie de aceste lucruri." „Veniţi la mine, voi, toţi care trudiţi şi sunteţi împovăraţi, şi eu vă voi înviora! Luaţi jugul meu asupra voastră şi învăţaţi de la mine, căci eu sunt blând şi am o inimă umilă, şi veţi găsi înviorare pentru sufletele voastre. Pentru că jugul meu este plăcut şi sarcina mea, uşoară". Şi să observăm şi sfatul lui Petru: „Aruncaţi-vă toate neliniştile asupra lui (Dumnezeu), căci el se îngrijeşte de voi." – Luca 12:22, 25-30; Mat. 11:28-30; 1 Pet. 5:7, *NW*.

Şi teama exercită o putere dăunătoare în corpul nostru, afectând inima şi stomacul şi lăsându-şi amprenta asupra glandelor endocrine. Chirurgii ştiu că teama poate însemna diferenţa dintre succesul şi eşecul unei operaţii. Şi aici, remediul este credinţa. Aşa cum ne aminteşte Pavel, Iehova „a spus: 'Nicidecum nu te voi lăsa şi nicidecum nu te voi părăsi.' Deci, să fim curajoşi şi să spunem: 'Iehova este ajutorul meu, nu mă voi teme. Ce îmi poate face omul?'" Iar Scripturile poruncesc de câteva sute de ori: „Nu vă temeţi". – Evrei 13:5,6, *NW*.

Teama indică nu numai o lipsă de credinţă, dar şi de iubire. Trădează o preocupare mai mult decât e nevoie pentru propria noastră bunăstare. Cu cât mai multă iubire vom avea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele nostru, cu atât mai puţin vom fi preocupaţi pentru noi înşine. Din acest motiv, afirmă Ioan, cei care au iubire au libertate de exprimare, fiindcă „în iubire nu este teamă". – 1 Ioan 4:17,18, *NW*.

OSTILITATEA

Ostilitatea, sau ura personală, indiferent că este exprimată în mod violent sau înăbuşită, dăunează corpului. Ostilitatea exprimată poate cauza infarcturi letale, atacuri severe de indigestie şi chiar accidente vasculare cerebrale. Cu privire la ostilitatea înăbuşită, ni se spune: „Orice persoană care resimte un amestec mai mare de emoţii înăbuşite, mai ales de ură şi diverse tipuri de teamă, blochează o mare cantitate de emoţii de obicei disponibile" şi că acestea reprezintă „o risipă, sau pierdere de energie, cauzată de modelul defectuos al personalităţii" . De asemenea, ni se mai spune că „ura ascunsă cauzează îmbolnăvirea organelor interne şi reprezintă un suicid parţial."

Biblia numeşte izbucnirile de mânie lucrări ale cărnii, pe care creştinii trebuie să le evite. Ea ne aminteşte că iubirea nu se lasă provocată şi că cel care îşi stăpâneşte emoţiile sau dispoziţia este mai de valoare decât cel care cucereşte o cetate. – Prov. 16:32; 1 Cor. 13:5; Gal. 5:20, *NW*.

Cuvântul lui Dumnezeu ne mai sfătuieşte şi să nu nutrim resentimente, adică să nu purtăm „uri ascunse" în noi. El ne spune că „dacă îl urâm pe fratele nostru înseamnă că suntem ucigaşi şi niciun ucigaş nu va câştiga viaţă veşnică." „Să nu îl urăşti pe fratele tău în inima ta". „Să nu apună soarele peste mânia ta". (1 Ioan. 3:15; Lev. 19:17; Efes. 4:26, *NW*). Ostilitatea sau ura personală este de fapt o formă de răzvrătire. Ea reprezintă o dorinţă de a pedepsi pe cineva, de a răni. Ea înseamnă a nu fi dispuşi să aşteptăm ca Iehova să încheie socotelile, ci să luăm

Cuprins

legea în propriile noastre mâini. Să observăm cum ne este atrasă atenţia asupra acestui subiect în legea lui Moise care, apropo, ne arată şi care este remediul: „Să nu te răzbuni, nici să nu ţii duşmănie pe fiii poporului tău; să-l iubeşti pe semenul tău ca pe tine însuţi.” Mai degrabă decât să plătim cu aceeaşi monedă, suntem sfătuiţi astfel: „Continuaţi să vă iubiţi duşmanii, să le faceţi bine celor care vă urăsc, să îi binecuvântaţi pe cei care vă blestemă” – Lev. 19:18; Luca. 6:27,28, *NW*.

În legătură cu aceasta, totuşi, trebuie să avem în vedere că Biblia arată că există o ură potrivită, o „ură perfectă”, genul de ură pe care îl simţea David pentru cei care îl urau pe Dumnezeu. (Ps. 139:21,22). Acest fel de ură nu ne face rău, deoarece nu implică o dorinţă de a-i răni personal pe cei urâţi, ci duce mai degrabă la un dezgust faţă de aceştia, făcându-ne să evităm să avem de a face cu ei.

SENTIMENTELE DE INFERIORITATE ŞI AMBIVALENŢA

Sentimentele de inferioritate acţionează ca un factor depresiv asupra organismului uman şi sunt cauzate de faptul de a avea mintea axată pe noi înşine. Tinereţea, lipsa de educaţie, sărăcia, aspectul personal sau condiţia umilă în viaţă o pot face pe o persoană să se simtă inferioară, însă numai dacă aceasta este preocupată de ceea ce ar putea gândi alţii despre ea.

Desigur, remediul pentru asemenea sentimente este a avea cugetarea lui Dumnezeu cu privire la acest subiect, recunoscând că nimeni nu e perfect şi că fiecare stă în picioare sau cade pentru propriul său stăpân. Cine are ceva pe care să nu-l fi primit? Nimeni. Creştinii, datorită cunoştinţei despre Iehova şi scopurile sale, şi privilegiului de a servi ca slujitori ai lui Dumnezeu, ocupă una dintre cele mai onorabile poziţii, aceea de ambasadori. Astfel, „fratele de condiţie umilă să exulte datorită înălţării lui, iar bogatul datorită umilirii lui.” Înaintea lui Dumnezeu, toţi suntem la acelaşi nivel. – Iac. 1:9,10; Rom. 14:4; 1 Cor. 4:7; 2 Cor. 5:20, *NW*.

„Ambivalenţa” este definită ca un sentiment amestecat de iubire şi ură. Ar putea părea ciudat să vrem să-l rănim pe cel care este obiectul afecţiunii noastre, dar acest lucru se întâmplă deseori. Ura fiind opusul iubirii, termenul de „ambivalenţă” pare să fie o contradicţie, dacă nu ne amintim că însăşi Biblia foloseşte termenul de „iubire” cu diverse sensuri, iar dorinţele egoiste, posesive şi pasionale sunt şi ele uneori identificate cu iubirea. Acestea ne fac rău într-un sens fizic din cauza neliniştii şi ostilităţii pe care le generează în noi.

Sentimentele pe care le nutrea Adam pentru Eva par să fi devenit ambivalenţă. Pe de o parte, ea părea mai importantă pentru el decât orice altceva dar, pe de altă parte, el nu a ezitat să arunce asupra ei vina pentru neascultarea lui. Iubirea adevărată îi face pe oameni smeriţi; afecţiunea egoistă îi face mândri. Gelozia este o formă de ambivalenţă şi „gelozia este crudă ca şi mormântul”. Şi „Cel care este crud îşi face rău propriei cărni” (Cântarea lui Solomon 8:6, Prov. 11:17, *AS*). Fără îndoială, aşa cum ne facem pe noi înşine fericiţi atunci când îi

Cuprins

facem pe alţii fericiţi, tot aşa ne facem nefericiţi atunci când lăsăm ambivalenţa să îi facă pe alţii nefericiţi.

VINOVĂŢIA, AMBIŢIA ŞI INVIDIA

Sentimentul de vinovăţie este pedeapsa pe care o dă corpului un simţ moral sau o conştiinţă afectată, sub formă de neliniște, îngrijorare şi teamă. Uneori, această pedeapsă devine atât de aspră, încât cel vinovat încearcă să scape prin autodistrugere.

Există un remediu scriptural şi pentru această emoţie dăunătoare. Pentru a recâştiga o conştiinţă bună este nevoie de căinţă, mărturisirea greşelilor lui Dumnezeu şi celui căruia i s-a greşit, împreună cu o rugăminte de iertare. De asemenea, este nevoie şi de a exercita credinţă în sângele lui Cristos şi de a repara greşelile, atât cât ne stă în putere. Dacă îi iertăm pe alţii, putem să avem încredere că şi Dumnezeu ne va ierta pe noi. În acelaşi timp, este nevoie şi de umilinţă, pentru a accepta pedeapsa care va cădea asupra noastră din cauza păcatului comis. După ce ne-am căit şi am reluat un mod de acţiune corect, trebuie să credem că Dumnezeu într-adevăr ne-a iertat şi să nu continuăm să ne pedepsim, amintindu-ne mereu de greşelile făcute. – Mat. 6:4; 1 Ioan. 1:7; Fil. 3:13, *NW*.

Ambiţia sau competiţia este o formă de ostilitate – dorinţa de a fi înaintea altora. Îi face pe oameni să meargă la extreme şi le răpeşte pacea minţii. Astfel, echilibrul intern al corpului este tulburat, se creează tensiuni, şi persoana respectivă devine predispusă la boli. Aşa cum a explicat cineva: „Este mai bine să fii sărac şi viu decât să mori de indigestie.”

Biblia este plină de sfaturi împotriva ambiţiei egoiste. „Dar la ce îi va folosi omului să câştige toată lumea, dacă îşi va pierde sufletul (sau viaţa)? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul lui?” Bogăţiile au aripi; rugina le roade şi hoţii le fură. Nu putem să îi servim şi lui Dumnezeu şi bogăţiilor în acelaşi timp. Dorinţa de câştig egoist este rădăcina a tot felul de lucruri rele, dar evlavia cu mulţumire este un minunat mijloc de câştig. Să ducem, deci, o viaţă lipsită de ambiţie egoistă, fiind mulţumiţi cu ceea ce avem. – Mat. 16:26; 6:24,34; 1 Tim. 6:6,10; Evrei 13:5, *NW*.

Invidia este faptul de a avea ciudă pentru binecuvântările de care are parte altcineva. Regele Ahab l-a invidiat pe Nabot pentru via lui, iar cei care au lucrat întreaga zi în vie au invidiat generozitatea care le-a fost arătată celor care lucraseră doar o oră. Invidia răneşte corpul deoarece ne lipseşte de pacea minţii; ne face nefericiţi din cauza fericirii altora; şi este, astfel, o manifestare de ostilitate, întunecând viziunea pe care o avem asupra vieţii, aşa cum a arătat Isus: ‘Dacă ochiul vostru este sincer (adică „simplu”, concentrat într-o singură direcţie, generos), atunci întregul vostru corp va fi luminos; dar, dacă ochiul vostru este rău (invidios), atunci tot corpul va fi întunecat’. (Mat. 6:22,23, *NW*) Antidotul pentru invidie este, deci, generozitatea, a-i iubi pe ceilalţi ca pe noi înşine.

Evident, cu ajutorul Scripturilor, putem contracara efectele păgubitoare pe care le-ar putea avea aceste opt emoţii dăunătoare asupra corpului nostru,

Cuprins

îndepărtându-le din mintea şi dispoziţiile noastre, lepădând astfel vechea personalitate şi îmbrăcându-ne cu una nouă. Totuşi, nu trebuie să facem aşa neapărat din cauza principiului psihosomatic implicat şi a efectului benefic asupra corpului nostru, la care se limitează psihologii şi psihiatrii. Trebuie să o facem pentru că este drept şi pentru că îl iubim pe Iehova Dumnezeu cu toată inima noastră, cu toată mintea noastră, cu tot sufletul nostru şi cu toată puterea noastră şi fiindcă îl iubim pe aproapele nostru ca pe noi înşine. – Efes. 4:22; Mat. 22:37-39, *NW*.

STIMULAREA EXPANSIUNII TEOCRATICE ÎN CHILE, BOLIVIA ŞI PARAGUAY



Ultima noastră relatare s-a încheiat cu îmbarcarea lui N.H. Knorr, preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, sâmbătă noaptea, în data de 5 decembrie în Lima, Peru, pentru a ajunge în Antofagasta, Chile. Era ora 5:15 în dimineaţa următoare când avionul său a aterizat pe aeroportul din deşert din apropierea litoralului de lângă Antofagasta, unde a fost întâmpinat de patru misionari.

Călătoria de la aeroport până în oraş a fost plăcută, căci aerul era înviorător şi curat. După o scurtă perioadă de odihnă, toţi au plecat spre sala publică situată în interiorul bibliotecii publice. Cu o participare de 140 persoane la cuvântarea publică de la amiază, martorii au fost încântaţi căci lucraseră din greu la publicitatea făcută acestei lecturi. Mai târziu, în acea zi, s-au ţinut şi alte întâlniri. A fost o adevărată plăcere pentru călătorul nostru să se întâlnească cu martori locali şi să le asculte experienţele de pe teren.

Doi dintre misionari l-au însoţit apoi pe fratele Knorr la hotelul unde era cazat, căci în casa misionară nu mai era nicio cameră liberă. În timp ce stăteau de vorbă în hol, podeaua a început să li se mişte sub picioare, tablourile de pe pereţi au început să se clatine, iar uşile au început să se deschidă şi să se închidă singure. Da, era cu adevărat un cutremur. A doua zi s-a aflat că un mic orăşel din Anzi, aflat la vreo 145 de km depărtare, fusese distrus de cutremur, producând multă suferinţă şi pagube în valoare de milioane de pesos.

Luni, a doua zi, cerul fiind înnorat, mulţi locuitori ai oraşului Antofagasta erau neliniştiţi căci nu ştiau dacă urmau să mai fie sau nu cutremure sau chiar un tsunami. Au mai fost încă patru cutremure în următoarele două zile, însă primul a fost cel mai grav. În seara aceea de luni, martorii s-au adunat să asiste la o nouă cuvântare ţinută de fratele Knorr. Apoi, marţi după-amiază, care întâmplător era o sărbătoare naţională în cinstea „Imaculatei Concepţii a Mariei”, preşedintele

Cuprins

Societăţii împreună cu şase misionari şi doi martori locali au decolat spre Santiago, unde urma să se ţină congresul naţional al martorilor lui Iehova din Chile. Peste 100 de fraţi au fost de faţă să le ofere o primire călduroasă călătorilor.

Călătoria de la aeroport până la biroul de filială al Societăţii Turnul de Veghere le-a oferit o interesantă oportunitate de a vedea cum este celebrată în Santiago o sărbătoare naţională chiliană. Aveau un car alegoric cu îngeri înaripaţi întruchipaţi de copii şi puşi în evidenţă de mici statuete ale Mariei. Traficul era îngreunat din cauza unei alte procesiuni de vreo 200 de mirese în miniatură, fetiţe îmbrăcate în alb. Fiecare purta o cunună de flori peste voal şi un buchet de crini în mână. Aceste mici mirese erau urmate de miri în miniatură, toţi aceştia primindu-şi prima comuniune în acea dimineaţă. Sute de alţi copii, alături de femei, dar foarte puţini bărbaţi, însoţeau procesiunea către biserica romano-catolică. Toţi recitau, cântau şi rosteau rugăciuni sub îndrumarea unui preot. Toate acestea reprezentau ceva obişnuit în Santiago în acea noapte.

În zilele următoare, călătorul nostru a făcut planuri pentru expansiune teocratică în Chile şi vizitarea caselor misionare din Santiago. Misionarii se concentraseră asupra foarte-populatului oraş Santiago, dar acum se făceau planuri pentru extinderea activităţii lor către alte părţi ale ţării. În prezent, există şase grupe zeloase în Santiago şi numai alte zece în celelalte părţi ale ţării.

ADUNAREA DIN SANTIAGO

În timp ce se făceau aceste planuri de expansiune, a început o adunare ce avea să ţină trei zile, în clădirea teatrului „Manuel Rodriguez", a cărui scenă fusese transformată într-o frumoasă platformă, unde era expus textul anual scris cu litere aurite, flancat de două turnuri aşa cum apar pe coperta revistei *Turnul de veghere*, iar partea din faţă a platformei era plină cu flori. O orchestră alcătuită din zece fete a oferit un minunat acompaniament pentru cântări.

Programul adunării a fost foarte bine echilibrat. Au fost oferite cuvântări de preşedintele Societăţii, misionari, dar şi de câţiva slujitori locali, care au avut nişte cuvântări excelente bazate pe teme preluate din congresul de la New York. S-au povestit multe experienţe interesante care au pus mărturie cu privire la zelul şi eficienţa martorilor din Chile. Adunarea a căpătat şi o savoare internaţională, având două sesiuni în limba germană.

Cel mai mare număr de fraţi care au participat s-a înregistrat sâmbătă seara, când fratele Knorr a vorbit în faţa unui public de 703 persoane. Duminică dimineaţa au fost cufundaţi 71 de oameni, ca simbol al dedicării lor de a face voinţa lui Iehova. Apoi a avut loc cuvântarea publică intitulată „După Armaghedon – lumea nouă a lui Dumnezeu", în limba spaniolă, de unul dintre martorii din Chile şi a fost auzită de 1 091 persoane. Elementul final a fost reprezentat de un discurs ţinut de fratele Knorr, la care au participat 1 127 persoane.

Duminică după-amiaza toţi misionarii s-au adunat la biroul de filială, unde preşedintele Societăţii le-a vorbit timp de două ore şi au discutat despre problemele lor. Apoi, luni dimineaţă, el şi încă doi însoţitori au plecat spre Valparaiso unde,

Cuprins

după ce au inspectat casa misionară, seara a vorbit unui public de 82 de persoane. A doua zi la prânz, călătorii noştri se întorceau în Santiago, de data aceasta cu autobuzul. S-a dovedit a fi o încântătoare călătorie, căci după ce au lăsat în urmă ţărmul mării au început să urce pe dealuri pe cărări întortocheate, având o nespus de încântătoare privelişte asupra principalului port din Chile. După trei ore, călătorii noştri se aflau din nou în Santiago.

A doua zi, s-a făcut o călătorie până în Concepción, unde s-a derulat un program asemănător, în faţa unui public de o sută de persoane. În dimineaţa următoare, fratele Knorr şi tovarăşul său de drum, servul de filială al Societăţii din Chile, au plecat cu trenul spre Temuco. Aceasta a fost o călătorie de opt ore printr-o parte foarte frumoasă din Chile. Atunci când călătoreşti în partea de sud a oraşului Santiago, obţii o privelişte diferită a întregii ţări. În partea de nord sunt dealuri aride şi nisip, dar în partea de sud totul este verde şi fertil.

Temuco s-a dovedit a fi un oraş interesant, în piaţa sa găsindu-se o varietate de fructe şi legume, iar străzile sale fiind înţesate de vehicule trase de cai. Erau şi câteva automobile, dar calul e, cu siguranţă, popular, în partea de sud a ţării. Directorul prietenos al unui post de radio a pus la dispoziţie un destul de mare studio radiofonic pentru întâlnirea din acea seară, la care au participat 83 de persoane.

În după-amiaza următoare, călătorii noştri s-au întors în Santiago pentru a participa la o adunare de rămas-bun, organizată de adunările locale, sala fiind înţesată cu 332 de persoane care doreau să asiste la cuvântarea finală ţinută de fratele Knorr pentru fraţii din Chile.

După întrunire, un grup de misionari l-a luat pe fratele Knorr să-i arate oraşul de pe Cerro San Cristobal. Situat în colţul de nord-est al oraşului, acest deal cu o înălţime de aproximativ 366 m are în vârf o uriaşă statuie a Fecioarei Maria având soarele, luna şi stelele la picioare şi călcând şarpele în picioare. Romano-catolicii consideră că ea este femeia menţionată în Geneza 3:15 şi în Apocalipsa 12:1. Statuia are o înălţime de vreo 21 m, iar noaptea este iluminată pentru a putea fi văzută din orice parte a oraşului. Locuitorii catolici cer protecţie pentru oraşul lor de la această statuie. Aici se fac multe pelerinaje ca împlinire a unor jurăminte sau pentru a cere favoare datorită presupuselor sale puteri miraculoase.

Micul grup de martori ai lui Iehova din Santiago lucrează să-i scape pe oamenii cu bunăvoinţă de aceste superstiţii şi greşeli şi să-i îndrepte către adevărata cale de salvare ce poate fi obţinută doar dacă fac parte din Societatea Lumii Noi.

CONGRES ÎN CEA MAI ÎNALTĂ CAPITALĂ A LUMII

Lăsându-l pe fratele Knorr să se odihnească pentru călătoria sa spre Argentina, ne întoarcem acum la fratele Henschel care, după cum am spus în ultima noastră consemnare, a rămas pentru partea de încheiere a adunării din Lima, Peru, iar a doua zi, luni 7 decembrie, a plecat cu avionul spre Bolivia.

Cuprins

Turistului care călătoreşte cu avionul din Lima, Peru, până în La Paz, Bolivia, i s-ar putea părea plictisitoare prima parte a călătoriei, deoarece jos se află deşerturile nisipoase ce se întind de pe coastă până la poalele munţilor Anzi, după cum s-ar părea. Localitatea Arequipa cu verdele său proaspăt, a reprezentat o schimbare bine-venită. Lăsând în urmă Arequipa, avionul a străbătut văile adânci ale Anzilor, urcând tot mai mult către oraşul ce e numit „cea mai înaltă capitală a lumii", adică La Paz.

Apele renumitului lac Titicaca străluceau albăstrii în lumina soarelui, strălucind în jurul micilor bărci de pescuit ce navigau printre insule. După lac era un lanţ muntos din măreţii Anzi, de un alb strălucitor în razele soarelui ce pătrundeau printre norii groşi şi albi care pluteau leneş pe cerul albastru. Aceasta era încununarea tuturor lucrurilor, însemnând că La Paz nu era departe. Cu toate că, de obicei e destul de rea în decembrie, acum vremea era bună, astfel că aterizarea pe aeroportul aflat la aproximativ 3.962 m deasupra nivelului mării a fost efectuată cu rapiditate pe pista noroioasă.

Un grup de misionari şi martori locali l-au întâmpinat pe călătorul nostru care, în ciuda altitudinii ridicate, se simţea bine, fiind nerăbdător să lucreze. Călătoria până în oraş, ce a constat într-o coborâre de 305 m, a fost făcută de-a lungul unui drum întortocheat ce nu avea nicio îmbunătăţire şi nici balustrade. Numeroşi indieni şi cholo (populaţie mixtă, parţial indiană, parţial spaniolă şi civilizată) mergeau de-a lungul drumului – femeile, purtând jobene, fiind o dovadă a faptului că aceasta era într-adevăr Bolivia!

Toţi misionarii din Bolivia se îndreptau către La Paz pentru adunare, la fel ca mulţi alţi fraţi locali din oraşele interioare, mai mulţi sosind la această adunare decât la orice altă adunare anterioară. Chiar dacă însemna că aveau să întâmpine multe neplăceri şi chiar greutăţi, atât în ceea ce privea călătoria cât şi cazarea, ei erau bucuroşi să facă acest lucru de dragul expansiunii teocratice în Bolivia. Adunarea s-a ţinut în Yugoslav Home, care a slujit foarte bine scopurilor adunării şi pentru care s-a obţinut un preţ rezonabil pentru închiriere.

Înainte de adunare, fraţii din toată Bolivia au lucrat din greu, înregistrându-se astfel o creştere cu 20% faţă de anul 1953. Acest lucru a fost cu atât mai mult apreciat cu cât în 1953 au avut o creştere foarte slabă. Vineri seara au participat 113 persoane, sâmbătă seara 120, iar recordul a fost atins duminică după-amiază, când la adunarea publică au participat 160 de persoane. Atunci a fost expusă de servul de filială bolivian al Societăţi cuvântarea cu titlul „După Armaghedon – lumea nouă a lui Dumnezeu".

Duminică dimineaţa a avut loc şi un serviciu de botez, când opt persoane şi-au simbolizat dedicarea, fiind cufundate în piscina de pe stadionul din La Paz. La fel ca la celelalte adunări anterioare din America de Sud, au fost lansate noi publicaţii în limba spaniolă, spre bucuria tuturor celor prezenţi, iar rezoluţia adoptată în cadrul adunării Societăţii Lumii Noi din New York a fost adoptată şi aici cu entuziasm.

Participanţii la adunare au manifestat un interes sporit faţă de diferitele sesiuni din program şi s-au bucurat mai ales de remarcile finale ale fratelui

Cuprins

Henschel de duminică, care au fost redate cu ajutorul unui traducător. El a subliniat că există nevoia de cunoştinţă înainte de demonstrarea iubirii şi creştinii trebuie să se maturizeze şi să înveţe să dea dovadă de iubire. După ce apostolii şi discipolii au fost alături de Isus pentru o vreme, El nu i-a implorat să facă voinţa lui Dumnezeu, ci le-a poruncit să predice, porunci despre care vorbitorul a arătat că se aplică în prezent martorilor din Bolivia.

În timpul adunării s-au povestit multe experienţe interesante, adunarea însăşi servind pentru trezirea interesului printre oamenii cu bunăvoinţă. Fiindcă s-a pus accent pe serviciul cu timp integral în timpul programului, la sfârşit, câţiva slujitori cu timp parţial au răspuns chemării. În Bolivia există un interes sporit, şi multă lucrare ce trebuie făcută. Fraţii bolivieni ce participaseră la congresul din New York au putut să compare propriul standard de viaţă cu cel din alte locuri, învăţând astfel să aprecieze că misionarii Turnului de Veghere ce vin în Bolivia nu fac acest lucru pentru a avea o viaţă uşoară, ci pentru a-i ajuta pe bolivienii care vor să-L slujească pe Iehova. Dacă ar fi dorit o viaţă uşoară, ar fi rămas acolo unde standardele de viaţă sunt mult mai înalte.

Aceşti misionari din Bolivia nu manifestă aere de superioritate faţă de populaţia cholo sau de ceilalţi, ci se comportă corect faţă de aceştia. În La Paz este activă o martoră din rândul populaţiei chola, iar oamenii de acolo par uimiţi de faptul că o misionară din America de Nord merge alături de această soră, stând de vorbă în timp ce merg în serviciul Regelui. Această martoră chola, chiar dacă nu are o educaţie lumească, ştie cum predicau primii creştini, astfel că merge din uşă în uşă cu mesajul şi apreciind faptul că oricine poate învăţa să predice dacă vrea, fără a lăsa ca *cea mai grea* uşă să îl oprească – uşa de la propria-i casă!

Se pare că sporirea interesului faţă de vestea bună a împărăţiei se datorează în parte tulburărilor politice. Cu puţin timp în urmă, opozanţii actualului guvern au încercat să îl răstoarne, iar după ce au eşuat, a fost dezvăluită puterea din spatele revoluţiei: muniţie şi arme depozitate într-o biserică romano-catolică. Aici mai există şi răul provocat de inflaţie, preţurile crescând, dar salariile rămânând în urmă. Mulţi oameni care au părăsit Europa în căutarea paradisului în America de Sud încep să afle acum că adevăratul paradis îl reprezintă Împărăţia, speranţa întregii omeniri.

ADUNAREA DIN PARAGUAY

Din La Paz, fratele Henschel a zburat spre Asunción, Paraguay, unde urma să se ţină o altă adunare. Totuşi, fiindcă avionul plecase din Texas cu o zi întârziere, el a sosit cu o zi întârziere faţă de program, dezamăgindu-i pe fraţii care sosiseră pe aeroportul din Asunción în data de 15 decembrie ca să se întâlnească cu el. Ei s-au întors în ziua următoare ca să se întâlnească cu acest reprezentant special al Societăţii, primindu-l cu căldură.

Cuprins

În acea seară s-a ţinut o întâlnire cu misionarii. Pentru a rezolva problema îndelungatei sieste, care ţine de la ora 11:30 a.m. până la ora 15:00, s-a sugerat ca misionarii să-şi aranjeze programul de lucru în aşa fel încât să se potrivească acestui obicei al populaţiei. O altă problemă ce trebuia rezolvată era taxa pentru literatură ce trebuia stabilită din cauza inflaţiei.

Din cauza presiunilor exercitate de „religia de stat", martorii lui Iehova din Paraguay nu au putut să facă rost de un loc potrivit pentru adunarea lor, astfel că aceasta s-a ţinut în Sala Împărăţiei. Printre cei prezenţi s-au numărat şi nişte martori din Argentina care nu putuseră participa la vreo adunare de mult timp, din cauza opoziţiei faţă de lucrarea lor din propria ţară. Mulţi au venit şi din Paraguay.

Programul de două zile al adunării a început cu un discurs despre botez, după care opt persoane şi-au simbolizat dedicarea faţă de Iehova, cufundarea făcându-se în râul Paraguay ce reprezintă principala sursă de viaţă pentru Paraguay.

Adunarea a fost deschisă oficial prin rostirea unui salut de bun-venit de către servul de filială din Paraguay, ce a stimulat spiritul adunării, arătându-le participanţilor importanţa luării de notiţe în timpul adunării. În cadrul programului de după amiază, s-a accentuat tema iubirii, pe teren, în cadrul întâlnirilor, şi printre fraţi. Sesiunea de seară a început cu cântări şi relatarea unor experienţe. Apoi a urmat un raport al adunării Societăţii Lumii Noi ţinute în New York, după care s-a ţinut o cuvântare ce a accentuat privilegiile, oportunităţile şi responsabilităţile slujitorilor cu timp integral. Cuvântarea de încheiere a fost ţinută de fratele Henschel.

Vineri dimineaţă programul a început discutându-se despre diverse probleme cum ar fi limba şi mijloacele de transport. După aceea, reprezentantul nostru călător s-a adresat din nou adunării, iar printre altele, le-a arătat fraţilor din Paraguay că au responsabilitatea de a se implica în serviciul pe teren. Mulţi dintre aceştia veniseră din Europa şi, trăind în colonii în care se vorbea limba lor, nu avuseseră nevoie să înveţe limba spaniolă. Cu toate acestea, li s-a arătat că ei erau slujitori, iar din moment ce principala limbă a ţării în care locuiau acum era spaniola, trebuiau să o înveţe şi ei. De asemenea, s-a subliniat nevoia mai multor slujitori cu timp integral.

Până atunci, avuseseră un public de peste 100 de oameni şi toţi se întrebau câţi mai aveau să vină pentru a asculta lectura publică. Spre surpriza lor plăcută, numărătoarea finală a arătat 230 de participanţi care au umplut până la refuz Sala Împărăţiei, sala alăturată, curtea interioară de jos sau au stat în picioare în pragul uşii ori afară ascultând, aceasta fiind cea mai numeroasă adunare ţinută vreodată în Paraguay.

În Paraguay are loc o expansiune teocratică. Anul trecut a existat o creştere de 10% a numărului celor care anunţă împărăţia şi toţi aşteaptă cu nerăbdare să aibă loc cel puţin aceeaşi creştere şi în acest an. Martorii lui Iehova din întreaga lume vor urmări cu interes dacă fraţii din Paraguay se vor autodepăşi sau nu.



CALEA PRIN CARE OMUL SĂ AJUNGĂ LA INTEGRITATE PERFECTĂ

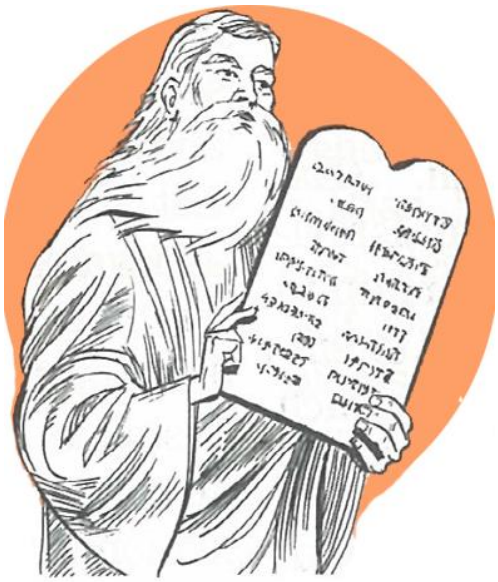
În articolul precedent am văzut cum omul a pierdut Paradisul călcându-şi integritatea faţă de Dumnezeu, pierzând astfel semnul. Acum vom studia cum Paradisul restaurat va fi câştigat de către descendenţii răscumpăraţi ai păcătosului Adam. Câştigarea Paradisului restaurat pe pământ nu înseamnă o întoarcere universală a fiecărui membru din familia primului Adam. Mai degrabă, vom vedea că aceasta implică doar pe aceia care intră într-un nou aranjament de familie a unui alt Adam, un Tată dătător de viaţă care conduce o nouă turmă asemenea unui păstor înţelept. – Isa.9:6; Ioan 10:11-16, *NW*.

2. Pentru început, ne întrebăm: A reformulat oare Iehova semnul de ascultare perfectă pentru Adam după ce acesta a fost alungat din paradisul Edenului? Nu există dovezi care să ateste faptul că Dumnezeu i-a vorbit vreodată iar rebelului Adam, după ce l-a judecat în grădina Edenului. Încă de când Dumnezeu i-a dat legea sa lui Adam, atunci când acesta era perfect, iar el a încălcat legea divină cu egoism, Dumnezeu nu i-a mai dat imperfectului şi rebelului Adam o altă lege şi nici altfel de legi, în speranţa că acesta să ajungă la semnul integrităţii perfecte faţă de Dumnezeu, Legiuitorul Suprem. Mai târziu Iehova a vorbit cu descendenţii lui Adam, precum Abel, Enoh, Noe şi Avraam, dându-le acestor oameni, imperfecţi însă sfinţi, câteva revelaţii cu privire la scopurile Lui, iar apoi avem înregistrarea că Dumnezeu a impus obligaţii asupra lui Avraam şi i-a dat porunci, hotărâri şi legi. (Gen.26:5, *NW*; 2Pet. 1:1, 21; 3:2); cu toate acestea nu există nici o înregistrare că le-a fost dat vreun cod de legi, complet şi detaliat, care să guverneze toate relaţiile vieţii. De fapt, Pavel arată că până la Moise, nu exista un aşa numit cod de legi cuprinzător dat de către Dumnezeu. Cu toate acestea, păcatul şi însoţitorul lui, pedeapsa cu moartea, au continuat să domnească precum nişte regi, însă nici un om, incluzându-l pe Abel, Enoh, Noe sau Avraam, nu au putut să determine cât de mult le lipsea semnul lui Dumnezeu în ceea ce priveşte perfecţiunea umană. Ei nu au putut spune în ce măsură se îndepărtau de „gloria lui Dumnezeu”. De ce nu? „Căci până la Lege [dată prin Moise] păcatul era în lume, dar păcatul nu i se pune la socoteală nimănui cât timp nu este o lege. Totuşi, moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar şi peste cei ce nu comiseseră un păcat cum a fost încălcarea de lege a lui Adam, cel care se aseamănă cu cel ce urma să vină.” Aici Pavel face aluzie la venirea unuia precum Adam, un al doilea Adam. – Rom. 5:13,14, *NW*; 1 Cor. 15:45.

Cuprins

3. Oare nu a dat Iehova şi alte legi înainte de timpul lui Moise care îi însemnau pe cei ce le încălcau? Ba da. Pe lângă cele date lui Avraam, existau legi precum cele ce interziceau consumul de sânge şi crima, primite de Noe. (Gen. 9:4-6) Iosif, strănepotul lui Avraam, a vorbit despre păcătuirea împotriva lui Dumnezeu comiţând adulter cu soţia stăpânului său. (Gen. 39:7-9). Iehova a avut grijă ca regele Abimelec să nu păcătuiască înaintea sa, comiţând adulter, din ignoranţă, cu soţia lui Avraam. (Gen.20:6,7) Aceste legi specifice au guvernat anumite relaţii umane, dar nu au constituit un cod complet de legi care să guverneze o naţiune precum Israelul sau să stabilească un curs special al devotamentului sfânt înaintea unui Rege-Dumnezeu. Un astfel de corp de legi care să guverneze un comportament special faţă de un Dumnezeu-Conducător în toate lucrurile vieţii nu a existat până când Dumnezeu nu a dat Legea Izraeliţilor prin mijlocitorul Moise, în 1513 î.C.

4. Chiar dacă legământul legii a fost obligatoriu numai asupra naţiunii evreieşti, totuşi instruirea lor sub această lege şi lucrurile pe care le arăta au fost, în cele din urmă, spre beneficiul oamenilor din toate naţiunile. Legământul legii a fost un singur corp legislativ făcut din cele Zece Porunci şi din aproximativ alte şase sute de legi adiţionale. Întregul cod legal a servit ca şi Constituţie care i-a organizat pe Izraeliţi într-o naţiune sfântă cu relaţii guvernamentale faţă de Dumnezeul Rege, Iehova. Cu privire la aceasta, Iehova a spus Israelului: „Dacă veţi asculta cu atenţie de glasul meu şi dacă veţi respecta legământul meu, veţi deveni proprietatea mea specială dintre toate popoarele, fiindcă tot pământul este al meu. Veţi fi o împărăţie de preoţi şi o naţiune sfântă pentru mine.” – Ex. 19:5,6, *NW*.



5. Codul de legi dat prin intermediul lui Moise era perfect. Era drept. Era bun. Şi era sfânt. (Ps.19:7; Rom. 7:12; 1 Tim.1:8, *NW*). El scotea la iveală un înalt standard de sfinţenie. Cuvintele „sfânt” şi „sfinţenie” sunt folosite de mai bine de 130 de ori în legătură cu acest legământ al legii. Codul conţinea legi care prevedeau zile sfinte de Sabat, veşminte sfinte pentru preoţii care administrau, un loc sfânt de întâlnire pentru Dumnezeul-Rege şi slujitorii săi sfinţi, untdelemn sfânt pentru ungere, o coroană de înalt preot cu o inscripţie „Sfinţenia aparţine lui Iehova”, lucruri sfinte, adunări sfinte şi contribuţii sfinte. Mai departe, legea prescria ca oamenii să se păstreze curaţi din punct de vedere ceremonial înaintea Dumnezeului lor Sfânt mâncând hrană curată, prin diverse spălături ale corpului, prin aducerea de jertfe pentru păcate şi ţinându-se departe de lucruri moarte. – Ex. 16:23; 28:2; 29:29; 30:25; 39:30; Lev. 5:15; 23:3; Num. 18:19,*NW*.

Cuprins

6. Unii oameni moderni l-au criticat cu obrăznicie pe Dumnezeul cel Viu pentru că a decretat pedeapsa cu moartea pentru cei ce încălcau Prima şi A Doua Poruncă, pe care aceşti moderni le susţin a fi doar legi morale.(Deut. 13:6-10; Lev. 20:2, *NW*). Asemenea persoane sunt ignorante de faptul că aceste două porunci erau nu numai introductive la un cod moral, dar erau şi parte integrantă din standardele scrise legale ale naţiunii, de fapt introducerea la Constituţia lui, şi, mai mult decât atât, ele guvernau supunerea personală a fiecărui israelit faţă de Suveranul Rege, Iehova. Luaţi aminte la supunerea exclusivă cerută de ce-a de-a Doua Poruncă. „Să nu te pleci înaintea lor şi să nu te laşi convins să le slujeşti [chipurilor] fiindcă Eu, Iehova Dumnezeul tău sunt un Dumnezeu care pretinde devotament exclusiv." (Ex. 20:5; 34:14, *NW*). Astfel pentru un israelit să cadă de la închinarea curată pentru a sluji unui alt dumnezeu decât Iehova, sau să îmbrăţişeze idolatria slujind chipurilor, prin această gravă încălcare a Primei şi a celei de-a Doua Porunci, aceasta însemna să comită cea mai gravă dintre crimele din ţară şi merita cea mai grea dintre pedepse.

7. Ascultaţi ce are de spus o autoritate Biblică, George Bush, cu privire la acest aspect, în *Notiţele sale*, *Critice şi practice despre Exod*, Volumul II, pagina 4: „Idolatria a devenit nu numai încălcarea unui percept moral cu un caracter agravat, ci şi *un act de trădare împotriva statului*. A fost o respingere virtuală a autorităţii Conducătorului lor recunoscut. A fost o încălcare a învoielii originale, o rebeliune deschisă împotriva lui Dumnezeu, o trădare pozitivă a unei loialităţi jurate, şi prin urmare, prin principiile stabilite de toate guvernele, în mod just, merită pedeapsa capitală."

8. De fapt, în concordanţă cu legile naţiunilor din zilele noastre, actul cel mai înalt împotriva demnităţii puterii suverane va fi considerat înaltă trădare. O asemenea crimă va fi numită *lese majesty*. *Lese majesty* este definită legal ca orice act comis împotriva puterii suverane sau, des specificat, ca fiind oricare jigniri ce încalcă demnitatea unui conducător suveran. *Bouvier's Law Dictionary* (1934), pagina 689, o defineşte ca „înaltă trădare". Astfel jignirea pe care a comis-o Adam în Eden împotriva maiestăţii suverane a lui Iehova şi încălcarea supunerii faţă de al lor Dumnezeu-Rege Suveran de către multitudinea de Izraeliţi s-au ridicat la crime grav condamnabile chiar în acord cu standardele legale de astăzi. Prin urmare, vom vedea că Israelul sub o lege care defineşte păcatul şi pledează pentru sfinţenie a adus asupra lui mari posibilităţi de binecuvântare sau consecinţe dezastruoase, pentru ratarea semnului în eşecuri şi încălcări ale legii. (Deut.28:1-68). Să ia aminte batjocoritorii înguşti la minte faptul că martorii lui Iehova din zilele noastre încă iau în serios principiile care stau la baza Primei şi celei de-a Doua Porunci, prin refuzul de a saluta steagul oricărei naţiuni sau comiterea vreunei idolatrii, pentru ca devotamentul lor exclusiv faţă de Iehova Dumnezeu să rămână cât mai curat posibil.

9. A fost, oare, posibil pentru acei Izraeliţi imperfecţi să păstreze această lege perfect şi astfel să se ridice la înălţimea standardului superior descoperit al lui

Cuprins

Dumnezeu de sfinţenie şi dreptate exclusive? Răspunsul este un nu hotărât, aşa cum a fost găsit în înregistrarea Biblică despre naţiunea evreiască în timpul celor cincisprezece secole de funcţionare a legământului legii. Mulţi Evrei ipocriţi s-au gândit că prin faptele legii ei ar putea deveni atât de sfinţi încât ar putea îndeplini înaltele standarde de sfinţenie ale lui Dumnezeu şi că Dumnezeu ar trebui să îi declare drepţi sau să-i justifice prin intermediul legii. Însă Pavel arată în mod accentuat: „Nici o carne nu va fi declarată dreaptă înaintea Lui prin lucrările legii." – Rom. 3:9-20,*NW*.

DE CE LEGĂMÂNTUL LEGII?

10. De ce, atunci să se dea o lege perfectă de sfinţenie evreilor? Au fost mai multe motive, aşa cum indică Scripturile. În primul rând standardul legal de sfinţenie ar fi trebuit să servească precum o oglindă pentru Evrei. De fiecare dată când ei ar fi privit în această oglindă, examinându-şi cursul vieţii împotriva cerinţelor Legii, ar fi trebuit să le arate ce fel de păcat era acel lucru şi cât de departe erau de gloria perfectă a lui Dumnezeu. Pavel a susţinut în mod corect: „De fapt, n-aş fi cunoscut păcatul dacă n-ar fi fost Legea". „Căci prin lege vine cunoaşterea exactă a păcatului." (Rom.7:7; 3:20, *NW*). De asemenea, de fiecare dată când vedeau lipsa devotamentului total şi deficienţe sub legea care cerea jertfe de animale, pentru a potoli defavoarea înaintea Dumnezeului lor Rege, ar fi trebuit să creeze în ei o puternică realizare a nevoii unui răscumpărător autentic. Ar fi trebuit să-i conducă la dorinţa unui Cristos, în care să aibă credinţă. „Totuşi, înainte de a veni credinţa, eram închişi sub paza legii, aşteptând credinţa care trebuia să fie dezvăluită. Astfel, Legea a devenit tutorele nostru care ne conduce la Cristos, ca să fim declaraţi drepţi datorită credinţei." (Gal. 3:23,24, *NW*).

11. Cât de departe ar fi trebuit Legământul legii să îi conducă pe Evrei pentru a-l accepta pe Cristos când venea? Ar fi trebuit să îi facă apţi să-l recunoască pe al doilea Adam când va apărea, pentru a începe o nouă relaţie cu Iehova Dumnezeu. A fost scris în Lege, „Să respectaţi legile şi hotărârile mele judecătoreşti: dacă un om le va respecta, va trăi prin ele. Eu sunt Iehova." (Lev. 18:5, *NW*; Rom.10:5). Cu alte cuvinte, orice om ce respectă pe deplin întreaga lege care serveşte ca şi standard al lui Dumnezeu atunci el va fi un om fără păcat, de o sfinţenie exclusivă, un om care va avea declaraţia de dreptate a lui Iehova ce-i va garanta dreptul la o viaţă umană perfectă. Acest om, atunci, va fi asemenea întâiului Adam perfect înainte să păcătuiască. În acest fel legământul legii permitea Evreilor credincioşi să fie atenţi la identificarea unui om atât de perfect ce va fi calificat drept răscumpărător perfect. Iată o altă cerinţă pe care Mesia sau Cristosul lor promis trebuia să o îndeplinească. Oare a îndeplinit Isus, Cristosul, această cerinţă de sfinţenie perfectă, fără păcat, fiind devotat în mod exclusiv Dumnezeului Rege Iehova şi având dreptul la o viaţă umană perfectă? Răspunsul este un răsunător Da. Isus şi-a păstrat integritatea. Isus însuşi i-a provocat pe fariseii ipocriţi ai timpului său: „Cine dintre voi mă dovedeşte vinovat de păcat?" (Ioan 8:46, *NW*). Pavel adaugă mărturia lui la acest punct cu privire la calificările lui

Cuprins

Isus. „Căci tocmai un astfel de mare preot era potrivit pentru noi: loial, fără răutate, neîntinat, despărţit de păcătoşi şi înălţat mai presus decât cerurile.” – Evrei 7:26, *NW*.

12. „Pentru că este un singur Dumnezeu şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni: omul Cristos Isus, care s-a dat pe sine ca răscumpărare *corespunzătoare* pentru toţi.” Această Scriptură confirmă faptul că Isus Cristos a fost omul ce a corespuns primului Adam perfect, şi prin urmare, şi-a dat sufletul ca răscumpărătorul omului în locul sufletului pierdut al lui Adam, din cauza lipsei lui de loialitate. Legea lui Dumnezeu a ilustrat această cerinţă de echivalenţă, suflet pentru suflet. „Dar, dacă are loc un accident mortal, să dai *suflet pentru suflet*.” Isus a mărturisit personal că şi-a dat *sufletul* ca şi răscumpărare pentru mulţi din omenirea credincioasă: „Nici Fiul omului n-a venit ca să i se slujească, ci să slujească şi să-şi dea sufletul ca răscumpărare pentru mulţi”. – 1Tim. 2:5,6; Ex. 21:23; Mat. 20:28, *NW*.

NOUA CALE

13. Aşa cum am analizat deja, aranjamentul legământului legii nu i-a ridicat către standardul superior de sfinţenie perfectă a lui Dumnezeu pe Evreii căzuţi şi imperfecţi. Astfel ridicarea omului la perfecţiune umană în ochii lui Dumnezeu trebuie să vină printr-un aranjament diferit. „Căci Legea [legământul] n-a adus nimic la perfecţiune, ci introducerea ulterioară a unei speranţe mai bune, prin care ne apropiem de Dumnezeu.” Care, atunci, este acel aranjament mai bun care are succes să-i apropie pe oameni de Dumnezeu şi în final să-i ridice la dreptate în faţa lui Dumnezeu? Sistemul legământului Legii a fost adus la final atunci când Iehova i-a pus capăt, în mod legal, „pironindu-l pe stâlpul de tortură” al lui Isus în anul 33 A.D. Acesta a făcut loc unui nou aranjament care ridică la dreptate înaintea lui Dumnezeu, calea bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu introdusă prin Isus Cristos, răscumpărătorul. „Căci păcatul nu trebuie să stăpânească peste voi, deoarece nu sunteţi sub lege, ci sub bunătate nemeritată.” „Legea a fost dată prin Moise, iar bunătatea nemeritată şi adevărul au venit prin Isus Cristos.” – Evrei 7:19; Col. 2:14; Rom. 6:14; Ioan 1:17, *NW*.

14. În timpul celor trei ani şi jumătate de serviciu pământesc Isus a pregătit această nouă cale de ridicare către perfecţiune şi a făcut demonstraţii despre cum va lucra aceasta pentru binele permanent al omenirii. În timpul botezului lui Isus în apele Iordanului, în toamna anului 29 A.D, Ioan Botezătorul, premergătorul vestitor al lui Cristos, a făcut această afirmaţie impresionantă: „Iată Mielul lui Dumnezeu care înlătură păcatul lumii! ... dar iată de ce am venit să botez cu apă: ca el să-i fie dezvăluit Israelului. … Am văzut spiritul coborând din cer ca un porumbel; şi a rămas peste el…. şi eu am văzut lucrul acesta şi am depus mărturie că el este Fiul lui Dumnezeu”. Aici, într-o manieră spectaculoasă, în ziua dedicării lui Isus, forţa activă sfântă a lui Iehova Dumnezeu, manifestată sub forma unui porumbel, s-a pogorât deasupra lui Isus ca mărturie că Tatăl ceresc accepta oferta vieţii umane perfecte a lui Isus, ca jertfă de răscumpărare pentru a înlătura păcatul. Astfel fusese

Cuprins

inaugurat noul program de iertare adevărată a păcatelor, vindecări miraculoase ale efectelor păcatului şi speranţa unei vieţi perfecte fără păcat, pentru totdeauna, într-o lume nouă a dreptăţii. – Ioan 1:29-34, *NW*.

15. Din această zi a dedicării înainte, Isus a fost socotit înaintea lui Dumnezeu ca o nouă creatură spirituală, cu speranţe de viaţă spirituală în cer. „Primul om Adam a devenit un suflet viu. Ultimul Adam (Isus Cristos) a devenit un spirit dătător de viaţă". (1 Cor. 15:45, *NW*). Deşi încă umblând în carne ca un om perfect, pentru trei ani şi jumătate până când jertfa sa umană a fost completată în moartea lui pe stâlpul de tortură, totuşi Dumnezeu i-a permis lui Isus să dea exemple practice aici pe pământ, cu privire la cum va funcţiona acest nou program de ridicare a oamenilor, la timpul stabilit al lui Iehova.

O NOUĂ RECOMPENSĂ DE FAMILIE

16. Acest lucru, şi anume „ultimul Adam a devenit un spirit dătător de viaţă" trebuie să indice că Isus Cristos, al doilea Adam, dă viaţă în cadrul unui nou aranjament de familie. Primul Adam, asemenea unui patriarh sau cap de familie, devenise un păcătos înainte ca el să transmită efectele vieţii urmaşilor săi. Astfel, când el a început să aibă copii le-a transmis o mare dizabilitate de păcat, boală şi moarte, de care descendenţii săi nu au fost în stare să scape niciodată. Astfel, condamnarea tristă a familiei se agaţă de rasa umană veche din cauza primului Adam, iar pedeapsa pe calea bolii şi a morţii îşi continuă cursul. Acum, dacă Iehova Dumnezeu, în mila sa iubitoare şi în bunătatea sa pe care membrii vechii familii a lui Adam nu o merită, oferă un nou Adam care nu a pierdut niciodată semnul integrităţii şi care are valoarea dreptului la viaţă umană, ce face posibil acest lucru în conformitate cu procedura divină legală? Face posibil un program minunat de salvare şi formarea unei noi familii umane, în jurul unui nou cap de familie. Un asemenea cap de familie nou şi drept ar avea puterea legală şi de fapt ar transmite efecte de bunătate şi de vindecare, şi în cele din urmă perfecţiune, de pe urma înregistrării lui drepte şi meritorii, tuturor celor invitaţi să devină membri ai nolui său aranjament de familie. Luaţi aminte cum Pavel contrastează condamnarea familiei vechiului Adam cu răsplata care revine tuturor credincioşilor prin actul drept de răscumpărare al „ultimului Adam", Isus Cristos.

17. „Astfel, aşa cum o singură greşeală [a primului Adam] a făcut să vină condamnarea pentru oameni de orice fel [întreaga familie veche a lui Adam], tot aşa un singur act de justificare [al celui de-al doilea Adam, Isus Cristos] a făcut să fie declaraţi drepţi pentru viaţă oameni de orice fel [care cred şi ascultă]. Căci, aşa cum prin neascultarea aceluia singur [primul Adam] mulţi au ajuns păcătoşi, tot aşa şi prin ascultarea acestuia singur [al doilea Adam] mulţi vor ajunge drepţi". Rom. 5:18,19, *NW*.

Cuprins

TIPARUL DE RECUPERARE

18. Să ne întoarcem la scenele din timpul serviciului pământesc al lui Isus, să vedem cum au demonstrat efectele, scopul şi timpul pentru funcţionarea programului de recuperare, când iubitorii de pe pământ ai lui Iehova vor fi ridicaţi la semnul perfecţiunii. În primul rând observăm că Isus a oferit fericirea adevărată celor conştienţi de nevoile lor spirituale, celor împovăraţi de păcate şi pocăiţi, celor smeriţi care iubeau pe Dumnezeu, celor sinceri, celor însetaţi şi înfometaţi după dreptate, celor milostivi şi celor ce erau persecutaţi. El nu i-a invitat pe cei ipocriţi, făţarnici, nici pe mulţi dintre cei aşa numiţi înţelepţi şi intelectuali, pentru a deveni discipolii săi, sub noua cale de iertare a păcatelor. „Fericiţi sunt cei conştienţi de necesităţile lor spirituale ... Fericiţi sunt cei flămânzi şi însetaţi după dreptate … ai ascuns aceste lucruri de înţelepţi şi de învăţaţi şi le-ai dezvăluit copilaşilor. Veniţi la mine, voi, toţi care trudiţi şi sunteţi împovăraţi, şi eu vă voi înviora! Luaţi jugul meu asupra voastră şi învăţaţi de la mine, căci eu sunt blând şi am o inimă umilă, şi veţi găsi înviorare pentru sufletele voastre. Pentru că jugul meu este plăcut şi sarcina mea, uşoară”. (Mat. 5:3-10; 11:25, 28-30, *NW*). Mulţi au fost sinceri ca oameni cu bunăvoinţă care au auzit invitaţia lui Isus: „Veniţi la mine” şi au devenit urmaşii lui creştini. Mulţi aud azi şi urmează o astfel de cale.

19. Printre aceşti Evrei cu bunăvoinţă Isus a înfăptuit peste patruzeci de miracole uimitoare. Toate acestea au fost înfăptuite pe baza jertfei sale de răscumpărare, ilustrând puterile date lui să le folosească atunci când va veni ziua reconstruirii omenirii. A vindecat un nebun, a scos spirite rele din oameni, a vindecat cazuri de friguri, a curăţat de lepră, a vindecat un om paralizat, a vindecat un om infirm de treizeci şi opt de ani, a vindecat mâna uscată a unui om, a vindecat o femeie care avea o hemoragie de doisprezece ani, a redat vederea, l-a făcut pe mut să vorbească, a îndreptat o femeie ce era cocoşată, a vindecat de hidropizie, a înlocuit o ureche tăiată, şi, ultima şi cea mai măreaţă dintre toate, a înfăptuit trei învieri. Ce gamă largă de vindecări! Cu siguranţă că nu este un handicap produs de păcat sau dovezi de degenerare umană care să fie mai presus de puterea lui Isus Cristos de a vindeca durabil în societatea pământului cel nou.

20. Un alt fapt mângâietor de luat în seamă în serviciul lui Isus este acela că nu a limitat puterea sa miraculoasă de vindecare doar la evrei. Au fost două cazuri în care au fost vindecaţi non Evrei şi non-samariteni, astfel arătând că în timpul reconstruirii oamenii buni din toate naţiunile, care au fost invitaţi să fie supuşii lui, vor fi beneficiari ai acestui minunat serviciu de vindecare. (Marcu 7:24-26; Mat. 8:5-10). De asemenea, este interesant faptul că Isus a înfăptuit multe minuni în ziua de Sabat. De fapt, fariseii l-au acuzat pe Isus că ar încălca Sabatul prin înfăptuirea acestor fapte măreţe. Isus a susţinut că este legal să faci bine în ziua de Sabat şi a spus că este Domn al Sabatului. Aici, astfel, este indiciul cu privire la timpul pentru programul său de recuperare permanentă. Este în timpul domniei de o mie de ani a împărăţiei, care este un sabat de o mie de ani, peste care Isus Cristos domneşte ca Domn, ca omul credincios să fie ajutat să îndeplinească semnul integrităţii. – Mat. 12:1-8; 19:28, *NW*.

Cuprins

PĂCATE IERTATE

21. De asemenea, Isus, avea autoritatea de a ierta păcate. De fapt, anumiţi cărturari îl acuzau pe Isus de blasfemie, deoarece şi-a arogat această putere. Ca răspuns, Isus a arătat că pentru el înfăptuirea unei minuni este la fel de uşoară ca şi dacă ar spune, „păcatele vă sunt iertate." Una este la fel de uşoară ca şi cealaltă şi amândouă erau în legătură cu programul de recuperare. „Totuşi, ca să ştiţi că Fiul omului are autoritate pe pământ să ierte păcatele …", i-a spus paraliticului: „Ridică-te, ia-ţi patul şi du-te acasă." (Mat. 9:6, *NW*). Ce mare uşurare a fost această îngrijire pentru conştiinţa adevăraţilor Creştini să ştie că atunci când se roagă lui Iehova Tatăl, în numele lui Isus, pentru iertarea păcatelor, împreună cu pocăinţa, o asemenea iertare este oferită! – Marcu 11:25, *NW*.

22. „Fericiţi sunt cei ale căror nelegiuiri au fost iertate şi ale căror păcate au fost acoperite; fericit este omul căruia Iehova nu-i ia în considerare păcatul". (Rom. 4:7,8, *NW*). Astăzi rămăşiţa unsă, prin faptul că este justificată prin credinţă, îi sunt şterse păcatele moştenite. Celelalte oi, de asemenea, au avut o iertare dovedită. Împreună cu faptul că ambele grupuri trec printr-o vindecare spirituală, prin Cuvântul adevărului lui Dumnezeu, asta înseamnă că toţi martorii lui Iehova se bucură chiar acum de o stare de fericire. Ei îşi transformă minţile şi sunt deja ridicaţi, spiritual, faţă de scopul înalt al sfinţeniei. Da, ei sunt determinaţi să ofere devotament exclusiv lui Iehova Dumnezeul lor Rege pentru a-şi menţine integritatea absolută înaintea lui. Cu toate acestea, ştim că oamenii încă au o cale lungă de parcurs înainte să cunoască acel standard perfect. Însă pas cu pas ne dorim cu sârguinţă să călătorim pe calea pe care Iehova ne-a pregătit-o în bunătatea lui nemeritată, pentru ridicarea treptată a omului la perfecţiune, după chipul lui Dumnezeu.

23. Aşteptăm cu emoţie un stadiu de fericire mai mare, după Armagedon, când vindecările fizice încep pentru supravieţuitori, pentru copiii lor şi pentru cei înviaţi. În timp ce omenirea a mers înapoi spre păcat la un nivel foarte scăzut, de la semnul original al lui Dumnezeu, în ultimii şase mii de ani, totuşi, printr-un program accelerat, Isus Cristos va înfăptui ridicarea unei noi familii umane într-o mie de ani. El îi va readuce la perfecţiune în carne şi minte, în aşa fel încât să poată îndeplini cu uşurinţă termenii reformulaţi de perfecţiune şi integritate ai lui Iehova. Lăsate uitării vor fi suferinţele, durerile, greşelile, slăbiciunile, problemele, supărările, deformările, handicapurile, bolile şi neglijenţa sub domnia grea a păcatului şi a regelui moarte. Apoi, de asemenea, în prima parte a celor o mie de ani de reconstrucţie, ca un proiect paralel, întreg pământul va deveni un paradis Edenic. La sfârşitul celor o mie de ani, după ce mulţimile omeneşti înălţate vor trece testul final, pentru a-şi hotărî vrednicia cu privire la darul vieţii fără sfârşit, omenirea, strălucind, atunci fiind sfântă, adusă la perfecţiune şi cu adevărat loială, va sta în paradis pe malul veacurilor ce urmează să vină. Pe măsură ce ei îşi folosesc puterile voinţei libere pentru a menţine gloria Dumnezeului lor Sfânt, supuşii strălucitori ai pământului vor trece dintr-un stadiu de extaz în altul şi dintr-un stadiu de fericire deplină în altul, pentru vecie. (Efes. 1:21, *NW*) Pentru

Cuprins

totdeauna, ei îşi vor menţine integritatea faţă de Iehova Dumnezeu, spre justificarea Lui.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce atrage după sine câştigarea paradisului restaurat pe pământ?
2,3. De ce nu i-a fost dată nici o lege lui Adam de Dumnezeu, după scoaterea acestuia din Eden? Când şi cui i-a fost dat un cod complet de legi, care să guverneze toate raporturile vieţii?
4,5. Pe cine a obligat legal legământul legii, ce relaţii a stabilit acesta, şi cum implica el sfinţenie?
6,7. De ce încălcarea primei şi celei de-a doua porunci merită o pedeapsă aşa de grea?
8. (a) Cum ar considera legile naţiunilor de astăzi un act comis împotriva demnităţii suveranului? (b) Ce atenţie serioasă manifestă astăzi martorii lui Iehova şi de ce?
9. S-au putut îndreptăţi evreii, cu succes, prin intermediul Legii? De ce răspundeţi aşa?
10. În ce privinţă ar fi trebuit Legea să servească evreilor şi ce ar fi trebuit să le arate?
11. Pentru care alt motiv a fost dat legământul legii şi ce demonstrează faptele?
12. De ce a fost necesară o jertfă corespunzătoare şi cine a oferit-o?
13. Ce cale nouă a fost necesară în interesul omului şi de ce? Prin cine a venit noua cale?
14,15. (a) Cum a fost inaugurată noua cale în mod impresionant şi cu ce anunţ, prin intermediul unui premergător? (b) Cine este „ultimul Adam" şi de ce a putut el să ofere ilustraţii practice despre noul program de ridicare a omenirii?
16,17. (a) Cum face Iehova posibil programul de recuperare a omului, în armonie cu procedura divină legală? (b) Ce contrast oferă scripturile între condamnarea familiei umane şi justificare?
18. Cine au fost invitaţi să devină discipolii lui Isus, să accepte jugul său şi să câştige adevărata fericire?
19. Ce model a stabilit Isus, referitor la faptele ce vor fi făcute în reconstruirea omenirii?
20. (a) Cum a demonstrat Isus ce fel de oameni vor fi vindecaţi de el în sabatul antitipic? (b) Cum a arătat Isus timpul când va avea loc acest lucru?
21. Ce altă autoritate a demonstrat Isus în serviciul său pământesc, şi ce mângâiere a adus aceasta creştinilor?
22. Ce fericire are acum poporul lui Iehova?
23. Care va fi realizarea finală a ridicării omenirii de către Dumnezeu, prin împărăţia de o mie de ani a lui Isus Cristos?

Cuprins



• Un copil ce se naşte mort sau ce moare la scurt timp după naştere va avea parte de înviere dacă părinţii săi sunt slujitori credincioşi ai lui Iehova? – H.C, S.U.A.

Ceea ce Iehova învie sau implantează în trupul creat este tiparul de viaţă sau personalitatea pe care individul a dezvoltat-o înainte de moarte. Chiar dacă un copil ce moare în câteva ore, câteva zile sau chiar la un an după naştere nu a apucat să îşi dezvolte tiparul de viaţă sau memoria inteligentă, totuşi el are o moştenire mintală şi de caracter de la părinţii săi. Iar dacă ar fi avut destul timp să şi le dezvolte, acestea ar fi rezultat într-o personalitate bine conturată ce ar fi arătat legătura cu familia. Iată ce spunea doctorul Milton J.E. Senn, în luna martie a anului 1949, de la centrul de studii asupra copiilor de la Universitatea Yale, el fiind profesor în pediatrie şi psihiatrie: „Se pare că începuturile organismului individului, atât pe plan psihologic cât şi fiziologic, încep o dată cu conceperea. ... Copilul vine în lume având nişte trăsături fizice şi mentale destul de bine stabilite, iar comportamentul copilului în timpul perioadei de creştere este influenţat de acestea.”

Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos pot remarca şi reproduce toate aceste tendinţe ascunse într-un bebeluş, urmând a le reproduce după înviere, astfel încât copilul care va fi unit atunci cu mama lui va fi cu adevărat copilul său, iar pe măsură ce aceste trăsături şi tendinţe se vor descoperi, odată cu creşterea copilului în Împărăţie şi pe pământul nou, acest lucru va fi tot mai evident pentru mamă. Ea va ştii că e cu adevărat copilul ei, datorită acestor motive şi nu vreunei asemănări fizice. În cazul unui copil născut mort, aceste trăsături fizice şi mentale moştenite au fost prezente din timpul conceperii, dar şi în timp ce copilul s-a dezvoltat în pântece, însă acesta nu a trăit niciodată în calitate de individ, iar învierea le e rezervată doar celor care au trăit.

Dacă copiii sunt sfinţiţi datorită unui părinte credincios, nu avem niciun motiv să ne îndoim că astfel de copii „sfinţi” vor avea parte de înviere, chiar dacă au murit ca şi copilaşi.

TURNUL de VEGHERE

1 MAI 1954 Nr. 9

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

MIRACOLUL ÎNVIERII - Pag.303

CREDINŢA ÎN TRANŞEE NU ESTE CREDINŢA ADEVĂRATĂ - Pag.310

SĂ GĂSIM MAI MAREA FERICIRE ÎN A DĂRUI - Pag.311

SĂ DĂRUIM CU MOTIVAŢIE DREAPTĂ - Pag.312

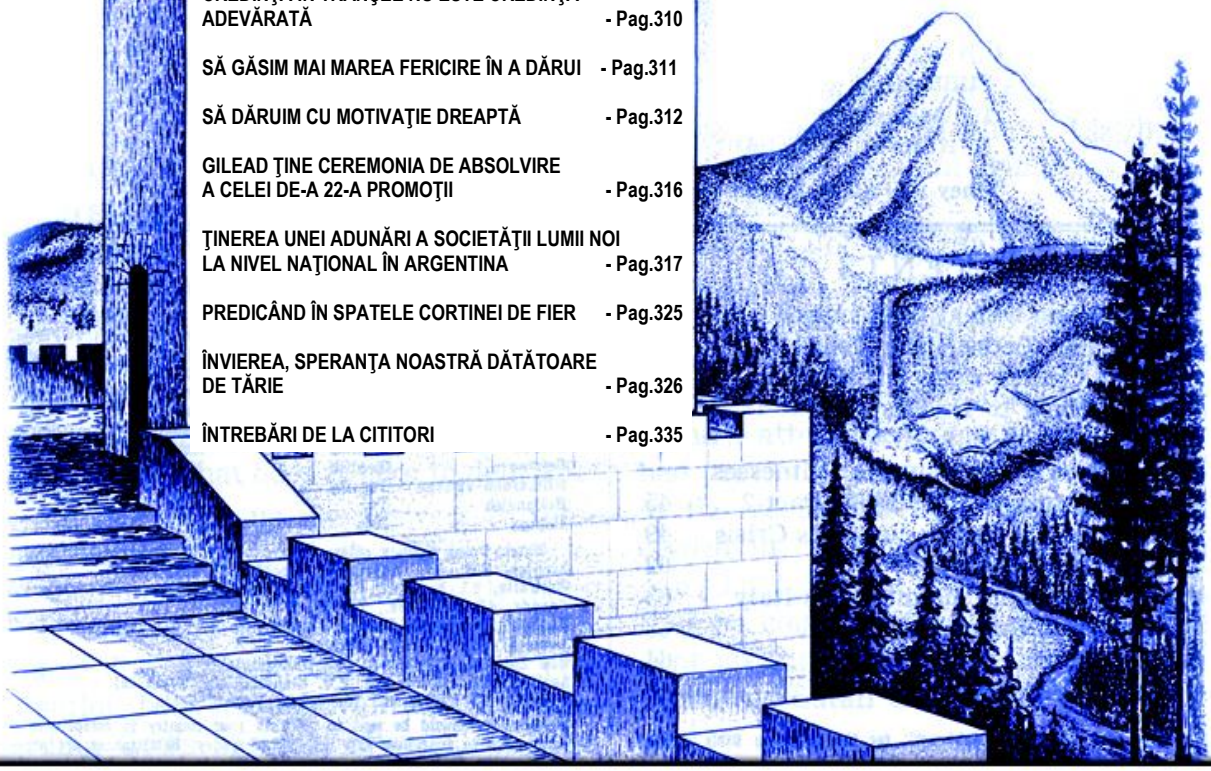
GILEAD ŢINE CEREMONIA DE ABSOLVIRE A CELEI DE-A 22-A PROMOŢII - Pag.316

ŢINEREA UNEI ADUNĂRI A SOCIETĂŢII LUMII NOI LA NIVEL NAŢIONAL ÎN ARGENTINA - Pag.317

PREDICÂND ÎN SPATELE CORTINEI DE FIER - Pag.325

ÎNVIEREA, SPERANŢA NOASTRĂ DĂTĂTOARE DE TĂRIE - Pag.326

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.335



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

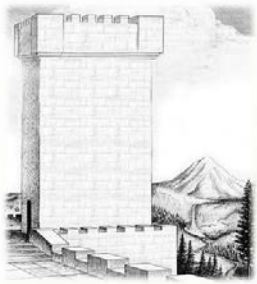
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Mai 1954 **Nr 9**

MIRACOLUL ÎNVIERII



„Însă acum Cristos a fost sculat din morţi, primul rod al celor care au adormit în moarte. Căci, având în vedere că moartea vine printr-un om, învierea morţilor vine tot printr-un om. Fiindcă, aşa cum toţi mor prin Adam, tot aşa toţi vor fi readuşi la viaţă prin Cristos. Dar fiecare la rândul lui: Cristos este primul rod, după aceea, în timpul prezenţei sale, cei ce sunt ai lui Cristos. Apoi, la sfârşit, el îi va preda Dumnezeului şi Tatălui său împărăţia, după ce va reduce la nimic orice guvernare şi orice autoritate şi putere.” – 1 Cor.15:20-24, *NW*

DOAR Iehova Dumnezeu putea concepe ideea învierii. Puterea lui singură putea împlini un act atât de miraculos. Nu a fost inventat de oameni. Prima profeţie, rostită de Iehova însuşi, a dat speranţa unei învieri din morţi. Vorbindu-i şarpelui Dumnezeu a spus: „Voi pune duşmănie între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. El îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Gen. 3:15, *NW*). Aici El prezenta minunata promisiune, care mai târziu s-a adeverit, şi anume că „sămânţa”, după ce va fi rănită de moarte de către şarpe, va trăi din nou pentru a-l distruge pe acesta. Pentru aceasta va fi nevoie de o înviere a „seminţei”.

2. Şarpele, Diavolul, pusese speranţă falsă despre nemurirea omului în mintea Evei. Minciuna Diavolului este de atunci folosită ca bază fie pentru negarea miracolului învierii, fie pentru a anula doctrina prin confuzie, aşa încât să răpească mângâierea şi speranţa pe care aceasta le oferă. Căci cine primeşte mângâiere adevărată din declaraţia religioasă falsă a unui preot, la funeraliile unei persoane dragi, că aceasta nu este moartă cu adevărat, ci trăieşte într-o lume plină de umbre, în extaz sau într-un iad incandescent? Simţul nostru ne spune însă că este moartă. Însă, dacă credem că acea persoană trăieşte am putea gândi: „Poate că suferă”. Sau, „Dacă este în cer, atunci de ce Dumnezeu a trimis-o mai întâi aici pe pământ? Care este, de fapt, scopul tuturor acestora?” Noi suntem confuzi, iar neclaritatea şi

Cuprins

contradicţiile provoacă chin mental. În acelaşi timp, această idee falsă ne priveză de cunoştinţa sigură şi de mângâierea solidă a speranţei adevăratei învieri pe care ne-o dă Scriptura. Dacă ne-am uita în Biblie am vedea că cel drag al nostru nu suferă, ci aşteaptă o înviere în condiţii mai bune în lumea nouă. I-am mulţumi lui Dumnezeu că destinul lui nu este dependent de locul în care-l pune un preot, ci doar de mila şi judecata lui Dumnezeu.

3. Nu am putea fi pe deplin fericiţi fără speranţa unei învieri. Viaţa ne este foarte dragă fiecăruia dintre noi. Cum am putea fi fericiţi dacă am crede că doar în această viaţă avem speranţă? Apostolul Pavel a exprimat acest sentiment în următoarele cuvinte: „Dacă numai în viaţa aceasta am sperat în Cristos, suntem cei mai de plâns dintre toţi oamenii." (1 Cor.15:19, *NW*). Această lume poate că ne oferă bogăţie şi plăcere, tehnologie medicală şi ştiinţifică avansată, prelungindu-ne viaţa cu câţiva ani, însă nici nu speră măcar să facă veşnică viaţa omului, cu atât mai puţin poate oferi speranţă la viaţă celor ce deja au murit. Din acest motiv noi trebuie să ne punem încrederea în Împărăţia lui Dumnezeu, mai degrabă decât în planul oamenilor Naţiunilor Unite. Şi ce dacă ei ar putea aduce pace, standarde de viaţă înalte şi prosperitate? Pot aduce cel mult câţiva ani din toate acestea pentru fiecare. Împărăţia poate oferi supuşilor ei viaţă veşnică nevisată vreodată de cineva, împreună cu minunata realitate că persoanele moarte vor fi aduse înapoi pentru a se bucura de acestea pentru totdeauna.

CUM S-A RIDICAT NEVOIA DE ÎNVIERE

4. Cum anume a adus în discuţie nevoia de înviere? La început nu a fost necesară. Nu a făcut parte din scopul original al lui Dumnezeu pentru omenire, căci nu se avea în vedere moartea pentru om. Moartea este un lucru nefiresc pentru oameni, adusă prin păcat, iar învierea a fost adăugată pentru a depăşi acest handicap pentru oamenii drepţi. Adam şi Eva erau perfecţi şi ar fi avut viaţă veşnică dacă ar fi fost ascultători. Copiii lor ar fi moştenit perfecţiunea acestora, în mod firesc, umplând pământul cu oameni ascultători şi deosebiţi, ce nu s-ar fi temut de moarte şi nu ar fi cunoscut durerea sau boala. Dar Satan Diavolul a instigat primul cuplu uman să depăşească graniţele libertăţii sigure stabilite pentru ei de Creatorul lor. Adam şi Eva au urmat calea neascultării voite şi a rebeliunii pe faţă, pierzând oportunitatea de a fi părinţii unei societăţi vii şi în schimb începând o cursă în care domnea moartea. Astfel nevoia de înviere care să biruiască moartea rege pentru cei ce doreau să urmeze un curs de viaţă opus celui al părinţilor lor rebeli. – Gen. 3:4-6; Rom. 5:12,14,19.

5. Să fim siguri, învierea este un miracol, un lucru dincolo de puterea omului de a o realiza sau chiar de a o înţelege. Şi atunci de ce să ne ferim de a o accepta? Viaţa în sine este un miracol, neînţeles de om, însă acceptat ca o realitate. Atunci iată un miracol al naşterii, un miracol al creaţiei, faptul miraculos că viaţa există aici pe pământ şi se pare că pe nici una dintre celelalte planete. Toate aceste lucruri miraculoase, dincolo de puterea noastră de a le controla sau de a le înţelege, totuşi le acceptăm. Toate sunt îngrijiri făcute de un Creator iubitor pentru binele nostru. Învierea este necesară pentru a completa acel scop bun faţă de noi.

Cuprins

O DOCTRINĂ DOVEDITĂ, DE ÎNCREDERE

6. De ce ar trebui să fim aşa de siguri de înviere? Credinţa ar trebui să se bazeze pe dovezi atestate de autorităţi credibile. Chiar avem astfel de dovezi pentru înviere. Principala dovadă este mărturia pusă de către apostolii şi discipolii lui Isus Cristos. Pavel, care la început era un potrivnic violent al lui Cristos şi nu credea în învierea sa, a mărturisit că a primit o revelaţie de la Fiul glorificat şi înviat al lui Dumnezeu şi a spus: „Dar dacă se predică despre Cristos că a fost sculat din morţi, cum de zic unii dintre voi că nu există înviere a morţilor? Dacă într-adevăr nu există înviere a morţilor, nici Cristos nu a fost sculat din morţi … ….Pe lângă aceasta, suntem găsiţi şi ca martori mincinoşi ai lui Dumnezeu, fiindcă, dacă într-adevăr morţii nu vor fi sculaţi, noi am depus mărturie împotriva lui Dumnezeu, spunând că l-a sculat din morţi pe Cristos, când de fapt nu l-a sculat din morţi. Căci, dacă morţii nu sunt sculaţi … Mai mult decât atât, dacă Cristos nu a fost sculat din morţi, credinţa voastră este zadarnică: voi sunteţi încă în păcatele voastre…. Însă acum Cristos a fost sculat din morţi, primul rod al celor care au adormit în moarte.” (1Cor. 15:12-20, *NW*). Pentru relatarea despre mărturia lui despre miraculosul eveniment al apariţiei lui Cristos după înviere, a se vedea Faptele 9:1-9; 22:6-11; 26:12-18.

7. Prin gura a mai mult de doi sau trei martori învierea lui Isus e confirmată – de mai mulţi martori decât ai oricărui alt eveniment acceptat pe deplin de către istorie. Combătând în totalitate acuzaţia că a fost un impostor, că trupul său a fost furat, aşa cum au susţinut duşmanii care l-au condamnat la moarte, sau că a fost o halucinaţie trecătoare, sau o complicitate, avem următoarele fapte: martorii nu erau oameni cu putere sau influenţă, să domine sau să mituiască paznicii romani de la mormântul lui Isus. Era o probabilitate mică să fi fost vorba de o complicitate printre atâţia oameni, mai ales în privinţa a ceva ce lor nu le aducea nici un beneficiu personal. Mărturisirea lor despre înviere nu putea avea nici un motiv egoist; i-a expus la suferinţă şi moarte. Ei au depus mărturie în locul în care se aflau cei mai aprigi duşmani, unde ,cu siguranţă o fraudă nu putea fi acoperită. Şi nu au aşteptat, ci au mărturisit atunci când furia evreilor era mai mare ca oricând. În plus, dacă ar fi fost o viziune simplă sau imaginaţie, ar fi fost despre lucrul mult aşteptat; însă aceasta a fost pentru ei o mare surpriză, spre disperarea şi condiţia lor deprimantă – ceva neaşteptat. De fapt a fost acel lucru ce le-a dat curajul să depună mărturie ce nu putea fi înfrântă nici sub cea mai violentă persecuţie.

8. Dacă cineva va citi relatările despre învierea lui Isus înregistrate în cele patru Evanghelii atunci el va vedea uşor armonia şi lipsa de complicitate în aceste relatări. Faptul că acest eveniment a avu mulţi martori şi a fost acceptat de mult mai mulţi imediat după aceea este confirmat de Biblie şi recunoscut şi de scriitori ai istoriei profane, precum Josephus. – Faptele 2:41; 4:4.

9. Şi cum rămâne cu învierea lui Lazăr, fiica lui Iair şi fiul văduvei din Nain? (Ioan 11;43,44; Marcu 5:41,42; Luca 7:14,15) Acestea au fost văzute de mulţi, mărturisind despre puterea lui Iehova în acest sens. Puterea lui Dumnezeu a fost demonstrată în acest fel în zilele profeţilor Ilie şi Elisei. (1Regi. 17:21,22; 2 Regi 4:32-35). Avraam a crezut în înviere. (Evrei 11:19). Ea a fost promisă în

Cuprins

nenumărate rânduri în Scripturile Ebraice. Avem o serie de martori ai adevărului despre puterea miraculoasă de înviere a lui Iehova. – Isa. 25:8; 53:10-12; Iov 14:13, 14; Dan. 12:13; compară Exodul 3:15 cu Luca 20:37,38.

SCOPUL ÎNVIERII

10. Din moment ce Iehova este măreaţa Personalitate a scopului, El a avut un scop şi cu învierea. Când Adam a păcătuit, Iehova avea puterea de a aduce o noua rasă de oameni pe pământ. Dar învierea manifestă nu numai puterea sa nelimitată, ci şi dragostea şi mila sa şi îl justifică în calitate de Ocrotitor al celor ce-l slujesc. Având puterea învierii, el poate arăta că servii săi vor fi credincioşi lui chiar şi până la moarte. El poate răspunde lui Satan, lăsându-l să meargă până la extrem, omorând pe cineva, într-un efort zadarnic de a-şi susţine falsele acuzaţii. Faptul că slujitorii lui Iehova sunt gata să renunţe chiar la viaţă în serviciul lui, dovedeşte că serviciul lor nu este din consideraţie egoistă, ci din dragoste. De asemenea, acest fapt dovedeşte că ei îl recunosc pe el ca fiind Atotputernicul, capabil să-i învie, Suveranul Suprem şi Dumnezeul dragostei. Dovedeşte că ei sunt dedicaţi lui Iehova pentru calităţile sale minunate. Astfel Satan este condamnat ca fiind un mincinos în provocarea sa la adresa supremaţiei lui Iehova şi a integrităţii devotamentului creaturilor sale faţă de el, din dragoste. – Iov 1:9-11; 2:4,5.

11. La vremea judecăţii în Eden Iehova a plănuit un lucru nou. Era necesară învierea pentru a-l împlini. Aceasta a fost o nouă creaţie, o organizaţie regală teocratică din 144 001 regi, ca fiind partea de conducere a organizaţiei sale universale. Aceştia aveau să fie aleşi dintre oameni care vor dovedi o integritate de neclintit până la moarte - un guvern de ai cărui membri universul va depinde întotdeauna pentru dreptate, justiţie, aderarea la îndrumarea şi principiile adevărului ale lui Iehova. Tot prin înviere Iehova putea permite Fiului său unic-născut, cel mai aproape de el în univers şi Principalul său Funcţionar Executiv, să fie încercat până la limită şi ridicat din nou la cer, de această dată la viaţă nemuritoare şi să fie Premergătorul şi Capul celor 144 000 de fraţi regali ai săi. (Rom. 8:29; Col. 1:18; Apoc. 14:1). De fapt prin Acesta este deschisă calea învierii celorlalţi. Moartea şi învierea sa sunt o temelie pentru speranţa celor ce doresc viaţa. Acesta este punctul atins de argumentul lui Paul: „Însă acum Cristos a fost sculat din morţi, primul rod al celor care au adormit în moarte. Căci, având în vedere că moartea vine printr-un om, învierea morţilor vine tot printr-un om. Fiindcă, aşa cum toţi mor prin Adam, tot aşa toţi vor fi readuşi la viaţă prin Cristos.” – 1 Cor. 15:20-22, *NW*.

PRIMA ÎNVIERE

12. În Biblie sunt subliniate clar doua feluri de înviere: Prima şi cea mai importantă, cea cerească; a doua, cea pământească. În capitolul al cincisprezecelea din 1 Corinteni, Pavel vorbeşte în principal de învierea cerească, din care Cristos a fost primul. Ce miracol, această înviere! Este prima înviere, prima în timp şi prima ca importanţă. (Apoc. 20:6). Iehova a înfăptuit multe miracole prin crearea

Cuprins

îngerilor cu putere şi tărie mai mari decât ale oamenilor. Prima sa creaţie, singurul său Fiu născut, pe care l-a folosit ca pe un Creator asociat mai apoi, a fost cea mai măreaţă capodoperă a sa la timpul ei. Însă aceasta nu a fost egală cu lucrarea sa miraculoasă de putere de pe 16 Nisan, anul 33 A.D., când l-a înviat pe Isus Cristos „primul născut din morţi" – primul ridicat din morţi la viaţă veşnică.

13. Imaginaţi-vă interacţiunea dintre înţelepciunea supremă şi puterea nelimitată a lui Iehova în a-l ridica pe Isus la nemurire, înzestrându-l cu un organism divin, făcându-l reprezentarea exactă a fiinţei sale, mai presus decât oricare altă creatură, superior poziţiei sale anterioare. (Filip. 2:9; Evrei 1:3). Mai mult, Isus cel înviat era aceeaşi personalitate care fusese la moarte. Puterea lui Iehova este încă şi mai profund apreciată dacă ne gândim că el a reconstruit a doua personalitate măreaţă din univers. Ce minunate fructe ale spiritului s-au dezvoltat în fiul său în timpul mileniilor petrecute în serviciul ceresc preuman pentru Iehova! Cum a adăugat el la acestea serviciul său pământesc sub încercarea lui Satan, unde „a învăţat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit"! (Evrei 5:8). Nici măcar un pic din calităţile sale de integritate dovedită şi de neclintit nu au fost pierdute de către Iehova când l-a înviat, recreându-i din nou întreaga personalitate. Ce realizare minunată!

14. Acum, măreţul miracol este pe cale de a se repeta de 144 000 de ori, pentru a învia membrii asociaţi ai trupului lui Cristos la nemurire. (1 Pet.1:4; 1 Ioan 3:2). Da, aceştia pot spune: „Domnul Isus Cristos, care va transforma corpul stării noastre umile ca să fie asemenea corpului său glorios, potrivit lucrării puterii pe care o are, da, de a-şi supune toate lucrurile". (Filip. 3:20,21, *NW*)

15. Vremea învierii lor este arătată în următoarele cuvinte: „Toţi vor fi readuşi la viaţă prin Cristos. Dar fiecare la rândul lui: Cristos este primul rod, după aceea, în timpul prezenţei sale". (1Cor. 15:22,23, *NW*). Prezenţa lui ca Rege nemuritor, domnitor este acum aici. Din 1918 el şi-a îndreptat atenţia către aceşti membri ai trupului său, iar pe cei morţi i-a înviat. Pavel a prezis acestea în următoarele cuvinte: „Pentru că însuşi Domnul va coborî din cer cu un strigăt poruncitor, cu glas de arhanghel şi cu trompeta lui Dumnezeu, iar cei morţi în unitate cu Cristos se vor scula primii." Isus Cristos, numit şi „Arhanghelul Mihail", după ce i-a alungat din cer pe Satan şi pe îngerii lui, îşi îndreaptă atenţia către cei morţi şi în timpul minunatului anunţ asemenea unei trompete despre Împărăţia stabilită, îi va învia. (Iuda 9; Apoc. 12:7,10). Din acel moment înainte, rămăşiţa celor de pe pământ, care mor credincioşi, nu sunt nevoiţi să aştepte somnul morţii, ci vor fi ridicaţi chiar în momentul morţii lor să se alăture comoştenitorilor lui Cristos în nemurire. Pavel explică aceste evenimente spunând: „Apoi, noi, cei vii, care vom rămâne vom fi luaţi împreună cu ei în nori ca să-l întâmpinăm pe Domnul în văzduh şi, astfel, vom fi întotdeauna cu Domnul". „Iată! Vă spun un secret sacru: Nu toţi vom adormi în moarte, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală de ochi, în timpul ultimei trompete. Căci trompeta va suna, morţii vor fi înviaţi în neputrezire, iar noi vom fi schimbaţi." – 1 Tes. 4:16,17; 1 Cor. 15:51,52, *NW*.

Cuprins

ÎNVIEREA PĂMÂNTEASCĂ

16. Mai sunt şi alţii, de asemenea, pentru care învierea menţine speranţa, persoane pe care Dumnezeu le păstrează în memoria lui, ca meritând beneficiile învierii. Isus a arătat că mai sunt şi alţii când a spus: „Nu vă miraţi de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul său şi vor ieşi afară: cei care au făcut lucruri bune, pentru o înviere a vieţii, iar cei care au practicat lucruri rele, pentru o înviere a judecăţii.” – Ioan 5:28,29, *NW*.

17. Cei care primesc învierea cerească la nemurire se află cu siguranţă printre cei înviaţi la viaţă. Însă sunt mulţi cei care s-au dovedit credincioşi în vremurile de demult şi au refuzat să facă compromis cu lumea lui Satan, astfel că ei vor obţine învierea sub împărăţie. Aceasta va fi mai bună decât învierile ce au avut loc în zilele lor, înainte ca răscumpărarea să fie plătită de către Mesia, şi înainte ca împărăţia lui să înceapă. (Evrei 11:10,35). Apoi există, de când a fost stabilită împărăţia lui Cristos, în anul 1914 A.D., unii din „marea mulţime” de oameni precum oile care au murit fiindu-i credincioşi lui şi încă pot muri înainte ca războiul Armagedonului să nimicească sistemul lui Satan. (Matei. 25:34-40; Apoc. 7:9). Unii din „marea mulţime” servesc acum în poziţie de „prinţi”, servi responsabili în societatea Lumii Noi a lui Dumnezeu. (Isa. 32:1). De asemenea, oamenilor din vechime le-a fost dată acea promisiune. (Ps. 45:16) Ar urma, în mod rezonabil, că oamenii credincioşi din vechime şi oricare din celelalte oi de azi care mor, să primească o înviere timpurie în noua lume, pentru a se alătura supravieţuitorilor Armagedonului în lucrarea lor de a face un paradis din pământ. De asemenea, şi învierea lor va fi pentru viaţă, adică ei vor veni cu un început bun, având deja un model de viaţă într-o mare măsură, în ascultare de Dumnezeu. Poziţia pe care ei o vor ocupa venind nu este una de îndoială, ci vor prelua imediat calea ascultării şi se vor conforma căilor lumii noi. Aceştia vor fi, de asemenea, „cei drepţi”, aşa cum menţiona Pavel în Faptele 24:15 (*NW*).

18. Dar ce se întâmplă cu cei „nedrepţi”, sau cu „cei ce fac lucruri rele” venind la „o înviere a judecăţii”? Aceasta va constitui o parte din procesul învierii pământeşti şi îi va include pe cei ce nu au cunoscut calea serviciului lui Iehova, dar ale căror inimi doresc principiile dreptăţii. Răufăcătorul căruia i-a vorbit Cristos este un astfel de exemplu. (Luca 23:39-43). Ei nu au practicat lucruri pe placul lui Dumnezeu şi care duc la viaţă, însă aveau dorinţe drepte în inimă, o iubire pentru dreptate pe care Dumnezeu şi-o aminteşte. Unii poate au arătat chiar bunăvoinţă faţă de slujitorii lui Dumnezeu în timpurile de demult. Unii asemenea lor trebuie să vină la judecată, iar rezultatul acesteia depinde de ascultarea lor de legile divine care guvernează lumea nouă a lui Dumnezeu. Aceasta se va întâmpla după ce condiţiile paradisiace sunt stabilite, aşa cum Cristos a promis răufăcătorului.

„SFÂRŞITUL ÎMPLINIT”

19. Cu toate acestea, în conformitate cu Apocalipsa 20:5, nimeni de pe pământ nu va avea garanţia unei vieţi veşnice până la sfârşitul domniei de 1000 de ani ai lui Cristos. Când El va veni până în acel punct, după ce va fi ridicat

Cuprins

omenirea ascultătoare la perfecţiunea actuală, lucrarea sa preoţească faţă de ei se va împlini. Moartea, datorită lui Adam, va fi distrusă atunci prin înlăturarea tuturor imperfecţiunilor. Pământul este plin şi înfrumuseţat conform scopului original al lui Iehova. Cristos se retrage apoi pentru a le da posibilitatea să rămână în perfecţiunea lor înaintea lui Iehova însuşi, aşa cum a făcut Adam în Eden. Acesta este „sfârşitul împlinit, …. după ce va reduce la nimic orice guvernare şi orice autoritate şi putere." (1 Cor. 15:24, *NW*). Apoi se va aplica încercarea dezlegării lui Satan pentru puţin timp, iar cei ce vor sta fermi pentru guvernul teocratic al lui Iehova vor fi declaraţi drepţi, fiindu-le promis un loc permanent în acea lume fără sfârşit. Atunci este momentul când „restul celor morţi … vor învia" în deplinul sens al cuvântului. (Apoc. 20:5, *NW*). Atunci, Iehova Dumnezeu va fi cu adevărat „totul în toţi" pentru că în el locuieşte decizia în ceea ce priveşte viaţa permanentă sau nimicirea fiecăruia dintre locuitorii pământului. Prin înviere numele şi scopurile lui Iehova vor fi justificate. Fericiţi cei ce vor primi beneficiile ei!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cui îi aparţine meritul pentru speranţa învierii? Când a fost arătată aceasta pentru prima dată?
2. Cum încearcă Diavolul şi religiile lui false să anuleze speranţa învierii, şi cu ce rezultat?
3. Unde dau greş planurile oamenilor despre promisiunile lui Iehova?
4. Cum a apărut necesitatea unei învieri?
5. De ce este absolut raţional să acceptăm ca adevărat miracolul învierii?
6. Unde găsim cea mai puternică dovadă despre învierea lui Isus?
7,8. Aduceţi câteva dovezi că martorii oculari ai învierii lui Isus n-au fost autorii unei înţelegeri secrete sau victime ale halucinaţiei.
9. Ce alte dovezi avem că învăţătura despre înviere este adevărată?
10,11. Ce scopuri sunt servite prin înviere?
12. Care a fost cel mai mare miracol al lui Iehova?
13. Cum a fost demonstrată, în mod magnific, puterea lui Iehova în învierea lui Isus?
14. Va fi repetat acest miracol uimitor? Explicaţi.
15. (a) Când a avut loc învierea membrilor trupului lui Cristos? (b) Ce este cu ceilalţi ce se află astăzi încă pe pământ?
16. Pentru care alţii a arătat Isus că există speranţă?
17. Cine primeşte o înviere pentru viaţă?
18. Cine primeşte o înviere pentru judecată?
19. Cum are învierea un rol în justificarea finală a cuvântului şi numelui lui Iehova?

Cuprins

CREDINȚA ÎN TRANȘEE NU ESTE CREDINȚA ADEVĂRATĂ

Fiinţa Supremă şi Creatorul universului ne-a oferit o bază îmbelşugată pentru credinţa în El. Vedem totul despre noi în natura, însufleţită şi neînsufleţită, astrală şi terestră, şi aşa cum este descoperit de telescoape şi microscoape vedem dovezi incontestabile şi elocvente că Dumnezeu există cu adevărat. Şi în Cuvântul Său, Biblia, El dezvăluie, chiar mai clar, nu numai însuşirile Sale de iubire, dreptate, înţelepciune şi putere, ci şi numele Său, Iehova, scopul Său pentru a-şi justifica Supremaţa cu ajutorul Împărăţiei şi ceea ce El cere de la noi.

Cerinţa principală a lui Iehova în legătură cu noi este să exercităm credinţă în El, „căci fără credinţă este imposibil să-i plăcem, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că el există şi că devine răsplătitorul celor ce îl caută stăruitor.” (Evrei 11:6, *NW*). Ce înseamnă să avem credinţă? Pe data de 7 februarie 1954, preşedintele Statelor Unite a apărut la o emisiune radio şi TV sponsorizată de veterani de război ce se numea ‘Înapoi la Dumnezeu’. Printre afirmaţiile sale, preşedintele Eisenhower a subliniat importanţa credinţei, şi printre alte lucruri el a spus: „Acum nu mi se pare ciudat ca foştii soldaţi să sponsorizeze o asemenea idee. În lupte ei au învăţat un mare adevăr - că nu există ateişti în tranşee. Aceştia ştiu că în vremuri de încercări şi teste noi ne întoarcem în mod instinctiv către Dumnezeu pentru curaj şi pace a minţii.”

Dacă trupele comuniste din Rusia sau din China comunistă şi alte ţări ateiste încetează sau nu să mai fie ateiste atunci când intră în tranşee, cu greu poate fi afirmat în mod dogmatic. Dar chiar mai îndoielnic este dacă întoarcerea „instinctivă” spre Dumnezeu a unei persoane atunci când este în tranşee poate fi catalogată ca un gest de credinţă? Ce se întâmplă cu această credinţă când persoana respectivă iese din tranşee şi se întoarce acasă? Are lumea creştini mai mulţi şi mai buni după războaie? Nu este oare doar cazul omului care se îneacă şi se agaţă de un pai? Nu are credinţă în acel pai, dar în disperare se agăţă de acesta, căci niciun alt ajutor nu este la îndemână.

Despre soldaţii care întreaga lor viaţă, fie că sunt civili sau în uniformă, se gândesc puţin la Dumnezeu, nu se poate spune că exercită credinţă atunci când apelează la ajutorul Acestuia din cauza faptului că se află sub focul inamicului. De aceea nu există nicio dovadă că Dumnezeu răspunde rugăciunilor făcute în aceste condiţii. Pentru a folosi o altă exemplificare, Iehova Dumnezeu nu a avut ca scop ca, credinţa să fie doar o cale de scăpare, să fie folosită în vremuri de nevoi atunci când nicio altă cale de scăpare nu este la îndemână.

De fapt, de nenumărate ori, Dumnezeu clarifică faptul că El nu are nevoie de o asemenea credinţă. Când Israeliţii s-au lepădat de credinţă, iar ca rezultat a fost permis să fie luaţi captivi, aceştia au strigat la Dumnezeu să îi elibereze. Aceştia erau în tranşee, cum s-ar spune. Dar a recunoscut El chemarea lor atunci? Chiar deloc! Observaţi ce le-a spus El prin profetul Său: „Duceţi-vă şi strigaţi după ajutor la dumnezeii pe care i-aţi ales! Să vă salveze ei în timpul necazului vostru.”

Cuprins

(Jud. 10:14, *NW*). Aceeaşi idee este spusă de către omul înţelept la Proverbele 1:28-30.

Nu există nicio îndoială, credinţa care câştigă buna plăcere a lui Dumnezeu nu este aceea care se manifestă doar la greutăţi. Nu este o chestiune să fii creştin doar la nevoie sau atunci când doreşti ceva de la Dumnezeu. Noi ne dovedim credinţa prin faptele noastre, nu numai prin cuvinte, căci rugăciunile sunt în cel mai bun caz numai cuvinte. Trebuie să avem fapte care sunt în armonie cu cerinţele drepte ale lui Dumnezeu; adică transformarea personalităţilor noastre cu ajutorul adevărului şi să ne păstrăm separaţi de lume. (Efes. 4:22; Iac. 4:4, *NW*). Şi în special, în calitate de creştini, noi trebuie să facem faptele pentru care Isus Cristos a venit, în principal, pe pământ, să aducem cinste numelui lui Iehova şi să punem mărturie pentru adevăr, care, în prezent, înseamnă să propovăduim veştile bune ale Împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu. (Ioan 17:4; 18:37; Mat. 24:14)

SĂ GĂSIM MAI MAREA FERICIRE ÎN A DĂRUI

Fericirea este o stare de prosperitate şi satisfacţie care oferă plăcere. Cel care se bucură de această stare mai mult decât alţii este Iehova, „Dumnezeul Cel fericit.” (1 Tim. 1:11, *NW*). Şi de ce este El atât de fericit? Căci El dăruieşte cu mărinimie. Vederea modului în care creaturile Sale ascultătoare se bucură de viaţă şi de toate binecuvântările acesteia, Îl face cu adevărat fericit.

Prin dăruirea din rezerva sa enormă şi de nepătruns de înţelepciune, cunoştinţă şi pricepere, El ne-a făcut fericiţi prin cunoştinţa despre el şi însuşirile Sale, realizarea faptului că Isus Cristos a murit pentru păcatele noastre şi speranţa binecuvântărilor Împărăţiei într-o nouă lume a dreptăţii. De asemenea, şi asocierea cu alte persoane fericite la Sălile Împărăţiei, la adunări şi la congrese internaţionale ne face foarte fericiţi, căci cu cât e mai mare numărul oamenilor fericiţi care se adună, cu atât va fi mai multă fericire.

Dar dacă ne-am mulţumi numai cu fericirea de a primi am arăta că suntem foarte imaturi, asemenea unui bebeluş sau unui copil mic, a cărui fericire constă numai în primirea darurilor din partea părinţilor săi. În vremea lui Pavel erau unii creştini aşa; deşi trebuiau să fie învăţători, având în vedere timpul, ei aveau nevoie ca cineva să îi înveţe iar. (Evrei 5:12)

Pentru a realiza o fericire mai mare noi trebuie să imităm modelul lui Iehova, trebuie să urmăm exemplele lăsate de Isus Cristos şi de apostolii Săi, acela de a dărui. (Iacov 1:17; Faptele 20:35; Luca 10:17-21, *NW*). Să nu dăm şi altora din ceea ce am primit înseamnă să ratăm chiar scopul pentru care am primit. Putem învăţa de la alţii cum să mergem să dăruim acest adevăr pe străzi şi în casele oamenilor şi ne putem aranja treburile astfel încât să avem timp şi pentru acest lucru.

După ce am primit adevărul ar trebui să ne dorim să fim ca un izvor învolburat, care se revarsă, astfel încât să îi împrospăteze şi pe alţii şi nu ca un

Cuprins

burete ce trebuie stors. Bineînţeles, atunci când mergem la cineva şi vedem că acea persoană nu doreşte adevărul nu lăsăm ca acest lucru să ne răpească fericirea; ci doar ne scuturăm praful de pe picioare şi îi căutăm pe cei care doresc adevărul.

În măsura în care dăruim, şi dăruim complet fără egoism, în acea măsură vom avea o fericire mai mare; dacă vom semăna cu generozitate, vom şi culege cu generozitate. Nu există oameni care sunt la fel de fericiţi ca poporul lui Iehova, şi motivul pentru care aceştia sunt atât de fericiţi este pentru că ei ştiu că fericirea mai mare constă în dăruire.

[Note de subsol]

Pentru detalii vedeţi *Turnul de veghere*, ediţia din 1 ianuarie 1953.

SĂ DĂRUIM CU MOTIVAŢIE DREAPTĂ

„Speranţele bune" oferă oportunităţi pentru exprimarea iubirii.

Nimeni nu poate găsi vreo vină în modul în care Iehova Dumnezeu face lucrurile. Cei care găsesc greşeli, fac acest lucru numai din ignoranţă şi din mândrie. Când se ocupă de creaturile Sale, Dumnezeu combină întotdeauna într-un echilibru perfect principalele sale patru însuşiri, înţelepciunea, dreptatea, puterea şi iubirea. Cu cât Îl cunoaştem mai bine pe El şi Cuvântul Său, cu atât apreciem mai mult acest lucru.

Când Dumnezeu a început să creeze, după ce a petrecut o eternitate de unul singur, el nu a făcut acest lucru pentru că avea nevoie de companie, căci El este de Sine stătător întotdeauna; şi când a dat anumite îndatoriri anumitor creaturi, el nu a făcut acest lucru pentru a se scuti pe Sine de vreo lucrare, ca şi cum ar fi obosit în lucrarea Sa, căci El nu oboseşte niciodată. (Ps. 90:2; Isa. 40:28). Ci mai degrabă, în înţelepciunea şi iubirea Sa, El ştia că şi alţii se vor bucura de existenţă aşa cum face şi El; şi că se vor bucura să facă lucruri aşa cum se bucură şi El deşi, bineînţeles, pe o scară infinit mai mică. Aşa că Dumnezeu nu numai că a creat fiinţe inteligente capabile să se bucure de existenţă, ci le-a şi înzestrat cu anumite abilităţi, împreună cu îndemnul de a le pune în practică, iar mai apoi le-a dat oportunităţi să folosească aceste abilităţi în diferite moduri. (Gen. 1:26-28; 2:17, *NW*)



Însă, în prezent, scopul imediat al lui Dumnezeu pentru creaturile Sale

Cuprins

pământeşti nu implică mandatul dat în Eden, acela de a se înmulţi, de a umple şi de a supune pământul, ci se preocupă de poruncile profetice date cu mult timp în urmă de către El şi de către Fiul Său, cum ar fi: „Voi sunteţi martorii mei, zice Iehova”, şi „Această veste bună a Împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate naţiunile”. (Isa. 43:10-12, *AS* ; Mat 24:14, *NW*). Fiecare slujitor dedicat pe deplin al lui Iehova Dumnezeu este încântat să dedice cât de mult timp şi cât de multă energie posibile pentru ascultarea acestor porunci, apreciind că este implicată atât mântuirea sa, cât şi mântuirea altora. (1 Tim. 4:16). În decursul ultimului an de serviciu această lucrare, condusă de Societatea Turnul de Veghere, a fost îndeplinită în 143 de ţări, insule şi colonii, şi astfel aproximativ o jumătate de milion de slujitori creştini şi-au dedicat mai mult de 72 de milioane de ore acestei lucrări. Unul dintre rezultatele acestei activităţi a fost că în timpul anului mai mult de cincizeci de mii de persoane s-au dedicat slujirii lui Iehova Dumnezeu deopotrivă.

Bineînţeles, fiecare dintre aceştia ar dori să-şi dedice tot timpul acestei lucrări vitale, dar marea majoritate, aproximativ 95%, nu pot face acest lucru din cauza obligaţiilor de familie sau a altor factori restrictivi. Cu toate acestea, mulţi din aceştia sunt capabili să ajute la asigurarea mijloacelor financiare necesare pentru consolidarea, organizarea şi conducerea acestei extraordinare activităţi de propovăduire, şi în special să facă posibilă instruirea misionarilor şi apoi să se îngrijească de ei în ţări străine. Nu vorbim despre faptul că Dumnezeu are nevoie de banii noştri, căci, aşa cum El afirmă clar prin psalmistul Său: „Fiecare fiară a pădurii este a Mea şi vitele de pe o sută de dealuri. Dacă Mi-ar fi foame nu v-aş spune vouă.” (Ps. 50:10, 12, *RS*). Mai degrabă, aici, din nou este iubirea şi înţelepciunea Lui care indică dăruirea privilegiului cooperării copiilor Săi pământeşti. Cum poate fi adus în atenţia lor acest privilegiu, şi în ce mod şi în ce fel pot ei coopera cel mai bine?

METODELE POPULARE NU SUNT SCRIPTURALE

Recent, principalul ziar săptămânal al bisericii Romano-Catolice din Statele Unite, *Vizitatorul nostru de duminică*, din data de 31 ianuarie 1954 a dedicat aproape o întreagă ediţie pentru sublinierea dăruirii banilor de către catolici, făcându-i de ruşine pe aceştia pentru sugerarea comparaţiilor nepotrivite cu protestanţii, cum ar fi: „Putem să învăţam de la ceilalţi”; şi, „Acesta este zelul pe care ar trebui să îl avem”. Însă, în mod curios, catolicilor nu li s-a spus nimic în legătură cu suma pe care au dat-o. Ar trebui să încurajăm dăruirea prin comparaţii nefavorabile? Nu, căci nu ar trebui să dăm din cauza pornirilor spre ceartă; fiecare persoană stă în picioare sau cade pentru stăpânul său. (Filip. 2:3; Rom. 14:4)

Într-o altă ediţie a aceleiaşi publicaţii, unul dintre cei mai mediatizaţi prelaţi romano-catolici a încurajat dăruirea ca un mijloc de ispăşire a păcatelor: „Dacă există ceva în viaţa dumneavoastră trecută pentru care vreţi să faceţi ispăşire, cea mai bună cale pentru a face asta este să faceţi o jertfă … ataşaţi jertfa

Cuprins

dumneavoastră de această rubrică şi trimiteţi-o către Înaltul Reverend Fulton J. Sheen, … sau către duhovnicul diocezan." Este acesta un îndemn valid pentru contribuţii? Nu, căci nu cu argint şi cu aur, ci cu preţiosul sânge al lui Cristos sunt şterse păcatele noastre. Nu cu lucrări de ipocrizie, ci prin credinţă noi ne putem câştiga iertarea. (1 Pet. 1:18; Rom. 11:6; 1 Ioan 2:1)

Din ce în ce mai mult, atât organizaţiile religioase catolice, cât şi cele protestante, subliniază oferirea zeciuielii. Astfel, sub un titlu al ziarului United Press din data de 1 decembrie 1953 se spunea: „31 000 000 de persoane sunt rugate să dea bisericii o zecime din salariu." Cu siguranţă, unii ar spune, este aceasta cea mai bună metodă de a câştiga sprijin pentru o lucrare religioasă, căci ea nu este învăţată în Biblie?

Încă din zilele lui Moise până în zilele lui Cristos, israeliţii dădeau o zecime, dar acest lucru nu este obligatoriu pentru creştini, care au fost eliberaţi de lege. (Rom. 10:4). Mai departe, să nu uităm că prin dedicarea noastră lui Iehova, noi Îi datorăm Acestuia nu numai o zecime, ci totul, căci prin credinţă noi ne bucurăm de odihna lui Iehova nu numai o zi din şapte, ci în fiecare zi. (Evrei 4:1-11) Şi mai trebuie să observăm că din cauza diferenţelor financiare unii ar putea să dea o zecime, când alţii ar putea să dea mult mai mult. În paranteză fie spus, în legătură cu aceasta nu ar fi greşit să observăm că legea din Statele Unite permite persoanelor şi companiilor să scadă sume pentru cauze caritabile religioase sau de alt fel, chiar până la 20% din venitul lor supus impozitelor.

Cei din clerul protestant sunt îndemnaţi să achiziţioneze o carte care conţine mai mult de treizeci de predici ce acumulează sume ce „se ridică de la douăzeci de mii la trei sute de mii de dolari." Conform unui preot din Wilmington, Carolina de Nord, citat în revista *Times*, ediţia din data de 21 septembrie 1953, există „aşa de multe eforturi financiare în biserică în prezent, încât, 'constat că doar trei duminici pe an pot propovădui Evanghelia lui Cristos.'" Deşi acest preot poate a exagerat cu scopul de a sublinia, ce putem spune despre această metodă? Oriunde ne-am uita în Scripturi, nu vom citi niciodată despre Moise, sau despre alţi profeţi, sau despre Cristos sau vreunul dintre discipolii Săi că propovăduiau predici pentru strângerea de fonduri.

Unele adunări religioase au trimis scrisori prin care le cereau urgent membrilor lor să făgăduiască măcar atât; alte adunări numesc un comitet care vizitează pe fiecare enoriaş; altele prezintă filme care subliniază dăruirea; unele fac bazaruri, tombole, loterii şi jocuri de bingo; iar unele merg atât de departe încât publică la sfârşitul anului broşuri unde se indică negru pe alb exact suma de dat ce i-a fost repartizată fiecărui membru şi cât a dat acel membru de fapt, până la ultimul cent. Şi mai există şi mereu prezenta farfurie sau cutie de colectă care este adesea trecută din mână în mână. Cu toate acestea, nu trebuie să petrecem mult timp gândindu-ne pe care dintre aceste metode să le alegem, căci toate au un lucru în comun, şi anume, niciun fel de suport în Scripturi.

Cuprins

METODA SCRIPTURALĂ

Care este metoda scripturală? Pur şi simplu aduce la cunoştinţă faptul că există o oportunitate sau un privilegiu de a dărui şi apoi dă posibilitatea ca acele contribuţii voluntare primite să determine expansiunea lucrării atât acasă, cât şi în misiuni în străinătate. Aşa s-au făcut lucrurile în zilele lui Moise, atunci când a sosit vremea construirii minunatului tabernacol sau a cortului întâlnirii şi mobilarea acestuia, şi a existat un răspuns atât de iute încât, în curând, izraeliţilor a trebuit să li se spună să înceteze să mai aducă contribuţii, căci se strânsese mai mult decât suficient. (Ex. 35:4, 5, 21; 36:3-7)

Da, creştinii cu adevărat dedicaţi dăruiesc de bunăvoie. Nu este nevoie să le fie aplicat fiecare mecanism psihologic pentru a-i face să se despartă de banii lor câştigaţi cu greu. Ei apreciază că „există mai multă fericire în a dărui decât în a primi"; că „un om generos va fi îmbogăţit"; şi că este privilegiul lor atât cât îşi pot permite, „să fie bogaţi în fapte bune, să fie darnici, gata să împartă". (Faptele 20:35, *NW*; Prov. 11:25, *RS*; 1 Tim. 6:18, *NW*). Ei mai ştiu că „cel care seamănă cu generozitate va culege cu generozitate", şi fiecare trebuie „să dea după cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dă cu bucurie". Aceştia sunt „gata să dea" care este „foarte plăcut potrivit cu ce are nu cu ce nu are". (2 Cor. 9:6, 7; 8:11, 12, *NW*) Şi, în final, ei apreciază ideea pe care a făcut-o David aşa de bine la timpul strîngerii materialelor pentru construirea templului, şi anume, că o asemenea dăruire reprezintă doar o returnare a unei părţi din ceea ce le-a dat Dumnezeu în primul rând. (1 Cron. 29:14)

Pentru toţi aceştia, tot ceea ce este necesar este un memento anual prin care Societatea să fie informată de ceea ce ei speră să poată oferi în anul ce vine. Acest lucru va ajuta Societatea să-şi planifice lucrarea şi îi va ajuta pe fiecare din cei care contribuie să se gândească bine la această problemă.

Cei care trăiesc în Statele Unite pot să îşi trimită scrisoarea către Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, biroul casierului, Columbia Heights 124, Brooklyn 1, New York. Scriind despre „Buna Speranţă" se poate formula ceva asemănător: „Sper ca în următoarele douăsprezece luni să pot dona lucrării de lăudare a lui Iehova suma de ____$, contribuţie ce o voi face în sume şi la intervale care se dovedesc a fi potrivite pentru mine, aşa cum sunt făcut să prosper de bunătatea nemeritată a lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos. [semnat] Ar fi bine să păstraţi o copie a scrisorii sau a cărţii poştale drept un memento pentru dumneavoastră. La pagina 258 este o listă cu adresele altor birouri ale filialelor, iar o listă completă poate fi găsită pe ultima pagină a *Cărţii anuale*.

Prin aprecierea faptului că totul depinde de Iehova Dumnezeu, toţi slujitorii Lui se vor uni în rugăciune, ca lucrarea lor să aibă binecuvântarea Acestuia, astfel încât să crească lauda Sa. (1 Cor. 3:6)

Cuprins

GILEAD ŢINE CEREMONIA DE ABSOLVIRE A CELEI DE-A 22-A PROMOŢII



O ceremonie de absolvire la Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere este întotdeauna o experienţă care încălzeşte inima şi care întăreşte credinţa. Şi acest lucru a părut fi deosebit de adevărat cu privire la absolvirea celei de a douăzeci şi doua clase, ai cărei 120 de studenţi veniseră din treizeci şi şapte de ţări diferite.

Zăpada şi vântul din ziua de Sâmbătă pictaseră peisajul Regiunii Finger Lakes din partea superioară a statului New York, unde este situată Şcoala Gilead, un alb frumos, care a strălucit în soare în ziua absolvirii, Duminică, 7 Februarie, 1954. La ora 9 a.m. a început programul cu o cântare şi cu o rugăciune. În prima oră au fost auzite remarci scurte de apreciere şi sfaturi de despărţire din partea servului Fermei Împărăţiei, unde este situată şcoala, precum şi din partea celor patru instructori ai şcolii; de asemenea, au fost citite multe din telegramele primite din cele patru colţuri ale pământului.

După aceea, N. H. Knorr, preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, precum şi al Şcolii Biblice a Turnului de Veghere, s-a adresat clasei pe subiectul, „Nu acceptaţi bunătatea nemeritată a lui Iehova şi să-i rataţi scopul”, bazat pe 2 Corinteni 6:1 (*NW*). A fost un discurs sincer, serios şi emoţionant, plin de sfaturi practice pe care fiecare participant le-ar putea aplica pentru sine în beneficiul său.

Printre alte lucruri, Fratele Knorr a subliniat faptul că toate privilegiile noastre sunt expresii ale bunătăţii nemeritate a lui Iehova. Dacă ne slăbesc mâinile sau dăm înapoi îi vom rata scopul. Chiar dacă am fost în serviciul lui Dumnezeu mulţi ani, totuşi până când nu trece Armaghedonul există pericolul ca să ratăm scopul ei. Trebuie să fim atenţi să nu lăsăm pe alţii să sădească în noi o rădăcină de amărăciune şi trebuie, de asemenea, să veghem zilnic asupra comportamentului nostru. Pentru a obţine satisfacţie şi bucurie complete în viaţă trebuie să ne centrăm viaţa în Iehova. Trebuie să continuăm să studiem, pentru că noi nu putem niciodată să epuizăm depozitul de cunoştinţă a lui Iehova.

Indiferent de ceea ce am făcut pe calea slujirii, Fratele Knorr a reamintit ascultătorilor săi, că Iehova nu ne datorează nimic. Noi vom fi întotdeauna datori faţă de El. Mincinosul, Diavolul, vrea să ne dovedească mincinoşi ca şi el, şi vom fi aşa dacă-l lăsăm să ne îndepărteze de la jurămintele noastre de dedicare. Dacă am început ceva, vrem să şi terminăm acel lucru.

În încheiere, el a exprimat încrederea şcolii că misionarii absolvenţi vor ţine sus înaintea oamenilor principiile frumoase ale Şcolii Biblice a Turnului de Veghere, pe care ei au învăţat să le aprecieze mai mult ca rezultat al formării lor

Cuprins

aici. După aceea fiecare student a primit un plic de la preşedinte care conţinea cartea sa de raport, o poză a clasei, un cadou din partea Societăţii, şi, toţi cei care au absolvit cu merit, o diplomă. Venind din treizeci şi şapte de ţări diferite, ei urmau să fie trimişi în patruzeci şi cinci de ţări diferite.

Apoi, unul din studenţi a citit o Rezoluţie care a fost adoptată în unanimitate de clasă şi prin care ei au decis că 'prin bunătatea nemeritată a lui Iehova vor răspândi cunoştinţa pe care au primit-o oriunde vor fi trimişi; că vor continua să umble în smerenie în numele lui Iehova şi în unitate cu societatea Lumii Noi, făcând pe alţii să afle cât de bun este Dumnezeu faţă de cei care se dedică Lui, menţinând o poziţie neclintită şi o atenţie deosebită până la victoria finală, şi crescând întotdeauna în dragoste pentru Dumnezeu, prin studiu continuu şi meditare la lumina Cuvântului Său, adoptând calea de acţiune exprimată de cuvintele: „În fiecare zi Te voi binecuvânta, şi voi lăuda numele Tău în veci de veci". – Ps. 145:2, *CB*.

La ora 11:30 programul s-a încheiat cu o cântare foarte potrivită, „Doamne, sunt aici, trimite-mă", şi cu o rugăciune făcută de Fratele Knorr. Se relatează că un număr de 2 137 de persoane au participat la această absolvire de iarnă.

Duminică după-amiază la ora 1:30, treizeci şi opt de studenţi, unul vorbind pentru fiecare ţară reprezentată de clasă (inclusiv Scoţia), au fost auziţi folosind expresii care au ilustrat priceperea matură şi preţuirea sinceră a bunătăţii nemeritate a lui Iehova. Acest program, care a durat două ore, a servit ca un desert delicios pentru sărbătoarea spirituală care începuse Sâmbătă seara cu studiul lecţiei săptămânale a *Turnului de veghere* şi cu un raport captivant de două ore prezentat de preşedinte, despre vizita pe care el şi Fratele Henschel o făcuseră în timpul iernii prin America de Sud, care a scos în evidenţă zelul, credincioşia şi dragostea fraţilor noştri de pe acel continent şi binecuvântarea lui Iehova asupra lor.

Da, de la început până la sfârşit ceremonia de absolvire a unei clase la Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere este cu adevărat o experienţă care încălzeşte inima şi care întăreşte credinţa.

ŢINEREA UNEI ADUNĂRI A SOCIETĂŢII LUMII NOI
LA NIVEL NAŢIONAL
ÎN ARGENTINA

În momentul de faţă îl găsim pe N. H. Knorr, preşedintele Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, în ziua finală a vizitei sale în Chile, în turul său de serviciu sud-american care a început cu plecarea sa împreună cu secretarul său, M. G. Henschel, de la aeroportul Idlewild, New York, Sâmbătă, 14 Noiembrie 1953. În Peru el s-a despărţit de secretarul său şi pentru moment călătorea singur, aşteptând să aibă companie din nou în Buenos Aires, Argentina.

Cuprins

Sâmbătă dimineaţa, 19 Decembrie, când s-a făcut verificarea la compania aeriană s-a aflat că avionul care trebuia să meargă la Mendoza, Argentina, a fost programat mai repede şi acest lucru a însemnat grabă pentru a termina toate lucrurile dimineaţa şi pentru a pleca la ora 2 p. m. Toţi misionarii din Santiago, Chile, şi mai mulţi fraţi care au rămas în oraş au venit la aeroport. Cele treisprezece zile petrecute în Chile vor fi ţinute minte mult timp, şi cu siguranţă a fost un lucru bun să observ creşterea excelentă care se face în strângerea laolaltă a „celorlalte oi", şi toată lumea este sigură că vor veni mult mai multe în timpul anilor următori.

În timp ce Fratele Knorr traversa singur valea fertilă în care este situat oraşul Santiago, el nu putea să se abţină să nu se gândească la cantitatea enormă de lucrare care trebuie încă făcută în toate părţile lumii. Este o bucurie să ştim că aproape 520 000 de persoane depun toate eforturile cu nerăbdare pentru a realiza această activitate de predicare.

Traseul de-a lungul Munilor Anzi a fost diferit de data aceasta de cel de dinainte. Înainte preşedintele Societăţii zburase prin ceea ce se numeşte „Defileul" spre Argentina, dar acesta a fost acoperit de nori grei, şi prin urmare s-a luat o rută mai sudică şi ea s-a dovedit a fi una deosebit de frumoasă. Avionul, apropiindu-se de Anzi, s-a învârtit de două ori pentru a câştiga altitudine, pentru a zbura peste aceste vârfuri care străpung cerul, şi apoi a mers înainte deasupra vârfurilor înzăpezite de pe ambele părţi. Avionul era destul de jos de versanţii munţilor pentru a permite o vedere clară a marilor cascade şi a alunecărilor de zăpadă. Totul se termină în aproximativ douăzeci de minute: Anzii sunt foarte înguşti, dar înalţi şi frumoşi, stâncoşi şi plini de crăpături. Însă omul nu-şi ia niciodată ochii de pe ei atâta timp cât este în mijlocul lor. Cu siguranţă piscurile falnice acoperite de zăpadă ilustrează bine împărăţia veşnică al lui Iehova, Conducătorul Suveran. Se pare ca şi cum nimic nu i-ar putea clinti vreodată, însă Cuvântul lui Iehova spune că El va clătina chiar şi munţii şi îi va doborî în lupta aprigă de la Armaghedon şi atunci toţi vor ştii că Iehova este Dumnezeu.

ARGENTINA

Deodată avionul a început să coboare, căci nu era o distanţă prea mare de Mendoza şi trebuia pierdut din altitudine. Iarba de pampas a Argentinei se întindea ca o mare imensă şi, fiind foarte cald în ziua aceea, valurile de căldură care se ridicau de la pământ făceau ca pământul să apară ca un mare lac în depărtare. Dedesubt erau viile şi livezile cu pomi şi grădinile de lângă Mendoza. Plopii şi ceilalţi copaci de-a lungul drumurilor stau ca o perdea forestieră pentru a proteja fructele. Apoi, dintr-odată, avionul a aterizat pe aeroport. Trei fraţi erau acolo pentru a-l întâmpina pe Fratele Knorr. Numele lui părea a fi ultimul pe lista pasagerilor, şi astfel a fost nevoie de mult timp pentru a trece prin formalităţile vamale şi de imigraţie.

Fraţii fuseseră ocupaţi în Mendoza pregătindu-se pentru întâlnirea specială. O soră s-a exprimat: „Aceasta este o aşa de mare ocazie pentru noi încât pare ca o

Cuprins

sărbătoare. Când ies afară pe străzi se pare ca şi cum toate magazinele ar trebui închise".

De la ora 4 p. m. (3 p. m. în Chile din cauza schimbării fusului orar) mulţi din fraţi erau deja la punctul de întâlnire în ţară aşteptând şi de acolo ei au văzut avionul din Chile, în timp ce cobora de pe vârfurile Anzilor şi a dispărut din vedere spre aeroport. A adus o mare bucurie în inimile lor să ştie că Fratele Knorr va fi în curând acolo, pentru a le da sfaturi şi învăţături.

În termen de 72 de ore după sosirea în Argentina fiecare străin trebuie să se înregistreze la Poliţia Federală, aşa că acest lucru a fost rezolvat mai întâi, precum şi verificarea aranjamentelor finale pentru plecarea în ziua de Luni spre Cordoba, o altă numire pentru cuvântări. Fratele Knorr s-a oprit destul de mult timp la casa unui frate în oraş pentru a-şi lăsa bagajul şi a sosit la grup la ora 6:30 p.m. Înainte de discurs, programat într-o jumătate de oră, fratele şi totodată proprietarul fermei mici, i-a invitat pe Fratele şi Sora Eisenhower şi pe Fratele Knorr şi alţi câţiva fraţi în livadă să mănânce cireşe, pe care ei le păstraseră timp de o lună întreagă dincolo de timpul de cules obişnuit. Ei lăsaseră o ramură întreagă cu cireşe mari şi coapte roşii şi galbene. Toată ramura fusese înfăşurată într-o pânză de sac, care a protejat-o astfel de păsări. Cireşele au fost delicioase, foarte apreciate. Casa fermierului era înconjurată de viţă-de-vie şi pomi fructiferi, un loc frumos.

Fratele Knorr a vorbit timp de două ore şi jumătate de pe terasă în faţa celor 64 de participanţi, folosindu-l pe Fratele Eisenhower ca traducător. După discurs ei au luat prânzul, care a inclus măsline coapte şi verzi cultivate la fermă, alături de multe fructe. Toţi s-au alăturat acestui ospăţ sub viţa-de-vie. Apoi a urmat călătoria de întoarcere spre casa din oraş, spre casa părinţilor a doi studenţi de la Gilead din a douăzeci şi doua clasă a Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere. Călătoria s-a făcut într-un mic camion. Aceasta era singura maşină acolo, astfel că restul fraţilor au mers pe jos în întuneric, călătorie care le-a luat patruzeci şi cinci de minute. Era un loc plăcut să te plimbi în acea noapte pentru că luna era plină. Nu era nici un nor deasupra Anzilor şi puteai să te opreşti să-i priveşti cu înfiorare.

După o odihnă de o noapte şi trezire la ora 5 a.m. un grup de cinci persoane a fost gata să meargă cu taxiul la o altă adunare, la 178 km nord de Mendoza de-a lungul poalelor cordilierei. Acest oraş se numeşte San Juan. Grupul a sosit acolo în siguranţă, după ce a trecut printr-o inundaţie cauzată de furtuna din noaptea anterioară. Unele drumuri erau acoperite cu apă de până la zece centimetri. În timp ce mergeau într-acolo cineva şi-a adus aminte şi a relatat o experienţă care a avut loc în acest oraş. Un frate, destul de lipsit de tact în prezentarea mesajului Împărăţiei, spusese unei doamne împotrivitoare că la Armaghedon, când vor începe să cadă pietrele peste ea, îşi va aduce aminte de mesajul pe care el i-l dăduse. Apoi, când a venit acel cutremur teribil, câţiva ani mai târziu, ea s-a gândit că este Armaghedonul, pentru că au fost ucise sute de persoane. În acel moment a căzut o stâncă pe capul ei şi acest lucru a făcut-o să se gândească serios. În scurt timp ea a fost în organizaţie. A fost nevoie de un „Armaghedon mic" pentru a-o trezi. O altă relatare a fost a unei soţii împotrivitoare a unui frate care fusese avertizată despre cum va fi Armaghedonul şi care chiar a crezut că cutremurul a

Cuprins

fost Armaghedonul; astfel ea a fost surprinsă că a supravieţuit cutremurului îngrozitor.

În acest oraş, unde se mai pot vedea efectele acestei catastrofe, servul de grupă a fost luat cu maşina şi el i-a arătat şoferului unde să meargă. Grupul a mers prin oraş şi s-a îndreptat spre munţi, mergând printr-o vale îngustă cu dealuri stâncoase falnice şi zimţate de ambele părţi ale drumului. Acolo, tocmai în spatele acestui lanţ de munţi, fumul care se ridica la poalele muntelui denota locul ales pentru picnic de către fraţi. Pârâul care curgea repede în apropiere făcea un zgomot vesel de bun venit pentru toţi. Sosirea taxiului a întrerupt conversaţia prietenoasă şi mulţimea care a început să se apropie a început să salute pe fiecare cu o strângere de mână cordială. În scurt timp grupul s-a adunat în apropierea unei poieni de-a lungul pârâului şi discursul a fost în plină desfăşurare, cu copacii oferind un acoperiş pentru o mulţime de 135 de fraţi. Acest grup era alcătuit din două adunări. Copiii s-au jucat şi au ascultat în linişte, iar fraţii se mutau dintr-un loc în altul pentru a obţine un loc umbros, dat fiind faptul că cei doi vorbitori au continuat să vorbească timp de două ore şi jumătate. Mult după prânz întâlnirea s-a încheiat cu rugăciune. Toată lumea s-a bucurat nespus de ospăţul spiritual şi apoi cineva a strigat în spaniolă: „Aduceţi carnea la foc”. A sosit timpul să mâncăm şi *asado* a fost în curând în plină desfăşurare.

Cărbuni aprinşi şi carne de vită friptă – ce aromă! Apoi aproape doisprezece fraţi au adus şi au pus doi buşteni orizontal, la aproape trei picioare depărtare, nu departe de foc. Aceasta a fost masa, fiind acoperită cu foi lungi de fier galvanizat. Aceasta a stat la aproape două picioare (60 cm) deasupra pământului. Fumul care fusese văzut la sosire reprezenta arderea ramurilor şi a cărbunelui, care pregătea *asado*, deoarece cărbunii din aceasta trebuiau să fie înşiraţi pe pământ sub şi foarte aproape de un grătar de fier. Acest fapt este tipic Argentinei şi lui *gaucho* îi merge bine cu această hrană. Oricui i-ar merge bine!

Aproape de grătar era menţinut un foc aprins pentru a asigura mai mulţi cărbuni după ce se epuizau cei originali. Carnea este prăjită încet în felul acesta şi picură continuu, care dă *asador* şi celor care se uită la ea o poftă teribilă. Acesta era semnalul pe care toată lumea îl aştepta: *asador* se strigă „*Esta lista*”. („Este gata”). Înseamnă că pot fi pierdute câteva minute, căci carnea este bună de mâncat. Dacă rămâne puţin mai mult devine uscată şi tare.

Cu furculiţe, bucăţile imense de carne erau luate de la grătare câţiva metri mai încolo pe „masa” de metal bine curăţată. Nu este nevoie de farfurii! Prea mulţi oameni flămânzi! Şi pe lângă asta, este foarte delicios şi foarte amuzant să mănânci *asado* cu degetele, aşa cum fac oamenii din Argentina. Aşa că toată lumea mănâncă aşa cum o fac ei. Există doar o furculiţă pentru toţi în platoul mare de staniu care conţine o salată amestecată de roşii tăiate felii, ceapă, ardei verde, condimentat cu ulei, sare şi lămâie. Este o combinaţie minunată cu carnea. Carnea a fost delicioasă. A fost ceva ca un ospăţ mare cu pepene verde, dar, în loc de apă pe nas, bărbie şi gură, era sucul natural al cărnii care curgea pe bărbie şi printre degete. În timp ce toţi stăteau acolo în jurul mesei, aveau o băutură de vin din sticla familiei, pentru că fără vin *asado* nu este complet în Argentina.

Cuprins

După mâncare Fratele Knorr a ţinut un mic discurs de adio şi apoi şi-a luat rămas bun personal de la toţi. Apoi la taxi şi înapoi spre Mendoza. Sosirea a fost la 6:15 p. m. Aceasta a însemnat că întreaga călătorie a durat doisprezece ore în acea zi, din care şapte ore au fost folosite efectiv pentru deplasare.

Luni, 20 Decembrie, la ora 5 a.m. servul de filială şi soţia lui şi Fratele Knorr se pregăteau pentru călătorie. Ei au plecat cu avionul la ora 7 a.m. îndreptându-se spre Cordoba, la 700 kilometri distanţă. Un frate din Buenos Aires i-a întâlnit acolo în maşina sa şi, aşa cum era planificat, urma să-i ducă dintr-un loc în altul pentru restul călătoriei. Bagajul a fost pus în maşină şi au plecat la o mică fermă din afara oraşului, unde 241 de fraţi din patru adunări din acelaşi oraş aşteptau mesajul Fratelui Knorr bazat pe Cuvântul lui Dumnezeu, pe care el a venit să-l rostească. Dat fiind faptul că argentinienii sunt obişnuiţi să se salute unii pe alţii prin strângerea mâinii, a fost nevoie de câteva minute bune până să înceapă, în cele din urmă, discursul, şi s-a făcut aproape ora 11 a. m. Au fost petrecute două ore şi jumătate prin oferirea de sfaturi. Nu au fost locuri, aşa că toţi au stat în picioare.

În timp ce beau din cuvintele vieţii, ce bucurie a fost pentru ei toţi să fie adunaţi laolaltă pentru prima dată în multe luni! În Argentina ei au propriile lor studii regulate pe grupuri, între opt şi cincisprezece persoane, şi predică regulat Cuvântul, dar în prezent nu există nici o Sală a Împărăţiei pentru adunări de grup mari; cu toate acestea, în ţară ei s-au putut aduna laolaltă la un mare picnic şi să audă Cuvântul lui Iehova dezbătut, precum şi să audă despre fraţii lor din toată lumea. Bucuria lor a fost fără margini. Ei au avut multe întrebări şi printr-o persoană sau două care vorbeau engleza Fratele Knorr a putut să converseze. Ei au intenţionat să petreacă o zi şi de jur-împrejurul casei s-au format grupuri mici pentru a-şi lua prânzul. Ei au planificat, de asemenea, un *asado* delicios din care s-au împărtăşit vizitatorii şi apoi şi-au luat rămas bun.

Dar fraţii nu au vrut ca cei patru vizitatori să plece în maşină şi un frate, prin traducător, i-a spus Fratelui Knorr că le va face pană la roţi şi nu vor putea să plece. Dar Fratele Knorr i-a spus: „Cred că nu vrei să împiedici multele alte oi ale lui Iehova să audă aceste lucruri”. ” O, nu, aveţi dreptate. Mergeţi!”, a spus el cu un zâmbet. A fost uşor să vedem că fraţilor nu le-a plăcut că vizitatorii pleacă, dar a fost foarte uimitor după ce toţi şi-au luat rămas bun şi după ce maşina a început să se îndrepte spre drumul principal să vezi o mare mulţime de surori care alergau înainte şi şi-au legat mâinile, blocând drumul. Pe măsură ce maşina înaintea încet, şirul care a arătat această expresie de dragoste şi de dorinţă, ca vizitatorii să mai stea, a fost rupt şi apoi a urmat o fluturare de mâini finală de rămas bun, în mijlocul râsetelor pline de bucurie şi călătorii au accelerat spre San Francisco, Argentina.

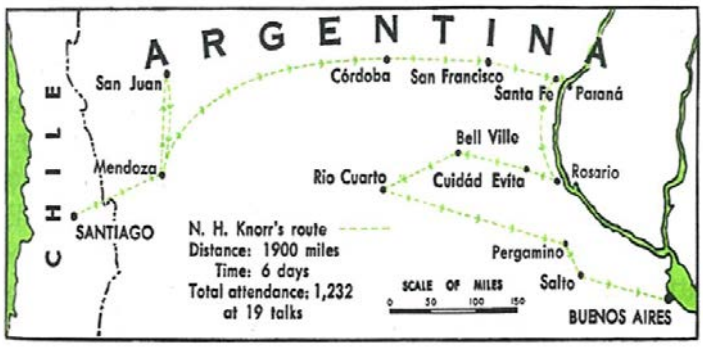
Aceasta a fost o călătorie de trei ore, cu sosire puţin după ora 7 p. m. Casa unde urmau să se întâlnească fraţii era foarte liniştită când s-au apropiat vizitatorii. Doar un singur frate stătea pe trotuar aşteptând cu nerăbdare, şi când a sosit maşina el i-a îndrumat pe pasageri înăuntru, unde îi aşteptau 35 de persoane.

Apoi în continuare spre Santa Fe în acea noapte, am sosit la ora 11:30 pentru a ne odihni puţin la hotel. La ora 7 a. m. în acea zi de marţi călătorii erau jos pe

Cuprins

malul râului, aşteptând plecarea cu barca cu motor spre Parana. Aceasta a fost o călătorie de o oră şi jumătate, şi apoi direct la locul de întâlnire, unde erau aşezate pe scaune 55 de persoane pregătite să asculte.

La ora 10:15 grupul traversa din nou râul înapoi spre Santa Fe. Pe drum motorul bărcii a luat foc şi chiar şi pilotul s-a înspăimântat. Un om gras cu haina sa în mână s-a speriat cu adevărat şi s-a îndreptat spre acoperişul bărcii, astfel încât să fie ultimul care să se înece, şi a fost auzit spunând: „Trebuia să se întâmple astăzi!" Pilotul a condus barca spre ţărm, la aproape 200 iarzi distanţă (aprox. 200 m) dar când a văzut că focul devenea din ce în ce mai mare şi-a schimbat cursul nu departe de a fi din nou acoperită de apă adâncă. A fost emoţionant tot acest timp, în special pentru cei care nu puteau înota. În scurt timp focul s-a stins şi toată lumea a ajuns în siguranţă pe ţărmul din Santa Fe. Au trebuit vizitate patru grupuri în acest oraş, câte o oră la fiecare loc. Toţi aşteptau şi orarul a fost respectat întocmai. Nu a fost timp să ne luăm rămas bun personal, pentru că a fost o alergare rapidă dintr-un loc în altul şi nu era timp de pierdut.



Puţin după ora 5 p. m. ei au plecat şi au mai făcut o vizită la periferia următorului oraş care trebuia vizitat, Rosario. Celelalte patru grupuri urmau să aştepte ziua următoare aşa cum era planificat. La ora 8:30 marţi seara cina a fost luată la o casă misionară unde trăiesc două persoane, soţ şi soţie. De asemenea, servul de circuit şi soţia lui, care sunt absolvenţi ai şcolii Gilead, s-au întâlnit cu vizitatorii. A fost o seară minunată şi o zi foarte plăcută.

Dimineaţa următoare la 8:30 a început primul discurs şi până la 1:30 fuseseră servite patru grupuri şi 189 de persoane auziseră pe Fratele Knorr vorbind. Prânzul a fost luat din nou la casa misionară şi la 3:30 călătorii au sosit în următorul oraş, Ciudád Evíta. Ne-am întâlnit cu servul de adunare, aşa cum s-a făcut până acum, astfel încât el a putut direcţiona vizitatorii spre locul de întâlnire. De data aceasta ei aleseseră un loc la aproape şase kilometri de oraş la ferma unui frate. În timp ce mergeau cu maşina pe drumuri nisipoase ei au putut să-i vadă pe fraţi umblând în jurul fermei. Ei făcuseră un picnic de o zi din aceasta şi aceasta fusese într-adevăr o adunare pentru ei. Aici erau prezente trei adunări din alte două oraşe învecinate. Un cuplu a observat maşina şi a alergat cu ştirea şi până în momentul în care maşina a ajuns la fermă şi vizitatorii au ajuns în spatele casei fiecare era în locul lui şi nu făcea nici un zgomot. Cei patru vizitatori au putut să vadă cum curtea mare primise o atenţie specială în timpul zilei. Fusese instalată o scenă. Textul anual (Psalmul 29:2) fusese agăţat în afara casei, făcând un fundal adecvat pentru vorbitori. Au fost aranjate flori în moduri diferite în jurul textului. Buchete de flori erau pe masa vorbitorului, iar altele au fost legate de copaci. Era o privelişte

Cuprins

emoţionantă să-i vedem stând acolo, ascultând discursul Fratelui Knorr. Toţi cei 115 sunt vestitori devotaţi.

Aceasta a fost cu adevărat o ocazie pentru ei, dar cu atât mai mult pentru Fratele Knorr. Toţi aceşti fraţi din toate părţile ţării veniseră de la mari distanţe şi renunţaseră la lucrul lor în mijlocul săptămâni doar pentru a fi adunaţi cu fraţii lor de aceeaşi credinţă preţioasă şi pentru a primi cuvinte bune de la unul din slujitorii lui Iehova. Ar fi greu să descriem cum s-au simţit ei şi cum s-a simţit Fratele Knorr. Dar dragostea este exprimată. Aici dragostea a fost în acţiune. Martorii lui Iehova din Argentina sunt plini de zel şi au bucuria Celui Preaînalt şi vor să laude pe Iehova cu fraţii lor de peste tot. Şi ei chiar fac acest lucru!

După discurs Fratele Knorr şi ceilalţi au fost invitaţi să mănânce, şi masa a fost gata pregătită, însă orarul nu le-a permis timp să mănânce acolo, astfel că ei au băut ceva rece şi în timp ce ieşeau din casă au fost încărcaţi cu un tort imens şi cu un pui fript. Când erau să intre în maşină au auzit cântări teocratice care erau intonate de fraţii care se adunaseră în apropiere de maşină. Unul cânta la acordeon. Suna frumos în spaniolă, la fel de bine ca şi în engleză.

Urmând drumul murdar, ei au ajuns la autostrada care i-a condus la următoarea oprire, Bell Ville. Şi acolo toată lumea aştepta. În casa unei surori de la periferia oraşului ei pregătiseră un loc de-a lungul casei. Acolo unde copacii şi arbuştii nu au ajuns să acopere suficient, au fost atârnate pături şi bucăţi de material pentru a nu atrage atenţia trecătorilor. Aici au fost 75 de fraţi din trei adunări. Pentru a ajunge la ultimele două locaţii ei au avut de mers pe drumuri foarte prăfuite. Uneori, din cauza prafului, era necesar să închidă toate geamurile în maşină, în ciuda căldurii, dat fiind faptul că erau ridicaţi nori de praf de maşinile din trafic.

Plecând de acolo la 8:30 p.m., ei au călătorit până la 1:40 în următoarea dimineaţă până în oraşul Rio Cuarto. Au dormit aproximativ cinci ore la hotel şi Fratele Knorr s-a trezit şi a plecat, ţinând următorul său discurs la ora nouă dimineaţa. El a ţinut un discurs foarte aspru şi categoric despre serviciul de aici. Aproape 30 de vestitori din această adunare provocaseră dezbinare printre fraţi şi nu vroiau să recunoască adunarea prezentă şi totuşi veneau şi cereau literatură şi teritoriu. Aceasta a inclus patru pionieri. După lectură, Fratele Knorr a răspuns la întrebările servului de adunare în prezenţa tuturor fraţilor cu privire la procedura potrivită de excomunicare a celor care provoacă dezbinare. Aceasta a fost foarte interesant pentru toţi. În ciuda problemelor care au fost analizate aici, toţi s-au bucurat de creaţia Creatorului, dat fiind faptul că toată lumea a stat tot timpul cât a ţinut discursul înconjurată de copaci şi iarbă. A fost un loc frumos, chiar dacă vântul a fost îngrozitor de puternic. Acesta este un lucru obişnuit în această parte a ţării, dar a fost vizibil în special când traducătorul a trebuit să se ridice de câteva ori şi să rupă crengile mici supărătoare care atârnau deasupra capului lui.

A fost uimitor aici să vezi cât de organizat era acest grup, astfel că cei necredincioşi nu urmau să găsească locul de întâlnire. Servul de adunare le indicase un anumit loc de la periferia oraşului, unde urma să-i aştepte un frate şi care urma să le spună locul exact. În felul acesta ceilalţi nu au putut să se

Cuprins

infiltreze. Acest grup a numărat 48 de persoane din trei adunări, incluzând două oraşe învecinate. Unii călătoriseră de la 5 a.m. până la 8:30 cu autobuzul şi apoi au mers pe jos din oraş până la mica fermă.

Luându-şi rămas bun până data viitoare, vizitatorii s-au îndreptat spre Pergamino, plecând după ora 10 a. m. şi sosind la ora 4 p.m. Ei şi-au cumpărat fructe pe drum şi astfel nu au pierdut timpul cu prânzul, călătorind întruna. O adunare din Junin venise să se alăture acesteia, alcătuind un grup de 28 de persoane. După ce a încheiat acest discurs, fraţii şi-au exprimat dorinţa, aşa cum au făcut toţi ceilalţi, ca Fratele Knorr să transmită dragostea şi salutările lor la toţi ceilalţi pe care îi va întâlni.

A mai fost o oprire, ultima înainte de a sosi în Buenos Aires. Aceasta era o ţară cu câmpii şi verde de-a lungul drumului. Puţin din drum călătorii au dat de un drum de pământ şi au călătorit 30 de kilometri spre Salto. Cuiburile de păsări din noroi lipite pe vârfurile gardurilor şi ale cabinelor telefonice, precum şi zeci de bufniţe, au făcut destul de interesant acest drum. Pe drum călătorii primiseră o scrisoare de la fraţii din acest orăşel care spunea că trebuie să rămână pentru cină. Acest lucru nu i-a deranjat după ce au mâncat doar fructe toată ziua. La sosire şi după ce au intrat în curtea casei, vizitatorii au zărit doi miei fripţi întinşi pe o bară de fier *asando*. Bara, cu un capăt îngropat în pământ, ţinea carnea în aer într-o poziţie înclinată deasupra cărbunilor. Vizitatorii au aflat că trebuie să se frigă trei ore în acest mod lent. Ea a fost condimentată cu sare înainte de frigere şi apoi fiecare urma să-şi primească porţia condimentată cu sos.

S-a întâmplat să fie noaptea înainte de Crăciun, când oamenii din lume celebrau o mare sărbătoare, însă martorii lui Iehova au folosit această ocazie festivă pentru o mare adunare, pentru scopuri cu adevărat creştine. Mai întâi ei au fost serviţi cu hrană spirituală. Întâlnirea urma să înceapă la ora 7 p.m. şi cei patru vizitatori au întârziat cinci minute după toate aceste zile de călătorie şi de respectare a unui program strict. Fratele care a pus la dispoziţie maşina şi care a condus-o făcuse un serviciu minunat fraţilor săi şi acest lucru a fost apreciat de Fratele Knorr. El nu era încă epuizat, însă toţi au fost recunoscători pentru faptul că a putut fi acoperit un aşa teritoriu vast. Aşadar, ultima întâlnire din afara capitalei Buenos Aires s-a desfăşurat în această casă. Ea a fost plăcută şi ziditoare pentru toţi. Fratele Knorr a vorbit pentru mai mult de o oră la 38 de persoane şi apoi au fost puse mesele.

La masă au fost prezenţi circa 26 de fraţi şi ei s-au bucurat de experienţele Fratelui Knorr în Statele Unite şi alte locuri, în timp ce el le povestea. Înainte de plecare ei şi-au exprimat bucuria că nu plouase, pentru că ar fi fost imposibil să meargă pe acel drum noroios. Vremea ameninţase toată după-amiaza şi cei patru vizitatori s-au întrebat dacă va fi posibil să meargă cu maşina dacă drumurile ar fi pline cu noroi. După ce au plecat a venit ruperea de nori şi chiar a plouat. Un frate din Salto a mers cu vizitatorii până în următorul oraş pentru a asigura vizitatorii că au urmat direcţia bună. El a ajuns la ora 11 p.m., exact la timp pentru a lua trenul înapoi.

Cuprins

Fratele Knorr şi Fratele şi Sora Eisenhower împreună cu şoferul şi-au continuat drumul şi în cele din urmă au ajuns în Buenos Aires la ora 2 a.m. Era ajunul Crăciunului şi traficul era aglomerat. Era greu de condus. Toţi au fost recunoscători lui Iehova pentru acest mare privilegiu de slujire pe care l-au avut şi au apreciat modul în care fraţii îndepliniseră instrucţiunile cu credincioşie. Toate acestea au contribuit la o modalitate de succes pentru a vorbi la cât mai mulţi.

Din momentul în care s-au întâlnit în Mendoza şi până când au sosit în Buenos Aires ei călătoriseră peste 1 500 de mile (2 400 km) cu maşina şi 400 de mile (640 km) cu avionul. Toată această călătorie a avut loc de Sâmbătă, 19 Decembrie, până în următoarea zi de joi. Au fost ţinute în total 19 discursuri cu 1 232 de participanţi.

PREDICÂND ÎN SPATELE CORTINEI DE FIER

„Deşi divizaţi – totuşi uniţi: Germania”. Aşa spunea unul din cele nouăzeci de semne ilustrate frumos din multe ţări diferite care au decorat Stadionul Yankee în momentul în care a fost ţinută Adunarea Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, în Iulie 1953. Acea unitate a fost subliniată de rapoartele de activitate ale martorilor lui Iehova din spatele Cortinei de Fier, dintre care sunt prezentate câteva în cele ce urmează.

În prezent există mai mult de 1100 de fraţi în închisorile din Zona de Est a Germaniei din cauza mărturiei lor pentru adevăr. Dar chiar şi în închisoare Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. La unul din controalele permanente din trenuri, adică, controlul vamal, o femeie care devenise interesată de martorii lui Iehova a fost arestată pentru că au descoperit că avea cu ea cartea *Lumea Nouă*, un material ajutător de studiu biblic pentru mărturie. La proces ea a fost întrebată dacă va continua să creadă în Iehova. Atunci şi acolo ea s-a dedicat lui Iehova şi a răspuns „Da!”. Ea a primit o pedeapsă de doi ani şi în timp ce se afla în închisoare a putut să înveţe mai mult despre adevăr şi a fost botezată în secret. După eliberarea ei ea a scris Societăţii Turnul de Veghere din Berlinul de Vest: „Sunt recunoscătoare din toată inima mea că am putut să depun mărturie despre numele lui Iehova chiar sub asuprire. A fost o lecţie bună pentru mine”.

Mergând la o casă pentru a da familiei mai multe învăţături din Biblie unul din martorii lui Iehova a găsit un poliţist care se afla acolo. El şi-a dat seama de o atmosferă de tensiune şi despre neliniştea familiei. Cum să se comporte şi care avea să fie rezultatul? După o rugăciune în şoaptă, martorul şi-a depus cu îndrăzneală mărturia pe care o pregătise. Acţiunea lui curajoasă a stârnit interesul familiei. Ei explică acum: „Noi eram atât de nesiguri despre existenţa noastră. Prin acest mesaj viaţa noastră s-a îmbogăţit. Nu vă puteţi imagina cât de fericiţi suntem că am găsit adevărul”.

Printre cele mai bune oportunităţi de a depune mărturie în Germania de Est sunt serviciile funerare. Foarte des sunt prezente sute de persoane la cimitir. Chiar dacă este strict interzis pentru martorii lui Iehova să vorbească în aceste ocazii, ei

Cuprins

fac totuşi acest lucru, şi aceasta se întâmplă, de obicei, pe neaşteptate, astfel încât duşmanii lor sunt prinşi cu garda jos.

Un oficial comunist a fost arestat înainte ca să aibă posibilitatea să-şi aducă la îndeplinire planurile de a fugi în Germania de Vest. În timp ce era în închisoare el a intrat în contact cu martorii lui Iehova. După câtva timp el a început să mărturisească despre Iehova, şi fiindcă a fost „contaminat de martorii lui Iehova" a fost pus în arest singur în celulă şi a trebuit să sufere mult, în special din cauza refuzului său de a mânca cârnaţi cu sânge. Un preot cu înclinaţii comuniste a fost pus cu el în celulă pentru a-l depărta de Iehova, dar în zadar. Curând după aceea el a fost botezat în închisoare. După eliberare el le-a spus martorilor săi tovarăşi: „În loc ca acesta să fie un timp de închisoare, a fost, într-adevăr, un timp de educaţie pentru mine".

Un soţ, care s-a opus cu înverşunare faptului că soţia lui era o martoră a lui Iehova, a scris o scrisoare la poliţie dând numele şi adresele martorilor care conduc lucrarea din oraşul în care locuia, precum şi ale celorlalţi care erau interesaţi de lucrarea lor; de asemenea, a dat şi ora şi locul întâlnirilor. Când a plecat să pună scrisoarea la poştă, pe drum, a avut un atac de cord şi a căzut mort. Soţia lui a găsit scrisoarea în buzunarul lui, ştampilată şi adresată poliţiei, împreună cu o copie personală.

Martorii arestaţi în timp ce sunt implicaţi în lucrarea de predicare manifestă deseori un spirit minunat în prezenţa duşmanilor lor. În ciuda bătăilor crude ei rămân tăcuţi, nedezvăluind numele tovarăşilor lor slujitori. Procurorul a întrebat un martor în cursul procesului său câte exemplare ale *Turnului de veghere* a adus într-un anumit oraş. El a răspuns: „Domnule Judecător, nu veţi suporta să auziţi numărul!" Un alt martor, la încheierea apărării sale, a afirmat: „Chiar dacă trebuie să merg la închisoare pentru cinci, cincisprezece sau douăzeci de ani – nu există nici o spânzurătoare prea înaltă şi nici topor [ghilotină] prea ascuţit – eu *sunt* şi *rămân* un martor al lui Iehova". Cu adevărat, Cortina de Fier nu a divizat martorii lui Iehova din Germania.

Numele lui Iehova este un turn puternic; cel drept fuge în el, şi este în siguranţă. – Proverbele 18:10, AS.

ÎNVIEREA, SPERANȚA NOASTRĂ DĂTĂTOARE DE TĂRIE

În această luptă pentru păstrarea integrităţii nu este uşor ca cineva să fie împotriva căilor şi a gândirii acestei lumi vechi. Acest lucru se află departe de calea de acţiune a laşilor, chiar dacă lumea ar putea folosi această acuzaţie falsă împotriva creştinului, pentru a-l intimida şi a-l forţa pe acesta pe drumul paralel faţă de cursa sa nebună către distrugere. Căci, în loc de iubire şi raţionament, această lume mizează pe emoţiile slăbite ale omului decăzut. Ea foloseşte biciul fricii, al mândriei sau al egoismului. Foarte puţini oameni de pe pământ pot sta

Cuprins

împotriva acestuia. Din acest motiv, dictatorii pot ţine supuse naţiuni întregi, oamenii temându-se să îşi păstreze principiile iubite de dreptate printr-o vorbire deschisă şi luarea unui poziţii. Prin tăcerea lor, ei aprobă în mod tacit, pentru siguranţa lor personală, măsurile ticăloase, totalitare ale guvernelor lor şi se aduc pe ei înşişi sub condamnarea comună alături de naţiunea păcătoasă. Frica de moartea lor proprie sau de moartea membrilor familiei reprezintă teroarea lor. Biblia îl descrie pe Diavol, marele paznic al închisorii, controlându-i pe „toţi cei care de teama morţii au fost supuşi sclaviei toată viaţa lor". (Evrei 2:15; *NW*). Dacă oamenii ar avea cunoştinţa adevărată despre înviere atunci aceştia ar putea să scape de asemenea temeri. De aici provine nevoia disperată a acestei cunoştinţe. Fără o asemenea înţelegere şi credinţă creştinii nu îşi pot păstra integritatea.

2. Pentru Isus, în timp ce îşi păstra integritatea pe pământ sub mari presiuni din partea Diavolului şi a lumii sale, speranţa învierii era o putere întăritoare. Chiar şi atunci când suferea moartea pe stâlpul de tortură, El era foarte întărit să-şi păstreze integritatea faţă de Tatăl Său, neclintită, datorită acestei credinţe şi speranţe. Despre El este scris: „Şi chiar şi carnea mea va locui în speranţă, pentru că nu-mi vei lăsa sufletul în Hades." (Faptele 2:26, 27, *NW*). Isus ştia că Dumnezeu nu Îl va uita, nu Îi va lăsa existenţa, „sufletul" să fie distrus în mormânt.

3. Tot aşa, Avraam a fost întărit pentru a trece testul de jertfire a fiului său Isaac, Iov pentru a îndura suferinţe aprigi şi pierderea a tot în afară de viaţa lui, şi marele nor de martori credincioşi din trecut pentru a suporta să fie „torturaţi pentru că nu au acceptat să fie eliberaţi prin răscumpărare, pentru a obţine o înviere mai bună." (Evrei 11:35, *NW*). Apostolii erau plini de o „speranţă vie" prin învierea lui Isus şi garanţia pe care aceasta le-o dădea, dând forţă şi entuziasm propovăduirii lor, pe care niciun fel de persecuţie nu o putea descuraja. Le-a permis să îndure până la moarte pentru a se asigura de înviere. (Filip. 3:10, 11; 1 Pet. 1:3; 3:21)

SUFLETUL, SPIRITUL ŞI MORMINTELE MEMORIALE

4. Noi vrem să ne asigurăm că vom fi demni de înviere, că Dumnezeu îşi va aminti de noi pentru a înfăptui această minune măreaţă în interesul nostru. Înţelegerea principiilor pe care aceasta se bazează ne va ajuta. Cuvântul „înviere" este tradus din cuvântul grecesc *anástasis* care înseamnă ad litteram „o nouă ridicare". Ce se ridică din nou la viaţă la înviere? Este vorba despre om, despre personalitate, aceeaşi persoană care a murit. Nu trupul este cel adus înapoi, legat de un „suflet imaterial" care a fost pus deoparte în cer sau altundeva. Căci nu numai trupul este cel care moare, ci şi persoana, sufletul care reprezintă omul ce trăieşte, respiră, posedă simţuri. Atunci când o persoană moare, moare şi sufletul. Biblia spune la Numerele 6:6, 7 (*NW*): „[Nazariteanul] să nu se apropie de vreun suflet mort. Nici măcar pentru tatăl sau mama lui … să nu se pângărească când aceştia mor." Sufletul nu este ceva ce se separă de trup şi merge în cer. Chiar şi despre Isus s-a spus: „Nu îmi vei lasă sufletul în Hades." (Faptele 2:27, *NW*) Sufletul lui Isus nu a fost în cer sau în „Paradis". Ci a fost în Hades, locuinţa morţilor, şi de acolo Dumnezeu l-a ridicat.

Cuprins

5. Este adevărat că Biblia spune: „Spiritul se va întoarce la Dumnezeu, Cel care l-a dat. (Ecl. 12:7). Dar observaţi că acesta este *spiritul,* şi nu sufletul. Apostolul arată că există o distincţie între cele două atunci când vorbeşte despre Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind capabil să pătrundă „până acolo încât desparte sufletul şi spiritul." (Evrei 4:12) „Spirit" înseamnă aici principiul vieţii, forţa vieţii. Reîntoarcerea acestuia la Dumnezeu înseamnă că abilitatea şi puterea de a face ca acea persoană să trăiască din nou stă în întregime şi exclusiv în mâinile lui Dumnezeu. Aşa cum o maşină complicată s-ar putea să se strice şi să necesite serviciile inventatorului şi constructorului ei pentru a fi reparată, nimeni altcineva nu ar avea puterea şi abilitatea de a repara sau de a reconstrui acea maşină şi de a o pune în funcţiune din nou.

6. Isus a arătat care este baza pe care Dumnezeu ia decizia în legătură cu cine primeşte învierea. El a spus: „Toţi cei din mormintele memoriale vor auzi glasul Lui. Şi vor ieşi." (Ioan 5:28, 29, *NW*) Cei care se află în amintirea lui Dumnezeu, care înainte de moarte aveau o înclinaţie şi o iubire pentru justeţe şi dreptate, sau un drept legal sub îngrijirile lui Dumnezeu în legătură cu meritul familiei, aceştia sunt cei pe care Dumnezeu îi aduce înapoi prin înviere. Putem să formulăm şi într-un alt fel: Dumnezeu are o înregistrare sau o transcriere a modelului vieţii, transcriere care cade sub judecata Lui, oferind persoanei sau personalităţii acesteia dreptul la înviere. Nu că cineva de unul singur ar merita învierea. Nu, ci în mila lui Dumnezeu şi prin îngriirea jertfei de răscumpărare a Fiului Său, El îi judecă pe aceştia ca meritând.

MODELUL NOSTRU DE VIAŢĂ

7. Acum, care este lucrul care îl va aduce pe fiecare dintre noi în acea poziţie fericită? Pentru că am avut credinţă în Iehova Dumnezeu şi în sângele Fiului Său Isus Cristos, şi pentru că ne-am dedicat Lui, noi trebuie să alcătuim un model de viaţă potrivit, construit pe această temelie. Haideţi să luăm în considerare care sunt factorii care ne alcătuiesc personalitatea sau indivizii ce suntem, modelul de viaţă pe care îl arătăm. Acesta este modelat de patru lucruri: (1) Trăsăturile moştenite pe care le avem. Prin combinaţiile aproape nelimitate ale mecanismului genetic, la momentul concepţiei, copilul moşteneşte anumite calităţi mentale, trăsături, înclinaţii şi talente, care, de obicei, reflectă într-un mod sesizabil unele dintre calităţile părinţilor. Din această cauză, la naştere, copilul are într-o anumită măsură un model de viaţă. Creierul său are anumite „circuite" deja slab formate, pe lângă trăsăturile naturale instinctive de supravieţuire precum ar fi instinctul de a suge laptele mamei. Dumnezeu, ştiind aceste combinaţii formate într-un copil, ar putea spune la acest moment care vor fi înclinaţiile lui şi cât de puternic se vor împotrivi sau adapta mediului de mai târziu. (2) Mediul, care include experienţele suferite în timpul vieţii. (3) Propria noastră voinţă sau alegere ca un agent moral liber. (4) Influenţa spiritului sfânt al lui Dumnezeu, al Cuvântului şi al organizaţiei Sale.

8. Din toate acestea, noi putem vedea că o persoană poate avea anumite înclinaţii de la naştere. Mediul de la început şi instruirea din partea părinţilor le pot accentua

Cuprins

sau inhiba. De aici rezultă importanţa vitală a instruirii şi disciplinei potrivite, a mediului potrivit pentru copil. Apoi va veni timpul când acesta îşi va exercita propria voinţa în alegerea unei căi de acţiune cu practici bune sau rele. Poate urma el o cale de acţiune bună prin propria lui putere? Nu, căci el este un urmaş imperfect al păcătosului Adam şi i se aplică regula: „Înclinaţia inimii omului este rea din tinereţea lui". (Gen. 8:21, *NW*) Iar mediul acestei lumi vechi cu nelegiuirea şi propaganda ei îl asupreşte din toate părţile. Aşa că el trebuie să se întoarcă spre Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, pentru îndrumare. Trebuie ca spiritul sfânt al lui Dumnezeu sau forţa activă să îl ghideze. Acesta a inspirat Biblia. El mai are nevoie şi de ajutorul organizaţiei lui Dumnezeu şi el trebuie să umble în armonie cu aceasta pentru a continua aşa cum indică Biblia. Dacă face aceste lucruri, el va reacţiona aşa cum trebuie faţă de mediul său şi va urma calea de acţiune potrivită, pe măsură ce apar înaintea lui chestiuni. El va putea să îşi dezvolte orice calităţi sau talente pe care le are, pentru a le folosi în slujirea lui Dumnezeu. Va putea să depăşească pornirile greşite. Mintea lui se va transforma de la conformarea faţă de lume la conformarea faţă de căile noii lumi. (Rom. 12:2)

9. Care va fi rezultatul? El va fi o nouă personalitate, creată conform voinţei lui Dumnezeu. (Efes. 4:24) El va arăta un model de viaţă în armonie cu voinţa şi Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrurile pe care le va face vor coincide cu cele scrise în Biblie. Aşa cum un inspector dintr-o fabrică verifică produsele finite cu modelul original şi le respinge pe cele care nu se potrivesc, aşa şi Dumnezeu, prin observarea modelului de viaţă pe care îl arătăm, verifică să vadă dacă am urmat modelul Său drept. Pe acest lucru se bazează speranţa noastră individuală a unei învierii, în calitate de creştini dedicaţi. Cuvântul lui Dumnezeu foloseşte ca ilustraţie un olar care alege sau respinge vase de lut în funcţie de faptul dacă acestea se conformează sau nu modelului său dorit. (Rom. 9:19-24)

„DEZVOLTAREA DE CARACTER" ESTE FALSĂ

10. Aceasta nu este „dezvoltare de caracter". În aşa-numita „dezvoltare de caracter" o persoană se bazează pe ipocrizie în construirea unei personalităţi „plăcute" care îl va face să fie demn de viaţă. Nu, creştinii privesc către dreptatea lui Dumnezeu şi se bazează pe spiritul Său, în timp ce încearcă să imite exemplul lui Isus, adică păstrarea integrităţii. Chiar şi atunci nu există vreun merit în ei înşişi. Ei sunt încă imperfecţi, dar prin credinţă şi ascultare ei speră să primească mila lui Dumnezeu. Ei încearcă să mărească bunătatea nemeritată şi dreptatea lui Dumnezeu şi nu pe a lor. În această chestiune au eşuat evreii: „Fiindcă n-au cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, ci au căutat să şi-o stabilească pe-a lor şi astfel nu s-au supus dreptăţii lui Dumnezeu". (Rom. 10:3, *NW*)

11. Conform ilustraţiei cu olarul, cei care sunt răi în mod deliberat şi cei care mor sub condamnarea familiei sau a comunităţii vor fi respinşi. Aceştia sunt „uitaţi" de către Dumnezeu, sunt înlăturaţi din memoria Lui. (Prov. 10:7; 11:7; Obadia 16). Cei de care Dumnezeu Îşi aminteşte pe aceia Îi consideră vii; pe cei care sunt răi El îi uită ca fiind morţi pentru totdeauna. (Luca 20:38; Rom. 4:17; Isa. 26:14). Toate acestea arată, în paranteză fie spus, că nu există un „suflet imaterial"

Cuprins

separat şi nici nu există stare conştientă intermediară a celor morţi. Nu, există numai înregistrarea pe care o are Dumnezeu, care dacă este nedemnă este înlăturată, uitată, ca şi cum nu ar fi fost niciodată.

NU O ÎNVIERE A TRUPULUI

12. Din moment ce nu există un „suflet imaterial" ce există separat de trup, învierea nu înseamnă 'alăturarea din nou a sufletului şi a trupului'. Cu toate acestea, spiritual sau pământesc, individul trebuie să aibă un corp sau un organism, căci toate persoanele, cereşti sau pământeşti, posedă trupuri. Biblia spune: „Dacă există un trup fizic, atunci există şi unul spiritual." Dar oare este readunat acest trup? Sau este doar o replică a fostului trup, construit exact aşa cum era când persoana a murit? Nu. Scripturile răspund: „Dar cineva va spune: 'Cum vor fi sculaţi morţii? Şi cu ce fel de corp vor veni?' Om iraţional! Ce semeni tu nu prinde viaţă dacă nu moare mai întâi, iar ceea ce semeni nu este corpul care se va naşte, ci un simplu grăunte, fie de grâu, fie de vreo altă plantă. Dar Dumnezeu îi dă un corp aşa cum a vrut el, iar fiecărei seminţe îi dă propriul ei corp." (1 Cor. 15:44, 35-38, *NW*)

13. Aşa cum spune Pavel, nu tuturor celor care sunt înviaţi li se dau acelaşi trup. El ilustrează că acum sunt trupuri diferite - trupuri spirituale ce aparţin îngerilor din cer, şi trupuri de carne ce aparţin celor de pe pământ: „Sunt corpuri cereşti şi corpuri pământeşti, dar una este gloria corpurilor cereşti, şi alta a corpurilor pământeşti." (1 Cor. 15:40, *NW*) Apoi el arată că cei comoştenitori cu Cristos, cei ce primesc o înviere cerească, primesc trupuri de o calitate superioară faţă de cea a celor de carne. El explică: „Aşa este şi învierea morţilor. Este semănat în putrezire, este sculat din morţi în neputrezire. Este semănat în dezonoare, este sculat din morţi în glorie. … Este semănat corp fizic, este sculat din morţi corp spiritual. Dacă este un corp fizic, este şi unul spiritual. Chiar aşa este scris: 'Primul om Adam a devenit un suflet viu'. Ultimul Adam a devenit un spirit dătător de viaţă … Aşa cum este cel făcut din ţărână, aşa sunt şi cei făcuţi din ţărână; şi aşa cum este cel ceresc, aşa sunt şi cei cereşti. Şi aşa cum am purtat chipul celui făcut din ţărână, aşa vom purta şi chipul celui ceresc. Totuşi, fraţilor, vă spun: Carnea şi sângele nu pot să moştenească împărăţia lui Dumnezeu, nici putrezirea să moştenească neputrezirea." (1 Cor. 15 :42-50, *NW*)

14. Cei 144 000 de membri ai „miresei" renunţă la viaţa pământească în moarte şi sunt înviaţi perfecţi, divini, nemuritori şi feriţi de putrezire. (1 Pet. 1:4; 2 Pet. 1:4). Trupurile lor sunt glorioase, strălucitoare, pline de splendoare, de fapt, atât de strălucitoare încât niciun om nu le-ar putea privi şi apoi trăi. Fiind mai presus decât îngerii, aceştia se află deasupra oricărei puteri sau influenţe pe care le-ar putea exercita chiar îngerii pentru a-i răni sau împiedica. Ei depind numai de Atotputernicul Iehova Însuşi. El se află întotdeauna deasupra lor, ca Dumnezeul lor.

15. Ce trup le dă Iehova celor pe care binevoieşte a-i ridica la o înviere pământească? Nu ar putea fi exact acelaşi trup, alcătuit din aceeaşi atomi. Dacă un om moare şi este îngropat, prin descompunere trupul său este transformat în

Cuprins

chimicalele organice care sunt absorbite de către, să spunem, un măr. Oamenii mănâncă fructele acelui măr. Elementele, atomii acelei persoane originale sunt acum în multe persoane. Este evident că la înviere aceeaşi atomi nu pot fi în persoana originală şi în toţi ceilalţi în acelaşi timp. Nici un trup nu poate fi construit pentru a fi exact replica trupului de la momentul morţii. Dacă o persoană a avut trupul mutilat înainte de moarte, se va întoarce el în aceeaşi formă? Nu. Să spunem că o persoană moare prin golirea trupului de sânge. Se va întoarce acea persona fără sânge? Veţi răspunde, Nu, căci nu poate trăi fără sânge, despre care Biblia spune că este viaţa (sau sufletul) persoanei. (Gen. 9:4) Prin acelaşi raţionament, dacă persoana a murit cu inima străpunsă atunci nu poate fi înviată în acea condiţie.

16. În timpul vieţii, cea mai mare parte a corpului omenesc se schimbă în decursul unei perioade de ani, ţesuturile uzate fiind înlocuite, chiar dacă înfăţişarea generală şi caracteristicile persoanei rămân. Aşa că de ce s-ar întoarce cineva prin înviere cu acelaşi trup sau cu un trup marcat de mutilări desfigurante? Prin puterea minunată ce i-a fost oferită de către Iehova**,** Cristos poate construi pentru cei înviaţi trupuri sănătoase. Trupul lui Lazăr era într-o stare de descompunere. Atunci când Isus l-a ridicat, minunea a înlocuit şi a reconstruit ţesuturile degradate. El s-a ridicat ca un om sănătos. Aşa se întâmplă şi la înviere. (Ioan 11:38-44)

17. Prin urmare, Iehova le va oferi trupuri potrivite. Sunt acestea trupuri de carne perfecte? Nu. Acestea sunt trupuri sănătoase şi bune, dar nu vor fi perfecte până când nu vor primi pregătirea şi instrucţiunile din partea lui Cristos, în timpul domniei sale de o mie de ani şi până nu vor învăţa să trăiască bine, şi până când minţile şi trupurile lor nu vor fi sincronizate perfect cu Dumnezeu, nu numai în voinţă, ci şi în fiecare gând şi mişcare. Aşa că, prin continuarea pe calea ascultării, lor li se vor aplica puterile tămăduitoare ale răscumpărării lui Cristos, făcând să dispară procesul morţii până ce orice urmă de imperfecţiune va dispărea, iar ei vor sta, cu o forţă de viaţă strălucitoare, întăritoare ce va umple fiecare celulă sau ţesut al trupurilor lor.

18. Gândiţi-vă o clipă la manifestarea minunată şi miraculoasă de putere şi înţelepciune pe care Iehova o arată la înviere. El nu doar combină anumite calităţi pentru a da naştere unei personalităţii, ci reproduce cu exactitate fiecare din milioanele de trăsături şi caracteristici ale individului, nu numai cele moştenite, ci şi cele ce au rezultat în urma nenumăratelor influenţe dobândite de acesta în timpul vieţii - lucrurile pe care le-a citit, pe care le-a studiat, pe care le-a făcut, pe care le-a văzut şi pe care le-a experimentat - personalitatea complexă ce rezultă într-o viaţă. Iehova reconstruieşte toate acestea cu o acurateţe fără greşeală, în cel mai mic detaliu, într-un trup potrivit pentru locul în care Dumnezeu are ca scop să trăiască omul. O exemplificare este cazul lui Isus, aşa cum s-a observat în articolul anterior, „Miracolul Învierii”. (¶ 13)

Cuprins

UN FALS PSEUDOŞTIINŢIFIC

19. Un argument naiv a fost prezentat recent într-o revistă faimoasă, şi anume că ştiinţa a descoperit secretul învierii. În următoarele este prezentată speranţa oferită:

„Pentru a-l duplica pe individ sub chipul său original tot ceea ce cineva ar avea nevoie este o singură celulă de ţesut, o bucăţică microscopică ce a fost luată dintr-o rană uşoară care abia a început să se vindece. Această sămânţă de fenix ar fi plantată într-un pat fenix, sau într-o grădină fenix, în care 'solul' ar fi fertilizat cu chimicalele potrivite şi aprovizionat de altfel cu instrumentele necesare maestrului sculptor [puterea reconstructivă a ţesutului] pentru a modela fiinţe vii din lutul elementar al ţesutului regenerator."

„Primul pas esenţial pentru nemurirea fizică s-a dovedit a fi un lucru foarte simplu. Este nevoie doar de o mică rană superficială, nu foarte adâncă, pentru a se stimula procesul de vindecare. De îndată ce un ţesut cicatrizant începe să se formeze, o mică parte din acesta este înlăturată pentru păstrare, fie prin recoltarea ţesutului, fie prin îngheţare. Această mică parte reprezintă sămânţa fenix din care poate fi creată în viitor o copie exactă a individului din care a venit."

„Aceste seminţe pot fi păstrare o perioadă nedeterminată într-o stare de conservare perfectă, scânteia vieţii într-o stare de animaţie suspendată, dar întotdeauna pregătită să ia naştere.

„De fapt, în loc să recreăm un singur Einstein sau un singur Churchill, putem da naştere la câţiva din ei, sub forma gemenilor identici." (*Look*, 24 martie 1953). Cu modestie, scriitorul adaugă: „Care sunt condiţiile potrivite [pentru creşterea unui asemenea trup]? Încă nu ştim şi suntem departe de a afla." Da, deşi este susţinută ca fiind ştiinţă, aceasta este numai o teorie fără vreo dovadă reală care să o sprijine.

20. Cercetările biologice adevărate au demonstrat că în primele stadii embrionare toate celule embrionului sunt la fel. Dar puţin mai târziu, forţe genetice pe care oamenii nu le înţeleg fac ca aceste celule să se specializeze, astfel încât unele vor construi numai muşchi, unele numai părţile sensibile la lumină ale ochiului, unele numai piele, etc. Un om de ştiinţă explică: „În embriologie noi vedem celule tinere libere ce au un potenţial extraordinar să devină legate de un model prin care sunt forţate în forme foarte specializate şi în funcţiile muşchilor întinşi sau ale celulelor sensibile la lumină sau ale celulelor care produc acidul clorhidric din stomac." Oricare dintre acestea, dacă este crescută separat, nu va da naştere unui trup nou. Acelaşi om de ştiinţă mai spune: „Tânăra fiinţă umană, de exemplu, posedă un ghid detaliat al dezvoltării sale viitoare până la sfârşitul primei luni." (*Scientific American*, februarie 1950). Şi chiar dacă este adevărat că sângele împreună cu ţesuturile vindecă rănile, cine a văzut ca trupului uman să îi crească un braţ sau un picior nou după amputare? Sau un rinichi, sau un ficat, sau un ochi nou?

21. Dacă cititorii articolului menţionat mai sus din publicaţia *Look* caută adevărul, atunci ar trebui să compare „speranţa" acesteia cu speranţa învierii din Biblie. Conform articolului, cel „recrescut" ar poseda numai caracteristicile oferite

Cuprins

de genele sale originale. Toată experienţa sa de viaţă şi memoria ar fi pierdute. El nu s-ar identifica pe sine că a mai trăit înainte, ci ar fi asemenea unui copil nou născut. Ar trebui să îmbătrânească şi să moară de nenumărate ori numai ca să înceapă din nou de la zero. Un accident sau neglijenţa din partea celorlalţi care au grijă de această „grădină fenix" ar putea împiedica „renaşterea" lui. Şi, de asemenea, nu există nicio speranţă pentru cei care au murit deja. Într-adevăr un josnic, nedorit şi total inadecvat fals de a înlocui promisiunile adevărate ale lui Dumnezeu!

22. Miracolul extraordinar al învierii aparţine lui Iehova exclusiv! Numai El are această putere şi i-a încredinţat-o Fiului Său: „Căci aşa cum Tatăl are în Sine darul vieţii, tot aşa a dat ca şi Fiul să aibă în Sine darul vieţii." (Ioan 5:26, *NW*) Oamenii pot resuscita persoane prin respiraţie artificială sau prin medicamente, sau cu ajutorul electricităţii, după ce inima şi respiraţia s-au oprit. Dar se ştie că după ce celule se deteriorează, în special celulele creierului, care numai în câteva minute de lipsă de oxigen se degenerează fără posibilitatea de a se repara, persoana moare. Acesta nu mai poate fi ajutat de oameni. Numai prin puterea de înviere a lui Dumnezeu el poate reveni la viaţă. Dumnezeu nu va face acest lucru printr-un proces încet de creştere, ci instantaneu, căci puterea Sa este nelimitată. Isus, atunci când era pe pământ, nu a făcut ca mâinile uscate şi ochii orbi să îşi revină încet, ci le-a refăcut instantaneu, în mod miraculos. (Marcu 3:1-5; 10:51, 52)

SPERANŢA ÎNVIERII ESTE UN IMBOLD PENTRU SLUJIREA LUI DUMNEZEU

23. Astfel, creştinul are o speranţă de neîntrecut, mai presus de ceea ce omul a visat vreodată. Din această cauză Pavel spune: „Să purtăm ca un coif speranţa salvării." (1 Tes. 5:8, *NW*) Una dintre trăsăturile puternice ale acestei speranţe este învierea. Ea ne împiedică să avem „capetele" sparte de către atacurile duşmanilor care altfel ne-ar strica integritatea faţă de Dumnezeu. Nici măcar suflarea morţii nu poate face aşa ceva, căci noi ştim că dacă aparţinem celor 144 000 cereşti vom fi înviaţi la glorie nemuritoare „într-o clipeală de ochi." (1 Cor. 15:52). Dacă suntem din celelalte oi va fi ca şi cum ne-am duce la culcare şi ne-am trezi într-o secundă. Nu va fi o aşteptare lungă, nenorocită, căci moartea reprezintă absenţa totală a vieţii şi a conştiinţei - nimic. La trezirea în noua lume, primul gând al unei persoane va fi probabil completarea ultimului gând, cel cu care a murit. Enoh, cel care se va trezi cu viziunea noii lumi încă în minte, este un exemplu. (Evrei 11:5). În timp ce toţi martorii lui Iehova doresc să trăiască şi să propovăduiască atâta timp cât va dori Iehova, aceştia nu se tem de moarte.

24. La moartea celor iubiţi ai lor creştinii nu sunt asemenea altor oameni. Ei nu plâng prea mult. Chiar dacă recunosc moartea ca fiind un duşman, ei nu trec peste iubirea şi afecţiunea naturale şi nu permit ca tristeţea să le afecteze calea de păstrare a integrităţii în serviciul lui Iehova. Ci, mai degrabă, ei continuă cu mai

Cuprins

multă fermitate, ştiind că serviciul credincios le va asigura un loc în noua lume, aşa că îi vor putea vedea pe cei iubiţi din nou la înviere.

25. Ce iubitor şi atent este Dumnezeul pe care-L slujim! Promisiunea învierii ar trebui să ne impulsioneze la o activitate mai mare acum. Se apropie încet timpul şi va deveni o realitate nu numai pentru cei 144 000 înviaţi din anul 1918 înainte, ci şi pentru toţi cei care trăiesc pe pământ. Gândiţi-vă la bucuria pe care Cristos şi comoştenitorii Săi cereşti o vor avea în timp ce mâinile lor vor administra meritul jertfei de răscumpărare al lui Cristos, în timpul marelui sabat al Împărăţiei lui Cristos, acela de a ridica milioane de morţi ai pământului din groapa morţii. (Luca 14:5; Ioan 5:26; 6:53). Gândiţi-vă la bucuria celorlalte oi ale lui Iehova în paradisul de pe pământ, când va veni notificarea din partea Acestuia în care va spune organizaţiei Lui să se pregătească pentru a-i primi pe morţii înviaţi. Atunci ei vor avea bucurie din abundenţă, în timp ce vor face aranjamente pentru hrana, cazarea, educarea şi instruirea mulţimilor înviate pentru a-şi ocupa locurile în societatea Noii Lumi. Ce mare adunare va fi atunci! Este minunat şi bucură inima să aştepţi timpul când Şeol-Hades, „mormântul" va fi distrus de înviere şi când, în final, societatea umană desăvârşită va sta înaintea lui Dumnezeu la sfârşitul celor o mie de ani, trecând testul, auzind aprobarea exprimată a lui Dumnezeu, justificându-i ca fiind demni de viaţă veşnică pe acest pământ înfrumuseţat. Miracolul învierii, multiplicat de un milion de ori, va duce la bun sfârşit, în mod minunat, scopurile lui Dumnezeu, în victoria asupra morţii, ce nu va mai avea nevoie de repetare în erele fără sfârşit ce vor veni.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Prin ce mijloace îi ţine lumea pe oameni pe calea nimicirii? (b) Cum ar putea evita oamenii teama de moarte?
2. Cum a întărit cunoştinţa despre înviere integritatea lui Isus?
3. Ce alte exemple arată necesitatea cunoştinţei şi a credinţei în înviere?
4. Arătaţi că învierea nu constă dintr-o reunire a trupului cu un „suflet imaterial".
5. Ce se înţelege prin Eclesiastul 12:7: „Spiritul se întoarce la Dumnezeu care l-a dat"?
6. Pe ce bază judecă Dumnezeu dacă cineva care este mort merită sau nu o înviere?
7. Ce factori ne modelează modelul de viaţă ca şi creştini dedicaţi?
8,9. (a) Schiţaţi calea de acţiune care asigură creştinului o înviere. (b) Care este rezultatul acestei căi de acţiune?
10. Este aceasta „dezvoltare de caracter"? Explicaţi.
11. (a) Ce se întâmplă cu cei răi în mod deliberat? (b) Ce arată aceasta referitor la faptul dacă există sau nu un „suflet imaterial" sau o stare intermediară a celor morţi?
12. Ce arată Pavel referitor la trupurile celor înviaţi?
13,14. Ce fel de trupuri primesc la înviere comoştenitorii lui Cristos?
15. (a) Arătaţi că nu este înviat acelaşi trup. (b) La învierea pământească va fi trupul un duplicat exact al celui posedat la moarte?

Cuprins

16. Ce fel de trup li se va da celor care vor primi o înviere pământească?
17. Vor primi trupuri perfecte, la înviere, cei înviaţi pe pământ?
18. De ce este învierea un miracol extraordinar?
19. Ce fals este propus de aşa-numita teorie „ştiinţifică”?
20. Descrieţi o lege a lui Dumnezeu, ce guvernează lucrurile fireşti, care face imposibil acest lucru.
21. Cum nu-şi atinge scopul „speranţa” oferită de o astfel de teorie, în ce priveşte speranţa învierii?
22. Pot oamenii să realizeze vreo înviere în vreo situaţie?
23. Cum ne oferă speranţa învierii o protecţie pentru integritate, indiferent că suntem membri ai celor unşi sau dintre alte oi?
24. Cum trebuie să considere creştinii moartea, având în vedere această speranţă?
25. De ce trebuie să ne impulsioneze acum speranţa învierii la o mai mare activitate?



Vor învia persoanele care s-au sinucis pentru a păstra onoarea numelui familiei, sau din alte motive, potrivit cu obiceiul din Japonia? De asemenea, vor fi înviaţi criminalii? – K. H., Japonia.

Naţiunea evreiască era în legământ cu Iehova Dumnezeu şi legea lor spunea: „Să nu acceptaţi răscumpărare pentru sufletul unui ucigaş care merită să moară, căci trebuie să fie omorât negreşit.” Nici nu se poate ca un creştin să comită crimă şi să trăiască: „Cine îşi urăşte fratele este un ucigaş şi voi ştiţi că niciun ucigaş nu rămâne în viaţă veşnică”. Întrucât sinuciderea înseamnă auto-omorâre, acelaşi punct de vedere poate fi luat şi în cazul unui ucigaş. Aşadar, dacă cineva care şi-a dedicat viaţa lui Iehova Dumnezeu îşi ia viaţa sănătos la minte, sau ucide în mod intenţionat o altă persoană, este îndoielnic ca Iehova să-şi aducă aminte de o astfel de persoană la înviere. – Num. 35:31; 1 Ioan 3:15, *NW*.

Cu toate acestea, în cazul unei persoane care nu a cunoscut legea lui Dumnezeu şi nu era un slujitor dedicat al lui Dumnezeu va fi diferit. Dacă el a murit prin sinucidere sau ca un ucigaş el a murit, cu siguranţă, vinovat de un păcat cumplit; dar există multe alte păcate cumplite, şi pentru ele este posibilă pocăinţa. La un moment dat Pavel a scris câtorva creştini că ei fuseseră cândva extrem de imorali şi depravaţi, dar fuseseră spălaţi datorită pocăinţei lor şi pentru că au abandonat acele păcate şi au acceptat aranjamentul lui Iehova prin Cristos. În altă parte Biblia vorbeşte despre ucigaşi care nu au vrut să se pocăiască, ceea ce sugerează că pocăinţa a fost posibilă pentru ei în anumite condiţii. (1 Cor. 6:9-11; Apoc. 9:21, *NW*). Păcatele sinuciderii şi al crimei nu sunt păcate împotriva spiritului sfânt, şi, dacă nu sunt, ar putea fi iertate. Păcatul este păcat, indiferent de

Cuprins

ce fel, şi o înviere pentru un sinucigaş sau pentru un criminal care nu a fost la adevăr va depinde mai mult de cât de mult a fost el afundat în păgânism sau demonism, de capacitatea lui de a se pocăi şi de a fi recuperat din adâncimile păgânismului, decât de păcatul sau păcatele comise anterior. Iehova Dumnezeu şi Cristos Isus sunt Aceia care vor judeca această capacitate de a se pocăi şi această abilitate de a-şi reveni şi care vor decide dacă să învie pe anumiţi indivizi sau nu. Lăsăm această problemă în mâinile Lor capabile, drepte şi îndurătoare.

Unii gândesc că este greşit să vânezi şi să pescuieşti, în timp ce alţii nu văd nici un rău în aceste preocupări. Unii care cred că vânătoarea este permisă susţin însă că din animalul vânat trebuie să se scurgă tot sângele imediat după ce este împuşcat pentru a evita încălcarea interdicţiei de a mânca sânge. Această scurgere de sânge nu se face în general. Care este punctul de vedere Scriptural cu privire la aceste lucruri? – A.A., Statele Unite.

Noi nu trebuie nici să condamnăm ceea ce Iehova aprobă, nici să aprobăm ceea ce Iehova condamnă. Biblia vorbeşte despre „animale fără raţiune, din fire născute să fie prinse şi omorâte". Unii susţin că aceasta se aplică doar după potopul lui Noe. Dar a fost adevărat în Eden, când „Iehova Dumnezeu a făcut veşminte lungi de piele pentru Adam şi pentru soţia lui şi pentru a-i îmbrăca". De asemenea, cu mult timp înainte de potop Abel a fost aprobat pentru că a adus o jertfă de animale, în timp ce Cain cel neaprobat nu s-a implicat în uciderea animalelor pentru jertfă, ci a oferit produse din pământ fără sânge. – 2 Pet. 2:12; Gen. 3:21; 4:3-5, *NW*.

După potop omului i s-a permis să ucidă animale din diverse motive. Legea Mozaică cerea sacrificarea a mai multor feluri de animale pentru jertfă, iar pieile animalelor erau folosite în mod corespunzător nu doar pentru haine, ci şi alte lucruri cum ar fi: încălţăminte, curele, recipiente, material pentru scris şi părţi şi accesorii pentru tabernacol. (Lev. 1:5, 10, 14; 13:59; Ezec. 16:10; Marcu 6:9; 2 Regi 1:8; Mat. 3:4; 9:17, *NW*; 2 Tim. 4:13; Ex. 26:14; Num. 4:6-14). Dacă un animal ucidea un om trebuia să moară: „Dacă un taur împunge un bărbat sau o femeie şi omul moare, taurul să fie omorât negreşit cu pietre". Dacă animalele distrugeau proprietatea sau culturile omului ele puteau fi prinse şi omorâte: „Prindeţi pentru noi vulpile, vulpile mici care strică viile, căci viile noastre sunt în floare!" – Ex. 21:28, *NW*; Cânt. Cânt. 2:15, *AT*.

Animalele mai pot fi folosite pentru hrană, cu excepţia sângelui. „Toate creaturile vii, care se mişcă, să vă servească drept hrană. Vi le dau pe toate, ca pe plantele verzi. Numai carnea cu sufletul ei — sângele ei — să n-o mâncaţi". În timpul călătoriei prin pustiu israeliţii care au vrut să mănânce animale potrivite pentru jertfă au trebuit să le sacrifice la tabernacol, astfel încât preotul să poată stropi sângele pe altarul lui Iehova. După ce s-au aşezat în Ţara Promisă şi dacă ar fi fost prea greu să aducă animale potrivite pentru jertfă la templul din Ierusalim, ei puteau să sacrifice animalele acasă, să verse sângele pe pământ şi să-l acopere cu ţărână. Tot în felul acesta trebuia făcut cu sângele unui animal sălbatic vânat, cum

Cuprins

ar fi gazela şi cerbul. (Gen. 9:3, 4; Lev. 17:3-6; Deut. 12:15, 16, 20-24, *NW*). Vânătoarea pentru hrană era permisă, însă vânătorul era avertizat să lase să se scurgă sângele animalului vânat: „Dacă vreunul dintre fiii lui Israel sau vreun locuitor străin care locuieşte pentru un timp printre voi merge la vânătoare şi prinde un animal sălbatic sau o pasăre ce se poate mânca, să-i verse sângele şi să-l acopere cu ţărână. Căci sufletul oricărei cărni este sângele său prin sufletul din el. De aceea le-am spus fiilor lui Israel: 'Să nu mâncaţi sângele niciunei cărni, deoarece sufletul oricărei cărni este sângele său. Oricine îl mănâncă trebuie să fie nimicit'". – Lev. 17:13, 14, *NW*.

Dacă vânătorul nu lăsa ca sângele animalului vânat să se scurgă în mod corespunzător era omorât sau „nimicit". A mânca vânat din care nu s-a scurs sângele era interzis nu doar izraeliţilor sub Lege, ci este interzis şi pentru creştini: „Să vă abţineţi de la lucrurile jertfite idolilor, de la sânge, de la animale strangulate (din care nu s-a scurs sângele) şi de la curvie". (Faptele 15:29; 21:25, *NW*). Imediat după instrucţiunea dată vânătorilor de a lăsa să se scurgă sângele vânatului lor şi că faptul de a mânca sânge va însemna moartea lor, citim: „Şi orice suflet, care mănâncă dintr-un corp mort sau sfâşiat de o fiară, fie israelit din naştere, fie locuitor străin, să-şi spele hainele, să se spele în apă şi va fi necurat până seara. Apoi va fi curat. Dar, dacă nu le va spăla şi nu-şi va spăla corpul, atunci va răspunde pentru nelegiuirea lui". (Lev. 17:15, 16, *NW*). Un trup care murea de la sine, sau care era rănit de alt animal nu i se scurgea sângele în mod potrivit, şi prin urmare, nu trebuia mâncat. Pedeapsa pentru încălcarea deliberată a poruncii de a nu mânca sânge este moartea, dar în ultimul caz menţionat vina putea fi ştearsă printr-o ceremonie de purificare, ceea ce arată că porunca a fost încălcată inocent, fără ştiinţă, aşa cum s-ar putea întâmpla când cineva cumpără carne sau face schimb cu carnea, sau când mănâncă în calitate de oaspete la altcineva. Acum, ca în vremea Israelului, cel care încalcă porunca privitoare la sânge în mod accidental, fără a ştii, nefăcând acest lucru în mod deliberat, poate să obţină iertare prin pocăinţă şi prin evitarea repetării acestui păcat.

Dacă ne bazăm poziţa pe Biblie, vom avea o viziune echilibrată, şi nu ne vom opune în mod fanatic uciderii animalelor, şi nici nu le vom vâna, în mod sălbatic, pentru sport. Isus a mâncat carne, atât peşte, cât şi miel. El a condus o operaţiune de pescuit de succes folosind o plasă, şi a dat, de asemenea, instrucţiuni ca peştele să fie prins cu un cârlig. (Luca 24:42, 43; Ex. 12:3, 8; Mat. 26:17-21; Luca 5:4-6; Mat. 17:27). Evident peştii nu necesitau o atenţie specială pentru a li se scurge sângele, din moment ce nu este nici o instrucţiune cu privire la ei; dar cerinţele referitoare la animalele şi păsările vânate sunt specifice şi trebuie să fie respectate de vânătorii teocratici, care caută să-şi diversifice dieta de carne cu vânat sălbatic. Rănile provocate de glonţ în prezent, ca şi rănile provocate de săgeată sau rănile provocate de colţii şi ghearele animalelor de pradă, în timpul aplicării legii Mozaice, rareori produc scurgerea adecvată a sângelui. Prin urmare, vânătorul trebuie să provoace scurgerea completă a sângelui folosindu-şi cuţitul, indiferent că strică un trofeu sau nu.

Cuprins



Cuprins

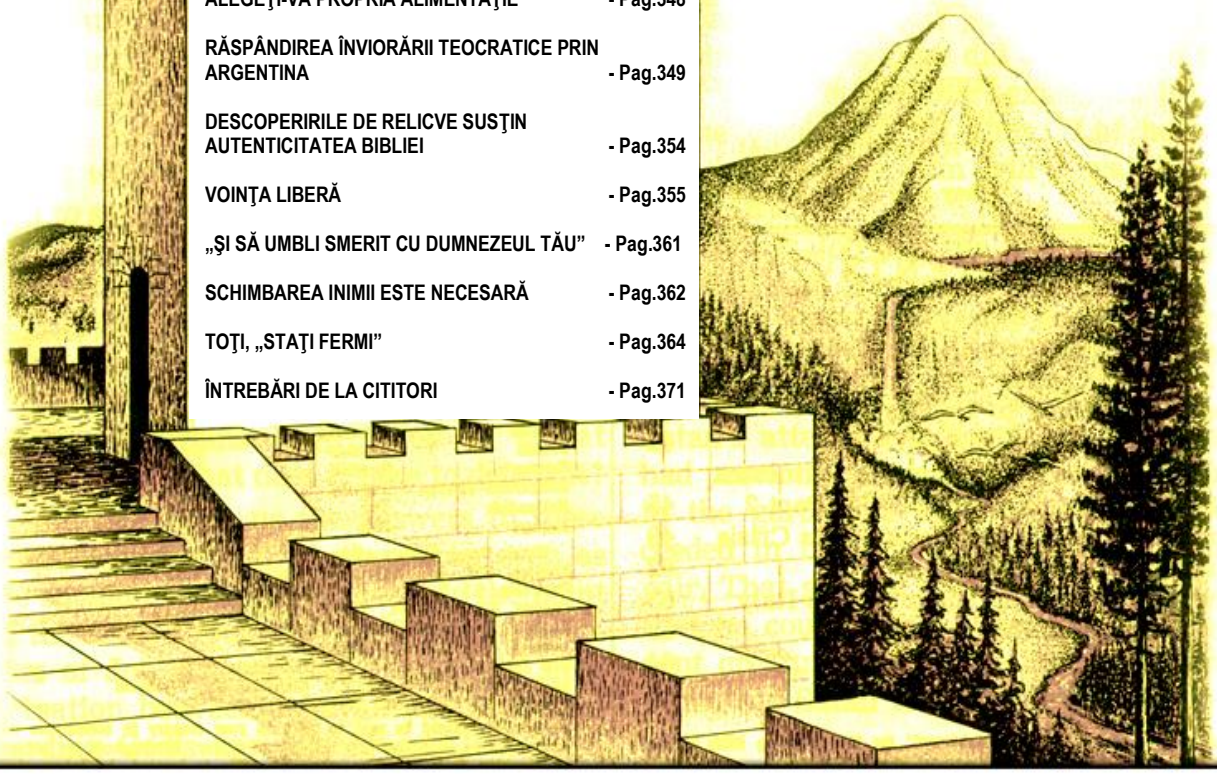
TURNUL de VEGHERE

15 MAI 1954 Nr. 10

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PĂSTRAREA SFINŢENIEI	- Pag.341
ALEGEŢI-VĂ PROPRIA ALIMENTAŢIE	- Pag.348
RĂSPÂNDIREA ÎNVIORĂRII TEOCRATICE PRIN ARGENTINA	- Pag.349
DESCOPERIRILE DE RELICVE SUSŢIN AUTENTICITATEA BIBLIEI	- Pag.354
VOINŢA LIBERĂ	- Pag.355
„ŞI SĂ UMBLI SMERIT CU DUMNEZEUL TĂU”	- Pag.361
SCHIMBAREA INIMII ESTE NECESARĂ	- Pag.362
TOŢI, „STAŢI FERMI”	- Pag.364
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.371



“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

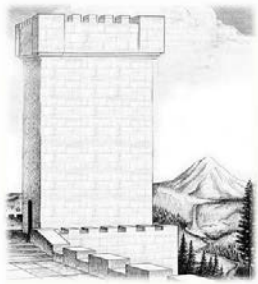
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheaţi în aceste timpuri periculoase‘ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Mai 1954 **Nr 10**

PĂSTRAREA SFINŢENIEI

„Căci iată care este voinţa lui Dumnezeu: sfinţirea voastră,... ca fiecare dintre voi să ştie cum să-şi stăpânească vasul în sfinţenie şi onoare” – 1 Tes. 4:3,4, NW

Cuvântul lui Iehova vine la noi în cartea pe care o numim Biblie, alcătuită din mai multe cărţi mai mici, toate inspirate de marele Autor, care a folosit ca scriitori oameni credincioşi pentru a ne dezvălui gândurile Sale despre lucrurile pe care le abordează Biblia. Acel Cuvânt al lui Dumnezeu este pus la încercare şi este curat. (Prov. 30:5). De-a lungul secolelor a fost păstrat pentru a rămâne strălucitor şi curat, acum în mijlocul unui sistem învechit şi corupt. Măreţul Său izvor fiind complet, drept şi sfânt, acest Cuvânt este suficient şi nu este supus nici unei adăugiri sau reduceri. (Deut. 4:2; Apoc. 22:18, 19). Nu există îndoială asupra lui, persoanele care iubesc dreptatea, şi tot ceea ce implică aceasta, trebuie să se îndrepte spre acest sfânt Cuvânt al lui Dumnezeu, deoarece numai în el stă îndrumarea în dreptate. Atât de curat, sfânt şi nepreţuit este el, şi atât de frumoase sunt părţile sale, încât cuvântul potrivit este comparat cu merele de aur într-un coş de argint. „Un cuvânt potrivit este ca merele de aur într-un suport de argint.” „Ca merele de aur într-un cadru sculptat de argint este un cuvânt care este spus bine”. „Fruct de aur în coş de argint este un cuvânt spus cu o ocazie potrivită. – Prov. 25:11, *AV*; *AT*; *Ro*.

[2] Chiar dacă o podoabă preţioasă sau un vas pot fi din aur sau argint pur, dacă este apucat de mâini necurate sau neglijente ele pot fi folosite greşit, întoarse cu susul în jos şi golite de conţinutul lor preţios. Astfel au făcut oamenii nelegiuiţi în folosirea greşită a cuvântului adevărului lui Dumnezeu. În conţinutul esenţial şi frumos al Bibliei este adevărul despre sfinţenie şi, totuşi, ce înţelegere şi apreciere a sfinţeniei o au azi oamenii aşa-numitei lumi ~~–e~~reştine”. Ei cunosc ipocrizia în întregul ei înţeles odios. Făţărnicia, ipocrizia, răspândesc o spoială ieftină peste întreaga structură a lumii vechi, într-o zadarnică încercare de a ascunde corupţia de sub fiecare parte a întregului sistem vechi. Datorită efortului lor neîncetat de a-şi justifica ticăloasa cale de acţiune printr-o aplicare greşită a scriturilor, conducătorii gândirii publice, şi mai ales învăţătorii religioşi din toată creştinătatea, au răpit oamenilor aprecierea adevăratei sfinţenii, aşa cum este ea prezentată în cuvântul lui Dumnezeu. Catolici, protestanţi, evrei şi alţi slujitori ai religiei în general hrănesc masele în slăbiciunea lor, şi ei înşişi merg mână în mână cu practici care îl

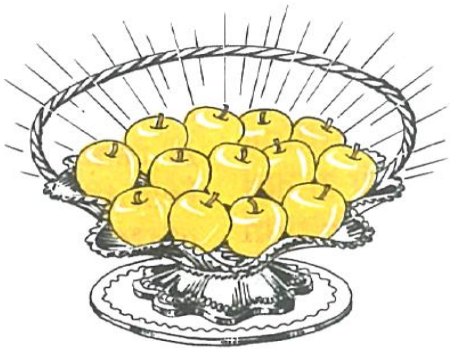
Cuprins

dezonorează pe Dumnezeu, rezultând în abaterea de la sensul valorilor omenirii până la aşa un nivel încât persoana care regretă sincer lucrurile ce sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu, este cu adevărat o excepţie. (Ezec. 9:4). Şi totuşi sunt multe excepţii, oameni cu inimi sincere care iubesc dreptatea. Aceştia pot ştii cu siguranţă că în ciuda făţărniciei practicată în numele lui Dumnezeu, adevărata sfinţenie, acum ca întotdeauna, este calea cea înţeleaptă pe care creştinii trebuie să o urmeze. Să privească sfinţenia marelui Autor, sfinţenia cuvântului Său al adevărului şi sacralitatea doctrinelor lui fără pată.

[3] A fost probabil în jurul anului 49 sau 50 A.D când apostolul Pavel, în cel de-al doilea tur de predicare, a înfiinţat adunarea creştină la Tesalonic. Acei creştini, încă de la început, au avut de suferit persecuţii religioase severe din cauza credinţei lor. Răbdarea lor a fost o bucurie pentru fratele lor mai mare, Pavel, şi scriindu-le el i-a lăudat pentru credinţa lor şi i-a încurajat să îşi menţină sfinţenia, menţinându-se pe calea dreptăţii pe care porniseră. A fost bine că Pavel le-a scris aşa cum a făcut în Prima Epistolă către Tesaloniceni, şi dacă astăzi creştinii le-ar permite, aceleaşi cuvinte ale lui Pavel îi pot ajuta pe aceia care îl iubesc pe Iehova Dumnezeu să-şi păstreze sfinţenia.

[4] Sfinţenia adunării creştine nu a pornit de la apostolul Pavel. Autorul şi Păstrătorul ei este Iehova Dumnezeu însuşi. Prin Fiul Său, Isus Cristos, această relaţie cu Dumnezeu s-a deschis şi a fost posibilă, şi însuşi Isus s-a referit la sfinţenie. Pavel arată că sfinţenia era dorinţa lui Iehova pentru membrii corpului lui Cristos, adunarea creştină unsă din care creştinii din Tesalonic făceau parte.

[5] În primul text citat mai sus, Pavel a subliniat: „iată care este voinţa lui Dumnezeu: sfinţirea voastră.” (1 Tes.4:3 *NW*). Arătând mai departe că sfinţirea este voinţa lui Iehova pentru creştini, Pavel s-a exprimat asemănător în capitolul 10 din Evrei, discutând slujba lui Cristos Isus şi lucrarea sa preoţească în interesul trupului său, adunarea sa spirituală. Pavel aplică la Isus profeţia din Psalmul 40:8, care spune: „Îmi face plăcere să fac voinţa Ta, o Dumnezeul Meu; da, legea Ta este în inima mea.” (*AS*) Pavel ne arată în acest mod: „De aceea, când vine în lume, el zice: … Iată! Am venit (în sulul cărţii este scris despre mine) să fac voinţa ta, o, Dumnezeule! Datorită acestei ‗voinţe‘, noi am fost sfinţiţi prin ofranda corpului lui Isus Cristos, o dată pentru totdeauna.” Pe cât de sigur este că Isus a făcut voinţa lui Iehova Dumnezeu, pe atât de sigură voinţa lui Iehova este sfinţirea creştinilor, orice s-ar înţelege prin aceasta.



[6] Când vorbim de păstrarea sfinţeniei, înţelegem că aceasta nu este automat păstrată, ci trebuie în continuu căutată. Şi aşa şi este. Ce încurajare în această privinţă trebuie să fi fost pentru creştinii din Tesalonic să primească Scrisoarea lui Pavel! Hotărârea de a continua pe calea ce au pornit, credincioşi Dumnezeului lor, trebuie să fi crescut în ei când au citit: „În sfârşit, fraţilor, vă rugăm şi vă îndemnăm prin Domnul Isus, aşa cum aţi

Cuprins

primit instrucţiuni de la noi despre felul în care trebuie să umblaţi şi să-i plăceţi lui Dumnezeu — aşa cum, de fapt, şi umblaţi —, să continuaţi să faceţi lucrul acesta într-o măsură şi mai mare… Căci iată care este voinţa lui Dumnezeu: sfinţirea voastră, ca să vă abţineţi de la curvie, ca fiecare dintre voi să ştie cum să-şi stăpânească vasul în sfinţenie şi onoare". (1 Tes. 4:1,4, *NW*). Pentru ca noi să păstrăm sfinţenia, trebuie, desigur, să ştim ce este ea, cum se primeşte şi cum poate fi menţinută.

CE ESTE SFINŢENIA ?

[7] Sfinţenia înseamnă să fii în armonie cu Iehova Dumnezeu, care nu se abate niciodată de la sfinţenia şi dreptatea sa, neschimbându-se vreodată. Dreptatea lui Iehova reprezintă îndreptăţirea completă ca ale lui creaturi să se devoteze Lui. De fapt, sfinţenia este precedată de dedicarea personală pentru împlinirea voinţei lui Dumnezeu şi pasul acesta făcut de către persoană, precum şi calea sa de acţiune ulterioară, consecventă cu acesta, este datorită închinării lui pentru Iehova Dumnezeu. Acest lucru desigur că subliniază contrastul extrem dintre moralitatea lui Iehova, în toate aspectele, şi imoralitatea civilizaţiei din zilele noastre, în toate aspectele. Această sfinţenie a lui Dumnezeu determină faptele Sale şi îndeamnă faptele drepte ale creaturilor Sale, în ascultare de El şi închinându-i-se; şi de aceea potrivite sunt cuvintele sale către Israel, deja aflat într-un legământ al legii cu el: „Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru: sfinţiţi-vă aşadar şi fiţi sfinţi; pentru că eu sunt sfânt; să nu vă pângăriţi. ... Pentru că eu sunt Iehova care v-am scos din ţara Egiptului ca să fiu Dumnezeul vostru: aşadar, voi să fiţi sfinţi pentru că eu sunt sfânt." – Lev. 11:44,45, *AS.*

[8] Această sfinţenie datorită sfinţeniei lui Iehova nu s-a terminat odată cu naţiunea Israel. Mai degrabă s-a extins în principiu la adunarea creştină a celor unşi care-l urmau pe Isus Cristos cu mai mare putere, astfel încât Apostolul Petru o practica şi o şi predica. Procedând astfel, Petru a arătat altor creştini necesitatea de a-şi păstra sfinţenia, spunând: „Încingeţi-vă, deci, mintea pentru activitate, rămâneţi complet lucizi! Puneţi-vă speranţa în bunătatea nemeritată care vă va fi adusă la revelarea lui Isus Cristos! Ca nişte copii ascultători, nu vă mai conformaţi dorinţelor pe care le aveaţi înainte în neştiinţa voastră, ci, în armonie cu Cel Sfânt care v-a chemat, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră, căci este scris: ‗Fiţi sfinţi, căci eu sunt sfânt!'"– 1 Pet. 1:13-16, *NW*.

[9] Israel ca naţiune nu a reuşit să-şi păstreze sfinţenia şi de aceea a pierdut aprobarea şi binecuvântarea lui Dumnezeu. Creştinii trebuie să primească avertisment. – 1 Cor. 10:6-11.

[10] Cuvântul „a sfinţi" înseamnă să devii sacru sau sfânt, a te pune deoparte pentru o îndatorire sfântă. Aceasta este o definiţie general recunoscută a cuvântului englezesc care vine din Latină şi are, de asemenea, semnificaţia de a elibera de păcat, curăţit de corupţie morală. Desigur, aceasta este o expresie forţată şi cuprinde multe în semnificaţia ei.

Cuprins

ESTE ADEVĂRAT? ESTE POSIBIL?

[11] Ce vom spune? Este sfinţenia pentru bărbaţii şi femeile creştine de pe pământ acum reală, sau este numai o expresie pe care organizaţiile religioase o includ în doctrinele şi învăţăturile lor care nu are nici o realitate şi nici o aplicaţie practică? Sfinţenia este adevărată, aşa după cum Iehova Dumnezeu este realitate şi este sfânt. Dacă noi credem în simpla afirmaţie a cuvântului lui Dumnezeu citat mai sus, ştim că sfinţenia lui Iehova este un fapt real, cu nimic imaginar referitor la el. Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, nu a prezentat greşit lucrurile când, în rugăciunea sa către Tatăl Său ceresc, puţin înainte de moarte, a spus: „Le-am dezvăluit numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume... Eu mă rog pentru ei; nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care mi i-ai dat,... Tată sfânt, veghează asupra lor datorită numelui tău pe care mi l-ai dat, pentru ca ei să fie una, aşa cum şi noi suntem una... Le-am dat cuvântul tău, dar lumea i-a urât, fiindcă ei nu fac parte din lume, aşa cum nici eu nu fac parte din lume… şi eu mă sfinţesc pentru ei, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr.” – Ioan 17:6-19, *NW*.

[12] Cât de meschină este spoiala religioasă falsă a sfinţeniei faţă de cuvintele sănătoase ale Stăpânului, spuse din adâncul inimii cuiva care înfrunta moartea pe stâlpul de tortură. La fel de sigur cum Isus a trăit şi a murit din pricina închinării la Iehova, la fel de sigură este realitatea sfinţeniei Sale despre care a vorbit aici şi despre sfinţenia asociaţilor săi sau a membrilor trupului său, la care s-a referit el.

[13] Ea era adevărată pentru Tesaloniceni, potrivit lui Pavel, pentru că el le-a spus: „Aşa cum, de fapt, şi umblaţi —, să continuaţi să faceţi lucrul acesta într-o măsură şi mai mare”. (1 Tes. 4:1, *NW*) Şi Petru, dăruindu-ne îndemnul său de mai sus la sfinţenie, nu ne-a înşelat referitor la realitatea sfinţeniei. Aşadar, concluzia aici este că sfinţenia este adevărată, nu pur şi simplu o frază goală, ci un mod creştin de viaţă, practic, voinţa lui Dumnezeu pentru poporul Său şi o realitate.

[14] Dar cineva, cu toată sinceritatea, ar putea avea părerea că: suntem creaturi slabe şi imperfecte şi păcătoşi datorită moştenirii, aşa încât chiar dacă sfinţenia este voinţa lui Dumnezeu pentru creştini şi chiar dacă este garantată ca fiind un lucru real în ochii săi, cum este posibil ca noi să fim sfinţiţi, devotaţi dreptăţii, sau puşi deoparte pentru un serviciu sacru? La acestea putem spune din scripturi că sfinţenia este posibil de atins.

[15] Nici unul nu cunoaşte slăbiciunile noastre omeneşti mai bine decât însuşi Iehova Dumnezeu. Isus Cristos a fost şi este foarte conştient de condiţia noastră, apreciindu-i raţiunea şi remediul chiar mai mult ca noi şi încă avem cuvintele sale de mai sus de asigurare. De asemenea, Apostolul Pavel a scris către altă adunare despre sfinţenie şi această adunare era alcătuită şi din evrei şi din ne-evrei, situaţi în ceea ce era probabil cel mai corupt oraş de pe pământ din acele zile: cetatea Romei păgâne, capitala Imperiului Roman păgân. Roma a fost descrisă ca fiind cloaca sau haznaua în care se scurgea toată corupţia din uriaşul imperiu roman. Desigur că vechiul sistem rău nu s-a îmbunătăţit din acele zile ale Romei. S-a înrăutăţit şi astăzi este mai corupt cu spoiala lui de fals creştinism; dar aşa cum îngrijirile lui Dumnezeu pentru închinătorii Săi au fost folositoare în zilele adunării timpurii din Roma, tot aşa ele sunt folositoare şi acum. De aceea, observaţi câtă

Cuprins

apreciere are apostolul Pavel pentru neputinţele fraţilor săi din Roma şi să ştiţi că Iehova are aceeaşi consideraţie ca şi cea arătată aici de către Pavel, prin Isus Cristos, pentru binele poporului Său acum:

[16] „Păcatul să nu mai domnească, deci, în corpurile voastre muritoare ca să ascultaţi de dorinţele lor. Şi să nu mai prezentaţi mădularele voastre păcatului ca arme ale nedreptăţii, ci prezentaţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu ca vii, din morţi cum eraţi, şi prezentaţi-i mădularele voastre lui Dumnezeu ca arme ale dreptăţii. Căci păcatul nu trebuie să stăpânească peste voi, deoarece nu sunteţi sub lege, ci sub bunătate nemeritată. Ce urmează deci? Să comitem păcat fiindcă nu suntem sub lege, ci sub bunătate nemeritată? Nicidecum! Nu ştiţi că, dacă vă prezentaţi cuiva ca sclavi ca să ascultaţi de el, sunteţi sclavii lui fiindcă ascultaţi de el, fie ai păcatului, pentru moarte, fie ai ascultării, pentru dreptate? Dar mulţumesc lui Dumnezeu că voi, care eraţi sclavi ai păcatului, aţi ascultat din inimă de modelul de învăţătură căruia i-aţi fost încredinţaţi de El. Da, întrucât aţi fost eliberaţi din păcat, aţi ajuns sclavi ai dreptăţii. Vă vorbesc prin cuvinte omeneşti, din cauza slăbiciunii cărnii voastre: aşa cum v-aţi prezentat mădularele ca sclave necurăţiei şi nelegiuirii pentru nelegiuire, tot aşa prezentaţi-vă acum mădularele ca sclave dreptăţii pentru sfinţenie. Fiindcă, atunci când eraţi sclavi ai păcatului, eraţi liberi în ce priveşte dreptatea.” – Rom. 6:12-20, *NW*.

[17] Pentru Romani ca şi pentru creştinii din Tesalonic, ca şi pentru creştinii unşi din anul 1954, sfinţenia înseamnă că ei şi-au schimbat vieţile şi că fiecare persoană s-a întors de la o cale de acţiune a fărădelegii către dreptate, în fata măreţului legiuitor, Iehova Dumnezeu. Această sfinţenie este în mod necesar ceva ce trebuie urmat şi menţinut. Nu se continuă automat cu o persoană, deoarece implică o schimbare în viaţa acelei persoane, schimbare pe care acea persoană o face după ce se dedică servirii Celui Prea Înalt şi în care trebuie să continue şi să se maturizeze. Această schimbare în viaţa unei persoane înseamnă îndeplinirea dedicării sale către Dumnezeul cel Drept şi deci cauzei sale drepte. Pe pământ, care cauză este dreaptă? O cauză naţională? O cauză politică? Care cauză este liberă de orice pată de corupţie? Ce chestiune merită devotamentul unor creaturi inteligente? Hotărârea corectă în chestiunea dumnezeirii, a supremaţiei, a închinării pure, a cauzei drepte şi a faptei sfinte este cauza lui Iehova Dumnezeu. Această problemă a supremaţiei lui Iehova îi mişcă pe ce cei ce se închină Lui să-i susţină Dumnezeirea, atrăgând atenţia la faptele referitoare la relaţia Sa cu creaturile Sale şi referitoare la Cuvântul Său revelat, Biblia.

[18] Găseşte oare Iehova un luptător pentru cauza sa printre religiile acestei lumi vechi? Numiţi unul! Nu există nici unul. O ilustrare a acestui fapt există în scrierile unui remarcabil purtător de cuvânt al protestantismului. În recenta sa carte, *Predicând într-o eră revoluţionară*, făcând referire la un scriitor anterior, care spune despre un tată şi fiul său la biserică, acest episcop repovesteşte: „Pastorul în vârstă a citit din Vechiul Testament şi băiatul a învăţat despre Dumnezeul îngrozitor care a trimis oamenilor plăgi şi a creat şerpi de foc să-i atace. În acea noapte când tatăl a trecut pe lângă dormitorul fiului, acesta l-a chemat, şi-a pus braţele în jurul gâtului tatălui său şi trăgându-l aproape i-a spus:

Cuprins

Tată tu îl urăşti pe Iehova: şi eu. Eu îl detest pe ticălos nenorocit." Observaţi acum comentariile făcute de autor referitoare la această poveste şi hotărâţi dacă el l-a sprijinit pe Dumnezeul Bibliei şi relatările Scripturale ale actelor sale de justificare din timpurile străvechi: „De mult timp, de atunci noi am respins concepţia de împăcare asociată istoric cu ideea unei zeităţi ce merită să fie urâtă. Dumnezeu, pentru noi, nu poate fi gândit ca o Fiinţă supărată, groaznică, răzbunătoare care din cauza păcatului lui Adam trebuie să aibă livra sa de carne precum Shylock. Nu e de mirare că băiatul, sincer în respingerea sa justificata, a putut spune ‗ticălos nenorocit'.

[19] Este un lucru ruşinos ca cineva să folosească numele lui Cristos, care l-a sprijinit pe Iehova tot timpul, pentru a justifica concluzia unui băiat sărman învăţat greşit că Iehova Dumnezeu este un „ticălos nenorocit". Totuşi, această situaţie nu este nouă. Chiar din timpul lui Isus până în zilele noastre cine de pe pământ s-a ridicat în apărarea lui Dumnezeu în Scripturile Ebraice, proclamându-I supremaţia, oferindu-I dragoste şi devotament şi cerând semenilor săi să facă acelaşi lucru? Cine urmează această cale de acţiune în interesul cauzei lui Iehova Dumnezeu în aceste zile? Acele persoane şi numai acestea, care, în mod deliberat, cu înţelegere şi dragoste, îşi schimbă vieţile astfel încât înseşi mădularele lor sunt prezentate ca „sclavi ai dreptăţii având în vedere sfinţenia". Aceasta înseamnă slujirea sfintei cauze a sfântului Dumnezeu. Sfinţenia include prezentarea membrelor dedicate ale cuiva lui Iehova pentru atingerea sfinţeniei. Această sfinţenie este un lucru real şi este posibil să ajungi la ea şi să fie menţinută.

CUM ESTE PRIMITĂ?

[20] În concordanţă cu alte texte, Scripturile, la care se face referire mai sus, arată că sfinţenia vine de la Iehova Dumnezeu. El este acela care prin Cuvântul Său al adevărului îi atrage pe oameni la sine prin Cristos, atrăgându-i prin propria dreptate. El este acela care prin înrijirea răscumpărării lui Cristos a făcut posibilă pentru oamenii imperfecţi să aibă o poziţie a unei relaţii de împăcare cu Dumnezeu, fiind declaraţi drepţi prin meritul jertfei lui Cristos şi credinţa lor în aceasta. „Datorită lui (Dumnezeu) voi sunteţi uniţi cu Isus Cristos care a devenit pentru noi înţelepciune de la Dumnezeu, dreptate, sfinţenie şi eliberare prin răscumpărare." (1 Cor. 1:30, *NW*). Iehova Dumnezeu este acela căruia credincioşii se dedică; deci, cu adevărat, sfinţenia este de la Iehova. Isus a arătat aceasta spunând: „Cum de-mi ziceţi mie, pe care Tatăl m-a sfinţit şi m-a trimis în lume: ‗Blasfemiezi', pentru că am spus: Sunt Fiul lui Dumnezeu?" – Ioan 10:36, *NW*

[21] De asemenea, luând în considerare mijloacele de obţinere a sfinţeniei, noi ne gândim imediat la cuvintele lui Isus, care ne arată că adevărul trebuie să fie mijlocul, când a spus către Tatăl Ceresc: „Sfinţeşte-i prin adevărul; cuvântul Tău este adevăr." (Ioan 17:17, *NW*). Deci Cuvântul revelat al lui Dumnezeu este esenţial pentru cursul drept al sfinţirii. Iehova, sfinţindu-I pe membrii dedicaţi ai adunării creştine a trupului lui Cristos, făcându-le chemarea la împărăţia cerească, ungându-i cu spiritul său, îi pune deoparte pentru serviciul său sfânt şi sacru, consacrându-i şi îndrumându-i prin Cuvântul său al adevărului. Ah, da, dar cum

Cuprins

ajunge adevărul pe primul loc în vieţile lor personale, la bărbaţi şi femei? Este cert că Iehova Dumnezeu nu coboară şi nu se aşează lângă ei şi îi învaţă cuvântul Său. Nici Isus Cristos nu o face pentru că el este Regele Ceresc. Apostolul Pavel, scriind către aceeaşi adunare a tesalonicenilor, arăta cum adevărul care sfinţeşte vine la oameni, pentru că îşi aminteşte cum a ajuns el la cei din Tesalonic, spunând: „Dumnezeu v-a ales de la început pentru salvare prin sfinţirea voastră cu spirit şi prin credinţa voastră în adevăr. Tocmai la aceasta v-a chemat el prin vestea bună pe care o anunţăm noi:… Aşadar, fraţilor, rămâneţi neclintiţi.” – 2 Tes. 2:13-15, *NW*

[22] Să înţelegem, oare, că declararea veştii bune pe care Pavel le-a adus-o tesalonicenilor le-a adus cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, în care ei au crezut şi în care şi-au pus credinţa, şi aceasta a rezultat în faptul că au fost aleşi de către Dumnezeu pentru salvare prin sfinţire? Da, exact! Deci, aşa a fost în timpul erei creştine şi aşa este şi azi, că bărbaţii şi femeile intră în această relaţie binecuvântată cu Dumnezeu, de sfinţire sau devotament faţă de El, datorită faptului că alţi slujitori creştini care i-au precedat au venit la ei cu mesajul Cuvântului lui Dumnezeu şi le-au predicat adevărul biblic şi ei au auzit şi au răspuns. „Ca să fiu slujitor public al lui Cristos Isus şi să îndeplinesc lucrarea sfântă a veştii bune a lui Dumnezeu pentru naţiuni, pentru ca ofranda aceasta, adică naţiunile, să fie plăcută, fiind sfinţită cu spirit sfânt.” – Rom. 15:16, *NW*.

[23] Spiritual vorbind, Pavel era fratele lor mai mare şi ei erau fraţii lui mai tineri din Tesalonic, pentru că de la el primiseră ei acest mesaj al Cuvântului lui Dumnezeu. Acest model creştin nu s-a schimbat. Este acelaşi şi azi. De când împărăţia s-a născut în 1914 şi Domnul a venit la templu pentru judecată în 1918 şi de la proclamarea activă a mesajului împărăţiei prezente a lui Dumnezeu pe tot pământul, începând cu 1920, numărul acelora care se închină lui Iehova a crescut şi până azi sunt sute de mii în 143 de ţări şi zone care au răspuns predicării slujitorilor care sunt „mai bătrâni” spiritual decât sunt ei, aşa cum tesalonicenii au răspuns predicării apostolului Pavel. Acum, activi în serviciul lui Dumnezeu, sunt slujitorii care au susţinut cauza lui Iehova timp de mulţi ani. Unii dintre ei sunt încă puternici care au fost slujitori ai veştii bune chiar înainte să se nască Împărăţia în 1914. Mulţi dintre ei se ţin de prezenta lucrare Creştină de educaţie Biblică, de-a lungul prosperităţii sale actuale în creştere, care datează din 1919. Aceşti credincioşi slujitori ai lui Dumnezeu au făcut mult predicând şi odată cu trecerea timpului li s-au adăugat şi alţii şi astfel lucrarea a crescut. Pe tot pământul acum sunt aproximativ 20 000 de persoane care se evidenţiază ca fiind cei rămaşi sau rămăşiţa corpului lui Cristos sfinţit de către Dumnezeu, aşa cum ne arată numărul celor care s-au împărtăşit din emblemele Memorialului în 1954.

[24] Acelora dintre noi cărora recent li s-au deschis ochii de către adevărul Bibliei, pentru a vedea minunea lui Iehova, recunoaştem în aceşti fraţi mai în vârstă slujitori care au cu noi o relaţie similară cu cea avută de apostolul Pavel cu adunarea din Tesalonic. În plus, şi de mai mare importanţă, noi recunoaştem în *organizaţia* rămăşiţei unse un frate mai mare şi iubitor şi dacă acum suntem devotaţi lui Dumnezeu, ştim că motivul pentru care am fost aleşi pentru salvare,

Cuprins

având credinţa în adevăr, este că acest „frate mai mare” ne-a predicat vestea bună. Totuşi, foarte important, noi toţi recunoaştem serviciul din trecut şi prezent al Fratelui nostru cu adevărat mai mare, Isus Cristos. Noi recunoaştem cu bucurie acest lucru, dând toate mulţumirile şi lauda lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cât de preţios este Cuvântul lui Dumnezeu?
2. Ce adevăr se găseşte în conţinutul Cuvântului lui Dumnezeu şi ce atitudini faţă de acesta există din partea oamenilor?
3. Explicaţi relaţia apostolului Pavel cu adunarea din Tesalonic, şi încurajarea lui pentru ei şi pentru noi în ce priveşte sfinţenia.
4. Care este originea sfinţeniei creştinilor?
5. Aduceţi dovezi scripturale în ce priveşte voinţa lui Dumnezeu pentru creştini.
6. Oferiţi semnificaţia titlului din acest articol şi enumeraţi trei lucruri ce se vor dovedi folositoare pentru noi.
7. Continuaţi să definiţi „sfinţenia”, arătând îndreptăţirea acesteia şi contrastul pe care îl accentuează.
8. Ce aplicaţie are pentru cei din adunarea creştină Leviticul 11:44,45?
9. Arătaţi exemplul de avertisment al Israelului.
10. Continuaţi cu definiţia plină de putere a „sfinţeniei”.
11. Este sfinţenia o realitate? De ce răspundeţi aşa?
12. Ce contrast scoate la lumină situaţia lui Isus când rosteşte textul din Ioan 17:6-19?
13.Ca fiind ce anume, au definit Petru şi Pavel sfinţenia?
14. Relataţi faptele în legătură cu oamenii imperfecţi şi chestiunea pe care o permit.
15,16. Raţionaţi asupra chestiunii posibilităţii sfinţeniei din punctul de vedere al lui Iehova, Isus Cristos şi al adunării din Roma.
17. Ce schimbare în viaţa individualului se înţelege de la sine prin „sfinţenie” şi continuă sfinţirea creştinilor în mod automat?
18. Găseşte Iehova un apărător pentru cauza Sa printre religiile aceste lumi vechi?
19. Doar cine susţine cauza lui Iehova?
20. De la cine este sfinţirea?
21. Ce rol joacă adevărul în sfinţire?
22. Arătaţi rolul jucat de serviciul creştin în sfinţire.
23. Descrieţi relaţia din prezent a fraţilor spirituali „bătrâni” şi „mai tineri”.
24. Prin ce îl deosebim pe „fratele nostru mai mare”?

ALEGEȚI-VĂ PROPRIA ALIMENTAȚIE

Când mergi la băcanul din colţ, cine îţi alege hrana? Îi spui băcanului că vrei un sac de produse alimentare şi îl laşi să-ţi dea ce vrea el? Sau ai o listă cu ceea ce vrei din alimente, fructe şi legume, etc.? Desigur că tu îţi alegi alimentele,

pentru că ştii ce ai nevoie în privinţa caloriilor, proteinelor, vitaminelor, mineralelor şi a grăsimilor pentru a te menţine sănătos.

Isus a spus că „omul nu trebuie să trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova.” (Mat. 4:4, *NW*). Da, avem nevoie de hrană spirituală. Şi din moment ce hrana spirituală bună este tot atât de necesară pentru sănătatea noastră spirituală ca şi hrana materială bună pentru sănătatea noastră trupească, atunci ar trebui să fim atenţi să obţinem o hrană spirituală completă ca şi cea pentru trupurile noastre. De fapt, ar trebui să fim şi mai selectivi din moment ce sănătatea fizică înseamnă doar lipsă de durere pentru cei şaptezeci de ani proverbiali, în timp ce sănătatea spirituală înseamnă viaţă veşnică în fericire.

Cu toate acestea, majoritatea oamenilor merg la băcanul lor spiritual, clericul, preotul, rabinul sau slujitorul, şi îl lasă pe el să aleagă pentru ei ceea ce vrea el, fără a se gândi măcar vreodată dacă primesc o dietă spirituală completă sau nu. Un astfel de curs nu este înţelept. În felul acesta nu poţi să primeşti exact ceea ce ai nevoie.

De exemplu, te întrebi uneori de ce un Dumnezeu atotputernic, înţelept, drept şi iubitor a permis atât de multă suferinţă şi răutate? Sau de ce rugăciunile tale sincere nu au primit răspuns, în special în timp de război sau boală? Eşti într-o dilemă cu privire la faptul dacă să crezi ceea ce afirmă Cuvântul lui Dumnezeu despre creaţie sau să accepţi teoriile celor mai mulţi oameni de ştiinţă? Te-ai întrebat despre împărăţia pentru care Isus ne-a spus să ne rugăm? Când va veni şi cum? Sau dacă a fost pe pământ din vremea lui Isus sau nu?

Dacă ai astfel de întrebări în mintea ta, atunci este evident că eşti printre cei care flămânzesc şi însetează după dreptate; eşti printre cei conştienţi de nevoia lor spirituală, printre cei care suspină şi gem din cauza urâciunilor pe care le vezi că se fac pe pământ. (Mat. 5:6, 3, *NW*; Ezec. 9:4). De asemenea, este evident că în pofida ajutorului băcanului tău spiritual, clericul tău, nu primeşti o provizie bine-echilibrată de hrană spirituală din magazinul de alimente spirituale, Biblia. Aşadar, de ce să nu mergi direct tu însuţi la Biblie? Pentru că ea conţine răspunsuri la toate aceste întrebări şi la multe altele. Scopul acestei reviste este de a te ajuta să faci acest lucru.

RĂSPÂNDIREA ÎNVIORĂRII TEOCRATICE PRIN ARGENTINA

În timp ce preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, N. H. Knorr, vizita fraţii din Mendoza, Argentina, în ziua de Sâmbătă, 19 Decembrie, secretarul său, M. G. Henschel, călătorea din Asunción, Paraguay, spre Buenos Aires, în drum spre Neuquén, în partea de sud a republicii argentiniene. Unul din absolvenţii

Cuprins

Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, Fratele Hughes, l-a întâmpinat la aeroport lângă Buenos Aires, şi l-a luat la sediul general al martorilor lui Iehova pentru Argentina, din Buenos Aires, unde au petrecut aproape şase ore şi s-au odihnit puţin. Înainte de ivirea zorilor ei s-au întors la aeroport şi au luat un avion al Liniilor Aeriene Argentiniene pentru călătoria lor de peste 1 000 km până în Neuquén, în zona prosperă de pomicultură Rio Negro, situată sub paralela de 38 °. Irigarea din râu este cea care face ca zona ca de deşert a Argentinei să producă unele din cele mai delicioase fructe din lume. Printre cei care participă la cultivarea pomilor sunt câţiva martori ai lui Iehova, iar la *quinta*, sau ferma unuia dintre fraţi, 115 fraţi şi mulţi din copiii lor, din patru adunări de martori ai lui Iehova din diferite oraş ale zonei, aşteptau să vadă norul de praf ridicându-se deasupra drumului neasfaltat care urma să semnaleze apropierea maşinii care venea de la aeroport.

La intrare în *quinta*, care era înconjurată de plopi înalţi care leagă laolaltă micile canale de scurgere care transportă ape dătătoare de viaţă pentru terenul fertil, fraţii vizitatori au observat o concentrare rapidă de fraţi care alergau din toate direcţiile pentru a înconjura maşina şi pentru a întinde mâna de bun venit. Ei au adunat rapid cutii, cioturi de copaci şi scânduri şi au făcut o mică sală în umbra plopilor, alături de un arbust de viţă-de-vie. O briză plăcută a răcorit ascultătorii. Fratele Henschel a ţinut trei discursuri şi Fratele Hughes unul. O adunare de trei ore şi jumătate cu 115 membri ai societăţii Lumii Noi s-ar putea să nu pară aşa de importantă, dar pentru aceşti fraţi acesta a fost cel mai mare eveniment din istoria adunărilor locale. Faptul că ei au apreciat această adunare a fost văzut în tăcerea lor completă în timpul discursurilor şi în modul în care şi-au notat cu atenţie toate textele Biblice la care s-a făcut referire şi punctele de interes special.

Prima adunare în această parte a ţării s-a format în Neuquen în 1945, în jurul unui vestitor izolat care este angajat de căile ferate şi a cărui muncă a fost favorabilă pentru răspândirea mesajului Împărăţiei în multe oraşe, în timpul călătoriilor lui. Lucrarea lui şi ajutorul câtorva pionieri, plus vizitele constante din partea servilor de circuit, au făcut ca adunarea să crească şi interesul izolat să se dezvolte. În prezent există patru adunări în zonă şi fraţii sunt fericiţi că unul din mijlocul lor a putut să intre în serviciul de pionier şi depune eforturi ca să înveţe engleza, astfel încât să poată să aibă privilegiul să meargă la Gilead şi să intre în serviciul misionar după aceea.

Aproape direct la est de Neuquen pe coastă este oraşul important Bahia Blanca, la o distanţă de 587 de kilometri. Fiindcă trenul din Ferrocarril General Roca trebuie să se oprească în fiecare oraş de pe traseu, cu opriri lungi în multe gări, călătoria urma să dureze o zi întreagă. Însă opririle lungi au oferit posibilitatea fraţilor care se aflau în oraşele de pe traseu, care se bucuraseră atât de mult de adunarea din ziua anterioară, să petreacă puţin timp cu fraţii călători, şi astfel că la începutul călătoriei unii fraţi au aşteptat în aproape fiecare gară. Şi fratele care este angajat de căile ferate lucra în ziua aceea, aşa că a putut să vadă pe fraţi din când în când, în timpul primelor opt ore ale călătoriei. Râurile sunt acelea care fac ca această parte a Argentinei să producă fructe, şi trenul urmează râul Rio Negro

Cuprins

pentru un timp, iar apoi traversează terenul arid până la marginea lui Rio Colorado, care era în stadiul de inundaţii. S-a trecut prin câteva oraşe în care nu sunt adunări ale martorilor lui Iehova, şi este evident că este loc mai mult pentru expansiune în Argentina şi pot fi folosiţi mai mulţi pionieri.

Era trecut de miezul nopţii când trenul a intrat în gara din Bahia Blanca, însă doi fraţi aşteptau cu o maşină pentru a lua pe vizitatori în casele lor. În acest oraş singura adunare fusese împărţită recent în două unităţi şi toţi fraţii îşi primeau noile responsabilităţi cu mare entuziasm şi bucurie, făcând posibil ca unul din fraţii care a aşteptat trenul, un pionier special, să primească o nouă însărcinare într-un oraş din apropiere, unde multe persoane interesate cereau ajutor. În acest sens, problema majoră cu care se confruntă pionierii speciali în Argentina când merg în teritorii noi este găsirea unui loc pentru a locui, şi aceasta a fost o problemă cu care se confruntase fratele pionier special în Bahia Blanca, care făcea planuri să meargă în teritoriul său nou. Dar fraţii din Bahia Blanca şi-au demonstrat aprecierea pentru serviciile de dragoste arătate lor de către pionierul special şi i-au oferit o casă prefabricată şi au obţinut o bucată de teren pe care s-o ridice în oraşul nou.



Vizita în Bahia Blanca a fost foarte scurtă. Fratele Henschel s-a adresat la două grupuri de fraţi, în total 50, s-a înregistrat la poliţie aşa cum se cere de la toţi turiştii care intră în ţară, şi apoi a luat prânzul. Unul din vestitorii din adunare avea o maşină pe care a pus-o la dispoziţie pentru serviciul lui Iehova, şi astfel şi-a început cu multă amabilitate lucrarea de şofer, pentru o călătorie de 1245 km. Prima etapă a călătoriei a fost de 490 km, şi destinaţia a fost celebra staţiune balneară Mar de Plata. Însă plecarea din Bahia Blanca a fost cu mai mult de o oră întârziere, conform informaţiilor despre itinerar furnizate de biroul Societăţii, şi, aşa cum s-a dovedit ulterior, a fost imposibil să se recupereze acest timp pierdut chiar dacă drumurile care urmau să fie folosite în această parte a ţării sunt asfaltate. Călătoria a fost plăcută, printr-o ţară agricolă verde plină de vite şi cai, însă problema mare era dacă fraţii care aşteptau în Mar del Plata vor aştepta destul de mult. S-a întunecat înainte ca grupul să sosească în oraş, însă fraţii au continuat să aştepte până după ora 10 p. m. şi în final nu au fost dezamăgiţi. Ei ţinuseră o adunare de serviciu improvizată în timpul perioadei lor de aşteptare. Aceşti 25 de vestitori au avut mult de lucru, pentru că Mar del Plata este un oraş cu 150 000 de locuitori în perioadele normale, însă vara numărul locuitorilor creşte până la 500 000. Dar viaţa lor nu este una plictisitoare, pentru că printre vizitatorii acestor plaje sunt mulţi fraţi care se alătură în închinarea lui Iehova în timpul scurtelor lor vacanţe în oraş. Însă ei nu sunt suficienţi pentru a face faţă populaţiei mărite.

Cuprins

Ar fi fost plăcut să mai petrecem puţin timp în Mar del Plata şi să admirăm oraşul frumos şi plajele, dar nu era posibil acest lucru. În zori, a sosit timpul să mergem mai departe spre oraşul Balcarce, o călătorie de o oră şi jumătate de la coastă. Acolo, într-o fermă în apropiere de oraş, 22 de fraţi aşteptau să petreacă o oră cu fraţii călători. Remarcabil în această adunare este faptul că majoritatea fraţilor sunt din Spania.

Următorul oraş pe drum a fost Tandil, un oraş vizitat des de turiştii care se bucură de aerul curat din dealurile din apropiere. Aici există patru pionieri care se bucură de creşterea lucrării şi care au radiat de bucurie să vadă 33 de vestitori adunaţi într-o casă mică la marginea oraşului. Este remarcabil faptul că această adunare fusese formată prin lucrarea unui singur pionier în timpul călătoriilor lui. Acest pionier original încă mai lucrează cu sârguinţă în oraş pentru a răspândi vestea bună a Împărăţiei, şi în acelaşi timp lucrează opt ore pe zi pentru a se întreţine pe el şi soţia lui în lucrarea de pionier. Pionierii aşteaptă cu nerăbdare ziua când vor putea să lase în urmă în acest oraş în care s-au născut o adunare puternică de vestitori ai Împărăţiei şi să primească numiri noi în teritorii izolate. Şi privind chiar şi mai în viitor, ei studiază limba engleză cu speranţa de a fi eligibili pentru o invitaţie de a participa la Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere şi de a intra în serviciul misionar.

Tandil are o populaţie foarte catolică iar grupul extrem de activ al martorilor lui Iehova a incomodat pe clerici. Clericii avertizează în diverse moduri pe enoriaşii lor să nu ia literatura „acestor Protestanţi”. Deseori se menţionează în publicaţiile lor despre lucrarea martorilor lui Iehova şi uneori ei solicită cooperarea autorităţilor printre poliţia locală, spunând că „ar trebui să ia măsuri împotriva acestor Protestanţi”. Pe zidurile din oraş au fost văzute semne purtând următoarea inscripţie: „Ardeţi revista *Turnul de veghere* în cuptor”. Cu toate acestea, fraţii nu au fost molestaţi, cu excepţia câtorva cuvinte de avertizare de la unii poliţişti, şi ei continuă să lucreze cu regularitate din casă în casă.

Buenos Aires a fost următoarea oprire. Drumul a fost cu noroi o parte şi caracterul accidentat al lui a făcut să se piardă o parte din ţeava de eşapament. A fost o scurtă oprire pentru reparaţii, şi rezultatul a fost că noaptea s-a lăsat cu mult timp înainte de a ajunge în Buenos Aires. Şoferul a simţit nevoia să se odihnească, astfel că Fraţii Hughes şi Henschel au luat trenul pentru ultimii 80 km până la oraşul federal.

În ziua următoare, 24 Decembrie, programul a presupus o vizită până la oraşul Eva Peron, fostul La Plata, capitala provinciei Buenos Aires. Au fost vizitate grupuri de 20 şi 30 de persoane. Apoi s-a mers în oraşul Berisso din apropiere, unde erau adunaţi 22. Următoarea vizită a fost Ensenada, o adunare care creşte rapid, unde există în prezent trei grupuri. Participările au fost 34, 32 şi 26. Şoferul, care se alăturase din nou vizitatorilor la Eva Peron, a slujit bine într-un teritoriu necunoscut lui, la aproximativ 50 km depărtare de Buenos Aires. Pentru câţiva ani fraţii din această zonă parcurseseră tot drumul până la Buenos Aires pentru a participa la întâlniri, dar acum ei s-au dovedit a fi bine instalaţi, reprezentând societatea Lumii Noi în zonă cu 144 vestitori în diverse grupuri.

Cuprins

Mai târziu, pe drumul de întoarcere spre Buenos Aires, a fost făcută o vizită la un grup din Bernal. Câţiva fraţi dintr-o altă comunitate au fost şi ei acolo, formând un total de 43 de persoane. Aici adunarea este alcătuită dintr-un grup mixt, mulţi fiind imigranţi din Europa, dar toţi activi şi plini de bucurie, şi numărul lor creşte.

Ziua de 25 Decembrie a fost o zi mare de celebrare pentru formele de religie din Buenos Aires şi alte părţi ale lumii. Buenos Aires fusese decorat din abundenţă pentru sărbătoare, cu multe semne, figuri din ipsos şi copaci decoraţi. Dar din moment ce ziua nu este un adevărat timp creştin de sărbătoare, martorii lui Iehova au mers în treaba lor ca de obicei. A plouat torenţial toată ziua şi, deoarece nu fusese programată nici o întâlnire, timpul a fost devotat de Fratele Knorr, care se alăturase acum Fratelui Henschel, activităţilor de la filială. A fost o plăcere să fim cu fraţii care slujiseră în Argentina chiar din momentul în care a început lucrarea acolo. Iar seara toţi absolvenţii Şcolii Gilead din Buenos Aires s-au întâlnit la casa misionară pentru a lua cina şi pentru o discuţie.

Chiar dacă vremea în Buenos Aires este sufocant de caniculară vara, ea a fost neobişnuit de rece pentru această săptămână de întâlniri, şi acest lucru a fost deosebit de frumos în oraş, pentru că cea mai mare parte a întâlnirilor în timpul acestei vizite a reprezentanţilor Turnului de Veghere au fost ţinute în apartamente sau camere mici, sau în garajele de lângă casele fraţilor, şi practic fiecare loc a fost foarte confortabil, dând posibilitate ascultătorilor să acorde o atenţie deosebită.

Sâmbătă, 26 Decembrie, a fost startul unei călătorii de trei zile prin Buenos Aires şi de discuţii cu fraţii. O privire în *Cartea anuală* a arătat textul zilei a fi Ezechiel 9:4, şi era foarte potrivit pentru această zi în Argentina. Prima întâlnire a fost programată pentru ora nouă dimineaţa. Fratele Knorr a vorbit primul pentru aproape patruzeci de minute. Imediat ce şi-a încheiat discursul l-a prezentat pe Fratele Henschel, care a citit un discurs de patruzeci de minute în spaniolă, şi a fost urmat de Fratele Hughes, care a ţinut un discurs în spaniolă despre organizaţia teocratică şi despre cum duce ea la viaţă, un discurs care fusese ţinut de preşedinte în multe alte ţări. Aceasta a oferit tuturor fraţilor un program plin de două ore şi el s-a scurs la fel de lin ca un ceas. Fusese întocmit un program foarte precis, şi când vorbitorii intrau într-un apartament sau într-o curte interioară toată lumea aştepta aşezată pe scaune. Fiecare întâlnire a fost deschisă cu rugăciune. Aşadar, acest lucru a continuat toată ziua până când au fost servite nouă adunări. Uneori ei se întâlneau într-o curte sau într-un apartament de la etajul trei, în bucătăria cuiva sau într-o casă mică de la marginea oraşului. Oriunde se mergea erau feţe zâmbitoare şi ochi plini de anticipare, şi o mare dorinţă de a aplauda a fost văzută pretutindeni, însă fraţii nu au îndrăznit să atragă atenţia spre locul lor de întâlnire. La încheierea fiecărui discurs Fratele Knorr a cerut fiecărui grup să transmită dragostea şi salutările lor la ceilalţi din oraş şi din alte părţi ale lumii. În mod sigur aici a fost spiritul unităţii.

Vorbitorii au ajuns acasă la miezul nopţii, obosiţi, dar plini de bucurie că au văzut atâtea feţe fericite şi ştiind că ele aparţineau fraţilor care doreau să meargă înainte în această minunată lucrare de mărturie. Vorbitorii oferiseră ceva audienţei, dar audienţa ajutase vorbitorii să evite să se gândească la faptul că erau obosiţi,

Cuprins

prin aprecierea şi entuziasmul pentru lucrarea pe care ei au afişat-o. Audienţa, şoferii şi vorbitorii, toţi au cooperat împreună complet, pentru a face o zi memorabilă pentru serviciul Împărăţiei în Argentina.

Programul de duminică a fost şi mai încărcat. Toţi şoferii şi vorbitorii s-au trezit la ora 6 a.m. şi au plecat spre prima oprire la 7:30. Au fost vizitate unsprezece grupuri în ziua de duminică, astfel că fiecare vorbitor a ţinut unsprezece discursuri, dar oarecum vorbitorii au avut tot atâta putere la al unsprezecelea discurs ca şi la primul. În mod sigur spiritul lui Iehova a dat putere pentru a ţine acest ritm. Nu a fost mult timp pentru mâncare, şi chiar şi acest lucru a fost programat. Fraţii urmau să intre într-o casă, să se aşeze şi să mănânce, şi de îndată ce sosea ora pentru lucrare ei începeau să vorbească unui grup adunat în apropiere. Fiecare întâlnire a început punctual. Oricât de uimitor ar părea, foarte rar exista un întârziat. Acesta a fost un eveniment special! O adunare mare era în curs de desfăşurare şi toţi au vrut să audă ceea ce Societatea, prin reprezentanţii săi, avea să le spună.

Ziua de Luni, 28 Decembrie, a adus încheierea turului, cu încă patru grupuri care urmau să fie vizitate după-amiaza. Când a fost expusă ultima lectură, Fratele Knorr vorbise la 43 de grupuri în Argentina şi persoanele care au ascultat discursurile au fost în total 2053. Fratele Henschel vorbise şi el la toţi cei din Buenos Aires, şi la alte 13 adunări din sudul şi vestul capitalei Buenos Aires, un număr suplimentar de 452 de persoane, aducând numărul total de oameni cărora li s-a adresat în timpul acestei călătorii în Argentina la 2 505. Această realizare a fost o sursă de mare satisfacţie şi bucurie, şi toţi au mulţumit lui Iehova pentru modul în care El şi-a folosit poporul, i-a organizat şi i-a strâns laolaltă într-un aşa splendid mod – nici o dificultate, nici un ghinion, şi toată lumea a fost extrem de recunoscătoare faţă de Iehova.

Au fost multe lucruri de făcut la biroul filialei în ziua de Marţi 29, şi apoi după-amiaza a fost o plăcere pentru Fraţii Knorr şi Henschel să petreacă câteva minute cu absolvenţii misionari ai Gileadului şi cu alţi câţiva fraţi la aeroport. Erau toţi mulţumiţi că o vizită atât de folositoare se încheiase cu succes şi câteva dificultăţi cu privire la ţinerea întrunirilor nu fuseseră suficiente să împiedice pe slujitorii lui Iehova Dumnezeu din Argentina de la a avea propria lor formă a Adunării Societăţii Lumii Noi, cu grupuri de până la o sută adunate laolaltă în ţară şi grupuri între 19 şi 49 în capitală. Până la sfârşitul lunii Decembrie a fost atins un nou record în numărul vestitorilor Împărăţiei. Acum 2794 de slujitori binecuvântează pe Iehova în fiecare zi.

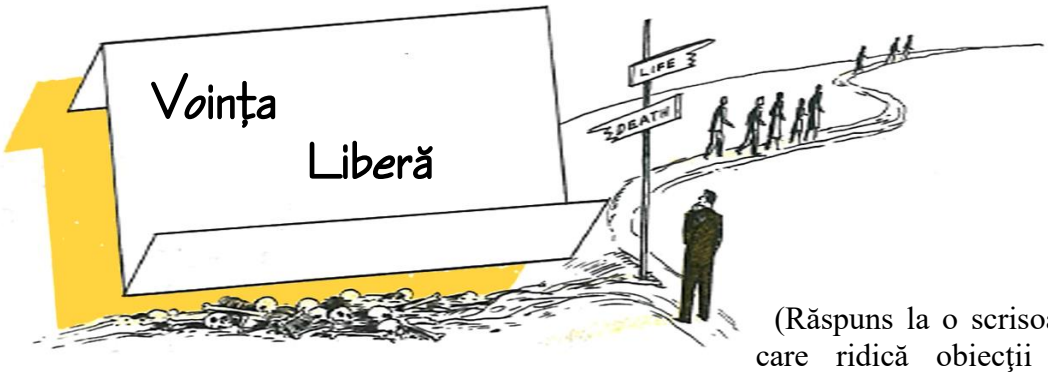
DESCOPERIRILE DE RELICVE SUSŢIN AUTENTICITATEA BIBLIEI

În ziarul New York *Times* din 22 Decembrie 1953, a apărut acest articol frapant: „Institutul Smithsonian este pe punctul de a deschide pentru public o colecţie de descoperiri arheologice rare, care urmăresc istoria omenirii prin 500 de

Cuprins

secole. Expoziţia oferă sprijin material pentru povestirile contestate din Biblie. Comorile antice – arme, manuscrise, statui, relicve mozaice şi religioase – vor fi expuse la muzeu din 10 până în 27 Ianuarie. Cele mai multe obiecte au fost descoperite în ultimele două decenii – o perioadă care a revoluţionat înţelegerea arheologică a erei Biblice. Inclusă în expoziţie va fi o bucată de cupru din minele regelui Solomon, o praştie din timpul luptei lui David cu Goliat, şi falca unui măgar similară cu cea pe care Samson a folosit-o, după cum se spune, pentru a ucide pe filisteni.

„Într-o recenzie prealabilă, William F. Albright, arheolog la Universitatea John Hopkins, a spus că relicvele 'revoluţionează înţelegerea noastră a Bibliei'. Dl. Albright a spus că a suspectat că acele comori descoperite recent, dat fiind faptul că misterele lor au fost dezlegate, vor adăuga un conflict proaspăt la controversa veche a ştiinţei vs. religie. Datele noi, a sugerat el, vor oferi sprijin puternic la aşa-numitele interpretări fundamentaliste ale povestirilor Biblice. De exemplu, a spus el, unele din cele mai recente descoperiri dovedesc că Solomon a fost chiar mai fabulos de bogat decât a fost descris în istoria Biblică. De asemenea, la expoziţie, va fi cel mai vechi manuscris Biblic cunoscut, sulurile de la „Marea Moartă“, al lui Isaia, descoperite într-o peşteră uitată de un păstor beduin, în 1947. Expoziţia de 1500 de articole a fost colectată de Fondul American pentru Instituţiile Israelului din muzee şi colecţii private din toată lumea.



(Răspuns la o scrisoare care ridică obiecţii în această privinţă).

Nu sunt de acord cu articolele publicate în *Turnul de veghere* din data de 1 Iunie 1953. Nu există nici un lucru ca voinţa „liberă”; şi singura libertate pe care fiinţele umane o pot experimenta cândva este cea care le este oferită când îşi predau inimile Domnului şi Salvatorului nostru, Isus Cristos, şi când sunt născuţi de spirit. – J.H.N., Anglia

Articolele mai sus menţionate în *Turnul de veghere* au dezbătut subiectul predestinării aşa cum este predat de sistemele religioase ale Creştinătăţii şi au arătat falsitatea învăţăturii lor, arătând, în schimb, din Sfintele Scripturi, că tuturor oamenilor le este permisă exercitarea liberă a voinţei lor pentru a alege destinul vieţii şi al salvării sau destinul morţii şi abandonării spre distrugere. – Apoc. 22:17.

Cuprins

Dumnezeu nu obligă pe om să accepte nici destinul, şi în acest sens El permite fiecărei creaturi inteligente exercitarea voinţei libere. Aici pe pământ Dumnezeu oferă posibilitatea tuturor creaturilor să-şi aleagă şi destinul; şi acesta nu ar fi cazul dacă ei nu ar avea libertatea de alegere sau puterea şi oportunitatea voinţei libere. Toţi descendenţii lui Adam sunt în starea căzută, degradată de păcat, şi acestora le este făcută oferta salvării, prin modul lui Dumnezeu şi pentru scopul Lui. (Rom. 8:28). Dacă pentru un om faptul de a fi un membru păcătos imperfect al familiei lui Adam a însemnat pierderea voinţei libere, atunci nu ar fi înţelept din partea lui Dumnezeu să dea unei singure creaturi umane oportunitatea de a alege viaţă veşnică în lumea nouă a lui Dumnezeu, pentru că atunci creatura dominată de păcat nu ar avea puterile voinţei libere să aleagă ceva mai bun din mâna lui Dumnezeu şi ar fi ţinută înrobită fără speranţă de păcat şi Diavol. Şi dacă cineva ar câştiga salvare prin calea lui Dumnezeu, ar însemna că El i-ar forţa, contrar voinţelor lor degradate, să accepte calea Sa a salvării. – Ioan 10:14-16; 2 Pet. 3:13.

Dacă slujesc păcatul ascultând de el şi dacă slujesc pe Diavolul ascultând de lumea sau sistemul lui de lucruri, oamenii nu sunt liberi, ci sunt sclavi. Ei se consideră liberi, dar de fapt nu sunt liberi, întocmai cum spune scrisoarea dumneavoastră. Dar chiar şi un sclav poate avea voinţă liberă, şi sclavii au fost cunoscuţi că s-au răzvrătit şi au fugit şi chiar au evadat cu succes. Aşadar, chiar şi sclavii păcatului şi ai lui Satan Diavolul au voinţă liberă, şi Dumnezeu face apel la ei să-şi exercite această voinţă liberă prin faptul că li se prezintă mesajul salvării şi al eliberării prin Cristos. (2 Cor. 5:18-20). Dacă nu ar fi aşa, atunci ar fi foarte nedrept ca Dumnezeu să prezinte oamenilor ceva pe care El ar trebui să admită că ei nu sunt liberi să-l accepte. Pe de altă parte, Diavolul şi organizaţia lui (invizibilă şi vizibilă) sunt aceia care încearcă să spele creierele oamenilor, care încearcă să priveze pe oameni de voinţa liberă şi încearcă să-i terorizeze împotriva folosirii libertăţii voinţei date de Dumnezeu. De asemenea, unii oameni se degradează atât de tare în păcat şi stricăciune (şi aceasta din propria lor voinţă sau alegere) încât le-a mai rămas puţină putere a voinţei care să-i încline spre bine şi acceptarea lui continuă. – Rom. 1:20-32.

Aţi menţionat pe scribi şi pe farisei şi că Isus i-a condamnat, ca şi clasă, şi a întrebat cum ar putea ei să scape de judecata Gheenei, sau de distrugere. Totuşi Scripturile declară că mulţi din scribi, farisei şi preoţi iudei au acceptat mesajul creştin, fapt care dovedeşte că membrii individuali ai acelei clase au avut puterea, dreptul, posibilitatea şi chemarea să exercite voinţa liberă prin predicarea lui Isus şi a discipolilor Lui. Dacă unii au avut voinţă liberă să aleagă să accepte mesajul salvării, atunci toţi ceilalţi din această clasă au avut puterea să facă acest lucru, însă ceilalţi şi-au folosit voinţa liberă pentru a alege tradiţiile religiei falsificate evreieşti şi, prin urmare, au ales deliberat distrugerea în Gheena distrugerii. Aşadar argumentul dvs. cade – şi anume, cu toate că are voinţă „liberă", omul născut în păcat este complet neajutorat dacă nu urmează sfaturile şi dorinţele inimii lui. – Rom. 12:1, 2.

Faraon din Egipt, Hitler din Germania şi Napoleon din Franţa, pe care-i citaţi ca oameni „incapabili să facă binele", toţi au avut voinţă liberă să urmeze cursul pe

Cuprins

care l-au urmat. Faraon nu a fost, aşa cum spuneţi dvs., „neputincios să-şi evite condamnarea”, pentru că în zece cazuri el a arătat că a avut puterea să se domolească sau să se pocăiască. De fiecare dată când s-a înmuiat Iehova Dumnezeu ridica plaga de pe Faraon şi Egipt. El a fost liber să aleagă să rămână în starea lui pocăită, dar a ales, în schimb, să nu facă aşa. După a zecea plagă asupra Egiptului el a lăsat Israeliţii de sub Moise să părăsească ţara sclaviei lor; Faraon i-a grăbit literal din Egipt şi le-a cerut binecuvântarea lor. Dacă ar fi continuat în această stare pocăită, miloasă, ar fi fost cruţat de distrugere cu oştirile lui militare în Marea Roşie. Dar ca şi în celelalte nouă cazuri anterioare, el a lăsat ca egoismul şi mândria să câştige mai mult de la el, şi şi-a exercitat voinţa liberă pentru a-şi împietri inima şi să profite de poziţia aparent neajutorată a izraeliţilor la marginea Mării Roşii. Aşadar, fără nici o presiune din partea lui Iehova Dumnezeu, ci neţinând seama de toate lecţiile pe care ar fi trebuit să le înveţe din sfidările lui arogante anterioare faţă de Atotputernicul Dumnezeul, Faraon a voit sau a ales liber să meargă după israeliţii care au scăpat, pentru a-i trage înapoi în robie în Egipt. Da, aşa cum spuneţi, „voinţa liberă implică responsabilitate morală”, şi Faraon era responsabil moral faţă de Atotputernicul Dumnezeu pentru propria sa distrugere la Marea Roşie, precum şi pentru toate cele zece plăgi pe care el şi poporul său le suferiseră anterior.

Este, de asemenea, adevărat, aşa cum adăugaţi, în prezent starea lumii „pare să indice imposibilitatea răscumpărării ei”. Dar, ca şi în vremea lui Noe, tot aşa şi astăzi există o „mică minoritate a locuitorilor lumii” care va „scăpa de distrugerea finală”, pentru că ei au ieşit din această lume ca să nu fie o parte din ea. Cum a fost posibil acest lucru? Datorită posedării de către ei a voinţei libere, în ciuda faptului că au fost cândva păcătoşi, o parte a acestei lumi stricate, şi pentru că au exercitat voinţă liberă, ca răspuns la mesajul de avertizare al lui Dumnezeu şi de invitare la salvare. Pe de altă parte, marea majoritate a generaţiei de astăzi (ca să folosim cuvintele lui Isus de la Matei 24:32-39 şi Luca 21:29-32) va pieri împreună cu această lume sau sistem de lucruri (pe această planetă) care acum a ajuns la capătul drumului tolerat de Dumnezeu – nu fiindcă aceste victime nu au voinţă liberă, ci pentru că, din propria lor alegere, ei preferă, sunt iubitori ai acestei lumi şi aleg şi preferă să rămână cu ea; şi ei se supun conducătorilor lor lumeşti care se străduiesc neîncetat să-i priveze de exercitarea voinţei lor libere.

Prin urmare, trebuie să facem distincţia între voinţa liberă şi libertatea creştină. Singura libertate este, aşa cum dvs. subliniaţi în mod corect, libertatea creştină. Isus a spus în sprijinul acestei afirmaţii: „Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi într-adevăr discipolii Mei, veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va elibera”. „Oricine face păcat este un rob al păcatului. Deci dacă Fiul [lui Dumnezeu, adică, Cristos Isus] vă eliberează, veţi fi cu adevărat liberi.” (Ioan 8:31, 32, 34, 36, *NW*). Datorită posedării şi exercitării voinţei libere mulţi robi ai păcatului şi ai Diavolului vin în libertatea creştină, predându-se complet forţei adevărului şi, sub puterea lui transformatoare, devenind *împlinitori* ai poruncii şi sfatului din cuvântul Atotputernicului Dumnezeu, nu doar ascultători – nu doar primitori ai acelui cuvânt pentru scopuri de relaxare sau de divertisment personal şi fără o

Cuprins

considerare potrivită şi corespunzătoare pentru scopul marelui Dătător. (Ioan 15:8). Aceşti împlinitori ai cuvântului Atotputernicului Dumnezeu aleg să asculte alte forţe ale gândului. (Ps. 118:17; 139:17, 18; Isa. 55:8, 9) decât cele ale foştilor lor stăpâni de sclavi lumeşti. – Ioan 13:17.

În mod sincer, din cauza dificultăţii dvs. de a înţelege că voinţa liberă a oamenilor, chiar şi acum în starea lor păcătoasă, este un fapt demonstrat de sutele de mii care au venit pe calea adevărului lui Dumnezeu din vremea lui Isus, dvs. simţiţi nevoia de a căuta o scuză din afara Bibliei. Aceasta este dificultatea dvs. – faptul că nu acceptaţi deplin tot ce spune Biblia, însă susţineţi, în schimb, cu fermitate, ideile preconcepute ale altor oameni şi ale dvs. De exemplu, faceţi referire la Jonathan Edwards din secolul 18, care, după cum remarcaţi, „cu excepţia ilustraţiilor, nu a apelat deloc la autoritatea Scripturală". Atunci de ce ar trebui oamenii temători de Dumnezeu să aleagă să citească produsele acestui filozof american în speranţa de a obţine iluminare sănătoasă, când aceşti oameni temători de Dumnezeu, ca şi noi, cred cu fermitate în „autoritatea Scripturală" (Ioan 14:10-17) şi apelează cu recunoştinţă şi constant la ea, ca singurul ghid spre înţelegerea adevărată – alegerea propriei noastre voinţe libere pentru ca „Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om este găsit mincinos"? (Rom. 3:4, *NW*; Luca 24:25-27, 32). Dorind un mod de a ieşi din perplexitate şi dificultate, dvs. scrieţi: „Am putea presupune în mod rezonabil, fără a ofensa nici un teolog serios, că ar putea exista câteva omisiuni din Biblie, care au trecut prin denaturarea traducerii de multe ori, şi că după moarte, perioada de probă poate fi extinsă la lumea spirituală eternă, şi că fiinţele umane suferinde şi sărace, cu slăbiciunile şi dorinţele lor pentru fericire şi pace, pot fi libere să cureţe mai complet păcatul care le împresoară şi că Cel care „a venit nu să cheme pe cei drepţi, ci pe păcătoşi la pocăinţă", să aibă alte locuri de refugiu pentru cei pierduţi, care nu sunt scrise în Scripturi".

Aici, din nou, într-o modalitate total deosebită de cea lui Cristos Isus însuşi (Luca 24:25-27, 32), apelul dvs. disperat este în afara Sfintelor Scripturi. Astăzi nu trebuie să ne mulţumim cu, nici să ne bazăm pe traducerile distorsionate ale Înregistrării sacre a Atotputernicului Dumnezeu. Noi avem textele originale ale Bibliei pe care le putem consulta – ebraica, aramaica şi greaca originale; şi versiunea *Traducerea Lumii Noi* publicată de Turnul de Veghere a fost furnizată cu toată silinţa pentru utilizatorii doritori, pentru a le da o redare cât mai posibil fidelă a acestor texte originale, astfel încât cititorii să poată ajunge la cunoştinţa exactă a adevărului. Nu există „omisiuni" care permit un astfel de lucru pe care-l sugeraţi cu atâta dor. Într-adevăr, nu ar putea să existe aceste omisiuni, fiindcă lucrurile pe care le sugeraţi ca posibile omisiuni sunt contrare învăţăturilor Scripturilor pe care le avem scrise în alb şi negru. Şi descoperirile acumulate până în prezent ale paleografilor dovedesc fără îndoială sau motiv de îndoială că noi am primit raporturile Scripturale originale neschimbate radical, practic ca din mâinile scriitorilor originali.

Este nescriptural şi neînţelept să sperăm într-o lume viitoare spirituală pentru oameni păcătoşi, dar sinceri, unde aceştia pot spera să-şi cureţe păcatul care-i

Cuprins

împresoară şi unde pot avea o perioadă extinsă de probă acolo. Acest lucru este asemănător cu învăţătura romano-catolică a „purgatoriului”, un loc spiritual intermediar între cer şi pământ, dar pentru care nu există nici o fărâmă de dovadă în Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Când făpturile umane mor, ele mor şi nu intră în tărâmul spiritual. (A se vedea Ezechiel 18:4, 20; Ioan 11:14). Doar cei 144 000 de membri ai adunării lui Dumnezeu, sub Capul lor Cristos Isus, vor câştiga viaţă în tărâmul spiritual; şi aceasta este prin aranjamentul special al lui Dumnezeu, prin Cristos, şi printr-o înviere minunată din morţi, când doar aceste persoane experimentează o schimbare de la existenţa lor umană originală şi, prin puterea Dumnezeului Atotputernic, sunt ridicate la viaţă precum creaturi spirituale nemuritoare, la viaţă şi activitate veşnice în tărâmul ceresc invizibil cu Mirele lor Cristos Isus – aceasta este la a doua Sa venire şi la întemeierea pe tot pământul a împărăţiei lui Dumnezeu sub El, pentru care El şi-a învăţat discipolii să se roage. – Mat. 6:9-13; Ioan 14:1-3; 1 Tes. 4:15-18; Apoc. 14:1-5.

Alţii dintre oameni, care aleg să asculte de bunăvoie cerinţele perfecte, drepte ale Dumnezeului Atotputernic, nu pot nutri o altă speranţă de viaţă, ci doar la viaţă pe această planetă Pământ, în perfecţiune umană – în lumea nouă a lui Dumnezeu cu pământul ei paradisiac. Nu vă temeţi sau nu nutriţi niciodată „groaza gândului creării fiinţelor conştiente, cunoscute mai dinainte pentru a fi condamnate la o eternitate de durere” – ca să vă citez pe dvs. Isus Cristos, la Matei 25:41-46, nu s-a referit la o astfel de „eternitate a durerii”, ci la o eternitate a distrugerii, nimicirii complete a „caprelor” pe care le-a descris acolo. Focul veşnic rezervat pentru Diavolul şi îngerii lui este distrugerea veşnică care-i aşteaptă şi pe toţi cei care-şi folosesc voinţa liberă pentru a urma aceşti vrăjmaşi demonici ai Dumnezeului Atotputernic. În această învăţătură, Isus a fost în armonie cu Dumnezeul Scripturilor Ebraice din vechime, „al cărui nume este IEHOVA.” (Ps. 83:18, *Versiunea King James*). Numele lui Isus, aşa cum este tradus din textul original de bază, înseamnă „Iehova este salvare”. Isus nu a dezvăluit o Fiinţă Supremă diferită de Cea descrisă în Scripturile Ebraice. (A se vedea, din nou, Luca 24:25-27, 32; de asemenea, Isaia 53 şi Faptele 8:26-39). Nu, Isus nu a dezvăluit un Dumnezeu diferit, „mai bun”; într-adevăr Isus nu a putut, Tatăl Său ceresc, Iehova, fiind de fapt singurul Dumnezeu viu şi adevărat, aşa cum i-a reamintit Isus lui Petru. – Mat. 16:13-17; Ioan 20:17.

În Scripturile Ebraice din vechime (denumite în mod nepotrivit acum „Vechiul Testament” al Bibliei) sunt păstrate declaraţiile lui Iehova despre judecăţile Sale împotriva celor răi. Isus a fost în armonie completă cu acele judecăţi declarate ale Tatălui Său veşnic viu, Iehova; şi Isus s-a referit cu aprobare la acele judecăţi scrise şi şi-a adăugat avertismentul autoritar, în referirea pe care a făcut-o cu privire la potopul din vremea lui Noe, la distrugerea cu foc de către Iehova a Sodomei şi Gomorei, la prima distrugere a Ierusalimul, care a preumbrit-o şi pe cea de-a doua distrugere a oraşului în anul 70 A.D. (Luca 17:20-32; 21:20-22). Apostolii lui Isus şi alţi discipoli credincioşi ai Lui au fost, de asemenea, în acord complet cu acele judecăţi declarate care ulterior, în timpul străvechi, au fost aduse la îndeplinire de Dumnezeul veşnic viu, Iehova; şi acei urmaşi credincioşi ai lui

Cuprins

Isus s-au referit în repetate rânduri la acele întâmplări remarcabile din vechime, avertizând persoanele înclinate spre păcat care trăiesc pe pământ în timpul acestei ere creştine. – A se vedea 2 Tesaloniceni 1:6-10; 2 Petru 2:4-22; Iuda 5-16.

Acele judecăţi executate în mod tipic vor fi îndeplinite pe deplin şi în mod realist, pe tot pământul, în bătălia de la Armaghedon prezisă de demult de Iehova, dar care este iminentă acum. (Apocalipsa 16:13-16). După acea bătălie vine lumea nouă permanentă a lui Dumnezeu sub Cristos Isus. (2 Pet. 3:13). Acelei bătălii fără precedent (prezisă, de asemenea, de demult în Ieremia 25:32-38, în Daniel 12:1, şi alte profeţii pe care le-a citat Isus) îi va supravieţui doar o minoritate de oameni cu voinţă liberă, care trăiesc acum pe pământ, conform promisiunii lui Dumnezeu. (Ţef. 2:1-3; Luca 21:28). Apoi Isus Cristos va domni pentru o mie de ani. El îşi va folosi glasul şi va fi o înviere a morţilor, nu din Gheena distrugerii în care vor fi mers deja mulţi oameni, ci din mormintele memoriale, mormântul comun al omenirii, „iadul" sau *Șeolul* sau *Hadesul* din Biblie. (Ioan 5:28, 29; Apoc. 20:11-15). Această înviere, sau restaurare la viaţă pe această planetă Pământ, va include, de asemenea, mulţi oameni nedrepţi, incorecţi, din multe epoci trecute, care încă sunt sensibili la apelul bunătăţii lui Iehova. Din starea morţii ei vor veni ca şi creaturi umane, nesuferind nici o schimbare în personalitate în timpul perioadei de inconştienţă ca de somn şi inactivitate totală în mormintele memoriale. – Ecl. 9:5-10; Faptele 24:15.

Apoi guvernul ceresc al lui Iehova sub Cristos Isus, prezis din vechime la Isaia 9:6, 7, se va ocupa cu ajutarea locuitorilor pământului pentru a se debarasa complet de starea lor apăsată de păcat. Atunci nu va mai exista nici Diavol, nici îngeri ai lui care să împiedice şi să contracareze eforturile cu scopuri bune ale locuitorilor pământului de a răspunde la influenţele înălţătoare şi la acţiunile perfecte ale împărăţiei lui Iehova sub Cristos Isus, pentru că toţi acei vrăjmaşi incorigibili ai Dumnezeului Cel Preaînalt şi ai guvernului Său permanent pentru întreg pământul vor fi reduşi la tăcere; da, legaţi pentru perioada de o mie de ani a domniei nestingherite a lui Cristos. Locuitorii pământului vor avea libertatea să-şi folosească voinţa liberă pentru a răspunde – de a se conforma voios şi cu recunoştinţă cerinţelor perfecte ale lui Iehova. Cei care răspund astfel vor fi binecuvântaţi şi îmbogăţiţi cu ridicarea finală la perfecţiune ca oameni. Pe de altă parte, toţi cei care aleg atunci să-şi folosească voinţa liberă ca să se răscoale împotriva singurului guvern de pe întreg pământul al Dumnezeului Cel Prea Înalt şi care apoi preferă să se întoarcă la căile lumii vechi distruse (sau sistemul de lucruri) vor vea parte şi ei de Gheena distrugerii veşnice, despre care Isus a spus autoritar că Tatăl Său, Iehova, „a pregătit-o pentru diavolul şi îngerii lui". (Mat. 25:41). Acei oameni ascultători cu bucurie, de pe pământ, care vor trăi atunci în continuare până la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos vor fi ridicaţi la perfecţiune umană.

Acolo, atunci, la sfârşitul acelei domnii milenare, va fi aplicat un test mare, final pentru voinţa liberă a fiecăruia şi pentru fiecare fiinţă umană supravieţuitoare care va locui atunci pe pământul paradisiac. Satan şi demonii lui vor fi atunci dezlegaţi din starea lor din abis de inactivitate asemănătoare morţii, dar numai

Cuprins

pentru o perioadă scurtă. Astfel dezlegaţi, aceşti rebeli cronici se vor dezlănţui din nou în înşelăciunea lor şi viclenia lor rele pentru a induce în eroare şi pentru a provoca distrugerea omenirii. Cei care îşi vor exercita atunci voinţa liberă în loialitate faţă de Dumnezeul Atotputernic, pentru a se împotrivi acestor hoarde rele, vor fi păstraţi de Dumnezeu şi îndreptăţiţi la viaţă veşnică în paradisul fără sfârşit de pe pământ. Totuşi, ceilalţi care după toată iluminarea şi ridicarea pe care au avut-o aleg sub acel test final să cedeze egoismului şi apoi, din propria lor voinţă liberă, vor urma pe Satan şi demonii lui, vor fi distruşi de Dumnezeu prin aruncarea lor în Gheena distrugerii ireversibile, „a doua moarte". Despre aceasta citim în Apocalipsa, capitolul douăzeci.

Cele de mai sus reprezintă caracterizarea Biblică a situaţiei şi perspectivelor omului. Ea coincide exact cu ceea ce a fost prezentat în *Turnul de veghere*, şi anume că oamenii au voinţă liberă acum. Ei sunt, aşadar, responsabili din punct de vedere moral, să o folosească conform oportunităţilor lor, prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu. Fericiţi sunt cei care acum, fiind conştienţi de nevoia lor spirituală, îşi exercită voinţa liberă pentru a intra în libertatea creştină, în societatea Lumii Noi din prezent.

Cu cordialitate,
SOCIETATEA DE BIBLII ŞI TRATATE TURNUL DE VEGHERE



„ŞI SĂ UMBLI SMERIT CU DUMNEZEUL TĂU"

MULŢI oameni devin surzi la vestea cea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu din cauza prejudecăţilor, alţii, din cauza egoismului, fiind în imposibilitatea de a vedea de ce anume vor fi imediat avantajaţi de aceasta. Din nou, alţii, din cauza lipsei de credinţă, sunt complet indiferenţi şi mulţi o resping din cauza mândriei. Se pare că acesta din urmă reprezintă un motiv pentru progresul relativ mic care a fost făcut, în lauda lui Iehova, în ţinutul Indiei. Accentuând acest punct, este următoarea relatare din acel ţinut vast.

Deşi majoritatea oamenilor ştiu că India este ţara Hinduismului, puţini din Occident au idee ce înseamnă cu adevărat Hinduismul, sau cu ce se aseamănă mentalitatea Hindusului de rând şi mai ales, care este reacţia lor faţă de Biblie. Hindusul de rând este un om extrem de mândru; mândru de filosofiile sale religioase. Biblia spune: „Dumnezeu se opune celor aroganţi, dar El le oferă bunătate nemeritată celor smeriţi"; şi acest lucru este la fel de adevărat în India, ca şi în oricare alt ţinut.

Cuprins

Ar putea părea ciudat pentru unii că un popor atât de lovit de sărăcie şi atât de înapoiat în serviciile interne şi sociale, este mândru; dar aşa este. Hindusul de rând este atât de mândru de religia sa, încât el crede că ştie tot ce trebuie ştiut despre misterele vieţii. El este complet dispreţuitor la gândul că Dumnezeul Atotputernic ar dezvălui scopurile Sale omului printr-o carte, şi crede că ea a început să fie scrisă doar cu 1900 de ani în urmă, de către Isus Cristos. Oh nu, Dumnezeu a folosit numai oameni sfinţi ai Hinduismului pentru a învăţa lumea despre originea vieţii şi destinul ultim al omului. Pentru el Biblia este doar un efort de mâna a treia al unor Creştini mai noi, de a păcăli civilizaţia Occidentală despre un popor vechi şi cultivat. Ei iau în râs ideea că mântuirea poate fi dobândită doar prin Isus Cristos, şi este o experienţă foarte comună în India de a avea Hinduşi ce ascultă cu bucurie vestea bună despre lumea nouă şi apoi se întorc în dezgust, când sunt prezentate textele Bibliei care arată că această lume nouă va veni, prin intermediul lui Isus Cristos.

Cu toate acestea, există unele excepţii de la această regulă, unii care nu sunt prea mândri să accepte adevărul că toate lucrurile sunt de la Dumnezeu, dar prin Isus Cristos. De exemplu, este cazul recent al unui tânăr al religiei Sikh, care a început să citească ajutorul de studiu al Bibliei *Să fie Dumnezeu adevărat* şi studierea Bibliei cu misionarii Turnului de Veghere. În religia Sikh, toţi bărbaţii îşi lasă părul să crească lung şi nu se bărbieresc niciodată. Ei îşi răsucesc părul lung, de care sunt foarte mândri, într-un ghem în partea de sus a capului, şi îl acoperă cu un turban. Aşa că, imaginaţi-vă ce surpriză au avut misionarii Turnului de Veghere, când, într-o zi, acest domn Sikh a păşit în Sala Împărăţiei din Bombay, cu părul tuns şi periat, în stil Occidental, şi cu bărbia rasă curată.

În mod evident el a fost destul de smerit pentru a fi învăţat şi nu i-a fost frică să urmeze calea adevărului de îndată ce a văzut-o. El s-a dedicat lui Iehova Dumnezeu şi acum se asociază în mod regulat cu martorii lui Iehova în toate caracteristicile lucrării de predicare. „Şi ce altceva cere Iehova de la tine, decât să practici dreptatea, să iubeşti bunătatea şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” — Mica 6:8, *AS.*

SCHIMBAREA INIMII ESTE NECESARĂ

CÂT timp va dura lupta dintre tiranie şi libertate? Răspunzând la această întrebare, secretarul general al Naţiunilor Unite, Dag Hammarskjold, a spus: „Atât timp cât fiinţele umane sunt fiinţe umane.” Şi ce a făcut ca domnul Hammarskjold să aibă o astfel de viziune pesimistă a luptei? Deoarece, potrivit lui, „acest lucru nu este de fapt o luptă între sistemele politice şi ideologii, ci este o luptă înăuntrul şi pentru inimile oamenilor, inclusiv ale noastre.” „Chiar şi într-un sens politic restrâns al cuvântului democraţie,” a observat în continuare domnul Hammarskjold, „suntem încă departe de obiectiv.” —New York *Times,* 14 Februarie, 1954.

Cuprins

Aici, atunci este explicaţia de ce există astăzi război în Indo-China, un impas în Coreea, o chestiune de rasă în Africa de Sud, relaţii tensionate între India şi Pakistan, precum şi între naţiunile Arabe şi Israel, şi de ce războiul rece dintre Est şi Vest, cu bombele sale atomice şi de hidrogen, se înrăutăţeşte. Organizaţia Naţiunilor Unite poate că este o structură impunătoare, dar ce se poate aştepta de la aceasta, atunci când materialele care pătrund în ea nu au nici o rezistenţă la rupere, nici o soliditate de inimă, şi când nu există coeziune între ele, nici altruism, nici iubirea de aproape?

Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, subliniază în mod corect importanţa inimii. „Păzeşte-ţi inima cu toată vigilenţa, căci de acolo sunt izvoarele vieţii," ne spune. Şi prin intermediul acestuia, Dumnezeu ne spune: „Fiule, dă-mi inima ta şi ochii tăi să observe căile Mele." Din moment ce „Dumnezeu este iubire," ca noi să Îi dăm inimile noastre şi să observăm căile Sale, înseamnă să ne dezvăţăm de o cale de acţiune egoistă pentru una fără egoism. — Prov. 4:23, *AT;* 23:26, *RS;* 1 Ioan 4:8.

Acest lucru poate fi făcut şi se face, şi roadele acestui mod de acţiune au legătură cu faptul că domnul Hammarskjold are dreptate când accentuează inima ca fiind cheia problemei. Observatorii obiectivi care au participat la Adunarea Naţională a martorilor lui Iehova în Rhodesia de Nord în anul 1953, s-au minunat de ceea ce au văzut: mii şi mii de reprezentanţi din diferite triburi războinice Africane s-au întâlnit împreună în pace, unitate şi dragoste. Care este explicaţia? Este o înţelegere şi o apreciere a adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, care le oferă dorinţa şi capacitatea de a-şi transforma mintea, de a renunţa la personalitatea lor păgână războinică, împreună cu vrăjitoriile lor, poligamia şi alte obiceiuri tribale, şi de a îmbrăca personalitatea Creştină pură, paşnică şi fără egoism. Iar adevărul cu privire la Iehova Dumnezeu şi scopurile Sale realizează această schimbare remarcabilă a inimii, nu numai în Rhodesia de Nord, ci şi în alte 142 de ţări.

Adevărat, acestea nu pot pune capăt luptei dintre libertatea şi tirania din lume, dar transformându-şi personalitatea, schimbându-şi inimile, ei demonstrează că sunt demni de a trăi în lumea nouă pe care Iehova o va crea pentru a pune capăt tuturor tiranilor, iar acest lucru îl va face la Armaghedon. Trăind acum împreună în pace, iubire şi unitate, şi având speranţa noii lumi a dreptăţii a lui Dumnezeu, în care cei drepţi să trăiască pentru totdeauna, aceştia sunt acum cei mai fericiţi de pe faţa pământului. — Ps. 72:4; Isa. 14:4-7; Ps. 37:29.

Nu vă mai conformaţi acestui sistem de lucruri, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu. — Rom. 12:2, NW.

Cuprins

LUAREA UNEI DECIZII ÎNŢELEPTE

Unul din reporterii pentru *Tribuna* din Chicago a intervievat recent un grup de absolvenţi din Liceele din sud-vestul oraşului Chicago, care au fost aleşi ca reprezentanţi de seamă ai claselor lor de absolvire. Absolvenţii au fost întrebaţi despre planurile lor vocaţionale. Referitor la alegerea înţeleaptă luată de un absolvent *Tribuna* (17 Ianuarie 1954) a relatat: „O excursie în Europa şi mai târziu o viaţă în calitate de misionar pentru Martorii lui Iehova sunt planurile de viitor pentru o elevă de la Liceul Gage Park, domnişoara Eleanore Spitzke, 17 ani. … Ea se va angaja după absolvire pentru a câştiga bani pentru excursia ei europeană, stabilită pentru vară, 1955, când denominaţia ei va ţine o serie de conferinţe pe continent. … Alegerea domnişoarei Spitzke a lucrării misionare a înlocuit dorinţele mai vechi de a deveni doctor sau profesor de matematică, datorită convingerii că în calitate de misionar ea ar putea fi de un mai mare ajutor pentru mai mulţi oameni”.

TOŢI, „STAŢI FERMI”

„Prin urmare, fraţii mei iubiţi şi mult doriţi, bucuria şi coroana mea, rămâneţi astfel neclintiţi în Domnul, iubiţii mei.” —Filip. 4:1, NW.

CÂND noi, cele mai tinere dintre celelalte oi ale Domnului, am citit un astfel de pasaj, ca cel din 2 Tesaloniceni 2:13-15, este ca şi cum al nostru „frate mai mare”, Isus Cristos, prin intermediul clasei „servul credincios şi înţelept”, ne vorbea şi ne spunea că datorită veştii bune pe care ne-a predicat-o, avem posibilitatea de mântuire şi suntem recunoscători pentru avertismentul pe care Iehova ni-l dă prin acest canal de a „rămâne neclintiţi.”

[2] Prezenţa pe pământ de patruzeci de ani de la naşterea Împărăţiei cereşti a membrilor puternici, sănătoşi, credincioşi ai „turmei mici” ai celor sfinţiţi, şi de asemenea a celorlalte oi ale Domnului, care sunt de mult timp în slujire, este o dovadă, nu numai că sfinţirea este voinţa lui Iehova pentru creştini, ci şi că este ceva ce poate fi menţinut an după an. Este dovedit a fi atât real, cât şi posibil. Aceia dintre slujitorii lui Iehova, care se recunosc a fi membrii trupului lui Cristos sau ai adunării sfinţite, în smerenie, înaintea lui Dumnezeu, Îi mulţumesc pentru privilegiile care le-au avut şi le au în prezent, şi ei ştiu, de asemenea, că trebuie să continue să stea neclintiţi şi să îşi menţină sfinţirea, agăţându-se de ea ca un buldog. Ei nu caută nici o retragere din serviciu, nici o abatere neconsecventă cu ungerea lor. Paşii lor spre premiul ceresc i-a purtat prea departe de-a lungul drumului, ca ei să se gândesc măcar să se întoarcă la această dată târzie. Pentru ei, prosperitatea Împărăţiei care este prezentă şi în faţă nu este nici un indiciu real că ar trebui să-i slăbească mâna cuiva şi să muncească mai puţin, sau să se aşeze şi să

Cuprins

caute plăcere personală, ci, mai degrabă, să continue să meargă înainte, cum însuşi Pavel a spus: „Fraţilor, eu încă nu consider că l-am apucat, dar un lucru ştiu: Uitând lucrurile din urmă şi întinzându-mă spre cele dinainte, mă străduiesc să ating ţinta pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, prin Cristos Isus. Cât despre noi, cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm cu nerăbdare un salvator, pe Domnul Isus Cristos, care va transforma corpul stării noastre umile ca să fie asemenea corpului său glorios, potrivit lucrării puterii pe care o are, da, de a-şi supune toate lucrurile. Prin urmare, fraţii mei iubiţi şi mult doriţi, bucuria şi coroana mea, rămâneţi astfel neclintiţi în Domnul, iubiţii mei!" (Filip. 3:13, 14, 20, 21; 4:1, *NW*). Adunarea în vârstă, inclusiv „cei rămaşi" sau „servul înţelept" şi membrii acestuia, au tânjit după creşterea pe care o văd acum şi acum, văzând acest lucru, au o mare bucurie.

[3] Aşa cum a fost privilegiul său cu Tesalonicenii, aşa se pare că Pavel a fost primul care a predicat vestea bună Filipenilor, înainte ca el să scrie cele de mai sus. Legătura de iubire dintre Pavel şi adunarea din Filipi a fost foarte puternică. Pavel i-a vizitat de două ori după înfiinţarea lor şi i-a întărit în credinţă. El a scris pentru ei epistola sa care apare în Scripturile Creştine Greceşti, ca scrisoarea lui Pavel „către Filipeni," iar Filipenii i-au oferit atât ajutor spiritual, cât şi asistenţă materială lui Pavel. Desigur, au umplut dorul lui. Ei au fost bucuria lui. Vorbind din ambele puncte de vedere, atât din punctul de vedere al organizaţiei din vechime, cât şi din cel al slujitorilor bătrâni aflaţi în lucrarea lui Dumnezeu în aceste zile, spunem: Tu care ai venit recent la adevăr şi în serviciul lui Iehova, tu care eşti printre celelalte oi ale Domnului, adăugând la ambele numărul şi activitatea acestei societăţi a Noii Lumi, „eşti bucuria noastră." Te-am aşteptat de mult timp. Tu eşti o dovadă vie că devotamentul faţă de cauza dreaptă a lui Iehova nu este limitat la o mână mică, ci cuprinde mai mulţi, chiar şi pe tine, şi îţi spunem, „rămâneţi neclintiţi în Domnul, iubiţi mei."

[4] Pretinsa glorie a vechiului sistem de lucruri este sărăcăcioasă şi de calitate inferioară, deoarece este reflectarea răutăţii dumnezeului ei fals, Satan Diavolul. Gloria minunată a Împărăţiei lui Iehova este dincolo de orice descriere în cuvintele noastre inadecvate, deoarece este o reflectare a gloriei Dumnezeului adevărat, Iehova. În ceea ce ne priveşte pe noi cei de pe pământ, ca membri reprezentanţi ai nucleului societăţii Noii Lumi, scopul nostru comun este închinarea la acest Dumnezeu glorios. Gloria lui Iehova şi frumuseţea asupra organizaţiei pământeşti a slujitorilor lui Dumnezeu, se găsesc în membrii săi credincioşi care se conformează principiilor dreptăţii; şi astfel, în oarecare măsură, deşi limitată, într-adevăr, gloria lui Dumnezeu este reflectată. Când înveţi despre îngrijirile lui Iehova, aşa cum sunt arătate în Cuvântul Său, când iei poziţie de partea Lui, eşti dedicat şi susţii cauza Lui, eşti podoaba acestui grup creştin. Iehova îi cunoaşte pe cei care sunt ai Lui, şi dacă sunteţi, El vă cunoaşte şi vă iubeşte. Colegii voştri slujitori pe pământ, vă ţin în mare cinste, şi voi, care sunteţi fraţii mai mici în închinarea şi slujirea lui Dumnezeu, sunteţi, de fapt, bucuria organizaţiei pământeşti a lui Dumnezeu, acum. Aveţi o mare responsabilitate pentru a vă menţine curaţi şi integri, nu să mergeţi pe calea naţiunilor care nu Îl cunosc pe

Cuprins

Dumnezeu, deoarece „cine nesocoteşte aceste lucruri nesocoteşte nu un om, ci pe Dumnezeu, care pune spiritul Său sfânt în voi.” —1 Tes. 4:8, *NW*

[5] Pe măsură ce veţi continua să fiţi credincioşi lui Iehova, este ca şi cum fraţii voştri mai mari şi al vostru „serv credincios” mai mare, vă spun: „Care este, de fapt, speranţa, bucuria sau coroana exultării noastre înaintea Domnului nostru Isus în timpul prezenţei Sale? Oare nu chiar voi? Bineînţeles că voi sunteţi gloria şi bucuria noastră.” (1 Tes. 2:19, 20, *NW*) Rezultă că aveţi o mare datorie, o datorie spirituală faţă de Dumnezeu, şi de societatea Sa credincioasă, care a adus pentru voi adevărul la care aţi răspuns şi care v-a condus picioarele pe calea sfinţeniei şi a mântuirii. Plătiţi-vă datoriile în loialitate şi devotament iubitor.

[6] Putem spune că sfinţirea este primită nu numai de la Dumnezeu şi prin adevăr, care ne este predicat, ci şi prin dedicarea noastră lui Iehova. Prin urmare, sfinţirea membrilor trupului lui Cristos vine prin unirea cu El, prin spiritul lui Dumnezeu asupra lor, prin credinţa lor în Iehova şi în Cuvântul Său, şi credinţa în Isus Cristos, îngrijirea Lui pentru viaţă. Aşa cum este scris: „Potrivit preştiinţei lui Dumnezeu, Tatăl, cu sfinţire prin spirit, ca să asculte şi să fie stropiţi cu sângele lui Isus Cristos.” —1 Pet. 1:2, *NW.*

[7] Ei bine, în toate aceste puncte referitoare la sfinţire şi modul în care este primită, unde stau ceremoniile bisericeşti atrăgătoare? Nicăieri. Ele nu au nimic de a face cu sfinţirea predată în Biblie. Ele sunt invenţii ale oamenilor, datând din păgânism, pur şi simplu, înfrumuseţate prin imaginaţia închinătorilor moderni păgâni, pentru a impresiona şi a induce în eroare oamenii. Una dintre dovezile remarcabile, în plus faţă de Biblie, că sfinţirea susţinută prin ceremonii copilăreşti ale Creştinătăţii ortodoxe este falsă, dar şi contribuie la sfinţenia ipocrită, se găseşte în faptul că Creştinătatea este, din punct de vedere moral, rea, putredă şi coruptă în fiecare departament al său, defaimă pe Iehova Dumnezeu, luptă împotriva lui, nu pentru el şi cauza lui, persecută la limită pe cei care încearcă să înveţe oamenii principiile curate ale Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu, şi este condamnată la distrugere din mâna justificatorului principal al lui Iehova, Isus Cristos, în bătălia apropiată de la Armaghedon. Doctrinele sale păgâne şi false ale aşa-numitei „sfinţiri,” şi alte doctrine şi practici asemănătoare, nu au nici un suport Scriptural. Ei săvârşesc o greşeală mare asupra omenirii în general, deoarece ascund de ochii oamenilor adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, cu privire la adevărata sfinţenie. Liderii şi oamenii contribuie la vinovăţia lor comună în defăimarea numelui lui Dumnezeu.

[8] În analizarea de către noi a sfinţirii, nu trebuie să fim confuzi sau descurajaţi de ceea ce a făcut religia ortodoxă acestei expresii de aur găsită în Cuvântul lui Dumnezeu, care este plină de sensuri şi care este esenţială creştinului. Voi, cei care sunteţi devotaţi dreptăţii nu vă puteţi permite, nici pentru un minut, să mergeţi cu lumea veche, acest sistem vechi de lucruri, cu standardele, doctrinele şi practicile sale. Rămâneţi curaţi. Menţineţi-vă sfinţirea şi speranţa de sfinţire pentru viaţă.

Cuprins

CUM MENŢINEM?

[9] Unul dintre punctele pe care Pavel le pune în scris către Tesaloniceni despre auto-control este: „Ca fiecare dintre voi să ştie cum să-şi stăpânească vasul în sfinţenie şi onoare, nu în pofte sexuale lacome, asemenea naţiunilor care nu-L cunosc pe Dumnezeu; ca nimeni să nu ajungă până acolo încât să-i facă rău fratelui său şi să-i încalce drepturile în această privinţă, pentru că Iehova este cel care pedepseşte pentru toate aceste lucruri, aşa cum v-am mai spus şi v-am şi depus o mărturie temeinică." (1 Tes. 4:4-6, *NW*) (O utilizare similară a cuvântului „vas" este acolo unde Saul este numit „vas ales" la Faptele 9:15.)

[10] Aici corpul fiecărui individ creştin este menţionat drept un „vas." Este vorba despre corpul sau individualitatea slujitorului lui Dumnezeu ca un instrument ce trebuie să fie utilizat de către creştin în mod corespunzător. Acest lucru necesită auto-control. Acest lucru are ca rezultat dependenţă, iar această dependenţă vine din evaluarea noastră proprie a relaţiei noastre cu Iehova Dumnezeu, a comorii noastre glorioase a slujirii şi a societăţii teocratice a Noii Lumi şi partea noastră din ea. Cel care îşi menţine sfinţirea este un om demn de încredere sau o femeie demnă de încredere. Că acest lucru nu este automat păstrat, ci trebuie să fie urmărit constant, este sugerat de rugămintea lui Pavel: „Numai purtaţi-vă într-un mod demn de vestea bună despre Cristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi fi departe, să aud despre voi că rămâneţi neclintiţi într-un singur spirit, luptând cot la cot cu un singur suflet pentru credinţa veştii bune, fără să vă înspăimântaţi în vreun fel de împotrivitorii voştri. Lucrul acesta este pentru ei o dovadă de distrugere, dar pentru voi, de salvare; Şi aceasta este de la Dumnezeu, pentru că, de dragul lui Cristos, vi s-a dat privilegiul nu numai de a crede în el, ci şi de a suferi pentru El." —Filip. 1:27-29, *NW.*

[11] Am menţionat pe scurt mijloacele prin care este atinsă sfinţenia. Pentru a menţine sfinţirea este necesar să se menţină aceste mijloace de atingere a acesteia. Sfinţirea este de la Iehova Dumnezeu. Pentru a o menţine, păstraţi-vă inima fixată asupra lui Iehova Dumnezeu. Sfinţirea se realizează prin adevărul Cuvântului lui Iehova, Biblia. Pentru a continua în această stare de devoţiune sfântă, este necesar ca, Cuvântul adevărului să fie studiat în mod constant şi respectat. Apele adevărului sunt reprezentate ca un flux mare care curge de la templul lui Iehova. (Apoc. 22:1, 2). Din aceste fluxuri abundente, creştinii trebuie să continue să îşi umple inimile şi minţile, şi, aşa cum ei continuă să bea aceste ape ale vieţii, înăuntrul lor se formează izvoare de apă învolburate, pentru a oferi viaţă veşnică. — Ioan 4:14.

[12] Pentru noi, a fost adusă posibilitatea de sfinţire, deoarece am fost slujiţi de către o altă persoană care a predicat vestea bună a Cuvântului lui Dumnezeu. Sfinţirea noastră, din acest punct de vedere, a depins de această slujire. Pentru a ne menţine sfinţirea, este esenţial ca noi să fim activi în acest serviciu, să ne angajăm în el, să predicăm, şi să ducem adevărul şi altora. Această activitate este o dovadă a slujirii noastre şi Îl glorifică pe Dumnezeul nostru în armonie cu ceea ce sfinţitul Domn Isus Cristos a declarat: „Tatăl Meu este glorificat prin aceasta: că voi continuaţi să daţi mult rod şi că vă dovediţi discipolii Mei." (Ioan 15:8, *NW*).

Cuprins

Devotamentul faţă de Iehova, demonstrat prin cufundarea noastră în apă, ca simbol al dedicării noastre faţă de El, trebuie să fie constant, şi în această privinţă trebuie să fie manifestată unitatea noastră cu prietenii slujitori. Păstraţi puternică credinţa care ne-a adus în relaţie cu Iehova, astfel încât spiritul Său care ne conduce către sfinţire să poată rămâne peste noi pentru totdeauna. Ca şi Tesalonicenii, cunoaştem astăzi poruncile pentru creştini din Cuvântul lui Dumnezeu. „Căci cunoaşteţi poruncile pe care vi le-am dat prin Domnul Isus.” —1 Tes. 4:2, *NW*.

SUNT ŞI CELELALTE OI SFINŢITE?

[13] Am menţionat deja că adresându-se Tesalonicenilor, Pavel le scria viitorilor membri ai trupului lui Cristos, sfinţiţi de către Iehova Dumnezeu, deoarece erau puşi deoparte pentru a face lucrarea celor care sunt fiii Săi spirituali. „Pe lângă aceasta, fraţilor, nu vrem să fiţi în neştiinţă cu privire la cei care dorm în moarte, ca să nu vă întristaţi ca şi ceilalţi, care n-au speranţă. Căci, dacă credem că Isus a murit şi s-a şi sculat din morţi, credem şi că, pe cei care au adormit în moarte prin Isus, Dumnezeu îi va aduce împreună cu El. Fiindcă iată ce vă spunem prin cuvântul lui Iehova: noi, cei vii, care vom rămâne până la prezenţa Domnului nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit în moarte, pentru că însuşi Domnul va coborî din cer cu un strigăt poruncitor, cu glas de arhanghel şi cu trompeta lui Dumnezeu, iar cei morţi în unitate cu Cristos se vor scula primii. Apoi, noi, cei vii, care vom rămâne vom fi luaţi împreună cu ei în nori ca să-l întâmpinăm pe Domnul în văzduh şi, astfel, vom fi întotdeauna cu Domnul. Aşadar, continuaţi să vă mângâiaţi unii pe alţii cu aceste cuvinte!” (1 Tes. 4:13-18, *NW*). Apoi, de asemenea, în legătură cu menţinerea sfinţirii şi abţinerea de la curvie, Pavel a scris Corintenilor: „Nu ştiţi că corpurile voastre sunt mădularele lui Cristos? Voi lua eu deci mădularele lui Cristos ca să le fac mădulare ale unei prostituate? Nicidecum!” —1 Cor. 6:15, *NW*.

[14] Cu aplicare la timpul în care au fost scrise, precum şi în zilele noastre, textele de mai sus pe care le-am analizat din Scripturile Creştine Greceşti, au referire directă la fiii spirituali ai lui Dumnezeu sfinţiţi şi consacraţi. Ce se poate spune în ceea ce le priveşte pe celelalte oi ale Domnului Isus Cristos? Dar despre marea mulţime a slujitorilor lui Dumnezeu, menţionaţi, spre exemplu, în Apocalipsa 7:9 (*NW*): „Iată! O mare mulţime, pe care nimeni nu putea s-o numere, din toate naţiunile, triburile, popoarele şi limbile, stând în picioare înaintea tronului şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în robe albe şi având ramuri de palmier în mâini”? Serviciul lor de laudă faţă de Dumnezeu este prezentat în versetul 10: „Ei strigau cu glas tare, zicând: ‘Salvarea o datorăm Dumnezeului nostru, care stă pe tron, şi Mielului.’”

[15] Acest capitol din Apocalipsa, arată foarte clar că acestea nu sunt cei 144.000 pecetluiţi ai spiritualului Israel. Mai degrabă acestea se arată după ce se ia în consideraţie adunarea sau trupul lui Cristos. „Marea mulţime” cu siguranţă nu e sfinţită în sensul de a fi membri ai adunării spirituale a Israelului; şi totuşi, cad asupra lor cerinţele de sfinţenie, având în vedere toate dovezile de mai sus, pe care le-am considerat cu privire la închinarea pură şi curată a Dumnezeului cel

Cuprins

adevărat, care El Însuşi este drept şi sfânt? Noi spunem, Da, pentru motivul că Iehova Dumnezeu nu aprobă nedreptatea, şi cei din marea mulţime a celorlalte oi ale Sale, sunt cu siguranţă în aprobarea Sa, dacă, sunt ca şi atunci când şi-au dovedit devotamentul lor credincios faţă de El. Dedicările lor sunt fără îndoială autentice. Serviciul lor de laudă pentru El este acum amplificat într-un cor imens pentru onoarea şi gloria Sa. Ei înfrumuseţează organizaţia poporului lui Iehova pe pământ în această zi. Ei Îl iubesc pe Iehova, iar El îi iubeşte pe ei. Perspectivele lor pentru viaţă veşnică în noua lume sunt palpitante. Aşa cum Iehova a adăugat sfinţenie peste clasa slujitorilor lui pământeşti, fără speranţe cereşti, cum le exprimă în Leviticul, timp în care a atras atenţia asupra sfinţeniei lui, şi aşa cum Petru a stabilit acelaşi principiu, ca unul să guverneze pe Creştinii din zilele lui, aşa se aplică acum tuturor creştinilor din zilele noastre, incluzându-i şi pe aceia dintre celelalte oi ale Domnului.

[16] Nu există nici un alt motiv pentru această concluzie, care este faptul că Apocalipsa 7:15 îi reprezintă pe cei din marea mulţime ca fiind „înaintea tronului lui Dumnezeu, şi zi şi noapte îndeplinesc pentru el un serviciu sacru în templul Său, iar Cel ce stă pe tron îşi va întinde cortul peste ei.” (*NW*). Nu putem concluziona că oricine Îl slujeşte pe Iehova în templul Său sau în legătură cu templul Său, este corupt, nesfânt, profan. „În templul Său, fiecare spune: ‘Glorie!’” —Ps. 29:9.

[17] Este sinonimă sfinţirea cu consacrarea? Nu, deoarece consacrarea se referă la acţiunea lui Iehova de a selecta şi împuternici pe Marele Preot Isus Cristos şi pe cei din preoţii unşi, asociaţi cu Isus Cristos. (Vezi *Turnul de veghere,* 15 Mai, 1952.) Sfinţirea este în raport cu alte lucruri. Ea contrastează cu ceva care este numit în mod corespunzător „sfinţit” cu o persoană nesfinţită sau o condiţie nesfinţită. Prin urmare, pe bună dreptate, Iehova Dumnezeu, prin marele Său Judecător numit, Isus Cristos, hotărăşte cine Îl slujeşte cu credinţă şi astfel sunt demni de aprobarea Sa, datorită devotamentului lor pentru El.

[18] Remarcaţi aplicarea acestui principiu de către apostolul Pavel în capitolul al şaptelea de la 1 Corinteni, unde el discută despre sfinţirea relativă a unei persoane căsătorite necredincioase care are un partener ce este creştin. Cuvintele sale sunt: „Dacă un frate are soţie necredincioasă şi ea consimte să locuiască cu el, să n-o părăsească; iar femeia care are soţ necredincios şi el consimte să locuiască cu ea, să nu-şi părăsească soţul. [De ce?] Căci soţul necredincios este sfinţit datorită legăturii cu soţia lui, şi soţia necredincioasă este sfinţită datorită legăturii cu fratele; altminteri copiii voştri ar fi necuraţi, dar acum sunt sfinţi.” —1 Cor. 7:12-14, *NW.*

[19] În această familie divizată există un contrast între poziţia favorabilă în care se găseşte partenerul necredincios în raport cu cel credincios şi poziţia nefavorabilă, dacă ambii parteneri sunt necredincioşi. Sfinţenia este dovedită a fi la copiii mici, care altfel ar fi necuraţi, dacă nici unul dintre părinţi nu ar fi fost credincios, sau în cazul în care celălalt părinte nu ar fi fost sfinţit în relaţie cu cel credincios. Aceasta nu înseamnă că partenerul necredincios nu este responsabil în mod personal pentru calea sa de necredinţă, şi aceasta nu înseamnă că partenerul

Cuprins

credincios îl va lua pe cel necredincios în viaţă veşnică în necredinţă. Suntem interesaţi de faptul că apostolul Pavel spune celui necredincios că este sfinţit în legătură cu, deşi el nu va deveni unul sfinţit sau „sfânt.” Am menţionat despre acest lucru aici pentru a arăta că este potrivit pentru celelalte oi ale Domnului să citească în Cuvântul lui Dumnezeu despre cerinţele pentru sfinţire, pentru ca Iehova Dumnezeu să le aplice lor înşişi acele principii de dreptate, care trebuie să fie urmate şi să trăiască la înălţimea lor. Este adecvat, de asemenea, pentru ca ei să ştie că trebuie să îşi menţină starea de devotament pentru cauza dreaptă a lui Dumnezeu, pentru a fi o laudă pentru numele Său şi să moştenească viaţa veşnică în noua Sa lume dreaptă. (2 Pet. 3:13). Aşa cum este scris către adunarea sfinţită: „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăţie, ci la sfinţenie.” (1 Tes. 4:7, *NW*). Deşi celelalte oi nu sunt membre ale naţiunii sfinte” compusă din cei care se numesc „sfinţi” sau „cei sfinţiţi,” acum sunt strâns asociate cu acea naţiune ca parte a „unei turme” sub conducerea unui „singur păstor.” Prin urmare, ele nu trebuie să acţioneze ca o influenţă profană printre ei, aşa cum a făcut odată „mulţimea mixtă” printre fiii lui Israel în pustiu. (Num. 11:4, *NW*) Nu; ci acestora li se cere să se ridice la nivelul cerinţelor de sfinţenie, în măsura în care acestea se aplică la celelalte oi ale Domnului şi astfel încât să fie însoţitori siguri ai rămăşiţei „turmei mici” a celor sfinţiţi.

[20] Pavel încheie prima sa epistolă către adunarea Tesalonicenilor a celor sfinţiţi, într-o astfel de notă fericită şi încurajatoare, spunând: „Însuşi Dumnezeul păcii să vă sfinţească pe deplin. Iar spiritul, sufletul şi corpul să vă fie păstrate întregi, ireproşabile, în orice privinţă, în timpul prezenţei Domnului nostru Isus Cristos. Cel care vă cheamă este fidel şi el va şi face lucrul acesta. Bunătatea nemeritată a Domnului nostru Isus Cristos să fie cu voi.” (1 Tes. 5:23, 24, 28, *NW*). În acord cu sfinţirea completă a lui Dumnezeu, rămăşiţa „turmei mici”, încă pe pământ, El se va ocupa în mod favorabil de „marea mulţime” a celorlalte oi credincioase, datorită relaţiei lor loiale cu rămăşiţa sfinţită. — Mat. 25:34-40, 46.

Fiindcă „oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat—Însă cum îl vor chema pe acela în care n-au crezut? Şi cum vor crede în cel despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi fără să le predice cineva? – Rom. 10:13, 14, NW.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Citaţi sau citiţi din nou versetele din 2 Tesaloniceni 2:13-15 şi arătaţi cum ar putea fi privite de noi în mod potrivit.
2. Unde se găseşte dovada că sfinţirea poate fi păstrată?
3. Explicaţi relaţia dintre apostolul Pavel şi adunarea din Filipi, şi arătaţi fapte asemănătoare de astăzi.
4. Discutaţi despre gloria şi împodobirea societăţii Lumii Noi.
5. Ce spune 1 Tesaloniceni 2:19,20 pentru voi, cei dintre alte oi ale Domnului, şi ce datorie aveţi?
6. Menţionaţi, pe scurt, câteva condiţii preliminare ale sfinţirii.

Cuprins

7. În paragraful şapte sunt arătate câteva puncte referitor la făţărnicia ecleziastică; relataţi-le, vă rugăm, cu propriile voastre cuvinte.
8. Ce trebuie să facă cei devotaţi dreptăţii?
9. Ce punct arată Pavel referitor la auto-control?
10. Cum este folosit aici „vasul", şi în ce fel este esenţial auto-controlul?
11,12. Ce este necesar pentru a fi păstrată sfinţenia?
13. Cine sunt cei sfinţiţi pe care-i identifică Pavel?
14. La cine se referă Apocalipsa 7:9?
15. Este sfinţită „mulţimea mare"?
16. Unde este arătat că serveşte „mulţimea mare", şi la ce concluzie ne aduce aceasta?
17. Faceţi deosebire între consacrare şi sfinţire.
18,19. Cum aplică Pavel sfinţirea când discută despre parteneri de căsătorie credincioşi şi necredincioşi?
20. Cu ce încurajare de a rămâne fermi îşi încheie Pavel prima scrisoare către tesaloniceni?



În numărul din 1 Ianuarie al *Turnului de veghere* este dat răspunsul la întrebarea din Etiopia, „Ar trebui să ne închinăm lui Isus?" În paragraful cinci este citat Evrei 1:6 cu privire la îngerii lui Dumnezeu care se închină lui Isus, însă în paragraful final se spune: „Răspunsul la întrebarea de mai sus trebuie să fie că nici o închinare nu trebuie dată lui Isus Cristos care este glorificat acum în cer. Închinarea noastră trebuie să meargă la Iehova". Nu contrazice aceasta afirmaţia din Evrei 1:6? – T. P., Statele Unite.

Ca răspuns la câteva întrebări pe această temă în câteva scrisori primite, întrebăm: Eşti tu un înger al lui Dumnezeu în cer? Dacă da, atunci Evrei 1:6 se aplică ţie. Dacă nu eşti unul din îngerii lui Dumnezeu din cer, atunci Evrei 1:6 nu se adresează ţie, pentru că la Evrei 1:6 şi în cele două versete anterioare scriitorul spune cu privire la Isus cel glorificat: „Astfel, El a devenit mai mare decât îngerii, pentru că a moştenit un nume mai minunat decât al lor. De pildă, căruia dintre îngeri i-a zis El vreodată: 'Tu eşti fiul Meu; Eu ţi-am devenit astăzi tată'? Şi din nou: 'Eu îi voi fi tată, iar El îmi va fi Fiu'? Dar, despre timpul când îl va aduce din nou pe Întâiul său născut în lume, El zice: 'Toţi îngerii lui Dumnezeu să se plece înaintea Lui'". (Evrei 1:4-6, *NW*). Aici apostolul Pavel citează din Psalmul 97:7, care, în cuvintele unei *Traduceri Americane*, spune: „Toţi cei care slujesc chipurilor cioplite sunt făcuţi de ruşine, cei care se laudă cu dumnezeii lor fără valoare. *Închinaţi-vă Lui, voi toţi dumnezeii*!" În *Versiunea Septuaginta* greacă (LXX) aceste cuvinte scrise cursiv spun astfel: „Închinaţi-vă Lui [*pros·ky·ne'o*],

Cuprins

toţi îngerii Lui. (ediţia lui Bagster; de asemenea, *Thomson*). Apostolul poate că a citat şi din *Versiunea Septuaginta* din Deuteronomul 32:43, partea iniţială care spune: „Bucuraţi-vă, ceruri, împreună cu El, *toţi îngerii lui Dumnezeu să se închine Lui*; bucuraţi-vă Neamuri împreună cu poporul Lui, şi toţi fiii lui Dumnezeu să se întărească în El;…" (*Bagster;* la fel *Thomson*). Examinând contextul din Psalmul 97:7 şi Deuteronomul 32:43 remarcăm că se face referire la Iehova Dumnezeu ca cel care trebuie venerat. Înseamnă oare aceasta că Isus este la fel ca Iehova datorită modului în care scriitorul de la Evrei 1:6 aplică acest citat?

În traducerea de la Evrei 1:6, *O Traducere Americană* nu urmează redarea Psalmului 97:7 şi nu foloseşte „închinare", ci spune: „Toţi îngerii lui Dumnezeu să se plece înaintea Lui". *Traducerea Lumii Noi* spune: „Toţi îngerii lui Dumnezeu să i se închine". Este *Traducerea Lumii Noi* inferioară aici, sau şi-a încălcat ea regula generală de a încerca pe cât posibil să redea fiecare cuvânt grecesc al Scripturilor Greceşti Creştine printr-un singur echivalent în engleză? Răspunsul la aceste întrebări este Nu! Atunci care este motivul pentru care ea spune „să se închine" în loc de „să se plece" sau „să facă plecăciune"?

Aşa cum s-a afirmat deja în articolul mai sus menţionat al *Turnului de veghere* cuvântul grecesc redat aici „închinare" este cuvântul *pros·ky·ne'o.* Oricât de ciudat ar părea, acest cuvânt este derivat din cuvântul grecesc pentru „câine", *kýōn,* şi prin urmare, înseamnă, „a se ghemui, a se târî, a se gudura", aşa cum face un câine la picioarele stăpânului său. Aşadar, aplicat practic, cuvântul înseamnă în esenţă „a se prosterna, a se pleca, a face plecăciune". Şi în ţările Bibliei aceasta era atitudinea corectă atât de venerare civilă şi omagiu, cât şi de închinare religioasă. Aceasta rezultă din Biblie, atât din textul original evreiesc, cât şi din cel grecesc.

În Versiunea King James sau Autorizată a Bibliei *pros·ky·ne'o* este, fără excepţie, în cele 60 de locuri, redat cu „închinare". Cu toate acestea, în *Traducerea Lumii Noi pros·ky·ne'o* este redat „a face plecăciune" şi „ a se închina". De exemplu, magii din răsărit i-au spus regelui Irod că vroiau să „facă plecăciune" (*pros·ky·ne'o)* copilaşului care s-a născut rege al iudeilor. „A face plecăciune" este de preferat aici, pentru că nici magii, nici regele Irod nu au vrut să spună să se închine copilaşului ca lui Dumnezeu. (Mat. 2:2, 8, 11). *Pros·ky·ne'o* este redat în mod corect „a face plecăciune" uneori, deoarece deseori în Versiunea Greacă Septuaginta a Bibliei acţiunea acestui verb este direcţionată către oameni; de exemplu, unde patriarhul Avraam s-a plecat (*pros·ky·ne'o*) băştinaşilor din Canaan, Hetiţii, fiii lui Het. (Gen. 23:7, 12, *LXX*). Sau, ca atunci când patriarhul Iacov, nevestele lui şi copiii lui toţi s-au plecat în repetate rânduri (*pros·ky·ne'o*) fratelui său geamăn Esau, pe care Iehova Dumnezeu a spus că l-a urât. (Gen. 33:3, 6, 7, *LXX*). Sau, ca atunci când împăratul Nebucadneţar s-a plecat (*pros·ky·ne'o*) înaintea profetului Daniel. (Dan. 2:46, *LXX*). Alte exemple, cum ar fi Apocalipsa 3:9, ar putea fi date unde *pros·ky·ne'o* nu este redat în mod corect „închinare", ci trebuia redat cu „a te pleca" sau „a face plecăciune".

În *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Greceşti Creştine* când acest cuvânt *pros·ky·ne'o* este folosit în legătură cu Dumnezeu, atunci este redat în mod corect „închinare", ca atunci când Isus a răspuns Ispititorului şi a zis: „Pleacă, Satan!

Cuprins

Căci este scris: 'Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini [*pros·ky·ne'o*] şi numai pentru El să îndeplineşti un serviciu sacru' ". (Mat. 4:10, *NW*). Femeii samaritene Isus i-a spus: „Închinătorii adevăraţi i se vor închina Tatălui în spirit şi adevăr, căci astfel de închinători caută Tatăl. Dumnezeu este Spirit şi cei care I se închină [*pros·ky·ne'o*] trebuie să I se închine cu spirit şi cu adevăr". (Ioan 4:23, 24, *NW*). În fiecare din aceste cazuri *pros·ky·ne'o* putea fi redat „a se pleca" sau „a face plecăciune", dar desigur când ne plecăm sau când facem plecăciune înaintea lui Iehova Dumnezeu noi nu facem acest lucru în acelaşi sens ca atunci când Avraam, Iacov şi alţii s-au plecat şi au făcut plecăciune oamenilor. La Ioan 4:23, 24, de mai sus, chiar şi traducerea literală a Dr. Young a Bibliei se schimbă de la „a te pleca" la „a te închina". Aşadar, *Traducerea Lumii Noi* nu este mai inconsecventă decât traducerea literală a Bibliei a Dr. Young. A te pleca înaintea oamenilor nu înseamnă în mod neapărat a te închina.

În *Traducerea Lumii Noi* remarcăm că atunci când acest verb grecesc *pros·ky·ne'o* este aplicat lui Isus ca un om pe pământ sau materializându-se ca om după învierea Sa, el este tradus „a face plecăciune". Cu toate acestea, când face referire la Isus cel glorificat în cerurile invizibile, în prezenţa îngerilor sfinţi, *Traducerea Lumii Noi* face o schimbare şi redă *pros·ky·ne'o* ca aplicat Lui prin cuvântul englezesc „închinare". (Evrei 1:6). Acest lucru este făcut în mod corect şi constant. Acest verb grecesc apare doar de două ori în cartea Evrei, aici la Evrei 1:6 şi la Evrei 11:21, unde Iacov este descris ca închinându-se lui Iehova Dumnezeu. „Prin credinţă, Iacob, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe fiecare dintre fiii lui Iosif şi s-a închinat [*pros·ky·ne'o*] rezemându-se pe vârful toiagului său". (*NW*; referindu-se la Geneza 47:31, unde *LXX* foloseşte la fel *pros·ky·ne'o*). Aşadar, în cartea Evrei *pros·ky·ne'o* este redat cu ambele ocazii „închinare" şi îngerii lui Dumnezeu sunt instruiţi să „se închine" lui Isus cel glorificat. De ce aceasta? Fiindcă Isus a fost făcut mult mai înalt decât îngerii, chiar mai înalt decât a fost înainte de a deveni om pe pământ. (Filip. 2:5-11). Este porunca lui Iehova Dumnezeu ca ei să facă acest lucru faţă de Fiul Lui. Ce înseamnă aceasta? Aceasta, şi anume că chiar şi îngerii trebuire să dea închinarea lor lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, pe care Iehova Dumnezeu l-a făcut Capul organizaţiei Lui universale. Din acest motiv se afirmă la pagina 85 a cărţii „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*", coloana 1: „Cristos să fie venerat ca un Spirit glorios, victorios asupra morţii pe Stâlpul de Tortură", cu trei scripturi însoţitoare pentru a dovedi că El este acum un spirit glorificat, şi nu mai este carne.

Datorită faptului că Isus Cristos cel glorificat acţionează ca reprezentantul numit al lui Iehova Dumnezeu închinarea trebuie să meargă la Dumnezeu prin El, chiar şi din partea îngerilor. Aceasta explică motivul pentru care Psalmul 97:7 şi Deuteronomul 32:43, care, conform contextului lor, se referă evident la Iehova Dumnezeu, sunt aplicate de scriitorul cărţii Evrei la Fiul lui Iehova, Isus Cristos. Fiul lui Dumnezeu este Marele Preot al lui Iehova, prin urmare, subordonat lui Iehova Dumnezeu; dar, în calitate de Mare Preot după asemănarea lui Melhisedec, Isus Cristos cel glorificat, conduce toată creaţia în închinarea lui Iehova Dumnezeu. Aşadar, închinarea creaţiei întregi trebuie să meargă la singurul

Cuprins

Dumnezeu viu şi adevărat, Iehova, prin El. În împlinirea din prezent a Deuteronomului 32:43 şi Psalmul 97:7, Marele Preot, Isus Cristos, acţionează ca reprezentant direct pentru Tatăl Său Iehova şi, prin urmare, Evrei 1:6 implică în mod corect pe Isus Cristos glorificat în aplicarea acestor scripturi. Ei bine, din moment ce îngerii au poruncă să se închine lui Isus cel glorificat la a doua Sa venire, oare nu ar trebui şi noi, care, ca oameni, suntem cu atât mai prejos decât îngerii, să ne închinăm Lui? Ca răspuns noi spunem: Noi trebuie să-I dăm Lui ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu că trebuie să-i dăm.

La Apocalipsa 19:10 şi 22:9 îngerul pe care Isus cel glorificat l-a trimis la apostolul Ioan i-a spus lui Ioan: „Închină-te [*pros·ky·ne'o*] lui Dumnezeu", adică lui Iehova Dumnezeu. Îngerul lui Isus (Apoc. 1:1, 2; 22:16) i-a spus lui Ioan, un om de pe pământ, să se închine, nu lui Isus, ci lui Dumnezeu, Iehova Dumnezeu, Tatăl lui Isus. Acesta este Acela căruia i se închină martorii lui Iehova. Dar noi ne amintim că această închinare trebuie să fie dată lui Iehova Dumnezeu prin Marele Său Preot, Isus Cristos. Din acest motiv martorii lui Iehova urmează instrucţiunea din Filipeni 2:10, 11: „Pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi: al celor din cer [îngeri], al celor de pe pământ şi al celor de sub pământ, şi orice limbă să recunoască deschis că Isus Cristos este Domn [nu Dumnezeu Atotputernic, ci Domn] spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl." (*NW*). Martorii lui Iehova „cinstesc pe Fiu aşa cum cinstesc pe Tată". (Ioan 5:23, *NW*) Martorii lui Iehova dau lui Isus toată onoarea, respectul, consideraţia, ascultarea, supunerea, dragostea şi loialitatea pe care Iehova Dumnezeu le-o cere s-o dea Fiului Său Isus Cristos. În numele lui Isus ei aduc rugăciunile şi închinarea lor lui Iehova Dumnezeu. Şi îngerii din ceruri ascultă porunca lui Dumnezeu şi se „închină" Fiului Său doar în măsura în care închinarea lor la Fiul este legată de închinarea Tatălui Său Iehova Dumnezeu. Dar, ţinând lucrurile în poziţiile lor relative, îngerii şi martorii lui Iehova se închină lui Iehova Dumnezeu ca Dumnezeul cel Atotputernic, necreat, nenăscut, „din veşnicie în veşnicie". – Ps. 90:2.

Având în vedere cele de mai sus ar fi folositor să recitiţi articolul din *Turnul de veghere* menţionat mai sus, paginile 30, 31, ca răspuns la întrebarea „Ar trebui să ne închinăm lui Isus?"

PĂSTORI FALŞI VERSUS PĂSTORI ADEVĂRAŢI

O atitudine care contrastează izbitor a păstorilor falşi, care se hrănesc doar pe ei înşişi, şi a celor adevăraţi, care hrănesc turma, este următoarea experienţă a unei oi pierdute care caută pe Păstorul cel Drept, Cristos Isus. Această oaie pierdută, un om cu bunăvoinţă care locuieşte într-un oraş din Norvegia, a obţinut un exemplar al „Noului Testament" în 1949 şi a început să-l citească. Din el, el a fost convins că acestea erau zilele din urmă, şi pentru a dobândi mai multă cunoştinţă el a cumpărat o Biblie completă. Din studiul său al Bibliei el a descoperit că trebuie să facă ceva; dar nu ştia ce. El a început să vorbească cu prietenii şi vecinii lui, dar ei

Cuprins

nu erau interesaţi. A mers la episcopul Protestant, dar episcopul se odihnea şi astfel nu putea să fie deranjat. Cu toate acestea, el a reuşit să întrebe, „Unde pot găsi un predicator care este dispus să vorbească cu mine despre Biblie?" I s-a spus, „Vei găsi aceasta în cartea de telefoane". Astfel el a consultat cartea de telefoane şi a mers la câţiva predicatori, însă toţi i-au spus că nu era necesar ca el să studieze Biblia – ci doar să meargă regulat la biserică, acesta este lucrul important. Dar aceasta nu l-a mulţumit.

A trecut un an şi jumătate şi el căuta încă o înţelegere a Cuvântului lui Dumnezeu. Apoi, într-o zi, el a abordat pe unul din martorii lui Iehova care oferea reviste biblice pe stradă trecătorilor. Vor vrea martorii lui Iehova să discute Biblia cu el? Vor fi ei dispuşi să studieze Biblia cu el? El a fost invitat să vină la lectura publică ce se ţinea în ziua următoare şi s-au făcut pregătiri pentru a avea un studiu Biblic regulat cu el. După doar câteva seri de studiu el s-a alăturat instructorului său în activitatea de mărturisire stradală, oferind reviste din Biblie trecătorilor. El a continuat să facă progrese şi în scurt timp s-a dedicat lui Iehova, a fost botezat, şi astăzi este serv în adunarea locală, preluând conducerea în ajutarea altora să fie slujitori. Fericit că l-a găsit pe Păstorul cel Bun, el ajută acum pe alţii să-L găsească.

Cuprins



Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 iunie 1954 Nr. 11

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ANUL 1926 ANUNŢĂ VENIREA UNUI TIMP DE MARE FERICIRE - Pag.379

OMUL CREAT CU IMPULS SĂ SE ÎNCHINE - Pag.392

MÂNDRIA DISTRUGE, SMERENIA SALVEAZĂ - Pag.395

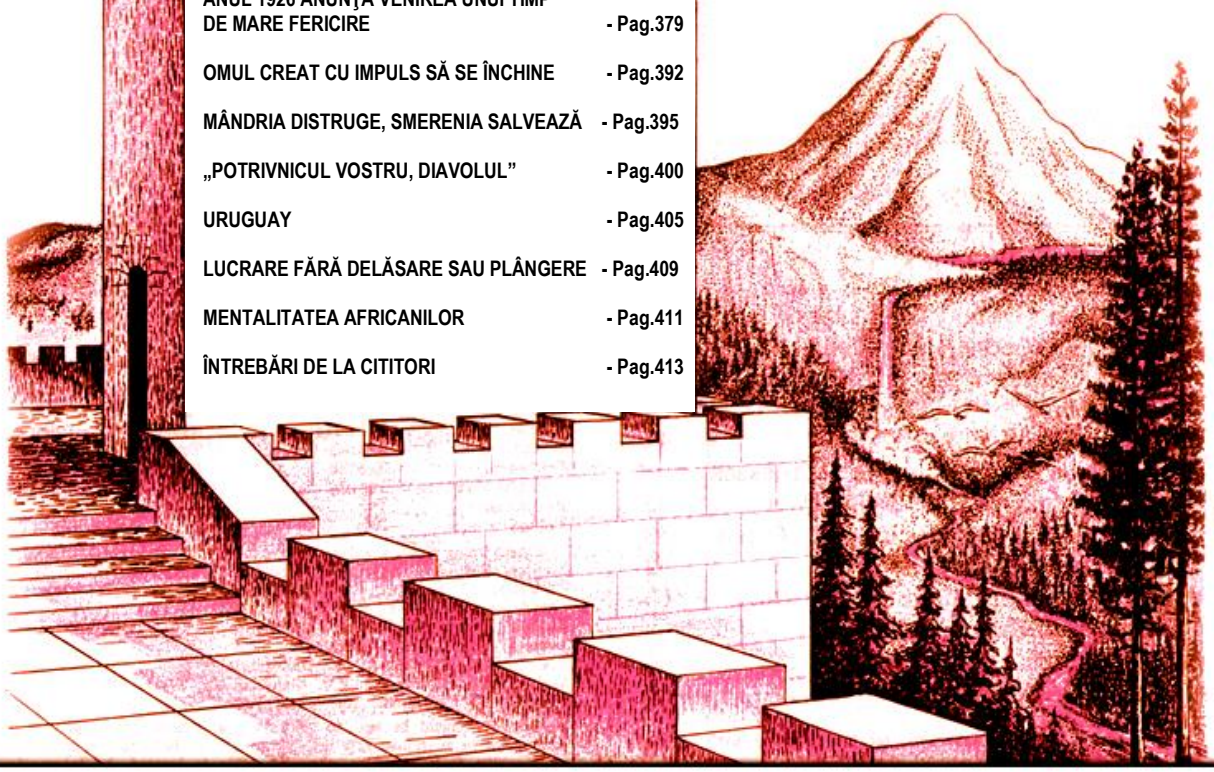
„POTRIVNICUL VOSTRU, DIAVOLUL” - Pag.400

URUGUAY - Pag.405

LUCRARE FĂRĂ DELĂSARE SAU PLÂNGERE - Pag.409

MENTALITATEA AFRICANILOR - Pag.411

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.413



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

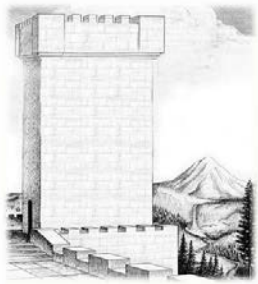
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iunie 1954 Nr 11

ANUL 1926 ANUNȚĂ VENIREA UNUI TIMP DE MARE FERICIRE

„Fericit este cel ce aşteaptă până ajunge la cele o mie trei sute şi treizeci şi cinci de zile!” – Dan. 12:12, AT

ÎNŢELEGEREA şi aprecierea căilor lui Iehova sunt aprofundate în servii Săi dedicaţi care compară cu atenţie încercările prezente şi trecute de la El, faptele Sale măreţe şi revelaţiile scopurilor şi maiestuozităţii Sale. Pentru a simţi forţa fericirii minunate care a început printre poporul teocratic al lui Iehova în 1926 (A.D.) trebuie să facem comparaţia între condiţia lui de la acea vreme şi condiţia lui trecută. Apoi trebuie să comparăm acele condiţii cu binecuvântările promise de Iehova poporului Său care a trecut cu succes peste încercările la care a fost supus şi care continuă, fără compromisuri, să urmeze căile indicate de El, înaintând cu credincioşie, indiferent de consecinţe. În marele program al lui Iehova asemenea încercări au un scop definit. El aplică testele pentru împlinirea scopurilor Sale perfecte. Cu aceste cugete, să luăm în considerare mai întâi lucrurile pe care servii voluntari ai lui Iehova le-au avut de îndurat între timpul când el a început să conducă în calitate de Rege (1914 A.D.) şi anul 1926, urmărind scopul lui Iehova când a permis asemenea lucruri.

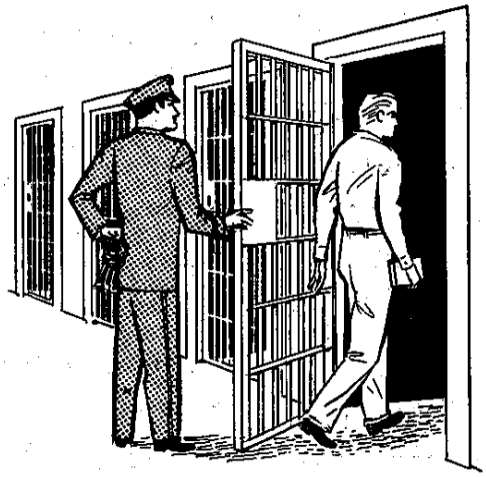
[2]În ceea ce-l priveşte pe Iehova, la El nu există confuzie. El nu lasă nimic la voia întâmplării sau a hazardului. „Noi ştim că Dumnezeu face ca toate lucrările sale să conlucreze spre binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemaţi potrivit scopului său.” (Rom. 8:28, *NW*) Dacă încercăm întotdeauna să realizăm acest lucru, va fi de un ajutor nepreţuit în sarcina noastră dată de Dumnezeu ca şi urmaşi şi lucrători silitori ai acestui Rege încoronat, Isus Cristos. De fapt, trebuie să realizăm aceasta în totalitate pentru a putea rezista atacurilor duşmanului.

[3]Iehova a ştiut dinainte şi a făcut cunoscut scopul Său de a aduce poporul Său organizat înaintea regilor şi judecătorilor acestei lumi vechi, pentru a depune mărturie înaintea lor despre împărăţia sa, când acel guvern perfect va fi ridicat

pentru a-l înlocui pe al lor, permanent. Nici conducătorii invizibili, nici cei vizibili ai lumii lui Satan, nu au agreat această idee, şi s-au hotărât să lupte împotriva ei cu tot ceea ce le stătea în putere. – Mat. 24:14; Dan. 2:4; Ps. 2:2,3; Apoc. 12:17.

[4]A fost nevoie de mult curaj, credinţă şi încredere în Iehova să ne ridicăm şi să declarăm fără frică judecăţile lui Iehova împotriva organizaţiilor vizibile ale Diavolului, care au avut influenţă în timpul celor 2 520 de ani. Acest grad de credinţă şi curaj poporul lui Iehova, ca un întreg, nu l-a avut atunci. Organizaţia nu era curată în întregime. Mulţi erau acolo pentru scopurile lor proprii şi egoiste şi au atras după ei adepţi. (Mat. 7:15; Faptele 20:29,30; 2 Pet. 2:1-3). Asemenea condiţii nu puteau fi tolerate de către Iehova. Odată ce şi-a aşezat Regele pe tronul Său, aceşti oameni trebuiau să fie curăţaţi. Opozanţilor nu li se putea permite sub nici o formă să se amestece în scopurile înalte şi măreţe ale Dumnezeului nostru. Pentru a-şi încerca, testa şi dovedi servii, Iehova a hotărât că ei trebuie să facă o lucrare măreaţă de mărturie; lor le-a fost cerut să facă asta şi în acelaşi timp viaţa şi acţiunile martorilor trebuiau să fie pe acelaşi plan măreţ ca şi mesajul pe care îl purtau. Ei nu trebuie niciodată să scape din vedere faptul că au fost chemaţi ca să reflecte gloria lui Iehova. – Isa. 60:1, 2, *AS*; 1 Pet. 2:9.

[5]Oare Iehova şi-a dat seama de tot ceea ce implica acest decret pe care El l-a dat? A ştiut El dinainte atacurile răutăcioase ale Diavolului şi ale agenţilor săi, vizibili şi invizibili, asupra poporului Dumnezeului cel viu, care au fost chemaţi să pună mărturie? Da, El a ştiut dinainte aceste lucruri până în cel mai mic detaliu şi le-a făcut cunoscute în Biblie pentru luminarea şi mângâierea noastră: „Iată că Diavolul va continua să-i arunce pe unii dintre voi în închisoare ca să fiţi puşi la încercare pe deplin şi ca să aveţi un necaz de zece zile." (Apoc. 2:10; Rom. 8:28, *NW*). Dar poporul Său a fost nepăsător faţă de aceste preziceri. Fie nu şi-au dat seama de condiţia lor necurată, fie de ceea ce era nevoie ca să se purifice şi să se echipeze pentru serviciul glorios pe care Iehova îl pregătise pentru ei.



„ZILE" CE MAI TREBUIESC ÎNDURATE PÂNĂ LA FERICIRE

[6] În Daniel capitol 12, versetele 1, 2 şi 3, Iehova a prezis cu secole în urmă prin ce va trebui să treacă poporul Său pentru a duce la îndeplinire această însărcinare. Ne spune despre ridicarea lui Mihail. Apoi ne spune despre un timp de necaz şi despre eliberarea finală a servilor Săi din acesta. Atunci va fi extins marele privilegiu al serviciului lor teocratic.

[7]În versetul 7 el ne spune despre cele 1 260 de zile în timpul cărora puterea acestui „popor sfânt" va fi distrusă. După aceasta, în versetul 11, El descrie o

Cuprins

perioadă de 1 290 de zile ce va urma din timpul înlăturării jertfei zilnice şi stabilirea „urâciunii care pustieşte.” O a treia perioadă, descrisă ca perioada de 1 335 de zile, va urma, după care va fi inaugurată o eră de fericire. Semnificaţia şi înţelegerea acestor perioade a fost închisă şi sigilată până la „timpul sfârşitului”. Acum suntem la acel timp şi, credincios promisiunii sale, Iehova şi-a deschis profeţiile şi le-a făcut clare.

[8] Perioada de 1 260 de zile, cu efectul său distructiv asupra puterii poporului lui Iehova, şi-a găsit împlinirea din octombrie 1914 până în aprilie 1918. Perioada de 1 290 de zile a durat din ianuarie 1919 până în septembrie 1922, iar perioada de 1 335 de zile s-a întins din septembrie 1922 până în mai 1926. Un tratat scriptural complet al acestor date şi aplicarea lor poate fi găsit în *Turnul de veghere*, numerele din 1 şi 15 iulie 1951.

[9] Aici scopul nostru nu este acela de a lua în considerare corectitudinea şi înţelegerea acestor date şi dovedirea lor. Aceasta a fost deja făcut în numerele noastre menţionate mai sus. În schimb, ne propunem să stabilim faptul că Iehova a ştiut dinainte opoziţia vicioasă pe care poporul Lui o va întâlni, iar acest lucru, ca şi efectul său asupra poporului lui, a fost subliniat în detaliu, pentru ca ei să poată să fie întăriţi pentru a face faţă situaţiilor de urgenţă. El a subliniat, de asemenea, perioada lor ulterioară de binecuvântare, fericire, după această perioadă de încercare.

[10]Privind înapoi din acest moment, nu întâmpinăm dificultăţi prea mari în aprecierea lucrării de curăţire ce a trebuit să fie făcută printre poporul declarat al lui Iehova din acele timpuri; însă atunci ei nu au văzut nevoia aşa cum o vedem noi astăzi. A fost o mare încercare pentru cei credincioşi. Dar au fost ei oare părăsiţi de către Iehova? Ce însemnătate au avut toate acestea? Efectul acestor încercări a fost de a-i alunga pe cei necredincioşi şi pe cei nelegiuiţi din organizaţie în tabăra Diavolului, unde au aparţinut tot timpul, şi să dezvăluie tuturor observatorilor cu discernământ şi inteligenţi cine sunt servii credincioşi ai Celui Prea Înalt.

[11]Iehova era conştient pe deplin de puterea şi influenţa organizaţiei Diavolului, vizibilă şi invizibilă. La fel cum era pe deplin conştient de lupta disperată dusă de prinţul demon invizibil al împărăţiei Persiei pentru a-l opri pe conducătorul său vizibil, Cirus, să restaureze rămăşiţa evreiască în 537 î.Cr. (Dan. 10:1,13,20), aşa Iehova a ştiut că acelaşi Diavol şi prinţii săi demoni vor lupta cu răutate de o mie de ori mai puternică pentru a se opune într-adevăr eliberării Izraeliţilor, adunării Creştine, pentru a preveni proclamarea stabilirii Împărăţiei şi a binecuvântărilor sale pentru oamenii cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu. Cu toate acestea, El a permis aceasta, fiind întotdeauna stăpân pe orice situaţie, întotdeauna pregătit să îşi îndeplinească plăcerea.

[12]Această preştiinţă a eforturilor demonice depuse de Satan şi hoardele lui nu L-au tulburat în niciun fel pe Iehova şi pe prinţul său şef Mihail, care atunci îi reprezenta pe copiii poporului Său. Lucrurile vor merge conform scopurilor predeterminate ale lui Iehova, prin care îşi va curăţa organizaţia şi va demasca duşmanul. Acelaşi Mihail, care a venit în ajutorul îngerului lui Iehova şi a condus

Cuprins

eliberarea poporului tipic al lui Iehova în 537 î.Cr., acum îi reprezintă pe copiii poporului lui Iehova. Mihail a fost trimis acum, de către Iehova, să „stăpânească în mijlocul duşmanilor săi" şi pentru eliberarea noastră. (Ps. 110:1, 2, *AS*; Apoc. 12:7, 8) Pe el te poţi baza. Iehova are încredere implicită în el, şi tot aşa putem şi noi avea. El este înzestrat acum cu autoritate ca şi Rege şi Judecător să execute judecăţile lui Iehova asupra duşmanilor lui. (Apoc. 19:11-16). El cunoaşte toate maşinaţiunile Diavolului şi ale prinţilor săi invizibili. I-a învins pe pământ în timp ce reprezenta eliberatorul îngerului lui Iehova şi naţiunea Israel, şi deja i-a învins în cer, alungându-i din cer jos pe pământul nostru. Aceste mari adevăruri noi acum le cunoaştem. Dar rămăşiţa eliberată nu le ştia atunci. Această lipsă de cunoştinţă exactă a constituit o adevărată încercare a credinţei lor, dar aceia care au îndurat sub această încercare au fost foarte binecuvântaţi şi fericiţi.

[13] A vedea clar adevărurile fulgerătoare ale lui Iehova, a le înţelege şi a acţiona conform lor, aduce cea mai mare fericire care poate veni peste cineva. Şi fiecare serv dedicat lui Iehova ar trebui să fie rapid în a le pune la inimă, din moment ce există o mare posibilitate să fim puşi la o încercare asemănătoare sau chiar mai severă în viitor. Protecţia noastră sigură va sta în cunoaşterea Dumnezeului nostru şi a Cristosului Său şi în încrederea în ei, indiferent de ceea ce se întâmplă.

[14]Până în acest punct am luat în considerare în principal opoziţia şi persecuţia pe care martorii lui Iehova au întâlnit-o în perioada dintre 1914 şi 1926. Nu pentru că acesta ar fi cel mai important lucru, ci deoarece ne ajută să stabilim, aşa cum a prezis chiar Isus, că Iehova a ştiut dinainte despre toată ura şi persecuţia maliţioasă pe care poporul Lui o va întâlni din partea duşmanului. (Luca 21:12, 13, *NW*). Totuşi,El a permis-o în continuare, ştiind că va servi scopurilor Sale glorioase şi că va fi pentru binele veşnic al servilor Săi dedicaţi.

JUSTIFICARE ŞI EXPANSIUNE

[15]Acum remarcaţi alte lucruri importante realizate de Iehova în trecut, în prezent şi fără îndoială că ele vor fi săvârşite şi în viitor, prin tot ce îndură servii Săi sub asemenea persecuţie. Întâi de toate, credincioşia sub încercare contribuie la justificarea numelui şi Cuvântului lui Iehova. Aceasta a fost adevărat în cazul lui Isus şi a celorlalţi servi ai lui Iehova, din trecut şi din prezent. Şi se poate vedea că aceasta este adevărat când luaţi în considerare experienţele pe care poporul lui Iehova le-a îndurat din 1914 până în 1926. Este învăţată şi adusă la perfecţiune ascultarea sub asemenea rezistenţă. Aceasta a fost adevărat în cazul lui Isus şi este, de asemenea, adevărat în ceea ce-i priveşte pe urmaşii Lui, pentru că ne-a lăsat un exemplu pe care ar trebui să-l urmăm. (Evrei 5:8-10; 1 Pet. 2:20-25, *NW*). Iehova, prin răbdarea credincioasă a lui Isus, a furnizat o răscumpărare pentru omenirea ascultătoare şi l-a calificat pe fiul Său credincios să prezinte această răscumpărare la tronul dreptăţii în cer.

[16]Chiar şi mişeleasca şi răutăcioasa persecuţie adusă asupra lui Isus, rezultând în răstignirea Lui pe un stâlp pe Golgota a fost umbrită în întregime în viaţa Lui de grandoarea şi binecuvântarea învierii Lui şi de recunoaşterea Lui de

Cuprins

către Iehova, şi în sfârşit, de înălţarea Lui la glorie, alături de Tatăl Său, în cer, pe tron. (Faptele 13:32,33; Evrei 1:3; 1 Pet. 3:22; Apoc. 3:21). Nici măcar o umbră de cicatrice nu a rămas după toată persecuţia pe care a îndurat-o Isus.

[17]Încercările la care au fost supuşi apostolii lui Isus şi asociaţii lor au rezultat în împrăştierea lor peste graniţe. Deci mesajul Evangheliei dinăuntrul lor a fost dus în multe ţări. Tot ca rezultat, au apărut multe adunări în toate părţile Israelului, ca şi în Italia, Grecia, Macedonia, Egipt şi alte ţări. (Mat. 10:23; Faptele 8:1; 11:19). Exact acest rezultat l-a prezis Isus. (Faptele 1:8, *NW*). Iehova a aplicat aceeaşi metodă de a se ocupa de servii Lui dedicaţi pe durata întregii ere creştine. (Ioan 15:18-21; 2 Tim. 3:12,13). Aceasta a avut ca rezultat răspândirea largă a cunoştinţei creştine pe tot pământul. Având astfel acest punct de vedere evlavios şi practic cu privire la astfel de încercări de la Iehova, apostolul Pavel raţionează: „De asemenea, consider că suferinţele din perioada actuală nu înseamnă nimic pe lângă gloria care va fi revelată în noi." – Rom. 8:18, *NW*

[18]În toate timpurile şi în toate condiţiile, Iehova nu S-a lăsat fără martori credincioşi pe pământ. Ei trebuiau să-şi arate în faţa oamenilor şi a îngerilor, ca şi în faţa Diavolului, credincioşia lor pusă la încercare. Încercările poporului lui Iehova din timpul perioadei de testare între 1914 şi 1926 au contribuit la acea linie de mărturie. După ce a enumerat actele credincioase ale martorilor lui Iehova de la Abel până la Ioan Botezătorul (Evrei 11), Pavel îndeamnă: „Astfel, pentru că suntem înconjuraţi de un nor aşa de mare de martori, să dăm şi noi la o parte orice greutate şi păcatul care ne înfăşoară atât de uşor şi să alergăm cu perseverenţă cursa care ne este pusă înainte." (Evrei 12:1, *NW*). Acei martori credincioşi din vechime pot fi un stimul uriaş pentru noi astăzi. În fiecare caz în parte aceste încercări au făcut o lucrare de rafinare şi purificare printre servi, curăţindu-i şi echipându-i pentru o lucrare mult mai măreaţă pe care Iehova o avea pregătită pentru ei dinainte. Isus s-a calificat pentru a fi Marele Preot şi Rege al lui Iehova, capabil să ia în considerare, cu bunăvoinţă, slăbiciunile noastre, după ce a trecut prin asemenea experienţe umane ce L-au pus la încercare. – Evrei 2:17,18; 4:15,16.

[19]În zilele noastre, încercările aduc o curăţire şi în organizaţia lui Iehova. Persecuţia care s-a abătut asupra poporului lui Iehova după stabilirea Împărăţiei în 1914, şi descrisă în Zaharia 14:1,2 (*AS*), arată că în acest mod a adus Iehova toate naţiunile să se lupte cu Ierusalimul ceresc, reprezentat de poporul Său de pe pământ care-i poartă numele. „Iată, vine ziua lui Iehova, când prada ta va fi împărţită în mijlocul tău. Pentru că voi strânge toate naţiunile pentru a lupta împotriva Ierusalimului, şi cetatea va fi luată, casele jefuite, femeile răpite, şi jumătate din cetate va merge mai departe în robie, şi restul poporului nu va fi nimicit din oraş." Aceasta prezice o curăţire a organizaţiei dintr-un capăt în altul, epurând-o în întregime de ceea ce era nevoie să fie eliminat; dar restul poporului sau rămăşiţa nu va fi nimicită din oraş sau din organizaţia lui Iehova.

[20]O altă ilustraţie a acestui test de curăţare asupra poporului lui Iehova va fi găsit în Maleahi 3:1-4 (*AS*): „Iată, Eu trimit îngerul Meu, şi el va pregăti calea înaintea Mea: şi Domnul, pe care-L căutaţi, va veni dintr-o dată la Templul Lui; şi

Cuprins

mesagerul legământului, pe care-L doriţi, iată, El vine, zice Iehova al oştirilor. Dar cine poate suporta însă ziua venirii Lui? şi cine va sta în picioare când Se va arăta El? Pentru că El va fi ca focul topitorului, şi ca leşia înălbitorului: şi El va sta, ca un topitor şi purificator de argint, şi va curăţi pe fiii lui Levi, şi îi va rafina ca aurul şi argintul; şi ei vor oferi lui Iehova jertfe în dreptate. Atunci jertfa lui Iuda şi a Ierusalimului va fi plăcută lui Iehova, ca în zilele din vechime, şi ca în anii de odinioară." În aceasta avem pe Domnul şi Regele nostru care se întoarce supraveghind purificarea şi rafinarea „argintului" (adevăr) şi purificarea şi rafinarea „fiilor lui Levi" (servii săi credincioşi de la templu).



[21]Niciodată, în niciun moment, aceste teste nu scapă de sub control, iar poporul lui Iehova nu este lăsat la mila Diavolului şi a hoardelor lui. De-a lungul testelor acelaşi Mihail este mereu în alertă pentru a supraveghea că focul este bine în limitele controlului său.

[22]Acum, privind în perspectivă, vom vedea atacul final de curăţare de la Armaghedon, descris în Ezechiel 38:4, 12, cu Iehova punând cârlige în fălcile lui Gog, sau Satan, şi forţându-l să iasă şi să se facă de cunoscut, precum şi opoziţia sa faţă de Iehova şi poporul Lui. Acest atac va dezvălui cine sunt cei din poporul devotat al lui Iehova care îşi păstrează integritatea, şi, pe de altă parte, cine sunt cei nepotriviţi, corupţi, necredincioşi, fără credinţă şi răi în cadrul acestei organizaţii. Aceste încercări de foc nu vor afecta permanent poporul credincios al lui Iehova. Dimpotrivă, ele vor lucra la binecuvântarea lor finală şi la gloria lui Iehova.

[23]Analizarea matură a tuturor acestor relaţii ale lui Iehova cu poporul care-i poartă numele, ne lasă mângâiaţi şi asiguraţi. În mod clar noi discernem că singurele permanent lezate de persecuţia lui Satan sunt creaturile corupte, necredincioase şi neloiale care aleg să-i capituleze. Lucrările sale duc la distrugerea lui şi la distrugerea tuturor celor care-l urmează, în timp ce Iehova îi ocroteşte pe cei care îşi pun încrederea în El. – Ps. 145:18-20, *AS*.

APRECIEREA FERICIRII PREZENTE

[24]Deja poate vă întrebaţi ce au toate acestea de-a face cu anul 1926 ca inaugurare a timpului de fericire. Doar atunci când vom vedea şi aprecia, în lumina lor corectă, aceste evenimente care au avut loc înainte de 1926, şi rolul ce l-au jucat în pregătirea poporului lui Iehova pentru binecuvântările din 1926 şi după, până în prezent, doar atunci putem aprecia profunzimea fericirii noastre. Numai atunci putem reflecta din inimă sentimentele exprimate la Apocalipsa 15:2-4 (*NW*): „Şi am văzut … pe cei care ieşiseră victorioşi asupra fiarei, a imaginii ei şi a numărului numelui ei şi care stăteau în picioare lângă marea de sticlă şi aveau harpele lui Dumnezeu. Ei cântau cântarea lui Moise, sclavul lui Dumnezeu, şi cântarea Mielului, zicând: Mari şi minunate sunt lucrările tale, Iehova, Dumnezeu

Cuprins

Atotputernic! Drepte şi adevărate sunt căile tale, Rege al eternităţii! Cine nu se va teme de tine, Iehova, şi nu va glorifica numele tău, pentru că numai tu eşti loial? Fiindcă toate naţiunile vor veni şi se vor închina înaintea ta, pentru că hotărârile tale drepte au fost arătate".

[25]Numai dacă vom vizualiza cele 1260 de zile de rezistenţă, mărturia în sac şi cenuşă, înlăturarea jertfei zilnice (permisă de Iehova), şi manevrarea poporului care-i poartă numele pentru a servi scopurilor Sale sfinte, şi în cele din urmă binecuvântarea poporului său cu minunata oportunitate de a-l reprezenta pe El şi pe Regele lui - numai atunci ne putem bucura, exultând şi lăudându-l în necazul nostru. Numai atunci când vom vedea marele scop al lui Iehova să permită „celor doi martori ai săi să zacă pe străzile marelui oraş, care este într-un sens spiritual numit Sodoma şi Egipt" şi apoi după trei zile şi jumătate să permită spiritului său de viaţă să intre în ei şi aceştia să stea pe picioare din nou, spre marea teamă şi întristare a duşmanilor lor - numai când vom vedea aceste lucruri putem spune cu umilinţă: „facă-se voia Ta'' (Apoc. 11:7-13, *NW*). Numai atunci putem aprecia grija gingaşă şi discriminatoare pe care Iehova a exercitat-o, văzând că organizaţia pe care a format-o a fost întâi smerită în mod corespunzător şi curăţată, înainte de a o consolida şi echipa pentru scopul Său sfânt. În acelaşi timp, înţelepciunea şi chibzuinţa Lui minunate au fost manifestate folosind condiţia proastă a slujitorilor Săi pentru a-l demasca pe Satan şi planurile sale nefaste împotriva poporului care poartă numele lui Iehova.

[26]După această serie de experienţe şi teste, Iehova a revărsat asupra acestei clase organizate a „servului" o porţie dublă din spiritul Lui. El i-a luminat pentru a vedea că ideea lor de altă dată de a se pregăti singuri pentru cer prin aşa-numita „dezvoltare de caracter" era în întregime greşită. Pentru ca ei să poată fi acum reîntineriţi şi luminaţi pentru serviciul Său sfânt, pas cu pas, Iehova i-a condus de-a lungul drumului, luminându-le calea pe măsură ce au devenit capabili să absoarbă strălucirea. În 1919 şi 1922 El i-a condus la congresele din Cedar Point, Ohio, acolo oferindu-le o înţelegere despre predicarea neînfricată, predicarea continuă. (Isa. 6:11, 12, *AS*; Luca 12:32). Acolo, de asemenea, Iehova le-a descoperit că El este în Templul Lui cel sfânt cu oştirile Lui cereşti lăudându-L, dar că rămăşiţa poporului Său, în ciuda lucrării pe care El a făcut-o pentru şi în ei, era încă relativ mută, tăcută. Da, tăcută atunci când aceasta ar fi trebuit deja să declare gloria lui Iehova şi să anunţe pe Regele lui şi împărăţia. Realizarea acestui defect al lor i-a smerit foarte mult şi i-a speriat. „Atunci am zis: Vai de mine! căci sunt distrus, pentru că sunt un om cu buze necurate, şi locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate: pentru că ochii mei l-au văzut pe Rege, Iehova al oştirilor. Apoi a zburat unul dintre serafimi spre mine, cu un cărbune aprins în mână, care-l luase cu cleştele de pe altar: şi el mi-a atins gura cu el, şi a zis: Iată, acesta ţi-a atins buzele; şi nelegiuirea ta este luată, şi păcatul tău este iertat." – Isa. 6:5-7, *AS*.

[27] Iehova i-a condus astfel, spre începutul perioadei de 1335 de zile, finalizarea acestei perioade fiind descrisă în aceste cuvinte, la Daniel 12:12 (*AT*): „Fericit este cel care aşteaptă până ajunge [sfârşitul] celor o mie trei sute treizeci şi cinci zile." (vezi şi *Ro*). Acele zile au fost, în sine, un timp binecuvântat. Pas cu

Cuprins

pas, Iehova a continuat să-i conducă prin acei ani din 1922, 1923, 1924 şi 1925, culminând cu revelaţia, în martie 1925, despre naşterea împărăţiei.

[28]În această perioadă prezenţa lui Iehova în templul Său cel sfânt şi starea de buze curăţate a martorilor săi şi marea lucrare de laudă pe care ei trebuie să o facă emoţionau fiecare persoană în parte şi pătrundeau în întreaga organizaţie. Conştiinţa nevoii lor a acelui timp îi copleşea din ce în ce mai mult. Înainte de aceasta, cu excepţia unei micuţe lucrări urmărite atent, efectuată de către vestitorii grupei, după discursurile publice ale aşa-numiţilor fraţi „pelerini", toată mărturia care se putea auzi din casă în casă era făcută de către un mic grup de „colportori", deoarece pionierii sau vestitorii cu timp integral erau, pe vremea aceea, desemnaţi. Activitatea servilor din adunare şi a altora apreciaţi era limitată, în general, la distribuirea regulată de tratate, din casă în casă. Dar după congresul de la Cedar Point din 1919 mulţi au început să devină mai activi ca vestitori în adunare, preluând conducerea distribuirii „ZG" (volumul 7 din *Studii în Scripturi*, în formă de revistă copertată).

[29]Apoi, de asemenea, au fost solicitate abonamente la revista *Epoca de Aur*; şi, urmând acea activitate din casă în casă, a fost distribuită în mod similar cartea *Harpa lui Dumnezeu*, cu întrebări. Astfel, mărturisirea din casă în casă a ieşit la suprafaţă treptat, în rândul vestitorilor adunării (cu timp parţial). Dar de la congresul din 1922 de la Cedar Point ei au devenit mai conştienţi de nevoia urgentă a mărturiei tuturor. Conştienţi de tot ceea ce era implicat, ei au declarat public înaintea lui Iehova, şi în prezenţa celorlalţi, că vor face ce li s-a poruncit: „Vestiţi, vestiţi, vestiţi pe Rege şi Împărăţia!" Ei s-au trezit în ceea ce priveşte importanţa viziunii adusă în atenţia lor la congresul din 1922 de la Cedar Point. Cu zel ce se mărea în fiecare lună care trecea, ei au răspuns la lucrarea de înştiinţare. Această activitate crescândă spunea, în fond: „Iată-mă, trimite-mă!" – Isa. 6:8.

[30]Prin urmare, atunci când au auzit prima dată chemarea de sus, „Cine va merge pentru noi?" Răspunsul: „Iată-mă, trimite-mă!" a fost slab. Dar, pe măsură ce zilele şi lunile au trecut, a câştigat în vigoare şi magnitudine. Ideea veche de a merge în cer în curând a rămas încă în minte şi oarecum cu nerăbdare, s-a înălţat întrebarea către Iehova. „Cât timp?" El a răspuns: „Până când oraşele vor fi fără locuitori, şi casele fără om, şi ţara va fi pustiită complet." (Isa. 6:11, *AS*). Astfel, El a spulberat ideea de orice „mergere acasă" (la cer) imediată şi ei şi-au concentrat atenţia asupra magnitudinii marii lucrări care urmează să fie făcută sub conducerea Sa pe pământ.

[31] Apoi a venit marele eveniment pentru acea vreme. La 1 martie 1925, *Turnul de veghere* a ieşit cu articolul „Naşterea Naţiunii", explicând cât de clar se putea discerne atunci, semnificaţia durerilor naşterii care au venit asupra femeii lui Iehova, naşterea care a urmat şi apoi naşterea copiilor ei mai departe. Această viziune de pe tron i-a electrificat pe sclavii credincioşi, şi i-a supărat foarte tare pe cei care se plângeau rămaşi în Sion. Acum nu mai urma nici o oprire a înaintării valului de slujitori vitalizaţi ai Împărăţiei. Acum, înainte, înainte, în strălucirea înţelegerii lor despre stabilirea Împărăţiei în cer şi relaţia lor fericită cu el aici pe pământ. – Isa. 66:10-14; Apoc. 14:1-3.

Cuprins

[32]Văzând lucrurile din acest punct de vedere, noi discernem că cea mai mare parte a lucrării făcută între 1914 şi 1926 a fost de pregătire, pregătind organizaţia lui Iehova şi poporul care-i poartă numele pentru măreaţa lucrare de predicare din lumea întreagă rămasă să fie făcută înainte de sfârşitul acestei lumi vechi. – Mat. 24:14; Ps. 110:3, *AS*; *Ro*.

UN AN CULMINANT

[33]În luna mai 1926, un alt eveniment culminant pentru voluntarii lui Iehova a venit odată cu apariţia în *Turnul de veghere* a articolului „Caracter sau Legământ - Care din ele?" Foarte îmbucurător a fost acest lucru, de asemenea, pentru slujitorii sinceri ai lui Iehova, care încercau să-şi „dezvolte caracterul" de ani de zile şi care, în sinea lor, ştiau că nu au reuşit. Acum, ei au început să-şi vadă obligaţiile de legământ, loialitatea faţă de ceea ce ar aduce aprobarea lui Iehova. Ei au ajuns să înţeleagă şi să aprecieze acest lucru. Această luminare a făcut războinici fericiţi printre cei care înainte erau, cel puţin într-o anumită măsură, „dezvoltatori de caracter" de scuză. Nu mai era scopul lor doar încercarea de a apărea dulci! Acum ei s-au văzut ca servi dedicaţi, obligaţi cu o lucrare dată de Dumnezeu s-o facă, o numire teocratică. Dar ei au cerut ceva cu care să lucreze.

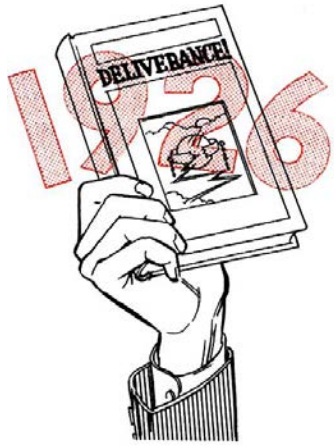
[34] Înainte de 1926 poporul lui Iehova a avut foarte puţin echipament cu care să lucreze. Cele şapte volume de *Studii în Scripturi* şi-au servit scopul lor şi s-au epuizat din stoc. Broşurile despre „Iad" şi „Întoarcerea Domnului nostru", de asemenea, şi-au atins scopul şi au fost depăşite în ceea ce priveşte cerinţele pentru lucrarea de anunţare a Împărăţiei. Broşurile ulterioare "*Vorbind cu morţii*?" şi "*Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată*!" şi-au atins scopul. Broşura "*Vorbind cu morţii*?" a fost un instrument minunat pentru a apăra oamenii de atacul spiritismului ce inunda atunci pământul şi provoca pe mulţi să încerce să comunice cu morţii lor, la încheierea Primului Război Mondial; în timp ce broşura "*Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată*!" prezenta cu însufleţire Împărăţia ca o realitate ce va veni, cu posibilităţile sale măreţe de viaţă veşnică pe pământ sub această guvernare glorioasă.

[35]Ulterior, până în 1926, cărţile "*Mângâiere pentru evrei*" şi "*Harpa lui Dumnezeu*", aceasta din urmă conţinând doctrinele fundamentale ale Bibliei, au fost timp de aproape o jumătate de deceniu instrumente de bază pentru mărturisirea din casă în casă. Adevărat, în vremea aceea "*Harpa lui Dumnezeu*" a făcut o lucrare puternică. Dar, în ceea ce priveşte cunoştinţa actualizată a scopului lui Iehova, toată lumea era alcătuită din copii, care aveau nevoie de educaţie în doctrinele fundamentale ale Bibliei. Oamenii cu bunăvoinţă au devenit ca şi copiii mici şi au absorbit instrucţiunile Bibliei, au fost binecuvântaţi şi luminaţi, şi ca rezultat au progresat. Cu toate acestea, nu exista nimic care să anunţe împărăţia stabilită, pe Regele ei domnitor, iar judecăţile scrise ale lui Iehova cereau a fi declarate. Nu era nimic care să reflecte în mod corespunzător marea lumină ce se revărsase peste poporul lui Iehova din 1922.

Cuprins

TIMP DE MĂRTURIE ŞI AVERTIZARE

[36] Acesta era un timp de judecată. O proclamaţie mai dinamică era cuvenită şi necesară. Venise timpul; organizaţia era într-un punct în care îşi putea îndeplini aceste obligaţii mai grele. Poporul Său a fost luminat pentru a servi cauzei sfinte a Creatorului lor. (Isa. 43:21). Deci, în 1926 Iehova, în supravegherea lui cu discernământ, la momentul potrivit, a adus cartea *Eliberare*, dedicată numelui sfânt al lui Dumnezeu cu cuvintele: „*Voi sunteţi martorii Mei ... că Eu sunt Dumnezeu.”* – Isaia 43:12. Aceasta, aşa cum era, acum a însărcinat poporul Său pregătit să meargă înainte ca vestitori liberi ai noii Sale lumi. Aceasta a fost o ocazie fericită”



[37]Comentând despre cartea *Eliberare*, preşedintele de atunci al Societăţii Turnul de Veghere a declarat: „A venit timpul să fie dată o mărturie zeloasă oamenilor de pe pământ, că Iehova este Dumnezeul cel mare al universului, şi că El L-a aşezat pe Regele Său, Isus Cristos, pe tronul Lui.” Aproape simultan, *Turnul de veghere* (15 iulie 1926, pagina 210) a anunţat: „A părut potrivită aranjarea unei alte mărturii în întreaga lume. . . şi, prin urmare, duminică 1 August, a fost numită în acest scop. Subiectul ce va fi utilizat cu acest prilej este: „ÎNCEPUTUL LUMII NOI”. Clasele se pregătesc să ţină multe servicii publice la această dată, astfel încât oamenilor să le poată fi dată încă o ocazie specială de a auzi despre Rege şi împărăţia Sa, acum în mijlocul nostru”. Timpul eliberării, mult aşteptat şi mult dorit, s-a văzut a fi aici. Acum, organizaţia vizibilă a lui Iehova mergea mai departe mai viguros şi cu nerăbdare, echipată şi însărcinată pentru lucrarea sa glorioasă.

[38]Dar aici nu vrem să lăsăm impresia că nici una din judecăţile arzătoare ale lui Iehova n-au fost declarate de către organizaţia Sa înainte de 1926. Nu ar fi corect. Unele mesaje foarte puternice şi edificatoare au fost transmise din anul 1922 încoace, dar ele erau în formă de tratat, foarte scurte şi limitate în domeniul lor de educaţie. Să enumerăm dintre ele: În 1922, „Rezoluţia” expunea religia Diavolului, din care peste 10 milioane au fost distribuite în acel an şi peste 13 milioane în 1923; „Mesajul speranţei”, în 1925 a avut o distribuţie mare; de asemenea, revista *Turnul de veghere* în coloanele sale a continuat demascarea fără teamă a Ligii Naţiunilor. Dar cele mai multe din aceste materiale au fost potrivite doar ca să lase oamenii cu informaţii edificatoare. Lucrătorii din casă în casă nu aveau nimic să dea oamenilor pentru studiu permanent şi discuţii până când cartea *Eliberare* le-a furnizat toate acestea şi mai multe.

[39] *Turnul de veghere* pentru 1926 a reflectat, de asemenea, acest progres reîntinerit şi iluminat al organizaţiei teocratice, cu subiecte cum ar fi: „Cine îl va onora pe Iehova?” „Ascultarea duce la viaţă”, „Sfinţenie Domnului”, „Jertfa şi Serviciul”; „Jerfa şi Ascultarea”, „Teascul”, „Prinţul păcii”, „Piatra din Sion”, „O piatră de poticnire”, „Libertate prizonierilor”, şi „Guvernatorul de drept al

Cuprins

Pământului". Tot mai larg şi mai larg porţile cerului au fost deschise, şi extinderea torentului de adevăr al împărăţiei continua să ţâşnească mai departe, întâi la slujitorii lui Iehova, şi apoi la tot pământul locuit. – Zah. 14:8, *AS*.

[40]Adăugaţi la aceasta congresul de la mijlocul verii anului 1926, de la Londra, Anglia, unde „a fost prezentată O mărturie pentru Conducătorii Lumii", iar mai târziu tipărită şi distribuită către milioane. Şi, de asemenea, discursul public de acolo, „De ce se clatină puterile mondiale – Remediul", ce a declarat cu îndrăzneală şi a subliniat faptul că naţiunile creştinătăţii, alegând acum dezgustătoarea sa Ligă a Naţiunilor în locul împărăţiei stabilite a lui Iehova, prin Isus Cristos, se îndreptau către distrugerea lor finală şi totală; dar că de fapt, respinsa şi permanent stabilita împărăţie se va dovedi a fi singura lumină, singurul remediu pentru toate persoanele cu bunăvoinţă. – *Turnul de veghere*, 15 iulie 1926.

[41]Întâmplându-se în 1926, toate acele evenimente frapante au fixat acel an ca fiind unul de fericire extraordinară pentru poporul adunat al lui Iehova care-i poartă numele. Acel an a marcat sfârşitul perioadei de 1335 de zile de aşteptare. Acesta a inaugurat o nouă eră, un sezon nesfârşit de serviciu ordonat, de educaţie sistematică, definită despre realităţile împărăţiei stabilite. Început mic, da, comparat cu ceea ce vedem acum, cu toate acestea, pentru timpul său, puternic, fără precedent. – Zah. 4:09, 10, *AS*.

[42] În anul următor, 1927, vestitorii împărăţiei lui Iehova au preluat fericiţi studiul şi distribuirea la nivel mondial a cărţii *Creaţia.* În acel an ei au început dintr-odată şi utilizarea la scară largă a radioului pentru publicarea globală a mesajului împărăţiei.

[43] Apoi, în 1928, au venit mai multe echipamente îmbucurătoare pentru vestitorii împărăţiei ce înaintau irezistibil: cărţile *Împăcare* şi *Guvern*. Şi aşa mai departe şi mai departe, cu fiecare an succesiv, cu creşterea tot mai mare a mulţimii de vestitori ai Împărăţiei, instrumentele lor de lucru şi modul de lucrare au continuat să se extindă grandios. Astăzi, în retrospectivă, am marca 1926 ca data de începere a acestei fericiri speciale profunde a celor care, după ce au îndurat, în cele din urmă au ajuns la finalul celor 1335 de zile prezise, în acel an marcat.

COMPARAŢII

[44] În concluzie, sutele şi sutele de mii de cititori cu regularitate de astăzi ai numărului prezent al acestei reviste de 1.825.000 de exemplare, haideţi să facem pauză şi să reflectăm asupra fericirii debordante de care cei mai mulţi dintre noi s-au împărtăşit *în spirit*, în timp ce zeci de alte mii dintre noi din acelaşi staul, sub Singurul Păstor, s-au împărtăşit din acea fericire nemărginită atât în spirit, cât şi prin prezenţa noastră personală Adunarea Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, în acele zile de aur din iulie 1953, la şi aproape de Stadionul Yankee din New York, care au culminat în a opta zi minunată cu discursul public nu doar pentru cei 165 829 de ascultători, ci mult mai mulţi, nenumăraţi, care la aceeaşi oră au avut ceasurile fixate şi au ascultat „După Armaghedon - Lumea Nouă a lui Dumnezeu", fiind difuzat de postul radio WBBR al Lumii Noi!

Cuprins

[45]Din acea mare mulţime de aici şi în apropiere de New York relativ puţini, poate cinci sau zece mii, atunci şi-ar fi putut aminti că în 1914, în Statele Unite, doar aproximativ trei sute de „colportori" cu timp integral (acum pionieri) difuzau periodic adevărurile Bibliei sub conducerea Societăţii Turnul de Veghere. Atunci nicio înregistrare nu a fost păstrată despre predicarea ocazională sau regulată din casă în casă, prin orice vestitori cu timp parţial (din adunare). Opt ani mai târziu (1922), grupul mic de predicatori ai Împărăţiei din casă în casă, cu timp integral şi parţial număra 2814. Până în 1926 acest număr nu a fost depăşit. Dar, în 1927, imediat după începutul prezis de mare fericire, ce trebuia să înceapă la sfârşitul perioadei de 1335 de zile (în 1926), 3357 pionieri şi vestitori de grupă din casă în casă participau cu bucurie la vestirea împărăţiei lui Iehova. Apoi, în anul următor (1928), aproape dublându-se din nou în Statele Unite, acea oştire fericită cuprindea 6 040 de oameni. Dar, în lume existau 23 988 slujitori ce predicau. Şi aşa că următorii douăzeci şi cinci de ani până în prezent, în toate ţinuturile pământului şi în insule depărtate, această oştire vizibilă ce se extindea fără sfârşit (numărând în 1953 peste 519 982) cu zel şi bucurie continuă „să anunţe împărăţia lui Iehova"!

[46]Anul 1926 a inaugurat cu adevărat un timp de fericire care se va dovedi fără sfârşit. Fericită, într-adevăr, este partea tuturor celor care acum s-au pus de bunăvoie în organizaţia curată a lui Iehova, acolo luând parte din toată inima în activitatea ei ce avansează. Pentru toţi vorbitorii sârguincioşi şi fericiţi ai societăţii Lumii Noi a fericitului Dumnezeu, protecţia sa, păstrarea şi eliberarea finală în noua lume veşnică depind de rămânerea noastră recunoscătoare lângă împărăţia sa stabilită şi ascultători de aceasta, Regele Lui de neînvins, Isus Cristos. Uniţi, să continuăm, aşadar, să ne supunem acestei Autorităţi divine, pentru lauda din ce în ce mai mare a numelui lui Iehova. – Rom. 13:1, *NW*.

Se va întâmpla în zilele din urmă că muntele casei lui Iehova va fi întîrit pe vârful munţilor şi va fi înălţat deasupra dealurilor; şi toate naţiunile vor veni la el. Mulţi oameni vor veni şi vor zice: Veniţi să ne urcăm la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov, el ne va învăţa căile sale şi noi vom umbla pe cărările lui. – Isa. 2:2,3, AS.

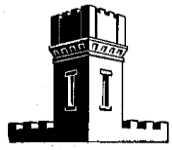
ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce trebuie să facem pentru a primi forţa marii fericiri care a venit peste poporul lui Iehova în 1926?
2. Ce trebuie să realizăm complet şi să păstrăm, pentru a fi ajutaţi foarte mult în calea noastră creştină de acţiune?
3. Ce mare lucrare a ştiut Iehova dinainte şi a prezis că va fi realizată de poporul Său?
4. (a) Erau servii Săi echipaţi pentru această lucrare în 1914? (b) Ce a trebuit să se facă printre ei, înainte să devină echipaţi?
5. Faţă de ce erau orbi servii lui Iehova atunci?

6. Ce a spus Daniel, în Daniel 12:1-3, că trebuie să aibă loc printre poporul lui Iehova înainte să le fie întinse marile lor privilegii de serviciu teocratic?
7. Ce trebuia să se întâmple poporului sfânt în timpul celor 1 260 şi 1 290 de zile şi ce a fost promis că va urma celor 1 335 de zile?
8. Când şi-au găsit împlinirea aceste trei perioade de 1 260, 1 290 şi 1 335 de zile?
9. Care este scopul nostru când luăm în considerare, aici, aceste perioade de timp?
10. (a) Ce avantaje observăm noi în acele încercări, privind în urmă? (b) Ce au realizat acele încercări?
11. Ce temeiuri scripturale avem să credem că Iehova era complet conştient de puterea şi influenţa lui Satan?
12. Ce dovezi avem că Regele lui Iehova va putea să facă faţă situaţiei?
13. Avem vreun motiv bun, acum, să punem la inimă aceste adevăruri mari?
14. De ce am acordat atâta timp şi consideraţie împotrivirii faţă de poporul lui Iehova?
15,16. Care sunt unele lucruri mari pe care le-a făcut Iehova în trecut, prin îndurarea credincioasă a încercărilor de servii Săi?
17. Cum s-a realizat expansiunea adunării lui Iehova prin aceste încercări?
18. Ce alte scopuri ale lui Iehova au fost deservite prin încercările de care s-a folosit El, aplicate martorilor Săi din trecut şi din prezent?
19,20. (a) Ce asigurare mângâitoare pentru cei credincioşi este cuprinsă în Zaharia 14:1,2? (b) În Maleahi 3:1-4?
21. Au ca rezultat mereu pagubă permanentă pentru servii lui Iehova aceste încercări?
22,23. Cine conduce şi manevrează chestiunea descrisă în Ezechiel 38:4,12 şi pentru ce scop?
24. Ce face pentru noi înţelegerea potrivită a rolului jucat în pregătirea poporului lui Iehova pentru binecuvântările ce vor urma?
25. Cum şi-a curăţit şi şi-a binecuvântat Iehova poporul în experienţele lor dintre anii 1914-1918?
26. (a) Ce a făcut Iehova pentru ei după ce s-au smerit, au fost curăţiţi şi puşi pe picioare? (b) Ce efect a avut asupra lor această viziune?
27. Exista vreo dovadă că fericirea amintită la Daniel 12:12 era acum la îndemâna servilor Împărăţiei?
28,29. Ce dovezi evidente existau că peste adunările poporului lui Iehova venea un nou simţ de responsabilitate faţă de Împărăţie?
30. Cum a fost eradicată din mintea rămăşiţei ideea de a merge imediat în cer?
31. Ce măreţ eveniment a atras atenţia servilor lui Iehova în numărul *Turnului de veghere* din 1 martie, 1925?
32. Care a fost lucrarea majoră realizată în poporul lui Iehova între anii 1914-1926?
33. Ce a făcut pentru mărturia zeloasă a lui Iehova înţelegerea potrivită a chestiunii caracterului sau a legământului?
34. Ce echipament a fost disponibil pentru vestitorii Împărăţiei, ca să declare marile adevăruri descoperite între anii 1922-1926?

Cuprins

35. Ce lucrare foarte eficientă s-a făcut cu cartea *Harfa lui Dumnezeu*?
36,37. (a) Ce fel de mesaj era necesar în acel timp? (b) Cum l-a oferit Iehova exact la timp?
38. (a) Ce judecăţi de foc ale lui Iehova au fost declarate înainte de 1926? (b) Cum au dat ei greş ca instrumente de educaţie?
39. Care sunt câteva dovezi despre cum au reflectat articolele *Turnului de veghere* din 1926 progresul luminat necesar pentru acea zi?
40. Ce evenimente semnificative au avut loc în Londra, pe parcursul congresului din 1926 din mijlocul verii?
41. Ce efect a avut asupra poporului lui Iehova culminarea tuturor acestor evenimente?
42,43. Cum au arătat anii 1927 şi 1928 continuarea expansiunii lucrării?
44. Cum a fost afectată creşterea numărului de vestitori ai Împărăţiei de lumina în progres a adevărului?
45,46. (a) Ce legătură a avut fericitul an 1926 cu vasta organizaţie din prezent care se extinde în mod constant? (b) De ce depinde împărtăşirea continuă a oricărui individual în societatea Lumii Noi a lui Iehova?



OMUL CREAT CU IMPULS SĂ SE ÎNCHINE

ÎNTRE om şi animalele inferioare există o mare prăpastie. Nu există nici un material demn de încredere care chiar să înceapă să construiască o punte evolutivă pentru a măsura decalajul imens. Biblia, în relatarea despre creare, menţionează că poziţia omului urma să fie una remarcabilă, înregistrând aceste cuvinte ale Creatorului omului, Iehova Dumnezeu: „Să facem om după chipul şi asemănarea noastră, iar ei să stăpânească peste peştii mării şi peste creaturile zburătoare ale cerurilor şi peste animalele domestice şi peste tot pământul şi peste toate celelalte creaturi care se mişcă pe pământ.” —Gen. 1:26, *NW*.

Iehova a dat omului responsabilitate. Aceasta putea corespunde doar unei creaturi inteligente, unei creaturi care poseda înţelepciunea de a îndeplini sarcina, dreptatea de a face acest lucru cu sinceritate, iubirea de a face acest lucru într-un mod altruist şi pentru binele sarcinilor sale şi puterea de a duce la bun sfârşit sarcina. Acestea sunt calităţile care aparţin lui Iehova Dumnezeu şi nu oricărei creaturi pământeşti anterioare pe care El a creat-o, şi de aceea raportul arată că omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Omul, spre deosebire de celelalte creaturi pământeşti, a avut capacitatea de a raţiona, de a distinge între bine şi rău, de a da dovadă de conştiinţă, de a arăta iubire şi de a exercita stăpânire

Cuprins

inteligentă asupra celorlalte creaturi pământeşti, şi prin acestea el a fost capabil să reflecte calităţile lui Iehova şi să-L reprezinte pe pământ. Apreciind aceste binecuvântări şi având calitatea de recunoştinţă iubitoare, omul urma să se închine în mod inteligent Creatorului său. El a fost creat cu dorinţa de a face acest lucru. El urma să aibă impulsul de a-şi exprima dragostea faţă de Creatorul său. Această nevoie de a se închina este resimţită numai de om dintre toate creaţiile pământeşti, furnizând încă un alt factor al prăpastiei dintre om şi orice alt animal.

Oamenii îşi folosesc această aptitudine în prezent. Mulţi o folosesc în mod incorect, dar este folosită. Ei cred poate că este prea complicat să se închine lui Dumnezeu. Ei poate chiar simt că a recunoaşte o credinţă în Dumnezeu este mai prejos de intelectul lor. Cu toate acestea, ei încă au acest impuls în ei, iar dacă nu este satisfăcut în mod corect atunci este exercitat într-un mod greşit. Ei se închină la ceva. De multe ori aceste persoane se închină lor însele, la propria lor voinţă, la creierul lor, la ştiinţa sau arta lor, la muzica sau literatura lor sau chiar filosofia lor de ateism devine religia lor. Nici unul dintre aceste lucruri nu sunt substitute satisfăcătoare pentru Dumnezeu şi ele reprezintă o deteriorare, mai degrabă decât un progres. Unii oameni de ştiinţă şi medici au început să observe nebunia modernă a exilării studioase a lui Dumnezeu.

În revista *Însoţitorul domestic al femeii* din luna aprilie a anului 1954, a fost publicat un articol intitulat „Suntem născuţi să credem." Acest articol fost scris de Dr. Kline de la Universitatea din Viena şi de Dr. Viktor Frankl din personalul didactic al acelei universităţi şi, de asemenea, preşedintele Societăţii Austriece de Psihoterapie Medicală. Subtitlul articolului spunea: „Noi toţi simţim o dorinţă pentru Dumnezeu la fel de puternică precum instinctele noastre sexuale şi de foame, spune o nouă şcoală îndrăzneaţă a gândirii psihiatrice." În continuare urmează fragmente din articol.

„În opinia acestei şcoli, suprimarea modernă a nevoii noastre de religie creează mare parte din frustrarea şi tensiunea din această lume expusă din punct de vedere atomic. Aceasta spulberă şansa noastră de a duce o viaţă fericită, plină de semnificaţii.

„Astăzi, când majoritatea bărbaţilor şi femeilor şi-au învins timiditatea despre emoţiile sexuale, ei sunt din ce în ce mai deranjaţi de suprimarea sentimentelor lor religioase. Ei înlocuiesc timiditatea sexuală cu ruşinarea faţă de Dumnezeu.

„Dacă bărbaţii şi femeile vor recunoaşte nevoia lor pentru o credinţă în Dumnezeu şi într-un sens al vieţii, dincolo de plăcerile lor personale, această nouă şcoală spune că ei ar putea găsi liniştea şi fericirea ...

„Convingerea Doctorului Frankl este simplă: Bărbaţii şi femeile nu sunt conduşi doar de sex şi de ambiţie, ci, de asemenea, şi de o nevoie imperioasă de Dumnezeu. Ei trebuie să depăşească conceptul zilelor moderne cum că religia şi Dumnezeu nu sunt nevoi reale şi că este simplu a căuta o latură spirituală a vieţii.

„Religia, ca şi a face dragoste, spune Dr. Frankl, este un lucru intim. Ne putem ascunde sentimentele cele mai intime despre Dumnezeu de alte persoane, dar dacă le tăinuim de propriile noastre minţi conştiente, stârnim conflicte în noi

Cuprins

înşine mai mortale decât cele ale fetei bătrâne de acum 50 de ani, care nega faptul că găsea bărbaţii atractivi.

„‘A nega latura spirituală a naturii unei persoane este o mare jignire’, spune Dr. Frankl. ‘Am cunoscut multe cazuri în care pacienţii care au fost dispuşi să-şi expună fiecare detaliu din poveştile lor sexuale, fără ruşine, au amuţit atunci când i-am întrebat despre viaţa lor spirituală.’...

„El estimează că trei sferturi din populaţia Europei suferă de această reprimare într-o oarecare manieră. El denumeşte reprimarea spirituală ‘patologia reală a epocii noastre.’...

„‘Epoca noastră este o epocă a confuziei intelectuale, cu un sens al valorilor întors pe dos. Materialismul este în culmea succesului; lipsa de interes este la conducere. Dar epoca noastră este, de asemenea, o perioadă a tragediei profunde şi a crizei politice acute. A rezista atacurilor războaielor şi ameninţărilor războiului, fără convingeri religioase care să ne întărească este o sarcină prea mare pentru oameni’, afirmă Dr. Frankl.

„‘În secolele confortabile oameni îşi puteau imagina că ei pot îndura viaţa fără o semnificaţie prea mare; în epoca noastră este imposibil acest lucru. Omul trebuie să aibă o sarcină morală. El trebuie să-şi vadă propria viaţă ca fiind semnificativă.

„‘Filozofia ateului din ultimele decenii a descurajat generaţia noastră spunându-ne că suntem, mai mult sau mai puţin, victimele neajutorate ale sentimentelor noastre, ale impulsurilor noastre şi ale pornirilor noastre sexuale pe de o parte, şi pe de altă parte produsul simplu al eredităţii şi al mediului înconjurător. Demnitatea umană a fost distrusă.

„‘Omul este mai liber decât crede el. Atât timp cât nu ne subestimăm capacităţile noastre umane şi nici nu le mutilăm prin idealuri limitate, va fi posibil să fim senini în orice împrejurări suntem puşi de viaţă. Oamenii din zilele noastre sunt în general destul de conştienţi de faptul că au instincte şi porniri involuntare sexuale; dar mulţi oameni dintre cei moderni au uitat că ei sunt şi fiinţe spirituale.’...

„Vorbind despre conceptele şcolii lui, Dr. Frankl spune: ‘Noi recunoaştem faptul că omul este adesea mult mai religios decât crede el. Mai mulţi oameni şi-au dat viaţa pentru idealurile lor spirituale decât pentru iubirea sexuală: atunci, cum pot psihiatrii, în mod raţional, să pună tot stresul lor pe seama motivaţiilor sexuale şi să ignore alte interese care s-au dovedit a fi întru totul la fel de puternice?’”

Animalele pot trăi fără a se închina lui Iehova, pentru că ele sunt create fără această dorinţă. Ele pot face orice fără aceasta şi nu sunt frustrate. Dar din moment ce oamenii sunt creaţi să se închine Creatorului lor, atunci când ignoră această dorinţă au drept rezultat frustrări dezastruoase. Ei înşişi se degradează în mod frustrant şi devin „precum animalele fără raţiune, născute în mod natural să fie prinse şi distruse.” Respingând spiritualul, văzându-se doar ca animale biologice, ei au parte în cele din urmă de destinul animalelor. — 2 Pet. 2:12, *NW*.

Cuprins

MÂNDRIA DISTRUGE, SMERENIA SALVEAZĂ



ÎNGÂMFAREA este detestată de Iehova, iar mândria este o ofensă împotriva lui Dumnezeu. Cei mândri se încred în ei mai degrabă decât în Iehova, lipsindu-le smerenia, neapreciind dependenţa lor de Creatorul lor.

Ei simt cu mândrie că posedă înţelepciune superioară şi că pot avea abilităţi naturale peste medie. Dar care este sursa adevăratei înţelepciuni? De unde şi-au dobândit capacităţile lor naturale? Nu este oare omul dator faţă de Creator pentru toate lucrurile bune? Nu Iehova este Dătătorul tuturor darurilor bune? Ce lucru are omul pe care să nu-l fi primit? De ce ar trebui omul să fie mândru de el însuşi? Pământul pe care stă, hrana pe care o mănâncă, aerul pe care îl respiră—aceste lucruri nu au fost asigurate oare de Creatorul universului? Omul depinde de aceste îngrijiri pentru a-şi menţine existenţa şi însăşi existenţa lui depinde de Iehova. Cu raţiune lucidă Pavel întreabă: „Să nu vă umflaţi de mândrie, favorizându-l pe unul în dauna celuilalt. Fiindcă cine te face să te deosebeşti de altul? Într-adevăr, ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Deci, dacă acum l-ai primit, de ce te lauzi ca şi cum nu l-ai fi primit?” Mândria semeaţă şi detaşarea într-un spirit de încredere în sine este o ofensă împotriva lui Iehova Dumnezeu. — 1 Cor. 4:6, 7, *NW*.

Multe persoane sunt mândre, dar puţine vor recunoaşte acest lucru. Ei vor recunoaşte în general că fac greşeli, fiind conştienţi de cât de încrezuţi ar apărea dacă ar susţine infailibilitate. Dar, pentru a-i face să recunoască o greşeală specifică este mult mai dificil. Recunoaşterea clară, generală pe care ei o vor face nu aduce nimic precis, dar ei nu sunt dispuşi să recunoască o greşeală specifică, pentru că acest lucru ar reprezenta o lovitură directă în mândria lor. Chiar şi atunci când ei ştiu că nu îşi pot apăra poziţia, mândria îi face să se agaţe cu supărare de ea. Cu cât ei se agaţă mai mult de această poziţie cu atât mai dificil este să renunţe la aceasta cu eleganţă. Starea mentală a celor mândri se potriveşte prin urmare descrierii: „Mintea i s-a împietrit de mândrie.” (Dan. 5:20). În această stare împietrită aptitudinile sale raţionale sunt îngheţate. El nu pretinde infailibilitate, dar acţionează ca şi cum o are.

MÂNDRIA RELIGIOASĂ

Mândria tinde în special să se dezvolte în domeniul religiei. Puţini aleg propria lor religie pe baza cercetării studiului Bibliei. Ei au moştenit-o de la părinţii lor, sau au dobândit-o de la vecinii lor, sau au împrumutat-o de la prietenii lor, sau au adoptat-o în avantajul afacerii. Odată ce şi-au asumat această obligaţie se împotrivesc schimbării. Mândria este gata să protesteze împotriva oricărei recunoaşteri a greşelii. Pentru a schimba ar trebui să spună că părinţii lor au greşit,

sau vecinii lor, sau cercul lor de prieteni, sau asociaţii lor de afaceri. Deci, ei se agaţă de religia lor, cu prea multă prejudecată să cerceteze învăţăturile sale în lumina Bibliei, prea mândri să recunoască posibilitatea greşelii, prea împietriţi în mândrie să ia în considerare o schimbare şi de multe ori prea indiferenţi să le pese. Ei cred că a se schimba înseamnă a-şi pierde reputaţia. Ei uită faptul că refuzul îi va face să-şi piardă viaţa.

Mulţi vor discuta despre politică sau vor dezbate despre economie, dar politica lor este să nu discute despre religie niciodată. De ce? Ei susţin faptul că subiectul este prea încărcat de emoţie. Dar nu sunt aceste dezbateri politice la care se dedau explozive, încărcate cu dinamită emoţională? Ei au opiniile lor, bazate pe studiu şi experienţă, şi au opinii pe care ţin să le expună, deşi generează încingerea spiritelor şi controverse. Atunci de ce se sustrag de la expunerea propriilor concepţii religioase? Adesea, pentru că sunt neinformaţi. Unii nici nu ştiu clar ce îi învaţă religia lor, iar aceia care ştiu nu au cunoştinţă despre textele biblice pentru a dovedi aceste învăţături. Necunoscând Biblia, care după cum se presupune este baza credinţei lor, necunoscând Scripturile pentru a dovedi crezul lor şi neştiind să respingă crezurile opuse, ei sunt extrem de vulnerabili în discuţiile religioase. Mândria lor va fi o ţintă deschisă pentru multe jigniri, astfel ei o protejează în spatele unei baricade a tăcerii, prin politica lor de a nu discuta despre religie. Fără cunoştinţă, ei pot argumenta doar din punct de vedere afectiv, cu sentimente de frustrare. Fiţi siguri că dacă ar cunoaşte doctrinele religiei lor şi le-ar putea susţine din punct de vedere scriptural ei nu ar rămâne muţi în a-şi menaja emoţiile. Discuţia religioasă inteligentă, bazată pe Cuvântul lui Iehova, este vitală. Dacă au mintea deschisă, şi nu astupată de prejudecată; dacă raţiunea ar acţiona pe deplin, şi nu ar fi ucisă de mândrie prostească; dacă Biblia ar fi percepută drept autoritate, şi nu ar fi anulată de tradiţiile umane bazate pe crezuri, atunci emoţia subordonată concluziilor logice şi corecte bazate pe Biblie va fi rezultatul.

Liderii religioşi din vremea lui Isus au fost dispuşi să discute despre religie atât timp cât aceştia au crezut că astfel vor putea câştiga un argument. Când au înţeles că întotdeauna vor pierde au decis să nu dezbată chestiuni religioase. Acest lucru a fost demonstrat după ce fariseii au pierdut o dispută în faţa lui Isus: „Şi nimeni n-a putut să-i răspundă un cuvânt şi, începând din ziua aceea, nimeni n-a mai îndrăznit să-i pună întrebări.” Mulţi l-au întrebat cu smerenie pentru a învăţa, dar cei mândri au renunţat la întrebările antagoniste după ce şi-au dat seama că au efect invers, că le răneşte orgoliul. Ei nu erau interesaţi să afle adevărul; au vrut doar să câştige un argument. Dacă ei nu puteau să-şi apere convingerea, nu discutau despre ea. Atunci când unul dintre slujitorii lui Iehova a demonstrat duşmanilor religioşi că au greşit, atunci ei „au strigat cât au putut de tare, şi-au astupat urechile şi s-au repezit asupra lui de comun acord.” (Mat. 22:46, Faptele 7:57, *NW*). Ei nu au putut auzi adevărul şi l-au respins, ei au refuzat să-l audă şi să-l accepte, astfel că şi-au astupat urechile ca să nu-l audă şi l-au ucis pe cel care îl predica. Astfel se întâmplă şi acum. Cel mândru discută cu gura deschisă şi cu mintea închisă.

Cuprins

MÂNDRIA ADUCE CONTROVERSĂ ŞI RUŞINE

Din cauza acesteia continuă controversa: „Mândria duce doar la ceartă; dar înţelepciunea este cu cei raţionali.” Cei mândri refuză să fie sfătuiţi şi corectaţi şi lasă o urmă de vrajbă împotriva lor. Ei resping adevărul: „Într-o abundenţă de sfătuitori se află siguranţa.” De asemenea, „Fără sfat planurile eşuează, dar cu sfătuitori mulţi ele au succes.” Dacă cineva nu este suficient de înţelept să ţină seama de sfaturile bune, şi nici îndeajuns de smerit să primească sfaturi bune, concluziile rezonabile nu sunt atinse şi cearta continuă din cauza împotrivirii încrezute de a raţiona. Nu există nici o siguranţă în astfel de mândrie sau succes în astfel de orgoliu, ci doar o cădere dezastruoasă: „Mândria merge înaintea distrugerii, iar spiritul trufaş înaintea căderii.” Unde există mândrie, urmează distrugere. Unde conduce semeţia căderea nu este departe. — Prov. 13:10, *AS*; 11:14; 15:22; 16:18, *RS*.

Mândria nu aduce doar controverse, ci şi ruşine: „Când vine mândria, atunci vine şi ruşinea; dar înţelepciunea este cu cei smeriţi.” Cei mândri sunt încrezuţi, convinşi că au dreptate, nedorind să ia în considerare punctele de vedere contrare. Refuzând să creadă că s-ar putea înşela, ei îşi direcţionează întreaga lor gândire mai degrabă spre a se îndreptăţi singuri decât spre a se analiza. Ceea ce sprijină partea lor ei prind într-un mod naiv, ceea ce se opune poziţiei lor resping în mod arbitrar. Ruşinea vine atunci când li se dovedeşte că au greşit, deşi chiar şi atunci mândria îi poate întări până când refuză să se confrunte cu ruşinea şi cu schimbarea. Iar atunci când această mândrie este exercitată în raport cu alegerea religiei corecte, iar cei mândri părtinitori refuză să raţioneze, urmează distrugerea. Mândria lor aduce orbirea, orbirea raţiunii. Refuzând să recunoască greşeala, ei nu sunt supuşi mustrării corective: „Porunca este o lampă şi învăţătura este o lumină, iar mustrările de disciplinare sunt calea vieţii.” Nedisciplinat, cel mândru continuă pe calea distrugerii şi pierde calea vieţii. Prin urmare, este scris: „Mândria unui om îl va umili, dar cine are un spirit smerit va obţine onoare.” – Prov. 11:2, 6:23, 29:23, *RS*.

Nu doar cei mândri se împotrivesc lui Iehova, ci şi Iehova se împotriveşte celor mândri, în timp ce îi ridică pe cei smeriţi: „Voi toţi, să vă încingeţi cu smerenia minţii unii faţă de alţii, fiindcă Dumnezeu li se împotriveşte celor trufaşi, dar le dă bunătate nemeritată celor smeriţi. Umiliţi-vă deci sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca el să vă înalţe la timpul potrivit umili, prin urmare, sub mâna tare a lui Dumnezeu, ca El să vă înalţe în timp util.” Isus a anunţat aceeaşi regulă divină, după expunerea liderilor religioşi care au preluat titluri înălţate: „Oricine se înalţă va fi umilit şi oricine se umileşte va fi înălţat.” La Armaghedon cei mândri care s-au auto-înălţat vor fi umiliţi, chiar până la praf, în distrugere. Pe de altă parte, cei umili vor fi înălţaţi şi ocrotiţi datorită smereniei lor. Prin urmare, sfatul divin este: „Căutaţi-l pe Iehova, voi, toţi cei smeriţi de pe pământ, care îndepliniţi hotărârile sale judecătoreşti; căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: poate

Cuprins

că veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova.” —1 Pet. 5:5, 6; Mat. 23:12, *NW*; Ţef. 2:3, *AS*.

SMERENIA ÎNSEAMNĂ SALVARE

Aşa cum odată cu mândria vin controversa şi cearta, tot aşa cu smerenia vin pacea şi echitabilitatea. Cei smeriţi preţuiesc înţelepciunea cea de sus, mai degrabă decât înţelepciunea acestei lumi mândre. Din moment ce aceştia sunt receptivi la călăuzirea divină, Iehova nu dă înapoi: „El îi va face pe cei smeriţi să umble potrivit hotărârilor sale: şi îi va învăţa pe cei smeriţi calea sa.” Din nou: „El îi va împodobi cu salvare pe cei smeriţi.” Scopul lui Iehova este de a „propovădui veştile bune celor smeriţi.” Sunteţi sfătuiţi să fiţi smeriţi, astfel încât să puteţi „accepta cu blândeţe să fie sădit în voi cuvântul care poate să vă salveze sufletele.” Mândria nu este receptivă la sămânţa adevărului, dar smerenia este precum solul bun, care o primeşte şi produce mai multe.” —Ps. 25:9; 149:4; Isa. 61:1; Iac. 1:21, *NW*.

Observaţi de ce Iehova alege să favorizeze pe cei smeriţi şi nu pe cei mândri: „Căci voi vedeţi chemarea voastră, fraţilor: că n-au fost chemaţi mulţi înţelepţi potrivit cărnii, nici mulţi plini de putere, nici mulţi de neam ales; ci Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să-i facă de ruşine pe înţelepţi, şi Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de ruşine pe cele tari; şi Dumnezeu a ales lucrurile lipsite de nobleţe ale lumii, lucrurile dispreţuite şi lucrurile care nu sunt, ca să le reducă la nimic pe cele ce sunt, pentru ca nici o carne să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” (1 Cor. 1:26-29, *NW*). Cei mândri sunt atât de ocupaţi să reflecte propria lor presupusă glorie încât nu au timp pentru a se gândi la gloria lui Iehova. Dar cei smeriţi dispreţuiţi de cei mândri sunt potriviţi pentru a fi folosiţi de Iehova şi înălţaţi prin primirea unei părţi în serviciul Său. Această răsturnare de situaţie constituie o mustrare pentru cei înţelepţi lumeşte.

Cei împietriţi în mândria lor nu ar fi flexibili pentru scopurile lui Iehova în noua lume a dreptăţii mai mult decât sunt acum. Ei ar fi inadaptabili, scandalagii, cauzând nenorociri pentru a se ridica din nou, cu toate că Iehova nu va permite o astfel de creştere a suferinţelor care să distrugă pacea modului de viaţă din lumea nouă. (Naum 1:9). Pentru a dovedi că putem fi smeriţi atunci, trebuie să arătăm smerenie acum. Noi trebuie să ascultăm adevărul lui Iehova, să fim corectaţi de către acesta, şi să-l declarăm cu supunere. Nu este o chestiune de a dovedi faptul că tu ai dreptate şi că celălalt greşeşte, ci de a lăsa Cuvântul lui Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă acest lucru face convingerile tale de odinioară false. (Rom. 3:4). Deşi cei mândri poate o fac, cei smeriţi nu trebuie să nesocotească invitaţia de a fi raţionali: „Veniţi să raţionăm împreună, zice Iehova: dacă păcatele voastre vor fi ca stacojiul, vor fi făcute albe ca zăpada; dacă vor fi roşi ca pânza de carmin, vor deveni ca lâna.” Acum este timpul să raţionăm împreună cu Iehova

Cuprins

prin studierea cu smerenie a Cuvântului Său. A refuza cu mândrie va însemna să mori în ruşine. — Isa. 1:18, *AS*.

NICI O CAUZĂ PENTRU MÂNDRIE RĂNITĂ

Este mai bine ca mândria să fie rănită decât ca viaţa să fie terminată. Mândria ar putea fi rănită dacă vă schimbaţi religia. Ar putea fi rănită dacă veţi recunoaşte înaintea unei alte persoane că aţi greşit. De fapt, nici nu ar trebui să existe vreun sentiment jignitor. Nu este vorba de a recunoaşte că o altă persoană este mai inteligentă, pentru că nici o altă persoană nu se gândeşte la faptul că voi acceptaţi să vă schimbaţi. Dacă prin cugetarea asupra Cuvântului lui Iehova aflaţi că sunt false convingerile voastre, ele s-au dovedit a fi astfel, nu prin gândurile altor oameni, ci prin gândurile înregistrate, inspirate de Iehova Dumnezeu. Nu veţi recunoaşte cu plăcere că mintea divină a lui Iehova, cel care a creat întregul univers, este incomparabil superioară în raport cu a voastră? Este o reflecţie a voastră de a fi corectaţi de El? Este nevoie ca orice mândrie să fie rănită pentru a permite înţelepciunii lui Iehova să înlocuiască prostia umană? Mai degrabă decât să ne bosumflăm într-o mândrie copilărească, nu ar trebui să ne bucurăm în semn de recunoştinţă smerită că îl putem găsi, că îl putem chema, că ne putem întoarce spre El, că putem să fim iertaţi de El? Ascultaţi: „Căutaţi-l pe Iehova, cât timp poate fi găsit; chemaţi-l cât timp este aproape: Cel păcătos să renunţe la calea lui şi omul rău la gândurile lui; să se întoarcă la Iehova, care se va îndura de el; şi la Dumnezeul nostru, căci el va ierta din belşug. Pentru că gândurile voastre nu sunt gândurile mele şi căile mele nu sunt căile voastre, zice Iehova. Căci, pe cât de înalte sunt cerurile faţă de pământ, pe atât de înalte sunt căile mele faţă de căile voastre şi gândurile mele faţă de gândurile voastre.” —Isa. 55:6-9, *AS*.

Acum este timpul să căutaţi pe Iehova, cât timp el mai poate fi găsit. Acum, el este aproape pentru a ne accepta. La Armaghedon se va apropia pentru a-i nimici pe cei care refuză să raţioneze acum asupra Cuvântului Său. Cei răi ar trebui să renunţe la căile lor, cei mândri ar trebui să renunţe la gândurile lor. Toţi ar trebui să se întoarcă la Iehova, la căile Sale, la gândurile Sale, ca ei să poată fi iertaţi şi să trăiască pentru totdeauna. Nu ar trebui să rănească mândria umană dacă vă întoarceţi la căile care, în mod evident, sunt superioare faţă de căile omului şi la gândurile, în mod evident, superioare gândurilor omului. Dacă cineva are o astfel de mândrie împietrită care îl împiedică să accepte înţelepciunea lui Iehova, în scopul de a păstra gândurile umane, acesta este într-adevăr un nebun! Pe bună dreptate, trufia celor mândri îi va conduce la nimicire la Armaghedon. Iar smerenia celor smeriţi îi va salva pentru viaţă în noua lume a lui Iehova.

Cuprins

„POTRIVNICUL VOSTRU, DIAVOLUL”



„Cartea despre Diavol interzisă pentru catolicii din Roma.” Astfel sună titlul unei ştiri din Roma, expusă în New York *World-Telegram and Sun* din 4 ianuarie 1954. Cartea *Il Diavolo*, de Papini, a fost interzisă de Vatican pentru că a expus teza cum că în cele din urmă Satan însuşi ar putea câştiga iertarea lui Dumnezeu şi că omul ar putea ajuta Diavolul pentru a reveni la poziţia lui originală printre îngeri.

Cartea lui Papini este în contrast izbitor cu cea intitulată *Satana*, care a fost publicată la începutul anului 1952 (în limba engleză), prezentând punctele de vedere a treizeci de teologi romano-catolici, şi care susţine că Diavolul şi demonii lui sunt condamnaţi să trăiască veşnic separat de Dumnezeu. Această lucrare conţine multe ilustraţii despre concepţiile hidoase despre Satan, susţinute de diferite religii din trecutul îndepărtat până vremurile recente.

O teorie şi mai diferită referitoare la Diavol a fost expusă de către un rabin evreu, Bernard J. Bamberger din oraşul New York, care a declarat că, potrivit Scripturilor Ebraice „Satan nu este un rebel, ci un slujitor al lui Dumnezeu, cu o îndatorire neplăcută” pe care trebuie să o îndeplinească: o combinaţie de procuror de district, detectiv şi călău, poate un pic prea nerăbdător, dar niciodată de partea răului.

În secolele trecute mai mulţi pretinşi Creştini au avut idei foarte clare despre cine este şi cum arată Satan. Ei au spus că acesta a fost un înger rău, pe care Dumnezeu l-a însărcinat cu îngrijirea lacului de foc pentru a-i chinui pe cei răi şi purta o salopetă roşie şi a fost înzestrat cu coarne, o coadă şi o furcă. Cu toate acestea, în vremurile moderne majoritatea celor care trăiesc în Creştinătate par să-l fi dezbrăcat pe Diavolul nu numai de salopeta lui roşie, de coarne, de coadă şi de furcă, ci chiar de însăşi existenţa lui. Ei înclină să fie de acord cu un James Douglas, care a scris odată în *Scottish Daily Express* că „diavolul este pur şi simplu personificarea noastră a răutăţii pe care o găsim în inimile noastre şi în inimile oamenilor din epocă în epocă. Omul este diavolul, iar diavolul este omul.”

Care este adevărul despre Diavol? Având în vedere lipsa oricăror dovezi ştiinţifice cu privire la existenţa sa, există vreo cale prin care putem afla faptele despre el? Da, există, căci, ca şi creştini, urmăm exemplul lui Isus Cristos, care întotdeauna apelează la Scripturi pentru a soluţiona orice problemă controversată referitoare la învăţătură. El a declarat Dumnezeului său: „Cuvântul Tău este adevărul”, iar formula lui a fost: „Este scris.” —Ioan 17:17; Marcu 7:6-8, *NW*.

Cuprins

Ce ne dezvăluie Biblia referit or la Satan Diavolul? Pe scurt, ea ne spune că el este o entitate, o persoană spirituală invizibilă; o creatură rea, care, în examinarea finală, este responsabilă de toate suferinţele şi răutatea pe care rasa umană le-a experimentat vreodată; că el însuşi s-a transformat în diavol; că Dumnezeu a avut motive întemeiate pentru care i-a permis să trăiască până acum, şi că, la timpul potrivit al lui Dumnezeu, Diavolul va fi nimicit.

Nu ar trebui să fie dificil pentru noi să acceptăm învăţătura Bibliei referitoare la un Diavol personal invizibil. Noi ştim că Dumnezeu există, chiar dacă nu l-am văzut; el a existat întotdeauna şi va exista pentru totdeauna. (Ex. 33:20; Ps. 14:1; 90:2). Şi nu ne spune oare Biblia că el are creaturi invizibile care îl slujesc? Desigur că da. Iehova însuşi i-a spus lui Iov că aceste „stele ale dimineţii cântau împreună şi toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie" atunci când temelia pământului a fost aşezată, şi înainte ca omul să fie creat. (Iov 38:5-7) Daniel a spus că a văzut mii de mii slujindu-i lui Iehova şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea lui. (Dan. 7:9, 10). La porunca lui Dumnezeu creaturile spirituale s-au materializat şi s-au arătat lui Avraam, Moise, Ghedeon, părinţilor lui Samson, Petru, Ioan, Corneliu şi alţii. Pe deasupra, în aceste zile ale noastre, slujitorii lui Dumnezeu au adus în mod repetat dovezi că „îngerul lui Iehova îşi ridică tabăra în jurul celor ce se tem de el şi îi scapă." —Ps. 34:7, *AS*.

PERSONALITATEA DIAVOLULUI

Întrucât mărturia Scripturilor se referă fără echivoc la existenţa unor creaturi invizibile care colaborează cu Iehova Dumnezeu, nu ar trebui să fie dificil pentru noi să acceptăm învăţătura Bibliei, potrivit căreia unele dintre aceste creaturi invizibile s-au revoltat şi au devenit rele, nu-i aşa? Şi asta este exact ceea ce spune Biblia.

În Scripturile Ebraice cea dintâi referire la Satan o găsim în primele două capitole din cartea lui Iov, care ne prezintă o conversaţie pe care a avut-o cu Iehova Dumnezeu şi unde recunoaşte că a umblat încoace şi încolo pe pământ şi l-a remarcat pe prietenul lui Dumnezeu, Iov. În mod sigur, Iehova nu a avut aici o conversaţie cu o persoană imaginară, un simplu principiu, şi nici un simplu principiu nu ar fi putut să-l tulbure profund pe Iov în felul în care relatarea arată că Satan a făcut-o. În paranteză fie spus, faptul că Iov a fost o personalitate istorică şi nu alegorică este evident din legătura lui cu Noe şi Daniel, ambii fiind cei la care Isus s-a referit că au existat. (Ezec. 14:14). De asemenea, Iacov 5:11 ni-l aminteşte drept un exemplu al răbdării. Dacă Iov nu ar fi existat niciodată exemplul ar fi fost lipsit de sens.

Satan este, de asemenea, menţionat la 1 Cronici 21:1 drept cel care l-a influenţat pe David să numere copiii lui Israel, pentru care Iehova a trimis o plagă asupra naţiunii; şi la Zaharia 3:2 (*AS*), el este în continuare prezentat a fi o persoană, prin următoarele cuvinte: „Şi Iehova i-a zis lui Satan: Iehova să te mustre, Satan; da, Iehova care a ales Ierusalimul să te mustre."

Cuprins

Isus a spus cu privire la Satan că l-a văzut „deja căzut deja din cer ca un fulger.” El a văzut căzând o idee sau un principiu rău? Remarcile adresate de către Isus preoţilor din vremea Sa arată în mod clar personalitatea Diavolului: „Voi sunteţi de la tatăl vostru Diavolul şi vreţi să împliniţi dorinţele tatălui vostru. El a fost un ucigaş când a început şi nu a rămas neclintit în adevăr, pentru că adevărul nu este în el.” A fost principiul greşelii la un moment dat la fel ca principiul adevărului? — Luca 10:18; Ioan 8:44, *NW*.

Acei lideri religioşi din vremea lui Isus ştiau că există un Diavol şi astfel L-au acuzat pe Isus că face lucrarea Sa prin puterea prinţului diavolilor, la care Isus a răspuns nu negând existenţa unui diavol, ci arătând că el avea personalitate: „Dacă Satan îl scoate afară pe Satan, el s-a dezbinat împotriva lui însuşi; atunci, cum va dăinui împărăţia lui?” (Mat. 12:26, *NW*). Şi mai departe, referitor la faptul că Isus a fost ispitit în pustiu, este oare înţelept să conchidem că Fiul perfect, loial şi mereu ascultător al lui Dumnezeu ar fi fost atât de ispitit de gânduri generate de mintea Sa? Şi dacă Diavolul a fost pur şi simplu un principiu rău sau personificarea răutăţii din noi înşine, cum ar fi putut el să-i spună lui Isus: „Toate aceste lucruri [împărăţiile lumii şi gloria lor] ţi le voi da ţie dacă te vei prosterna şi te vei închina o dată înaintea mea”? Să se închine unui principiu? Nu, pur şi simplu nu are sens să privăm pe Diavolul, Satan, de personalitatea lui. — Mat. 4:9, 10, *NW*.

Pe lângă toate acestea, Pavel ne spune că Satan are puterea morţii şi că Isus Cristos îl va nimici; Petru ne spune că „duşmanul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, căutând să devoreze pe cineva.” Iuda ne spune că Satan a avut o neînţelegere cu Mihail cu privire la corpul lui Moise; iar Ioan ne spune că Satan a indus în eroare toate naţiunile, că el şi îngerii lui s-au războit cu Mihail şi îngerii lui, că Satan şi îngerii lui au fost alungaţi din cer, că vor fi pecetluiţi într-un abis pentru o mie de ani şi că vor fi dezlegaţi pentru o perioadă scurtă de timp şi în cele din urmă nimiciţi în lacul de foc, cea de-a doua moarte. — 1 Pet. 5:8; Evrei 2:14; Iuda 9; Apoc. 12:7-9, 20:2, 3, 7-10, *NW*.

PERSONALITATEA DEMONILOR

Mărturia scripturală nu este doar clară şi convingătoare în ceea ce priveşte existenţa lui Satan Diavolul, ci este, de asemenea, fără echivoc în ceea ce priveşte existenţa demonilor sau a diavolilor mai mici. Din Geneza 6:1-4 aflăm că anumiţi îngeri, „fii ai lui Dumnezeu,” s-au alăturat lui Satan în răzvrătirea sa, venind pe pământ şi convieţuind cu fiicele oamenilor, ai căror copii au fost hibrizi, umani, dar cu tată angelic, şi uriaşi. Petru se referă la aceştia ca fiind „îngerii care au păcătuit,” şi ei, împreună cu copiii lor uriaşi, au fost, fără îndoială, în mare măsură de vină pentru faptul că pământul era plin de răutate şi violenţă. — 2 Pet. 2:4; Gen. 6:5, 11, *NW*.

Astfel, citim la Daniel 10:12-21 că un înger pe care Iehova l-a trimis cu un mesaj la Daniel a fost reţinut timp de trei săptămâni de un înger rău, până când

Cuprins

Mihail, unul din prinţii cei mai de seamă, a venit şi l-a salvat, permiţând acestui mesager să meargă mai departe la Daniel cu mesajul său. Acel înger i-a adus lui Daniel un mesaj profetic. Fără îndoială, toate acestea nu au fost doar prea multă imaginaţie! Despre israeliţii care ofereau jertfele lor zeilor falşi s-a spus că jertfeau demonilor, iar Apostolul Pavel subliniază aceeaşi idee în ceea ce priveşte jertfele oferite idolilor. Isus a recunoscut existenţa lui Beelzebub, conducătorul diavolilor, arătând astfel că existau şi alţi demoni. — Deut. 32:17; Ps. 106:37; 1 Cor. 10:20, 21; Mat. 12:27.

În ceea ce priveşte contactul lui Isus cu aceşti demoni, în timp ce au fost scrise multe cărţi cu efortul de a explica faptul că obsesia demonică reprezenta doar cazuri psihiatrice, demenţă, epilepsie sau convulsii, totuşi o cercetare biblică atentă nu permite o astfel de interpretare.

Dacă posesia demonilor era doar nebunie sau demenţă (Mat. 4:24, *NW*), atunci nici o persoană nebună, una după alta, nu ar fi putut mărturisi despre Mesianismul lui Isus, aşa cum s-a întâmplat cu aceste persoane posedate de demoni; nici nu putem conchide că însuşi Isus nu a ştiut mai bine sau că el a săvârşit o înşelătorie în mod intenţionat şi a dezvoltat o iluzie de dragul efectului. Demonii din interiorul acestor persoane erau ei înşişi personalităţi, chiar după cum citim: „El a înlăturat mulţi demoni, dar nu-i lăsa pe demoni să vorbească, fiindcă ştiau că el este Cristos.” —Marcu 1:34, *NW*.

Gândiţi-vă la povestirea omului posedat de demoni care trăia printre stânci şi pe care nici un lanţ nu-l putea împiedica şi care, ca răspuns la întrebarea lui Isus, a spus: „Numele meu este Legiune, pentru că suntem mulţi.” Apoi înregistrarea continuă să spună: „Şi acolo, pe munte, păştea o turmă mare de porci. Astfel, l-au implorat, spunând: ‘Trimite-ne în porci, ca să intrăm în ei.’ Şi le-a permis. Atunci spiritele necurate au ieşit şi au intrat în porci, iar turma, cam două mii de porci, s-a repezit peste prăpastie în mare şi s-au înecat în mare unul după altul.” —Marcu 5:6-13, *NW*.

Cum poate fi explicată această povestire, fără a recunoaşte că există demoni? Marcu, Matei şi Luca, dintre care toţi care au înregistrat acest lucru, au fost toţi înşelaţi? Totul a fost o simplă coincidenţă, iar Isus a săvârşit o înşelătorie? Sau, ne putem imagina că nebunia unei persoane care intră în două mii de porci îi poate determina să se grăbească în mare şi să se înece? Nu, a nega mărturia clară a Scripturilor cu privire la existenţa Diavolului şi a demonilor nu doar contestă autenticitatea Scripturii, ci stârneşte mai multe probleme decât negarea care ar părea să o rezolve.

De unde a venit Satan? În mod sigur, Dumnezeu nu l-a creat drept Satan, pentru că toată lucrarea Lui este perfectă. (Deut. 32:3, 4). Satan a fost la un moment dat un înger perfect şi a slujit ca paznic al primei perechi umane din Eden. În ceea ce-l priveşte citim: „Tu erai în Eden, grădina lui Dumnezeu;... Tu erai heruvimul uns, ocrotitor: şi eu te-am numit, pentru că erai pe muntele sfânt al lui Dumnezeu;... Ai fost perfect în căile tale din ziua când ai fost creat până s-a găsit nedreptate în tine... Ţi s-a îngâmfat inima din cauza frumuseţii tale.” —Ezec. 28:13-18, *AS*.

Cuprins

Şi ce l-a făcut să-şi corupă înţelepciunea? Ambiţia sa de a fi asemenea Celui Preaînalt, Iehova Dumnezeu, care a fost trădat mii de ani mai târziu, prin aceste cuvinte ale sale: „Voi urca la cer, îmi voi înălţa tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu; şi voi sta pe muntele adunării, în regiunile cele mai îndepărtate ale nordului; mă voi înălţa mai presus de înălţimile norilor, mă voi face asemenea Celui Preaînalt.” (Isa. 14:13, 14, *AS*). Având în vedere scripturile mai sus menţionate cu bine-cunoscuta istorisire a ceea ce s-a întâmplat în Eden, avem ilustraţia despre un înger numit drept paznic al primei perechi umane, care a permis ca numirea să i se urce la cap şi a devenit ambiţios să fie asemenea lui Iehova Dumnezeu şi a început prin a înstrăina prima pereche umană de Creatorul ei. El însuşi s-a transformat într-un Diavol înşelător, împotrivitor, devorator. — Gen. 3:1-19.

Astfel, nu este un mit faptul că „Potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, căutând să devoreze pe cineva.” —1 Pet. 5:8, *NW*”

VEŞTI ADEVĂRATE

Un cuplu de pioneri a mers la Marilia, un oraş prosper în interiorul statului Sao Paolo, Brazilia. Acolo nu exista nici o adunare în acel moment, însă mulţi au devenit interesaţi printr-o serie de lecturi ţinute în aer liber de către pionieri. La unul din aceste discursuri a ascultat un beţiv şi apoi s-a oferit să plătească vorbitorul să vină la casa lui şi să ţină acelaşi discurs familiei sale care era alcătuită din 22 de membrii şi rude. Majoritatea din ei erau prezbiterieni, şi beţivul nu putea să se trezească suficient din beţie pentru a se alătura bisericii lor. Dar acum el s-a preocupat cu studierea adevărului, abandonând toată băutura, şi punându-şi în ordine lucrurile morale. Acest lucru a impresionat pe toate cunoştinţele şi rudele lui, pentru că dacă martorii lui Iehova au putut să-l trezească din beţie şi să-l facă să fie interesat de Biblie, înseamnă că ei (martorii) aveau ceva. Aşadar, ei au ascultat cu bucurie lecturile ţinute în cameră (expuse gratuit, desigur), şi unul după altul au început să vină la adevăr. Fostul beţiv era deja acum un vestitor aşa de zelos încât în decurs de câteva luni a intrat în serviciul de pionierat şi mai târziu a fost numit serv de adunare însărcinat cu formarea adunării noi din Marilia. Lucrând, de asemenea, în teritoriile învecinate, acest pionier nou a ajutat să se organizeze câteva adunări în oraşele învecinate. Acum adunarea din Marilia are 112 vestitori cu o foarte frumoasă Sală a Împărăţiei, localizată central. Dacă prostituatele şi încasatorii de impozite pot intra în societatea Lumii Noi înaintea clericilor farisei ipocriţi, tot aşa pot şi beţivii, dacă iubesc suficient adevărul şi dacă depun eforturile necesare pentru a câştiga bătălia cu setea neînfrânată după băuturi alcoolice.

Cuprins



URUGUAY

Ziua de anul nou este aşteptată cu nerăbdare de mulţi oameni din toată lumea ca o zi de celebrare, însă de martorii lui Iehova din Uruguay, ziua de 1 Ianuarie 1954, a fost aşteptată cu aşteptări speciale. Ei ştiau că această zi va fi ziua de deschidere a adunării naţionale din Montevideo şi că, aşa cum a fost anunţat în Iulie 1953, la Stadionul Yankee din New York, va fi prezent preşedintele Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, N. H. Knorr.

Ei au vrut ca aceasta să fie cea mai bună adunare care s-a ţinut vreodată. Cu aproape trei luni înainte de adunare a început să ia formă organizaţia locală. A fost închiriată o sală şi programul a fost alcătuit, punctul de atracţie fiind cuvântarea publică „După Armaghedon – Lumea Nouă a lui Dumnezeu”.

Publicitatea a primit o atenţie specială. Aproape cu o lună înainte de adunare a început să se răspândească o formă de publicitate care nu a mai fost folosită niciodată în Uruguay. Acesta a fost rezultatul unor eforturi persistente şi ample din partea fraţilor misionari în vizitarea multor ziare din Montevideo, capitala, ziare care sunt citite de o populaţie de un milion de oameni, arătându-le 'caracterul de ştire' şi interesul public implicat în eveniment. Au fost arătate decupaje din ziarele din New York în timpul congresului internaţional şi au fost date articole speciale. La început editorii au fost politicoşi, dar nu entuziasmaţi, şi într-un caz fraţii au trebuit să aştepte toată ziua ca să vadă pe editorul corect; dar rezultatul: el a publicat articolul. Un ziar s-a dezlănţuit cu titluri care scoteau în evidenţă că adunarea generală a martorilor lui Iehova urma să aibă loc în Montevideo. De atunci încolo, fiecare ziar, cu excepţia celor conduse de Biserica Catolică, 16 în total, au publicat articole de interes, şi toate au anunţat cititorii lor despre discursul public de Duminică, 3 Ianuarie. Un ziar a publicat şase articole separate într-o perioadă de trei săptămâni înainte de congres. Radioul a fost, de asemenea, folosit foarte mult şi au fost obţinute cinci interviuri separate, precum şi multe anunţuri de ştiri. Toată această publicitate a fost gratuită. Uruguay este celebră pentru libertăţile ei, iar martorii lui Iehova folosesc bine aceste libertăţi.

Entuziasmul printre vestitori şi oamenii cu bunăvoinţă a fost mai mare ca oricând altcândva înainte, şi astfel toţi au fost invitaţi să participe în lucrarea dinainte de congres. Trei sute de pancarte pentru oamenii-reclamă au fost pregătite în scurt timp. Optzeci de mii de pliante au fost tipărite şi distribuite la uruguaienii prietenoşi care umblau în număr mare pe străzi în timpul acestei *fieste* de sfârşit de an călduros. Cuvântul *Armaghedon* nefiind atât de bine cunoscut în Uruguay, mulţi au fost cei care au întrebat despre semnificaţia lui şi multe au fost oportunităţile pentru mărturisire. Acolo sub ecuator ei au o modalitate de publicitate nu aşa de larg utilizată ca în Statele Unite. Pe zidurile şi clădirile disponibile de pe aproape

Cuprins

fiecare stradă din oraş sunt făcute, din ghips, „fresce” sau postere tipărite care oferă informaţii despre aproape orice – probleme politice, sociale, religioase, comerciale, etc. Au fost pregătite o mie de postere care anunţau discursurile publice şi echipaje de fraţi cu perii şi găleţi cu pastă au ieşit în schimburi de noapte tencuind cu ghips zidurile. Lucrarea a fost atât de bine făcută încât preoţii, pe care nu-i deranjează multele postere de propagandă falsă puse de comunişti, au fost observaţi conducând grupuri de băieţi mici pentru a distruge semnele. Însă ei au renunţat în curând, pentru că aceasta a făcut şi mai multă publicitate. Uruguaienii citeau aceste postere în timp ce călătoreau în autobuze şi tramvaie, aşa cum new-yorkezii citesc titlurile principale în metrou.

Fraţii Knorr şi Henschel urmau să ajungă în Montevideo marţi după-amiaza, 29 Decembrie, şi adunările din Montevideo au vrut să fie la aeroport ca să-i vadă venind. Câţi au vrut să meargă? Ei au trebuit să închirieze patru autobuze. În timp ce fraţii au golit autobuzele la aeroport şi au umplut complet balconul mare cu vedere spre pista de aterizare, personalul aeroportului şi spectatorii, au fost uimiţi de acest grup de oameni şi au început să pună întrebări şi au primit răspunsuri care i-au uimit şi mai tare. Societatea Lumii Noi creştea repede în Uruguay. Cei 170, inclusiv misionari, care veniseră la aeroport priveau fiecare pasager ieşind din avion, aşteptând pe fraţii lor. Mai târziu zgomote de aplauze au salutat vizitatorii aşteptaţi când Fratele Henschel, mai întâi, şi apoi Fratele Knorr, au apărut în prag zâmbind şi apoi făcând cu mâna. O sută şaptezeci de zâmbete au răspuns înapoi. „Bine aţi venit în Uruguay”. Entuziasmul care se răspândea prin mulţime a scos în evidenţă un singur lucru: adunarea începuse deja pentru fraţii din Uruguay.

După formalităţile de imigraţie, vamale şi după fotografii, vizitatorii au fost conduşi de acest comitet de bun venit într-un taxi care aştepta şi au fost în curând în împrejurimile familiare ale casei misionare ale filialei din Montevideo. O oră mai târziu un reprezentant de la postul de radio local a venit pentru a înregistra un interviu cu Fratele Knorr, cu privire la scopul adunării, care a fost transmis mai târziu în aceeaşi noapte. La răsăritul soarelui, în dimineaţa următoare, Fratele Henschel a plecat cu servul de circuit pentru o călătorie în interiorul ţării până la Rivera, la graniţa cu Brazilia. Ei s-au oprit pentru trei ore în Melo pentru a vedea sediul general al misionarilor, şi în timp ce se aflau acolo a fost făcută o înregistrare de cincisprezece minute care urma să fie transmisă în aceeaşi zi. În Rivera au fost ţinute două cuvântări de serviciu, pe lângă un discurs public în Hotelul Casino, la care au participat şaptezeci de persoane. Opt vestitori locali, în afară de doi misionari absolvenţi ai Şcolii Gilead, au venit apoi la adunarea de la Montevideo.

Joi dimineaţa Fratele Knorr şi servul de filială au plecat cu avionul în ţară spre al doilea cel mai mare oraş din Uruguay, Salto. După vizitarea casei misionare a fost dat un alt interviu la radio în timpul unei emisiuni radio populare şi apoi a fost luată cina cu misionarii. La ora 4 p.m. Fratele Knorr a ţinut un discurs despre serviciu şi cu sfaturi oportune, cu servul de filială ca traducător. Apoi a urmat discursul public „După Armaghedon – Lumea Nouă a lui Dumnezeu”, unde au participat şaptezeci de persoane. Acum a sosit timpul ca delegaţii din Salto pentru

Cuprins

adunarea mare de la Montevideo să fie pregătiţi pentru călătoria de întoarcere. Autobuzul închiriat special pentru călătorie şi pentru întoarcere a plecat la aproape 10 p.m. şi toată lumea, inclusiv Fratele Knorr, a intrat. Fiecare scaun a fost ocupat, iar unii au stat pe culoar toată noaptea până am ajuns în capitală. După trei pene de roţi autobuzul a ajuns în Montevideo, târându-se pe doar trei din cele patru pneuri din spate.

Vineri dimineaţa a fost o zi călduroasă cu cer senin – Ziua de Anul Nou, 1 Ianuarie 1954, mijlocul verii în Uruguay. Şi aceasta, ziua cea mare, venise în cele din urmă. Era cel mai bun mod în lume de a începe un nou an. Un cuvânt despre aceasta poate că ar fi de interes aici. Ziua de Anul Nou este una din cele mai celebrate sărbători în Uruguay. Toată lumea ştia că va fi nevoie de un efort extra-special pentru a reuşi o bună adunare pentru acest sfârşit de săptămână de sărbătoare, cu multe reduceri şi acesta fiind totodată sezonul pentru uruguaienii iubitori de plajă. De asemenea, ziua de 31 Decembrie era ziua loteriei mari de sfârşit de an cu 2.000.000 $, 1.000.000 $ şi 500.000 $ (pesos) fiind primul, al doilea şi al treilea premiu. Seara, înainte de adunare (ajunul Anului Nou) ziarele erau pline de fotografii cu câştigătorii care jubilau şi întreaga populaţie era stimulată de strălucirea aurului, din care o mare parte mergea mai degrabă în buzunarele lor. În aceeaşi ediţie cu toată această publicitate, unul din cele mai mari ziare a publicat fotografia Fraţilor Knorr şi Henschel făcută la aeroport, remarcând că: „Lideri spirituali distinşi au sosit în capitala noastră pentru a lua parte la adunarea generală a Societăţii Turnul de Veghere.” Aşadar, aici în mijlocul închinării celor materialişti, Iehova pregătise un mare ospăţ de lucruri spirituale şi o ocazie pentru închinarea curată încă fără precedent în Uruguay.

Voluntarii dispuşi au lucrat la sală de la ora 5:30 a. m. pentru a o pregăti după balul de Anul Nou din noaptea anterioară, şi vineri dimineaţa a găsit o sală „El Hogar Hungaro” transformată, umplută cu martori ai lui Iehova, care veniseră să se bucure de eveniment.

Congresul s-a deschis cu tema internaţională, indicând că aceasta urma să fie o adunare a New Yorkului în miniatură. Toată scena mare era făcută să descrie „Întâmplări la Stadionul Yankee”. Agăţat deasupra era un duplicat al aceluiaşi afiş ilustrat care identificase Uruguayul la Stadionul Yankee. Publicul a fost luat ca şi cum ar fi fost în oraşul New York, pentru a se bucura în persoană de adunarea de acolo. Activitatea înainte de congres a fost arătată, primirea şi ghidarea participanţilor, şi diversele departamente. Douăzeci şi cinci de persoane diferite în costume naţionale colorate, reprezentând diverse ţări, s-au mutat dintr-un loc în altul în jurul „Oraşului New York şi al Stadionului Yankee”, şi apoi fiecare a dat un scurt raport despre lucrarea în ţara sa respectivă. Acesta a fost urmat de un discurs despre adunarea internaţională ţinut de singurul vestitor local care participase la congres în persoană şi care sosise tocmai cu o săptămână înainte cu vaporul. Discursurile despre umplerea casei cu glorie şi strângerea oamenilor cu bunăvoinţă din toate naţiunile au încheiat dimineaţa.

Vineri după-amiaza au participat 520 de persoane pentru a asculta discursul de bun venit ţinut de servul de filială. După aceasta a urmat şcoala teocratică de

Cuprins

serviciu. A fost interesant de observat faptul că unii din studenţii tineri care în momentul ultimei vizite a preşedintelui Societăţii erau doar nişte copii erau acum maturi, vorbitori capabili. Apoi a urmat adunarea de serviciu, tema fiind revista *Turnul de veghere*, valoarea ei şi cum s-o folosească mai bine.

Seara Fratele Henschel a ţinut un discurs în spaniolă despre „Ziua Salvării", care a fost primit bine, iar apoi Fratele Knorr şi-a ţinut discursul său prin intermediul unui traducător, discurs care a fost un sfat şi un îndemn cu exemple apte, care a fost apreciat foarte tare, aşa cum se putea vedea pe feţele celor 525 de ascultători şi din aplauzele lor spontane, puternice.

Când s-a văzut cât de mulţi şi-au manifestat dorinţa de a-şi simboliza dedicarea faţă de Iehova prin botezul în apă s-a decis să se pregătească un camion în afară de autobuz, pentru a face transportul la oceanul din apropiere. Sâmbătă dimineaţa a fost nevoie de amândouă şi ele au fost umplute la capacitate maximă. La sosirea pe plajă s-a observat că din cauza vântului violent şi a valurilor mari steagul roşu era ridicat, ceea ce însemna că înotul era interzis. Dar însemna acest lucru că şi botezul este interzis? În timp ce mulţimea fericită de candidaţi viitori pentru cufundare mişuna în corturile pentru schimb şi apoi au început să înainteze spre apă pentru a fi cufundaţi, s-a auzit strident fluierul paznicului. „Ce se întâmplă aici?" O conversaţie de un minut cu cei patru fraţi însărcinaţi să facă botezul şi totul a fost bine: „Mergeţi". Aceasta a fost o imagine mulţumitoare: extinderea verde-albastră a mării deschise, talazurile acoperite cu alb ce spumegau pe plaja cu nisip de aur şi şaptezeci şi cinci de martori ai lui Iehova exprimându-şi dedicarea de a face voinţa Celui Preaînalt prin botezul în apă, aşa cum a fost poruncit de Cristos Isus, cel mai mare martor dintre ei toţi.

Printre ei era un cuplu tânăr, părinţi a doi copii. Cu doar un an în urmă ei au obţinut o Biblie de la un martor, prima pe care o citiseră, dar nu au dorit literatură suplimentară în acel moment. După o lună şi ceva dorinţa lor de a înţelege mai bine Biblia a condus la plasarea cărţii *Să fie Dumnezeu adevărat* şi apoi la un studiu Biblic la domiciliu. După încă două săptămâni toate imaginile şi chipurile 'sfinte' au dispărut din casă. Apoi a urmat o creştere progresivă, lună de lună, în înţelegere şi o cunoştinţă din cartea *Să fie Dumnezeu adevărat*. Aceasta a fost urmată de participarea regulată la întâlnirile adunării şi de serviciu activ două luni înainte de botez. Ei nu au pierdut nici un minut din adunarea de trei zile, care foarte sigur a marcat o piatră de hotar în vieţile lor. Astfel omul intră în serviciul creştin adevărat, aşa cum au făcut primii creştini.

Sâmbătă după-amiaza a adus o creştere în participare până la 560 şi apoi sâmbătă seara cu Fraţii Knorr şi Henschel din nou au participat la program 715 ascultători dornici.

Sâmbătă seara sala principală a fost arhiplină şi curtea interioară spre care se deschidea aceasta a fost umplută bine. Chiar dacă discursul public anunţat urma să fie dat duminică dimineaţa, dat fiind faptul că Fraţii Knorr şi Henschel erau nevoiţi să plece pentru a prinde singurul avion disponibil din acea zi spre Brazilia, trebuiau făcute aranjamente ca şi mai mulţi să vină să audă. Aceasta a însemnat mai mult echipament de sonorizare şi difuzoare suplimentare care urmau să fie

Cuprins

instalate în holul de la intrare şi în curtea interioară din spate, ca să poată auzi cei care stăteau în picioare. Toate locurile de afaceri au fost închise, dar un frate de curând botezat a reuşit să-l convingă pe fratele său (care nu era martor) să-şi aducă echipamentul şi să-l instaleze.

Deja la ora 8:30 duminica, sala începea să se umple. Până când s-au încheiat discursurile preliminare despre „Cuvântul cel viu" şi „Societatea Lumii Noi atacată din Nordul îndepărtat", cu jumătate de oră înainte de discursul principal, fiecare loc a fost ocupat şi la ora 10:30 a.m. sala principală era arhiplină cu oameni stând în picioare, curţile interioare erau ocupate şi holul de la intrare începea să se umple. O mie treizeci şi două de persoane au făcut un efort special pentru a veni să audă despre lumea nouă a lui Dumnezeu după Armaghedon, aproape de două ori mai mulţi decât ultima dată când preşedintele Societăţii a vorbit în Montevideo. Ei nu au fost, evident, dezamăgiţi de ceea ce au auzit, iar apelul direct, personal de a învăţa mai mult despre lumea nouă a lui Iehova şi de a se folosi de ajutorul martorilor lui Iehova faţă de acest scop nu a fost pierdut. Aşa cum s-a exprimat un tânăr care s-a apropiat şi şi-a dat numele şi adresa la unul din plasatori: „Simt că trebuie să aflu mai multe despre această religie remarcabilă".

După ce şi-a exprimat plăcerea de a fi capabil să viziteze oraşul Montevideo din nou, Fratele Knorr şi secretarul său au plecat spre aeroport. Cu toate acestea, avântul entuziasmului generat la adunare dimineaţa a continuat şi după-amiaza. Un public alcătuit din 715 persoane a rămas pentru a trage ultimele beneficii ale acestui congres foarte interesant. Ei aşteptau cu nerăbdare o creştere mai mare în Uruguay sub călăuzirea unui serv de filială de curând numit.

Chiar dacă Stadionul Yankee era la mile distanţă şi congresul de acolo trecuse demult, martorii lui Iehova din Uruguay retrăiseră şi împărtăşiseră spiritul acelui mare eveniment şi anticipau mai mult din binecuvântările lui Iehova în viitor. Apogeul adunărilor de acolo atinsese un nou maxim. Acesta a fost cel mai bun lucru pentru Uruguay.

LUCRARE FĂRĂ DELĂSARE SAU PLÂNGERE

Ca şi creştini, noi ne-am dedicat să facem voinţa lui Dumnezeu aşa cum a fost exemplificat de Cristos Isus. A face această voinţă, desigur, înseamnă lucrare. Ce fel de lucrare? Facerea de discipoli din oameni din toate naţiunile, predicarea veştii bune a împărăţiei lui Iehova. Şi cum să facem această lucrare? Fără delăsare: „Nu fiţi delăsători în activitatea voastră". Şi fără plângere: „De ce să se plângă un fiu viu al pământului,…? Să ne cercetăm căile, să le examinăm şi să ne întoarcem la Yahweh". – Rom. 12:11; *NW*; Plâng. 3:39, 40, *Ro*.

Nici o lucrare nu este mai importantă decât cea pe care noi, ca şi creştini, am primit s-o facem, şi timpul în care trebuie s-o facem este foarte limitat. În Şeol noi nu putem face sigur nici o lucrare. Mai mult, credinţa fără fapte este moartă.

Cuprins

Acestea sunt motive bune pentru care noi nu ar trebui să ne delăsăm în activitatea noastră, nu-i aşa? – Ecl. 9:10; Iac. 2:26.

Pentru a putea să ne facem lucrarea în mod sârguincios şi fără să ne plângem trebuie să ne formăm obiceiuri mentale corecte, să ne antrenăm gândurile. Trebuie să ne desfătăm în legea lui Iehova şi să medităm la ea zi şi noapte. De fapt, noi nu putem să ne facem lucrarea în mod eficace dacă nu suntem mulţumiţi, dacă nu găsim fericirea şi bucuria în ea. Plângerea din partea sclavilor se reflectă nefavorabil asupra Stăpânului lor. Oare îndrăznim noi să găsim vină la Iehova Dumnezeu? – Ps. 1:2.

Hrănindu-de minţile cu felul bun de hrană spirituală vom deveni prevăzători, puternici în speranţă şi credinţă, ca Iosua şi Caleb, şi nu ca ceilalţi zece spioni. Noi vrem să intrăm în lumea nouă promisă, însă nu vom intra dacă ne plângem, aşa cum nici israeliţii care s-au plâns nu au intrat în ţara promisă. – Deut. 1:34-40.

Mai mult, să fim mulţumiţi cu orice loc în care Iehova vrea să ne pună în organizaţia sa, şi să nu murmurăm aşa cum au făcut Aaron şi Maria împotriva lui Moise, datorită privilegiilor lui mai mari. Nu contează ceea ce avem sau pe cine cunoaştem, ci contează ce facem cu ceea ce avem. Ceea ce trebuie să facem este să fim mulţumiţi cu locul nostru, în timp ce căutăm să îmbunătăţim eficienţa noastră. Avansarea şi responsabilitatea vin doar la cei maturi. Şi odată ce am primit sarcinile împreună cu responsabilităţile, să nu ne plângem din cauza greutăţilor lor, aşa cum a făcut Moise odată, ci, cu ajutorul lui Iehova, să le purtăm cu bucurie.

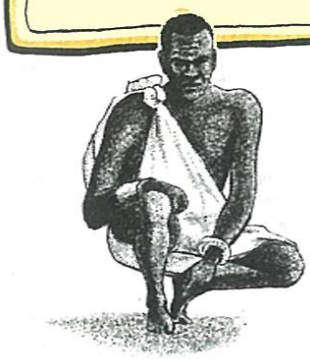
Şi nici nu avem motive întemeiate ca să ne plângem pentru că putem fi corectaţi sau pedepsiţi prin organizaţia lui Iehova. Este adevărat că poate să doară în acel moment, dar dacă învăţăm din acel lucru suntem fericiţi, pentru că toată corecţia ne ajută să ne menţinem candidaţi la viaţă veşnică. Şi dacă s-ar întâmpla să avem o diferenţă sau neînţelegere cu un altul, mai degrabă decât să ne plângem, de ce să nu mergem la el, de ce să nu fim dispuşi să cedăm puţin şi astfel să câştigăm pe fratele nostru? – Evrei 12:11.

Nici măcar persecuţia nu oferă un motiv întemeiat ca să ne plângem. Iehova este atotştiutor, a toate iubitor şi atotputernic. El conduce lucrarea şi El nu ne-a cerut să-L sfătuim. Dacă avem libertatea să predicăm public, să ne folosim la maxim de oportunităţile noastre, şi dacă se întâmplă să suferim persecuţie sau să fim închişi în spatele zidurilor închisorii, încă putem să fim fericiţi, pentru că este un privilegiu să suferi pentru dreptate. Şi chiar şi acolo putem să depunem mărturie, căci Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. – Mat. 5:10-12; 2 Tim. 2:9.

Fiindcă avem un Dumnezeu fericit, un Rege fericit, un mesaj fericit, haideţi să nu fim delăsători, nici să nu ne plângem, ci mai degrabă să fim şi noi fericiţi, întotdeauna mulţumiţi cu ceea ce Iehova ne-a dat să facem şi îngrijind bine de responsabilităţile care ne-au fost încredinţate.

Cuprins

MENTALITATEA AFRICANILOR



De către un misionar al Societăţii Turnul de Veghere din Africa de Sud.

Până la o anumită măsură este adevărat faptul că un european nu poate să pătrundă sau să înţeleagă mentalitatea africanilor. În Uniune subiectul devine şi mai complicat din cauză că băştinaşii variază foarte mult ca mediu şi măsură de educaţie civilizată. Cele trei mari diviziuni, în afară de diferitele triburi, se concentrează în jurul mediului (1) în oraşe şi comune, (2) pe fermele europenilor, (3) în rezervaţiile băştinaşe.

În ciuda colonizării europene a Africii de Sud din 1652 este remarcabil cum au rezistat cultura şi mentalitatea africană, chiar şi a „africanilor orăşeni", împotriva schimbării şi acceptării mentalităţii omului alb. Câţiva factori au contracarat schimbările reale: (1) politica de „segregare" a europenilor i-a izolat pe africani de interacţiunea socială; (2) obiceiurile şi superstiţiile păgâne înrădăcinate adânc; (3) loialitatea faţă de societatea lor patriarhală; (4) antipatia şi suspiciunea faţă de cucerirea şi exploatarea stăpânilor albi; (5) naţionalismul african în creştere.

Toate căile lui Iehova sunt dragoste. Dragostea în întregime a marcat toate relaţiile lui Dumnezeu cu creaturile Lui. Dragostea între membrii societăţii Lumii Noi este ceea ce îi leagă de Iehova Teocratul şi de toţi semenii care câştigă viaţă veşnică. Cu adevărat, aşadar, trebuie să fie cercetată şi adoptată perspectiva mentală sau „cugetarea lui Cristos". Aceasta cere ca toţi copiii egoişti şi condamnaţi ai lui Adam „să-şi înnoiască minţile". Aşa cum israeliţii din vremea lui Isus au avut anumite avantaje asupra oamenilor din naţiunile de afară, tot aşa Creştinătatea a avut în prezent unele avantaje asupra păgânătăţii, prin faptul că ea a avut un acces mai mare la Cuvântul scris al lui Iehova şi din când în când a fost martoră la actele de credinţă şi dragoste din partea oamenilor sinceri, temători de Dumnezeu. Cu toate că africanul poate că a început cu dezavantaje de acest gen, în acest fel umil, copilăresc el progresează acum rapid în bunătatea nemeritată şi mila lui Iehova.

Marele dezavantaj pe care l-a înfruntat africanul este că dragostea a fost destul de necunoscută pentru el. O cunoştinţă exactă a existenţei lui Dumnezeu şi cum „El răsplăteşte pe cei care-L caută cu sinceritate", i-a lipsit lui. Africanii au fost victime ale demonismului, şi partea religioasă a minţii lor a privit lucrurile supranaturale şi spirituale într-un fel care nu a insuflat niciodată dragoste. Minciuna despre nemurire a lui Satan exercită o bază profundă şi total eronată pentru credinţa lor în „spiritele plecate ale strămoşilor", care pot să-i ajute sau să-i

Cuprins

pedepsească, în funcţie de aprobarea celor vii. Mai mult, a existat o gândire să „facă afaceri” cu aceste „spirite”, nu pe o bază de dragoste pentru ei, ci bazat pe teama şi obţinerea unui avantaj material în schimbul jertfelor de animale prescrise. Vracii cruzi au fost agenţi neiubitori.

După cum predicarea adevărului Bibliei dă posibilitatea africanului să-şi 'reînnoiască mintea' cu privire la Dumnezeul cel viu şi adevărat, tot aşa aceasta îl conduce să vadă într-o lumină creştină obligaţiile sale morale faţă de semenul său. Relaţia de familie pe care Iehova a stabilit-o şi pe care Fiul Său a expus-o şi pe care discipolii lui Isus au pus-o în funcţiune printre creştinii timpurii este dificil de înţeles pentru mentalitatea africană, pentru că această relaţie este bazată pe dragoste corectă. În loc de a preţui şi de a se iubi unii pe alţii, legătura care-i leagă este în mare parte o legătură materială. Omul, sau mai degrabă „satul” omului, i-a cumpărat nevasta sau nevestele lui. Zestrea sau preţul miresei printre cei din Zulu este *lobola*. Africanii educaţi încearcă să-şi ceară scuze pentru această bază pentru căsătorie şi relaţie familială, dar faptul rămâne că *lobola* amorţeşte expresia şi cultivarea iubirii adevărate. Motivul pentru a avea şi a creşte copii este în principal unul materialist. Fiicele vor fi „vândute” pentru *lobola*, iar fiii, prin cumpărarea soţiilor şi creşterea copiilor, vor „construi satul” numeric.

Odată cu ridicarea restricţiei impuse prin represalii dure sub sistemul social patriarhal, africanul a fost aruncat în al douăzecilea secol fără nici o parte din „echipamentul complet al armurii de la Dumnezeu”. Colapsul în morala africană se grăbeşte spre un haos complet. Cele mai multe zone municipale pentru africani sunt supraaglomerate, neigienice, luminate sărăcăcios şi umplute cu imoralitate, viciu, boală, spargeri de case, lupte, beţii, revolte şi agitaţie politică. Politica guvernului din prezent este de a recurge la metode de violenţă fizică, la mai multă poliţie, la sentinţe mai aspre.

Organizaţia Lumii Noi, mulţumită lui Iehova, este înarmată cu „armele luminii” şi are singurul program de succes pentru renovarea minţii şi pentru îmbrăcarea supuşilor ei cu o personalitate schimbată conformă cu Capul, Cristos Isus. Educaţia seculară, desigur, nu a reuşit să insufle dragostea. Tot astfel religia falsă, nu a reuşit să predea şi să urmeze principiile creştine adevărate, şi africanul nu a fost impresionat profund de ceea ce este atât de des ipocrit şi parţial. Religia adevărată, care nu face diferenţe, ci care funcţionează pe baza dragostei şi abundă în „roadele spiritului”, câştigă aprobarea, respectul, simpatia şi cooperarea. Mentalitatea africană are o caracteristică evidentă: este copilărească şi imitativă. Vizitele servilor africani de circuit contează mult pentru a da un exemplu bun. Ceea ce ar ajuta mult ar fi faptul ca fraţii africani să se amestece social cu fraţii europeni. Acest lucru este interzis de măsurile stricte de segregare din Africa de Sud.

Toţi sclavii lui Iehova din Africa de Sud se bucură să facă ceea ce El le porunceşte cu privire la ajutarea oamenilor cu bunăvoinţă de acolo să iasă din întuneric la lumina Sa minunată.

Cuprins



Puteţi să-mi daţi, vă rog, informaţii referitoare la traducerea „femeia tânără” din Isaia 7:14 (traducerea *Leeser*)? Puteţi să-mi spuneţi dacă în traducerea veche înseamnă „fecioară”? – A. G., Statele Unite.

Nu numai Isaac Leeser foloseşte „femeia tânără” la Isaia 7:14, ci şi Versiunea Standard Revizuită a Bibliei, care a fost publicată în 1952. Cuvântul evreiesc redat acolo „femeia tânără” este, aşa cum poate ştiţi deja, ‘*al·mah'*, şi în Scripturile Ebraice sacre acest cuvânt apare doar de şapte ori, şi anume la Geneza 24:43, Exodul 2:8, Proverbele 30:19, Psalmul 68:25, Cântarea lui Solomon 1:3 şi 6:8, şi Isaia 7:14 care este acum în discuţie. Dacă veţi examina personal aceste texte ale Scripturii veţi vedea că în cel puţin câteva cazuri cuvântul ‘*al·mah'* este aplicat fecioarelor, şi este posibil ca în toate cele şapte versete ale Scripturii aplicarea să fie la fecioare, dar nu vom fi dogmatici. Cea mai veche traducere scrisă a Scripturilor Ebraice este Septuaginta (*LXX*), şi această traducere în limba greacă a fost începută în secolul al treilea î.C. de evrei vorbitori de limbă greacă. Ei au recunoscut că ‘*al·mah'* ar putea să însemne o fecioară prin redarea acestui cuvânt evreiesc ca „fecioară” la Geneza 24:43 şi la Isaia 7:14, folosind cuvântul grecesc *par·then'os*, adică „fecioară”. Aşadar, evreii înşişi au dat semnificaţia de „fecioară” cuvântului evreiesc ‘*al·mah'* de la Isaia 7:14.

Este adevărat că ‘*al·mah'* nu înseamnă în mod neapărat „fecioară” în modul în care înseamnă cuvântul evreiesc *b^{e}thu·lah',* dar el poate fi aplicat în mod corect fecioarelor şi este aplicat aşa, şi în aceste cazuri el devine sinonim cu fecioară. *Dicţionarul Concis Ebraic-Englez*, publicat la Tel Aviv, Israel, defineşte cuvântul *'al·mah'* ca „fată, femeie tânără”. *Dicţionarul Ebraic şi Aramaic* al lui Wilhelm Gesenius (în limba germană) spune că *'al·mah'* înseamnă „o fată de măritat, o fecioară matură; cuvântul desemnează pur şi simplu fata ca bună de măritat, nu ca măritată sau nemăritată; conform lui Soncino, femeia (nevasta) până a avea copil”. Cu acestea este de acord *Lexiconul* recent, de L. Koehler şi W. Baumgartner, spunând cuvântul ebraic înseamnă „fată de măritat, femeie tânără (până la naşterea primului ei copil). *Lexiconul Ebraic şi Englez*, de Brown, Driver şi Briggs, defineşte ‘*al·mah'* ca însemnând „femeie tânără (coaptă din punct de vedere sexual; fecioară sau proaspăt căsătorită)”. Şi chiar *Lexiconul Ebraic-Spaniol* romano-catolic, de Segundo M. Rodriguez, defineşte cuvântul ca „fecioară; femeie adultă; fată de măritat”. Cuvântul este înţeles de unii că se trage din verbul ebraic care însemnă „a ascunde”, şi prin urmare înseamnă 'femeie ascunsă', adică, o femeie care nu s-a descoperit şi nu s-a dezvelit unui bărbat pentru actul sexual.

Cuprins

Autorul Divin al Scripturilor Ebraice a avut, fără îndoială, un scop în folosirea cuvântului ebraic '*al·mah'* de la Isaia 7:14 în loc de *b^{e}thu·lah'* („fecioară"). Numele fiului ei urma să fie numit Emanuel, adică, „Dumnezeu este cu noi". De exemplu, revista noastră, *Turnul de veghere*, în numărul ei din 15 Octombrie 1946, paginile 312, 313, a făcut referire la această profeţie şi la împlinirea ei, şi apoi la pagina 315, paragraful 38, a spus: „Ei vor fi astfel ca Isaia şi fiii săi, Şear-Iaşub şi Maher-Şalal-Haş-Baz, şi posibil un al treilea fiu numit 'Emanuel' ". Cu alte cuvinte, profeţia din Isaia 7:11 poate că a avut o primă împlinire în cazul profetului Isaia însuşi, prin faptul că el a avut un copil printr-o femeie tânără sau fecioară. Naşterea acestui copil numit Emanuel urma să fie, desigur, nu dintr-o fecioară. Justeţea acestei afirmaţii este înţeleasă când vedem că profeţia din Isaia 7:14 referitoare la naşterea lui Emanuel dintr-o fecioară urma să fie un semn în beneficiul regelui Ahaz, la care a fost trimis profetul Isaia să vorbească atunci. Naşterea dintr-o fecioară a unui copil, şapte sute de ani mai târziu, nu putea să fie un semn pentru regele rău Ahaz în timpul vieţii lui. Aşadar, în cazul lui Isaia, mama fiului Emanuel urma să fie o '*al·mah'* sau femeie tânără matură din punct de vedere sexual. Dar profeţia din Isaia 7:14 a fost dată sub aceste circumstanţe solemne şi în mijlocul acestor evoluţii profetice care au prefigurat viitorul că această profeţie despre naşterea lui Emanuel dintr-o '*al·mah'* trebuie să aibă o împlinire în viitor, din zilele regelui Ahaz. Acest lucru este în special aşa din moment ce Isaia a spus sub inspiraţie: „Iată, eu şi copiii pe care mi i-a dat Iehova suntem în Israel nişte semne şi nişte miracole de la Iehova al oştirilor, care locuieşte pe Muntele Sion." (Isaia 8:18, *AS*). Aşadar, acest copil Emanuel, prin naşterea sa specială şi prin semnificaţia numelui său urma să fie un semn minunat a ceva care urma să aibă loc în viitor. Prin urmare, Isaia 7:14 urma să aibă o împlinire completă, majoră după timpul lui Isaia şi la timpul hotărât de Dumnezeu.

Istoricul evreu Matei, scriitorul cărţii care-i poartă numele, a scris şi în limba greacă. El a citat Isaia 7:14 din *Septuaginta* Greacă făcută de evrei care foloseşte cuvântul grecesc *par·then'os*, adică, „fecioară". Descriind împlinirea acestei profeţii, Matei a scris: „Toate acestea s-au întâmplat ca să se împlinească ce spusese Iehova prin profetul Său, când a zis: 'Iată că fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un fiu şi îi vor pune numele Emanuel, care, tradus, înseamnă: 'Dumnezeu este cu noi.'" (Matei 1:22, 23, *NW*). Apoi Matei aplică această profeţie din Isaia 7:14 la naşterea lui Isus în Betleem printr-o fecioară evreică, Maria din linia regelui David. Matei însuşi explică cum a avut loc naşterea din fecioară, precum şi tovarăşul său scriitor creştin Luca. Bărbatul Iosif cu care ea urma să se căsătorească nu a avut relaţii cu ea până când ea nu a împlinit profeţia de la Isaia 7:14. După aceea ea s-a descoperit sau s-a dezvelit lui şi el a avut relaţii cu ea şi ea a încetat să mai fie fecioară. Astfel vedem cum Isaia 7:14, în originalul său ebraic, precum şi în traducerea grecească făcută de evrei, a avut împlinire în justificarea adevărului infailibil al Cuvântului sacru al lui Dumnezeu.

Cuprins

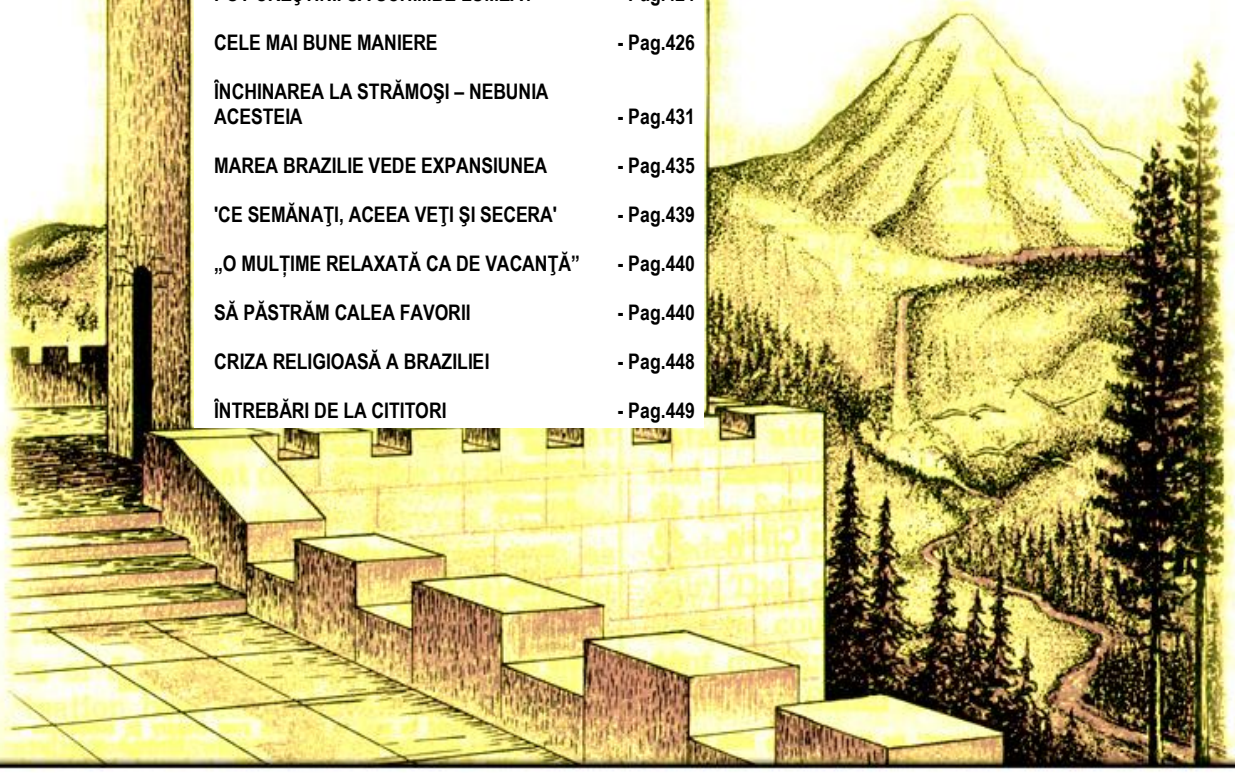
TURNUL de VEGHERE

15 iunie 1954 Nr. 12

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

DESCOPERIREA LUI ISUS CRISTOS	- Pag.417
POT CREŞTINII SĂ SCHIMBE LUMEA?	- Pag.424
CELE MAI BUNE MANIERE	- Pag.426
ÎNCHINAREA LA STRĂMOŞI – NEBUNIA ACESTEIA	- Pag.431
MAREA BRAZILIE VEDE EXPANSIUNEA	- Pag.435
'CE SEMĂNAŢI, ACEEA VEŢI ŞI SECERA'	- Pag.439
„O MULȚIME RELAXATĂ CA DE VACANŢĂ”	- Pag.440
SĂ PĂSTRĂM CALEA FAVORII	- Pag.440
CRIZA RELIGIOASĂ A BRAZILIEI	- Pag.448
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.449



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

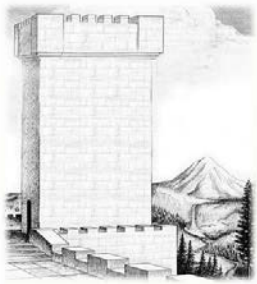
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iunie 1954 **Nr 12**

DESCOPERIREA LUI ISUS CRISTOS

„Încingeţi-vă deci mintea pentru activitate, rămâneţi complet lucizi! Puneţi-vă speranţa în bunătatea nemeritată care vă va fi adusă la revelarea lui Isus Cristos.” – 1 Pet. 1:13 NW

De-a lungul multor secole persoane sincere şi cu inima bună au tânjit după întoarcerea lui Cristos. Cum urma să vină şi ce se va întâmpla atunci nimeni nu ştia exact, dar perspectiva îndeplinirii binecuvântărilor promise le-a adus multora speranţă. Deşi s-a vorbit ca de un timp de judecată şi de sfârşitul lumii, speranţa lor a rămas neclintită, deoarece acesta este prezis şi ca un timp al eliberării. Dar salvarea nu va veni automat ca rezultat al „bunei purtări” şi nici ziua nu va fi aşa de uşor recunoscută încât toţi să realizeze că judecata este în desfăşurare. Un studiu exact al Scripturii dezvăluie că momentul revelării lui Isus Cristos îi va lua pe mulţi prin surprindere.

[2]De ce este aşa? Singurul avertisment pe care l-a primit omenirea a fost numai când Isus era pe pământ? A susţinut El că la sfârşitul lumii va apărea dintr-o dată, fără să anunţe şi imediat îi va trage la răspundere pe toţi oamenii? Unele persoane religioase insistă că Isus Cristos nu va veni pe pământ decât atunci când va apărea vizibil din nori alături de îngerii Lui şi îi va supune pe toţi oamenii unei judecăţi arzătoare. Aceleaşi persoane cred că această judecată va avea la bază buna comportare sau acceptarea predicării despre „Cristos crucificat” ori „Isus, învierea”. (1 Cor. 1:23, Faptele 17:18). Totuşi, o astfel de înţelegere este raţionament pur uman şi nu se bazează pe o cunoştinţă exactă a Cuvântului lui Dumnezeu.

[3]Biblia arată clar faptul că înainte ca cineva să fie adus la o responsabilitate completă va fi făcută o cale de pregătire înaintea Domnului. Numai când cei care sunt sinceri în dorinţa de a-L căuta pe Domnul vor avea posibilitatea de a recunoaşte că este prezent în împărăţia sa, el va apărea dintr-o dată pentru a încheia socotelile. Scripturile arată, de asemenea, că această primă responsabilitate

Cuprins

nu va fi a anţiunilor, ci mai degrabă a „casei lui Dumnezeu”. (1Pet 4:17, Mal. 3:1-5). Apoi Isus a arătat un semn complet şi compus ce va fi dat pe tot pământul locuit. Şi ce spune că va fi propovăduit? În primul rând nu „crucificarea” sau răstignirea Sa, şi nu învierea Sa. Cu toate că acestea sunt învăţături importante ale Bibliei şi au o influenţă asupra apogeului scopului şi a judecăţii lui Dumnezeu astăzi, totuşi învierea lui Isus a fost dată ca semn al *primei* prezenţe a lui Cristos şi a fost propovăduită încă de atunci. Acum El spune: „Această veste bună despre împărăţie va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul”. (Mat. 24:14, *NW*). Este vestea bună că Împărăţia a fost întemeiată, despre care vorbeşte Pavel în a doua scrisoare către Tesaloniceni. În ea el dezbate „revelarea Domnului Isus din cer cu îngerii săi puternici, într-un foc năprasnic, când va aduce răzbunare peste cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu şi peste cei care nu ascultă de vestea bună despre Domnul nostru Isus”. (2Tes 1:7,8, *NW*). Responsabilitatea la revelarea lui Isus Cristos, aşadar, depinde de acceptarea sau refuzul veştii bune că Împărăţia este prezentă, despre care Isus a spus că va fi predicată în întreaga lume.

[4]Şi atunci, de ce naţiunile nu realizează şi nu acceptă apropierea acestui punct culminant al judecăţii? Deoarece nu acordă importanţă avertismentului din lumea întreagă despre întoarcerea lui Cristos şi a doua sa prezenţă. Cu mult timp înainte de Primul Război Mondial, martorii lui Iehova au indicat anul 1914 ca fiind timpul pentru venirea acestui mare eveniment. Încă din 1914 dovezi fizice ce confirmă acest adevăr au fost arătate în repetate rânduri în coloanele *Turnului de veghere*. Naţiunile continuă să ignore acest semn şi refuză să recunoască faptul că un timp al judecăţii este în curs de desfăşurare acum. Ele nu pot vedea că Isus a apărut în templu în 1918 şi judecata a început deja împotriva celor două clase găsite de El în templu. (Mat. 24:48-51 2Tes. 2:8). Ele nu au observat o despărţire ce se petrece între oameni, chiar în faţa ochilor lor. (Mat. 25:31-33). Ele îşi închid urechile intenţionat la mesajul de avertisment că un apogeu al judecăţii se apropie rapid, când Isus Cristos va fi atât de complet revelat lumii încât prezenţa lui va fi de necontestat. Incontestabila dovadă a prezenţei lui va aduce distrugere, deoarece El se descoperă în executarea nefavorabilei judecăţi prin războiul Armagedonului. Tocmai din acest motiv sfatul lui Petru este: „Încingeţi-vă deci mintea pentru activitate, rămâneţi complet lucizi! Puneţi-vă speranţa în bunătatea nemeritată care vă va fi adusă la revelarea lui Isus Cristos.” (1 Pet.1:13, *NW*). Cu destinele noastre eterne în balanţă calea de acţiune a înţelepciunii va dicta câştigarea întregii cunoştinţe posibile despre promisa întoarcere a reprezentantului drept al lui Iehova, înainte ca el să se arate în executarea judecăţii. Urmând numai acest fel corect de cunoştinţă este singura cale sigură de apărare. – Ecl. 7:12

DEMONSTRAREA MODELULUI

[5]Iehova nu îl judecă niciodată pe cineva vinovat fără a avea parte mai întâi de un proces drept. El îi arată omului voinţa Sa şi îi dă, în acelaşi timp, oportunitatea de a arăta o inimă bună şi onestă rămânând credincios acesteia. El le dă în continuu avertismente celor care sunt înclinaţi să Îl ignore. Dar judecăţile

Cuprins

Sale sunt sigure şi prompte dacă a fost stabilită vinovăţia. De-a lungul istoriei relaţiilor Lui cu omenirea se întâlneşte acelaşi model de judecată. Două exemple care sunt date ca tipuri ale celei de-a doua prezenţe a lui Cristos vor servi să demonstreze acest model. – 2 Pet. 2:5, 6

[6]În această legătură trebuie să se observe că există trei faze sau aspecte distincte ale oricărei vizite sau apariţii a dreptului reprezentant al lui Iehova în timpul judecăţii. Se vorbeşte despre întreaga perioadă a apariţiei ca fiind prezenţă. Apoi vine un timp când scopul prezenţei devine clar. Este momentul când începe judecata pentru toţi creştinii. În cele din urmă există un punct culminant al scopului prezenţei şi anume, executarea judecăţii. Aceasta este o perioadă de revelaţie, deoarece scopul vizitei este acum clar: eliberarea celor judecaţi favorabil şi distrugerea celor ce nu merită salvarea.

[7]Prima dată gândiţi-vă la prezenţa lui Noe în perioada dinaintea potopului. Pământul era plin de violenţă, aşadar în ochii Domnului era deja ruinat şi El şi-a propus să-l distrugă. Istoria fiilor lui Noe, înregistrată în Geneza în capitolul 6 începând cu versul 9 (*NW*) spune: „Noe era un om drept. El era ireproşabil printre oamenii din vremea lui. Noe umbla cu adevăratul Dumnezeu.” În timp ce simpla prezenţă a dreptului Noe a condamnat generaţia în care trăia, Iehova, în mod îndurător, a dat un avertisment despre scopul Său de a distruge acea lume şi a arătat o cale de scăpare prin reprezentantul Său pe care-l trimitea. „Apoi Dumnezeu i-a zis lui Noe: ‘A venit timpul să nimicesc orice carne, căci pământul s-a umplut de violenţă din cauza lor, şi iată că îi voi nimici împreună cu pământul. Fă-ţi o arcă’.” (Gen. 6:13, 14, *NW*) Această înştiinţare în avans făcută lui Noe urma să marcheze începutul „zilelor lui Noe”, sau timpul prezenţei lui Noe, când el a servit ca „predicator al dreptăţii”. (2 Pet. 2:5) Oamenii din acel timp au ştiut cu siguranţă de existenţa lui Noe şi că el predica, dar nu i-au dat atenţie.

[8]Apoi a venit ziua când Iehova Dumnezeu l-a luat pe Noe, pe familia sa şi toate animalele în arcă. Aceasta a fost, cu siguranţă, o manifestare a favorii divine, dar nerecunoscută de acei batjocoritori care au ignorat mereu avertismentul. În timpul acestei manifestări şi când Noe urca în arcă, calea era încă deschisă, dar nu pentru mult timp. „Apoi Iehova a închis uşa în urma Sa.” (Gen. 7:16, *NW*). Judecata tuturor de pe pământ în acel timp era acum pecetluită. Iehova i-a arătat favoare lui Noe şi urma să le arate mânie celor care nu au recunoscut prezenţa dreaptă a lui Noe. Potopul a fost, cu siguranţă, punctul culminant al adevărului predicării lui Noe şi o revelaţie pentru lumea rea în care a trăit. La fel se va întâmpla şi la a doua prezenţă a lui Cristos.

[9]Lot se distinge clar în judecată împotriva unui popor. Petru spune următoarele despre Lot, care era locuitor temporar în Sodoma: „[Dumnezeu] l-a eliberat pe dreptul Lot, care era foarte mâhnit de conduita libertină a oamenilor care sfidau legea —pentru că omul acela drept îşi chinuia zi de zi sufletul drept din cauza lucrurilor pe care le vedea şi le auzea când locuia printre ei, din cauza faptelor lor nelegiuite.” (2 Pet. 2:7, 8, *NW*). Din cauza nelegiuirii oamenilor din Sodoma şi Gomora, Iehova şi-a trimis îngerii să aducă o judecată de condamnare împotriva lor. Lot a încercat să-i convingă pe locuitorii din Sodoma să adere la

Cuprins

dreptatea lui Dumnezeu, dar ei l-au batjocorit cu cuvintele: „Străinul ăsta a venit aici să locuiască retras şi mai face şi pe judecătorul!”. Apoi Lot a încercat să îşi convingă viitorii gineri să fugă cu el pentru a putea fi protejaţi. „El le-a vorbit ginerilor lui, care urmau să le ia de soţii pe fiicele lui, şi a zis: ‘Sculaţi-vă! Ieşiţi din locul acesta, fiindcă Iehova o să distrugă oraşul!’ Dar ginerilor săi li se părea că glumeşte.” — Gen. 19:9, 14, *NW*.

[10]Fără îndoială ei credeau că încă glumeşte în momentul în care îngerii lui Iehova i-au luat de mână pe Lot, pe nevasta şi cele două fete ale lui şi i-au dus în afara oraşului. Ei nu au recunoscut manifestarea favorii lui Iehova până în momentul în care a căzut foc peste Sodoma şi Gomora. Revelaţia prezenţei îngerilor lui Iehova împreună cu dreptul Lot a venit prea târziu pentru a putea fi salvaţi. Isus leagă clar descoperirea Sa proprie de executarea judecăţii, când culminează relatarea despre eliberera lui Lot prin cuvintele: „Dar în ziua în care a ieşit Lot din Sodoma a plouat foc şi sulf din cer şi i-a distrus pe toţi. La fel va fi şi în ziua în care va fi revelat Fiul omului.” — Luca 17:29, 30, *NW*.

PREZENŢA, MANIFESTAREA ŞI DESCOPERIREA

[11]Scripturile Greceşti Creştine fac o distincţie clară între cele trei faze sau aspecte ale celei de-a doua veniri a lui Cristos, folosind un cuvânt grecesc diferit în fiecare caz. Cuvântul *parousía* este tradus în mod repetat prin „prezenţă” în *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Greceşti Creştine* pentru că aceasta este de fapt semnificaţia cuvântului în original. Cu referire la cea de-a doua venire a lui Cristos el este folosit pentru a indica fie anii începutului vizitei sale, fie întreaga perioadă de când este prezent cu omenirea. Această perioadă a început în 1914, ceea ce înseamnă că El este prezent acum, deşi invizibil.

[12]Cel de-al doilea cuvânt *epipháneia* tradus prin „manifestare” semnifică apariţie, manifestare sau ieşire la lumină, dare în vileag. Semnificaţia acestui cuvânt indică spre apariţia lui Cristos în templu pentru judecată, în 1918, şi marchează începutul judecăţii favorabile, în primul rând, prin învierea celor unşi deja adormiţi în moarte (2 Tim. 4:8), şi în al doilea rând, prin încredinţarea intereselor Împărăţiei celor dintre unşi găsiţi credincioşi pe pământ.

[13]Al treilea cuvânt, *apokálypsis* tradus prin „revelaţie” înseamnă o dezvăluire, o luare a acoperământului sau descoperire. Când folosim acest cuvânt ne referim la o viziune clară şi neobstrucţionată, iar referitor la cea de-a doua prezenţă a lui Cristos acesta se referă la timpul manifestării sale care se transformă într-o revelaţie fără greşeală la Armaghedon, şi cei care nu vor sunt forţaţi să recunoască prezenţa Sa.

[14]Este important, de asemenea, să observăm în legătură cu modelul stabilit că fiecare prezenţă este însoţită de un semn remarcabil. Acesta serveşte la identificarea reprezentantului lui Iehova şi în a-i acorda autoritate. De asemenea, serveşte şi la clarificarea scopului vizitei, precum şi la stabilirea răspunderii oamenilor. Acest lucru devine evident când luăm în considerare prima prezenţă a lui Isus Cristos. Profeţii evrei au prezis multe lucruri ce vor fi împlinite de Mesia. Totuşi, până urma să se arate El, era imposibil de determinat cum va duce la bun

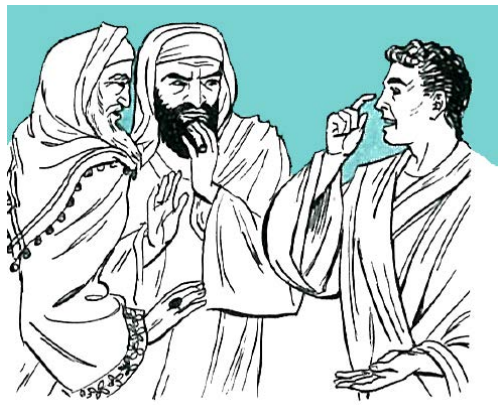
Cuprins

sfârşit, cu exactitate, scopul vizitei sau care era întregul scop al prezenţei sale. Din cauza aceasta liderii religioşi îmfumuraţi ai evreilor s-au poticnit la prima prezenţă a lui Cristos, încercând să dea profeţiilor propriile interpretări care nu erau conforme cu voinţa lui Dumnezeu în scopul trimiterii lui Mesia. Mintea lor nu a dat atenţie modelului înregistrat şi nu au fost pregătiţi pentru tipul de activitate solicitat de prezenţa lui Mesia în mijlocul lor. Căutând înălţarea de sine printr-o întoarcere a împărăţiei lui David ei nu au putut vedea că era necesară o „primă" prezenţă a Regelui promis. De asemenea, nu au putut recunoaşte că în momentul apariţiei Lui această prezenţă va realiza o eliberare dincolo de aşteptările lor personale.

STABILIREA RESPONSABILITĂŢII

[15]Prima venire a lui Isus a avut un scop dublu. Furnizarea răscumpărării pentru omenire a avut o importanţă secundară. (Mat. 20:28). Scopul principal a fost ca El să-şi poată dovedi integritatea faţă de Cel care L-a trimis şi stabilirea suveranităţii universale a lui Iehova. Procedând aşa, prin multă suferinţă, El îşi stabilea dreptul de a moşteni Împărăţia. (Evrei 2:18; 5:8). Această dreaptă cale de acţiune a fost un semn pentru Israel, care a arătat că serviciul Său a fost unul de justificare şi de mântuire.

[16]Acest serviciu de predicare şi vindecare a fost cel care i-a condamnat pe cei din Israel, deşi Isus nu venise pentru o judecată a lumii. El a spus: „N-am fost trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel". (Mat. 15:24, *NW*). Apostolul Ioan mărturiseşte că ei nu urmau să-i accepte lucrările: „El a venit la casa lui, dar ai lui nu l-au primit." (Ioan 1:11, *NW*). Un exemplu în acest sens o constituie relatarea despre vindecarea de către Isus a bărbatului orb din naştere. Evreii deja se înţeleseseră că oricine îl va accepta pe Isus ca fiind Mesia sau Cristos va fi exclus din adunare. Omul vindecat a mărturisit miracolul şi a recunoscut că Isus trebuie să fie un profet. Fariseii l-au insultat şi i-au zis: „Tu eşti discipolul acelui om, dar noi suntem discipolii lui Moise. Ştim că Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, dar acest om nu ştim de unde este". „Răspunzând, omul le-a zis: 'Aceasta este într-adevăr o minune: voi nu ştiţi de unde este şi totuşi el mi-a deschis ochii. Ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi, dar, dacă cineva se teme de Dumnezeu şi face voinţa sa, pe acela îl ascultă. Din vechime nu s-a auzit niciodată să fi deschis cineva ochii vreunui orb din naştere. Dacă omul acesta n-ar fi de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic'.Răspunzând, ei i-au zis: 'Tu eşti născut cu totul în păcate şi ne înveţi pe noi?' Şi l-au aruncat afară!" În cele din urmă Isus a auzit că omul fusese scos din adunare şi, găsindu-l, l-a întrebat dacă îşi punea credinţa în Fiul omului. Omul vindecat a răspuns că da şi i se supunea lui Isus şi apoi Isus a zis: „Pentru această



Cuprins

judecată am venit în lumea aceasta: ca aceia care nu văd să vadă şi aceia care văd să ajungă orbi. Fariseii care erau cu el au auzit aceste lucruri şi i-au zis: 'Doar nu suntem orbi şi noi?' Isus le-a spus: 'Dacă aţi fi orbi, n-aţi avea păcat. Dar acum ziceţi: «Vedem!» De aceea păcatul vostru rămâne'". (Ioan 9:28-41, *NW*)

[17]Isus a arătat prin aceste cuvinte că avea loc şi o vindecare spirituală care îi putea elibera de condamnarea datorată păcatului, dar care, respinsă, îi lăsa sub mânia lui Dumnezeu. Fariseii, în schimb, au continuat să ţină cu încăpăţânare la propria lor concepţie despre dovezile ce indicau sosirea lui Mesia. „Aici fariseii şi saducheii s-au apropiat de el şi, ca să-l ispitească, i-au cerut să le arate un semn din cer. Răspunzând, el le-a zis:…. O generaţie rea şi adulteră caută fără încetare un semn, dar nu i se va da alt semn, decât semnul lui Iona." (Mat. 16:1-4, *NW*). În mintea lor era numai profeţia lui Daniel care prezicea semnul Fiului omului şi insistau că acesta va fi împlinit în zilele lor dacă urmau să creadă că Mesia era prezent. Evident nu erau interesaţi de venirea lui Cristos ca reprezentant al lui Iehova. În opinia lor, promisul Mesia venea numai pentru a le servi intereselor lor egoiste.

[18]Totuşi, în ciuda faptului că predicarea şi lucrările de vindecare săvârşite de Isus erau de ajuns pentru a-i convinge pe cei cu inima dreaptă (Luca 7:18-23), El a dat naţiunii un semn remarcabil prin care să recunoască că El era cel trimis de Dumnezeu, în mod sigur. „Nu i se va da alt semn, decât semnul profetului Iona. Căci, aşa cum Iona a fost în pântecele peştelui uriaş trei zile şi trei nopţi, tot aşa Fiul omului va fi în inima pământului trei zile şi trei nopţi." (Mat. 12:39,40, *NW*)

[19]Au acceptat cumva religioniştii acest semn ca fiind o dovadă? Au realizat ei că prin învierea Sa, Isus a fost justificat în spirit, şi prin urmare, Şi-a îndeplinit scopul primar al primei sale prezenţe? Dimpotrivă, când a venit timpul apariţiei semnului au încercat să împiedice acest lucru forţându-l pe Pilat să sigileze mormântul şi să pună gărzi. Trucul lor a eşuat lamentabil, iar apoi, încercând să îşi ascundă ipocrizia, nu au făcut altceva decât să se învinovăţească şi mai mult încercând să ascundă semnificaţia semnului. În momentul în care gărzile de la mormânt au raportat evenimentele despre învierea lui Isus aceştia „au primit o sumă considerabilă de arginţi şi li s-a spus: 'spuneţi că discipolii Lui au venit noaptea şi l-au furat în timp ce dormeam'." (Mat. 28:12,13, 27:62-66, *NW*). Aşadar, semnul primei prezenţe a lui Isus nu numai l-a identificat ca fiind Mesia cel încercat şi dovedit, dar a ajutat, de asemenea, la stabilirea responsabilităţii evreilor şi Neamurilor prin predicarea discipolilor.

[20]Creştinătatea din ziua de azi urmează acelaşi tipar. Aceasta pretinde a aştepta întoarcerea lui Cristos la fel cum au pretins evreii în trecut. Şi aşa cum fariseii şi saducheii au cerut un semn, ignorând toate dovezile că Isus Cristos era deja în mijlocul lor, tot aşa multele secte ale creştinătăţii închid ochii la semnul celei de-a doua prezenţe a lui Cristos şi continuă să aştepte semnul descoperirii lui, care poate însemna doar distrugerea lor.

[21]Ei de fapt refuză să accepte acelaşi semn pe care îl căutau evreii în timpul lor, „semnul Fiului omului" prezis de Daniel. (Dan. 7:13,14). Acest semn de care evreii s-au poticnit a fost arătat de însuşi Isus ca dovadă că va fi prezent printre

Cuprins

oameni a doua oară. „Atunci va apărea în cer semnul Fiului omului şi atunci toate triburile pământului se vor bate în piept tânguindu-se şi îl vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu mare glorie.” (Mat. 24:30, *NW*). Din moment ce Daniel asociază semnul cu Împărăţia, acesta este evident un semn ce arată începutul prezenţei lui Cristos şi venirea sa în Împărăţie. Asta nu se putea întâmpla decât la întoarcerea Sa şi astfel, împreună cu alte fapte ce urmau să aibă loc atunci, Isus i-a dat lui Ioan o descoperire a acestui semn şi l-a identificat ca marcând începutul prezenţei, a împărăţiei şi a puterii Sale. (Apoc. 12:1,2,5,10). Toate dovezile indică anul 1914 ca dată.

[22]Din moment ce Cristos şi-a luat deja autoritatea Împărăţiei odată cu începutul prezenţei sale în 1914, şi din moment ce prezenţa Lui dă startul unui timp al judecăţii, rezultă că descoperirea lui în foc simbolic pentru executarea judecăţii la bătălia Armaghedonului trebuie să urmeze foarte curând. (Mat. 24-34). Toţi cei cu inimă curată faţă de Dumnezeu şi Trimisul Său vor lăsa la o parte toate celelalte interese ca fiind de o importanţă secundară şi, având minţile umplute cu cunoştinţă exactă, se vor avânta din toată inima în singura activitate care poate aduce eliberare.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Care era speranţa persoanelor sincere, şi cum priveau chestiunea persoanele cu cugetare religioasă?
3. (a) Când şi unde apare prima dată responsabilitatea înaintea Domnului? (b) Ce trebuie să fie predicat în lumea întreagă, şi de ce depinde responsabilitatea la descoperirea lui Isus?
4. Ce nu reuşesc naţiunile să recunoască astăzi?
5. Ce model a stabilit Iehova în judecată?
6. Care sunt cele trei aspecte pentru venirea reprezentantului lui Iehova la judecată?
7. Când a început timpul prezenţei lui Noe, şi cum s-a manifestat îndurarea lui Iehova?
8. Cum a primit Noe dovada favorii lui Iehova, şi cum a fost descoperită dreptatea prezenţei lui Noe?
9. Ce atitudine şi ce cale de acţiune a urmat Lot faţă de sodomiţi?
10. Ce clarifică Isus despre descoperirea sa, prin exemplul nimicirii Sodomei?
11. Care este însemnătatea cuvântului *parousia*, şi ce arată acesta referitor la venirea a doua a lui Cristos?
12. Ce înseamnă cuvântul *epiphaneia,* şi spre ce arată acesta referitor la creştinii credincioşi de atunci?
13. Ce înseamnă cuvântul *apokalipsis* şi la ce se referă acesta la întoarcerea lui Cristos?
14. De ce fiecare venire este însoţită de un semn important, şi ce i-a făcut pe liderii evrei să se poticnească la prima prezenţă a lui Cristos?

Cuprins

15. Care a fost motivul principal pentru prima prezenţă a lui Isus?
16. Cum a stabilit condamnarea Israelului vindecarea omului orb de către Isus?
17. Ce dovadă despre Mesia căutau religioniştii evrei, şi ce i-au cerut ei lui Isus?
18. Ce semn a arătat Isus că va marca prima sa prezenţă?
19. Cum au reacţionat liderii evrei faţă de acest semn şi pentru ce a mai servit acel semn?
20. Cum urmează creştinătatea din timpurile moderne modelul lui Israel?
21,22. Spre ce semn a arătat Isus, ca dovadă a prezenţei sale a doua şi ce arată apariţia acestuia referitor la descoperirea lui?

POT CREŞTINII SĂ SCHIMBE LUMEA?

CEI MAI MULŢI dintre creştinii declaraţi sunt convinşi că urmaşii lui Cristos trebuie să încerce să schimbe această lume veche, trebuie să încerce 'să facă din aceasta un loc potrivit pentru ca Cristos să vină.' Cu toată seriozitatea, ei simt că depinde de ei să aducă împlinirea rugăciunii lui Isus, pentru ca voinţa lui Dumnezeu să se facă pe pământ, aşa cum este în cer. În acest scop ei încearcă să Îi aducă pe Dumnezeu şi pe Cristos în guvernele lumeşti, caută să facă războaiele mai puţin devastatoare şi mortale, sau să le elimine cu totul, şi depun eforturi pentru a-i converti pe toţi păgânii la Creştinătate.

Ei nu sunt deloc consternaţi de amploarea sarcinii care se află în faţa lor, ci insistă asupra faptului că este o abordare practică, realistă, pentru depăşirea inegalităţilor prezente. Ei îi consideră pe martorii lui Iehova, care refuză să ia parte la astfel de eforturi pentru a schimba această lume veche, ca defetişti, ca abandonatori, şi activităţile lor ca fiind nepractice şi nerealiste.

Dar pentru martorii lui Iehova nu este o chestiune de renunţare, nu este un caz de defetism. Ei nu au încercat niciodată să schimbe această lume veche, şi deci nu pot fi acuzaţi că renunţă la această sarcină. Nici nu sunt defetişti, pur şi simplu pentru că refuză să o întreprindă din cauza magnitudinii sale. Servii lui Iehova sunt obişnuiţi cu numiri de magnitudine mare. Ce sarcină mare şi-a însuşit Noe, să construiască o arcă sau o corabie destul de mare pentru a putea găzdui opt persoane şi sute de animale, pentru un an întreg! Ce lucru a încercat Moise, să conducă două milioane de sclavi din Egipt, în Ţara Promisă! Ce numire le-a fost dată urmaşilor lui Isus, să facă discipoli din oamenii tuturor naţiunilor şi să aibă vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu predicată în toată lumea!

Dar pentru a schimba această lume veche—slujitorii de astăzi ai lui Iehova nu îşi vor asuma această sarcină. De ce nu? Deoarece, în primul rând, nicăieri în Scripturi nu au găsit o astfel de împuternicire care le-a fost dată. Caracterul inoportun şi continuitatea îi poate ajuta să câştige doar în cazul în care eforturile lor sunt în concordanţă cu scopurile lui Dumnezeu. Doar pentru o sarcină dată de Dumnezeu se pot aştepta ca Dumnezeu să le dea înţelepciunea, puterea şi protecţia de care au nevoie, pentru a o duce la bun sfârşit. Creştinilor nu li s-a poruncit să

Cuprins

schimbe lumea, ci doar să facă discipoli din oamenii tuturor naţiunilor şi să propovăduiască în toată lumea cu scopul unei mărturii. — Matei 24:14; 28:19, 20.

În al doilea rând, martorii lui Iehova nu încearcă să schimbe această lume veche, pentru că ea este sub controlul lui Satan Diavolul. El este dumnezeul acestui sistem de lucruri şi se află în puterea lui. Ei ştiu că nu îl pot schimba, nici nu îl pot elimina de la acest control. (2 Cor. 4:4; 1 Ioan 5:19). A încerca să facă acest lucru, ar fi cel mai nerealist.

Al treilea motiv pentru care martorii lui Iehova nu încearcă să schimbe această lume veche este că nu poate fi reformată. Ea este ca un fagure cu corupţie, aşa cum a fost lumea din vremea lui Noe. Este ca o îmbrăcăminte veche mâncată de molii, pe care nici un petic nu poate sta. Ea iubeşte plăcerea mai mult decât pe Dumnezeu şi nu îşi mai poate schimba obiceiurile sale rele, decât poate un Etiopian să îşi schimbe pielea, sau un leopard petele sale. A depune eforturi pentru a face acest lucru, ar fi foarte nepractic. — Mat. 9:16; Ier. 13:23.

Deoarece această lume veche nu poate fi reformată, Dumnezeu a condamnat-o la distrugere, acesta fiind al patrulea motiv pentru care Creştinii nu ar trebui să încerce să o schimbe. Cerurile şi pământul ei sunt „păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua de judecată şi de distrugere a oamenilor lipsiţi de pietate.” „Căci Iehova s-a umplut de mânie împotriva tuturor naţiunilor şi de furie împotriva întregii lor armate.” —2 Pet. 3:7, *NW;* Isa. 34:2, *AS.*

A încerca să reformezi sau să peticeşti acest vechi sistem de lucruri, ar fi să se presupui că judecăţile lui Dumnezeu împotriva sa nu au fost drepte, că noi ar trebui să Îl determinăm să le schimbe. O astfel de atitudine, deşi poate fi la fel de bună cum a însemnat efortul lui Avraam de a-L întoarce pe Dumnezeu de la distrugerea Sodomei şi Gomorei, nu va reuşi mai mult decât acesta. Acesta este motivul pentru care tuturor iubitorilor dreptăţii care apreciază darul vieţii veşnice, li se porunceşte să fugă din această lume veche: „Ieşiţi din ea, poporul meu, dacă nu vreţi să fiţi părtaşi la păcatele ei şi dacă nu vreţi să primiţi o parte din plăgile ei.” A rămâne cu acest sistem vechi de lucruri înseamnă să tolerezi răutatea ei, şi astfel să meriţi distrugerea care vine asupra ei. Aceasta ar fi o cale de acţiune foarte nerealistă. — Apoc. 18:4, *NW;* Gen. 18:26-32.

Da, ce nebunie ar fi fost pentru Noe să se intereseze de încercarea de a schimba lumea dinainte de Potop, în loc de a se concentra asupra construirii bărcii lui, în timp ce vestea avertismentul lui Dumnezeu! Dacă ar fi făcut acest lucru, el ar fi pierit în Potop şi noi nu am fi aici astăzi! Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce îl priveşte pe Lot. Dacă ar fi insistat în încercarea de a-i face pe acei Sodomiţi să se întoarcă de la căile lor rele şi să întârzie fuga lor, el ar fi fost „măturat în nelegiuirea oraşului”! Isus a trasat o paralelă între zilele lui Noe şi Lot şi zilele noastre şi a subliniat nevoia de urgenţă de a ne separa de acest sistem vechi de lucruri. — Mat. 24:15-20; Luca 17:26-30.

Mai mult, trebuie remarcat că, deşi toate eforturile tuturor oamenilor cu intenţii bune din toate naţiunile ar reuşi, aducând un guvern corect şi pace între naţiuni, acestea nici măcar nu s-ar putea compara cu ceea ce Împărăţia lui Dumnezeu poate şi va aduce. Acea Împărăţie nu asigură numai pacea eternă şi

Cuprins

sfârşitul tuturor opresiunilor, dar va aduce, de asemenea, sfârşitul durerii, tristeţii, bolii şi morţii, îi va aduce înapoi pe cei dragi din morminte, şi, mai presus de toate, va reuşi în unirea tuturor celor care trăiesc în închinarea singurului Dumnezeu adevărat, Iehova. Desigur, toate acestea sunt infinite dincolo de puterea şi înţelepciunea oamenilor de a le realiza prin eforturile lor proprii! — Ps. 72; Isa. 11:9; Faptele 24:15; Apoc. 21:4.

Atunci ce este mai practic şi realist decât mesajul care este adus oamenilor cu privire la această Împărăţie minunată şi necesitatea de a lua poziţie înainte de a fi prea târziu? Cei care iau poziţie se bucură chiar şi acum de o pregustare a binecuvântărilor din acea lume nouă, pentru că devenind parte a societăţii Noii Lumi ei se asociază cu o organizaţie de oameni, ce este lipsită de ambiţie egoistă şi corupţie, care nu cunoaşte nici o diviziune din cauza rasei, culorii, sau a limbii, şi care are, evident, binecuvântarea lui Dumnezeu asupra ei.

Dumnezeu nu i-a însărcinat pe creştini să schimbe această lume veche, ci doar să-i pună mărturie; nu o putem schimba la fel cum nu-l putem schimba pe Diavol, şi pentru că nu se poate reforma, Dumnezeu a condamnat-o la distrugere. Singura siguranţă a noastră se află doar în separarea de planurile sale şi punerea speranţei noastre în noua lume a dreptăţii lui Dumnezeu, o lume nouă care va fi superioară faţă de ceea ce poate realiza omul, aşa cum cerurile sunt mai înalte decât pământul.



CREŞTINII ar trebui să aibă cele mai bune maniere. Dragostea lor adevărată pentru Dumnezeu şi oameni, influenţează comportamentul lor blând, politicos şi amabil. În calitate de creştini, ei sunt ambasadori pentru Dumnezeu şi Cristos şi, astfel, deţin cea mai mare poziţie care există în viaţă. Acest lucru ar trebui să fie un motiv suficient pentru a le stimula curtoazia corespunzătoare. Dar lui Dumnezeu i-a făcut plăcere să facă din ei „un spectacol teatral pentru lume, atât pentru îngeri cât şi pentru oameni.” El i-a pus la vedere. Prin urmare, viaţa lor, cu fiecare acţiune a lor, sunt sub observaţie constantă şi critică. Aceştia sunt exemple vii pentru onoarea sau dezonoarea lui Dumnezeu.

Cunoscând acest lucru, apostolul Pavel le aminteşte: „Numai purtaţi-vă într-un mod demn de vestea bună despre Cristos”; „nefăcând nimic din spirit de ceartă sau din înfumurare, ci, cu umilinţă, considerând că ceilalţi vă sunt superiori, arătând interes nu doar faţă de lucrurile personale, ci şi faţă de ale celorlalţi.” Petru spune de ce Creştinii trebuie să se comporte astfel: „Să aveţi o purtare excelentă printre naţiuni, pentru ca, în ceea ce vorbesc despre voi ca despre nişte răufăcători, ele, datorită lucrărilor voastre bune la care sunt martore, să-L glorifice pe Dumnezeu în ziua inspecţiei Sale. De dragul Domnului, supuneţi-vă oricărei

Cuprins

creaţii omeneşti.” Acest comportament propriu zis reprezintă, în esenţă, bunele maniere. Este arta de a ştii cum să trăiască unul cu celălalt în pace. Este acea politeţe care provine dintr-o iubire de Dumnezeu şi de aproape. — Filip. 1:27; 2:3, 4; 1 Pet. 2:12, 13, *NW*.

Isus a fost domnul perfect. Niciodată nu a greşit în manierele Sale. El a practicat perfect regula divină de ‘a face altora ceea ce ai vrea să facă ei pentru tine.’ Cei care L-au urmărit, L-au ascultat, au auzit cuvintele Sale de înţelepciune, şi au văzut actele Sale puternice şi modul graţios, au fost plini de uimire. Bunele Sale maniere nu au venit de pe urma normelor stabilite în cărţi etichetate, scrise de oameni, ci dintr-o inimă sinceră şi din cultivarea şi punerea în practică, din tinereţe, a principiilor drepte ale Atotputernicului Dumnezeu, în special legea Sa de iubire. — Mat. 13:54-56, *NW*.

Bunele maniere îşi găsesc rădăcinile în iubirea de Dumnezeu şi iubirea de oameni. Acestea nu costă nimic şi merită totul. Manierele, destul de ciudat, sunt deseori cuvintele potrivite spuse la timpul potrivit. A spune lucrul potrivit la momentul potrivit, este o artă. Trebuie să fie natural, din inimă, să fie frumos. Trebuie să fie spontan şi sincer, dacă se vrea a fi acceptat. În caz contrar, va suna plictisitor, nesincer, şi cel mai probabil că va fi considerat ca o linguşire, ceea ce este o insultă şi nu un compliment.

„Un comportament frumos este mai bun decât o formă frumoasă; îţi oferă o plăcere mai mare decât statuile şi imaginile; este una dintre cele mai frumoase arte.” Aşa cum este posibil să fii înţelept fără să posezi înţelepciunea acestei lumi, la fel, este foarte posibil să fii bine manierat, cu puţine cunoştinţe sau deloc ale acestor reguli şi formulări din cărţile lumeşti cu etichetă, care sunt, în cel mai bun caz, doar un substituit de bun simţ. Regulile de etichetă se pot schimba la fel ca şi moda şi sunt diferite în aproape fiecare naţiune, dar bunele maniere sunt aceleaşi în toată lumea.

SURSA PROASTELOR MANIERE

Vanitatea, o dispoziţie urâtă, o năzuinţă spre simpatie, şi o lipsă de bun simţ, sunt sursele principale din care izvorăsc manierele proaste. Oamenii vanitoşi doresc ca alţii să se gândească onorabil la ei, dar ei rareori se gândesc la alţii. Gândurile lor sunt întotdeauna numai la ei înşişi. Vanitatea duce la timiditate. Trebuie să ne gândim şi la alţii dacă vrem să Îl mulţumim pe Iehova Dumnezeu. Să fim atenţi cu ceilalţi, să acordăm atenţie sentimentelor lor, este esenţa politeţii. Dar o persoană cu maniere proaste este adesea zgomotoasă, lăudăroasă şi mândră în laudele de sine şi ale familiei sale. De asemenea, cel cu maniere proaste este cel care se mândreşte cu realizările sale în afaceri, îi priveşte de sus pe oamenii care sunt mai puţin norocoşi decât el, şi, de regulă, nu se poate abţine să facă glume în detrimentul reputaţiei altuia.

Cuvintele sunt instrumente periculoase. Şi Isus i-a avertizat pe discipolii Săi să fie atenţi în ceea ce priveşte utilizarea lor: „Cine îi spune fratelui său vorbe grele va da socoteală înaintea Curţii Supreme; iar cine îi spune: ‘Nebun nenorocit!’ va fi supus Gheenei de foc.” El a mai adăugat că „omul bun scoate lucruri bune din

Cuprins

tezaurul lui bun, dar omul rău scoate lucruri rele din tezaurul lui rău. Vă spun că oamenii vor da socoteală în Ziua Judecăţii de orice cuvânt nefolositor pe care-l rostesc; fiindcă prin cuvintele tale vei fi declarat neprihănit şi prin cuvintele tale vei fi condamnat." (Mat. 5:22; 12:35-37, *NW*). Un creştin care este bine manierat nu îl va numi pe fratele său nebun, sau prost, sau cu alte nume lipsite de amabilitate.

Unii se cred atât de bine crescuţi, atât de inteligenţi, sau atât de bogaţi, astfel încât să fie deasupra celor care spun sau gândesc ceva despre ei. Ei iau poziţia lor ca o autorizaţie pentru caracterul lor grosolan. Aceştia sunt o insultă la adresa lor şi a celor care se asociază cu ei. Mai sunt şi alţii care arată dispreţ faţă de aproapele lor în diferite moduri nepoliticoase: spre exemplu, prin a nu fi corespunzător îmbrăcaţi în prezenţa lor, prin a nu fi curaţi la trup şi minte, sau prin complacerea în obiceiuri respingătoare. Pavel îi avertizează pe Creştini să nu se asocieze cu astfel de persoane, pentru că „asociaţiile rele strică obiceiurile utile."

Este dificil să judeci calitatea unui ou după aspectul său exterior. La fel, nu este înţelept să judeci oamenii prea mult după modul exterior. Mulţi oameni au prea puţin ce să poarte, alţii au probleme de sănătate, unii sunt oprimaţi sau deprimaţi. Cu toate acestea nu ne putem aştepta ca oamenii, în general, să aibă răbdare pentru a vedea dacă suntem ceea ce părem a fi. Oricine poate fi curat. Putem vorbi despre lucruri drepte din inimă. Putem fi prietenoşi, ospitalieri, amabili şi bine crescuţi. Putem fi noi înşine. Putem fi sinceri şi prietenoşi. Aceste lucruri nu costă nimic. Ele sunt gratuite. Ele sunt pentru toată lumea care vrea să le aibă—bogaţi şi săraci deopotrivă. Este o nebunie pentru unii să „îngheţe" sau să se învăluie într-o minge plină cu spini când se apropie de străini. Un creştin trebuie să fie sociabil. El este un orator. El iubeşte oamenii.

BUNE MANIERE FAŢĂ DE TOŢI

Un om bine manierat este politicos cu tot felul de oameni şi în toate condiţiile. El este respectuos cu toţi „inferiorii" săi (copii, bolnavi psihic, mai puţin norocoşi, etc.), precum şi cu cei egali lui (fraţii săi) precum şi cu cei pe care îi priveşte ca „superiorii" săi (slujitori în calitate specială, domnitori, regi şi guvernatori). Bunele maniere ale sale nu sunt rezervate pentru cei puţini care pot plăti pentru ele, sau care se fac ei înşişi de temut. Ca soarele cald de vară, bunătatea şi amabilitatea lui sunt pentru toţi la fel. — 1 Pet. 2:13-20.

În timp ce este o practică comună de a trata străinii cu mult mai multă curtoazie decât prietenii sau familia, cu siguranţă ei nu merită mai mult în modul de comportare bună, decât cei pe care îi iubim, nu-i aşa? Familia noastră şi asociaţii noştri ar trebui să aibă dreptul la un comportament atent mai mult decât străinii. Unii cred că bunele maniere sunt ca o haină pe care o pui atunci când mergi să te întâlneşti cu oamenii. Dar o persoană cu adevărat bine manierată este aceea care se comportă în mod corespunzător tot timpul.

Locul pentru a preda şi pentru a învăţa despre cele mai bune maniere este în căminul Creştin. O familie este o maşină delicată ale cărei piese sunt în contact intim una cu alta. Numai ungerea unui expert o poate păstra în bună funcţionare. A

Cuprins

ştii cum să fii util şi bine crescut, agreabil şi politicos, va însemna un drum lung pentru a face un cămin fericit. A învăţa cum să spui expresii de curtoazie şi consideraţie, acceptate zi de zi, va face mult pentru a elimina neînţelegerile în asocierile noastre. Acestea sunt cuvinte mici cu sensuri mari. Toată lumea le poate spune în mod corespunzător. Nu ne costă nimic, dar cu ele cumpărăm prieteni. Dacă vom folosi bunele maniere în fiecare zi, atunci ele nu ne vor lăsa atunci când vom avea mai mare nevoie, ca atunci când suntem departe de casă, în public.

De exemplu, în timpul unei recente adunări a martorilor lui Iehova, un străin, oarecum potrivnic ce se foia prin mulţime, s-a lovit de un martor. Martorul şi-a redobândit echilibrul în urma loviturii, a zâmbit şi şi-a cerut scuze. Străinul a fost uluit, pentru că ştia că a fost vina lui; dar martorul a fost cel care şi-a cerut scuze. Mai târziu străinul a remarcat că politeţea a fost cea care l-a făcut să se gândească şi să ia în considerare adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. El este acum unul dintre martorii lui Iehova.

Un alt caz raportat, ilustrând necesitatea de a fi amabil şi politicos, a venit de la un străin. Martorii lui Iehova erau în vecinătate pentru un congres internaţional şi aglomeraţia în trafic era mare. Acest străin a încercat să traverseze buleardul principal, dar linia solidă de maşini nu l-a lăsat să treacă. Văzând o maşină apropiindu-se cu un semn de identificare a proprietarului său, ca fiind unul din martorii lui Iehova, şi-a spus: 'Mă întreb dacă aceste persoane sunt la fel de amabile, aşa cum se spune că sunt. Oare el mă va lăsa?' Spre surprinderea sa plăcută, maşina s-a oprit şi l-a lăsat să treacă. Există o mare nevoie de astfel de bunătate în această lume veche şi politeţea noastră nu este trecută cu vederea.

Dunellen (N. J.) a spus în *Apelul Săptămânal,* din 23 Iulie, 1953: „Suntem pe cale să îi uităm pe martorii lui Iehova, atunci când sunt plecaţi. … Acei oameni par a fi spuma ţării, atunci când vine vorba de politeţe, curtoazie, şi alte câteva lucruri pe care majoritatea dintre noi le neglijează în aceste zile. … Acei oameni sunt la fel de politicoşi când se află în spatele volanului cum suntem noi când ne aflăm în foaierul unui hotel, şi aceasta înseamnă ceva." Un editorial din *Apelul de Dimineaţă* (Allentown, Pa.), din 28 Iulie, 1953, a avut acest lucru de spus despre ei: „Ei sunt nişte oameni minunaţi care cresc în număr şi influenţă. Şi oriunde ar merge, ei sunt bineveniţi. Prin comportamentul lor, ei creează un punct de vedere atât de evlavios, încât sunt rugaţi să se întoarcă." Comportamentul unui Creştin este, fie o creditare, fie o discreditare, pentru numele bun pe care-l poartă. Acesta onorează sau dezonorează pe Dumnezeu şi Cristos.

ÎN TIMPUL MESEI

Un test sigur al bunelor maniere ale unei persoane este atunci când mănâncă. Ştie el când să înceapă? Cum să înceapă? Ce să spună şi cum să spună? Cum să mănânce în acord cu obiceiurile din ţara sa, în modul în care este acceptat ca fiind politicos? Când să se oprească? Momentul mesei unui Creştin este un moment de bucurie, un moment de asociere; este o ocazie fericită. Acest moment nu este legat de o listă lungă de reguli ridicole, nici nu este dezordonat. Este un

Cuprins

moment vesel atunci când toate sunt utile şi pline de consideraţie a unuia faţă de celălalt.

După ce rugăciunea este spusă, mâncarea trebuie să fie mâncată. Nimeni nu înhaţă mâncarea. Ei ajută politicos atunci când le vine rândul. Cantitatea de alimente care trebuie să fie luată nu depinde de mărimea poftei de mâncare a cuiva, ci de mărimea familiei şi de cantitatea de mâncare pe care o au. O persoană foarte prost crescută şi lacomă va lua mai mult decât poate mânca sau ia o porţie mare şi îi lasă pe ceilalţi cu foarte puţin sau cu nimic de mâncare. Felul de a mânca, într-un mod ofensator faţă de alţii, fără a ţine seama de regulile corespunzătoare de a mânca din ţara în care trăiţi—toate aceste încălcări făcute în viaţa privată a unuia din casă, îl determină să comită erori atunci când se află în societate şi se evocă remarci, cum ar fi: „El are maniere sărace pentru un Creştin." Un Creştin trebuie să stea mai presus de reproşuri.

ÎN ÎNFĂŢIŞARE ŞI VORBIRE

Este politicos să încercaţi întotdeauna să arătaţi plăcut. Dacă sunteţi bine îngrijit şi întotdeauna curat, vorbiţi bine despre voi înşivă şi despre asociaţii voştri. Arătaţi iubire şi consideraţie faţă de ceilalţi. O persoană care te observă, dar nu are oportunitatea să-ţi vorbească, nu va uita niciodată că ai fost (dacă ai fost) plăcut vederii. Un salut prietenos, fie că este o strângere de mână sau o îmbrăţişare sau alte câteva saluturi obişnuite, şi un zâmbet, merg bine cu orice stil de îmbrăcăminte pe care am putea să o purtăm.

Caracterul profan nu se adaugă la maturitatea unui Creştin, nici expresiile de argou. Expresiile vulgare devin comune. Cuvintele folosite o singură dată doar pentru a degenera, sunt acum folosite de către unele persoane, în toate clasele societăţii. Creştinii trebuie să se păzească împotriva acestora. Pavel sfătuieşte: „Curvia şi necurăţia de orice fel sau lăcomia nici să nu fie amintite printre voi, aşa cum se cuvine unor sfinţi, nici purtarea ruşinoasă, nici vorbirea necugetată, nici glumele obscene, lucruri care nu sunt potrivite, ci mai degrabă mulţumiri." —Efes. 5:3, 4, *NW;* Col. 3:8.

ÎN INTERIORUL ADUNĂRII

Atunci când participaţi la o reuniune a adunării, înseamnă proaste maniere să ajungeţi târziu. Fiind politicoşi, vom fi atenţi la vorbitor şi la adunare. Mamele cu copii vor găsi că este mai convenabil să stea spre partea din spate a sălii şi în apropierea culoarului, astfel încât, atunci când copiii vor găsi că este necesar să plece, nu vor distrage atenţia vorbitorului sau a celor prezenţi. În nici un moment nu trebuie să arătăm favoritisme celor care pot fi bogaţi sau influenţi în lume. Nu trebuie să existe nici o parţialitate pe motiv de rasă, culoare sau naţionalitate. Şoptitul sau chicotitul în timpul unei lecturi, va distrage atenţia apropiaţilor. O întâlnire a adunării este locul în care oamenii vin pentru a învăţa, pentru închinare şi pentru slujire. Aici, dintre toate locurile, manierele ar trebui să fie cele mai bune.

Cuprins

În această lume înfometată după bunătate, după un pic de curtoazie şi politeţe, Creştinii să fie găsiţi aruncându-şi pe ape, cu generozitate, faptele de ospitalitate şi bune maniere, pentru că o mare parte din ele se vor întoarce. Şi manifestarea acestora este atât de plăcută, uşoară şi modestă. Este atât de uşor să zâmbeşti şi să fii agreabil, şi chiar să faci lucruri mici şi amabile, căci nu există nici o scuză pentru a nu le face. Şi, în plus, aceste lucruri amabile şi micuţe pe care le facem în fiecare zi pentru altul, sunt cele care promovează frumuseţea de a trăi pentru toată lumea.

Trebuie amintit, de asemenea, că în diferite ţări există obiceiuri diferite pentru oameni şi ceea ce este politicos şi potrivit, este întotdeauna acceptabil. Noi nu suntem înguşti la minte în aceste comentarii şi nici nu vrem să spunem că modul de viaţă dintr-o ţară trebuie să fie urmat de către toţi Creştinii din celelalte ţări. Dacă toţi vor utiliza spiritul unei minţi sănătoase, aceştia vor fi amabili în acţiunile lor faţă de toate celelalte persoane.

ÎNCHINAREA LA STRĂMOŞI

– NEBUNIA ACESTEIA



CÂND Dumnezeu a creat omul l-a înzestrat cu instinctul sau aptitudinea de a se închina. Acest lucru justifică faptul că omul, în orice moment şi în toate ţările, a practicat şi continuă să practice o anumită formă de religie.

Prin direcţionarea acestei aptitudini sau instinct Dumnezeu şi-a dezvăluit voinţa Sa în ceea ce îl priveşte pe om. Dar, după cum observă Apostolul Pavel, oamenii, „deşi l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu i-au mulţumit, ci gândirea lor a devenit nechibzuită, iar inima lor fără pricepere s-a întunecat. Deşi afirmă că sunt înţelepţi, au înnebunit şi au schimbat gloria Dumnezeului nepieritor în ceva ce seamănă cu chipul omului pieritor" şi al animalelor inferioare şi „au schimbat adevărul lui Dumnezeu cu o minciună şi au venerat şi au îndeplinit un serviciu sfânt mai degrabă decât pentru Creator, care este binecuvântat pentru totdeauna. Amin." —Rom. 1:21-23, 25, *NW*.

Întorcându-se de la închinarea adevărată omul a îmbrăţişat *naturismul*, închinarea la obiecte ale naturii; apoi din nou, el a atribuit un spirit interior tuturor lucrurilor despre el, cunoscut sub numele de *animism*. Făcând încă o altă întorsătură instinctele sale religioase l-au determinat să-şi imagineze că zei săi au formă, calităţi şi afecţiuni umane, un fel de religie cunoscut sub numele de *antropomorfism* (semnificând în limba greacă, „aspect de om"). Într-un sens, închinarea la strămoşi am putea spune că este o formă de antropomorfism, şi se bazează pe credinţa în „persistenţa personalităţii umane, dincolo de viaţa

Cuprins

prezentă." Practicată de americanii nativi şi popoarele europene în vremurile trecute ea încă mai continuă în Asia, Africa şi Australia.

Închinarea la strămoşi este fie comunală, aşa cum a fost cea practicată de vechii romani, fie este personală, asemenea celei practicate încă în Africa, şi în care gradul de respect, oferit strămoşului, depinde de proeminenţa lui atunci când este în viaţă. Printre noţiunile susţinute sunt cele potrivit cărora strămoşii morţi nu se pot hrăni, pentru că ei sunt mult mai puternici decât atunci când erau în viaţă, că se vor întoarce şi vor renaşte (reîncarnaţi) şi că unii dintre ei vor deveni dumnezei.

Caldeenii şi asirienii aveau altare la capetele mormintelor lor pe care ei puneau hrană, băuturi şi ofrande preţioase, astfel exprimându-şi închinarea la strămoşi. Mumiile egiptene oferă, de asemenea, dovezi cu privire la acelaşi lucru. Grecii, înainte de vremea lui Homer, se închinau strămoşilor lor. Romanii antici aveau *ma'nes*-ul lor sau închinarea „la cei buni," spiritele celor morţi pe care ei încă îi considerau ca făcând parte din gospodăriile lor şi pentru care erau organizate anual două festivaluri. În mod paradoxal, la unul din aceste festivaluri *ma'nes*-urile erau alungate din casă printr-un ritual nocturn, iar la celălalt festival *ma'nes*-urile erau binevenite la casele lor, şi erau duse hrană şi flori la morminte pentru a face pace cu *ma'nes*-urile şi pentru a le păstra drept paznic.

Înainte ca Japonia să cedeze „civilizaţiei" Vestului avea un festival anual complex, *Bon*, în onoarea strămoşilor morţi, cărora li se îngăduia să se întoarcă la casele lor, prin decoraţiuni multe şi delicatese. Astăzi închinarea la strămoşi este mai mult sau mai puţin practicată în Japonia. China, poate mai mult decât orice altă ţară, a fost devotată închinării la strămoşi. Acolo se pretindea că se revine înapoi cu aproximativ două mii de ani înainte de Cristos. Printre caracteristicile festivalurilor lor în onoarea celor morţi erau postul şi meditarea asupra trăsăturilor şi înfăţişărilor unor strămoşi. Confucius, în ciuda înţelepciunii lui presupuse, a fost un susţinător puternic al închinării la strămoşi.

Cartea anuală a Martorilor lui Iehova din anul 1954 vorbeşte despre închinarea la strămoşi din Basutoland, Africa: „Aproximativ 60% din populaţia de aproape 600 000 sunt 'creştinizaţi', dar asta nu-i împiedică să fie închinători la strămoşi. Jertfele sunt făcute pentru a pacifica căpeteniile şi strămoşii morţi. Preoţii joacă un rol important în aceste ceremonii, iar vracii o parte şi mai importantă. Oamenii sunt asiguraţi de faptul că părinţii lor decedaţi îi pot într-adevăr ajuta împotriva duşmanilor lor."

Strămoşii erau adoraţi din diverse motive: pentru a-i împiedica să devină furioşi din cauza neglijării, pentru a le câştiga favoarea şi a-i face să acţioneze ca paznici ai casei, pentru a-i determina să aducă ploaia şi pentru a le asigura recolte bogate, pentru a vindeca bolile sau pentru a da sfaturi prin semnificaţia viselor, pentru a-i face să fie roditori, pentru a avea copii şi pentru a mijloci la „zei."

Cuprins

DE CE ÎNCHINAREA LA STRĂMOŞI ESTE O NEBUNIE

De ce închinarea la strămoşi poate fi inclusă printre lucrurile nebune menţionate de Pavel la Romani 1:21-25? Deoarece, în primul rând, numai lui Iehova Dumnezeu trebuie să ne închinăm şi doar de El să ne fie frică. „Lui Iehova, Dumnezeul tău, trebuie să te închini şi numai pentru el să îndeplineşti un serviciu sfânt.” Iar El nu tolerează rivalii, pentru că El „este un Dumnezeu care pretinde devoţiune exclusivă.” Pentru că dacă ar tolera rivalii pentru el ar însemna să-şi renege supremaţia, ceea ce El nu poate face. — Mat. 4:10; Deut. 6:14, 15; 2 Tim. 2:13, *NW*.

În închinarea la strămoşi părinţii sunt consideraţi ca fiind întotdeauna drepţi. Dar, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, Dumnezeu este pe primul loc şi atunci când apare o problemă între Dumnezeu şi strămoş noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni. De fapt, Isus a avertizat despre despărţirea pe care o va aduce mesajul adevărului Său între părinţi şi copii în mijlocul urmaşilor Lui. Să mergi contrar legii lui Dumnezeu este o nebunie. — Mat. 10:35; Faptele 5:29.

Mai mult, închinarea la strămoşi este o nebunie, deoarece nu numai că strămoşii nu reprezintă un îndrumător sigur, ci, pentru că nu mai sunt în fiinţă, ei nu mai sunt în nici o poziţie de a ajuta sau a face ceva rău. Mărturia Bibliei este fără echivoc în această privinţă, deşi convingerile Creştinătăţii sunt contrare. Biblia ne spune clar că la creare „omul a ajuns să fie un suflet viu,” şi nu că el a primit un suflet separat şi distinct de corpul său; şi că „sufletul care păcătuieşte va muri.” (Gen. 2:7, *NW*; Ezec. 18:4, *RS*). Ea ne asigură că exact în ziua în care omul moare gândurile lui pier şi că, în Şeol, mormântul, locuinţa morţilor, „nu există nici lucrare, nici gând, nici cunoştinţă, nici înţelepciune.” —Ecl. 9:5, 10, *RS*; Ps. 146:3, 4.

Dar nu spune Biblia că la moarte „spiritul se întoarce la Dumnezeu, cel care l-a dat”? Da, aşa specifică la Eclesiastul 12:7 (*RS*), dar acel spirit nu este sufletul, ci suflarea, puterea vieţii. Cum ştim asta? Deoarece nu se spune nimic despre spirit ca fiind bun, ci pur şi simplu că ţărâna se întoarce în pământ şi, prin contrast, spiritul sau suflarea, care reprezintă aici puterea de viaţă, se întoare la Dumnezeu care l-a dat. La Dumnezeu, care l-a dat? Da, pentru că El l-a dat omului în primul rând în Eden, când a suflat în nările omului această suflare a vieţii. Acesta este spiritul la care s-a referit Isus atunci când a spus, în timp ce era atârnat pe stâlpul de tortură: „Tată, în mâinile tale îmi încredinţez spiritul.” —Luca 23:46, *NW*; Gen. 2:7.

Există unele persoane care susţin că ‘închinarea la strămoşi este cea mai veche formă de emoţie religioasă şi temelia tuturor religiilor civilizate.’ Dar având în vedere cele menţionate mai sus este evident faptul că aceasta ar putea fi adevărat doar în ce priveşte religiile ne-biblice. De aceea, înşişi istoricii sunt obligaţi să facă o excepţie, declarând că „închinarea popoarelor semite, evreilor şi arabilor, aşa cum istoria o cunoaşte, este în mod remarcabil liberă de zeificarea

Cuprins

strămoşilor," deşi aceştia susţin că au constatat o asemănare între Legea lui Moise şi închinarea strămoşilor, la fel cum evoluţionistul susţine că a văzut o asemănare între maimuţă şi om. *Enciclopedia evreiască* enumeră dovezile pro şi contra punctului de vedere modernist potrivit căruia închinarea la strămoşi a fost predecesoarea legii lui Moise, şi, în timp ce susţine că Biblia nu rezolvă problema (pe care o rezolvă, după cum am văzut mai sus), declară că aceasta este o chestiune care ţine de antropologie şi că dovezile sale sunt împotriva închinării la strămoşi ca fiind forma primitivă a religiei.

În ceea ce priveşte închinarea la strămoşi ca fiind o nebunie nu ar putea fi rău să observăm faptul că a făcut, de asemenea, mult rău într-un mod material. De exemplu, să ne gândim la China. De ce este prezentat paradoxul cum că are una dintre cele mai vechi civilizaţii şi că încă este una dintre cele mai înapoiate ţări? Pur şi simplu din cauza pacostei de închinare la strămoşi, un blestem care îi afectează artele, economia şi politica. Prin urmare, s-ar putea declara că şi răspunderea pentru războiul din Indo-China şi pentru că aceasta este o ţară comunistă, influenţează în mod direct această formă de religie. Şi rolul pe care Japonia l-a jucat în cel de-al Doilea Război Mondial ar putea, de asemenea, să arunce vina pe închinarea la strămoşi, pentru că este adevăratul suflet şi baza Shintoismului. Atunci sistemul bazat pe caste de care este afectată India nu este pur şi simplu o altă formă de închinare la strămoşi?

În paranteză fie spus, să reţinem că pentru a evita nebunia închinării la strămoşi nu este neapărat nevoie să mergem la cealaltă extremă, atât de însemnată în ţinuturile de Vest, în special în Statele Unite, unde presa publică aproape zilnic spune despre tinerii care nu îşi ascultă părinţii, ci ascultă doar de bătaia lor, care ajung să îi fure şi chiar să îi omoare. „Onorează-i pe tatăl tău şi pe mama ta" este încă una din legile lui Dumnezeu, şi atât timp cât copiii şi tinerii sunt dependenţi de părinţii lor, aceştia ar trebui să îi asculte, cu condiţia, desigur, că sfaturile părinţilor sunt în armonie cu voinţa lui Dumnezeu. — Efes. 6:1, 2, *NW*.

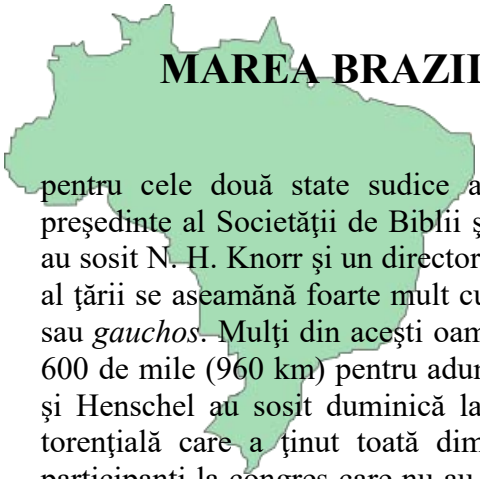
Ceea ce am văzut referitor la închinarea la strămoşi cu siguranţă confirmă acurateţea cuvintelor lui Pavel că, atunci când omul renunţă să se mai închine adevăratului Dumnezeu Iehova 'gândirea lor a devenit nechibzuită, iar inima lor fără pricepere s-a întunecat.' Într-un contrast izbitor cu nebunia închinării la strămoşi este teama de Iehova şi cunoştinţa despre Iehova, care sunt începutul înţelepciunii, înţelepciune care este demonstrată de către membrii societăţii Noii Lumi pretutindeni pe pământ, atât prin cuvânt, cât şi prin fapte. — Ps. 111:10, *AS*.

„ORORI SFINTE" ŞI „GUNOAIE PIOASE"

Vânzarea de articole religioase celor devotaţi şi pioşi a devenit o afacere extrem de profitabilă. Există clame pentru bani cu Sf. Cristofor, brelocuri cu Sf. Antonie, „paginatoare cu mătănii", mărgele care conţin apă de la un aşa-numit izvor miraculos şi chiar crucifixe care strălucesc în întuneric. Câteva autorităţi

Cuprins

catolice au avut curajul să iasă şi să recunoască faptul că vânzarea de fleacuri inutile religioase este o „afacere bună”. Recent, Arhiepiscopul Richard J. Cushing, într-un discurs la radio, a avertizat puternic împotriva cumpărării de „orori sfinte”. El a continuat să enumere ca „gunoaie pioase” sau „reziduuri pioase” articole ca de pildă: „crucile care strălucesc în întuneric, fotografiile religioase cu ochi care te urmăresc în cameră, apă de la un izvor sfânt, flacoane cu uleiuri de ungere miraculoase”. Arhiepiscopul a adăugat: „Este o insultă pentru inteligenţa voastră; sunt bani cheltuiţi pe orori sfinte. Aceste lucruri micşorează devotamentul catolic şi încurajează superstiţia”. – New Bedford, Massachusetts, *Standard-Times*, 23 Martie 1954.



MAREA BRAZILIE VEDE EXPANSIUNEA

Porto Alegre, centrul activităţii comerciale pentru cele două state sudice ale Braziliei, a primit prima sa vizită a unui preşedinte al Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, când în 3 Ianuarie au sosit N. H. Knorr şi un director al Societăţii, M. G. Henschel. Acest punct sudic al ţării se aseamănă foarte mult cu Uruguayul şi Argentina şi are aceiaşi cowboys sau *gauchos*. Mulţi din aceşti oameni de la ţară au călătorit cu trenul şi autobuzul 600 de mile (960 km) pentru adunarea care s-a deschis în 2 Ianuarie. Fraţii Knorr şi Henschel au sosit duminică la 3:00 p.m., aproape după o oră după o ploaie torenţială care a ţinut toată dimineaţa şi care a udat bine pământul şi mulţi participanţi la congres care nu au avut norocul să prindă un taxi. Ploaia a adus un aşa aer rece încât botezul programat pentru ora 9:00 a. m. a trebuit să fie amânat pe luni, ultima zi a adunării, când Fraţii Knorr şi Henschel urmau să vorbească fraţilor.

Dar cerul s-a înseninat pentru lectura publică de duminică „După Armaghedon – Lumea Nouă a lui Dumnezeu”, şi un frate local a ţinut acest discurs în faţa celor 645 de oameni adunaţi în Pavilionul de Expoziţii al Ministerului Agriculturii. Cu doar doi ani în urmă a fost ţinută o adunare în acelaşi loc cu o participare de jumătate din acest număr.



Când s-a făcut luni dimineaţă, soarele era strălucitor şi căldura care a generat-o a absorbit bălţile rămase şi a uscat pământul din jurul bufetului cu autoservire acoperit cu stuf, unde mai mult de 400 de fraţi şi-au luat masa pe mese şi scaune din lemn. După micul dejun scaunele din faţă din sală au fost rezervate pentru cei care urmau să fie botezaţi. Acolo cele 115 persoane care urmau să fie botezate în golf, care nu era departe, au auzit discursul adresat direct lor. Din acestea, 40 erau bărbaţi şi 75

Cuprins

femei. Toţi participanţii la congres au fost încurajaţi când au văzut atât de mulţi oameni din mijlocul lor dedicându-se lucrării de slujire a lumii noi.

Seara, 445 de fraţi şi oameni cu bunăvoinţă au rămas pentru punctul culminant al adunării, când Fratele Henschel a vorbit primul timp de două ore prin traducătorul său, urmat de Fratele Knorr în aceeaşi manieră. Aceşti fraţi din sud au fost foarte bucuroşi şi i-au invitat pe aceşti reprezentanţi să se întoarcă cât mai curând posibil.

Cele zece bannere înşirate de-a lungul străzilor au primit, în majoritatea cazurilor, multe comentarii. Grupuri de oameni s-au adunat în unele puncte pentru a discuta cuvântul *Armaghedon* din titlu, şi semnificaţia cuvântului însăşi a determinat un magazioner să-şi ia liber în această duminică pentru ca să vină să audă lectura, din curiozitate pentru semnificaţia cuvântului. Când au venit fraţii pentru a da afişul jos, în marţea următoare, el a spus că a ascultat acea lectură şi că ar dori să trăiască în lumea nouă a lui Dumnezeu. Poate că va fi aşa dacă îşi va urma dorinţa. În orice caz, unii din fraţi au aranjat cu el o vizită ulterioară. Multe vitrine pentru expoziţii din centrul oraşului au primit cărţi de vizită oferite de fraţi şi peste o mie la număr au fost plasate în această manieră. Ziarele locale din aceste două state, zeci dintre ele, au avut articole care anunţau adunarea şi în timpul adunării multe din ziarele locale au publicat articole. Un ziar a publicat imagini de la botez. În majoritatea cazurilor ele au acceptat articolele favorabile şi o bună mărturie a fost dată printr-o explicaţie a doctrinei Bibliei.

Fraţii Knorr şi Henschel, însoţiţi de servul de filială, s-au trezit devreme în ziua de 6 Ianuarie, ca să prindă avionul spre Rio de Janeiro, centrul guvernului federal, unde sunt localizate casa şi fabrica filialei. La ora 1:30 p. m. a apărut în vedere portul pitoresc din Rio de Janeiro, Guanabara Bay. Unul din cele mai aglomerate porturi din lume, Rio arăta călătorilor ceea ce părea ca şi cum sute de vapoare din toate colţurile pământului îşi aşteptau şansa de a ajunge la docuri. Pentru a treia oară Fratele Knorr vedea celebrul Munte Sugar Loaf din aer. Apoi avionul a coborât pentru a ateriza pe Aeroportul Santos Dumont, situat chiar în inima oraşului, pe un teren care se extinde spre golf. Da, acolo în clădirea terminalului ultramodern era un grup întreg de absolvenţi fericiţi ai Şcolii Gilead şi de fraţi băştinaşi care aşteptau să transmită saluturi calde călătorilor de la sediul general.

După ce s-au salutat, Fraţii Knorr şi Henschel au plecat cu autoturismul combi al Societăţii pentru a vedea pentru prima dată noua fabrică pe două nivele şi clădirea biroului construită în 1953 şi pentru a vedea casa Betel care fusese remodelată de la ultima lor vizită în ţară, în 1949. De data aceasta în loc de un gard de fier era un zid alb în forma unui turn de veghere şi parapet, conferind clădirii un aspect extraordinar. Totul era în conformitate cu expansiunea teocratică.

În timpul vizitei sale în Brazilia, în luna Martie, 1945, Fratele Knorr a găsit 354 de vestitori, al căror număr s-a ridicat la 1900 la ultima vizită din luna Aprilie, 1949. De data aceasta el a fost încântat să constate că numărul slujitorilor a crescut acum la 6 429. Eforturile neobosite ale multor misionari şi vestitori locali ai veştii bune au adus multe roade.

Cuprins

Cei doi fraţi vizitatori au petrecut restul acelei zile, miercuri, şi joi examinând rapoartele filialei şi rezolvând problemele de expansiune în acel teritoriu vast, chiar mai mare decât cel al Statelor Unite.

Între timp, pregătirile finale pentru cea mai mare adunare din istoria martorilor lui Iehova din Brazilia au fost aduse la un apogeu de succes. Chiar dacă a fost întâmpinată dificultate în găsirea unui loc adecvat, au fost făcute planuri pentru a folosi o mare suprafaţă închisă, un stadion, the Praça de Esportes da Associação dos Servidores Civís.

Fraţii din toată ţara auziseră chemarea de a veni la Rio şi miercuri după-amiaza a sosit un avion special din Salvador până în nord, cu cincizeci de fraţi la bord. A fost o călătorie de 700 de mile (1100 km). Deosebit de interesant a fost faptul că unii din fraţii şi surorile în vârstă care au venit nu ieşiseră nici măcar din oraşul lor cu autobuzul şi nu mai fuseseră într-un avion. Alţii din nord au venit cu trenul fiind plecaţi cu o săptămână înainte. A fost o călătorie lungă şi dificilă de şase zile şi şase nopţi pe tren, cu condiţii foarte asemănătoare cu zilele vestului sălbatic din al nouăsprezecelea secol; trenurile încă sunt cu aburi în Brazilia şi sunt cu ecartament îngust. Unui pionier i-a luat o lună şi jumătate pentru a ajunge la congres, oprindu-se în oraşele de-a lungul drumului pentru a depune mărturie. Două trenuri speciale au adus 1500 de oameni din marea capitală Sao Paolo, iar un tren special a adus circa 250 de fraţi şi oameni cu bunăvoinţă din statul minier muntos Minas Gerais. Alţii au venit cu autobuze speciale şi cu maşinile particulare. Aşadar, nu a fost surprinzător să găsim 2625 de oameni prezenţi pentru discursul de deschidere. Deasupra intrării în stadion un banner mare având cuvintele „Bine aţi veni la Adunarea Societăţii Lumii Noi”, saluta fiecare vizitator. Pentru a ajunge la scenă trebuia să treci printr-un culoar de arbori giganţi „fico” care ofereau un răgaz răcoritor de soarele arzător al verii tropicale. Vremea a fost ideală pentru o adunare în aer liber.

Ziarele, şapte posturi de radio, 300 de afişe în autobuze, alături de 1800 de afişe din vitrine atrăgeau deja atenţia publicului asupra adunării poporului lui Iehova.

Programul zilei a mers bine cu discursuri informative despre a trăi în conformitate cu principiile societăţii Lumii Noi. Apogeul primei zile a sosit cu discursul Fratelui Henschel, „Minciunile duc la pierderea vieţii”. Sub copacii gigant care-şi întindeau braţele spre ceruri, 3 243 de persoane au ascultat cu atenţie sfatul creştin matur despre controlarea limbii ca să vorbească doar adevărul şi despre comportamentul sincer între oameni. Fericiţi şi mulţumiţi cu mult mai multe informaţii care le-a dat o bază solidă pentru încrederea în organizaţia teocratică, ei au cântat cântarea finală sub cerul tropical înstelat.

Sâmbăta urma să fie ziua cea mare a botezului. Stadionul adunării era la o mică distanţă de Oceanul Atlantic. Acolo aproape de Copacabana, sub soarele strălucitor de dimineaţă, 457 de fraţi şi surori au mers de-a lungul plajei cu nisip alb pentru a-şi ţine rândul, pentru a fi cufundaţi în apele albastre-verzi. Brazilia are un amestec de popoare, şi prin urmare, erau oameni de multe rase în grup.

Cuprins

Fratele Knorr invitase pe toţi absolvenţii Şcolii Gilead la un prânz în casa Betel, şi după o oră de părtăşie fericită toţi au analizat împreună expansiunea lucrării şi ce puteau să facă pentru a împinge lucrarea şi în alte teritorii. S-a luat hotărârea de a se împărţi cele opt – şi chiar nouă – grupuri mai mari care erau prezente acum în Rio de Janeiro şi în Sao Paolo, în grupuri mai mici şi de a ieşi în oraşele din ţară cu scopul în minte de a înfiinţa adunări noi. Fiecare a simţit că acesta este un pas mare înainte pentru a ajunge la cele şaizeci de milioane din teritoriul brazilian. După ce au fost în acelaşi loc pentru un timp, misionarii şi-au exprimat dorinţa de a fi în mişcare din nou în zone noi ale expansiunii teocratice.

Timpul a trecut aşa de repede încât servul de circuit şi cei doi fraţi vizitatori au trebuit să se grăbească cu maşina combi spre stadionul adunării, pentru a ajunge la timp pentru întâlnirea cu toţi servii de circuit la 4:30 p.m.

Folosind un traducător Fratele Knorr a explicat necesitatea pentru mai multă atenţie în lucrarea de teren. S-au făcut aranjamente pentru a avea o întâlnire de două zile cu toţi servii de circuit de la biroul filialei, pentru a-i aduce pe toţi la aceeaşi stare a minţii, care urma să aibă drept rezultat o mai mare unificare a lucrării pe teren. Posibilităţile de a învăţa adunările să citească, să scrie, şi să înfiinţeze şcoli au fost discutate şi au fost considerate a fi o necesitate. În unele zone din nordul Braziliei nu toţi au posibilităţi de educaţie. Uneori 75 % nu citesc şi nici nu scriu, şi acesta este un handicap. Au fost discutate aranjamente de a aduce mai mulţi pionieri speciali şi maturi pentru a prelua serviciul special în cadrul Societăţii. Fratele Knorr a arătat necesitatea de a promova predicarea veştii bune la o scară mai mare decât mai mult ca niciodată. Acum vor fi cincisprezece circuite în Brazilia pentru a acoperi itinerariile circuitului o dată la fiecare patru luni, fiecare slujitor având zece adunări cu mulţi oameni izolaţi pe care să-i viziteze.

După ce a terminat cu această întâlnire specială, Fratele Knorr a mers la microfon cu traducătorul său pentru a ţine un discurs foarte mişcător despre „Faceţi ca progresul vostru să fie evident pentru toţi oamenii”. Acest discurs a făcut apel la vestitorul individual şi la persoana individuală cu bunăvoinţă, şi s-a bazat pe 1 Timotei 4:15, 16. Societatea Lumii Noi progresează, aşa că toţi ar trebui să intre în ea şi să rămână acolo, progresând împreună cu ea. De multe ori fraţii brazilieni şi toţi cei prezenţi şi-au exprimat aprecierea pentru sfatul Scriptural prin aplauze. Ei au înţeles punctele discutate. Aceasta a fost prima dată în care majoritatea a avut oportunitatea să audă pe preşedintele Societăţii Turnul de Veghere şi a părut că informaţiile date au fost tocmai lucrul de care era nevoie. Ele au transmis spiritul programului de expansiune teocratică, ca fiecare persoană care doreşte viaţă în lumea nouă să-şi arate progresul prin fapte, în cadrul adunării şi în public.

Aşa cum se întâmplă întotdeauna, ultima zi a adunării a venit prea repede. Stadionul adunării a fost plin cu mii de vestitori teocratici şi prietenii lor. Iehova trebuie să fi privit cu plăcere spre acest centru al activităţii teocratice. Discursul Fratelui Henschel despre „Ziua pentru Salvare” a încurajat fraţii pentru testele arzătoare viitoare ale integrităţii din partea organizaţiei Diavolului. A urmat

Cuprins

Fratele Knorr care a dovedit cu putere că „Dragostea este practică”. Apoi, văzând că cei doi vizitatori nord-americani urmau să plece mai târziu, în aceeaşi zi, fraţii brazilieni şi oamenii cu bunăvoinţă şi-au luat rămas bun de la Fratele Knorr, şi când el a întrebat dacă să ducă dragostea lor la familia Betel din Brooklyn şi la toţi ceilalţi, el a fost salutat cu o explozie de aplauze răsunătoare. El a lăudat progresul minunat făcut de organizaţie, dar a arătat totodată necesitatea unei distribuiri mai mari a revistei *Turnul de veghere*, fiecare vestitor distribuind cel puţin o sută de *exemplare* pe an. Au fost date invitaţii pentru a intra în serviciul de pionier special. Când s-a anunţat că Societatea va cumpăra o nouă maşină linotip şi că revista *Treziţi-vă*! în limba portugheză va fi mai mare, egală ca mărime cu *Turnul de veghere*, publicul a aplaudat cu fericire. Tema a fost expansiunea. Cu maşinăria nouă o parte din personalul prezent al Betelului putea să intre în lucrarea de pionier special sau de circuit. De îndată ce barierele de import al literaturii vor fi ridicate, urmau să fie trimise mai multe cărţi în Brazilia. Publicul a regretat să audă pe Fratele Knorr spunându-şi ultimul cuvânt. Ei şi-au arătat aprecierea pentru venirea lui, sperând că se va întoarce în curând.

Vremea a continuat să fie uscată şi caniculară şi punctul culminant al Adunării Societăţii Lumii Noi în Rio a sosit cu 5443 de persoane prezente pentru a auzi discursul unui frate brazilian pe tema „După Armaghedon – Lumea Nouă a lui Dumnezeu”. Aceasta, combinată cu participarea a 645 de persoane la Porto Alegre, a adus publicul total la un număr de 6 088 de persoane, dând un minunat început anului 1954, amintindu-ne, totodată, că au fost botezaţi un număr total de 572 de persoane.

Se poate spune, cu certitudine, că aceasta a fost cea mai bună şi cea mai mare adunare teocratică care s-a ţinut vreodată în ţară şi a fost recunoscută bine de presă, televiziune, radio şi reviste.

Directorul stadionului, care fusese puţin agitat şi iritat după evenimentele din prima zi, le-a spus fraţilor după curăţarea totală a stadionului unde s-a ţinut adunarea: „Oameni, puteţi să veniţi aici o dată la fiecare trei luni dacă doriţi. De ce, cele două echipe de fotbal de doar 22 de oameni care joacă îmi dau mai mult de lucru decât mii de martori ca voi?”. Aşadar, în acea noapte, 10 Ianuarie, miile de oameni care veniseră să se întâlnească împreună în numele lui Iehova şi pentru a-l binecuvânta, s-au întors spre cele mai mult de şaizeci de oraşe ale lor, purtând cu ei speranţa satisfăcătoare a lumii noi şi o viziune mult mai clară a ceea ce înseamnă să trăieşti ca o societate a Lumii Noi.

În acelaşi timp Fraţii Knorr şi Henschel aşteptau avionul la aeroportul Internaţional Galeao, din afara oraşului Rio, care să-i ducă la următoarea oprire a călătoriei lor, peste teritoriile vaste ale continentului sud-american, la un alt avanpost teocratic, pe insula Trinidad.



Cuprins

'CE SEMĂNAŢI, ACEEA VEŢI ŞI SECERA'

În *Tribuna* din 7 Decembrie 1953, Des Moines, Iowa, au apărut rezultatele unui sondaj de opinie făcut printre clerici, cu privire la care era cea mai mare problemă a lor. Printre răspunsuri au fost: „Somnolenţa spirituală a adunării”, „Indiferenţa”, „Apatia faţă de lucrarea bisericii”, „Creştinismul căldicel care duce la tot felul de probleme”, „Implicarea oamenilor din biserică de a face lucrare de evanghelizare personală. Astfel, mulţi sunt timizi, temători”. „Cu cât este mai mare biserica, cu atât este mai mic zelul şi activitatea arătată”. Şi altele.

Iar sub titlul, „Bisericile au eşuat să-şi atingă scopurile”, *The Daily Times Herald*, Dallas, Texas, din 3 Februarie 1954, a comentat despre remarcile făcute de preşedintele Universităţii Boston, Harold C. Case, la Săptămâna anuală cu nr. 19 a preoţior de la Universitatea Metodistă din Sud. D-l. Case a avertizat clericii să nu devină atât de preocupaţi de dezvoltarea bisericii lor ca instituţie, încât să treacă cu vederea scopul ei real. „Bugetele pot primi mai multă atenţie decât Biblia şi competiţia pentru 'un loc sub soare' poate fi mai captivantă decât cooperarea sau împlinirea condiţiei Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ”. El a mai observat că „oamenii aşteaptă [pe clerici] să fie religioşi şi să afişeze şi să întrebuinţeze cuvinte mari fără o auto-examinare riguroasă. Slujitorii, în unele cazuri, pierd din vedere obiectivul lor interesându-se prea mult de salariile, poziţiile şi promovările lor”.

Este posibil ca să existe o relaţie cauză-efect între faptul că clericii sunt implicaţi în astfel de chestiuni ca salarii, poziţie şi avansare şi apatia, somnolenţa, indiferenţa şi caracterul căldicel al enoriaşilor lor? Poate fi faptul că ocupându-se de bugetele lor mai mult decât de Bibliile lor, chiar clericii care se plâng de starea enoriaşilor lor, văd pur şi simplu în adunarea lor o reflectare a lor înşişi, pur şi simplu seceră ceea ce au semănat? – Gal. 6:7.

„O MULŢIME RELAXATĂ CA DE VACANŢĂ”

Bisericile Creştinătăţii au devenit atât de mulţumite de sine încât nici chiar o „bombă atomică spirituală” nu va spulbera mulţumirea de sine. Aceasta a fost declaraţia recentă a Dr. John Sutherland Bonnell, pastor al Bisericii Prezbiteriene de pe Fifth Avenue din New York. În mod revelator, pastorul a declarat că „într-un timp de revoluţie care scutură lumea, membrii bisericii acţionează ca şi cum întreaga lume s-ar tolăni în confort şi siguranţă. Noi încă mai cântăm 'aşa cum o armată puternică mişcă biserica lui Dumnezeu', însă disciplina şi urgenţa arătate de aceste cuvinte lipsesc cu desăvârşire”. Apoi pastorul a exclamat: „Biserica de astăzi se aseamănă mult mai mult cu o mulţime relaxată ca de vacanţă decât cu o armată în marş”. (*New York Times*, 1 Martie 1954). Este adevărat, însă vacanţa se va termina în curând. Armaghedonul vine în grabă şi va prinde pe aceşti aşa-numiţi „creştini” relaxându-se somnoros, aşa cum a prezis apostolul lui Cristos. – 1 Tes. 5:2, 6.

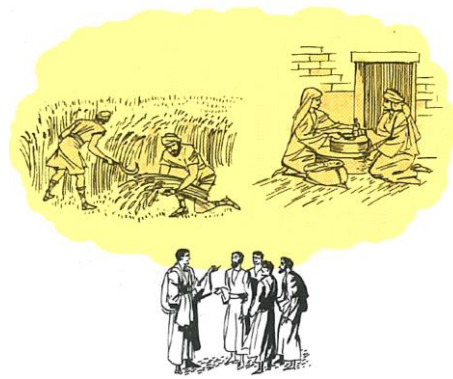
Cuprins

SĂ PĂSTRĂM CALEA FAVORII

NICI UN OM nu poate să vadă pe Dumnezeu şi să trăiască. Asta se datorează faptului că Dumnezeu este spirit şi cu mult peste abilitatea naturală a omului de a vedea. După moartea lui Isus ca om, El a fost ridicat la nemurire ca un spirit, după asemănarea exactă a lui Dumnezeu, astfel încât acum este imposibil ca omul să-l vadă pe Isus Cristos glorificat. Cu toate acestea, El a promis să se întoarcă şi să se arate omenirii. Acest lucru îl va face nu înfăţişându-se în carne, întrucât ar fi incapabil să realizeze scopul vizitei Sale, ci îşi va face simţită prezenţa înaintea omenirii în primul rând prin numeroasele dovezi care au fost prezise pentru a marca întoarcerea Sa. Cu toate acestea, nu toate persoanele vor accepta aceste dovezi ca un semn că Isus Cristos şi-a preluat poziţia invizibilă în ceea ce priveşte pământul sau că a fost efectiv trimis în puterea Împărăţiei pentru a-şi începe domnia. Dar, aşa cum scopul primei Sale prezenţe a fost să dovedească dreptul său la Împărăţie, tot aşa scopul întoarcerii Sale este să stabilească această împărăţie cu putere şi în glorie deplină şi să facă toate persoanele, naţiunile, şi chiar pe Satan însuşi, supuşi ai acestei domnii drepte. Prin urmare, cei care refuză să accepte acest reprezentant regal al suveranităţii lui Iehova, recunoscându-i stăpânirea prin semnul care a fost prezis şi manifestat divin, trebuie să fie obligat să-i recunoască prezenţa prin intermediul dezvăluirii executării arzătoare a judecăţii împotriva lor.

[2] Iehova nu îşi găseşte plăcerea în executarea celui rău. (Ezec. 18:23) De aceea, atunci când Cristos s-a întors, în anul 1914, el nu s-a descoperit „într-o flacără de foc” pentru a aduce pedeapsa cuvenită asupra celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu. După ce războiul din cer a îndeplinit un scop de succes, şi după ce Satan cu toţi demonii lui au fost izgoniţi şi aruncaţi jos pe pământ, Isus Cristos a oprit această primă exercitare a puterii Împărăţiei. (Apoc. 12:7-9) Când a oferit semnul întoarcerii Sale şi al sfârşitului sistemului de lucruri al lui Satan, Isus a spus: „Dacă zilele acelea nu ar fi scurtate, nici o carne nu ar fi salvată; dar, din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate.” (Mat. 24:22, *NW*). Deci, el a pus, în mod temporar, capăt războiului fierbinte împotriva lui Satan, pentru a putea îndeplini un alt scop al lui Dumnezeu. (Apoc. 7:1-3). Acesta este un timp de judecată, un timp de a arăta favoare celor pe care Dumnezeu îi aprobă.

TIMPUL DECIZIEI



[3] După ce Isus a citat exemplele cu Noe şi Lot pentru a demonstra natura prezenţei şi revelaţiei Sale, a dat apoi dovezi care să arate că manifestarea lui trebuie să preceadă executarea judecăţii adverse. El a spus: „Atunci doi bărbaţi vor fi pe ogor: unul va fi luat şi celălalt va fi abandonat; două femei vor măcina

Cuprins

la râşniţă: una va fi luată şi cealaltă va fi abandonată. Vegheaţi deci, pentru că nu ştiţi în ce zi vine Domnul vostru." (Mat. 24:40-42; Luca 17:34, 35, *NW*). Cuvântul folosit aici în limba greacă pentru expresia „luat" este, de asemenea, folosit atunci când Iosif spune că şi-a luat soţia acasă. Este, de asemenea, înţeles ca atunci când Isus spune că i-a luat pe Petru, Iacov şi Ioan, cu el pe muntele transfigurării. Isus a folosit cuvântul atunci când a spus: „Vin din nou şi vă voi *primi* acasă la mine, pentru ca, acolo unde sunt eu, să fiţi şi voi." (Ioan 14:3; Mat. 1:20, 24; 17:1, *NW*). Astfel, cei „luaţi" primesc un statut favorabil înaintea Domnului şi sunt aduşi pe calea mântuirii. Acest lucru corespunde faptului că Noe a fost luat în arcă în ziua potopului, iar Lot a fost luat de mână şi a fost condus în afara oraşului şi, prin urmare, aceasta precede executarea judecăţii.

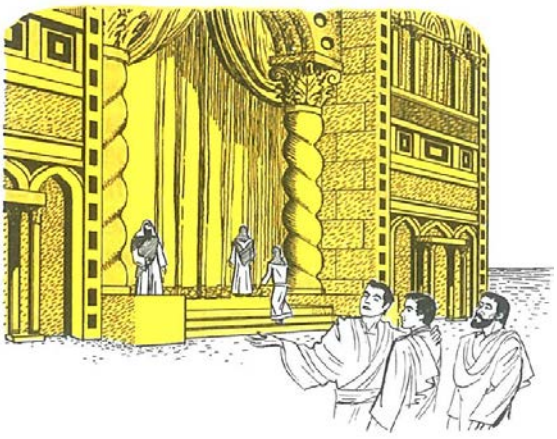
[4] Această condiţie este ilustrată în continuare prin judecata favorabilă pe care Isus a dat-o în timpul zilelor prezenţei Sale. În cursul acestor trei ani şi jumătate de predicare, Isus nu numai că a vindecat pe cei bolnavi fizic, ci, de asemenea, a deschis calea spre recuperarea spirituală. Astfel că atunci când Isus a venit pe neaşteptate călare în Ierusalim, în 10 Nisan, în anul 33 A.D., să se prezinte ca rege, printre oameni a avut loc o despărţire. Mulţimile care s-au pregătit pentru a-L asculta, L-au salutat ca rege. Pe de altă parte, preoţii cei mai de seamă, care au refuzat lucrările Sale, şi-au manifestat acum atitudinea prin refuzul de a-L recunoaşte şi de a-L unge cu ulei sfinţit, după obiceiul de acceptare a regilor în Israel. La Cincizecime, la scurt timp după moartea şi învierea lui Isus, această despărţire a devenit chiar mai însemnată atunci când Cristos şi-a manifestat favoarea faţă de cei care l-au urmat, revărsând forţa activă a lui Dumnezeu asupra lor. Acesta a fost momentul în care au fost însărcinaţi cu administrarea serviciului lui Dumnezeu şi unşi cu spiritul Său pentru a propovădui vestea bună a învierii lui Isus, semnul primei prezenţe a lui Mesia cel promis. Vorbind despre ei ca de „administratorii secretelor sfinte ale lui Dumnezeu," Pavel discută această despărţire prin cuvintele: „Nu judecaţi nimic înainte de vremea cuvenită, până va veni Domnul, care va aduce la lumină lucrurile ascunse ale întunericului şi va dezvălui voinţa inimilor, şi atunci fiecare îşi va primi lauda de la Dumnezeu." (1 Cor. 4:1-5, *NW*). În timp ce Pavel aştepta cu nerăbdare venirea lui Cristos pentru judecată la templul spiritual, în anul 1918, el a avut ca exemplu acea apariţie neaşteptată a lui Cristos la templul literal al lui Iehova din Ierusalim, în 10 Nisan, în anul 33 A.D.

[5] În această judecată asupra Israelului, Isus a făcut evidentă starea inimii acestor lideri religioşi care ocupau poziţii de slujire în templu şi i-a respins cu totul, abandonându-i în propria lor împietrire a inimii. Acest lucru este arătat prin cuvintele lui Isus către naţiunea de carne a lui Israel, când s-a pronunţat împotriva lor decretul divorţului oficial al lui Iehova. „Iată! Casa voastră este părăsită şi lăsată vouă." S-ar părea că Isus aici s-a referit la templul de la Ierusalim, pentru că El a spus mai târziu discipolilor Săi cu privire la templu: „Nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată." (Mat. 23:38; 24:2, *NW*). De atunci Iehova şi-a retras prezenţa din casa de închinare a lui Israel exact aşa cum el a abandonat casa de închinare a Creştinătăţii.

Cuprins

[6] Unii interpreţi religioşi ai Bibliei au dedus din cuvintele lui Isus cu privire la cei luaţi şi la cei abandonaţi că, atunci când se va întoarce îi va lua dintr-o dată de pe pământ, printr-o „răpire”, pe unii care i-a aprobat, în timp ce alţii vor fi lăsaţi în urmă şi distruşi de foc. Aceasta este o interpretare privată şi o denaturare a Scripturilor. Potrivit împlinirii în mic a cuvintelor lui Isus adresate discipolilor Săi, ei erau separaţi de restul Israelului doar prin poziţia lor favorabilă şi relaţia cu Iehova. Pe de altă parte, liderii religioşi şi cei care îi urmau erau părăsiţi din favoarea lui Dumnezeu şi îngăduindu-le să rămână timp de aproape patruzeci de ani să audă propovăduirea despre învierea lui Cristos în întreaga naţiune. Deci, timpul deciziei lui Israel a continuat până în anul 70 A.D., în timp ce cei care au fost „luaţi” au continuat să fie prezenţi alături de cei care au fost „abandonaţi.” Această preumbrire în miniatură găseşte o paralelă în timpul celei de-a doua manifestări şi revelaţii a lui Cristos.

[7] În anul 1918 Domnul a apărut brusc la templul spiritual pentru judecată.



La acea vreme el a arătat favoare biruitorilor credincioşi care erau în somnul morţii, ridicându-i la nemurire. Cei care au fost găsiţi credincioşi pe pământ au fost luaţi de Domnul în serviciul templului şi însărcinaţi cu interesele Împărăţiei lui Dumnezeu. (Luca 12:42-44; 1 Tes. 4:16, 17). De atunci, mai ales din anul 1919 încoace, ei au mers cu bucurie înainte vestind mai departe prezenţa Regelui şi proclamând peste tot pământul locuit vestea bună a împărăţiei Sale stabilite, arătând semnul celei de-a doua prezenţe a lui Cristos, semnul Fiului omului. În acelaşi timp, cei care s-au dovedit a fi sclavi leneşi, nepăsători faţă de înaintarea semnului prezenţei lui Cristos, au fost abandonaţi în propriile lor închipuiri rele şi alungaţi cu clasa liderilor religioşi nelegiuiţi, cei numiţi „ipocriţi” care nu au fost niciodată credincioşi faţă de legământul lor implicit de a îndeplini serviciul templului. Acolo, ei aşteaptă sfârşitul final, când Cristos va fi arătat. — Mat. 24:48-51; Luca 12:45, 46.

MENŢINEREA ECHILIBRULUI

[8] Cristos nu a manifestat doar în anul 1919 favoare pentru cei care îl căutau cu toată convingerea, ci, de asemenea, de atunci a continuat să se facă de cunoscut celor care recunosc prezenţa lui prin propovăduirea acestora. Această activitate în creştere din partea celor luaţi a fost dusă mai departe în ciuda persecuţiei severe din partea celor care au fost abandonaţi pentru nimicire. Totuşi, cei credincioşi şi-au adunat tot curajul, ştiind faptul că predicarea lor este o parte a semnului, iar îndrăzneala lor o dovadă de distrugere iminentă a celor care se opun. (Filip. 1:27, 28). Dar ei îşi dau seama că există încă multe capcane care se află între ei şi timpul

Cuprins

revelaţiei lui Isus Cristos. Ei ştiu că, în timpul încheierii acestui sistem de lucruri martorii credincioşi ai lui Iehova sunt chemaţi pentru a lua decizii în fiecare zi care le-ar putea afecta poziţia înaintea Domnului. Ei îşi amintesc că cea mai mare parte a Scripturilor Greceşti Creştine care sfătuiesc pe Creştini să fie credincioşi, a fost scrisă atunci când a existat o nevoie aparte de ele, în timpul încheierii sistemului evreiesc de lucruri şi înainte de punctul culminant al judecăţii. Deci, astăzi, cu minţile încordate pentru activitatea celor luaţi continuă să ţină seama de avertismentul lui Petru de a „rămâne complet echilibraţi."

9 Expresia „Odată salvat, salvat pentru totdeauna," nu este în armonie cu învăţătura Bibliei. Isus a avertizat: „Niciun om care a pus mâna pe plug şi priveşte la lucrurile din urmă nu este potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu". (Luca 9:62, *NW*) Apoi, el sfătuieşte mai departe: „În ziua aceea, cine este pe acoperişul casei, dar are lucrurile în casă, să nu coboare să le ia, iar cine este pe ogor la fel să nu se întoarcă la lucrurile lăsate în urmă. Amintiţi-vă de soţia lui Lot." (Luca 17:31, 32, *NW*). Din acest motiv cei care au fost luaţi trebuie să 'continue să-şi îndrepte cărările pentru picioarele lor' şi să fie îndrumaţi doar de Cuvântul lui Dumnezeu. (Evrei 12:13; Prov. 3:5, 6) Începutul unui compromis este începutul apostaziei; deci, ei trebuie să nu se abată şi să refuze să fie îndepărtaţi de orice raţionamente ce sună plauzibil ale oamenilor. (Col. 2:8) Isus a spus: „Luaţi seama ca nimeni să nu vă inducă în eroare; pentru că vor veni mulţi în numele meu, zicând: 'Eu sunt Cristosul,' şi îi vor induce pe mulţi în eroare." (Mat. 24:4, 5, *NW*). Cei în poziţie favorizată continuă astăzi cu atenţie şi cu rugăciune să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum este dezvăluit prin „servul credincios şi înţelept", recunoscând că ei, personal, sunt doar o parte din organizaţia de care Iehova se ocupă şi pe care El o conduce, în mod triumfător, spre victorie, după voinţa lui.

10 Păstrarea echilibrului înseamnă păstrarea unei viziuni clare despre teocraţie şi relaţia fiecăruia cu aceasta. O persoană lipsită de echilibru este rătăcitoare, schimbătoare, nestatornică. Fiind victima nedreptăţii insidioase a lumii, cineva ar putea începe să-şi formeze deciziile şi să-şi stabilească singur calea de acţiune, potrivit standardelor „acceptate" de societatea lumii vechi. O astfel de cale de acţiune este periculoasă şi duce la multe experienţe dureroase. (1 Tim. 6:10) Oricine ar trebui să-şi amintească întotdeauna că de multe ori un călător experimentat a devenit complet pierdut în timpul unui ocol deosebit de dur şi greu. Iar cei care iubesc în mod sincer şi din toată inima pe Iehova şi societatea Lumii Sale Noi nu doresc să aibă nimic în comun cu cei care sunt abandonaţi în mânia lui Isus Cristos în timpul revelaţiei Lui.

11 Nici cei care îşi menţin echilibrul corect nu vor fi traşi deoparte de către vreo problemă secundară şi făcând-o cel mai motivant factor al vieţilor lor. De exemplu, în vremea primilor creştini mulţi doreau să facă problema circumciziei o chestiune majoră şi au provocat întreruperea lucrării de propovăduire. Nici problema nu a fost rezolvată, nici încurcătura înlăturată până când corpul de guvernare nu a luat măsurile necesare. (Faptele 15:1-29). Astăzi, în multe ţări ale lumii problema rasială devine o problemă majoră în lucrarea Împărăţiei. Dar cei care aparţin clasei „servului credicios şi înţelept" recunosc faptul că rezolvarea

Cuprins

finală a acestor probleme nu este însărcinarea lor. Însărcinarea lor, aşa cum a fost clar declarată, este de a predica şi de a atrage atenţia asupra semnului existent al revelaţiei lui Cristos care se apropie, şi executarea judecăţii Sale. Ei refuză să facă parte din partidele şi schismele ce se ceartă care vor înfrunta dispariţia la Armaghedon. Ei ştiu că împărţirea sau deosebirea de clase nu există în cadrul organizaţiei de serviciu a lui Iehova, chiar dacă ar putea fi necesar sau oportun să adere la legile lui Cezar, în unele localităţi, prin organizarea de întâlniri separate. Cu toate acestea, ştim că întrunirile sunt în primul rând pentru studiu, în timp ce obiectivul nostru principal este punerea mărturiei pe teren. Deci, cei ai căror ochi sunt sinceri îşi vor menţine aşa cum se cuvine echilibrul complet prin luarea oricărei direcţii sau urmărirea oricărei metodele legale care sunt foarte practice să dărâme prejudecata oamenilor de pe teritoriul lor. De ce nu ne arată cei în mijlocul cărora trăim singura cale a libertăţii reale, de care deja ne bucurăm? De ce să forţăm asupra unei probleme deja încordate şi să adăugăm la problemele mărturiei? Iubirea faţă de aproapele nostru este una dintre cerinţele drepte ale lui Iehova. Cei care îşi menţin echilibrul complet se vor asigura că iubirea lor este exprimată nu faţă de sine, nici prin înălţarea unui anumit grup în ochii omului, ci în îndreptarea în mod corespunzător a „celorlalte oi” spre iubirea faţă de Dumnezeu, unde pot fi găsite ajutorul şi sprijinul adevărate.

[12] Doar cel neîndurător vede în Armaghedon doar timpul mâniei lui Dumnezeu şi executarea judecăţii Sale împotriva celor răi. Pavel spune: „Prin urmare, omule, oricine ai fi, eşti de neiertat dacă judeci; fiindcă în lucrul în care îl judeci pe altul te condamni pe tine însuţi, întrucât tu, care judeci, practici aceleaşi lucruri. Acum ştim că, potrivit adevărului, judecata lui Dumnezeu este împotriva celor ce practică aceste lucruri. Dar crezi tu, omule, care îi judeci pe cei ce practică astfel de lucruri pe care le faci şi tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? Sau dispreţuieşti oare bogăţia bunătăţii şi a îngăduinţei şi a îndelungii sale răbdări pentru că nu ştii că bunătatea lui Dumnezeu caută să te ducă la căinţă? Dar potrivit împietririi tale şi cu inima ta lipsită de căinţă îţi strângi mânie pentru ziua mâniei şi a revelării judecăţii drepte a lui Dumnezeu.” (Rom. 2:1-5, *NW*). Cei care astăzi sunt predispuşi spre critică şi spre a găsi vină îşi pun în primejdie poziţia lor faţă de Domnul şi încearcă îndurarea şi îndelunga sa răbdare, probabil, până la limită. De aceea Petru ne-a sfătuit: „Puneţi-vă speranţa în bunătatea nemeritată care vă va fi adusă la revelarea lui Isus Cristos.” (1 Pet. 1:13, *NW*). Întrucât Iehova a scurtat această zi a mâniei, în mod îndurător, exprimată împotriva lui Satan, permiţând un timp în care oamenii pot fugi spre siguranţă, cei care îşi manifestă iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele lor, se grăbesc să profite de această ocazie din plin, stabilizându-şi propria minte în siguranţă, prin cunoştinţa exactă a Cuvântului lui Dumnezeu şi proclamând în mod activ vestea bună tuturor celorlalţi care o vor auzi.

ÎN AŞTEPTAREA ZILEI

[13] În cea de-a doua scrisoare Petru explică problema mai departe şi subliniază din nou importanţa ocupării timpului. Amintindu-ne că vor veni mulţi

Cuprins

zeflemişti şi vor presupune că Dumnezeu a uitat condiţia omului, el spune: „Iehova nu întârzie cu privire la promisiunea sa, cum consideră unii încetineala, ci este răbdător cu voi, fiindcă nu doreşte ca vreunul să fie distrus, ci doreşte ca toţi să ajungă la căinţă. Totuşi, ziua lui Iehova va veni ca un hoţ şi în ziua aceasta cerurile vor trece cu un zgomot şuierător, iar elementele, fiind foarte încinse, vor fi descompuse, şi pământul şi lucrările de pe el vor fi descoperite. Întrucât toate aceste lucruri vor fi astfel descompuse, ce fel de persoane trebuie să fiţi voi în acte de conduită sfântă şi în fapte de devoţiune sfântă, aşteptând şi păstrând viu în minte prezenţa zilei lui Iehova!” —2 Pet. 3:9-12, *NW*.

[14] Menţiunea lui Petru despre ziua în care va veni precum un hoţ dă naştere la o altă întrebare. Unii, neinstruiţi în Scripturi, arată acest lucru drept un exemplu de inconsecvenţă în Biblie. „Cum”, spun ei, „poţi să armonizezi declaraţiile cum că El va veni în putere şi mare glorie şi, de asemenea, ca un hoţ noaptea?” Răspunsul, desigur, este simplu, cum a fost deja explicat în discuţia noastră. Aceşti zeflemişti nu au reuşit să recunoască diferitele aspecte ale prezenţei lui Cristos şi ceea ce urmează să se îndeplinească prin fiecare fază a venirii Lui. Întrucât începutul prezenţei Sale a fost anunţat în întreaga lume când a venit în putere şi mare glorie, următoarea fază a prezenţei Sale, şi anume apariţia Sa sau manifestarea de la templu pentru judecată, a fost atât de neaşteptată precum un hoţ noaptea. Chiar şi cei care îl căutau nu au fost conştienţi de această activitate decât după ce a început. — Mal. 3:1, 2; Mat. 25:1-13.

[15] Ziua lui Iehova la care se face referire mai sus de către Petru este ziua în care Dumnezeu îşi va exprima mânia, la descoperirea lui Isus Cristos. Din nou despre timp se vorbeşte că este asemenea hoţului. Atunci cum, chiar şi cei nelegiuiţi, vor ştii că El este prezent? Acesta este începutul acelei „zile” care vine pe neaşteptate şi vine asupra lor, în timp ce ei continuă nepregătiţi; dar cu cât aceasta progresează, va deveni din ce în ce mai evident pentru toţi că sfârşitul acestui sistem de lucruri a sosit. (Ezec. 7:6-9; Luca 21:34-36). Dar, spre deosebire de manifestarea lui Cristos, din anul 1918, cei care îl caută acum nu vor fi prinşi dormitând. Cuvintele lui Pavel ne asigură de acest lucru: „Voi înşivă ştiţi foarte bine că ziua lui Iehova vine întocmai ca un hoţ noaptea. Când vor zice, ‘Pace şi securitate!’ atunci o distrugere neaşteptată va veni brusc peste ei, ca durerile naşterii peste femeia însărcinată, şi nu va fi chip de scăpare. Dar voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă aşa cum i-ar surprinde pe hoţi, pentru că toţi sunteţi fii ai luminii şi fii ai zilei.” (1 Tes. 5:2-5, *NW*). Fiind în lumină, ei au ajuns să distingă cu precizie între începutul prezenţei lui Cristos, manifestarea şi revelaţia Sa. Ei, prin urmare, „mânuiesc corect cuvântul adevărului.”

[16] Cum vom ştii când a sosit şi a început timpul revelaţiei lui Isus Cristos? Observaţi semnul dat Tesalonicenilor de către Pavel în scrisoarea sa citată la paragraful precedent. Când aceştia spun: „Pace şi securitate!” timpul a sosit. Şi cum va fi acest lucru? Persecuţia celor luaţi în favoarea lui Dumnezeu va continua şi va creşte, în mod sigur, din mâinile celor abandonaţi de prezenţa lui Dumnezeu. (Apoc. 12:17; 13:7). Cei abandonaţi, la provocarea lui Satan, îşi vor reuni toate

Cuprins

forţele în războiul final total împotriva Regelui întronat al lui Iehova şi vor încerca să nimicească noua naţiune a Israelului spiritual pe care Cristos a clădit-o ca parte a lumii noi. S-ar putea să pară că ei şi-au îndeplinit scopul şi din acest motiv vor exclama, „Pace şi securitate!" Atunci Cristos se dezvăluie naţiunilor în toată măreţia şi puterea prezenţei Sale mari şi invizibile. – Ezec. 38:18, 19, 21-23.

17 „Prin aceasta se înţelege că este drept ca Dumnezeu să-i răsplătească cu necaz pe cei care vă provoacă necaz, dar pe voi, care suferiţi necaz, cu alinare împreună cu noi la revelarea Domnului Isus din cer cu îngerii săi puternici într-un foc năprasnic, când va aduce pedeapsa cuvenită asupra celor care nu-l cunosc pe Dumnezeu şi asupra celor care nu ascultă de vestea bună despre Domnul nostru Isus. Aceştia vor suferi pedeapsa judecătorească a distrugerii veşnice înaintea Domnului şi a gloriei puterii sale." (2 Tes. 1:6-9, *NW*). Toporul cade mai întâi pe rădăcinile Creştinătăţii apostate (Ier. 25:34, 35; Luca 3:9) şi, atunci când aceşti păstori mercenari vor fugi să se ascundă, doar acei creştini a căror credinţă a fost încercată de foc vor supravieţui şi vor continua să anunţe judecata care urmează să vină împotriva păgânătăţii şi a tot restului organizaţiei lui Satan.

18 Curaj, aşadar, sclavi credincioşi ai lui Iehova! „Să nu mai dormim, cum fac ceilalţi, ci să stăm treji şi să rămânem lucizi." (1 Tes. 5:6, *NW*). Modalitatea de a ne menţine poziţia de favoare este marcată în mod clar înaintea noastră, iar sărbătoarea victoriei este sigură. Deci, înaintaţi în lumina ce creşte a manifestării prezenţei lui Cristos până când el va fi pe deplin descoperit, iar eliberarea finală şi completă vor fi realizate!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. (a) Care este scopul întoarcerii lui Cristos în contrast cu cel al primei sale prezenţe? (b) Cum îşi va face el cunoscută prezenţa?
2. De ce începutul prezenţei lui Isus în 1914 n-a fost marcat printr-o „descoperire"?
3. (a) Ce ilustraţie a oferit Isus pentru a arăta că manifestarea sa trebuie să preceadă descoperirea sa? (b) Ce este arătat prin faptul că unii sunt „luaţi"?
4. (a) Când şi cum a avut loc manifestarea primei prezenţe a lui Cristos? (b) În ce poziţie de favoare au fost luaţi cei aprobaţi?
5. În ce mod au fost „părăsiţi" liderii religioşi?
6. Cum poate fi sigur că cei luaţi nu sunt răpiţi în mod literal de pe pământ?
7. Cum a fost arătată favoare prin manifestarea celei de-a doua prezenţe a lui Cristos şi care a fost rezultatul pentru cei găsiţi necredincioşi?
8. Prin ce activitate a continuat să se manifeste Cristos?
9. Ce sfat scriptural este oferit celor care se află pe calea favorii?
10. Ce avertisment vor primi cei care sunt echilibraţi în mod corespunzător?
11. (a) Cum strică echilibrul cuiva facerea din chestiunile secundare un lucru important? (b) Cum este ilustrat lucrul acesta în chestiunea rasială?
12. În ce lumină potrivită trebuie să fie privită descoperirea lui Isus Cristos?
13. Cum accentuează Petru importanţa de a fi preocupaţi?

Cuprins

14. În ce moduri diferite sunt marcate începuturile prezenţei a doua a lui Cristos şi manifestarea lui?
15. (a) În ce fel este descoperirea lui Isus Cristos ca un hoţ? (b) Cum diferă ea în această privinţă de manifestarea sa?
16. Cum va fi recunoscut începutul descoperirii lui Isus Cristos?
17,18. Unde începe executarea judecăţii şi doar cine va găsi eliberare?

CRIZA RELIGIOASĂ A BRAZILIEI

Când guvernul Braziliei a propus o lege care să sancţioneze divorţul, Cardinalul Carmelo din Sao Paolo a declarat că Biserica Romano-Catolică va lupta cu guvernul în această chestiune. Acest lucru a determinat pe un preot, „Părintele" Calazans, să recunoască faptul că, practic, toţi catolicii din Brazilia erau catolici doar cu numele. Pentru că, spunea el, ceea ce este necesar în afară de acţiunea politică despre divorţ sunt „catolicii adevăraţi" care practică religia lor – însă aceştia sunt un număr nesemnificativ de mic. Marea majoritate a catolicilor din Brazilia, a declarat preotul Calazans, au pur şi simplu „relaţii diplomatice" cu biserica în „ocazii sociale", cum ar fi botezurile, căsătoriile, şi înmormântările.

Deci, experimentează Brazilia o „criză religioasă"? Aceasta a fost întrebarea pusă de revista importantă din acea ţară, *Visão,* (*Viziune*). Ca răspuns, un episcop catolic a afirmat că nu există nici o „criză religioasă", pentru că Biserica Catolică este „prezentă în fiecare poziţie cheie a ţării" şi chiar are planuri pentru a-şi extinde sfera de influenţă politică. În pofida acestui răspuns, redactorul de la *Visão* a comentat că indiferent de aparenţele exterioare, Biserica Catolică „nu poate să ascundă adevărul trist că oamenii noştri sunt religioşi doar din punct de vedere nominal şi statistic". El a explicat că „brazilienii sunt interesaţi mai mult de divertisment, de automobile şi de frigidere decât de religie".

CINE S-A CONVERTIT?

Preotul franciscan Berard Haile, care a petrecut 53 de ani lucrând cu indienii Navaho în sud-vestul Statelor Unite, a aflat, conform ziarului *Time* din 15 Martie, puţin câte puţin de la medicii lor „ceea ce nici un alb nu cunoscuse înaintea lui: întregul 'Căii Binecuvântării' – colecţie sacră, secretă de ceremonii care acoperă toată viaţa religioasă a poporului Navaho". El a scris aceste informaţii cercetate cu atenţie într-un manuscris de 1203 pagini, care speră că va fi publicat. Când oamenii Navaho şi-au dat aprobarea şi sprijinul, el a spus: „Eu sunt unul dintre voi". Însă unul din sfetnicii tribali a redat altfel: „Tu ai venit să faci creştini din oamenii Navaho, dar oamenii Navaho au făcut un Navaho din tine".

Ne întrebăm câţi alţi oameni privesc la misionarii lor în acelaşi mod.

Cuprins



În momentul conceperii de către Elisabeta a lui Ioan Botezătorul, cartea „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*” (pagina 167, coloana 1, paragraful de jos) spune: „1 Cron. 24:10, 18 [Referitor la cetele preoţilor]: 'Hacoţ, al şaptelea; Abia, al optulea'. [Din cele 24 de cete, a doua săptămână a celei de-a opta ar cădea în a doua parte a lunii a patra evreieşti, sau prima parte a lui Iulie, calendarul nostru]. ” Cum se calculează aceasta? – R. L., Mexic.

Tatăl lui Ioan Botezătorul, „un preot pe nume Zaharia”, era „din grupul [ceata] lui Abia”, a opta ceată. (Luca 1:5, 8, 9, *NW*). Abiia a fost un preot israelit din vremea regelui David. Atunci, aproximativ în jurul anului 1050 î.C. preoţii Israelului şi, respectiv, Leviţii, au fost împărţiţi de David pentru prima dată în 24 de grupuri. La sanctuarul original din Ierusalim (tabernacolul sau cortul – 1 Cron. 16:1) acele 24 de grupuri slujeau pe rând, separat câte o săptămână de fiecare dată, nu două săptămâni împreună. După ce fiul lui David, Solomon, a construit şi a dedicat templul tipic pentru numele lui Iehova, fiecare din cele 24 de grupuri, la rândul său, de două ori pe an, a slujit „la rândul lui” în templu. (1 Cron. 24:1-19, 31; 2 Cron. 8:14; 31:2; 35:4; Ezra 3:10). Fiecare termen de slujire de o săptămână al fiecărui grup se derula de la sabat la sabat. (2 Regi 11:5-7; 2 Cron. 23:8). Evident, grupul care ieşea se îngrijea de jertfa de sabat de dimineaţă, iar grupul care intra se ocupa de jertfa de seară; şi astfel atât grupurile care ieşeau, cât şi cele care intrau petreceau sabatul în sanctuar. Preoţii din alte grupuri puteau să intre în templu şi să facă acte preoţeşti, atâta timp cât nu interferau cu funcţiile preoţilor care oficiau în grupul repartizat. „Fiecare 'grup' de preoţi şi Leviţii …îşi făceau datoria timp de o săptămână, de la un Sabat la altul”. – Edersheim, *Templul*, paginile 66, 158.

Referitor la anul 537 î. Cr., după terminarea exilului de 70 de ani a rămăşiţei evreieşti credincioase în Babilon, grupul lui Abia este unul din cele mai mult de douăzeci de grupuri de preoţi numite, ca cei care s-au întors la Ierusalim cu Guvernatorul Zorobabel sau mai târziu. – Ezra 2:36-39; Neem. 10:7, 8; 12:1-4.

Scriind despre împărţirea făcută de regele David a preoţilor în 24 de grupuri, Iosefus adaugă: „Şi această împărţire a rămas până în această zi”. – *Antichităţile Evreilor* (scriere terminată în jurul anului 93 A.D.), Cartea 7, cap. 14, ¶7; a se vedea şi *Enciclopedia* lui McClintock şi Strong, Vol. 8, pag. 576, 577; *Dicţionarul imperial al Bibliei*, Vol. 2, pag. 664, col. 2.

Aşadar, din moment ce fiecare din cele 24 de grupuri slujeau în două ture pe an (la o distanţă de aproape şase luni), aceasta se ridică la o slujbă de 48 de săptămâni. Cu toate acestea, anul (lunar) evreiesc era cu aproape zece zile mai scurt decât anul nostru calendaristic (solar) şi astfel era compus din aproximativ 51

Cuprins

de săptămâni. Pentru a completa anul, era necesară, în mod rezonabil, o ajustare la fiecare doi sau trei ani, când era adăugată o lună a 13-a intercalată în calendarul evreiesc (lunar) pentru a-l armoniza cu timpul solar. Evident că au mai avut loc alte ajustări în fiecare an, prin faptul că toate grupurile slujeau în comun în timpul celor trei sărbători anuale principale. (2 Cron. 5:11; *Mişna*, „Succah", Sec. 5, ¶¶ 7, 8). De trei ori pe an toţi bărbaţii Israelului, inclusiv preoţii şi Leviţii, se înfăţişau înaintea lui Iehova, prin porunca Lui, la templu. Volumul mare de muncă legată de miile de sacrificii de animale şi alte sarcini corelate necesita cooperarea tuturor preoţilor pentru o săptămână întreagă şi chiar mai mult, la fiecare din aceste trei ocazii festive principale:

(1) Paştele, în prima lună Abib hotărâtă în mod divin, era imediat urmat de sărbătoarea de o săptămână a pâinii nedospite. – Ex. 34:18, *NW*.

(2) Cincizecimea, 50 de zile mai târziu, era un alt eveniment festiv, legat de „sărbătoarea săptămânilor" – Ex. 34:22, *NW*.

(3) Iom Kipur („ziua ispăşirii") avea loc în luna a şaptea Etanim fixată de Iehova (a 10-a zi) şi era urmată îndeaproape de sărbătoarea tabernacolelor, între 15 şi 21, cu un sabat special, „ziua cea mare a praznicului", în data de 22. – Ioan 7:37; Ex. 34:22-24; Lev. 16:29-31: 25:9, 10, *NW*.

În afară de aceste trei perioade festive principale, în timpul cărora preoţii din *toate* grupurile slujeau în comun, preoţii din fiecare din cele 24 de grupuri trebuiau să slujească în toate celelalte perioade ale anului, exclusiv, pe rând.

În ce moment al anului începeau să fie numărate grupurile, sau când începea primul grup? Aparent, imediat după, sau în ziua finală (a opta) sau „ziua mare a sărbătorii" tabernacolelor („sărbătoarea colibelor", *NW*), sărbătoare care încheia anul festiv. Iehova a poruncit: „La sfârşitul fiecărei perioade de şapte ani, la timpul fixat din anul eliberării, la Sărbătoarea Colibelor, …să citeşti legea aceasta." (Deut. 31:10, 11, *NW*). În paranteză fie spus, sărbătoarea colibelor este ultima din cele trei sărbători mari care trebuie să-şi găsească împlinirea în antitip; şi „această sărbătoare încheia calendarul festiv original; …Ceea ce a şaptea zi, sau Sabatul, era în legătură cu săptămâna, luna a şaptea pare să fi fost în legătură cu anul. Ea încheia nu numai ciclul sacru, ci şi anul agricol sau de activitate. Ea mai marca schimbarea anotimpurilor, apropierea ploii şi a echinocţiului de iarnă [de fapt, *solstiţiul* de iarnă, sau echinocţiul *de toamnă*], şi marca deopotrivă începutul şi încheierea unui an sabatic. (Edersheim, *Templul*, pag. 234, 235; a se vedea şi pag. 179, 265). Semnificativ mai poate fi şi faptul că dedicarea templului plănuit de David şi construit de Solomon a fost făcută în luna a şaptea, lucrarea preoţească începând în mod oficial atunci la acest edificiu magnific unic. (2 Cron. 7:10). De asemenea, în acest moment al anului, în 537 î.C., israeliţii care, ca şi rămăşiţa credincioasă tipică, se întorseseră la Ierusalim din exilul din Babilon, au început din nou servicii ordonate pe locul acelui templu magnific demolat. – Ezra 3:6.

Să presupunem, pentru scopul acestui calcul, că cetele preoţeşti începeau să se numere în luna a şaptea stabilită de Iehova (care, în calendarul nostru prezent, începe în partea de sfârşit a lunii Septembrie sau începutul lunii Octombrie). Dacă

Cuprins

este aşa, atunci primul tur de 24 grupuri plus opt grupuri ale turului anual al doilea (plus perioada de serviciu comun menţionată la două din cele trei sărbători) s-ar extinde, în general, în luna a treia a următorului an evreiesc, posibil în a patra lună a lui. Aceasta însemna că al doilea tur al celui de-al optulea grup cădea (în calendarul nostru) spre sfârşitul lunii Iunie sau începutul lui Iulie.

În mod logic, atunci, Zaharia a auzit „vestea bună" pe care i-a spus-o îngerul lui Iehova, Gabriel, când acel slujitor din cer a întrerupt slujba lui Zaharia la altar, în *al doilea* tur al celui de-al optulea grup. După ce şi-a încheiat îndatoririle preoţeşti în acea ceată alocată, Zaharia s-a întors acasă la nevasta sa Elisabeta şi apoi a fost conceput fiul lor Ioan. (Luca 1:5, 19, 23, 24, *NW*). Aceasta trebuie să fi fost cel puţin la sfârşitul lunii Iunie sau începutul lui Iulie din anul 3 î.C. După aproape şase luni (adică, în Decembrie din calendarul nostru) a fost conceput Isus. Nouă luni după aceea urma să aibă loc naşterea lui Isus ca un copil perfect, în jurul lui 1 Octombrie, în anul 2 î.Cr. – Luca 1:26, 36; 2:6, 7.

De ce spune „al doilea tur" al celui de-al optulea grup (sau grupul lui Zaharia)? Fiindcă primul tur al celui de-al optulea grup ar fi la sfârşitul lunii Noiembrie sau începutul lui Decembrie. Aceasta ar aduce într-un mod inconsecvent naşterea lui Isus (cam cu cincisprezece luni mai târziu) în Martie. În acest caz botezul lui Isus la vârsta de treizeci de ani ar fi fost tot în Martie. (Luca 3:23). Această dată a primăverii nu s-ar armoniza cu profeţia lui Daniel. (Dan. 9:24-27), care arată că Mesia sau Cristosul urma să sosească la sfârşitul celor 69 de săptămâni de ani, aceste săptămâni începând în toamna anului 455 î. Cr. şi încheindu-se în toamna anului 29 A.D. (Acest lucru contrazice, de asemenea, această profeţie care a prezis că Isus cel înviat va apărea în cer pentru a plăti lui Iehova valoarea jertfei pe care Isus a oferit-o „la *mijlocul* săptămânii", a 70-a săptămână profetică de ani a lui Daniel, adică primăvara).

Cu toate acestea, din moment ce de fapt în primăvara anului 33 A.D. Isus Cristos s-a înălţat şi s-a înfăţişat în cer, atunci trei ani şi jumătate (sau, jumătate dintr-o săptămână de şapte ani) ne-ar duce înapoi la începutul săptămânii *în toamna* anului 29 A.D., nu primăvara, pentru botezul lui Mesia.

Aşadar, dovada disponibilă pare în mod rezonabil să favorizeze următorul calcul: Numărând începutul slujbei preoţeşti al celui de-al 24 grup ca începând la sfârşitul sărbătorii colibelor, Zaharia era în al *doilea* tur al celui de-al optulea grup, şi fiul său Ioan Botezătorul a fost conceput de Elisabeta la sfârşitul lui Iunie sau începutul lui Iulie, cu aproape şase luni înainte de conceperea de către Maria a lui Isus. – Luca 1:26, 36.

Prin urmare, din cele de mai sus, se observă cum cartea „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*" dă timpul *aproximativ* pentru conceperea lui Ioan, şi acest lucru este verificat, în parte, calculând înapoi din momentul naşterii lui Isus, cam în 1 Octombrie.

[Note de subsol]

Cuprins

„Iniţial, când tabernacolul era la Şilo, existau în total şaisprezece grupuri, împărţite egal între descendenţii lui Eleazar şi Itamar. Acum că existau mai mulţi oameni principali ai lui Eleazar, David a împărţit pe fiecare din cele opt grupuri în două, producând un total de şaisprezece, în timp ce cele opt grupuri ale lui Itamar au rămas neschimbate.” – *Cărţile Soncino ale Bibliei* (1952, Londra, *Presa Soncino*), Vol. „Cronici”, pag. 130.

Iosefus relatează că, la o sărbătoare a Paştelui evreiesc în zilele împăratului roman Nero, ei au constatat „că numărul jertfelor a fost 256 500; ceea ce, dacă admitem nu mai mult de zece care sărbătoresc împreună, se ridică la 2 700 200 de persoane care erau curate şi sfinte”. – *Războaiele Evreilor*, Cartea 6, cap. 9, ¶3

Numită Nisan după 537 î.C. când s-a sfârşit al 70-lea an al exilului babilonian. – Ex. 12:2; 13:4, *NW*, nota de subsol [b] .

Numită Tizri, sau Tişri, după anul 537 î.C. A se compara Geneza 8:13, *NW*, nota de subsol [b] cu Geneza 7:11, *NW*, nota de subsol [a].

Comparaţi „*Ceruri noi şi un pământ nou*”, pag. 368.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Iulie 1954 Nr. 13

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CERINŢE PENTRU SERVICIU - Pag.455

A ATENUA CREŞTINISMUL - Pag.464

DE CE PERMITE DUMNEZEU RĂUL - Pag.465

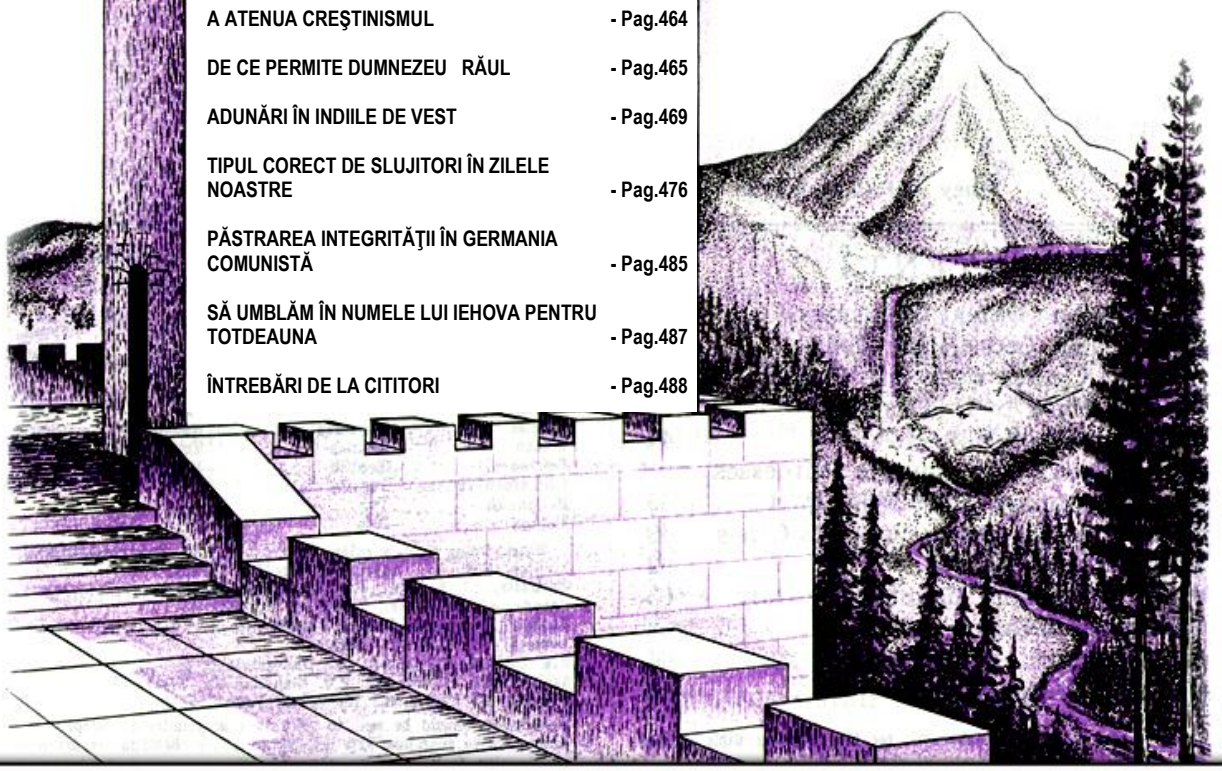
ADUNĂRI ÎN INDIILE DE VEST - Pag.469

TIPUL CORECT DE SLUJITORI ÎN ZILELE NOASTRE - Pag.476

PĂSTRAREA INTEGRITĂŢII ÎN GERMANIA COMUNISTĂ - Pag.485

SĂ UMBLĂM ÎN NUMELE LUI IEHOVA PENTRU TOTDEAUNA - Pag.487

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.488



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

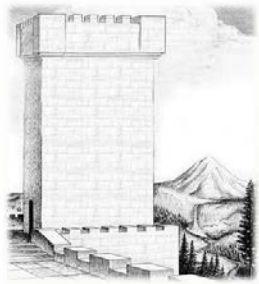
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Iulie 1954 **Nr 13**



CERINŢE PENTRU SERVICIU



„Dându-le aceste sfaturi fraţilor, vei fi un bun slujitor al lui Cristos Isus.” – 1Tim. 4:6, NW.

Iehova, Dumnezeul cel viu, infinit în înţelepciune, se foloseşte de multe forţe şi creaturi pentru a duce la capăt scopurile sale veşnice şi pentru a împlini orice sarcină specifică la un moment dat. În epocile trecute el a folosit mânia flăcărilor, furtunile mărilor, peşti mari, animale sălbatice, păsări din cer, insecte, oameni, îngeri, şi chiar pe Arhanghelul Mihail. Toate acestea la rândul lor au lucrat bine pentru a împlini voinţa marelui lor Creator.

2. Arhanghelul, identificat în Biblie şi în calitate de Cuvânt, a fost prima şi singura creaţie directă a lui Iehova. El a fost cel folosit de Iehova ca un „meşter principal” la crearea tuturor celorlalte lucruri. (Prov. 8:30, *AS*; Apoc. 3:14). „Toate lucrurile au venit în existenţă prin el şi fără el n-a venit nimic în existenţă.” (Ioan 1:3, *NW*). El a avut toate cerinţele necesare pentru serviciul încredinţat lui şi a ascultat şi a făcut pe plac Tatălui Ceresc, întotdeauna, încântat fiind să-I facă voinţa. Cum slujesc ceilalţi îngeri credincioşi pentru ajutorul celor de pe pământ care sunt moştenitori ai salvării nu ştim sigur, însă de ceea ce suntem siguri este faptul că toţi sunt slujitori ai lui Iehova care deţin cerinţele necesare pentru a-şi împlini serviciul: Iehova „face din îngerii săi spirite şi din slujitorii săi publici o flacără de foc. … Nu sunt ei toţi spirite pentru un serviciu public, trimişi să le slujească celor care vor moşteni salvarea?” – Evrei 1:7-14, *NW*; Ps. 104:1-4, *AS*

3. În timpurile de demult bărbaţii şi femeile l-au slujit pe Iehova cum se cuvine deoarece ei deţineau cerinţele necesare pentru slujire. Şaisprezece din aceştia sunt numiţi cu onoare în Înregistrarea sacră, în Evrei 11. Abel, primul, era un martor credincios al lui Iehova, a cărui voce nu a fost redusă la tăcere nici măcar când fratele său cel gelos, Cain, l-a omorât. Vorbindu-i lui Cain, Iehova a spus: „Ascultă! Sângele fratelui tău strigă din pământ la Mine.” (Gen. 4:10, *NW*). „Prin credinţă, Abel i-a oferit lui Dumnezeu o jertfă mai valoroasă decât a lui Cain şi prin această credinţă a primit mărturie că era drept, pentru că Dumnezeu a depus

Cuprins

mărturie despre darurile lui. Prin aceasta, el vorbeşte încă, deşi a murit." (Evrei 11:4, *NW*). Enoh, de asemenea, se află pe acea listă, deţinând cerinţele necesare pentru slujirea desemnată lui. „Da, Enoh, al şaptelea de la Adam, a profeţit … zicând: 'Iată că Iehova a venit cu miriadele sale sfinte ca să execute judecata împotriva tuturor şi să-i dovedească vinovaţi pe toţi cei lipsiţi de pietate pentru toate faptele lipsite de pietate pe care le-au comis într-un mod lipsit de pietate şi pentru toate lucrurile revoltătoare pe care păcătoşii lipsiţi de pietate le-au rostit împotriva lui'". – Iuda 14,15, *NW*.

4. Aproximativ şaisprezece secole după ce Adam şi Eva au fost alungaţi din paradis din cauza rebeliunii şi a neascultării, copiii lor au devenit atât de cufundaţi în abateri de la morală încât fiecare gând şi fiecare imaginaţie a lor era doar la rău în continuu. Astfel că Iehova a hotărât să trimită pe pământ un potop de ape care să distrugă acel sistem nelegiuit şi pe toţi cei ce făceau parte din el. Pentru a salva, totuşi, viaţa unor oameni drepţi şi a câtorva animale, Iehova a poruncit construirea unui adăpost. Avea o structură unică. O puteţi numi barcă dacă vreţi. Lui Noe, deşi nu era un constructor, Iehova i-a dat această sarcină. Fiind un om de mare credinţă în Iehova şi în abilitatea perfectă a lui Iehova de a-şi împlini scopurile, Noe şi-a început lucrarea şi a terminat-o la timp. Pe lângă construirea bărcii, Noe predica despre scopul lui Iehova. (2 Pet. 2:5). El avea, de asemenea, cerinţele necesare pentru slujire.

5. Mai târziu, după potop, Iehova a însărcinat cu o misiune pe altcineva ce avea credinţa necesară s-o îndeplinească. Datorită serviciului credincios şi a ascultării de neclintit ale acestui om, Iehova i-a făcut o promisiune minunată. Această promisiune a devenit un legământ şi conţinea speranţa pentru întreaga omenire credincioasă. „Iar Scriptura, prevăzând că Dumnezeu îi va declara drepţi pe oamenii naţiunilor, datorită credinţei, i-a anunţat dinainte lui Avraam vestea bună, zicând: 'Prin tine vor fi binecuvântate toate naţiunile.'" (Gal. 3:8, *NW*). Asupra lui Avraam a venit cea mai grea încercare când Iehova i-a cerut să-şi ofere fiul iubit, Isaac, ca jertfă, pe altarul de pe muntele Moria. Aceasta, ca să menţionăm, a servit pentru a ilustra pe Iehova Dumnezeu oferindu-l pe iubitul său fiu Isus ca jertfă pentru a-i răscumpăra pe oamenii credincioşi. Prin credinţă, Avraam a ascultat şi ilustraţia necesară a fost făcută. Prin nemeritata bunătate a lui Iehova, Isaac a fost salvat şi dat înapoi tatălui său cel credincios Avraam. – Gen. 22:1-18.

6. Cu timpul Moise a servit ca un exemplu de om echipat pentru slujire, cu toate că la început nu a gândit că deţine cerinţele necesare pentru aceasta. Mulţimi de izraeliţi erau în robie egipteană atunci când Moise s-a născut din părinţi evrei. Încă de la naştere şi până la moarte credinţa a jucat un rol extrem de important în viaţa lui. Sub un edict dat de către regele Egiptului, Moise împreună cu toţi pruncii evrei de sex masculin trebuiau omorâţi la naştere. Prin credinţă, părinţii săi au refuzat să îşi ucidă copilul iubit. Îndrumat de Iehova, copilul a ajuns să fie adoptat de fiica Faraonului şi crescut la curtea regală. Acolo el a dobândit toată înţelepciunea egiptenilor. Chiar şi în aceste împrejurări neobişnuite Moise nu a părăsit închinarea pură la Iehova, Dumnezeul Israelului. Odată, când a încercat să-

Cuprins

şi ajute fraţii când stăpânii lor egipteni îi asupreau, Moise a intrat în conflict cu faraonul şi a fost nevoit să se refugieze în ţinutul Madian pentru a-şi salva viaţa. Acolo a rămas pentru patruzeci de ani, servind ca păstor pentru un om pe nume Ietro, cu a cărui fiică s-a şi căsătorit mai târziu. La optzeci de ani Moise era foarte matur pe calea dreptăţii şi a fost echipat cu cele trebuincioase pentru a-şi îndeplini serviciul pe care Iehova i-l dăduse spunând: „Am văzut, într-adevăr, asuprirea poporului meu care este în Egipt şi am auzit strigătul lor pricinuit de cei ce îi obligă să muncească, deoarece cunosc bine durerile pe care le îndură … Acum vino să te trimit la faraon şi să-l scoţi din Egipt pe poporul meu, pe fiii lui Israel.” (Ex. 3:7-10, *NW*). Auzind acest mesaj de la Iehova, Moise ar fi trebuit să se bucure, însă i s-a făcut frică să întreprindă sarcina pentru că el cunoştea spiritul egiptenilor şi al regelui lor. El a spus că nu este calificat sau echipat pentru serviciu. Aceasta i-a displăcut lui Iehova, deoarece acesta cunoştea mai bine abilităţile lui Moise decât Moise însuşi. Astfel Iehova i-a spus că va fi alături de el. Cu această asigurare ca şi tărie Moise a plecat să-şi ducă la bun sfârşit serviciul.

7. Moise avea cerinţele necesare pentru împlinirea acestei sarcini. El a fost foarte binecuvântat pentru a o duce la bun sfârşit. Aici este o lecţie minunată pentru noi toţi. Atunci când primim o sarcină de la Iehova, prin intermediul organizaţiei Sale, nu trebuie să găsim scuze sau să ne plângem că nu putem să o îndeplinim. Iehova nu acceptă scuze. Dacă ar accepta scuze, ar însemna ca Iehova să nu cunoască limitele servilor săi. O asemenea lipsă din partea lui este imposibilă pentru un Dumnezeu cu infinită înţelepciune. Ascultarea din partea noastră este mai bună decât scuza. Ascultarea duce la viaţă; scuzele pot duce către moarte veşnică.

8. După ce a părăsit Egiptul şi a intrat în ţara promisă, naţiunea Israel a prosperat, devenind foarte numeroasă şi bogată. Cu toate acestea, curând s-au întors de la adevărata închinare a lui Iehova şi au început să practice închinarea prostească la demonii naţiunilor păgâne din jurul lor. Aceasta i-a displăcut profund lui Iehova. Profetul său Ieremia, un alt om foarte echipat pentru slujire, a fost trimis de către Iehova în Ierusalim să îi avertizeze pe preoţii necredincioşi, pe profeţii falşi şi pe regii Iudeii că se va folosi de regele Babilonului să distrugă oraşul şi templul lor măreţ. Mai departe, că va permite ca poporul să fie luat captiv în Babilon unde vor servi altor zei timp de 70 de ani. (Ier. 25:8-13; Dan. 9:1,2). Aceşti preoţi şi profeţi falşi l-au persecutat pe Ieremia, însă el a dus până la sfârşit însărcinarea sa şi a demonstrat pe deplin că are cerinţele necesare pentru slujire. Cu o altă ocazie l-au adus pe Ieremia înaintea prinţilor, acuzându-l de răzvrătire şi spunând că este vrednic să moară. De ce? El le spunea oamenilor să predea oraşul regelui din Babilon. Ce a făcut Ieremia? Era el oare pregătit să rezolve problema? El a spus către persecutorii săi: ‘Sunt în mâinile voastre. Faceţi cu mine după cum vi se pare drept să faceţi. Dar să ştiţi că dacă mă veţi osândi la moarte, veţi vărsa sânge nevinovat asupra voastră, asupra acestui oraş şi asupra locuitorilor săi, căci cu adevărat Iehova m-a trimis să vă spun toate aceste cuvinte în auzul vostru.’ Acum s-a întors roata pentru falşii preoţi şi persecutori, deoarece, auzind acestea, oamenii au spus: ‘Acest om nu merită pedeapsa cu moartea, pentru că ne-a vorbit

Cuprins

în numele lui Iehova Dumnezeul nostru'." (Ier. 26:14-16, *RS;AS*). Aceasta ilustrează, de asemenea, cum martorii lui Iehova erau persecutaţi în vechime la sugestia şi la instigarea falşilor preoţi şi profeţi. Este la fel chiar şi astăzi! Satan nu are trucuri noi; el doar le îmbracă pe cele vechi în haine noi. Mecanismele lui le ştim, aşa cum spunea şi Pavel: „Să nu fim înşelaţi de Satan, căci nu suntem în neştiinţă despre planurile lui." (2 Cor. 2:11, *NW*). În contrast, Pavel ne reaminteşte: „O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi cunoştinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile sale şi cât de necuprinse căile sale!" – Rom. 11:33, *NW*

PREZENTAREA CELUI MAI MARE SLUJITOR

9. La timpul său potrivit, Iehova a plănuit ca Mesia să vină şi să fie prezentat mai întâi poporului Israel. Iehova nu a ales nici cărturari învăţaţi şi nici Farisei pentru a îndeplini acest serviciu preţios de a-l prezenta oamenilor pe Mesia. Nu! El a ales un om de la ţară, unul neîndoctrinat de tradiţiile şi erorile conducătorilor religioşi din Ierusalim. Pentru a pregăti calea pentru Mesia, Ioan Botezătorul a fost ales de către Iehova, şi Ioan l-a prezentat oamenilor când a sosit. Înainte de naşterea sa Ioan era dedicat serviciului lui Iehova. El a fost crescut şi pregătit în copilărie de către părinţi devotaţi şi şi-a petrecut viaţa în primii săi ani în singurătatea pustiului. Acolo putea citi şi medita la ce era scris în Scripturile Ebraice şi se putea pregăti pentru lucrarea ce-i stătea înainte. Astfel el a câştigat cerinţele necesare pentru slujire. Prin citirea relatării despre activitatea de predicare a lui Ioan veţi descoperi un om neînfricat, cu nimic de ascuns. De multe ori între ce-i care-l ascultau se găseau cărturari, Farisei şi Saduchei, însă nu i-a onorat niciodată dându-le un loc de cinste. În schimb, el le-a spus: „Pui de vipere, cine v-a arătat cum să fugiţi de mânia viitoarei?" – Mat. 3:7, *NW*.

10. La şase luni după ce Ioan şi-a început serviciul, Isus a venit la el ca să fie botezat. Ioan a ezitat spunând: „Eu am nevoie să fiu botezat de tine, şi tu vii la mine?" Răspunzând, Isus i-a zis: „Lasă de data asta, fiindcă aşa este potrivit să îndeplinim tot ce este drept. " (Matt. 3:14,15, *NW*). Foarte puţine informaţii apar în Biblie cu privire la primii ani de viaţă ai lui Isus, în afară de faptul că el a fost născut din spiritul lui Iehova şi născut la Betleem. El s-a născut din fecioara Maria din familia lui David. În zilele noastre în bibliotecile de la Roma şi Constantinopol există însemnări care spun că omul Isus, în vremea când era tânăr, nu se interesa de politica vremii sau de problemele sau întrebările oamenilor. Nu făcea nici un efort să elibereze oamenii din robie sau din jugul exasperant al romanilor. Îşi petrecea timpul studiind Scripturile Ebraice şi vorbind cu oamenii despre împărăţia cerurilor. De asemenea, în aceste însemnări era menţionat că nimeni nu l-a învăţat să citească, însă El ştia Biblia pe dinafară, lucru ce i-a surprins, dar şi iritat, pe rabinii învăţaţi ai acelor vremuri. De asemenea, şi mama sa era surprinsă că Isus nu se preocupa de problemele naţiunii Israel, ea amintindu-şi că îngerul Gabriel i-a spus că fiul său va moşteni tronul tatălui său David şi că împărăţia lui va fi fără de sfârşit. Cu o ocazie ea i-a vorbit despre asta, însă Isus a răspuns: „Femeie, nu ştii cine sunt." Însă aceste însemnări nu fac parte din Biblie. Conform Bibliei, Isus ştia cine era şi care era misiunea menită lui să o împlinească. Aceasta a împlinit-o.

Cuprins

11. Ioan Botezătorul împreună cu Isus au întâmpinat multe dificultăţi şi obstacole pentru a reuşi să predice: „Împărăţia cerurilor este aproape! Aşadar căiţi-vă, şi botezaţi-vă pentru iertarea păcatelor”. Evreii se aşteptau ca Mesia cel aşteptat să întemeieze împărăţia pe pământ, una asemănătoare cu cea condusă de Solomon şi David, însă Ioan şi Isus vorbeau despre o împărăţie spirituală, cerească. Evreii căutau un conducător şi un profet mai mare decât Moise, care să vină şi să-i elibereze de naţiunile păgâne asupritoare şi va face din Israel cea mai măreaţă naţiune de pe pământ, pe care toţi oamenii să o caute. Ei le-au amintit că profetul lor Isaia a scris: „În ziua aceea, rădăcina lui Iese se va înălţa ca stindard pentru popoare. Naţiunile o vor căuta, iar locul său de odihnă va fi glorios.” (Isa. 11:10, *AS*). Şi încă o învăţătură a nedumerit mulţi evrei. Ioan propovăduia iertarea de păcate prin pocăinţă. La aceasta ei se mirau, deoarece timp de mai bine de cincisprezece secole evreii au respectat un sistem elaborat de servicii şi de jertfe în tabernacol şi mai apoi în templu. Scopul unor astfel de servicii şi jertfe era acela de a înlătura păcatele oamenilor, pentru ca aceştia să continue să trăiască în armonie cu Iehova, sub aranjamentul legământului legii introdus prin intermediul lui Moise. Acum, a învăţa faptul că păcatele pot fi iertate prin pocăinţă simbolizată prin botezul în apă era mai mult decât puteau primi liderii religioşi. Mulţi dintre oamenii de rând, cu toate acestea, l-au acceptat pe Ioan ca pe un profet şi s-au bucurat că pot veni la acesta să îi boteze.

12. Liderii religioşi evrei nu au înţeles că jertfele de animale oferite an de an de marii preoţi nu puteau şi nu înlăturau păcatele oamenilor. Era necesară o jertfă umană perfectă pentru a satisface cerinţele legii lui Iehova dată umanităţii. O viaţă umană perfectă trebuia jertfită pentru a răscumpăra ceea ce a fost pierdut prin păcatul lui Adam în Eden. Nici măcar discipolii nu au putut înţelege de ce a trebuit ca Isus să moară înainte ca împărăţia lui să fie întemeiată, iar binecuvântările să fie revărsate asupra tuturor celor ascultători. Ei au vrut ca el să devină rege imediat şi să restabilească iar gloria pământească a Israelului. Aici, în paranteză fie spus, vedem o situaţie opusă celei din zilele noastre, căci religia falsă învaţă de mult timp că singurele persoane care vor fi salvate vor fi cele ce vor fi destinate să meargă în cer şi că împărăţia lui Dumnezeu se referă doar la binecuvântări în cer. Cu toate acestea, mesajul lui Dumnezeu pentru oamenii de pe pământ este despre o împărăţie cerească, ce va revărsa binecuvântări peste pământ, umplându-l cu gloria lui Iehova, transformându-l într-un paradis de plăceri unde femeile şi bărbăţii ascultători vor trăi veşnic în fericire, lăudându-l şi servindu-l bucuroşi pe Iehova.

13. Astfel apreciem că şi Isus a fost complet echipat pentru serviciul lui. El a studiat cu atenţie cuvântul lui Dumnezeu, a reţinut ce a citit şi a urmărit instrucţiunile scrise pentru el. De asemenea, a adunat în jurul său mulţi discipoli şi i-a instruit pentru slujire. Către oameni a vorbit prin intermediul ilustraţiilor, însă discipolilor săi le-a explicat clar doctrinele sănătoase. Isus era foarte practic în instruirea discipolilor Săi. I-a luat cu el din oraş în oraş, din sat în sat şi din casă în casă, arătându-le ce şi cum să îi înveţe pe oameni. Mai târziu, după o astfel de formare, el i-a trimis doi câte doi, astfel încât şi ei să poată câştiga informaţii

Cuprins

valoroase şi practice prin experienţă proprie. Bărbaţii pe care el i-a format au devenit slujitori competenţi cu cerinţe necesare pentru serviciul lor.

14. Să-l luăm de exemplu pe Petru. În ziua Cincizecimii, Petru a predicat unui public mare, fără îndoială, cel mai mare dintre cele cărora li s-a adresat până atunci. Ca rezultat al acelei predicări, trei mii de persoane s-au convertit şi mai târziu s-au botezat. (Faptele 2:14-41). Cei care cred în stropire cu apă în loc de botez prin cufundare în apă, învaţă că Petru trebuie să fi stropit acel grup mare de oameni, din vreme ce nu exista nici o cale să cufunde atâţia oameni în Ierusalim. Însă astfel de învăţători se înşeală, pentru că atunci erau multe piscine în Ierusalim şi în jurul acestuia, unde un număr mare de oameni puteau fi botezaţi cu uşurinţă. Piscinele pe care Solomon le-a construit pentru a-şi uda grădinile el le descrie: „Am plantat viţă de vie pentru mine; mi-am făcut grădini şi parcuri, şi am plantat acolo toate soiurile de pomi fructiferi. Mi-am făcut piscine de apă, cu care să pot iriga o tânără pădure." (Ecl. 2:4-6, *AT*). Astăzi trei dintre acele piscine pot fi văzute încă în Ierusalim. Ele erau conectate între ele prin ţevi de teracotă, şi au aproximativ 50 de picioare lungime, 20 de picioare lăţime şi aproximativ 12 picioare adâncime, cu scări de piatră la fiecare capăt. Mai mult, lângă aceste piscine era şi piscina din Şilo, unde puteau fi înfăptuite cu uşurinţă cufundări în masă. Aşa că Petru nu a stropit acele mii de oameni; ei au fost cufundaţi, fără îndoială, în apă. Acel credincios apostol a fost într-adevăr bine instruit pentru serviciu şi, ajutat de către spiritul lui Iehova, Petru a folosit prima dintre „cheile împărăţiei" pentru a deschide privilegiile Împărăţiei pentru evrei. – Mat. 16:19.

SERVICIUL LUI PAVEL

15. După Cincizecime mesajul Împărăţiei s-a răspândit repede, spre întristarea duşmanilor lui Isus. Nişte oameni remarcabili ai timpurilor au acceptat mesajul Împărăţiei şi au început să-l predice altora. Printre ei se afla un tânăr foarte deştept din Tars pe nume Saul. Numele lui a fost mai târziu schimbat în Pavel şi a devenit unul dintre cei doisprezece apostoli ai lui Isus.

16. Pavel a avut o experienţă minunată ce a dus la convertirea lui la adevăr. În timp ce mergea spre Damasc să îi persecute pe creştini i-a fost dată o revelaţie miraculoasă a lui Cristos cel glorificat, care i-a spus lui Pavel că este un vas ales pentru a duce mesajul Împărăţiei la mulţi oameni. Cu mare zel, Pavel a acceptat serviciul. După o perioadă de studiu atent pentru a învăţa cerinţele slujirii, el s-a predat întru totul serviciului lui Iehova Dumnezeu. A călătorit în ţări îndepărtate, predicând şi învăţând pe oameni vestea cea bună. Cu o ocazie, Pavel a vizitat Atena în Grecia, unde era aşteptat să-şi întâlnească tovarăşii de serviciu. Acolo în sinagogă el s-a străduit să-i facă interesaţi pe evreii vorbitori de limbă greacă de mesajul lui Mesia, însă nici unul nu l-a ascultat. Mai târziu, în piaţă, a avut ocazia să discute Scripturile cu nişte filosofi, venind în contact şi cu câţiva Epicurieni şi Stoici. Epicurienii nu credeau că mulţii lor zei se interesau mult de afacerile oamenilor. Principalul obiectiv al vieţii lor era acela de a satisface simţurile. Stoicii credeau că toate interesele din viaţă sunt controlate şi direcţionate de soartă.

Cuprins

17. Amândouă grupurile, aparent afectate de insistenţa lui Pavel, în cele din urmă au fost dezgustate de el, unii numindu-l palavragiu, iar alţii se întrebau ce urma să pună la cale. (Faptele 17:18, *NW*). Acest termen „palavragiu" ei îl foloseau ca dispreţ, însemnând că Pavel era asemenea unei ciori care adună bucăţi de mâncare de-a lungul drumului, prin faptul că el aduna bucăţi de cunoştinţă pe ici pe acolo, iar acum încerca să le transmită mai departe ca fiind ale lui. Ah, dar aceşti filozofi nu erau în stare să răspundă la întrebările lui Pavel sau să respingă argumentele lui despre Isus şi despre învierea sa. Astfel, devenind disperaţi, ei „au pus mâna pe el şi l-au dus la Areopag, spunând: 'Putem ştii şi noi ce este această nouă învăţătura'? La acea vreme o lege Romană prevedea că 'nici o persoană nu poate avea nici un zeu separat, sau zei noi; nici nu puteau să venereze vreun zeu străin în particular, decât dacă aceştia erau acceptaţi public'. Această lege Pavel a întâlnit-o prima dată în Filipi, unde magistraţilor de acolo le-a fost spus de către acuzatorii săi: „Aceşti oameni deranjează oraşul nostru foarte tare, sunt evrei, şi fac publice obiceiuri care nu sunt legitime pentru noi să le preluăm sau să le practicăm, dat fiind faptul că suntem romani". – Faptele 17:19; 16:19-40, *NW*.

18. Acum Pavel era în locul în care atunci, şi multe secole de atunci, se considera cu mândrie a fi centrul de cultură şi educaţie, un oraş independent, un model al democraţiei. Marii lui filosofi, expunându-şi aşa-zisa lor înţelepciune, au atras atenţia oamenilor educaţi din întreaga lume. Locuitorii Atenei erau nişte oameni mândri şi bogaţi. Dar acum, Atena, de asemenea, era supusă celei de-a şasea puteri mondiale, Roma. Pavel, pe de altă parte, era din Ierusalim, oraşul în care Iehova avusese plăcerea să-şi pună numele şi unde Isus i-a învăţat pe oameni şi a lansat adevărata religie. Mai mult decât atât, Pavel era un cetăţean activ al „Ierusalimului de sus", cu adevărat liber, organizaţia lui Iehova. (Gal. 4:26, *NW*). Ce urma să rezulte din această invitaţie pentru a arăta înţelepciunea de sus susţinătorilor înţelepciunii acestei lumi? Vom vedea:

19. Areopagul vechi de secole, sau Dealul lui Marte, cândva locul de întâlnire în aer liber al Curţii Supreme a vestitului oraş, acum era ceva mai mult decât un loc de întâlnire public. Acum acolo stăteau Epicurienii mândri, bine îmbrăcaţi, şi bine hrăniţi în locurile mai bune. Ocupând locurile din spatele lor stăteau Stoicii, urmaţi de către elevii lor de departe şi de aproape. Dionisie, un judecător, a venit şi el, ocupând un loc unde să poată auzi ceea ce spunea Pavel. În final, este văzută o doamnă pe nume Damaris ocupând un loc. (Discursul lui Pavel cu această ocazie a convertit-o pe aceasta să devină urmaş al lui Cristos). Ce public! – Reprezentanţi ai puterii judiciare, intelectualitatea şi societatea acestei metropole decadente de educaţie şi cultură.

20. Acum să privim spre oratorul invitat, Apostolul Pavel, serv al lui Iehova. El este un om scund, nu foarte arătos şi nu bine îmbrăcat. Petrecuse ceva timp în închisoare înainte să vină la Atena, şi datorită călătoriei sale hainele sale îşi pierduseră probabil din prospeţime. Aici, singur, stătea în picioare fără ajutor sau confort umane. Era el descurajat şi înfrânt? Nu prea, pentru că era înarmat cu „sabia spiritului", care este mai ascuţită decât orice sabie literală, şi el ştia cum să

Cuprins

o mânuiască pentru că avea cerinţele necesare pentru slujire. Cu spiritul lui Iehova ghidându-l, Pavel vorbeşte:

21. „Bărbaţi din Atena, după câte văd, în toate lucrurile sunteţi mai devotaţi zeităţilor decât alţii. De exemplu, când am trecut şi m-am uitat cu atenţie la obiectele voastre de închinare, am găsit şi un altar pe care era gravat: «Unui Dumnezeu necunoscut». Astfel, ceea ce veneraţi voi fără să cunoaşteţi, aceea vă vestesc eu". (Faptele 17:22,23, *NW*). Ce introducere! Ce modalitate de a se adresa acestei mulţimi de filosofi! Aceste cuvinte venind de la un „palavragiu" au avut un efect electrizant asupra acestor curioşi ascultători austeri. Cu siguranţă că ei nu se aşteptau la ceva asemănător. Într-o frază aşa de scurtă Pavel inversase rolurile. Acum învăţaţii filosofi deveniseră „palavragii" care priveau prosteşte şi ignoranţi, în timp ce acest om mic şi neînsemnat din Ierusalim devenise învăţătorul. Aceşti atenieni mândri au recunoscut public că venerau în mod ignorant un zeu despre care nu ştiau nimic, în timp ce Pavel ştia foarte multe despre Dumnezeul lui şi a continuat să-i informeze fericit. Nu le putea vorbi astfel în piaţă acestor oameni, unde ei se adunau de regulă, pentru a-i instrui pe alţii, dar aici Pavel era invitatul lor, liber să aleagă ceea ce spune.

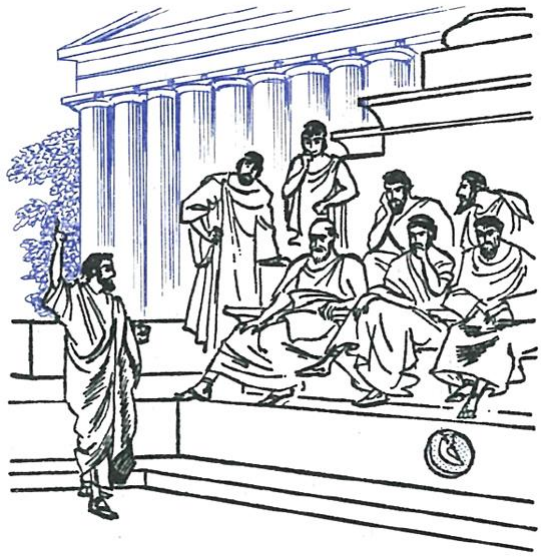
22. Vă puteţi imagina acei filosofi ce se simţeau atât de inconfortabil spunându-şi unul celuilalt. „A cui a fost ideea să îl aducă aici pe acest om care să ne facă pe toţi de râs în acest fel?" Dar staţi! Pavel abia a început să scoată la iveală ignoranţa acestor oameni. El continuă: „Dumnezeul care a făcut lumea şi toate lucrurile din ea, El, care este Domnul cerului şi al pământului, nu locuieşte în temple făcute de mâini, nici nu este slujit de mâini omeneşti, ca şi cum ar avea nevoie de ceva, ci el însuşi dă tuturor viaţă, suflare şi toate lucrurile. El a făcut dintr-un singur om toate naţiunile oamenilor, ca să locuiască pe toată faţa pământului, şi a decretat timpurile fixate şi graniţele stabilite ale locuinţei oamenilor, pentru ca ei să-l caute pe Dumnezeu … deşi nu este departe de niciunul dintre noi. Fiindcă prin el avem viaţă, ne mişcăm şi existăm, aşa cum au zis unii poeţi de-ai voştri: 'Căci şi noi suntem urmaşii săi'". Ce cuvinte vin de la micul „palavragiu" din Ierusalim; da, cuvinte ale vieţii! – Faptele 17:24-28,*NW*.

23. Apoi Pavel a citat, aşa cum susţin unii, dintr-un poem scris de Aratus din Cillicia şi din Cleanthes: „Să începem cu Dumnezeu. Fie ca fiecare muritor să-şi înalţe glasul pentru a intona lauda nesfârşită a lui Dumnezeu. Dumnezeu umple cerul, pământul, marea, văzduhul; simţim spiritul Lui mişcându-se aici şi pretutindeni, şi noi suntem copiii Lui." Aşa şi-a susţinut oratorul argumentul său uimitor, nu de la profeţii evrei, pe care publicul său nu i-ar fi acceptat ca autoritate, ci amintindu-le de scrierea unuia de-ai lor. Ascultaţi cum continuă el: „Aşadar, pentru că suntem urmaşii lui Dumnezeu, nu trebuie să credem că Fiinţa Divină este asemenea aurului, a argintului sau a pietrei, asemenea vreunui lucru sculptat prin arta şi imaginaţia omului." Acum, cât s-a micşorat mândria fiecăruia dintre acei mândri filozofi, şi cât de neconfortabili deveneau! Cum doreau ca el să se oprească din vorbit şi cât de bucuroşi ar fi fost dacă ar fi putut părăsi auditoriul fără să fie văzuţi! – Faptele 17:29, *NW*.

Cuprins

24. Dar aveţi răbdare, domnilor, Pavel mai are multe să vă spună. Folosind tactul teocratic următoarele sale afirmaţii sunt amabile; şi dacă aceşti prost-informaţi, aşa-numiţi „înţelepţi”, ar fi dorit să ia aminte, ar fi câştigat viaţă. El adaugă: „Este adevărat că Dumnezeu a trecut cu vederea timpurile unei astfel de neştiinţe, totuşi acum el le spune oamenilor că toţi, pretutindeni, trebuie să se căiască. Pentru că a stabilit o zi în care urmează să judece cu dreptate pământul locuit, printr-un om pe care l-a numit. Şi le-a dat o garanţie tuturor oamenilor înviindu-l din morţi”. – Faptele 17:30,31, *NW*.

25. Înviere din morţi? uluitor, da; însă pentru filosofii Atenei a devenit dintr-o dată motivul plecării lor: „Unii au început să-şi bată joc, iar alţii au zis: ‘Despre asta te vom asculta altă dată!’” Astfel spontan şi cu grosolănie majoritatea democratică, prin vot oral, au declarat această sesiune încheiată. Ei, ca „înţelepţi”, s-au gândit că nimeni dintre cei mai importanţi oameni ai Atenei nu cred în înviere. Dar, ca de obicei, se înşelau amarnic. Cum „Pavel a plecat din mijlocul lor …unii oameni i s-au alăturat şi au devenit credincioşi.” Printre aceştia era şi judecătorul Dionisie şi o femeie numită Damaris. (Faptele 17:32-34, *NW*). A fost organizată o adunare la Atena, şi prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, chiar şi astăzi mulţi dintre martorii lui Iehova continuă să predice în acel oraş. Prin folosirea liberă şi fără teamă a Cuvântului lui Dumnezeu, toată „înţelepciunea” generată de acei filosofi din Athena a fost arătată de către Pavel ca fiind nebunie, care nu merită să fie luată în considerare, în timp ce Cuvântul lui Iehova era arătat a conţine calea către viaţă. Doar el singur va rezista pentru totdeauna. Prin această experienţă a lui Pavel ne este reamintit că el avea cerinţele necesare pentru serviciul încredinţat lui. În această cuvântare puternică, limpede, deşi întreruptă, el a dat în vileag, cu tact, sofismele înţelepţilor lumeşti şi a întărit credinţa celor câtorva conştienţi de nevoile lor spirituale.



ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Care sunt câteva mijloace pe care le foloseşte Iehova pentru a-şi realiza scopurile?

3. Cum s-au distins Abel şi Enoh ca servi ai lui Iehova?

4. Ce activităţi ale lui Noe demonstrează că el a împlinit cerinţele de serv al lui Iehova?

5. Cum a împlinit Avraam cerinţele de serv aprobat în decursul lungii sale vieţi?

Cuprins

6,7. Ce cerinţe pentru un serv bun sunt scoase în evidenţă în cariera lui Moise?
8. În ce privinţe ne ajută prestanţa lui Ieremia de serv credincios?
9. Ce privilegii unice de serv au fost folosite în mod corespunzător de Ioan Botezătorul?
10. Ce practici corecte de serv bun sunt demne de remarcat în special în scurta perioadă de serviciu pe pământ a lui Isus?
11. Ce obstacole au fost întâmpinate, atât de Ioan Botezătorul cât şi de Isus, în activitatea lor de serviciu?
12. Ce condiţie din prezent, ce rezultă de pe urma învăţăturii false, pare asemănătoare condiţiilor cărora le-a făcut faţă Isus?
13. Cum a împlinit Isus pe pământ alte cerinţe esenţiale ale unui serv corect şi cu ce rezultate?
14. Cum ilustrează adevărata pricepere a lui Petru şi practica botezului simbolic un alt aspect esenţial al serviciului?
15,16. (a) Când şi cum l-a ales Isus pe ultimul dintre cei doisprezece apostoli? (b) Ce practici ale lui Pavel îl identifică precum un serv adevărat?
17. Ce atitudini ale unor ascultători curioşi din Atena n-au diminuat sau n-au distrus simţul de responsabilitate al lui Pavel ca serv al lui Iehova?
18. Cum apar aici în contrast Atena şi Ierusalim?
19-21. (a) Din cine a fost alcătuit auditoriul lui Pavel de pe Dealul lui Marte şi cum a fost el echipat să le servească? (b) Cum a continuat Pavel să-şi lumineze ascultătorii?
22,23. Cum l-a identificat Pavel, cu tact, pe Dumnezeul cel viu?
24,25. (a) Mergând mai departe, ce cerinţă a lui Iehova a accentuat Pavel? (b) Despre ce învăţătură sănătoasă le-a vorbit el ascultătorilor săi, având ca rezultat ce desfăşurări culminante la o adunare publică neobişnuită?

A ATENUA CREŞTINISMUL

În vechime negustorii de vinuri turnau apă în vin ca să-şi mărească profiturile. „Vinul vostru este amestecat cu apă”, a scris Isaia. Cuvintele profetului se aplică cu întreagă forţă azi, când furnizorii religiei creştinătăţii au diluat creştinismul ca să facă plăcere la mai mulţi oameni şi ei să încaseze profit. Că există un asemenea creştinism diluat cu apă este evident din cuvintele lui Pavel: „Ei îşi vor strânge învăţători care să le gâdile urechile”. „Noi nu suntem vânzători ambulanţi ai cuvântului lui Dumnezeu, cum sunt mulţi.” Astăzi „mulţi” care se declară învăţători religioşi diluează Cuvântul lui Dumnezeu pentru a gâdila urechile celor ce ascultă. Rezultatul este o recoltă de creştini care se aseamănă cu un grup de spectatori la teatru decât cu apostolii lui Cristos, care erau „un spectacol pentru lume.” – Isa. 1:22, *Da*; 2 Tim. 4:3; 2 Cor. 2:17, *notă de subsol*; 1 Cor. 4:9, *NW*.

Cuprins

Oameni cu renume au atras câteodată atenţia asupra creştinismului diluat din ziua de azi. Într-un număr recent din publicaţia *Gazeta de Sâmbătă*, Albert N. Williams, administrator la Universitatea din Denver, a vorbit împotriva creştinismului din zilele noastre, care „a fost retezat de cursul istoriei sale, şi servit, eviscerat, dezosat, feliat şi fiert cu o garnitură de pietate şi morbiditate care l-ar fi îndepărtat pe mâniosul Iehova din Vechiul Testament de propriul său popor, cu durere profundă".

Un motiv pentru „marele analfabetism" al creştinismului, ne arată Dl. Williams, este „starea tristă" a scrierilor religioase actuale. Autorii aşa-numitelor cărţi spirituale care se vând cel mai bine, spune el, sunt preocupaţi numai de „confortul spiritual" şi sunt mai interesaţi de exploatarea credinţei pentru a câştiga cititori decât de prezentarea către oameni a cunoştinţei vitale a religiei. „Evenimentele de bază, serioase care ar trebui să mobilizeze o legiune de istorici, romancieri şi dramaturgi au fost atât de vlăguite de furnizorii simandicoşi ai credinţei încât nu este de mirare că în zilele noastre creştinii nu au nici măcar un mic interes în desfăşurările dramatice de evenimente care au făcut posibilă credinţa noastră astăzi." Aşadar, istoria religiei creştine, spune Dl. Williams este „o piesă căreia îi lipsesc astăzi şi dramaturgii şi scena de desfăşurare."

Este recunoscut faptul că clerul a diluat creştinismul cu tradiţii nescripturale, doctrine păgâne şi „cărţi spirituale" făcute să gâdile urechile, cărţi care prezintă filozofie şi psihologie. Totuşi, lumea nu este lipsită azi de creştini „dramaturgi" şi de „teatre". Căci în 143 de ţări martorii lui Iehova „pun în scenă" creştinismul, aşa cum făceau apostolii. Ei au devenit „un spectacol pentru lume" datorită refuzului lor de a dilua creştinismul cu filozofii plăcute oamenilor la auz şi datorită predicării lor viguroase a veştii bune a împărăţiei lui Iehova. Cei descurajaţi de creştinismul „eviscerat„ şi „dezosat" furnizat de cler se vor bucura să afle că martorii lui Iehova continuă „să pună în scenă" creştinismul adevărat. Aceasta o fac, „nu cu şiretenie, nici vânzând Cuvântul lui Dumnezeu, ci prin scoaterea la lumină a adevărului." – 2 Cor. 4:2, *NW*.

DE CE PERMITE DUMNEZEU RĂUL



Te întrebi şi tu, aşa cum s-a întrebat Iov din vechime, de ce permite Dumnezeu răul? Dacă este aşa, noi suntem încrezători că vei afla un răspuns mângâietor şi satisfăcător la întrebarea ta în cele ce urmează.

POATE că nici o întrebare nu a nedumerit mai mult pe oamenii sinceri, decât întrebarea de ce permite Dumnezeu răul, nedreptatea, răutatea şi suferinţa. Ateii s-au agăţat de acest fapt ca o dovadă că Dumnezeu nu există. Astfel, Woolsey Teller, secretarul general al Asociaţiei Americane pentru progresul Ateismului, Inc., într-un interviu, a insistat asupra faptului că răspândirea „mizeriei teribile, a sărăciei lucii, a durerii din belşug" dovedeşte că Dumnezeu nu

Cuprins

există. Intervievatorul, în timp ce pretindea credinţa în Dumnezeu, nu a fost în stare să-i dea un răspuns satisfăcător, ci pur şi simplu avea întrebări de genul: „Dar noi nu ştim scopurile lui Dumnezeu, nu-i aşa?" „Oare noi, oamenii, presupunem că ştim ce e în mintea lui Dumnezeu?"

Fiindcă veni vorba, să remarcăm că mulţi dintre noi, care se folosesc de suferinţa existentă în lume ca un motiv pentru a nu-şi exercita credinţa în Dumnezeu, l-ar face să îndeplinească minuni în continuu încălcând propriile legi. În mod inconsecvent vor da vina pe Dumnezeu pentru nefericirea pe care omul în continuu o aduce asupra sa, din cauza modului său propriu de a acţiona egoist şi prostesc.

Putem ştii, oare, scopul lui Dumnezeu pentru care permite răul? Da, putem, dacă suntem lipsiţi de prejudecăţi şi suficient de smeriţi pentru a fi dispuşi să ţinem seama de sfatul Lui: „Veniţi acum să raţionăm împreună", la ceea ce are de spus în Cuvântul său, Biblia. Şi nu este, oare, tocmai la ceea ce ar trebui să ne aşteptăm, şi anume că Creatorul, care ne-a furnizat din abundenţă cele necesare pentru toate nevoile noastre materiale, ar face îngrijiri şi pentru satisfacerea foamei şi a setei după adevăr, pentru motivele acestor uimitoare lucruri precum ar fi permisiunea răului? Desigur, da! – Isa. 1:18.

Întâi de toate haideţi să remarcăm că „la Dumnezeu totul este posibil" pentru că El este un Dumnezeu al „înţelepciunii şi puterii". Mai mult, noi suntem convinşi că „Dumnezeu este dragoste" şi că „dreptatea şi justiţia sunt temelia tronului său". (Mat. 19:26, Iov 12:13; 1 Ioan 4:8, Ps. 97:2, *AS*). În timp ce pentru un ateu permisiunea răului este o negare a puterii şi înţelepciunii lui Dumnezeu, ca şi cum El ar fi incapabil să le oprească şi a dreptăţii şi dragostei Lui, ca şi cum ar fi indiferent faţă de rău, totuşi pentru cei care cred că Dumnezeu are aceste patru atribuţii într-o măsură perfectă şi infinită permisiunea răului doar ridică întrebări referitor la de ce Dumnezeu îl permite şi când îi va pune capăt.

Spus pe scurt, Dumnezeu a permis răul, pentru că una dintre creaturile Sale a ridicat întrebarea, cine este suprem? Şi, poate Dumnezeu să pună oameni pe pământ care vor putea să-şi păstreze integritatea în ciuda presiunii şi a ispitelor? Atunci când la aceste întrebări se va răspunde pe deplin, Dumnezeu va pune capăt răului.

CREAREA ŞI ABATEREA OMULUI

La începutul existenţei omului nu exista nici un rău. Dumnezeu l-a creat pe om perfect, la fel cum ne asigură şi cuvântul Lui, „activitatea lui este perfectă". Dumnezeu a creat omul după asemănarea Lui, prin faptul că a dat omului o măsură de înţelepciune, dreptate, dragoste şi putere. De asemenea, El a făcut omul un agent moral liber, liber să aleagă să facă bine sau rău, suportând, bineînţeles, consecinţele alegerii sale. El a pus omul într-o grădină frumoasă, Paradisul, şi i-a dat un mandat întreit, să fie productiv, să supună pământul, şi să aibă stăpânire peste animalele inferioare, a cărui îndeplinire îi dădea posibilitate omului să se folosească la maxim de aptitudinile şi atributele sale. – Deut. 32:4, *NW*, Gen. 1:26-28.

Cuprins

Cu toate acestea Dumnezeu l-a pus pe om sub o singură restricţie: el nu trebuia să mănânce din fructul unui anumit copac. Această restricţie nu a pus asupra omului nici un fel de dificultate, pentru că el nu avea nevoie neapărat de fruct pentru a supravieţui. Respectarea restricţiei nu a fost un lucru greu de făcut. Dumnezeu, ca Suveran Suprem şi Binefăcător, avea drept perfect de a interzice omului privilegiul de a mânca acest fruct special, şi a făcut asta din mai multe motive întemeiate. Această restricţie insufla în om frica de Iehova, pentru că sublinia dependenţa lui de Dumnezeu pentru viaţă; că Dumnezeu i-a dat-o şi putea să o ia înapoi. De asemenea, aceasta urma să arate dacă omul aprecia tot ceea ce Dumnezeu a făcut pentru el sau nu, şi chiar s-ar putea spune că l-a făcut pe om să aprecieze binecuvântările Lui şi mai mult, realizând că acestea ar putea fi pierdute. Mai mult, furniza modul ideal de încercare a dragostei omului pentru Dumnezeu, pentru că 'dacă îl iubim pe Dumnezeu îi vom respecta poruncile'. – 1 Ioan 5:3

Nu numai că Dumnezeu a înzestrat omul cu anumite aptitudini şi instrucţiuni despre cum să le folosească, ci, de asemenea, El a numit pentru om un 'Heruvim ocrotitor', un înger păzitor, ca să zicem aşa, pentru a ghida, instrui şi păzi omul. (Ezec. 28:14). Acest reprezentant angelic, totuşi, a îngăduit ca numirea lui să-i dea o opinie nejustificată asupra importanţei lui, trezind în el ambiţia să fie venerat cum era şi Iehova Dumnezeu. În acest scop el şi-a propus să îndepărteze omul de Creatorul, Binefăcătorul şi Prietenul Său, prin intermediul defăimării josnice. Prin semănarea neîncrederii în mintea femeii acesta a reuşit să-i facă atât pe ea cât şi pe soţul ei, să nu asculte, astfel manifestând o lipsă de iubire şi apreciere. Dumnezeu, consecvent cuvântului Său, i-a condamnat să se întoarcă în ţărână, şi în cele din urmă aşa au făcut. – Gen. 3:1-19; 5:5

Din cauza ambiţiei şi revoltei lui acesta este menţionat ulterior în Scripturi ca „balaurul, şarpele original, care este Diavolul şi Satan". Şi faptul că a fost într-adevăr ambiţia lui de a fi venerat ca şi Iehova Dumnezeu reiese din Isaia 14:12-14, unde citim despre lauda lui de a fi ca Cel Prea Înalt, şi din Matei 4:8-10, în care se consemnează oferta sa de a-i da lui Isus toate împărăţiile lumii, dacă Isus se închina şi îl venera pe Satan. – Apoc. 20:2, *NW*.

DE CE ESTE PERMIS RĂUL?

Cu toate că cele de mai sus arată în mod clar că Satan, Adam şi Eva, şi nu Iehova, sunt responsabili pentru răul din lume, totuşi rămâne întrebarea: De ce Dumnezeu a permis ca aceşti trei vinovaţi să trăiască? De ce El nu i-a distrus pe loc şi de ce n-a luat-o de la început? Deoarece, prin faptul că Satan a pricinuit abaterea părinţilor noştri, s-a ridicat întrebarea cu privire la a cui a fost vina. Oare Dumnezeu i-a creat pentru a vedea dacă ei nu pot să reziste ispitei, şi totuşi să furnizeze o pedeapsă cu moartea pentru eşecul lor? Dacă El îi omora imediat pe cei trei, acest punct de vedere ar fi rămas întotdeauna în discuţie. Mai mult decât atât, Satan s-a lăudat că ar putea să întoarcă toate creaturile umane împotriva lui Dumnezeu, prin aceasta provocând atât supremaţia lui Iehova, cât şi abilitatea Sa de Creator.

Cuprins

Iehova a ştiut că nu a făcut nici o greşeală în crearea lui Adam şi a Evei, că legea pentru ei era dreaptă, şi creaturile umane supuse încercărilor pot rămâne credincioase. Pentru a demonstra aceste lucruri, le-a permis atât lui Adam cât şi Evei să trăiască în continuare şi să aibă urmaşi şi i-a permis lui Satan să continue şi să încerce să întoarcă şi pe alţii împotriva lui Iehova Dumnezeu. Scripturile arată că de la Abel până în zilele noastre, slujitorii lui Iehova şi-au păstrat integritatea, în ciuda a tot ceea ce Diavolul a putut aduce împotriva lor în calea ispitei sau a presiunii, justificând astfel pe Iehova şi demonstrând că diavolul este un mincinos, un ticălos defăimător. Prin cursul menţinerii integrităţii lor aceştia au 'bucurat inima lui Iehova prin oferirea unui răspuns către diavol' – Prov. 27:11.

Cum putem ştii că acest lucru este adevărat şi nu este doar o teorie fantezistă? Datorită înregistrării găsite la Iov, capitolele 1 şi 2. Acolo aflăm că Satan s-a lăudat că l-ar putea forţa pe Iov, cel mai remarcabil slujitor al lui Iehova de pe pământ, să-l blesteme pe Dumnezeu. Dumnezeu a acceptat această provocare şi i-a dat frâu liber lui Satan cu Iov, chiar în măsura să-l priveze de bunurile lui, familie, prieteni şi sănătate. Dar Iov şi-a păstrat integritatea; nu l-a blestemat pe Dumnezeu, nici nu şi-a mărturisit păcatele de care el nu a fost vinovat, la fel cum au făcut-o anumiţi americani sub presiune comunistă.

Fără nici o îndoială în această relatare istorică despre Iov (da, Iov, într-adevăr a trăit; vezi Ezechiel 14:14, Iacov 5:11) avem un exemplu în care Dumnezeu permite răul cu scopul de a demonstra superioritatea Sa faţă de Satan şi că El poate avea oameni pe pământ care, supuşi încercărilor, vor rămâne credincioşi. Şi că acesta a fost motivul pentru care lui Adam şi Evei le-a fost permis să trăiască în continuare şi să aducă pe lume copii reiese din faptul că Iehova a adus mai întâi în atenţia lui Satan calea de acţiune a lui Iov de menţinere a integrităţii, indicând faptul că fusese ridicată anterior chestiunea menţinerii integrităţii omului.

În permiterea răului de dragul rezolvării chestiunii supremaţiei, Iehova nu este vinovat de nicio nedreptate. El ar fi putut să-i ucidă pe Adam şi Eva imediat, în loc de a le permite îndurător să trăiască mai multe secole. Chiar şi pentru urmaşii lor, viaţa cu suferinţă este o binecuvântare. Mai mult, Dumnezeu a asigurat că toţi păstrătorii integrităţii vor fi răsplătiţi chiar mai mult decât a fost Iov, prin răscumpărarea şi învierea lui Cristos.

Dumnezeu i-a permis lui Satan să rămână în ultimii 6000 de ani, aşa cum Iehova I-a spus lui Faraon, 'ca să-ţi arăt puterea mea şi ca numele meu să fie proclamat pe tot pământul'. Când acest scop va fi pe deplin satisfăcut, atunci Iehova va pune capăt lui Satan şi a acelora care au spiritul lui, aceia care sunt responsabili pentru răul existent în lume, la Armaghedon, la fel cum a distrus pe Faraon şi armatele lui în Marea Roşie. – Ex. 9:16; 14:27, 28.

Iehova este iubitor şi drept şi, deci, nu este de acord cu răul. Fiind Atotînţelept şi Atotputernic, El poate şi va pune capăt răului la timpul potrivit. Atunci rugăciunea lui Isus ca voinţa lui Dumnezeu să „se facă, precum în cer aşa şi pe pământ" va fi împlinită. Atunci nu va mai fi moarte, nici strigăte, nici jale, nici durere. (Mat. 6:10, *NW*; Apoc. 21:4). Atunci toţi care trăiesc îl vor iubi pe

Cuprins

Dumnezeu cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea lor şi pe aproapele lor ca pe ei înşişi. Având în vedere scopul valoros servit, iubitorii lui Dumnezeu şi ai dreptăţii nu se vor plânge de permisiunea răului de către Dumnezeu, ci vor fi bucuroşi să-şi menţină integritatea, chiar dacă acest lucru înseamnă suferinţă în momentul de faţă, aşteptând cu nerăbdare rezultatul glorios, justificarea numelui lui Iehova, şi o viaţă veşnică pentru ei înşişi în dreapta Sa lume nouă.



ADUNĂRI ÎN INDIILE DE VEST

După o escală de 48 de ore în Trinidad la biroul de filială al Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere din Port of Spain, preşedintele Societăţii, N.H. Knorr, şi tovarăşul său de călătorie M.G. Henschel au zburat până la frumoasa insulă mică de corali, Barbados, miercuri 13 ianuarie 1954. Ei au fost însoţiţi de către servul filialei Indiilor Britanice de Vest, Robert Newton. Scopul pentru care au mers a fost să participe la adunarea martorilor lui Iehova din Queen's Park, Bridgetown.

Adunarea era deja în desfăşurare cu 60 de participanţi în sesiunea de marţi dimineaţă, dar prezenţa a crescut rapid la 244 după-amiază şi a atins un record de 886 seara. Această informaţie a fost dată fraţilor abia sosiţi de către grupul care i-a întâmpinat la aeroportul Seawell în Barbados. În acest grup se aflau şi nouă fraţi care absolviseră Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere. Unii dintre ei veniseră din alte insule unde desfăşurau lucrare de misionariat şi ei au raportat că aceasta era o întrunire cu adevărat internaţională, deoarece veniseră delegaţi din şapte ţări şi insule diferite şi erau reprezentate 25 de adunări diverse.

Toţi păreau foarte bucuroşi să fie în Barbados şi s-au bucurat foarte mult de călătorie, deoarece Barbados este un centru turistic înfloritor şi o insulă foarte pitorească, cu un climat excelent. Drumurile sunt înguste şi pe când vii cu maşina de la aeroport şi treci pe lângă câmpurile cu trestie de zahăr şi pe lângă vechile fabrici de zahăr şi intri într-o zonă mai populată vezi micile case de piatră zugrăvite în culori pastel şi plajele excelente din apropiere. Nisipurile albe scânteietoare de pe plajă şi apa caldă sunt un motiv ca orice turist să dorească să înoate în ele. Străzile prin oraş sunt foarte înguste, aşa că este un lucru bun că în general se folosesc maşini mici, englezeşti. Centrul Bridgetown-ului se află în

Cuprins

port, care este prea mic pentru vase de mari dimensiuni. Vasele mari trebuie să ancoreze în afara portului şi se folosesc vase mici pentru a aduce pasagerii şi marfa la mal. Dar vase mici care navighează între insule şi desfăşoară partea principală a comerţului din Indiile de Vest sunt prezente în număr mare şi acestea lasă marfa şi iau alta pentru alte insule. Multe butoaie ies în evidenţă, deoarece printre mărfurile principale produse pe insula Barbados se numără romul şi melasa.

Barbados este o insulă ospitalieră şi un loc unde lucrarea Împărăţiei avansează mulţumitor. Ospitalitatea arătată fraţilor călători a fost foarte mare, unii dintre vestitori oferindu-şi casa, o clădire roz în apropiere de aleea îngustă, pentru folosul fraţilor, pe durata şederii şi asigurându-le mese excepţionale.

Vizitatorilor li s-a spus cum de săptămâni se face publicitate şi cum 30.000 de pliante s-au folosit pentru a informa oamenii din Barbados de cuvântarea publică „După Armaghedon - Lumea Nouă a lui Dumnezeu". 300 de afişe şi 200 de pancarte au fost folosite în campanie. S-au organizat cinci parade pe biciclete, având minim 10 biciclete în cadrul unei parade şi fiecare bicicletă a purtat o pancartă care anunţa cuvântarea publică. Trei bannere mari care anunţau prelegerea publică au fost întinse peste trei din cele mai cunoscute străzi din Bridgetown, iar altul a fost atârnat de poarta principală de la Parcul Reginei. Un afiş mare de zece picioare pe opt, a fost amplasat în afara Sălii Împărăţiei, pe Bay Street, care este unul din bulevardele principale. Pe lângă acestea s-a făcut publicitate în patru ziare din Barbados, care totalizau douăzeci şi patru de ţoli de spaţiu de coloană cu informaţii despre adunare. Aşa că pe această mică insulă, care este de numai douăzeci şi unu de mile lungime şi paisprezece lăţime toţi oamenii erau conştienţi de prezenţa martorilor lui Iehova pentru adunarea lor. Mulţi au aflat de ea de la radio. Unul din absolvenţii de la Gilead a vorbit timp de şapte minute descriind scopul adunării. În plus, 700 de invitaţii au fost trimise unor persoane cu bunăvoinţă, invitându-le să participe la Adunarea Societăţii Lumii Noi.

Parcul Reginei, unde s-a ţinut întrunirea, este un loc public foarte frumos şi bine întreţinut. Este înconjurat de un gard de fier, iar înăuntru pajiştile şi florile sunt minunate. Sunt şi mulţi copaci şi a fost o binecuvântare pentru fraţii prezenţi la întrunire să aibă atâta umbră, deoarece sala Steel Shed în care se ţinea întrunirea nu era destul de mare pentru întreaga mulţime care s-a adunat. În spatele vorbitorului, platforma era foarte frumos decorată. Din flori şi din ferigi era scris „Adunarea Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova." Fraţii tăiaseră literele în lemn, apoi dăduseră găuri în litere şi în ele erau introduse în fiecare zi flori proaspete. Florile aurii şi ferigile verzi făceau un fundal frumos pentru platformă. Plante în ghiveci erau puse pe platformă pentru a spori şi mai mult frumuseţea.

Platforma era în centrul atenţiei, bineînţeles, deoarece de acolo fraţii îşi primeau instrucţiunile. De acolo au văzut demonstraţii despre cum trebuie desfăşurată lucrarea pe teren, cum să se implice în anunţarea cuvântării publice şi cum să se perfecţioneze în lucrarea de pionierat. Un număr de pionieri care lucrează în Barbados şi în alte insule din apropiere au povestit din experienţele lor şi au arătat cât de important este pentru oameni să facă un efort să intre în această lucrare şi să nu renunţe la ea. Toţi pionierii au fost adunaţi împreună pentru una

Cuprins

din aceste sesiuni şi fraţii aflaţi în vizită le-au vorbit, au răspuns problemelor lor şi i-au încurajat să continue în serviciul binecuvântat al slujirii cu timp integral.

Punctul culminant al activităţilor zilei a fost discursul rostit seara de Fratele Knorr, intitulat „Iubirea adevărată este practică". Acest discurs a fost ascultat de 714 persoane dinăuntrul şi din jurul sălii Steel Shed. Ei au fost recunoscători pentru exemplele date, legate de modul în care să comunici cu tact cu fraţii, cum să arăţi apreciere pentru serviciu şi pentru alte lucruri bune pe care le fac fraţii, cum pot ei să ţină seamă de slăbiciunile celorlalţi şi cum să folosească practic iubirea în viaţa lor de zi cu zi. Au existat multe comentarii, venite ca apreciere din partea fraţilor din Barbados pentru acest excelent discurs.

Joi dimineaţa la 8:00, fraţii s-au adunat pentru discursul de botez şi, după aceea, candidaţii au plecat spre Sala Împărăţiei de pe Bay Street, care nu este departe de mare. De acolo ei au putut să meargă la plaja Brown şi douăzeci şi unu de fraţi şi paisprezece surori şi-au simbolizat dedicarea faţă de Dumnezeul Cel Prea Înalt Iehova, prin cufundare în apă. În timpul acesta, majoritatea fraţilor care rămăseseră la Steel Shed mergeau înainte în serviciul împărăţiei şi anunţarea adunării publice, care urma să se ţină în acea seară. Mai târziu, ei s-au întors la Parcul Reginei, s-au dus la minunatul bufet cu autoservire care fusese organizat pentru congres şi acolo s-au bucurat de sesiunile de după-amiază.

Unul dintre aspectele importante din sesiunea de după-amiază a fost instrucţiunea despre cum să folosească cartea *„Convingeţi-vă de toate lucrurile"*. Aceasta este ceva ce se va dovedi foarte utilă pentru vestitorii din Barbados, unde oamenii au informaţii considerabile din Biblie şi unde au loc multe discuţii despre aceasta. Cartea face parte din echipamentul cu care toţi vestitorii împărăţiei ar trebui să fie familiarizaţi. Unul dintre absolvenţii de la Gilead a demonstrat cum poate fi folosită practic, în Barbados, cartea „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*". Un alt eveniment remarcabil al sesiunii de după-amiază a fost discursul Fratelui Knorr intitulat „Permiteţi ca progresul vostru să fie evident", după care servul de filială a prezentat o rezoluţie care a fost adoptată în unanimitate de cei 804 martori şi persoane cu bunăvoinţă prezente acolo. Sesiunea de după-amiază s-a încheiat cu aprecierile adresate de preşedinte autorităţilor şi comitetului administraţiei parcului pentru cooperarea lor care a asigurat toate lucrurile necesare pentru realizarea unei adunări teocratice reuşite în Barbados.

O întrebare ce exista în minţile multor fraţi era: „Va fi vremea bună pentru adunarea publică?" Era evident că Steel Shed nu va putea niciodată să găzduiască mulţimea care ar veni dacă vremea va fi bună. De aceea, toţi speram că vremea excelentă va predomina. Câţiva nori ameninţători au apărut seara pe cer, dar ei s-au risipit repede şi cerul frumos, înstelat, caracteristic tropicelor, s-a ivit din nou. Sub acest frumos baldachin, 2.804 participanţi l-au ascultat pe preşedintele Societăţii, care a vorbit despre „După Armaghedon - Lumea Nouă a lui Dumnezeu". Participanţii au fost încântaţi să primească după câte un exemplar al acestei lecturi.

Pentru martorii lui Iehova, Barbados este un ţinut fertil. Populaţia este de circa 200.000 de locuitori şi pe mica insulă de 166 mile pătrate sunt peste 500 de

Cuprins

vestitori ai Împărăţiei, care-l laudă pe Iehova în fiecare zi, fiind asociaţi cu optsprezece adunări. Insula constituie ea însăşi un circuit şi mai sunt încă multe roade de cules în Barbados. Acest lucru reiese clar din participarea la adunare, unde au fost peste 800 de vestitori şi persoane cu bunăvoinţă, mult mai mulţi decât numără vestitorii în mod normal şi, de asemenea, cele aproximativ două mii de persoane care au asistat la lectura publică, dând dovadă de interes. Toate aceste lucruri au făcut ca martorii lui Iehova din Barbados să fie fericiţi să devină asociaţi cu societatea Lumii Noi şi ei aşteaptă cu nerăbdare să realizeze o mare creştere în lunile următoare. Acea mică insulă aproape de ţărmul Oceanului Atlantic va fi vegheată cu interes de martorii lui Iehova din întreaga lume, pentru a vedea cum continuă progresul ei.

Biroul companiei aeriene a spus celor doi călători din Brooklyn şi servului de filială din Trinidad că avionul din Anglia avea să întârzie, şi de aceea abia la 11:30 p.m. s-au dus călătorii la aeroport şi şi-au luat rămas bun de la prietenii lor. Apoi, la aeroport, li s-a spus că avionul B.O.A.C avea să întârzie foarte mult şi abia la 3:15 în dimineaţa de vineri 15, avionul a plecat către aeroportul Piarco din Trinidad. Călătorii au sosit la destinaţia din Port of Spain la 5:00 dimineaţa, în ziua deschiderii congresului din Port of Spain.

DEPĂŞIREA OBSTACOLELOR DIN TRINIDAD

În Trinidad, ca în multe ţări şi în multe oraşe, să găseşti un loc de întrunire este o problemă, aşa că au fost studiate diversele posibilităţi. Sunt câteva locuri minunate în Port of Spain care ar fi ideale pentru o asemenea adunare, dar ele niciodată nu au fost disponibile martorilor lui Iehova. Fraţii au hotărât, însă, să facă cerere pentru toate locurile ce puteau fi folosite, indiferent de răspunsurile anterioare primite pentru asemenea cereri.

A fost cerut Hipodromul din Parcul Reginei, Savannah, deoarece este chiar în inima oraşului şi avea tot ce îi trebuie ca să găzduiască o mulţime mare. Câteva scrisori au circulat înainte şi înapoi între comitet şi martorii lui Iehova. Se părea că ei erau îngrijoraţi pentru caii din grajduri, deoarece martorii lui Iehova ar putea să-i sperie. În ultima scrisoare ei au declarat scurt că stadionul nu va fi la dispoziţia martorilor lui Iehova. S-a observat în trecere că mulţimile de la întrecerile hipice nu pot fi descrise ca fiind tăcute. De asemenea, în timpul carnavalului se foloseşte hipodromul; grupuri de petrecăreţi zgomotoşi umplu locul. Dacă nici ei nu sperie caii, atunci nimic nu-i sperie. După aceea, Arhiepiscopul de York a vizitat Trinidadul şi nu a avut nicio dificultate să îşi rezerve folosirea Hipodromului pentru o cuvântare, care a fost transmisă şi la radio. După câte ştim nu s-a auzit nicio vorbă despre vreo problemă cu caii datorită celor spuse de el.

Cu stadionul de cricket a fost la fel ca în cazul Hipodromului, el nu putea fi folosit în scopuri religioase. Parcul Union a respins, de asemenea, cererea. Timpul trecea cu rapiditate şi numărul de locuri potrivite disponibile se apropia de zero.

Cuprins

Adunarea trebuia ţinută undeva. Unii oameni de afaceri din Indiile de Est construiau clădiri noi în centru, care ar putut fi o ultimă soluţie dacă am fi avut acces la ele şi dacă erau terminate la timp. A fost întrebată o persoană şi părea favorabilă ideii. Da, martorii lui Iehova puteau să folosească una din clădirile aflate în construcţie. Va fi gata la timp, ni s-a spus. A mai trecut ceva timp, dar niciun progres nu se făcea în acest sens. În cele din urmă fraţii au abandonat speranţa folosirii acelei clădiri.

Fraţii Bahadoorsingh construiau o fabrică nouă de cămăşi şi au spus uneia din surorile misionare că aceasta ar putea fi folosită, deşi la acea vreme ei abia începuseră construcţia. Ca ultimă soluţie, fraţii i-au întâlnit şi din nou au primit asigurări că puteau folosi clădirea fără a plăti, dacă aceasta avea să fie terminată la timp. 15 decembrie a fost stabilit ca data luării deciziei finale. Ziua a venit şi cel puţin un etaj a fost promis folosirii, materialul publicitar în sfârşit putea fi creat! Un banner mare de 90 pe 6 picioare a fost început pentru a fi atârnat pe partea dinspre stradă a clădirii şi unul mai mic pentru capătul clădirii. Peste 50 000 de pliante au fost pregătite împreună cu şase sute de pancarte, două sute de afişe şi alte materiale cum ar fi anunţuri publicitare. Programul fusese stabilit, se redactaseră anunţurile pentru presă, iar pregătirile pentru adunare erau în toi. Aceasta avea să fie o adunare la care fraţii veneau mai degrabă prin credinţă şi speranţă, nu prin vedere.

Aceasta era situaţia când fraţii Knorr şi Henschel au sosit în dimineaţa zilei de luni, 11 Ianuarie, pentru a analiza rapoartele filialei. Fraţii Bahadoorsingh făcuseră tot ce era posibil pentru ca etajul superior să fie gata. Oamenii lor lucraseră ca nişte furnici, ca să facă tot ce era necesar. Ei atârnaseră bannerele pe clădire şi urmau să facă şi platforma, pe care au şi făcut-o mai târziu. Când Fratele Knorr şi servul de filială au inspectat clădirea în seara de marţi, fraţii au spus că ei vor avea totul gata la timp. Se vor face instalaţii electrice pentru perioada necesară. Conectarea la apă şi canalizare va fi de asemenea gata. A avut loc o conversaţie plăcută, care a cuprins şi discuţii pe teme biblice.

În dimineaţa zilei de vineri 15, clădirea, chiar dacă nu era terminată complet, era ocupată şi gata pentru sesiunea de dimineaţă. Sala lungă de la etajul superior era practic gata, cu excepţia unei mici porţiuni în capătul de est, unde lucrătorii se străduiau să termine cât puteau de repede. O platformă decorată cu gust, cu elemente albe din turnul de veghere, împodobea capătul de vest. Cu litere mari, albe pe fond verde, erau scrise cuvintele: „Martorii lui Iehova.” Pe peretele din spatele platformei era o inscripţie frumoasă cu textul anual scris cu aceleaşi culori şi cu acelaşi efect de panglică, ca şi în calendar. Ramuri de palmier formau aripi la platformă şi ascundeau cu eleganţă echipamentul de sunet. De-a lungul peretelui de la sud erau o serie de tablouri. Mai întâi o pictură mare în ulei care prezenta binecuvântările pământului paradis. Urma o serie de desene mai mici copiate de la pagina 749 a numărului din 15 decembrie 1953 al revistei *Turnul de veghere*, în care erau prezentate activităţile zilnice ale martorilor lui Iehova.

Fraţii făcuseră o excelentă muncă voluntară, oferindu-şi serviciile, care i-a impresionat pe muncitori şi pe proprietari. Unul dintre proprietari l-a întrebat pe un

frate dacă erau plătiţi pentru serviciile lor. Când i s-a răspuns că nu, el a exclamat: „Chiar trebuie să mă ocup de asta!”

Partea de jos a clădirii, care nu era terminată, a fost şi ea dată în folosinţă. Acolo a fost instalat bufetul cu autoservire şi sectorul cu răcoritoare.

Două sute douăzeci de persoane s-au prezentat la adunarea de vineri dimineaţă pentru serviciul pe teren şi curând erau pe teren. Prin tot sectorul de afaceri erau observate peste tot persoane care să dea informaţii despre lectura publică şi care au făcut o treabă excelentă. De fapt, s-a recurs la toate formele de servicii. După-amiaza, audienţa a crescut la 709 persoane, care au venit pentru a asculta pe trei fraţi care au explicat importanţa şi scopul revistei *Turnul de veghere* şi cum trebuie ea studiată.

Vineri seara a avut loc, din nou, o creştere a participanţilor la 1055. Ei au aplaudat în mod repetat cuvântarea de bun venit a preşedintelui şi au urmărit cu atenţie diferitele aspecte din program.

Sâmbătă dimineaţă vremea a fost senină şi însorită, promiţând să fie încă o zi frumoasă de adunare, asemănătoare zilei de vineri. S-a dovedit a fi o zi plină de evenimente neprogramate. Sesiunea de dimineaţă pentru serviciu s-a desfăşurat fără incidente, dar apoi s-a strecurat o notă discordantă. Primarul şi unii membri ai consiliului au inspectat clădirea şi au început să-i găsească cusururi. Unii dintre ei au început să sară pe podeaua de la etajul doi, pentru a vedea dacă se clatină. Nu fusese eliberată o autorizaţie de folosire a clădirii, deoarece ea nu fusese terminată. Ei s-au consultat între ei, la care consultare a participat şi servul de filială, dar fără niciun rezultat. Departamentul de construcţii a emis un ordin de evacuare, iar congresul a trebuit să se întrerupă. Pe la ora 1:30 p.m., preşedintele a anunţat că toată lumea trebuie să se mute la Woodford Square imediat, deoarece clădirea nu putea fi folosită şi primarul dăduse permisiunea ca să fie folosită piaţa pentru restul adunării.

Fraţii au ieşit în linişte şi au început imediat să mute echipamentul cu un zel remarcabil. În scurt timp, echipamentul audio, scaune şi alte echipamente necesare au fost instalate în Piaţă, care este chiar în inima oraşului, şi programul de după amiază a început la timp. Mutarea fusese însă surprinzătoare şi fusese o dezamăgire, dar martorii lui Iehova nu se descurajează uşor. Piaţa era bine umbrită de copaci şi vremea a fost ideală. Echipamentul audio a funcţionat ireproşabil şi sunetul a ajuns la toţi fraţii şi chiar la unii trecători. Sâmbătă seara, numărul participanţilor a crescut la 1419.

Programul de duminică a început cu un serviciu de botez. Fraţii au venit devreme pentru a-şi ocupa locurile, pentru că lectura Fratelui Knorr avea să înceapă la ora zece. O mare mulţime de 984 de persoane a ascultat în linişte cuvântarea despre botez. Apoi candidaţii, 125 la număr, s-au ridicat şi au răspuns „da” la ambele întrebări. Autobuzele care-i aşteptau i-au dus rapid la locul de cufundare, astfel încât ei s-au putut întoarce la timp ca să asculte lectura publică.

Timpul a trecut repede. Un puhoi de oameni a intrat în Piaţă, prin diferite intrări. Acum toate locurile erau ocupate şi pâlcuri de oameni s-au format sub copacii cei mai umbroşi şi chiar la soare, aproape de locul vorbitorului, gata să

Cuprins

asculte discursul principal. Norii veneau şi plecau, dar vremea nu se anunţa ploioasă. Dimineaţa era foarte plăcută, iar briza unduia pe dealuri. Timpul pentru cuvântare fusese reprogramat cu o jumătate de oră, pentru a permite ca slujbele de la cele două biserici din Piaţă să se încheie.

Numărul participanţilor a continuat să crească, la acest număr adăugându-se şi o parte dintre cei care fuseseră la slujba de la biserică. Ei au ascultat cu multă atenţie argumentul şi prezentarea Fratelui Knorr cu privire la Armaghedon şi la condiţiile din lumea nouă ce va urma. Când el a început să vorbească liber, spre sfârşitul discursului, toată lumea a ascultat cu şi mai mare atenţie comentariile sale cu privire la lucrarea şi scopurile martorilor lui Iehova. Între ascultători au fost observate şi câteva persoane bine cunoscute, printre care şi un demnitar guvernamental. Toată lumea s-a bucurat când a aflat că 3269 de persoane au auzit lectura. Se confirma cu adevărat că fiecare încercare contează. O mulţime de asemenea dimensiuni nu ar fi putut niciodată să fie găzduită în clădirea fraţilor Bahadoorsingh.

Sesiunea finală a început la ora 1:00 după-amiaza. Cea mai mare parte a participanţilor era încă prezentă pentru a asculta sesiunea de după-amiază. Au fost număraţi 2454 de participanţi. Fratele Newton a expus o cuvântare despre instruirea din casă în casă şi, la sfârşit, le-a prezentat fraţilor rezoluţia care fusese adoptată la Yankee Stadium. Ea a fost adoptată în unanimitate. Au urmat apoi o serie de demonstraţii cu privire la folosirea cărţii „*Convingeţi-vă de toate lucrurile”*

În discursul său final în faţa adunării, Fratele Knorr a explicat cele şapte cerinţe suplimentare, pe lângă credinţă, pe care trebuie să le îndeplinească servii aprobaţi ai lui Iehova. Cu privire la auto-control, el a arătat că întârzierea la întruniri sau absenţa de la acestea, sau lipsa de sprijin faţă de mărturia în grup denotă lipsa auto-controlului. Toţi au fost încurajaţi să reflecteze la adevăr şi să fie atenţi la ei înşişi, pentru a face evident un progres individual.

În încheiere, Fratele Knorr şi-a luat rămas bun de la fraţi, în numele său şi al Fratelui Henschel şi a fost de acord să transmită dragostea lor fraţilor care se aflau pe traseul său pentru restul călătoriei, precum şi celor de la casa Bethel. Avionul care urma să-i ducă în Surinam urma să fie la aeroport peste puţină vreme, aşa că era necesar ca ei să-şi ia rămas bun de la adunare înainte de rezumatul *Turnului de veghere* şi de cuvântarea de încheiere a preşedintelui. Fraţilor le părea rău că timpul despărţirii venise atât de repede, dar se bucurau că avuseseră posibilitatea să fie împreună cu Fraţii Knorr şi Henschel. De aceea, în timp ce lucrările adunării continuau, apropiindu-se de încheiere, doi dintre misionari au folosit propriile maşini pentru a-i transporta pe fraţi şi pe unii dintre misionari la aeroport. După o vizită scurtă şi plăcută, perechea călătoare a plecat spre următorul loc de adunare, la Paramaribo, fericită să ştie că Societatea Lumii Noi din Trinidad crescuse până la aproape patruzeci de adunări şi că peste 1.200 de persoane îl lăudau pe Iehova în acel loc.

Cuprins

FAPTELE CONTRAZIC PREDICAREA

Potrivit cuvintelor lui Isus Cristos, faptele clericilor din acele zile contraziceau predicareae lor. (Mat. 23:3-5) Că aceştia îşi au corespondenţi moderni se vede din următorul caz: Profesorul Ole Halesby, preşedinte al Societăţii Misionare Luterane din Norvegia, i-a avertizat pe păcătoşi prin postul de radio public: „Dacă nu sunteţi credincioşi, luaţi aminte! Dacă vi s-ar întâmpla să va prăbuşiţi şi să muriţi subit, veţi ajunge drept în iad!" Aceste remarci au declanşat o violentă controversă religioasă naţională. Cât de în serios şi-a luat renumitul profesor de teologie propria predicare privind focul iadului se vede din faptul că el, la puţină vreme după aceea, a fost condamnat pentru evaziune fiscală, la cel puţin zece ani de închisoare.

TIPUL CORECT DE SLUJITORI ÎN ZILELE NOASTRE

CERINŢELE pentru adevărata slujire pot varia la un moment dat. Cu aproximativ 35 de secole în urmă, profetul lui Iehova, Moise, a fost şcolit în toată înţelepciunea egiptenilor, fiind educat la curtea regală. Mai târziu, ca un bărbat matur ce îl asculta pe Iehova, Moise a ştiut cum să-l abordeze şi să se comporte cu mândrul Faraon. Fiind blând şi smerit, Moise a exercitat, de asemenea, o toleranţă remarcabilă faţă de milioanele de izraeliţi care, fiind abia eliberaţi din sclavia din Egipt, erau neliniştiţi şi nu foarte uşor de controlat. Ca şi sclavi, necesităţile le fuseseră asigurate de către guvernul egiptean, şi prin urmare, ei aveau experienţă puţină sau chiar deloc în a-şi asigura cele necesare. Aşa că se plângeau frecvent despre îngrijirile pe care Iehova le făcea pentru ei în călătoria lungă şi anevoioasă prin pustiu. Moise nu a fost exasperat decât cu o ocazie. Atunci el şi-a pierdut autocontrolul; da, atunci el l-a uitat pe Iehova. Moise s-a exclamat furios către milioanele de izraeliţi ce murmurau: „Ascultaţi, răzvrătiţilor! Vom putea noi, oare, să vă scoatem apă din stânca aceasta?" (Num. 20:9-13, *NW*; Ps. 106:32, 33). Însă, una peste alta, Moise era echipat pentru lucrarea sa ca slujitor al lui Iehova, efectuând-o bine, murind în favoarea lui Iehova şi fiind îngropat de către Iehova. – Deut. 34:5-7; Evrei 3:1-6, *NW.*

[2] Mai marele Moise, Isus Cristos, ca om pe pământ, era un exemplu perfect al unuia care poseda toate cerinţele necesare pentru serviciul Său dat de Dumnezeu. Un elev sârguincios al Cuvântului lui Iehova, Scripturile Ebraice, Isus ca şi tânăr şi adult a urmat instrucţiunile lui fără nicio rezervă. Serviciul Său a fost munca vieţii Lui. El nu avea niciun alt interes pe pământ şi şi-a dăruit tot timpul şi talentul Său pentru sarcina ce-i fusese desemnată. Urmaşii Lui au fost bine instruiţi pentru lucrarea ce le fusese desemnată după moartea şi învierea Sa, iar ei au efectuat-o bine. Asemenea lui Isus, apostolul Său credincios Pavel era dedicat în întregime serviciului lui Iehova. „Un singur lucru" îi ocupa interesul şi atenţia: predicarea veştii bune despre Împărăţie. (Filip. 3:13, *NW*; Faptele 28:30, 31). Pavel nu a

Cuprins

încercat să facă multe lucruri. El s-a asemănat cu un soldat care s-a ferit în a se implica în afaceri lumeşti pentru a-şi putea mulţumi superiorul. Nu, Pavel nu şi-a păstrat un birou de avocatură în Ierusalim sau o fabrică de corturi în Tars. Tot timpul şi puterea sa el le-a dedicat serviciului încredinţat lui, amintindu-le fraţilor lui: „Totuşi, eu nu pun preţ pe sufletul meu, ca şi cum mi-ar fi scump, numai să pot să-mi sfârşesc cursa şi serviciul pe care l-am primit de la Domnul Isus: acela de a depune mărturie temeinică despre vestea bună referitoare la bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu.” – Faptele 20:24, *NW*.

[3] Astăzi o lucrare prezisă de Iehova în vechime este efectuată de El prin slujitorii Săi, în toate ţările pământului. (Isa. 51:15, 16; 61:1-3, *AS*; Mat. 24:14, 15, *NW*). Există cerinţe speciale pentru slujitorii care se implică în lucrarea aceasta. Iehova a înfiinţat şi continuă să construiască irezistibil o societate a Lumii Noi, globală, care va dăinui pentru totdeauna. Membrii acestei societăţi, toţi slujitori, constituie nucleul vizibil al "noului pământ" al lui Iehova care va supravieţui bătăliei Sale de la Armaghedon. Astăzi această societate a slujitorilor constă în rămăşiţa celor unşi ai lui Iehova care sunt încă pe pământ, alături de însoţitorii lor cu bunăvoinţă care sunt acum adunaţi din "toate naţiunile, triburile, popoarele şi limbile", fiecare devenind echipat să servească precum tipul corect de slujitor sub Isus Cristos. (Apoc. 7:9, *NW*). Pentru a-i ajuta efectiv pe mulţi alţii doritori să înveţe despre lumea nouă a lui Iehova, aceşti slujitori trebuie să aibă cerinţele necesare. Ei trebuie şi chiar îşi iau în serios serviciul, deoarece îndeplinirea lui credincioasă înseamnă viaţă; eşecul lui, moarte. Nu este o ocupaţie pe care să o iei pentru o vreme, iar apoi să o laşi deoparte pentru o alta. Isus a avertizat: „Niciun om care a pus mâna pe plug şi priveşte la lucrurile din urmă nu este potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu” (Luca 9:62, *NW*). Da, această lucrare va dăinui pentru următoarea mie de ani, iar după aceea Iehova însuşi va da fiecărui slujitor credincios alte sarcini în organizaţia Sa universală. (1 Cor. 15:24-28). Ce perspectivă încântătoare!

[4] Aptitudinea de a-i învăţa pe alţii şi dorinţa de a lua parte la instruirea lor în multe feluri pentru a-L servi pe Iehova se află printre cerinţele de astăzi. Aşa cum era Isus, la fel li se cere slujitorilor de astăzi ai lui Iehova să fie elevi silitori ai Cuvântului Său scris, Scripturile Ebraice, şi acum şi al complementului lor, Scripturile Creştine Greceşti. O altă sarcină în construirea societăţii Lumii Noi este căutarea altor oi ale Domnului Isus, care acum sunt îndreptăţite să devină parte a marii mulţimi a acelei societăţi. (Apoc. 7:9, 10, *NW*). În toate ţinuturile pământului aceste persoane asemănătoare oilor merg astăzi izolate, oprimate şi jefuite de păstorii falşi ai creştinătăţii; dar acum ele sunt găsite şi adunate împreună într-un staul sub Păstorul Drept al lui Iehova, pentru a se hrăni cu hrană bogată pe păşuni bune. (Ezec. 34:1-15) "Celelalte oi", a spus Isus, însemnând "oi" în afara comoştenitorilor Lui cereşti, "mica turmă" - pe toate acestea El a spus că trebuie să le aducă într-o singură turmă. El nu s-a referit că va coborî personal pe pământ din cer şi va face această lucrare de strângere. Mai degrabă, El a trimis şi continuă să trimită pe fraţii Lui rămaşi pe pământ să facă lucrul acesta. Lui Petru El i-a spus: „Hrăneşte-Mi mieii, hrăneşte-Mi oile.” Şi acum, în acest "timp al sfârşitului" Isus a

Cuprins

extins aceeaşi poruncă pentru a se aplica fiecărui ascultător supus al Cuvântului lui Iehova. – Ioan 21:15-17; Dan. 12:8-12; Mat. 24:14, 15; Apoc. 22:17.

[5] Tipul corect de slujitori ai lui Isus Cristos de astăzi sunt dedicaţi Persoanei, Iehova, şi se devotează cu sârguinţă lucrării pe care El le-a atribuit-o. (Prov. 22:29). Ei iubesc oile Lui şi fac tot ce le stă în putere pentru a le ajuta să înveţe despre Dumnezeul cel viu şi Cristosul Lui, şi să devină slujitori maturi. Ei fac aceasta asociindu-se cu lăudătorii lui Iehova în adunările aranjate de către organizaţia Sa vizibilă pentru beneficiul servilor Lui. Ar trebui să luaţi parte la toate întâlnirile adunării, ca şi la adunările de circuit şi de district, precum şi la congresele naţionale. De ce? Pentru că la aceste adunări noi toţi învăţăm cum să ne îndeplinim cât mai bine obligaţiile de serviciu şi împărtăşim acolo cum să ne întărim unii pe ceilalţi ca membri activi ai societăţii Sale a Lumii Noi. Acolo ne întâlnim cu tovarăşii noştri vestitori ai împărăţiei lui Iehova din alte teritorii şi auzim despre experienţele lor în serviciu, acumulând astfel multă informaţie ajutătoare şi, de asemenea, prin chiar prezenţa noastră, ajutându-i pe alţii. În acest fel slujitorii rămân în contact apropiat cu toţi servii şi în compania lor. Celor mai puţin maturi şi celor mai noi le este dat ajutor preţios. Aceste lucruri Isus le-a făcut între discipolii Săi, pentru că El ştia că oile au mare nevoie de ajutor şi mângâiere. Acum, ca şi în zilele lui Isus, oile au fost oprimate şi înşelate de către păstorii falşi. Acele victime ale opresorilor sunt foarte conştiente de nevoia lor spirituală; ele au nevoie de sfaturi, îndrumare, pentru a le ajuta în serviciul lor.

[6] Încercând în continuu să înfăptuim toate aceste lucruri, noi dovedim că suntem „tipul corect de slujitori ai lui Isus Cristos", împărtăşindu-ne bucuroşi cu Iehova în consolidarea societăţii Lumii Noi, pentru lauda Lui veşnică. Ne dăm seama că o persoană nu i se poate închina cu adevărat lui Iehova astăzi fără să ia parte la lucrarea pe care El acum o desemnează să fie făcută pentru scopurile Lui. Chiar şi orbii sau cei ţintuiţi la pat pot, puţin câte puţin, să cultive şi să întărească obiceiul de a predica cu tact vizitatorilor, sau printr-o scrisoare ocazională către prieteni, spunând clar despre noua lume, guvernul ei perfect şi binecuvântările pregătite pentru toţi cei ce aleg acum să-L slujească şi să-L iubească pe Iehova, Creatorul ei. (Isa. 9:6, 7). Când pot fi făcute puţine în serviciu din cauza neajunsurilor fizice sau infirmităţilor, atunci o persoană se poate ruga cu regularitate la Iehova şi să îi facă cereri pentru cei apţi să lucreze. Pavel a accentuat această practică dreaptă: „La aceasta puteţi contribui şi voi prin implorările voastre pentru noi, pentru ca mulţi să aducă mulţumiri pentru noi şi pentru bunătatea care ni s-a arătat datorită rugăciunilor multora." „Vă îndemn deci, fraţilor, prin Domnul nostru Isus Cristos şi prin iubirea izvorâtă din spirit, să vă străduiţi împreună cu mine în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine." (2 Cor. 1:11; Rom. 15:30, *NW*) Cei din societatea Lumii Noi cărora le lipseşte puterea fizică, şi care sunt astfel limitaţi la cantitatea serviciului, ar trebui să fie încurajaţi. De ce? Aceştia, pe bună dreptate, ar trebui să prindă curaj deoarece în parabolele lui Isus despre "poli" (mi`nas) şi talanţi găsim mângâiere. În ilustraţia Sa despre "poli" sau "mi`nas" Isus arată că lucrătorii au capacităţi egale evidente (pentru că fiecare a primit câte o mină), dar sunt diferiţi în zel; şi de asemenea

Cuprins

răsplata a fost diferită pentru fiecare. În cealaltă ilustraţie, despre talanţi, sclavii aveau abilităţi diferite (demonstrat de faptul că le-a fost dat un număr diferit de talanţi) dar erau egali în zel şi recompensa a fost aceeaşi în privinţa aceasta: "Intraţi în bucuria stăpânului vostru." Remarcaţi din aceste ilustraţii că nu abilitatea naturală a determinat recompensa, ci sârguinţa sclavului, atenţia lui la interesele stăpânului, zelul manifestat de către el în serviciul stăpânului său. Cei mai zeloşi primesc cea mai mare răsplată. – Mat. 25:15, 23; Luca 19:13, *NW*; Prov. 22:29.

[7] Atât Scripturile, cât şi dovezile fizice arată faptul că Isus Cristos a fost întronat în împărăţia lui Iehova în 1914. Acel an marcant a adus sfârşitul "timpurilor naţiunilor" pe care Isus l-a prezis. (Luca 21:24, *NW*). Din acel an, El ca Domn al domnilor şi ca Rege al regilor, conduce în mijlocul duşmanilor Lui. (Ps. 2; 110:2; Apoc. 17:14; 19:11-16). Acest fapt a fost şi continuă să fie predicat tuturor locuitorilor pământului, în ascultare de porunca lui Isus. (Mat. 24:14). Drept rezultat, mii şi mii au ales să-L reprezinte şi să vorbească pentru Iehova şi pentru Regele Lui, iar această activitate va continua până când toţi indivizii din marea mulţime de la Apocalipsa 7:9, 10, (*NW*) vor fi găsiţi, adunaţi, hrăniţi şi instruiţi pentru a lua parte la lăudarea lui Iehova. Când marea strângere se va sfârşi, va urma vărsarea mâniei lui Iehova la Armaghedon. (Ţef. 2:1-3). Această mare mulţime va mări societatea Lumii Noi de astăzi, pentru că ei au părăsit necazurile şi durerile acestui sistem vechi de lucruri ce stă să moară, chinuit de delincvenţă juvenilă, gloate de adolescenţi, caracterul reprobabil al afacerilor, infidelitate religioasă, conducere guvernamentală greşită şi corupţie generală. În societatea Lumii Noi toţi cei adunaţi vor găsi bucuria lui Iehova, Dumnezeul cel viu. Această bucurie izvorăşte din asigurarea Lui că în viitorul foarte apropiat cel mai mare duşman al Lui, Satan Diavolul, îşi va vedea toate hoardele lui lumeşti distruse, în timp ce Diavolul însuşi va fi aruncat în abis pentru o mie de ani, timp în care va domni Cristosul lui Iehova. Apoi tot pământul va fi invadat de gloria lui Iehova.

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ÎN GURA NOASTRĂ PENTRU SLUJIRE

[8] Zilnic societatea Lumii Noi creşte în număr, în putere. Multe, multe mii de persoane uimite găsesc în îngrijirile ei ceea ce nu au cunoscut niciodată înainte. Iată o speranţă solidă pe care poate fi ancorată credinţa adevărată. Scopul şi puterea nelimitată a adevăratului Dumnezeu, Iehova, formează baza acelei speranţe sigure. Aşadar, închinătorii lui adevăraţi acum vorbesc cu curaj, nu despre vreun proiect uman, ci cuvinte care definesc şi descriu proiectul perfect şi permanent al lui Iehova, noua Lui lume fără sfârşit. (Efes. 3:20, 21). Astăzi, vechea asigurare a lui Iehova se aplică în realitate lăudătorilor lui de bunăvoie: ‘Am pus cuvintele Mele în gura ta şi te-am acoperit cu umbra mâinii Mele, ca să întind ceruri noi şi să pun temeliile pământului nou, şi să zic Sionului: "Tu eşti poporul Meu!"’ (Isa. 51:15, 16). După ce s-a înălţat de la pământ la cer şi acolo a

Cuprins

plătit preţul de răscumpărare lui Iehova, pentru eliberarea oamenilor ascultători din blestemul morţii pentru a deveni slujitorii Săi drepţi, atunci Isus Cristos a devenit temelia noii lumi a lui Iehova. Secole mai târziu, după întronarea lui ca Rege al lui Iehova în Sionul ceresc (1914 A.D.), nucleul vizibil sau "cadrul" pământesc al societăţii Lumii Noi a început să apară. În consecinţă, atunci a apărut şi continuă prin slujitorii lui Iehova, proclamarea globală a "veştii bune" despre stabilirea Împărăţiei în cer. El îi protejează pe aceşti purtători de cuvânt ai Lui, ţinându-i sub umbra mâinii Lui sau a puterii Sale irezistibile, în timp ce ei merg înainte cu credincioşie printre mulţi din toate ţinuturile, în misiunea lor glorioasă. – Ezec.9:2-4; 40:2, *AS*.



[9] Iehova este cel ce plantează noile ceruri şi pune temelia noului pământ. Însă martorii lui Iehova au cuvintele Lui puse în gura lor, şi astfel predică faptul că împărăţia Atotputernicului Dumnezeu este singura speranţă pentru oamenii ce doresc să supravieţuiască în aceste zile întunecate în care se clatină tot ceea ce poate fi clătinat. Peste tot, cei ce vor să asculte sunt îndemnaţi de către ei să se dedice lui Iehova, iar apoi să servească cu credincioşie sub conducerea Regelui Său întronat al lumii noi. În minţile bărbaţilor, femeilor şi copiilor martorii lui Iehova insuflă adevărurile scrise referitoare la noile ceruri şi noul pământ. Din Cuvântul Lui scris ei proclamă, de asemenea, aranjamentele definitive ale lui Iehova pentru lumea Sa nouă, care vor controla exclusiv şi singular toate afacerile pământului, când războiul Lui de la Armaghedon va îndepărta permanent atualul sistem rău de lucruri ce aparţine duşmanului Său de moarte, lui Satan. În toate ţările pământului cei ce vor să înveţe sunt acum învăţaţi principiile, regulile şi regulamentele înregistrate ale lui Iehova despre lumea nouă, fiind sfătuiţi să trăiască acum în armonie cu ele.

[10] De exemplu, aţi auzit adeseori expresia: "Nicăieri nu-i mai bine ca acasă." Printre temeliile pe care oamenii imperfecţi din toate epocile şi-au clădit naţiunile este casa. Căminele sunt create prin căsătorie. Sistemul de lucruri al lui Satan a făcut din căsătorie o batjocură. Pentru lumea oamenilor de astăzi căsătoria a devenit la scară mare o chestiune de convenienţă. Din Cuvântul Său scris martorii lui Iehova învaţă cu adevărat pe alţii că instituţia căsătoriei este una divină şi trebuie păstrată curată şi pură pentru a fi un succes. În noua lume ea va fi administrată în mod corect. Astfel principiile pe care Iehova le-a fixat pentru noua lume sunt deja întemeiate în minţile celor credincioşi şi cinstiţi care speră să aibă parte de perspectivele fericite ce se ivesc.

[11] Lucrarea înainte de Armaghedon, Iehova o descrie mai departe prin mâna scriitorului Său credincios Isaia: "Iată! Un rege va domni în dreptate, iar prinţii vor guverna cu dreptate. Fiecare va fi ca un adăpost împotriva vântului şi ca o

Cuprins

ascunzătoare împotriva furtunii, ca nişte izvoare de apă într-un ţinut uscat, ca umbra unei stânci mari într-un ţinut secetos." (Isa. 32:1, 2, *AT*). Noi l-am identificat deja pe Isus Cristos ca fiind regele întronat al lui Iehova al lumii noi. El acum într-adevăr domneşte în dreptate, 'în mijlocul duşmanilor Lui.' (Ps. 110:1; 2:1-12; Apoc. 19:11-16). Dar cine sunt aceşti "prinţi ce domnesc în dreptate"? Cu siguranţă nu cei mari ai lumii acesteia nelegiuite sau ai sistemului dominant al religiei false, deşi câţiva dintre ei se numesc "prinţi ai bisericii." Şi aceşti "prinţi ce domnesc în dreptate" nu sunt nici fiii celor câţiva monarhi pământeşti rămaşi.

[12] *Sar·im',* cuvântul ebraic din acest text tradus "prinţi", înseamnă lideri sau căpitani care iau parte în serviciul Regelui. Chiar în acest fel el este folosit, de asemenea, în multe alte părţi ale Scripturilor Ebraice. "Prinţii" sunt oameni de pe pământ care sunt dedicaţi Regelui. Ei sunt echipaţi cu cerinţele necesare pentru lucrarea ce o fac sub îndrumarea Regelui. Ei păstoresc celelalte oi ale Regelui, din care există deja o mare mulţime ce este adunată cu regularitate, hrănită şi pregătită pentru un loc în societatea Lumii Noi. Satan încearcă acum să zăpăcească oile prin vorbele sale goale de doctrină falsă şi propagandă, şi ar putea provoca mult rău printre ele dacă nu ar fi îngrijirea lui Iehova de "prinţi" sau căpitani cu cerinţe de slujire pentru a ajuta oile tulburate. Acum "furtuna" menţionată se referă la atacurile pe care Satan le face astăzi asupra societăţii adevăratei religii, încercând să aducă asupra noastră distrugerea. (Isa. 32:2). Oile Regelui sunt protejate de slujirea "prinţilor" care aduc izvoare înviorătoare de adevăr, pentru a-i ghida şi a-i întări pe cei smeriţi, şi astfel ei vin sub umbra marii Stânci, Iehova, Dumnezeul cel viu.

[13] Aceşti "prinţi" sau căpitani au fost bine instruiţi în societatea Lumii Noi de către agenţii cum ar fi Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, sau una din multele şcoli teocratice de serviciu furnizate de martorii lui Iehova din toată lumea în adunările lor. Această lucrare este acum înfăptuită cu mare succes în multe ţări. Ca rezultat, sunt mii şi mii, tineri şi bătrâni, care caută siguranţă şi securitate departe de nenorocirile pământului. Nu este oferită nicio speranţă în sistemul religiei false, dar în societatea Lumii Noi este găsit un popor ce se bucură de cunoaşterea scopurilor bune ale lui Iehova, cu asigurarea că Împărăţia Sa, mult sperată şi aşteptată, este acum stabilită în ceruri şi în curând va scăpa pământul de Satan şi de sistemul lui de lucruri care a oprimat omenirea de atâta timp şi a ocărât numele lui Iehova, Dumnezeul nostru drept.

[14] În orice timp, încă din zilele lui Abel, a fost un mare privilegiu să fii un martor al lui Iehova. Dar acum este în mod deosebit, pentru că vedem împlinirea atâtor profeţii ale Bibliei. Ca şi exemplu, citiţi Isaia 60:1-3, 8 (*AS*): "Scoală-te, luminează! Căci lumina ta vine, şi gloria lui Iehova răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul, şi negura mare, popoarele; dar peste tine răsare Iehova, şi gloria Lui se arată peste tine. Naţiuni vor veni la lumina ta, şi împăraţi, la strălucirea razelor tale. Cine sunt aceia care zboară ca nişte nori, ca nişte porumbei spre porumbarul lor?" De la Iehova vine această poruncă, şi înseamnă că societatea Lumii Noi are multă lucrare de făcut înainte ca mânia Lui să se dezlănţuie la Armaghedon. Aceasta ar trebui să le bucure inimile. Gândiţi-vă!

Cuprins

"Împăraţi" şi "naţiuni" vor veni să caute mângâiere şi lumină la slujitorii lui Iehova pe care El i-a numit să slujească. Pentru acest serviciu este necesar ca martorii Lui să posede anumite cerinţe. Acum este timpul să ne pregătim pentru lucrarea aceasta, deoarece în toate ţinuturile este nevoie de mulţi slujitori. Eşti interesat de această lucrare ce salvează vieţi? Dacă da, pregăteşte-te pentru ea. Isus a spus că "un sclav care a înţeles voinţa stăpânului său dar nu s-a pregătit sau nu s-a conformat voinţei lui va fi bătut cu multe lovituri." (Luca 12:47, *NW*). Toţi cei care doresc să se pregătească pentru acest măreţ serviciu vor descoperi că tot ajutorul posibil a fost furnizat de către Iehova prin organizaţia Lui. Evitaţi nevoia de a "fi bătuţi cu multe lovituri." Nu vă veţi bucura de ele cum v-aţi bucura de pregătirea pentru serviciu. Acum nu mai este timp de pierdut. Acţiunea promptă, meticuloasă este esenţială!

LUCRARE UNICĂ ACUM ÎN DESFĂŞURARE

[15] Lucrarea ce trebuie înfăptuită de către servii lui Iehova în zilele noastre este unică. Ea constă în vizitarea caselor oamenilor şi conducerea de studii biblice la domiciliu cu toţi cei ce sunt interesaţi. Această metodă este plăcută persoanelor sincere, pentru că ele pot studia Biblia în liniştea caselor lor şi acolo pot învăţa multe despre noua lume a lui Dumnezeu şi binecuvântările păstrate pentru toţi cei care ascultă Cuvântul lui Iehova. Întrebările Bibliei îşi găsesc răspuns într-un mod ce poate fi înţeles şi memorat, şi toate acestea fără a petrece mult timp "pregătindu-te să mergi la biserică." Persoanele nou interesate sunt instruite în importanţa de a spune şi altora ceea ce ei învaţă, iar acestea sunt ajutate de către slujitori maturi care posedă cerinţele necesare pentru serviciul lor. Astfel, în scurt timp, alte persoane devin "apte de a învăţa" pe alţii, învăţând repede ceea ce se cere de la ei în poziţia lor de serviciu.

[16] Acum vestea bună a împărăţiei stabilite a lui Iehova este proclamată în mai mult de o sută patruzeci de ţări diferite, iar proclamarea creşte neîncetat. În ţările unde Biblia nu a fost predată, oamenii flămânzesc după adevărurile Împărăţiei. În unele locuri sunt cei care nu ştiu să citească, dar când le este citit mesajul, ei recunosc sunetul adevărului, îl ţin minte şi cu promptitudine devin ocupaţi să-l spună şi altora de lângă ei. Ce privilegiu este să putem ajuta aceşti oameni să afle despre Iehova şi împărăţia Lui! În curând însă, această parte a lucrării pe care Iehova a desemnat-o poporului Său va fi încheiată, şi nu va mai exista oportunitatea să suferim pentru Cristos şi pentru adevăr, un lucru pe care apostolii Săi au fost încântaţi să-l facă. Ţineţi minte memento-ul Lui: "Cine seceră primeşte o plată şi strânge rod pentru viaţa veşnică." (Ioan 4:35, 36, *NW*). Pentru a îndeplini porunca Stăpânului de a predica vestea bună a Împărăţiei tuturor naţiunilor este nevoie de mulţi misionari şi "prinţi" care au cerinţele necesare pentru acest serviciu. Aceştia trebuie să fie bine organizaţi în toate ţinuturile. "Secerişul, într-adevăr, este mare, dar lucrătorii sunt puţini", a spus Stăpânul la vremea Lui; şi astăzi se întâmplă la fel, deoarece întreaga lume este un câmp. Isaia s-a referit în mod evident la lucrarea de predicare ce urma să fie făcută în aceste zile, atunci când a scris despre adunarea martorilor lui Iehova din toate naţiunile şi a dat

Cuprins

instrucţiuni despre cum să lucreze. "Acum, aşa zice Iehova care te-a creat, ... Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine: Eu voi aduce înapoi sămânţa ta de la răsărit şi te voi strânge de la apus; voi zice nordului: Renunţă!, şi sudului: Nu opri!, ci adu-Mi fiii din ţările depărtate şi fiicele de la marginea pământului; pe toţi cei ce poartă Numele Meu şi pe care i-am creat pentru gloria Mea, pe care i-am întocmit şi i-am făcut." – Luca 10:2, *NW*; Isa. 43:1, 5-7, *AS*.

17 Desigur, aceasta nu înseamnă că Iehova îşi va aduna toţi martorii într-un singur loc de pe pământ şi doar acolo îi va pune să predice. Mai degrabă, aceasta pare să indice că El îi va aduna într-o unitate strânsă, pentru a-i instrui. Declaraţia Lui, "pe care i-am întocmit" ar însemna aceia aduşi împreună ca o unitate sau organizaţie pentru a arăta mai departe gloria lui Iehova. Vedeţi cum a fost făcut acest lucru într-un fel limitat pe stadionul Yankee, New York, 19-26 iulie 1953. În miercurea adunării internaţionale de opt zile a martorilor lui Iehova, preşedintele societăţii Turnul de Veghere s-a adresat servilor adunaţi de circuit, district şi de filială pe subiectul "Lucrarea Principală a Tuturor Slujitorilor." Uriaşul stadion era umplut la capacitate maximă şi toţi au urmărit cu mare interes accentuarea lucrării de predicare ce urmează a fi condusă în toate ţările, scopul fiind să adune celelalte oi ale Regelui în societatea Noii Lumi. Vorbitorul a scos în evidenţă necesitatea tuturor de a lucra în acelaşi fel sub îndrumarea organizaţiei pe care Iehova a stabilit-o pe pământ, pentru a proclama mesajul Său de speranţă tuturor naţiunilor, exact aşa cum a poruncit Isus: "Această veste bună a Împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul." – Mat. 24:14, *NW*.

18 În acea mare audienţă de pe stadionul Yankee erau reprezentate majoritatea naţiunilor pământului, şi li s-a spus cât este de important să termine această lucrare cât mai curând posibil. Activităţile întregii organizaţii au fost subliniate în detaliu şi a fost accentuată puternic necesitatea ca toţi să lucreze ca un singur mare corp, pentru a încheia lucrarea de mărturie către naţiuni. Natura lucrării pe care aceşti slujitori trebuie s-o înfăptuiască este, de asemenea, declarată în spusele lui Iehova: "Să se strângă toate naţiunile şi să se adune popoarele! Cine dintre ei a putut prezice aceasta, a putut să ne anunţe dinainte? Să-şi aducă martorii şi să-şi dovedească dreptatea, ca să asculte oamenii şi să zică: 'Adevărat!'" – Isa. 43:9, *AT*.

19 Naţiunile lumii sunt extrem de înfricoşate de viitor, şi au şi de ce, din moment ce descoperă arme din ce în ce mai noi şi mai letale, îndeajuns de puternice pentru a distruge omenirea. De asemenea, se pare că au înclinaţia necesară pentru a folosi asemenea arme. Martorii lor, clericii religiei false şi conducătorii diferitelor naţiuni, nu au de oferit oamenilor niciun mesaj mângâietor. Oh, da, ei avertizează despre pericolele ce urmează şi le cer să contribuie liber pentru armamente pentru a întâmpina situaţiile serioase cu care se confruntă lumea. Însă ei nu pot spune ce le este rezervat naţiunilor. Iehova îi invită să-şi expună planul pentru protecţia şi salvarea omenirii, dar ei nu au niciunul. Aşadar, ei sunt sfătuiţi să păstreze tăcerea despre pacea şi prosperitatea mondiale prin eforturile lor zadarnice şi să-l asculte pe Iehova Dumnezeu, care prin martorii Lui ce se află acum pe pământ, are un mesaj mângâietor din Biblie pentru toată

Cuprins

omenirea. Iar slujitorilor Săi Iehova le spune: "Voi sunteţi martorii Mei şi servul Meu pe care L-am ales, ca să ştiţi, ca să Mă credeţi şi să înţelegeţi că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost niciun Dumnezeu, şi după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Iehova, şi afară de Mine nu este niciun salvator!" – Isa. 43:10, 11, *AS*.

[20] Printr-o examinare atentă descoperim că profetul credincios al lui Iehova, Isaia, localizează timpul împlinirii acestei profeţii. Este timpul când toate naţiunile pământului vor fi adunate împreună pentru a încerca să găsească o cale de a aduce şi păstra pacea pentru lume. Dar sub clătinarea prezisă de Iehova condiţiile se vor înrăutăţi din ce în ce mai mult. Acum, acest profet, Isaia, sub inspiraţie, sfătuieşte aceste naţiuni adunate să plece urechea la martorii lui Iehova, deoarece aceştia ştiu scopurile Lui şi au fost aleşi să dea naţiunilor informaţiile necesare pentru a fi ghidate în aceste timpuri critice. Iehova este singurul care-şi poate salva poporul, şi toţi sunt îndemnaţi să se uite spre Cuvântul Său pentru mângâiere şi speranţă. Tot la aceasta s-a referit Isus când a spus: "Care este deci servul credincios şi înţelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrană la vremea hotărâtă? Ferice de servul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând aşa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale." – Mat. 24:45, 46, *NW*.

[21] "Servul credincios şi înţelept" al lui Iehova, fraţii unşi rămaşi, uniţi, ai lui Isus Cristos, de treizeci de ani deja au servit poporul lui Dumnezeu cu adevărul din Cuvântul Său, pe măsură ce înţelegerea lui a devenit din ce în ce mai clară. Acum, acel rob este chemat să dea un mesaj de adevăr şi mângâiere naţiunilor aflate în nenorocire ‘din cauza lucrurilor ce se abat asupra pământului locuit’. Da, ei văd anihilarea totală dacă nu se face ceva cât mai repede pentru a elibera oamenii de propriile lor planuri diabolice. Remarcaţi faptul că Isus a spus că El "îl va pune" pe robul Său credincios şi înţelept peste toate averile sale. Aici "averile" se referă în parte la adevărurile ce urmează să fie anunţate acum naţiunilor, iar punerea robului peste aceste averi indică faptul că el poartă responsabilitatea ca şi distribuitor. Toţi cei ce s-au dedicat lui Iehova Dumnezeu şi serviciului Său sunt chemaţi acum de către El să participe la această măreaţă lucrare de distribuire. În acest scop, toţi ar trebui să facă tot posibilul pentru a dezvolta abilităţile necesare pentru acest serviciu global pentru naţiuni. Când această lucrare va fi încheiată, atunci va veni bătălia de la Armaghedon. Ea va răsturna definitiv organizaţia rea a lui Satan, invizibilă şi vizibilă; va arunca acel Şarpe în abis şi va curăţa drumul pentru conducerea permanentă a lui Iehova Dumnezeu prin Cristosul Lui. Fără opoziţie, acel guvern drept va aduce atunci pacea şi fericirea tuturor supravieţuitorilor credincioşi, în onoarea şi gloria lui Iehova. Aşadar, studiaţi-vă Biblia, îndepliniţi cerinţele necesare pentru slujire, alăturaţi-vă activităţilor societăţii slujitorilor Lumii Noi, şi trăiţi veşnic în lumea nouă a lui Iehova ce este acum aproape!

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce comportament corect şi ce comportament greşit, ca serv, a exemplificat Moise?
2. (a) Cum ne ajută acum comportamentul exemplar al lui Isus, ca felul corect de serv? (b) Cum ne ajută comportamentul lui Pavel?
3. De cine este zidită societatea Lumii Noi, şi pentru ce scop?
4,5. Ce cerinţe îndeplinesc felul corect de slujitori, de astăzi, şi cu ce rezultate?
6. (a) În ce moduri pot participa acum în lucrarea de slujire chiar şi cei slabi literal? (b) Prin ce ilustraţii a încurajat Isus pe fiecare urmaş al lui să fie un serv silitor?
7. Ce a rezultat de pe urma vestirii continue a împărăţiei lui Iehova în timpul celor patruzeci de ani trecuţi?
8. Ce speranţă şi asigurare servesc să susţină şi să încurajeze felul corect de slujitori de astăzi? De ce?
9,10. Cum şi pentru ce scop sunt învăţaţi acum din Cuvântul lui Iehova cei binevoitori?
11,12. Cum iau acum parte în serviciu „prinţii" amintiţi la Isaia 32:1, şi cu ce rezultate?
13. De ce este acum plină de succes lucrarea de serviciu în multe ţări?
14. Ce sfat scriptural accentuează importanţa pregătirii potrivite pentru slujire?
15,16. Ce lucrare unică face acum felul corect de slujitori? De ce?
17,18. Ce aspecte ale congresului internaţional din 1953 ilustrează unificarea prezisă a celor care iau parte acum în serviciu?
19. (a) Ce eforturi zadarnice ale liderilor mondiali de astăzi au fost prezise de Iehova? (b) Ce responsabilitate le încredinţează El martorilor Săi?
20. De ce să fie îndemnaţi acum toţi oamenii să-i asculte pe martorii lui Iehova?
21. Ce datorii ale simbolicului serv credincios şi înţelept ilustrează responsabilităţile prezente ale felului corect de slujitor?

PĂSTRAREA INTEGRITĂȚII ÎN GERMANIA COMUNISTĂ

Veştile ce ne vin din Germania de Est arată că autorităţile de acolo sunt foarte deranjate de eficienţa activităţilor desfăşurate de martorii lui Iehova. În toate sectoarele şi departamentele guvernului această problemă este discutată, iar oficialilor şi funcţionarilor guvernamentali li s-a cerut să-i descopere pe toţi cei ce ar putea avea contact cu martorii lui Iehova. La o întâlnire a oficialităţilor de partid, martorii lui Iehova au fost descrişi ca nişte paraziţi ce trebuie distruşi. La altă şedinţă, comuniştilor li s-a spus că singura soluţie era ca martorii lui Iehova să fie deportaţi sau arestaţi.

Dar arestarea nu pare să ajute prea mult. De fapt, raportul unui tribunal din Schwerin arată că arestarea unei persoane care doar era interesată de lucrarea

Cuprins

martorilor şi care nu fusese încă botezată a cristalizat în el hotărârea nu numai de a continua după aceea, ca şi înainte, de a spune altora lucrurile pe care le învăţase, ci şi dorinţa de a se identifica de acum cu aceşti martori.

Ura comuniştilor este de fapt îndreptată împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia. Observaţi vorbele unui şef al poliţiei poporului la un penitenciar: „O Biblie în mâna unui martor al lui Iehova este la fel de periculoasă ca o torţă în mâna unui piroman."

Iar şi iar au fost auziţi la tribunale martori ai lui Iehova spunând: „Noi trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, în calitate de conducător, decât de oameni." O situaţie care arată hotărârea fraţilor de a rămâne lângă această hotărâre este următoarea experienţă: Un frate fusese bătut zilnic timp de patru luni şi maltratat în alte feluri şi făcut să sufere de foame şi de frig. După aceasta el a fost luat în râs cu cuvintele: „Te vom face moale şi slab. Aminteşte-ţi că toţi generalii capitulează când îşi dau seama că situaţia este disperată. Tu de ce refuzi să te dai bătut?" Palid, scorojit şi abia putând să stea drept, dar cu o voce puternică, fratele a răspuns: „Am promis loialitate lui Iehova. Puteţi să mă scoateţi de aici mort, dar nu trădător. "

Din alt penitenciar un frate a scris: „În acest loc avem o unitate puternică între noi. Nici unul din fraţi nu a fost înfrânt de duşman încât să-l nege pe Iehova. Până şi ofiţerii recunosc că este imposibil să suprimi organizaţia teocratică."

O soră a comunicat cu bucurie din închisoare: „Iehova ne-a dat ocazia să-l lăudăm în mijlocul taberei duşmane, şi ne-a dat succes şi multă bucurie. A fost minunat să hrănim oile lui Iehova. O femeie interesată ne-a spus că îl implorase pe Dumnezeu să poată lua legătura cu martorii. Altă femeie ne-a spus: 'Acum, pentru prima dată, ştiu de ce este bine că am ajuns la penitenciar. Afară poate că niciodată n-aş fi fost forţată să ascult de glasul raţiunii'. Multe inimi îşi găsesc fericirea şi chiar în spatele zidurilor închisorii ochii le sclipesc de bucurie."

Un frate, condamnat la 15 ani de închisoare, scrie familiei sale la sfârşitul a patru ani: „Sper că sunteţi toţi bine şi fericiţi, aşa cum sunt eu. *Nu am niciun motiv să fiu nefericit şi să mă plâng*. Din contră! Dacă mă gândesc bine, pot să spun sincer că sunt fericit! Recunosc binecuvântările şi favorurile pe care le primesc fără să le merit şi am o încredere de nezdruncinat şi o credinţă tare, ca o stâncă, în puterea atotcuprinzătoare a marelui nostru Dumnezeu. Înţelegerea iubitoare a atâtor oameni uniţi cu noi este totdeauna o sursă de mare bucurie."

Fraţii din închisoare sunt foarte întăriţi de dragostea, grija şi zelul pentru slujire dovedit de cei ce sunt încă liberi, şi pe de altă parte cei ce merg din casă-n casă în Germania de Est sunt stimulaţi de curajul şi zelul arătat de cei din închisoare. Vorbind de bucuriile celor ce sunt liberi să meargă din casă-n casă avem şi următoarea relatare:

„Am lăsat broşura *Evoluţie versus Lumea Nouă* unui doctor catolic. Făcându-i o vizită ulterioară doctorului, arătând spre broşură el mi-a zis: 'Cu această broşură mi-ai oferit un serviciu foarte plăcut. Am studiat-o împreună cu fiica mea şi pot să-ţi spun că prezentarea are mâini şi picioare. [O expresie germană care înseamnă că ceva este eficient şi solid sau substanţial.] Am copiat

Cuprins

câteva pagini la maşina de scris şi vrem să invităm profesori şi doctori din liceu şi pe cei din consiliul educaţional ca să le prezentăm argumentele noastre.' Din discuţia purtată era clar că el studiase broşura din scoarţă-n scoarţă. A pus multe întrebări şi vroia să afle mai multe despre timpul sfârşitului şi despre înviere."

UMBLÂND ÎN NUMELE LUI IEHOVA PENTRU TOTDEAUNA

Împlinirea profeţiei biblice indică faptul că noi trăim într-un timp de judecată, „zilele din urmă" când toţi oamenii trebuie să ia o decizie importantă. Alegerea implică destinul lor şi dacă ei aleg sau nu viaţa depinde de alegerea dumnezeului corect. În legătură cu acest timp citim: „Căci toate popoarele umblă în numele dumnezeului său; şi noi vom umbla în numele lui Iehova, Dumnezeul nostru, pentru totdeauna." – Mica 4:5, AS.

Cine umblă în aceste zile din urmă în numele lui Iehova? Nu naţiunea Israel, deoarece conducătorii ei religioşi timp de peste 2000 de ani au ascuns numele lui Iehova dintr-un respect superstiţios. Nici organizaţiile religioase populare ale „Creştinătăţii". Ei nu numai că îl evită, dar unii dintre ei par atât de ruşinaţi de acest nume încât îl scot cu totul din noua traducere, *Versiunea Standard Revizuită.* Astfel de oameni ar pune Dumnezeul Bibliei pe acelaşi nivel ca şi zeii păgâni şi l-ar transforma în nimic mai mult decât un alt „Domn".

Atunci cine umblă în numele lui Iehova? Înregistrarea făcută în tribunalele ţării, ziare, reviste şi din cărţi, atât religioase cât şi laice, şi o cantitate enormă de publicaţii distribuite cât şi sute de mii de lecturi publice ţinute, ne furnizează răspunsul. Da, martorii lui Iehova sunt cei a căror lucrare nu s-a făcut în nici un fel pe ascuns. – Faptele 26:26.

Şi de ce dau ei atâta importanţă acestui nume? Deoarece sunt mulţi cei numiţi „dumnezei" şi „domni" şi aşa că adevăratul Dumnezeu trebuie să aibă un nume care să-l diferenţieze. De aceea el a spus prin Moise: „N-ai voie să te prosterni înaintea altui dumnezeu, pentru că Iehova, care se numeşte gelos, este un Dumnezeu gelos." – Ex. 34:14, *NW*; 1 Cor. 8: 5, 6.

Şi nu ne-a învăţat chiar Isus să ne rugăm astfel: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele tău?" Şi nu s-a rugat chiar el: „Tată, glorifică-ţi numele?". Şi observaţi, de asemenea, cuvintele lui în noaptea când a fost trădat: „Tată, ... am făcut cunoscut numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat din această lume. Tată sfânt, veghează-i din respect pentru numele tău, pe care mi l-ai dat mie. … Eu ţi-am făcut numele cunoscut până acum şi îl voi face în continuare." Discipolul Iacov, de asemenea, arată importanţa numelui lui Iehova, nume pentru care Dumnezeu a chemat oameni dintre naţiuni. – Mat. 6:9; Ioan 12:28; 17:5, 6, 11, 26; Faptele 15:14, *NW.*

Cum umblăm, la nivel de individ, în numele lui Iehova? Nu doar prin luarea asupra noastră a numelui lui Iehova, ci prin respectarea poruncilor, prin

Cuprins

umblarea pe căile lui drepte şi prin predicarea veştii bune a împărăţiei. Ca urmare a umblării în numele lui Iehova cei dintre naţiuni care sunt înfometaţi şi însetaţi după dreptate vor învăţa să-l cunoască pe Iehova Dumnezeu, se vor asocia cu Societatea Lumii Noi şi vor hotărî să umble şi ei în numele lui Iehova, Dumnezeul nostru.

Tu iei parte la ajutarea celorlalţi să umble în numele lui Iehova? Dacă da, acest lucru va însemna atât salvarea ta, cât şi a celorlalţi care te aud, în timpul furiei distructive de la Armaghedon, şi va însemna intrarea în noua lume a dreptăţii a lui Iehova, unde te vei bucura de viaţă veşnică, aşa încât vei putea să umbli pentru eternitate în numele lui Iehova, binecuvântându-l zilnic şi lăudându-I numele. – Ps. 29:2

[Note de subsol]

Vezi *Turnul de veghere*, 1 Septembrie, 1953, pentru detalii.



Nu a fost un compromis din partea apostolului Pavel când a declarat înaintea Sinedriului: „Eu sunt fariseu”? - G.B. Etiopia,

Declaraţia lui Pavel trebuie înţeleasă în context după cum urmează: „Când Pavel a aflat că unul din judecători era saducheu iar celălalt fariseu, a început să strige în Sinedriu: 'Fraţilor, eu sunt fariseu, fiu de fariseu. Datorită credinţei în învierea morţilor sunt judecat.’ Când a spus acestea o ceartă a început între farisei şi saduchei şi mulţimea s-a împărţit. Căci saducheii ziceau că nu există nici înviere, nici îngeri, nici spirit, pe când fariseii le declarau în mod deschis pe toate. Deci a început un mare scandal şi unii dintre scribii fariseilor au început o ceartă aprigă spunând: 'Nu găsim nici o vină la acest om, decât dacă i-a vorbit un spirit sau un înger -' Când zarva a crescut şi mai mult, comandantul militar, temându-se că Pavel va fi sfâşiat de ei, a ordonat echipei de soldaţi să meargă să îl scoată din mijlocul lor şi să îl ducă în cartierul soldaţilor.” – Faptele 23:6-10, *NW.*

Sinedriul ştia că Pavel nu era un membru al fariseilor. El fusese foarte zelos ca şi creştin şi niciodată nu ar fi putut să convingă Sinedriul că el era un fariseu practicant. Ar fi fost în zadar să încerce, chiar dacă ar fi vrut să se compromită şi să se prezinte în mod fals. Deci, în acest context trebuie înţeleasă afirmaţia lui. Declaraţia lui că este fariseu trebuie să fi avut limite şi examinând contextul putem stabili care era înţelesul limitat al remarcii lui. Când a spus că este fariseu, lega acest lucru de explicaţia că era judecat datorită speranţei în învierea

Cuprins

morţilor. Saducheii nu credeau în înviere dar fariseii credeau în ea ca şi Pavel. Din acest punct de vedere Pavel era de acord cu fariseii. El era fariseu prin modul în care privea acest subiect, introdus de el, şi anume învierea, şi prin deschiderea acestei chestiuni el arăta că poziţia lui coincide cu credinţa fariseilor. În orice controversă pe acest subiect Pavel trebuia identificat mai degrabă cu fariseii decât cu saducheii. Înainte să fie creştin, Pavel fusese fariseu şi după ce devenise creştin era încă de acord cu ei în anumite privinţe, ca învierea, îngerii şi anumite prevederi ale legii (Faptele 26:5, Filip. 3:5). Deci, în aceste privinţe, în cadrul acestor limite stricte, el se putea asocia cu fariseii, şi ascultătorii lui i-au considerat declaraţia în cadrul acestui înţeles restrâns, căci ei ştiau sigur că el nu era fariseu în sensul apartenenţei la sectă şi ar fi fost în zadar ca el să-i convingă de contrariul.

Iehova a aprobat mărturia lui Pavel dată aici şi a zis că acesta ar trebui să prezinte mărturia şi la Roma. La puţin timp după înfăţişarea lui Pavel înaintea Sinedriului, Iehova a arătat aprobarea divină.: „Dar în noaptea următoare Domnul a stat deasupra lui şi a zis: 'Ai curaj! Căci aşa cum ai dat o mărturie temeinică în legătură cu mine în Ierusalim, aşa trebuie să depui mărturie şi la Roma'." Deci în faţa unei asemenea aprobări nimeni nu-l poate acuza pe Pavel că a făcut compromisuri. – Faptele 23:11, Rom. 14:4, *NW.*

În Geneza 3:16 Iehova i-a spus femeii că îi va mări sau multiplica durerea la naşterea de copii. Nu indică acest lucru că ar fi existat un grad de durere la naştere chiar şi dacă ea nu păcătuia? - G.V., Belgia.

Geneza 3:16 (*NW*) spune: „Femeii el i-a spus: 'Voi mări foarte mult durerea din timpul sarcinii tale. Cu mari dureri vei naşte copii, şi dorinţa ta se va ţine după soţul tău, iar el va stăpâni peste tine'." După ce păcătuise, Iehova i-a spus femeii că avea să dea naştere la copii cu durere. Aceasta a însemnat durere pentru mama păcătoasă. Deci, durerea mărită promisă indica faptul că femeia căzută avea să resimtă o creştere a durerii odată cu trecerea secolelor, datorită degenerării şi slăbiciunilor acumulate care ar cauza durere şi chin mărite. Dacă aşa stau lucrurile, durerea mărită s-ar lega în mod corect de păcatul care a produs degenerarea. Cu cât femeile erau mai aproape de perfecţiune, cu atât mai uşor le era să dea naştere."

Cuprins



Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Iulie 1954 Nr. 14

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

RELIGIA ÎN POLITICĂ ÎNSEAMNĂ RĂZBOI CU DUMNEZEU - Pag.493

SUPRAVEGHEAŢI-VĂ PUTEREA! - Pag.505

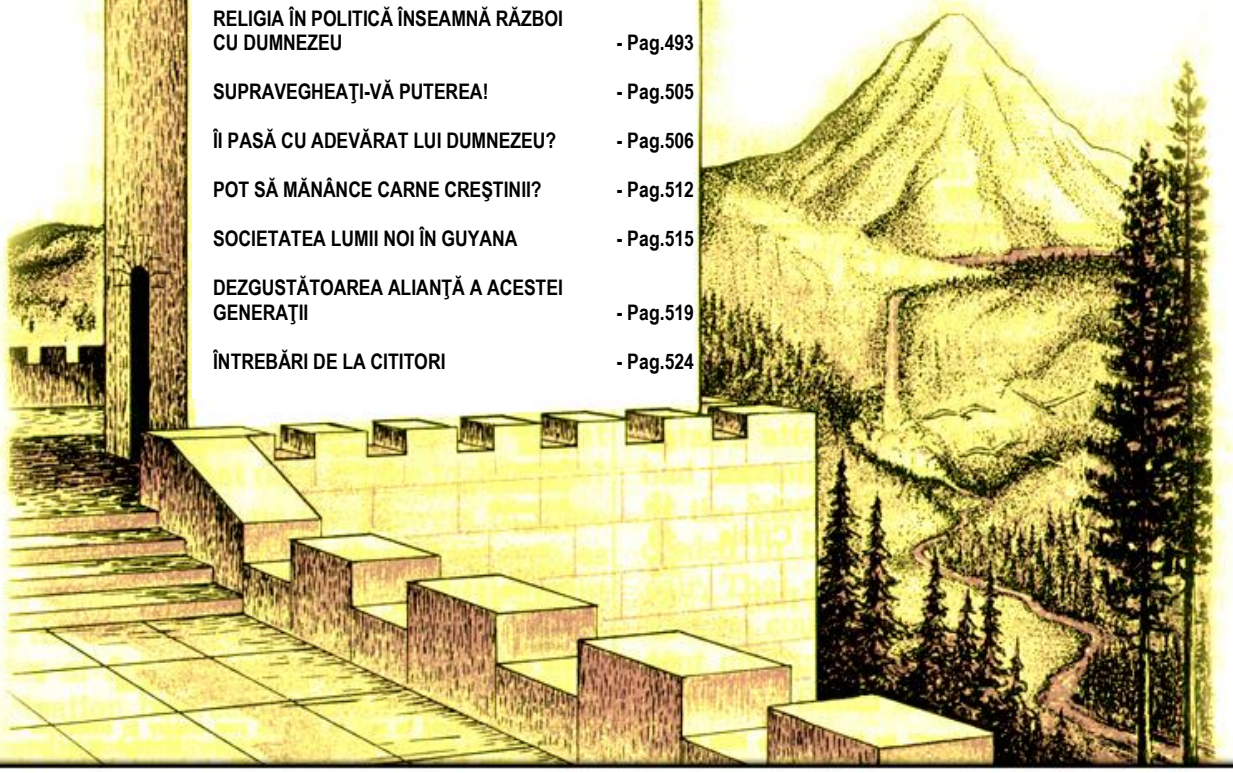
ÎI PASĂ CU ADEVĂRAT LUI DUMNEZEU? - Pag.506

POT SĂ MĂNÂNCE CARNE CREŞTINII? - Pag.512

SOCIETATEA LUMII NOI ÎN GUYANA - Pag.515

DEZGUSTĂTOAREA ALIANŢĂ A ACESTEI GENERAŢII - Pag.519

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.524



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

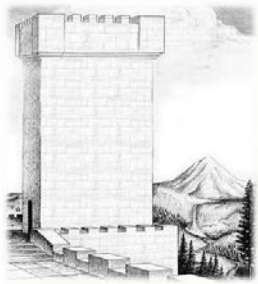
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Iulie 1954 **Nr 14**

RELIGIA ÎN POLITICĂ ÎNSEAMNĂ RĂZBOI CU DUMNEZEU

„Te-ai comportat cu naţiunile ca o prostituată.”
—Ezec. 23:30, AT.



Îţi este frică de o picătură de apă? Îţi este frică de un fir de praf? După ce goleşti o găleată de apă, pui găleata deoparte şi spui că este goală, chiar dacă mai sunt câteva picături care rămân în interior. Dar ce contează câteva picături în găleată? Practic vorbind, ea este goală. Îţi iei batista şi ştergi cu ea praful? Ce sunt câteva fire de praf? Acestea echivalează cu nimic, nu au nicio greutate, nici o consecinţă. Deci, atunci când eşti întrebat dacă îţi este frică de o picătură de apă sau de un fir de praf răspunzi prompt, cu încredere, Nu.

[2] Din punctul tău de vedere ai putea să ai dreptate, dar din punctul de vedere al lui Dumnezeu ai putea să greşeşti. Frica ta de ceea ce este precum o picătură de apă şi un fir de praf te poate face să lupţi împotriva lui Dumnezeu. Mulţi fac acest lucru fără să ştie. Dacă ei aparţin unui grup, unei religii, unei naţiuni sau unei lumi care luptă împotriva lui Dumnezeu, mai bine s-ar separa de activităţi cu astfel de grupuri. Biblia stabileşte principiul că, a susţine sau a pune la putere o persoană sau un grup, face susţinătorul părtaş la păcatele pe care persoana sau grupul le comite. (1 Tim. 5:22). Susţinătorul poate fi părtaş la păcatul de a lupta împotriva lui Dumnezeu, spre consternarea lui.

[3] Apostolul Pavel, care a înregistrat acest principiu, de asemenea, a scris: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră?” (Rom. 8:31, *NW*, notă de subsol). Cine poate fi împotriva ta? Aproapele tău poate, religia ta poate, naţiunea ta poate, lumea în care trăieşti poate; dar ce sunt ei? Dumnezeu ne spune ce sunt, în Isaia 40:15: „Iată! Naţiunile sunt ca o picătură de apă dintr-o găleată, ca un strat fin de praf pe o balanţă.” Dacă Dumnezeu este pentru tine, cine, care contează, poate fi împotriva ta? Dar dacă Dumnezeu este împotriva ta, cine, care contează, poate fi pentru tine? Poţi avea toată lumea de partea ta, dar ceea ce ai, cu

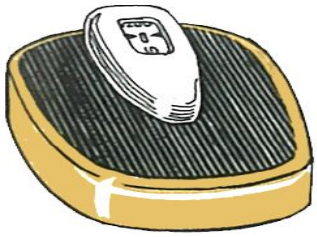


ce echivalează? Cu o picătură de apă, cu un fir de praf – puternic suport pentru cineva care este în război împotriva lui Dumnezeu!

[4] Cu toate acestea, de teama de ceea ce Iehova compară cu o picătură de apă şi un fir de praf milioane de oameni sunt de partea acestei lumi vechi şi împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, Cuvântul său ne avertizează: „Frica de oameni întinde o cursă.” Pe de altă parte, „Teama de Iehova este începutul cunoştinţei.” (Prov. 29:25, *RS;* 1:7, *AS*). Cunoştinţa lui este măreaţă. După cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, tot aşa şi gândurile sale sunt mai înalte decât gândurile noastre. (Isa. 55:8, 9). Trebuie să ne ridicăm la înălţimea gândurilor sale; nu putem să le coborâm pe ale sale la înălţimea gândurilor noastre. El ne ajută să ne ridicăm şi să apucăm gândurile lui, prin folosirea cuvintelor şi ilustraţiilor din Biblie, carte care pune gândurile sale în limbaj pământesc. Uite un limbaj pământesc pe care umanitatea căzută îl poate înţelege, limbaj care aduce înţelegere despre cugetul lui Dumnezeu despre religie în politică în mintea umană pământească: „Poate un om să-şi pună foc în sân fără să i se ardă veşmintele? Sau poate un om să meargă pe cărbuni aprinşi fără să-şi ardă picioarele? Tot aşa este şi cu cel care se duce la soţia aproapelui său: cine o atinge nu va rămâne nepedepsit. Dispreţuiesc oamenii pe hoţ dacă fură ca să-şi sature sufletul când îi este foame. Însă dacă este prins, va da înapoi de şapte ori mai mult, va da toate lucrurile de valoare din casa lui. Dar oricine comite adulter nu are minte; cine face aşa se distruge singur. Va avea parte de rană şi dezonoare şi dispreţul nu i se va şterge. Căci gelozia stârneşte furia bărbatului şi el nu va arăta îndurare în ziua răzbunării. Nu va accepta nicio compensaţie şi nu se va lăsa înduplecat oricât de multe daruri i-ai da.”—Prov. 6:27-35, *RS.*

[5] O femeie care comite adulter cu un alt bărbat nu se pune doar pe ea în ceartă cu soţul, ci îl pune şi pe soţ în ceartă cu celălalt bărbat. Legea lui Dumnezeu prevedea moartea pentru cei ce comit adulter. (Deut. 22:22). Un om care fură pentru a-şi satisface foamea, chiar dacă îl lasă falit, trebuie să înapoieze ceea ce fură; dar ce plată se poate ispăşi pentru comportament adulter? Relaţia dintre soţ şi soţie este intimă şi sfântă, iar când acea legătură este ruptă, se stârneşte furie geloasă. Un cadou nu compensează, o mită nu împacă, dizgraţia nu este ştearsă. Iertarea se poate obţine doar prin îndurare.

[6] Dar cum face acest lucru referire la religie în politică, ca însemnând război cu Dumnezeu? Pentru că Iehova Dumnezeu se referă la sine însuşi ca fiind soţul celor cu care este în relaţii de legământ. Când Sefora a intrat într-o relaţie de legământ cu Iehova, ea s-a referit la el ca fiind soţul ei. (Ex. 4:25, 26). Datorită legământului legii cu Israel, Iehova a spus despre izraeliţi: „Am fost un soţ pentru ei.” (Ier. 31:32). Aceasta a pus naţiunea Israel în poziţia soţiei lui Iehova. Prin legământ, Israel era obligat să fie credincios lui Iehova Dumnezeu, atât politic, cât şi religios: „Căci Iehova este Judecătorul nostru, Iehova este Legislatorul nostru, Iehova este Regele nostru. El ne va salva.” (Isa. 33:22, *AS*). În Iehova erau combinate ramurile guvernului: juridică, legislativă şi



Cuprins

executivă, precum şi cea religioasă. Prin urmare, fiindu-i credincios lui Iehova, marele Soţ, naţiunea Israel trebuia să-l urmeze nu doar în chestiuni religioase, ci şi guvernamentale. Faptul că a format alte legături religioase sau politice, care s-au opus lui Iehova, a însemnat prostituţie spirituală din partea lui Israel, după cum afirmă Biblia: „Ei au avut relaţii imorale cu alţi dumnezei.” (Jud. 2:17, *NW;* Ex. 34:15, 16; Ps. 73:27; Ezec. 6:9; Osea 4:12). Deci, aşa cum o soţie în adulter înseamnă ceartă cu soţul, tot aşa religia în politică înseamnă război cu Dumnezeu.

[7] Religiile creştinătăţii spun că sunt în relaţie de legământ cu Dumnezeu şi că sunt mireasa fecioară a lui Cristos dar, sunt atât de preocupate de filozofii false şi de amestecuri politice încât nu au timp să-l servească pe Iehova. (2 Cor. 11:2; Col. 2:8; Apoc. 21:2, 9). Ele încearcă să se justifice spunând că intră în politică pentru a o curăţa. Acest argument greşit le justifică faptele în faţa lui Dumnezeu atât de mult cât o soţie adulteră se poate justifica spunându-i soţului: „Am avut relaţii cu acel bărbat imoral pentru a-l curăţa.” Dacă cineva intră într-o baltă ca să spele o scroafă, curând balta devine la fel de murdară ca scroafa. Bunul simţ ne spune să dăm jos noroiul de pe scroafă înainte de a o spăla. Isus Cristos nu a devenit o parte din lumea coruptă ca să o convertească la adunarea lui, ci şi-a ales adunarea şi i-a poruncit să se separe de această lume, „curăţind-o cu baia de apă prin cuvânt, ca să-şi prezinte lui însuşi adunarea în toată splendoarea ei, fără pată, zbârcitură sau altceva de acest fel, ci sfântă şi fără cusur.”—Efes. 5:26, 27, *NW;* Ioan15:19.

[8] Biblia arată că Satan este dumnezeul acestei lumi, şi conducătorii săi umani sunt manevraţi de demonii pe care i-a trimis, şi cei care cedează şi servesc această lume au fost făcuţi în mod subtil sclavi ai lui Satan, dumnezeul acesteia. (Rom. 6:16; 2 Cor. 4:4; Apoc. 16:13, 14, 16) „Întreaga lume zace în puterea celui rău.” (1 Ioan 5:19, *NW*). Toţi cei care sunt parte din această lume împărtăşesc păcatele lumii şi sunt puşi sub puterea dumnezeului ei Satan Diavolul, iar această supunere, a oricărui om care se află în relaţie de legământ cu Iehova, înseamnă adulter spiritual. Din acest motiv, cei care sunt în legământ cu Dumnezeu şi care sunt prieteni cu lumea, sunt clasificaţi de Biblie ca fiind persoane care comit adulter: „Oameni adulteri, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, cine vrea să fie prieten cu lumea se face duşman cu Dumnezeu.” (Iac. 4:4, *NW*). Prin urmare, orice organizaţie religioasă care se ocupă şi cu politica, în timp ce susţine că se află în legământ cu Iehova şi se etalează ca mireasă a lui Cristos, comite adulter spiritual. Acesta este motiv de divorţ, şi acestea au fost motivele pentru care Iehova Dumnezeu a divorţat de naţiunea Israel.—Isa. 50:1.

IUDA PUSTIIT ÎN 607 Î.Cr.

[9] Relaţiile lui Iehova cu Israel au fost tipice şi servesc drept exemplu instructiv pentru noi acum. (Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11). Printre aceste întâmplări tipice au fost evenimentele care s-au abătut asupra naţiunii în 607 î.Cr. şi 70 A.D. Babilonul a fost cel care a pustiit Ierusalimul şi Iuda în anul 607 î.Cr., dar după ce Ierusalimul a încetat să mai existe şi atunci când ruinele Babilonului erau îngropate sub mormanele de praf şi murdărie acumulate, Biblia vorbeşte despre activităţile viitoare ale Ierusalimului şi Babilonului, lucru care arată că aceste locuri au fost

Cuprins

tipice. În capitolele 24, 13 şi 21 din Matei, Marcu şi respectiv Luca, Isus Cristos a prezis evenimentele devastatoare care au venit peste Ierusalim în anul 70 A.D., dar războiul mondial, predicarea de pe întreg pământul şi cea de-a doua prezenţă despre care a vorbit, nu au avut loc atunci, ceea ce arată că anul 70 A.D. a marcat doar o împlinire în miniatură a profeţiei şi că a rămas un viitor măreţ în care toate caracteristicile profeţiei se vor împlini în totalitate. Nu ne gândim la evenimentele din 607 î.Cr şi 70 A.D. doar pentru că sunt tipice, ci şi pentru că ele arată consecinţele pe care le-a îndurat Israel pentru că s-a amestecat în politica lumii, găsim potrivit mai ales să recapitulăm aceste întâmplări istorice. Felul în care Iehova s-a comportat cu acea naţiune de legământ când s-a rătăcit în politică, scoate la lumină cugetarea lui în astfel de situaţii.

[10] Timp de mulţi ani înainte de 607 î.Cr, ţinutul lui Iuda a auzit avertismente din partea lui Iehova; el şi-a trimis în mod repetat profeţii pentru a scoate în evidenţă păcatele mari prin care locuitorii au profanat ţara. (Ier. 7:13, 25). Atât prin aprofundarea închinării la dumnezei falşi, cât şi prin formarea alianţelor politice cu naţiunile din jur Iuda s-a făcut adulteră în ochii lui Iehova. Profetul Ezechiel a avertizat că Iuda îl provoacă pe Iehova prin închinarea flagrantă la idoli şi dumnezei demonici, şi chiar la soare, spunând în acelaşi timp: „Iehova nu ne vede. Iehova a părăsit ţara." (Ezec. 8:1-18, *AS*). Din nou, profetul a arătat cum Iehova a salvat naţiunea când a fost pe cale să fie distrusă, a arătat cum a curăţat-o, cum a îmbrăcat-o, şi cum a făcut-o soţia lui, numai pentru ca apoi aceasta să se comporte ca o prostituată cu naţiunile păgâne din Egipt, Asiria şi Babilon; astfel a spus despre ea: „Soţia adulteră primeşte nişte străini în locul soţului ei!" Deci, aceasta urma să fie dezbrăcată şi pusă în faţa amanţilor ei şi să fie înfrântă de către aceştia: „Te voi judeca aşa cum sunt judecate femeile adultere şi cele ce varsă sânge; voi aduce asupra ta sângele furiei şi al geloziei. Te voi da în mâna lor, ei îţi vor dărâma locul boltit, iar înălţimile tale vor fi distruse; te vor dezbrăca de veşminte, îţi vor lua obiectele frumoase şi te vor lăsa goală, goală de tot. Şi vor ridica împotriva ta o adunare, vor arunca în tine cu pietre şi te vor înjunghia cu săbiile. Îţi vor da foc la case şi vor executa judecăţi asupra ta ."—Ezec. 16:32, 38-41, *AS.*

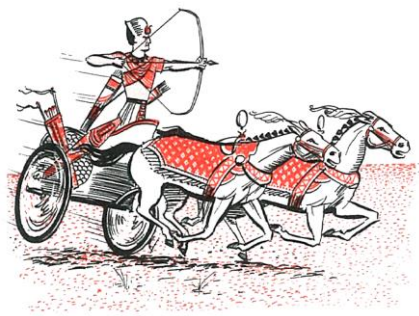
[11] Sub înfăţişarea a două surori, cursurile neînfrânate ale celor zece seminţii ale naţiunii Israel şi ale celor două ale lui Iuda sunt arătate în mod dramatic. Ohola, ilustrând Israelul, a iubit la nebunie asirienii şi a curvit cu ei. În cele din urmă Iehova a zis: „De aceea am dat-o în mâna amanţilor ei, în mâna asirienilor, pe care-i iubea la nebunie. Ei i-au dezvelit goliciunea. I-au luat fiii şi fiicele, iar pe ea au ucis-o cu sabia. A ajuns rău famată printre femei şi au executat judecăţi asupra ei." Iar sora ei Oholiba, ilustrând Iuda, nu a fost avertizată de un curs atât de corupt de a vedea Israelul înfrânt şi luat prizonier de către Asiria în 740 î.Cr. În schimb, a fost ademenită de către asirieni, şi mai târziu şi-a extins preacurvia încurcându-se cu babilonienii. Dar chiar şi în curvia ei a fost schimbătoare, întorcându-le spatele la babilonieni pentru a se alia cu Egiptul; iar Iehova i-a spus: „Iată că-i ridic împotriva ta pe amanţii tăi, pe cei de la care ţi s-a întors cu dezgust sufletul, şi-i voi aduce împotriva ta din toate părţile: pe fiii Babilonului, pe toţi caldeenii." (Ezec. 23:9, 10, 22, 23, *AS*). După ce a descris completa pustiire care urma să vină peste

Cuprins

Iuda din mâna acestor foşti iubiţi, Iehova adaugă: „Ruşinea curviei tale va fi dată pe faţă – curvia ta neruşinată. Ţi se vor face aceste lucruri pentru că te-ai comportat cu naţiunile ca o prostituată.”—Ezec. 23:29, 30, *AT.*

[12] Profetul lui Iehova, Ieremia, a fost, în mod lăudabil, zelos când a avertizat Iuda de păcatele sale şi de pustiirea care urma să vină dacă nu se făcea o reformă cât de curând. Ezechiel a înregistrat aceste cuvinte spuse de Iehova cu privire la babilonieni şi la asociaţii lor: „Eu le voi încredinţa executarea judecăţii.” (Ezec. 23:24, *AT*). Ieremia a indicat acelaşi lucru când a înregistrat această expresie spusă în mod repetat de Iehova: „Nebucadneţar, regele Babilonului, slujitorul meu.” (Ier. 25:9; 27:6; 43:10). Ieremia a atras atenţia asupra unor anumite păcate ale lui Iuda, şi a avertizat că din cauza acestor păcate, babilonienii se vor întoarce împotriva oraşului Ierusalim şi îl vor distruge din temelii, şi că ţinutul lui Iuda va fi pustiit timp de şaptezeci de ani. (Ier. 25:11; 32:26-35). Dar evreii l-au înlăturat pe Ieremia ca pe un urlător fanatic al calamităţilor, nu i-au luat în seamă avertismentele şi nu au făcut nicio mişcare spre vreo reformă. Au trăit atât de mult cu idolii lor încât nu vedeau nevoia de a schimba ceva acum. Atitudinea lor înfumurată era: „Iehova nu ne vede, Iehova a părăsit ţara.”

[13] Prin intermediul lui Ieremia, Iehova i-a spus Iudeii să se supună jugului împăratului Babilonului, pentru că el era folosit să execute judecata împotriva naţiunii îndărătnice. Dacă s-ar fi supus, iudeii nu ar fi suferit măcel prin sabie, foamete şi epidemie şi oraşul lor, Ierusalim, nu ar fi fost pustiit. (Ier. 27:12-17). Dar în loc să creadă în Iehova şi să scape de distrugere, prin îndepărtarea de la idolatrii şi prin supunere faţă de Babilonieni, iudeii încăpăţânaţi au căutat protecţie în alianţa politică cu Egiptul. Când ameninţarea babilonienilor plutea la orizont, evreii s-au întors spre Egipt şi s-au încrezut în el să risipească pericolul. Evreii au făcut acest lucru în ciuda unui avertisment dat în urmă cu o sută cincizeci de ani: „Vai de copiii rebeli, zice Iehova, care se sfătuiesc, dar nu cu mine; care fac alianţe, dar nu cu spiritul meu, ca să adauge păcat la păcat; care se coboară în Egipt, şi nu m-au întrebat; să se întărească în puterea lui Faraon şi se refugiază la umbra Egiptului! Puterea lui Faraon va fi ruşinea voastră, iar refugiul la umbra Egiptului va fi confuzia voastră”. „Vai de cei ce coboară în Egipt după ajutor, de cei ce se bizuie pe cai şi îşi pun încrederea în care de război, pentru că sunt multe, şi în cai de luptă, pentru că sunt foarte puternici, dar care nu privesc spre Sfântul lui Israel şi nu-l caută pe Iehova! Dar el este înţelept şi va aduce nenorocirea. El nu şi-a luat cuvintele înapoi. Se va ridica în mod sigur împotriva casei răufăcătorilor şi împotriva ajutorului celor ce practică răul. Egiptenii sunt nişte oameni, nu Dumnezeu. Caii lor sunt carne, nu spirit. Iehova îşi va întinde mâna şi cel ce dă ajutor se va poticni, iar cel ce este ajutat va cădea şi vor pieri cu toţii în acelaşi timp.”—Isa. 30:1-3; 31:1-3, *AS.*



Cuprins

[14] Această alianţă politică arată că Iuda a căutat putere materială şi carnală ca apărare împotriva unei judecăţi de la Dumnezeu. Aceasta fost o nebunie, după cum arată şi evenimentele derulate. În anul 609 î.Cr. armatele babiloniene au asediat Ierusalimul. Se pare că în acest timp evreii au început să se teamă şi, cu întârziere, au început să instituie reforme, precum cea de a elibera sclavii, cerută la acea vreme de legea mozaică. Apoi armatele faraonului au venit din Egipt, au făcut ca babilonienii să ridice asediul Ierusalimului. În mod instantaneu evreii au gândit că alianţa politică cu Egiptul a dat roade şi i-a salvat şi îi proteja de babilonieni, şi au uitat de toate reformele şi rapid i-au înrobit pe cei pe care tocmai îi eliberaseră, în acord cu legea lui Moise. Ieremia i-a avertizat că ridicarea asediului este doar temporară, că babilonienii se vor întoarce şi vor prăda oraşul; dar evreii aveau încredere în Egipt şi au spus că armatele babiloniene nu se vor întoarce. Dar s-au întors, iar în 607 î.Cr. Ierusalimul şi Iuda au fost complet devastate şi pustiite.—2 Regi 25:1-12, 22-26; Ier. 34:1, 8-11, 21, 22; 37:5-10.

[15] Aici sunt câteva trăsături importante de reţinut ale acestui eveniment istoric: Iudeii au fost avertizaţi de păcatele pe care le-au săvârşit împotriva lui Dumnezeu, dar nu au dat ascultare acelui avertisment, gândind că Iehova nu vede, că el a părăsit ţara, că ei au păcătuit un timp atât de lung în aparentă siguranţă încât nu aveau nevoie să se schimbe acum. În loc să se supună slujitorului lui Iehova, au avut încredere într-o alianţă politică lumească. Ei au avut o ocazie excelentă să fugă, când au văzut imensa putere a Babilonului. Când asediul a fost ridicat temporar, ar fi trebuit să fugă la cel pe care îl folosea Iehova, la Nebucadneţar al Babilonului, şi astfel să evite distrugerea. Dar ei nu numai că au refuzat să fugă, dar i-au împiedicat şi pe alţii să o facă. Dacă cineva părăsea oraşul, era acuzat de răzvrătire! (Ier. 37:11-15). Iar în cele din urmă, simplul fapt că Iehova s-a folosit de Nebucadneţar să pedepsească Iuda şi l-a numit slujitorul Său, nu înseamnă că Nebucadneţar sau babilonienii de sub el se închinau la Iehova. Ei nu se închinau la el. Aceştia erau religionişti demonici şi înainte ca Iehova să se folosească de ei, el a spus că îi va distruge la momentul potrivit. (Ier. 25:12). O ilustraţie poate clarifica această situaţie. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, comuniştii au servit scopului democraticilor pentru a-l detrona pe Hitler, iar din acel punct de vedere pot fi numiţi slujitori ai democraţiei. Dar acest lucru nu îi face pe comunişti adepţi ai democraţiei, şi nu exclude posibilitatea unei lupte între democratici şi comunişti. Astfel şi Iehova putea să se folosească de babilonienii care se închinau la demoni, iar mai târziu să-i distrugă.

IERUSALIMUL PUSTIIT ÎN 70 A.D.

[16] După cum a fost prezis, Iehova l-a ridicat pe Cir al Medo-Persiei, pentru a zdrobi Babilonul şi pentru a elibera israeliţii captivi, pentru ca ei să poată să se întoarcă şi să reconstruiască templul şi ţara lor. (Ezra 1:1-4; Isa. 44:28; 45:1-4; Dan. 5:30, 31) În secolele care au urmat, evreii, în timp ce au evitat marile idolatrii ale vremurilor trecute, au adunat o mulţime de tradiţii şi s-au despărţit în mai multe secte religioase. S-au îndepărtat mult de la calea adevăratei închinări la Iehova. În primăvara anului 29 A.D. Ioan Botezătorul a început o lucrare de „a pregăti calea

Cuprins

lui Iehova," de a anunţa oamenii de reprezentativa venire a lui Iehova în persoana lui Mesia cel promis. Ioan i-a avertizat de păcatele lor şi de necesitatea de a se căi şi de a fi precum grâul şi pomii care produc fructe minunate, mai degrabă decât ca pleava şi pomii care produc fructe stricate, destinate să fie aruncate într-un foc pe care niciun om nu-l poate stinge. Drept rezultat, evreii îl aşteptau pe Mesia.—Luca 3:1-17, *NW.*

[17] În toamna anului 29 A.D., Isus a fost botezat în Râul Iordan, a fost uns cu spiritul lui Iehova şi după aceea s-a prezentat ca fiind Mesia cel promis. În el au fost împlinite profeţiile din Scripturile Ebraice cu privire la Mesia. Dar conducătorii religioşi evrei nu l-au acceptat. Isus nu le-a hrănit vanitatea şi nu s-a potrivit ambiţiilor lor politice. În schimb, i-a avertizat în legătură cu păcatele lor, că au anulat Cuvântul lui Dumnezeu prin tradiţiile lor, că spuneau un lucru şi făceau opusul, că asupreau oamenii de rând, aspirau să strălucească personal, râvneau la titluri măgulitoare, refuzau adevărata închinare şi îi împiedicau pe alţii să o practice, exagerau în chestiuni minore şi lăsau nefăcute cerinţele majore ale evlaviei, şi s-au specializat în a avea o aparenţă de dreptate, în timp ce îşi ascundeau multele păcate grave. Numindu-i şerpi şi pui de vipere, el a cerut să ştie în ce fel se aşteptau să scape de distrugere, şi i-a anunţat: „Iată! Casa vă este abandonată."—Mat. 23:1-39, *NW;* 15:3-9.

[18] Dar evreii nu au ascultat nici avertizarea lui Ioan Botezătorul, şi nici a lui Isus. Nu doar din cursul evenimentelor, ci şi din cronologia Bibliei, ei ar fi trebuit să-l aştepte pe Mesia şi să-l identifice pe Isus ca atare. (Dan. 9:24-27). Totuşi, ei au preferat să facă politică cu Imperiul Roman, iar când Pilat l-a prezentat pe Isus ca fiind regele lor, ei l-au respins în mod violent, au cerut execuţia lui, şi au strigat: „N-avem alt rege decât pe Cezar." (Ioan 19:14, 15, *NW*). Roma păgână, cu dumnezeii săi falşi, religiile demonice şi standardele idolatre după care aceasta aducea jertfe, a reprezentat un lucru groaznic şi dezgustător în ochii lui Iehova, şi ca poporul său presupus să facă o alianţă politică cu Roma nu putea aduce decât distrugere şi pustiire asupra lor. Pilat a devenit părtaş la moartea lui Isus, împreună cu religioniştii evrei, şi această conspiraţie a reprezentat prima împlinire a Psalmului 2:1, 2. (Faptele 4:25-27). Rodul stricat al acestei alianţe a dovedit că evreii sunt ca pomii răi, ca pleava fără valoare, buni doar pentru distrugere totală simbolizată de foc, după cum i-a avertizat atât Ioan, cât şi Isus. (Mat. 7:19). Avertismentele lor şi-au găsit împlinirea în evenimentele dezastruoase din anul 70 A.D., când Ierusalimul a fost pustiit din cauza alianţei urâcioase şi dezgustătoare cu Imperiul Roman. Astfel de întâmplări memorabile cer o cercetare mai atentă.

[19] Timp de câţiva ani, Palestina a fost supusă agitaţiei şi răzvrătirii, dar abia în anul 66 A.D., când revolta s-a declanşat cu adevărat şi Cestius Gallus, preşedintele roman peste Siria, a mărşăluit cu armata sa şi a supus evreii din Ierusalim. Dacă evreii necredincioşi s-au gândit la avertismentul lui Isus, dacă să fugă sau nu, cu siguranţă creştinii prinşi în Ierusalim au fugit: „Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de armate campate, să ştiţi că pustiirea lui s-a apropiat. Atunci cei din Iudeea să fugă la munţi, cei din oraş să iasă din el şi cei de la ţară să nu intre în el, fiindcă acestea sunt zilele în care se va face dreptate, pentru ca toate lucrurile

Cuprins

scrise să se împlinească.” De asemenea, „Când veţi vedea lucrul dezgustător care cauzează pustiire — despre care a vorbit profetul Daniel — stând într-un loc sfânt (cititorul să-şi folosească discernământul), atunci cei din Iudeea să fugă la munţi.”—Luca 21:20-22; Mat. 24:15, 16, *NW*.

[20] Dar cum au putut creştinii din Ierusalim să asculte porunca, şi să fugă, fiind înconjuraţi de o armată ostilă? Calea le-a fost deschisă în momentul în care Gallus, dintr-un motiv neînţeles, şi-a retras armatele. Istoricul Iosefus a spus că Cestius „dacă mai continua asediul puţin mai mult, cu siguranţă ar fi capturat oraşul.” În schimb, „el s-a retras din oraş, fără niciun motiv în lume”. La fel cum retragerea armatelor lui Nebucadneţar le-a permis să fugă înainte de căderea Ierusalimului în 607 î.Cr., tot aşa, ciudata retragere a lui Gallus din 66 A.D. le-a oferit o oportunitate de a fugi, le-a oferit oportunitatea de a da ascultare avertismentului lui Isus. Într-un mod foarte literar armata romană ostilă, împreună cu standardele sale dezgustătoare şi idolatre, a stat în jurul locului sfânt al Ierusalimului şi a templului său; cu siguranţă era timpul pentru fugă pentru a scăpa de pustiirea despre care Isus a spus că va urma. Prin urmare, când armata lui Gallus s-a retras, creştinii au fugit nu doar din Ierusalim, ci din Iudeea, trecând Iordanul, şi s-au stabilit definitiv în munţii Galaad, şi aşezându-se în principal la Pella. Astfel au scăpat de pustiirea care a urmat, ca rezultat al alianţei politice dezgustătoare cu Roma, dezastrul cauzat de aşezarea dezgustătoare a lui Cezar în poziţia regalităţii rezervate doar pentru Mesia.

[21] Dar în ce fel a venit judecata finală asupra acelor evrei care s-au amestecat în politică şi nu au ţinut seama de avertismentul de a fugi? Isus Cristos, care a declarat distrugerea prin foc a Ierusalimului şi căruia i-a fost încredinţată judecata, a fost cel pe care Iehova l-a folosit pentru a supraveghea îndeplinirea judecăţii din cer, iar generalul roman şi prinţ, Titus, fiul împăratului Vespasian, împreună cu armatele sale, a fost mijlocul uman folosit pentru îndeplinire. Profetul Daniel, vorbind despre respingerea dezgustătoare şi oribile a lui Mesia, şi despre alegerea lui Cezar, a spus: „El [Mesia] va distruge oraşul şi sanctuarul împreună cu prinţul [Titus] care va veni.” Sau, „După, el [Mesia] va pustii oraşul şi sanctuarul, prin prinţul [Titus] care va veni.” (Daniel 9:26, *LXX; Houbigant*). Credincios profeţiei lui Daniel şi cuvintelor lui Isus cu privire la templu, care spun: „Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată”, armatele romane de sub conducerea lui Titus au pustiit oraşul şi templul său în anul 70 A.D.—Matei 24:2, *NW*.

DETALII ISTORICE REMARCABILE

[22] Când Cestius Gallus s-a retras în 66 A.D., şi fuga în siguranţă a fost posibilă, avertismentul lui Isus s-a aplicat din acea vreme înainte: „Cei din regiunile din apropiere să nu intre în el.” (Luca 21:21, *NW*). Evreii necredincioşi au ignorat aceste cuvinte, şi când Titus a venit în anul 70 A.D. a găsit oraşul suprapopulat, cu vizitatori din întreaga Palestină, „pentru că ei au venit din toata ţara la sărbătoarea azimelor, şi au fost pe neaşteptate aduşi la tăcere de o armată. . . . Acum, această mulţime de oameni s-a adunat din locuri îndepărtate, dar întreaga naţiune a fost

Cuprins

acum adusă de soartă la tăcere ca şi în închisoare, şi armata romană a înconjurat oraşul atunci când era aglomerat cu locuitori."

[23] Isus i-a avertizat să nu amâne fuga. (Mat. 24:16-18). Dar şi acest avertisment nu a fost băgată în seamă, iar când mulţi evrei au dorit să fugă, a fost prea târziu. Luca 19:41-44 (*NW*) constată: „Când [Isus] s-a apropiat, a privit oraşul şi a plâns pentru el, zicând: 'Dacă tu, da, tu, ai fi înţeles în ziua aceasta lucrurile care aduc pacea ... dar acum ele au fost ascunse de ochii tăi. Fiindcă vor veni peste tine zile când duşmanii tăi vor ridica în jurul tău o fortificaţie cu pari ascuţiţi, te vor înconjura şi te vor strâmtora din toate părţile, te vor trânti la pământ pe tine şi pe copiii tăi dinăuntrul tău şi nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai înţeles timpul când ai fost inspectat'." Religioniştii evrei nu au putut face diferenţa între lucrurile care au de-a face cu Prinţul Păcii, ci, în încăpăţânarea lor, şi-au închis ochii şi urechile în faţa dovezii despre El şi l-au acceptat pe Cezar. Ei nu au realizat că atunci când Isus a fost pe pământ a fost un timp de cercetare şi judecată pentru naţiunea Israel. Ei au fost găsiţi fără roade pentru lauda lui Iehova. (Isa. 6:10; 9:6; Mat. 13:14, 15; 21:19). Nu au fugit când au avut ocazia din Ierusalimul condamnat, ci au amânat fuga până când armatele romane s-au întors şi nu numai că au înconjurat oraşul, ci l-au înconjurat cu un zid sau "fortificaţie cu pari ascuţiţi", exact cum Isus a prezis cu treizeci şi şapte ani mai devreme. Acest zid lung de cinci mile a fost terminat în trei zile, iar din cauza lui, Iosefus a spus: „Astfel orice cale de scăpare le-a fost tăiată acum evreilor, împreună cu libertatea de a ieşi din oraş." Au amânat până când fuga în siguranţă a fost imposibilă!

[24] Cu toate acestea, evreii au încercat să fugă tardiv, dar chiar şi atunci au continuat să ignore caracteristicile avertismentului lui Isus. Spre exemplu, Isus a spus să nu încerce să ia posesii materiale cu ei, pentru că acestea îi vor încetini şi le vor pune fuga în pericol. (Marcu 13:15, 16). Totuşi, unii dintre cei care au părăsit oraşul şi-au înghiţit aurul pentru a-l lua cu ei, fără ca evreii din oraş şi romanii din afara oraşului, să ştie că îl au la ei. Iosefus ne spune ce a rezultat: „Dar când această şiretenie a fost descoperită, instantaneu faima acesteia a umplut taberele lor, că dezertorii veneau la ei plini de aur. Asfel mulţimea arabilor, împreună cu sirienii, îi tăiau pe cei care veneau rugători, şi îi căutau în burtă. Nu mi se pare că asupra evreilor s-a abătut o altă nenorocire mai îngrozitoare decât aceasta, deoarece, într-o noapte, aproximativ două mii de dezertori au fost disecaţi în acest fel." Cu toate că Titus i-a ameninţat cu moartea pe cei vinovaţi de aceste practici scandaloase, soldaţii romani s-au alăturat celorlalţi în această căutare groaznică după aur în burţile oamenilor. Astfel, „Ei i-au disecat, şi au scos aceşti bani murdari din intestinele lor; bani care au fost găsiţi doar în câţiva dintre ei, în timp ce foarte mulţi au fost distruşi de speranţe deşarte, iar acest tratament mizerabil i-a făcut pe mulţi care dezertau să se întoarcă înapoi în oraş."

[25] Ceea ce i-a împiedicat mai tare să fugă au fost înşişi evreii. Cu ani în urmă, ei l-au acuzat în mod fals pe Isus de răzvrătire împotriva lui Cezar şi au mai sugerat că oricine îl favorizează pe el nu este patriot. Ei i-au acuzat pe urmaşii lui Cristos de răzvrătire, cu toate că discipolii doar au evitat politica şi au susţinut împărăţia lui Cristos. (Luca 23:2; Ioan 19:12; Faptele 17:7; 24:5). Dar până în anul 70 A.D.,

Cuprins

evreii se răzvrăteau împotriva Romei, şi oricine dorea să scape de pericolul de moarte din Ierusalim fugind era considerat ca răzvrătit împotriva evreilor şi era condamnat la moarte. Deci, dacă evreii prindeau pe cineva că încerca să fugă, acuzarea era răzvrătire şi sentinţa era moartea; dacă cei care fugeau scăpau de evrei şi ajungeau la liniile romane, captivitatea era cel mai bun lucru care se putea întâmpla. Dar să rămână în urmă însemna moarte, fie prin sabie, epidemie sau foamete. Când evreii nu se luptau cu romanii, aceştia se luptau între ei, fiind divizaţi în mai multe facţiuni religioase şi politice, fiecare având intenţia de a controla oraşul condamnat. Mâna fiecărui om era împotriva fratelui său. În luptele lor interne, şi-au distrus chiar şi propriile provizii alimentare, grăbind astfel foametea, epidemia şi victoria romană.

[26] Cu cincisprezece secole înainte de evenimentele dezastruoase din 70 A.D., Iehova Dumnezeu a prezis venirea acestor evenimente, ca rezultat al neascultării: „Te vor împresura înăuntrul tuturor porţilor tale până când zidurile tale înalte şi fortificate, în care te încrezi, vor cădea în toată ţara ta, te vor împresura înăuntrul tuturor porţilor tale, în toată ţara pe care ţi-a dat-o Iehova, Dumnezeul tău. Atunci, din cauza asediului şi a apăsării cu care te va strâmtora duşmanul, îţi vei mânca rodul pântecelui, carnea fiilor şi a fiicelor tale, pe care ţi i-a dat Iehova, Dumnezeul tău. Iehova te va împrăştia printre toate popoarele, de la un capăt al pământului până la celălalt capăt al pământului, iar acolo va trebui să le slujeşti altor dumnezei, dumnezei din lemn şi din piatră, pe care nu i-ai cunoscut nici tu, nici strămoşii tăi. Nu vei avea tihnă printre naţiunile acelea şi nu va exista loc de odihnă pentru talpa piciorului tău, ci acolo Iehova îţi va da o inimă care tremură, ochi stinşi şi un suflet disperat. Viaţa ta va fi în foarte mare pericol, vei tremura de spaimă noapte şi zi, nu vei fi sigur de viaţa ta. Iehova te va aduce înapoi în Egipt cu corăbiile, pe drumul despre care ţi-am spus: 'Nu-l vei mai vedea niciodată'. Acolo veţi vrea să vă vindeţi duşmanilor voştri ca sclavi şi ca servitoare, dar nu va fi nimeni care să vă cumpere."—Deut. 28:52, 53, 64-66, 68, *NW*.

[27] Istoria este martoră la împlinirea remarcabilă a acestor calamităţi asupra evreilor din şi după 70 A.D. Iosefus oferă o descriere elocventă şi înspăimântătoare despre o femeie din asediul din 70 A.D. „care şi-a omorât fiul, şi apoi l-a prăjit, şi a mâncat o jumătate din el, iar cealaltă jumătate a păstrat-o lângă ea ascunsă. După aceasta, răzvrătiţii au venit, şi simţind mirosul oribil al acestei mâncări, au ameninţat-o că îi vor tăia beregata imediat dacă nu le arată mâncarea pe care a pregătit-o. Ea le-a răspuns că le-a păstrat o porţie de foarte bună calitate pentru ei, şi astfel a descoperit ce a rămas din fiul ei." Bărbaţii, uimiţi şi îngroziţi, tremurând, au părăsit scena dezgustătoare. Când, într-un sfârşit, Titus a luat oraşul, erau 1.100.000 morţi şi 97.000 prizonieri. Evreii care au supravieţuit au fost împrăştiaţi în toate părţile pământului, şi nicăieri nu au găsit odihnă, ci au rătăcit cu inimi pline de disperare, de groază şi teamă pentru viaţa lor. Nu numai asta, dar un număr mare dintre aceşti prizonieri au fost returnaţi sclaviei, în Egipt, şi au fost reduşi chiar la statutul din care Iehova le-a eliberat naţiunea în urmă cu mai mult de cincisprezece secole. Iosefus spune că răpitorii lor "i-au pus în lanţuri, şi i-au trimis în minele egiptene." Un comentariu biblic evreiesc, editat de către J.H.

Cuprins

Hertz, declară cu privire la Deuteronomul 28:68 următoarele: "La distrugerea Ierusalimului de către romani, atât Titus cât şi Adrian au pus foarte mulţi evrei în sclavie; şi Egiptul a primit o mare parte din aceşti sclavi." Acest comentariu continuă prin a arăta că romanii au avut o flotă pe Mediterană cu care transportau evreii înrobiţi spre Egipt, şi că, deşi evreii căutau să se vândă între ei ca sclavi, nu au existat cumpărători pentru mulţi dintre ei, atât de dispreţuiţi erau şi atât de saturată era piaţa. Cu câtă putere a fost împlinită profeţia din Deuteronomul, cincisprezece secole mai târziu!

[28] Aceste calamităţi s-au abătut asupra unei generaţii care a fost rea într-un mod notoriu. Despre aceasta, Iosefus a spus: „Niciodată, niciun alt oraş nu a mai suferit asemenea mizerii, şi nici o altă perioadă nu a născut o generaţie mai roditoare în rău ca aceasta, de la începutul lumii." Convingerea lui Iosefus era că Dumnezeu i-a adus pe romani să-i pedepsească pe evrei, şi îl citează pe Titus, spunând: „Cu siguranţă am avut ajutorul lui Dumnezeu în acest război, şi nu a fost nimeni altul decât Dumnezeu, care i-a expulzat pe evrei din aceste fortificaţii; pentru că ce ar putea să facă mâinile oamenilor sau orice maşinării spre răsturnarea acestor turnuri?" Răzbunarea divină a fost recompensa pentru alianţa politică dezgustătoare pe care evreii au făcut-o cu Roma păgână, pentru a asigura executarea lui Isus Cristos. Faptul că l-au pus pe Cezar în poziţia regalităţii rezervată pentru Mesia a fost marele act făţiş care a fost atât de dezgustător şi care a dus la pustiirea lor, dar este, de asemenea, interesant, de notat că, după căderea Ierusalimului „romanii, după fuga răzvrătiţilor în oraş, şi după arderea casei sfinte, şi a tuturor clădirilor din jurul acesteia, şi-au adus drapelele la templu, şi le-au pus în faţa porţii de est [lângă altar], şi acolo le-au oferit sacrificiile." Prin urmare, într-un mod foarte literar, idoli oribili au stat în locul sfânt al evreilor.

[29] Aceasta este o paralelă remarcabilă a unor anumite evenimente care au avut loc atât în 607 î.Cr., cât şi în 70 A.D. Este potrivit astfel, din moment ce ambele perioade au prefigurat întâmplări care s-au abătut peste această generaţie din prezent. Înaintea dezastrelor din 607 î.Cr. şi din 70 A.D., oamenii care pretindeau că sunt în legământ cu Iehova, şi pozând ca „soţie" credincioasă, au fost vinovaţi de multe păcate. Din cauza rătăcirii religioase şi a amestecului politic, ei au comis adulter spiritual, şi au fost avertizaţi în mod repetat că Iehova îi va distruge dacă nu se schimbă şi că, pentru a face acest lucru, el se va folosi de naţiunile cu care au făcut alianţe, dar de la care acum erau înstrăinaţi. Se puteau aştepta la o cercetare din partea lui Iehova, şi la o pustiire de la el, prin intermediul fostelor amante politice. În ambele cazuri, forţele pustiitoare au venit să distrugă, dar apoi s-au retras pentru un timp, permiţând o perioadă oportună pentru fuga în siguranţă. Rebelii au amânat fuga şi i-au însemnat ca fiind răzvrătiţi pe oricine încerca să fugă. Oportunitatea de a fugi s-a dus, distrugătorii s-au întors, şi pustiirea a căzut cu răzbunare. Totuşi, după cum a fost prezis, puterile care au fost folosite pentru această răzbunare au fost şi ele distruse mai târziu. Babilonul a căzut după ce a fost folosit în 607 î.Cr. Imperiul Roman s-a dezintegrat şi a căzut după ce a fost folosit în 70 A.D. Apocalipsa 17:10 arată că cea de-a şasea putere mondială nu va dăinui, ci va fi succedată de o a şaptea putere mondială. Felul în care toate aceste

Cuprins

întâmplări memorabile din trecut sunt ilustrative pentru evenimente care s-au abătut peste generaţia actuală, va fi arătat în articolul următor.
Războaiele evreilor, Cartea 2, cap. 19, parag. 6,7.
*Biblia este adevă*rată de Marston, pag. 45; *Arheologia Palestinei*, de Albright, pag. 242.
Războaiele evreilor, Cartea 6, cap. 9, parag. 3,4.
Id., Cartea 5, cap. 12, parag. 2,3.
Războaiele evreilor, Cartea 5, cap. 13, parag. 4.
Id., Cartea 5, cap. 13, parag. 5.
Războaiele evreilor, Cartea 6, cap. 3, parag. 4.
Id., cartea 6, cap. 9, parag. 3.
Id., Cartea 6, cap. 9, parag. 2.
Id., cartea 5, cap. 10, parag. 5.
Id., Cartea 3, cap. 7, parag. 31; cartea 6, cap. 9, parag. 1.
Războaiele evreilor, Cartea 6, cap. 6, parag. 1.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce să fii fără frică de un strop de apă sau de un fir de praf?
2. În ce fel luptă unii împotriva lui Dumnezeu?
3. Ce este asemănat cu un strop de apă sau cu un fir de praf?
4. Cum putem primi cugetele lui Dumnezeu, şi ce text este introdus pentru a ne da cugetul lui Dumnezeu despre religie în politică?
5,6. Cum ne luminează Proverbele 6:27-35 despre religia în politică?
7. Cum încearcă religiile creştinătăţii să justifice intrarea în politică?
8. Pentru cine este adulter spiritual amestecul în politică, şi de ce?
9. Ce evenimente au fost tipice şi de ce le luăm acum în considerare?
10. Cum a devenit Iuda adulteră în ochii lui Iehova, înainte de anul 607 î.Cr.?
11. Cum a fost Iuda nestatornică prin preacurviile ei şi care a fost rezultatul?
12. Cum urma Iehova să folosească Babilonul, însă cum a primit Iuda avertismentul?
13. Unde s-a întors Iuda pentru ajutor, respingând avertismentul?
14. Ce a făcut pe Iuda să creadă că alianţa cu Egiptul era bună, însă ce a demonstrat că Iuda greşea?
15. Ce fapte să ţinem minte referitor la evenimentele din anul 607 î.Cr?
16. Ce evenimente au dus la anul 29 A.D.?
17. Ce avertisment a dat Isus evreilor rebeli?
18. Ce fapt dezgustător al evreilor a atras după sine împlinirea cărui avertisment trâmbiţat atât de Ioan, cât şi de Isus?
19. Ce s-a întâmplat în anul 66 A.D., aducându-le aminte creştinilor ce anume?
20. Ce a făcut posibilă fuga şi cine s-a folosit de ocazie?
21. Cum şi când a fost executată judecata asupra Ierusalimului în cele din urmă?
22-24. Ce avertismente au ignorat evreii, şi cu ce rezultate?
25. Cum au mai adăugat evreii la greutăţile lor?
26,27. Ce nenorociri a prezis Iehova pentru neascultare, şi când şi cum s-au împlinit acestea în mod surprinzător?
28. Ce observaţii face Iosefus? Cum a stat în locul sfânt o urâciune, în sens literal?

Cuprins

29. Ce asemănare remarcabilă a evenimentelor există între anii 607 î.Cr şi 70 A.D.?

SUPRAVEGHEAȚI-VĂ PUTEREA!

De obicei ne supraveghem slăbiciunile ca să nu cădem. Dar v-aţi gândit vreodată că trebuie să ne supraveghem şi calităţile noastre cele mai bune? Chiar şi calităţile duse la extrem pot deveni slăbiciuni care ne fac să cădem.

Este scris în Biblie: „Nu fi prea drept şi nu fi excesiv de înţelept, de ce să te ruinezi? Cea mai bună soluţie este să adopţi o poziţie, dar să nu o eviţi pe cealaltă; cel ce este conştient de Dumnezeu va evita ambele extreme." (Ecl. 7:16, *AT*, 7:18, *Mo*). Trebuie să ne dăm silinţa să facem ce este bine, şi să evităm extremele de nedreptate şi ipocrizie. Trebuie să căutăm cunoştinţa, dar nu să-i punem în umbră pe alţii prin ambiţia noastră şi să devenim înţelepţi în îngâmfarea noastră. Acest lucru ne-ar aduce ruina.

Unitatea şi armonia trebuie să domnească în organizaţia lui Iehova. Dar să împingi aceasta până la o monotonie rigidă nu ar fi corect. Unitatea organizaţiei nu cere înăbuşirea varietăţii şi a individualităţii. Trebuie să avem curajul să fim noi înşine.

Poporul lui Iehova trebuie să arate prietenie şi să fie sociabil. Dar o sociabilitate extremă este o pierdere de timp şi face ca cei ce o practică să se simtă pierduţi atunci când sunt singuri. Cel ce nu poate sta singur este superficial. Nu este de mirare că este plictisit de propria sa tovărăşie. O persoană cu bogăţie interioară de multe ori îşi doreşte singurătatea şi se retrage să studieze, să mediteze şi să se roage. Aşa a făcut Isus. Vă amintiţi?

Pregătirea teocratică trebuie să ne dea încredere, dar nu trebuie să devenim prea încrezători şi să arătăm aroganţă. Convingerea noastră de adevărul Cuvântului lui Iehova trebuie să fie puternică şi noi trebuie să-l explicăm cu încredere, dar a deveni inflexibili şi dogmatici ar fi o extremă neînţeleaptă. Noi trebuie să vorbim cu blândeţea şi modestia înţelepciunii mature care nu are nevoie să fie susţinută prin manifestări arbitrare.

Unii sunt în mod natural sinceri şi deschişi, ceea ce este de laudă pentru ei. Dar ei trebuie să se ferească să devină lipsiţi de tact, necioplţi şi tăioşi. Alţii sunt plini de tact, ştiu când să se oprească. Dacă avem prea mult tact putem deveni vagi şi evazivi, diluând mesajul lui Iehova până îşi pierde esenţa.

Dacă una din calităţile tale constă în conştiinciozitatea faţă de datorie, fereşte-te de chinul unei conştiinciozităţi exagerate şi de perfecţionism. Eşti un om harnic. Acest lucru este lăudabil. Dar nu deveni atât de pretenţios încât să treci mult de cerinţele practice ale unei probleme, obosindu-te fără rost şi poate ajungând la depresie. Activitatea neobosită care nu este echilibrată de perioade de relaxare rezonabile şi naturale pentru minte şi trup reprezintă o sinucidere lentă, nu sacrificiu.

Urmează regulile simple de viaţă sănătoasă care ai învăţat că îţi sunt benefice şi bucură-te de viaţă. Dacă aplici aceste reguli prea strict vei deveni un maniac

Cuprins

egoist care veşnic îşi face griji şi care vorbeşte întruna de sănătate, mâncare şi băutură, vitamine şi minerale.

Dacă eşti o fire iubitoare şi afectuoasă, ai grijă ca afecţiunea ta să nu cadă într-un sentimentalism siropos şi fără principii. Nu îţi limita afecţiunile prietenoase la câţiva oameni preferaţi. Nu fi părtinitor. Ai mulţi fraţi. Lărgeşte-ţi inima şi un număr nelimitat de buni prieteni îşi vor găsi loc în ea. Este adevărat că Isus l-a iubit pe Ioan în mod deosebit, fiind atras de el fiindcă aveau o asemănare sufletească, ambii fiind iubitori şi fără frică. Dar Isus nu l-a avut prieten doar pe Ioan, nu-i aşa? Nici tu să nu-ţi limitezi prieteniile.

Mulţi dintre voi sunteţi elocvenţi şi replicile vă stau pe limbă, fiind înzestraţi cu un flux neîngrădit de gânduri şi cuvinte. Controlează-ţi acest dar. Nu lăsa cuvintele să curgă la întâmplare sau cu detalii inutile. Nu monopoliza conversaţiile. Cineva bun la conversaţii ştie şi să asculte. Nu vorbi prea mult şi nu spune prea puţin. Decât să spui puţine folosind cuvinte multe, mai bine spune multe cu cuvinte puţine. „Cel ce face economie la cuvinte are înţelepciune adevărată.” Aşa că numără-ţi cuvintele şi le vei face să conteze. Să fie pline de adevăr, dar să nu trăncăneşti. Nu uita că şi tăcerea poate fi elocventă, câteodată. „Chiar şi un prost trece drept înţelept dacă tace – inteligent dacă îşi închide buze.” – Prov. 17:27, 28, *AT*.

Aşadar, în timp ce ne supraveghem slăbiciunile să ne păzim puterile, aducându-ne aminte că: „Cel ce este conştient de Dumnezeu va evita ambele extreme.”

ÎI PASĂ CU ADEVĂRAT LUI DUMNEZEU?

Oare Dumnezeu a abandonat pământul? Oare îi pasă ce spun sau ce fac oamenii? Este El preocupat de afacerile pământului sau de destinul său? Mulţi spun astăzi că Lui nu îi mai pasă cu adevărat, că nu vede răul, că nu face nimic pentru a-l opri. Este Biblia de acord cu acest punct de vedere? Se potrivesc faptele cu el? Oare lui Dumnezeu nu-i mai pasă de om? Sau este omul cel căruia nu-i mai pasă de Dumnezeu?



Ca exemplu, gândiţi-vă la un om ce deţine proprietăţi vaste.

El plasează una din posesiunile sale alese în grija copiilor lui, pentru a le aparţine lor şi copiilor lor. Este un teren întins de o frumuseţe naturală superbă, ce produce tot ce-şi doresc locuitorii lui. Tatăl îi instruieşte pe copii în îngrijirea pământului şi a vieţii animale de pe el.

Nimic nu lipseşte, nu este ascunsă nicio instrucţiune necesară. Greşelile sunt iertate, corecţia este oferită cu milă. El îşi trimite reprezentanţii să ghideze şi

Cuprins

să direcţioneze, şi legi pentru a instrui şi corecta. Dar copiii se revoltă, progeniturile lor sunt înclinate către rău. Ei distrug frumuseţea pământului, îi strică solul, îi exploatează resursele, îi măcelăresc natura sălbatică şi se războiesc între ei. Ei îşi ignoră tatăl, nu-i iau în seamă instrucţiunile, refuză să-i citească sau să-i urmeze legile, îi persecută şi omoară pe reprezentaţii săi. Din cauza aceasta, necazurile lor cresc, dar ei se încăpăţânează să rămână pe calea lor nelegiuită şi chiar se îndreaptă către altul ca fiind stăpânul lor. Pentru că nu sunt recunoscători, credincioşi şi iubitori, durerea lor se multiplică şi amărăciunea îşi înfige rădăcinile adânc. Şi deşi ei refuză să se îndrepte şi să se întoarcă, în ascultare, la grija tatălui lor, ei înalţă strigăte sarcastice că lui nu-i pasă cu adevărat de ei, că i-a abandonat şi i-a uitat. Nu sunt acuzaţiile lor ridicole? Nu au înţeles ei lucrurile pe dos? Nu mai degrabă ei l-au uitat pe tatăl lor decât el pe ei? Nu mai degrabă ei sunt cei cărora nu le pasă, şi nu tatăl lor?

La fel este şi cu Iehova Dumnezeu şi oamenii de pe pământ. Dumnezeu a creat universul. Posesiunile Sale sunt vaste, nelimitate. Pământul şi plinătatea lui sunt ale Sale. El l-a făcut pentru om, a pus omul pe el, i-a spus să-l umple, să-l fertilizeze, să-l păstreze, să-l îngrijească pe el şi viaţa animală de pe el. El a instruit omul, iar când omul a greşit, El l-a corectat. El a trimis preoţi şi profeţi ca şi reprezentanţi ai Lui, însă ei au fost persecutaţi şi omorâţi. Ei L-au ucis pe propriul Său Fiu mişeleşte. Scrisorile sale au fost compilate într-o carte numită Biblia. Ea există în milioane de case, dar este citită puţin şi respectată şi mai puţin. Oamenii în general L-au abandonat pe Iehova, Cuvântul Lui, calea Lui, şi s-au întors către această lume sub Satan, "dumnezeul acestui sistem de lucruri." "Toată lumea zace în puterea celui rău." Limbile lor pot spune că-l servesc pe Iehova, dar faptele lor spun că-l servesc pe Satan: "Nu ştiţi că dacă vă daţi robi cuiva, ca să-l ascultaţi, sunteţi robii aceluia de care ascultaţi?" Prin exploatarea pământului, prin defrişarea pădurilor, prin distrugerea solului, prin scoaterea metalelor sale preţioase pentru a fi folosite în mod greşit, prin măcelul sălbatic al animalelor şi prin uciderea sângeroasă a semenilor, cei pământeşti ticăloşi dovedesc că îl slujesc pe Satan. Ei aduc roadele lui. Orice şoaptă verbală contrară este stinsă de strigătul puternic al faptelor lor. – 2 Cor. 4:4; 1 Ioan 5:19; Rom. 6:16, *NW*.

Dar în ciuda abandonării de netăgăduit a lui Dumnezeu de către oamenii acestei lumi, unii strigă cu amărăciune că Dumnezeu i-a uitat pe oameni, că nu-i pasă cu adevărat de pământ sau de oamenii de pe el. Oricine crede că Iehova ignoră pământul dovedeşte doar că el (omul) ignoră Cuvântul Lui. Dumnezeu nu este orb la binele şi răul oamenilor, chiar dacă mulţi oameni au închis ochii la promisiunea recompensei şi retribuţiei de la Dumnezeu. "Ochii lui Iehova aleargă încolo şi-ncoace pe tot pământul, ca să se dovedească puternic în interesul celor a căror inimă este perfectă faţă de El." "Căci ochii Mei sunt cu luare aminte la toate căile lor; ele nu sunt ascunse de Mine, şi nelegiuirea lor nu este ascunsă de privirile Mele. De aceea, le voi răsplăti îndoit nelegiuirea şi păcatul lor." "Nicio creaţie nu este ascunsă de El, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia înaintea căruia vom fi traşi la răspundere." Oamenii care astăzi gândesc că lui Dumnezeu

Cuprins

nu-i pasă nu sunt primii care greşesc astfel. – 2 Cron. 16:9, *AS*; Ier. 16:17, 18, *AT*; Evrei 4:13, *NW*.

EXEMPLE CARE DOVEDESC CĂ LUI DUMNEZEU ÎI PASĂ

Înainte de potopul din vremea lui Noe "răutatea omului ajunsese mare pe pământ şi toate înclinaţiile gândurilor inimii lui erau doar rele mereu." I-a păsat lui Iehova? Atât de mult încât El a "simţit regrete că a făcut omul pe pământ şi s-a simţit rănit în inima Sa." I-a păsat atât de mult încât s-a simţit determinat să acţioneze: "Voi şterge de pe faţa pământului pe oamenii pe care i-am creat." Însă nu a regretat că a făcut oameni ascultători cum a fost Noe şi familia sa. Lui i-a păsat atât de mult de ei încât i-a instruit cum să supravieţuiască potopului, şi pentru că ei I-au urmat instrucţiunile, au fost salvaţi. Atunci toţi, mai puţin cei din casa lui Noe, se concentrau pe scopurile lor egoiste şi pe dorinţele lor carnale, uitând de voinţa lui Iehova sau de avertismentul Său. Astăzi majoritatea urmează o cale egoistă, fără să le pese de plăcerea sau scopul lui Iehova. Zilele noastre au fost ilustrate de cele ale lui Noe, după cum a spus Isus: "Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, la fel va fi şi prezenţa Fiului omului." – Gen. 6:5-8; Mat. 24:37-39, *NW*.

Sodoma şi Gomora erau oraşe ce deveniseră deosebit de nelegiuite şi depravate, unde nu locuiau nici măcar zece oameni drepţi. Însă Lot era deranjat de purtarea lor necontrolată şi "îşi chinuia sufletul drept din cauza faptelor lor nelegiuite." Lui Lot îi păsa. La fel îi păsa şi lui Iehova, pentru că a trimis îngerii să distrugă aceste oraşe, îngeri care au spus: "Vom distruge locul acesta fiindcă strigătul împotriva lor este tot mai puternic înaintea lui Iehova." Însă locuitorilor pervertiţi nu le-a păsat în general. Când Lot i-a avertizat pe aceşti batjocoritori "el părea un om care glumeşte." Însă distrugerea aprinsă ce a urmat nu a fost nicio glumă pentru aceste oraşe atunci, şi nu este nici acum, pentru că aceste oraşe "ne sunt puse înainte ca un exemplu avertizător, suferind pedeapsa judecătorească a unui foc veşnic." Iar Isus a spus că la fel cum ploaia de foc şi sulf i-a luat prin surprindere, "tot aşa va fi şi în ziua când Se va arăta Fiul omului." – 2 Pet. 2:8; Gen. 19:13, 14; Iuda 7; Luca 17:30, *NW*.

În perioada când judecătorii conduceau Israelul, credinciosul Ghedeon a crezut că Iehova îi abandonase din cauza necazurilor ce se abătuseră asupra lor de la duşmanii de jur-împrejur, şi Ghedeon a spus: "Acum Iehova ne-a părăsit şi ne dă în mâinile lui Madian." Însă nu a fost aşa, deoarece însuşi Ghedeon a fost folosit pentru a-i elibera pe izraeliţi de madianiţi. – Jud. 6:13, *NW*.

În zilele lui Solomon unii au crezut că opresiunea şi nedreptatea vor trece neobservate, însă Solomon învăţa că Stăpânirile Înalte urmăreau răutatea oficialilor umani. "Dacă vezi în ţară asuprirea celui sărac şi că se face abuz de justiţie şi dreptate, să nu te miri de lucrul acesta! Căci peste cel înalt veghează altul mai înalt, şi peste ei toţi, Cel Preaînalt." Deoarece pedeapsa pare să întârzie să vină, mulţi oameni cred că ea nu va veni niciodată şi pornesc pe un drum rău,

Cuprins

convinşi că lui Dumnezeu nu-I pasă: "Pentru că nu se execută repede hotărârea împotriva faptelor rele, de aceea mintea fiilor oamenilor este plină de dorinţa să facă rău. Totuşi, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul şi stăruie multă vreme în el, eu ştiu că pentru cei ce se tem de Dumnezeu şi au frică de El va fi bine. Dar pentru cel rău nu va fi bine şi nu-şi va lungi zilele." Păcătosul pare să prospere în timp ce cel drept suferă, însă viaţa celor răi nu va fi prelungită pentru veşnicie în lumea nouă a lui Iehova. Acum ceea ce se abate asupra celor drepţi ar fi mai potrivit să se abată asupra celor răi, în timp ce ceea ce se întâmplă celor răi ar fi mult mai potrivit pentru cei drepţi. "Sunt oameni drepţi cărora li se întâmplă potrivit cu ce ar trebui să li se facă celor răi, şi sunt oameni răi cărora li se întâmplă ce ar trebui să li se facă celor drepţi." Această pervertire a faptelor este doar temporară. Iehova va inversa lucrurile permanent în noua Sa lume, pentru că Lui îi pasă. – Ecl. 5:8; 8:11-14, *AT*.

În timpul unei perioade tulburi în Iuda, duşmanii lui Dumnezeu sunt ilustraţi ca spunându-şi lor înşişi: "Dumnezeu uită! Îşi ascunde faţa, şi nu va vedea niciodată!" Mai târziu, când mulţi din Iuda fuseseră luaţi deja în captivitate babiloniană, cei ce erau încă în Ierusalim s-au gândit că Iehova nu va vedea idolatria lor, că a uitat ţinutul, că nu-I mai păsa: "Şi El mi-a zis: Fiul omului, vezi ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare în odaia lui plină de chipuri? Căci ei zic: Nu ne vede Iehova; Iehova a părăsit ţara." "Atunci El mi-a zis: Nelegiuirea casei lui Israel şi Iuda este foarte mare! Ţara este plină de sânge, şi cetatea este plină de pervertirea judecăţii; căci ei zic: Iehova a părăsit ţara şi Iehova nu vede nimic!" Dar Iehova vedea şi a adus pedeapsă răufăcătorilor, lăsându-i pradă sabiei, foametei, epidemiei şi captivităţii. – Ps. 10:11; Ezec. 8:12; 9:9, *AS*.

DUMNEZEU VA ARĂTA ÎN CURÂND CĂ ÎI PASĂ

Scopul anunţat al lui Iehova este ca pământul să dăinuiască pentru totdeauna, să fie locuit pentru totdeauna, şi să fie în pace pentru totdeauna. Acest scop nu va fi împiedicat de om sau de către Diavol: "Eu am spus şi Eu voi împlini; Eu am plănuit şi Eu voi înfăptui." Cum? Prin intermediul promisei Sale lumi noi a dreptăţii. Lumea din zilele lui Noe se făcuse rea şi a pierit în potop. Această lume rea este condamnată la o distrugere aprinsă la Armaghedon. Atunci aşteptarea noastră va lua sfârşit: "Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui dreptatea." Referitor la această lume nouă Biblia spune: "Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică." La fel cum Noe a supravieţuit morţii din lumea dinaintea potopului, oamenii de astăzi care exercită credinţă vor supravieţui acestei lumi dinaintea Armaghedonului. De ce durează atât de mult să vină sfârşitul vechiului sistem şi stabilirea completă a celui nou? Nu pentru că lui Dumnezeu nu-I pasă, ci tocmai pentru că Îi pasă: "Iehova nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi doreşte ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă." El acordă timp să fie dat avertismentul, cum a făcut şi în trecut, astfel încât cei buni ce vor fi salvaţi să poată fi despărţiţi de cei răi ce vor fi distruşi.

Cuprins

Dar această milă şi îndelungă răbdare este greşit interpretată de către batjocoritorii a căror prezenţă a fost prezisă în aceste zile din urmă: "În zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor şi vor zice: 'Unde este făgăduinţa venirii Lui? Căci, de când au adormit părinţii noştri, toate rămân aşa cum erau de la începutul zidirii'." Ei ignoră intenţionat faptele, "după poftele lor." În altă parte este prezis că "în zilele din urmă" „oamenii răi şi impostorii vor merge din rău în mai rău, inducând în eroare şi fiind induşi în eroare". Dar creşterea lor nu este o cauză de îngrijorare pentru martorii lui Iehova: "Nu te nelinişti de cei ce fac răul şi nu te uita cu invidie la cei ce comit nedreptatea; căci vor fi cosiţi iute ca iarba şi se vor veşteji ca verdeaţa. Încrede-te în Iehova şi fă bine." Apariţia lor în număr din ce în ce mai mare a fost prezisă pentru aceste zile din urmă ale acestei lumi vechi şi doar precedă distrugerea lor: "Dacă cei răi înverzesc ca iarba şi dacă toţi lucrătorii fărădelegii înfloresc, este numai ca să fie nimiciţi pentru totdeauna." – Isa. 46:11; 2 Pet. 3:3-13; Ioan 3:16; 2 Tim. 3:1, 13, *NW*; Ps. 37:1-3; 92:7, *AS.*

OAMENILOR NU LE PASĂ, NU LUI DUMNEZEU

La Armaghedon Iehova va arăta că îi pasă, că notează binele şi că observă răul, şi îşi va aminti, fie să păstreze, fie să distrugă, fiecare grup, în conformitate cu faptele sale. De-a lungul existenţei omului pe pământ, Iehova a arătat că îi pasă. Chiar şi după ce Adam şi Eva au păcătuit El le-a dat haine. El le-a permis să rămână pe pământ şi să se înmulţească. Darurile pământului erau pentru folosul lor, fără nicio discriminare: "El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi." În dragoste şi milă el a oprit distrugerea când justiţia striga după ea. Răbdarea şi îndelunga Sa răbdare pentru a le acorda oamenilor timp să le vină mintea la cap, să se căiască şi să se îndrepte au fost interpretate greşit de către cei răi, ca slăbiciune sau indiferenţă din partea lui Dumnezeu. Ei au folosit indulgenţa Sa pentru a se îndepărta din ce în ce mai mult de Iehova, pentru a depăşi mai mult ca oricând abuzul lor asupra pământului, animalelor şi oamenilor. La Armaghedon îndepărtarea lor va fi oprită definitiv, când Iehova se va ridica în final "să ruineze pe cei ce ruinează pământul." – Mat. 5:45; Apoc. 11:18, *NW*.

Oamenii din ziua de astăzi pot spune că lui Iehova nu-i pasă, că nu observă, că a părăsit pământul. De fapt, ei caută doar să justifice faptul că ei l-au părăsit pe Iehova şi Cuvântul Său. Ei fac să pară că Dumnezeu i-a abandonat întâi, şi astfel ei sunt justificaţi să se îndepărteze de El. Iehova niciodată nu a abandonat Israelul până când acea naţiune nu L-a dat uitării pentru alţi dumnezei: "Dar voi M-aţi părăsit şi aţi slujit altor dumnezei. De aceea, nu vă voi mai salva. Duceţi-vă şi chemaţi pe dumnezeii pe care i-aţi ales; ei să vă salveze în vremea strâmtorării voastre!" Iehova nu abandonează astăzi pe nimeni care îl respectă pe El şi serviciul Lui, care este ghidat de Cuvântul Lui şi are încredere în puterea Lui. Majoritatea oamenilor din zilele noastre şi-au pus încrederea în alţi oameni, în planuri şi organizaţii omeneşti, în armate şi arme, în ştiinţă şi zei falşi. Este alegerea pe care

Cuprins

ei au făcut-o. Lor nu le pasă de Iehova, sau de Cuvântul Lui, Biblia, sau de martorii Lui credincioşi. Din contră, ei arată ură pentru Dumnezeu, pentru Cuvântul Lui şi pentru poporul Lui. Ei şi-au ales dumnezei noi. Când va veni Armaghedonul, să strige la zeii lor aleşi pentru salvare de mânia lui Iehova. – Jud. 10:13, 14, *NW*.

Iehova i-a spus lui Israel: "Boul îşi cunoaşte stăpânul şi asinul ieslea domnului său, dar Israel nu Mă cunoaşte; poporul Meu nu Mă ia în considerare. Vai de tine, naţiune păcătoasă, popor împovărat de nedreptate, sămânţă de răufăcători, copii corupţi! Ei au părăsit pe Iehova." Naţiunea aceea nu numai că L-a abandonat pe Iehova ca şi izvorul adevărului dătător de viaţă, ci, a căutat minciuni mortale ca să-i ia locul: "Căci poporul Meu a comis două rele: m-au părăsit pe Mine, izvorul apelor vii, şi şi-au săpat fântâni sparte, care nu pot ţine apă." Drept rezultat, naţiunea a fost distrusă. Acelaşi rezultat va veni şi pentru naţiunile de astăzi care l-au uitat pe Iehova în faptă, indiferent cât serviciu ipocrit cu buzele îi acordă. Aşa cum este cu omul, la fel este şi cu naţiunile: "Nu vă lăsaţi induşi în eroare: Dumnezeu nu se lasă batjocorit! Fiindcă ce seamănă omul, aceea va şi secera! Pentru că cine seamănă pentru carne va secera din carnea sa putrezirea, dar cine seamănă pentru spirit va secera din spirit viaţă veşnică." Naţiunile seamănă pentru carne. – Isa. 1:3, 4; Ier. 2:13, *AS*; Gal. 6:7, 8, *NW*.

SOCIETĂŢII LUMII NOI ÎI PASĂ

În timpul acestei generaţii Iehova adună din această lume veche oameni cărora le pasă de El şi de principiile Lui, care îşi vor dovedi dragostea atât prin fapte, cât şi prin vorbe. Ei cresc rapid într-o mare mulţime de lăudători, adunaţi din fiecare naţiune, rasă şi limbă. Abandonând căile vechii lumi, ei sunt cu adevărat o societate a lumii noi, destinată să trăiască veşnic în noua lume promisă a dreptăţii. Vreţi şi voi să faceţi parte din aceasta? Atunci "nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu." "Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului." „Ci sfinţiţi-l pe Cristos ca Domn în inima voastră, fiind întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre, făcând însă aceasta cu blândeţe şi respect profund.” "Dacă cineva mă iubeşte, va respecta cuvântul meu şi Tatăl meu îl va iubi, iar noi vom veni la el şi ne vom face locaşul cu el". „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui.” – Rom. 12:2; 2 Tim. 2:15; 1 Pet. 3:15, 16; Ioan 14:23; 1 Ioan 5:3, *NW*.

Astfel vei dovedi că îţi pasă de Iehova, iar Lui Îi va păsa într-adevăr de tine. Dovedeşte că eşti în armonie cu scopul Lui în ceea ce priveşte pământul, trăind acum aşa cum El se aşteaptă să trăiască locuitorii noii lumi. Arată că iubeşti frumuseţea pământului păstrând-o, că iubeşti viaţa sa animală folosind-o cu blândeţe, că iubeşti pacea, moralitatea, dreptatea şi evlavia căutând aceste lucruri acum. Dovedeşte că dragostea ta pentru aproapele tău este la fel de mare ca dragostea ta pentru tine, predicându-i şi lui acum vestea bună a acestei lumi noi.

Cuprins

Demonstrează că îţi pasă de Cuvântul lui Iehova şi de justificarea lui menţinându-ţi loial integritatea, în ciuda ridiculizărilor şi persecuţiilor acestei lumi vechi înnebunite, sub zeul ei nebun Satan. Dă-i dovadă de toate acestea şi lui Iehova îi va păsa cu adevărat de tine, acum şi pentru totdeauna în promisa lume nouă a dreptăţii.

POT SĂ MĂNÂNCE CARNE CREŞTINII?

UN CREŞTIN este o persoană care s-a dedicat pentru a face voinţa lui Dumnezeu şi a călca pe urmele lui Isus Cristos. Cu maximul abilităţilor sale, el trebuie să facă ceea ce îi cere legea lui Dumnezeu să facă şi trebuie să se stăpânească să facă ceea ce îi este interzis. Mâncatul cărnii se află oare printre lucrurile interzise creştinilor?



Da, spun mulţi vegetarieni care se declară a fi creştini, cum ar fi Adventiştii de ziua a şaptea. Conform unor anumiţi vegetarieni, porunca "Să nu ucizi" interzice luarea vieţii umane dar, şi a animalelor inferioare. – Ex. 20:13.

Biblia îl dezvăluie pe marele nostru Legiuitor, Iehova Dumnezeu, ca fiind un Dumnezeu al dragostei, dreptăţii, înţelepciunii şi puterii. Toate căile şi legile Lui sunt, aşadar, întotdeauna juste, iubitoare şi drepte, iar noi, ca şi creaturi umane imperfecte, nu putem îmbunătăţi dragostea şi dreptatea Lui la fel cum nu-L putem întrece în înţelepciune şi putere. Oricât ar fi de clar acest lucru, trebuie întotdeauna să ni-l reamintim, deoarece poziţia luată de cei care îşi bazează vegetarianismul pe fundamente religioase implică de fapt o critică la adresa căilor şi legilor lui Dumnezeu. O astfel de conduită este arogantă.

Vegetarianismul (termenul a apărut prima dată în urmă cu aproximativ un secol, deşi ideea este mai veche de trei mii de ani) ar putea avea pentru unii ceva valoare dintr-un punct de vedere economic şi al sănătăţii, însă dacă uciderea animalelor inferioare era acelaşi lucru cu uciderea omului, şi anume, greşită din punct de vedere moral, ne-am putea imagina un Dumnezeu al dreptăţii şi dragostei uitându-se cu favoare la jertfa de animale pe care a oferit-o Abel, în acelaşi timp respingând oferta vegetariană a lui Cain? Astfel unii vegetarieni ce au scrupule în ce priveşte uciderea animalelor şi totuşi îmbracă uniforma şi ucid pe timp de război pot fi asemănaţi cu Cain care a oferit o jertfă vegetală, dar l-a ucis pe fratele lui. Şi nu a fost Iehova foarte mulţumit de jertfele aduse de Noe după ce a părăsit arca? Nu le-a poruncit Iehova evreilor să ofere multe jertfe animale şi anual să mănânce Mielul pascal? Nu şi-a arătat El aprobarea pentru jertfele de animale, în repetate rânduri, trimiţând foc din cer ca să le mistuiască?

Cuprins

Isus Cristos nu a instituit vegetarianismul, nici prin învăţătură, nici prin exemplu. El a mâncat mielul pascal. El a mâncat, de asemenea, peşte, chiar şi după învierea Sa. Şi oare nu a luat El câteva pâini şi câţiva peşti şi a hrănit cu ele mii de persoane, în două ocazii, aprovizionându-i minunat cu peşte, cu carne? Dacă ar fi simţit că este greşit să mănânci carne, le-ar mai fi umplut discipolilor Săi, în mod miraculos, năvoadele cu peşte, aşa cum a făcut-o în două ocazii? Şi când şi-a trimis discipolii departe, nu le-a poruncit El să mănânce orice le pun oamenii în faţă şi nu a spus El că nu ceea ce intră în om îl pângăreşte, ci ceea ce iese din inima lui?

Adevărat, Pavel a afirmat că nu ar mânca deloc carne dacă l-ar poticni pe fratele lui, dar să notăm că pe parcursul scrisorilor sale el arată că nu este rău să mănânci carne: "Unul are credinţă că poate să mănânce de toate; pe când altul, care este slab, nu mănâncă decât verdeţuri. (Remarcaţi că vegetarianul este cel slab în credinţă, imatur). Cine mănâncă să nu dispreţuiască pe cine nu mănâncă; *şi cine nu mănâncă să nu judece pe cine mănâncă,* fiindcă Dumnezeu l-a primit." – Rom. 14:2, 3, *NW*.

Şi decât să renunţe toţi să mănânce carne de dragul celor slabi, sugestia ar fi ca cei slabi în credinţă să devină destul de puternici pentru a fi capabili să mănânce carne; căci luaţi aminte la cuvintele lui Pavel despre acest subiect: "Să mâncaţi din tot ce se vinde pe piaţă, fără să cercetaţi ceva din pricina conştiinţei, căci 'al lui Iehova este pământul şi tot ce cuprinde el'. Dacă vă pofteşte un necredincios la o masă, şi voiţi să vă duceţi, să mâncaţi din tot ce vă pune înainte, fără să cercetaţi ceva din pricina conştiinţei." – 1 Cor. 10:25-33, *NW*.

Luaţi aminte mai departe la cuvintele profetice ale lui Pavel referitoare la zilele din urmă, când unii se vor îndepărta de la credinţă şi vor "opri întrebuinţarea bucatelor pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulţumiri de către cei ce au credinţă şi cunosc exact adevărul. Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună, şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţumiri, pentru că este sfinţit prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune." – 1 Tim. 4:3-5, *NW*.

Animalele nu erau folosite doar pentru mâncare. Pe parcursul Scripturii citim despre folosirea pielii pentru burdufuri de vin, pentru cingători, pentru sandale, pentru acoperirea tabernacolului. Însuşi Dumnezeu, la început, le-a oferit lui Adam şi Evei veşminte din piele. Da, animalele inferioare au fost făcute pentru plăcerea, sănătatea şi confortul omului. El le poate folosi ca animale de povară şi le utilizează pentru a-i furniza ouă şi produse lactate şi, de asemenea, carne şi piele. Ele nu au fost făcute să trăiască pentru totdeauna, aşa cum fusese omul, ci au fost "din fire sortite să fie prinse şi distruse." – 2 Pet. 2:12, *NW*.

RESPINGÂND ARGUMENTELE VEGETARIENE

Este prezentat argumentul că Dumnezeu nu i-a dat omului să mănânce carne la început. Adevărat, dar când şi-a reafirmat mandatul procreării supravieţuitorilor potopului El a oferit carnea ca şi hrană: "Tot ce se mişcă şi are viaţă să vă slujească de hrană." Numai sângele era interzis. „Numai carne cu sufletul ei, adică sângele ei, să nu mâncaţi." – Gen. 9:3, 4, *NW*.

Cuprins

Faptul că Daniel şi cei trei tovarăşi ai lui au refuzat să mănânce carne nu poate fi folosit ca şi argument în favoarea vegetarianismului, deoarece ei şi-au bazat obiecţia pe a nu pune preţ pe legea regelui, ci pe legea mozaică, care nu se aplică creştinilor. Cel mult, conduita lor poate fi doar un argument în favoarea sănătăţii. – Dan. 1:8-20; Rom. 6:14, 15.

Vegetarienilor le place să citeze din Isaia 66:3 (*RS*): "Cine înjunghie un bou este ca cel ce ucide un om." Dar în context nu se discută problema hranei, ci cea a jertfelor. Dacă acele cuvinte interzic mâncatul hranei, atunci creştinii nu pot mânca cereale, deoarece textul mai afirmă: "Cine aduce un dar de grâne este ca cel ce oferă sânge de porc."

Vegetarienii, de asemenea, aplică animalelor inferioare cuvintele lui Isus: "De câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut." Însă notaţi versul complet: "Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi *fraţi ai Mei*, Mie Mi le-aţi făcut." (Mat. 25:40, *NW*). Sunt animalele inferioare fraţii lui Isus, Fiul lui Iehova Dumnezeu?

Nici cuvintele lui Isus, "Fericiţi cei milostivi" nu pot fi folosite pentru a sprijini vegetarianismul, pentru că atunci Isus însuşi ar fi fost nemilos, deoarece cu siguranţă El a mâncat carne, după cum am văzut. Iehova se bucură de faptul că este milostiv, blând şi iubitor, şi având în vedere toate poruncile Lui, de a mânca mielul pascal şi de a oferi jertfe de animale, precum şi întrebuinţarea de către el a pieilor de animale pentru a-i îmbrăca pe Adam şi Eva, trebuie să fie clar că a fi milostiv nu cere omului să se abţină de la a folosi animalele inferioare în beneficiul său. – Mat. 5:7, *NW*.

În zelul lor să găsească sprijin pentru învăţăturile lor, unii vegetarieni susţin că relatările celor patru evanghelii canonice au fost schimbate radical şi că la origine ele conţineau multe referinţe la cuvintele lui Isus ce interziceau consumul de carne şi multe întâmplări ce relatau bunătatea sa faţă de animale. Aceste afirmaţii sunt bazate pe lucrarea apocrifă *Evanghelia celor doisprezece sfinţi*, pretinsă că ar fi fost scrisă de esenieni şi tradusă de un oarecare Ouseley. Având în vedere dovezile abundente ale canonicităţii celor patru Evanghelii, lucrarea apocrifă este o fraudă palpabilă, publicată oficial pentru a justifica învăţăturile esenienilor, deoarece nu conţine nicio referinţă la hrănirea mulţimilor de către Isus cu pâini şi peşti, şi nicio altă indicaţie că El a mâncat peşte. Isus este chiar făcut să refuze permiterea uciderii mielului pascal adus Lui de către Iuda!

Omenirea mereu merge la extreme, fără îndoială la instigarea lui Satan. Astfel, pe de o parte avem măcelărirea sălbatică a animalelor pentru sport, sau provocarea unor suferinţe teribile asupra necuvântătoarelor în numele ştiinţei medicale; iar pe de altă parte avem sentimentaliştii care ar pune animalele inferioare la acelaşi nivel cu omul şi dintre care unii chiar ar oferi creaţiei brute speranţele unei învieri şi a vieţii veşnice în cer. Cuvântul lui Dumnezeu condamnă cruzimea faţă de animale, spunându-ne: "Cel drept ţine cont de viaţa animalului său." (Prov. 12:10). Însă nu oferă nicio speranţă a vieţii veşnice pentru ele, deoarece aceasta depinde de primirea cunoştinţei despre Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos, de trăirea vieţii în

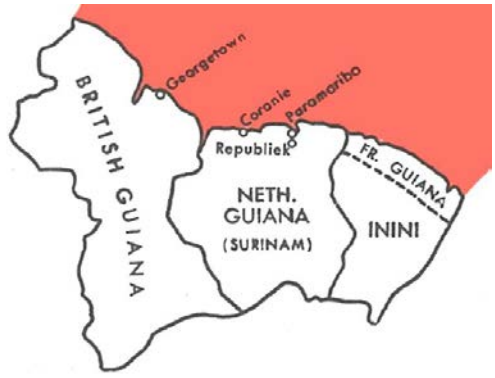
Cuprins

armonie cu voinţa lui Dumnezeu şi de mărturisirea adevărului altora. Creaţia brută nu poate face aceste lucruri.

Vegetarienii pot arăta către Ovidiu, Socrate, Platon, Plutarh, Pitagora, Aristotel şi mulţi alţii pentru a-şi sprijini poziţia, însă nu pot înscrie niciun suport scriptural, deoarece conform întregii mărturii a Bibliei, creştinii pot să mănânce carne.



SOCIETATEA LUMII NOI ÎN GUYANA



În drumul lor spre aerodromul Zandery din Surinam, preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, N.H. Knorr şi tovarăşul lui de călătorie M.G. Henschel s-au oprit pentru puţin timp la aeroportul din Guyana Britanică. Ei au fost foarte surprinşi să întâlnească pe unii din misionarii Turnului de Veghere la aeroport, căci acesta este la multe mile de Georgetown, capitala ţării, şi drumurile sunt foarte proaste în această perioadă a anului. Venirea lor arăta cum membrii Societăţii Lumii Noi sunt interesaţi unul de altul şi cei doi călători au apreciat foarte mult bunătatea şi ospitalitatea de care au dat dovadă fraţii în Guyana Britanică, fraţi pe care îi vor vizita din nou în câteva zile.

Era destul de târziu în acea noapte când avionul a aterizat pe aeroportul din Zandery, dar fraţii erau acolo, pentru a-şi întâmpina vizitatorii şi a le ura cu mare bucurie bun venit în Surinam. Fraţii din Surinam aşteptau cu nerăbdare acest eveniment de câteva săptămâni. Ei organizaseră o mare campanie publicitară pentru acea întâlnire publică şi aveau o ofertă specială formată din trei broşuri, pe care le foloseau din uşă în uşă, astfel încât fraţii să poată acoperi teritoriul rapid şi să poată lăsa o invitaţie în fiecare casă, pentru a participa la adunare şi în primul rând la lectura publică.

Toţi fraţii din Surinam simţeau că au o mare răspundere în legătură cu această adunare, şi foloseau orice ocazie pentru a merge în teritoriu. Când aveau un teritoriu ce nu fusese acoperit în întregime, ei făceau din acesta prioritatea lor, lăsând orice alte lucruri pe planul doi. Fiecare dintre ei dorea ca teritoriul ce-i fusese repartizat să fie complet acoperit cu invitaţii, astfel încât oamenii să ştie despre adunarea martorilor lui Iehova în capitala Surinamului.

Sesiunile adunării se ţineau la un club chinezesc numit Kong Ngie Tong. Deoarece vizita fraţilor avea loc la mijlocul săptămânii, întrunirile erau programate seara, pentru a permite tuturor celor angajaţi în munci laice să participe la sesiuni

Cuprins

seara. Majoritatea vestitorilor Împărăţiei aflaţi în Surinam locuiesc în apropiere de Paramaribo, astfel încât această programare le convenea, iar ceilalţi, care locuiau în alte oraşe, au venit în capitală şi au stat o săptămână acolo şi au petrecut minunat, participând la serviciul de teren.

Fraţii s-au străduit foarte mult ca să facă o scenă frumoasă. Ei au pictat un tablou de fundal şi au pus multe plante şi flori împrejurul scenei, astfel încât să arate prietenoasă şi plină de prospeţime. Tuturor le făcea plăcere să stea în apropiere de scenă.

În mod întâmplător, evenimentul a avut loc atunci când în Surinam este sezonul ploios, şi ploaia a influenţat într-o oarecare măsură desfăşurarea evenimentelor. Chiar înainte de începerea sesiunilor, luni seara, pe 18 ianuarie 1954, s-au deschis ferestrele cerului şi a plouat torenţial. În Surinam, când plouă, singurul lucru pe care îl poţi face dacă vrei să rămâi cât de cât uscat, este să te adăposteşti. Oricine iese, chiar şi câteva secunde, se udă până la piele, pentru că plouă cu găleata. Majoritatea caselor au acoperişuri din tablă ondulată, pe care ploaia răpăia într-un ritm voios, iar tobele oraşului răsunau când ploaia cădea pe ele cu putere, făcând un zgomot uriaş în tot oraşul. În prima seară a plouat cu intermitenţe, dar 159 de persoane au reuşit să vină la sala unde se ţinea adunarea şi s-au angajat în închinare înaintea lui Iehova. În seara următoare, vremea a fost mult mai bună şi au venit 216 persoane. În a treia seară au fost prezente 208 persoane.

Toţi au ascultat cu plăcere sfaturile fraţilor veniţi in vizită, precum şi învăţăturile venite de la vorbitorii locali şi s-au bucurat în mod deosebit primind iubirea, saluturile şi veştile despre activitatea fraţilor lor din alte ţări legate de ei, pentru că Surinam este cu adevărat un loc izolat de lume, despre care mulţi oameni nu ştiu aproape nimic şi care nu este vizitat prea des de străini, cu excepţia oamenilor de afaceri şi a misionarilor.

În timpul întrunirii vestitorii au prezentat unele experienţe interesante. Una a fost povestită de o soră pionier care, împreună cu alţi doi vestitori, s-a dus să petreacă două săptămâni într-un oraş numit Coronie aflat într-o zonă izolată. Într-o zi pe când lucra din casă-n casă ea a vizitat un bărbat catolic la care a lăsat revista *Treziţi-vă!* scrisă în dialectul local, conţinând un articol despre jocurile de noroc sponsorizate de biserică. A doua zi, trecând pe acolo, ea l-a văzut stând la geam citindu-şi revista, dar ea nu a sunat la uşă. A treia zi el a strigat-o, a invitat-o în casă şi i-a spus că nu are nimic cu ea, dar nu crede că organizaţia avea dreptate să publice asemenea materiale despre biserica lui. Considera că este o defăimare. Subliniase punctele articolului pe care le considera greşite. Sora i-a răspuns că a făcut bine că a subliniat acele puncte, dar că ar fi trebuit să meargă mai departe şi să sublinieze autorităţile în domeniu ale căror declaraţii reprezintă bazele citatelor, aşa că ea s-a aşezat şi a subliniat numele publicaţiei sau a vorbitorului care scrisese sau rostise acea afirmaţie prima dată. El a înţeles punctul ei de vedere şi a primit cu împrumut o Biblie Catolică ca să o citească. Au aranjat o nouă întâlnire şi el a promis că vor mai veni şi alţii care să afle aceste lucruri. Din cauza ploii, o singură persoană a venit în plus la această vizită ulterioară, dar proprietarul catolic al casei

Cuprins

i-a spus că a stat treaz până la două dimineaţa citind Biblia. El i-a spus că pentru ea casa lui va fi mereu deschisă. Această soră se întoarce acum la Coronie ca pionier special.

Pe când mergea din uşă-n uşă alt pionier a întâlnit un indian britanic, un hindus, care l-a primit cu căldură. Vestitorului i s-a spus că acesta cumpărase nişte literatură, deşi nu putea citi, şi le spusese copiilor lui că ei trebuie să le citească şi să-i spună ce scrie. „Îmi pare rău că vizita este neaşteptată", a spus el, „altfel aş fi mers şi eu cu tine din casă-n casă." Când a fost întrebat cine locuieşte alături, el a răspuns: „Acolo stă bunul meu vecin. Pot veni cu tine măcar până acolo." L-a contactat pe vecin, i-a pus o mărturie completă legată de cele auzite până atunci şi i-a recomandat adevărul. În acea mică adunare, în care lucraseră fraţii, există cel puţin un indian britanic care este membru al şcolii teocratice de serviciu.

În acelaşi teritoriu, Meerzorg, unde aveau loc acestea, fraţii au lucrat bine şi au hotărât că le trebuia o Sală a Împărăţiei. S-au făcut planuri. Unii localnici au plantat mai mult orez şi alte plante agricole, mai mult decât de obicei, şi după recoltare banii au fost donaţi în scopul ridicării acestei săli. Ceva bani au fost împrumutaţi. Au fost cumpărate cărămizi din beton şi lemne de construcţie. O parte din pământ a fost donat de fratele care fusese, timp de mulţi ani, singurul vestitor din zonă şi construcţia a putut începe. Vestitorii din Paramaribo au aflat şi unii fraţi care erau tâmplari la oraş au dat şi ei o mână de ajutor. Acum îi mai trebuie doar acoperişul din tablă de zinc şi o podea din ciment. Clădirea este foarte bună, potrivită pentru zonele tropicale. Zidurile sunt făcute din cărămizi de beton şi ating o înălţime de aproape patru picioare deasupra unei fundaţii bune, şi deasupra lor pereţii vor fi lăsaţi deschişi, cu o deschidere plană de 2/4 de la ciment pentru a susţine acoperişul cu stratul său de tablă de zinc. Locaţia este excelentă fiind aproape de drumul principal şi situată într-un frunziş bogat de mango şi portocali care vor ţine umbră şi răcoare.

Unul dintre evenimentele foarte plăcute ale perioadei congresului a fost drumul întreprins de servul de filială, un misionar şi doi călători peste Râul Paramaribo, la o plantaţie de pe partea cealaltă, pentru a vizita amplasamentul noii clădiri şi pentru a vorbi cu fraţii şi surorile noi de acolo. Ţinutul Surinam este foarte jos, parte sub nivelul mării, şi bineînţeles singurul mod în care pot face agricultură este prin folosirea canalelor de drenaj şi prin folosirea barajelor de o înălţime suficientă ca să oprească apa mării. Cei patru au trebuit să meargă destul de mult în susul unuia din aceste canale şi apoi să se dea jos din barcă, barca fiind o şalupă cu motorul exterior. Apoi au mers pe jos cam o milă, pe lângă un alt canal, până s-au întâlnit cu vestitorii. 25 de persoane s-au adunat în casa cea mică a unui frate şi au trebuit să se înghesuie mult ca să încapă toţi 25 în acea casă, după care Fratele Knorr şi Fratele Henschel le-au vorbit prin traducător, servul de filială.

S-a stabilit, de asemenea, o întrunire în altă zi când toţi pionierii să-şi poată discuta problemele şi să vadă cum putem ajunge în alte teritorii.

Joi, în ultima zi a vizitei Fratelui Knorr şi Fratelui Henschel, cam 80 din vestitori i-au luat cu ei într-o expediţie de mărturie în grup. Au fost închiriate trei autobuze şi s-au făcut aranjamente pentru a se acoperi o întindere de teritoriu de

Cuprins

aproximativ 20 km lungime, incluzând cam cinci sate mici şi multe cărări care duc de pe drum în hăţişuri locuite de familii de fermieri.

Modul lor de a face agricultură este interesant, dar risipitor. Cineva îşi ridică casa într-un anumit sector, face un luminiş în hăţiş lăsând însă cioturile copacilor în pământ. Tufişurile tăiate sunt apoi arse şi sunt plantate mlădiţe de casava prin metoda simplă de a afâna pământul cu maceta, făcând o movilă de pământ, punând o tulpină înmugurită de casava în pământ, acoperindu-l apoi cu frunze ca îngrăşământ. Când casava devine mai matură ea este scoasă, un mugure este tăiat de pe tulpina plantei, care este apoi pus înăuntrul aceleiaşi movile cu ceva frunze lăsate deasupra. Aceste frunze aflate în vârful movilei sunt modul în care ţăranul ştie dacă a plantat deja o mlădiţă în acel loc. Alte plante agricole precum: porumbul, dovlecelul şi diverse verdeţuri sunt şi ele plantate acolo. Când pământul a fost lucrat cam trei ani el nu mai produce bine, datorită secătuirii lui, aşa că luminişul este părăsit şi se face altul la o oarecare depărtare. Unii oameni trebuie să meargă câteva mile pentru a ajunge la lotul lor.

După ce vestitorii au străbătut aceste sate şi cărări ei au fost luaţi de autobuze şi aduşi la Republiek, unde au fost primiţi cu ospitalitate de una din surori în reşedinţa ei de vară de la ţară. Aici Fraţii Knorr şi Henschel au vorbit iar fraţilor, scoţând în evidenţă nevoia de conducere a unui serv, calificările servilor, nevoia de colaborare între servi şi de colaborare între servi şi vestitori. De asemenea, au vorbit despre nevoia expansiunii lucrării prin intermediul pionierilor speciali şi prin implicarea tuturor, pe cât posibil, în lucrarea de pionierat de vacanţă, mergând în zonele izolate şi prin petrecerea a două, trei săptămâni în aceste zone semănând sămânţa. S-a răspuns şi la întrebări pe care şi le puneau vestitorii: legate de botez şi de căsătoria civilă, de zile de naştere, de folosirea de haine fie albe, fie negre, în semn de doliu şi alte subiecte importante legate de serviciu şi privilegiile asociate. Li s-a spus, pe bună dreptate, că în curând vor fi mai multe adunări în Surinam.

La ora şase vestitorii s-au suit în autobuze pentru a merge înapoi în oraş, lăsându-i în urmă pe Fratele Knorr şi Fratele Henschel împreună cu câţiva misionari, pentru a aştepta taxiul care să-i ducă înapoi la aeroport, aflat la o mică distanţă de acel loc. Vremea a trecut repede în timp ce am vorbit despre experienţe, unele amuzante, altele serioase, experienţe tipice lucrării de mărturie din toată lumea. A urmat apoi taxiul, aeroportul şi după o scurtă aşteptare avionul care a decolat cu fraţii şi i-a dus spre următoarea numire de serviciu din Guyana Britanică. Sugestiile practice pe care le-au lăsat în urmă vor fi puse-n aplicare, ceea ce va duce la o armonie crescută cu voinţa lui Dumnezeu.

Deoarece duminică seară se dovedise sigurul timp prielnic pentru a ţine cuvântarea publică, întrunirea publică a fost stabilită pentru duminica din săptămâna în care a avut loc şi vizita celor doi fraţi. Aşa că planurile pentru lucrarea teritoriului au continuat să fie îndeplinite. Aşa cum s-a mai arătat vestitorii au dovedit un spirit bun prin modul în care s-au îngrijit de numirile din teritoriu, şi, atât cât se poate estima, practic toate casele din Paramaribo au primit o invitaţie să vină să asculte cuvântarea de duminică seară la Cultuurtuin, un stadion de fotbal

Cuprins

echipat cu tribune acoperite. Pe toată durata săptămânii plouase destul de tare pentru un timp, aproape în fiecare zi, şi când ziua de duminică a sosit toţi se întrebau cum va fi vremea. Dimineaţa a plouat dar după masa cerul s-a limpezit şi când a venit ora lecturii publice câteva stele străluceau pe cer. Prezenţi la cuvântare au fost 379 de oameni, dintre care 300 au rămas să asculte ultimele două discursuri de încheiere.

Pentru această adunare au venit mai mulţi fraţi ca niciodată din afara teritoriului pentru a primi hrana de care aveau nevoie şi când fraţii din Paramaribo vor avea ocazia să ia parte la adunări în alte orăşele şi plantaţii, cu siguranţă se vor duce. Este atât de încurajator să asculte pe fraţii din alte locuri luând parte la program şi ţinând cuvântări bune. Aşa dispare senzaţia de izolare şi de congregaţionalism şi adunările sunt create ca circuit, unite într-un circuit, iar vestitorii sunt ajutaţi să se gândească la lucrare pe întreg terenul, teren care este în răspunderea lor, ţinutul Surinam în care se găsesc. Cu siguranţă vor depune cele mai bune eforturi în această direcţie, deoarece li s-a spus ce trebuie să facă şi cum trebuie făcut, şi ei au dorinţa de a reuşi.

'SLĂBICIUNI DE FRICĂ ŞI AŞTEPTARE'

- Era bombei cu hidrogen deja a adus o fază nouă a fricii: abandonarea apărării civile. Se scriu următoarele în publicaţia New York *Times* din 7 aprilie 1954: „Consiliul Laborit al oraşului Coventry, unul din cel mai greu lovite oraşe din Marea Britanie în timpul Celui De-al Doilea Război Mondial, a hotărât în această seară că apărarea civilă este o pierdere de timp şi de bani dacă se iau în considerare efectele devastatoare ale bombei cu hidrogen. Consiliul a votat cu 32 de voturi pentru şi 13 împotriva să-i comunice Secretarului de Stat, Sir David Maxwell Fyfe, decizia luată şi a propus paşi de întreprins pentru a desfiinţa comitetul local de apărare civilă." Din nou dovezi din ce în ce mai multe ale caracteristicii „zilelor din urmă" ne trec pe dinaintea ochilor. „Pe pământ nelinişte a naţiunilor, …, în timp ce oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit, pentru că puterile cerurilor vor fi zguduite." – Luca 21, 25, 26, *NW.*

DEZGUSTĂTOAREA ALIANŢĂ A ACESTEI GENERAŢII

Iehova i-a dat naţiunii Israel un bun start, însă ea a refuzat să menţină calea marcată divin a adevăratei închinări: "Te sădisem ca o vie minunată şi de cel mai bun soi: cum te-ai schimbat şi te-ai prefăcut într-o coardă de viţă sălbatică? Chiar

Cuprins

dacă te-ai spăla cu silitră şi ai folosi mult săpun, nelegiuirea ta tot ar rămâne scrisă înaintea Mea." (Ier. 2:21, 22, *AT*). Păcatele lui Israel i-au adus pustiirea în 607 î.Cr. Dar cu mult înainte de aceasta Isaia a prezis că o rămăşiţă a Israelului se va întoarce la Ierusalim pentru a restabili adevărata închinare, lucru care în timp s-a şi întâmplat. (Ezra 1:3, 4; 2:64, 65; Isa. 10:22). Secole mai târziu, când Cristos a venit, Israelul căzuse din nou în păcat, iar El a prezis pustiirea care a venit în 70 A.D.; din nou o rămăşiţă credincioasă a fost eliberată şi a răspândit adevărata închinare, devenind primii membri ai organizaţiei creştine. Arătând cât de paralele au fost aceste două perioade în istoria Israelului, profeţia lui Isaia s-a aplicat ca având împlinire şi în cea de-a doua eliberare a rămăşiţei. – Rom. 9:27; 11:5.

[2]La această rămăşiţă israelită au fost adăugate persoane din alte naţiuni, până când, în timp, numărul complet ordinat al "Israelului lui Dumnezeu" a fost obţinut. Astfel, cei din multele naţiuni au devenit izraeliţi, spiritual vorbind, în timp ce israeliţii rebeli de carne nu făceau parte în niciun fel din "Israelul lui Dumnezeu." (Gal. 6:16; Rom. 2:28, 29; 9:6; 11:25, 26; 1 Cor. 10:18; Efes. 2:11-19). De la acest început creştin pur s-au despărţit secte şi culte învrăjbitoare pentru a forma într-un final creştinătatea recăzută în păcat de astăzi. (Faptele 20:29, 30; 2 Pet. 2:1, 2). De la un început bun religiile creştine apostate de astăzi au degenerat, iar creştinătatea se potriveşte bine prototipului ei, naţiunea rebelă a Israelului. Dar, de asemenea, credincios întâmplărilor tipice din Israel, există astăzi o rămăşiţă credincioasă care s-a separat de creştinătate şi care se compune din ultimii membrii pământeşti ai spiritualului "Israel al lui Dumnezeu." – Apoc. 12:17.

[3] Cu mulţi ani înainte de 1914 creştinătatea a fost avertizată împotriva păcatelor ei. Începând cu 1877, anul 1914 a fost anunţat ca fiind semnificativ, iar din acel moment înainte i-a fost făcută o mare publicitate. Odată cu venirea lui 1914 a început războiul mondial, după cum a spus Isus că se va întâmpla la vremea celei de-a doua prezenţe a Lui. Apoi au urmat o serie de evenimente despre care Isus a spus că vor fi semnul întronării Sale cereşti ca şi Rege. (Mat. 24:3-16). Aceste întâmplări au fost atât de extraordinare încât liderii religioşi ai creştinătăţii aşteptau venirea lui Cristos, la fel cum evreii îl aşteptau în anul 29 A.D. Demnă de notat este publicarea în 1917 a unui Manifest de către mai mulţi preoţi remarcabili din diferite confesiuni, care spunea, în parte: "Revelaţia Domnului nostru poate fi aşteptată în orice moment. … Toate planurile omului de reconstrucţie trebuie să fie subsidiare celei de-a doua veniri a Domnului nostru, deoarece toate naţiunile se vor supune atunci conducerii Lui." Dar a ţinut seama creştinătatea de avertismentele privind păcatele ei şi s-a corectat? A studiat ea profeţiile şi evenimentele mondiale pentru a discerne că Cristos era întronat invizibil în cer? Erau subsidiare lui Cristos planurile ei de reconstrucţie şi s-a supus ea conducerii Lui? Nu, nu a făcut niciunul din aceste lucruri`. Dimpotrivă, a făcut un lucru din cele mai dezgustătoare!

[4] Conform profeţiei, când Cristos a fost întronat în 1914 naţiunile erau mânioase, iar mânia lor s-a revărsat în războiul mondial. Ele nu voiau ca Cristos să conducă, şi au conspirat împotriva Lui înfiinţând o organizaţie internaţională de guvernare, Liga Naţiunilor. Clerul a folosit aceste naţiuni mânioase ca o sabie a

Cuprins

bisericii pentru a ucide lucrarea de anunţare a împărăţiei lui Cristos. Ei au instigat la oprirea lucrării şi la întemniţarea sau uciderea multor martori ai lui Iehova, acuzându-i în mod fals de răzvrătire. Ei s-au folosit de naţiuni politice pentru a le face urmaşilor lui Cristos ceea ce conducătorii evrei religioşi i-au făcut lui Cristos însuşi, folosindu-se de Roma politică. A face acest lucru urmaşilor lui Cristos este considerat la fel cu a-i face aceasta lui Cristos. Clericii creştinătăţii nu doar au respins domnia lui Cristos peste ei, ci au înfiinţat şi au salutat în locul ei Liga Naţiunilor, aclamând-o ca fiind "expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ." Au îngrămădit peste ea multe alte adulaţii blasfematoare, susţinând că ea va face lucrurile glorioase pe care Biblia declară că doar împărăţia lui Cristos le va înfăptui. Astfel ei au arătat că o puneau în locul împărăţiei lui Cristos, că au ales-o pe ea şi L-au respins pe întronatul Isus Cristos. Exact cum au făcut religioniştii evrei cu nouăsprezece secole înainte, clerul creştinătăţii l-a respins pe Cristos şi a ales un sindicat politic al guvernelor Cezarului. – Ps. 2:1, 2; Mat. 25:40, 45; Apoc. 11:8-10, 15, 18.

[5] Această lume rea şi veche sub conducerea lui Satan este un lucru urâcios în ochii lui Iehova, iar când clerul creştinătăţii, care susţinea că-L serveşte, s-a aliat cu politicieni pentru a ataca rămăşiţa servilor credincioşi, care sunt parte din "templul lui Dumnezeu", şi au oprit mesajul care era o jertfă de laudă şi au apărat o organizaţie politică internaţională ca şi conducător mondial, acesta a fost un lucru dezgustător şi va conduce la pustiirea creştinătăţii. (Dan. 11:31; 1 Cor. 3:16, 17; Evrei 13:15). Această amestecare diabolică din partea clerului în politică înseamnă curvie spirituală şi este potrivit să simbolizeze religia organizată a creştinătăţii printr-o prostituată, după cum face Apocalipsa 17:1, 2 (*NW*): "Vino şi îţi voi arăta judecata marii prostituate care stă pe multe ape şi cu care au comis curvie regii pământului." Ea este înfăţişată mai departe ca "stând pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume blasfematoare şi cu şapte capete şi zece coarne." (Apoc. 17:3, *NW*). Un studiu atent va scoate la iveală că Liga Naţiunilor şi Naţiunile Unite, amândouă fiind strâns asociate prin clerul creştinătăţii şi numite blasfemator ca îndeplinind lucrarea împărăţiei lui Cristos, sunt ilustrate de către fiara de culoare stacojie.

[6] " Fiara pe care ai văzut-o era şi nu mai este, dar se pregăteşte să se ridice din abis şi va merge la distrugere." Fiara a existat mai întâi ca şi Liga Naţiunilor, dar în 1939 s-a dus în abisul inactivităţii. Apoi nu a mai fost. Dar în 1945 ea s-a ridicat din abis ca Naţiunile Unite şi continuă şi în ziua de astăzi. Ce va duce la distrugerea ei prezisă? Ascultaţi: "Cele zece coarne pe care le-ai văzut reprezintă zece regi, care n-au primit încă împărăţie, dar primesc autoritate ca regi pentru o oră, împreună cu fiara. Aceştia au un singur gând, astfel că îi dau puterea şi autoritatea lor fiarei. Ei se vor lupta cu Mielul, dar, pentru că



Cuprins

este Domnul domnilor şi Regele regilor, Mielul îi va învinge." (Apoc. 17:8, 12-14, *NW*). Conducătorii politici vin la o bătălie cu Mielul lui Dumnezeu, regele întronat, Isus Cristos. Rezultatul este distrugerea lor. Dar înainte de sfârşitul ei, observaţi ce-i face fiara cu zece coarne prostituatei, ca rezultat al manevrării divine: "Cele zece coarne pe care le-ai văzut şi fiara o vor urî pe prostituată, o vor pustii, o vor lăsa goală, îi vor mânca părţile de carne şi o vor arde complet în foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să ducă la îndeplinire gândul lui." (Apoc. 17:16, 17, *NW*). Aşadar distrugerea ei vine din rândurile concubinilor politici cu care religia creştină a făcut alianţe.

[7] Aşa cum Israelul necredincios a fost distrus de către fostul său asociat, Babilon, înainte ca acea a treia putere mondială să cadă, şi aşa cum Israelul rebel a fost devastat de către fosta lui aliată, Roma, înainte ca acea a şasea putere mondială să se dezintegreze, tot la fel corespondentul modern al Israelului necredincios va suferi ruina din partea alianţei Naţiunilor Unite alese de el înainte ca a opta putere mondială să fie zdrobită de către Mielul lui Dumnezeu. (Apoc. 17:11). Iehova a manevrat Babilonul să execute judecata Lui împotriva poporului Său rebel în 607 î.Cr., şi a folosit Imperiul Roman să o facă în anul 70 A.D. Credincios paralelei, astăzi El o va pune în inimile elementelor radicale politice din interiorul Naţiunilor Unite pentru a pustii religia ipocrită la începutul Armaghedonului. Chiar şi acum, în cadrul Naţiunilor Unite există un număr de naţiuni membre, între care pe primul loc se află Uniunea Sovietică, care sunt ostili în mod făţiş creştinătăţii şi religiilor ei. Câteva din coarnele fiarei ieşită acum din abis sunt îndreptate ameninţător către prostituată. Din 1945 ei constituie o armată politică crescândă de militanţi radicali ce ameninţă creştinătatea, aşa cum prototipul ei Israel a fost ameninţat de către armatele împresurătoare în 609 î. Cr. şi 66 A.D.

ACUM ESTE TIMPUL SĂ FUGIM!

[8] Astfel, începând cu 1945, avertismentul lui Isus să "începem să fugim la munţi" "când veţi vedea lucrul dezgustător care cauzează pustiire", capătă forţă adăugată şi urgenţă crescândă. Începând de atunci dezgustătoarea fiară a fost vizibilă complet. Când a fost prezentă ca şi Liga Naţiunilor nu a manifestat niciun fel de animozitate faţă de religiile creştinătăţii, pentru că nu avea în rândurile ei naţiuni membre în poziţii bune care făcuseră din religie ţinta urii lor. Ierusalimul atipic, creştinătatea, nu era împresurată de forţe inamice; dar de la reapariţia fiarei în 1945 ea acceptă naţiuni de elemente politice militante, de cruciadă, agresive ale căror coarne radicale de putere sunt îndreptate ameninţător către creştinătate şi religiile ei. Cine poate nega teama creştinătăţii când vede aceste forţe ostile ridicându-se din fiecare parte, şi chiar isteria ei, când încearcă frenetic să dea de urma unor asemenea radicalişti din propriile ei guverne? Ei citesc scrierea de mână de pe perete. Deci, cu siguranţă, este timpul ca cei ce cred în Biblie să vadă şi să discearnă lucrul dezgustător şi să fugă de pustiirea ce o va cauza acesta.

[9] Să fugă unde? În munţi. La munţii literali? Nu, aceştia nu ar aduce nicio siguranţă la Armaghedon. (Amos 9:2, 3). Munţii trebuie să fie în afara tărâmului

Cuprins

creştinătăţii, întocmai ca şi cei literali la care au fugit creştinii în anul 66 A.D. ce erau în afara Ierusalimului şi Iudeei. Munţii în care iubitorii dreptăţii fug astăzi în ascultare de porunca lui Cristos sunt sistemul teocratic al Lumii Noi pe care l-a creat Iehova. (Isa. 65:17). Acest sistem nou de lucruri este în întregime separat de această lume veche ce se apropie cu repeziciune de sfârşitul zilelor ei, şi de munţii simbolici unde oamenii din toate naţiunile merg să înveţe adevărata închinare: "Se va întâmpla la sfârşitul zilelor că muntele Casei lui Iehova va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor, şi toate naţiunile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el şi vor zice: 'Veniţi să ne suim la muntele lui Iehova, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui, şi să umblăm pe cărările Lui'". (Isa. 2:2, 3, *Da*.) Numai acolo se găseşte siguranţa.

[10] Multe mii fug acum şi găsesc acea siguranţă. Şi mai multe mii urmează să vină. Acei iubitori ai dreptăţii care încă nu au fugit ar trebui să-şi amintească evenimentele tipice din 607 î.Cr. şi 70 A.D. Ca şi în cazurile acelea, creştinătatea a fost avertizată despre păcatele ei, despre alianţele politice, despre soarta ei din mâna acestor prieteni politici apropiaţi, iar ea a respins avertismentul. Ea a ales guvernele Cezarului în locul lui Cristos - un lucru dezgustător care îi pecetluieşte pustiirea. Ea, ca şi evreii, nu a discernut timpul ceretării şi judecării ei. (Mat. 25:31, 32; Luca 19:44). Ea refuză să fugă; îi împiedică pe cei care ar vrea să fugă. Ea a încercat să ţină rămăşiţa credincioasă unsă a "Israelului lui Dumnezeu" captivă permanent în sistemul lui Satan, dar Iehova a eliberat rămăşiţa. Acum ea încearcă să împiedice fuga oamenilor cu bunăvoinţă. Pe aceia care fug îi acuză că nu sunt patrioţi sau că sunt răzvrătiţi; iar pe unii i-a omorât. Dar ea nu poate opri adunarea la noul sistem de lucruri. Aceia care fug spre munţii simbolici îşi vor reaminti ce li s-a întâmplat evreilor care au încetinit fuga sau care au încercat să salveze averile pământeşti, contrar instrucţiunilor lui Isus. Fără întârziere şi fără caracter lumesc ei vor fugi, fiind deplin conştienţi că acum noi trăim în perioada importantă paralelă cu 609-607 î.Cr. şi 66-70 A.D. Aşa cum Iehova a făcut atunci, tot la fel acum El oferă oportunitatea de a fugi. Folosiţi-vă de ea, acum sau niciodată!

[11] Creştinii nu pot servi doi stăpâni, nu pot fi şi pentru lumea lui Satan şi pentru împărăţia lui Cristos. (Mat. 6:24; Iac. 1:27). Clerul spune că noi suntem de vină pentru guvernul corupt prin faptul că nu votăm; noi spunem că ei sunt de vină prin votul lor. (1 Tim. 5:22). Noi nu trebuie să intrăm în politică ca să o curăţăm; noi trebuie să scăpăm de plăgile ei rămânând în afară. (Apoc. 18:4). Evitarea politicii ne pune în defensivă înaintea oamenilor; prin intrarea în ea, clerul este în defensivă înaintea lui Dumnezeu. Pentru separare putem fi acuzaţi de răzvrătire împotriva Cezarului, dar pentru amestecare în cler suntem vinovaţi de adulter împotriva lui Dumnezeu. Bărbaţii sunt indignaţi când o soţie îi greşeşte soţului ei; sunt indiferenţi când clerul îi greşeşte lui Dumnezeu. Totuşi, aşa cum o soţie adulteră înseamnă ceartă cu soţul ei, tot la fel religia în politică înseamnă război cu Dumnezeu. Temeţi-vă de Dumnezeu, nu de lume. Ea se dă mare dacă o înfruntăm singuri. Dacă o înfruntăm cu Dumnezeu nu este mai mare decât o picătură într-o

Cuprins

găleată, nu mai mare decât un grăunte într-un taler. Şi cui îi este frică de un strop de apă, sau este speriat de un fir de praf?

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum a fost perpetuat Israelul după ambele pustiiri?
2. Cine alcătuieşte acum „Israelul lui Dumnezeu", şi de ce este bine ilustrată creştinătatea prin rebelul Israel?
3. Despre ce a fost avertizată creştinătatea, şi la ce se aştepta ea?
4. Ce a făcut creştinătatea, conform prototipului ei Israel, în urma întronării lui Cristos?
5. Cum sunt ilustrate, în mod potrivit, necredincioasele religii ale creştinătăţii, şi ce va descoperi studiul despre Liga Naţiunilor şi Naţiunile Unite?
6. (a) Cum sunt minunat ilustrate la Apocalipsa 17:8 atât Liga Naţiunilor, cât şi Naţiunile Unite? (b) Cum vine sfârşitul fiarei, însă ce face ea înainte de acesta?
7. Cum este sfârşitul religioasei creştinătăţi la îndemâna aliaţilor ei politici, în armonie cu tipurile istorice, şi ce este prezent de la 1945 încoace?
8. Aşadar, de ce a primit mai multă urgenţă, de la 1945 înainte, porunca de a fugi?
9. Unde să fugă iubitorii dreptăţii?
10. Care sunt câteva aspecte în care cazul creştinătăţii se aseamănă cu tipurile istorice din anul 607 î.Cr. şi 70 A.D?
11. Cum raţionează, aşadar, creştinii asupra chestiunii religiei în politică?



- **În Ezechiel 24:16, 17 citim: „Nici să nu jeleşti, nici să nu plângi, nici lacrimi să nu-ţi curgă. Abţine-te de la plâns, nu-i jeli pe morţi". Totuşi în alte situaţii israeliţii i-au plâns pe morţi, chiar cu aprobare divină. Atunci de ce interzice Iehova aceasta în textul citat mai sus?" - T.M., Africa Franceză Ecuatorială**

Deoarece era un caz special. Pentru a înţelege contextul, observaţi versetele alăturate: „Cuvântul lui Iehova a venit la mine zicându-mi: Fiul omului, iată, îndepărtez dorinţa ochilor tăi cu o atingere; totuşi tu nici să nu jeleşti, nici să nu plângi, nici lacrimi să nu-ţi curgă. Oftează dar în tăcere, nu îi plânge pe cei morţi. Leagă-ţi turbanul, pune-ţi încălţări în picioare, nu-ţi acoperi buzele şi nu mânca din pâinea oamenilor. Vorbisem poporului dimineaţa, şi seara mi-a murit nevasta, iar eu am făcut dimineaţa ceea ce mi se poruncise. Şi oamenii mi-au spus: 'Nu ne lămureşti ce înseamnă pentru noi ceea ce faci tu? Iar eu le-am zis: Cuvântul lui Iehova a venit la mine zicându-mi: Vorbeşte casei lui Israel: Aşa zice Domnul

Cuprins

Iehova: Iată, îmi voi profana sanctuarul, mândria puterii tale, dorinţa ochilor tăi şi acele lucruri pentru care sufletele voastre au milostenie; fiii şi fiicele voastre pe care le-aţi lăsat în urmă vor pieri de sabie, iar voi veţi face ca mine: nu vă veţi acoperi buzele, nici nu veţi mânca din pâinea oamenilor. Turbanele vă vor fi pe cap şi încălţările în picioare, voi nu veţi jeli şi nu veţi plânge, ci vă veţi ofili în nelegiuirile voastre şi veţi geme unul către celălalt. Astfel Ezechiel va fi pentru voi un semn, aşa cum a făcut el veţi face şi voi: când se vor întâmpla acestea veţi ştii că eu sunt Domnul Iehova'" – Ezec. 24:15-24, *AS*.

Poate că nevasta lui Ezechiel îi fusese necredincioasă lui sau lui Iehova şi ea a fost luată brusc de judecata divină. Ezechiel nu trebuia să se jelească sau să plângă după ea. Exact contrar practicii izraeliţilor în general, preoţii îşi descopereau capul ca semn de jale, dar lui Ezechiel, care era dintr-o familie de preoţi, i s-a spus să îşi poarte turbanul. A te descălţa şi a-ţi acoperi buzele arăta că jeluieşti. Cei ce jeleau mâncau „pâinea oamenilor" care era mâncarea trimisă lor de alţii care considerau că cei îndoliaţi erau prea preocupaţi cu durerea lor ca să se ocupe de nevoile lor fizice. (Lev. 10:6; 21:1-3; 10; 2 Sam. 15:30, Mica 3:7). Niciunul din aceste semne sau dovezi de jale Ezechiel nu trebuia să le adopte. Toate acestea erau un semn pentru israeliţii aflaţi cu el în captivitate în Babilon. Ierusalimul şi mai ales sanctuarul de acolo era dorinţa din ochii lor, dar Iehova avea să le profaneze lăsând sanctuarul şi oraşul să fie demolate de către babilonienii păgâni. Multe dintre rudele lor apropiate din Ierusalim aveau să fie omorâte, restul aveau să fie luaţi în captivitate. Totuşi israeliţii care erau cu Ezechiel în Babilon nu trebuiau să-i plângă. Ierusalimul devenise necredincios, templul era pângărit şi ei nu dovediseră nicio căinţă, în ciuda unor ani de avertizări răbdătoare. Deci ei nu trebuiau să fie întristaţi de această judecată dreaptă de la Iehova. Pedeapsa dreaptă pentru cei răi trebuia acceptată fără ca răufăcătorii să fie plânşi.

Sus în Ierusalim Ieremia avertiza în legătură cu distrugerea ce avea să vină, la fel ca Ezechiel în Babilon. Ieremia relatează despre instrucţiuni similare legate de jeluire. „Căci aşa zice Iehova: Nu intraţi în casa de jale, nici nu mergeţi să vă lamentaţi, nici nu-i plângeţi, căci mi-am luat pacea de la acest popor, zice Iehova, bunătatea iubitoare şi îndurările tandre faţă de ei. Atât cel mare cât şi cel mic vor pieri în acest ţinut, ei nu vor fi îngropaţi, nici nu vor fi plânşi de oameni, nici nu se vor tăia oamenii pentru ei. Părul nu şi-l vor tăia pentru ei, nici pâine nu vor rupe pentru ei, pentru a-i consola legat de cei morţi, nici nu le vor da oamenii cupa consolării pentru a bea pentru tatăl sau mama lor". De ce? „Pentru că părinţii voştri m-au uitat, zice Iehova, şi au umblat după alţi dumnezei, i-au slujit şi i-au venerat, iar pe mine m-au uitat şi nu mi-au respectat legile. Voi aţi făcut şi mai mult rău decât părinţii voştri, căci iată, fiecare umblaţi după încăpăţânarea inimii voastre ticăloase şi nu mai ascultaţi de mine. De aceea vă voi alunga din acest ţinut într-un ţinut necunoscut vouă şi părinţilor voştri, iar acolo veţi sluji alţi dumnezei zi şi noapte, căci eu nu vă voi arăta nici o favoare." – Ier. 16:5-7, 11-13, *AS*.

Judecăţile lui Iehova sunt drepte, şi executarea lor se face în dreptate. Servii lui Iehova care au spiritul său şi care iubesc dreptatea şi urăsc răutatea nu

Cuprins

deplâng distrugerea răufăcătorilor din mâinile executorului numit de Iehova. Distrugerea nelegiuiţilor este spre justificarea numelui lui Iehova, nume care ei l-au dispreţuit, l-au hulit şi l-au ocărât şi martorii devotaţi ai lui Iehova se bucură, nu plâng pentru o asemenea justificare. Căci timp de 40 de ani Ieremia a avertizat Ierusalimul, dar acesta nu s-a căit. Nici avertismentele lui Ezechiel nu au adus căinţă. Astăzi martorii lui Iehova vestesc un avertisment legat de nimicirea „sclavului rău", a religiei ipocrite şi a tuturor celor răi, dar nu va exista vreo căinţă generală şi Armaghedonul îi va anihila pe răufăcători. Supravieţuitorii Armaghedonului nu vor plânge distrugerea acelora pe care Iehova îi judecă meritând acest lucru. „Şi cei ucişi de Iehova vor fi în acea zi, de la un capăt al pământului până în celălalt, ei nu vor fi plânşi, nici adunaţi, nici îngropaţi; vor fi gunoi pe faţa pământului." – Ier. 25:33, *AS*.

UN EPISCOP CONDAMNĂ PIERDERILE

- Madrid, 18 martie – Episcopul romano-catolic de Barcelona a cerut adoptarea unor măsuri severe pentru reprimarea a ceea ce el numeşte prozelitism în Spania, desfăşurat de sectele Protestante americane. … Într-o circulară trimisă clerului parohial în care explică funcţiile secretariatului, el avertizează: „Trebuie să ducem o adevărată cruciadă"… Denominaţiile protestante cu precădere vinovate de încălcarea legilor spaniole care reglementează activităţile celor non-catolici, spune episcopul Modrego, sunt Adventiştii de ziua a şaptea şi martorii lui Iehova. ... Martorii lui Iehova care sunt cei mai activi printre denominaţiile non-catolice din Barcelona, spune episcopul, 'cutreieră casele şi lasă materiale de propagandă şi pliante chiar şi în interiorul bisericilor catolice unde au fost găsite pe scaune şi scaune pliante'. – citat din New York *Times,* 19 martie.

Cuprins

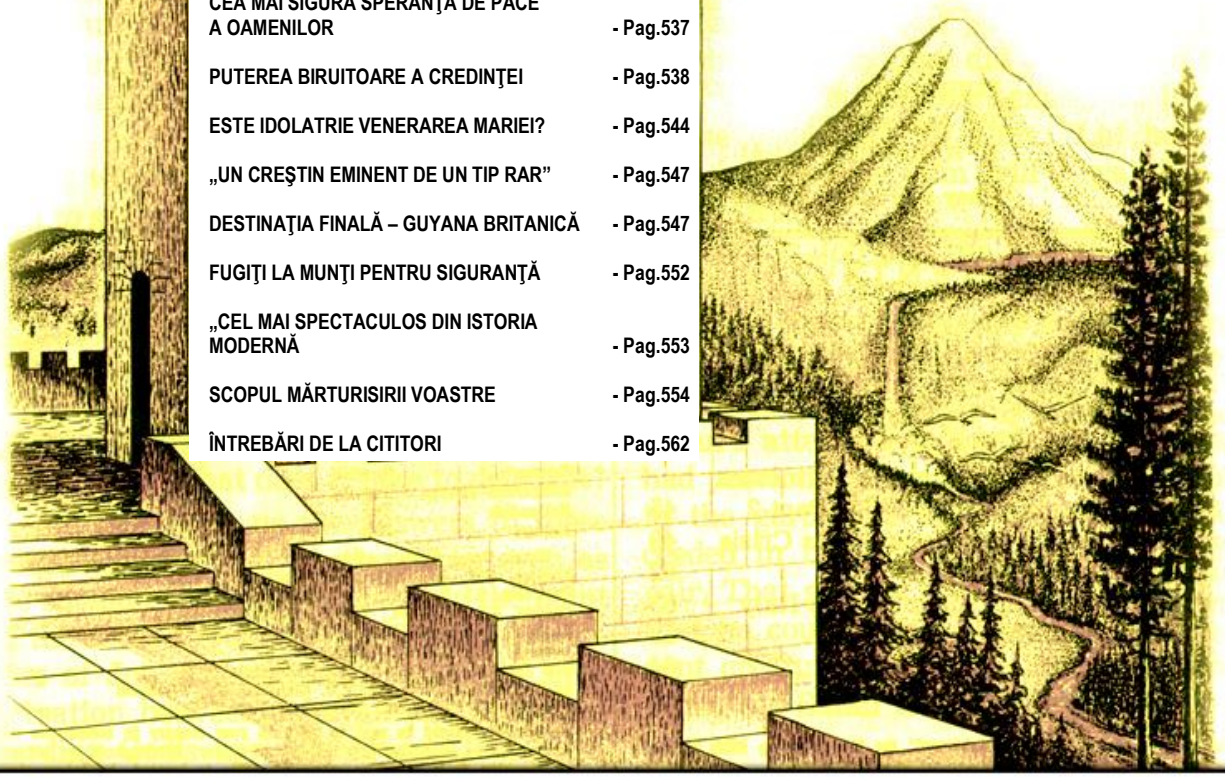
TURNUL de VEGHERE

1 August 1954 Nr. 15

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

UN POPOR CU UN SCOP	- Pag.529
CEA MAI SIGURĂ SPERANŢĂ DE PACE A OAMENILOR	- Pag.537
PUTEREA BIRUITOARE A CREDINŢEI	- Pag.538
ESTE IDOLATRIE VENERAREA MARIEI?	- Pag.544
„UN CREŞTIN EMINENT DE UN TIP RAR”	- Pag.547
DESTINAŢIA FINALĂ – GUYANA BRITANICĂ	- Pag.547
FUGIŢI LA MUNŢI PENTRU SIGURANŢĂ	- Pag.552
„CEL MAI SPECTACULOS DIN ISTORIA MODERNĂ	- Pag.553
SCOPUL MĂRTURISIRII VOASTRE	- Pag.554
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.562



“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

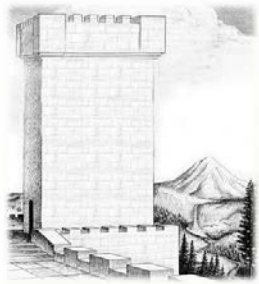
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 August 1954 **Nr 15**

UN POPOR CU UN SCOP

„Dar voi sunteţi ‘un neam ales, o preoţie regală, o naţiune sfântă, un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunţaţi pretutindeni virtuţile’ celui care v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată.” —1 Pet. 2:9, *NW*.



Spre deosebire de alţi aşa numiţi dumnezei, Iehova se dovedeşte a fi măreaţa Persoană care are un scop. În calitate de Creator atotputernic, el nu doar hotărăşte să facă un lucru, ci face ca acel lucru să se împlinească. Din acest motiv, însuşi numele Fiinţei Sale, această importantă Primă Cauză, se trage dintr-un cuvânt ebraic care înseamnă ‘cel care face să fie’. El i-a spus lui Moise: „Eu voi dovedi să fiu ceea ce voi dovedi să fiu”. Lucrările sale măreţe de creaţie, precum şi relaţia sa apropiată cu creaturile, sunt dovezi ample ale acestui adevăr veşnic. După cum constructorul unei case are, de la început, un plan sau un scop, un anumit design în minte, un ţel sau un obiectiv final pe care se străduieşte din puteri să-l atingă, cu atât mai mult, acest lucru este adevărat în ce-l priveşte pe Constructorul Maestru suprem al universului. El nu numai decide dinainte ce să facă, când să facă, şi cum să facă, ci şi urmează până la capăt planul şi-l realizează cu succes. Voinţa şi porunca sa a fost „Să fie lumină”, şi „a fost lumină”. Pământul să ia formă, şi a luat formă. Apele să se adune, şi s-au adunat. Să fie formate creaturi vii – peşti pentru mări, păsări pentru cer, vite, târâtoare şi fiare de toate felurile să trăiască pe pământ – Iehova şi-a propus toate acestea, şi acestea s-au împlinit. „Eu sunt Dumnezeu şi nu există altul ca mine, Cel ce declară sfârşitul de la început şi din timpuri străvechi lucrurile care n-au fost încă făcute, Cel ce spune: Hotărârea mea va rămâne în picioare şi îmi voi împlini toată plăcerea; … Eu am vorbit şi tot Eu voi aduce la îndeplinire. Eu am hotărât şi tot eu o voi face.”—Ex. 3:14; Gen. 1:3, *NW*; Isa. 46:9-11 *AS*.

Cuprins

[2] De asemenea, Iehova este un Dumnezeu ferm, neschimbat, acelaşi ieri, azi şi mâine, de neclintit în voinţa şi scopul său sfinte. „Eu, Iehova, nu mă schimb” este o declaraţie veşnică a unei realităţi, un adevăr de neschimbat. (Mal. 3:6, *AS*). Cel Preaînalt şi Preamărit nu este un om simplu care să-şi schimbe părerea despre un lucru. Nu este precum creaturile capricioase care sunt instabile şi schimbătoare în decizii, schimbându-şi părerea; imprevizibile în scop. „Căci aşa zice Iehova, … Eu am vorbit, am hotărât şi nu mi-a părut rău, nici nu mă voi întoarce de la acest lucru.” (Ier. 4:27, 28, *AS*). Nu, Iehova nu face nicio greşeală, niciodată, el nu are nevoie niciodată să-şi schimbe calea de acţiune hotărâtă dinainte. Niciodată nu trebuie să-şi schimbe scopul declarat pentru a se potrivi unei situaii neprevăzute sau pentru a face loc unei urgenţe neaşteptate. Prin urmare, toate creaturile pot să se încreadă în totalitate şi, implicit, să creadă în marele Iehova, pentru că el este previzibil, de nădejde, şi loial cuvântului său. El spune un lucru şi îl face. „Iehova al oştirilor a jurat, spunând: ‘Da, aşa cum mi-am pus în gând, aşa se va întâmpla; şi aşa cum am hotărât, aşa se va împlini’.”—Isa. 14:24, *AS*.

[3] Printre multele lucruri hotărâte de la începuturi de Iehova, a fost acela de a avea pământul umplut de creaturi inteligente care să fie perfecte în corp, drepte în minte şi gândire, şi supuse în totalitate Creatorului lor, în activitatea lor. Astfel Iehova a creat perechea umană perfectă, bărbatul şi femeia, şi le-a poruncit: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l.” (Gen. 1:28, *NW*). În aranjamentul teocratic al lucrurilor, un heruvim ceresc glorios a primit supravegherea afacerilor omeneşti în grădina Eden, pentru a se îngriji ca voinţa şi scopurile Creatorului să fie îndeplinite. Dar vai! Ce s-a întâmplat? La începutul istoriei omului, a izbucnit răzvrătirea. Impresionat de slava orbitoare şi frumuseţea lui excepţională, heruvimul ocrotitor a râvnit la o poziţie în univers ca şi cea a Celui Preaînalt. (Ezec. 28:13-15). În consecinţă s-a răzvrătit împotriva Conducătorului Suveran al universului, i-a convins pe Eva, şi apoi pe Adam, să-şi distrugă integritatea faţă de Iehova, şi de-a lungul timpului a determinat o mare armată de creaturi angelice să i se alăture rebeliunii. Ca urmare, şeful acestui grup de trădători a fost expulzat din poziţia sa de onoare în organizaţia lui Iehova şi a fost condamnat la moarte, ca un criminal josnic. De atunci el este identificat prin eticheta dezgustătoare şi dispreţuită de „Satan Diavolul.” De atunci şi până în prezent, sub dominaţia satanică a răutăţii, pământul a fost umplut cu crimă şi violenţă, pentru că, din generaţie în generaţie, creaturile imperfecte, născute în păcat şi zămislite în nelegiuire, au continuat în opoziţie deschisă faţă de Dumnezeu.

[4] Nu este, deci, raţional să concluzionăm, în faţa acestor evenimente groaznice, că scopul iniţial al lui Iehova de a umple pământul cu dreptate a fost complet zădărnicit şi adus la zero? Nu, deloc! Nu săriţi în grabă la o astfel de concluzie falsă. A face acest lucru ne trădează fie ignoranţa neobrăzată, fie indiferenţa deliberată faţă de alte fapte importante, fapte care dau dovada copleşitoare că astfel de rebeliune în niciun fel nu a modificat sau schimbat, nici nu a amânat măcar, scopul principal al lui Iehova, şi anume, de a avea un paradis universal umplut cu creaturi ascultătoare. Chiar de la începutul neascultării din

Cuprins

grădina Eden, Iehova a declarat că la timpul său hotărât toţi rebelii răi vor fi distruşi şi omenirea ascultătoare va fi binecuvântată cu viaţă veşnică. În esenţă, Iehova i-a spus lui Satan, după cum a fost mai târziu înregistrat de către scriitorii inspiraţi ai Bibliei: „De aceea te-am lăsat în viaţă, ca să-ţi arăt puterea mea, iar numele meu să fie vestit pe tot pământul," „ca numele meu să fie proclamat pe tot pământul."—Ex. 9:16; Rom. 9:17, *NW*.

[5] După cum este arătat aici, această declaraţie a lui Iehova relevă un scop dublu. În primul rând, declaraţia spune că puterea irezistibilă şi omnipotentă a lui Iehova va fi arătată în toată măiestria sa îngrozitoare atunci când Diavolul şi întreaga sa armată de răzvrătiţi vor fi distruşi în totalitate. Apoi, este sigur faptul că numele, cuvântul şi scopurile lui Iehova vor fi proclamate, declarate, vestite şi mărturisite pe întreg pământul, pentru ca oamenii care îl iubesc pe Dumnezeu să aibă posibilitatea de a scăpa de distrugere şi să devină o parte a societăţii Noii Lumi, care va umple pământul cu dreptate. Prin urmare, este destul de clar că încă de când omul s-a abătut de la adevăr, Iehova s-a hotărât să aibă un popor pe pământ care să fie credincios cauzei sale, un popor care să fie martorul său, un popor pentru numele Lui, un popor numit chiar cu numele său nobil, şi anume, martorii lui Iehova.

UN POPOR PENTRU SCOPUL LUI IEHOVA

[6] A eşuat acest scop divin, sau a fost el amânat pentru mult timp, amânat, poate, până azi, înainte să fi fost făcut ceva în acest sens? Istoria răspunde că Nu! Chiar printre fiii lui Adam s-a născut un om dispus spre dreptate, numit Abel, care şi-a mărturisit public, în faţa celorlalţi, încrederea şi speranţa în promisiunile lui Dumnezeu, înregistrată în Geneza 3:15. Abel şi-a dovedit această încredere totală în acea profeţie oferind jertfe de animale, ilustrative, ale marelui Miel al lui Dumnezeu, al cărui sânge vărsat înlătură păcatul. „Prin credinţă, Abel i-a oferit lui Dumnezeu o jertfă mai valoroasă decât a lui Cain şi prin această credinţă a primit mărturie că era drept, pentru că Dumnezeu a depus mărturie despre darurile lui." Abel nu a fost singurul martor al lui Iehova înainte de Potop. Enoh, „al şaptelea de la Adam", în mod similar, „a primit mărturia că îi fusese plăcut lui Dumnezeu" pentru că „a umblat cu Dumnezeu."—Evrei 11:4, 5; Iuda 14, 15; Gen. 5:24, *NW*.

[7] Apoi a fost Noe şi familia sa. „Noe era un om drept. El era ireproşabil printre oamenii din vremea lui. Noe umbla cu Dumnezeu." El a fost un „propovăduitor al dreptăţii", unul care „a găsit favoare în ochii lui Iehova." (Gen. 6:9, 8; 2 Pet. 2:5; Evrei 11:7, *NW*). Dar umblând în ascultare şi găsind favoare în ochii lui Iehova necesita ca Noe să facă o lucrare care părea foarte neobişnuită în ochii acelei generaţii. Bătrânul credincios, la porunca lui Iehova, a construit o barcă uriaşă, şi în acelaşi timp le-a predicat prietenilor şi vecinilor că dacă nu se căiau pentru nelegiuirea lor şi nu se vor refugia în această îngrijire pe care o făcea Iehova, în curând aveau să fie distruşi. „După aceea, Iehova i-a zis lui Noe: 'Intră în arcă, tu şi toată casa ta, căci am văzut că eşti drept înaintea mea, în mijlocul acestei generaţii'." (Gen. 7:1, *NW*). Acea generaţie s-a dovedit a fi, în cea mai mare parte, batjocoritoare şi zeflemistă, pentru că doar opt, cu tot cu Noe, au intrat

Cuprins

în arcă, şi au trecut prin anihilarea primei lumi, păşind pe un pământ curat ca o societate a Lumii Noi tipice!

[8] Astfel au fost destui martori credincioşi ai lui Iehova (cel puţin zece, număr simbolic al perfecţiunii pământeşti) care au trăit în lumea dinainte de potop. După Potop, „‘Avraam a crezut în Iehova, iar lucrul acesta i s-a socotit ca dreptate’ şi a ajuns să fie numit ‘prietenul lui Iehova’.” (Iac. 2:23, *NW*). Acesta a fost un om care, împreună cu devotata sa soţie, Sara, şi-au pus credinţa în Eliberatorul promis al lui Iehova, chiar dacă trecuseră 2 000 de ani de când această promisiune fusese făcută în Eden, şi chiar dacă eliberatorul nu apăruse la orizont. Nici din partea lui Avraam nu au fost doar vorbe goale, deoarece acesta a mărturisit deschis, în faţa întregii lumi, despre speranţa şi credinţa sa, separându-se complet de acel sistem de lucruri, şi aceasta, cu un cost mare în disconfort şi mari dificultăţi. „Prin credinţă, Avraam, când a fost chemat, a ascultat şi a ieşit ca să meargă spre locul pe care trebuia să-l primească drept moştenire. A ieşit, deşi nu ştia unde se duce. Prin credinţă, el a trăit ca străin în ţara promisiunii ca într-o ţară străină şi a locuit în corturi cu Isaac şi cu Iacob, moştenitori cu el ai aceleiaşi promisiuni. Căci el aştepta oraşul cu temelii adevărate, oraş al cărui constructor şi făuritor este Dumnezeu. … de aceea, lui Dumnezeu nu-i este ruşine să fie chemat ca Dumnezeul lor, căci le-a pregătit un oraş.”—Evrei 11:8-10, 16, *NW*.

[9] De asemenea, nepotul lui Avraam, „Lot cel drept”, a demonstrat că nu face parte din sistemul Diavolului. Lot „era foarte mâhnit de conduita libertină a oamenilor care sfidau legea” din scandalosul oraş Sodoma dar, în calitate de slujitor al lui Iehova, a rămas destul de mult printre acei oameni pentru a da mărturia finală. „Şi a zis: ‘Sculaţi-vă! Ieşiţi din locul acesta, fiindcă Iehova o să distrugă oraşul!’” Dar după cum oamenii din vremea lui Noe au batjocorit şi au râs de acest martor credincios al lui Iehova, la fel au râs şi de Lot, iubitorul de dreptate. Pentru ei, Lot „li se părea că glumeşte” dar, atât în cazul lui Noe, cât şi în cazul lui Lot, „Iehova ştie să-i elibereze din încercare pe oamenii cu devoţiune sfântă, dar să-i păstreze pe oamenii nedrepţi pentru ziua de judecată, ca să fie nimiciţi.”—2 Pet. 2:7-9; Gen. 19:14, *NW*.

[10] Un alt exemplu remarcabil printre aceşti martori ai lui Iehova din vechime a fost Iov, un puternic om integru, care a rămas cunoscut în istorie pentru că a rămas de neclintit şi credincios lui Iehova, sub cea mai severă constrângere satanică. Credincios semnificaţei numelui său, Iov a fost urât, hărţuit şi persecutat de către Diavol, de demoni şi de discipolii săi. Şi cu toată această cruzime satanică şi tortură prelungită asupra corpului şi minţii sale, loialitatea şi devotamentul lui Iov faţă de Iehova au rămas de neclintit. Atitudinea lui Iov a fost: ‘Chiar dacă voi fi ucis, am încredere în Iehova’. Astfel Iov, printr-o astfel de loialitate de neclintit şi continuă, sub durere şi încercare, a bucurat inima lui Iehova, pentru că el i-a oferit Celui Prea Înalt posibilitatea de a-i răspunde adversarului care îl batjocoreşte. Iehova a putut să-i spună lui Satan: „Ai văzut pe slujitorul meu Iov? Ai văzut că nu este nimeni ca el pe pământ, un om ireproşabil şi drept, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău”—Iov 1:8; 2:3, *AT*; 13:15; Prov. 27:11.

Cuprins

[11] Aproximativ o sută de ani mai târziu, Egiptul a atins apogeul. Egiptul a fost cea mai mare putere militară din lume; cu aroganţă profană şi îndrăzneală neruşinată, a ţinut în sclavie pe poporul ales al lui Iehova, urmaşii prietenului Său, Avraam. În consecinţă, Iehova s-a decis să umilească şi să distrugă acea naţiune înfumurată şi să-şi elibereze poporul ales. Toate acestea ar putea servi ca o ilustrare a ceea ce s-a decis Iehova să facă la Armaghedon întregului imperiu al mai marelui Faraon, Satan Diavolul. Dar, înainte de a îneca mândria Faraonului şi armele trufaşe, ca şobolanii, în Marea Roşie, Iehova a hotărât să aibă o mărturie completă, ca avertisment, dată tuturor egiptenilor, atât celor care conduc cât şi celor conduşi. Pentru aceasta, Iehova l-a ales pe slujitorul său credincios, Moise, pentru a fi purtătorul Său de cuvânt şi purtătorul mărturiei. „Du-te la faraon şi spune-i: 'Iată ce a zis Iehova.'" (Ex. 8:1; 9:1, 13, *NW*). În mod repetat, Moise a ascultat aceste instrucţiuni. Dar cel împietrit şi îndărătnic a devenit şi mai împietrit şi îndărătnic. Cu toate acestea, în măreţia sa, Iehova a fost îndelung răbdător şi milostiv. Şi care a fost rezultatul? Până în momentul în care a venit cea de-a şaptea plagă, a existat o separare chiar şi printre egipteni, o separare atât de mare încât „aceia dintre slujitorii faraonului care s-au temut de cuvântul lui Iehova şi-au dus în casă slujitorii şi animalele, dar cei care nu şi-au îndreptat inima spre cuvântul lui Iehova şi nu i-au dat atenţie şi-au lăsat slujitorii şi animalele pe câmp." (Ex. 9:20, 21, *NW*) Când ultimul avertisment a fost dat, Iehova, cu un braţ mare şi puternic, şi-a scos poporul, împreună cu „o mulţime de oameni de tot felul" neizraeliţi. Iehova a făcut ca presupusa armată invincibilă a Egiptului, care i-a urmărit cu înflăcărare, să fie înghiţită de mare, unde „s-au scufundat ca plumbul."—Ex. 12:38; 15:1, 5, 10, *NW*.

[12] De asemenea, putem aminti femei ca: Rahav, Debora şi Iael, şi bărbaţi ca: Ghedeon, Barac, Samson, Iefta, Samuel, David, şi mulţi alţii care s-au distins în calitate de martori credincioşi ai lui Iehova. De fapt, a fost 'un nor aşa de mare' de martori ai lui Iehova de la Abel până în vremea lui Cristos, printre care şi personalităţi de seamă precum: Isaia, Ieremia, Ezechiel şi Daniel, profeţi şi martori excepţionali, care au făcut cunoscute numele şi slava marelui Iehova Dumnezeu.—Evrei 11:31, 32; 12:1.

[13] Mulţi dintre aceşti martori din vechime au suferit lucruri teribile, greutăţi şi persecuţii care sunt echivalentul a tot ceea ce dictatorii moderni au provocat slujitorilor lui Iehova. Şi de ce? De ce au fost forţaţi să rătăcească prin pustiuri şi munţi, şi să trăiască în grotele şi peşterile pământului? De ce au fost vânaţi, bătuţi, omorâţi cu pietre, aruncaţi la lei, arşi în cuptoare, ucişi de sabie şi tăiaţi în două cu ferăstrăul? De ce au fost forţaţi să pribegească „îmbrăcaţi în piei de oaie şi în piei de capră, în timp ce erau în lipsuri, în necazuri, maltrataţi"? Apostolul Pavel ne sune că motivul este faptul că ei nu făceau parte din această lume veche rea de sub conducerea lui Satan, ci căutau acea lume nouă promisă al cărei Creator şi Ziditor este Iehova.—Evrei 11:10, 33-38, *NW*.

[14] În calitate de martori credincioşi ai lui Iehova, cu siguranţă ei au manifestat aceleaşi calităţi lăudabile pe care le posedă Dumnezeul şi Tatăl lor. Minţile lor au fost îndreptate spre a face voinţa lui. În inimile lor era hotărât cine

Cuprins

este Suveranul Suprem al universului. Şi ştiau că au dreptate. Astfel, cu tărie sufletească şi încredere au reuşit să facă faţă greutăţilor. Au înaintat pregătiţi, fermi, de neclintit în devotamentul lor, fermi în integritatea lor, de neclintit în credinţa lor. Într-adevăr au fost un popor cu un scop fixat, şi anume, de a trăi o viaţă în conformitate cu voinţa şi hotărârea perfecte ale Creatorului lor şi au fost decişi ca, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, să îşi împlinească hotărârea, orice s-ar întâmpla. Pentru acest motiv solid au îndurat tot ceea ce au îndurat din mâinile Diavolului şi ale bandiţilor săi nelegiuiţi şi, în acelaşi timp, au dat mărturie pentru alţii că speranţa şi încrederea lor erau în guvernul teocratic promis al lui Dumnezeu, împărăţia sa cerească, sub administrarea lui Mesia. În primul rând, un astfel de curs din partea acelor bărbaţi şi femei a servit pentru justificarea cuvântului şi numelui lui Iehova, şi în al doilea rând, a însemnat salvarea şi eliberarea lor, precum şi viaţă veşnică pentru toţi cei care au ascultat mesajul lor de avertizare.

PRIMII CREŞTINI, DE ASEMENEA, OAMENI CU UN SCOP

[15] Mai mare decât Abel, mai mare decât Moise, da, mai mare decât orice alt martor al lui Iehova, înainte, dar şi după, a fost Isus din Nazaret. Nu este nicio îndoială cu privire la scopul din viaţa sa, el declarând: „Pentru aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr.” (Ioan 18:37, *NW*). El a venit, nu în numele său, ci în numele Tatălui său, Iehova. Prin urmare, el a depus o mărturie demnă de încredere în ceea ce priveşte numele, cuvântul şi scopurile lui Iehova. Isus Cristos a fost cu adevărat cel ales să fie Regele guvernului lumii noi a lui Iehova; astfel, împărăţia promisă a fost marea temă a serviciului său. În mod firesc, un martor atât de deschis cauzei lui Iehova pe pământ urma să sufere împotrivire violentă din partea Diavolului şi a slujitorilor săi; dar îndurând astfel de persecuţie maliţioasă fără să se plângă, Isus a câştigat onorabilul titlu de „Martor Credincios”, „martorul credincios şi adevărat”.—Apoc. 1:5; 3:14, *NW*.

[16] Toată naţiunea Israel ştia de Isus şi de mesajul pe care îl predica, totuşi, nu au fost mulţi cei care au dat atenţie la ceea ce spunea. De fapt, doar cei care ‘sunt de partea adevărului ascultă glasul meu’, a spus Isus. (Ioan 18:37, *NW*) „V-am spus şi tot nu credeţi. … Dar voi nu credeţi, pentru că nu sunteţi dintre oile mele. Oile mele ascultă glasul meu, eu le cunosc şi ele mă urmează.” (Ioan 10:25-27, *NW*). Acum acei care au ascultat de Isus şi au devenit discipolii săi, de asemenea, au devenit martori ai lui Iehova. Acestora, Isus le-a spus: „Şi voi, la rândul vostru, va trebui să depuneţi mărturie despre mine, pentru că aţi fost cu mine de la început.” (Ioan 15:27, *NW*). Isus le-a spus discipolilor săi, din nou, înainte de a pleca: „Veţi primi putere când spiritul sfânt va veni peste voi şi-mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până în cea mai îndepărtată parte a pământului”. „Începând din Ierusalim, veţi fi martori ai acestor lucruri.”

Cuprins

„Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor.”— Faptele 1:8; Luca 24:47, 48; Mat. 28:19, *NW*.

[17] Impresia pe care primii urmaşi ai lui Cristos au lăsat-o în istorie, dovedeşte dincolo de orice îndoială că ei au urmat instrucţiunile Stăpânului lor. „Şi, cu multă putere, apostolii depuneau încontinuu mărturie despre învierea Domnului Isus.” (Faptele 4:33, *NW*). Cu îndrăzneală, Apostolul Petru a declarat în faţa Sinedriului: „Noi suntem martori ai acestor lucruri şi la fel este spiritul sfânt, pe care Dumnezeu l-a dat celor ce ascultă de el ca stăpânitor”. (Faptele 5:32, *NW*). Ştefan a fost atât de sincer în mărturia sa, încât opozanţii săi înfuriaţi l-au scos afară şi l-au omorât cu pietre. (Faptele 7:1-60; 22:20). Domnul însuşi i-a spus, într-un mod liniştitor, apostolului Pavel: „Fii curajos! Căci, aşa cum ai depus o mărturie temeinică despre mine în Ierusalim, tot aşa va trebui să depui mărturie şi în Roma.”—Faptele 23:11, *NW*.

[18] Acum, ce forţă conducătoare a permis acelor urmaşi ai lui Cristos din primul secol să dea o mărturie atât de aprofundată? Care le-a fost scopul şi obiectivul în viaţă, motivele pentru a face o lucrare atât de nepopulară? Ce i-a făcut să-şi rişte viaţa (mulţi chiar şi-au pierdut-o) pentru a fi martori ai lui Iehova? Au făcut acest lucru dintr-o ambiţie egoistă, a unui ţel personal, sau pentru că erau bolnavi mental sau pentru că aveau un fel de complex de personalitate care i-a împins să moară ca martiri? Ca unealtă a Diavolului, Festus, guvernatorul provincial, l-a acuzat în mod fals pe Pavel că este nebun, când a vorbit atât de elocvent în faţa regelui Agrippa, dar nu a fost nicio părticică de adevăr în acea acuzaţie plină de ură. (Faptele 26:24). Citiţi toată relatarea despre primii creştini şi veţi observa că ei au fost diferiţi de restul lumii corupte, totuşi, nu pentru că erau ciudaţi sau nebuni. Erau diferiţi în felul că erau devotaţi adevărului, dreptăţii şi serviciului Dumnezeului Preaînalt. De fapt, aceşti primi creştini au fost bărbaţi şi femei foarte inteligenţi, mult mai deştepţi decât opozanţii lor, care aveau un auz şi o percepţie atât de greoaie încât nu puteau recunoaşte calea care duce la viaţă.

[19] Creştinii primului secol au avut zel, entuziasm, determinare, putere şi îndurare mult mai mari în comparaţie cu adepţii altor religii. Astfel de forţe conducătoare erau oferite de către Iehova Dumnezeu, şi acei primi creştini au recunoscut sursa acestei puteri. Când a stat în faţa Regelui Agrippa, credinciosul Pavel a declarat cu toată umilinţa: „Pentru că am primit ajutorul care vine de la Dumnezeu, am continuat până în ziua de azi să le depun mărturie atât celor mici, cât şi celor mari.” (Faptele 26:22, *NW*). Astfel, forţa activă a lui Iehova, spiritul său sfânt asupra lor, i-a făcut capabili pe urmaşii credincioşi ai lui Cristos să înainteze într-o opoziţie atât de violentă şi diabolică. Ei nu erau interesaţi să-şi urmărească interesele proprii şi nici nu s-au angajat în lucrarea lui Iehova pentru a-şi face un renume. Făcând parte din „rasa aleasă”, „preoţimea regală”, şi „naţiunea sfântă”, scopul lor a fost să declare în întreaga lume execelenţele celui care i-a scos din întuneric la lumina sa minunată. Prin urmare, interesul şi preocuparea lor principale au fost numele, cuvântul şi scopurile lui Iehova. Numele său a fost defăimat de cei care au pretins că îl servesc pe Dumnezeu. Cuvântul său sfânt a fost ascuns sub gunoiul tradiţiei ortodoxe. Scopurile sale stabile au fost ascunse

Cuprins

oamenilor în general. Prin urmare, cei care au călcat pe urmele lui Cristos, care au fost informaţi cu privire la aceste aspecte foarte importante, au considerat că este o mare onoare şi un privilegiu să spună semenilor lor, fie mari, fie mici, despre îngrijirile minunate pe care le-a făcut Iehova pentru mântuirea şi eliberarea lor din distrugere iminentă. Cu toate aceste false acuzaţii, lucrarea de propovăduire realizată de primii creştini, a fost o lucrare minunată. A fost una de iubire; în primul rând, iubire pentru Creatorul lor Iehova Dumnezeu dar, şi iubire pentru semenul şi aproapele lor.

[20] Este adevăratul Creştinism diferit azi decât la început? A modificat această epocă modernă condiţiile şi circumstanţele şi a făcut predicarea evangheliei învechită şi nepractică? Putem afirma oare că scopul martorilor lui Iehova de azi este acelaşi ca al primilor creştini de acum 1 900 de ani? Acestea sunt câteva dintre întrebările importante care vor fi luate în considerare în articolul care începe pe următoarea pagină.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce caracteristică remarcabilă îl deosebeşte pe Iehova de toţi ceilalţi aşa-zişi dumnezei?
2. De ce pot creaturile să-şi pună încrederea complet şi să se încreadă în Cuvântul lui Iehova Dumnezeu?
3. Care a fost scopul original al lui Iehova faţă de acest pământ, şi cum a încercat Satan să-l zădărnicească?
4.5. (a) Ce concluzie eronată trebuie să evităm? (b) Ce scop dublu are Iehova, permiţându-i lui Satan să rămână până acum?
6. Ce dovadă există în Biblie pentru a dovedi că martorii lui Iehova sunt pe pământ de aproape 6 000 de ani?
7. În ce lucrare ciudată s-a angajat Noe, şi cu ce succes?
8. De ce a fost numit Avraam „prietenul lui Iehova”?
9. Cui i-a depus Lot mărturie, şi cu ce rezultate?
10. Descrieţi cum l-a dovedit Iov pe Diavol un mincinos.
11. De ce a fost Moise trimis înapoi în Egipt, şi care au fost rezultatele finale?
12. Numiţi alţi indivizi remarcabili care s-au distins ca martori ai lui Iehova în timpurile din vechime.
13,14. Ce fel de tratament au experimentat martorii lui Iehova în trecut, şi de ce?
15. În ce privinţe a fost Isus din Nazaret asemenea martorilor lui Iehova de dinainte de timpul său?
16,17. (a) Cine a dat atenţie mesajului predicat de Isus? (b) Ce au devenit urmaşii lui Cristos, la rândul lor?
18. În ce privinţe au fost diferiţi de alţii din zilele lor urmaşii lui Cristos?
19. (a) Care este sursa binecunoscută a zelului, a hotărârii şi a răbdării creştinului? (b) Ce scop şi ce ţintă au avut în viaţă creştinii din primul secol?
20. Care sunt câteva întrebări la care nu s-a răspuns încă?

Cuprins

CEA MAI SIGURĂ SPERANȚĂ DE PACE A OAMENILOR

Care credeţi voi că este cea mai sigură speranţă de pace a oamenilor? Recent, publicului american i s-a pus această întrebare. Rezultatele sondajului arată că: 73% din populaţia Statelor Unite simte că cea mai sigură speranţă de pace pentru ei este organizaţia Naţiunilor Unite." (New York *Times*, 15 decembrie, 1953). Dacă, însă, vrem să fim absolut corecţi în legătură cu acest subiect trebuie să recunoaştem că sub supravegherea „celei mai sigure speranţe" dezbaterile privind un nou război cresc, războiul rece devine fierbinte şi armele atomice devin mai periculoase ca niciodată. Sunt, ce-i drept, multe discuţii legate de pace, multe promisiuni legate de pace şi conferinţe. Problema este însă că numai se vorbeşte. În realitate nu există pace. Doar de când cele 60 de naţiuni din cadrul Naţiunilor Unite au fost de acord să interzică războiul în 1945, au existat războaie fierbinţi în Grecia, Malaezia, Coreea şi Indochina. Cum faptele sunt mai grăitoare decât vorbele, dacă cea mai sigură speranţă de pace a omului sunt Naţiunile Unite, speranţa nu arată prea roz, nu-i aşa?

Dar v-aţi gândit vreodată că această cursă a înarmării de astăzi este exact aşa cum a fost prezis de Dumnezeul cel Atotputernic? Prin profetul său el a zis în Ioel 3:9, 10 (*AS*): „Vesteşte următoarele printre naţiuni: pregătiţi-vă de război, aţâţaţi-i pe bărbaţii puternici, toţi bărbaţii războinici să se strângă laolaltă, să se arate. Transformaţi-vă plugurile în săbii şi cosoarele în suliţe. Cei slabi să zică: 'Sunt puternic'." Exact asta fac „bărbaţii puternici" ai pământului, se pregătesc de război. Naţiunile astăzi cheltuiesc sume de bani fantastice şi folosesc pe cei mai buni savanţi din lume ca să fabrice arme, de fapt să „transforme plugurile în săbii". Căci dacă nu ar exista războaie, oţelul şi alte materiale primare şi banii ar putea fi folosiţi pentru agricultură pentru hrănirea, îmbrăcarea şi adăpostirea omenirii.

Acum suntem martorii celei mai mari curse a înarmărilor din istorie. Deci viitorul omenirii ar fi oribil dacă nu ar exista faptul că toată această „transformare a plugurilor în săbii" va fi oprită complet în timpul acestei generaţii şi după aceea pacea va fi instaurată pentru o mie de ani. Este, fără îndoială, îmbucurător să ştim că pacea eternă va veni în curând pe acest pământ şi că omenirea nici măcar nu va mai ştii ce înseamnă războiul. Dumnezeu nu a spus că Naţiunile Unite vor aduce această condiţie paşnică. Atunci probabil vă întrebaţi cum va fi realizat acest lucru. Iehova Dumnezeu ne spune în Apocalipsa 11:18 (*NW*) că el îi va „aduce la ruină pe cei care distrug pământul ."

Oare nici chiar testele armelor atomice nu „distrug pământul" pentru poporul japonez?" Frica Japoniei de arme atomice nu este imaginară, ei au trăit această experienţă. Ei îşi pot imagina foarte bine cât de înspăimântătoare ar putea fi o bombă cu hidrogen, de 500 sau de 700 de ori mai puternică decât bomba de la Hiroshima, care a omorât 60.000 de oameni, dacă ar fi folosită într-un război adevărat! Oamenii de ştiinţă recunosc că în prezent este posibil să fie distrusă toată viaţa de pe faţa pământului. Se spune că patru sute de bombe cu cobalt ar putea

Cuprins

face asta. Deci avem noroc că Dumnezeul cel Atotputernic va interveni şi „îi va aduce la ruină pe toţi cei care distrug pământul”. Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă că sfârşitul tuturor împărăţiilor de pe pământ este aproape. Aceasta nu înseamnă că aceste guverne vor fi distruse de oameni, căci Daniel 2:44 (*AS*) ne spune: „Şi în zilele acestor împăraţi *Dumnezeul cerului* va întemeia o împărăţie ce nu va fi niciodată distrusă, nici suveranitatea acesteia nu va fi lăsată altui popor; ci ea va zdrobi în bucăţi şi va nimici toate aceste împărăţii, iar ea va rămâne veşnic în picioare.”

Deci, atunci când spunem rugăciunea Domnului „Să vină împărăţia ta. Să se facă voinţa ta, precum în cer aşa şi pe pământ”, de fapt ne rugăm ca împărăţia lui Dumnezeu, prin Cristos, să zdrobească toate aceste împărăţii şi să înfiinţeze peste toată lumea un guvern drept. La Armaghedon Dumnezeu va nimici existenţa lui Satan şi a lumii lui nelegiuite. După Armaghedon şi pentru eternitate, acest pământ va fi un paradis, eliberat pentru veşnicie de războaie, aşa cum se arată în Psalmul 46: 9 (AS): „El [Iehova, şi nu Naţiunile Unite] face războaiele să înceteze până la marginile pământului, el a rupt arcul, a tăiat bucăţi lancea şi a nimicit în foc carele de luptă.”

Toate acestea înseamnă că nu doar 73% dintre americani, ci marea majoritate a omenirii, se înşeală în convingerea lor legată de cea mai sigură speranţă a omului pentru pace. Dacă doreşti să trăieşti având sănătate perfectă pe un pământ paradisiac unde să nu fie gloanţe, bombe, tancuri, tunuri sau teamă de război, atunci vei dori să afli mai multe despre noua lume a dreptăţii a lui Iehova – cea mai sigură speranţă a omului, cu adevărat singura lui speranţă pentru pace.

PUTEREA BIRUITOARE A CREDINŢEI

Ce este credinţa? Filosofii şi clericii au definit-o adeseori, însă definiţiile lor au fost departe de a ajuta oamenii de rând. Următorul articol nu ne dă doar un sens clar, ci şi răspunsul la această chestiune disputată: Moare credinţa în creştinătate?



CREDINŢA este puternică. Este atât de puternică încât un apostol al lui Isus Cristos a putut spune: "Aceasta este victoria care a cucerit lumea, credinţa noastră." (1 Ioan 5:4, *NW*). Cu toate acestea, astăzi, în întreaga creştinătate, fortăreaţa declarată a acestei credinţe menţionată de către apostoli, există puţine dovezi a vreunei puteri biruitoare. În primul rând, credinţa creştinătăţii nu învinge ateismul. Într-adevăr, sondajele de opinie Gallup au găsit ateismul în creştere. Şi nu este un fapt adevărat că după 600 de ani de muncă misionară creştină China de astăzi este aproape sută la sută păgână, având mai puţin de un procent creştini declaraţi? În interiorul creştinătăţii, în special în asemenea fortăreţe ale "credinţei" ca Italia, colosul comunismului, în loc să fie cucerit de

Cuprins

credinţă, ameninţă să distrugă chiar pe cei ce mărturisesc credinţa în creştinism. Atunci, cum poate spune Biblia că credinţa este o putere biruitoare?

Înainte să răspundem la această întrebare trebuie să ştim un lucru vital care ne va oferi o privire asupra situaţiei complicate existente în creştinătate: că "credinţa nu este o posesiune a tuturor oamenilor", deşi ei susţin cu gura că sunt creştini. (2 Tes. 3:2, *NW*). Deci, doar pentru că 95 % din americani spun că au credinţă în Dumnezeu, aşa cum a arătat un sondaj, aceasta nu indică neapărat că ei practică principiile adevăratei credinţe, aşa cum se arată în Scripturile inspirate.

Nici măcar creşterea numărului bisericilor nu indică faptul că adevărata credinţă înfloreşte. Într-un sondaj realizat pe o coastă a Statelor Unite oamenii au fost întrebaţi care este *principalul* motiv pentru care se duc la biserică. Cel mai mare bloc de răspunsuri, sau 32 % din oameni, au spus că de fapt se duc la biserică doar datorită "nevoii pentru un fel de ridicare." Un alt grup mare, sau 18 % din oameni, au spus că se duc la biserică din "obligaţie". Alţii, în procente semnificative, au dat aceste motive pentru mersul la biserică: "obişnuinţa", "pentru a auzi o predică", "pentru a vedea oameni, " şi "pentru a asculta muzică." În mod evident, prezenţa la biserică nu este un criteriu pentru măsurarea credinţei adevărate.

Dar succesul cărţilor şi filmelor cu teme religioase nu indică oare o dezvoltare a credinţei adevărate? Nu, pentru că spectacolele de la Hollywood îşi iau multe libertăţi care distorsionează şi sunt în conflict cu relatările Bibliei, în timp ce cărţile religioase cel mai bine vândute sunt în general mai preocupate de psihologie decât de Biblie.

Mai departe, nu vă lăsaţi înşelaţi de acel motto ce apare pe monede şi timbre - "Ne încredem în Dumnezeu." O privire obiectivă asupra lumii ne dezvăluie că nu există o încredere autentică în Dumnezeu. Încrederea creştinătăţii stă în bani, oameni şi putere. Astfel, populara revistă canadiană *Maclean's Magazine* din 15 decembrie 1953 a afirmat: "Mulţi încep să se îndoiască de cum este creştinătatea. Nu cu mult timp în urmă, pastorii germani binecuvântau submarinele naziste, preoţii britanici se rugau pentru bombardierele RAF, iar un capelan american a echipat un tun antiaerian împotriva bombardierelor japoneze şi a născocit cea mai ridicolă blasfemie din istorie - "Lăudaţi-L pe Domnul şi daţi mai departe muniţia."

Cu siguranţă dacă ar fi existat o încredere autentică în Dumnezeu a milioanelor de creştini declaraţi, atunci ei şi-ar fi demonstrat acea credinţă trăind conform principiilor drepte ale Cuvântului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ce vedem? Cea mai mare prăbuşire morală a lumii. Dacă apostolul Pavel ar fi fost pe pământ astăzi, el nu ar fi putut descrie condiţia hidoasă a creştinătăţii mai bine decât a făcut-o la Galateni 5:19-21 (*NW*): "Lucrările cărnii sunt evidente şi ele sunt: curvia, necurăţia, conduita libertină, idolatria, spiritismul, duşmăniile, cearta, gelozia, izbucnirile de mânie, disputele, dezbinările, sectele, invidiile, beţiile, chefurile şi lucrurile asemănătoare acestora." Ar putea masele de aşa-numiţi creştini care practică aceste lucruri să aibă credinţă adevărată? Apostolul răspunde: "Cei ce practică astfel de lucruri nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu." "Ei

Cuprins

declară în public că îl cunosc pe Dumnezeu, dar Îl neagă cu faptele lor." – Tit 1:16, *NW*.

Care este atunci forma credinţei în creştinătate? Cardinalul senior romano-catolic al Canadei, James Cardinal McGuigan, a declarat: "Dumnezeu e mort în ceea ce priveşte conştiinţa maselor de bărbaţi şi femei de astăzi. Chiar şi pentru cei ce îi aduc un serviciu cu buzele El se bucură puţin sau chiar deloc în formarea vieţii umane." Aceeaşi revistă care citează cuvintele cardinalului (*Maclean's Magazine* din 15 decembrie 1953) trage apoi propria concluzie: "Biserica creştină, luată în considerare în întregimea sa mondială, este în declin - ca şi membrii, în devoţiunea şi ascultarea ce o cere de la membrii săi, şi ca o influenţă majoră asupra gândirii şi acţiunii publice." Alţi observatori sunt de acord. Astfel, dr. Henry P. Van Dusen scrie în cartea lui recentă *World Christianity*: "În ciuda tuturor statisticilor despre creşterea şi prosperitatea Bisericii, la o privire de ansamblu, nu câştigăm teren - nu păstrăm nici măcar ce deţinem."

DE CE "CREDINŢEI" LOR LE LIPSEŞTE PUTEREA

Aşadar, în loc să afişeze o putere biruitoare, credinţa din creştinătate "nu păstrează nici măcar ce deţine." De ce? Există trei mari motive: (1) lipsa studiului Bibliei, (2) foametea spirituală şi (3) caracterul lumesc al religiilor creştinătăţii.

În ceea ce priveşte citirea Bibliei în Statele Unite, unde probabil există mai multe Biblii decât în oricare altă ţară, un sondaj din 1954 a dezvăluit că aproximativ 40 % din populaţie de fapt nu a citit niciodată Biblia. Din cele trei grupuri religioase majore, 65 % dintre evrei niciodată sau practic niciodată nu au citit Biblia; 32 % dintre protestanţi sunt în aceeaşi categorie, iar 56 % dintre catolici niciodată sau practic niciodată nu au citit Biblia. Conform unui alt sondaj, studiile biblice sunt făcute la nivel de "şcoală de duminică."

Nu numai că Biblia este neglijată grosolan, dar hrana spirituală furnizată de cler este extrem de deficitară în adevăruri creştine vitale. Astfel, o foamete spirituală bântuie creştinătate, "nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame şi sete după auzirea cuvintelor lui Iehova." (Amos 8:11, *AS*) Cine este responsabil? Clerul însuşi! Într-un sondaj religios efectuat la scară naţională, condus de *Ladies' Home Journal*, numărul din noiembrie 1948, s-a ajuns la această concluzie: "În timp ce mintea care intră la universitate este gata pentru hrană de adult în domeniul profan, tot ceea ce primeşte în domeniul religios este hrană pentru nou-născuţi." "Hrană pentru nou-născuţi" - dieta milioanelor de creştini declaraţi. Mai este de mirare că mii cedează ameninţării comuniste? Hrănirea cu mâncare spirituală pentru copii nu poate duce decât la o pierdere a puterii şi credinţei. Dr. Nathan M. Pusey, preşedintele universităţii Harvard, a declarat: "Nu am fost bine învăţaţi despre religie şi există, ca şi consecinţă, o vastă incultură religioasă şi în mod corespunzător, o foarte puţină practică religioasă." Nu doar cunoştinţa lipseşte, a mai adăugat el. "Ci mai degrabă, cred eu, credinţa." – New York *Times*, 1 octombrie 1953.

Cel de-al treilea motiv pentru care credinţa se află în declin, în timp ce comunismul creşte, este acela că religia organizată nu s-a păstrat "neîntinată de

Cuprins

lume", aşa cum porunceşte Biblia. (Iac. 1:27, *NW*). În schimb, clerul a amestecat comercialul cu religia, folosindu-se de mijloace cum ar fi: bingo, bazarele, carnavalurile, loteriile şi divertismentul nu doar pentru a atrage închinători, ci pentru a-i înşela. Apoi, de asemenea, un editorial din U. S. *News and World Report* din 2 aprilie 1954 ar trebui să ne dea de gândit: "În ultima vreme unele organizaţii bisericeşti naţionale au început să se amestece în politică. Dacă tendinţa nu este oprită, nu poate conduce decât la o pierdere a credinţei în biserici şi în clericii care pretind că învaţă creştinismul. … Câtă credinţă, câtă încredere poate exista într-un cler care îşi permite să devină parte integrantă dintr-o ceartă de facţiune a lumii politice?"

CE ESTE DE FAPT CREDINŢA

Şi acum întrebarea clarificatoare: Este credinţa pretinsă de nenumărate persoane cu adevărat „credinţă”? Adevărul este că mult din ceea ce este numit „credinţă” este de fapt credulitate. Ce este credulitatea? Este o prea mare disponibilitate de a crede. Astfel, o persoană credulă nu este critică cu privire la convingerile ei şi este uşor de amăgit. Eva a fost credulă. Ea l-a crezut pe şarpe, deşi nu exista nici o bază, nici o dovadă că şarpele a spus adevărul. Rezultatul pentru Eva: „Femeia a fost pe deplin înşelată.” În acelaşi fel, milioane de oameni sunt azi înşelaţi. Ei acceptă multe articole despre credinţa religioasă ca şi adevărate când, de fapt, învăţăturile nu sunt nici măcar bazate pe Biblie. Credulitatea conduce la dezamăgire şi moarte. Deci nu procedaţi ca masele, ci ca primii creştini care „au primit cuvântul cu o mare deschidere a minţii, căutând cu grijă în Scripturi, în fiecare zi, să vadă dacă aşa sunt lucrurile.” —1 Tim. 2:14; Faptele 17:11, *NW*.

Credinţa a fost definită de filosofi şi oameni ai clerului. Dar definiţiile lor, împachetate într-un jargon pompos, nu au făcut altceva decât să-i deruteze pe oameni cu privire la ceea ce este credinţa de fapt. Deci, lucrul înţelept de făcut este să ne îndreptăm către Cuvântul lui Dumnezeu pentru definiţie. „Credinţa este aşteptarea asigurată a lucrurilor sperate, demonstrarea evidentă a realităţilor încă nevăzute”. Cu siguranţă este clar acum cum credinţa este o convingere bine motivată a speranţelor noastre. Credinţa autentică nu poate fi doar o convingere fără nici o bază sau autoritate. — Evrei 11:1, *NW*.

Care este baza credinţei? Doar ceea ce reprezintă adevărul absolut poate servi ca bază a credinţei. Un asemenea adevăr absolut este Biblia. Împlinirea profeţiilor din Biblie, dintre care multe se împlinesc astăzi, o marchează ca fiind de origine divină, demnă de încredere şi adevărată. Fiul lui Dumnezeu însuşi a confirmat aceasta: „Cuvântul Tău este adevărul.” Într-un sens mai larg, Iehova Dumnezeu este baza pentru credinţa adevărată. El este „Dumnezeul credincios.” Deci „este imposibil ca Dumnezeu să mintă.” Este clar, atunci, adevărata credinţă este mult mai mult decât doar credinţa în Dumnezeu; înseamnă şi o acceptare a Cuvântului lui Dumnezeu, obţinând o înţelegere intelectuală a acelui Cuvânt şi manifestând apoi încredere din inimă în el. — Ioan 17:17; Deut. 7:9; Evrei 6:18, *NW*.

Cuprins

DE CE ESTE NEVOIE DE CREDINŢĂ

Acest tip de credinţă este esenţială. De ce? Deoarece „fără credinţă este cu neputinţă să câştigi bunăvoinţa Sa [a lui Iehova], căci acela care se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că El devine răsplătitorul celor care îl caută cu sinceritate.” Credinţa este, de asemenea, necesară pentru că trebuie să ne „ţinem ochii deschişi, nu la lucrurile văzute, ci la cele nevăzute,” şi pentru că credinţa este puterea care ne ajută să triumfăm asupra lumii acesteia controlate de demoni. — Evrei 11:6; 2 Cor. 4:18, *NW*.

Cum poate credinţa să cucerească o lume? Nu prin conflicte de carne şi sânge, ci dând cuiva puterea de a se închina lui Iehova, când „întreaga lume se află în puterea celui rău,” Diavolul. Nu doar aceasta, dar credinţa ne va asigura victoria în timpul Armaghedonului, când Iehova Dumnezeu va distruge lumea aceasta rea, iar aceia cu credinţă adevărată vor supravieţui într-o nouă lume a dreptăţii. Ca încurajare a urmaşilor Săi, Isus a declarat: „În lume veţi avea necazuri, dar nu vă mâhniţi! Eu am cucerit lumea.” În consecinţă, urmaşii lui, prin credinţă, pot cuceri această lume nelegiuită şi ieşi din ea, aşa cum a spus-o apostolul, „victorioşi pe deplin.” —1 Ioan 5:19; Ioan 16:33; Rom. 8:37, *NW*.

Azi, credinţa este mai vitală ca oricând. Satan şi demonii săi, acum aruncaţi în vecinătatea pământului, se opun violent slujitorilor adevăraţi ai lui Dumnezeu care anunţă scopul lui Iehova de a înlătura această lume rea şi de a o înlocui cu o lume nouă şi dreaptă. Hoardele de demoni urăsc pe oricine ajunge să-l cunoască pe adevăratul Dumnezeu, Iehova. De aceea creştinii duc o luptă „împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti.” „Din această cauză,” Pavel avertizează, „luaţi armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rezista în ziua cea rea.” Aceasta este „ziua rea” şi Iehova a oferit adevărul Cuvântului Său spre protecţia noastră. Dar armura noastră este alcătuită din mai mult decât adevăr: „Rămâneţi, aşadar, neclintiţi: încingeţi-vă mijlocul cu adevărul, îmbrăcaţi-vă cu platoşa dreptăţii şi încălţaţi-vă picioarele cu promptitudinea de a predica vestea bună a păcii. Mai presus de toate, luaţi marele scut al credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile aprinse ale celui rău.” — Efes. 6:11-17, *NW*.

În această aluzie la echipamentul unui soldat din vechime, Pavel menţionează un scut, referindu-se evident la marele scut alungit folosit de către soldaţi pentru a-şi apăra trupul. El era constituit din două straturi de lemn acoperite cu pânză şi apoi cu o piele de animal. Acum, proiectilele sau săgeţile care aveau smoală aprinsă în vârf erau destinate nu doar arderii carelor de război, dar şi să se înfigă în scuturile de lemn şi să le incendieze, obligându-i pe soldaţi, sub atac inamic, să le arunce. Un scut acoperit cu piele de animal nu arde. Acesta devia săgeţile arzătoare. Deci, când Satan trimite „proiectilele sale arzătoare” spre adevăratul creştin, credinţa lor nu este un scut de lemn care este incendiat, arde şi îi lasă fără apărare. Nu, o credinţă bine întemeiată deviază proiectilele arzătoare şi previne cauzarea unei răni mortale spirituale. Acele „proiectile arzătoare” pot fi opoziţia din partea lumii, chiar şi persecuţia din partea familiei, orice modalitate folosită de Satan ca să-i facă pe oameni să renunţe la lupta pentru închinarea

Cuprins

adevărată. Cât de vitală este, deci, credinţa! Nu ni se porunceşte, oare, să luăm scutul credinţei „mai presus de orice altceva”? De ce „mai presus de orice altceva”? Deoarece Iehova Însuşi „este un scut pentru aceia care se refugiază în El.” Când îl faci pe Iehova scutul tău, prin virtutea încrederii absolute în numele şi Cuvântul Său, „nici o armă plăsmuită împotriva ta nu va avea succes.” — Prov. 30:5; Isa. 54:17, *AT*.

DEZVOLTAREA ŞI DEMONSTRAREA CREDINŢEI

Cum poate cineva să-şi dezvolte credinţa adevărată? Nu hrănind-o cu „mâncare de bebeluşi” furnizată de cler. Desprindeţi-vă de mesele care vă lasă flămânzi. Obţineţi hrană spirituală solidă. Scopul acestei reviste şi a altor publicaţii ale Turnului de Veghere este de a vă oferi această hrană spirituală vitală. Martorii lui Iehova din întreaga lume sunt interesaţi de difuzarea acestei cunoştinţe atât de necesare. Căci fără cunoştinţă nu poate fi credinţă. Acest lucru este explicat de apostoli: „Credinţa vine prin cele auzite”, referindu-se la cunoştinţa din Cuvântul lui Dumnezeu. Ca să-ţi dezvolţi credinţa, alungă prejudecăţile religioase. Începe să obţii cunoştinţă cu o minte deschisă. Fă aşa cum Dumnezeu sfătuieşte: „Veniţi acum, să raţionăm împreună.” — Rom. 10:17, *NW*; Isa. 1:18.

Întrucât Biblia declară că „credinţa, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăşi”, simpla cunoştinţă nu este suficientă. Credinţa adevărată activează mintea, inima şi gura. „Cu inima, cineva exercită credinţă pentru dreptate, dar cu gura acela face publică declaraţia pentru mântuire.” De aceea martorii lui Iehova sunt atât de energici în a aduce vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu tuturor oamenilor, în ciuda faptului că milioane pretind că au o „credinţă”. Ştim deja că această credinţă manifestată de mase nu este cea adevărată. Aceşti oameni au nevoie să afle ce este credinţa adevărată de fapt. Ei trebuie să ştie că nici măcar „regula de aur” a vieţii nu este destul. Ei trebuie să afle vestea bună, aşa cum a prezis Isus: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul.” — Iac. 2:17; Rom. 10:10; Mat. 24:14, *NW*.

Cine dă acest avertisment despre sfârşitul iminent al acestei lumi rele şi despre vestea împărăţiei lui Dumnezeu? Nu clerul şi nici cei ce merg la biserică! Dar martorii lui Iehova o fac. Ei ştiu că atunci când cineva are credinţă adevărată, el se simte motivat să spună vestea bună şi altora. Aceia cu credinţă adevărată nu pot fi precum milioanele Creştinătăţii care oferă servicii doar cu buzele, închinare în strană şi nici pe acestea nu le fac prea bine! Deci, dobândiţi cunoştinţă! Demonstraţi-vă credinţa adevărată, utilizându-vă gura pentru a face „publică declaraţia pentru salvare.” Făcând asta, vă veţi afla printre cei care vor supravieţui Armaghedonului, pentru a vă bucura de fericire şi viaţă. Într-adevăr, „aceasta este victoria care a cucerit lumea, credinţa noastră.”

Cuprins

ESTE IDOLATRIE VENERAREA MARIEI?



DEOARECE religia are atât de mult sentiment asociat cu ea, multe persoane se feresc să o discute. Dar aceasta este o greşeală, căci, în ce fel putem fi siguri că avem adevărul dacă refuzăm să facem comparaţii? Ar trebui să fim dispuşi să procedăm aşa cum apostolul Pavel ne sfătuieşte: „Cercetaţi toate lucrurile; păstraţi ceea ce este bun.” —1 Tes. 5:21, *CB*.

Bineînţeles, dacă dorim ca discuţiile religioase să fie profitabile şi edificatoare, ele trebuie purtate într-o manieră calmă, neaprinsă şi obiectivă. Trebuie să fim dispuşi să fim raţionali asupra subiectului, în lumina oferită de Scripturi. Şi mai ales este cazul când discutăm un subiect atât de controversat aşa cum este întrebarea, Este venerarea Mariei o formă de idolatrie? — Isa. 1:18

Teologii catolici, neagă categoric că venerarea Mariei este o formă de idolatrie, insistând că adorarea pe care o acordă Mariei nu este acel fel deosebit de închinare pe care i-o oferă lui Dumnezeu; „devotarea faţă de Binecuvântata Fecioară” este doar o formă „relativă” de închinare. Este această poziţie Scripturală?

Ca şi creştini suntem preocupaţi să-I facem pe plac lui Iehova Dumnezeu şi având în vedere avertismentele repetate ale faptului că El este un Dumnezeu care cere „devotament exclusiv” şi că este un „Dumnezeu gelos”, trebuie să fim atenţi ca nu cumva să dăm altei creaturi devotamentul datorat numai Creatorului. (Deut. 6:15, *NW*; Rom. 1:25). Că este uşor să cădem în capcana idolatriei, s-a văzut din faptul că Samuel l-a acuzat pe Regele Saul de aceasta pentru că a eşuat să asculte porunca lui Iehova. Atât Pavel cât şi Ioan i-au avertizat pe creştini să evite idolatria; nu pentru că aceştia ar oferi deliberat altora închinarea cuvenită lui Iehova, ci întrucât ataşau o nejustificată importanţă altor persoane sau lucruri din care îşi făceau idoli. — Col. 3:5; 1 Ioan 5:21.

Venerarea Mariei este bazată pe sentiment şi nu pe Biblie. Este, fără îndoială, datorată tendinţei omului de a fi sentimental când vine vorba despre mamă şi de a idealiza starea de fecioară. Măsura în care Mariei i se oferă devotament şi importanţă nejustificată, până la venerarea ei, devine idolatrie. Iar teologilor Catolici trebuie să li se impute acordarea de importanţă nejustificată Mariei. De exemplu, în Scripturile Greceşti, găsim în jur de cincizeci de referinţe la Maria, mama lui Isus, dar 1.750 referinţe la Isus Cristos Fiul şi 1.850 la Dumnezeu Tatăl. De fapt, nu există decât o singură referire la ea în toate Faptele

Cuprins

Apostolilor şi este ignorată cu desăvârşire în toate scrisorile lui Pavel, Iacov, Petru, Iuda şi Ioan.

Este un frapant contrast între aceasta şi faptul că găsim în *Catholic Encyclopedia* 22 de pagini acordate Fecioarei Maria, dar doar 14 lui Dumnezeu şi doar 11 lui Isus Cristos. Cu alte cuvinte, această autoritate Catolică îi dă Mariei o importanţă de relativ 55 de ori mai mare decât o dă Biblia lui Dumnezeu şi de 70 de ori mai mare decât lui Isus Cristos.

Venerarea Mariei este bazată pe învăţătura de mijlocire a sfinţilor, la care nu se face nici o referire in Scripturi. S-a dezvoltat treptat şi nu a fost pe larg învăţată până în Evul Mediu timpuriu, din secolul al cincilea până în al optulea, după Cristos şi nici complet dezvoltată până în Evul Mediu târziu, din secolul al unsprezecelea până în al cincisprezecelea.

Mai întâi, în 1854, „imaculata zămislire a Fecioarei Maria" a fost făcută o dogmă şi aceasta în contradicţie directă a învăţăturii clare a Scripturilor că toţi au păcătuit, sunt păcătoşi şi că nici unul nu este drept. (Rom. 3:10-12; 5:12). Nimic nu este spus despre Maria că ar fi o excepţie. Dacă ar fi fost fără păcat atunci nu ar fi putut muri de moarte „naturală".

Şi anul 1950 a fost momentul când papa a convocat un consiliu secret pentru a vota adoptarea unei tradiţii conform căreia Maria a urcat în cer în corpul ei omenesc; o dogmă a bisericii, „Adormirea Maicii Domnului"; de asemenea, în contradicţie directă cu Scripturile, care declară clar: „Carnea şi sângele nu pot obţine nici un loc în împărăţia lui Dumnezeu, nici putrezirea nu poate avea parte în neputrezire." (1 Cor. 15:50, *CB*). Faptul că unii din mai marii bisericii au votat „Nu" în acest caz, pare să indice că ei nu sunt pe deplin convinşi că papa este infailibil în doctrină!

Indicând tendinţa de a da Mariei mai multă importanţă, sunt cuvintele lui John A. Flynn, preşedinte al Universităţii Catolice Sf. Ioan din Brooklyn, New York. Potrivit acestuia nu este imposibil ca Maria să fie „proclamată într-o definiţie de doctrină ca şi Co-răscumpărătoare a omenirii, care poate fi promulgată lângă dogma Mijlocitoare a tuturor harurilor şi că în final definiţia domniei sale ca participant, alături de Fiul, ei la conducerea Lumii, la fel poate fi declarată. … Este posibil ca toate acestea trei să se realizeze înainte de trecerea următorului secol, deoarece importanţa Mariei în univers a venit din ce în ce mai în prim plan." — revista *Time,* 22 martie 1954.

CO-RĂSCUMPĂRĂTOARE, MIJLOCITOARE ŞI REGINĂ?

Din nou întrebăm, ce spun Scripturile? Sprijină ele poziţia lui Flynn sau o indică pe aceasta ca fiind o formă de idolatrie?

În prezentarea lui Isus ca „Mielul lui Dumnezeu" care ridică păcatul lumii, Ioan Botezătorul nu a spus nimic despre Isus că ar avea un co-răscumpărător. Nici chiar Isus Însuşi, când a vorbit despre lucrarea Sa de răscumpărare nu s-a referit la

Cuprins

aşa ceva: „Fiul Omului nu a venit ca să fie servit, ci ca să servească şi ca să-şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi.” — Ioan 1:29; Mat. 20:28, *CB*.

Notaţi, de asemenea, cuvintele fără echivoc ale lui Pavel, referindu-se la acest subiect. Cu privire la Isus Cristos, el a declarat: „În nimeni altul nu există salvare. Căci nu este *nici un alt nume* sub cer, dat oamenilor, în care să fim salvaţi.” (Faptele 4:12, *CB*). Aceste cuvinte nu permit un co-răscumpărător. Nici cuvintele lui Pavel din Romani 5:17-19 (*CB*). „Căci, dacă prin greşeala unui singur om, moartea a domnit prin acela, cu atât mai mult, aceia care vor primi abundenţa harului şi darul dreptăţii vor domni în viaţă prin *unul* Isus Cristos. Deci, aşa cum din greşeala unui om, răsplata a fost condamnarea tuturor oamenilor, tot aşa din dreptatea *unuia*, rezultatul este justificarea la viaţă a tuturor oamenilor. Căci, aşa cum prin neascultarea unui singur om, mulţi au fost numiţi păcătoşi, tot aşa prin supunerea *unuia*, cei mulţi vor fi socotiţi drepţi.” De fapt, întregul argument al lui Pavel privind lucrarea de răscumpărare a lui Cristos Isus cade în derizoriu dacă o includem pe Maria ca şi co-răscumpărător. Şi mai luaţi în considerare că marea mulţime pe care Ioan a văzut-o în viziunea sa Apocaliptică spunea: „Mântuirea aparţine Dumnezeului nostru, care stă pe tron şi Mielului.” Din nou, nici un cuvânt despre mântuirea care s-ar datora şi Mariei. — Apoc. 7:10, *CB*.

Şi cum rămâne cu rolul Mariei de „Mijlocitoare a tuturor harurilor”? Ni se spune că „există un singur Dumnezeu şi un *Mediator* între Dumnezeu şi om, omul Cristos Isus, care S-a oferit pe sine ca răscumpărare pentru toţi.” (1 Tim. 2:5, 6, *CB*). Isus Însuşi a declarat că „nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” Ioan spune despre Isus că este „un mediator la Tatăl.” Legământul legii dintre Dumnezeu şi naţiunea Israel nu a avut nevoie de o mijlocitoare şi nici noul legământ, care l-a înlocuit, nu are. De nenumărate ori Isus este numit mediatorul noului legământ, dar nicăieri nu citim despre o mijlocitoare a acestuia. — Ioan 14:6; 1 Ioan 2:1.

Şi, în sfârşit întrebăm: Sprijină Scripturile afirmaţia că Maria va participa „alături de Fiul ei la conducerea lumii”? După învierea Sa, Isus a spus că „toată puterea în cer şi pe pământ Mi-a fost dată Mie.” (Mat. 28:18, *CB*). El nu a spus nimic despre mama Sa conducând cu El. David, Isaia, Daniel şi alţii au prezis domnia glorioasă a lui Cristos, dar nicăieri nu au indicat că El o va avea pe mama Sa ca şi co-regină. Pavel spune cum Cristos va domni până când toate lucrurile vor fi supuse la picioarele Lui şi că aceste „lucruri” cuprind totul, cu excepţia lui Iehova Dumnezeu. Deci inclusă în acestea şi mama Sa, Maria, va fi de asemenea supusă Lui şi nu domnind ca şi co-regină. Împărţind cu Cristos domnia Sa, va fi mireasa Lui, biserica şi nu mama Sa. — Apoc. 19:7, 8.

Nici viziunea Apocaliptică a unei femei înveşmântată cu soarele nu poate fi folosită pentru a dovedi că Maria va fi co-regină. (Apoc. 12:1-6). Acea femeie nu poate fi Maria, întrucât viziunea lui Ioan se aplică viitorului, şi a fost dată la o sută de ani după ce Maria I-a dat naştere lui Isus. (Apoc. 1:1-3). Acea femeie este femeia lui Dumnezeu, organizaţia Sa: „Ierusalimul care este sus” şi care este „mama noastră.” — Gal. 4:26, *CB*.

Cuprins

În mod clar, având în vedere cele de mai sus, devotamentul şi importanţa crescândă acordată Mariei sunt în contradicţie cu Scripturile şi indică faptul că venerarea Mariei este o formă de idolatrie.

„UN CREŞTIN EMINENT DE UN TIP RAR”

Dr. W.R. Matthews, decanul actual de la catedrala St. Pavel din Londra, comentând în legătură cu moartea predecesorului său, Sir W. R. Inge, „decanul posac” l-a numit pe acesta: „un creştin eminent de un tip rar. El a şocat pe mulţi oameni, dar i-a făcut să gândească.”

Printre afirmaţiile cu care Inge a şocat mulţi oameni a fost că el nu crede nici în cer, nici în iad, nici în socialiştii britanici. Sigur că cineva care se declară creştin nu îşi poate pune credinţa în socialiştii britanici, nici în liberali sau conservatori, ci trebuie să-şi pună credinţa în împărăţia lui Cristos. Şi (la o analiză fără părtinire a comentariului lui Inge) afirmaţia că el nu credea în iad poate că a vrut să spună că nu într-un iad de foc. Dar cum poate un om să stea în faţa lumii şi să se declare preot creştin şi să spună că el nu crede în cer? Cerul era ceva foarte real pentru Isus Cristos. El a spus că a coborât din cer şi că avea să se întoarcă acolo, că Tatăl lui locuia în cer, că împărăţia lui era din cer, că răsplata urmaşilor lui se afla în cer şi că ei trebuiau să-şi strângă comori în cer.

Când Dr. Matthews afirmă că Dr. Inge îi făcea pe oameni să gândească, la ce se referea? Îi făcea pe oameni să se întrebe dacă chiar există Dumnezeu, dacă Biblia are măcar valoarea hârtiei pe care este scrisă? Remarcile lui, cu siguranţă, nu încurajează gândirea corectă în Dumnezeu şi în Biblie. Poate aşa un om să fie numit „un creştin eminent de un tip rar”? În mod evident există o greşeală fundamentală în concepţia dr-ului Matthews în legătură cu ceea ce înseamnă un creştin. Când clerici de cel mai înalt rang consimt la o filozofie ca cea a lui Inge, mai este de mirare că există atâta analfabetism religios, apatie şi ipocrizie în lume, că există atâţia care sunt „iubitori de plăceri şi nu de Dumnezeu, având o formă de devoţiune sfântă, dar negându-i puterea”? – 2 Tim. 3:4, 5, *NW*.

DESTINAŢIA FINALĂ – GUYANA BRITANICĂ



Ca şi Surinam, Guyana Britanică (astăzi cunoscută sub numele de Guyana) este destul de puţin populată şi populaţia ei este un amestec de est şi vest. Acolo întâlneşti pe primii locuitori numiţi amerindieni. Apoi sunt indienii din est (sau indieni britanici), sirieni, europeni, chinezi şi creoli care locuiesc toţi într-un ţinut de plantaţii, fabrici de zahăr şi minerit. Atât Surinamul, cât şi Guyana Britanică sunt producători de bauxită, care

Cuprins

se foloseşte la fabricarea aluminiului. Există şi alte bogăţii minerale care nu au fost exploatate în mod adecvat.

Cu doar câteva luni în urmă această colonie britanică foarte împădurită a ajuns în titlurile ziarelor din întreaga lume. Vase de război şi trupe au fost repede trimise pentru a menţine ordinea. Aceasta deoarece un guvern recent ales fusese dizolvat şi exista teama unei posibile revolte comuniste. Problemele controversate care au creat această criză şi suspendarea constituţiei sunt încă aprins dezbătute, rezultând în impunerea de diverse restricţii în cadrul vieţii publicului. Având-se în vedere toate acestea avea să mai fie ţinută Adunarea Societăţii Lumii Noi programată?

Din iunie de anul trecut fraţii au aşteptat cu nerăbdare vizita preşedintelui Societăţii şi a secretarului său. De fapt încă de la ultima vizită din 1949 ei o aşteptau cu nerăbdare. De multe ori în timpul lucrării din casă în casă li se punea întrebarea: „Când va veni iar d-nul Knorr?" Acum că întrebarea avea răspuns, problema aducerii acestei veşti la cunoştinţa oamenilor a devenit de primă importanţă, deoarece majoritatea oamenilor de aici sunt interesaţi de probleme religioase. Deşi vederile religioase includ vederi islamice, hinduse, catolice şi protestante, cu acestea din urmă criticând în mod deschis ipocrizia creştinătăţii, totuşi mii de oameni fără prejudecată, de toate religiile, îi respectă pe cei ce urmează sincer învăţăturile adevărate ale Bibliei. Indiferent de religie, majoritatea oamenilor sunt gata să accepte literatură, dacă ei îşi pot permite, iar în ceea ce priveşte *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă!,* cuvintele de apreciere pentru aceste reviste sunt numeroase. În lucrarea din casă în casă, este posibil ca într-o dimineaţă întreagă să aibă loc numai opt sau zece vizite, deoarece se ivesc atât de multe ocazii pentru a discuta despre adevărurile biblice. Pionierii au probleme cu eliminarea studiilor, nu cu începerea lor. Mai ales când depun mărturie în zonele rurale, ei pot fi primiţi în casa unui hindus sau a unui musulman şi mesajul va fi bine primit. Adevărul este că locuitorii din Guyana, indiferent de clasă, sunt foarte ospitalieri, mai ales cu străinii. Ei au întotdeauna o băutură rece la îndemână, pentru a primi bine, chiar şi un musafir neinvitat. A vorbi cu cineva, ţinându-l la uşă, este considerat cea mai mare lipsă de politeţe, iar a sta de vorbă sub un soare arzător este foarte neplăcut. În mărturia din casă în casă se întâmplă foarte rar ca cineva să spună „Nu mă interesează", sau să refuze ferm în alt mod. Mai degrabă se poate întâmpla, aşa cum i s-a întâmplat unui frate, după un congres, să audă din partea unuia interesat de studiul Bibliei: „Înţeleg că în organizaţia voastră ei îţi spun „Fratele H_", pot şi eu să-ţi spun Fratele H_"?

Acum, că aţi făcut cunoştinţă cu această ţară şi cu populaţia ei de jumătate de milion, veţi înţelege de ce nu s-a precupeţit niciun efort pentru a invita toate persoanele interesate la Adunarea Societăţii Lumii Noi din 21-24 ianuarie. Publicul a colaborat cu noi fără nicio dificultate, deşi atât restricţiile actuale, cât şi sezonul ploios nu au permis niciun fel de adunări publice în aer liber. Cu toate acestea, cel mai nou teatru din Georgetown, The Globe, cu o capacitate de 1400 de persoane, ne-a fost pus la dispoziţie gratuit de proprietarul teatrului, un musulman, pentru ca Fratele Knorr să ţină acolo discursul său public, intitulat „După

Cuprins

Armaghedon – Lumea Nouă a lui Dumnezeu.” Acest teatru a primit mai mulţi oameni decât cei care au asistat la lectura precedentă a preşedintelui, din 1949. Au mai avut loc sesiuni şi la Primărie, unde se ţin întâlnirile martorilor lui Iehova, începând din 1911.

Nu numai fraţii, ci şi oamenii cu bunăvoinţă, au făcut eforturi considerabile pentru a participa la adunare. Unii au aranjat ca cineva să se ocupe de fermele lor de cocotieri sau de bananieri în timp ce ei erau plecaţi. Ei au vâslit pe distanţe de mai multe mile pe râu, în bărcile lor mici, pentru a ajunge la singurul drum din acea parte a ţării ce ducea în direcţia noastră. De acolo, un autobuz îi ducea la alt râu, unde îi prelua un vapor cu abur, care-i ducea douăzeci de mile, străbătând gura de vărsare a râului, cu multele sale insule, până la Demerara county. O călătorie cu trenul îi ducea apoi la alt râu şi altă ambarcaţiune, înainte de a ajunge, în sfârşit, la oraşul congresului, Georgetown. Cei care nu mai fuseseră în capitală de trei ani au văzut multe magazine şi birouri moderne, din beton, deşi majoritatea sectorului de afaceri este încă din lemn. Dar briza răcoroasă a mării mai răcoreşte şi acum oraşul în cea mai mare parte a anului, făcând astfel mai suportabilă căldura tropicală a acestuia.

Este nevoie de multă muncă de pregătire, pentru ca locuitorii lumii vechi să se oprească, să privească şi să asculte la glasul celei noi. Înlocuirea timpurie a vechiului sistem cu unul nou este un mesaj vital şi pentru a transmite acest mesaj este nevoie de o organizare temeinică. Cu mai mult de o lună înainte, două mii de afişe au fost lipite în oraş, cu întrebarea ciudată: „Ce urmează după Armaghedon?” Această întrebare i-a determinat într-adevăr pe oameni să încerce să ghicească, producând astfel tot felul de răspunsuri. Proprietarii de magazine care le-au afişat au fost întrebaţi de clienţi care este răspunsul. Aceştia, la rândul lor, l-au întrebat pe primul vestitor care a trecut pe acolo, dar acesta nu le-a spus decât: „Aşteptaţi alte anunţuri”. În timp ce toate aceste speculaţii deveneau cuvânt de ordine şi erau chiar strigate de pe un trotuar pe celălalt, un mic grup de fraţi se ocupa de realizarea unui frumos afiş bicolor, care conţinea răspunsul. Era o copie a celui folosit la New York şi s-a realizat prin tăierea a două şabloane şi pulverizarea de vopsea. O mie de asemenea postere au fost expuse în oraş şi la ţară, ceea ce a determinat o nouă întrebare: „Ce este lumea nouă?”

Cu două săptămâni înainte, adunarea a organizat întâlniri speciale pentru a inaugura alte evenimente ale înştiinţării. S-au făcut duplicate de pe semnul purtat la Yankee Stadium şi vestitorii le-au purtat în timpul activităţilor de lucru şi în activitatea de zi cu zi, două săptămâni înainte de adunare. Aceasta a creat condiţii pentru numeroase discuţii despre Societatea Lumii Noi şi, aşa cum a spus cineva: „După Armaghedon – vai, câte lucruri înveţi de la aceşti martori ai lui Iehova! Aş vrea şi eu să fiu unul dintre ei.” Agenţii comerciali puneau întrebări şi în şcolile laice, precum şi în cele parohiale, unde unii dintre martorii lui Iehova sunt învăţători, chiar elevii erau cei care vroiau să ştie. Acolo toată lumea merge cu bicicleta, aşa că în loc de ‘semnale pe bara de protecţie’ s-au fixau semne atractive din aluminiu la ghidonul bicicletelor, astfel încât semnalele urmau bicicletele

Cuprins

pretutindeni. Chiar şi persoanele din afară veneau şi cereau să li se dea etichete pentru bicicletele lor.

Dar ideea cea mai originală a fost marele car alegoric pe patru roţi, tras prin oraş cu răbdare de către un măgăruş. Acesta ducea două panouri de 12x5 picioare, cu un turn de 8 picioare pe centru, întregul montaj fiind proiectat ca să reprezinte *Turnul de Veghere*. Noaptea adăugarea de lumini la literele albe cu margini albastre puse pe un fond roşu opreau tineri şi bătrâni pe stradă sau îi aduceau la geamuri. Unii îl descriau ca pe arca lui Noe şi diferite alte denumiri, dar toate acestea s-au adăugat la cuvintele unui predicator invidios: „Păcat că nu vedem mai multe dintr-acestea" Şi aşa cum a zis altul: „Aţi făcut multă reclamă". Au fost organizate parade zilnice de biciclişti, în care procesiuni de ciclişti purtând pancarte în faţă şi în spate dădeau turul oraşului, pe când martori pedeştri prezentau pancartele pe trotuar. Predicţii că teatrul Globe nu avea suficientă capacitate pentru un asemenea eveniment creşteau pe zi ce trecea. Ziua a început luminoasă, dar cu potenţiale rafale şi într-adevăr până la prânz străzile erau ude. Cu cât se apropia vremea lecturii la 5:30 după amiaza, cu atât se adunau şi norii negrii şi mulţimea. Înregistrarea cu programul muzical abia începuse şi toate scaunele deja erau ocupate. Întâi s-a făcut cererea ca scaunele să fie folosite de copii, apoi ca domnii să-şi cedeze locul doamnelor. Curând tot spaţiul disponibil pentru stat în picioare era ocupat şi un difuzor a fost plasat afară pentru cei ce nu puteau să intre. De la balcon platforma prezenta o imagine plină de culoare. Cu litere mari, albe, cuvintele „martorii lui Iehova" erau scrise pe scenă înaintea unui fundal de plante tropicale de un verde abundent, iar în spatele vorbitorului se înălţa scena albă a teatrului. Cuvântarea abia începuse când ploaia ce demult ameninţa a venit cu toată puterea, făcând mulţimea de afară să dispară foarte repede. Însă înăuntru o numărare extimativă a arătat cel puţin 2.122 de oameni prezenţi. De la lectură au fost auzite multe bisuri, cum ar fi: „Când se va întoarce Domnul Knorr?", „Nici o întrunire religioasă ţinută în interior nu a avut vreodată atâţia participanţi", etc. Unii întrebau: „Cum pot deveni unul din martorii lui Iehova?"

Dar celelalte sesiuni de la primărie cum au decurs? Prima seară a strâns 445 de participanţi, dar pentru remarcile de încheiere ale fratelui Knorr 615 oameni stăteau, la propriu, înghesuiţi în sală, pe balcoane, cât şi pe platformă. Programul în general a urmat modelul celui de la Yankee Stadium, cu demonstraţiile adaptate după problemele locale. Notabilă a fost demonstraţia în limba creoleză (limba locală) care ilustra necesitatea vorbirii acesteia acolo unde circumstanţele o cereau. În anii trecuţi foarte puţini localnici din Indiile de Est acceptaseră adevărul, dar la această adunare numărul mare de tineri frumoşi şi tinere frumoase din această rasă era foarte uşor de observat. Unii dintre ei vin direct din religia hindusă şi nu numai că sunt foarte zeloşi slujitori ai lui Iehova dar, de asemenea, dau dovadă de o atitudine foarte loială şi iubitoare printre fraţii lor.

Discursurile Fraţilor Knorr şi Henschel au fost foarte apreciate şi au fost înregistrate pentru a fi reproduse ulterior. În fiecare seară când se încheiau sesiunile nimeni nu era pregătit să plece acasă, ci mai stătea în bufetul cu autoservire pentru a consuma băuturi răcoritoare şi a se bucura de recreaţia

Cuprins

favorită a oamenilor din Guyana – statul de vorbă. În mod clar discursul le ajunsese la inimă. Remarci de genul „Mie îmi vorbea de fapt Fratele Knorr, se uita la mine.” „De unde ştia el că ne trebuia tocmai acest sfat?” se auzeau întruna. S-au făcut încurajări ca mai mulţi vestitori tineri să devină pionieri şi să meargă în locuri unde se făcuse puţină lucrare de mărturie.

Ultimul punct din program fusese „Comentariile de Încheiere ale Preşedintelui” şi au existat câteva surprize în această privinţă. Până acum existase un singur circuit, dar în ultimii patru ani numărul vestitorilor aproape se dublase, şi datorită lucrării de expansiune depusă atât de pionieri cât şi de vestitori, acum sunt grupe de vestitori în toate cele trei provincii care necesită mai multă atenţie de la servul de circuit. Deci acum se organizează trei circuite care vor fi slujite de către doi servi de circuit de cel puţin trei ori pe an. Fraţii locali vor putea acum să ia locul misionarilor ca servi în adunare. Acestea şi alte sugestii au fost primite cu entuziasm şi pe când fraţii se pregăteau pentru călătoria spre casă ei simţeau că o nouă eră a expansiunii era la orizont.

Înainte să se încheie întrunirea, s-a anunţat că un curs intensiv de patru zile avea să fie disponibil după adunare, unde puteau veni toţi pionierii doritori să participe. Aproape toţi cei 45 de pionieri au participat şi au avut parte de un curs în miniatură pe tema „Serviciu Misionar şi Adevăr Biblic la Gilead”. S-au improvizat situaţii de teren şi s-au dat sfaturi legate de folosirea tactului, de argumentare şi de respingeri. Subiecte doctrinale au fost analizate în lumina noilor publicaţii şi de asemenea au fost analizate probleme organizaţionale. Fiecare sfat de după amiază a fost dat în cadrul serviciului actual de teren şi seara erau date teste scrise ca teme pentru acasă. Pionierii au apreciat cu adevărat acest lucru şi s-au întors la numirile lor, hotărâţi să 'aducă mai multe roade'.

Deşi primele trei zile au fost ocupate cu chestiuni legate de filială şi de facerea unor recomandări excelente pentru îngrijirea mai eficientă a lucrării şi pentru o expansiune viitoare, Fraţii Knorr şi Henschel şi-au găsit timp să participe şi la cufundare. Ca şi cuvântarea publică şi bufetul cu autoservire şi aceasta a fost cea mai mare de până atunci. Un autobuz a transportat oamenii la zidul de la faleză unde o mulţime mare au fost martori la cei 55 de candidaţi care s-au dus până unde marea era destul de adâncă, să-şi simbolizeze dedicarea ca membri ai societăţii Lumii Noi şi devotamentul de a-l sluji pe Iehova Dumnezeu pentru veşnicie.

După terminarea congresului, ultima zi a vizitei a fost petrecută în mare parte cu cei 12 misionari de la Gilead, acum repartizaţi în diferite colţuri ale coloniei. Au existat câteva probleme de discutat şi experienţe de povestit. S-au pus întrebări legate de colegi de clasă, acum absolvenţi, pe care fraţii călători îi întâlniseră în timpul ultimelor săptămâni, în alte locuri din America de Sud. Nu existase timp pentru acestea până atunci, aşa că vizita s-a încheiat pe o notă foarte fericită şi toţi s-au bucurat de o masă împreună. În acea seară două vagonete de pionieri au riscat să rămână blocaţi în drumul noroios, pe când călătoreau cele 28 de mile ca să-i conducă pe fraţi la aeroport, pentru decolare spre oraşul New York.

Era aproape de miezul nopţii când avionul a decolat de la aerodromul Atkindon pentru a face prima escală la Trinidad. În primele ore ale dimineţii unii

Cuprins

misionari ai Societăţii Turnul de Veghere călătoriseră de la Port of Spain şi aşteptau sosirea celorlalţi prieteni, cu care se întâlniseră cu numai o săptămână în urmă. Ei s-au bucurat când au aflat informaţiile despre progresul lucrării realizat în Guyana învecinată, apoi şi-au luat rămas bun de la colegii lor slujitori şi au pornit din nou cu un avion de linie spre oraşul New York. Avionul a aterizat şi pe alte insule. Fraţii au fost la aeroporturile din Guadeloupe, St. Croix, St. Thomas şi Puerto Rico şi toţi şi-au exprimat speranţa că vor avea congrese în curând în teritoriile lor. În cele câteva minute pe care le-au petrecut la aeroport, ei au primit promisiunea că se vor face aranjamente în acest sens şi pentru ei.

Ultima etapă a călătoriei a fost un zbor lung peste ocean de la Puerto Rico la oraşul New York şi apoi, în seara zilei de 26 ianuarie 1954, cei doi călători s-au întors la sediul central al Societăţii, casa Bethel din Brooklyn.

Şi astfel turul preşedintelui Societăţii Turnul de Veghere şi al tovarăşului său de drum a ajuns la sfârşit. Au vizitat America de Sud căreia i-au dat un imbold spre o activitate teocratică mai intensă. Privind retrospectiv a fost o sursă de mare bucurie. A privi înapoi poate fi uneori o ocupaţie interesantă, cel puţin atunci când cineva priveşte în urmă pentru a vedea progresul realizat în ultimii ani pe linia creşterii Societăţii Lumii Noi. În anul 1942, în America de Sud erau numai 807 vestitori ai împărăţiei, care predicau în opt ţări diferite, dar până în 1953 lucrarea se extinsese în douăsprezece ţări, cu 13.174 vestitori care predicau vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu pe întregul continent. Această expansiune a fost remarcabilă şi ea se datorează în mare măsură lucrării începute la Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, şcoală care pregăteşte misionari care conduc lucrarea martorilor lui Iehova în ţări îndepărtate. În întreaga lume, oamenii au acordat cu generozitate sprijin Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere şi programului misionar de expansiune care se realizează în întreaga lume şi astfel este posibil ca expansiunea să fie vizibilă în fiecare continent. Călătorii erau ocupaţi cu America de Sud şi se gândeau la America de Sud şi erau fericiţi că avusese loc un mare pas înainte în America de Sud, într-un timp ce depăşea cu puţin zece ani

FUGIŢI LA MUNŢI PENTRU SIGURANŢĂ

În zilele lui Isus, israeliţii credeau că măreţul templu al lui Irod va servi ca talisman pentru a-i apăra de pericole. Dar Isus nu numai că le-a prezis că nu va rămâne piatră peste piatră din clădirile falnice ale acestuia, dar le-a dat şi un semn despre momentul când acest lucru se va întâmpla şi le-a spus urmaşilor săi ce să facă atunci când vor vedea semnul: „Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de armate, atunci să ştiţi că nenorocirea Ierusalimului a venit. Atunci cei din Iudeea să înceapă să fugă în munţi, iar cei din mijlocul Ierusalimului să se retragă.” – Luca 21:20, 21, *NW*.

Cuprins

Loiale cuvintelor lui Isus, armatele romane au împresurat Ierusalimul în anul 66 A.D. Apoi, fără vreun motiv cunoscut, ei s-au retras. Creştinii au fugit să se refugieze dincolo de Iordan, în regiunea muntoasă din Galaad. În anul 70 A.D., romanii s-au întors şi au distrus oraşul şi pe cei 1.100.000 de locuitori ai săi.

Asemenea evreilor din timpurile lui Isus, „Creştinătatea" de astăzi se consideră favorita cerului pentru vechimea sa şi pentru reputaţia sa de sfinţenie, dar nu va scăpa de ceea ce Isus a prezis că i se va întâmpla, aşa cum nu a scăpat nici prototipul său, Ierusalimul. Şi tot aşa cum naţiunea Israel de atunci a meritat distrugerea de către romani pentru că l-a respins pe Mesia şi s-au lăudat „Noi nu avem alt rege decât pe Cezar", la fel va fi distrusă şi „Creştinătatea" pentru că preferă înlocuitori creaţi de om în locul împărăţiei lui Dumnezeu. – Ioan 19:14, Ps. 2:1-9.

Astăzi vedem armatele comunismului lipsit de Dumnezeu cum împresoară creştinătatea şi de asemenea vedem lucrul dezgustător care cauzează pustiire şi care stă ca un înlocuitor pentru împărăţia lui Dumnezeu, şi anume Organizaţia Naţiunilor Unite susţinută de religia organizată. Văzând acest lucru, noi trebuie să fugim la munţi. (Mat. 24:15, 16). Care sunt munţii? Ei sunt noul „tărâm „ teocratic, care s-a născut în 1919, o dată cu întoarcerea rămăşiţei lui Iehova la organizaţia şi serviciul lui. – Isa. 51:11-16; 66:7-9.

Nu putem fugi din ţinutul „Creştinătăţii", dar ne putem separa de sistemul ei, dobândind cunoştinţă despre Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos şi exercitând credinţă în ei, dedicându-ne lui Iehova şi asociindu-ne cu societatea Lumii Noi întemeiată pe baza noului sistem de lucruri al lui Dumnezeu .

[Note de subsol]
Pentru detalii vezi *Turnul de veghere*, 15 septembrie 1953

„CEL MAI SPECTACULOS DIN ISTORIA MODERNĂ"

Adresându-se la 10 000 de delegaţi la a 51-a sesiune a Asociaţiei Naţionale a Educaţiei Catolice, John A. O'Brien de la Universitatea Notre Dame critica „lipsa de zel manifestată de catolici în convertirea oamenilor", observând că „majoritatea covârşitoare (72%) a bărbaţilor catolici şi a femeilor catolice nu au mişcat un deget în viaţa lor pentru a converti pe cineva la Cristos. Protestanţii sunt de două ori mai zeloşi decât catolicii în câştigarea de adepţi." El a evidenţiat zelul misionar al martorilor lui Iehova, deşi „nu toate metodele lor trebuie aprobate" şi apoi el a afirmat că progresul martorilor lui Iehova „e cel mai spectaculos din istoria modernă."

Cu privire la catolicii care îşi părăsesc biserica el a spus că „trebuie să recunoaştem că pierderea de adepţi este îngrijorătoare prin mărimea ei, mai mare

Cuprins

decât ne dădusem seama până acum. Cea mai mare pierdere pe care o îndură biserica [catolică] din America este datorită neputinţei ei de a concentra zelul latent misionar din rândul laicilor noştri devotaţi.” – *Daily Tribune* Chicago, 23 aprilie 1954.

Există „zel latent?” Dacă „laicii” ar fi fost cu adevărat devotaţi ar fi putut ei avea „zel latent”, presupunând „că aşa ceva există? Este posibil ca progresul spectaculos al martorilor lui Iehova să se datoreze faptului că zelul lor nu este de tip „latent”?



SCOPUL MĂRTURISIRII VOASTRE





EŞTI unul din martorii lui Iehova? Dacă da, de ce mergi din casă în casă oferind literatura Bibliei oamenilor? De ce stai la colţ de stradă cu reviste? Sau de ce conduci atât de multe studii ale Bibliei în casele oamenilor? Mergi din casă în casă pentru un motiv egoist, de exemplu, pentru a face o mulţime de bani, sau pentru a câştiga o poziţie proeminentă în comunitatea locală? Stai la colţ de stradă pentru că îţi place să te dai în spectacol, sau pentru că suferi de aşa numitul „complex al persecuţiei” care se hrăneşte din lucrurile urâte pe care ţi le spun oamenii când trec prin apropiere? Serios, ce încerci să realizezi? Care sunt motivele, ţelurile şi scopurile, speranţele şi ambiţiile care le dau martorilor lui Iehova tot zelul înflăcărat, răbdarea şi determinarea susţinută peste ani, prin cele două războaie mondiale, în interiorul şi în afara statelor totalitariste, împotriva oricărei forme de opoziţie şi distragere? Şi încă o întrebare: Cine e în spatele acestei lucrări?

[2] Acestea sunt întrebări pertinente pe care oamenii din lume şi le pun şi despre care discută între ei. Dar dacă vor sincer să afle cu adevărat răspunsurile corecte, atunci ar trebui să adreseze întrebările lor martorilor lui Iehova, căci ei *ştiu* de ce se angajează în această lucrare de mărturie. Ei ştiu de ce merg din casă în casă, în ciuda multor greutăţi, de ce stau la colţul străzii, indiferent de condiţiile vremii, şi de ce conduc studii Biblice la domiciliu, cu mare sacrificiu personal şi fără să ţină cont de incomoditate. Mai mult, ei ştiu de unde le vine puterea, tăria şi resursele. Şi mai important, nu doar că ştiu *ce* este în spatele acestei lucrări, ei ştiu cu siguranţă *cine* se află în spatele ei!

[3] Iehova Dumnezeu este cel care îi sprijină pe martorii Săi astăzi pe pământ. Şi cine este Iehova? Există doar un singur Iehova. El este Unicul Atotexistent, Înaltul şi Nobilul Creator al universului. El este credinciosul păstrător al legământului, Dumnezeul lui Abel şi Avraam, al lui Noe şi Lot, al lui Iov şi Moise şi al celorlalţi patriarhi din vechime. El este Acela căruia Isus Cristos I-a spus „Tatăl Meu”, dătătorul de viaţă căruia discipolii lui Cristos au învăţat să I se

Cuprins

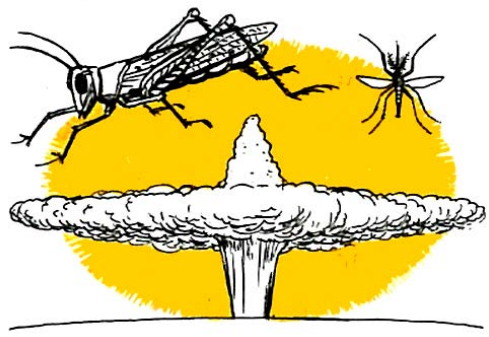
adreseze cu formula „Tatăl Nostru.” Astăzi, ca şi creştini adevăraţi şi credincioşi, martorii lui Iehova, de asemenea, se închină şi-L servesc pe acelaşi minunat şi etern Dumnezeu. În schimb, Iehova îşi asumă întreaga responsabilitate pentru martorii Săi şi lucrarea lor importantă, astfel dovedindu-se a fi acelaşi ca şi în trecut, un Dumnezeu al scopului, un Dumnezeu al scopurilor minunate şi de neschimbat.

[4] Este adevărat, scopurile lui Iehova sunt de neschimbat şi nimic din ce pot face oamenii slabi ai acestui secol al douăzecilea nu poate schimba, anula sau răsturna voinţa lui Iehova şi hotărârea Lui câtuşi de puţin. „Iarba se usucă, şi floarea se veştejeşte” dar „cuvântul spus de Iehova va dăinui veşnic.” „Voi lucra”, spune El. „Şi cine poate împiedica asta?” întreabă El. (Isa. 40:8; 1 Pet. 1:24, 25, *NW*; Isa. 43:13, *AS*). Acesta, totuşi, nu este un lucru apreciat de către conducătorii afacerilor lumii. Aceşti oameni, filosofi şi psihiatri, scriitori şi analişti, cei ce construiesc imperii şi arhitecţi politici, giganţii finanţelor, judecători, educatori, lideri religioşi, strategi militari şi oameni de ştiinţă renumiţi, toţi aceşti puternici şi măreţi ai lumii Îl ignoră complet şi deliberat pe Iehova Dumnezeu şi lasă la o parte din calculele şi planurile lor, scopurile Lui. Ca lăudăroşi profani, ei aclamă cu fală timpul prezent, în care trăim o epocă super-ştiinţifică, o eră ultramodernă, o perioadă înalt educată şi civilizată a marilor progrese şi a importantelor realizări. Ei par să creadă că printr-un fel de proces de evoluţie au atins un nivel de cultură mult avansat faţă de cel al Creştinilor care au trăit în primul secol şi, în consecinţă, învăţăturile, preceptele şi practicile smeritului Nazarinean şi ale discipolilor lui de acum aproape două mii de ani nu mai sunt practice, necesare sau măcar adaptabile acestei zile şi generaţii.

[5] Dar, voi, sinceri căutători ai adevărului, nu vă lăsaţi înşelaţi de asemenea pălăvrăgeli false şi copilăreşti. Nu este nimic mai mult decât sofism uman josnic, opinie fantezistă şi imaginaţia unor simpli oameni făcuţi din ţărână. Mai bine, gândiţi-vă cum, Creatorul care a făcut mai întâi ţărâna din care a fost mai apoi luat omul, vede acestea. Din punctul Lui de vedere, profund şi superior, marile probleme cu care se confruntă omenirea, chestiunile vieţii şi ale morţii, ale sănătăţii şi ale fericirii, ale păcii şi ale prosperităţii, s-au schimbat foarte puţin în ultimele milenii; aceeaşi veche lume sub stăpânirea tiranică şi haină a lui Satan, care continuă pe pământ. Monarhi pământeşti sub influenţa lui Satan, regii, reginele, dictatorii, prim miniştri şi preşedinţi ale diferitelor naţiuni, nu doar refuză să-L accepte pe Cristos Isus ca Regele uns de Iehova şi conducătorul de drept, acum instalat în poziţie cerească, dar merg chiar mai departe în opoziţia lor şi se sfătuiesc împreună, în mod viclean, împotriva Lui şi a împărăţiei Sale, exact aşa cum s-a profeţit că o vor face. „Pentru ce se revoltă naţiunile şi pentru ce cugetă popoarele lucruri deşarte? Regii pământului se pun în funcţie şi conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva lui Iehova şi împotriva unsului Său [rege].” — Ps. 2:1, 2, *AS*; 83:2, 3.

Cuprins

[6] De aceea, nu este surprinzător să găsim liderii acestei lumi angajaţi într-o cursă febrilă de înarmare, de parcă ar putea să I se împotrivească chiar şi Atotputernicului Dumnezeu când vine vorba de confruntarea Armaghedonului. Entuziaştii vitezei, ai acestei epoci rapide ca şi un avion supersonic, par să creadă că-L pot depăşi pe Iehova, că-I pot dejuca planurile, că pot scăpa sau fugi din calendarul plănuit de El pentru a-şi împlini scopurile divine. Dar vai! Cât de nesăbuită e înţelepciunea lor! Cât de superficial bunul lor simţ! Cât de inutilă în întregime, rezerva lor de bunuri materiale şi arme letale! Cele mai puternice explozii ale omului sunt egale cu doar o mică fracţiune din forţa exercitată de un cutremur mediu. Este un lucru ştiut faptul că cele mai mari bombe atomice si cu hidrogen construite nu pot nici măcar afecta vremea. Cât de mică este posibilitatea, atunci, ca asemenea aventuri în fisiunea nucleară ar putea deplasa pământul de pe axul său! De ce, chiar şi zgomotul făcut de aceste gigantice „petarde" este auzit, dar la relativ puţine mile distantă. Cât de stupid, este, atunci să ne gândim că explozii similare ar putea perturba întinderea nemăsurată a cerurilor de deasupra, când ele nu sunt auzite niciodată în exteriorul atmosferei noastre imediate! Evident, freamătul şi agitaţia, cauzate de conflictele sociale, revoltele rasiale, grevele şi revoluţiile politice care continuă să nenorocească lumea sunt încă şi mai puţin importante în ochii Suveranului Domnitor al universului. Adevărat este că, nici unul dintre straniile experimente ale omului, nici una din fanteziile sale trecătoare şi nici una dintre răsturnările sociale ale acestui secol nu au deranjat serenitatea şi eternitatea măreţului Iehova Dumnezeu. Poate că ţânţarii din aer sunt enervanţi când se află prin preajmă, dar ei sunt complet neînsemnaţi pentru rotaţia pământului adecvată şi ordinată divin. Câteva lăcuste bâzâind la câteva mii de mile depărtare nu-ţi deranjează niciodată liniştea şi nici nu te fac să le iei în consideraţie în afacerile tale de zi cu zi. Cât de puţin crezi că deranjează scopurile Atotputernicului, care locuieşte cu mult peste limitele acestei sfere omeneşti, toată croncăneala şi orăcăiala propagandiştilor lăudăroşi de azi? Aminteşte-ţi, în estimarea Sa, naţiunile şi toţi locuitorii pământului „sunt ca şi lăcustele." —Isa. 40:22.



[7] Da, într-adevăr, scopurile lui Iehova încă sunt neschimbate, în ciuda faptelor sau vorbelor criticilor nesăbuiţi ai acestei civilizaţii sintetice. „Nu-mi voi călca legământul, nici nu voi schimba ce mi-a ieşit de pe buze. Am jurat odată pe sfinţenia mea: nu-l voi minţi pe David: sămânţa lui va trăi veşnic, iar tronul lui va fi ca soarele înaintea mea. Va fi aşezat pentru totdeauna ca luna şi ca martorul credincios din cer." (Ps. 89:34-37, *AS*). Despre Mai Marele David, despre care s-a spus: „Tu îi vei pune numele Isus", vorbea Iehova aici, aşa cum a dezvăluit mai târziu îngerul Gabriel: „Acesta va fi preamărit şi va fi numit Fiul celui Preaînalt şi Iehova Dumnezeu îi va dărui tronul lui David, tatăl Lui şi el va fi împărat peste casa lui Iacov, pentru veşnicie, şi împărăţia Sa nu va avea sfârşit." (Luca 1:31-33,

Cuprins

NW). În îndeplinirea acestui legământ, Iehova, îndeplineşte, de asemenea, şi alte scopuri, căci hotărârea Lui este de a-i arăta lui Satan „puterea Mea” înlocuind sistemul lui asemenea Egiptului cu o lume nouă plină de dreptate. Şi înainte de aceasta, devine o realitate completă scopul lui Iehova, de a avea cuvântul, numele şi faima vestite pe tot pământul, ca avertisment final atât pentru cei mici, cât şi pentru cei mari şi acest scop, la fel stă neschimbat de circumstanţe moderne sau prezenta direcţie a evenimentelor lumeşti. „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie tuturor naţiunilor şi atunci va veni sfârşitul.” — Mat. 24:14, *NW*.

[8] Şi ce dacă super-deştepţii şi încrezuţii acestei lumi cred că lucrarea de predicare a martorilor lui Iehova este nepractică şi nesăbuită până la extrem? Atot-înţeleptul Iehova declară ca Îşi va împlini scopurile şi îi va ruşina pe înţelepţii acestei ere cu şi prin nişte mijloace care lor li se par a fi cele mai ridicole. „Fiindcă vorbirea despre stâlpul de tortură este o nebunie pentru cei care pier, dar pentru noi, care suntem salvaţi, este puterea lui Dumnezeu. Căci stă scris: ‘Voi face să piară înţelepciunea înţelepţilor şi voi înlătura inteligenţa învăţaţilor.’ Unde este înţeleptul? Unde este scribul? Unde este certăreţul acestui sistem? Oare nu a făcut Dumnezeu nebună înţelepciunea lumii? Căci, deşi prin înţelepciunea lui Dumnezeu, lumea prin înţelepciunea ei nu a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu, Dumnezeu a văzut că este bine ca prin nebunia a ceea ce se predică, să-i salveze pe cei ce cred.” (1 Cor. 1:18-21, *NW*; Isa. 29:14; Ier. 8:9). Să te angajezi într-o asemenea minunată lucrare de propovăduire este, prin urmare, o mare onoare şi aceia atât de privilegiaţi au aceeaşi atitudine mentală ca şi Conducătorul şi Comandantul lor, Cristos Isus, care a exclamat: „Te laud în public, Tată, Domn al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de înţelepţi şi de învăţaţi şi le-ai dezvăluit copilaşilor.” — Mat. 11:25, *NW*; Ps. 8:2.

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRI CE NU SUNT UN SECRET

[9] Că aceşti martori, care s-au angajat azi activ în „nebunia predicării” sunt aprobaţi de Iehova şi autorizaţi să poarte numele Său sacru, nu există nici cel mai mic dubiu. Iehova Însuşi aduce mărturie spunând: „Voi sunteţi martorii Mei, zice Iehova, şi slujitorul pe care Eu l-am ales;... înaintea mea nu a fost făcut nici un Dumnezeu, şi nici după Mine nu va fi. Eu, chiar Eu, sunt Iehova; şi în afară de mine nu este alt Salvator. Eu am spus, am salvat şi am arătat;... deci voi sunteţi martorii mei, zice Iehova, şi Eu sunt Dumnezeu.” „Nu vă temeţi şi nu vă înspăimântaţi: oare, nu v-am spus Eu din vechime şi nu v-am arătat? Şi voi sunteţi martorii Mei. Este, oare, alt Dumnezeu afară de Mine? Nu, nu există nici o altă Stâncă; nu cunosc o alta.” (Isa. 43:10-12; 44:8, *AS*) Întreaga lume îi cunoaşte pe aceşti oameni după numele lor minunat, după numele lor luat din Cuvântul lui Iehova; deci lumea întreagă să ştie care este scopul mărturisirii lor.

[10] Când oamenii vă întreabă ce încercaţi să faceţi, care este scopul mărturiei voastre ca unul din martorii lui Iehova, spuneţi-le adevărul. „Sunt şase lucruri pe

Cuprins

care Iehova le urăşte; şi şapte care sunt o urâciune înaintea Lui ... [şi unul dintre ele este] martorul fals care spune minciuni." „Un martor mincinos nu va rămâne nepedepsit; acela care împrăştie minciuni nu va scăpa ... acela care rosteşte minciuni va pieri." Deci nu ezitaţi şi nu evitaţi să spuneţi adevărul când sunteţi întrebaţi despre scopul mărturisirii voastre. — Prov. 6:16-19, *AS*; 19:5, 9, *AT*.

[11] Când vă vor întreba dacă martorii lui Iehova merg din casă în casă pentru a face bani, spuneţi-le simplul adevăr despre aceasta. Spuneţi-le ce le-a spus Isus urmaşilor Săi: „Fără plată aţi primit, fără plată să daţi." (Mat. 10:8, *NW*). Spuneţi-le cum apostolul Petru îi îndeamnă pe fraţii lui să „păstorească turma lui Dumnezeu … de bunăvoie, nu pentru iubire de un câştig necinstit." (1 Pet. 5:2, *NW*). Spuneţi-le cum Pavel, la fel, declară că un servitor devotat al lui Dumnezeu trebuie să fie „vrednic, ... neiubitor de bani, ... nedoritor de câştig necinstit." (1 Tim. 3:2, 3, 8, *NW*; Tit 1:7) Spuneţi-le ce Iehova Dumnezeu Însuşi, a spus: „Oh! Toţi cei care sunteţi însetaţi, veniţi la ape, şi toţi cei care nu aveţi bani, veniţi, cumpăraţi şi mâncaţi! Veniţi, cumpăraţi grâu fără bani şi vin şi lapte fără preţ!" Martorii lui Iehova, cu siguranţă, posedă hrană spirituală revigorantă şi dătătoare de viaţă pentru oamenii din lume care sunt însetaţi şi înfometaţi, cu condiţia ca ei să o accepte. Iar asemenea provizii nepreţuite din hambarul lui Dumnezeu sunt oferite fără măsură şi „fără preţ". „De ce ar trebui să-ţi cheltuieşti banii pe lucruri care nu sunt pâine şi câştigurile tale pe lucruri care nu mulţumesc?" De fapt, Iehova întreabă aici: De ce să-ţi cheltui banii câştigaţi cu greu pe lucruri dezgustătoare servite cu un preţ rigid de către lotul jalnic de lideri ai Creştinătăţii, când poţi obţine o supraabundenţă de bogăţie, delicatese dătătoare de viaţă la masa Lui? „Nu poţi fi părtaş la 'masa lui Iehova' şi [în acelaşi timp să te înfrupţi] la masa demonilor." —Isa. 55:1, 2, *AT*; 1 Cor. 10:21, *NW*.

[12] Când se pune întrebarea dacă există alte planuri egoiste de promovare care să asigure forţa încurajatoare din spatele activităţii martorilor lui Iehova, din nou, ar trebui spus adevărul. Competiţia este o parte importantă din sistemul de lucruri al Diavolului, dar nu-şi are locul în organizaţia lui Dumnezeu. Să concureze unul împotriva altuia pentru a-şi face un nume pentru sine, pentru a câştiga faimă, prestigiu sau proeminenţă în adunare, nu sunt deloc motive care să se afle în spatele activităţii de mărturie. Creştinii necredincioşi accentuează manifestarea exterioară şi lucrările spectaculoase ca pe un lucru important spunând: „Stăpâne, Stăpâne nu am ... făcut noi multe lucrări puternice în numele Tău?" La care, Stăpânul Cristos Isus răspunde: „Nu v-am cunoscut niciodată. Plecaţi de la Mine, voi lucrători ai fărădelegii." (Mat. 7:22, 23, *NW*) Nu, lucrările singure nu îndeplinesc cerinţele. Credinţa vine pe primul loc, apoi lucrările urmează ca rezultat şi ca manifestare a credinţei, căci „credinţa dacă nu are fapte, este moartă." (Iac. 2:17, *NW*) Aşa că, punând accentul unde îi este locul, nu pe individ sau pe eforturile sale personale sau realizări, ci pe Dumnezeu, apostolul Pavel scrie: „El ne-a salvat şi ne-a chemat cu chemare sfântă, nu datorită lucrărilor noastre, ci datorită scopului Său şi bunătăţii lui nemeritate." —2 Tim. 1:9, *NW*.

[13] Când martorii lui Iehova stau pe străzi şi în intersecţii aglomerate, arătând public mesajul împărăţiei, ce motiv şi scop au? Cu siguranţă ei nu fac ceea

Cuprins

ce fac ipocriţii Creştinătăţii, cei cărora „le place să se roage stând în sinagogi şi în colţuri de stradă, ca să fie văzuţi de oameni.” (Mat. 6:5, *NW*). Martorii lui Iehova, sunt, aşa cum le sugerează şi numele, „martori” şi ca atare ei sunt obligaţi să apară în faţa celor care le aud mărturia, ca un martor în sala de judecată. În consecinţă, martorii lui Iehova „devin un spectacol pentru lume, pentru îngeri şi pentru oameni” şi sunt „expuşi ca într-un teatru batjocurilor şi necazurilor.” (1 Cor. 4:9; Evrei 10:33, *NW*). Activitatea lor publică nu este făcută pentru că aceşti martori au un orgoliu umflat care cere atenţie şi recunoaştere publică sau pentru că au o dorinţă fanatică de a fi asaltaţi ca nişte martiri sau arşi pe rug în pieţele publice. Neemia şi asociaţii săi, cu mult timp în urmă, nu au realizat reconstrucţia zidurilor Ierusalimului căzute pentru că doreau să-i audă pe duşmanii lor ‘râzând în zeflemea şi dispreţuindu-i.’ În cazul lui Neemia a fost dragostea lui supremă pentru Iehova şi o dorinţă puternică şi arzătoare de a vedea închinarea pură încă o dată protejată în ţara care i-a permis să înainteze cu lucrarea, în ciuda batjocurii lui Sanbalat şi a acoliţilor lui. (Neem. 2:17-20). Astăzi, acelaşi devotament pentru Iehova şi închinarea lui dreaptă îi împinge pe martorii lui Iehova la acţiune, fără a ţine seama de faptul că „toţi cei care doresc să trăiască cu devoţiune sfântă în Cristos Isus vor fi şi ei persecutaţi.” —2 Tim. 3:12, *NW*.

[14] Când guvernele coloniale şi alţi oficiali în poziţii de răspundere doresc să ştie dacă lucrarea martorilor lui Iehova este înclinată spre răzvrătire sau este subversivă, spuneţi-le adevărul sincer. Spuneţi-le că nici Cristos Isus nu a fost câtuşi de puţin înclinat spre răzvrătire când îi învăţa pe discipoli să se roage lui Iehova Dumnezeu, „Vie împărăţia Ta”, şi nici cei care sunt urmaşii lui adevăraţi de astăzi nu sunt sediţioşi când spun lumii întregi că acea împărăţie este aproape. (Mat. 6:10, *NW*) A spune adevărul conţinut în Cuvântul cel sfânt al lui Dumnezeu, Biblia, ca avertisment pentru această generaţie, despre distrugerea ei iminentă când va veni Armaghedonul, nu este subversiv în nici un fel. Este un mesaj care poate salva vieţi, dat din iubire şi compasiune. „Un martor cinstit salvează vieţi; dar acela care rosteşte minciuni le distruge.” (Prov. 14:25, *AT*) Noe a lucrat cu sârguinţă într-un mod asemănător, predicând un mesaj similar de avertizare generaţiei lui şi care a rezultat în „salvarea casei sale.” (Evrei 11:7, *NW*). Acum, declaraţiile lui Noe nu erau subversive. Nu mesajul lui a fost cel care a răsturnat şi a nimicit acel sistem nelegiuit. Ci a fost manifestarea teribilă de putere supremă a lui Iehova, care a urmat încheierii avertismentului şi care a adus asemenea ravagii împotrivitorilor. Deci, la fel, în timpurile moderne, mesajul dus de martorii lui Iehova, deşi foarte apreciat de toţi iubitorii de Dumnezeu, poate fi destul de fierbinte pentru urechile nelegiuiţilor, şi totuşi incomparabil cu focul care va urma, ‘focul geloziei şi mâniei lui Iehova’ care va consuma această lume la Armaghedon. — Ţef. 3:8; 2 Pet. 3:7.

[15] Iehova nu Îşi propune să reformeze ceea ce nu poate fi reformat şi nici martorii Săi nu fac aceasta. Iehova nu încearcă să îndrepte această generaţie necinstită şi perversă şi nici martorii Săi nu încearcă să o facă. Acest vechi sistem este condamnat de Dumnezeu şi sortit distrugerii complete. Acuzaţia conform căreia creştinii timpurii „au întors lumea pe dos” a fost, desigur, în întregime falsă.

Cuprins

(Faptele 17:6). Deci, la fel este şi acuzaţia de astăzi când este formulată împotriva martorilor lui Iehova şi a activităţii lor evanghelice. Misiunea pe care o au martorii lui Iehova de la Domnul Dumnezeu este doar de a avertiza pe toată lumea, pe conducători şi conduşi, despre iminentul cataclism al Armaghedonului, pentru toţi aceia care vor să profite acum de îngrijirile lui Iehova pentru siguranţă. — Ier. 1:17-19; Ezec. 3:10, 11; 33:7-9.

CE S-A REALIZAT?

[16] În loc să provoace revolte perturbând pacea între naţiuni, sau să aprindă rebeliune între oameni, lucrarea martorilor lui Iehova are exact efectul opus. Anunţul important cu privire la guvernul teocratic al lui Dumnezeu, care se face acum prin martorii Săi, aduce adevărată mulţumire şi linişte cu pace a minţii. Acest mesaj fericit calmează şi linişteşte oamenii tulburaţi care suspină şi gem din cauza condiţiilor abominabile din prezent. Îi stabilizează şi îi întăreşte pe cei şovăitori, pe cei plăpânzi şi slabi. Aduce percepţia şi vederea celor orbiţi mental. Deschide urechile celor surzi spiritual. Aduce sănătate celor bolnavi spiritual. Dă speranţă disperaţilor. Dăruieşte viaţă celor morţi din punct de vedere spiritual. Desigur că proclamarea acestui mesaj minunat nu va fi acceptabilă tuturor, căci cei cu spiritul Diavolului şi cu spiritul acestei lumi vechi, îl vor detesta şi îl vor respinge aşa cum au făcut-o şi cei care au pierit în Potop, în Sodoma şi Gomora şi în dezastrul de la Marea Roşie. În consecinţă, actuala publicare şi distribuire a mesajului Împărăţiei cauzează o despărţire a oamenilor în poziţia lor înaintea Domnului, o despărţire a iubitorilor de dreptate de lucrătorii fărădelegii, o despărţire a oilor de capre, „potrivit scopului celui care face totul după sfatul voinţei Sale.” —Efes. 1:11, *NW*; Mat. 25:31-33.

[17] În timp ce rezultatele de mai sus pot părea cele mai importante pentru omenire, totuşi sunt obţinute rezultate adiţionale de martorii lui Iehova, care sunt de o importanţă universală şi, deci, mult mai mare. În primul rând martorii lui Iehova sunt preocupaţi de rezolvarea chestiunii universale a supremaţiei, de justificarea lui Iehova, de purificarea Sfântului Său Cuvânt şi a numelui Său sacru care au fost pătate şi batjocorite atât de mult timp de către Diavol şi hoardele sale. Iehova este singurul Dumnezeu viu şi adevărat. El singur este Izvorul vieţii şi a binecuvântării, un Dumnezeu imposibil de egalat în orice aspect. Iehova este înţelept dincolo de percepţia sau înţelegerea desăvârşită. Iehova este dincolo de dispută şi contradicţie. Iehova este puternic mai presus de orice rezistenţă sau obstacol. Iehova este iubire nemăsurată, mai presus de orice apreciere. Da, Iehova este supremul Suveran universal! Aceste fapte trebuiesc făcute cunoscute până la marginile pământului. „Iehova, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, şi-a început domnia ca rege. Să ne înveselim, să ne bucurăm şi să-I dăm glorie.” (Apoc. 19:6, 7, *NW*). Iehova L-a pus pe Regele Său uns pe tronul Său glorios, în ceruri şi oamenilor de toate limbile şi rasele li s-a poruncit să I se închine. După atâtea mii de ani sub domnia opresivă şi ucigătoare a lui Satan, toate aceste realităţi sunt cu siguranţă veşti bune. De aceea, toţi iubitorii de dreptate, care urăsc răutatea să se alăture acestui cor de martori în înălţarea laudei lui Iehova!

Cuprins

[18] Nu este timp de pierdut! Acesta este un mesaj foarte urgent. Timpul se scurge rapid pentru Satan şi sistemul lui de lucruri, căci ei refuză să recunoască faptul că „timpurile Neamurilor” au luat sfârşit în 1914 şi Cristos Isus a fost întronat ca Stăpânul de drept al pământului. Ne aflăm acum de 40 de ani în „această generaţie”, generaţia care a fost martoră la anul memorabil 1914, generaţia sortită să experimenteze Armaghedonul. (Mat. 23:36; 24:34) Nu vă îndoiţi de aceasta, acel război final este fixat în calendarul divin, la fel de sigur că se va întâmpla la timp ca şi toate celelalte scopuri pe care le are Iehova. „Există un timp pentru orice lucru şi un timp pentru fiecare scop de sub cer.” „Pentru fiecare scop este un timp şi o judecată.” (Ecl. 3:1, 17; 8:6, *AS*). Cu adevărat este mult mai târziu decât crede majoritatea oamenilor!

[19] Cu trecerea furtunii distructive a Armaghedonului, scopul iniţial al lui Iehova, de a avea pământul populat de creaturi credincioase şi ascultătoare, va începe să se îndeplinească. Împlinirea acestui scop nu va fi întârziat, ci va fi realizat în limita de timp stabilită de la început de către Creator. Pe la sfârşitul celei de a şasea zi a creaţiei, Iehova le-a dat lui Adam şi Evei porunca divină de a se înmulţi şi de a umple pământul cu creaturi perfecte, asemenea lor. Iehova, apoi „a început să se odihnească în a şaptea zi de toată lucrarea pe care a făcut-o.” (Gen. 2:2, 3, *NW*; 1:28) Deci, la sfârşitul Sabatului de 7000 de ani al lui Iehova vom vedea scopul Său îndeplinit prin domnia de 1000 de ani a lui Cristos Isus. Până în acel moment pământul paradis, în toată splendoarea şi perfecţiunea lui, va fi populat în întregime cu societatea Lumii Noi, extinsă la limită. Astfel Cristos, în timpul domniei, va realiza ceea ce heruvimul rebel nu a reuşit să facă în Eden. Nu, nici chiar rebeliunea de 6.000 de ani care a izbucnit în Eden, nu a stricat, schimbat sau întârziat scopul iniţial al lui Iehova cu nici măcar o iotă!

[20] Având în vedere perioada importantă în care trăim, acesta nu este timpul pentru voi, credincioşi martori ai lui Iehova, să vă slăbească mâinile. Aveţi însărcinarea voastră divină, aveţi teritoriul atribuit, vă cunoaşteţi scopul şi aveţi sprijinul Dumnezeului Celpreaînalt. ‘Un scop susţinut, Iehova îl va proteja spunând: Prosperă! Prosperă!’ (Isa. 26:3, *Ro*) Deci, Plecaţi! Vestiţi împărăţia stabilită a lui Dumnezeu ca singura speranţă a omului pentru pacea eternă! Duceţi-vă, faceţi discipoli din toate naţiunile, cu încredere implicită în cel care este „cu voi în toate zilele până la sfârşitul sistemului de lucruri.” (Mat. 28:20, *NW*) Duceţi-vă, „predicaţi veştile bune celor smeriţi”; duceţi-vă „vindecaţi pe cei cu inima zdrobită”; duceţi-vă şi „proclamaţi libertatea celor captivi”; duceţi-vă şi „mângâiaţi-i pe cei ce plâng”; şi când o faceţi, nu va eschivaţi şi nu vă temeţi în a proclama „ziua răzbunării Dumnezeului nostru”. Continuaţi să mergeţi şi continuaţi să predicaţi această veselă şi fericită veste din uşă în uşă, pe străzi şi în casele oamenilor, până când organizaţia Diavolului va fi pustiită şi fără locuitori. „Realizaţi-vă serviciul complet.” Şi nu uitaţi niciodată că spiritul, favoarea, binecuvântarea şi prosperitatea lui Iehova vor continua să fie asupra voastră şi asupra lucrării voastre! — Isa. 61:1, 2, *AS*; 2 Tim. 4:5, *NW*; Isa. 6:11, 12; Luca 4:18.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Ce întrebări potrivite le sunt puse uneori martorilor lui Iehova, şi de la cine pot primi răspunsuri corecte cei care întreabă cu sinceritate?
3. Cine este cel responsabil din spatele acestei lucrări de mărturie?
4. Ce mare adevăr au trecut cu vederea conducătorii afacerilor mondiale, şi cum o dovedesc afirmaţiile lor lăudăroase?
5. Ce punct de vedere superior sunt îndemnaţi să urmeze cei care caută adevărul, şi de ce?
6. De ce este complet iraţional să credem că afacerile omeneşti prezente deranjează scopurile lui Iehova Dumnezeu?
7. Ce scopuri neschimbătoare ale lui Iehova încă rămân neschimbate prin împrejurările moderne?
8. Cum a făcut Iehova înţelepciunea lumii acesteia necugetată şi ridicolă?
9. Cine este Principalul Martor în interesul martorilor lui Iehova?
10. De ce trebuie să răspundem în mod realist atunci când suntem întrebaţi despre lucrarea noastră?
11,12. Ne angajăm în această lucrare din motive comerciale sau competitive?
13. De ce prezentăm mesajul Împărăţiei pe străzi ocupate şi în pieţe?
14,15. De ce funcţionarii guvernelor din toate naţiunile nu au motiv să se teamă de martorii lui Iehova sau de activitatea lor ordinată de Dumnezeul?
16. (a) Ce binecuvântări şi beneficii aduc martorii lui Iehova oamenilor cu bunăvoinţă din lumea întreagă? (b) Totuşi, ce despărţire are loc ca urmare?
17. Care este principala preocupare, scop şi ţintă ale martorilor lui Iehova? Ce sunt chemaţi toţi oamenii să facă?
18. De ce este într-adevăr mai târziu decât cred majoritatea oamenilor?
19. Demonstraţi că rebeliunea din Eden n-a stricat, n-a schimbat sau n-a întârziat scopul lui Iehova de a popula un pământ paradis cu creaturi perfecte.
20. Ce suntem îndemnaţi să facem, aşadar, în faţa acestor fapte?

Fiecare zi de creare a fost de 7.000 de ani. Vedeţi cartea „*Ceruri noi şi un pământ nou*”, paginile 40-43.



O notă de subsol de la pagina 138 din „*Ceruri Noi şi un Pământ Nou*” se referă la anumite numere ca fiind perfecte. Unul dintre ele este numărul '3'. În ce fel este acesta un număr perfect? - R.I., Statele Unite.

Numărul '3' este un număr de accentuare perfectă sau completă. În diverse locuri din Biblie lucrurile sunt spuse de trei ori, pentru accentuare. De exemplu, înainte ca evreii să fie înfrânţi şi să fie luaţi captivi în Babilon ei au fost preveniţi: „Nu avea încredere în cuvinte mincinoase, care spun: Templul lui Iehova, templul

Cuprins

lui Iehova, templul lui Iehova, sunt acestea." Evreii care se lepădaseră de credinţă şi care pângăriseră templul au venit totuşi la el pentru a le fi iertate urâciunile. Iehova a arătat că el nu avea să păstreze templul spurcat, aşa cum nu a păstrat tabernacolul de la Şilo când a fost pângărit, iar numindu-l 'templul lui Iehova' era o minciună. Aceste cuvinte mincinoase au fost rostite de trei ori pentru accentuare. De asemenea, printr-o repetiţie de trei ori Iehova sublinia răsturnarea împărăţiei necredincioase: „O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna" – Ier. 7:4-14; Ezec. 21: 27, AS.

În grădina Ghetsimani Isus era îndurerat şi adânc tulburat şi de trei ori s-a rugat că dacă era posibil să fie înlăturată cupa ce urma să o bea, dar să se facă voinţa lui Iehova. Acest lucru punea accent complet pe rugăciune, aşa cum după moartea şi învierea lui instrucţiunea întreită către Petru de a hrăni oile accentua perfect porunca. Cu altă ocazie lui Petru i-a mai fost accentuat ceva, prin repetarea ei întreită, şi anume când era pe acoperiş şi în transă a văzut animale considerate necurate, dar împotrivirea lui de a le mânca din acest motiv a fost înfrântă de porunca divină de a mânca, poruncă ce era perfect accentuată prin rostirea ei de trei ori. Accentul şi intensitatea superiorităţii răpirii lui Pavel sunt indicate prin răpirea lui la „al treilea cer". Altă ilustraţie a perfecţiunii accentului dată de rostirea de trei ori este cea a celor patru făpturi vii care zic: „Sfânt, sfânt, sfânt, este Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic care a fost, care este şi care va veni." – 2 Cor. 12:2; Apoc. 4:8; Mat. 26:39-44; Ioan 21:15-17; Faptele 10:9-16, *NW*.

Informaţii adiţionale în legătură cu numere perfecte pot fi găsite la paginile 249 şi 250 ale *Turnului de veghere* din 15 aprilie, 1952.

Cuprins

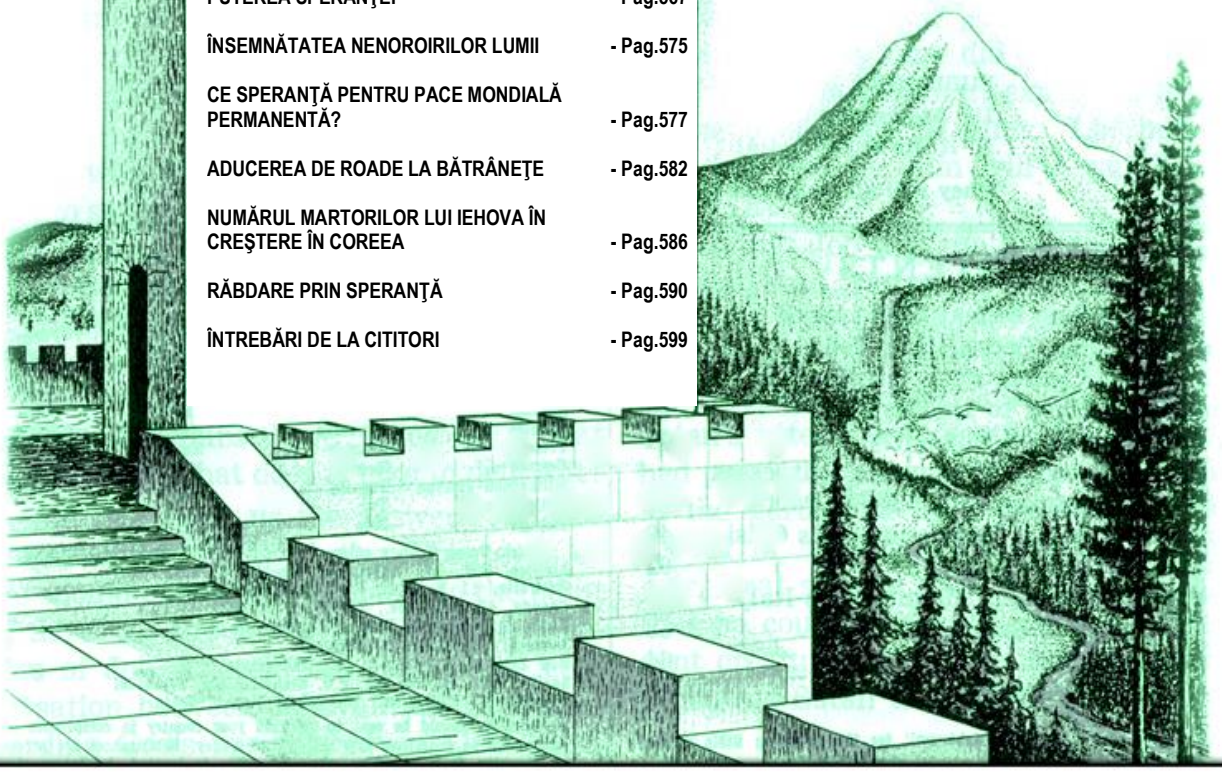


Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 August 1954 Nr. 16

Vestitorul Împărăției lui Iehova



Cuprins:

PUTEREA SPERANŢEI	- Pag.567
ÎNSEMNĂTATEA NENOROIRILOR LUMII	- Pag.575
CE SPERANŢĂ PENTRU PACE MONDIALĂ PERMANENTĂ?	- Pag.577
ADUCEREA DE ROADE LA BĂTRÂNEŢE	- Pag.582
NUMĂRUL MARTORILOR LUI IEHOVA ÎN CREŞTERE ÎN COREEA	- Pag.586
RĂBDARE PRIN SPERANŢĂ	- Pag.590
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.599

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

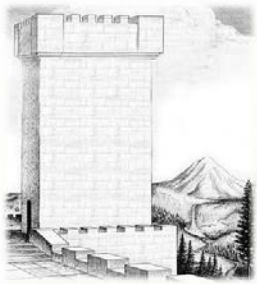
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 August 1954 **Nr 16**

PUTEREA SPERANȚEI

„Noi am fost salvaţi în această speranţă, dar speranţa care se vede nu este speranţă, căci atunci când un om vede un lucru, speră el în acesta?”
– Rom. 8:24, *NW*.

Speranţa n-ar fi putut exista niciodată în Univers fără Iehova, marele Ivor al vieţii veşnice, „Dumnezeul care dă speranţă.” (Rom. 15:13, *NW*). În cel mai întunecat ceas din istoria omenirii, când Adam şi Eva s-au răsculat împotriva Creatorului lor, aducând asupra urmaşilor lor păcat şi moarte, Iehova a văzut necesitatea unei speranţe şi în bunătatea Sa iubitoare a furnizat-o. Această speranţă sublimă, descoperită prima dată acum aproape 6.000 de ani, este plină astăzi de putere dinamică şi protectoare pentru cei care iubesc şi caută dreptatea. Puterea acesteia, activată printr-o pricepere a Cuvântului scris al lui Dumnezeu, impulsionează creştinul la acţiune evlavioasă, îl susţine atunci când se află în încercare şi îl îndrumă în siguranţă de-a lungul căii înguste care duce la viaţă ce nu se va sfârşi niciodată, în lumea nouă a lui Dumnezeu.

2.Dar de ce perspectiva lumii pare aşa de disperată şi lipsită de speranţă astăzi, dacă Iehova a dat omenirii o speranţă valabilă? Din pricină că cel rău, Satan Diavolul, a orbit marea masă a omenirii faţă de adevărata speranţă. Acest viclean a inventat speranţe false, introducându-le în mod fraudulos printre oamenii de pe întreg pământul. Cu şiretenie, Diavolul a indus în eroare naţiunile, transformându-se într-un „înger de lumină”, aşa că acum „întreaga lume zace în puterea celui rău.” (2Cor. 11:14; 1Ioan 5:19, *NW*; 2Cor. 4:4). Rezultatul? O lume plină de oameni ce nutresc speranţe sărace, înfometate şi confuze. Întrebaţi omul obişnuit

Cuprins

care este speranţa lui? Răspunsul aproape fără nici o excepţie va descoperi nesiguranţă sau o speranţă care este vagă. Există persoane care vor recunoaşte că speranţa lor este să câştige bani, dar ei nu sunt posesori ai speranţei pe care o dă Iehova, deoarece aceştia sunt criminali în ochii Judecătorului Suprem: „Dacă aş face din aur speranţa mea, sau dacă aş numi aurul fin încrederea mea; dacă m-aş bucura din pricină că bogăţia mea este mare sau că mâna mea a strâns mult; şi aceasta ar fi o nelegiuire ce va fi pedepsită de judecători, căci aş fi trădător faţă de Dumnezeul de sus." – Iov 31:24,25,28, *RS*.

3. Cei care îşi pun speranţa în promisiunile oamenilor, sau chiar într-o organizaţie de naţiuni, nu pot spune cu încredinţare, „noi am fost salvaţi în această speranţă". Într-adevăr, cum ar putea avea ei o speranţă salvatoare? Căci măreţele promisiuni ale omului pentru o lume sigură de mâine au dat greş în mod mizerabil. Şi ignorând speranţa pe care a dat-o Iehova, oamenii au făcut obiectul încrederii lor pânza de păianjen; dacă se vor sprijini pe ea, aceasta nu va rezista. Cum ar putea chiar şi o organizaţie a celor mai deştepţi oameni să fie garantul unei speranţe salvatoare, când „cu siguranţă orice om, în cea mai bună stare a sa, este cu totul deşertăciune"? (Ps. 39:5, *AS*; Iov 8:14,15). Astfel, cea mai bună casă sau organizaţie pe care ar putea-o construi omul ar fi, ca temelie pentru o speranţă salvatoare, doar o pânză de păianjen. „Şi tu îi nimiceşti dorinţa ca o pânză de păianjen. Cu adevărat toţi oamenii sunt doar suflare." (Ps. 39:11, *AT*). Deşi clerul l-a ridicat în slăvi pe preşedintele Eisenhower ca „arhitectul unei noi speranţe", aşa cum era numit acesta la instalarea în funcţie şi deşi clerul, împreună cu politicienii au ridicat în slăvi Naţiunile Unite ca singura speranţă a omului, rămâne realitatea sumbră că naţiunile nu sunt pline de „toată bucuria şi pacea". Şi de ce? Deoarece acestea nu-l cunosc pe „Dumnezeul care dă speranţă. Ascultaţi cuvintele lui Isus Cristos: „Dreptule Tată, lumea într-adevăr n-a ajuns să Te cunoască." (Ioan 17:25, *NW*). Neajungând să cunoască pe Iehova, singurul Izvor al speranţei adevărate, speranţele lumii bazate pe bogăţii şi promisiunile oamenilor dispar şi slăbesc.

4. Promisiunea lui Iehova despre trainica lume nouă a dreptăţii nu va slăbi niciodată. (Deut. 7:9; Isa. 66:22). Aceasta este o înălţătoare speranţă ce eliberează, în ciuda faptului că până în acest timp „toţi mor în Adam." (1Cor. 15:22, *NW*). Cum o speranţă ce eliberează? Deoarece o lume nouă înseamnă „că însăşi creaţia va fi eliberată de sclavia stricăciunii." (Rom. 8:21, *NW*). Adesea oamenii îl condamnă repede pe Dumnezeu pentru înrobirea lumii prezente în stricăciune. Problema este că ei nu examinează Scripturile pentru a căpăta o perspectivă potrivită. Doar din pricina bunătăţii nemeritate a lui Iehova, lui Adam şi Evei, înainte ca sentinţa lor de moarte să fie dusă la îndeplinire, li s-a permis să aibă copii. Altminteri noi n-am mai fi aici astăzi! Dar creaţia umană, ca rezultat al păcatului lui Adam, a fost născută în imperfecţiune şi moarte. (Rom. 5:12). Bineînţeles că noi n-am vrut să fie aşa, dar creaţia umană n-a avut de ales în chestiune. Aceasta explică apostolul la Romani 8:20 (*NW*): „Creaţia a fost supusă deşertăciunii, nu din proprie voinţă, ci prin cel care a supus-o pe baza speranţei". Aceasta nu înseamnă că *în speranţa* că putea face ceva pentru ei Atotputernicul

Cuprins

Dumnezeu a supus deşertăciunii creaţia umană. Nu! Dumnezeu nu speră niciodată! El ştie! „Lui Dumnezeu Îi sunt cunoscute toate lucrările Sale de la începutul lumii.” (Faptele 15:18). Cunoştinţa perfectă a lui Iehova despre lucrările Sale nu permite loc speranţei.

5. Dar atunci, cum a supus Iehova omenirea deşertăciunii „pe baza speranţei”? Spunând ce a spus în grădina Eden, chiar înainte să-i condamne la moarte pe Adam şi Eva. Ca Judecător Iehova Dumnezeu s-a adresat necredinciosului heruvim ocrotitor, creatura spirit ce a devenit cunoscută ca Satan Diavolul: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. El îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Gen. 3:15, *NW*). Aici a fost rezumată speranţa supremă pentru întreaga omenire. O promisiune de la Dumnezeul Cel Prea Înalt că diabolicul iniţiator al nelegiuirii, „cel ce deţine mijloace să cauzeze moartea, adică Diavolul” va fi nimicit din existenţă printr-un eliberator. (Evrei 2:14, *NW*). Aici era promisiunea despre o lume nouă în care creaţia umană avea să fie eliberată de robia zadarnică a stricăciunii în libertate şi viaţă glorioase! – Isa. 65:17.

6. Când iubitul Fiu al lui Dumnezeu a venit pe pământ, Cel ales de Iehova să fie acel mare Eliberator, a devenit clar că speranţa unei lumi noi nu însemna doar zdrobirea şarpelui, ci şi că omenirea ascultătoare putea să fie „salvată în această speranţă” pentru viaţă veşnică. Isus spunea: „eu am venit ca lumea să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug.” (Ioan 10:10, *NW*). Pentru perfecta lume nouă Dumnezeu a dat pe singurul Lui Fiu născut şi i-a permis să moară pe stâlpul de tortură. (Ioan 3:16). Când Isus Cristos cel înviat a prezentat înaintea Tatălui Său din cer meritul jertfei lui de răscumpărare, acesta fiind acceptat de Iehova, a fost pusă temelia pentru lumea nouă. Astăzi cei care-şi pun încrederea sinceră în speranţa salvatoare a cerurilor noi şi a pământului nou ale lui Iehova sunt Societatea Lumii Noi. Speranţa lor, bazată pe promisiunea lui Dumnezeu, care nu minte, este un izvor de putere susţinătoare şi care impulsionează în viaţa lor. Să vedem acum de ce speranţa este o putere.

PUTEREA SPERANŢEI ANALIZATĂ

7. Speranţa este definită de *Noul Dicţionar Internaţional* complet al lui Webster ca „dorinţă însoţită de aşteptarea de a obţine ce este dorit”. Speranţa este alcătuită astfel din două elemente: (1) o dorinţă şi (2) sentimentul că dorinţa va fi realizată sau împlinită. Deci cineva poate să aibă o dorinţă înfocată dar să-i lipsească speranţa. Căci dorinţa însoţită de fundal că există puţină posibilitate sau nu există deloc de a se împlini vreodată acea dorinţă nu este speranţă. Cu adevărat dorinţa poate să atragă, dar speranţa face mult mai mult; speranţa impulsionează, speranţa îndeamnă pe cineva, speranţa obligă la efort.

8. Pentru a crede în lucrurile pe care le sperăm trebuie să existe temeiuri ferme şi implacabile, o bază sau o temelie pentru încredere şi bizuire. De ce? Deoarece

Cuprins

ce sperăm noi nu vedem. „Speranţa care se vede nu este speranţă, căci atunci când un om vede un lucru, speră el în acesta?” (Rom. 8:24, *NW*). Aici cuvântul „vede” exprimă cugetul că cineva are speranţa împlinită, căci atunci ochii acestuia vor privi realizarea. La Iov 7:7 citim: „Ochiul meu nu va mai vedea binele”, nota marginală adăugând: „a vedea, adică a se bucura”.

9. Deoarece speranţa este cea pe care n-o vedem, aceasta poate duce la succes sau la eşec, depinde în ce ne-am pus acea speranţă. Pentru a arăta că puterea care impulsionează a speranţei nu duce întotdeauna la succes vom lua exemplul heruvimului ocrotitor care s-a transformat singur în Satan Diavolul. Această creatură spirit puternică s-a înconjurat singură de o ambiţie care să-i conducă viaţa. Acea ambiţie a devenit speranţa lui, deoarece a crezut că exista posibilitatea să aibă succes. Într-adevăr, puterea speranţei a fost cea care l-a mişcat pe heruvimul ocrotitor să-şi ducă la îndeplinire ambiţiosul său plan de acţiune. El s-a răsculat împotriva suveranităţii universale a lui Iehova, a devenit trădător, şi apoi a determinat-o şi pe Eva, în mod subtil, să devină o renegată.

10. Dar acea capacitate satanică ce a comis rebeliune şi care a pus la cale o ieşire din sfânta organizaţie a lui Iehova nu-şi va realiza niciodată cea mai optimistă speranţă a sa, cea de a se face asemenea Celui Prea Înalt. Căci a existat ceva greşit în speranţa sa. În primul rând, aceasta a fost alcătuită dintr-o dorinţă criminală; în al doilea rând, sentimentul că dorinţa va fi realizată a fost inspirat de o mândrie orbitoare care a corupt înţelepciunea heruvimului. (Ezec. 28:17; 1Tim. 3:6). O astfel de speranţă inspirată de mândrie nu putea conduce decât la dezastru (Prov. 16:18). Deja Satan a făcut un salt mortal din înălţimile cereşti jos pe pământ, împreună cu uneltele lui, demonii. Curând acest conducător nevăzut al acestei lumi va fi înfrânt cu desăvârşire la Armaghedon, când Regele Isus Cristos îl va azvârli în abisul inactivităţii asemenea morţii. (Ioan 12:31; 14:30; Apoc. 12:7-9, 12; 20:1-3). Cazul heruvimului ocrotitor ilustrează cum speranţa fără o bază sănătoasă nu poate duce niciodată la succes şi ce puternică este cu adevărat dorinţa pentru ceva, împreună cu sentimentul de a obţine acel ceva.

De ce a fost cu lipsuri speranţa Evei?

11. Prin intermediul şarpelui Satan a invitat-o pe Eva să mănânce din copacul interzis, chinuind-o cu această dorinţă: „În mod sigur nu veţi muri. Căci Dumnezeu ştie că în ziua când veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul.” (Gen. 3:4,5, *NW*). A crezut Eva în realitate această promisiune a înţelepciunii asemenea lui Dumnezeu până acolo încât să aibă speranţă? Da, Eva avea toate elementele care alcătuiesc speranţa: ea avea dorinţă pentru înţelepciune suplimentară şi aştepta din toată inima s-o obţină. Aşa că dorinţa ei devenise rodnică; aceasta dusese la speranţă şi puterea ei a împins-o pe Eva, nu spre succes ci spre dezastru. (Iac. 1:14,15). Că Eva îşi făcuse dorinţa să rodească pentru a da naştere la păcat împreună cu aşteptarea obţinerii înţelepciunii este evident din Scripturi: „Nu Adam a fost amăgit, ci femeia a fost amăgită şi a ajuns să încalce legea.” (1Tim. 2:14, *NW*). Eva singură a recunoscut

Cuprins

că îl crezuse în mod absolut pe şarpe: „Şarpele m-a înşelat aşa că am mâncat.” – Gen. 3:13, *NW*.

12. De ce speranţa Evei a condus la moartea ei? Deoarece speranţa ei nu a avut o temelie sănătoasă; dacă ea păcătuia putea spera să câştige lucrul dorit. Păcatul a fost temeiul pentru speranţă. Eva n-avea bază să creadă că păcatul putea să producă ce promisese şarpele. Nu exista nici o dovadă de nici un fel să dovedească faptul că şarpele era demn de încredere şi pe care te puteai bizui. Cum putea fi aşa? Declaraţia şarpelui contrazice direct pe Creatorul Evei, care declarase: „În ziua în care veţi mânca din el, veţi muri cu siguranţă.” (Gen. 2:17, *NW*). Şapele nu dovedise mincinoasă declaraţia lui Iehova, nici nu stabilise dovada că propria sa declaraţie era adevărată. De aceea Eva nu avea o bază sănătoasă pentru credinţa ei. Temelia ei era credulitate. Şi speranţa care se bazează pe credulitate are doar cuvântul sau părerea altuia nedovedite referitor la ce rezervă viitorul. Atunci care a fost defectul grosolan? Acesta: Speranţa Evei nu se baza pe ceea ce Scripturile numesc „credinţă”.

13. „Ce este credinţa? Ea este cea care dă substanţă speranţelor noastre, care ne convinge de lucruri pe care nu le vedem.” (Evrei 11:1, *Knox*). Cuvântul tradus aici „substanţă” semnifică baza, cea care devine temelie pentru ca un alt lucru să stea. Astfel traducerea lui Weymouth (ediţia a treia) defineşte credinţa ca „o încredere întemeiată în ceea ce sperăm”. Acum, ce este „încrederea”? Este ea o convingere, o părere fermă? Chiar mai mult! Sub titlul „credinţă”, *Noul Dicţionar Standard* al lui Funk şi Wagnall ne spune: „Convingerea este părerea stabilită pe argument sau dovadă; încrederea este părerea care depăşeşte atingerea argumentului”. Atunci, cu siguranţă, putem înţelege bogata însemnătate a redării din *Traducerea Lumii Noi*: „Credinţa este aşteptarea sigură a lucrurilor sperate”. Eva n-a avut niciodată o „încredere întemeiată” sau „aşteptarea sigură” a cea ce spera. Astfel speranţa ei bazată pe păcat s-a sfârşit în moarte. Deşi speranţa Evei era cu lipsuri, ea încă avea putere care să dea impuls. Cât mai multă putere trebuie să aibă speranţa bazată pe credinţă!

Speranţa ajunge de ajutor

14. Speranţa care se bazează pe credinţă are promisiunea ireproşabilă a veşnicului Dumnezeu că lucrurile pe care persoana le speră este absolut sigur că vor fi realizate, dacă acesta continuă credincios până la sfârşit. O astfel de speranţă întemeiată a fost ceea ce au deţinut primii martori ai lui Iehova. În Evrei capitolul 11 apostolul scrie despre speranţa lor. Dar acesta nu este un capitol ce ilustreaă credinţa? Într-adevăr, dar acesta este şi un exemplu de *speranţă*, speranţă bazată pe credinţă. Aceşti precreştini martori ai lui Iehova au aşteptat cu nerăbdare lumea nouă. Despre Avraam, Biblia spune: „El aştepta cetatea ce avea temelii adevărate şi al cărei ziditor şi creator este Dumnezeu.” (Evrei 11:10, *NW*). Aceasta nu înseamnă că Avraam, Isaac şi Iacov aşteptau cu nerăbdare după o speranţă cerească, ci mai degrabă că ei sperau într-o înviere la viaţă, pe pământ, sub conducerea cerurilor noi. Astfel scrie Pavel despre speranţa lor:

Cuprins

15. „În credinţă au murit toţi aceştia, deşi n-au primit împlinirea promisiunilor, ci le-au văzut de departe, le-au salutat şi au declarat public că erau străini şi locuitori temporari în ţară. … acum ei întind mâna după un loc mai bun, adică unul ce aparţine cerului.” (Evrei 11:13,16, *NW*). Moise a fost unul din aceştia care ştia că speranţa lui nu era să meargă în cer, ci să trăiască pe pământ, în decursul domniei cereşti a lui Cristos, Regele. Posedând o astfel de speranţă, Moise a cultivat o cugetare care vedea în viitor. Speranţa îl putea susţine acum în nenorocire. Într-adevăr, Moise a ales „să fie maltratat împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă bucuria temporară a păcatului, deoarece el considera batjocura lui Cristos ca bogăţii mai mari decât comorile Egiptului, căci *aştepta cu nerăbdare şi concentrat, răsplata*.” (Evrei 11:25,26, *NW*). Moise a avut toate motivele să aştepte „concentrat”, un pământ plin de gloria lui Iehova. Căci Însuşi Atotputernicul Dumnezeu a fost Cel care, cu jurământ pe propria Sa existenţă, îi promisese lui Moise: „Aşa cum Eu trăiesc, tot pământul va fi plin de gloria lui Iehova.” (Num. 14:21, *NW*). Moise n-a uitat niciodată o asemenea promisiune. Asemenea Sarei, Moise „a considerat credincios pe Cel ce promisese.” – Evrei 11:11, *NW*, Hab. 12:14.



16. Deoarece „norul aşa mare de martori” a avut o speranţă încrezătoare, ei au declarat public faptul că nu erau o parte a lumii. Aceasta le-a adus persecuţie, uneori tortură. Şi-au călcat ei integritatea sub tortură? Nu! Speranţa a venit în ajutor; ea i-a susţinut: „Alţi oameni au fost torturaţi din pricină că n-au vrut să accepte eliberarea prin vreo răscumpărare, ca să dobândească o înviere mai bună.” (Evrei 12:1; 11:35, *NW*).

PUTEREA SPERANŢEI ÎNVIERII

17. În mod clar, o parte integrală a speranţei acelor martori timpurii a fost învierea. Ei au întors spatele la lumea veche şi au aşteptat cu nerăbdare o înviere la viaţă pe pământ, sub guvernul ceresc ce nu trebuie să mai dispară vreodată. Deşi au fost credincioşi până la moarte, ei „n-au primit împlinirea promisiunii”. De ce? Deoarece „Dumnezeu a prevăzut ceva mai bun pentru noi, ca să nu fie făcuţi ei perfecţi fără noi.” (Evrei 11:40, *NW*). Ei nu puteau fi „făcuţi perfecţi”, spune apostolul, fără adunarea creştină, mireasa lui Cristos, care se limitează la doar 144.000 de biruitori credincioşi. (Apoc. 7:4; 14:1,3). Nefiind din adunarea creştină, care a început odată cu Isus Cristos, acel „nor de martori” nu puta spera în „prima înviere”, cea la viaţă şi glorie cereşti. Oamenii credincioşi din vechime, totuşi, au o înviere a „celor drepţi”, fiind înviaţi printr-o înviere timpurie pe pământ şi în cele din urmă vor câştiga perfecţiune absolută prin intermediul împărăţiei lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. – Faptele 24:15, *NW*; Mat. 22:32,33.

.

Cuprins

18. Speranţa de viaţă veşnică în cer pentru credincioasa adunare creştină a urmaşilor lui Isus este numită de apostolul Petru o „speranţă vie”. „Binecuvântat să fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, căci, potrivit marii Sale îndurări, ne-a dat o naştere nouă la o speranţă vie prin învierea lui Isus Cristos din morţi, pentru o moştenire nepărată, nepieritoare şi ce nu poate putrezi.” (1Pet. 1:3,4, *NW*). Mai există doar o rămăşiţă mică pe pământ a acestor creştini, a căror speranţă vie este să domnească în cer împreună cu Cristos, ca regi şi preoţi pentru o mie de ani. (Apoc. 20:5,6). La moarte ei vor fi imediat ridicaţi la viaţă în spirit, fiind „schimbaţi într-o clipă, într-o clipire de ochi.” (1Cor. 15:51,52, *NW*). Dar speranţa pentru salvare este şi o putere în viaţa „mulţimii mari” a oamenilor cu bunăvoinţă: „O mulţime mare pe care nici un om nu putea s-o numere, din toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile, ce sta în picioare înaintea troului şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe şi cu ramuri de palmier în mâini. Şi ei continuau să strige cu voce tare, zicând. ‘Salvarea o datorăm Dumnezeului nostru care stă pe tron şi Mielului’.” (Apoc. 7:9,10, *NW*). Aceştia sunt „alte oi” ale Domnului care îşi datorează speranţa de viaţă veşnică pe un pământ paradis lui Iehova, precum şi Mielului Isus Cristos, deoarece „el devine responsabil pentru salvarea veşnică a tuturor celor ce-l ascultă.” – Evrei 5:9, *NW*.

19. Cum este speranţa învierii o putere aşa de tare în viaţa rămăşiţei unse şi a însoţitorilor lor cu bunăvoinţă? Pentru că nici o măsură de persecuţie din partea organizaţiei Diavolului nu le poate zdrobi integritatea, nici chiar tortura sau moartea; speranţa învierii îi susţine. Şi exact aşa cum primii martori de la Abel la Ioan Botezătorul şi-au păstrat integritatea prin „batjocoriri şi biciuiri, ba chiar mai mult decât atât, prin lanţuri şi închisori”, tot la fel va face şi societatea Lumii Noi dacă va veni peste ei o astfel de încercare. (Evrei 11:36, *NW*). Într-adevăr va face aşa. N-a prezis Domnul pentru această zi că „oamenii vă vor da să fiţi năpăstuiţi, vă vor omorî şi veţi fi urâţi de toate naţiunile din pricina numelui meu”? – Mat. 24:9, *NW*.

20. În decursul celui de-al doilea Război Mondial mii de martori ai lui Iehova au fost întemniţaţi în lagărele de concentrare ale lui Hitler, dacă n-au primit eliberarea prin renunţarea la credinţa lor. Să facă aceasta însemna pierderea speranţei. Nici cei care au speranţa Lumii Noi nu vor „primi eliberarea prin vreo răscumpărare”, deşi vor fi întemniţaţi sau torturaţi de dictatori comunişti sau „democraţi”. Şi cu atacul din nordul îndepărtat prin Gog din Magog aflat înainte, martorii lui Iehova vor avea nevoie de puterea susţinătoare a speranţei învierii. „Cel care-şi găseşte sufletul, îl va pierde şi cel care-şi pierde sufletul din pricina mea, el va găsi.” (Mat. 10:39, *NW*). Neînţelegând şi neexperimentând puterea speranţei, lumea este adesea uimită de integritatea fermă a societăţii Lumii Noi. Iată ce a scris un om despre martorii lui Iehova şi ce a exprimat uimire:

21. „Când am început să mă documentez prima dată despre martorii lui Iehova, am fost destul de norocos să obţin ajutorul unuia din consilierii Uniunii Americane a Libertăţilor Civile. Introducându-mă înaintea investigaţiei, el a zis de fapt:

‘Probabil n-ai văzut niciodată pe cineva care doreşte în realitate să moară pentru convingerile lui religioase. Cu metodele noastre sofisticate de a face lucrurile, cu mentalităţile noastre ce nu par să aibă legături cu convingeri absolute, noi, cei moderni, credem că nu există nimic pentru care un om să-şi dea viaţa. Dar când îi vei întâlni pe martori, vei întâlni, probabil pentru prima dată, oameni care vror să fie persecutaţi, chiar ucişi, din pricina credinţei lor religioase’. În timpul acela nu eram complet convins. Acum sunt”. Şi de ce este lumea aşa de uimită de integritatea martorilor lui Iehova? De ce cei lumeşti au speranţe vagi, „mentalităţi ce nu par să aibă legături cu convingeri absolute”? Deoarece lumea n-a ajuns să cunoască pe Iehova, „Dumnezeul care dă speranţă”.

22. Deşi rămăşiţa unsă se aşteaptă să servească pe pământ pentru o perioadă după Armaghedon, aşa cum îi place lui Iehova, şi alte oi se aşteptă să servească pe Iehova, fără întreruperea vieţii, până la sfârşitul acestui sistem de lucruri la Armaghedon şi în timpul nemărginit al lumii noi, totuşi moartea din pricina cauzelor naturale, sau din pricina păstrării integrităţii poate avea loc înainte de Armaghedon. Pentru rămăşiţa credincioasă moartea înseamnă obţinerea imediată a speranţei cereşti. Pentru alte oi moartea înseamnă un somn scurt până când ei îşi fac apariţia la „o înviere pentru viaţă.” (Ioan 5:29, *NW*). În fiecare caz puterea speranţei învierii împrăştie necazul, tristeţea isterică aşa de obişnuită în lume: „Fraţilor, nu vrem să fiţi ignoranţi despre cei care dorm în moarte, ca să nu vă întristaţi la fel care ceilalţi care nu au speranţă.” (1Tes. 4:13, *NW*). Astfel, fie prin viaţă neîntreruptă prin războiul Armaghedonului, fie prin înviere după Armaghedon, „mulţimea mare” a însoţitorilor cu bunăvoinţă a rămăşiţei spirituale speră ferm în promisiunea că vor ajunge la chipul şi asemănarea perfecte ale lui Dumnezeu, ca oameni perfecţi”.

23. O astfel de speranţă, întemeiată în mod corect pe credinţă, prin dobândirea unei cunoştinţe exacte din Cuvântul lui Dumnezeu şi prin familiarizarea cu El şi lucrările Sale, din trecut şi din prezent, este într-adevăr o putere! Ea ne îmbogăţeşte iubirea pentru Dătătorul de viaţă, Iehova. Ea ne oferă mângâiere în timp de necaz. Ea ne dă o pace a minţii în acest timp când „oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor ce vor veni peste pământul locuit.” (Luca 21:26, *NW*). Aceasta ne impulsionează să ne păstrăm integritatea. Ea lucrează pentru speranţa noastră finală. „Căci noi am fost slavaţi în această speranţă”. Speranţa este esenţială. Noi nu ne putem descurca fără ea. Dacă am fi putut, Pavel ar fi redus lucrurile creştine de primă necesitate la două: credinţa şi dragostea. Dar nu! El a găsit şi speranţa de primă necesitate: „Rămân acestea trei: credinţa, speranţa şi dragostea.” (1Cor. 13:13, *NW*). Apostolul n-a extins credinţa aşa încât s-o facă să cuprindă conţinutul speranţei. El ştia că proba răbdării se afla încă înainte şi ştia că speranţa era o putere tare ce ne face capabili să răbdăm, ţinându-ne „ochii nu asupra lucrurilor care se văd, ci asupra celor care nu se văd.” – 2Cor. 4:18, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cui i se cuvine meritul pentru speranţă, şi cum este această speranţă o putere?
2. De ce perspectiva lumii pare aşa lipsită de speranţă?
3. Explicaţi de ce nu este sigur să ne punem speranţa în organizaţii de-ale oamenilor, şi de ce le lipsesc naţiunilor „bucuria şi pacea”.
4,5. (a) Ce este greşit când oamenii Îl condamnă pe Dumnezeu pentru starea coruptă a lumii? (b) În ce mod a supus Iehova creaţia deşertăciunii „pe baza speranţei”?
6. Din ce motive a trimis Iehova pe pământ pe Fiul Său iubit?
7. Definiţi speranţa. Cum este ea mai puternică decât simpla dorinţă?
8. De ce trebuie să existe temeiuri pentru speranţă?
9,10. (a) Duce întotdeauna la succes puterea speranţei? Explicaţi. (b) De ce era sigur că speranţa heruvimului ocrotitor avea să ducă la dezamăgire?
11. Puterea speranţei a împins-o pe Eva să mănânce din copacul interzis? Cum ştim?
12. De ce a fost cu lipsuri speranţa Evei?
13. Ce este pentru speranţă relaţia credinţei?
14,15. (a) Despre ce este un exemplu Evrei capitolul 11? (b) Ce speranţă au posedat martorii precreştini ai lui Iehova?
16. Arătaţi cum a fost speranţa o putere în viaţa lor.
17. De ce „n-au primit ei împlinirea promisiunii”?
18. (a) Ce este „speranţa vie” şi cine o posedă astăzi? (b) Cine altcineva mai posedă o speranţă salvatoare şi cui o datorează ei?
19-21. (a) De ce puterea speranţei învierii este astăzi necesară în mod vital? (b) Cum priveşte lumea integritatea societăţii Lumii Noi?
22. (a) Descrieţi aşteptarea rămăşiţei şi a „altor oi”. (b) Cum este speranţa o putere pentru supravieţuitori, dacă va apărea moartea înainte de Armaghedon?
23. Este speranţa indispensabilă? Explicaţi.

ÎNSEMNĂTATEA NENOROCIRILOR LUMII

LUCRURILE stau foarte prost în lumea de azi. Poate v-aţi întrebat de ce. Ei bine, există un motiv întemeiat pentru toate nenorocirile în creştere ale lumii. Tot ele conţin şi un sens vital. Biblia aruncă lumină în acest sens în Matei 24:3 (*NW*); aici discipolii l-au întrebat: „Spune-ne: Când vor avea loc aceste lucruri şi care va fi semnul prezenţei tale şi al încheierii acestui sistem?” Răspunsul dat de Isus în versetul şapte este revelator: „Se va ridica naţiune contra naţiune şi împărăţie contra împărăţie, vor fi lipsuri de alimente şi cutremure de pământ dintr-un loc în altul.”

Prin urmare, numărul neobişnuit de cutremure de pământ care au avut loc din 1914 încoace înseamnă ceva. La fel înseamnă şi lipsurile de alimente şi războaiele mondiale. Chiar şi teama din lume şi starea confuză a naţiunilor au însemnătate, pentru că la Luca 21:25, 26 (*NW*) Isus a prezis că „în zilele din urmă”

Cuprins

ale acestei lumi rele va fi: „pe pământ neliniște a naţiunilor, care nu vor ştii ce să facă din cauza mugetului mării şi a agitaţiei ei, în timp ce oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit.” Aici Isus a prezis că va veni timpul în care naţiunile vor fi atât de dezorientate cum n-au mai fost niciodată şi că nu vor reuşi să găsească soluţii pentru confuzia lor. În prezent se poate observa cu uşurinţă teama de viitor manifestată de naţiuni. Există ameninţarea bombei cu hidrogen. Totuşi, oamenii de stat deştepţi fac puţin pentru a calma nenorocirile din lume, în ciuda tuturor conferinţelor lor. Nu ştiu încotro să o ia.

Ei bine, trebuie creştinii adevăraţi să se teamă de viitor la fel ca toată lumea? Nu, nu trebuie; pentru că la Luca 21:28 (*NW*) Isus explică: „Dar, când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicaţi-vă şi înălţaţi-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie!” Cât e de aproape? Cristos Isus continuă să ne spună în versetele de la 29 la 32: „Priviţi smochinul şi toţi ceilalţi pomi: Când au înmugurit deja, voi ştiţi, văzându-i, că vara este aproape. Tot aşa şi voi, când veţi vedea aceste lucruri întâmplându-se, să ştiţi că împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Adevărat vă spun: Această generaţie nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate lucrurile.”

Toate acestea înseamnă că trăim într-un timp când va avea loc o schimbare completă a sistemului de lucruri. Lumea veche trebuie să dispară şi să facă loc unei lumi noi. Nu e de mirare că Isus a spus să ne ridicăm capetele şi să ne bucurăm când vedem pământul inundat de necazuri, pentru că sfârşitul conducerii Diavolului asupra omenirii este aici! Satan Diavolul este cel care aduce aceste necazuri peste umanitate. El nu vrea ca oamenii să ştie că el este cel care conduce în realitate lumea aceasta rea şi că el înşeală naţiunile. Diavolul vrea ca oamenii să creadă că Dumnezeu este responsabil de aceste necazuri. Dar, după cum aflăm din Apocalipsa 12:7-9, 12 (*NW*), Diavolul este adevăratul vinovat: „Şi în cer a izbucnit un război: Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul, iar balaurul şi îngerii lui au luptat şi ei, dar acesta n-a biruit, nici nu s-a mai găsit loc pentru ei în cer. Astfel, balaurul cel mare, şarpele cel vechi, cel numit Diavol şi Satan, care induce în eroare întregul pământ locuit, a fost aruncat jos. A fost aruncat pe pământ, iar îngerii lui au fost aruncaţi împreună cu el. De aceea, bucuraţi-vă, ceruri şi voi, care locuiţi în ele! Dar vai de voi, pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că nu mai are decât puţin timp!”

Când s-a luptat războiul dintre anii 1914 şi 1918, Diavolul a pierdut. A fost aruncat pe pământ. Şi, înfuriat peste măsură, aduce valuri de necazuri asupra omenirii. Dar ne putem bucura, pentru că faptul că vedem aceste necazuri înseamnă că Diavolul mai are doar puţin timp până la Armaghedon. Cu prilejul acelui război, Cristos va lovi naţiunile cu un toiag de fier şi-l va înlătura pe Diavol. Această aruncare în abis a Diavolului poate fi găsită la Apocalipsa 20:1-3 (*NW*): „Apoi am văzut un înger care cobora din cer cu cheia abisului şi cu un lanţ mare în mână. El l-a prins pe balaur, şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satan, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în abis şi a închis şi a sigilat abisul deasupra lui ca el să nu mai inducă în eroare naţiunile.” Deci Cristos Isus doar îl prinde pe

Cuprins

Diavol şi îl aruncă în abis. Devreme ce Diavolul nu se mai amestecă activ, de acum încolo, în treburile umanităţii, necazurile pământului ajung la un sfârşit.

De asemenea, la Armaghedon, naţiunile acestei lumi vor fi distruse. Profetul Daniel a prezis această lucrare de zdrobire a naţiunilor în Daniel 2:44 (*AS*): „În zilele acestor împăraţi Dumnezeul cerului va ridica o împărăţie care nu va fi nimicită şi suveranitatea acesteia nu va fi lăsată altui popor. Ea va zdrobi în bucăţi şi va nimici toate aceste împărăţii şi ea însuşi va dăinui pentru totdeauna.” Domnia de o mie de ani a lui Cristos începe după această zdrobire a naţiunilor. O lume nouă dreaptă va fi înlocuit o lume veche şi rea. Atunci lucrurile for fi altfel, fără necazuri în lume, fără boli, nici măcar moartea nu va mai afecta omenirea. Toate animalele vor deveni prietenii omului. Profetul lui Dumnezeu ne spune despre acest timp fericit în Isaia 11:3-9 (*AS*):

„El nu va judeca după cele văzute de ochii săi, nici nu va mustra după cele auzite cu urechile sale. Îi va judeca pe cei săraci cu dreptate şi va hotărî cu nepărtinire în folosul celor smeriţi de pe pământ. Va lovi pământul cu toiagul gurii sale şi îl va omorî pe cel rău cu suflarea buzelor sale. Dreptatea va fi cingătoarea şoldurilor sale, iar loialitatea, cingătoarea spatelui său. Lupul va locui cu mielul, leopardul va sta lângă ied, iar viţelul, leul tânăr şi animalul îngrăşat vor fi toate împreună şi le va mâna un băieţel. Vaca şi ursoaica vor paşte, puii lor se vor culca împreună. Chiar şi leul va mânca paie ca boul. Sugarul se va juca deasupra culcuşului viperei şi copilul înţărcat îşi va pune mâna deasupra vizuinii şarpelui veninos. Nu se va face niciun rău şi nu se va face nicio stricăciune pe tot muntele meu sfânt, căci pământul va fi plin de cunoştinţa lui Iehova aşa cum fundul mării este acoperit de ape.”

Deci, în loc să fie plin de nenorociri, pământul va fi în curând plin de cunoştinţa lui Iehova. Cei răi vor fi distruşi. Nimic nu va cauza necazuri în lumea nouă a lui Dumnezeu. Deci, într-adevăr, trăim într-un timp cât se poate de binecuvântat, pentru că nenorocirile lumii înseamnă că "zilele din urmă" ale conducerii lui Satan sunt aproape.

CE SPERANŢĂ PENTRU PACE MONDIALĂ PERMANENTĂ?



De vreme ce Atotputernicul Dumnezeu l-a făcut pe om să trăiască pe un pământ paşnic, paradis, de ce planeta pe care locuim noi astăzi este un câmp de luptă global, cu fumul războiului ce nu se curăţă niciodată? Răspunsul la această întrebare, cuprins în articolul de mai jos, vă va lumina şi cu privire la singura speranţă pentru pace mondială trainică.

.

Cuprins

CIUDATĂ lume este aceasta! Oamenii civilizaţi de astăzi ştiu mai mult despre a ucide decât despre a trăi, mai mult despre război decât despre pace. Totuşi dorinţa înnăscută a omului este pentru viaţă, nu pentru moarte; pentru pace, nu pentru război. Cum putem explica această stare cu susul în jos? Da, şi cum putem explica faptul că multele mijloace de speranţă pentru pace ale omului duc toate la sfârşitul mort al războiului? Aceste întrebări necesită un răspuns logic. Dar mai întâi vestea ce îmbărbătează inima şi nu poate fi redusă la tăcere: *există* o speranţă sigură pentru pace mondială trainică. Aceasta nu este o viziune de opioman, este o realitate. Această generaţie poate experimenta binecuvântările acesteia.

Care este această speranţă sigură? Un al treilea război disperat? Puţin probabil! Căci istoria arată că nici un război n-a dus vreodată la pace trainică. Uitaţi-vă, de exemplu, la înregistrarea războiului din secolul al douăzecilea! În cartea *Studiu despre război*, profesorul Wright observă că în primii treizeci de ani ai acestui secol numai puterile europene au purtat şaptezeci şi patru de războaie. Acestea au durat în medie patru ani, record neatins de om din secolul al doisprezecelea. Potrivit calculelor profesorului această „generaţie luminată" are o rată a pierderilor de război mult mai rea decât totalul celor 800 de ani trecuţi! Şi totuşi această concentrare de război de sânge închegat, într-o singură generaţie, n-a adus pace permanentă.

Nu este raţional să credem că o concentrare colosală de tărie militară va speria permanent naţiunile care nu sunt în război. Teama nu face să trezească reacţii paşnice în oameni. Mai degrabă, oamenii reacţionează la teamă pregătindu-se pentru apărare şi atac. „Cei care caută pacea numai în condiţiile tăriei militare", spunea preşdintele Eisenhower, „sunt condamnaţi pieirii în agonia câmpului de luptă." – New York *Times*, 20 noiembrie, 1953.

Ar putea, atunci, speranţa sigură pentru pace să stea în sfera diplomaţiei, cu conferinţele ei, tratatele ei de pace şi ligi ale naţiunilor? Ei bine, mulţi oameni simt că aceste metode oferă cea mai bună speranţă pentru pace. De fapt, un studiu recent a descoperit că 73% din poporul american este în armonie cu Dag Hammarskjold, care spunea că Naţiunile Unite „rămân principala sursă de speranţă a unei lumi fără teamă". (New York *Times*, 18 mai, 1954). De vreme ce atât de mulţi îşi pun speranţa în diplomaţie, aceste cuvinte ale episcopului romano catolic Fulton J. Sheen, raportate în New York *Times* în 20 aprilie, 1953, ar trebuie să dea de gândit: „Cei care-şi pun prea mult încrederea doar în cuvinte, ar trebuie să ţină minte că 4.500 de tratate de pace au fost semnate sub auspiciile Ligii Naţiunilor între Primul şi cel de-al Doilea Război Mondial. În cele unsprezece luni ce au precedat cel de-al Doilea Război Mondial au fost semnate 211 tratate de pace". Încă sunteţi înclinaţi să vă încredeţi în diplomaţie? Atunci ştirile senzaţionale sunt rezultatul celor mai sărbătorite pacte de pace din secolul al douăzecilea.

1.Acordul Ligii Naţiunilor din 1920: 54 de naţiuni au promis „să nu recurgă la război". În anii '30 Japonia a atact China, Italia a atacat Etiopia şi

Cuprins

Rusia a atacat Finlanda. (2.) Pactul de neagresiune ruso-polonez din 1920. În 1939 Rusia a ocupat jumătate din Polonia. (3) Tratatele din Locarno, din 1925. Germania a semnat pacte de neagresiune cu Belgia, Franţa, Polonia şi Cehoslovacia. În 1938 Germania a ocupat Cehoslovacia. Mai târziu, toate au intrat în război. (4) Pactul de 20 de ani, din 1928, italo-etiopian. În 1935 Italia a atacat. (5) Pactul Kellogg-Briand din 1929. Şaizeci şi două de naţiuni au renunţat la război. Aproape toate au fost în război într-o perioadă de 15 ani. (6) Pactul ruso-finlandez din 1932. Rusia a atacat Finlanda în 1939. (7) Pactele de neagresiune între Rusia şi Ţările Baltice din 1939 cu Letonia, Estonia şi Lituania. În decursul unui an toate trei au fost anexate Rusiei. (8) Pactul Stalin-Hitler din 1939. Pacea trebuia să dureze zece ani, dar Germania a atacat Rusia în 1941. (9) Pactul de neagresiune ruso-chinez din 1945; pentru a dura treizeci de ani, dar în cinci ani, cu ajutor sovietic, comuniştii chinezi au cucerit China. (10) Pactul ruso-iugoslav din 1945. Rusia l-a învinuit la o lună după semnătură. (11) Carta Naţiunilor Unite din 1945. Şaizeci de naţiuni au fost de acord să scoată în afara legii războiul. Dar în Palestina, Grecia, Malaya, Coreea şi Indo-China au izbucnit lupte la scară mare. Încercările Naţiunilor Unite de a asigura tratate oficiale de pace eşuează. Într-adevăr, preşedintele Eisenhower a avut un bun motiv să declare: „Sunt convins că nu există pace doar în decrete şi tratate, indiferent cât de solemn sunt semnate.” – New York *Times*, 20 noiembrie, 1953.

IDENTIFICAREA DUMNEZEULUI ACESTEI LUMI

Deoarece mulţi oameni de stat au fost sinceri în eforturile lor, de ce toate speranţele omului pentru pace s-au transformat în eşecuri amare? Motivul este dublu: (1) Omul, ca urmare a păcatului lui Adam, este imperfect şi păcătos; astfel nici un pact de pace nu poate garanta că nu-şi pot face apariţia domnitori lacomi şi egoişti; (2) conducătorul supraomenesc al acestei lumi este Satan Diavolul. „Toată lumea zace în puterea celui rău”, explica apostolul lui Cristos. Aceasta înseamnă că toate naţiunile pământului se află sub controlul lui Satan. Nici un fel de pacte de pace, gloanţe sau bombe atomice nu pot anula eforturile de distrugere a păcii ale Diavolului, „dumnezeul acestui sistem de lucruri.” – 1Ioan 5:19; 2Cor. 4:4, *NW*.

Nu fiţi amăgiţi! Diavolul nu este calitatea abstractă a răului. Aceasta este ce i-ar plăcea lui să crezi. Pentru a demonstra că Satan este o persoană reală şi că are putere peste împărăţii pământeşti, să ne întoarcem spre Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, unde aflăm despre încercarea lui Satan de a-l face pe Fiul lui Dumnezeu să se răscoale împotriva Tatălui său. „Diavolul l-a luat [pe Isus] pe un munte neobişnuit de înalt şi i-a arătat toate împărăţiile lumii şi gloria lor şi i-a zis: ‘Toate aceste lucruri ţi le voi da ţie dacă te prosterni şi îndeplineşti un act de închinare faţă de mine’. Atunci Isus i-a zis: ‘Pleacă, Satan!’” Ar fi fost aceasta o ispită pentru Isus dacă Diavolul n-ar fi controlat în realitate naţiunile lumii? Bineînţeles că nu! Aşa că puterea Diavolului de peste naţiuni este reală. Acesta

Cuprins

este motivul pentru care apostolul Pavel i-a numit pe Diavol şi pe demonii lui „conducătorii mondiali ai acestui întuneric.” – Mat. 4:1-11; Efes. 6:12, *NW*.

Isus a respins oferta conducătorului acestei lumi. El ştia că la timpul potrivit al Tatălui său îi va fi dată puterea Împărăţiei şi porunca de a conduce naţiunile cu „un toiag de fier.” (Apoc. 19:15). Atunci când Cristos va mânui „toiagul de fier”, ceea ce va face foarte curând, aceasta va însemna că toate împărăţiile acestei lumi vor fi şterse din existenţă. Această acţiune de nimicire a naţiunilor a fost prezisă la Daniel 2:44, (*AS*): „În zilele acestor împăraţi Dumnezeul cerului va stabili o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată şi suveranitatea acesteia nu va fi lăsată unui alt popor; ci ea va sfărâma în bucăţi şi va nimici toate aceste împărăţii şi va rămâne în picioare pentru totdeauna”.

IDENTIFICAREA SPERANŢEI SIGURE

Acum devine clar că singura speranţă pentru pace mondială trebuie să fie o împărăţie, împărăţie ce va domni peste această planetă, pretutindeni şi pentru totdeauna. Aceasta înseamnă o lume nouă pentru omenire, o lume pe care apostolul Petru a numit-o „ceruri noi şi un pământ nou” în care va locui dreptatea. Regele Lumii Noi domneşte deja! În anul 1914 Iehova l-a întronat pe Cristos ca Rege. Prezicând această întronare Psalmul 110:2 (*AS*) zice: „Iehova va trimite din Sion toiagul tăriei tale: Stăpâneşte în mijlocul vrăjmaşilor tăi!” Astfel domneşte Cristos, deşi lumea Diavolului, duşmanii lui Cristos, este încă o preocupare în curs. Dar nu pentru mult timp! Căci după întronarea sa, Regele împuternicit de Iehova a iniţiat ofensiva împotriva forţelor nevăzute ale Diavolului: „Războiul a izbucnit în cer. A fost azvârlit jos marele balaur, şarpele original, cel numit Diavol şi Satan, care înşeală tot pământul locuit; el a fost azvârlit pe pământ şi împreună cu el au fost azvârliţi îngerii lui. … Vai de pământ şi mare, căci Diavolul s-a coborât la voi având o mânie mare, ştiind că are o scurtă perioadă de timp.” – 2Pet. 3:13; Apoc. 12:7,9,12, *NW*.

„O scurtă perioadă de timp” înainte de ce? Înainte de războiul Armaghedonului, numit în Biblie „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”. Acest război nu va fi purtat de om, ci de forţe supraomeneşti sub conducerea lui Isus Cristos. Peste această generaţie va veni Armaghedonul, deoarece acum este vizibil semnul „zilelor din urmă”. Câteva aspecte ale acestui semn, amintite de Isus la Matei 24 şi Luca 21 sunt războaie mondiale, foamete larg răspândită, un număr neobişnuit de cutremure, fărădelelge din ce în ce mai mare, nenorociri la scară mondială, nedumerire a naţiunilor şi oameni loviţi de frică. „Când veţi vedea toate aceste lucruri”, spunea Isus, „adevărat vă spun că această generaţie nu va trece în nici un chip până când nu se vor întâmpla toate aceste lucruri” incluzând Armaghedonul. – Apoc. 16:14; Mat. 24:33-35, *NW*.

Armaghedonul va fi războiul final, căci el va pune capăt la toate războaiele. Nu va mai fi nevoie ca acest război să fie luptat din nou: „El [Iehova] este gata să execute nimicire completă; El nu se va răzbuna de două ori pe duşmanii Săi”. Nimeni nu va discuta vreodată dacă Armaghedonul a fost sau nu un război care a

Cuprins

meritat osteneala, aşa cum fac oamenii cu războaiele purtate de oameni. Acesta va fi un război drept. Astfel, despre „Regele regilor", Isus Cristos, este scris: „El judecă şi duce război în dreptate. … Din gura sa iese o lungă sabie ascuţită ca să lovească naţiunile cu ea." – Naum 1:9, *AT*; Apoc. 17:14; 19:11,15, *NW*.

Această lovire a naţiunilor este necesară, deoarece nu vor ca adevăratul şi viul Cristos să domească peste ele şi nici nu doresc să renunţe la domnia lor. Totuşi, chiar lovirea naţiunilor nu va fi suficientă să aducă pace permanentă dacă nu sunt nimiciţi şi „conducătorii mondiali ai acestui întuneric", Diavolul şi demonii lui. Deoarece Cristos este „Prinţul păcii", el se va îngriji ca acea barieră diabolică a păcii, împreună cu demonii, să fie îndepărtate din cale la Armaghedon. „El l-a prins pe Balaur, şarpele original, care este Diavolul şi Satan şi l-a legat pentru o mie de ani. El l-a aruncat în abis, a închis şi a sigilat abisul deasupra lui." – Isa. 9:6; Apoc. 20:1-4; Mat. 8:29, *NW*.

BINECUVÂNTĂRI ALE SPERANŢEI LUMII NOI

Războiul Armaghedonului va curăţa pământul de toată răutatea, nedreptate şi corupţia. Niciodată barierele naţionale nu-i vor mai despărţi pe locuitorii pământului. Niciodată nu vor mai fi guverne diferite pe pământ în acelaşi timp, fiecare susţinând că este tipul corect de guvern pentru oameni. Niciodată nu vor mai fi armate, flote militare, avioane de război, artilerii, tancuri, mitraliere şi bombe atomice. Şi niciodată nu vor mai fi adăposturi de bombe, cratere de bombe, „praf de moarte" radio activ, teritorii ale nimănui, locaşuri de adăpostire, monumente penru soldaţi cunoscuţi şi necunoscuţi, statui cu soldaţi ce mânuiesc baioneta sau chiar academii militare. Căci nimic, absolut nimc, nu va strica pacea sau nu va tulbura lumea nouă a lui Dumnezeu. Aceasta o garantează Iehova: „Apropiaţi-vă şi vedeţi faptele lui Dumnezeu, minunatele Sale fapte făcute pe pământ; cum pune capăt războaielor din lumea întreagă, … va fi sfărâmat, armele vor fi distruse, scuturile vor fi prefăcute în cenuşă!". „Eu creez ceruri noi şi un pământ nou; şi lucrurile dintâi nu vor mai fi amintite, nici nu vor mai veni în memorie." – Ps. 45:9,10, *Knox*; Isa. 65:17, *AS*.

Atunci este clar că lumea nouă a lui Iehova este singura speranţă a omului pentru pace mondială permanentă. Într-adevăr, aceasta este o speranţă pentru mult mai mult! Deoarece, chiar dacă omul ar putea aduce o măsură de pace, el tot ar avea nenvoie de doctori, anteprenori de pompe funebre, gropaşi şi făuritori de pietre funerare. Da, omul tot ar avea viaţa plină de lacrimi, plânset profund, durere şi ţipete de suferinţă şi supărare pătrunzătoare. Aşa că omul are nevoie de mai mult decât de pace. El are nevoie de viaţă; are nevoie de sănătate. Dar nici o împărăţie din această lume rea nu poate pune capăt necesităţilor medicale şi cimitirelor. Lumea Nouă a lui Iehova va putea! „Şi am văzut un cer nou şi un pământ nou, căci cerul şi pământul dintâi trecuseră, … şi El [Dumnezeu] va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi, nu va mai fi nici plânset, nici ţipăt, nici durere" – Apoc. 21:1,4, *NW*.

Cuprins

CE ESTE DE FĂCUT

Ce trebuie să faci pentru a te bucura de binecuvântările păcii mondiale permanente, de sănătate perfectă şi viaţă veşnică pe un pământ paradis după Armaghedon? Biblia răspunde: „Îmbrăcaţi-vă cu echipamentul complet al armurii lui Dumnezeu”. De ce? „Ca să puteţi sta fermi împotriva uneltirilor Diavolului”. Pentru a purta o astfel de luptă spirituală ai nevoie şi de „sabia spiritului, anume Cuvântul lui Dumnezeu”. Toate acestea înseamnă că trebuie trebuie să dobândeşti cunoştinţă şi pricepere din Cuvântul scris al lui Iehova. Într-adevăr, aceasta înseamnă o luptă în sine, deoarece oamenii sunt înclinaţi să se creadă prea ocupaţi pentru studierea Bibliei. Acest punct de vedere de prea ocupat a fost prezis pentru zilele noastre de Isus: „Exact cum s-a întâmplat în zielel lui Noe, tot la fel va fi şi în zilele Fiului omului: oamenii mâncau, beau, se căsătoreau”. Nu este nimic greşit să mănânci, să bei, să te căsătoreşti. Atunci ce era greşit? Aceasta: oamenii erau captivaţi aşa de mult de preocupările vieţii, gândind că totul avea să continue ca întodeauna, încât nu doreau să asculte şi să dea atenţie avertismentului lui Noe despre sfârşitul acelei lumi. Rezultatul: „A venit Potopul şi i-a nimicit pe toţi.” – Efes. 6:11,17; Luca 17:26,27, *NW*.

Aşa că faceţi-vă timp să cercetaţi mesajul despre paşnica lume nouă pe care vi-l aduc martorii lui Iehova. Deja este formată o societate a Lumii Noi de bărbaţi şi femei creştini, care trăiesc pentru lumea nouă. Uneşte-te cu ei! Ei sunt singurii învingători, supravieţuitorii războiului Armaghedonului. Părăsiţi planurile de pace făcute de om şi condamnate eşecului ale acestei lumi controlate de Diavol. Ia o poziţie pozitivă pentru lumea nouă, guvernul şi Regele ei! Aminteşte-ţi că la Armaghedon nu va exista nici o neutralitate. Toţi care nu se hotărăsc pentru împărăţia lui Dumnezeu sunt împotrivitori pasivi ai acesteia. Regele Lumii Noi, Cristos, a stabilit această regulă strictă, fermă: „Cine nu este de partea mea, este împotriva mea.” (Mat. 12:30, *NW*). Aşa că timpul pentru ezitare a trecut. Hotărăşte-te acum! Acţionează acum! Căci curând, la Armaghedon, va fi ştearsă din existenţă o lume prea ocupată, prea ocupată să de atenţie avertismentului despre propriul ei sfârşit. Dar nu trebuie să mori şi tu.

ADUCEREA DE ROADE LA BĂTRÂNEŢE

„Cei drepţi vor înflori ca palmierul; … Ei vor aduce roade şi la bătrâneţe, vor fi plini de sevă şi verdeaţă, pentru a arăta că Iehova este drept”. Deşi aceste cuvinte se aplică în special la cei ‘plantaţi ca cedri în casa lui Iehova’, „turma mică”, fără îndoială acestea enunţă un principiu ce se aplică tuturor servilor credincioşi ai lui Iehova, inclusiv celelalte oi ce sunt adunate astăzi la Păstorul cel Drept. – Ps. 92:12,14,15, *AS*.

Cuprins

Printre servii credincioşi ai lui Iehova din timpurile trecute, despre care acele cuvinte sunt adevărate, a fost Moise, al cărui serviciu activ pentru Iehova a început când avea optzeci de ani. Apoi, pentru patruzeci de ani, el a fost folosit de Iehova să aducă cinste numelui Său şi să elibereze, să călăuzească, să instruiască, să apere şi să se îngrijească, în mod miraculos, de poporul lui Dumnezeu, şi ni se spune că la vârsta de 120 de ani, când el a repovestit înaintea izraeliţilor, pe câmpiile Moabului, faptele drepte ale lui Iehova şi cerinţele Lui pentru poporul Său, „ochiului său nu-i slăbise vederea şi puterea nu-i scăzuseră.” (Deut. 34:7, *NW*). Da, în sens foarte literal, cuvintele psalmistului s-au dovedit adevărate în cazul lui Moise. Că Moise era într-adevăr „bătrân” la vârsta de optzeci de ani este evident din cuvintele psalmului său: „Anii vieţii tale sunt de maxim şaptezeci de ani, sau chiar de optzeci la cei tari.” – Ps. 90:10, *RS*.

Regele-poet David a fost altul care a continuat să aducă roade la bătrâneţe, când a supravegheat strângerea materialului pentru templu, întocmind detaliile de construire ale acestuia şi extinsa şi complicata lui formă de închinare, cântând lauda lui Iehova şi dând instrucţiuni poporului Său. „Am fost tânăr şi acum sunt bătrân; totuşi n-am văzut pe cel drept părăsit, nici pe urmaşii lui cerşindu-şi pâinea”. Cu adevărat, generozitatea şi bunătatea iubitoare ale lui Iehova l-au urmat pe David în toate zilele vieţii lui. – Ps. 37:25, *AS*.

Aducerea de roade la bătrâneţe a fost adevărată şi în cazul lui Daniel. Fără îndoială el era în al nouăzecelea an când a stat în picioare, fără frică, înaintea lui Belşaţar şi a petrecăreţilor lui gălăgioşi şi a interpretat ameninţătoarea scriere de pe perete; şi mai târziu, când n-a ţinut cont de legea mezilor şi perşilor pentru a se închina Dumnezeului său Iehova, şi a fost eliberat din groapa leilor, aproximativ în timpul când a scris şi cartea ce-i poartă numele.

Aceste exemple de aducre de roade la bătrâneţe nu se limitează doar la înregistrarea din Scripturile Ebraice. Nu ne spune Luca despre credinciosul preot Zaharia, care la bătrâneţe a fost binecuvântat nu doar cu un fiu, Ioan Botezătorul, ci şi cu darul profeţiei? Şi ce se poate spune despre apostolul Pavel? Deşi „om în vârstă” şi întemniţat, n-a continuat să scrie epistolă după epistolă, opt dintre ele, cu instrucţiuni către fraţii lui din afară, în acelaşi timp folosindu-se de orice oportunitate să predice prin viu grai, astfel dovedind cum Cuvântul lui Dumnezeu nu era legat, aducându-şi o ultimă contribuţie la canonul Scripturilor Greceşti Creştine, 2 Timotei, cu puţin înainte de moarte? – Filim. 9, *NW*; Luca 1:5-7; Faptele 28:31; 2Tim. 4:6.

Şi ce exemplu ne-a lăsat apostolul Ioan! El trebuie să fi avut în jur de nouăzeci de ani când, fiind exilat pe insula Patmos, din pricina mărturisirii lui credincioase, a fost privilegiat să vadă şi să înregistreze uluitoarea viziune apocaliptică; şi mai târziu să scrie, sub inspiraţie, trei epistole şi relatarea sa despre viaţa lui Cristos. Nu este nici o îndoială referitor la continuarea bunătăţii lui Iehova faţă de aceşti servi credincioşi şi aducerea de roade la bătrâneţe de către ei, nu-i aşa?

Cuprins

SĂ CONTINUĂM SĂ CREŞTEM

Se poate spune că această chestiune de a aduce roade la bătrâneţe se potriveşte mai bine servilor lui Iehova de astăzi, decât pentru cei din timpurile trecute, deoarece mulţi din ei trăiesc proporţional pentru a ajunge la bătrâneţe. Astfel, astăzi, în Statele Unite există de două ori mai multe persoane, proporţional cu populaţia, ce ajung la 65 de ani, faţă de câţi erau acum 50 de ani. În paranteză fie spus, să se observe aici că în ciuda lăudatului „progres ştiinţific" al omului, cuvintele lui Moise, declarate cu 3.500 de ani în urmă, despre lungimea vieţii omului ca fiind în general de 70 până la 80 de ani, încă sunt adevărate. De fapt, potrivit *Enciclopediei Britanice*, speranţa de viaţă la vârsta de 68 de ani pentru egiptenii ce trăiau în timpul lui Cristos era mai mare decât este cea a omului modern de aceeaşi vârstă.

Pentru a căpăta atitudinea mentală corectă faţă de chestiunea îmbătrânirii, este bine să ne amintim că aceasta este în realitate o expresie a îndurării lui Dumnezeu. Din pricina păcatului său Adam merita moartea imediată, dar Dumnezeu i-a permis, în mod îndurător, lui Adam, să moară încet, pe o perioadă de aproape nouă secole. Potrivit celor care studiază procesul de îmbătrânire, trupurile noastre continuă să se dezvolte până la vîrsta de treizeci de ani, apoi diferite sisteme, organe, inima, rinichii, etc. încep să funcţioneze din ce în ce mai puţin eficient până survine moartea. Este ca şi când, până la vârsta de treizeci de ani primim mai mult decât dăm şi după aceea, pentru următorii patruzeci de ani (aproximativ 70 de ani fiind durata medie de viaţă în ţări precum Statele Unite) dăm mai mult decât primim. Şi deşi ereditatea este posibil să fie cel mai important factor în determinarea lungimii vieţii individului, ne putem creşte potenţialul individual exercitând auto-cotrol în lucru, mâncare, băutură şi plăceri.

De asemenea, este încurajator să observăm că deşi la vârsta de treizeci de ani încetăm să ne mai dezvoltăm fizic nu există limită de vârstă în ce priveşte dezvoltarea emoţională şi mentală, nici un motiv pentru care să nu continuăm să ne dezvoltăm în aceste privinţe pe timp nelimitat. De fapt, ni se spune în mod serios că 'vechea' persoană este tovarăşul care nu are nimic pe care să-l aştepte cu nerăbdare'. Şi, cu siguranţă, servii lui Iehova, mai mult decât oricare alţii de pe pământ, astăzi, au multe pe care să le aştepte cu nerăbdare, fiind exact în pragul lumii noi.

Evident, atunci, pentru a rămâne tineri, în ciuda anilor noştri, trebuie să contiunăm să ne dezvoltăm mintal şi emoţional, da, să continuă să ne dezvoltăm spiritual. Cum? Dobândind cunoştinţă exactă; reînnoindu-ne mintea prin intermediul adevărurilor cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu şi priceperea lor aşa cum sunt descoperite prin instrumentul lui Dumnezeu; asocierea cu alţii care rămân astfel tineri, nu neglijându-i pe cei tineri de asemenea la ani, la adunările grupei şi la diferite adunări; şi străduindu-ne să punem în practică lucrurile pe care le învăţăm.

ADUCEREA DE ROADE LA BĂTRÂNEŢE

Numai continuând să ne dezvoltăm astfel putem continua să aducem roade, în ciuda anilor. Şi aduceţi-vă aminte, există mai mult decât un singur fel de roade. Există „roadele spiritului [anume]: iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, amabilitatea, bunătatea, credinţa, smerenia, auto-controlul". Poate că nu ne putem compara în mod favorabil cu cei tineri la ani în ce priveşte frumuseţea fizică a corpului şi a trăsăturilor feţei, dar posedarea roadelor spiritului ne face să apărem frumoşi înaintea lui Iehova şi în ochii tuturor celor ce au spiritul Său. – Gal. 5:22, *NW*; Prov. 31:30.

Şi noi putem să aducem roadele Împărăţiei serviciului creştin în ciuda anilor înaintaţi. La una din „casele Betel" ale Societăţii vreo cincisprezece fraţi, cu vârsta cuprinsă între 70 şi 88 de ani, servesc zi de zi, de dimineaţa până seara, alături de fraţii lor mai tineri. Nemulţumindu-se cu aceasta, ei ies seara, sâmbăta după amiază şi duminica de dimineaţă, pentru a predica pe străzi, în case şi din casă în casă. Unul din aceştia, ale cărui picioare infirme îi permit puţin să umble pe jos şi nu poate să urce trepte, urmăreşte rubricile din ziar cu decese pentru adresele celor care au suferit pierderi grele, cărora le trimite o scrisoare de mângîiere împreună cu o broşură ce conţine un mesaj care are importanţă asemănătoare. Avem la îndemână şi un raport despre o soră bine înaintată în ani, care, deşi oarbă şi ţintuită la pat, aduce multe roade ale împărăţiei prin intermediul telefonului.

Nu trebuie să ne pară rău de noi că nu mai putem aduce aşa de multe roade cum aduceam odată. Dacă timpul şi tăria noastră sunt limitate din pricina bătrâneţii să ne amintim lecţia despre bănuţul văduvei. Motivaţia, aprecierea din inimă, sinceritatea sunt cele care sunt în armonie cu dăruira care contează; aşa că să dăm cu dragă inimă, căci Dumnezeu iubeşte pe cel care dăruieşte cu dragă inimă. El judecă pe fiecare prin ceea ce are, nu prin ceea ce nu are; şi El, nu altul, judecă. – Luca 21:1-4; 2Cor. 8:12: 9:7.

Şi decât să-i invidiem pe cei tineri pentru rolul lor mai activ şi mai proemient în predicarea Împărăţiei, să le dăm o mână de ajutor şi să cooperăm pe deplin, pe care să o primească gratuit prin cunoştinţa noastră scripturală acumulată de-a lungul anilor şi prin integritatea noastră încercată din pricină că am rezistat multor furtuni. Dacă am profitat cu adevărat de anii noştri de experienţă nu vom invidia, ci mai degrabă ne vom bucura de înălţarea fraţilor noştri mai tineri.

Şi în cele din urmă, dacă ajungem în punctul sau în timpul când se pare că nu mai putet face nimic, încă mai putem să aducem roade păstrându-ne integritatea, păzindu-ne inima loială şi credincioasă faţă de marele nostru Binefăcător şi astfel avem privilegiul de a-i face inima să se bucure. (Prov. 27:11). Ne putem umple mintea cu amintiri despre bucuriile din trecut ale Împărăţiei, ne putem bucura de prosperitatea societăţii Lumii Noi, chiar dacă rolul nostru în ea este mic, şi putem aştepta cu nerăbdare abundentele şi nesfârşitele binecuvântări din lumea nouă, atât de aproape. Şi chiar dacă n-am neglijat niciodată rugăciunea, putem câştiga multă mângîiere, tărie şi bucurie de pe urma comuniunii mai frecvente cu Tatăl nostru ceresc, amintindu-ne că „multă putere are rugăciunea omului drept când este făcută." – Iac. 5:16, *NW*.

Cuprins

Da, în ciuda anilor noştri, putem continua să ne dezvoltăm, putem continua să aducem roade. Cu adevărat, „capul încărunţit este o cunună de glorie dacă este găsit pe calea dreptăţii.” – Prov. 16:31.

„Nu ştii? N-ai auzit? Dumnezeul cel vecinic, Iehova, Creatorul marginilor pământului nu oboseşte, nici nu osteneşte; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă putere celui obosit, şi celui care n-are tărie îi măreşte puterea. … cei care Îl aşteaptă pe Iehova îşi înoiesc puterea, ei se vor înălţa cu aripi ca vulturii; vor alerga şi nu vor obosi, vor umbla, şi nu vor osteni.” – Isaia 40:28,29,31, *AS*.



NUMĂRUL MARTORILOR LUI IEHOVA ÎN CREŞTERE ÎN COREEA

De la un misionar al Turnului de Veghere în Coreea



Armistiţiul a venit în Coreea, dar nu pacea. Nici nu pare că pacea va fi posibilă în viitor. Organizaţia Naţiunilor Unite care a salvat Coreea de Sud în vara anului 1950, constată că aranjarea unei conferinţe de pace cu comuniştii este la fel de stresantă ca lungile luni de stabilire a condiţiilor armistiţiului. Şi chiar dacă pacea ar fi realizată, cine ar avea încredere în validitatea condiţiilor consimţite, avându-se în vedere înregistrările despre încălcarea credinţei? O asemenea atitudine au mulţi oameni în Coreea. Ei au, cu adevărat, un punct de vedere foarte sumbru despre viitor.

Violenţele războiului s-au mutat din linia întâi de luptă până în inima munţilor coreeni. Activitatea de gherilă a crescut considerabil, dând semne de organizări la scară mare de către comunişti. Pe când autorul acestei relatări se afla la Chonju, cu câteva zile în urmă el a observat deplasarea unei divizii a armatei Republicii Coreea pe stradă. Ei mergeau spre sud pentru a scoate trupele de gherilă din zona Munţilor Chiri.

Dar între cei 22 de milioane de oameni din Coreea de Sud sunt mulţi oameni care privesc peste impasul eforturilor omeneşti şi se întorc spre Singurul care poate oferi speranţe de viitor adevărate. Cei care privesc la Iehova şi la promisiunile lui pentru o lume nouă a dreptăţii primesc adevărul lui cu o vigoare şi o hotărâre ce sunt minunate. La început este dificil să găseşti mulţi oameni care să caute cu adevărat în Biblie pentru a găsi promisiunile lui Dumnezeu. Ei au fost trădaţi de prea multe ori în trecut. Mulţi au trăit experienţa guvernării comuniste din Coreea de Nord sau în timpul ocupaţiei din Coreea de Sud, la începutul războiului. Ei au învăţat că promisiunile făcute clasei muncitoare de către comunişti printr-o propagandă zgomotoasă nu au dus decât la o asuprire şi mai îngrozitoare. Şi încă o dată, promisiunile Organizaţiei Naţiunilor Unite de a reconstrui ţara lor distrusă au fost subminate de concesiile Organizaţiei Naţiunilor

Cuprins

Unite din timpul armistiţiului şi de alte concesii posibile de la conferinţa de pace. Nu este de mirare atunci de ce coreenii stau tăcuţi şi nu se obosesc să facă vreun comentariu atunci când li se fac noi promisiuni.

Dar atunci când aud că Iehova, Creatorul universului, a promis să distrugă toată răutatea de pe pământ şi să facă toate lucrurile noi, ei ciulesc urechile. În mod destul de ciudat, nu promisiunea Împărăţiei sau a noului pământ le câştigă atenţia de la început, ci învăţătura biblică despre Armaghedon. O lume nouă, bazată pe lucruri vechi, nu-i interesează. Dar dacă Dumnezeu mai întâi va distruge ceea ce este rău şi după aceea va aduce domnia de o mie de ani a lui Cristos, acest lucru pare mai rezonabil.

În momentul în care este trezit interesul ei faţă de adevăr, persoana cu bunăvoinţă din Coreea studiază Biblia zi şi noapte. De îndată ce vede diferenţa dintre vechea lume a lui Satan şi lumea nouă a lui Iehova, coreeanul este capabil de o credinţă foarte puternică. Greutăţile şi persecuţiile sunt biruite, chiar dacă credinţa lui este abia la început.

În general, viaţa coreenilor s-a schimbat foarte puţin după armistiţiu. În prezent în Coreea activează multe organizaţii care încearcă să aducă puţină uşurare oamenilor. Este o sarcină uriaşă pentru toată lumea. Se fac eforturi sincere. Statele Unite încearcă să găsească o cale pentru ca locuitorii să-şi construiască fabrici de îngrăşăminte, de ciment, etc., într-un efort de a ajuta la reconstrucţie şi, în acelaşi timp, de a da posibilitatea agriculturii, ocupaţia principală din Coreea, să producă destul pentru ca oamenii să nu sufere de foame, până ce ţara se pune pe picioare din punct de vedere economic. A fost înfiinţat un Consiliu Economic Combinat pentru combaterea inflaţiei. Fiind total dependentă de ajutorul din afară, mai ales de Statele Unite ale Americii, Coreea, evident, trebuie să accepte condiţii care nu sunt binevenite, legate de ajutorul pe care îl primeşte. Statele Unite şi alţii au făcut mult. Se va face şi mai mult, dar chiar dacă acest ajutor continuă până la Armaghedon, nu va exista o pace reală sau speranţă adevărată pentru popor. Omul nu se poate ridica deasupra propriei sale puteri, iar leacul pentru necazurile Coreei depăşesc puterea omenească. Mulţi se întorc de la uneltirile oamenilor şi privesc spre Dumnezeu .

În Coreea iernile sunt foarte friguroase şi vântul biciuieşte peninsula, venind din Siberia. Armata îi spune „climă arctică”, iar soldaţii americani tremură de frig în hanoracele lor îmblănite. Dar în ciuda vremii aspre şi a lipsei confortului, martorii lui Iehova din Coreea nu lasă ca iarna să le slăbească zelul pentru serviciul Împărăţiei şi participarea la adunările grupei.

Lor le place să se asocieze cu cei care împărtăşesc credinţa lor valoroasă şi aşteaptă cu nerăbdare să vină duminica, pentru că duminica este „ziua de întâlnire”, când ei se pot aduna şi studia şi îşi pot spune unul altuia despre experienţele şi bucuriile pe care le-au avut în lucrarea lor de serviciu.

Până de curând, starea de necesitate stabilită de armată, care impunea respectarea unei ore timpurii, făcea imposibilă participarea la adunările de seara şi înapoierea acasă la timp. Din această cauză în majoritatea adunărilor obişnuitele întâlniri săptămânale se ţin duminica, în loc să se ţină în timpul săptămânii. O

Cuprins

unitate din Seul se întâlneşte în casa misionară. În fiecare duminică livingul, sufrageria şi holul sunt pline de oameni, circa 170 la număr. Vă miraţi probabil cum se pot înghesui atât de mulţi. Răspunsul este că coreenii nu stau pe scaune, ci stau pe podea şi astfel ei se pot înghesui în locuri strâmte. Ei îşi lasă pantofii la intrare, deoarece, după obiceiul coreean, ei nu poartă niciodată pantofi în casă.

Duminica fraţii încep să ajungă la Sala Împărăţiei pe la ora 10.30 dimineaţa şi de obicei nu pleacă înainte de ora 2.00, şi în tot acest timp ei stau pe podeaua rece, având în picioare numai ciorapii şi în condiţii în care temperatura este sub zero grade.

Este cu adevărat o bucurie să participi la întâlniri şi să observi cu ce încântare ascultă fraţii fiecare cuvânt, iar atunci când cel ce conduce discuţia face referire la scriptură, paginile din Bibliile lor încep să zboare, pentru că ei se grăbesc să găsească textul în propriile lor Biblii. Literatura editată de Turnul de Veghere tradusă în limba coreeană este foarte limitată ca număr şi de aceea, fraţii trebuie să ia notiţe, pentru ca noile gânduri să poată fi folosite de ei mai târziu, când, la rândul lor, îi vor învăţa pe alţii.

După întâlniri, mulţi dintre ei participă în lucrarea de mărturie în grup, înainte de a se întoarce la casele lor. Duminica este, deci, o zi plină pentru slujitorii lui Iehova din Coreea.

Când misionarii americani se angajează în lucrarea de predicare din casă în casă, ei sunt rareori invitaţi înăuntru, din cauza condiţiilor economice actuale. Adeseori, întreaga familie trebuie să stea într-o singură cameră şi, de aceea ezită să te invite să intri. Dar chiar şi dacă eşti invitat în casă, vei descoperi că locuinţele nu sunt încălzite în stilul apusean, pentru că nu se foloseşte nici un aparat de încălzire. Podelele sunt încălzite prin dirijarea fumului de la bucătărie pe sub podea. Dar podeaua este caldă numai dacă există o saltea de paie care să menţină căldură din podea. Oamenii se încălzesc punându-si mâinile şi picioarele sub aceasta. Câteodată se folosesc mici vase cu cărbuni pentru a încălzi mâinile şi a păstra apa pentru ceai caldă. Deci trebuie să te îmbraci călduros atât în casă, cât şi afară. Servul de circuit care este american, câteodată doarme pe podeaua coreeană cu paltonul pe el. El găseşte podeaua caldă într-un loc şi membrele lui lungi ies în afară. Problema combustibilului în Coreea este foarte mare. Puţinul lemn şi cărbune care se găseşte este foarte scump şi salariile sunt mici; de aceea, în majoritatea caselor combustibilul se foloseşte numai pentru gătit.

În ultimele luni a fost foarte reconfortant să vezi un număr din ce în ce mai mare de oameni, fără vreo afiliere anterioară cu organizaţii creştine declarate, ajungând la cunoştinţa adevărului şi care manifestă credinţă adevărată în Biblie. Un caz recent din Chonju este tipic. Un oficial guvernamental din provincie a fost de curând botezat. El a pus multe întrebări grele înainte să accepte Biblia ca adevărată. Răbdarea lui în a asculta şi a studia problema i-a ajutat pe martorii lui Iehova să îi înlăture îndoielile una câte una şi acum el este entuziasmat în legătură cu adevărul. Prin efortul său am putut să folosim aula unei şcoli publice pentru a ţine această lună o lectură publică, expusă de servul de circuit în Chonju. 170 de oameni au fost de faţă la lectură. Grupa din Chonju s-a bucurat pentru că

Cuprins

participarea medie la întruniri în Sala Împărăţiei era în jur de 60 de oameni. Mulţi budişti, închinători la strămoşi, confucianişti şi chiar şi atei vin la adevăr. Se estimează că 50% dintre cei botezaţi acum nu aveau vreo afiliere anterioară „creştină".

La Seul sunt acum două adunări înfloritoare cu o participare totală la studiul *Turnului de veghere* care se apropie de 300 de persoane. Una dintre adunări foloseşte etajul doi dintr-un fost spital. Doctoriţa care deţine clădirea pune la dispoziţia Sălii Împărăţiei patru camere gratis. Doctoriţa însăşi este foarte activă în cadrul serviciului.

Soţul doctoriţei a fost un înalt oficial guvernamental. În acea vreme soţia lui a primit adevărul, dar el era atât de ocupat cu probleme oficiale încât nu şi-a făcut timp să privească la detaliile doctrinelor predate de martorii lui Iehova. Acum că el face din nou afaceri particulare, îşi face timp. El stă până seara târziu ca să citească Biblia şi publicaţiile Societăţii şi acum le prezintă şi altor persoane. El încă este apropiat de guvernanţi şi a putut să ajute cu problemele Societăţii de multe ori. Prin el şi prin soţia sa adevărul a fost adus în atenţia multor oameni proeminenţi.

Seul este încă oraşul devastat de război din iarna trecută, dar acum că majoritatea populaţiei s-a întors, au fost ridicate barăci temporare acolo unde erau înainte case şi birouri. Oraşul este din nou o metropolă agitată. Tramvaiele sunt supra-aglomerate şi trotuarele ticsite de oameni. De când a fost declarat armistiţiul oraşul a prins din nou viaţă. Martorii lui Iehova sunt bucuroşi că sunt iar în casele lor şi nu le slăbesc mâinile în lucrarea de mărturie, pe care mulţi au învăţat-o pe când erau refugiaţi în sudul ţării. Înainte de război a existat o mică adunare în Seul, dar acum cele două adunări mai mari şi mai active sunt o dovadă că viaţa, speranţa şi lauda sunt încă prezente în Coreea. În noiembrie 1951 existau aproximativ 35 de vestitori ai mesajului Împărăţiei care raportau în Coreea. În mai 1954 erau 885 de persoane în 13 adunări şi câteva grupuri izolate în partea de sud a peninsulei.

Aceşti servi de curând dedicaţi vin din toate categoriile sociale coreene. Printre ei este soţia fostului prim ministru, a cărei smerenie şi umilinţă faţă de poruncile lui Iehova sunt un bun exemplu pentru toţi. Ea studiază Biblia mereu şi este nerăbdătoare şi doritoare oricând să ia parte în serviciul împărăţiei. Aceasta a produs o mare schimbare în viaţa ei, aducându-i unele dificultăţi. Ea priveşte cu încredere spre Iehova şi organizaţia lui, ca să-i dea puterea să continue cu lucrarea Lui. De curând ea a mers cu fraţii din Seul care au ţinut o lectură publică pentru o adunare mai mică aflată într-un sat aflat la aproximativ 15 km de Seul. Deoarece ea a luat parte, toţi oficialii şi demnitarii satului, de asemenea, au luat parte. Directorul şcolii i-a aliniat pe elevi în faţa ei ca să se încline în faţa ei, dar ea a refuzat acest gest, în schimb cerându-le să îl cinstească pe Iehova şi nu pe creaturile sale.

Cu câtva timp, în urmă la o întrunire în Sala Împărăţiei la casa misionară din Seul, au luat parte şi câţiva soldaţi americani. Un martor tânăr a fost auzit comentând: „Uite, în sfârşit au început şi americanii să vină la adevăr." Un număr destul de mare de soldaţi se asociază aici cu martorii lui Iehova. Unii îşi folosesc

Cuprins

bine timpul petrecut aici făcând lucrări bune în slujba Împărăţiei. Mai ales un sergent a dat un exemplu bun de zel pentru fraţi. El şi-a câştigat iubirea şi respectul fraţilor săi coreeni. Mulţi soldaţi au luat poziţie pentru adevăr în circumstanţe dificile. Unii nu auziseră de martorii lui Iehova înainte să vină în Coreea. Mesajul ajunge într-adevăr la tot felul de oameni.

Mesajul împărăţiei face acum unele progrese în zonele rurale, printre cei mai puţin educaţi. Multe persoane analfabete încep să înţeleagă. De curând un mic grup de vestitori izolaţi a început să facă drumuri periodice în alt sat, aflat la o oarecare distanţă. Ei lucraseră de multe ori teritoriul din apropierea zonei lor. Aceste vizite periodice au dat roade, fiindcă luna trecută acest sat nou a apărut deodată pe harta teocratică, dând pentru prima dată un raport. Au dat un prim raport de proporţii, căci el era dat de 17 vestitori. Este nevoie de mare curaj în Coreea să devii activ în lucrarea de predicare într-o zonă rurală. Vechile tradiţii sunt atât de împământenite încât cei ce se rup de tradiţii sunt ocoliţi şi de multe ori chiar agresaţi fizic. În Coreea, ca şi în tot Orientul, cei bătrâni îi conduc pe cei tineri. În viaţa de familie nora este complet controlată de soacră şi nici chiar fiul acesteia din urmă nu poate să intervină. Nepotul este dominat de multe ori de unul din bunici. Pentru aceşti oameni să sfideze această autoritate tradiţională atunci când bătrânii sunt împotriva activităţii lor creştine, este un mare pas care trebuie analizat atent. Câteodată prejudecăţile celor bătrâni capătă forme violente, deoarece ei consideră creştinismul în opoziţie cu ideile lor de închinare la strămoşi. Privindu-i pe aceşti fraţi întorcându-se de la aceste tradiţii puternice înţelegem mai bine cuvintele lui Isus: „Lasă morţii să-şi îngroape morţii". Acesta este un sfat util pentru cei legaţi de astfel de tradiţii.

Aici, în această ţară devastată de război, există un segment al populaţiei de care a profeţit Ezechiel 38, că se bucură de pace şi locuieşte în sate neîmprejmuite. Descrierea dată de Ezechiel în legătură cu cei din organizaţia lui Iehova care trăiesc în siguranţă este împărtăşită de martorii lui Iehova din Coreea, în ciuda apropierii de una din cele mai explozive situaţii politice din istorie. Iehova este încrederea lor!

RĂBDARE PRIN SPERANȚĂ

„Bucuraţi-vă în speranţa ce stă înainte. Răbdaţi în necazuri. Stăruiţi în rugăciune." – Rom. 12:12, NW.

Creştinii maturi privesc înainte. Ei văd dincolo de actualul sistem de lucruri. Ei caută să facă voinţa lui Iehova şi mintea lor este acordată după modul de viaţă din lumea nouă. Creştinii nematuri încă văd multe care îi intersează în acest sistem de lucruri. Ei încă doresc propria lor cale. Mintea le este încă acordată după propriile interese. Să te bizui pe speranţa vieţii

Cuprins

veşnice necesită maturitate, ca servul lui Iehova să-şi îndrepte mintea întodeauna spre lucrurile dinainte, spre speranţa ce stă în faţă. Atunci, creştinul matur este cel care poate folosi pe deplin puterea umitoare a speranţei, puterea ce înconjură viitorul şi astfel conduce prezentul. Şi conducându-ne viaţa acum, speranţa devine o putere înălţătoare care dă naştere la răbdare. „Dacă sperăm ce nu vedem, continuăm să aşteptăm cu răbdare.” – Rom. 8:25, *NW*.

2. Răbdare ca rob al lui Iehova înseamnă acea însuşire de a hotărî că, indiferent de împrejurări, el nu va renunţa niciodată la speranţa pe care i-o oferă Cuvântul lui Dumnezeu. În alte cuvinte, aceasta înseamnă că a noastră corabie a credinţei nu trebuie să sufere niciodată naufragiu, nu trebuie niciodată să se oprească brusc de la ţinta ei, portul lumii noi. Harta noastră de navigaţie, Biblia, ne avertizează: „Voi aveţi nevoie de răbdare, pentru ca, după ce aţi făcut voinţa lui Dumnezeu, să primiţi împlinirea promisiunii.” (Evrei 10:36; *NW*). Este valoros că am învăţat cum să ne zidim şi să ne întărim speranţa ca, împreună cu iubira şi credinţa, să producă această maturitate roditoare: „Purtăm neîncetat în minte lucrarea voastră datorată credinţei, efortul vostru datorat iubirii şi răbdarea voastră datorată speranţei.” – 1Tes. 1:3, *NW*, nota de subsol.

3. Speranţa oferă temei pentru bucurie. Într-adevăr, porunca din Scriptură este să fim plini de bucurie: „Bucuraţi-vă în speranţa ce vă stă înainte.” (Rom. 12:12, *NW*). Bucuria clocoteşte de pe urma speranţei noastre. Şi această bucurie lucrează pentru răbdarea noastră. Isus Cristos a furnizat exemplul perfect despre cum lucrează speranţa, bucuria şi răbdarea una faţă de alta. Speranţa lui Isus a pus bazele pentru nemărginita sa bucurie. Speranţa sa? Da, Isus a avut o speranţă categorică: „Tată, glorifică-mă alături de Tine cu gloria pe care o aveam acolo înainte să fie lumea.” (Ioan 17:5, *NW*). Dar speranţa lui Isus a fost mult mai mare decât să-şi recâştige existenţa preumană, căci speranţa lui era să cumpere „comoara ascunsă în câmp”, comoara ascunsă în sfera organizaţiei univesale a lui Dumnezeu, anume calitatea de cap al organizaţiei capitală a lui Iehova. Speranţa sa l-a impulsionat să acţioneze cu bucurie: „Pentru bucuria pe care o are el se duce şi vinde tot ce are şi cumpără acel câmp.” – Mat. 13.44, *NW*.

4. Dacă Isus s-ar fi uitat doar la prezent n-ar fi putut răbda niciodată încercarea ce l-a chinuit cumplit, pe care a înfruntat-o. El n-ar fi putut niciodată să facă faţă cu succes încercării răbdării. Dar mintea lui era perfect matură; el s-a bucurat în speranţa ce se afla înainte. Ca urmare, grelele lui suferinţe au fost „trecătoare şi uşoare”, aşa cum sunt suferinţele urmaşilor săi ce păstrează atitudinea mentală care era în Isus Cristos. (2Cor. 4:17, Filip. 2:5, *NW*). Nu poate fi nicio îndoială că speranţa lui i-a adus bucurie şi bucuria răbdare: „Să alergăm cu răbdare cursa care ne este pusă înainte, pe măsură ce privim concentraţi la liderul şi cel care aduce la perfecţiune credinţa noastră, Isus; pentru bucuria ce-i era pusă înainte el a îndurat stâlpul de tortură.” (Evrei 12:1,2, *NW*). Din pricina răbdării trebuie să „privim concentraţi” la exemplul lui Cristos: bucuria sa în speranţa ce se afla înainte.

Cuprins

5. Ce bucurie triumfătoare au avut apostolii când au ajuns în aspre încercări! „Ei i-au adunat pe apostoli, i-au bătut zdravăn şi le-au poruncit să nu mai vorbească pe baza numelui lui Isus şi i-au lăsat să plece. Prin urmare, aceştia au plecat dinaintea Sinedriului, bucurându-se că fuseseră socotiţi demni să fie batjocoriţi pentru numele Său.” (Faptele 5:40,41, *NW*). Cum puteau ei să sufere o bătaie zdravănă şi să se bucure de ea? Din pricina speranţei producătoare de bucurie pe care o aveau. Mai exista motiv de bucurie şi pentru că ei trecuseră printr-o încercare aspră şi făcând aşa dusese la răbdare. „Fraţii mei, consideraţi ca o mare bucurie când treceţi prin diferite încercări, ştiind că pe măsură ce faceţi aşa calitatea încercată a credinţei voastre duce la răbdare.” (Iac. 1:1,2, *NW*). Deoarece Iehova este Izvorul speranţei, El este şi Izvorul bucuriei. „Bucuria lui Iehova este tăria voastră.” (Neem. 8:10, *AS*). Bucuria, ca rod al spiritului, vine într-o măsură nelimitată atunci când „stăruim în rugăciune”, implorând spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Spiritul Său ne îmbogăţeşte speranţa.

SĂ NE ÎNTĂRIM SPERANŢA

6. Noi avem nevoie de cunoştinţă şi priciepere pentru a ne consolida speranţa. Toţi care trăiesc pentru lumea nouă trebuie să se pregătească pentru studiu şi citire cu regularitate din Biblie, în fiecare zi. Aceasta aduce mângâierea ce ne întăreşte speranţa. „Toate lucrurile care au fost scrise odinioară au fost scrise pentru învăţătura noastră, ca prin răbdarea noastră şi mângâierea din Scripturi să avem speranţă.” (Rom. 15:4, *NW*). În afară de „mângâierea din Scripturi” mai există altceva care ne întăreşte speranţa. Aceasta este răbdarea. Am spus deja că speranţa duce la răbdare. Adevărat, dar şi răbdarea lucrează pentru speranţă. Ele lucrează reciproc. Speranţa produce răbdare şi răbdarea, la rândul ei, ne întăreşte speranţa.

7. Atunci, sunt neprofitabile şi fără valoare persecuţiile şi necazurile ce vin peste poporul credincios al lui Iehova? Nici pe departe! Căci fiecare încercare suportată ne întăreşte şi ne face mai sigură speranţa. Acesta este motivul pentru care putem „considera ca o mare bucurie” atunci când vin peste noi încercări. Dar cum întăreşte speranţa fiecare încercare? Atunci când ne păstrăm integritatea constatăm că mintea ne este plină cu acea realizare conştientă că îi plăcem lui Dumnezeu. Această stare aprobată este cea care ne întăreşte speranţa. Speranţa este întărită ca urmare a unui fel de proces de „reacţie în lanţ”:

8. „Să ne bucurăm foarte mult, bazaţi pe speranţa gloriei lui Dumnezeu. Şi nu numai asta, ci să ne bucurăm foarte mult în timp ce ne aflăm în necaz, căci ştim că necazul aduce răbdare; răbdarea, la rândul ei aduce o stare aprobată; starea aprobată, la rîndul ei speranţa şi speranţa nu duce la dezamăgire.” (Rom. 5:2-5, *NW*). Ce combinaţie victorioasă ne-a dat Iehova! Suferinţele şi întemniţările pot doar să întărească speranţa dacă este păstrată integritatea. Şi speranţa care se bazează pe credinţă şi care este mereu întărită prin hrană spirituală şi prin răbdare, nu va duce niciodată la dezamăgire. Bucurându-se în speranţa ce se află înainte martorii lui Iehova pot deja să experimenteze emoţia şi bucuria victoriei, victoria

Cuprins

lui Iehova de la Armaghedon. Într-adevăr, nu suntem noi deja conduşi de Cristos în triumfătoarea lui procesiune? – 2 Cor. 2:14, *NW*.

9. Societatea Lumii Noi a lăsat în urmă o lume fără speranţă. (Efes. 2:12). Satan, „dumnezeul acestui sistem de lucruri”, nu poate oferi speranţă; nici el nu are pentru sine. (Apoc. 12:12). Aşa că Diavolul este invidios pe speranţa puternică şi sigură posedată de societatea Lumii Noi. El caută să ne zdrobească speranţa în mod necinstit, prin persecuţie. Dar Diavolul a fost un mizerabil eşec ca general; strategia lui lucrează întotdeauna împotriva sa când poporul lui Iehova îşi păstrează integritatea. Căci noi suntem cei care căştigă din cauza necazului. Aceasta nu numai că promovează vestea bună, ci, aşa cum spunea Pavel: „Aduceţi-vă aminte mereu de zilele de altădată în care, după ce aţi fost luminaţi, aţi îndurat o mare luptă sub suferinţe, uneori în timp ce eraţi expuşi ca într-un teatru, atât batjocurilor cât şi necazurilor, alteori în timp ce deveneaţi părtaşi cu cei care aveau o astfel de experienţă.” (Evrei 10:32,33, *NW*). Da, noi câştigăm atît de mult pe calea întăririi speranţei că apostolul ne spune să ne „aducem aminte mereu” de suferineţe pe care le-am îndurat. Voi cei din societatea Lumii Noi care treceţi acum prin necazuri amintiţi-vă că după ce acest necaz „trecător şi uşor” va trece, veţi privi înapoi la încercări cu profit. Ele v-au adus o stare aprobată, v-au întărit speranţa.

SPERANŢA – „ANCORĂ PENTRU SUFLET”

10. Speranţa bazată pe o mărturie vagă şi nesigură cu greu ar putea să dea cuiva încurajare puternică să meargă mai departe într-o lucrare ce aţâţă mânia lumii controlată de Diavol. Ce recunoscători suntem că speranţa noastră se bizuieşte pe Cel ale cărui promisiuni sunt sigure, Cel ce nu minte! „Oamenii jură pe cel care este mai mare şi jurământul lor este sfârşitul oricărei controverse, deoarece acesta este garanţia legală pentru ei. În acest mod, când şi-a propus să demonstreze mai mult moştenitorilor promisiunii caracterul neschimbător al hotărârii Sale, Dumnezeu a intervenit cu un jurământ, pentru ca prin două lucruri care nu se pot schimba, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, noi cei care am fugit spre refugiu să avem încurajarea puternică să apucăm speranţa pusă înaintea noastră”, speranţa „vieţii veşnice.” (Evrei 6:16-18; Tit 1:2, *NW*). Cu speranţa noastră ancorată de marea Stâncă a Universului ce nu se clatină, ce încurajare puternică avem să „ne bucurăm în speranţa pusă înainte”! (Deut. 32:4). Amintiţi-vă că Iehova n-a jurat pe ceva limitat, deoarece lucrul acela putea să dea greş şi obligaţia lua sfârşit. Ci el a dat „garanţia legală” prin faptul că a jurat pe ceea ce este nelimitat şi nu poate da greş. El a jurat pe cel mai mare Personaj din Univers, individualitatea Sa ce nu se poate schimba! – Mal. 3:6.



Cuprins

11. Cu o înţelegere pătrunzătoare noi citim atunci următoarea referire a lui Pavel la speranţa pusă înainte: „Această speranţă noi o avem ca ancoră pentru suflet, atât sigură cât şi fermă”. Apostolul vorbeşte despre speranţă în limbaj metaforic, ca o „ancoră pentru suflet”. Perfect normal pentru Pavel, căci el experimentase de trei ori naufragiul şi cunoştea, cu siguranţă, valoarea ancorei! (Evrei 6:19, *NW*; 2Cor. 11:25). El ştia că ancora este înfiptă în inima mării pentru a ţine vasul stabil în timpul furtunii, pentru a feri corabia să fie din nou acţionată spre mare sau să fie distrusă de stânci. (Faptele 27:29). O corabie cu ancora înfiptă ferm poate trece o furtună în siguranţă. „Ancoră pentru suflet” – ce descriere potrivită pentru speranţa noastră care ne face capabili să răbdăm cu integritatea neclintită cele mai violente furtuni de persecuţie şi să nu suferim naufragiu referitor la credinţa noastră!

12. Acestea sunt timpuri furtunoase. Lui Satan i-ar plăcea să ne atragă în „marea” sa, termen simbolic pentru acea masă tulburată a omenrii înstrăinată de Dumnezeu, care spumegă noroiul păcatului şi sprijină organizaţia văzută a lui Satan. Da, aceste „ape”, mai tulburate decât oricând înainte, sunt „popoare, mulţimi şi naţiuni.” (Apoc. 17:15, *NW*). De când Diavolul a fost azvârlit pe pământ el a agitat în mod vizibil „marea” şi a învolburat un val de reflux de necazuri, în încercarea violentă de a ne scufunda corabia credinţei. Speranţa noastră este legată inseparabil de credinţa noastră şi ne păzeşte credinţa să nu sufere naufragiu. (1Tim. 1:19). Cu o credinţă puternică „ancora noastră pentru suflet” nu va fi pierdută, ea nu va duce la dezamăgire.

13. Dar chiar cu un cablu de ancoră puternic, dacă ancora nu este suficient de solidă, corabia poate fi suflată pe mare şi va face eforturi să înainteze. Tot aşa este cu suportul nostru spiritual, „ancora pentru suflet”. Noi avem cea mai bună bază în care să ne înfigem „ancora” – promisiunile lui Iehova. Dar dacă „ancora noastră pentru suflet” este fragilă, nici chiar o bază bună nu ne poate ţine fermă corabia credinţei noastre în timpul violentelor furtuni de necaz. De aceea un cuvânt de avertisment: Să nu ne gândim niciodată că putem participa la studiile Turnului de veghere şi apoi, în timpul adunării, să moţăim sau să aţipim, crezând că „doar un clipit din ochi” nu ne va slăbi „ancora noastră pentru suflet”. Dacă cineva aţipeşte în timpul când sunt explicate adevăruri vitale, corabia credinţei acelei persoane nu este întărită; ea se va scufunda. Atunci, cum poate cineva să-şi apere corabia credinţei, care este legată de speranţa sa, dacă nu foloseşte *toate* armele din arsenalul adevărurilor descoperite din Cuvântul lui Dumnezeu? „Să ne îmbrăcăm cu armele luminii”. „Fiţi gata totdeauna să vă apăraţi înaintea oricui vă cere motivul pentru speranţa din voi.” – Rom. 13:12; 1Pet. 3:15, *NW*.

14. Nici să nu credem că putem participa la vreo adunare teocratică şi să aşteptăm ca aceasta să ne întărească speranţa, dacă permitem minţii să rătăcească prin interese personale, „îngrijorările acestui sistem de lucruri.” (Marcu 4:19, *NW*). Nu permiteţi niciodată cugetelor să rămână nestăpânite, ci conduceţi mintea aşa încât să se poată concentra asupra mesajului ce este expus. Minţile somnoroase nu se pot concentra bine. Aşa că treziţi mintea! Ea tinde să fie leneşă. Şi dacă faptul că nu suntem atenţi la studiile poporului lui Iehova este un pericol sigur, ce se va

Cuprins

întâmpla atunci cu speranţa celor care devin neglijenţi la participarea la sărbătorile spirituale? Excat aceasta: „Ancora” lor nu va ţine. Ei îşi vor căuta propriile interese, în cele din urmă fiind purtaţi de curent înapoi în lume. Este posibil să sufere un naufragiu iremediabil. (2Pet. 2:20). „Acesta este motivul pentru care este necesar să dăm o atenţie mai mult decât obişnuită lucrurilor auzite de noi, ca niciodată să nu fim purtaţi de curent.” (Evrei 2:1, *NW*). Nu uitaţi că atenţia *obişnuită* nu este suficientă. Noi trebuie să dăm cea mai mare atenţie „lucrurilor auzite de noi” „ca să nu mai fim copii legănaţi de valuri şi purtaţi încolo şi-ncoace de fiecare vânt de învăţătură, prin intermediul şiretlicurilor oamenilor.” – Efes. 4.14, *NW*.

„ANCORA” FRAGILĂ DUCE LA NAUGFRAGIU

15. După Armaghedon nu va mai fi „mare”. (Apoc. 21:1). Dar atâta timp cât există „marea” agitată de demoni ne putem aştepta ca a noastră corabie a credinţei să fie atacată din toate părţile. În timp de război corăbiile sunt atacate astăzi pe dedsupt, de submarine. Este de aşteptat că Satan va folosi toate mijloacele necinstite pe care le poate folosi pentru a ne torpila corabia credinţei, deoarece acesta *este* război. „Balaurul s-a mâniat pe femeie şi s-a dus să facă război cu cei rămaşi din sămânţa ei, care observă poruncile lui Dumnezeu şi fac lucrarea de a pune mărturie despre Isus.” (Apoc. 12:17, *NW*). Numai luptând felul corect de luptă, care nu este una literală, corabia credinţei noastre poate respinge atacurile Diavolului. „Continuă să lupţi lupta cea bună, păstrînd credinţa şi o conştiinţă bună, pe care unii au îndepărtat-o şi au experimentat naufragiu referitor la credinţa lor.” – 1Tim. 1:18,19, *NW*.

16. Apostolul a găsit speranţa aşa de puternică, încât a vorbit despre ea nu doar ca despre o „ancoră pentru suflet”, ci şi ca un coif protector pentru un soldat. Puneţi-vă „ca şi coif speranţa salvării.” (1Tes. 5:8, *NW*). Speranţa este o putere ce protejează; aşa că de ce să n-o purtăm ca şi coif? Coiful unui soldat protejează capul, deci mintea. Atunci speranţa creştinului este cu adevărat o parte a „armurii complete de la Dumnezeu prin care puteţi sta fermi împotriva intrigilor Diavolului”, căci porunca din luptă este să „primiţi coiful salvării.” (Efes. 6:11,17, *NW*). Într-adevăr, Iehova pune „coiful salvării” şi acum porunca se aplică la martorii Lui credincioşi. (Isa. 59:17). Cum purtăm noi coiful? Gândindu-ne la speranţa pusă înainte, umplundu-ne mintea cu idei teocratice, studiind textele şi comentariile zilnice din *Cartea anuală a martorilor lui Iehova*, discutând activităţi teocratice. Speranţa oferă subiecte de meditaţie şi astfel protejează mintea de cugetarea lumii vechi. Speranţa salvării ne ţine să cugetăm la lucrurile dinainte, deci „să uităm lucrurile din urmă.” – Filip. 3:13, *NW*.

17. Noi luptăm felul greşit de luptă şi ne slăbim speranţa atunci când nutrim cugetări ruşinoase. Posibilul „naugfragiat” uman referitor la credinţă îşi scoate coiful şi începe să se bucure de atracţiile şi plăcerile deosebite ale acestei lumi, în loc să se bucure de speranţa pusă înainte. El uită că „marea” este plină de vârtejuri de preocupări comerciale ce prin în cursă şi de plăceri captivante. Luaţi cazul lui

Cuprins

Dima, un colaborator al apostolului Pavel. Dima nu era nou la adevăr; el fusese cu apostolul în decursul primei întemniţări a acestuia. (Col. 4:14). Dar cu Dima se întâmplase ceva. El îşi scosese „coiful"; el nu mai avea o minte care să privească înainte: „Dima m-a părăsit din pricină că a iubit actualul sistem de lucruri." (2Tim. 4:10, *NW*). Evident Dima a devenit „naufragiat". De ce? Deoarece Dima nu s-a mai gândit la speranţa pusă *înainte* şi a dezvoltat o speranţă *în spate* din lumea veche. Fără îndoială Dima gândea că să ai doar necesităţile vieţii era „prea vulgar". Lucrurile „plăcute" din viaţă deveneau o atracţie copleşitoare, chiar speranţa sa. Această speranţă din urmă l-a împins pe Dima spre „naufragiu".

18. Atunci cum trebuie să ne ferim împotriva cugetelor din urmă? Noi nu ne putem bucura de speranţa pusă înainte şi în acelaşi timp să încercăm să ne bucurăm de interesele lumii vechi. Astăzi câteva lucruri ne pun în pericol corabia credinţei, tot atât cât a numit Isus „îngrijorările ale miloacelor de existenţă." (Luca 21:34, *NW*). Dacă speranţa noastră este cu adevărat în lumea nouă, nu vom permite ca aceste „îngrijorări ale mijloacelor de exsitenţă" să ne slăbească speranţa. Încercările de a sta în belşug pot avea ca rezultat o cale de acţiune asemenea celei a lui Dima. „Aşa că dacă avem mijloace de existenţă şi acoperiş, vom fi mulţumiţi cu aceste lucruri", realizând pericolul de a năzui spre mai mult: „Cei care sunt hotărâţi să se îmbogăţească cad în ispită, în cursă şi în multe dorinţe prosteşti şi păgubitoare, care-i aruncă pe oameni în nimicire şi ruină." (1Tim. 6:8,9, *NW*). Pericolul naufragiului este iminent când încetăm să luptăm felul corect de luptă: „Nici un om care serveşte ca soldat nu se amestecă în afacerile comerciale ale vieţii ca să primească aprobarea celui ce l-a înrolat a soldat." – 2Tim. 2:4, *NW*.

SLĂBIREA SPERANŢEI PRIN „PROPRIILE INTERESE"

19. Preţioasa speranţă pentru viaţă veşnică poate fi foarte uşor slăbită prin propriul eu. Regele Solomon a accentuat acest pericol. (Prov. 14:12; 16:25; 21:2). În zilele apostolilor acesta era un obstacol obişnuit spre maturitate. Puţini au fost cei care au pus din toată inima interesele Împărăţiei pe primul loc. Pavel a observat aceasta şi adresându-se lui Timotei a comentat: „Căci n-am pe nimeni altul cu o dispoziţie asemnea lui care să se îngrijească cu adevărat de lucrurile ce vă privesc. Căci toţi ceilalţi îşi caută propriile interese, nu pe cele ale lui Isus Cristos." (Filip. 2:20,21, *NW*). Gândiţi-vă! Dintre creştini Pavel, în acel timp la Roma, ştia că toţi, cu excepţia lui Timotei, aveau anumite înclinaţii egoiste care încurcau lucrarea lui Isus Cristos. Când Timotei s-a dedicat lui Iehova, el şi-a cufundat complet voinţa, astfel ca lucrarea lui Dumnezeu să aibă întâietate în viaţa sa. El a spus cu adevărat: „Iată-mă! Trimite-mă!" (Isa. 6:8). Deoarece înclinaţiile egoiste erau predominate în zilele lui Pavel, cu cât mai mult se vor manifesta probabil ele astăzi, când interesele lumeşti şi lucrurile „plăcute" din viaţă sunt aşa diversificate şi atît de multe! Pionieri, servi, vestitori din grupă – unde staţi în ce priveşte „propriile interese"? Se află ele în locul teocratic aşa încât să nu împiedice lucrarea lui Isus Cristos? „Atunci, continuaţi să căutaţi mai întâi împărăţia." – Mat. 6:33, *NW*.

Cuprins

20. Nu interpretaţi greşit! Ceea ce Pavel a numit „interese proprii” pot fi recunoscute legal ca şi preocupări; dacă nu sunt nescripturale ele sunt „legale”. Dar, aşa cum explica apostolul: „Toate lucrurile sunt permise; dar nu toate zidesc.” (1Cor. 10:23, *NW*). Dorinţa după lucruri „plăcute” şi interese de amuzament (televiziune, radio, cinema, etc.) dacă nu se exercită grijă, ne pot distruge speranţa; căci, cu siguranţă, ele nu zidesc. Noi trebuie să ne întărim speranţa pentru ca ea să devină „bucuria” noastră, aşa cum a fost pentru Isus. Lumea este plină de multe alte interese neteocratice, precum aşa numitele „hobby-uri”. Acestea poate că oferă plăcere şi recreare, chiar profit în bunuri lumeşti. Dar hobby-urile, asemenea preocupărilor comerciale, pot prinde în mreje foarte uşor pe cineva şi-i pot slăbi speranţa.

21. Hobby-urile sunt aşa de variate astăzi că ele se întind de la simpla colectare de timbre la energicele exerciţii de sportiv. Prin ilustraţie vom lua hobby-ul obişnuit numit „tehnica fotografiei”. Un frate constată că acest hobby îi oferă multă plăcere. Aparatul lui de fotografiat surpinde multe adunări teocratice şi experienţe personale plăcute. „Propriile interese” îi spun că are nevoie să ţină pasul cu toate aspectele hobby-ului său. El cumpără numeroase reviste şi le citeşte. În scurt timp începe să citească unele cărţi despre hobby-ul său, petrecând din ce în ce mai mult timp cu o preocupare „legală”. Poate că lipseşte de la adunări pentru a ţine pasul cu recenta revistă despre „aparatul de fotografiat”. Poate că simte că este necesar să se asocieze cu cei din afara adevărului pentru a învăţa mai multe despre hobby-ul său. Interesul „legal” al acestui frate a ajuns până la punctul în care ameninţă să-i slăbească speranţa. Dacă „propriul interes” nu este oprit şi pus în schimb cel teocratic, naufragiul este în faţă.

22. Pavel şi-a evaluat speranţa în Cristos aşa de mare încât a putut spune: „Am acceptat pierderea tuturor lucrurilor şi le consider ca nişte gunoaie.” (Filip. 3:8, *NW*). Dacă speranţa noastră este o forţă puternică în viaţă nu vorm permite „îngrijorărilor pentru mijloacele de existenţă”, hobby-urilor sau „propriilor interese” să ne ruineze speranţa salvării. Un alt pericol asociat cu „căutarea propriilor interese” este că mai devreme sau mai târziu vom găsi motiv să ne amestecăm cu cei lumeşti. Persoana lumească, pe care n-o interesează adevărul, nu vă poate întări speranţa, căci el nu are nici una. Ea vă va slăbi folositoarele voastre obiceiuri teocratice şi chiar speranţa. Asociaţi-vă cu cei care „se bucură în speranţa pusă înainte”, care sunt cu cugetarea Lumii Noi. „Nu fiţi înşelaţi. Asocierile rele strică obiceiurile folositoare.” – 1Cor. 15:33, *NW*.

23. Calea de acţiune sigură pe care s-o urmărim este să cultivăm cugetări ce privesc înainte. Speranţa ne ajută să facem asta. Sunt atât de multe în care să sperăm, atât de multe spre care să privească mintea; pentru rămăşiţa unsă: glorie cerească, neputrezire şi privilegiul sublim de a domni ca regi, preoţi şi judecători pentru o mie de ani, împreună cu regele Lumii Noi Isus Cristos, văzându-l „aşa cum este”! (1Ioan 3:2,3, *NW*; 1Cor. 15:53,54; Apoc. 20:4,6). Pentru alte oi: viaţă veşnică pe pământ, participarea la lucrarea de transformare a pământului într-un

Cuprins

paradis mondial, participarea în împlinirea semnificativă a mandatului de procreare, exercitarea stăpânirii peste creaţia animală, martori oculari la învierea generală a morţilor! (Gen. 9:1; Osea 2:18; Marcu 10:30 Luca 23:43; Ioan 5:28). Şi încununătoarea speranţă atât pentru rămăşiţa spirituală cât şi pentru alte oi: să vadă nimicirea completă tuturor duşmanilor lui Iehova, ca numele şi cuvântul glorioase ale lui Iehova să fie justificate pentru veşnicie. (Jud. 5:31; Rom. 3:4). Cu adevărat, speranţa societăţii Lumii Noi se rezumă în aceasta: Să „sperăm în Iehova de acum înainte şi pentru totdeauna." – Ps. 131:1, *AS*.

24. Aşa că purtaţi coiful salvării! Bucuraţi-vă de speranţa pusă înainte. Gândiţi-vă la speranţa voastră; ea este adevărată, la preocupare serioasă, dreaptă şi atrăgătoare. (Filip. 4:8, *NW*). Cu cât mai mult de bucurăm de speranţa pusă înainte cu atât mai des ne vom gândi la Dumnezeul speranţei, Iehova. .. „Iehova a dat atenţie şi a ascultat şi o carte de amintire a fost scrisă înaintea Lui pentru cei care s-au temut de Iehova şi care au meditat la numele Său." – Mal. 3:16, *AS*.

DEPLINA ASIGURARE A SPERANŢEI

25. Când este valabilă speranţa noastră? Ea este valabilă acum dacă facem o declaraţie publică despre ea. Credinţa fără fapte este moartă. Aşa că speranţa fără să fie auzită este fără valoare. „Cu gura cineva face o declaraţie publică pentru salvare". „Să ţinem tare la declaraţia publică a speranţei noastre, fără şovăire." (Rom. 10:10; Evrei 10:23, *NW*). Deci speranţa noastră sprijinită de spiritul lui Iehova şi făcută valabilă prin declaraţia noastră publică despre aceasta este o putere. Ea ne ajută să gândim înainte, să trăim înainte şi să lucrăm pentru speranţa pusă înainte: „Pentu acest scop lucrăm din greu şi ne străduim. deoarece ne-am pus speranţa în Dumnezeul cel viu." (1Tim. 4.10, *NW*). Munca dificilă şi eforturile noastre ferme de a predica vestea bună ne asigură că lucrarea noastră nu este zadarnică şi că speranţele noastre vor fi realizate. – 1Cor. 15:58; Evrei 6:11,12.

26. Aşadar, păziţi acea „ancoră pentru suflet". Ea va împiedica naufragiul. Speranţa noastră produce răbdare. Ea aduce bucurie; ne încurajează să „stăruim în rugăciune"; ne face să medităm la numele lui Iehova. Atunci, aşadar, bucuraţi-vă în mod triumfător, voi cei din societatea lumii noi! Speranţa lumii este întuneric, a voastră lumină. Speranţa lumii se prăbuşeşte, a voastră se apropie de împlinire. Speranţa lumii se bazează pe credulitate, a voastră pe credinţă. Speranţa lumii duce la dezamăgire, a voastră la succes. Căci în lumea nouă, atît de aproape, cele mai optimiste speranţe ale noastre, fie cereşti, fie pământeşti, vor fi realizate curând, spre satisfacţia noastră veşnică. De aceea cu o răbdare neşovăielnică, putem „trăi cu o sănătate a minţii, cu dreptate şi devotament evlavios în mijlocul acestui sistem de lucruri, în timp ce aşteptăm fericita speranţă şi glorioasa manifestare a Dumnezeului cel mare şi a salvatorului nostru Isus Cristos." – Tit 2:12,13, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce perspectivă mentală îi deosebeşte pe creştinii maturi de cei lipsiţi de maturitate? Arătaţi, deci, cine beneficiază pe deplin de pe urma puterii speranţei?

Cuprins

2. Explicaţi ce este răbdarea şi de ce avem nevoie de ea?
3,4. (a) Prin ce modalitate ne ajută speranţa să răbdăm? (b) Arătaţi că speranţa l-a ajutat pe Isus să treacă încercarea răbdării.
5. De ce pot răbda servii lui Iehova încercările cu bucurie?
6. Prin ce mijloace ne zidim speranţa?
7,8. (a) Care este punctul de vedere matur al încercărilor şi al necazurilor? (b) Ce combinaţie triumfătoare, bazată pe speranţă, a furnizat Iehova?
9. Ce caută să facă Diavolul, şi cum lucrează strategia sa împotriva lui, atunci când ne păstrăm integritatea?
10. De ce avem o „încurajare puternică cu care să apucăm speranţa" pusă înainte?
11. Cum descrie Pavel speranţa pusă înainte? De ce aşa?
12. De ce acestea sunt timpuri furtunoase pentru corabia credinţei noastre, însă ce ne va feri credinţa de naufragiu?
13,14. Cum putem evita marele pericol pentru corabia credinţei noastre?
15. De ce este astăzi aşa de serioasă chestiunea de a ne păzi credinţa şi speranţa?
16. Ce parte a „armurii complete de la Dumnezeu" este speranţa pusă înainte? Cum este aceasta o putere care protejează?
17. Este posibil să ne scufundăm corabia credinţei? Cum?
18. Ce a arătat Isus că este una dintre cele mai mari ameninţări pentru corabia credinţei noastre? Aşadar, ce sfat a dat Pavel?
19. Ce trăsătură, ce slăbeşte credinţa, a observat apostolul la unii creştini, şi ce înseamnă aceasta pentru noi astăzi?
20,21. (a) Ilustraţi ce se înţelege prin „interese personale". (b) Ar putea duce la naufragiu „interesele personale"? Explicaţi.
22. (a) Cum a evaluat Pavel speranţa pusă înainte? (b) Ce pericol ce slăbeşte speranţa este asociat cu căutarea „intereselor personale"?
23. De ce avem motive ce impulsionează să cultivăm cugetări ce privesc înainte?
24. Ce beneficiu sănătos vine de pe urma faptului că ne bucurăm de speranţa pusă înainte?
25. Ce este necesar dacă speranţa pusă înainte va fi realizată?
26. Rezumaţi puterea speranţei. Ce putem face cu ajutorul ei?



Acceptă Societatea Turnul de Veghere provocări de a dezbate public caracterul scriptural al diverselor învăţături religioase? - J.P. Statele Unite

Isus Cristos este prezentat ca „lăsându-vă un model ca să călcaţi pe urmele lui îndeaproape." Metodele de predicare folosite de el nu includeau dezbateri. Când prin desfăşurarea evenimentelor ajungea în prezenţa potrivnicilor lideri

Cuprins

religioşi din timpul lui, se angaja în discuţii cu ei respingându-le minciunile şi apărând şi predicând adevărul cuvântului lui Iehova. Dar el nu aranja dinainte asemenea întâlniri şi nu se pregătea în mod oficial în acest scop. De fapt, în legătură cu aceşti conducători religioşi falşi el şi-a instruit discipolii astfel: „Lăsaţi-i! Sunt nişte călăuze oarbe şi dacă un orb călăuzeşte un alt orb, amândoi vor cădea în groapă.” Isus a dat exemple de predicare mulţimilor strânse în locuri publice, dar discipolilor săi le-a dat instrucţiuni principale în legătură cu predicarea la uşile oamenilor. Luând acesta de model, martorii lui Iehova se concentrează astăzi pe această metodă de predicare, folosind în acelaşi timp celelalte metode ale lui Isus şi ale apostolilor. – 1 Pet. 2:21; Mat. 15:14; 10:5-15; Faptele 5:42, 20:20, *NW*.

De obicei, cei ce doresc să dezbată sunt mai interesaţi să li se acorde atenţie şi să-şi facă publicitate decât să prezinte adevărul. Nu neapărat adevărul este aclamat ca învingător de către cei care ascultă o dezbatere. Mulţimile nu sunt întotdeauna raţionale. Ele pot fi manipulate de oratori bombastici şi de elocvenţa spectaculoasă care ţinteşte emoţiile, nu mintea. Într-o dezbatere erorile şi adevărul sunt prezentate în părţi egale şi manipulând emoţiile precum şi prejudecăţile personale, concluziile finale ale multor ascultători pot fi adeseori favorabile erorii. În climatul tensionat al unei dezbateri, raţiunea şi logica sunt adeseori ignorate, cu excepţia acelora care deţin spiritul lui Iehova. O minte cu pregătire legală sau juridică poate separa emoţia de fapte şi poate face o evaluare corectă, dar mulţimile, de obicei, nu au atât de mult discernământ. Este nevoie de o atmosferă mai calmă pentru a gândi obiectiv. Fiecare parte crede de obicei că ea a câştigat şi de multe ori cei ce sunt neutri sau nesiguri sunt mai confuzi după terminarea dezbaterii.

Pentru a determina corectitudinea scripturală a unei învăţături trebuie să consultăm Biblia şi cu calm să cântărim toate textele care se referă la subiectul considerat. Locul ideal de desfăşurare este într-o casă, cu doi, trei oameni implicaţi, stând la o masă cu Biblii deschise, analizând cu calm probele ca să „se convingă de toate lucrurile şi să păstreze ce este bun.” (1 Tes. 5:21, *NW*) Dacă cineva are vreo îndoială legată de vreo doctrină poate chema la el acasă un slujitor dintr-o religie care crede în această doctrină, pentru a o discuta. În seara următoare el poate chema un slujitor dintr-un grup care spune că acea doctrină este falsă. Sau el poate doreşte să cheme în aceeaşi seară câte un slujitor din fiecare grup, să întrebe şi să asculte discuţia. Astfel adevărul va fi mai sigur de a primi o atenţie calmă şi atentă, aşa cum va primi şi neadevărul. Cei sinceri care caută cu onestitate adevărul vor vedea avantajul acestei metode, pe când cei interesaţi mai mult în controverse palpitante şi publicitate vor cere zgomotos dezbaterea oratorică, emoţională.

Creştinii nu dezbat cu opozanţii în propria lor adunare pentru că ştiu că aceasta poate degenera în certuri şi scandaluri degradante. „Vă îndemn însă, fraţilor, să fiţi cu ochii pe cei care, contrar învăţăturii pe care aţi primit-o, provoacă dezbinări şi prilejuri de poticnire şi evitaţi-i.” Creştinii sunt, de asemenea, sfătuiţi următoarele: „Mai mult, respinge discuţiile prosteşti şi fără sens, ştiind că ele provoacă certuri. Dar sclavul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu

Cuprins

toţi, capabil să predea, stăpânindu-se în situaţii rele, învăţându-i cu blândeţe pe cei ce se împotrivesc, fiindcă s-ar putea ca Dumnezeu să le dea căinţa care duce la cunoaşterea exactă a adevărului şi ei să-şi vină în fire, ieşind din cursa Diavolului, care i-a prins de vii ca să-i facă voia." (Romani 16:17; 2 Tim. 2:23-26, *NW*). Dezbaterile îşi pot pierde ţinuta şi decenţa din partea celor ce nu au spiritul lui Iehova, în ciuda unor promisiuni contrare făcute anterior şi ele pot degenera în certuri urâte, larmă şi patimă din partea acestor oameni.

De aceea Societatea Turnul de Veghere nu foloseşte dezbaterile ca mod de predicare a veştii bune a Împărăţiei. Unul din reprezentanţii ei poate fi un vorbitor invitat înaintea altui grup denominaţional şi poate răspunde la întrebări după aceea, dar se convine dinainte că această sesiune nu este o dezbatere şi nu va fi lăsată să se transforme în aşa ceva. Vestea bună, glorioasă merită o prezentare demnă, fără scandal şi neorânduială din partea opozanţilor. „Căci Dumnezeu este un Dumnezeu nu al neorânduielii, ci al păcii." – 1 Cor. 14:26-33, *NW*.

Imaginea tradiţională a lui Isus îl prezintă cu păr lung şi cu barbă, dar publicaţiile Turnului de Veghere îl prezintă fără barbă şi cu părul scurt. Care este imaginea corectă? - M.H, Statele Unite.

Numerele recente din publicaţiile Turnului de Veghere îl prezintă pe Isus fără barbă şi cu părul scurt, deoarece el apare astfel în reprezentări mai vechi decât tabloul tradiţional cu o imagine efeminată. Într-o cupă foarte veche găsită în Antiohia, Siria, care se spune că îl reprezintă pe Isus şi pe discipolii săi la Cina Memorială, Isus este gravat ca un tânăr fără barbă, pe când unii dintre discipolii săi sunt reprezentaţi cu barbă. Pentru a vedea o fotografie, vă recomandăm să consultaţi *Dicţionarul Bib*lic al lui Harper, pagina 22, în mijlocul articolului „Cupa din Antiohia". (M. S. Şi J. L. Miller, 1952). Cartea de Jack Finegan, *Lumină din trecutul îndepărtat*, ne vorbeşte despre picturi creştine din secolul al doilea, găsite în Catacomba Priscilei, în camera Cappella Greca şi ne spune:

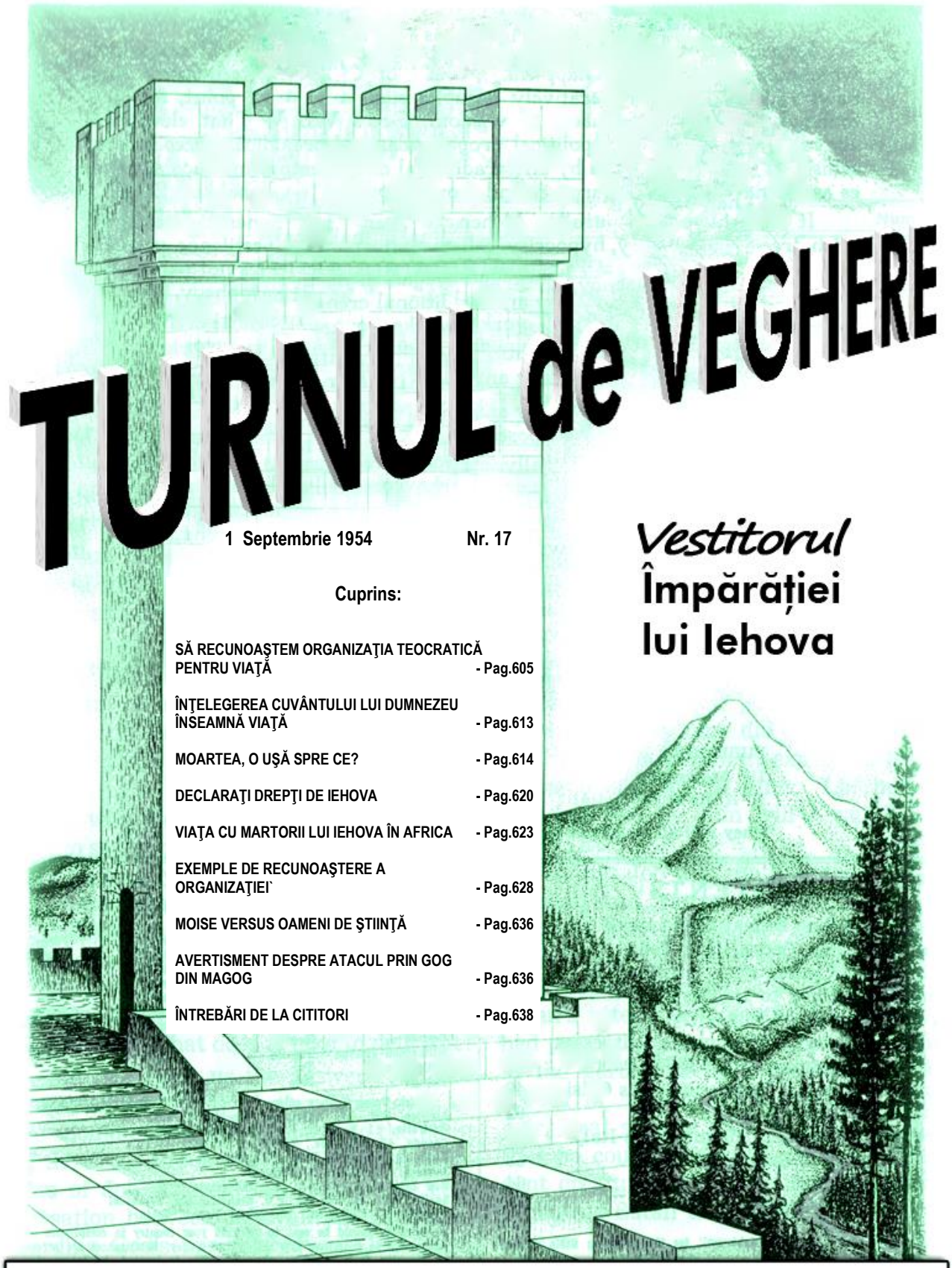
„Tabloul Învierii lui Lazăr este acum aproape şters, dar este încă posibil de recunoscut că pe o latură se află o clădire mică în care se află o mumie, iar pe cealaltă, sora lui Lazăr stând în picioare cu mâinile ridicate. În mijloc se află Isus, cu faţa spre mormânt şi cu mâna dreaptă ridicată, ca şi cum vorbeşte. El este reprezentat după tipul roman şi este îmbrăcat în tunică şi pallium, ţinând îmbrăcămintea cu mâna stângă. El este tânăr şi nu are barbă, are ochi mari şi părul scurt. Tabloul este de mare interes, deoarece este cea mai veche reprezentare a lui Isus care s-a păstrat în lume. – Pagina 371.

Mai departe, această carte ne vorbeşte despre tabloul Vindecării Paraliticului (Marcu 2:1-12) găsit în biserica – locuinţă din vechea aşezare excavată de la Dura, din deşertul Siriei şi ne spune: „Tabloul aproape distrus al lui Cristos din catacomba Priscilei, de la Roma, aparţine, probabil, aşa cum am văzut, perioadei de mijloc a celui de al doilea secol. Pictura de la Dura este mai clar datată în prima jumătate a secolului al treilea. În ambele tablouri, Cristos este reprezentat ca un tânăr fără barbă, având părul scurt şi îmbrăcămintea obişnuită din acea vreme. Acestea, alături de reprezentări similare, sunt cele mai vechi

reprezentări ale lui Cristos, după cât se ştie în arta creştină timpurie. Mai târziu, în secolul al treilea, Cristos apare tot tânăr, dar cu păr lung, buclat, iar din secolul patru apare figura mai cunoscută, cu barbă. – Paginile 408, 409.

La 7 octombrie 1949, noua fereastră de est de la Stepney Paris Church, biserica-mamă din Estul Londrei, Anglia, a fost dezvelită de Contele de Athlone. Fotografia acestei ferestre de biserică, publicată în „The Illustrated London News", din 1 octombrie 1949, prezintă o cruce şi un tânăr ţintuit pe cruce, fără barbă şi cu părul scurt, care-l reprezintă pe „Cristos răstignit, dar triumfător."

Deoarece Biblia nu ne descrie cum era faţa lui Cristos şi nici nu ne spune dacă avea o barbă de o anumită lungime, noi urmăm cea mai veche dovadă arheologică, nu ideea tradiţională apărută mai târziu, după care Isus apare efeminat, livid şi plin de pioşenie. Unii citează din Isaia 50:6 pentru a dovedi că Isus avea barbă. „Mi-am dat spatele celor ce mă loveau şi obrajii mei celor ce-mi smulgeau părul. Nu mi-am ascuns faţa de ruşine şi de scuipat". Acest lucru poate să fi fost împlinit literal, într-un mod tipic, în Isaia, preumbrind insultele şi reproşurile ruşinoase care au fost îngrămădite peste clasa servului, în care Isus Cristos este cel dintâi. Fiecare din clasa servului suferă ocări, dar nu neapărat toate cele specificate aici. Înregistrarea arată că Isus a fost biciuit, lovit şi scuipat, dar nu se spune niciun cuvânt despre faptul că i s-ar fi smuls barba. Dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, de ce nu a fost el menţionat, alături de celelalte insulte şi jigniri? (Mat. 27:26, Marcu 14:65, *NW*). De fapt *Septuaginta* ce redă Isaia 50:6 nu spune că părul i-ar fi fost smuls de pe obraji, ci că el a fost pălmuit. „Mi-am dat spatele biciuirii şi obrajii loviturilor şi nu mi-am întors faţă de la ruşinea scuipatului." Înregistrarea din Evanghelii confirmă că aceste lucruri i s-au întâmplat literal lui Isus.



TURNUL de VEGHERE

1 Septembrie 1954 Nr. 17

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ RECUNOAŞTEM ORGANIZAŢIA TEOCRATICĂ PENTRU VIAŢĂ - Pag.605

ÎNŢELEGEREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU ÎNSEAMNĂ VIAŢĂ - Pag.613

MOARTEA, O UŞĂ SPRE CE? - Pag.614

DECLARAŢI DREPŢI DE IEHOVA - Pag.620

VIAŢA CU MARTORII LUI IEHOVA ÎN AFRICA - Pag.623

EXEMPLE DE RECUNOAŞTERE A ORGANIZAŢIEI` - Pag.628

MOISE VERSUS OAMENI DE ŞTIINŢĂ - Pag.636

AVERTISMENT DESPRE ATACUL PRIN GOG DIN MAGOG - Pag.636

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.638

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

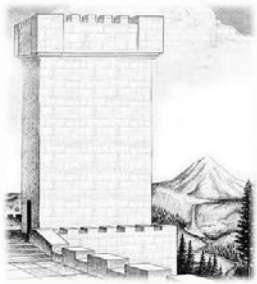
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Septembrie 1954 **Nr 17**

SĂ RECUNOAŞTEM ORGANIZAŢIA TEOCRATICĂ PENTRU VIAŢĂ

„Umiliți-vă deci sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca el să vă înalțe la timpul potrivit, aruncându-vă toate îngrijorările asupra lui, pentru că el se interesează de voi.” – 1 Pet. 5:6, NW

Nu se poate accentua îndeajuns cât de important este să recunoaştem organizaţia teocratică a lui Iehova. Dacă viaţa cuiva depinde de faptul ca el să urmeze un anumit mod de acţiune, el trebuie să se bucure să facă acest lucru chiar dacă prin aceasta mândria lui este rănită, deoarece trebuie să se umilească. Aşa trebuie să fie şi în ceea ce priveşte recunoaşterea organizaţiei teocratice şi a modului său de a acţiona, sub conducerea lui Dumnezeu. Anarhiştii refuză să recunoască organizaţia şi să i se supună. A afirma că nu există nicio organizaţie teocratică dovedeşte nelegiuire şi anarhism, deoarece aceasta ar însemna că Dumnezeu nu are nicio organizaţie şi niciun popor organizat, turma sa. Pentru el este mai important să îşi aibă creaturile sale vii şi inteligente organizate într-un mod ordonat decât să aibă organizată creaţia sa neînsufleţită, soarele, luna şi stelele, deoarece unitatea, armonia, pacea şi eficienţa universului său depind de faptul de a fi organizat şi condus în mod teocratic.

2. Sfânta Biblie este Cartea lui Dumnezeu prin care acesta le instruieşte pe creaturile sale inteligente de pe pământ. Pentru a putea să ducem la îndeplinire instrucţiunile din Cartea lui Dumnezeu, Biblia, trebuie să recunoaştem organizaţia teocratică la fel cum o recunoaşte Biblia, de la prima pagină până la ultima. De fapt, Biblia este Cartea organizaţiei teocratice vizibile. Primele cuvinte care se găsesc în ea şi pe care Dumnezeu însuşi le-a scris cu propriul său ”deget”, erau pentru o organizaţie teocratică, adică „Cele zece Cuvinte”, cele Zece Porunci, adresate organizaţiei sale teocratice tipice, naţiunea Israel. (Deut. 10:1-4). Toate celelalte părţi ale Torei, sau ale Legii, de la Geneza până la Deuteronomul, au fost

Cuprins

scrise de profetul Moise, aflat sub inspiraţia lui Iehova Dumnezeu, pentru aceeaşi organizaţie. Realitatea este că toate celelalte cărţi din Scripturile Ebraice din vechime au fost scrise pentru organizaţia teocratică tipică a Israelului. Însă nu doar pentru ei, deoarece apostolul creştin Pavel îi scrie adunării creştine a lui Dumnezeu şi citează versetul din Psalmi 69:9 pentru a susţine acest argument: „Căci nici Cristos nu şi-a plăcut lui însuşi, ci, după cum este scris: 'Batjocurile celor ce te batjocoreau au căzut asupra mea'. Căci tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru instruirea noastră, pentru ca prin perseverenţa noastră şi prin mângâierea din Scripturi să avem speranţă." (Rom. 15:3,4, *NW*). Prin urmare, vechile Scripturi Ebraice, de la Geneza până la Maleahi, au fost scrise în primul rând pentru instruirea adunării creştine a lui Dumnezeu.

3. Acelaşi lucru se aplică şi Scripturilor Greceşti Creştine de la Matei până la Apocalipsa. În afară de relatarea evangheliei lui Luca, Faptele apostolilor, scrisorile către Timotei, Tit şi Filimon şi a doua şi a treia scrisoare a lui Ioan, toate cărţile din Scripturile Greceşti Creştine au fost scrise direct adunării creştine şi în principal pentru adunarea creştină. Dar chiar şi acele opt excepţii au fost scrise persoanelor din organizaţia teocratică creştină, fiind scrise expres în interesul acestei organizaţii. Aşadar, în prezent, toate cele douăzeci şi şapte de cărţi din Scripturile Greceşti Creştine aparţin întregii turme creştine a lui Dumnezeu şi nu unor persoane anume, iar aceste cărţi, alături de celelalte treizeci şi nouă din Scripturile Ebraice, formează întreaga Biblie inspirată. Având în vedere legătura sa indestructibilă cu organizaţia teocratică creştină, Biblia este axată pe organizaţie şi nu poate fi înţeleasă în întregime fără a se avea în minte organizaţia teocratică. Din acest motiv, este necesar ca cei care se umilesc sub mâna puternică a lui Dumnezeu să ia în considerare organizaţia teocratică şi să o recunoască. Toate oile din turma lui Dumnezeu trebuie să fie preocupate de organizaţie, la fel ca şi Biblia.

STRUCTURĂ ŞI ACTIVITĂŢI

4. Noi suntem astăzi la nouăsprezece secole depărtare de organizaţia teocratică vizibilă din era creştină a secolului întâi. Pe parcursul tuturor acelor secole, organizaţia care se declară a fi creştină a trecut prin multe schimbări şi s-a împărţit în sute de secte şi culte religioase, care a dus la o împrăştiere a turmei religioase. Dezorganizarea religioasă din cadrul Creştinătăţii a luat, astfel, de multe ori, forma unor războaie religioase violente şi a unor persecuţii asupra sectelor mai noi sau mai mici. Pentru a păstra organizaţia teocratică creştină, trebuie să ne croim drum prin tradiţiile religioase ale Creştinătăţii şi să ne întoarcem la instrucţiunile şi aranjamentele făcute de apostoli în secolul întâi. Dumnezeu îşi are astăzi pe pământ turma sa de oi, conduse de Păstorul său drept, şi astfel el trebuie să aibă şi are o organizaţie vizibilă în prezent, pe care o conduce cu mâna Sa puternică. Pentru a dovedi că este teocratică, la fel cum erau apostolii lui Isus Cristos, turma sa organizată de oi păstrează aranjamentele şi modul de a acţiona apostolice. În acelaşi timp, ea se adaptează nevoilor din zilele noastre pentru serviciul lui Dumnezeu.

Cuprins

5. Caracterul apostolic al organizaţiei nu înseamnă că are aşa-zişi „apostoli” propriu-zişi şi nici măcar „succesori ai apostolilor”. Nici nu ar putea să aibă, deoarece cei doisprezece apostoli ai Mielului Isus Cristos au fost pietrele de temelie ale adunării creştine şi au făcut parte din începutul, întemeierea, sau naşterea acesteia. (Apoc. 21:14,19). Până la sfârşitul secolului întâi toţi apostolii autentici erau morţi şi ei nu au numit niciun fel de succesori. Biblia inspirată vorbeşte împotriva aşa-zişilor „succesori ai apostolilor” care, la fel ca magul Simon din Samaria, îşi doresc cu lăcomie să exercite puterea apostolilor asupra turmei lui Dumnezeu. „Căci aceşti oameni sunt apostoli falşi care îi înşeală pe alţii, prefăcându-se în apostoli ai lui Cristos. Şi nu este de mirare, fiindcă şi Satan se preface într-un înger de lumină. Nu este, deci, mare lucru dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptăţii”. Astfel de oameni ambiţioşi şi care doresc să fie înălţaţi nu recunosc organizaţia teocratică şi nu se umilesc sub mâna puternică a lui Dumnezeu. – 2 Cor. 11:5; 12-15; Faptele 8:9-24, *NW*.

6. În anul 33 A.D., adunarea creştină a început ca o organizaţie teocratică vizibilă, formată din o sută douăzeci de membri, în ziua sărbătorii Cincizecimii, într-o cameră de la etaj din Ierusalim. Cu acea ocazie, spiritul sfânt al lui Dumnezeu a fost turnat, prin intermediul Marelui său Păstor, Isus Cristos, asupra acelei micuţe turme de urmaşi credincioşi ai lui Isus. Datorită acelei revărsări de spirit sfânt plină de manifestări miraculoase asupra acelei mici adunări, s-a depus o mărturie temeinică despre Iehova Dumnezeu şi Fiul său înălţat, Isus Cristos, prin Petru şi ceilalţi apostoli, aflaţi sub puterea spiritului sfânt care fusese revărsat. Trei mii de persoane din mulţimea de ascultători au acceptat mesajul şi au fost botezaţi în apă, ca dovadă că începuseră să creadă în Isus Cristos ca Fiu, Domn şi Cristos al lui Iehova Dumnezeu. Cu privire la organizaţia şi activităţile lor apostolice, citim aceste cuvinte în Înregistrare: „Cei ce au primit cuvântul lui din toată inima au fost botezaţi şi în ziua aceea au fost adăugate cam trei mii de suflete. Şi ei perseverau în învăţătura apostolilor, împărţeau toate lucrurile între ei, luau masa împreună şi stăruiau în rugăciune”. – Faptele 2:1-42, *NW*; 1:15.

7. Vorbind în continuare despre activitatea lor, Înregistrarea spune: „Şi zi de zi erau încontinuu în templu, într-un singur gând. Ei luau masa în case particulare şi îşi primeau porţia de hrană cu mare bucurie şi sinceritate a inimii, lăudându-l pe Dumnezeu şi găsind favoare înaintea întregului popor. În acelaşi timp, Iehova îi adăuga zilnic pe cei ce erau salvaţi.” (Faptele 2:46,47, *NW*). Adunarea din Ierusalim a continuat în acest fel chiar şi după ce evreii necredincioşi au început să îi persecute: „Şi în fiecare zi, în templu şi din casă în casă, nu încetau să predea şi să anunţe vestea bună despre Cristos Isus”. – Faptele 5:42, *NW*.

8. Din această Înregistrare putem observa că modul apostolic de a acţiona din acele zile era astfel: se dedicau învăţăturii apostolilor, care erau susţinute de Scripturile Ebraice, din care ei citau de multe ori; se asociau cu alţi credincioşi pentru a forma o nouă adunare, separată de Sinagoga evreiască; luau masa împreună în case particulare cu inimile sincere şi pline de bucurie. Aceasta era în legătură cu predicarea lor din casă în casă, deoarece, aşa cum ei predau şi declarau vestea bună despre Isus Cristos, cei care acceptau această hrană spirituală urmau să

Cuprins

se împărtăşească şi din hrana materială cu ei, pentru înviorarea lor fizică. (Gal. 6:6). Pe lângă această predicare din casă în casă, ei ţineau adunări publice în curţile templului, participând la ele în fiecare zi, pentru a ajunge cu mesajul la mulţimile care se înghesuiau mereu în templu. Astfel ei erau mereu activi, lăudându-l pe Iehova şi proclamând vestea bună despre Isus Cristos atât la oameni individuali, cât şi în public. Această metodă a avut succes, deoarece Iehova adăuga credincioşi la numărul lor în fiecare zi.

9. Ce era teocratic atunci este teocratic şi astăzi. Ce a avut succes atunci datorită caracterului său teocratic trebuie să aibă succes şi astăzi. Acesta este motivul pentru care martorii lui Iehova îşi îndreaptă atenţia asupra timpurilor în care au trăit apostolii şi încearcă să îi imite. Aceasta este o cale prin care şi noi astăzi ne putem devota învăţăturii apostolilor: imitându-le metodele. Cât despre învăţătura lor orală, noi nu îi avem pe apostoli în persoană cu noi astăzi, însă avem scrierile lor, precum şi scrierile inspirate ale discipolilor lor, ca de exemplu: Marcu, Luca, Iacov şi Iuda. Urmând îndeaproape aceste scrieri creştine inspirate şi refuzând tradiţiile religioase ale oamenilor neinspiraţi, noi ne devotăm astăzi învăţăturii scrise a apostolilor inspiraţi. Aceste învăţături scrise ne instruiesc cum trebuie organizată astăzi şi condusă adevărata adunare creştină de către supraveghetori şi servi calificaţi, aceştia fiind numiţi de corpul de guvernare al întregii adunări creştine de pe tot pământul. Ca şi pe vremea apostolilor, martorii lui Iehova se asociază în locurile lor de adunare, făcând acest lucru în mod regulat, neavând prostul obicei de a părăsi adunarea, ci încurajându-se unii pe alţii, şi aceasta cu atât mai mult cu cât văd apropiindu-se ziua bătăliei Armaghedonului. Templul Ierusalimului a fost distrus în anul 70 A.D., iar martorii lui Iehova de astăzi nu pot să se întrunească acolo cu scopul de a ţine adunări publice, însă ei ţin adunări publice oriunde se poate, în interior sau în aer liber. – Faptele 14:23; 20:28-35; 1 Tim. 3:1-13; Tit 1:5-9; Evrei 10:25.

10. Există o caracteristică proeminentă din zilele apostolilor, care marchează activitatea teocratică a martorilor lui Iehova de astăzi. Care este aceasta? Predicarea veştii bune din casă în casă, atunci când ei sunt primiţi în case particulare, precum şi la congrese mari din anumite oraşe care corespund Ierusalimului, oraşul de întrunire din vechime. Apostolul Pavel a arătat că nici chiar apostolii înşişi nu erau mai presus de cerinţa teocratică de a predica din casă în casă, spunând bătrânilor din adunarea din Efes: „Nu m-am reţinut să vă spun toate lucrurile care erau de folos şi să vă învăţ în public şi din casă în casă, ci le-am depus o mărturie temeinică atât iudeilor, cât şi grecilor despre căinţa faţă de Dumnezeu şi despre credinţa în Domnul nostru Isus ... eu nu pun preţ pe sufletul meu, ca şi cum mi-ar fi scump, numai ca să pot să-mi sfârşesc cursa şi serviciul pe care l-am primit de la Domnul Isus: acela de a depune mărturie temeinică despre vestea bună referitoare la bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu.” – Faptele 20:20,21,24,*NW*

11. Această metodă a predicării din casă în casă a fost atât de eficientă în a ajunge la oameni cu mesajul lui Dumnezeu, în acest secol al douăzecilea, încât clerul religios al creştinătăţii a obiectat, a protestat neteocratic şi a făcut ca această

Cuprins

chestiune să fie adusă în atenţia autorităţilor politice, poliţieneşti şi judiciare ale ţării, exact la fel cum au făcut şi membrii clerului evreiesc în zilele apostolilor. Drept rezultat, martorii lui Iehova au fost nevoiţi să lupte în tribunale pentru a păstra dreptul de a predica mesajul împărăţiei lui Dumnezeu. În ţări în care activitatea martorilor lui Iehova a fost interzisă şi unde religia de stat nu permite ca ei să îşi ţină lecturile publice, ei îi imită pe apostoli mergând teocratic din casă în casă, predicând în pace, fără a atrage atenţia publică.

SERVI NOBILI

12. Adaptându-ne la metodele şi la aranjamentele apostolice din primul secol, noi, de fapt, recunoaştem organizaţia teocratică de dragul propriei noastre vieţi. Noi ştim că noul Ierusalim este simbolizat ca având doisprezece pietre de temelie şi pe ele stau scrise „douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului". (Apoc. 21:14,19, *NW*). Pentru a fi teocratici, noi astăzi trebuie să ne bizuim pe această temelie din doisprezece părţi, formată din aceşti apostoli şi profeţi creştini, Isus Cristos însuşi fiind piatra de temelie din capul unghiului pe care sunt fixate toate acele temelii apostolice. – Efes. 2:20-22.

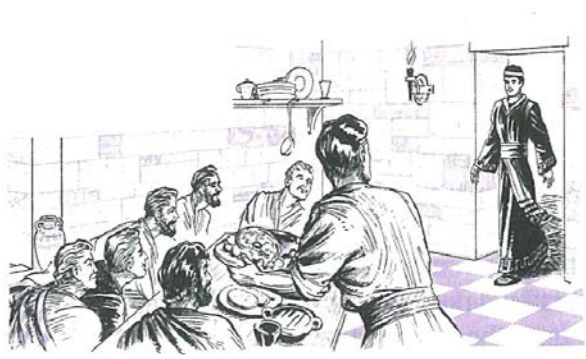
13. Dar acum, în acest „timp al sfârşitului" acestei lumi, mai este un aspect al organizaţiei teocratice pe care trebuie să îl recunoaştem. Care? „Servul credincios şi înţelept". Isus, în profeţia sa detaliată despre semnele care urmau să marcheze „timpul sfârşitului", când el va fi prezent în mod invizibil, a spus că urma să numească un astfel de „serv credincios şi înţelept". „Dar cine este în realitate acest serv credincios şi înţelept pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este servul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând aşa! Adevărat vă spun că-l va numi peste toate bunurile sale!" (Mat. 24:45-47, *NW*). Evenimentele mondiale petrecute din 1914 A.D. încoace, şi mai ales evenimentele legate de poporul lui Iehova, din 1918 A.D. încoace, constituie dovezi vizibile asupra faptului că Domnul Isus Cristos, venind în împărăţia sa, a sosit la templul spiritual al lui Dumnezeu pentru a exercita judecata finală la „casa lui Dumnezeu" şi, în cadrul acestei judecăţi, el a găsit un „serv credincios şi înţelept" şi l-a numit peste toate bunurile sale, toate interesele vizibile ale Împărăţiei de pe pământ. (1 Pet. 4:17) Astfel, pentru a recunoaşte astăzi cu totul organizaţia teocratică, trebuie să îl recunoaştem pe acest „serv credincios şi înţelept" pe care Domnul şi Judecătorul l-a numit peste toate bunurile sale. Noi nu putem să ignorăm acest lucru.

14. Timp de mai mulţi ani s-a crezut că acest „serv credincios şi înţelept" este un singur om, sau că era o funcţie care trebuia să fie ocupată de un om. Dar este oare organizaţia teocratică vizibilă dependentă de un simplu om pentru a primi „hrană la timpul potrivit"? Nu; şi acum, în lumina profeţiilor împlinite, putem vedea că „servul" numit este o clasă de persoane, rămăşiţa celor unşi, urmaşii spirituali ai lui Isus Cristos, care sunt chemaţi pentru a fi comoştenitori alături de el în împărăţia sa cerească. Astăzi, în administrarea bunurilor Domnului Isus de pe pământ, această clasă a „servului" serveşte „hrană la timpul potrivit", nu doar

Cuprins

membrilor rămăşiţei unse, ci şi „marii mulţimi” de „alte oi” ale Domnului, credincioşii loiali care aşteaptă un destin pământesc în lumea nouă. Deoarece Domnul a numit clasa „servului” pentru a administra toate bunurile sale vizibile, Domnul Isus, ca şi Păstorul cel Drept, nu îşi hrăneşte în prezent oile sale de pe pământ altfel decât prin acest „serv”.

15. Deoarece „servul credincios şi înţelept” este o clasă, credincioşia şi înţelepciunea sa continuă nu depind de viaţa şi conduita unui singur om. Deoarece clasa „servului” este compusă din mulţi creştini unşi, trebuie să aibă un corp de guvernare. Ea are unul, la fel cum adunarea teocratică din timpurile apostolilor avea un corp de guvernare. Petru nu a pretins că el constituia acel corp de guvernare şi nici Pavel nu a făcut acest lucru, ci ambii apostoli au recunoscut că acest corp de guvernare includea mai mulţi bărbaţi, nu doar pe ei înşişi, şi ei au supus analizei corpului de guvernare orice decizie ce trebuia luată. Cei doisprezece apostoli ai Mielului erau puţini, nu toţi bărbaţii calificaţi spiritual puteau fi incluşi în grupul acestor apostoli speciali. Şi astfel, corpul de guvernare a acceptat, pe lângă cei doisprezece apostoli ai Mielului, alţi bătrâni din organizaţia teocratică de la Ierusalim, cum a fost Iacob, fratele vitreg al lui Isus Cristos. (Faptele 15:1-29; Gal. 1:18,19; Iac. 1:1) Evident, corpul de guvernare al clasei „servului credincios şi înţelept” nu include astăzi niciunul dintre cei doisprezece apostoli, care nu mai sunt de multă vreme pe scena pământească, însă acesta urmează îndrumările scrise ale acelor apostoli şi ale celorlalţi bătrâni asociaţi cu ei în scrierea Scripturilor Greceşti Creştine. Corpul de guvernare teocratic din prezent include bărbaţi bătrâni, calificaţi spiritual, care fac parte din rămăşiţa unsă.



16. Adaptându-se împrejurărilor şi cerinţelor din aceste timpuri, şi fiind obligată să dea Cezarului ceea ce aparţine Cezarului, organizaţia teocratică vizibilă de astăzi are un instrument de serviciu înfiinţat legal, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, constituită în 1884 sub legea statului Pennsylvania, din Statele Unite ale Americii. (Mat. 22:21). Prin intermediul acestei instituţii legale, corpul de guvernare al clasei „servului credincios şi înţelept”, este strâns asociat în scopuri administrative, legale şi editoriale, pentru a se îngriji ca „această veste bună a împărăţiei” să fie predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. (Mat. 24:14, *NW*). Deoarece predicarea Împărăţiei s-a extins în peste 150 de ţări, această corporaţie legală are filiale în peste 60 de astfel de teritorii. Aşa cum este potrivit şi necesar, filialele primesc sprijin financiar de la corporaţia legală originală. Bărbaţii creştini care se află la conducerea acestor filiale sunt martori dedicaţi ai lui Iehova şi se numesc „servi de filială”. Servii de filială sunt doar atât: „servi”, nu şefi. Având în vedere toate acestea, pentru a putea spune că

Cuprins

recunoaştem organizaţia teocratică trebuie să acceptăm toate aceste aranjamente şi îngrijiri pe care le-a făcut Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos special pentru aceste timpuri. Pentru a dovedi că recunoaştem toate acestea cu loialitate, trebuie să ne străduim să cooperăm cu credincioşie cu organizaţia teocratică şi cu toate părţile ei active.

17. De când a întemeiat Dumnezeu Împărăţia în ceruri în 1914 A.D., şi mai ales din 1919 încoace, profeţia din Isaia 32:1 (*RS*) s-a împlinit cu privire la întronatul Isus şi la servii săi numiţi de pe pământ: „Iată! Un rege va domni în dreptate, iar prinţii (*sarim'* în ebraică) vor guverna în dreptate. Fiecare va fi ca un adăpost împotriva vântului şi ca o ascunzătoare împotriva furtunii, ca nişte cursuri de apă într-un ţinut uscat, ca umbra unei stânci mari într-un ţinut pustiu." Deoarece „prinţii", sau *sarim'* se referă aici nu la prinţi lumeşti, ci la bărbaţii principali teocratici, cei care sunt numiţi în fruntea unei clase sau chiar a unui grup de numai zece persoane, „clasa servului credincios şi înţelept", ocupă o poziţie princiară în raport cu „celelalte oi" dintre martorii lui Iehova. Servii de filială, indiferent că fac parte dintre membrii rămăşiţei unse sau din clasa „altor oi", sunt prinţi teocratici sau *sarim'* în teritoriul care aparţine de filiala respectivă. Orice serv numit de corpul de guvernare şi care „domneşte cu dreptate" peste zece martori ai lui Iehova este un prinţ sau *sar* teocratic. Dintre toţi martorii lui Iehova de pe pământ, teocraticii *sarim'* ar trebuie să fie primii care să recunoască organizaţia teocratică ce activează astăzi.

18. Regele teocratic al lui Iehova, Isus Cristos, păstrează în serviciul său pământesc numai „prinţi" credincioşi şi ascultători. Pentru a putea fi păstraţi în serviciul lor special, cei care sunt *sarim'* trebuie să îşi recunoască Domnul, Regele întronat al lui Iehova, şi trebuie să se umilească sub mâna lui regală şi să guverneze în dreptate. A guverna cu dreptate înseamnă că ei trebuie să facă ceea ce este drept în ochii Regelui lor Isus Cristos, în ochii „servului credincios şi înţelept" care a fost numit peste toate bunurile sale pământeşti şi în ochii celorlalte oi ale regelui, supuşii săi. Funcţia de *sarim'* pentru rege nu este o ocazie ca oamenii să urmeze acel obicei care exista, din nefericire, în Israel, în perioada judecătorilor: „În zilele acelea nu era rege în Israel. Fiecare făcea ce era drept în ochii lui". (Jud. 21:25, *NW*) Fiind exemple pentru cei printre care servesc, cei care sunt *sarim'* trebuie să ducă la îndeplinire instrucţiunile de organizare. Aceasta înseamnă că ei trebuie să se informeze cu atenţie despre aceste instrucţiuni – preoţii din Israelul din vechime obişnuiau chiar să memoreze instrucţiunile din Biblie – şi trebuie să le studieze în permanenţă. Astfel ei vor înţelege sensul şi implicaţiile lor, fiind astfel capabili de a se ocupa de multe lucruri care nu sunt analizate în mod deosebit în aceste instrucţiuni. Apoi, pentru a conduce cu dreptate, ei se vor strădui să fie întotdeauna în armonie cu instrucţiunile de organizare.

19. Când este vorba de un serv de filială, de exemplu, acesta va păstra în minte faptul că ramura unui copac sau a unei viţe nu susţine trunchiul sau butaşul principal, ci trunchiul este cel care susţine toate ramurile. O ramură nu poate trăi separată de trunchiul principal; trebuie să rămână legată de acesta pentru a da roade. La fel este şi cu organizaţia de filială. Numai instrumentul corporaţiei legale

Cuprins

este cea care furnizează fondurile şi alte mijloace de funcţionare, şi astfel depind financiar de corporaţia originală. Această dependenţă financiară însăşi impune ca servii de filială să facă ceea ce li se spune; deoarece Societatea care asigură fondurile este responsabilă să cheltuiască bani de la filială şi trebuie să răspundă înaintea lui Dumnezeu pentru modul în care foloseşte acele fonduri. Donatorii teocratici ai Societăţii o consideră responsabilă să cheltuiască banii în modul cel mai înţelept şi mai eficient. Chiar şi în această lume, astfel de procedee sunt considerate practici de afaceri, normale, folositoare şi recomandabile. În consecinţă, servul de filială trebuie să respecte instrucţiunile de organizare şi să se străduiască să fie eficient în serviciul său, pentru a aduce cea mai economică administrare a filialei, cu cele mai bune şi mai însemnate rezultate. Dar deoarece el este unul dintre *sarimii'* Regelui, el trebuie să aibă o motivaţie mult mai importantă decât obligaţia şi dependenţa financiară, căci organizaţia noastră nu este una comercială. Motivaţia cea mai importantă provine din faptul că organizaţia este una teocratică, supusă lui Iehova Dumnezeu şi condusă de el prin intermediul Regelui său domnitor, Isus Cristos. Acesta este principalul motiv pentru care toţi cei dedicaţi lui Dumnezeu să recunoască organizaţia, să i se supună şi să se dovedească loiali acesteia.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce recunoaşterea organizaţiei teocratice a lui Iehova nu poate fi prea îndeajuns accentuată, având în vedere viaţa, unitatea şi pacea?
2. Ca în avantajul recunoaşterii organizaţiei, pentru cine au fost scrise Scripturile Ebraice din vechime?
3. În acelaşi mod, pentru cine au fost scrise Scripturile Greceşti Creştine, şi de ce este necesar ca ei să fie cu cugetarea organizaţiei?
4. Ce argumentează că Dumnezeu are o organizaţie văzută, în ciuda stării creştinătăţii, şi cum este aceasta în aranjamentele şi metodele ei?
5. Ce nu înseamnă că organizaţia este astăzi apostolică?
6,7. (a) Când şi cu câţi a început organizaţia teocratică văzută şi câţi au fost adăugaţi în prima zi? (b) Ce spune Înregistrarea despre organizaţia lor apostolică şi activităţile lor?
8. Aşadar, din Înregistrare, ce cuprindea procedura din acele zile?
9. Cine se dedică astăzi învăţăturii apostolilor şi cum aşa?
10. Ce aspect evident în mod special, din zilele apostolilor, marchează activităţile martorilor lui Iehova astăzi?
11. De unde vine împotrivirea faţă de această activitate, şi de ce?
12. Pe ce temelie trebuie să stăm pentru a fi teocratici astăzi?
13. Pentru a da o recunoaştere completă organizaţiei, astăzi, despre ce alt aspect al acesteia trebuie să avem cunoştinţă, şi de când?
14. Cine este acest „serv" şi cui serveşte el acum hrană?
15. În armonie cu ce exemplu are clasa „servului" un corp de guvernare şi pe cine cuprinde acesta?

Cuprins

16. Cu cine este strâns asociat corpul de guvernare, şi cum este dusă mai departe expansiunea ei pe întreg pământul?
17. De când se aplică Isaia 32:1,2 şi cum?
18. Pe ce bază este păstrat cineva în serviciu ca *sarim* şi ce necesită faptul că ei „conduc în dreptate”?
19. Dacă luăm ca exemplu pe servul de filială, care este motivul principal ca el să recunoască organizaţia şi să se supună instrucţiunilor?

ÎNȚELEGEREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU ÎNSEAMNĂ VIAȚĂ

Te bucuri că eşti în viaţă, nu-i aşa? Şi nu ţi-ar plăcea să trăieşti veşnic, mai ales dacă condiţiile ar fi cât de cât acceptabile? Sigur că ţi-ar plăcea. Ei bine, ştiai că Biblia ne oferă speranţa unei vieţi veşnice dacă întrunim anumite condiţii? Observaţi ce a spus Isus, în Ioan 17:3 (*NW*) „Aceasta înseamnă viaţă veşnică: să asimileze cunoştinţă despre tine, singurul Dumnezeu adevărat şi despre cel pe care l-ai trimis, Isus Cristos.” Şi poţi fi sigur că această viaţă este în fericire, căci Biblia ne spune că vine vremea când orice suferinţă şi durere vor dispărea.

Vei observa că Isus a spus că viaţa veşnică depinde de dobândirea cunoştinţei. Da, aşa cum trebuie să primim hrana materială adecvată ca să rămânem în viaţă, tot aşa trebuie să avem parte de hrana spirituală potrivită dacă vrem să primim viaţă veşnică în fericire. Isus a exprimat un gând asemănător atunci când Diavolul a încercat să-l ispitească să transforme pietrele în pâine. Matei relatează acest lucru la 4:2-4, (*NW*) unde citim: „După ce a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, i s-a făcut foame. Şi a venit Ispititorul şi i-a zis: ‘Dacă eşti fiul lui Dumnezeu, spune-le acestor pietre să se facă pâini’. Dar, răspunzând, el a zis: ‘Este scris: Omul să nu trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova.’” Şi unde este această cunoştinţă? În Biblie.

Dacă urmăm calea cea dreaptă ca să primim viaţă, nu numai că trebuie să avem o Biblie în casele noastre, ceea ce majoritatea oamenilor au, cel puţin în ţările occidentale „protestante”, dar trebuie să o şi citim, şi cel mai important trebuie să înţelegem ce am citit. E la fel ca şi cu hrana materială. Doar fiindcă am cumpărat o pâine nu ne trece foamea, trebuie să mâncăm pâinea, şi mai mult, stomacul nostru trebuie să o digere, iar sângele să o asimileze, dacă vrem să ne facă bine

Că avem nevoie de ajutor ca să înţelegem Biblia este un lucru clarificat de experienţa unui anumit prozelit evreu. În Faptele Apostolilor 8:28-31 (*NW*) citim în legătură cu el: „El se întorcea şi, stând în carul lui, citea cu voce tare din profetul Isaia. Atunci spiritul i-a zis lui Filip: ‘Apropie-te şi ţine-te de carul acesta’. Filip a alergat acolo şi l-a auzit pe etiopian citind cu voce tare din profetul Isaia şi i-a zis: ‘Înţelegi într-adevăr ce citeşti?’ El a zis: ‘Cum aş putea, dacă nu mă călăuzeşte cineva?’ Şi l-a implorat pe Filip să urce şi să stea cu el”.

Cuprins

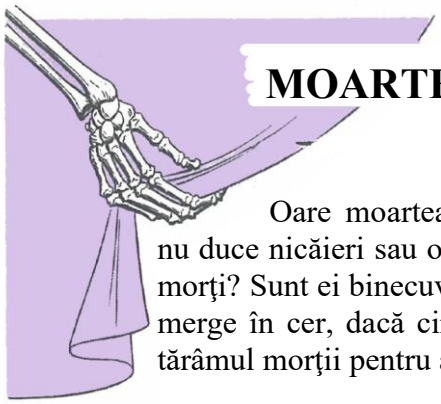
Nu ţi s-a întâmplat şi ţie de multe ori să citeşti ceva din Biblie şi să nu înţelegi ce înseamnă? Cu siguranţă acesta este motivul pentru care mulţi nu citesc Biblia mai des, pentru că atât de ades ei dau de ceva care este de neînţeles, aşa cum a fost şi cazul acestui prozelit evreu. Oare ce citea şi cum i-a fost explicat?

Următoarele versete, Faptele Apostolilor 8:32-35 (*NW*) ne spun: „Pasajul din Scriptură pe care-l citea cu voce tare era acesta: 'Ca o oaie a fost dus la înjunghiere şi ca un miel fără grai înaintea celui ce-l tund, aşa nu-şi deschide gura. În timpul umilirii sale i-a fost luată judecata cuvenită. Cine va istorisi amănuntele originii sale? Pentru că viaţa îi este luată de pe pământ'. Atunci eunucul i-a zis lui Filip: 'Te rog, despre cine spune profetul lucrul acesta? Despre sine sau despre altul?' Filip şi-a deschis gura şi, începând cu acest pasaj din Scriptură, i-a anunţat vestea bună despre Isus."

Doar fiindcă a citit această profeţie nu înseamnă că acest prozelit evreu a devenit creştin, dar la explicaţiile lui Filip el a înţeles şi a crezut, acceptând creştinismul şi dedicându-se voinţei lui Dumnezeu, fiind apoi botezat fără întârziere în numele lui Isus Cristos.

Nu este raţional, oare, să tragem concluzia că aşa cum Dumnezeu a pus la dispoziţia celor ce doreau să-i înţeleagă Cuvântul atunci un ajutor, tot aşa ar proceda şi în zilele noastre? Ba, sigur că da. Şi aşa se şi întâmplă. El ne pune la dispoziţie un instrument, o organizaţie, care-i slujeşte ca serv în luminarea oamenilor cu privire la Biblie. De fapt, Isus, în marea sa profeţie legată de a doua sa prezenţă şi de sfârşitul acestei lumi sau a acestui sistem vechi, prezicea că va exista o asemenea organizaţie serv. Înregistrată în Matei 24:45, 46, ea spune: „Cine este servul credincios şi înţelept pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este sclavul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând aşa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate bunurile sale."

Acel serv sau organizaţie asemenea unui sclav a publicat şi continuă să publice, nu doar Biblii, ci şi multe ajutoare de studiu al Bibliei, în scopul ajutorării tuturor oamenilor cu bunăvoinţă şi cu inima cinstită să îşi citească Biblia cu înţelegere. De primă importanţă între asemenea ajutoare de studiu biblic este *Turnul de veghere*, pe care îl ţineţi în mână. Studiaţi-l şi aflaţi îngrijirea lui Dumnezeu pentru viaţă veşnică.



MOARTEA, O UŞĂ SPRE CE?

Oare moartea este un duşman sau un prieten? O stradă care nu duce nicăieri sau o uşă care se deschide spre viaţă? Ce îi aşteaptă pe morţi? Sunt ei binecuvântaţi? Sau sunt nefericiţi? Sau se odihnesc? Cine merge în cer, dacă cineva chiar ajunge acolo? S-a întors cineva de pe tărâmul morţii pentru a povesti ce se află acolo?

Cuprins

Există speranţă că cineva se va întoarce de acolo? Părerile oamenilor despre moarte sunt multe şi diverse, dar oare ce spune Biblia? Acest articol aduce un răspuns competent.

„MOARTEA este ceva pentru care majoritatea dintre noi nu suntem pregătiţi. Este ceva care pur şi simplu nu se potriveşte cu modul în care noi vedem lucrurile". Astfel a vorbit eminentul Dean Pike al Catedralei Sfântul Ioan din New York, într-o predică de duminică din acest an. Şi aşa este, mintea umană se dă înapoi instinctiv la gândul morţii sau la orice referire la moarte. Dean Pike continuă: „Ne mascăm neliniştea prin folosirea unor cuvinte dulci – 'ea a trecut dincolo' sau 'şi-a dat duhul' – sau prin jargonul plăcut al celor de la pompe funebre care formulează un discurs fad, în care vorbesc despre 'somn' şi despre 'paradis', dar nu dau definiţii atente."

Un exemplu al definiţiilor încercate ilustrează cum caută mintea umană să scape de inevitabil. Moartea a fost numită „o aventură glorioasă ... un progres divin", „poarta spre o altă formă de existenţă", „uşa care se deschide spre libertate veşnică". Alţii spun cu tărie: „Cred că ceea ce supravieţuieşte şocului acestui episod fizic pe care-l numim moarte este conştiinţa personală". „Eu nu voi muri nicidecum. Ceea ce sunt Eu, sinele Meu, Eu însumi, voi scăpa de moarte". „Aşadar pot să sper şi chiar să cred ... că 'nu există moarte – ceea ce pare a fi moarte, nu este decât o tranziţie'".

„Şi cum plănuieşti să scapi de moarte?", întreabă scepticul. Cu un zâmbet blajin, prietenul lui credincios îi spune: „Ei bine, dragul meu, tu, de fapt, nu mori. Ceea ce se află în tine, sufletul tău nemuritor, acea scânteie dumnezeiască eternă din tine, trăieşte veşnic." O autoritate catolică susţine: „Sufletul este diferenţa dintre un cadavru şi un om viu ... Este înzestrat cu facultăţi spirituale, ... care îi vor permite să trăiască şi să acţioneze atunci când se va separa de trup. Pentru că este imaterial, el nu poate fi niciodată distrus." Atunci ce se întâmplă cu acesta la moarte? O autoritatea prezbiteriană spune: „Sufletele celor drepţi, fiind create într-o perfectă sfinţenie, sunt primite în cerurile cele de sus ... şi sufletele celor răi sunt aruncate în iad." Şi ce îi aşteaptă acolo? Evanghelistul Billy Graham răspunde: „Cerul este un loc literal, ... ce loc minunat va fi - cu străzi de aur, cu porţi din perle ... şi pomul care aduce roade diferite în fiecare lună." Cât despre iad: „Acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Cred …. că există într-adevăr un foc al iadului, dar dacă acel foc nu este literal, atunci Biblia vorbeşte despre ceva mult mai îngrozitor atunci când pomeneşte de flăcările Iadului. Orice se va întâmpla acolo va fi atât de teribil încât nu poate fi exprimat prin cuvinte omeneşti."

Dar mulţi oameni se simt prinşi la mijloc, într-un fel, şi nu consideră că sunt vrednici să meargă în cer, şi cu siguranţă nici să ajungă în iad. Acestora, doctrina catolică le aduce o soluţie de mijloc: „Este mult mai plăcut, totuşi" sunt ei de părere, „că există oameni care nu sunt suficienţi de buni să ajungă în cer, dar nu sunt suficient de răi pentru a fi trimişi în iad, iar aceştia ajung în purgatoriu şi rămân acolo până se purifică suficient pentru a ajunge în cer."

Voi ce preferaţi? Care gând vă impulsionează cel mai mult să duceţi o viaţă religioasă? Câştigul cerului sau chinurile iadului? Unii consideră că ameninţarea

Cuprins

cu un viitor incandescent este absolut necesară pentru a câştiga şi a păstra adepţii, iar statisticile par a le da dreptate. De exemplu, „descrierea detaliată a cerului", făcută de Billy Graham şi menţionată mai sus" a făcut ca 145 de ascultători să cadă în genunchi şi să se ofere lui Cristos. *Dar 350* de persoane au făcut acest lucru în seara în care acesta a descris Iadul."

Ce părere aveţi despre aceste învăţături? Sunteţi mulţumiţi? Sau poate confuzi, unii au întrebat, pe bună dreptate: „Cum se poate ca un Dumnezeu al iubirii să chinuiască veşnic oamenii, chiar şi pe cei răi, să îi condamne la chinuri groaznice din cauza relelor făcute?" Menţionând oroarea pe care lumea civilizată a simţit-o atunci când au aflat că în nebunia sa maniacă, Adolf Hitler a ars oameni de vii în cuptoare uriaşe, ei au întrebat: „Oare Dumnezeu este mai rău ca Hitler? Cel puţin victimele lui au murit în cele din urmă, fiind date uitării. Dar ei ne spun că Dumnezeu nici nu le permite acest lucru victimelor Lui, ci că ele trebuie să ardă şi să sfârâie veşnic!" Mulţi au fost aceia care, dezgustaţi, au întors spatele unui cer şi unui Dumnezeu care dă dovadă de atâta cruzime.

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU VINE ÎN AJUTOR!

Cuvântul lui Dumnezeu este puternic şi clar pentru a-i alibera pe „toţi cei care, de teama morţii, au fost supuşi sclaviei toată viaţa." (Evrei 2:15, *NW*). Fără filozofii umane sau „presupuneri gândite", Dumnezeu, Cel care a făcut sufletul uman, ne spune destinul acestuia pentru păcat: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri." (Ezec. 18:4). Cum adică? 'Va arde?' Nu! „Va muri."

Adevărul acestei declaraţii este demonstrat de însăşi definiţia pe care Dumnezeu o dă sufletului. De fapt, el enumeră părţile componente ale primului suflet uman, spunând: „Şi Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul a devenit un suflet viu." (Gen. 2:7, *NW*). Luaţi aminte că Dumnezeu nu a suflat suflet în acel om, ca şi cum acel suflet ar fi fost ceva intangibil, separat de omul fizic. A fost nevoie atât de „suflarea de viaţă", cât şi de trup, care fusese făcut din „ţărâna pământului" pentru ca sufletul uman să ia naştere. Omul *nu a avut* suflet; omul *a fost* suflet. Aşadar, separarea trupului din ţărână de suflarea de viaţă ar însemna ca sufletul să moară.

Dacă sufletul nu poate muri, de ce atunci când armatele lui Iosua au capturat oraşul Hazor „şi ei au lovit cu ascuţişul sabiei toate sufletele din el?" De ce David s-a rugat să fie eliberat de duşmanii lui, „ca să nu îmi sfâşie sufletul cum sfâşie leul"? (Ios. 11:11, *NW*; Ps. 7:2) Concluzia nu este decât una singură, şi anume: sufletul poate fi afectat de unelte distrugătoare; sufletul poate să moară şi chiar moare.

„DAR CE SE SPUNE DESPRE CER?"

„Sufletul lui David nu ar fi putut să aibă un asemenea sfârşit", protestează criticii. „Sufletul lui nemuritor şi sufletele tuturor celorlalţi oameni credincioşi dinainte şi după el au avut gloria extraordinară a cerului. Niciun lucru lumesc,

Cuprins

oricât de puternic sau de ascuţit, nu putea împiedica sufletele lor în drumul lor spre glorie." Ah, dar oare „sufletul" lui David chiar a zburat către cer după moartea lui? Apostolul Petru răspunde categoric: „David ... a murit şi a fost îngropat şi mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de astăzi. … David n-a urcat la ceruri." (Faptele 2:29, 34, *NW*). Nu, David, asemenea lui Adam, nu *avea* un suflet; el *era* un suflet, aşadar, David, sufletul, a murit, a fost îngropat şi totuşi nu se ridicase la cer pe vremea apostolilor. Mai mult, nimeni altcineva nu mai făcuse aceasta, în afară de însuşi Isus Cristos. Cuvintele clare ale lui Isus stau mărturie de netăgăduit: „Niciun om nu s-a urcat la cer în afară de Cel care a coborât din cer, Fiul Omului." (Ioan 3:13, *NW*). Deoarece Isus a fost „cele dintâi roade" dintre cei care s-au ridicat la cer, nimeni altcineva nu ar fi putut face acest lucru înaintea Lui. (1 Cor. 15:20). Rugăciunea specială a lui Isus: „Vreau ca unde sunt Eu să fie şi ei cu Mine", arată clar un lucru: chiar şi după ce această speranţă cerească s-a deschis, era doar o îngrijire foarte specială, nu era rezervată pentru toată omenirea, ci doar pentru foarte puţini, o „turmă mică" de moştenitori ai Împărăţiei. – Ioan 17:24; Luca 12:32, *NW*.

UNDE SE ÎNCADREAZĂ IADUL?

Acum se pune întrebarea: „Dacă doar puţini ajung în cer, atunci ce se întâmplă cu toţi ceilalţi bărbaţi şi femei credincioşi care au trăit vreodată pe acest Pământ?" Credinciosul Iacov, crezând că iubitul său fiu, Iosif, era mort, a spus cu amărăciune: „Îndoliat mă voi coborî la fiul meu în Şeol!" (Gen. 37:35, *NW*) Şeol este cuvântul din ebraică pe care traducătorii versiunilor Bibliei din engleză l-au tradus ca „iad", aşadar dreptul Iacov se aştepta să meargă în „iad". Să nu vă mire acest lucru, căci dreptul Iov chiar s-a rugat să ajungă acolo! El a spus: „Oh, de m-ai ascunde în Şeol!" – Iov 14:13, AS.

Aceasta este o declaraţie şocantă? Chiar deloc, căci, cu siguranţă, niciunul dintre aceşti oameni nu meritau să fie chinuiţi şi cu siguranţă că Iov nu s-ar fi rugat să ajungă în Iad dacă ar fi crezut că Iadul este un loc al chinului. Acest lucru ar însemna să ceară singur suferinţă! Nu, „cei vii ştiu că vor muri: dar cei morţi nu ştiu nimic ... căci în Şeol, spre care te îndrepţi, nu mai există nici lucrare, nici planuri, nici cunoştinţă, nici înţelepciune." (Ecl. 9:5,10, *AS*). Şeol sau Hades nu este nimic altceva decât mormântul comun al omenirii.

Dar cum rămâne cu „focul iadului", despre care se vorbeşte în Marcu 9:47, 48, *Versiunea Regele Iacob*? Adevărat, Isus a arătat cât de cumplit este să fi „aruncat în focul iadului: acolo unde viermele nu moare şi focul nu se stinge". Cu toate acestea, aici cuvântul „Iad" nu este traducerea nici a cuvântului Şeol, nici a cuvântului Hades, menţionate mai înainte, ci mai degrabă a cuvântului Gheena. Aşadar, acest text nu poate fi legat de cele care vorbesc despre condiţiile din Şeol sau Hades, căci Scripturile de dinainte au arătat că nu există nici cunoştinţă, nici planuri, nici înţelepciune în locul descris de acele cuvinte, şi prin urmare, acolo nu poate exista nici capacitatea de a simţi durerea, nici aceea de a suferi de pe urma focului, chiar dacă un asemenea foc ar exista acolo.

Cuprins

Ce înseamnă atunci acest cuvânt nou „Gheena”? Acest cuvânt grecesc vine dintr-o expresie ebraică „*gey hinnom”* sau „Valea lui Hinnom”, care în schimb se referă la vechea vale cu acest nume, de dincolo de zidurile de sud şi de vest ale Ierusalimului. Această vale a devenit groapa de gunoi şi crematoriul oraşului, locul unde erau duse gunoiul, toate mizeriile, cadavrele animalelor şi cadavrele criminalilor, considerate prea ticăloase pentru înviere. Locul a ajuns să simbolizeze distrugerea totală, de fapt, acesta era şi scopul flăcărilor supraîncălzite, ce ardeau continuu şi erau întreţinute prin adăugarea de pucioasă sau sulf. Marginile zimţate ale văii erau pline de gunoaie, iar viermii şi larvele se înmulţeau nestingheriţi acolo.

Aşadar, cuvintele lui Isus citate mai sus se refereau nu la un loc unde fiinţele vii erau chinuite, ci mai degrabă la un loc unde lucrurile moarte, lucrurile ticăloase erau arse, făcute cenuşă, distruse. Cuvintele lui au fost astfel gândite pentru a crea în mintea evreilor, obişnuiţi cu aceste imagini, o viziune asupra sorţii ce îi aştepta pe cei răi, aceeaşi soartă pe care le-a prezis-o şi celor care se vor opune asemenea caprelor slujitorilor Lui în zilele din urmă: „nimiciţi veşnic” într-o nimicire la fel de completă ca gunoiul ce era ars într-un crematoriu supraîncălzit. – Mat. 25:41, 46, *NW*.

CE SPERANŢĂ EXISTĂ PENTRU CEI MORŢI?

„Este o întrebare bună”, vor zice unii. „Dacă doar puţini merg în cer şi toţi ceilalţi se duc să se odihnească în Şeol sau Hades, ori poate în Gheenă, pentru a fi distruşi complet, atunci ce ne mai rămâne de făcut? Am putea foarte bine să renunţăm la orice speranţă şi să uităm orice viitor dincolo de această viaţă de acum”. Dar nu, nu trebuie să tragem concluzii atât de pesimiste precum aceasta, căci, din nou, Cuvântul lui Dumnezeu ne vine în ajutor cu o speranţă puternică, solidă pentru toţi cei care doresc să se folosească de ea.

Acea speranţă este învierea, una dintre cele mai puternice teme ale Bibliei. „Avraam ... a recunoscut că Dumnezeu îl putea învia [pe Isaac] chiar şi din morţi.” Iov s-a rugat lui Dumnezeu „ca să mă ascunzi în mormânt [Şeol, iad], ... de mi-ai stabili un timp şi ţi-ai aminti apoi de mine!” Da, speranţa puternică a tuturor oamenilor credincioşi din vechime era „să poată ajunge la o înviere mai bună.” – Evrei 11:17-19, *NW*; Iov 14:13; Evrei 11:15, *NW*.

Dar, de fapt, speranţa lor ar fi fost un lucru inutil şi ridicol dacă doctrina religioasă a nemuririi umane ar fi adevărată. Cum aşa? Pentru că acest cuvânt „înviere”, luat din grecescul *anastasis,* înseamnă „ridicare” sau o revenire la viaţă. Dacă cineva nu este, de fapt, mort, atunci cum poate fi readus la viaţă? Unii ne spun că atunci când omul moare, el este mai viu ca oricând. Dacă ar fi aşa, atunci nu ar fi nevoie de înviere. Nu ar fi mai necesară, mai ales dacă persoana s-ar fi dus imediat în cer după moarte. Atunci de ce ar trebui readus într-un corp pământesc printr-o înviere? Nu, învierea este necesară doar pentru că oamenii „se coboară în tăcere” la moarte. – Ps. 115:17.

Cuprins

MOARTEA CEDEAZĂ VIEŢII

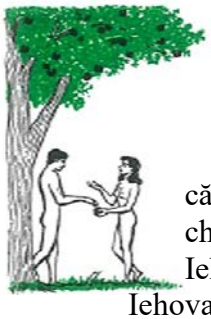
„Însă acum Cristos a fost sculat din morţi, primul rod al celor care au adormit în moarte. Căci, având în vedere că moartea vine printr-un om, învierea morţilor vine tot printr-un om. Fiindcă, aşa cum toţi mor prin Adam, tot aşa toţi vor fi readuşi la viaţă prin Cristos.” (1 Cor. 15:20-22, *NW*). Da, viaţa care i-a fost redată lui Isus, la care peste „cinci sute de fraţi” au fost martori, ne asigură speranţa noastră în înviere, „căci aşa cum Tatăl Însuşi are în El darul vieţii, tot aşa El i-a dat şi Fiului Său acest dar.” – 1 Cor. 15:6; Ioan 5:26, *NW*.

Fiul Isus Cristos prezintă acest dar minunat mai întâi „micii Sale turme” ai moştenitorilor Împărăţiei. În timpul celei ce a doua „prezenţe” a Domnului cei „care sunt morţi în uniune cu Cristos vor învia primii.” (1 Tes. 4:15-17, *NW*). Cei care sunt încă în viaţă atunci când prezenţa lui invizibilă începe, trebuie să continue să îl slujească în mod loial, până la moarte, atunci când ei vor fi răsplătiţi imediat printr-o înviere cerească. După ce aceste persoane, „144 000 … răscumpăraţi din omenire ca cele dintâi roade pentru Dumnezeu şi Miel” au fost astfel înviate la viaţă în ceruri, atunci nepreţuitul dar al vieţii al lui Isus va fi împărtăşit şi celorlalţi. (Apoc. 14:1, 4, *NW*). Atunci aceste cuvinte ale lui Isus se vor împlini: „Toţi cei din morminte vor auzi glasul lui şi vor ieşi, cei care au făcut lucruri bune pentru o înviere a vieţii, cei care au făcut lucruri rele pentru o înviere a judecăţii.” (Ioan 5:28, 29, *NW*) Această înviere mai mare va include pe toţi oamenii credincioşi de dinainte de Isus, precum şi pe cei care au murit după aceea sau vor muri credincioşi, dar fără speranţă cerească. Învierea îi va include şi pe acei care fac „lucruri rele” fără voia lor, precum tâlharul căruia Isus, în orele dinaintea morţii Lui, i-a promis: „Vei fi cu Mine în Paradis.” – Luca 23:43, *NW*.

ÎNVIEREA: POARTA CĂTRE VIAŢĂ VEŞNICĂ

Atunci speranţa adevărată a omului în „libertate eternă”, în viaţă veşnică, se va realiza în mijlocul condiţiilor paradisiace de pe Pământ. Nu printr-un „suflet nemuritor” separat se va face aceasta, astfel atribuind putere realizării spre indestructibilitatea omului, ci prin învierea sufletelor moarte înapoi la viaţă, în onoarea Singurului suficient de puternic să facă un asemenea miracol, Iehova Dumnezeu. El va face aceasta, nu prin ignorarea morţii, ci prin confruntarea cu aceasta şi aruncarea ei şi a Hadesului însoţitor (iadul, mormântul comun al omenirii) în acel „lac de foc”, „cea de a doua moarte”. (Apoc. 20:14). În acest limbaj plin de simboluri din Apocalipsa vedem cum este ilustrată adevărata noastră bază pentru triumful asupra morţii. „Poarta noastră către viaţă” nu este moartea ca şi pedeapsă, ci darul învierii. Noi aducem mulţumiri pentru acest dar şi pentru perspectivele lui viitoare, şi nu pentru nemurirea înnăscută, pe care nici măcar nu o avem, „lui Dumnezeu, căci El ne dă victoria asupra morţii prin Domnul nostru Isus Cristos!” – 1 Cor. 15:57, *NW*.

Cuprins



DECLARAŢI DREPŢI DE IEHOVA



CHESTIUNEA de a fi considerat drept de către Iehova nu trebuie ignorată cu uşurinţă. Este o chestiune de viaţă sau de moarte, căci doar cei pe care Iehova îi declară drepţi vor primi viaţă veşnică.

Iehova nu îşi declară slujitorii drepţi pentru a-i achita, a-i absolvi de acuzaţiile false pe care duşmanii lor le aduc, acuzaţii văzute sau nevăzute, căci asemenea acuzaţii nu îl influenţează pe El. Mai degrabă declararea slujitorilor Lui ca fiind drepţi priveşte poziţia lor în raport cu Iehova şi eliberarea lor de acuzaţiile şi pedepsele pe care propria Lui judecată le aduce împotriva lor.

De ce avem nevoie ca Iehova să ne declare drepţi? Pentru că primul nostru părinte, Adam, nu a ascultat, de bună voie, legea lui Dumnezeu, şi prin aceasta şi-a pierdut poziţia dreaptă înaintea Lui, precum şi dreptul lui condiţionat la viaţă. După ce a pierdut aceste posesiuni nepreţuite, Adam nu le mai putea transmite mai departe urmaşilor lui, şi astfel, toţi urmaşii săi s-au născut în păcat, imperfecţi, fără o poziţie dreaptă înaintea lui Dumnezeu şi nu mai aveau drept condiţionat la viaţă. De aceea, „nu există niciun om drept, nici măcar unul” , căci „păcatul a venit în lume printr-un om şi moartea a venit prin păcat şi astfel moartea s-a răspândit asupra tuturor oamenilor căci toţi au păcătuit.” – Rom. 3:10; 5:12, *NW*.

Din cauza păcatului său Adam ne-a făcut datori faţă de dreptatea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu era obligat să ne scape, să ne plătească datoria, dar pentru că Dumnezeu este iubire, el ne-a oferit cu milă o cale de scăpare, pentru a plăti acea datorie pentru noi. Scripturile arată cum Dumnezeu poate să fie drept şi să îi declare drepţi pe cei afectaţi de încălcarea lui Adam, anume prin credinţa în jertfa de răscumpărare a lui Cristos.

Dar oare Legea nu a pus baza pentru ca toţi israeliţii să fie declaraţi drepţi? Nu, de fapt, legea nu putea face acest lucru. De ce? Pentru că legea nu putea înlătura neputinţa lor, nu îi putea elibera de datorie. Le dădea cel puţin un standard, ceva pe care să se străduiască să-l atingă; acest lucru a făcut însă şi mai clar faptul că ei erau foarte departe de cerinţele drepte ale lui Dumnezeu. Aşadar, Legea, arătând multele lucruri ce erau considerate păcate, nu făcea decât ca păcatul să abunde. Şi prin jertfele pe care le cerea, imprima asupra izraeliţilor necesitatea unei jertfe valide şi îi ţinea în închinarea curată a lui Iehova până când venea Mesia care furniza pentru ei eliberarea din păcat.

Şi totuşi cineva ar putea întreba: ‘Oare nu credinţa lui Avraam în Iehova „i-a fost socotită ca dreptate?”’ Da, dar doar în măsura în care el „a ajuns să fie numit ‘prietenul lui Iehova’”. Atunci oamenii care nu sunt perfecţi sunt ei declaraţi drepţi în anumite măsuri şi pentru diferite scopuri? Da. Avraam avea credinţă în promisiunea făcută de Dumnezeu în legătură cu o sămânţă şi datorită credinţei lui, Dumnezeu l-a acceptat ca prieten. Dar Avraam nu ştia despre ce sămânţă era vorba; aşadar nu putea exercita credinţă în Isus Cristos şi în jertfa Sa de

Cuprins

răscumpărare, fără de care nimeni nu poate fi declarat drept şi nici nu poate spera să aibă viaţă veşnică. – Iacov 2:23, *NW*.

CINE SUNT CEI CARE SUNT DECLARAŢI DREPŢI ACUM

Cum a putut Isus Cristos să creeze o bază după care creaturile umane imperfecte să fie declarate drepte? Prin faptul că viaţa lui perfectă a fost transferată din existenţa sa preumană în pântecele Fecioarei Maria, şi prin aceasta a fost liber de păcatul lui Adam. Ca o creatură umană perfectă, El era egalul omului perfect din Eden, Adam, şi continuând în acea condiţie dreaptă El ar fi putut să trăiască veşnic pe Pământ. Dar nu acela era scopul lui Dumnezeu sau voinţa Lui pentru Isus; aşadar, lui Isus nu i s-a dat o soţie şi mandatul de a avea urmaşi şi de a umple pământul. Voinţa lui Dumnezeu pentru Isus era ca Acesta să fie Regele divin al Noii Lumi. Astfel că şederea Lui pe pământ nu a fost decât una temporară, suficientă pentru ca El să înveţe „ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit", să „pună mărturie despre adevăr" şi „să îşi dea sufletul ca răscumpărare pentru mulţi". – Evrei 5:8; Ioan 18:37; Mat. 20:28, *NW*.

Prin faptul că şi-a dat viaţa de bună voie, Isus Cristos a creat merit, ceva de valoare pe care îl putea utiliza spre folosul altora. Atunci când a înviat ca spirit şi după ce s-a înălţat la cer, Isus a prezentat acest merit lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu l-a acceptat în locul pretenţiilor pe care dreptatea Sa le avea împotriva rasei umane.

A beneficiat cineva de această îngrijire şi, dacă da, cine, cum şi când? De la Cincizecime, cei care formează „trupul lui Cristos", care este limitat la cei 144 000 pe care Ioan i-a văzut „stând pe Muntele Sion" alături de Miel, primesc beneficiile acestei îngrijiri, fiind declaraţi drepţi în ochii lui Dumnezeu datorită credinţei lor în jertfa lui Cristos şi dedicării lor de a face voinţa lui Iehova. – Apoc. 14:1, *NW*.

Declararea acestora ca fiind drepţi este doar un mijloc pentru atingerea scopului. Şi care este acest scop? Scopul este ca ei să fie vrednici să devină membri în trupul lui Cristos, călcând pe urmele lui. La treizeci de ani, ca şi om perfect matur, El şi-a jertfit viaţa umană pentru a obţine moştenirea cerească.

Cu toate acestea, cei care vor fi urmaşii lui Cristos, nefiind perfecţi, nu pot îndeplini cerinţele lui Dumnezeu pentru o jertfă fără cusur. Nici nu au dreptul la viaţă pe care să o jertfească, pe baza căreia ar putea primi speranţa unei vieţi spirituale. Dar pe baza credinţei lor în jertfa lui Cristos şi a dedicării faţă de Iehova, Iehova le acordă meritul lui Cristos, ceea ce îi face vrednici de jertfă şi le oferă ceva spre jertfire, pe care ei îl jertfesc într-adevăr, şi apoi Dumnezeu, prin spiritul Lui, îi naşte pentru o speranţă la viaţă cerească.

Dreptatea lor fiind atribuită prin credinţă, în loc să fie adevărată, aceştia nu se pot abţine complet de la păcat. Dar nu vor ceda păcătului de bună voie şi deşi vor greşi în mod repetat, ei sunt capabili să-şi păstreze poziţia dreaptă în faţa lui Dumnezeu, cerând ca meritul lui Cristos să li se aplice, pentru a le acoperi păcatele. – 1 Ioan 1:9, 10; 2:1.

Cuprins

CUM RĂMÂNE CU CEILALŢI?

Isus Cristos a furnizat ‘jertfa împăciuitoare, nu doar pentru păcatele trupului său, ale adunării creştine, ci şi pentru alţi oameni’. (1 Ioan 2:2). Când oare vor fi declaraţi drepţi toţi aceştia, oamenii credincioşi din vechime, care au murit înainte de venirea lui Cristos, cei din omenire în general care se găsesc în mormintele lor şi cei din „mulţimea mare”, de alte oi care îl servesc acum cu credinţă pe Iehova? Având în minte ce am văzut despre justificare sau a fi declaraţi drepţi prin credinţă, ca fiind doar un mijloc pentru îndeplinirea unui scop, pentru ca anumiţi oameni să fie vrednici să devină membri în trupul lui Cristos şi să aibă parte de glorie cerească alături de El, înseamnă că toţi aceia al căror destin este pe pământ, cei mai sus menţionaţi, nu ar avea nevoie să fie declaraţi drepţi.

Astăzi, despre aceste oi s-ar putea spune că li s-a oferit iertare. Datorită credinţei lor în jertfa lui Cristos, a dedicării lor de a face voinţa lui Iehova şi faptului de a se fi separaţi de lume, se spune despre ei că „şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului”. (Apoc. 7:14, *NW*). Pentru că l-au căutat pe Iehova, au căutat dreptatea şi smerenia, ei speră să fie cruţaţi în timpul marelui necaz de la Armaghedon şi să intre în Noua Lume a dreptăţii, fără să meargă în mormânt mai întâi. În acea Lume Nouă ei se vor îndrepta treptat către perfecţiune, ghidaţi fiind de Cristos şi de cei din trupul său, regi şi preoţi.

Oamenii credincioşi din vechime, care au murit înainte ca Isus Cristos să îşi dea viaţa ca răscumpărare, şi care au făcut „lucruri bune” urmând o cale dreaptă, vor fi înviaţi pentru viaţă. Învierea lor va fi una la viaţă, nu în sensul că vor veni cu trupuri perfecte, căci nu se va întâmpla aceasta, ci că ei vor merge pe calea vieţii datorită căii lor de acţiune din trecut de păstrare a integrităţii. Ei vor face jurăminte imediat şi se vor supune lui Cristos, Regele domnitor, şi, alături de ceilalţi, vor avea privilegiul de a sluji ca „prinţi”. – Ps. 45:16.

Oamenii credincioşi din vechime care au fost înviaţi şi celelalte oi se vor alătura pentru a transforma pământul într-un paradis, după care va veni învierea omenirii în general, acei din „mormintele memoriale” şi cei „care au făcut lucruri rele”. (Ioan 5:28,29, *NW*). Şi aceştia vor avea ocazia să beneficieze de jertfa lui Cristos şi de domnia Lui, prin atingerea perfecţiunii la sfârşitul celor o mie de ani de domnie ai lui Cristos.

Apoi tot pământul va fi supus unei ultime încercări prin eliberarea lui Satan şi a demonilor lui din abis, acolo unde ei fuseseră închişi în timp ce avea loc lucrarea de ridicare din timpul domniei lui Cristos. După cei o mie de ani de domnie, când cei care au refuzat să se îndrepte vor fi fost distruşi, acea încercare de la sfârşitul celor o mie de ani va arăta cine sunt cei a căror inimă a devenit egoistă şi care vor fi apoi distruşi împreună cu Satan şi demonii lui în ceea ce se numeşte „lacul de foc” şi „a doua moarte”. (Apoc. 20:1-10, 14). Cei care îşi vor păstra integritatea, vor fi declaraţi drepţi de către Iehova şi li se va da dreptul la viaţă veşnică.

Aşadar, pentru a trage o concluzie, vedem că de la Cincizecime şi până în prezent cei din „trupul lui Cristos” sunt declaraţi drepţi şi acest lucru se întâmplă prin credinţă; aceştia vor câştiga adevărata dreptate în timpul „primei învieri”. Şi

Cuprins

ceilalţi oameni ascultători vor fi declaraţi drepţi pentru viaţă veşnică după ce vor fi trecut de încercarea de la sfârşitul celor o mie de ani de domnie a lui Cristos.



De aceea, nicio carne nu va fi declarată dreaptă înaintea lui prin lucrările legii, fiindcă prin lege vine cunoaşterea exactă a păcatului. Dar acum, dreptatea lui Dumnezeu a fost dezvăluită fără ajutorul legii, aşa cum depun mărturie despre ea Legea şi Profeţii: da, dreptatea lui Dumnezeu prin credinţa în Isus Cristos, pentru toţi cei ce au credinţă. Fiindcă nu este nicio deosebire. Căci toţi au păcătuit şi nu ajung la gloria lui Dumnezeu, fiind declaraţi drepţi prin bunătatea sa nemeritată ca dar, datorită eliberării prin răscumpărarea plătită de Cristos Isus. – Rom. 3:20-24, NW.

VIAŢA CU MARTORII LUI IEHOVA ÎN AFRICA



Te-ai întrebat vreodată cum este viaţa într-un sat din sălbăticiile africane, unde toţi sau majoritatea sunt martori ai lui Iehova? Ce te-ai aştepta să găseşti? Mai întâi să privim la un sat african tipic.

El se află într-un mic luminiş, adică, un loc unde „tufişurile” au fost înlăturate şi copacii tăiaţi. În acest luminiş veţi găsi un număr de colibe, între 8 şi 20 în satele mai mici, iar majoritatea satelor sunt mici. Colibele sunt construite din stâlpi lipiţi cu noroi şi sunt acoperite cu iarbă. În general acoperişul din iarbă nu ajunge până la pereţi, lăsând astfel un spaţiu prin care poate să iasă fumul de la micul foc folosit în zilele friguroase. Colibele au formă rotundă şi în afară de aceste spaţii din jurul acoperişului şi de spaţiul uşii, nu au altfel de aerisire. Nu există străzi în sat, căci băştinaşii folosesc doar mersul pe jos şi modul de transport este cu capul, îndelung antrenat la balansarea încărcăturilor grele şi care are ca suport un gât puternic. În majoritatea cazurilor satele nu sunt construite după vreun plan. Din sat pleacă în toate direcţiile cărări bătătorite care duc în „tufişuri” unele ducând la mici grădini împrăştiate, altele ducând spre alte sate sau spre drumurile „majore” de pământ care trec prin apropiere.

În centrul fiecărui sat se găseşte ceea ce ar putea fi descris ca o colibă fără pereţi. Acoperişul este susţinut de stâlpi iar laturile sunt lăsate libere. Aici toate problemele care afectează satul sunt discutate în prezenţa locuitorilor lui, bătrâni şi

Cuprins

tineri deopotrivă. Aici ascultă căpetenia satului plângerile unui consătean împotriva altuia. Aici copiii satului îşi primesc învăţăturile despre legile nescrise şi obiceiurile tribale, ascultându-i pe bătrâni discutând. În toată Rhodesia de Nord (Zambia de azi, n. Trad.) acesta este tipul de sat în care găseşti că martorii lui Iehova sunt majoritari şi câteodată întreg satul participă la întrunirile adunării.

REGULA SATULUI

Dacă nu aţi fost niciodată în Africa şi nu aţi văzut niciodată unul din acele sate micuţe, vă puteţi întreba cum este rânduită viaţa satului şi cum se leagă ea de condiţiile sociale şi economice generale ale ţării. Pe scurt, situaţia se prezintă astfel: în fiecare sat este numit un şef, de obicei funcţia fiind ereditară. Principalele îndatoriri ale şefului sunt: să aibă grijă ca satul să fie curat, ca sătenii să trăiască în pace şi în bună ordine, să cultive destulă hrană pentru ei înşişi şi pentru familiile lor, să aibă grijă ca impozitele să fie plătite în fiecare an (Se plăteşte un impozit anual per capita de către fiecare african de sex masculin) şi să aibă grijă ca uliţele şi podurile de lemn să fie în condiţii destul de bune. Seful satului răspunde în faţa şefului local, care poate avea multe asemenea sate sub jurisdicţia sa. Şeful are un tribunal local format din localnici, care examinează cazurile, şi are *kapasos*, sau mesageri, despre care se poate spune că au îndatoriri poliţieneşti limitate pentru menţinerea ordinii, etc. Şeful are „consilieri", care îl ajută să conducă teritoriul respectiv, din punct de vedere social şi economic şi care îl ajută la judecarea cazurilor în tribunalul băştinaşilor. Aceste tribunale ale băştinaşilor au o jurisdicţie limitată, ocupându-se nu numai de cazurile civile, cum ar fi acuzaţiile de adulter, dar şi de cazurile penale de mică gravitate, cum ar fi furturile, încăierările, etc. Toate cazurile mai grave sunt deferite comisarului districtual, căruia îi raportează şeful, şi care are îndatoriri de magistrat.

Sătenii convieţuiesc ca o comunitate în conformitate cu ceea ce constituie un aranjament aproape patriarhal. Când un asemenea sat ajunge la adevăr, aceasta nu îl afectează cu adevărat pe şef, decât dacă este vorba de propriul lui sat. Nu există tribunale sau închisori în sate, decât în satul şefului. Nu există serviciu militar obligatoriu pentru africani, deoarece aceasta nu ar fi practic. Singura formă de muncă în serviciul municipalităţii, dacă poate fi numită astfel, este desfăşurată de muncitori recrutaţi din fiecare sat pentru lucrări de construcţie locale. Aceştia sunt recrutaţi de mesagerii şefului pentru lucrări cum ar fi: construirea unui nou drum, repararea unui drum principal, reparaţii la proprietatea şefului, etc. Această muncă poate fi plătită sau nu, în funcţie de şef.

SATE FORMATE TOTAL SAU ÎN MAJORITATE DIN MARTORI AI LUI IEHOVA

Având în minte informaţiile de mai sus, cineva poate înţelege mai bine ce se întâmplă când un sat primeşte adevărul. Desigur, se poate întâmpla ca numai majoritatea sătenilor să fie devotaţi martori ai lui Iehova sau să vină la întâlniri, dar există un număr de sate unde toţi locuitorii sunt martori creştini activi sau cel puţin

Cuprins

participă la întâlniri. De fapt un observator ocazional care vizitează unul dintre aceste sate nu va observa, probabil, prea mare diferenţă faţă de celelalte sate, cu excepţia unui lucru care se observă de obicei, şi anume curăţenia satului. Progresul realizat cu privire la curăţenie şi la întreţinerea satelor care sunt locuite fie în întregime, fie majoritar de martorii lui Iehova, a fost remarcat adeseori de reprezentanţi ai guvernului şi de alţi vizitatori. Următoarea relatare comentează asupra acestui aspect: „Casele sunt aşezate în rânduri şi au curţi perfect curate. Bananierii umbresc zonele dintre case. Principala sarcină a şefului satului este să aibă grijă ca locuinţele din sat să fie curate. Când l-am întrebat dacă întâmpina vreo dificultate, el a zâmbit, pentru că martorii lui Iehova sunt cunoscuţi pentru atitudinea lor cooperantă în această privinţă."

Dacă însă cineva stă mai mult timp în sat, va observa repede diferenţe mai mari. Vizitatorul va observa că există mai multă cooperare şi întrajutorare între săteni. Oamenii sunt fericiţi şi mulţumiţi şi, atunci când îşi văd de treburile lor, se aud cântări de laudă lui Iehova, cântate de părinţi şi de copii, în locul cântecelor tribale, uneori falice, ale păgânilor. Seara, în loc să se adune pentru ca să bea bere sau pentru dansuri tribale şi ca să bată toba, veţi vedea sătenii stând împrejurul focurilor, cântând împreună cântările Împărăţiei sau ajutându-se unul pe altul la studiul Bibliei. Toate acestea duc la pace şi linişte, la înlăturarea criminalităţii, a încăierărilor şi a certurilor. Satele martorilor lui Iehova sunt recunoscute pentru aceste calităţi şi autorităţile locale sunt în general impresionate de aceste sate, afară de cazul când aceste autorităţi sunt stăpânite de prejudecăţi. Au dispărut şi ritualurile păgâne şi ceremoniile de iniţiere, etc., care erau însoţite de multă durere şi suferinţă pentru cei care erau supuşi acestor ritualuri, pe care multe organizaţii religioase nu au putut să le facă să dispară.

În multe cazuri, şeful însuşi vine la adevăr. El îşi păstrează calitatea de şef şi continuă să se ocupe de îndatoririle sale privind curăţenia şi condiţiile sociale din sat. El poate fi şi un serv ajutor, poate chiar servul care prezidează adunarea, şi acest lucru uşurează mult munca. Dacă el a devenit unul dintre martorii lui Iehova şi este membru al adunării, în care alt sătean este servul ce prezidează, atunci şeful continuă să se ocupe de obligaţiile sale specifice, în timp ce servul ce prezidează se ocupă de nevoile spirituale ale satului. Armonia domneşte şi nu există fricţiuni în această privinţă. Şeful satului are grijă ca satul să fie ţinut curat, el va fi chiar mai preocupat de acest lucru, pentru că acum el este un creştin dedicat şi poate că în satul respectiv se află şi locul de întâlnire al adunării, Sala împărăţiei, aşa că el doreşte ca întregul sat să reflecte o atmosferă corespunzătoare. Acum el nu întâmpină nicio dificultate la plata impozitelor şi el continuă să coopereze cu şeful local, luând măsuri ca să se participe cu numărul stabilit de lucrători pentru diverse lucrări, ca mai înainte. Unul dintre reprezentanţii de călătorie ai Societăţii Turnul de Veghere ne comunică următoarele în legătură cu satele din zona sa: „Nu a existat niciun sat al martorilor lui Iehova care să fi creat dificultăţi în legătură cu participarea la construcţiile de drumuri; mesagerii şefului (*kapasos*) nu au întâmpinat nicio dificultate – martorii lui Iehova sunt cei mai cooperanţi. Mulţi dintre *kapasos* sunt ei înşişi martori ai lui Iehova ."

Cuprins

RESPECTUL ACORDAT AUTORITĂŢILOR

Cu alte cuvinte, viaţa socială continuă în aceste sate după vechile tipare, cu excepţia faptului că există o îmbunătăţire vizibilă în ceea ce priveşte curăţenia, şi conduita paşnică şi ordonată a sătenilor. Nu există nicio încercare de a înlătura autoritatea şefilor sau a căpeteniilor locale, deoarece este recunoscut faptul că ei sunt necesari pentru menţinerea legii şi a ordinii. Desigur, unii şefi îşi depăşesc atribuţiile. Dacă ei au prejudecăţi, ei vor încerca să-i victimizeze pe martori, încercând să le pună în spate o cotă nedreaptă de lucrări. Unii cer o supunere abjectă, ceea ce înseamnă pretenţia ca cei din teritoriul lor să se închine la ei şi, cum aceasta ar fi o încălcare a închinării creştinului la singurul Dumnezeu adevărat, Iehova, martorii lui Iehova se abţin de la aceste practici. Din acest motiv, câteodată ei sunt consideraţi lipsiţi de respect. Acest lucru nu este adevărat! În realitate, multe dintre satele în care trăiesc martorii lui Iehova sunt recunoscute pentru ospitalitatea şi amabilitatea faţă de şefi şi de ceilalţi, atunci când vin în aceste sate. Servul de district spune următoarele despre una din aceste zone: „Când şeful îşi vizitează satele, el preferă să înnopteze în satele unde predomină martorii lui Iehova, deoarece acolo este primit cu mai multă ospitalitate.”

Iată un raport care descrie viaţa într-un sat din Barotseland, unde din şaizeci de persoane, treizeci şi două sunt martori ai lui Iehova, restul sătenilor neavând nicio afiliere religioasă.

„Seful satului este vestitor. În sat nu se bea şi nu se dansează. Când ceilalţi săteni doresc să bea sau să danseze, se duc în altă parte. Şeful şi *induna* (consilierii) aleg să doarmă în acest sat atunci când vizitează zona, pentru că aici este mai linişte şi mai curat decât în alte sate.” Raportul adaugă cum sătenii nu mai practică anumite obiceiuri tribale, cum ar fi pilirea dinţilor, tatuajele, diverse ritualuri practicate la pubertate, etc.

La adunarea din L_, slujitorul care prezidează este şi şeful satului şi fratele şefului. El este foarte respectat în comunitate, iar tribunalul şefului îi cere adeseori părerea.

CONDUITA ŞI ACTIVITĂŢILE LUMII NOI

Martorii lui Iehova din aceste sate îşi ţin adunările programate cu regularitate, asemenea tuturor adunărilor martorilor lui Iehova din întreaga lume. Ei îşi desfăşoară activitatea de predicare creştină, vizitând satele învecinate, vorbindu-le despre vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu şi despre lumea nouă. Ei duc o viaţă normală în sat, îngrijindu-şi grădinile, pescuind şi ocupându-se de celelalte nevoi zilnice ale lor şi ale familiilor lor. Practica generală este ca fiecare familie să aibă gradina proprie şi să se ocupe de ea. Totuşi, în unele din aceste sate, unde majoritatea populaţiei este formată din martorii lui Iehova, este lucrată o grădină comună. Încasările din aceasta sunt folosite pentru găzduirea vizitatorilor, de exemplu a reprezentanţilor cu timp integral ai Societăţii sau pentru a-i ajuta pe

Cuprins

membrii bolnavi sau infirmi ai adunării. Dacă există un surplus, acesta este vândut uneori, iar încasările merg pentru lucrarea Împărăţiei.

Situată la unul din capetele satului este o clădire curată, destul de mare pentru a-i primi pe toţi membrii din satul respectiv şi din alte sate învecinate. Este Sala Împărăţiei adunării. Este mare, pentru că în sat se află sediul central al adunării, ceilalţi membri locuind în satele învecinate. În interior sunt bănci solide din cărămizi uscate la soare, şi la celălalt capăt este o platformă mai ridicată. În pereţi sunt deschideri, care asigură lumina soarelui şi ventilaţia. În unele cazuri, în apropiere există o altă clădire, ceva mai mică. Această clădire a fost Sala Împărăţiei, dar a devenit prea mică din cauză că numărul membrilor adunării a crescut. Aşa că acum este folosită ca loc de popas pentru cei ce vin de departe pentru a participa la adunările grupei. După adunări, aceste persoane îşi petrec noaptea aici şi apoi se întorc în satele lor, aflate uneori la cinci – şase ore de mers.

Activităţile paşnice şi lucrare de educare biblică a martorilor lui Iehova au dat roade în comunităţile africane mai mari din Rhodesia de Nord. În oraşe mari, cum ar fi Copperbelt, există districte africane mari, câteodată deţinând chiar 30000 de suflete. În aceste comunităţi se găsesc adunări mari de martori ai lui Iehova, unele chiar cu 400 – 500 de membri. În legătură cu activităţile lor, un ziar local a comentat următoarele:

„Creştinii Turnului de Veghere din districtele Ndola, Kitwe, Chingola, Mufulira şi Luanshya (oraşe din Rhodesia de Nord) sunt foarte activi, dar afirmăm cu plăcere că activităţile lor sunt cu adevărat foarte bune şi ele reduc încăierările între africani în aceste districte."

„Odată intraţi în Turnul de Veghere ... aceşti creştini nu se luptă între ei, şi îşi spun unul altuia 'frate' Ei nu se duc să bea bere ca să se amestece cu alţi indivizi sau cu femei. Chiar şi aceia care nu sunt membri ai bisericii lor, totuşi, trebuie să spunem că ei au dragoste în inimi." – Publicaţia *Săptămânalul African* din 30 August, 1950.

În ultimii ani, în Rhodesia de Nord şi în regiunea Africa Centrală, africanii au luat cunoştinţă de politică. Propaganda de la politicieni europeni şi africani şi-a croit chiar şi un drum tulburător până în satele africane, încercând să convingă mulţimile de africani că în planurile şi politica lor stă speranţa pentru pace şi prosperitate viitoare. Dar în satele în care predomină credinţa în Biblie şi în care martorii lui Iehova locuiesc împreună ca membri ai societăţii Lumii Noi, asemenea propagandă trece neobservată. Nelăsându-se deranjaţi şi dezechilibraţi de teorii omeneşti, ei îşi continuă viaţă zilnică în linişte, în corectitudine şi în pace, privind cu încredere spre speranţa unei lumi noi făurită de Dumnezeu, lume aflată sub guvernarea dreaptă a Fiului său, Isus Cristos.

Şi toţi copiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova, şi mare va fi pacea copiilor tăi. – Isa. 54:13, AS

.

Cuprins

EXEMPLE DE RECUNOAŞTERE A ORGANIZAŢIEI

1. Să analizăm câteva exemple de recunoaştere potrivită a organizaţiei teocratice şi a corpului ei de guvernare. La puţină vreme după ce adunarea creştină a fost organizată la Ierusalim, o violentă persecuţie manifestată de către religionişti evrei a împrăştiat adunarea din oraş, în afara apostolilor, care au rămas ca şi corp de guvernare. Evanghelistul, sau misionarul Filip a dus vestea bună în nord, în Samaria şi a reuşit să formeze o adunare în oraş, pe ai căror membrii i-a botezat chiar el. Însă era un lucru important care îi lipsea adunării: spiritul sfânt, împreună cu darurile sale miraculoase. Filip a vrut ca noua adunare să le primească pe acestea. Recunoscând organizaţia teocratică şi ştiind că darurile miraculoase ale spiritului puteau fi împărtăţite doar de către apostolii Mielului sau în imediata lor prezenţă, Filip a trimis vorbă la Ierusalim. Aceasta a fost o recunoaştere neegoistă şi loială a organizaţiei teocratice de către un evanghelist sau misionar. Care au fost urmările? Corpul de guvernare apostolic i-a trimis pe apostolii Petru şi Ioan. Iar credincioşii botezaţi din Samaria au primit spiritul şi darurile acestuia. Aşa cum este scris: „Şi au coborât şi s-au rugat ca ei să primească spirit sfânt, căci acesta nu coborâse încă peste niciunul dintre ei, ci doar fuseseră botezaţi în numele Domnului Isus. Atunci şi-au pus mâinile peste ei şi aceştia au început să primească spirit sfânt ... spiritul era dat prin punerea mâinilor apostolilor.” – Faptele 8:1-19, *NW*

2. Mai târziu, Barnaba şi Pavel, ca misionari pentru naţiunile necircumcise, au fost foarte tulburaţi de problema circumciziei şi a neamurilor. Ambii aveau o înţelegere corectă a problemei, însă când au apărut disensiuni în adunarea din Antiohia, „s-a hotărât ca Pavel, Barnaba şi alţi câţiva dintre ei să urce la apostolii şi bătrânii din Ierusalim, în legătură cu această dispută.” (Faptele 15.1,2 *NW*). Din nou, această recunoaştere a organizaţiei teocratice a dat rezultate. S-a hotărât o întrunire specială a corpului de guvernare la Ierusalim, problema a fost analizată în profunzime, Iacob a fost folosit ca şi purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu pentru a atrage atenţia asupra împlinirii Scripturilor şi a transmite concluzia corectă care trebuia trasă cu privire la credincioşii necircumcişi dintre neamuri, corpul de guvernare, susţinut de spiritul sfânt, a scris o scrisoare cu cerinţele de bază care li se impuneau acelor credincioşi, iar Pavel şi Barnaba au părăsit Ierusalimul ducând cu ei această scrisoare. Această scrisoare s-a citit în multe oraşe în care problema aceasta era urgentă. În timp ce Pavel şi tovarăşul său călătoreau prin toate oraşele în care erau credincioşi, „le transmiteau celor de acolo hotărârile luate de apostolii şi de bătrânii din Ierusalim şi-i îndemnau să le respecte.” Deznodământul acestui lucru a fost acela că, în loc să continue să fie dezbinate în păreri „adunările se întăreau în credinţă şi creşteau la număr din zi în zi.” (Faptele 15:3 la 16:5, *NW*) Recunoaşterea organizaţiei teocratice unifică, întăreşte şi ajută la creştere.

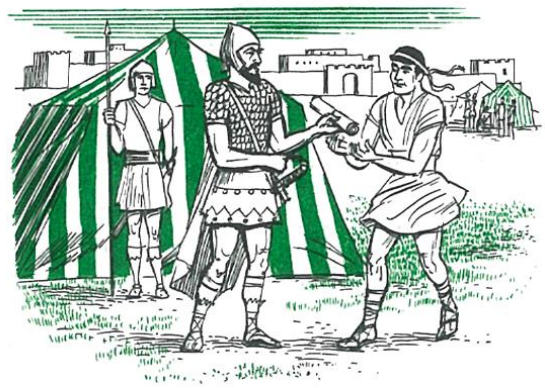
3. Şi astăzi, servii de filială şi alţi reprezentanţi speciali ai organizaţiei, precum şi cei cărora li s-au dat poziţii de serviciu trebuie să recunoască în acelaşi fel organizaţia teocratică. La fel ca şi în cazul apostolului Pavel şi a tânărului său

Cuprins

însoţitor Timotei, organizaţia teocratică vizibilă condusă de Cristos şi-a pus mâinile peste aceşti servi şi reprezentanţi, instalându-i în serviciu. Ceea ce trebuie să facă ei acum este să accepte instrucţiunile din partea organizaţiei şi să le îndeplinească în mod conştiincios. Ei trebuie să facă aceasta păstrând în minte Conducătorul regal al organizaţiei teocratice a lui Iehova şi având o recunoaştere a Regelui său, spre onoarea sa.

4. Nu trebuie să existe nicio încercare egoistă de a obţine glorie pentru noi înşine şi să îl punem în umbră pe Rege. Să luăm exemplul generalului Ioab, nepotul regelui David. Atunci când avea o stare a inimii corectă faţă de rege, el a arătat o recunoaştere potrivită. Împărăţia lui Amon îi insultase foarte grav pe mesagerii regelui David, iar Ioab, comandantul său de pe câmpul de luptă, a luptat împotriva oraşului capitală Raba şi i-a capturat oraşul cu apă, adică partea oraşului în care se afla rezerva de apă a întregii cetăţi, sau fortul care proteja rezerva de apă. Pierzând această parte vitală a oraşului, capitala nu putea să reziste pentru mult timp, iar capitularea în faţa duşmanului era inevitabilă. În loc să ducă asediul oraşului la un punct culminant plin de succes, pentru a-şi spori faima sa personală, Ioab a arătat un respect potrivit pentru suveranul său pământesc şi pentru aranjamentul teocratic al lucrurilor, care îl includea pe regele uns al lui Iehova. El a preferat ca regele uns al lui Iehova să captureze oraşul regal al duşmanului şi să obţină faima pentru aceasta, deşi el, Ioab, făcuse toate acţiunile preliminare vitale.

5. „Ioab i-a trimis mesageri lui David şi a spus: ‘Am luptat împotriva Rabei. Am cucerit şi oraşul cu ape. Acum, strânge restul poporului, aşează-ţi tabăra în faţa oraşului şi cucereşte-l, ca să nu fiu eu cel care cucereşte oraşul şi să nu fie amintit cu numele meu.’ Astfel, David şi-a adunat oamenii şi a pornit spre Raba, unde a luptat împotriva ei şi a cucerit-o. Şi el a luat coroana regelui lor (sau, coroana lui Malcam), care era în greutate de un talant de aur şi avea pietre preţioase. Şi ea a fost pusă pe capul lui David. Prada pe care a luat-o din oraş a fost foarte mare.” – 2 Sam. 12:26-30, *RS,* 10:1-7.



6. În acelaşi mod, astăzi, unui reprezentant sau numit al organizaţiei teocratice i s-ar putea da o lucrare sau o sarcină specială spre a o îndeplini. El începe să lucreze spre a o îndeplini. Iehova Dumnezeu îl binecuvântează şi el are succes. Lucrarea se apropie de final sau, în sfârşit, trebuie să fie făcută publică. Dacă reprezentantul sau agentul numit al organizaţiei ar căuta publicitate, el ar încerca să continue până când lucrarea, terminată, ar fi adusă în atenţia publicului şi ar purta numele său asupra ei, şi ar câştiga astfel faimă pentru el însuşi. Însă el recunoaşte în mod înţelept că este doar un serv teocratic căruia i s-a dat privilegiul de a face o lucrare în cadrul organizaţiei şi că nu merită lauda publică pentru lucrarea pe care a avut onoarea să o facă şi că a fost capabil să o ducă la bun sfârşit

Cuprins

doar cu ajutorul lui Iehova şi a regelui său, Isus Cristos. El nu foloseşte această numire privilegiată ca pe o ocazie de obţine glorie personală, în mod egoist, care ar atrage atenţia publică asupra lui şi ar eclipsa importanţa organizaţiei teocratice al cărei sclav este el.

7. Astfel, el se păstrează în afara luminilor reflectoarelor. El ţine partea lui de lucrare ascunsă de ochii oamenilor. El se dă deoparte pentru a-l lăsa pe cel care îi este superior în organizaţie să îi continue lucrarea, făcând paşii necesari pentru a încununa întreaga lucrare cu succesul final care o aduce în atenţia publică. Astfel, el permite ca gloria pentru îndeplinirea sarcinii să meargă la Capul regal al organizaţiei, Isus Cristos. El preferă ca organizaţiei să i se atribuie meritul pentru această reuşită, şi ca lucrarea întregii organizaţii teocratice să fie lăudată pentru ea. Fie ca organizaţia să fie cea lăudată, aprecierea organizaţiei să fie cea accentuată public, oamenii să o aibă în minte şi să vorbească despre ea, să se încreadă mai degrabă în ea decât să laude un simplu membru al ei, sau un simplu serv din cadrul ei. Aceasta împiedică apariţia mândriei personale, care duce la cădere, şi înseamnă smerirea unei anumite persoane sub mâna puternică a lui Dumnezeu, care îl poate înălţa pe cel credincios la timpul potrivit. – Iac. 4:6,7; 1 Pet:5,6.

8. Ce bine ar fi fost dacă generalul Ioab ar fi avut această judecată teocratică întotdeauna! Dar nu a fost aşa. El a fost de mai multe ori impulsionat de invidie pentru alţii şi de resentimente faţă de reuşitele regelui. Aceasta l-a făcut să se implice în acţiuni de răzvrătire împotriva regelui său, dintre care ultima l-a costat viaţa. După ce a murit regele Saul, seminţia lui Iuda l-a făcut rege pe David la Hebron. Celelalte unsprezece seminţii l-au ales pe Işboşet, fiul lui Saul, ca rege al lor. A izbucnit un război civil. După un timp, generalul Abner, eşuând de partea lui Işboşet, a început să negocieze cu regele David, pentru a le aduce şi pe celelalte seminţii sub conducerea lui David, ca uns al lui Iehova. Dar generalul Ioab, nutrind o dorinţă de răzbunare împotriva generalului Abner s-a împotrivit acestui lucru, păcălindu-l pe Abner şi omorându-l. (2 Sam 2:1-3:39). La mulţi ani după aceasta, propriul fiu al lui David, Absalom, s-a răzvrătit împotriva lui, forţându-l să fugă din Ierusalim şi până dincolo de râul Iordan şi apoi a ieşit cu o armată superioară ca să lupte cu el, să-l omoare şi să preia tronul lui Israel. Când Ioab şi ofiţerii care îl însoţeau au ieşit să lupte, fugarul David le-a poruncit: „De dragul meu, purtaţi-vă frumos cu tânărul Absalom!" Dar când s-a auzit că Absalom se agăţase cu capul său păros în crengile unui copac în timp ce încerca să scape de înfrângere, Ioab s-a dus la el şi l-a înjunghiat intenţionat cu trei arme pe Absalom, care era lipsit de apărare, până când acesta a murit, spre marea întristare a regelui. – 2 Sam. 15:1 la 19:4, *AT*

9. În paranteză fie spus, Absalom îl făcuse pe Amasa din seminţia lui Iuda generalul său în revoltă. (2 Sam. 17:24,25). După moartea lui Absalom, seminţiile Israelului şi-au manifestat dorinţa ca regele David să fie adus înapoi la Ierusalim, deşi seminţia lui Iuda nu se grăbise să facă acest lucru. Ţinând seamă de actele de răzvrătire ale generalului Ioab, regele David i-a dat de veste lui Amasa, promiţându-i că îl va face comandantul armatei regelui în locul neascultătorului Ioab. Desigur, lui Ioab i-a displăcut lucrul acesta. La un timp după ce David s-a

Cuprins

întors la Ierusalim şi l-a însărcinat pe Amasa, Ioab s-a întâlnit cu acesta. Ioab, la fel cum a făcut şi Iuda cu Isus, a făcut un gest înşelător, sărutându-l pe Amasa şi, deoarece acesta nu bănuia nimic, şi-a scos sabia şi l-a înjunghiat, spintecându-l. (2 Sam. 19:8-15; 20:3-13, 23-25). Ioab a arătat că era un ucigaş, „vărsând sânge de război în timp de pace şi şi-a mânjit cu sânge nevinovat centura de pe şolduri şi sandalele din picioare." (1 Regi 2:5, *RS*). Când fiul lui David, Adonia, a încercat să treacă peste numirea de către Iehova a lui Solomon pentru a-l urma pe regele David, a chemat un grup de oameni pentru a-l face rege, Ioab i-a acceptat invitaţia şi l-a urmat şi l-a susţinut pe Adonia. Pentru a împiedica presupusa uzurpare a tronului, regele David l-a întronat oficial, ca rege, pe iubitul său fiu Solomon.

10. Instrucţiunile finale ale lui David către regele Solomon, cu privire la Ioab, au fost acestea: „Să acţionezi după înţelepciunea ta şi să nu permiţi ca părul lui cărunt să coboare în pace în Şeol." (1 Regi 2:6, *AT)* Când a venit timpul ca Solomon să urmeze acele instrucţiuni, Ioab a fugit şi a căutat sanctuarul, apucând şi ţinându-se de coarnele altarului lui Iehova. În acel loc sfânt a devenit necesar ca el să fie lovit şi ucis deoarece, aşa cum a spus Solomon „s-a aruncat asupra a doi oameni mai drepţi şi mai buni decât el şi i-a omorât cu sabia, fără ca tatăl meu David să ştie: pe Abner, fiul lui Ner, comandantul armatei Israelului, şi pe Amasa, fiul lui Ieter, comandantul armatei lui Iuda." (1 Regi 2:28-35, *AT*) Faptul că Ioab a fost nemulţumit şi a încercat să împiedice unii oameni mai buni decât el să preia funcţia pe care el a abuzat-o, l-a dus la dezastru.

11. Se obţin cele mai bune rezultate de către orice serv numit din organizaţia de astăzi atunci când acesta rămâne loial regelui uns al lui Iehova, Mai Marele David, şi când dă în serviciul său tot ce are el mai bun, recunoscând astfel, în mod potrivit, organizaţia teocratică. Dacă se fac schimbări într-o filială sau în orice câmp de activitate al organizaţiei de serviciu şi eşti demis, ai grijă să nu porţi resentimente ca Ioab şi să nu îl invidiezi pe cel care tocmai a fost numit în serviciul tău. Nu încerca să îl încurci, împiedici sau să-l împovărezi pe noul serv care se află acum în fostul tău serviciu şi manifestă cea mai sinceră dorinţă ca acesta să aibă mai mult succes decât tine în serviciul respectiv, deoarece este timpul ca organizaţia lui Dumnezeu şi lucrarea sa să prospere.

12. Pentru a respinge orice sentiment de nemulţumire şi pentru a nu-i purta pică Societăţii pentru schimbarea pe care a făcut-o, acceptă cu umilinţă lecţia care îţi este dată şi corectează-te, îmbunătăţeşte-te în orice aspecte unde este nevoie. Cu un spirit calm, lucrează loial cu organizaţia, umăr la umăr cu fratele care te-a înlocuit, spre binele şi progresul organizaţiei. Evită un sfârşit tragic, cum a fost cel al lui Ioab! Nu sfida niciodată organizaţia teocratică şi corpul său de guvernare, aşa cum a făcut Diotref, despre care a scris apostolul Ioan: „Am scris (ca membru al corpului de guvernare) ceva adunării, dar Diotref, căruia îi place să aibă locul întâi printre ei, nu primeşte nimic de la noi cu respect. De aceea, dacă voi veni, voi aminti despre faptele pe care continuă să le facă, bârfind despre noi cu vorbe rele. De asemenea, nefiind mulţumit cu aceste lucruri, nici el nu-i primeşte pe fraţi cu respect, iar pe cei care vor să-i primească încearcă să-i împiedice şi să-i dea afară din adunare. Iubitul meu frate, nu imita răul, ci binele! Cine face binele provine de

Cuprins

la Dumnezeu. Cine face răul nu l-a văzut pe Dumnezeu!" (3 Ioan 9-11, *NW*) Deci smereşte-te şi supune-te cu credincioşie numirilor de servi pe care le face organizaţia.

NERĂBDAREA DUCE LA ÎNGÂMFARE

13. Pentru a recunoaşte organizaţia teocratică, nu trebuie să pierdem din vedere acest sfat: „Aşteaptă-l pe Iehova şi păzeşte calea lui". „Aşteaptă-l pe Iehova, fii curajos şi inima să-ţi fie tare. Da, aşteaptă-l pe Iehova!" (Ps. 37:34; 27:14, AS*).* În primul rând, aceasta înseamnă să nu o luăm înaintea organizaţiei în niciun fel. Am putea face aceasta într-un mod negativ. Cum? Am putea primi de exemplu o mustrare din partea organizaţiei pentru că am făcut o greşeală sau am avut o conduită greşită în poziţia noastră de serviciu. Dacă cel mustrat îşi spune: „Ei nu apreciază serviciul pe care îl fac eu", acesta se supraestimează, şi se ia prea în serios, nereuşind să vadă scopul mustrării. Dacă se simte rănit profund de mustrarea care i s-a făcut ar putea să ajungă la concluzia că nu este de niciun folos în poziţia sa de serviciu sau ar putea să vrea să se răzbune. Astfel, făcându-şi dreptate singur, ar putea să-şi părăsească serviciul fără să anunţe pe nimeni şi să plece fără să îi fi spus să facă acest lucru corpul de guvernare al organizaţiei, lăsând astfel poziţia de serviciu să se rezolve de una singură. Aceasta este o acţiune grăbită şi neînţeleaptă. O mustrare nu înseamnă excomunicare dintr-o poziţie, este o corectare spre beneficiul poziţiei şi al celui care o ocupă. Cel mai potrivit lucru este să se ia mustrarea drept ceva meritat şi să fie considerată un impuls pentru a face lucrurile mai bine, îndeplinind în mod corect instrucţiunile de organizare, şi apoi să aştepte următoarea acţiune a organizaţiei, indiferent că aceasta înseamnă demiterea celui mustrat sau păstrarea lui în aceeaşi poziţie, ca urmare a unei schimbări de conduită. Ţineţi minte: „Mustrările [sfaturile] disciplinei sunt calea vieţii." (Prov. 6:23, *RS*; *AT*). Învaţă de pe urma mustrărilor, aşteaptă-l pe Iehova, aşa cum e El reprezentat de organizaţia Sa teocratică, şi trăieşte.

14. Câteodată unele persoane se simt mai mature, adică se consideră speciale încă de timpuriu în dezvoltarea lor mentală sau spirituală, sau se simt foarte credincioşi în comparaţie cu majoritatea celorlalţi din adunare, pe care îi consideră înceţi, incapabili şi crezând că aceştia nu fac progrese. Acestea au o părere prea bună despre ele însele şi devin nerăbdătoare cu ceilalţi şi chiar cu întreaga organizaţie teocratică. Simţind că trebuie să preia conducerea şi să-i arate organizaţiei cum este adevăratul progres şi ce sunt înţelegerea şi gândirea avansate, ei pleacă brusc, luând cu ei cât pot de mulţi dintre aceşti aşa-zişi „progresişti" şi părăsesc organizaţia teocratică. Ei îşi înfiinţează apoi propria societate, pe care o consideră mai avansată şi superioară. Pe parcursul proceselor complicate din 1917 şi 1918 mai multe astfel de persoane proeminente din cadrul Societăţii Turnul de Veghere au făcut exact acest lucru şi şi-au înfiinţat mai multe astfel de organizaţii separate. Dar unde sunt ele după aceşti treizeci şi şase de ani şi, pe de altă parte, unde este organizaţia teocratică a lui Iehova de astăzi?

Cuprins

15. Există exemple scripturale potrivite împotriva acestui fel de acţiuni pripite şi neînţelepte. Să îl luăm pe Moise, spre exemplu. Moise a avut o şansă (nu de la el însuşi) ca Iehova Dumnezeu însuşi să fondeze o nouă organizaţie teocratică tipică, cu Moise drept cap patriarhal pentru a înlocui naţiunea necredincioasă Israel care încălcase legământul legii pe care îl făcuse cu Dumnezeu şi se întorsese spre închinarea imorală la viţel. Provocat, Iehova i-a zis lui Moise: „Acum lasă-mă, ca să mă aprind de mânie împotriva lor şi să-i nimicesc şi să fac din tine o naţiune mare”. Dar Moise nu avea în minte să se înalţe pe el însuşi; el avea în minte considerente mai importante. Dacă Iehova ar fi distrus acolo, în pustiu, poporul pe care el însuşi îl salvase în mod glorios din Egipt, aceasta ar fi adus ocară asupra numelui său. Le-ar fi dat egiptenilor şi altor păgâni ocazia de a-şi bate joc de numele lui Iehova sau de a afirma că are motivaţii rele, greşite. Moise şi-a amintit de legământul lui Iehova cu Avraam, Isaac şi Iacov şi cum i-a afectat acesta pe urmaşii lor, naţiunea Israel. În loc să profite cu lăcomie de ocazia care i se dădea, de a fi glorificat în cadrul unei noi organizaţii a lui Iehova, el l-a rugat pe Dumnezeu să îi fie milă de poporul său care o luase pe o cale greşită şi să se gândească la rămăşiţa credincioasă, de dragul propriului său nume. (Ex. 32:1-14, *NW.*) Cât de mult îi mustră acţiunea neegoistă a lui Moise pe cei care părăsesc organizaţia lui Iehova pentru una creată de ei!

16. Iosua şi Caleb constituie şi ei nişte exemple extraordinare de a-l aştepta pe Iehova cu un serviciu credincios continuu şi de a nu încerca să o ia înaintea Lui. În al doilea an al exodului lor din Egipt şi după ce cei doisprezece spioni s-au întors din recunoaşterea ţării promise, în care curgea lapte şi miere, zece dintre spioni au deformat faptele referitoare la ţară şi au descurajat poporul de la a-l urma pe Iehova Dumnezeu şi de la a merge sub comanda lui şi a executa locuitorii păgâni condamnaţi, luând apoi în posesie ţara, spre justificarea legământului lui Iehova. Cu toate acestea, Iosua şi Caleb au prezentat un raport adevărat şi au slăvit puterea lui Iehova asupra duşmanului, pentru a încuraja naţiunea Israel să urce în ţară spre victorie. Pentru lipsa de credinţă a Israelului în Atotputernicul Dumnezeu şi pentru că s-au răzvrătit pe faţă împotriva lui cu această ocazie, Iehova i-a condamnat pe necredincioşii nemulţumiţi să moară în pustiu şi întreaga naţiune să rătăcească prin pustiu timp de patru zeci de ani, înainte ca el să îi aducă pe supravieţuitori în Ţara Promisă.

17. Ce au făcut Iosua şi Caleb când Dumnezeu a luat această decizie? Au spus ei: „Această naţiune este prea înceată, prea fricoasă pentru noi, astfel că vom merge mai departe singuri”? Au plecat ei din Israel, pentru că acesta nu progresa, nu avea suficient curaj, ci se înspăimânta uşor, astfel încât au fost pedepsiţi cu amânarea intrării în Ţara Promisă cu treizeci şi nouă de ani, fiind ţinuţi pe loc în acel timp? S-au simţit ei extraordinari de drepţi, credincioşi şi au hotărât ei că nu voiau să mai rămână cu o asemenea naţiune în toţi acei ani de întârziere? Nu, ci ei s-au încrezut în promisiunea lui Iehova conform căreia el îi va păstra pe ei din toată acea generaţie condamnată şi îi va favoriza cu intrarea în ţară la data amînată. Ei s-au umilit sub mâna lui puternică şi au rămas alături de organizaţia naţională, deoarece Iehova însuşi o făcuse şi pentru că şi Moise o făcuse, acesta insistând din

Cuprins

nou ca Iehova să nu distrugă naţiunea şi să facă din ea „o naţiune mai mare şi mai puternică decât aceasta”. – Num. 13:25 la 14:38, *NW*.

18. Caleb şi Iosua nu au pierdut nimic fiindcă au ales să sufere consecinţele comportamentului greşit al naţiunii alături de ea şi nu au hotărât să plece de unii singuri şi să se îndrepte spre Ţara promisă. Nu, ci pe parcursul celor treizeci şi nouă de ani de întârziere, ei au văzut alte lucrări puternivce ale lui Iehova faţă de poporul său şi au câştigat o experienţă preţioasă. La timpul stabilit al lui Iehova, ei au fost acceptaţi în mod excepţional în Canaan, împreună cu Leviţii credincioşi, cu Iosua ca succesor al lui Moise la conducerea naţiunii şi Caleb, în calitate de colaborator războinic credincios pentru justificarea suveranităţii lui Iehova. Gândiţi-vă cât de valoroşi au fost Iosua şi Caleb pentru organizaţia teocratică vizibilă de atunci! Ce exemple de credincioşie, de supunere teocratică, de competenţă în lucrarea lui Dumnezeu şi pentru răsplata sa pentru loialitate şi devotament faţă de Dumnezeu! Ei sunt exemple vrednice şi pentru noi astăzi, în timpul încercărilor noastre.

ONOARE CELOR CARE ARATĂ ONOARE

19. Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, fiind o carte organizaţională, transmite orice îndemn şi încurajare spre a pune organizaţia teocratică mai presus de noi înşine, să o recunoaştem şi să rămânem alături de ea în mod credincios, la bine şi la greu. Noi ar trebui să ne străduim să extindem organizaţia şi să o facem să prospere, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, mai degrabă decât să ne extindem noi prin intermediul ei şi să căutăm stima şi influenţa celor din cadrul ei. De ce să nu fim ca Rahav, care a făcut un legământ cu spionii izraeliţi, nu doar pentru protecţia ei, la căderea miraculoasă a Ierihonului, ci şi pentru protecţia tuturor rudelor ei care exercitau credinţă şi căutau siguranţă în casa ei? (Iosua 2:1-21) Ar trebui să încercăm să îi ajutăm pe alţii să vadă organizaţia teocratică cu care ne asociem şi ai cărei servi suntem şi totodată simboluri, aşa cum au fost martorii lui Iehova la uriaşul congres din iulie 1953 de pe Yankee Stadium, New York. Dacă lucrăm ca şi servi de filială, sau ca misionari în ţări străine, ar trebui să îi ajutăm pe credincioşii şi pe martorii nativi să dezvolte o apreciere intensă a organizaţiei teocratice, care include mai mult decât doar organizaţia lor locală, ajutându-i astfel să se ridice deasupra unei vederi limitate şi provinciale asupra a ceea ce înseamnă organizaţia. Propria noastră unitate care nu poate fi distrusă şi armonia cu organizaţia, supunerea noastră faţă de aranjamentele ei, colaborarea noastră constantă cu ea ca, şi vestitori zeloşi ai veştii Împărăţiei, vor fi un exemplu foarte puternic. Din iubire pentru ea vom avea grijă să rămână curată, întotdeauna potrivită pentru a fi folosită de marele ei Creator şi Constructor, Iehova Dumnezeu. Iubirea noastră pentru ea nu va permite nici chiar persecuţiei aprinse să ne despartă de organizaţie.

20. Un aspect pe care ar trebui să îl apreciem întotdeauna este acela că, dacă recunoaştem organizaţia teocratică în mod loial şi smerit, prin cooperare şi supunere credincioase şi zeloase, şi ea ne va recunoaşte, ne va susţine, va lucra

Cuprins

pentru noi şi ne va păstra în serviciul său divin. Regula pe care se bazează însăşi Creatorul şi Dumnezeul ei expert este aceasta, transmisă prin propriile sale cuvinte: „Pe cei ce mă onorează îi voi onora, dar cei ce mă dispreţuiesc vor ajunge neînsemnaţi.” (1 Sam. 2:30, *AS*) Onorându-l pe Dumnezeu şi arătându-i cel mai profund respect prin recunoaşterea devotată a organizaţiei sale aprobate, vom continua să avem o relaţie fericită şi satisfăcătoare cu aceasta şi ne vom bucura de multe privilegii de serviciu în cadrul organizaţiei acum. La sfârşit vom primi o recompensă potrivită de la Iehova Dumnezeu prin intermediul lui Isus Cristos, în mijlocul organizaţiei sale teocratice din lumea nouă, după bătălia Armaghedonului. Aceasta înseamnă că organizaţia teocratică, fără de care nu vom putea niciodată să mergem până la capăt cu succes, ne va ajuta să ne păstrăm integritatea faţă de Dumnezeu şi să luăm parte la justificarea suveranităţii sale asupra universului şi a Împărăţiei sale conduse de Cristos. Primind viaţă veşnică, vom fi înălţaţi pentru că ne-am smerit sub mâna puternică a lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce exemplu scriptural avem despre recunoaşterea organizaţiei de către misionari, şi care a fost urmarea acestui fapt?
2. Cum a existat o recunoaştere a organizaţiei în cazul lui Pavel şi Barnaba, şi ce rezultate au urmat?
3. De către cine trebuie să existe astăzi o recunoaştere asemănătoare a organizaţiei, de ce şi cum?
4,5. Cum a ilustrat Ioab că nu trebuie să încercăm să capturăm gloria pentru noi şi să punem în umbră pe Regele nostru?
6,7. (a) Cum se fereşte un serv numit să-şi folosească numirea de serviciu ca mijloc de a ajunge la faimă personală? (b) În locul faimei personale, ce năzuieşte el şi în favoarea a ce anume lucrează?
8. Cum a împiedicat generalul Ioab întrebuinţarea generalului Abner de către regele David şi cum nu l-a ascultat pe rege în legătură cu Absalom?
9. Cum s-a împotrivit Ioab promovării generalului Amasa de către David, şi cum a mers el contrar scopului divin cu privire la Solomon?
10. Cum şi-a atins Ioab ţinta, şi de ce astfel?
1. Ce cale de acţiune a unui serv lucrează spre cele mai bune rezultate şi ce nu trebuie el să facă dacă este demis?
12. Ce trebuie să facă cineva atunci când Societatea face o schimbare ce-l afectează, pentru a evita să sfârşească întocmai ca Ioab, sau să fie precum Diotref?
13. Cum poate arăta un serv eşec în a aştepta pe Iehova după ce a fost mustrat de organizaţie?
14. Cum încearcă unii, ce se simt maturi şi plini de credinţă, s-o ia înainte, precum în timpul încercărilor de judecată din 1917 şi 1918?
15. Cum mustră exemplul lui Moise pe cei care părăsesc organizaţia lui Iehova pentru una de fabricaţie proprie?

Cuprins

16,17. Cum au fost încercaţi Iosua şi Caleb în ce priveşte aşteptarea lui Iehova, însă ce au făcut ei?
18. În ce fel n-au pierdut ei nimic pentru că au ales această cale de acţiune şi despre ce sunt ei exemple?
19. (a) Pentru expansiunea a ce anume trebuie să lucrăm, şi cum îi vom ajuta pe credincioşii nativi să vadă expansiunea organizaţiei? (b) Cum putem fi exemple puternice de comportament corect faţă de aceasta?
20. Pentru ce cale de acţiune vom primi ajutorul necesar din partea organizaţiei şi pentru a face ce anume va veni, în cele din urmă, înălţarea?

MOISE VERSUS OAMENI DE ŞTIINŢĂ

● Printre afirmaţiile care apar în relatarea Genezei legată de creare şi care au primit acceptare generală de la ştiinţa modernă sunt acestea: că universul a avut un început, că viaţa a început în mare, că omul a fost ultimul care a apărut pe pământ şi că toată rasa umană se trage dintr-un strămoş comun. Aceste adevăruri ştiinţifice au fost scrise în Pentauteuh de Moise, cu 3500 de ani în urmă. Acest lucru e miraculos atunci când ne gândim cât de trecătoare sunt teoriile ştiinţifice. Astfel publicaţia *Revista lunară ştiinţifică* trecând în revistă cartea *Cititorul ştiinţific American,* care este formată dintr-o grupare de articole care au apărut în revista cu acelaşi nume în ultimii cinci ani, afirmă: „Ar fi prea mult să ne aşteptăm ca articole scrise chiar şi cu cinci ani în urmă să poată fi acceptate acum ca idei recente în domeniile ştiinţifice de care sunt legate.” Este prea mult să ne aşteptăm ca gândirea ştiinţifică să se dovedească ştiinţifică timp de cinci ani şi totuşi câţi oameni acceptă gândirea ştiinţifică curentă în locul Bibliei, deşi o asemenea „gândire ştiinţifică” poate avea o durată mai mică de cinci ani? Nu este de mirare că cuvântul lui Dumnezeu ne asigură: „Toată carnea este iarbă, şi toată frumuseţea ei este ca florile câmpului. Iarba se vesteje̦şte, florile se usucă, dar cuvântul lui Dumnezeu va dăinui veşnic”. – Isa. 40:6, *RS.*

AVERTISMENT DESPRE ATACUL PRIN GOG DIN MAGOG

CINE este Gog? Unde este Magog? Pe cine atacă Gog? De ce? Când? Ce avertisment trebuie să fie dat? Care sunt măsurile de apărare?

Gog din ţinutul Magog este menţionat atât în profeţia lui Ezechiel, cât şi în cea din Apocalipsa. Ambele contexte indică, totuşi, că este vorba despre două perioade diferite şi ceea ce ne interesează acum este profeţia care se va împlini cel mai devreme, de fapt, în viitorul apropiat, cea care se găseşte în capitolele 38 şi 39 ale lui Ezechiel.

Cuprins

Cine este Gog? Din ceea ce apare în alte părţi ale Scripturilor unde se vorbeşte despre lupta creştinilor împotriva duşmanilor spirituali invizibili, nu cei făcuţi din carne şi sânge, cât şi din ce apare în profeţia lui Ezechiel, se pare că Gog nu este nimeni altcineva decât Satan Diavolul, prinţul demonilor. Nu ar trebui să fim surprinşi de acest lucru, căci nu este oare Satan numit regele Babilonului în Isaia 14 şi regele din Tir în Ezechiel 28?

Această profeţie îndreptată împotriva lui Gog din ţinutul Magog se va împlini „la sfârşitul anilor", sau în timpul sfârşitului, în special din 1919 încoace, după ce Satan şi demonii lui au fost alungaţi din cer, aşa cum spune Apocalipsa, capitolul 12, şi după de slujitorii lui Iehova s-au întors „în ţara" lor a închinării curate ca societate a Noii Lumi. Deci, termenul de Gog s-ar aplica lui Satan doar după acea perioadă, Magog desemnând în mod potrivit poziţia înjosită oupată de el şi demonii lui de când au fost alungaţi din cer.

Profeţia îl arată pe Gog pornind un atac în care mobilizează o mare armată de oameni diferiţi, care reprezintă forţele lui Satan, vizibile şi invizibile. Şi împotriva cui vine el? Împotriva poporului lui Iehova, care a fost restabilit în „ţara" lor a închinării curate. Şi de ce îi atacă Gog? Pentru că prin închinarea lor curată, ei arată că Satan este un mincinos, pentru că el îi invidiază din cauza prosperităţii lor în bogăţii spirituale şi materiale şi din cauza numărului lor. El vede cum sistemul de lucruri pe care l-a creat decade din punct de vedere economic, politic, religios şi moral şi astfel este hotărât să distrugă societatea Noii Lumi, a cărei prosperitate contrastează cu acesta. Desigur, de fapt însuşi Iehova îl face pe Gog să atace pentru că îşi lasă poporul într-o situaţie aparent vulnerabilă.

Când va avea loc atacul? Alte Scripturi spun că va avea loc în timpul acestei generaţii. Cum şi unde putem găsi protecţie? Nu ne vom apăra fugind ca nişte laşi din „ţara" sau condiţia închinării curate a lui Iehova, în noul sistem de lucruri, în calitate de membri ai societăţii Noii Lumi; nu, nu prin călcarea credinţei în Iehova. Nu, salvarea nu stă în fugă. Iehova îi va proteja pe cei care nu dau înapoi, aşa cum i-a protejat pe cei care i-au rămas loiali în vremurile de demult.

Atacul lui Gog asupra slujitorilor lui Iehova Îl va face pe Iehova Dumnezeu să acţioneze şi acest lucru va rezulta în cea mai mare demonstraţie de putere pe care omenirea a văzut-o în cei şase mii de ani de existenţă, şi aceasta este numită „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic", Armaghedon. – Apoc. 16:14, 16, *NW*.

Pentru ca oamenii cu bunăvoinţă să fie avertizaţi dinainte de atacul lui Gog, toţi cei care locuiesc acum în siguranţă „în aşezări fără ziduri" trebuie să spună tuturor celor care vor să audă adevărul despre iminenţa atacului lui Gog şi să le spună ce trebuie să facă pentru a găsi protecţie în societatea Noii Lumi din sistemul de lucruri creat de Iehova. – Ţef. 2:1-3.

Cuprins



- **Când se aplică perioada de probă? Înainte de excomunicare, în timpul acsteia, sau după reintegrare? – L. D., Statele Unite**

Dacă un frate a făcut ceva rău care merită scoaterea lui din organizaţie, şi totuşi comitetul adunării simte că el nu trebuie excomunicat datorită căinţei lui sincere sau a altor circumstanţe atenuante, decât să-l scoată din organizaţie, comitetul îl poate pune într-o perioadă de probă. Comitetul va stabili condiţiile acestei perioade de probă potrivit judecăţii lor, păstrând în minte faptele sau cerinţele specifice cazului. Dacă fratele care a greşit se conformează în întregime cu condiţiile impuse pe perioada de timp stabilită de comitet, perioada de probă poate fi apoi ridicată şi poate să nu aibă loc nicio excomunicare.

Dacă, însă, un frate este excomunicat, el nu poate fi pus şi în perioadă de probă. El este rupt de adunare şi adunarea nu mai are nimic de-a face cu el, nu are nici un control asupra lui în afara adunării, nu-i pune nici o restricţie când este în lume. Ca adunarea să procedeze altfel ar fi în contradicţie cu acţiunea de scoatere afară, care înseamnă ruperea completă a legăturilor dintre cel excomunicat şi adunare. El nu este responsabil înaintea adunării, şi adunarea nu are nimic de-a face cu el, nu încearcă să exercite control asupra lui în afară, nu încearcă să îi regleze conduita în lume.

Dacă o persoană excomunicată manifestă o căinţă sinceră şi doreşte să fie reprimit, comitetul îl poate reprimi după trecerea unei perioade de timp pe care o consideră potrivită situaţiei. Când se procedează astfel, comitetul poate dori să impună anumite constrângeri şi să ţină persoana respectiva în perioadă de probă. Acum comitetul poate face acest lucru, deoarece persoana respectivă a fost reprimită şi face parte din adunare din nou, iar adunarea a reluat legăturile cu ea.

Deci, răspunzând la întrebare, cineva poate fi ţinut în perioadă de probă, fără a fi scos din adunare sau după reprimirea sa după ce a fost excomunicat, dar ar fi total ilogic din partea comitetului să încerce să stabilească o perioadă de probă pentru o persoană pe care au scos-o din organizaţie şi cu care nu mai au nicio legătură. Comitetul îi va vorbi numai dacă persoana respectivă vine la comitet pentru a discuta despre reprimire. Pentru a înţelege mai bine, să presupunem că o persoană în societate a încălcat o lege. Ea este condamnată şi trimisă la închisoare. Persoana este exclusă din comunitate şi nu este în perioadă de probă atunci când este scoasă din societate şi trimisă la închisoare. Dar când acea persoană este eliberată şi se întoarce în societate, ea poate fi ţinută în perioadă de probă şi va trebui să suporte anumite constrângeri şi să se prezinte cu regularitate la un om al legii. Dar este posibil ca atunci când este găsită vinovată, în loc să fie arestată, sentinţa poate fi suspendată şi persoana poate fi supusă unei perioade de probă, fără a fi scoasă din societate. La fel se poate întâmpla şi în legătură cu adunarea

Cuprins

creştină. O ultimă remarcă: Cele de mai sus nu înseamnă că oricine încalcă legea poate fi ţinut în perioadă de probă fără a fi excomunicat, sau că el trebuie ţinut în perioadă de probă după ce a fost reprimit. Aceste hotărâri sunt lăsate la latitudinea comitetului de adunare local.

- **De ce în *Traducerea Lumii Noi* este redat astfel versetul 2 Petru 3:10: „Pământul şi lucrările de pe el vor fi descoperite”? Ce se înţelege prin asta? *Versiunea Regele Iacov* zice: „Pământul şi lucrările de pe el vor fi arse în întregime.”- K.S. Australia**

Nota de subsol de la acest verset din *Traducerea Lumii Noi* arată de ce este redat astfel, indicând faptul că traducerea este în acord cu cele două manuscrise biblice care sunt cele mai vechi şi demne de încredere din câte există, şi anume, Vatican 1209 şi Sinaitic. Ideea este că pământul, adică organizaţia omenească vizibilă actuală a lucrurilor pe pământ, şi nu planeta pământ literală, şi lucrările ei vor fi pe deplin descoperite sau cunoscute, expuse. Cugetul este similar celui exprimat în Isaia 26:21 (*AS*) care spune: „Caci iată, Iehova iese din locul lui pentru a pedepsi pe locuitorii pământului pentru nelegiuirile lor; pământul, de asemenea, îşi va dezvălui sângele şi nu îşi va mai acoperi morţii.” La Armaghedon nici una din lucrările rele ale acestui sistem prezent nelegiuit nu va trece nedescoperită şi nepedepsită de executorii cereşti invizibili ai lui Iehova.

Cuprins



Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Septembrie 1954 Nr. 18

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

IUBIREA ADEVĂRATĂ ESTE PRACTICĂ - Pag.643

AŞTEPTÂND CU NERĂBDARE EXISTENŢA ADEVĂRATĂ - Pag.658

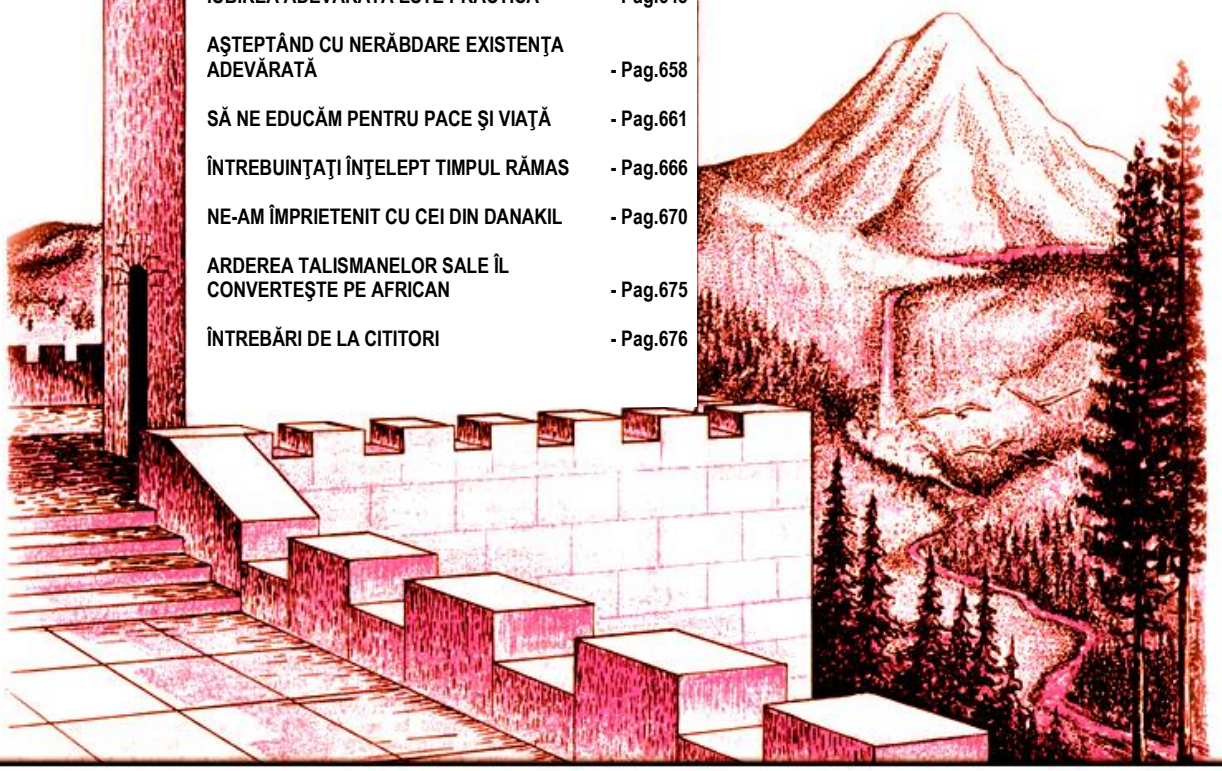
SĂ NE EDUCĂM PENTRU PACE ŞI VIAŢĂ - Pag.661

ÎNTREBUINŢAŢI ÎNŢELEPT TIMPUL RĂMAS - Pag.666

NE-AM ÎMPRIETENIT CU CEI DIN DANAKIL - Pag.670

ARDEREA TALISMANELOR SALE ÎL CONVERTEŞTE PE AFRICAN - Pag.675

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.676



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

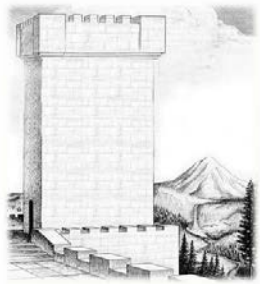
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS **– American Standard Version**	***LXX*** **– The Septuagint Version**
AT **– An American Translation**	***Mo*** **– James Moffatt's version**
Da **– J. N. Darby's version**	***NW*** **– New World Translation**
Dy **– Catholic Douay version**	***Ro*** **– J. B. Rotherham's version**
ED **– The Emphatic Diaglott**	***RS*** **– Revised Standard Version**
Le **– Isaac Leeser's version**	***Yg*** **– Robert Young's version**

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Septembrie 1954 Nr 18

IUBIREA ADEVĂRATĂ ESTE PRACTICĂ

„Să iubim nu cu vorba, nici cu limba,
ci cu fapta şi cu adevărul!”
—1 Ioan 3:18, NW.

IUBIREA există pentru că Dumnezeu există. Dacă nu ar exista dragoste, nu ar exista Dumnezeu. Existenţa iubirii este o dovadă că Dumnezeu există. Iubirea vine doar de la Dumnezeu. Modul materialist al oamenilor de ştiinţă moderni, în care ei încearcă să explice întreaga creaţie, este complet lipsit de iubire şi niciodată nu va putea să explice cum această calitate afectuoasă şi motivantă a început să existe. Teoriile lor despre creaţie ajung doar la rezultatul unui univers rece, lipsit de iubire şi scop. Ştiinţa fizică dură, realistă este dumnezeul lor, idolul căruia ei se închină, care nu-ţi atinge inima. Nu mai puţin lipsiţi de iubire sunt zeii păgânilor. Ei sunt zeii pasiunii, dar pasiunea lor pentru sex nu este iubirea adevărată. O trăsătură a acestor zei neiubitori este plăcerea diabolică, sadică pe care o au de a tortura oribil creaturile după moarte, pentru că nu le-au făcut pe plac în timpul vieţii lor, acum în această lume rea. Care dintre aceşti zei expune principiul iubirii aşa cum o face Dumnezeul cel viu şi adevărat în Cuvântul său, Biblia sfântă? Dintre toate religiile apărute în jurul unor asemenea zei, care dintre ele ne oferă exemple de iubire precum cel al lui Iehova Dumnezeu, prin Fiul său Isus Cristos? Niciuna! Nu, niciuna dintre aceste religii şi literatura lor nu are spiritul adevăratei Dumnezeiri lucrând prin ele aşa cum o face Sfânta Biblie. De aceea Biblia este Cartea lui Dumnezeu, pentru că ea ne învaţă iubirea şi este pătrunsă de iubire divină.

[2] Cum a reuşit omul să aibă această calitate de a iubi? Pentru că aceasta a fost la origine darul Creatorului, darul lui Dumnezeu. El l-a înzestrat pe om cu această calitate atunci când l-a creat. Fără aceasta omul original, perfect nu putea să fie făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Femeia a fost primul şi cel mai apropiat semen al bărbatului şi bărbatul a fost făcut pentru a o iubi. Primul bărbat îşi manifesta afecţiunea pentru soţia lui, ilustrând afecţiunea tuturor bărbaţilor viitori pe care ei vor trebui să o aibă pentru soţiile lor, când a spus despre femeia frumoasă pe care Dumnezeu i-a dat-o: „Atunci omul a zis: ‘Aceasta este, în sfârşit, os din oasele mele şi carne din carnea mea! Ea se va numi Femeie,

Cuprins

pentru că a fost luată din bărbat'. Iată de ce va lăsa bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de soţia sa şi vor deveni o singură carne." (Gen. 2:23, 24, *NW*). Adam şi Eva la origine îl iubeau pe Dumnezeu; iubirea era sădită în ei. Dar ei au stopat creşterea iubirii lor pentru el, şi unul pentru celălalt, manifestând o dorinţă egoistă pentru altceva ce Dumnezeu le-a interzis să aibă. Contrar voinţei şi poruncii Lui ei au mâncat fructul din copacul interzis al cunoştinţei binelui şi răului. (Gen. 2:16 - 3:7) Aceasta a dus la moartea iubirii lor pentru Dumnezeu. În cele din urmă, când ei au plătit pentru păcatul lor şi s-au întors în ţărână, ei nu au mai putut să manifeste nicio urmă din această calitate acolo. (Ecl. 9:5, 6, 10). Mai mult, păcatul lor împotriva Creatorului lor şi a Tatălui ceresc a produs un ucigaş, unul care avea ură, în primul lor fiu, Cain.—Gen. 4:1-12.

[3] Iubirea de Dumnezeu pe pământ nu a dispărut odată cu Adam şi Eva. Ea s-a manifestat din nou odată cu al doilea fiu al lor, Abel, iar faptul că Iehova Dumnezeu a acceptat jertfa sa l-a incitat pe fratele său Cain să-l omoare. (1 Ioan 3:12, 13). Aproximativ două mii de ani mai târziu, mai multă iubire pentru Dumnezeu decât pentru unicul său fiu l-a făcut pe Avraam să-l ofere pe fiul său iubit, Isaac, ca jertfă pentru Iehova Dumnezeu. Aceasta este consemnat în prima carte a Bibliei, în capitolul douăzeci şi doi. Ultimele cărţi care urmau a fi scrise ca parte a Bibliei au fost relatarea apostolului Ioan despre viaţa lui Isus şi prima, a doua şi a treia scrisoare a lui Ioan adresate creştinilor, şi aceste patru cărţi ale Bibliei vorbesc în special despre această calitate divină şi cum trebuie să o exprimăm. Astfel, Biblia, de la prima până la ultima carte, ne spune despre iubire în forma sa cea mai pură.

[4] Cea mai nobilă expresie a acestei calităţi este descrisă în Ioan 3:16, 17 (*NW*) de către Isus, în aceste cuvinte: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credinţă în el să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică. Fiindcă Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul său în lume ca să judece lumea, ci pentru ca lumea să fie salvată prin el." A nega darul şi jertfa Fiului unic al lui Dumnezeu înseamnă a-l nega pe Dumnezeu, a nega plenitudinea iubirii sale, a nega capacitatea sa de a experimenta profunzimea iubirii. Darul Fiului său ca jertfă nu era barbarism, ci o expresie a unei afecţiuni lipsite de egoism. Părinţii care îşi cedează copiii pentru războaie literale şi pericolelor de a fi omorâţi nu se consideră barbari că s-au despărţit de fiii lor dacă aceştia sunt omorâţi în luptă. Ascunzându-şi durerea ei spun cu mândrie patriotică cum fiii lor au plătit un sacrificiu suprem pentru ţara lor. Şi Dumnezeu? El a văzut necesitatea sacrificiului uman pentru oamenii care doresc să trăiască pentru totdeauna în lumea nouă, dar Dumnezeu nu l-a forţat pe Fiul său să facă aceasta. Fiul lui Dumnezeu de bună voie a renunţat la viaţa sa şi aceasta fără să rănească pe cineva, fără să ameninţe viaţa cuiva şi fără să rănească pe nimeni, doar pentru binele umanităţii. Duşmanii săi, nu Tatăl său, erau cei barbari. Neţinând seama de inocenţa sa ei l-au omorât cu răutate.

[5] Oare Dumnezeu şi-a întors faţa de la omenire pentru că membrii ei reprezentanţi au realizat această acţiune barbară? Nu. El a acceptat sacrificiul de bună voie al vieţii Fiului său, pentru a fi folosit în interesul celor care vor aprecia

Cuprins

valoarea sa şi ce însemna pentru Dumnezeu şi Fiul său. Astfel iubirea supremă manifestată prin dăruirea Fiului său nu a fost în van, a fost practică. Sacrificiul credincios al vieţii umane a adus, de asemenea, Fiului, răsplata privilegiilor nemuritoare şi a onorurilor cereşti, şi acest sacrificiu a fost folosit pentru punerea temeliei unei lumi noi, drepte şi curate. Negând sacrificiul Fiului său ca fiind barbarism înseamnă că nu-l cunoaştem pe Dumnezeu, că de fapt nu-l iubim, căci Dumnezeu este iubire. Aceasta înseamnă că el este preaplin de iubire şi o exprimă perfect. „Cine nu iubeşte n-a ajuns să-l cunoască pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire. Prin aceasta a fost arătată iubirea lui Dumnezeu faţă de noi: că Dumnezeu l-a trimis în lume pe Fiul său unic-născut pentru ca noi să obţinem viaţă prin el. În aceasta constă iubirea: nu că noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci că el ne-a iubit pe noi şi l-a trimis pe Fiul său ca jertfă de împăcare pentru păcatele noastre.”—1 Ioan 4:8-10, *NW*.

[6] Dacă Dumnezeu a mers până acolo încât să-şi exprime această calitate pentru noi, este doar raţional ca el să ne poruncească să exprimăm iubire pentru el şi unul pentru celălalt. În toate religiile acestei lumi în care dintre ele un dumnezeu ne porunceşte să iubim în imitarea Lui? În a treia carte a Bibliei, în Leviticul 19:18 (*NW*), citim: „Să nu te răzbuni, nici să nu ţii duşmănie pe fiii poporului tău; să-l iubeşti pe semenul tău ca pe tine însuţi. Eu sunt Iehova.” Nu doar fraţii, ci şi străinii trebuie să primească această consideraţie, căci porunca lui Dumnezeu către poporul său a fost: „îi face judecată dreaptă orfanului de tată şi văduvei şi îl iubeşte pe locuitorul străin, îi dă pâine şi mantie. Să-l iubiţi şi voi pe locuitorul străin, căci aţi fost locuitori străini în ţara Egiptului.” (Deut. 10:18, 19, *NW*) Dumnezeu vrea ca şi duşmanilor să li se arate că a răspunde cu rău la rău nu este cea mai bună metodă, căci el porunceşte: „Dacă duşmanul tău este flămând, dă-i pâine să mănânce; dacă este însetat, dă-i apă să bea; căci astfel îngrămădeşti cărbuni aprinşi pe capul lui, şi Iehova te va răsplăti.” (Prov. 25:21, 22, *AS*). Chiar dacă duşmanul astfel tratat nu resimte remuşcări în inima sa şi nu devine prietenul tău, totuşi Iehova te va răsplăti pentru că ai ascultat porunca sa.

[7] Asemenea instrucţiuni divine sunt extrem de necesare, căci ele nu fac parte din religiile acestei lumi, şi în mod ereditar noi avem tendinţa să fim egoişti, lacomi, nepăsători, invidioşi, geloşi, răuvoitori, răzbunători, neiertători, şi marele Urâtor încearcă să ne facă să fim şi mai mult. „Dumnezeu este iubire.” Satan Diavolul este ură. El încearcă să ne facă după chipul său, copii ai săi, aşa cum a făcut cu Cain. „Copiii lui Dumnezeu şi copiii Diavolului se recunosc prin aceasta: Cine nu practică dreptatea nu provine de la Dumnezeu, nici cine nu-şi iubeşte fratele. Căci iată mesajul pe care l-aţi auzit de la început: să ne iubim unii pe alţii. Nu cum a fost Cain, care provenea de la cel rău şi şi-a înjunghiat fratele. Şi pentru ce l-a înjunghiat? Pentru că faptele lui erau rele, dar ale fratelui său erau drepte.” —1 Ioan 3:10-12, *NW*.

[8] Cain, deşi era fratele lui Abel şi aproapele său, a ajuns să-l urască. În această lume nu este neobişnuit ca cineva să nu aibă cele mai frumoase sentimente pentru aproapele său, chiar în aceeaşi familie sau adunare. Favoritismul pentru unii semeni şi dispreţul arogant pentru alţii poate exista sau să apară prin egoism.

Cuprins

Aceasta este împotriva uneia dintre cele două legi cele mai mari. Recomandând ca creştinii să înceteze această încălcare prin favoritism, discipolul Iacov a scris: „Astfel, dacă respectaţi legea regală, potrivit cuvântului Scripturii: 'Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi', foarte bine faceţi." (Iac. 2:1-8, *NW*). Aceasta înseamnă să-l iubeşti pe aproapele tău sărac ca şi pe cel bogat, fără favoritism în speranţa unui câştig egoist sau cu gândul că cei bogaţi merită să fie trataţi mai bine. Noi nu ne iubim pe noi înşine mai puţin decât pe cei bogaţi pentru că noi am putea să fim săraci. Legea de a-ţi iubi aproapele ca pe tine însuţi este „regală". Atunci, care este legea cea mai importantă, legea de a-l iubi pe Dumnezeu cu tot ceea ce suntem şi avem? În aceste porunci atotcuprinzătoare constă întreaga Biblie. (Mat. 22:35-40; Rom. 13:8; Gal. 5:14). Restul Bibliei arată că noi trebuie să simţim iubire pentru Dumnezeu şi iubire pentru aproapele nostru, în acţiunile noastre. „Fie ca tot ceea ce voi faceţi să fie făcut cu iubire." (1 Cor. 16:14, *NW*). A da dovadă de parţialitate care discriminează pe cel sărac nu înseamnă a respecta legea regească. Nu duce la rezultatele cele mai bune, şi prin urmare, nu este practică.

[9] Dumnezeu doreşte ca iubirea noastră pentru el să fie nu ceva sentimental şi formal, ci ceva practic care să fie exprimat faţă de poporul său, de copiii săi, de fraţii noştri creştini. „Dacă cineva spune: 'Eu îl iubesc pe Dumnezeu', dar îşi urăşte fratele, este un mincinos. Fiindcă cine nu-şi iubeşte fratele, pe care l-a văzut, nu-l poate iubi pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut. Şi avem de la el porunca aceasta: cine-l iubeşte pe Dumnezeu să-şi iubească şi fratele." (1 Ioan 4:20, 21, *NW*). Părtinirea faţă de fraţii săraci nu este în armonie cu porunca aceasta. Astfel noi nu putem să îndeplinim poruncile cele mai importante, de a-l iubi pe Dumnezeu cu tot cea ce suntem şi avem, şi în acelaşi timp să încălcăm a doua poruncă importantă, iubirea regală faţă de aproapele nostru.

„NICI CU VORBA, NICI CU LIMBA"

[10] Nu trebuie să iubim cu vorba şi cu limba? Nu; adică nu într-un mod ipocrit, într-un mod care contrazice ceea ce spunem. Există atât de multă iubire ipocrită exprimată cu vorba şi cu limba. Cei care folosesc asemenea expresii de obicei au un scop egoist secret şi caută să profite, chiar dacă înseamnă să distrugă unitatea unei adunări. Apostolul Pavel ne avertizează: „Prin cuvinte mieroase şi vorbiri măgulitoare ei amăgesc inimile celor fără răutate." (Rom. 16:18, *NW*). Acesta e modul în care cei care au părăsit organizaţia teocratică de obicei îi abordează pe cei care se ţin ferm de ea. Ce înşelătoare sunt aceste cuvinte! Cu Ahitofel, care l-a părăsit pe regele uns al lui Iehova pentru a urmări avantaje egoiste cu rebelul Absalom, Regele David a avut experienţă cu asemenea cuvinte. Despre acest consilier necredincios, David a scris: „Ci tu, un om care erai deopotrivă cu mine, însoţitorul şi prietenul meu apropiat. Ne sfătuiam împreună, mergeam cu mulţimea la casa lui Dumnezeu. Cuvintele gurii lui erau mai moi decât untul, dar inima lui era război. Cuvintele lui sunt mai alunecoase decât uleiul, dar sunt nişte săbii scoase." (Ps. 55:13, 14, 21, *AS*). Dacă nu vedem dincolo de masca unei persoane, declaraţiile sale de iubire ne dezarmează de frica de ea, şi

Cuprins

este posibil ca vorbirea sa suavă, ipocrită să ne dea garda jos. Pentru siguranţa noastră spirituală avem nevoie să fim antrenaţi să vedem dincolo de ipocrizie şi să ne protejăm să nu fim induşi în eroare. (Marcu 12:15-17; Luca 20:20-25) Şi chiar dacă nu dorim să fim induşi în eroare noi nu dorim să-i inducem în eroare pe ceilalţi cu expresii făţarnice cu vorba sau cu limba.

[11] Iubirea pe care trebuie să o cultivăm trebuie să „izvorască dintr-o inimă curată şi o conştiinţă pură şi credinţă lipsită de ipocrizie." (1 Tim. 1:5, *NW*) Porunca este: „Fie ca iubirea voastră să fie lipsită de ipocrizie." Noi nu trebuie să corupem puritatea afecţiunii frăţeşti: „Acum, că v-aţi purificat sufletul prin ascultarea de adevăr, ceea ce a dus la o afecţiune frăţească neipocrită, iubiţi-vă profund unii pe alţii, din inimă." (Rom. 12:9; 1 Pet. 1:22**,** *NW*). Puritatea şi sinceritatea în această privinţă sunt scrisoarea de recomandare pentru ceilalţi să nu aibă frică sau motive rele în ceea ce ne priveşte. Pavel a făcut aceasta. El a scris: „Ci în orice privinţă ne recomandăm ca slujitori ai lui Dumnezeu, ... prin bunătate, prin spiritul sfânt, prin iubirea lipsită de ipocrizie, prin vorbire adevărată." (2 Cor. 6:4, 6, 7, *NW*). Iubirea făţarnică îl reduce la nimic pe posesorul acesteia. Nu este cea mai mare calitate când e pusă alături de credinţă şi speranţă. Este cel mai rău lucru pentru că este falsul unui lucru măreţ. În mod corespunzător ipocriţii ajung la judecata Gheenei. Clasa „servului rău" care abuzează de fraţii lor sunt izgoniţi de Domnul să-şi primească partea împreună cu ipocriţii.—Mat. 24:48-51; 23:3, 29, 33, *NW;* 1 Cor. 13:2, 13.

[12] Dar evitând ipocrizia în cuvânt şi cu limba noi vom încerca să evităm să-i rănim şi să-i ofensăm pe ceilalţi, în mod inutil, prin francheţea noastră. De exemplu, o adunare invită un vorbitor din afară să ţină un discurs public. Când acesta soseşte la întâlnire servul adunării sau preşedintele află că acesta are un discurs scris şi îl va citi. Servul sau preşedintele ar putea să-i spună în faţă: „Un discurs scris! De ce, publicul de aici nu doreşte să asculte o cuvântare citită. Ei doresc să audă un discurs improvizat." Sau ar putea spune: „Am încredere că ai petrecut mult timp pentru a face discursul şi sigur va fi bun. Noi aşteptăm să ne oferi o lectură bună şi vei face ca ceea ce este scris să devină viu pentru noi prin modul de exprimare."

[13] În aceste circumstanţe primul comentariu va avea tendinţa să-l descurajeze pe cititorul public chiar înainte să înceapă să citească, eliminând avântul şi entuziasmul pe care le simţea la gândul că va citi ceea ce pregătise cu atenţie. Va rezulta astfel o lectură într-un mod timid, apologetic, inferior, neinspirat. Al doilea comentariu va arăta că pregătirea compunerii fratelui şi lectura adecvată era apreciată şi aceasta îl va încuraja să facă o prezentare cât mai bună, aşa că audienţa abia îşi va da seama că era citită şi va beneficia la maxim de ea şi se va bucura enorm. După ce încheie lectura, servul sau preşedintele ar putea să-şi exprime aprecierea autentică şi să ofere sugestii. „Frate, ne-ar plăcea, de asemenea, să auzim un discurs improvizat într-o zi. Ia mai mult curaj să o faci, dar pentru că materialul tău a fost a fost abundent şi fiind foarte familiar cu textul suntem siguri că te vei descurca. Ne vom bucura să încerci pentru noi." Al doilea comentariu este, prin urmare, cel practic şi politicos.

Cuprins

[14] În altă situaţie unul dintre servii adunării poate să ţină un discurs la o adunare de serviciu, în ziua de joi sau vineri seara. El participă la pregătirile serviciului de teren pentru săptămâna următoare. El propune un anumit tip de serviciu pe teren pentru o anumită seară deschisă. „Acum câte persoane din adunare vor lua parte la această activitate în acea seară? Vă rog să ridicaţi mâna.” Se ridică patru mâini dintr-o audienţă de aproximativ cincizeci. Gândindu-se să-i facă de ruşine pe majoritatea dintre ei, determinându-i să participe la activitate, servul ar putea să spună: „Deci doar patru persoane susţin organizaţia, da?” Un asemenea comentariu ar fi lipsit de discernământ. Cu siguranţă va stârni resentimente din cauza lipsei de consideraţie. Susţinerea organizaţiei în activitate nu este apreciată după activitatea specială adusă dintr-o dată înaintea adunării, în acea seară. Ce fac ceilalţi în afară de cei patru care au ridicat mâna, în restul săptămânii, în domeniul activităţilor de teren obişnuite? Aceasta trebuie să ţinem minte. Deci comentariul înţelept va fi: „Bine, acum, suntem bucuroşi că sunt patru voluntari pe loc. Dacă vor fi şi alţii mai târziu care vor putea să se alăture celor patru în această activitate din această seară specială, voi fi bucuros să aud aceasta. Ceilalţi să ne continuăm cu loialitate activităţile obişnuite în săptămâna următoare.” Acest comentariu ar evita să ne poticnim vorbind şi nu va răni niciun ascultător, ci îi va încuraja pe toţi.

[15] Există moduri adecvate de a-i intimida pe oameni cu privire la calea de acţiune corectă pe care o urmează. (2 Tes. 3:14, 15; Tit 2:8; 1 Pet. 3:16) Dar nu fiţi niciodată caustic. Luaţi în considerare şi anii persoanei la adevăr şi ca vârstă fizică. „Să nu-l critici aspru pe un bărbat în vârstă. Dimpotrivă, imploră-l ca pe un tată, iar pe bărbaţii mai tineri, ca pe nişte fraţi, pe femeile în vârstă, ca pe nişte mame, iar pe cele mai tinere, ca pe nişte surori, cu toată castitatea.” (1 Tim. 5:1, 2, *NW*). Puteţi gândi că cineva care este în vârstă ca ani sau la adevăr este slăbit sau nu e la înălţime. Nu-l ridiculizaţi comparându-l cu ceva odios sau cu o clasă religioasă odioasă, gândindu-vă că-l corectaţi sau să-i reamintiţi defectele. Cu asemenea remarci puteţi să comiteţi o nedreptate şi probabil să-i provocaţi răni adânci şi dureroase. Agitaţia tinerilor nu înseamnă întotdeauna că se realizează mult, nici ritmul încetinit al celor vârstnici nu înseamnă că se realizează puţin atunci când se înaintează cu răbdare, constanţă şi regularitate. Deci nu fiţi severi în critică sau comparaţii. Dacă simţiţi că trebuie să faceţi un comentariu, folosiţi tactul. Observaţi cu cât tact l-a tratat Pavel pe Petru (mai în vârstă la adevăr) pentru conduita lui de a nu se armoniza cu credinţa sa luminată, dar mărginită de ipocrizie, prin frica de evreii circumcişi.

[16] Pavel, vorbind despre cum a folosit tactul, spune: „Ceilalţi iudei i s-au alăturat şi ei în această ipocrizie, astfel că până şi Barnaba a fost atras de ei în ipocrizia lor. Dar, când am văzut că nu umblau drept, după adevărul veştii bune, i-am spus lui Chifa înaintea tuturor: ‘Dacă tu, deşi eşti iudeu, trăieşti ca naţiunile, nu ca iudeii, de ce îi obligi pe oamenii naţiunilor să trăiască după obiceiurile iudaice?’” (Gal. 2:11-14, *NW*). Petru a înţeles ideea, dar nu a fost rănit.

[17] Proverbul spune cu înţelepciune: „Cine-şi păzeşte gura şi limba îşi păzeşte sufletul de necazuri.” (Prov. 21:23, *AS*). Aceasta implică să ne ţinem gura

Cuprins

şi să ne ferim să-i bârfim pe ceilalţi, în special să ne ferim de calomnie şi critică ostilă faţă de problemele personale ale celorlalţi, şi de a-i judeca pe ceilalţi după propriile noastre standarde de măsură şi nu după interpretarea cea mai bună a Cuvântului lui Dumnezeu. Unii, pentru că bătălia de la Armaghedon este atât de aproape, ar putea să ridice din sprâncene şi din mâini, cu oroare, când văd că ceilalţi fraţi şi surori se căsătoresc în aceste zile sau când unele surori căsătorite sunt însărcinate. Dar se bazează pe o părere corectă şi o înţelegere a Scripturilor despre aceste zile din urmă, înainte de Armaghedonul iminent, această oroare manifestată deschis cu voce tare? Nu. În general bârfitorul, calomniatorul, criticul irascibil primeşte înapoi ceea ce a spus şi apoi are probleme, problema de a da explicaţii, de a-şi cere scuze, de a simţi durere văzând răul pe care l-a făcut celor care au fost ofensaţi de adevărul şi organizaţia lui Dumnezeu. Există o modalitate practică de a evita asemenea probleme: să ne ţinem gura, limba şi stiloul.

[18] Cu siguranţă, apoi, trebuie să iubim prin cuvânt şi cu limba. Acum, în acest timp de judecată a naţiunilor, este timpul când trebuie să folosim cuvântul şi limba într-un mod corect şi când reţinerea cuvintelor adecvate ar însemna neascultare. Oare nu acum Dumnezeu ne porunceşte să predicăm veştile bune ale Împărăţiei pe tot pământul locuit, ca o mărturie pentru toate naţiunile? Isus Cristos spune Da. (Mat. 24:14, *NW*). Nu oare acesta este timpul de a da sfaturi credincioase celor ce se află în pericol sau care sunt distruşi în această zi a judecăţii şi la Armaghedon? Da. Cât bine ratăm reţinând un cuvânt oportun şi rostit cum trebuie, când limba noastră are puterea şi oportunitatea de a-l rosti! „Ce bun este un cuvânt la momentul potrivit!" „Un cuvânt la momentul potrivit este ca merele de aur într-un coş de argint." (Prov. 15:23; 25:11, *AS*). Dacă trebuie să facem o mustrare la momentul potrivit, atunci pentru a fi rostită potrivit trebuie să fie făcută cu iubire. Un eşec de a face o mustrare la momentul potrivit poate arăta o lipsă de iubire în folosirea cuvântului şi a limbii. (Prov. 6:23) „Cine cruţă nuiaua îşi urăşte fiul, dar cine îl iubeşte îl disciplinează la timp." „Căci Iehova îl iubeşte pe cel care îl disciplinează."—Prov. 13:24, *AS;* Evrei. 12:6, *NW;* Prov. 3:12; 27:5.

[19] Membrii adunării trebuie să spună Cuvântul lui Dumnezeu unul altuia pentru a se zidi spiritual, pentru a se mângâia şi pentru a se îndemna pe calea cea bună. „Dar voi, iubiţii mei fraţi, zidindu-vă în credinţa voastră preasfântă şi rugându-vă cu spirit sfânt, păstraţi-vă în iubirea lui Dumnezeu." (Iuda 20, 21, *NW;* 1 Tes. 4:18). Vorbitorii desemnaţi să facă aceasta trebuie să predice Cuvântul adunărilor, şi toţi membrii adunărilor trebuie să predice Cuvântul tuturor locuitorilor pământului. Nu doar prin cuvinte trebuie manifestată iubirea, ci şi prin atenţia cu care folosim cuvintele, formele de exprimare şi ilustraţiile. „Vorbirea voastră să fie întotdeauna plăcută, dreasă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să-i răspundeţi fiecăruia." (Col. 4:6, *NW*). Limba trebuie folosită nu ca un foc aprins de Gheenă pentru a le provoca ascultătorilor distrugerea eternă în acel simbolic lac de foc şi sulf, ci precum „limba înţeleptului" care împarte sănătate mentală şi spirituală ascultătorilor. (Prov. 12:18; Iac. 3:5-8, *NW*). Fie ca limba voastră să fie mijlocul cuvintelor vieţii; pagina tipărită, predicile tipărite pe care le înmânăm să fie cuvintele vieţii, exprimate în limbajul biblic şi care aduc salvare. Nu există

Cuprins

argumente: trebuie să iubim cu cuvântul şi cu limba, şi trebuie să facem aceasta faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele nostru.

„CU FAPTA ŞI CU ADEVĂRUL”

[20] Ceea ce apostolul Ioan vrea să spună când zice, „să iubim nu cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul” este că noi nu trebuie să iubim *doar* cu vorba şi cu limba, în special când e momentul pentru fapte, pentru acţiuni, să punem în vigoare ceea ce spunem în cuvinte şi cu gura. (1 Ioan 3:18, *NW*). Aceasta este concluzia pe care o tragem din versetul (17) imediat anterior celui mai sus citat şi care spune: „Dar cine are mijloacele de existenţă ale acestei lumi şi îl vede pe fratele său în nevoie şi totuşi îşi închide faţă de el uşa tandrei sale compasiuni, cum mai rămâne în el iubirea de Dumnezeu?” (1 Ioan 3:17, *NW*). Ceea ce el poate să spună în cuvinte sau cu limba nu va ascunde faptul că îi lipseşte iubirea de Dumnezeu şi de aproapele său, fratele său creştin.

[21] Aceasta ne reaminteşte de ilustraţia lui Iacov, despre ce înseamnă o credinţă vie: „La ce foloseşte, fraţii mei, dacă cineva spune că are credinţă, dar nu are fapte? Oare îl poate salva o astfel de credinţă? Dacă un frate sau o soră sunt goi şi lipsiţi de hrana zilnică, dar unul dintre voi le spune: ‘Mergeţi în pace, încălziţi-vă şi săturaţi-vă’, dar nu le daţi cele necesare corpului lor, la ce foloseşte? Tot aşa, şi credinţa, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăşi.” (Iac. 2:14-17, *NW*). Această ilustraţie se aplică la fel de bine şi iubirii. Iubirea vie trebuie să aibă fapte. Pentru a fi adevărată trebuie să fie dovedită nu doar prin cuvinte ieftine care nu costă decât o mişcare din buze, ci prin fapte, prin fapte lipsite de egoism, prin ceea ce plătim fără să aşteptăm ceva în schimb.

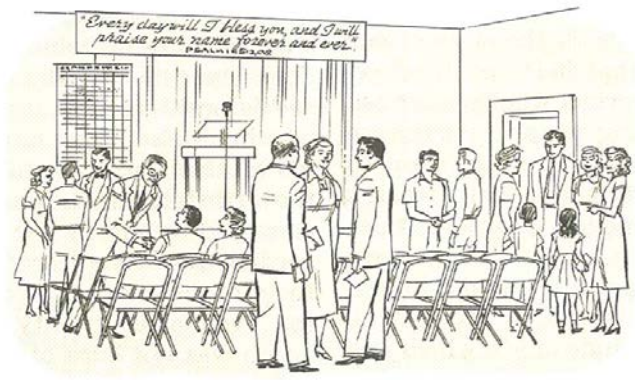
[22] Este simplu să citezi scripturi despre iubire şi să ţii discursuri despre aceasta în faţa audienţei, dar practicarea ei când ne solicită trupul şi bunurile este cu totul altceva. Acesta este un test mai sigur al adevăratei iubiri exprimate în cuvinte. Uneori e posibil să ni se ceară să depunem eforturi pentru a face ceva pentru ceilalţi, decât să fim serviţi tot timpul. Nu ne va permite să fim aroganţi, cu aere, şi, datorită poziţiei sau educaţiei sau bunurilor materiale, să aşteptăm să fim serviţi fără să oferim cel puţin ajutor în schimb. Când trebuie să facem ceva pentru ceilalţi, trebuie să încercăm mai întâi să le facem un serviciu. „În iubire frăţească, fiţi plini de afecţiune tandră unii faţă de alţii. În a vă arăta onoare unii altora, fiţi primii.” (Rom. 12:10, *NW*). Isus a făcut aceasta. Nu erau cuvinte inutile când a spus: „Ci oricine vrea să fie mare între voi trebuie să fie slujitorul vostru şi oricine vrea să fie primul între voi trebuie să fie sclavul vostru. Nici Fiul omului n-a venit ca să i se slujească, ci să slujească şi să-şi dea sufletul ca răscumpărare pentru mulţi.” (Mat. 20:26-28, *NW*). Încercând în primul rând să arătăm respect unul faţă de celălalt, ca slujitori ai lui Dumnezeu, ne va proteja să nu devenim o povară moartă, astfel încât acei oameni să obosească să ne aibă ca oaspeţi o perioadă de timp. Noi trebuie să încercăm să reducem poverile oamenilor pentru a-i elibera şi a le acorda mai mult timp pentru chestiuni spirituale de care şi ei, şi noi, avem nevoie.

Cuprins

[23] Uneori fraţii pot fi o povară pentru voi, nu din punct de vedere financiar sau fizic, ci prin comportamentul lor, prin slăbiciunile lor şi prin imaturitatea creştină. Dar iubirea trebuie să fie egală. „Să iubiţi întreaga comunitate de fraţi.” (1 Pet. 2:17, *NW*). Aceasta înseamnă nu doar să ne rugăm pentru toţi fraţii de pe pământ şi să încercăm să-i ajutăm când au probleme. Înseamnă să îi tolerăm pe fraţii din grupa noastră, în ciuda greşelilor lor şi a eşecurilor, şi să nu ne plictisim de ei şi nici să nu ne pierdem răbdarea. Asocierea noastră unită, cu regularitate, nu trebuie să ne crească dispreţul pentru că ajungem să îi cunoaştem pe asociaţii noştri ca pe o carte citită şi răscitită. Într-o explorare în Antarctica, în anul 1939, comandantul expediţiei şi-a exprimat dorinţa de a staţiona singur într-un avanpost, pentru a face observaţii ştiinţifice în timpul lungii nopţi de iarnă. De ce? Ei bine, a spus el, doi bărbaţi ar putea să fie cei mai buni prieteni, totuşi puneţi-i împreună în cantonamente apropiate, forţaţi-i să stea faţă în faţă şi să se privească mult timp şi în final se vor plictisi unul de celălalt, devin dezgustaţi, se simt o povară unul pentru celălalt şi în sfârşit devin incapabili să suporte prezenţa celuilalt. Deci, lăsaţi-mă să-mi ocup singur postul!

[24] Aceasta a dovedit aproape ruinarea sa. El era aproape doborât de fumul lămpii sale, şi datorită întreruperii mesajelor radio de la el, o echipă de salvare a fost trimisă de la baza de operaţii şi a localizat baraca sa acoperită cu zăpadă, au săpat prin zăpadă şi l-au scos viu, la ţanc. La fel şi pentru creştini este periculos să se retragă voluntar în singurătate, obosind, plictisindu-se de asocierea fraţilor şi preferând singurătatea sau compania animalelor sau, şi mai rău, societatea acestei lumi. O astfel de singurătate poate duce, într-adevăr, la nebunie, o nebunie în mod spiritual, căci te desparte de organizaţia teocratică prin care vin hrana, ghidarea şi protecţia lui Iehova şi astfel ne conduce la distrugere.

[25] În lume poate fi adevărat că asocierile strânse şi familiaritatea produc dispreţ. Dar lumea nu are spiritul lui Iehova. Noi cei din societatea Lumii Noi îl avem. Rodul său este iubirea într-un mod adevărat. Dacă noi într-adevăr iubim întreaga asociere a fraţilor vom deveni incapabili să ne izolăm de ei. Iubirea întotdeauna caută obiectul afecţiunii; nu poate rămâne singură. Dacă un bărbat tânăr are o pasiune înflăcărată pentru o tânără, atunci încerci să-l ţii departe de ea. Într-un fel sau altul el va ajunge la ea şi îşi va revărsa afecţiunea pentru ea. Aceasta, spune înţeleptul, a fost unul din cele patru lucruri prea minunate pentru el pentru a-l înţelege: „calea unui bărbat cu o fecioară.” (Prov. 30:19, *AS*). La fel trebuie să fim faţă de fraţii noştri. Nu ne putem ţine departe de propriile noastre alegeri, şi nu doar pentru că Dumnezeu *porunceşte* ca noi să nu renunţăm să ne întâlnim cu ei. Noi trebuie să ne amestecăm cu ei, şi trebuie să



Cuprins

facem aceasta cu idei pozitive, de a face bine celorlalţi, să fim utili, şi nu doar să beneficiem personal, să fim doar pe firul receptiv. Misionarii care locuiesc în aceeaşi casă misionară sau cei care lucrează în acelaşi grup ar trebui să-şi dezvolte aprecierea unii pentru ceilalţi, să se împace unul cu celălalt când este un pic obositor, şi să fie o sursă de putere pentru celălalt, căci doi care cooperează sunt mai buni decât unul singur. (Ecl. 4:9-12) Misionarii au nevoie unul de altul în activitatea de serviciu. Ei ar trebui să încerce să se protejeze unul pe altul de pericole. Toate acestea, care pot să-i coste emoţii personale, ar trebui să o facă în interesul *lucrării*, pentru a construi o adunare locală de martori nativi ai lui Iehova.

[26] Noi nu putem să ne permitem să-i ignorăm pe fraţii noştri din societatea Lumii Noi. Nu există niciun motiv sau scuză pentru conduita descrisă în următorul citat dintr-o scrisoare către Societate: „Aş putea spune mult mai multe, dar trebuie să notez motivul pentru care vă scriu. Vă rugăm să răspundeţi în revista *Turnul de veghere.* Este oare posibil ca un martor consacrat al lui Iehova să stea alături de alţi martori în aceeaşi Sală a Împărăţiei, ani de zile, să treacă unul pe lângă celălalt, nu luni, ci ani, şi niciodată să nu vorbească cu sora sau cu fratele său? Nici măcar să nu spună „Bună!”? Şi când se face un efort pentru a le vorbi, persoana se întoarce fără să răspundă. Oare aceasta arată iubire? Isus ne-a sfătuit: ‘Iubiţi-vă unii pe alţii’, etc. Indiferent de rasă sau culoare marea mulţime nu este despărţită.”

[27] Cel care este descris în scrisoare poate să creadă că frecventând întâlnirile de la Sala Împărăţiei îl iubeşte pe Dumnezeu; dar el nu reuşeşte să înţeleagă că o asemenea iubire de Dumnezeu este incompletă, este pur formală, căci nu reuşim să-l iubim respectându-i porunca de a-ţi iubi aproapele ca pe tine însuţi. Noi ar trebui să susţinem întâlnirile, nu doar frecventându-le, ci luând parte la ele când există o asemenea oportunitate. După întâlnire, amestecaţi-vă cu cei din sală, acordând atenţie celor care par să fie neglijaţi. Astfel veţi obţine o stare de extra fericire frecventând întâlnirile, dăruind-o celor care se află acolo. Încercaţi să nu întârziaţi, în special la discursurile publice. Dacă sunt persoane străine care au venit la timp aceasta lasă o impresie proastă dacă văd multe locuri libere şi văd că membrii adunării întârzie. Scaunele goale pot, de asemenea, să fie o dovadă vie pentru ei că membrii adunării nu frecventează propriile lor întâlniri. Dacă sunteţi obligaţi să mergeţi singuri în serviciu de teren, faceţi aceasta. Dar, dacă este posibil alăturaţi-vă serviciului în grup. Ridicaţi-i pe alţii care apoi devin însoţitorii voştri, ca ei să fie mai competenţi pentru a predica din uşă în uşă sau din magazin în magazin. Lăsaţi-l pe cel slab să absoarbă puterea şi căldura zelului de la voi, cei mai puternici. Dăruiţi şi primiţi mai multă fericire. 1 Regi. 1:1-4.

ÎN MINTE, DE ASEMENEA

[28] Mintea este un factor dinamic pentru exprimarea sau reţinerea iubirii faţă de ceilalţi. Noi trebuie să veghem asupra stării minţii noastre, astfel încât să vedem dacă nu este negativă, egocentrică, introvertită, cu totul absorbită în interior sau să gândim că suntem o pacoste pentru ceilalţi, şi astfel predispunându-ne să fim singuri cu gândurile noastre. Antidotul apostolului pentru o asemenea tulburare mentală este acesta: „Arătând interes nu doar faţă de lucrurile personale, ci şi faţă

Cuprins

de ale celorlalţi. Păstraţi în voi acest mod de gândire care era şi în Cristos Isus." (Filip. 2:4, 5, *NW*). Urmând acest antidot noi vom fi provocaţi să acţionăm altruist faţă de ceilalţi în societatea Lumii Noi. Aceasta nu va fi foarte dificil. Dacă predica lui Cristos de pe munte ne-a poruncit să iubim chiar şi duşmanii şi să le facem bine, cât de mult ar trebui să-i iubim pe cei iubiţi, pe fraţii noştri din familia lui Dumnezeu? Fii un extrovertit plin de iubire.

[29] Descriind cum lucrează această calitate divină, în 1 Corinteni 13:5 (*NW*) scrie: „Nu ţine cont de răul suferit." Cu alte cuvinte, nu păstraţi pică faţă de un frate spiritual. Dacă cineva face aceasta în mod încăpăţânat, el se poate dovedi de neîmpăcat, aşa cum este descris în Proverbele 18:19: „Un frate împotriva căruia s-a comis o fărădelege este mai greu de câştigat decât o cetate puternică şi unele certuri sunt ca zăvoarele unui castel." (*AS; Nácar-Colunga*) „Un frate înstrăinat este mai rău decât un oraş puternic şi certurile sunt precum gratiile unui castel." (*Ro*) „Un frate faţă de care s-a făcut o greşeală este ca un oraş puternic, iar certurile precum gratiile unui palat." (*Yg*) Da, contrar aşteptărilor, un frate va refuza să arate afecţiune familiei şi să ierte pe fratele său de sânge, evident luând atitudinea că fratele său nu ar trebui să-l ofenseze şi să-i greşească unuia aşa de apropiat ca frate.

[30] Cain niciodată nu l-a iertat pe fratele său Abel pentru că în mod inocent l-a pus în umbră când a câştigat favoarea lui Dumnezeu; fără îndoială el a simţit că a fost realizată o infamie împotriva poziţiei sale de prim născut şi era rănit în orgoliu. Esau s-a gândit să-l omoare pe fratele său Iacov pentru că avansa la dreptul din naştere pe care în mod legal l-a dobândit, dat lui de către tatăl lor Isaac, conform decretului lui Dumnezeu. Iacov a plecat de acasă pentru ca furia fratelui său să se răcească. Întorcându-se după douăzeci de ani de absenţă Iacov nu era sigur de iertarea lui Esau, dar a trimis înaintea lui cadou după cadou lui Esau, în speranţa că aceste cadouri, precum şi absenţa sa lungă şi uitarea, îl vor îmblânzi pe fratele său şi îl vor câştiga din nou. S-a petrecut aşa, din fericire, dar a luat un timp lung, douăzeci de ani la mijloc. Ce putem spune despre asedierea unui oraş puternic pentru a-l cuceri sau captura? – Gen. 25:20-34; 27:1-45; 31:36-41; 32:3 - 33:11.

[31] Generalul Ioab a nutrit pică împotriva fratelui său israelian, Generalul Abner, pentru că l-a omorât pe fratele său Asael în timpul unui război, şi în final l-a omorât pe Abner printr-un şiretlic. (2 Sam. 2:18-23; 3:26-39). Absalom, fiul Regelui David, nu şi-a iertat niciodată fratele vitreg, Amnon, pentru că a violat-o pe sora sa Tamar, ci după doi ani de aşteptare a momentului el a uneltit o posibilitate şi l-a omorât pe Amnon. (2 Sam. 13:1-29). Astfel fraţii din societatea Lumii Noi trebuie să se ferească de resentimente, supărare, capricii, să depăşească insultele reale sau imaginare, ce-i vin în minte mereu, şi să se ferească să devină mai reci şi mai înverşunaţi faţă de fratele considerat un ofensator. Fratele acuzat sau vinovat poate să urmeze calea de acţiune pe care Isus a arătat-o în Matei 18:15-17. Totuşi fratele rămâne încăpăţânat şi refuză să ţină seama de împăcare; el nu doreşte să ierte persoana care l-a jignit prea uşor, chiar dacă este fratele său spiritual. El preferă să menţină cearta de neînvins ca şi zăbrelele unui castel. Astfel

Cuprins

lui îi este dor de oportunitatea de a-l imita pe Dumnezeu: „Dar fiţi buni unul cu celălalt, plini de o tandră compasiune, iertându-vă unul pe celălalt, aşa cum Dumnezeu, prin Cristos, v-a iertat pe voi. De aceea, imitaţi-l pe Dumnezeu, ca nişte copii iubiţi.” (Efes. 4:32; 5:1, *NW*). Cel pe care îl răneşte este în principal el însuşi.

[32] Printr-un asemenea spirit neiertător, de neîmpăcat el înclină să-l facă pe fratele său slab, să-l frâneze spiritual. Mai bine este să ierţi şi să scapi de dispute şi certuri şi să-l ajuţi pe fratele tău să fie ca o cetate puternică, în felul în care unele traduceri moderne preferă să redea Proverbele 18:19: „Un frate ajutat este ca o cetate puternică, dar cearta este ca gratiile unui castel.” (*RS*) „Un frate ajutat de un frate este ca o cetate fortificată; el se întăreşte ca gratiile unui castel.” (*AT; Bover-Cantera*). Responsabilitatea noastră şi privilegiul este de a-l edifica pe fratele nostru, oferind iertare dacă este necesar, şi astfel să-l ajutăm să devină puternic şi rezistent în faţa duşmanului, capabil să dăinuie precum gratiile unei cetăţi împotriva tuturor asalturilor acestei lumi. În acest fel un creştin beneficiază la fel ca şi fratele său spiritual. „Omul îndurător face bine sufletului său, dar cel crud îşi tulbură carnea.” (Prov. 11:17, *AS*). Amintiţi-vă că Isus a spus: „Fericiţi sunt cei îndurători, căci lor li se va arăta îndurare! Pentru ca darurile tale de îndurare să fie în ascuns. Atunci Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti.” (Mat.5:7, 6:14, 15, *NW*). Nu merită oare iertarea lui Dumnezeu să învingă? Aceasta înseamnă viaţă veşnică în lumea nouă.

[33] Ne cruţăm multă durere interioară şi încercări nefiind sensibili, irascibili, uşor de ofensat. Nu vă consideraţi persoana la care ţintesc remarcile altora, şi că sunteţi pe nedrept criticaţi, şi astfel simţindu-vă răniţi. Dacă vă îndoiţi referitor la ce vrea să spună, întrebaţi-l pe cel care vorbeşte. Nu vă grăbiţi să trageţi concluzii şi să fiţi împotriva oratorului având un comportament rece. Dacă remarcile sale vi se potrivesc, e posibil să se potrivească şi altor persoane, dar de fapt oratorul se gândeşte la cu totul altcineva atunci când dă un exemplu. Deci, cu smerenie, beneficiaţi de observaţiile sale împreună cu ceilalţi. Cum v-aţi simţi dacă oratorul s-ar apropia de voi direct şi v-ar spune: „Deci tu eşti persoana?” Aceasta ar fi pentru voi ceva cu însemnătate clară, dar deşi vă va răni, va fi pentru voi ceva ce fie va trebui să recunoaşteţi, fie să vă apăraţi şi să ziceţi că este fals. Un demnitar regal de pe o poziţie mai înaltă decât voi a primit observaţiile – Regele David. Fără să se simtă ofensat şi fără să-l pedepsească pe acuzatorul său îndrăzneţ, profetul Natan, el a admis că era cel vizat de ilustraţia lui Natan şi s-a căit. Această stare i-a făcut bine şi l-a condus la împăcarea lui cu Iehova Dumnezeu. (2 Sam. 11:1 la 12:15; Prov. 28:13). De aceea, smeriţi-vă să acceptaţi mustrarea şi corectarea meritate şi să fiţi recunoscători pentru aceasta. Dar nu atribuiţi vina cuiva şi nu permiteţi imaginaţiei să hoinărească şi să vă facă să vă simţiţi ofensat şi morbid. Aceasta vă va dezechilibra, vă va distruge pacea şi fericirea, şi vă va strica relaţiile bune cu un frate care nu este conştient că vă răneşte.

Cuprins

O LEGĂTURĂ PERFECTĂ A UNITĂŢII AMABILE

[34] Iubirea lui Dumnezeu menţine întregul univers al creaturilor sfinte în uniune cu el. Cel mai preţios dar al său, unicul său Fiu născut, este un pas pentru ca în final să-i aducă pe cei înstrăinaţi de pe pământ într-o unitate de neclinitit cu el. Iubirea sa l-a determinat să fie pozitiv şi să facă primul pasul pentru a ne uni cu el şi aceasta l-a costat mult. Să-i urmăm exemplul şi să fim pozitivi, acţionând primii cu bunătate şi iertare din toată inima. Aceasta este iubirea pusă în practică. În lucrarea noastră de mărturie pe teren, manifestăm bunătate faţă de duşmanii noştri, faţă de opozanţii noştri şi ne rugăm în interesul lor, parcurgându-ne teritoriul de multe ori, deşi este posibil să fim abuzaţi de cei ignoranţi şi corupţi. Ce nepotrivit este să ne împietrim inima faţă de fraţii noştri din adunare prin cugetul împietrit că noi putem ierta lumea pentru ignoranţa sa, dar fraţii noştri ar trebui să cunoască mai bine şi trebuie să fie trataţi cu o severitate proporţională, pentru a-i face să realizeze aceasta şi să o simtă până când îi doare! În lumina exemplului lui Dumnezeu obligaţia noastră este să ne iubim fraţii şi astfel să le arătăm o cale mai bună şi superioară. Gândiţi pozitiv despre fraţii voştri. Aveţi doar planuri bune pentru ceilalţi şi aplicaţi-le. Cultivaţi acest rod minunat al spiritului, iubirea.

[35] Lăsaţi legătura perfectă a uniunii să crească puternică în cadrul societăţii Lumii Noi. „Îmbrăcaţi-vă cu tandră afecţiune şi cu compasiune, cu bunătate, cu umilinţă, cu blândeţe şi cu îndelungă răbdare. Continuaţi să vă suportaţi unii pe alţii şi, dacă cineva are vreun motiv să se plângă împotriva altuia, să vă iertaţi cu mărinimie unii pe alţii. Aşa cum v-a iertat Iehova cu mărinimie, aşa să faceţi şi voi. Dar, pe lângă toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu iubirea, pentru că ea este o legătură perfectă a unităţii!” (Col. 3:12-14, *NW*). Dacă este o legătură a unităţii trebuie să ne atragă şi să ne ţină împreună, nu să ne separe, nici să ne împrăştie. Acum, în arca antitipică a noului sistem care va trece cu bine mările Armaghedonului în lumea nouă trebuie să ne adunăm împreună, nu să ne evităm unul pe celălalt. Dificultăţile nu trebuie să fie continue între fraţi, ci să se aplaneze cât mai curând, în interesul fiecăruia cu aceeaşi cugetare în Domnul. (Fil. 2:1-4; 4:2). Creaţia lui Dumnezeu este unită prin putere de la el, precum „atracţiile lui Kesil.” (Iov 38:31, *Yg*) Lumea nouă a dreptăţii, de asemenea, ne va ţine uniţi. Ea este pe punctul de a veni, pentru ca mulţimea mare a acestei generaţii să poată supravieţui în „arcă”, pentru a intra în ea chiar de la început. Şi apoi? Trebuie să locuim împreună acum, înainte de lumea nouă. Armaghedonul nu va schimba, în mod miraculos, dispoziţia noastră faţă de fraţii noştri, făcându-ne brusc să fim mai binevoitori. Trebuie să o schimbăm acum. Într-adevăr, Armaghedonul poate să elimine dispoziţiile noastre, dar odată cu ele şi pe noi ne va distruge. Un singur lucru este sigur: Iubirea adevărată va supravieţui Armaghedonului şi la fel şi cei care practică iubirea adevărată.

[36] Să fim prieteni. Cel care are prieteni trebuie să facă ceva: trebuie să fie prietenos. (Prov. 18:24) „Un prieten iubeşte tot timpul şi este un frate care s-a născut pentru ziua necazului.” (Prov. 17:17, *AS*). Printr-o asemenea prietenie permanentă devine evident pentru această lume că suntem discipolii lui Cristos,

Cuprins

adevăraţi creştini. (Ioan 13:34, 35). Iubirea face ca asemenea prietenii permanente să fie posibile. „Iubirea acoperă toate păcatele.” (Prov. 10:12). Iubirea este o legătură indisolubilă, dacă este reală. Starea de unitate în care aceasta îi ţine pe fraţi laolaltă este încântător ilustrată în Psalmul 133:1-3: „Iată ce bine şi ce plăcut este ca fraţii să locuiască împreună în unitate! Este ca uleiul bun pe cap, care curge pe barbă, pe barba lui Aaron, care curge până la gulerul veşmintelor sale. Este ca roua Hermonului care coboară pe munţii Sion. Căci acolo a poruncit DOMNUL [Iehova] să fie binecuvântarea, da, viaţa veşnică. —*RS.*

37 Uleiul cu care fratele lui Moise, Aaron, a fost uns şi consacrat ca mare preot al Israelului nu era doar fin, ci şi foarte parfumat, emanând un miros plăcut în jur şi agreat de anturajul marelui preot. Era un miros pe care nu-l avea niciun alt unguent, căci Dumnezeu nu a lăsat pe nimeni să facă un ulei de ungere din compoziţia acestuia. În acelaşi fel parfumul unităţii societăţii Lumii Noi ne face în mod plăcut conştienţi de o atmosferă de iubire, aşa cum nicio altă organizaţie din lume nu o are. Ne bucurăm să fim în această atmosferă; ne face bine. Vine de la Dumnezeu, prin Marele său Preot Isus Cristos. Este respiraţia spiritului Său. – Ex. 30:22-33; Faptele 10:38.

38 Trăind ca fraţii în unitate în societatea Lumii Noi, de asemenea, ne împrospătează, ne regenerează precum roua Muntelui Hermon din zona înaltă a Libanului. Vârful mereu acoperit cu zăpadă al Hermonului făcea ca noaptea vaporii să se condenseze deasupra munţilor Sion, departe la sud, unde Iehova şi-a pus numele. Roua care cădea era un factor salvator pentru vegetaţia Ţării Promise pe timpul perioadei aride, secetoase din mai până în septembrie. Cum aşa? Recent s-a descoperit că plantele ofilite de la căldură îşi reveneau mai rapid când roua se forma pe frunzele lor noaptea, decât atunci când solul era udat, şi atât de multă rouă era colectată încât plantele creşteau normal în următoarea zi, fără să absoarbă apă din pământ. Nu s-a presupus ce cantitate de apă era absorbită din rouă şi mai târziu excretată prin rădăcini în sol şi depozitată acolo fără să se piardă prin evaporare. Cantitatea de apă depozitată în pământ de plante a fost găsită chiar şi în cazul plantelor mici şi ocazional era chiar egală cu greutatea plantei. Fără îndoială aceasta era o metodă prin care vegetaţia pământului a fost udată din a treia zi de creare până la Noe, când Dumnezeu încă nu făcuse să plouă pe pământ, ci un abur se ridica continuu din pământ şi uda întreaga supărafaţă a pământului. (Gen. 2:5, 6, *NW*). Astfel roua pe care vârful înzăpezit al Muntelui Hermon o făcea să cadă pe munţii sacri ai Sionului era precum o umezeală răcoritoare, care susţinea viaţa, pentru a menţine totul verde, atrăgător. —Jud. 6:36-40.

39 Aşa cum s-a întâmplat cu Sionul tipic din Palestina, la fel s-a întâmplat cu Sionul antitipic, Împărăţia lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu a poruncit ca acolo, în Împărăţie, trebuie să stea binecuvântările pentru noi, chiar viaţa veşnică, el a făcut ca Sionul tipic de demult să fie scăldat zilnic cu rouă pe timpul perioadei aride, secetoase, ca o imagine profetică. Trăind ca fraţii într-o unitate amabilă este precum acea rouă abundentă, reîmprospătoare, în mijlocul căldurii prigonitoare a acestei lumi şi contribuind la viaţa noastră veşnică în lumea nouă a lui Dumnezeu. Aceasta se datorează faptului că a trăi în unitate câştigă favoarea Regelui nostru

Cuprins

domnitor Isus Cristos: „Mânia regelui este ca răcnetul unui leu, dar bunăvoinţa lui este ca roua pe iarbă.” (Prov. 19:12). Acestui Israel spiritual restaurat Iehova Dumnezeu i-a promis: „Ci eu voi fi ca roua pentru Israel”; şi el face cuvântul lui să picure peste ei, precum roua, pentru împrospătarea lor constantă. —Osea 14:4, 5, *AS;* Deut. 32:2, *NW.*

[40] Dar părăsind adunarea noastră laolaltă şi dacă nu rămânem în unitate ca o societate a Noii Lumi, noi ne vom priva de această rouă dătătoare de viaţă. Oare ne putem permite să trăim fără o asemenea împrospătare extrem de necesară în mijlocul acestei lumi vechi, ostile? Nu! Noi avem nevoie de ea pentru a fi mereu proaspeţi pentru lucrarea noastră prezisă printre oamenii cu bunăvoinţă; aşa cum este scris: „Rămăşiţa lui Iacov [Israelul spiritual] va fi în mijlocul multor popoare precum roua de la Iehova, ca ploaia pentru iarbă; aceasta nu-l întârzie pe om, nici nu-i aşteaptă pe fiii omului.” (Mic. 5:7, *AS*). Noi nu vom fi potriviţi pentru a fi ca roua pentru oamenii pârjoliţi dacă noi înşine nu beneficiem mai întâi de această împrospătare spirituală în primul rând. A ne menţine într-o stare de unitate ca societate a Lumii Noi ne va conferi această rouă, menţinându-ne proaspeţi, liniştiţi şi plăcuţi pentru Dumnezeu, ca şi poporul său de care poartă grijă. Ceea ce este esenţial pentru a fi uniţi este acest rod al spiritului divin, iubirea. Este o iubire nu doar în cuvânt şi cu limba, ci şi în faptă şi adevăr, căci iubirea adevărată este practică.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce iubirea este dovada că Dumnezeu există, şi astfel cum este demonstrat că Sfânta Biblie este Cartea Sa?
2. De ce au avut iubire pentru Dumnezeu primul bărbat şi prima femeie, şi ce a oprit creşterea iubirii lor pentru Dumnezeu şi a iubirii unul faţă de altul?
3. Cum vorbeşte Biblia despre iubire de la prima ei carte la ultima ce a fost scrisă?
4. Cum este descrisă, pe scurt, expresia cea mai nobilă a iubirii, şi de ce această expresie a ei n-a fost barbarism?
5. Cum a fost foarte practică această expresie a iubirii, şi ce înseamnă tăgăduirea jertfirii de către Dumnezeu a Fiului Său, de parcă ar fi un barbarism?
6. De ce este raţional ca Dumnezeu să ne poruncească să-L iubim pe El şi să ne iubim unii pe alţii şi pe cine cuprindem în iubirea noastră?
7. De ce avem nevoie în mod serios de aceste instrucţiuni de la Dumnezeu?
8. Ce lege destramă favoritismul într-o adunare şi de ce?
9. De ce nu putem fi iubitori de Dumnezeu într-un mod practic, în timp ce călcăm astfel legea iubirii de aproape?
10. De ce trebuie să ne ferim de cei care exprimă iubire prin cuvânt şi cu limba, în mod făţarnic?
11. Cum ne putem recomanda altora, asemenea lui Pavel, şi pentru ce nu ne face să fim ceva iubirea făţarnică?
12,13. Ce trebuie, totuşi, să încercăm să nu facem prin cuvânt şi cu limba, în timp ce evităm făţărnicia, şi prin urmare, cum ar putea fi practică vorbirea?
14. Cum ar putea fi spuse cuvinte nesăbuite şi cuvinte de încurajare, înaintea altora, referitor la o manifestare insuficientă de voluntari pentru serviciu?

Cuprins

15,16. Cum trebuie să se comenteze despre cei bătrâni în adevăr sau în ani, şi cum s-a comportat Pavel cu Petru pentru comportament nepotrivit?
17. Cum putem evita problemele pentru sufletul nostru, prin calea noastră de acţiune prin cuvânt şi cu limba?
18. Când poate arăta lipsă de iubire eşecul de a folosi limba?
19. Atunci, trebuie să iubim prin cuvânt şi cu limba? Dacă da, cum?
20. Ce vrea, atunci, apostolul să spună, la 1 Ioan 3:18?
21. Cum se potriveşte, astfel, iubirea cu credinţa?
22. Ce ne va îndemna iubirea să facem faţă de cei ce ne servesc, şi în ce anume va încerca iubirea să ia conducerea?
23,24. Cum ne putem exprima iubirea pentru întreaga asociere a fraţilor, şi de ce poate duce la dezastru căutarea singurătăţii?
25. De ce strânsa noastră asociere nu trebuie să dea naştere la nesupunere şi de ce, dacă există iubire, nu vom putea să rămânem separaţi?
26,27. Cum poate fi doar o simplă iubire formală a lui Dumnezeu participarea la adunare, şi cum trebuie să profităm de pe urma adunării şi a faptului că suntem împreună?
28. Împotriva a ce anume trebuie să veghem la starea minţii noastre, şi care este antidotul pentru aceasta?
29. Ce ne spune 1 Corinteni 13:5 (*NW*) să nu păstrăm? Altfel, ce ne avertizează Proverbele 18:19 că se poate întâmpla?
30. Ce exemple despre aceasta găsim în Cain şi Esau?
31. (a) Ce exemple despre aceasta găsim în Ioab şi Absalom? (b) Cum putem pierde, astfel, oportunitatea de a-L imita pe Dumnezeu şi cui îi facem rău?
32. Care este calea de acţiune mai bună faţă de un frate ţinut ca ofensator, şi cui aduce folos în primul rând?
33. Cum ne mai putem cruţa de durere şi încercare lăuntrice şi să nu permitem ca relaţiile bune cu alt frate să fie stricate?
34. Cum a acţionat iubirea lui Dumnezeu, în mod pozitiv, faţă de omenirea înstrăinată şi astfel, ce suntem obligaţi să facem, prin imitare?
35. De ce trebuie să dăm posibilitate ca legătura iubirii să devină mai puternică în societatea Lumii Noi, şi de ce trebuie să ne schimbăm dispoziţia înainte de Armaghedon?
36. Prin ce însuşire este făcută lumea să ştie că noi suntem urmaşii lui Cristos şi cum descrie Psalmul 133 unitatea pe care o produce aceasta?
37. Cum este această unitate asemenea uleiului de pe capul lui Aaron?
38. Cu ce altceva mai compară Psalmul 133 unitatea frăţească şi pentru ce era acesta un factor important în regiunea din jurul munţilor Sion?
39. Cum este locuirea noastră în unitate ca o astfel de rouă şi de ce se coboară ea peste noi de sus?
40. Ca să fim ce anume în mijlocul oamenilor cu bunăvoinţă trebuie să avem această împrospătare şi ce este foarte important în acest interes?



Cuprins

AŞTEPTÂND CU NERĂBDARE EXISTENȚA ADEVĂRATĂ

Este chiar minunat ce efecte poate avea o zi minunată pentru o persoană. Şi avem chiar foarte multe astfel de zile într-un an. Însă, este păcat că nu ne putem bucura de ele mai mult. Poate că ne-am putea bucura dacă condiţiile din lume şi viaţa însăşi ar fi la fel de paşnice şi frumoase ca unele dintre zilele noastre. Sunteţi conştienţi că în curând oamenii se vor bucura de o astfel de viaţă, chiar aici pe pământ? Observaţi ce se spune în Biblie la Psalmul 72:1-8.

„Doamne, dă judecăţile Tale regelui şi dă dreptatea Ta fiului regelui. Şi el va judeca poporul Tău cu dreptate, şi pe cei săraci ai Tăi cu nepărtinire. Munţii vor aduce pace poporului şi aşa vor face şi dealurile, prin dreptate. El îi va judeca pe cei săraci din popor, va scăpa pe copiii săracului şi va zdrobi în bucăţi pe asupritor. Aşa că ei se vor teme de Tine cât va fi soarele şi luna, prin toate generaţiile. El se va abate asupra lor ca o ploaie care cade pe iarbă cosită, ca o ploaie care udă pământul. În zilele lui va înflori cel drept şi va fi belşug de pace cât va dura luna. El va stăpâni de la o mare la alta, şi de la râu până la marginile pământului."

Va fi o ocazie glorioasă să putem trăi în acea perioadă; şi atunci existenţa, fără îndoială că va fi mai frumoasă decât cele mai frumoase zile. Şi ceea ce le va înfrumuseţa pe acestea este faptul că Dumnezeu Însuşi va fi alături de poporul Său, adică în mod reprezentativ, şi va împlini foarte multe lucruri pentru ei. Noi aflăm aceste lucruri de la Apocalipsa 21:3-5, conform *Traducerii Lumii Noi*: „Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi poporul său. Şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut. Cel ce sta pe tron a zis: 'Iată! Eu fac toate lucrurile noi!' Şi mai zice: 'Scrie, pentru că aceste cuvinte sunt demne de încredere şi adevărate.' "

În prezent, este greu pentru noi să ne imaginăm o lume fără lacrimi, moarte, tânguire sau durere. Dar sub Împărăţia lui Dumnezeu aceste lucruri rele vor dispărea, iar acţiunile măreţe ale lui Dumnezeu vor face ca poporul Lui să vrea să-l laude şi să Îl preamărească până la capătul pământului. Iată ce a spus David la Psalmul 145:1, 3, 4, 10-13, 15, 16 (*AS*):

„Te voi preamări Dumnezeule, Împăratul Meu şi voi binecuvânta Numele Tău în vecii vecilor. Mare este Iehova şi vrednic de laudă şi mărinimia Lui este nepătrunsă. O generaţie va lăuda alteia lucrările Tale şi va vesti faptele Tale măreţe. Toate lucrările Tale îţi vor aduce mulţumiri, Iehova; şi sfinţii Tăi Te vor binecuvânta. Ei vor vorbi de gloria Împărăţiei Tale şi vor vesti puterea Ta, ca să facă cunoscute fiilor oamenilor faptele Tale măreţe, şi gloria maiestăţii Împărăţiei Tale. Împărăţia Ta este o împărăţie veşnică şi stăpânirea Ta va rezista în toate generaţiile. Ochii tuturor te aşteaptă pe Tine şi Tu le dai hrană la timpul potrivit. Îţi deschizi mâna şi saturi după dorinţă tot ceea ce are viaţă."

Noi avem nevoie de un astfel de Dumnezeu care să ne satisfacă toate dorinţele. Avem nevoie de o asemenea conducere care va binecuvânta omenirea cu

Cuprins

o pace trainică. Din această cauză Isus a îndemnat ca urmaşii lui să se roage pentru venirea Împărăţiei şi ca voinţa lui Iehova să se facă pe pământ, aşa cum se face şi în cer.

Dar de ceea ce suntem noi interesaţi în mod principal este: Când vor veni toate aceste lucruri bune? Le vom putea vedea? Vor veni în zilele noastre? Profetul Daniel a răspuns la aceste întrebări pentru noi, spunând, la Daniel 2:44: „Dar în vremea acestor împăraţi [împăraţi şi conducători din zilele noastre] Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma şi va nimici toate acele împărăţii şi ea însuşi va dăinui veşnic." Aşa că în aceste versete Dumnezeu ne arată că El are de gând să nimicească toate celelalte împărăţii ale acestei lumi şi să le înlocuiască pe acestea cu Împărăţia Lui, sub conducerea Fiului Său Isus Cristos. După îndepărtarea acestor împărăţii lumeşti de către Dumnezeu, omenirea se va bucura de pace, căci conducătorul Împărăţiei lui Dumnezeu este Prinţul Păcii. Aşa cum a spus şi Isaia: „Căci un Copil ni s-a născut, şi un Fiu ni s-a dat: şi domnia va fi pe umerii Lui şi El va fi numit: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu atotputernic, Părinte veşnic şi Prinţ al Păcii. Şi domnia şi pacea Lui nu vor avea sfârşit." (Isaia 9:6, 7)

În prezent noi putem vedea că trăim în pragul acestei domnii a Noii Lumi – o domnie a Dumnezeului Cel Preaînalt Iehova, care va fi administrată prin intermediul regelui Său domnitor Isus Cristos. Este necesar ca toată omenirea să audă de acea Împărăţie, să afle despre faptele ei măreţe şi ce va face pentru oameni, ca aceştia să trăiască în speranţă în timpul acestor vremuri de încercare, pentru onoarea lui Dumnezeu şi împlinirea Cuvântului Său.

Oamenii au eşuat în aducerea păcii şi în învăţarea omenirii cum să trăiască cu adevărat. Dumnezeu nu va eşua. Faceţi ca aceste promisiuni ale Împărăţiei să fie ale voastre, crezându-le şi încrezându-vă în Dumnezeu că le va împlini. În acea Împărăţie toţi cei ce vor exercita credinţă în El se vor bucura de viaţă din plin şi vor gusta din viaţa care este cu adevărat viaţă.

„NICIODATĂ NU NE-AM MAI AFLAT ÎNTR-UN ASEMENEA NECAZ"

În urmă cu nouăsprezece secole apostolul Pavel a scris: „Unde este înţeleptul? Unde este scribul? Unde este certăreţul acestui sistem? Nu a făcut Dumnezeu nebună înţelepciunea lumii?" (1 Cor. 1:20, *NW*). Faptul că în prezent creştinătatea nu este deloc diferită de cea din zilele lui Pavel este evident din următoarele observaţii făcute în luna aprilie a anului trecut de către dr. T. Lord, preşedintele Alianţei Baptiste Mondiale, aşa cum au fost redate în ziarul *Evening Mail* din Leicester, în data de 17 aprilie 1954: „Nu va avea niciun efect deşteptăciunea noastră, puterea noastră măreaţă, decât dacă Domnul Însuşi va veni în mijlocul consiliilor noastre, şi le va ghida cu mila Lui. Dacă nu ne întoarcem

Cuprins

faţa către Domnul Isus Cristos, suntem pierduţi. Civilizaţia poate fi salvată dacă îl plasăm pe Domnul în centru.

„Mă îngrijorez în legătură cu asta. Suntem atât de deştepţi, de erudiţi, nu am avut niciodată atât de multe măsuri în lume, atât de mulţi propovăduitori erudiţi, atât de mulţi doctori în divinitate, atât de mulţi studenţi, şi atât de multe descoperiri ştiinţifice, şi totuşi niciodată nu ne-am aflat într-un asemenea necaz. Niciodată nu am avut atât de multe familii dezbinate, atât de mulţi copii care cresc în crimă şi niciodată nu am trăit într-o astfel de teamă fără sfârşit, aşa cum facem acum".

SĂ NE EDUCĂM PENTRU PACE ŞI VIAŢĂ



Educaţia voastră – dăunătoare sau folositoare? Educaţia voastră superioară crează pace sau război, eliberează sau înrobeşte, apără sau distruge? Citiţi cele ce urmează, căci vă privesc direct.

SE SPUNE că educaţia este coloana vertebrală a acestei lumi civilizate. Fără educaţie, această lume nu ar putea să existe mult timp. S-ar scufunda repede în trecutul ei primitiv, precum o bucată de pământ necultivată, neîngrijită, pe care natura o recuperează. Aşadar, accentul se pune pe educaţia superioară pentru progres şi luminare continue.

Acest secol se mândreşte că este epoca iluminării, epoca de aur a învăţăturii. Arată spre numeroasele avantaje şi descoperiri ale ştiinţei ca progres, şi afirmă că posedă abilitatea de a face progrese şi în arta şi înţelepciunea guvernării şi poate oferi oamenilor un sistem de conducere globală stabil şi mulţumitor.

În bibliotecile acesteia lumea are cunoştinţa acumulată de-a lungul secolelor despre experienţa umană. Lumea nu crede că această cunoştinţă este în van, ci susţine că omul a învăţat înţelepciunea practică cu ajutorul acestei cunoştinţe. Aceasta este înţelepciunea lumii. Ghidându-se după această înţelepciune, lumea nu a învăţat încă ce înseamnă acele lucruri pe care le doreşte cel mai mult: pacea şi viaţa. Lumea se luptă cu ea însăşi, sângerează şi se chinuie singură pentru a se autoguverna fără ajutor divin şi fără să îi pese de voinţa divină. Lumea nu a reuşit să îl cunoască pe Dumnezeu, prin intermediul propriei ei înţelepciuni, ci îl scoate pe Iehova Dumnezeu din toate calculele ei şi se bazează pe propria înţelepciune, capacitate şi strategii.

Cuprins

De aceea noi întrebăm: Cât de inteligentă este această lume? Ce a câştigat din realizările ei intelectuale? Cât de mult a progresat spre a deveni o lume mai bună? Este oare capabilă să se autoguverneze? Oare educaţia sa este dăunătoare sau este utilă? Este adevărat, aceasta este era trenurilor şi automobilelor rapide, a avioanelor cu reacţie şi a submarinelor atomice, era electricităţii şi a energiei. Dar unde sunt valorile spirituale şi morale şi realizările omenirii? Care sunt principiile acestei lumi? Care sunt standardele ei? Cum poate fi definită înţelepciunea ei? Aşa cum bine a spus preşedintele Eisenhower la cina de la bicentenarul Universităţii din Columbia: „Haideţi, totuşi, să nu definim acum adevărul sau cunoştinţa adevărului doar în termeni seci, sau folosindu-ne de statistici sau ecuaţii matematice. Înţelepciunea şi înţelegerea umană – simţul proporţiei – sunt esenţiale. Cunoştinţa ne poate da fisiune nucleară; doar înţelepciunea şi priceperea pot garanta punerea în practică a acestora, spre îmbunătăţirea omenirii, şi nu spre distrugerea ei."

Măsura masacrului uman din această lume, care a fost realizat cu instrumentele cunoştinţei, condamnă această lume ca lipsindu-i înţelepciunea şi priceperea. Lumea a devenit un monstru îngrozitor, puternic şi de temut, cu putere şi tărie, dar fără responsabilitate morală şi spirituală. Prin urmare, trăim într-o lume plină de invenţii miraculoase, televiziune, telefonie şi antibiotice, dar în acelaşi timp afectată de corupţie, imoralitate, infracţiuni, frică, teamă şi nesiguranţă. Această lipsă de substanţă morală a fost arătată clar de Bernard M. Baruch, care, atunci când a vorbit unui grup de studenţi de la City College, New York, a spus:

„Această jumătate de secol, în care s-au înregistrat atât de multe progrese materiale uimitoare, a fost marcată de două războaie mondiale îngrozitoare şi de o trezire la viaţă a vechilor tiranii, care au devenit şi mai sălbatice din cauza progresului tehnologic."

Continuând, Baruch a reflectat asupra căii de acţiune a acestei ere atomice, arătând motivele pentru care va eşua. În urmă cu aproximativ şaizeci de ani, spunea el, toate naţiunile se credea că evoluează constant spre o viaţă mai bună şi spre o libertate crescută pentru individ. Dar, a adăugat el: „credinţa aceea simplă în siguranţa progresului a dispărut. În secolul al XX-lea am simţit duhoarea oribilă a camerelor de gazare, am văzut cum sclavia a revenit ca instituţie umană, atât în Germania sub conducerea lui Hitler, cât şi în spatele Cortinei de Fier. De ce facem aproape zilnic miracole în laboratoare, dar orbecăim precum nişte copii atunci când vine vorba să ne guvernăm? Oare nu este din cauza educaţiei precare pe care o avem?"

Ilustrându-şi punctul de vedere, Baruch a ales pe cei care au alcătuit Constituţia Statelor Unite pentru a exemplifica: „Oamenii care au alcătuit Constituţia nu ar putea fi consideraţi foarte educaţi astăzi, potrivit standardelor academice. Nu era niciun un profesor universitar printre ei ... Îndrăznesc să spun că majoritatea oamenilor care au proiectat Constituţa nici nu ar fi fost capabili să intre la universitate. Şi totuşi, deşi nu aveau o educaţie oficială, oamenii care s-au întâlnit în Philadelphia în 1787 erau foarte bine educaţi în adevăratul sens al cuvântului. În primul şi cel mai important rând, ei ştiau cum să gândească ...

Cuprins

Părinţii ţării noastre mai erau educaţi bine şi în alt sens – aveau valori morale profunde. Minţile lor ştiau să deosebească foarte clar binele de rău, principiile de caracterul expeditiv. Ei erau siguri de valorile în care credeau şi hotărâţi să le susţină ...

„Spre deosebire de acele vremuri, astăzi gândirea a devenit o artă neglijată în general. Deşi citim foarte mult, se pare că nu mai ştim să învăţăm din trecut. Nu mai ştim ce înseamnă valorile. Niciodată în istoria ei, omenirea nu s-a lăudat cu atâtea mijloace de comunicare superioare, prese de imprimat atât de rapide, reviste pline de imagini, radio, filme, televiziune. Dar toate aceste mijloace miraculoase de comunicare par mai puţin favorabile gândirii decât un buştean în pădure. De fapt, aceste mijloace de comunicare cu reacţie şi hidrodinamice par a fi duşmanii gândirii. Ne bombardează în fiecare zi cu noi forme de distracţie şi noi nelinişti. Rezultatul este că resursele noastre – nu doar cele intelectuale, ci şi resursele economice şi militare – se irosesc pe lucruri neimportante, pe când rădăcina problemelor critice cu care ne confruntăm rămâne neexplorată sau este ignorată. Nu cu multă vreme în urmă, se credea că trăim „Era Iluminării", dar aceasta devine din ce în ce mai mult „Era Distracţiei." ...

„În ultima jumătate de secol sau mai mult, speranţele noastre într-o lume mai bună s-au învârtit în principal în jurul progreselor materiale. Am împins această goană după tehnologie până acolo încât nimic nu pare imposibil pentru om – nimic fizic, material, adică. Putem nivela munţii, iriga deşertul, putem zbura mai repede decât viteza sunetului. Gândindu-se la această goană după progres tehnologic, colegiile şi universităţile noastre au pus din ce în ce mai mult accentul pe abilităţi tehnice, decât pe capacitatea de a gândi. Şi unde ne-a dus acest lucru? Rezultatul este că acum trăim cu teama că această energie pe care omul o controlează va deveni mijlocul prin care civilizaţia pe care o cunoaştem va fi distrusă. E clar că ceva lipseşte. E puţin probabil ca acel ceva să fie şi mai multă putere şi mai mult progres tehnologic. Acel ceva care ne lipseşte este disciplina, capacitatea de a ne guverna singuri şi de a controla puterea pe care o deţinem deja." - *Vital Speeches of the Day* (Cele mai importante discursuri ale zilei), Iunie 1953.

RECUNOAŞTEREA EŞECULUI

Lumea are nevoie de disciplină, este adevărat, dar ea nu vrea să fie disciplinată în dreptate. Nu are capacitatea de a se autoguverna, şi îl respinge pe Iehova Dumnezeu să o conducă. Îi lipseşte bunul simţ de a-şi controla puterea vastă, dar nu vrea să primească înţelepciunea care ar putea controla această putere. Strigă şi tânjeşte după pace, dar se pregăteşte nebuneşte pentru război. Mărturiseşte mare pietate şi evlavie, dar nu vrea să audă de Dumnezeu sau de Cuvântul Lui. Învăţătorii omenirii fie au minimalizat, fie au ignorat total bunăstarea spirituală a omenirii. Au întors spatele Bibliei, ca manual al cunoştinţei şi, potrivit propriilor dorinţe egoiste, au urmărit o cale de acţiune contrară acesteia, şi prin urmare împotriva păcii şi vieţii. Cât de adevărate sunt cuvintele profetului: „Cum spuneţi, suntem înţelepţi şi Legea lui Iehova este de partea noastră? Dar,

Cuprins

iată, peniţa prefăcută a scribilor, peniţa care a scris greşit. Oamenii înţelepţi sunt făcuţi de ruşine, sunt şocaţi şi spun: priviţi, ei au respins Cuvântul lui Iehova; şi ce fel de înţelepciune se mai găseşte în ei?" – Ier. 8:8,9, *AS*.

Propunând un remediu pentru acest eşec, preşedintele Eisenhower a făcut apel ca oamenii de pretutindeni 'să predice adevărul şi să îl pună în practică fără teamă'. „Adevărul", a spus el „îi poate elibera pe oameni!" Şi atunci când oamenii sunt liberi să îşi plănuiască viaţa, să se autoconducă, să cunoască adevărul şi să îi înţeleagă pe semenii lor, credem că atunci va exista şi dorinţa de a trăi în pace. Aici, în ciuda existenţei bombelor atomice, a bombelor cu hidrogen, a caracterului distrugător crud al războiului modern, în ciuda terorii, prefăcătoriei, propagandei şi corupţiei, noi vedem care este cheia pentru a avea pace. Acea cheie este cunoştinţa şi priceperea şi folosirea constantă a celor două de către toţi oamenii de pretutindeni ... Aceasta este misiunea fără de sfârşit a universităţilor – a fiecărei instituţii de învăţământ din lumea liberă – să găsească şi să răspândească adevărul!"

ADEVĂRUL CA REMEDIU

Cu mai bine de 1900 de ani în urmă, cel mai mare învăţător din toate timpurile, Isus din Nazaret, a predicat despre acest principiu al adevărului de-a lungul şi de-a latul Palestinei. Dar adevărul pe care îl proclama El nu era înţelepciunea acestei lumi. De aceea Pilat l-a întrebat pe Isus: „Ce este adevărul?" Pentru Pilat, ambiţiile politice ale Cezarului, instituţiile, tradiţiile etc. erau adevăruri importante, care meritau să fie răspândite în tot Imperiul Roman. Dar pentru Isus, adevărul era ceva cu totul diferit, ceva necunoscut acelei lumi, ceva despre care lumea nici nu aflase încă. Isus a spus că adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu. „Cuvântul Tău este adevărul", a spus El. Mai înainte le spusese discipolilor Săi: „Dacă ascultaţi de cuvântul Meu, sunteţi cu adevărat discipolii mei şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va elibera." – Ioan 18:38; 17:17; 8:31,32, *NW*.

Cele mai importante adevăruri pe care Isus le-a răspândit erau legate de Iehova Dumnezeul şi de împărăţia lui prin Cristos, Isus spunând că cele două nu făceau parte din această lume veche, căci lumea se îndreaptă către un sfârşit neaşteptat în bătălia de la Armaghedon şi că singura speranţă a omenirii pentru a supravieţui acelei lupte era prin dobândirea unei cunoştinţe exacte despre Cel Atotputernic şi Cuvântul Lui şi a trăi viaţa în armonie cu acesta. „Aceasta înseamnă viaţa veşnică", a spus El „ca ei să acumuleze cunoştinţă despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi despre Cel pe care Tu L-ai trimis, Isus Cristos." În acest scop El a poruncit: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi apoi va veni sfârşitul." Acestea erau adevărurile prin care omenirea se putea elibera. Pavel a spus: „Această înţelepciune nu a cunoscut-o niciunul dintre conducătorii acestui sistem, fiindcă dacă ar fi cunoscut-o, nu l-ar fi ţintuit pe stâlp pe Domnul glorios." – Ioan 17: 3; Mat. 24:14; 1 Cor. 2:8, *NW*.

Cuprins

Aceia care doresc să aibă pace şi viaţă trebuie să cunoască această înţelepciune. Dar cum? În ultimii 70 de ani, martorii lui Iehova au dus cea mai intensă campanie de educaţie din lume, încercând să aducă aceste adevăruri oamenilor. Lucrarea lor dusă în mai bine de o sută de limbi şi în 150 de ţări a fost o lucrare ciudată cu rezultate miraculoase.

Martorii lui Iehova s-au educat în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, şi prin aceasta au fost capabili să realizeze ceea ce naţiunile din jurul lor nu au putut realiza în ultimii patru mii de ani. Cunoscând şi crezând în Biblie şi trăind după principiile ei divine, deşi fac parte din diverse naţionalităţi, au culori diferite ale pielii şi vorbesc alte limbi, martorii lui Iehova au fost făcuţi capabili să se întânească în unitate şi pace. Ei ştiu că omul nu trebuie să omoare, să fure, să mituiască şi susţinuţi fiind de spiritul lui Dumnezeu şi de o dorinţă puternică de a face voinţa lui Dumnezeu, au reuşit să dea la o parte armele de război, diferenţele rasiale, politice şi barierele naţionale. Ei nu fură şi nici nu dau mită. Ei şi-au transformat săbiile în pluguri şi suliţele în cosoare. Ei nu se răzvrătesc unul împotriva celuilalt şi nici nu mai învaţă războiul. Ei trăiesc în pace unii cu alţii.

Martorii lui Iehova sunt motivaţi de o gândire corectă, de principii drepte şi acest lucru le-a permis să înlăture orice urmă de delincvenţă dintre ei, să pună capăt infracţiunilor, să întoarcă spatele unui comportament desfrânat şi să triumfe asupra răutăţii. Cu alte cuvinte, adevărul biblic i-a eliberat, i-a făcut o societate distinctă de această lume veche, i-a făcut societatea Noii Lumi, spre gloria numelui lui Dumnezeu.

CUM ELIBEREAZĂ CUNOŞTINŢA ADEVĂRATĂ

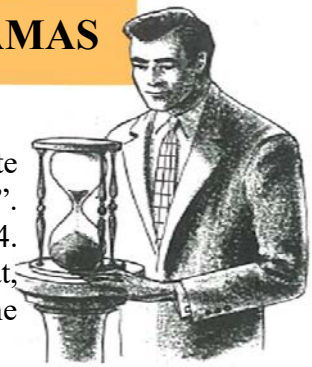
Principala procedură este să ne schimbăm modul de gândire, ceea ce face ca şi dorinţele şi calea noastră de acţiune să se schimbe. Dacă ne schimbăm dorinţele, voinţa, interesele, dispoziţiile, modul de gândire şi atitudinea inimii, pentru a ne conforma cu voinţa şi Cuvântul lui Dumnezeu, atunci acţiunile noastre se vor schimba în bine. Cheia pentru ca o astfel de schimbare să aibă loc este adevărul, adevărul biblic. Printr-un studiu serios al Bibliei, ne vom schimba puntele de vedere asupra multor lucruri. Ne vom remodela mintea şi o vom schimba potrivit punctelor de vedere drepte ale lui Dumnezeu. Apostolul Pavel ne sfătuieşte să facem astfel: „Nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă, prin înnoirea minţii.” „Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate care, prin cunoştinţă exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o.” – Rom. 12:2; Col. 3:9, 10, *NW*.

Într-adevăr, educaţia formează societatea, dar doar o educaţie corectă poate crea o societate a Noii Lumi, care să se conformeze voinţei lui Dumnezeu. În ciuda aşa-zisei sale înţelepciuni, această lume este considerată nebună în ochii lui Dumnezeu. Ea depune eforturi, se luptă, sângerează şi se chinuie singură pentru a se putea guverna fără Dumnezeu. Din acest motiv, lumea aceasta va fi distrusă. „Poporul meu este distrus din lipsă de cunoştinţă: pentru că aţi respins cunoştinţa, tot aşa şi Eu vă voi respinge, ca să nu fiţi preoţi pentru Mine: pentru că ai uitat Legea Dumnezeului tău, tot aşa şi Eu îi voi uita pe copiii tăi.” – Osea 4:6.

Cuprins

Pavel sfătuieşte: „Dacă cineva dintre voi crede că este înţelept în acest sistem, să devină nebun, ca să ajungă înţelept. Căci înţelepciunea acestei lumi este o nebunie înaintea lui Dumnezeu, fiindcă este scris: 'El îi prinde pe înţelepţi în viclenia lor'. Şi din nou: 'Iehova ştie că gândurile înţelepţilor sunt deşarte'." Pentru a fi cu adevărat înţelepţi, mergeţi la Biblie. Studiaţi-o. Urmaţi-i sfaturile îndeaproape. Cuvintele ei pline de înţelepciune vă vor elibera din confuzia acestei lumi vechi şi vă vor lumina cu adevărat, dându-vă speranţa vieţii şi a păcii în Noua Lume creată de Dumnezeu. Acesta este cel mai înalt nivel de educaţie. Pacea şi viaţa ne sunt garantate prin educarea noastră în aceste adevăruri. – 1 Cor. 3:18-20, *NW*.

ÎNTREBUINŢAŢI ÎNŢELEPT TIMPUL RĂMAS



DUMNEZEU este cel care stabileşte un timp pentru toate lucrurile. El a fixat un timp „pentru toate scopurile de sub cer". Limita de timp pentru această lume veche a expirat în A.D. 1914. Lumea aceasta există datorită timpului care i-a fost împrumutat, dar care se scurge repede. Se poate vedea cât timp ne mai rămâne din Cuvântul lui Dumnezeu, care spune: „Marea zi a lui Iehova este aproape, se apropie cu repeziciune." Isus a spus că „această generaţie nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri." Şi apostolul Său, Pavel a adăugat: „A mai rămas puţin timp." Adevărat, nu mai există decât puţin timp pentru a ne pregăti pentru a supravieţui acestei lumi vechi! – Ecl. 3:1; Ţef. 1:14, *AS;* Mat. 24:34; 1 Cor. 7:29, *NW*.

Nu este vreme să vă lăsaţi înşelaţi de profeţiile lăudăroase şi promisiunile goale spuse de oamenii imperfecţi, ca să înfruntaţi distrugerea la sfârşitul acestei lumi. Nu este timp să dormiţi sau să trăiţi asemenea acestei lumi care va dispărea. Timpul rămas este prea scurt ca să vă asumaţi riscuri. Noua Lume a venit, aducând lumea veche la sfârşitul ei îngrozitor. Petru spune: „Destul că în timpul care a trecut aţi îndeplinit voia naţiunilor, umblând în fapte de conduită libertină, în dorinţe pătimaşe, în excese de vin, în chefuri, în partide de băutură şi în idolatrii nepermise ... Dar sfârşitul tuturor lucrurilor s-a apropiat! Să aveţi o minte sănătoasă şi să fiţi treji în vederea rugăciunilor! Mai presus de toate, să aveţi o iubire profundă unii faţă de alţii." – 1 Pet. 4:3-8, *NW*.

Acum este timpul pentru a răscumpăra sau a cumpăra timpul, dând la o parte toate lucrurile neimportante pentru a putea trăi în Noua Lume. Toţi creştinii declaraţi trebuie să dovedească acum dacă trăiesc pentru această lume veche sau pentru dreapta Lume Nouă, care va avea succes fără sfârşit. Este păgubos pentru creştinii din ziua de azi să îşi irosească timpul. Timpul este preţios, cu el putem să salvăm vieţi, sau să pierdem vieţi. Talentele noastre, timpul nostru, oportunităţile noastre, toate sunt trecătoare, se duc. Timpul pentru a dobândi cunoştinţă despre

Cuprins

Iehova şi Cristos, care înseamnă viaţă veşnică, trece şi el. Lumea lui Satan trece. Aşadar, timpul care a mai rămas este foarte valoros. Iehova l-a dat spre binele omului, pentru ca el să studieze Cuvântul Lui, să vadă semnul vizibil prezis al celei de a doua prezenţă a lui Cristos şi să se conformeze cerinţelor Împărăţiei. Dar Satan se opune întrebuinţării înţelepte a acestui timp. El conduce masele frustrate spre diferite modalităţi să scape de realitatea acestor vremuri primejdioase. Dar „inima unui om înţelept va desluşi atât timpul, cât şi judecata" şi nu se lasă prinsă în capcană. – Ecl. 8:5.

Ce nebunie ar fi ca şi noi să ne petrecem vieţile acumulând avere şi putere, aşa cum face lumea veche. O viaţă dedicată strângerii de avere este o viaţă irosită. Isus a raţionat în mod înţelept: „Ce folos ar avea omul dacă ar câştiga întreaga lume, dar şi-ar pierde sufletul? Sau ce va da omul în schimbul sufletului său?" Bogatul rege Solomon şi-a petrecut mult timp strângând case, grădini, provincii şi tot felul de lucruri de lux şi a ajuns la concluzia că „totul este o chestiune zadarnică, inutilă." – Mat. 16:26, *NW;* Ecl. 1:14, *Mo*.

Nu trebuie să petreceţi mai mult timp în lumea veche decât este absolut necesar pentru a obţine lucrurile trebuincioase vieţii. Dacă petreceţi mai mult timp, mintea nu se va mai concentra pe lucrurile importante ce trebuie făcute. Nu trebuie să folosiţi timpul scurt care îi mai rămâne vechii lumi pentru a urmări ce urmăreşte ea. Nu, timpul scurt care a mai rămas este pentru a face voinţa lui Dumnezeu, pentru ca oamenii cu bunăvoinţă din toate naţiunile să poată afla despre El şi să câştige viaţă. Acest interval de timp a fost pus deoparte pentru predicarea veştii bune a Împărăţiei. Aşadar, cel mai folositor mod în care ne putem petrece timpul este să predicăm despre Împărăţie.

SĂ PROFITĂM DE TIMPUL NOSTRU

Un mod profitabil să ne petrecem timpul este prin studiu, pentru a ne îmbunătăţi abilităţile de slujitori ai lui Dumnezeu. Timpul petrecut astfel nu este niciodată un timp pierdut. Niciun creştin nu ar trebui să creadă că este prea ocupat pentru a studia. Pentru a predica cu succes celorlalţi, trebuie ca fântâna adevărului să fie păstrată plină şi să curgă. Biblia numeşte clerul „fântână fără apă", pentru că şi-a irosit timpul cu filozofiile şi cu scrierile oamenilor în loc să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Şi noi putem deveni fântâni secate dacă nu înnoim apele adevărului. Trebuie să ne preocupe modul în care ne petrecem timpul, ştiind că este mai preţios decât rubinele, argintul sau aurul şi trebuie să ne dorim să devenim mai eficienţi, mai organizaţi în calitate de studenţi ai Bibliei şi de slujitori teocratici. Aceste calităţi ne ajută să economisim timp şi să salvăm vieţi.

Pentru a fi eficienţi, concentraţi-vă pe un singur lucru o dată. Nu încercaţi să ascultaţi o emisiune la radio sau să vă uitaţi la televizor, sau să întreţineţi o conversaţie în timp ce studiaţi Biblia. Faceţi ori un lucru, ori celălalt. Pentru a înţelege Biblia trebuie să vă concentraţi întreaga atenţia asupra ei. Dacă nu faceţi acest lucru, vă irosiţi timpul. Învăţaţi să vă folosiţi în mod eficient de publicaţiile Societăţii Turnul de Veghere. Ele vă vor salva multe ore plictisitoare. Învăţaţi să folosiţi indexul pe subiecte, indexul Scripturilor, concordanţe, etc. Căutaţi

Cuprins

cunoştinţa despre Dumnezeu aşa cum aţi căuta argintul şi căutaţi înţelepciunea şi priceperea aşa cum aţi căuta comori ascunse. Atunci veţi înţelege teama de Iehova şi veţi găsi cunoştinţa despre Dumnezeu. „Căci Iehova dă înţelepciune; din gura Lui vin cunoştinţa şi priceperea." Nu vă mulţumiţi doar cu răspunsuri, ci faceţi precum bereenii care „au primit Cuvântul cu cea mai mare râvnă, examinând cu grijă Scripturile, în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spune este aşa." – Prov. 2:6*; AS;* Faptele 17:11, *NW.*

Nu încredinţaţi sarcina voastră de a studia altor persoane. Purtaţi-vă propria sarcină, dacă este posibil. Nu spuneţi: „Îl voi ruga pe fratele cutare; el cunoaşte întotdeauna răspunsul." Sau, „Voi scrie Societăţii; ei îmi vor răspunde." Înainte să îl întrebaţi pe fratele vostru sau să trimiteţi o scrisoare Societăţii, faceţi precum a sugerat Isus în Matei 7:7-11 (*NW*). Întrebaţi-L mereu pe Iehova pentru răspunsuri, continuaţi să cercetaţi Cuvântul Lui pentru a găsi răspuns, bateţi sau lucraţi pentru a înţelege Cuvântul Lui „şi vi se va deschide." Aveţi nevoie de timp pentru a scrie şi a citi scrisori. Iar răspunsul la o scrisoare necesită şi el timp. Este o pierdere de timp pentru mulţi fraţi atunci când răspunsul ar fi putut fi aflat depunând un mic efort pentru consultarea publicaţiilor Societăţii. Economisiţi timpul, şi pe al vostru, şi pe cel al fraţilor voştri, fiind conştienţi de timp. Atunci când scrieţi, fiţi concişi, exprimaţi-vă clar şi la obiect. Ţineţi minte: timpul este preţios. Timpul înseamnă viaţă.

Organizaţia lui Iehova economiseşte timp, pentru că este organizată eficient. Slujitorii şi adunările ei reflectă această eficienţă. Învăţăturile date la întâlnirile creştine, conduse de martorii lui Iehova, economisesc timp. Membrii adunării învaţă unii de la alţii. „Fierul ascute fierul, tot aşa şi omul ascute înfăţişarea prietenului său." Prezenţa constantă la studiile *Turnului de veghere*, în adunările de serviciu şi altele reprezintă un mod util de a vă petrece timpul. Timpul pe care îl petreceţi alături de bărbaţii şi femeile ale căror minţi şi inimi sunt fixate asupra slujirii lui Iehova este plin de satisfacţie, înviorător şi salvator de vieţi. Dar timpul petrecut în vechea lume este demoralizator, deprimant şi din ce în ce mai periculos. Aşadar, de ce să vă irosiţi timpul spre paguba voastră? De ce să vă jucaţi cu viaţa şi timpul vostru? – Prov. 27:17.

CUM VĂ PUTEŢI IROSI TIMPUL

Depinde, în mare parte, de obiceiurile pe care le avem dacă ne irosim sau nu timpul. Dacă ne-am format obiceiuri bune, atunci vom utiliza timpul pe care îl avem cu folos, dacă nu, atunci este foarte probabil să irosim timp preţios. Orele multe pe care le petrecem uitându-ne la televizor ne privează de discuţii minunate, de timp de studiu şi de predicare. Televiziunea, întâlnirile, muzica bună etc., pot să constituie un mijloc de relaxare pentru creştini, dar trebuie folosite cu moderaţie. Dacă suntem înţelepţi, putem folosi timpul care mai rămâne în scopuri mai bune. A irosi timpul înseamnă să irosiţi răbdarea şi mila lui Iehova. Înseamnă să irosiţi o ocazie nepreţuită de a primi viaţă veşnică în noua lume. Un slujitor dedicat al lui Iehova Dumnezeu nu îşi permite să îşi irosească viaţa. Viaţa nu îi mai aparţine ca

Cuprins

să o irosească. El a fost „cumpărat cu un preţ”. Prin urmare, timpul lui, da, chiar propria lui viaţă, îi aparţin lui Iehova Dumnezeu. – 1 Cor. 7:23, *NW*.

Gândiţi-vă cât de mult timp irosiţi zilnic doar făcându-vă griji! Nu realizaţi nimic dacă vă faceţi griji. Nu putem mări sau micşora timpul rămas dacă ne facem griji. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să îi mângâiem pe ceilalţi cu vestea bună despre Împărăţie. Cu siguranţă, creştinii nu vor avea timp de nimic altceva dacă îşi fac griji tot timpul sau fug de neliniştile lumii vechi. „Cei răi fug când nimeni nu îi urmăreşte, dar cei drepţi sunt tot atât de curajoşi precum un leu.” Creştinii care sunt precum leii îşi dedică timpul scopurilor profitabile. – Prov. 28:1.

Un alt mod de a vă irosi timpul este prin lucrarea de predicare fără regularitate. Dacă vă opriţi, pierdeţi obiceiul de a predica din casă în casă, vă pierdeţi abilitatea de a vă folosi de Biblie, noi obiceiuri vă acaparează şi iau locul fostelor obiceiuri bune. Aşadar, timpul pe care nu îl petreceţi lăudând pe Iehova, nu este doar timp pierdut, ci este consumat pentru a redobândi eficienţa din trecut. Timpul rămas este prea scurt pentru a vă permite asemenea pierderi. Acum a venit vremea să vă treziţi, să fiţi activi şi constanţi în serviciul lui Iehova.

CUM VĂ IROSIŢI TIMPUL CU LUCRURI NEIMPORTANTE

Adesea, dacă nu suntem atenţi, lucrurile banale, neimportante ne consumă foarte mult timp. Micile neînţelegeri, neglijenţele ne pot provoca multe dureri de cap, amărăciuni, dacă permitem acest lucru. Aceste neînţelegeri vor exista atâta vreme cât oamenii sunt imperfecţi. Diavolul va avea grijă ca ele să existe. El este lacom după timpul nostru. Este un contrast înviorător dacă ne gândim la timpul, efortul mental şi fizic pe care le putem economisi dacă urmăm regula scripturală de la Matei 18:15-17. Încercaţi să faceţi acest lucru. În ziua de azi suntem prea ocupaţi ca să ascultăm lucrurile neimportante. Avem mai puţin timp să ne preocupăm de ele. Putem folosi timpul mult mai bine dacă ne examinăm propriile greşeli, acelea pe care le putem corecta, în loc să ne preocupe defectele altor persoane, defecte pe care nu le putem îndrepta. (Matei 7:3,4). Ucideţi din faşă caracterul capricios şi tendinţa de a irosi timpul, verificându-vă mereu mintea folosind-o pentru a face lucrări profitabile, îndreptând-o spre căi corecte.

Argumentele pe lucruri neimportante, discuţii care se lungesc, axându-se pe situaţii ipotetice şi teorii personale, şi acestea irosesc timpul preţios al celor care sunt suficient de naivi să permită acest lucru. „Mai mult, respinge discuţiile prosteşti şi fără sens, ştiind că ele provoacă certuri.” (2 Tim. 2:23, *NW*) Pot fi petrecute ore irosite alături de cei îngâmfaţi, care nu vor decât să se laude cu înţelepciunea lor personală şi teoriile lor îndrăgite. De obicei, aceştia nu au timp să audă vestea bună a Împărăţiei lui Dumnezeu. Slujitorul lui Iehova care este preocupat de timpul lui nu va sta mai mult decât este necesar alături de cei care ignoră cu bună ştiinţă scopurile lui Dumnezeu. Matei 7:6 oferă câteva sfaturi bune pentru slujitorul credincios. Există prea mulţi oameni cu bună voinţă cu care puteţi

Cuprins

să vă petreceţi timpul în mod profitabil, care sunt mai nerăbdători să asculte şi să înveţe decât să se asculte pe ei înşişi cum vorbesc. Cu asemenea oameni smeriţi predicatorul poate să îşi petreacă timpul într-un mod profitabil. Iehova a promis că „pe cei smeriţi îi va călăuzi în judecată. Pe cei smeriţi îi va învăţa calea Sa." – Ps. 25:9.

CUM SĂ FOLOSIŢI OPORTUNITĂŢILE

Ceea ce am făcut în trecut sau ceea ce nu am reuşit să facem nu mai poate fi schimbat. Timpul irosit nu mai poate fi recuperat. Acel timp este pierdut pentru totdeauna. Nu poate fi recâştigat sau refolosit, oricât de mult am încerca. Dar prezentul şi viitorul ne oferă oportunităţi, care se pot prezenta sub diverse forme. Oricum ar veni acestea, oamenii înţelepţi vor profita de ele, răscumpărându-le şi folosindu-le bine astfel încât să nu fie irosite. Pentru unii aceasta va însemna oportunităţi pentru pionierat, pentru alţii oportunitatea de a merge la Gilead şi pentru alţii oportunitatea nepreţuită de a servi la sediul Societăţii sau în filialele ei din străinătate. Priviţi aceste oportunităţi. Primiţi-le. Cel mai înţelept mod de a petrece timpul este să fie petrecut în serviciul cu timp integral. Aşa şi-a petrecut Isus viaţa sa perfectă. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să Îi urmăm exemplul.

O viaţă petrecută în slujba lui Iehova nu este niciodată o viaţă irosită. Este o modalitate sigură de a strânge „comori în cer, acolo unde nici moliile, nici rugina nu le pot distruge şi unde hoţii nu intră să le fure." Pavel a îndemnat: „Să nu renunţăm, deci, să facem ce este bine, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală". Chiar şi acum putem vedea rezultatele muncii noastre, oamenii ascultă şi decid să respecte poruncile lui Iehova Dumnezeu, o mulţime din ce în ce mai mare de predicatori ai Evangheliei folosind timpul rămas în mod profitabil. Şi noi vedem şi experimentăm dovada că Iehova ne aprobă acţiunile, că ne asigură că am lucrat bine. Dacă el are destulă răbdare să le dea oamenilor mai mult timp pentru a lua aminte şi să nu-şi mai irosească timpul, să renunţe la o cale de acţiune care iroseşte viaţa, atunci, cu siguranţă, trebuie să exercităm aceeaşi răbdare. – Mat. 6:19,20; Gal. 6:9, *NW*.

Armaghedonul va veni la timp. Trebuie să ţinem minte acest lucru şi să fim preocupaţi în serviciul Împărăţiei. Timpul nu trece foarte greu pentru cei care Îl laudă pe Iehova, timpul zboară pentru ei. Nu staţi pur şi simplu şi măsuraţi timpul, ci folosiţi-l şi lucraţi pentru voi. Studiaţi despre Împărăţia lui Iehova. Răspândiţi numele şi Cuvântul Lui. Găsiţi ocazii. Acordaţi mai multă importanţă în vieţile voastre existenţei din Lumea Nouă. Petreceţi timpul rămas lăudându-L pe Iehova şi justificându-l. Astfel, veţi întrebuinţa timpul rămas în mod înţelept şi prin aceasta veţi ajunge la premiul care vine odată cu serviciul credincios - viaţa veşnică!

Vegheaţi deci cu atenţie cum umblaţi: nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi, răscumpărând orice moment prielnic, fiindcă zilele sunt rele. – Efes. 5:15,16, NW.

Cuprins

NE-AM ÎMPRIETENIT CU CEI DIN DANAKIL



Scris de către un misionar al Societăţii Turnul de Veghere aflat în Etiopia

V-aţi imaginat vreodată cum ar fi să faceţi o aterizare forţată în inima teritoriului sălbatic în întunecata Africă? Ei bine, chiar asta ni s-a întâmplat nouă, un pilot, un alt pasager şi eu însumi, pe data de 2 februarie 1954. Zburam înapoi către Addis Abeba, Etiopia, din Asmara, Eritreea, când vremea rea ne-a împins către zona de nord-est a Etiopiei, o zonă locuită de către cei din Danakil, un trib cu un cazier impresionant de crime. Conform obiceiului lor, pentru a arăta că este pregătit să se căsătorească, un tânăr bărbat trebuie să ucidă un alt tânăr, să îi taie organele genitale şi să le arate oamenilor din sat.

Pierzându-ne în timp ce zburam pe deasupra acestei ţări, avionul a rămas fără combustibil şi nu am avut altă alternativă decât să facem o aterizare forţată. Alegând un loc care părea destul de curat, pilotul a adus avionul la sol şi noi am ieşit şi am început să umplem rezervorul cu combustibilul de rezervă pe care îl luasem în canistre. Timp de un minut sau două nimeni nu s-a văzut şi apoi am văzut două capete acoperite de tufişuri ce veneau spre noi cu suliţe lungi şi cuţite încovoiate. În curând, nativi veneau din toate direcţiile.

Ce să facem? Am căzut de acord că vom încerca să ne împrietenim cu ei şi că vom rămâne aproape unul de altul cât era posibil. După ce am încercat mai mult de douăsprezece limbi unii dintre nativi au răspuns la saluturile noastre şi răspunsul primit pentru întrebările noastre ne-a confirmat cele mai rele temeri. Într-adevăr, aceştia erau nativi necivilizaţi din tribul Danakil. Încetul cu încetul aceştia au înconjurat câmpia şi ne priveau cu o mare curiozitate, în timp ce turnam combustibilul în rezervoarele avionului.

Într-un final, un tânăr din trib s-a apropiat şi ne-a salutat în limba amharică «*Tinaye-steling*!» Cât de primitor a sunat asta! Da, noi trei vorbeam limba amharică. I-am spus unde mergeam şi că rămăsesem fără combustibil. El a părut destul de prietenos, dar nu ştiam la ce să ne aşteptăm din partea acestui grup curios de oameni lipsiţi de expresii. După ce am umplut rezervoarele am sărit în avion şi motorul a pornit, iar nativii au fugit în toate direcţiile. Însă, în curând, ne-am dat seama că nu puteam câştiga suficientă viteză în ţinutul abrupt pentru a ne ridica de la sol.

A trebuit să ne resemnăm, trebuia să mergem pe jos până la civilizaţie, şi să ne întoarcem cu un echipaj care să cureţe pista pentru avion – asta doar dacă eram destul de norocoşi să scăpăm de acolo în viaţă. Din nou cei din tribul Danakil ne-au înconjurat. Am ieşit şi le-am spus despre nevoia noastră să ajungem la drum, am întrebat în ce direcţie era şi dacă vreunul dintre ei dorea să ne însoţească. Au discutat asta, pe limba lor, şi apoi ne-au spus că doreau să ne ducă în satul lor.

Cuprins

Deşi am explicat că pentru noi era necesar să ieşim pe drum ei ne-au dus în satul lor. Pe drumul până acolo, un drum de treizeci de minute, am încercat să ne împrietenim cu ei, făcându-i să se minuneze din cauza ticăitului ceasurilor noastre şi prin aprinderea lanternelor.

Când am intrat în sat, care era împrejmuit cu un gard de rugi şi spini pentru a ţine animalele sălbatice la distanţă, i-am văzut pe cei din trib stând lângă un foc. Casele nu aveau mai mult de trei picioare înălţime şi erau construite din noroi şi crengi, acestea nefiind construite pentru a se locui permanent în ele, ci doar pentru a se dormi noaptea. Ne-au adus puţină apă în nişte vase murdare şi deşi era murdară avea un gust bun, deoarece ne era sete.

Apoi noi trei am încercat să ne ocupăm timpul şi să încercăm să ne împrietenim cu cei din Danakil. Am văzut o femeie cum mulgea o capră într-o manieră pe care nu am mai întâlnit-o şi aceasta a părut cu adevărat amuzată de curiozitatea mea. Chiar m-a lăsat să încerc să mulg capra, dar nu am făcut asta prea bine. I-am arătat cum funcţiona lanterna mea şi i-am oferit şi lumină în timp ce mulgea. Când a terminat mi-a dat lapte într-un vas murdar. Am luat o gură şi mai apoi am dat mai departe vasul şi celor doi tovarăşi ai mei, care au băut şi ei puţin.

În timp ce am stat acolo ne-am străduit din răsputeri să îi distrăm pe copii, şi deşi se părea că începeam să ne împrietenim cu cei din Danakil, tot timpul ne întrebam ce se va întâmpla în următorul minut. Apoi tânărul nostru prieten din trib care vorbea limba amharică ne-a informat că ne vor duce la drum în acea seară, dacă asta voiam, sau puteam sta în sat până dimineaţa şi apoi să ne conducă până la drum. Le-am mulţumit şi i-am asigurat că voiam să plecăm chiar atunci. Şi am pornit prin sălbaticul ţinut Danakil în mijlocul nopţii, cu doi nativi ca ghizi, aceştia fiind amândoi înarmaţi cu suliţe şi cuţite, unul dintre ei având şi o puşcă.

Am tot mers. O oră, două ore, trei ore şi apoi am ajuns la albia uscată a unui râu. Ni s-a spus că trebuia să mai ajungem la încă o astfel de albie şi vom ajunge şi la drum. După ce am mai mers încă o oră am ajuns la cea de-a două albie. În timp ce cel mai tânăr dintre ei a urcat pentru a ne aduce nişte apă, noi ne-am întins pentru a ne odihni, şi pe măsură ce îl observăm pe bărbatul masiv din mijlocul nostru, cu suliţă, cuţit şi puşcă, gândul că aceştia puteau să ne răpească părea din ce în ce mai îndepărtat. În câteva minute băiatul s-a întors cu puţină apă murdară şi apoi ne-am continuat din nou drumul. În sfârşit am ajuns la drum şi cât de bine arăta acesta!

Tânărul nostru ghid ne-a spus că puţin mai jos există un hotel unde vom fi primiţi. Un hotel? Ce veşti bune! Dar unul dintre noi, Bruno, era atât de obosit încât cu greu mai putea sta în picioare, aşa că masivul nostru prieten din trib mi-a dat mie suliţa şi puşca şi punându-şi braţul în jurul lui Bruno, l-a ridicat şi l-a ajutat pe drum. Un strigăt îndepărtat, acel gest de prietenie, din partea reputaţiei binecunoscute a celor din trib.

Pe măsură ce şchiopătăm încet pe drum tânărul din trib a luat-o la fugă în faţa cu un mesaj pentru cei de la hotel şi nu a trecut mult timp până ce am putut vedea luminile hotelului. Un hotel? Ei bine, s-ar putea să vă măriţi imaginaţia puţin pentru a-l numi un hotel, deoarece era doar o mică colibă cu o singură

Cuprins

cameră, construită din rugi şi ramuri. O lanternă oferea lumină, iar dinăuntru ne puteam uita prin ramurile ce constituiau pereţii acestui „hotel”. În jurul acestei colibe era un gard din rugi pentru a ţine leoparzi la distanţă, această zonă fiind plină de aceste animale.

Deşi doar o colibă care nu putea împiedica nici vântul şi nici ploaia ni se putea părea nouă a fi un adevărat hotel, deoarece era condusă de doi amhara, oameni a căror limbă şi obiceiuri noi le înţelegeam. Afacerea lor constă în principal în servirea berii, a sucului şi a altor răcoritoare şoferilor de camioane care erau în trecere. Aceşti amhara au tăiat şi au fript un pui pentru noi, în timp ce subliniau faptul că era o minune că am ieşit din ţinutul celor din tribul Danakil în viaţă. Am mâncat şi apoi ne-am întins pe mese pentru a trage un pui de somn.

Între miezul nopţii şi zorii zilei am auzit un camion cotind pe drumul de munte către noi, şi pe al cărui şofer l-am atenţionat cu lanternele noastre. După ce ne-a auzit povestea şi el s-a minunat cum am scăpat de acolo în viaţă. El a avut probleme cu cauciucul pe drum, dar în loc să rişte cu cei din tribul Danakil şi să oprească pentru a schimba cauciucul sau a-l repara, el a continuat să meargă cu el dezumflat. Ne-a luat cu el până în următorul sat, care era destul de departe. Am fost cazaţi într-o mică colibă, unde am dormit până la ivirea zorilor, când a venit un alt camion şi ne-a dus până aproape de Dessie, acolo unde americanii aveau o tabără cu jeep-uri şi echipament pentru construirea drumurilor.

Era aproape de amiază. Noi am obţinut permisiunea de a lua înapoi cu noi un jeep şi un camion şi o echipă de muncitori echipaţi cu lopeţi şi cazmale pentru a ne ajuta să pregătim o pistă pentru avion. Asta însemna să mergem înapoi în ţinutul tribului Danakil. Am încărcat lucrurile şi am pornit, dar chiar în următorul sat poliţia ne-a oprit şi ne-a spus că guvernatorul a ordonat să ne fie asigurată şi paza poliţiei. Însă, noi nu am vrut să îi luăm cu noi, deoarece ştiam că poliţia avea să fie neajutorată împotriva celor din trib dacă aceştia se hotărau să ne creeze probleme, şi că cea mai bună protecţie a noastră era prietenia. După multe discuţii noi am fost de acord să luăm un singur poliţist în jeep-ul nostru.

Când am ajuns la locul de pe drum unde trebuia să întoarcem şi să ne îndreptăm spre interiorul teritoriului, noi am găsit opt membri ai tribului aşteptându-ne pentru a ne arăta drumul înapoi până la avion. Încă mai aveam vreo doisprezece mile de mers, şi după aproximativ trei ore de cotituri printre tufişuri, peste dealuri şi de-a lungul albiilor râurilor, muncitorii fiind rugaţi de nenumărate ori să cureţe drumul cu lopeţile şi cazmalele lor, terenul a devenit atât de accidentat, încât a trebuit să lăsăm camionul în urmă, muncitorii mergând în timp ce noi trei şi poliţistul am mers în jeep. Într-un final am ajuns la avion.

Mă aflam sub avion încercând să repar câteva lucruri care fuseseră lovite de către aterizarea improvizată, când Bruno şi celălalt tovarăş au decis să ia jeep-ul şi să caute un loc liber care să slujească ca pistă de aterizare sau mai bine zis de decolare. Aşa că am rămas singur cu cei din trib şi cu poliţistul care tremura de frică. M-am alăturat celor din trib şi i-am încurajat să îmi arate cum să arunc o suliţă şi ei mi-au arătat, mândri de abilitatea lor de a arunca suliţa la o mare distanţă şi de a lovi ţinta chiar la mijloc. Cu siguranţă că erau nişte ţintaşi chiar

Cuprins

foarte buni. S-au amuzat de eforturile mele, deoarece nu eram capabil să arunc suliţa nici măcar în apropierea ţintei, dar să lovesc chiar la fix.

Şi apoi totul a devenit tăcut pe măsură ce ne-am aşezat într-un mic grup şi unul dintre cei în vârstă din trib, cel mai probabil căpetenia, a început să îi vorbească poliţistului în limba sa, dankali, acesta cunoscând oarecum limba. Bătrânul a început să gesticuleze ca şi cum tăia ceva şi am început să mă panichez, întrebându-mă dacă se referea la mine. L-am întrebat pe poliţist despre ce vorbea şi chiar m-am simţit uşurat să aflu că ei doreau ca el să meargă cu ei să ia o capră, pe care să o taie şi să o frigă, ca noi toţi să avem ceva de mâncare. Eu i-am mulţumit pentru oferta bunăvoitoare dar am sugerat să aştepte până se întorceau şi ceilalţi. În doar câteva minute ceilalţi doi s-au întors cu jeep-ul şi la scurt timp după aceea şi muncitorii cu ghizii lor din trib. Deşi soarele deja apusese noi ne-am pus pe treabă. Deoarece găsiseră un loc bun pentru pistă de decolare muncitorii se apucaseră să cureţe, în timp ce noi am tras avionul până în acea zonă cu ajutorul jeep-ului. Dar a trebuit să ne oprim din muncă repede, deoarece se întunecase prea mult. Ce se întâmplă acum? Să ne întoarcem la drum şi să revenim de dimineaţă? Nu, ca să putem reîncepe munca la ivirea zorilor noi am decis să stăm şi să dormim alături de cei din trib. În timp ce muncitorii şi poliţistul murmurau că nu este sigur, temerile noastre dispăreau. Oare noi nu le arătasem prietenie celor din trib şi oare ei nu se arătaseră prietenoşi faţă de noi? Cu siguranţă că aşa erau.

Fiind foarte obosit şi aşteptând să adorm, eu am hotărât să îmi fac un adăpost chiar în mijlocul celor din trib. La urma urmei, dacă voiau să mă rănească puteau face asta oriunde aş fi dormit. Acest gest de încredere i-a stârnit pe unii dintre ei şi i-a făcut să comenteze unii faţă de alţii, unul dintre ei chiar înmânându-mi o piele de leopard şi arătându-mi să mă aşez pe ea, ceea ce am făcut cu bucurie. Observând un membru al tribului uitându-se într-un vas de apă gol, eu m-am ridicat, am umplut vasul cu apă pe care am adus-o cu noi în pielea de porc şi i-am dat-o acestuia. A zâmbit şi a băut şi apoi l-a dat şi celorlalţi. În curând cu toţii moţăiam. Dar după câteva ore tovărăşii mei de călătorie m-au trezit ca să mă anunţe că au un loc în avion unde puteam să dorm, aşa că noi toţi am dormit acolo cele câteva ore care mai rămăseseră. La ora cinci ne-am trezit şi i-am pus pe muncitori să muncească la pista de decolare.

Deoarece se temeau, aceştia nu au dormit deloc, aşa că erau foarte fericiţi să facă ceva cu lopeţile şi cazmalele lor. Până la ora unsprezece pista era pregătită, şi, după ce am descărcat toate bagajele, avionul a pornit cu un singur om la bord, deoarece decisesem ca avionul să fie cât de uşor posibil pentru decolare, noi doi întorcându-ne în jeep cu bagajele. Avionul s-a ridicat în aer înainte să ajungă la capătul benzii, şi după ce s-a învârtit de câteva ori, s-a ridicat şi s-a pierdut în zare deasupra dealurilor îndepărtate.

Am mers la cei din trib, - acum erau patruzeci şi cinci la număr – şi le-am strâns mâinile. Fiecare dintre ei mi-a sărutat mâna după ce am strâns-o pe a lui şi apoi şi-a pus mâna la gura mea ca şi eu să o sărut, lucru pe care l-am făcut. După ce am încărcat lopeţile, cazmalele şi bagajele în jeep ne-am început drumul înapoi. Când am ajuns la locul în care trebuise să lăsăm camionul noi i-am aşteptat şi pe

Cuprins

muncitori, care au venit urmaţi de câţiva oameni din trib. Pe măsură ce ne pregăteam să plecăm, cei din trib au venit să îşi ia din nou la revedere, şi m-au invitat să mă întorc cândva.

Vă puteţi întreba ce am făcut cu propovăduirea în cazul celor din tribul Danakil. Am încercat să le vorbesc despre Împărăţia lui Dumnezeu, despre Armaghedon şi despre noua lume. Nu au avut nicio reacţie şi nici nu au avut întrebări. Nu pot spune în ce măsură au avut vreun efect afirmaţiile mele, condiţiile din lume însemnând nimic pentru ei, dar cel puţin unii din tribul Danakil au auzit de Împărăţia lui Dumnezeu şi de Armaghedon,

Cu siguranţă că îi sunt recunoscător lui Iehova că am scăpat din ţinutul tribului Danakil nevătămat şi încă sunt capabil să Îl servesc.

ÎN INTERESUL LIBERTĂŢII RELIGIOASE

Un raport oficial al United Press din data de 22 mai 1954, spune următoarele: „Asociaţia Preoţilor Unitarieni s-a pronunţat împotriva unei propuneri de a include cuvintele „sub Dumnezeu" în angajamentul de loialitate. Asociaţia – la cea de-a 129 întâlnire anuală din Boston – a mai protestat şi împotriva unui amendament constituţional propus, care spune că Statele Unite 'recunosc autoritatea şi legea lui Isus Cristos'. Asociaţia afirmă că sintagma „sub Dumnezeu" în angajamentul de loialitate încalcă libertatea religioasă … în timp ce amendamentul constituţional ar „implica un test teologic pentru cetăţenie."

ARDEREA TALISMANELOR SALE ÎL CONVERTEŞTE PE AFRICAN

În luna februarie câţiva slujitori creştini au vizitat a anumită persoană cu bunăvoinţă care era conducătorul unei societăţi juju şi un credincios pasionat în puterea talismanelor. Aceştia i-au atras atenţia asupra celor înregistrate în Biblie în legătură cu cei ce i se închinau lui Baal din trecut şi ceea ce se spune despre Iehova, ca fiind singurul Dătător de viaţă. După ce a fost atent în legătură cu cele spuse de martori închinătorul juju a afirmat că dacă ei puteau dovedi că aveau putere asupra talismanului său el va crede. Aşa că la o dată stabilită martorii s-au adunat şi i-au invitat pe toţi locuitorii oraşului să vadă ce avea să se întâmple. Mai întâi a fost ţinută o lectură din Biblie şi apoi idolul juju a fost ars în public. Prin bunătatea nemeritată a lui Iehova nu numai că liderul juju a devenit un martor al lui Iehova, dar acesta a reuşit în a stârni şi interesul pentru adevărata închinare unei alte persoane cu bunăvoinţă. Recent, ambii au fost botezaţi la o adunare a martorilor lui Iehova.

Cuprins



Care este înţelegerea corectă a cuvintelor lui Isus din pasajul de la Luca 20:34-36 (*NW*): „Copiii acestui sistem se căsătoresc şi sunt daţi în căsătorie, dar cei care au fost socotiţi demni să dobândească viaţă în acel sistem şi să învie din morţi nici nu se vor căsători, nici nu vor fi daţi în căsătorie. De fapt, ei nici nu vor mai putea să moară, pentru că vor fi ca îngerii şi vor fi copii ai lui Dumnezeu, fiind copii ai învierii”?– H.K., Canada.

Isus a spus aceste cuvinte ca răspuns la o întrebare pusă de saduchei, care nu credeau în înviere. Aceştia i-au pus această întrebare lui Isus în legătură cu o femeie ce se afla sub legea căsătoriei leviratului, şi prin urmare sub legea lui Moise, şi nu creştină. Ei erau interesaţi să afle dacă ea sau cei din clasa ei aveau să se căsătorească la înviere, şi, dacă se va întâmpla aşa, a cui soţie va fi aceasta dacă anterior a avut ca soţi şapte fraţi, conform aranjamentului de căsătorie levirat. Această femeie care se afla sub legea lui Moise nu va avea nicio speranţă cerească, şi saducheii nu ştiau despre o clasă cerească. Întrebarea era legată de o persoană înviată în carne ce avea să trăiască pe pământ. De aceea răspunsul lui Isus are legătură cu o clasă pământească. (Luca 20:27-33)

Atunci când „acest sistem” va lua sfârşit la Armaghedon, atunci oamenii nu vor mai putea fi consideraţi copii ai acestuia. În consecinţă, aceia care la un moment dat erau copii ai acestui sistem, dar care au murit, nu mai pot fi copii ai acestuia dacă se reîntorc prin înviere. Numai prin înviere cei morţi pot intra în noua lume, „acel sistem”. Deoarece aceştia au fost consideraţi demni de înviere ei nici nu se vor căsători şi nici nu vor fi daţi în căsătorie, aşa cum a spus şi Isus. În această privinţă ei vor fi asemenea îngerilor, care nu se căsătoresc şi nu procreează. (Matei 22:30; Marcu 12:25)

Dar după învierea lor, în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, sub noul sistem, întrebarea este: Oare aceştia se vor dovedi demni să devină copii ai acelui sistem pentru totdeauna? „Câştigarea acelui sistem” înseamnă mai mult decât ridicarea din mormânt şi intrarea şi începerea unei vieţi în nesfârşita Lume Nouă. Oare cei care s-au reîntors printr-o înviere a celor nedrepţi îşi vor însuşi calea integrităţii faţă de Iehova şi o vor păstra? Noi ştim că sunt unii care vor eşua în a face aşa ceva, la testul final care va veni la sfârşitul mileniului, că vor eşua în a o obţine, coborându-se din nou în moarte şi, prin urmare, nu se vor număra printre cei cărora li se zice: „Nici nu mai pot muri”. Însă, foarte mulţi îşi vor păstra integritatea chiar şi în timpul acestui test final şi vor fi „socotiţi vrednici să câştige acel sistem”, şi din acest motiv ei nu vor muri niciodată de mâna altei creaturi. (Apoc. 20:7-9)

După acel test final, cu siguranţă că nu vor mai exista căsătorii pentru cei ce vor fi găsiţi vrednici de noua lume şi care au dreptul la viaţă veşnică, aşa cum şi

Cuprins

îngerii au acest drept. Dar chiar şi înainte de câştigarea acestui sistem veşnic aceştia ce sunt aduşi prin învierea omenirii nu se vor căsători, deoarece, chiar şi înainte de testul final aceştia sunt copii ai învierii. Faptul că aceştia sunt excluşi din căsătorie nu va aştepta până ce numele lor vor fi scrise în cartea vieţii şi vor fi consideraţi vrednici de acel sistem. (Apoc. 20:12, 15). Până ce aceştia se vor întoarce din morţi prin înviere, paradisul se va fi exntins pe întreg pământul şi dovada de împlinire a mandatului de procreare va fi deja pus în aplicare de către cei ce au supravieţuit la Armaghedon şi urmaşii lor. (Gen. 9:1; Mat. 24:37; Luca 23:43). Acea lucrare va fi deja împlinită de către cei din clasa „alte oi" care trăiesc acum şi care vor supravieţui la Armaghedon. Aceştia nu sunt împiedicaţi de la a se căsători şi de la a avea copii de către cuvintele lui Isus de la Luca 20:34-36, deoarece nu vor muri niciodată, şi prin urmare, nu sunt copii ai învierii.

Chiar este raţional şi permis să avem gândul mângâietor că cei ce fac parte din clasa „alte oi" şi care acum mor credincioşi vor avea parte de o înviere timpurie şi vor trăi în timpul în care mandatul de procreare va fi împlinit şi când condiţiile asemenea celor din paradis se vor răspândi pe întreg pământul şi aceştia vor lua parte la acest serviciu oferit în mod divin. Iehova le întinde acestora acea speranţă de serviciu acum, şi pare raţional că Acesta nu îi va lăsa să o piardă din cauza unei morţi timpurii, poate o moarte adusă din cauza loialităţii faţă de El. - Vedeţi şi „*Adevărul vă va face liberi*", paginile 362, 363.

Cuprins



Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Octombrie 1954 Nr. 19

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

MINCIUNILE DUC LA PIERDEREA VIEŢII - Pag.681

SPERANŢA UNUI PĂMÂNT NOU - Pag.687

FUGIŢI PENTRU VIAŢA VOASTRĂ! - Pag.689

CREŞTINII TRĂIESC ADEVĂRUL - Pag.694

CHEDORLAOMER CHIAR ERA ACOLO - Pag.706

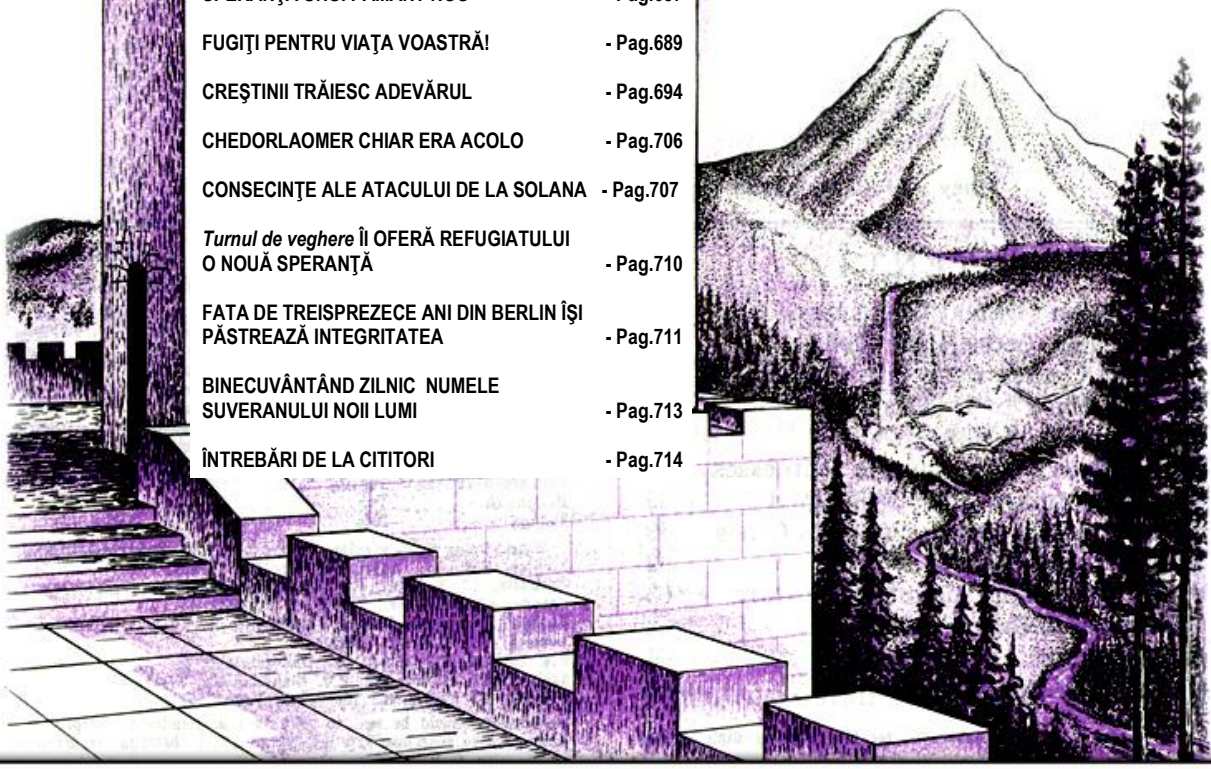
CONSECINŢE ALE ATACULUI DE LA SOLANA - Pag.707

Turnul de veghere ÎI OFERĂ REFUGIATULUI O NOUĂ SPERANŢĂ - Pag.710

FATA DE TREISPREZECE ANI DIN BERLIN ÎŞI PĂSTREAZĂ INTEGRITATEA - Pag.711

BINECUVÂNTÂND ZILNIC NUMELE SUVERANULUI NOII LUMI - Pag.713

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.714



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

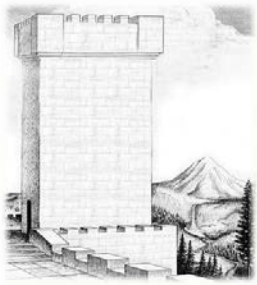
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

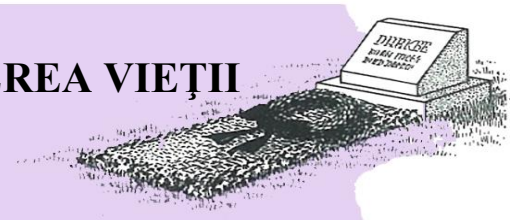
TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Octombrie 1954 Nr 19.

MINCIUNILE

DUC LA PIERDEREA VIEŢII



„Iată ce spune Fiul lui Dumnezeu, . . . eu cercetez rinichii şi inima, şi îi voi da fiecăruia dintre voi după faptele voastre.” „Dar cei laşi, cei necredincioşi, cei dezgustători în murdăria lor, ucigaşii şi curvarii, cei care practică spiritismul, idolatrii şi toţi mincinoşii îşi vor avea partea în lacul care arde cu foc şi sulf. Aceasta înseamnă moartea a doua”.
—Apoc. 2:18, 23; 21:8, NW.

O MINCIUNĂ este o afirmaţie falsă făcută de o persoană faţă de altă persoană care are dreptul să audă şi să cunoască adevărul, afirmaţie falsă care cauzează pagubă celuilalt. O declaraţie falsă făcută cu scopul de a înşela şi a răni o persoană inocentă este o minciună premeditată şi maliţioasă. De aceea minciunile sunt duşmanul cel mai mare al omului. Istoria o dovedeşte cu prisosinţă. Iehova Dumnezeu l-a numit pe heruvimul ocrotitor ca supraveghetor al omului în Grădina Eden. Credincioşia faţă de Dumnezeu şi datoria faţă de om îi cereau heruvimului să spună adevărul. Eva, prima femeie, trebuia să cunoască adevărul. De fapt, heruvimul însoţitor i-a spus Evei că dacă mănâncă din fructul interzis, acest lucru nu va duce la moartea ei, ci la o mare înţelepciune pentru ea. Cu această afirmaţie falsă Eva a fost înşelată şi l-a făcut pe Adam să o urmeze. Această afirmaţie falsă a dus la moartea lor şi a adus suferinţa şi moartea asupra întregii omeniri. Afirmaţia heruvimului însoţitor faţă de Eva a fost, din acest motiv, o minciună premeditată, răutăcioasă şi maliţioasă. A fost începutul minciunii.

[2] Care era adevărul? Adevărul era că Dumnezeu l-a aşezat pe primul bărbat, Adam, şi soţia sa, Eva, în Grădina Eden. Adam a fost testat în Eden, a fost un test al integrităţii şi ascultării sale. Acesta ar fi dovedit dacă el merita să trăiască în paradisul Edenului. Dumnezeu a anunţat legea sa referitor la pomul cunoştinţei binelui şi răului, făcându-l un pom interzis. „Iehova Dumnezeu l-a luat pe om şi l-a pus în grădina Eden ca să o cultive şi să o îngrijească. Şi Iehova Dumnezeu i-a dat

Cuprins

omului următoarea poruncă: ‘Din orice pom din grădină poţi să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoaşterii binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri’.” (Gen. 2:15-17**,** *NW*). Aceasta arată că Adam nu era privat de nimic din ceea ce îi era necesar, fiindu-i interzis să mănânce din acel pom, căci avea hrană din abundenţă. Dar Dumnezeu a cerut un singur lucru, să nu mănânce din acel fruct interzis. În ceea ce priveşte cunoaşterea binelui şi răului, Adam ar fi putut să lase aceasta pe seama lui Dumnezeu, fără teamă că cineva îl va acuza de ignoranţă. De fapt Dumnezeu i-a lăsat lui Adam libertatea alegerii, să mănânce din el sau nu. Dumnezeu nu l-a ispitit pe Adam să fie neascultător sau rău, punând acest pom al cunoaşterii în grădină, pentru că acolo erau mulţi alţi pomi din care putea să mănânce; dar Dumnezeu l-a încurajat să fie ascultător şi loial faţă de supremul Iehova, avertizându-l despre pedeapsa care va urma dacă va mânca din fructul interzis.

[3] Unii se pot întreba cum creaţia perfectă a lui Dumnezeu, heruvimul ocrotitor, a putut abandona perfecţiunea şi a devenit rău creând minciunile. Găsim explicaţia în cuvintele simbolice privitoare la regele din Tir: „Ai fost perfect în căile tale din ziua când ai fost creat până s-a găsit nedreptatea în tine. Pentru că ai făcut mult comerţ, te-ai umplut de violenţă şi ai păcătuit. De aceea te-am alungat de pe muntele lui Dumnezeu fiindcă te-ai profanat şi te voi nimici din mijlocul pietrelor de foc, o, heruvim ocrotitor! Inima ta s-a umplut de trufie din cauza frumuseţii tale. Ţi-ai pierdut înţelepciunea din cauza splendorii şi strălucirii tale. Te voi arunca pe pământ. Te voi pune înaintea regilor, ca să se uite la tine. Ţi-ai profanat sanctuarele cu multele tale nelegiuiri, din cauza nedreptăţii comerţului tău. Voi face să iasă un foc din mijlocul tău şi te va mistui. Te voi preface în cenuşă pe pământ, sub ochii tuturor celor ce te văd. Toţi cei care te cunosc printre popoare te vor privi înmărmuriţi. Vei ajunge o groază şi nu vei mai exista niciodată.” (Ezec. 28:15-19, *AS*). Din aceasta observăm că heruvimul ocrotitor din Eden şi-a dezvoltat o stare necurată a inimii şi i-a crescut mândria datorită înzestrărilor minunate pe care le-a primit de la Iehova Dumnezeu. El a devenit orb din cauza aceasta şi a urmat o cale de acţiune greşită. Heruvimul ocrotitor a devenit egoist şi dorea ca Adam şi Eva să i se închine lui ca şi lui Dumnezeu. Avid după câştig egoist, el dorea să-i prindă pe Adam şi Eva, să-i îndepărteze de Dumnezeu şi să-i vândă în serviciul păcatului, cu preţul închinării faţă de el ca dumnezeu. El a încălcat interesele lui Adam şi Eva, minţindu-i în mod criminal şi determinându-i spre o cale de acţiune care ducea la distrugerea şi la moartea tuturor urmaşilor lor. Pentru această mare crimă, heruvimul ocrotitor, mândru şi egoist, aduce distrugerea asupra sa, ceea ce a fost preumbrit în Ezechiel 28 prin distrugerea regelui din Tir. Nu Dumnezeu a fost cel care l-a creat pe Satan Diavolul. Heruvimul ocrotitor uns din Eden a devenit el însuşi cel rău.

[4] Astfel Satan Diavolul, mincinosul şi calomniatorul, a luat naştere, şi în timpul când Adam şi Eva au mâncat împreună din fructul oprit a luat naştere o lume coruptă. Satan Diavolul a devenit dumnezeul sistemului corupt. Din acel moment lumile care au existat au fost lumi sub jurisdicţia lui Satan Diavolul, lumi bazate pe minciuni, înşelătorie, violenţă şi crimă. Prin minciunile sale, violenţă şi

Cuprins

înşelătorie Satan a menţinut controlul asupra sistemului nelegiuit şi a făcut tot posibilul pentru a-i corupe pe cei pe care Atotputernicul Dumnezeu i-a adus pentru a i se închina în adevăr şi puritate. Biblia ne spune că Satan se transformă în înger al luminii pentru a încerca să înşele creaturile. Măsura în care cel rău îşi va continua activităţile este arătată în ispitirea lui Isus de către acesta, aşa cum este consemnat în Matei 4. Cel rău a mers până acolo încât a citat Scriptura cu scopul de a distruge integritatea Fiului lui Dumnezeu, Isus. Satan şi-a arătat stăpânirea sau autoritatea asupra împărăţiilor acestei lumi, oferind conducerea tuturor acestora lui Isus Cristos, dar şi aceasta era realizată pentru a înşela. Satan era interesat doar de distrugerea lui Isus, al cărei rezultat era întoarcerea lui Isus de la Tatăl său din cer. Era o altă acţiune nelegiuită şi răutăcioasă din partea Diavolului, vechiul trădător. Dar Isus nu a căzut în înşelătoria practicată de Satan. În schimb el a folosit cea mai puternică forţă din existenţă pentru a combate minciunile, şi anume, adevărul, Cuvântul lui Dumnezeu. Şi el a citat din Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu, răspunzând la fiecare ispită pe care Satan i-a pus-o în faţă.

[5] Pentru că Isus, Cuvântul lui Dumnezeu, a fost împreună cu Tatăl său în cer, de la timpul creaţiei, el era conştient de activităţile practicate de cel care a devenit Satan. El ştia că Satan Şarpele este cel mai fertil dintre toţi mincinoşii. Chiar din momentul când Satan a convins-o pe Eva să ia din fructul interzis el a devenit un mincinos. Din prima lui minciună a rezultat o crimă. Astfel Isus a declarat adevărul despre Satan când a spus: „El a fost un ucigaş când a început şi n-a rămas ferm în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Când spune o minciună, vorbeşte potrivit firii lui, pentru că este mincinos şi tatăl minciunii.” Noi nu dorim ca Satan să fie tatăl nostru, devenind mincinoşi precum el. Drept avertisment Isus le-a spus oamenilor mai de seamă sau clerului evreilor de atunci: „Voi sunteţi de la tatăl vostru Diavolul şi vreţi să împliniţi dorinţele tatălui vostru.” Cel al cărui tată este Dumnezeu vede Cuvântul lui Dumnezeu şi ascultă adevărul. Însă cei care repetă minciunile lui Satan se dovedesc a fi copiii Diavolului.—Ioan 8:44, *NW*.

[6] În aceste zile există mulţi oameni răi care spun minciuni, identificându-se ca fiind ai tatălui lor, Diavolul. „Cei răi sunt înstrăinaţi încă din pântece, rătăcesc imediat ce se nasc, spunând minciuni.” (Ps. 58:3, *AS*). Unii dintre ei, ca şi Diavolul, încearcă să fie purtătorii luminii şi încearcă să adauge la Cuvântul lui Dumnezeu pentru ca ei să pară drepţi şi plini de adevăr. Dar Iehova nu permite acestor oameni să scape cu schemele lor rele. El aduce lumina adevărului din Cuvântul său asupra celor spuse de ei şi cuvântul său al adevărului îi condamnă pe aceşti oameni răi şi scoate la iveală că sunt mincinoşi. „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat. El este un scut pentru cei ce se refugiază în el. Nu adăuga nimic la cuvintele lui, ca să nu te mustre şi să nu fii găsit mincinos.”—Prov. 30:5, 6, *AS*.

[7] Pentru că el este tatăl adevărului, Iehova Dumnezeu nu suportă limba mincinoasă sau martorul fals care spune minciuni. Proverbele 6:16-19 (*AS*) spun: „Şase lucruri urăşte Iehova, da, şapte lucruri sunt o urâciune pentru el: ochii semeţi, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzeşte planuri rele, picioarele care aleargă repede la rău, martorul fals care spune

Cuprins

minciuni şi cel ce stârneşte ceartă între fraţi.” Oamenii pot să mintă, dar nu pentru că Iehova Dumnezeu doreşte ca ei să mintă. Dumnezeu nu minte. El se aşteaptă ca şi oamenii să spună adevărul. – Num. 23:19; 1 Sam. 15:29; Rom. 3:4; Tit 1:2; Evrei 6:18.

[8] Isus a luat naştere din Iehova, Tatăl său din cer, şi astfel el a făcut o distincţie clară între adevăr şi minciuni. Drept răspuns la o întrebare consemnată în Ioan 18:37 (*NW*), el a declarat adevărul. „Pilat i-a zis: ‘Atunci, eşti rege?’ Isus a răspuns: ‘Tu însuţi spui că sunt rege. Pentru aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr. Oricine este de partea adevărului ascultă glasul meu’.” Astfel, reprezentanţii Dumnezeului Atotputernic aud şi vorbesc adevărul. Ei nu mint. Ei merg pe urmele lui Isus Cristos, care nu a minţit pe nimeni.

[9] Pentru că adevărul provine de la Dumnezeu şi minciunile de la Satan, reiese că toată doctrina şi învăţăturile oamenilor care sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu sunt învăţături false. Dacă asemenea doctrine şi învăţături înclină să-i rănească pe ceilalţi, atunci aceste doctrine şi învăţături sunt minciuni. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat şi acesta este unitatea noastră de măsură. Ceea ce contrazice Cuvântul lui Dumnezeu este o minciună şi provine de la Diavol. Este pentru bunăstarea noastră să abandonăm tot ce are legătură cu minciunile şi să rămânem lângă adevăr. Creştinii nu ar trebui să creadă lucruri pur şi simplu pentru că sunt spuse sau tipărite, ci trebuie să discearnă ceea ce este adevărat în conformitate cu Scripturile. Bereenii au făcut aceasta, aşa cum citim în Faptele 17:11 (*NW*): „Aceştia aveau un caracter mai nobil decât cei din Tesalonic, căci au primit cuvântul cu cea mai mare însufleţire, cercetând cu atenţie Scripturile, în fiecare zi, ca să vadă dacă lucrurile erau aşa.” Sfatul din 1 Tesaloniceni 5:20-22 (*NW*) este că noi nu trebuie să tratăm profeţiile cu dispreţ, ci să ne convingem de toate lucrurile şi să păstrăm ce este bun. Astfel vom fi liberi de orice formă de răutate, inclusiv de minciună.



[10] Doar cei care nu respectă Cuvântul lui Dumnezeu sunt păgubiţi de aceşti profeţi falşi şi de reprezentanţii mincinoşi ai lui Satan. Unul dintre slujitorii lui Dumnezeu este menţionat în 1 Regi 13. El a primit Cuvântul lui Dumnezeu, dar a ales să urmeze un profet fals, să urmeze o minciună. Minciuna i-a provocat suferinţă şi i-a cauzat moartea. (1 Regi. 13:18, 24). Aceasta arată că slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să fie mulţumiţi cu Cuvântul său, nu să meargă să asculte profeţii falşi şi mincinoşi, pentru că minciuna aduce pagubă şi duce la moarte.

[11] În zilele lui Ieremia existau profeţi falşi care încercau să împiedice oamenii să facă ceea ce profetul lui Dumnezeu, Ieremia, le spunea să facă. Aceşti

Cuprins

profeţi falşi cauzau suferinţă poporului şi au cauzat moartea multora. Prin profetul său, Dumnezeu a avertizat oamenii de aceste minciuni, dar încă mulţi au ales să asculte minciunile. Profeţii mincinoşi pot să fie prosperi pentru un timp, dar ei sunt condamnaţi de judecata lui Iehova. Martorii falşi nu pot să scape de judecata dreaptă a lui Iehova. Aceasta li s-a întâmplat profeţilor falşi de pe timpurile lui Ieremia. – Ps. 101:7, 8; Prov. 19:5, 9; Ier. 27:10, 14-16; 28:15; 29:31, 32; Osea 4:1, 2.

[12] Deşi profeţii falşi şi martorii falşi trebuie să sufere pedeapsa lui Iehova la Armaghedon şi vor muri, pentru o perioadă ei pot să dea învăţături false cum ar fi: despre purgatoriu, chin veşnic, mântuire universală, treime, evoluţie şi folosirea chipurilor. (Ier. 10:14). Ei pot spune că Dumnezeu nu este interesat de ceea ce se petrece pe pământ şi că el niciodată nu-i va distruge pe cei răi. (Ps. 10:4, 13, 15). Ei pot spune că nu va fi niciodată lupta de la Armaghedon aşa cum învaţă Biblia. Ei se ascund, poate, în spatele unui mare refugiu de minciuni şi să-i înşele pe unii oameni, dar aceasta nu va împiedica să nu fie demascaţi de adevărurile lui Dumnezeu care lovesc tare şi nici nu vor fi feriţi de distrugere când va veni timpul lui Dumnezeu. Ei nu vor putea să se ascundă de Iehova. – Isa. 28:15-17.

[13] Mincinoşii par să prospere pentru moment, dar nimeni nu trebuie să se lase înşelat. Nimeni nu trebuie să permită minciunilor să-l întoarcă de la adevărata închinare a lui Dumnezeu, cel Atotputernic. Totuşi mulţi au făcut acest lucru. Majoritatea oamenilor din lume, în prezent, nu continuă închinarea pură. Prin Cuvântul său Iehova a prezis în 1 Timotei 4 că în perioadele care vor urma unii vor cădea de la credinţă, dând atenţie declaraţiilor inspirate înşelătoare şi învăţăturilor demonilor, prin ipocrizia oamenilor care mint. Zilele din urmă sunt zile critice, greu de suportat, şi noi trăim în aceste zile. „Dar oamenii nelegiuiţi şi impostorii vor merge din rău în mai rău, inducând în eroare şi fiind induşi în eroare. Tu însă rămâi în lucrurile pe care le-ai învăţat şi pe care ai fost convins să le crezi, ştiind de la cine le-ai învăţat şi că din pruncie cunoşti scrierile sfinte, care te pot face înţelept pentru salvare, prin credinţa în Cristos Isus. Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună.” „Păstrează modelul cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine cu credinţa şi iubirea în Cristos Isus. Acest lucru minunat care ţi-a fost încredinţat păzeşte-l prin spiritul sfânt care locuieşte în noi.” – 2 Tim. 3:13-17; 1:13, 14, *NW*.

[14] În prezent oamenii trebuie să aleagă dacă vor să îl servească pe Dumnezeu şi să trăiască sau să-l servească pe adversarul mincinos, Satan Diavolul, şi să fie supuşi morţii. Oamenii care au inima dreaptă şi iubesc învăţătura adevărată şi dreptatea aleg închinarea curată faţă de Atotputernicul Dumnezeu, Iehova, studiind cuvântul său şi urmărind să facă voinţa sa. Ei se apără de minciuni. Pe de altă parte, sunt şi cei care preferă să aleagă minciunile şi care îşi bazează închinarea pe ceva fals. Aceştia sunt precum cei menţionaţi în Romani 1:25, care au schimbat adevărul în minciună şi care au practicat dorinţa inimilor lor, imoralitatea. Dumnezeu le permite să meargă pe calea lor rea, lăsând o

Cuprins

înregistrare împotriva lor în timpul judecăţii. Ei nu rezistă minciunilor lui Satan. „Dar prezenţa celui nelegiuit este prin lucrarea lui Satan, cu toate faptele de putere, cu semne şi minuni mincinoase, cu nedreptate şi toate amăgirile pentru cei care pier, ca răsplată pentru că n-au primit iubirea adevărului ca să fie salvaţi. De aceea, Dumnezeu permite să-i ajungă o lucrare de rătăcire, ca să creadă minciuna, pentru ca toţi să fie judecaţi fiindcă n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate." – 2 Tes. 2:9-12, *NW.*

[15] Iehova nu este înşelat. Iehova cunoaşte cu exactitate ce doreşte inima fiecăruia, şi pe această bază este judecat fiecare om. „Căci Iehova cercetează toate inimile şi înţelege toate imaginaţiile gândurilor. Dacă-l vei căuta, se va lăsa găsit de tine, dar, dacă-l vei părăsi, te va respinge pentru totdeauna." (1 Cron. 28:9, *AS*). Cei care au inima rea şi motive imorale nu vor fi capabili să trăiască în lumea nouă a dreptăţii a lui Dumnezeu. Doar cei care sunt drepţi, curaţi şi adevăraţi vor beneficia de intrarea în lumea nouă. „Fericiţi sunt cei care îşi spală robele, ca să aibă dreptul de a merge la pomii vieţii şi ca să intre pe porţi în oraş! Afară sunt câinii, cei care practică spiritismul, curvarii, ucigaşii, idolatrii şi toţi cei ce-şi găsesc plăcere în minciună şi o practică." (Apoc. 22:14, 15, *NW*). Cei care practică minciuna şi alte forme ale răului s-au unit în această lume veche sub Satan şi vor primi răsplata conform faptelor lor. Iehova nu lasă niciun semn de îndoială cu privire la aceasta. „Acestea sunt lucrurile pe care le-a spus Fiul lui Dumnezeu, . . . 'Eu sunt cel care cercetez gândurile şi inimile. Şi vă voi răsplăti după faptele voastre pe fiecare"." – Apoc. 2:18, 23**,** *NW.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce este o minciună, şi cum a luat naştere minciuna?
2. Ce le-a cerut Iehova lui Adam şi Evei, şi de ce era raţional acest lucru?
3. Cum a avut loc încălcarea heruvimului ocrotitor?
4. Cine este Satan, şi cum lucrează el pentru a-şi atinge scopul?
5. Era conştient Isus de vicleniile lui Satan?
6. Cum îi demască Iehova pe copiii Diavolului?
7. Dovediţi din Biblie că Iehova este împotriva minciunii.
8. Care este singurul mod prin care creaturile demonstrează că sunt urmaşi ai lui Cristos?
9. Cum ne putem proteja de minciuni?

10,11. (a) Daţi exemple care să arate cum aduc pagubă minciunile. (b) Care este scopul profeţilor falşi?

12,13. Cum îi prostesc profeţii falşi pe unii oameni, însă cum trasează Biblia o cale de acţiune pe care s-o urmeze creştinii, care protejează de pagubă din partea profeţilor falşi?

14. Ce permite Iehova acum şi de ce?

15. (a) Îl înşeală mincinoşii pe Iehova? (b) Pe ce bază va răsplăti Iehova creaturile şi ce înseamnă aceasta pentru mincinoşi?

Cuprins

SPERANȚA UNUI PĂMÂNT NOU

NU ai vrea să vezi o lume mai bună? O lume fără lăcomie, fără corupţia şi suferinţa ce o caracterizează pe cea actuală? Oare nu ar aduce o adevărată alinare dacă am avea o bază reală pentru a spera la o astfel de lume mai bună? Cu siguranţă că da.

Există o bază solidă pentru a spera să vedem o lume mai bună, deoarece există un Dumnezeu în cer, după cum întreaga natură mărturiseşte. Şi din Cuvântul lui, Biblia, aflăm că El este un Dumnezeu iubitor, drept, atotvăzător şi atotputernic. Acestea fiind adevărate, putem fi siguri că El este atent la condiţiile actuale şi printr-o indignare dreaptă le va pune capăt, la fel cum a prezis acum aproape douăzeci şi cinci de secole: „Aşteptaţi-Mă, zice Iehova, până când mă voi ridica asupra prăzii; căci hotărârea mea este să adun naţiunile, să adun împărăţiile, pentru a turna deasupra lor toată indignarea Mea, toată mânia Mea aprinsă; căci tot pământul va fi distrus de focul geloziei Mele”. (Ţef. 3:8, *AS*). Acest eveniment este descris altundeva în Biblie ca Armaghedon.

Dar poate vei întreba, la ce va fi bun dacă prin eliminarea condiţiilor rele de pe pământ, Dumnezeu va distruge în acelaşi timp pământul însuşi, prin foc, transformându-l în cenuşă? Cu toate acestea, să nu tragem nici o concluzie pripită, căci Cuvântul lui Dumnezeu foloseşte atât un limbaj figurativ, cât şi unul literal.

Este evident că noi nu trebuie să credem că pământul literal va fi distrus de foc, ceea ce reiese din multele asigurări date nouă de către Dumnezeu. De exemplu, cea din Isaia 45:18 (*AS*), unde citim: „Căci aşa zice Iehova, Cel care a creat cerurile, Dumnezeul care a format pământul şi l-a creat, care l-a întemeiat nu în van, ci l-a creat pentru a fi locuit: Eu sunt Iehova; şi nu mai este nimeni altul”. Dacă Dumnezeu a creat pământul pentru a fi locuit, atunci el trebuie să dăinuiască, nu-i aşa? Pentru a garanta în mod specific veşnicia acestui glob, Înregistrarea inspirată a lui Dumnezeu declară: „O generaţie vine, o generaţie trece, dar pământul rămâne pentru totdeauna”. – Ecl. 1:4, *RS*.

De ce ar trebui să ne spună raţiunea că acesta ar trebui să fie scopul lui Dumnezeu în ceea ce priveşte pământul, din moment ce dintre toate planetele, cel puţin din câte ştim noi, este singurul care găzduieşte viaţa. Un astfel de glob frumos, cu munţi înalţi şi cu vârfurile acoperite de zăpadă, cu văi verzi, cu izvoare repezi şi cu lacuri liniştite, cu oceane vaste şi cu măreţele apusuri, cu copaci maiestuoşi şi cu nenumărate şi multicolore flori şi altă vegetaţie, cu anotimpuri schimbătoare, cu fenomenul curcubeului şi să nu mai vorbim de multele feluri de păsări şi de viaţă marină, de multele specii de fiare ale câmpului, sălbatice şi domestice! Oare ar distruge un Dumnezeu atotştiutor şi atotputernic toate acestea doar pentru că mulţi dintre îngrijitorii pământului nu apreciază bunătatea lui Dumnezeu şi chiar îşi invidiază semenii care se bucură de aceleaşi lucruri la care şi ei tânjesc?

Nu este oare mult mai raţional să tragem concluzia că Dumnezeu va curăţa pământul de cei care îl pângăresc cu egoismul şi cu ticăloşia lor pentru ca El să-şi

Cuprins

poată îndeplini scopul în ceea ce priveşte pământul, şi anume, de a-l umple cu creaturi drepte care să I se închine şi care să îşi iubească aproapele la fel cum se iubesc pe ei înşişi? Bineînţeles că da. Ce moşier şi-ar arde casa din temelii doar pentru că acei chiriaşi nu au avut grijă de ea? Mai degrabă nu i-ar da afară pe acei chiriaşi nedoriţi şi ar închiria-o altora despre care el are motive să creadă că se vor dovedi chiriaşi de dorit? Aşadar, asta este exact ce ne spune Dumnezeu că va face: „Încă puţin şi cel rău nu va mai fi; deşi te vei uita bine la locul lui, nu va fi acolo. Dar cei smeriţi vor stăpâni pământul şi se vor bucura de prosperitate abundentă". – Ps. 37:10,11, *RS*.

Da, vă aduceţi aminte de înregistrarea Bibliei despre zilele rele dinaintea potopului? A distrus atunci Dumnezeu pământul numai din cauza răutăţii oamenilor? Nu, El i-a îndepărtat numai pe acei ticăloşi corupţi ai pământului printr-o inundaţie globală, salvându-i pe cei care îl iubeau pe Dumnezeu, dreptatea şi pe aproapele lor, de la catastrofa ce a curăţat pământul, împreună cu reprezentanţi din diferite specii de animale inferioare. Potopul nu a distrus pământul, ci numai l-a curăţat de chiriaşii nedoriţi. Astfel, se va petrece acelaşi lucru la cataclismul Armaghedonului care se apropie cu repeziciune; chiriaşii ticăloşi ai pământului vor fi distruşi, dar el va rămâne.

Ce loc minunat va fi acest glob atunci! Cu privire la acel timp, Dumnezeu a promis: „Iată, Eu creez ceruri noi şi un nou pământ: iar cele din urmă nu vor mai fi amintite şi nu vor mai veni în minte". (Isaia 65:17). Noile ceruri nu se referă la o nouă galaxie de stele, ci la conducători invizibili noi, care le vor lua locul celor de acum, care sunt Diavolul şi demonii lui, la fel cum nici noul pământ nu înseamnă că va exista o nouă planetă, ci un nou sistem pe acest pământ, o societate a Lumii Noi, care se formează deja.

Cât despre condiţiile care vor predomina pe acel nou pământ, profetul lui Dumnezeu spune mai departe: „Ei vor construi case, şi le vor locui; şi vor planta vii şi vor mânca din roadele lor. Nu vor lucra în van şi nu se vor abate calamităţi; căci ei sunt sămânţa celor binecuvântaţi ai lui Iehova, la fel ca şi urmaşii lor. Lupul şi mielul se vor hrăni împreună, iar leul va mânca paie precum boul; iar şarpele se va hrăni cu ţarână. Ei nu se vor răni sau distruge pe tot muntele meu cel sfânt, zice Iehova". (Isa, 65:21,23,25, *AS*). Cuvântul lui Dumnezeu are multe astfel de asigurări profetice.

Dacă vom scăpa de distrugerea acestei vechi lumi şi vom intra în acel nou şi curat pământ în care urmează să locuiască dreptatea, trebuie acum să luăm aminte la porunca profetică a lui Dumnezeu dată la Ţefania 2:3 (*AS*): „Căutaţi pe Iehova toţi cei smeriţi de pe pământul, care respectaţi poruncile Lui; căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: poate veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova".

Astfel, toţi cei cu inima sinceră şi cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, care vreţi să vedeţi o lume mai bună, speraţi, căci profeţiile Bibliei arată nu numai că noul pământ va fi o certitudine, ci şi că este aproape. Dumnezeu nu poate minţi, iar El este mult prea drept şi iubitor pentru a ne da speranţe numai pentru a ne dezamăgi, neîmplinindu-şi promisiunile, asemenea politicienilor. El spune: „Eu am vorbit, Eu voi înfăptui; Eu am plănuit, Eu voi împlini". – Isa. 46:11, *AS*.

Cuprins



FUGIȚI PENTRU VIAȚA VOASTRĂ!



Ai fugi de un leu sau i-ai ignora răgetul? Asta ar putea părea o întrebare stupidă, însă unii astăzi ignoră cu desăvârşire cel mai viu avertisment din toată istoria. Citeşte despre fapte uluitoare; apoi acţionează! Numai dacă îţi preţuieşti viaţa.

„LEUL este un domn în lumea animalelor. Este încet la mânie, ştiind că este superior din punct de vedere fizic, el se plimbă maiestuos prin câmpiile africane şi rareori va ataca, numai dacă este rănit sau provocat”. —Din cartea *Nature's Ways*, scrisă de Roy Chapman Andrews.

Iehova, cu puterea şi maiestatea Sa asemenea unui leu, dă dovadă de aceeaşi cumpătare a unui domn în modul în care se comportă: „Iehova este încet la mânie şi abundent în bunătatea Sa iubitoare, iartă nelegiuirea şi păcatul; iar asta nu-l va lămuri nicicum pe cel vinovat”. (Num 14:18, *AS*). De fapt, răbdarea lui Iehova, chiar şi cu duşmanii Lui, permiţându-le să umple pământul cu faptele lor ticăloase până în acest timp întârziat, i-a determinat pe unii să se îndoiască de faptul că îi va judeca vreodată pe cei vinovaţi.

În zilele noastre, criticii lui Iehova cer cu asprime: „Unde este promisa lui prezenţă? De fapt, din ziua în care strămoşii noştri au adormit în moarte, toate lucrurile continuă exact ca de la începutul creaţiei!” (2 Pet. 3:4, *NW*). Negând orice participare a lui Dumnezeu în progresele de pe pământ, un „om înţelept” modern a explicat: „Universul, fără oameni sau înainte de apariţia lor, nu are sau nu a avut niciodată un scop sau un plan”. El spune că acest haos uman „este unul pe care numai cunoştinţa responsabilă umană îl poate transforma în ordine”, şi că omul „nu poate plasa responsabilitatea pentru bine şi rău pe Dumnezeu sau natură”. Precum filozofia mulţumită a celor din Iuda din vechime: „Iehova nu va face nici bine, nici rău”. (Ţef. 1:12, *AS*). Astfel, ei dau la o parte şi ignoră puterea lui Iehova, neluând în considerare nici un fel de dovadă pe care El ne-o dă acum cu privire la avertismentul de condamnare.

Studenţii cugetători ai Bibliei, însă, văd în actualele condiţii ale lumii semne rele pentru viitor. Acceptând Cuvântul lui Dumnezeu ca adevăr, o lumină plăpândă pentru cărarea lor, ei văd în aceasta avertismentul morţii iminente, al sistemului haotic prezent. (Ps. 119:105; Ioan 17:17). La fel cum oamenii tremură de frică şi trag alarma atunci când un leu care răcneşte umblă pe străzi, la fel strigă ei avertismentul despre judecăţile arzătoare ale lui Iehova. După cum şi profetul Amos vorbeşte despre aceasta: „Când leul rage, cui nu îi este frică? Când Domnul DUMNEZEU vorbeşte, cine nu va profeţi?” —Amos 3:8, *AT*.

Cuprins

IEHOVA VORBEŞTE

Cuvântul lui Dumnezeu a ajuns la ticăloşii îngâmfaţi ce locuiau în vechea Samarie din Israel, prin Amos: „Vai de cei care sunt în pace în Sion şi îngâmfaţi pe muntele Samariei". Da, vai de cei care au trândăvit, care s-au amuzat cu banchete şi băuturi tari, îndepărtând cu mintea ziua cea nefastă, căci „'ei vor fi primii trimişi în exil, iar strigătul celor care petrec va pieri' este oracolul DOMNULUI, Dumnezeul oştirilor". ─Amos 6:1-8, *AT*.

În zilele noastre, vocea lui Iehova le vorbeşte din nou celor care, cu încredere în ei înşişi, îl jefuiesc de autoritatea sa asupra pământului şi şi-o asumă ca fiind a lor: „Stăpânirea Sa este o veşnică stăpânire, iar împărăţia lui din generaţie în generaţie; şi toţi locuitorii pământului sunt nimic; şi El împlineşte potrivit voinţei Sale în armata din cer şi printre locuitorii pământului; şi nimeni nu-i poate sta contra mâinii Sale sau să-i spună: Ce faci tu?" ─ Dan. 4:34,35, *AS*

„Ah, da" spun batjocoritorii, „foarte frumoase cuvinte, dar ce dovezi aveţi să arătaţi că Dumnezeu a exercitat vreodată autoritate asupra treburilor de pe pământ?" Acestora, Petru le răspunde: „Erau ceruri din timpuri străvechi şi un pământ care stătea ca o masă compactă afară din apă şi în mijlocul apei, prin cuvântul lui Dumnezeu, şi că, prin acestea, lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă". (2 Pet. 3:5,6, *NW*). Iată răspunsul tău Domnule Batjocoritor şi nu te chinui să protestezi că potopul din zilele lui Noe nu s-a petrecut în realitate, căci făcând asta vei contesta mai mult de nouăzeci de diferite relatări istorice din toată lumea, care demonstrează veridicitatea Potopului, la fel ca şi dovezile arheologice şi geologice. Din nou, după cum arată dovezile, Dumnezeu a intervenit şi şi-a arătat autoritatea pe care o are asupra afacerilor de pe pământ, distrugând oraşele nelegiuite numite Sodoma şi Gomora şi de asemenea manevrând distrugerea naţiunii Israel în anul 607 î.C. şi din nou în anul 70 A.D.

SURSA PERICOLULUI ESTE IDENTIFICATĂ

Dar de ce ne preocupă astăzi exemplele menţionate mai sus? Deoarece acele distrugeri, care au adus moartea a mii de oameni, au venit ca o pedeapsă pentru acelaşi rău care afectează acum generaţia noastră. Oamenii din zilele lui Noe au avut gânduri rele în inimile lor tot timpul; ei au umplut pământul cu violenţă. Sodomiţii erau renumiţi pentru practicile lor sexuale perverse. Israeliţii au fost vinovaţi de săvârşirea aceloraşi fapte rele şi chiar mai mult. (Gen. 6:5,13; Ezec. 22; Matei 23; Iuda 7). O privire la titlurile ziarelor de astăzi este de ajuns pentru a ne convinge că violenţa şi crimele moderne au atins o cotă maximă de frecvenţă şi de depravare. Aceleaşi fapte de astăzi ca şi cele din trecut merită aceeaşi soartă de distrugere ca şi atunci.

Dar în acele cazuri anterioare era implicată o chestiune şi mai mare decât păcatul naţional şi este implicată şi acum. Acestea nu au fost evenimente petrecute la întâmplare, exemple de istorie care se repetă ca un curs natural într-o luptă evoluţionară pentru supravieţuire. Dimpotrivă, acestea au fost numai certuri

preliminare într-un universal „război al dumnezeilor” pentru a decide chestiunea stăpânirii universale.

Daniel, în capitolul patru, menţionează această chestiune a stăpânirii, folosind un copac providenţial, ocrotitor, protector ca un simbol al unei astfel de stăpâniri. Ezechiel, în capitolul douăzeci şi opt, spune despre cum a fost coruptă stăpânirea dumnezeiască originală a pământului şi despre cum heruvimul ocrotitor, care a primit acel post providenţial şi protector, a devenit ambiţios după o putere asemenea celei a Creatorului, şi-a lăsat propria ambiţie de a a-l conduce la rebeliune împotriva lui Iehova. Geneza 3:1-7 arată cum i-a înscris el pe primul bărbat şi pe prima femeie pentru a fi de partea lui în acea rebeliune, folosindu-se de un şarpe ca unealta sa pământească de înşelăciune. Cel de-al cincisprezecelea verset al aceluiaşi capitol promite că într-o zi acestui înşelător şarpe îi va fi zdrobit capul şi astfel va fi distrus. Şi, în final, Apocalipsa 12:1-10 descrie cu viaţă cum Isus Cristos, „sămânţa” „femeii” lui Dumnezeu sau organizaţia cerească, îl va înjosi pe acel mare înşelător de la orice fel de autoritate cerească, limitându-l la acest pământ, până când va veni timpul distrugerii lui finale.

Cu siguranţă, trecerea violentă de la sistemul rău al lui Satan la împărăţia dreaptă a lui Cristos va fi un timp de temut pentru toţi locuitorii cerului şi ai pământului, şi în mod special pentru cei din urmă, a căror viaţă este în discuţie în această chestiune a stăpânirii. Dar când va veni tranziţia finală? Trebuie să ne temem că s-ar putea petrece chiar în zilele noastre? Unii spun că nu, deoarece până acum istoria a continuat şi nici un astfel de eveniment miraculos nu s-a petrecut. Dar acelaşi lucru a fost valabil şi cu şapte zile înaintea potopului lui Noe, când acesta a fost avertizat de Dumnezeu: „Intră tu şi toţi membrii familiei tale, în arcă”, căci „în numai şapte zile voi aduce ploaie pe pământ timp de patruzeci de zile, zi şi noapte, şi voi şterge de pe faţa pământului orice fiinţă creată de mine pe acest pământ”. (Gen. 7:1-4, *NW*). Lipsa de precedent nu a împiedicat atunci distrugerea şi nici acum nu o va face.

Dar întrebăm din nou „Când va veni?” Ne-a dat Dumnezeu o măsură de timp asemenea lui Noe, pentru a şti când să fugim din faţa distrugerii? Răspunsul este un da răspicat. Întorcându-ne la „copacul” stăpânirii menţionat în Daniel capitolul patru, vom găsi o astfel de măsurare a timpului. La fel cum Iehova Dumnezeu i-a vorbit spiritului înşelător din Eden întruchipat de simbolul uneltei pământeşti al aceluia, şarpele, şi aici, în relatarea lui Daniel, El îi vorbeşte din nou înşelătorului Satan sub simbolul unei alte unelte pământeşti, regele Babilonului. El se referă aici la conducerea lui Nebucadneţar ca la „copacul” care trebuie tăiat şi apoi restabilit, arătând cum conducerea stăpânului lui Nebucadneţar, „heruvimul ocrotitor” de altă dată, a fost doborât la pământ în timpul rebeliunii lui, astfel doborând „copacul” dreptei conduceri şi cum va răsări şi va creşte din nou acel „copac”, la timpul lui Iehova, prin acela care va alege Iehova să primească o astfel de stăpânire. ─Versetele 15-17.

Cuprins

TIMPUL SĂ FUGIM

În cazul lui Nebucadneţar a fost stabilită o anume perioadă de timp, „şapte timpuri”, sau de şapte ori un an cu 360 de zile, timp în care măreaţa sa conducere va fi înjosită prin nebunie animalică. Ce semnificaţie ar putea avea această perioadă pentru marele său stăpân, Diavolul? Colegului profet al lui Daniel, Ezechiel, i-a fost dată o reprezentare similară de timp simbolic legată de chestiunea stăpânirii, şi Iehova i-a dat această regulă: „Îţi pun câte o zi pentru fiecare an”. (Ezec. 4:6, *AS*). Cei şapte ani de nebunie ai lui Nebucadneţar care s-au extins pe baza celor spuse de Iehova, ar însemna că în împlinirea completă a profeţiei lui Daniel ar fi vorba de atâţia ani pe câte zile sunt în cele „şapte timpuri” ale acelei monarhii pământeşi, sau ani. Altfel spus, conducerea dreaptă abandonată de Diavol va experimenta o perioadă profetică de timp, nu de 2520 de zile, ci mai degrabă de acei mulţi ani.

Acele timpuri nu aveau să înceapă să fie calculate imediat după abaterea lui Satan din Eden. Ci aveau să înceapă mult mai târziu, după ce linia de „regi credincioşi” ai lui Iehova ce au condus „pe tronul lui Iehova” va fi complet sfârşită. (1 Cron. 29:23). Acest lucru s-a întâmplat în anul 607 î.Cr., când Iehova a răsturnat domnia ultimului rege al Iudeei, Zedechia, „până la venirea celui care are drept”. ─Ezec. 21:27.

Calamităţi groaznice s-au abătut între 30 iulie şi 3 august 3607 î.Cr. Dacă înţelegerea noastră cu privire la cele şapte „timpuri” profetice este corectă, atunci la aproximativ aceleaşi date, 2520 de ani mai târziu, ar trebui să fim martori la evenimente cutremurătoare, martori la evenimente legate de „copacul” stăpânirii în mâinile celui „care are drept la ea”. Prevestind una dintre faptele ce vor avea loc, Isus a spus: „O naţiune se va ridica împotriva unei naţiuni şi o împărăţie împotriva unei împărăţii”. (Mat. 24:7, *NW*). De-a lungul timpului s-au scurs cei 2 520 de ani şi lumea a ajuns la vara anului 1914 (A.D.). Ce s-a întâmplat atunci? Ziua aproape că a venit! Între 28 iulie şi 4 august a acelui an lumea ameţită a fost împinsă într-un vârtej nebun de masacre din care nu şi-a mai revenit niciodată. Se dezlănţuia primul război mondial!

Cu adevărat, anul 1914, sfârşitul „celor şapte timpuri” ale lui Daniel, a fost un an memorabil. Semnul cu multe aspecte de la Matei s-a împlinit şi el începând cu acel an remarcabil. Foamete, epidemii, cutremure, frică nemaipomenită şi nelinişte, toate acestea şi mai mult urmăresc acum pământul.

UNDE SĂ FUGIM

Toate aceste evenimente ale istoriei moderne nu sunt numai o altă perioadă a istoriei care se repetă. În schimb, ele atrag atenţia asupra ultimei părţi din acest mare şi universal „război al dumnezeilor”, începutul sfârşitului lui Satan şi a uneltelor lui pământeşti, conducători nebuni, a căror stăpânire a dat numai roade amare de imoralitate, crimă şi violenţă. În Apocalipsa, capitolul doisprezece, ni se spune de ce se află pământul într-o astfel de nenorocită situaţie: deoarece Isus Cristos, într-o bătălie cerească violentă, l-a alungat pe Satan din poziţia sa din

Cuprins

ceruri, lăsându-l captiv, ca să spunem aşa, în apropierea pământului. Asemenea unui animal sălbatic, încolţit şi înfruntând moartea sigură, el caută să schilodească şi să devoreze pe oricine poate. ─1 Pet. 5:8.

Însă sfârşitul lui este sigur, căci în timpul când a fost înjosit pe pământ un strigăt s-a auzit în cer: „Acum a venit salvarea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului său!" (Apoc. 12:10, *NW*). Da, nenorocirile pe care le aduce acum Satan pământului este un semn cert că în sfârşit puterea lui Iehova se arată din nou în restabilirea dreptei conduceri în persoana Fiului lui, Isus Cristos. A început distrugerea sistemului nelegiuit al lui Satan şi nu va înceta până acesta nu va zăcea în ruină. Daniel, în capitolul doi, o descrie ca pe o piatră aprobată de Dumnezeu care zdrobeşte în bucăţi puterile mondiale şi care le transformă în ţărână. Iar apoi, piatra creşte până ce ajunge un munte mare care va umple întreg pământul. ─Versetele 35,44,45.

Acum este timpul când muntele casei lui Iehova este stabilit deasupra tuturor munţilor şi când „toate naţiunile vor fugi la el". ─Isa. 2:2,3, *AS.*

Fuga spre muntele casei lui Iehova este acum cel mai important lucru, căci toţi cei care vor rămâne în „munţii" sau guvernele lui Satan, se vor transforma în ţărână odată cu ele.

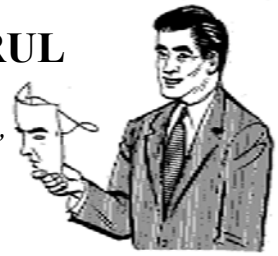
Din ce în ce mai multe persoane evlavioase părăsesc acum sistemul vechi al lui Satan. În loc să abandoneze fără credinţă promisiunile lui Iehova cu privire la zilele noastre decisive, ei au pus o mărturie neînfricată pentru scopurile lui. Prin ei, strigătul său de avertisment răsună pe tot cuprinsul pământului, răspândit de o mulţime de voci, la fel cum a prezis Osea: „'Ei vor merge după DOMNUL; ca un leu va rage el; da, va rage; iar fiii lui vor veni tremurând din vest, ei vor veni asemenea unei păsări în zbor din Egipt, şi ca un porumbel din ţinutul Asiriei; iar eu îi voi aduce înapoi la casele lor' este profeţia DOMNULUI". ─Osea 11:10,11, *AT.*

Chiar dacă se află în mijlocul sistemului vechi muribund al lui Satan, ei fac parte dintr-un nou sistem de lucruri. Ştiind că „prietenia cu lumea înseamnă duşmănie cu Dumnezeu", ei trăiesc chiar acum după principiile drepte ale noii lumi a lui Iehova, astfel formând societatea de oameni a Lumii Noi, nucleul conducerii pământeşti drepte care va veni, sub stăpânirea Regelui lor ceresc care domneşte acum, Isus Cristos. Ca martori dedicaţi ai lui Iehova ei stăruie zelos pe lângă toate persoanele cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu: „Luaţi cuvinte cu voi şi întoarceţi-vă la Iehova: spuneţi lui: Îndepărtează toată nedreptatea, şi primeşte ceea ce e bun". Astfel, punându-se sub umbra protecţiei lui Iehova ei vor fi cruţaţi pentru viaţă veşnică în eterna sa nouă lume. ─Iacov 4:4, *NW*; Osea 14:2,7, *AS*.

Da, „Leul rage; cine nu se va teme? Domnul Iehova a vorbit; cine poate profeţi altfel?" (Amos 3:8, *AS*). Avertismentul a fost dat! Moartea se apropie! Fugi pentru viaţa ta!



CREŞTINII TRĂIESC ADEVĂRUL



„De aceea, acum, că aţi înlăturat minciuna, spuneţi adevărul fiecare aproapelui său, pentru că suntem mădulare unii altora”. – Efes. 4:25, NW.

Iehova Dumnezeu are acum o societate a Lumii Noi în funcţiune. În toată lumea El selectează oameni şi îi pregăteşte pentru viaţă în lumea nouă. El aşteaptă ca aceştia să se cureţe şi să se păstreze curaţi, să se ţină separaţi de sistemul vechi de lucruri de sub Satan. Nu există loc printre ei pentru practici ca cele pe care le desfăşoară lumea. Unele lucruri care trebuie făcute sunt menţionate în Coloseni, capitolul trei. Apoi versetele 9 şi 10 ne sfătuiesc: „Nu vă minţiţi unii pe alţii! Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţă exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o”. Este un timp în care creştinii trebuie să fie atenţi la modul în care trăiesc. A evita lucrurile care vor conduce la minciună şi împotrivire faţă de adevăr este un lucru înţelept. „Cine este înţelept şi priceput printre voi? Să-şi arate faptele prin purtarea lui bună, cu o blândeţe care vine din înţelepciune. Dar, dacă aveţi în inima voastră gelozie amară şi spirit de ceartă, să nu vă lăudaţi şi să nu minţiţi împotriva adevărului.” (Iac. 3:13, 14, *NW*). Într-adevăr, este la fel ca şi cum ai spune că dacă cineva are invidie sau pornire pe ceartă în inima sa, dacă inima sa nu este dreaptă, nu va trece mult timp până când va minţi. Un rău duce la un alt rău; o minciună acoperă o altă minciună. Dar minciuna nu ar trebui să se găsească în nicio formă în adunarea lui Dumnezeu. Ea este greşită; este dezaprobată de Iehova.

2. Au existat ocazii în timpurile trecute şi moderne în care persoane s-au străduit să mintă în adunarea lui Dumnezeu, şi aceasta a dus întotdeauna la probleme şi dificultăţi, în special pentru cei care au spus minciunile. Deseori motivul pentru a minţi, a spune falsităţi sau a practica înşelăciunea este o condiţie de teamă de om sau mândrie într-un individ. Faptele 5 (*NW*) ne spun: „Însă un om numit Anania, împreună cu Safira, soţia lui, a vândut o proprietate şi a oprit în ascuns o parte din preţ, soţia lui ştiind şi ea lucrul acesta. El a adus numai o parte şi a pus-o la picioarele apostolilor. Dar Petru a zis: ‘Anania, cum de ţi-a dat Satan îndrăzneala să cauţi să înşeli spiritul sfânt şi să opreşti în ascuns o parte din preţul terenului? Cât timp ar fi rămas la tine, nu rămânea al tău şi, odată ce l-ai vândut, nu erai liber să faci ce vrei cu el? De ce-ai hotărât în inima ta o astfel de faptă? Ai căutat să-i înşeli nu pe oameni, ci pe Dumnezeu’. Auzind aceste cuvinte, Anania a căzut şi şi-a dat ultima suflare. Şi o mare teamă i-a cuprins pe toţi cei care au auzit lucrul acesta.” Soţia lui i s-a alăturat în minciună şi a avut parte de aceeaşi judecată. Ei s-au implicat în ipocrizie. Ei au vrut să apară înaintea altora a fi ceva ce nu erau în realitate. Dacă ar fi spus adevărul, dacă ar fi spus că dau o parte din preţul pe care l-au primit, nu ar fi făcut nimic greşit. Dar inimile lor nu erau curate. Iehova a cercetat în părţile cele mai profunde ale inimilor lor să vadă care erau motivele lor, de ce făceau ceea ce făcuseră. El a descoperit că inimile lor erau rele.

Rezultatul pentru ei a fost judecata potrivnică din partea lui Iehova. Cazul lui Anania şi Safira arată că oamenii pot fi excomunicaţi pentru minciună, pentru că Iehova i-a exclus pentru totdeauna. Minciuna şi falsitatea nu duc la rezultate bune.

ADEVĂRUL PRINTRE FRAŢI

3. În relaţiile noastre cu fraţii noştri trebuie să spunem adevărul. Trebuie să păstrăm adunarea curată, pură şi adevărată. Iehova Dumnezeu ne spune în Proverbele 6:19 că urăşte martorii falşi care spun minciuni. Dacă se spune întotdeauna adevărul, atunci se va lucra cu dreptate. Poate un frate acuzat ar avea o audiere înaintea servilor într-o adunare şi i s-ar cere o declaraţie fără ocolişuri. Este o chestiune dacă a făcut binele sau răul. Unul chemat să depună mărturie va spune adevărul despre fratele lui, chiar dacă acest lucru i-ar aduce puţină persecuţie sau dojană din partea celui cu înclinaţii lumeşti. Frica de o anumită formă de răzbunare nu trebuie permisă pentru a colora mărturia. Unii oameni lumeşti primitivi sunt influenţaţi să mintă din cauza fricii vrăjitoriei, însă martorii lui Iehova nu au o astfel de teamă; armura completă a lui Dumnezeu îi protejează. (Efes. 6:11-20). Şi nici relaţiile de familie sau de clan – o idee greşită de loialitate – nu ar trebui să denatureze mărturia pentru a apăra un răufăcător. Iar unii oameni au mentalitatea de a dori întotdeauna de a face pe plac unuia considerat superior spunând ceea ce acea persoană ar dori să audă. Dar dorinţa de a face pe placul urechilor unui om nu ar trebui să conducă niciodată vreo persoană să spună neadevăruri, fie într-o audiere înaintea unei adunări, fie în alte circumstanţe. Unul care îi face pe plac lui Iehova trebuie să vină curat cu mărturia sa. Minciunile şi adevărul nu ies din gura unui creştin. – Iac. 3:10, 11.

4. Iehova nu agreează un mincinos a cărui mărturie falsă poate fi cumpărată pentru un anumit avantaj fals sau pentru mită. Într-o audiere omul nu trebuie să spună falsităţi pentru a pune în încurcătură pe inculpat. Falsificatorul devine urât de Dumnezeu. Prin mărturia sa el ar putea gândi că obţine favoarea unuia sau că obţine un avantaj personal, dar, desigur, el se plasează într-o poziţie de dezaprobare faţă de Iehova. „Un martor credincios nu va minţi; dar un martor fals spune minciuni”. (Prov. 14:5, *AS*). Mult rău poate fi făcut unei persoane dacă atunci când cineva depune mărturie despre el, depune o mărturie falsă. Nabot a fost omorât din cauza unor mărturii false. (1 Regi 21:8-13). Martori falşi au venit împotriva lui Isus şi au contribuit la moartea Sa. Martori falşi au mărturisit împotriva lui Ştefan. Mărturia falsă este greşită. Este o formă de minciună. Ea este rea în special când provoacă rele altora, şi aproape întotdeauna face acest lucru. – Mat. 26:60, 61; Faptele 6:10, 11.

5. O persoană poate alege să treacă cu vederea bârfele împotriva ei, dar când cineva depune mărturie falsă împotriva ta într-un tribunal, desigur, este potrivit să te aperi şi să aduci dovezi pentru a respinge minciunile care au fost spuse. Ele nu ar trebui lăsate să fie împotriva ta în dosar. Apostolul Pavel s-a apărat când a fost înaintea conducătorilor. Cazul lui Isus a fost diferit. El a fost înaintea unei mulţimi şi a unor oameni răi care nu aveau nicio concepţie de dreptate. Oferirea unei apărări lungi nu ar fi făcut nici un bine. Mai mult, în cazul

său, el a ştiut că sosise timpul să-şi dea viaţa. Când cei răi îşi aduc martorii falşi împotriva unei persoane, aceasta ar putea cauza un moment de furie, dar ar trebui să ne controlăm facultăţile şi să nu încercăm în nici un moment să ripostăm cu minciuni. Noi continuăm să respectăm legea lui Dumnezeu, să urmăm principiile Lui drepte, şi să spunem adevărul. Cei răi sunt responsabili pentru ceea ce fac. – Ps. 119:69, 70.

6. Sunt momente în care trebuie luată în considerare protejarea intereselor fraţilor. Dacă sunt puse întrebări unei persoane despre fratele ei, probabil întrebări de natură personală, şi cel care întreabă nu este un serv responsabil în adunare care să aibă dreptul să facă acest lucru, atunci este bine ca fratele creştin să-şi vadă de treburile sale şi să protejeze pe fratele său nespunând nimic ca răspuns. Descurajaţi-i pe oamenii care încearcă să se amestece în treburile altora. Cu alte cuvinte, este bine să se evite bârfa, transmiterea de poveşti, începerea de zvonuri, sau găsirea vinei la fraţi. Aduceţi-vă aminte, Iehova urăşte nu numai martorul care spune minciuni, ci şi pe cel ce seamănă discordie între fraţi. Zvonurile despre alţi fraţi trebuie evitate. Dacă credeţi că cineva a făcut ceva greşit, foarte bine; dacă vreţi să spuneţi ceva despre acest lucru mergeţi direct la el. Nu începeţi o răspândire de zvonuri. În cuvinte clare, îndemnul este ca fiecare să-şi vadă de treburile sale, iar treburile sale ar trebui să fie în armonie cu Cuvântul lui Iehova; atunci el nu va avea probleme sau tulburări din cauză că s-a amestecat în treburile altora. – Prov. 16:28; 18:8; Mat. 24:48-51; 1 Pet. 4:15.

7. Aşadar, când cineva din fraţi în nevoie de ajutor spiritual vine la tine pentru a vorbi despre problemele sale, problemele sale personale, sau despre ceva ce a făcut cu mulţi ani în urmă care poate să fi fost greşit şi totuşi să nu necesite excomunicarea, ca un frate creştin matur sfătuiţi-l cum să-şi îndrepte treburile. Ajutaţi-l în toate formele. Dar amintiţi-vă că există un timp pentru orice lucru. Cruţaţi-vă fraţii de stânjeneală în timp de necaz. Nu este necesar să spuneţi tot ce ştiţi la toată lumea. Ajutaţi pe fratele vostru, dar nu mergeţi să spuneţi la toţi despre problemele şi dificultăţile lui, despre necazurile din familie, sau alte lucruri pe care e posibil să vi le mărturisit în vreme de nevoie. Arătaţi dragoste pentru fratele vostru. Faceţi acest lucru de dragul unităţii organizaţiei lui Dumnezeu. – Prov. 11:13.



8. Dacă cineva pretinde că este creştin, dacă pretinde că îl iubeşte pe Dumnezeu, atunci trebuie să-l iubească şi pe fratele său. Dacă nu îşi iubeşte fratele, el este de fapt un mincinos. „Dacă cineva spune: ‘Eu îl iubesc pe Dumnezeu’, dar îşi urăşte fratele, este un mincinos. Fiindcă cine nu-şi iubeşte fratele, pe care l-a văzut, nu-l poate iubi pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut. Şi avem de la el porunca aceasta: cine-l iubeşte pe Dumnezeu să-şi iubească şi fratele.” – 1 Ioan 4:20, 21, *NW*.

Cuprins

9. Dacă un frate a făcut, poate, o greşeală în urmă cu douăzeci de ani şi şi-a mărturisit greşeala atunci şi a fost iertat, nu este necesar ca alţii să amintească acea greşeală în permanenţă. Aceasta nu înseamnă a arăta dragoste pentru frate. Dacă îl iubiţi cu adevărat pe fratele vostru nu-l veţi bârfi şi nu veţi vorbi despre el. Cu toate că este adevărat că trebuie să spunem adevărul când vorbim, totuşi nu trebuie să spunem tot ceea ce ştim despre fratele nostru. Dacă el a fost într-adevăr iertat, atunci chestiunea e închisă, este încheiată şi nu ar trebui să fie subiect de discuţie în fiecare săptămână într-o Sală a Împărăţiei sau printre cei din adunare. Unde este mila arătată de aceştia dacă într-una răspândesc poveşti despre fratele lor şi încearcă să scoată în evidenţă greşelile lui? Cum aduce acest lucru unitate? Cum păstrează acest lucru armonia şi spiritul bucuriei într-o adunare? Dacă cineva doreşte să vorbească, există multe adevăruri ale Împărăţiei şi experienţe de teren despre care se poate discuta.

10. Cei care seamănă discordie prin bârfă, poveşti nefolositoare sau înşelăciune prin doctrine false nu caută interesele organizaţiei lui Iehova. La Tit 1:10-12 Pavel spune despre cei care sunt dezordonaţi, care vorbesc fără rost şi amăgesc minţile, arătând cum ei ar putea distruge familii întregi prin învăţarea de minciuni. El a menţionat că cei din „Creta” sunt întotdeauna mincinoşi. În această legătură el a arătat în versetul nouă că supraveghetorilor din adunare li se cere să mustre pe cei ce contrazic adevărul. Adevărul trebuie păstrat în adunarea lui Dumnezeu.

A LUCRA CU DREPTATE ŞI CINSTIT

11. Iehova „ţi-a arătat, omule, ce este bine; şi ce cere Iehova de la tine, decât să faci dreptate, să iubeşti bunătatea, şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6:8, *AS*). A lucra cu dreptate sau cinstit şi a spune adevărul merg mână în mână. Ele sunt calităţi care trebuie să se găsească printre creştini. Creştinii sunt fraţi care se comportă cinstit unul cu altul şi se ajută unul pe altul. Dar nu este nevoie ca un creştin milostiv să continue să se acomodeze cu fapte rele, dacă cineva vine în organizaţie care nu are motivaţii bune ale inimii. Uneori indivizii vin la întâlniri sau se asociază cu societatea Lumii Noi a lui Iehova care, în adâncul inimii lor, nu sunt oameni sinceri, nu sunt oameni ai adevărului şi ai dreptăţii. Aceştia sunt numiţi uneori „paraziţi”, oameni care practică nedreptatea şi înşelăciunea, oameni care caută să ia cu împrumut bani sau bunuri şi proprietăţi de la fraţii lor, şi care în interior nu au nicio intenţie de a le da înapoi datoria şi de fapt niciodată nu mai dau înapoi. Acest fel de oameni arată doar pe dinafară că sunt creştini, dar interesele lor sunt pur egoiste. Iuda a fost un hoţ care a arătat simpatie ipocrită pentru cei săraci. – Ioan 12:6.



Cuprins

12. Nu este întotdeauna o practică bună ca fraţii să împrumute bani de la fraţi. Uneori a da cu împrumut bani arată dragoste, dar deseori duce la probleme în adunare. (Luca 6:35). Dacă fraţii fac afaceri împreună, încheie acorduri pentru a plăti bani sau a face anumite plăţi în natură, ei ar trebui să-şi respecte promisiunile, să spună adevărul şi să evite nesinceritatea. Având în vedere posibilitatea uitării şi pentru a se evita conflictele, este recomandabil să se facă un document scris al tuturor acestor tranzacţii. Escrocheria, înşelăciunea şi nedreptatea sunt păcate în ochii lui Dumnezeu. În mijlocul poporului Israelului din vechime Iehova a făcut îngrijiri pentru ispăşirea acestor păcate. Era necesar ca individul care a greşit să-şi îndrepte situaţia în relaţiile cu fratele său şi înaintea lui Iehova. „Dacă un suflet păcătuieşte, fiindu-i infidel lui Iehova, şi îşi înşeală semenul în privinţa unui lucru ce i-a fost încredinţat ori a unui lucru ce i-a fost dat în mână spre păstrare ori pe care i l-a furat sau îşi păgubeşte semenul sau găseşte ceva pierdut şi neagă sau jură strâmb în privinţa oricărui lucru pe care omul ar putea să-l facă şi astfel păcătuieşte, dacă deci păcătuieşte şi ajunge să fie vinovat, atunci să dea înapoi lucrul furat sau lucrul extorcat, pe care l-a luat prin înşelăciune, sau lucrul ce i-a fost încredinţat sau lucrul pierdut, pe care l-a găsit, sau orice lucru despre care a jurat strâmb, să dea despăgubire preţul întreg la care să adauge o cincime. În ziua în care i se dovedeşte vinovăţia, să-l dea celui căruia îi aparţine. Iar ca ofrandă pentru vină să-i aducă lui Iehova un berbec fără defect din turmă, conform valorii stabilite, şi să i-l dea preotului ca ofrandă pentru vină. Preotul să facă ispăşire pentru el înaintea lui Iehova, şi astfel va fi iertat de orice lucru pe care l-ar putea face şi care-i atrage vinovăţia”. – Lev. 6:2-7; 19:11-13, *NW*.

13. Cu toate că noi, creştinii de astăzi, nu trăim sub acelaşi aranjament preoţesc ca şi Israelul din vechime, totuşi avem obligaţia să fim oneşti şi corecţi şi să rezolvăm toate datoriile şi angajamentele într-un mod cinstit. Noi nu-i înşelăm pe fraţi, ci ar trebui să îndreptăm lucrurile cu fraţii şi să cerem iertarea lui Iehova pentru orice greşeală care a fost comisă. Fraţii se vor comporta drept unii cu alţii în toate relaţiile lor, şi nu vor lăsa ca minciunile, necinstea şi înşelăciunea să fie în mijlocul lor.

14. Ocazional, sosesc rapoarte la adresa Societăţii de la fraţi sau de la adunări care arată că s-au strecurat unele persoane nesincere, imorale în adunare. (Iuda 4). Este clar cum să te comporţi cu cei imorali, dar ce să spunem despre oamenii care jefuiesc pe fraţi, sau care par a fi fraţi doar cu scopul de a lua bani, care sunt aşa cum spune psalmistul: „Cel rău ia cu împrumut, dar nu dă înapoi?” (37:21). Ce se poate face în privinţa lor? Dacă un frate, în dragostea şi bunătatea sa, îi permite altuia care pare a fi frate să aibă o parte din banii săi sau din lucrurile materiale, pentru un anumit timp, şi apoi cel care a luat cu împrumut, după ce timpul stabilit a expirat, refuză să dea înapoi, fratele care a dat cu împrumut poate să meargă la cel care a luat banii sau lucrurile materiale şi să-i ceară să i le înapoieze. Este corect să mergi la fratele tău când nu ai nimic împotriva lui şi să-i vorbeşti. (Mat. 18:15-17). Dacă el nu va lua măsurile potrivite, atunci fratele în cauză poate să vorbească servului de adunare şi să aranjeze să aibă o audiere înaintea comitetului, cu contravenientul prezent. Într-o situaţie ca aceasta omul va

Cuprins

constata că este în avantajul său să aibă un acord scris semnat şi nu va fi un caz al cuvântului unei persoane împotriva alteia. Dacă vinovăţia este stabilită, comitetul poate stabili un timp limitat, dar rezonabil, pentru contravenient să-şi plătească datoriile sau să îndrepte răul făcut.

15. Dacă contravenientul refuză să rezolve problemele într-un mod corect şi cinstit, este oare potrivit ca fratele care a dat cu împrumut să-l acţioneze în instanţă pe fratele datornic? Scripturile ne sfătuiesc că trebuie să aducem aceste chestiuni înaintea fraţilor maturi din adunare şi nu să acţionăm pe un frate în instanţă. (1 Cor. 6:1-10). Dar el poate fi excomunicat din adunare dacă este un jecmănitor. El ar trebui evitat din acel moment încolo. Excluderea dintr-o adunare este cea mai mare pedeapsă care poate veni asupra unei astfel de persoane din partea oamenilor, deoarece atunci când fraţii maturi acţionează conform sfatului Scripturilor ei acţionează de fapt pentru Iehova, iar judecata este din Cuvântul Lui. Dacă un frate înşelat doreşte sau nu să-l dea în judecată pe cel exclus este alegerea lui. Persoana exclusă nu mai este un frate, iar adunarea şi-a epuizat puterile în acest caz, aşa că singura variantă ar fi la instanţele de judecată ale ţării. Dar este bine a se analiza costurile implicate ca timp şi bani. Procesele civile sunt costisitoare şi uneori rezultatul este că avocaţii fac totul în funcţie de onorariile percepute. Este, de asemenea, necesar a se analiza batjocura care ar putea veni asupra lucrării printr-o astfel de acţiune publică. Acesta ar fi un motiv pentru care fratele nu trebuie să acţioneze pe fratele său în instanţă; batjocura asupra organizaţiei. Argumentul lui Pavel este că este mai bine să fii păgubit decât să aduci batjocură asupra adunării. Însă pentru o persoană excomunicată situaţia e diferită, deşi oamenii în general poate că nu îşi dau seama că cel dat în judecată a fost exclus. Dacă se întreprinde acţiunea legală, ţinta ar trebui să fie restituirea a ceea ce a fost luat, şi nu răzbunarea. Oricine care ar merge atât de departe încât să aibă datoria plătită ar trebui să aibă acordul în scris de la bun început. Sau dacă fratele păgubit alege să abandoneze chestiunea, aceasta poate fi lăsată în mâinile lui Iehova, care cercetează inimile tuturor oamenilor şi cunoaşte motivele lor şi care răsplăteşte cu viaţă pe cei care fac binele. – Rom. 12:17-19; 1 Cor. 5:11-13; Evrei 10:26-31.

16. Mila trebuie să fie prezentă în multe cazuri. Se poate ca o persoană să fi luat cu împrumut câţiva dolari şi să fi uitat complet să înapoieze datoria, dar fără intenţia de a înşela. El ar trebui să fie lăsat să înapoieze ce este dator şi, dacă inima sa este cinstită, el va dori să-şi achite datoria faţă de un frate. Şi unii fraţi ar putea să nu fie în nevoie şi ar dori să ierte datoriile. (Mat. 6:12; 18:23-25; Luca 7:41-43). Nimeni nu trebuie să aştepte ca datoria sa să fie iertată; nu trebuie să fie aşa, dar e posibil să fie aşa, prin dragostea din inimă a unui frate. Conşiinţa şi inima bună a datornicului ar trebui să-l împingă să dorească să-şi achite datoriile, şi el ar trebui să facă aceasta, cel puţin. În unele chestiuni minore un comitet al adunării ar putea decide ca datoria unei persoane bolnave, nevoiaşe, să fie iertată în momentul în care are loc audierea, dar aceasta poate fi doar o recomandare şi cel care a făcut împrumutul trebuie să decidă în cele din urmă. Aceasta arată importanţa de a avea fraţi înţelepţi, maturi ca servi în comitetul adunării.

Cuprins

17. Dacă se fac anunţuri în adunări cu privire la cineva care refuză să-şi plătească datoriile sau care are obiceiul să ia bani sau alte lucruri de la indivizii din adunare, servul de adunare ar trebui să fie acela care face anunţul şi el ar trebui să fie atent să evite un limbaj calomniator, ci pur şi simplu să relateze faptele aşa cum există ele sau că o persoană a fost excomunicată pentru înşelăciune şi escrocherie. Atunci cei care aparţin adunării pot ştii ceea ce se întâmplă şi vor putea să-şi protejeze propriile interese şi interesele fraţilor lor. „Răutatea lui va fi arătată în mod deschis înaintea adunării". (Prov. 26:26, 18, 19, *AS*). Dacă cineva este excomunicat şi ulterior îşi repară greşeala, el poate fi reprimit pentru că a dat dovadă de o inimă dreaptă printr-o corectă cale de acţiune. Reprimirea va fi la latitudinea comitetului. Acesta este un bun motiv de a nu acţiona în instanţă un frate pentru a rezolva chestiunea datoriilor.

18. Nedreptatea nu este aprobată sau aplaudată de Isus în parabola pe care a relatat-o la Luca 16:1-8; Isus nu aprobă niciodată nelegiuirea. Unii au crezut că „stăpânul" la care se face referire înseamnă acela care a spus parabola, Isus Cristos, dar nu este aşa; el nu l-a lăudat pe administratorul necinstit. Este o simplă referire la stăpânul administratorului nedrept, care nu putea să nu se abţină să admire agerimea administratorului necredincios. Isus a arătat cum cei lumeşti se folosesc de mijloacele lor pentru a-şi asigura viitorul. „Fiii luminii" trebuie să privească şi ei spre viitor şi să-şi folosească posesiunile şi abilităţile pentru a-i face pe plac lui Iehova şi să dobândească bogăţii trainice ale vieţii veşnice. – Pentru detalii a se vedea *Turnul de veghere*, 15 Februarie 1948.

PROTECŢIE DE DUŞMANI

19. Când oamenii răi caută să facă rău unui creştin sau unora din fraţii lui sau organizaţiei lui Dumnezeu şi încearcă să se amestece în chestiunile personale, este oare necesar ca un creştin să răspundă acestor oameni răi? Ce se poate face pentru ocrotirea sau protecţia creştinilor, în special în momente de dificultate sau persecuţie? Dacă ştiţi că un om rău încearcă să facă rău unui frate şi vă întreabă unde poate fi găsit fratele, nu este necesar să răspundeţi. Deseori, Isus a contracarat întrebările cu alte întrebări, care i-au pus pe opozanţii săi într-o lumină proastă. Aceasta arată, de asemenea, cum un om poate fi evaziv într-un mod potrivit cu oamenii răi. (Mat. 15:1-6; 21:23-27; 22:15-21). Sunt cazuri, aşa cum au fost în regimul nazist german, unde era o infracţiune să fi unul din martorii lui Iehova. Dacă cineva venea şi cerea unui individ să spună dacă era unul din martorii lui Iehova sau nu, şi dacă el răspundea afirmativ, putea să fie arestat imediat şi aruncat în închisoare. Într-un astfel de caz individul trebuia să decidă pentru sine ce vroia să facă. El putea trage concluzia că este corect doar a spune, „Sunt creştin", sau să nu spună nimic. Aceasta nu era o negare a lui Cristos, aşa cum este menţionată la Matei 10:33. În Republica Dominicană este împotriva legii, actualmente, să fi un martor al lui Iehova. Această lege aspră a fost făcută de dictator într-un efort de a opri lucrarea de predicare din acea ţară. Aşadar, ar părea neînţelept pentru o persoană să spună altor oameni că ea este un martor al lui Iehova, însă ea poate merge înainte cu lucrarea sa de a spune oamenilor vestea

Cuprins

bună din Biblie şi să-şi protejeze interesele proprii şi ale organizaţiei lui Iehova, nerăspunzând la întrebările oricărei persoane care ar putea întreba. – Ps. 29:1.

20. Constituţia Statelor Unite prevede că un individ nu trebuie să mărturisească împotriva sa. Constituţia este cea care este constrânsă să depună mărturie împotriva unui om în procese penale. De asemenea, ea dă martorului dreptul, în orice acţiuni legale, legislative sau executive, să refuze să răspundă la întrebare pe motiv că aceasta l-ar putea incrimina. O persoană nu are dreptul să refuze să răspundă pe motiv că aceasta ar putea incrimina o altă persoană, dar în aceste circumstanţe persoana poate alege să nu spună nimic şi să întâmpine acuzaţiile cu dispreţ. (A se vedea explicaţia de la paragraful 22). Scutirea este individuală şi doar în beneficiul persoanei care o susţine. Există legi prin care unele persoane îşi pot pierde locul de muncă dacă refuză să răspundă la întrebări. Chiar şi în cazuri de angajare o persoană nu poate fi obligată să se incrimineze pe sine. Dar refuzul ei de a răspunde – fie că incriminează sau nu – este un temei legal pentru concediere. Este la latitudinea persoanei să aleagă dacă doreşte să răspundă la întrebări sau să suporte pedeapsa pentru tăcerea sa.

21. Cu toate acestea, nu se practică nici un rău prin faptul de a reţine informaţii incriminatoare de la unul care nu are dreptul să le ştie. Un exemplu de acest gen, într-o ţară vorbitoare de limbă engleză, este când cineva este în arest, el poate, dacă alege, să se abţină în mod legal de la a da informaţii unui funcţionar al poliţiei care ar putea pune întrebări incriminatoare. Nici un răspuns nu ar trebui să-i fie oferit, dat fiind faptul că punerea de întrebări nu este atribuţia poliţistului. Aceasta ţine de instanţa de judecată. Dar când cineva merge în sala de judecată şi intră în boxa martorilor şi jură să spună adevărul, chestiunile *referitoare la proces* care până atunci erau confidenţiale şi posibil incriminatoare, nu mai pot fi reţinute fără a risca acuzaţii de sfidare a curţii, dat fiind faptul că judecătorul are autoritatea să ceară un răspuns. Un om acuzat de o infracţiune în timp ce se apără ca acuzat, depunând mărturie pentru sine, nu poate pretinde scutire de la a răspunde la întrebări despre infracţiunea pentru care este acuzat. Un martor, de asemenea, trebuie să spună tot ce ştie despre acea infracţiune care se află sub investigare, dar nici acuzatul, nici martorul, nu pot fi obligaţi să depună mărturie împotriva sa însuşi cu privire la alte tranzacţii care ar putea implica o infracţiune în ţările vorbitoare de engleză. Toate faptele despre evenimentul care se judecă trebuie relatate. Dacă un acuzat doreşte să evite incriminarea sa în legătură cu chestiunea în cauză, el nu ar trebui să meargă în boxa martorilor dacă legea ţării îi dă acel drept; iar în unele ţări el poate refuza să ia acea poziţie. Cu toate că un acuzat poate să refuze să depună mărturie, un martor citat să depună mărturie nu poate să refuze să meargă în boxa martorilor. Când cineva ia poziţie în legătură cu tranzacţia sau infracţiunea în cauză, prin acel act el renunţă la dreptul să-şi susţină privilegiul sau scutirea de la incriminarea sa proprie în legătură cu o infracţiune sau o anumită contravenienţă. El poate susţine scutirea sa şi în ce priveşte alte infracţiuni sau contravenienţe. Această scutire se aplică, de asemenea, tuturor martorilor aduşi înaintea comitetelor de investigare ale Congresului American. Nu există vreo infracţiune anumită implicată. Înaintea acestor comitete este potrivit ca

Cuprins

toate persoanele să pledeze nevinovate. Scutirea de la auto-incriminare este de obicei limitată la ţările vorbitoare de limbă engleză. În cazul lui Isus, la Matei 26:63-65 (*NW*), curtea şi-a depăşit dreptul legal unde marele preot l-a pus pe Isus să jure să spună dacă era Cristosul, Fiul lui Dumnezeu. Isus a răspuns: „Tu ai spus-o! Dar eu vă zic: De acum înainte îl veţi vedea pe Fiul omului stând la dreapta puterii şi venind pe norii cerului". Isus a fost forţat pe nedrept să dea un răspuns, iar esenţa replicii sale arată că răspunsul său a fost înţeles de marele preot a fi afirmativ.

22. Chiar şi la judecată sub jurământ s-au ivit circumstanţe, în ţări totalitare, cum ar fi cele sub conducerea lui Hitler, unde fraţii au fost puşi în faţa a două alternative rele. O alternativă era de a spune tot ceea ce ştia o persoană şi de a incrimina şi a expune pe fraţi la persecuţie şi pedeapsă, şi, de asemenea, de a aduce sentinţa asupra ei însăşi. Cealaltă alternativă era de a refuza să răspundă la întrebări în timp ce era în boxa martorilor şi să fie acuzată de sfidarea curţii. În circumstanţe similare, în prezent, este la latitudinea individului să aleagă dacă vrea să răspundă sau nu. Refuzul înseamnă pedeapsă. El poate alege să rămână tăcut şi să meargă la închisoare sau să vorbească şi să-şi mărească pedeapsa sau să pună pe fraţii săi în pericol. El nu are posibilitatea să aleagă să mintă, însă poate să refuze să răspundă, aducându-şi aminte că trebuie să ispăşească pedeapsa pe care o impune Cezarul, care poate însemna ani de închisoare. Un creştin nu va minţi sub jurământ, şi prin urmare, cei din Germania Nazistă au trebuit să suporte consecinţele de a trăi unde nu exista nicio dreptate, unde era o infracţiune să fi creştin. Iehova le-a dat putere şi înţelepciune să rabde acestea. Cu toate acestea, aceasta nu înseamnă că o persoană ar trebui să tacă întotdeauna înaintea unui tribunal nedrept. Sunt momente când se poate obţine un bine spre onoarea numelui lui Iehova, depunând o mărturie curajoasă. Isus Cristos a subliniat că urmaşii Săi vor ajunge înaintea conducătorilor pentru a depune mărturie şi că ei vor vorbi. (Mat. 10:17-20). Capitolele 22 şi 26 din Faptele arată cum Pavel a depus o mărturie curajoasă, plină de tact, înaintea autorităţilor. Aşadar, este la latitudinea creştinului acuzat să judece dacă este recomandabil în anumite circumstanţe să vorbească liber sau nu, dar dacă unul alege să vorbească, el trebuie să spună adevărul.

23. Unii oameni au susţinut că circumstanţele ce cele din Germania Nazistă ar justifica faptul de a minţi sub jurământ, însă Biblia nu spune aşa. Isus a răspuns când a fost sub jurământ, spunând adevărul, chiar dacă a vorbit puţin. Nu există nicio referinţă în Biblie care să spună că Isus a minţit vreodată. Cuvintele sale de la Ioan 7:8 (*AS*) „Duceţi-vă voi la această sărbătoare; eu nu mă duc la această sărbătoare", şi apoi faptul că a mers la acea sărbătoare mai târziu, au fost luate ca şi cuvinte de referinţă de cei care justifică spunerea neadevărului; cu toate acestea, o citire a *Traducerii Lumii Noi* arată că Isus nu a spus de fapt un neadevăr. El a spus: „Eu încă nu merg la sărbătoarea aceasta".

24. Există o relatare în Matei 26:69-75 despre cum Petru a negat pe Isus cu un jurământ. Când cineva face un jurământ trebuie să spună adevărul. Ceea ce a făcut Petru, desigur, nu a fost bine. El a ştiut lucrul acesta, deoarece după aceea a

Cuprins

plâns cu amar. Conştiinţa sa l-a mustrat. Isus nu-i dăduse un astfel de exemplu de urmat. El a greşit, însă în acest caz este evident că Iehova a arătat bunătate nemeritată lui Petru şi l-a iertat, deoarece el a fost folosit mai târziu să continue lucrarea primilor creştini şi să slujească fraţii. Cursul bun al lui Isus Cristos şi experienţele amare ale lui Petru sunt exemple pentru creştinii moderni.

25. Personaje diferite ale Bibliei au fost acuzate de minciună, cum ar fi: Iacov, Rahab, Gabaoniţii, David şi alţii, dar nu există nicio relatare în Biblie că ei au venit sub dezaprobare divină pentru aceasta. Modul în care aceste cazuri de minciună aparentă trebuie înţelese va fi abordat într-un alt articol pe care sperăm să-l publicăm în *Turnul de veghere*.

JURĂMINTE ŞI FACERE DE BINE

26. Cei care vin în asociere cu societatea Lumii Noi a lui Iehova şi se dedică serviciului lui Iehova fac un jurământ care nu poate fi călcat fără o pedeapsă corespunzătoare. Cei care fac astfel de jurăminte trebuie să respecte toţi termenii dedicării lor, ceea ce înseamnă o supunere deplină faţă de Dumnezeul Atotputernic, Iehova. (Deut. 23:21-23). Sau dacă cineva ajunge la cunoştinţa adevărului şi ştie ce este bine, el are, de asemenea, responsabilitatea de a face ce este bine înaintea lui Iehova. Aşadar, fie că cineva face o dedicare, fie că pretinde pur şi simplu că este o persoană creştină temătoare de Dumnezeu, totuşi i se cere să facă ce este bine şi să respecte adevărul. „Dacă spunem: ‘Avem părtăşie cu el’ şi totuşi continuăm să umblăm în întuneric, minţim şi nu practicăm adevărul. Dar, dacă umblăm în lumină, după cum el însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii, iar sângele lui Isus, Fiul său, ne curăţă de toate păcatele.” (1 Ioan 1:6, 7, *NW*). Înseamnă că trăim o minciună dacă pretindem că suntem ceva ce nu suntem, exact ceea ce au făcut Anania şi Safira. Clericii răi din timpul lui Isus au făcut şi ei acest lucru. Toţi cei care sunt necredincioşi se fac mincinoşi. A urma un curs greşit de acţiune înseamnă de fapt a-l nega pe Cristos Isus. „Cine este mincinosul dacă nu cel care neagă că Isus este Cristosul?” – 1 Ioan 2:22, *NW*.

27. Iehova ne-a dat multe instrucţiuni în Cuvântul Său al adevărului, astfel încât să putem să ne echipăm pentru viaţă în noua Sa lume, şi de la noi se aşteaptă să respectăm poruncile Lui. Iehova a făcut o îngrijire îndurătoare prin Cristos de a înlătura neputinţa şi păcatul care au venit peste noi prin prima mare minciună. Dacă Îl slujim cum trebuie vom respecta poruncile pe care Iehova le-a dat prin Fiul Său. Cei care pretind a fi slujitori ai lui Dumnezeu, creştini, dar nu respectă poruncile, sunt de fapt mincinoşi, trăind o minciună. „Prin aceasta ştim că am ajuns să-l cunoaştem: dacă şi în continuare respectăm poruncile sale. Cel care spune: ‘Am ajuns să-l cunosc’, dar nu respectă poruncile sale, este un mincinos şi adevărul nu este în el”. – 1 Ioan 2:3, 4, *NW*.

CONŞTIINŢA

28. Iehova a dat fiinţelor umane o conştiinţă. Acea conştiinţă poate fi bună sau rea. Apostolul Pavel a scris lui Timotei despre oameni din vremurile de pe

Cuprins

urmă care vor avea conştiinţele însemnate cu un fier roşu. Aceştia sunt cei care se întorc de la învăţăturile lui Dumnezeu. Ei sunt cei a căror conştiinţă nu este rănită de faptele rele. Dar creştinul ar trebui să aibă o conştiinţă bună. El ar trebui să fie încrezător în faptul că face binele, că ţine la adevăr în totul. Este necesar să avem o conştiinţă bună înaintea lui Iehova pentru a face un succes din credinţa noastră, „păstrând credinţa şi o conştiinţă bună, pe care unii au respins-o şi au naufragiat în ce priveşte credinţa lor.” (1 Tim. 1:19, *NW*). Când ajungem la cunoştinţa adevărului, noi lăsăm în spate conştiinţa rea şi prin îngrijirea pe care a făcut-o Iehova devenim curaţi. „Să ne apropiem cu inima sinceră, cu toată încrederea pe care o dă credinţa, având inima curăţită, prin stropire, de o conştiinţă rea şi corpul spălat cu apă curată.” (Evrei 10:22, *NW*). Conştiinţa creştină, instruită de Cuvântul lui Dumnezeu, este un ghid bun pentru facerea de fapte bune, făcând nenecesară stabilirea unui cod talmudic de reguli. Creştinul trebuie să analizeze în mod individual sfatul Cuvântului lui Iehova, să vadă ce este corect şi să hotărască ce trebuie să facă atunci când este confruntat cu alegerea de a răspunde sau nu.

29. Pentru a putea să facem binele şi să spunem adevărul, deseori, trebuie să suferim din mâinile persecutorilor şi din partea celor din lume care sunt împotriva a ceea ce este bun. Făcând binele noi luăm parte în mărturia despre Atotputernicul Dumnezeu şi avem o parte în justificarea numelui Său. Este plăcut să avem o conştiinţă bună, însă este un chin pentru o persoană să spună minciuni, să meargă pe calea greşită şi să aibă o conştiinţă rea. Dacă cineva spune adevărul el nu trebuie să-şi facă griji să nu greşească. Cei care practică minciuna trebuie întotdeauna să-şi acopere urmele. De ce să fi agitat toată viaţa, încercând să acoperi minciuni? De ce să nu spui adevărul tot timpul şi să te bucuri să trăieşti cu o conştiinţă curată? Dacă cineva trebuie să sufere pentru că spune adevărul, acest lucru nu este atât de greu de suportat când acel om este încrezător în conştiinţa sa înaintea lui Iehova. Este un privilegiu să suferi pentru că faci binele şi pentru faptul că păstrezi o conştiinţă bună. – 1 Pet. 2:19, 20.

30. Dintre toate lucrurile pe care le facem în vieţile noastre, lucrul principal pe care dorim să-l facem este să fim plăcuţi lui Iehova. Noi vrem să facem ceea ce este plăcut lui Dumnezeu. Prin urmare, noi ne ţinem lângă organizaţia pe care a construit-o Iehova şi facem ceea ce ne spune Cuvântul Său să facem. Noi trebuie să evităm influenţele rele ale acestei lumi vechi şi să nu învăţăm morala din mediul ei. Suntem obligaţi să facem cu toată puterea noastră lucrurile pe care Iehova vrea ca noi să le facem. Umpleţi-vă inima cu adevăr, şi atunci adevărul va fi vorbit. (Mat. 12:34; Fil. 4:8). Este clar pentru noi că Iehova cercetează gândurile cele mai profunde până în adâncimea inimilor noastre, examinând motivele noastre pentru a vedea dacă sunt bune sau greşite. Dacă spunem adevărul, putem să ne aşteptăm să avem favoarea lui Iehova. Şi copiii noştri, de asemenea, vor câştiga favoarea lui, căci ei vor vedea în părinţii lor exemplul potrivit şi vor fi şi ei sinceri înaintea lui Iehova. Desigur, pregătirea copiilor pentru a spune adevărul, devreme în viaţă, este esenţială.

31. Este adevărat că facem greşeli; dar ne bazăm pe mila lui Iehova Dumnezeu şi pe dragostea fraţilor noştri, dat fiind faptul că facem cu toată fiinţa

Cuprins

noastră lucrarea pe care Iehova Dumnezeu a dat-o societăţii Lumii Noi în aceste vremuri din urmă. Există doar un singur grup de persoane astăzi care îşi păstrează integritatea şi care susţin principiile adevărului şi dreptatea în Cuvântul lui Dumnezeu, şi aceştia sunt cei care alcătuiesc societatea Lumii Noi. Este corect şi plăcut înaintea lui Dumnezeu ca cei care sunt slujitorii săi să fie puri, drepţi şi curaţi, să spună adevărul, să se comporte drept şi cinstit cu fraţii lor, şi să păstreze pacea şi unitatea organizaţiei. Să nu permitem nici un rău printre cei care se asociază cu organizaţia teocratică a lui Iehova. Să ne comportăm drept unii cu alţii şi să învăţăm cum să trăim pentru lumea nouă acum, astfel încât să putem trăi în lumea nouă atunci când va fi în deplină funcţiune. – Efes. 4:15, 16.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce nu trebuie să se găsească nicio formă de minciună în adunarea lui Dumnezeu?
2. Ce rezultă pentru cei din adunare care practică minciuna?
3, 4. (a) Ce tip de mărturie trebuie să fie dată de un martor când este condusă o audiere de către servii de adunare? (b) Ce factori care ar putea conduce la minciună ar trebui să evite un creştin? (c) Care sunt câteva exemple scripturale de prejudicii făcute de martorii falşi?
5. Cum şi când este recomandabil să se combată mărturia falsă?
6, 7. Ce ar trebui făcut pentru a proteja interesele fraţilor şi pentru a păstra unitatea în adunare?
8-10. (a) Ce acţiune faţă de fraţii noştri dovedeşte că îl iubim pe Dumnezeu? (b) Cum pot bârfa şi cuvintele fără rost să provoace prejudicii fraţilor şi cum arată acestea o lipsă de dragoste creştină?
11. (a) Cum sunt legate cinstea şi sinceritatea? (b) Este posibil ca persoanele necinstite să se asocieze cu adunarea lui Dumnezeu pentru un timp?
12. (a) Este o bună practică să împrumuţi bani de la fraţi? (b) Cum a făcut Iehova prevederi pentru cinste în Israelul din vechime, şi ce a fost cerut din partea păcătosului pentru a îndrepta lucrurile?
13. S-a schimbat principiul cinstei lui Iehova până în această zi?
14. Care este acţiunea potrivită de luat pentru un creştin atunci când doreşte să i se înapoieze ceva care a fost împrumutat?
15. (a) Ce se poate face de către o adunare dacă un frate refuză sau eşuează să înapoieze ce a împrumutat? (b) Este potrivit cândva să se meargă înaintea unui tribunal lumesc pentru a rezolva o datorie? (c) Înainte ca cineva să meargă în instanţă, ce ar trebui luat în considerare?
16. Cum pot arăta îndurare fraţii faţă de cei datornici?
17. (a) Atunci când avertizează o adunare în legătură cu o persoană necinstită, ce grijă trebuie să exercite un slujitor? (b) Poate să fie reprimit un contravenient în adunare?
18. Ce arată că parabola lui Isus de la Luca 16:1-8 nu este aprobarea necinstei?
19. Când se confruntă cu duşmanii, ce poate să facă un creştin pentru protecţie?
20. În Statele Unite, când poate o persoană refuza să mărturisească împotriva sa?

Cuprins

21. (a) În ţările vorbitoare de engleză, când poate o persoană să refuze să răspundă la întrebări incriminatoare? (b) Când trebuie să răspundă? (c) Ce acţiune nedreaptă a fost luată împotriva lui Isus?
22. Sub conducere totalitară, când creştinii erau puşi sub jurământ, ce cursuri de acţiune le erau deschise?
23. A minţit Isus sub jurământ?
24. Ce învăţăm din experienţa amară a lui Petru?
25. Ce puncte ridică unii, şi ce am putea să aşteptăm cu nerăbdare?
26, 27. Cum este posibil ca o persoană să trăiască o minciună?
28. Ce este conştiinţa creştină, şi cum este ea un ghid pentru facerea de fapte bune?
29. De ce este conştiinţa bună o binecuvântare?
30. Cum beneficiem noi şi copiii noştri de pe urma faptului că avem inimi curate şi că ne ţinem aproape de organizaţia lui Iehova?
31. De ce sunt necesare cinstea şi dreptatea printre cei care alcătuiesc societatea Lumii Noi?

CHEDORLAOMER CHIAR ERA ACOLO

Multor oameni le place să batjocorească Biblia, mai ales cartea Geneza. Ca de exemplu, în Geneza 14, se vorbeşte despre Regele Chedorlaomer (Ched-or-la-o'mer) din Elam care se luptă cu regii Sodomei şi Gomorei şi cu câteva stăpâniri vecine, luându-l ostatic pe Lot, şi despre cum Lot este salvat de Avraam. Cartea modernă şi foarte critică *Interpreter's Bible* spune că este numai o „poveste" despre „un personaj ce nu aparţine istoriei", o „naraţiune" dintr-o vreme în care „sensul istoric al iudaismului era aproape egal cu zero".

Anul acesta, pe 25 iulie, s-a relatat că arheologul Nelson Glueck, preşedinte al Colegiului Evreu Union, este convins că a găsit urma distrugerilor lăsate de Chedorlaomer pe teritoriul Negeb, o zonă deşertică din sudul Palestinei. El a descoperit o duzină de ruine ce aparţin „erei bronzului" în deşertul ce străbate Sodoma şi actuala graniţă a Israelului lângă Kadesh Barnea. El spune că tipul de ceramică ce era folosit în aceste comunităţi datează din timpul lui Avraam şi mai crede că toate au fost distruse în timpul atacului lui Chedorlaomer. „Aceasta este o indicaţie a remarcabilei memorii istorice înregistrată în Biblie" spune el. „Nu este scopul meu să aduc dovezi în favoarea şi nici contra Bibliei. Dar istorisirea acestei invazii a fost scrisă probabil la 1000 de ani după ce s-a întâmplat. Dovezile pe care le găsesc în Negeb justifică acest lucru." Posibilitatea ca această informaţie să fie păstrată în scris în acele timpuri, şi nu doar transmisă pe cale orală, la fel cum a crezut şi Dr. Glueck, aduce şi mai multă crezare preciziei relatărilor din Biblie. Unul după altul, argumentele criticilor continuă să se destrame!

Cuprins

CONSECINŢE ALE ATACULUI DE LA SOLANA



Raport făcut de către un serv de filială al
Societăţii Turnul de Veghere din Filipine

Numărul din 15 august 1952 al revistei *Turnul de veghere* conţinea la pagina 492 un raport al atacului asupra unei adunări creştine a martorilor lui Iehova de la Solana, Cagayan, de către oficiali ai oraşului, poliţie şi alte persoane. Unul dintre martorii lui Iehova a fost ucis şi s-a raportat că treizeci şi doi au fost răniţi şi au avut nevoie de asistenţă medicală. Sosirea timpurie a forţelor poliţieneşti din Tuguegarao, Cagayan, a pus capăt atacului sălbatic şi fără îndoială că a împiedicat ca şi mai multe persoane să fie ucise sau rănite grav. Un ofiţer al forţei poliţieneşti din Filipine a completat numeroase acuzaţii împotriva atacatorilor, acestea incluzând crima, tentative de omor, posesie ilegală de arme de foc, folosire ilegală a armelor de foc şi deranjarea ordinii publice. După aproximativ trei luni poliţia şi oficiali din Solana au depus contra-acuzaţii împotriva martorilor lor Iehova, acestea incluzând şi atacul unei persoane sau a unei autorităţi şi posesie ilegală a armelor de foc şi muniţiei.

Au trecut aproximativ doi ani până ce acuzaţiile au fost ascultate în primă instanţă în Tuguegarao, Cagayan. Judecătorul B. Quintariano a prezidat procesul şi şi-a spus judecata. Agentul fiscal din provincie a acţionat în calitate reclamant în toate cazurile, iar martorii lui Iehova au fost apăraţi de contra-acuzaţii de către avocatul K. V. Faylona, avocat al Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere din Filipine. Cazurile au fost acum încheiate, iar verdictul a fost emis de curte. Cititorii acestei reviste vor fi interesaţi să afle cum a fost făcută dreptate.

ACUZAŢII ŞI CONTRA ACUZAŢII

Unele dintre acuzaţiile minore au fost anulate în instanţă, dar cazurile mai serioase au atras atenţia curţii de judecată la prima instanţă. Prima persoană ce a fost judecată a fost un poliţist din Solana, pe numele lui Luis Carag. El a fost acuzat de tentativă de omor împotriva lui Santos Tabios. Dovezile prezentate la proces au arătat că Santos Tabios a mers la clădirea municipală pentru a căuta protecţia poliţiei pentru martorii lui Iehova după începutul atacului. Ajungând la clădirea municipală el l-a abordat pe Luis Carag şi a cerut ajutor şi protecţie din partea poliţiei. Carag a răspuns: « O să vă împuşcăm, pe voi toţi ai lui Iehova, ridică-te şi o să te împuşc. » Tabios s-a întors să o ia la fugă. Carag a tras în el, dar a ratat. A tras din nou şi de data aceasta l-a lovit în piciorul drept, sub genunchi, rupându-i osul, iar Tabios a căzut la pământ inconştient. Acesta a fost găsit mai târziu de către membrii forţei poliţieneşti şi dus la spitalul provincial din Tuguegarao.

După ce s-au stabilit aceste fapte, instanţa de judecată l-a găsit pe Luis Carag vinovat de omor sau folosirea armei de foc, având ca efect rănire gravă, şi l-au condamnat la închisoare pe o perioadă nedeterminată, de la 6 luni la 2 ani, unsprezece luni şi unsprezece zile. Instanţa a rezervat dreptul părţii vătămate de a încasa pagube civile într-un proces civil separat.

O contra acuzaţie a fost făcută împotriva lui Santos Tabios de către poliţia din Solana, care îl acuza de posesie ilegală a armelor de foc şi muniţiei. Însă, dovezile prezentate în timpul procesului lui Luis Carag au fost suficiente pentru a cauza respingerea acuzaţiei. Carag a afirmat că în seara în care atacul a avut loc a auzit focuri de armă şi l-a chemat pe fratele său, care era de asemenea poliţist în Solana. Amândoi au mers cu un jeep către clădirea municipală şi pe drum l-au luat şi pe şeful poliţiei. În timp ce conduceau către clădirea municipală ei au văzut o persoană care căra o puşcă japoneză şi care, dintr-odată, a tras în şeful poliţiei. Toţi trei au coborât din maşină, iar Carag a strigat la persoana respectivă să se oprească. Însă, aceasta nu s-a oprit, ci a fugit; aşa că Carag l-a împuşcat, iar acesta a căzut la pământ.

Cei trei poliţişti s-au apropiat de omul rănit şi, conform mărturiei lor, au aflat că acesta era Santos Tabios. Lângă omul căzut se afla şi o puşcă japoneză. Aceştia nu l-au mutat nici pe el şi nici puşca până ce nu a sosit forţa poliţienească din Filipine, în jurul orei 9, şi l-au dus pe omul rănit la spital. Carag a afirmat că aceştia au confiscat şi puşca care se presupune că se afla lângă Tabios.

Însă, puşca ce s-a găsit lângă Tabios nu a fost adusă în instanţă. În momentul în care poliţia din Tuguergarao a fost citată pentru a aduce puşca în faţa instanţei de judecată, un ofiţer a răspuns după cum urmează: „Cu privire la citaţia trimisă de către Onorata Curte prin care sunt citat să apar şi să aduc arma şi muniţia pe care se presupune că le-am luat de la acuzatul Santos Tobias, eu doresc să vă informez Onorată Curte că nu am luat nicio armă de foc sau muniţie din posesia acuzatului Santos Tobias."

Un sergent al forţei poliţieneşti a fost citat să apară în curtea de judecată în timpul procesului şi să aducă cu el arma japoneză menţionată anterior. Atunci când acesta a apărut, avocatul lui Carag, avocatul apărării, a ales să nu îl prezinte ca martor. Prin urmare, curtea a fost obligată să creadă că nu a fost găsită o asemenea armă de foc lângă Santos Tobias, iar contra acuzaţia nu avea nicio bază.

Instanţa de judecată a spus: „Instanţa este de părere că locotenentul Flores nu a înaintat o plângere pentru posesie ilegală împotriva lui Santos Tobias, deoarece forţa poliţienească nu a găsit de fapt nicio armă. Instanţa nu are niciun motiv pentru a suspecta acţiunea forţei de poliţie în legătură cu incidentul care a avut loc în noaptea menţionată mai sus. În plus Santos Tobias a mers la clădirea municipală pentru a cere ajutorul şi protecţia poliţiei municipale; în consecinţă, este dificil pentru această curte să creadă că Santos Tobias ar fi luat cu el puşca japoneză, ştiind că nu avea permis să poarte numita armă de foc. Prin urmare, contra acuzaţia împotriva lui Tobias pentru posesie ilegală a unei arme de foc şi muniţie a fost respinsă.

Cuprins

VINOVAT DE OMOR

Martin Berja, un poliţist din Solana, Cagayan, a fost judecat pentru omor. El a fost acuzat că l-a înjunghiat şi l-a omorât pe Valentin Panaga, unul dintre martorii lui Iehova, în noaptea zilei de 20 aprilie, în timpul atacului asupra adunării de circuit ţinută în Solana. Dovezile au arătat că Berja se afla în casa sa atunci când a început atacul. El a auzit două focuri de armă şi apoi a sosit socrul său şi a spus că martorii lui Iehova, în special Panaga, l-au bătut foarte rău pe secretarul orăşenesc în sala lor de adunare.

Acesta a fugit imediat la locul de adunare, şi-a scos cuţitul de vânătoare şi a început să înjunghie persoanele de care se putea apropia. A recunoscut că a înjunghiat şase persoane incluzându-l şi pe Valentin Panaga. Cel din urmă se refugiase într-o casă privată pe terenul adunării. Berja l-a urmărit în casă şi acolo l-a înjunghiat de încă patru ori, lovituri care au avut ca rezultat moartea sa în aceeaşi seară, la spitalul municipal din Tuguegarao.

Instanţa l-a găsit pe Martin Berja vinovat de omucidere şi l-a condamnat la închisoare pentru opt ani şi o zi şi la despăgubirea moştenitorilor lui Valentin Panaga cu suma de 6,000 P (3,000 $ americani).

O contra acuzaţie a fost depusă de către primarul din Solana împotriva fratelui care a slujit ca serv de district atunci când atacul a avut loc. Acest frate este un absolvent al celei de-a cincisprezecea clase a Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere. Acesta a fost acuzat de nesupunere faţă de o persoană cu autoritate, şi anume, primarul municipiului, deoarece acesta a refuzat să se supună ordinului primarului de a merge la clădirea municipală pentru protecţie. Primarul a fost el însuşi ucis într-o ambuscadă în luna septembrie a aceluiaşi an, 1952. Instanţa a considerat că nu existau motive pentru acuzaţia împotriva servului de district şi prin urmare acuzaţia a fost respinsă. În luarea deciziei instanţa a spus:

„Primarul Carag nu a avut nicio autoritate să îl aresteze pe Adolfo Dionisio, având în vedere faptul că cel din urmă nu a fost prins în timp ce comitea o încălcare a legii, şi nici nu comisese o infracţiune serioasă. Dacă acuzatul a refuzat să meargă cu primarul, atunci acesta fusese dreptul lui legal de a refuza. Atunci când acuzatul a refuzat să fie arestat, refuzul lui nu a însemnat o nespunere sau împotrivire, din moment ce primarul nu avea nicio autoritate pentru a-l aresta.

„Acuzatul a fost arestat de către primarul Carag nu pentru că el comisese vreo infracţiune, ci doar ‘pentru protecţie’. Dacă acuzatul nu dorea sau nu a cerut protecţie, atunci acesta nu avea nicio obligaţie să se supună protecţiei primarului. Dar dovezile au arătat că Alfonso Dionisio şi alţi membri din grupul martorilor lui Iehova au fost maltrataţi la clădirea municipală, iar în acest caz arestul nu a fost făcut cu scopul de a-i proteja pe aceştia, ci mai degrabă pentru a-i maltrata.”

Şase martori ai lui Iehova au fost acuzaţi de contraatac împotriva unei persoane cu autoritate. În acest caz agentul cu autoritate a fost Pascual Bacud, un poliţist din Solana, Cagayan. Acesta a afirmat că a avut trei răni care au necesitat o îngrijire medicală de şase până la nouă zile şi care l-au împiedicat de la a se implica în munca sa obişnuită pentru aceeaşi perioadă de timp. Dovezile au arătat că ofiţerul Bacud a încercat să îl ia pe Santios Tabios de la locul adunării, cu forţa,

Cuprins

pentru a-l interoga şi a afla care era persoana care se presupune că l-a jignit pe fiul secretarului municipal, mai devreme, în ziua respectivă. Tabios s-a opus încercării ofiţerului Bacud de a-l lua. Acestuia i s-au alăturat alţi cinci martori ai lui Iehova care participau la adunare (oameni de ordine). Instanţa a respins acuzaţia de atac împotriva unei persoane cu autoritate cu următoarea afirmaţie:

„Faptele prezentate şi dovedite nu constituie un atac împotriva unui agent cu autoritate. Ofiţerul Bacud nu a avut nicio autoritate să îl ia pe Santos Tabios din sala unde se ţinea adunarea, cu atât mai mult să îl aresteze fără mandat emis de autoritatea competentă. Atunci când a încercat să îl aresteze şi să îl ia pe Santos Tabios prin maniera expusă mai sus, acesta s-a făcut vinovat de abuz de autoritate şi nu exercita funcţiile sale oficiale. (P. vs. Tilos, 36 OG. P. 54)

„Atunci când un agent cu autoritate foloseşte o forţă inutilă sau violentă pentru a se face respectat, acesta trece de limitele puterii sale şi din acel moment acţionează ca o persoană privată. (P. vs. Damo, Of. Gaz. No. 9 – 5 Anexa p. 58)."

Însă, instanţa a constatat că toţi cei şase acuzaţi au participat în lovirea ofiţerului Bacud în apărarea lui Tabios şi pentru acest motiv instanţa i-a găsit pe toţi şase vinovaţi de provocare de răni fizice minore şi toţi au fost condamnaţi să plătească o amendă de 7,50 $ fiecare. Amenda a fost plătită şi toţi şase au fost eliberaţi.

În această manieră instanţa a scăpat de toate acuzaţiile şi contra acuzaţiile ce au apărut în urma atacului maliţios împotriva martorilor creştini credincioşi ai lui Iehova din Solana, Cagayan. Instanţa a rămas fidelă legii ţinutului şi şi-a emis verdictele în conformitate cu aceasta.

La momentul potrivit Iehova Dumnezeu, marele Judecător al cerului şi al pământului, îşi va pune în aplicare judecata împotriva tuturor celor care I-au defăimat Numele şi i-au persecutat şi i-au chinuit pe martorii Săi credincioşi până la moarte. Noi aşteptăm cu răbdare marea zi a justificării şi între timp vom continua lăudând şi binecuvântând numele lui Iehova, Dumnezeul nostru, în fiecare zi şi pentru totdeauna.

TURNUL DE VEGHERE ÎI OFERĂ REFUGIATULUI O NOUĂ SPERANŢĂ

Următoarea scrisoare interesantă primită de către Societatea Turnul de Veghere de la un reprezentant de pe teren al asociaţiei Prietenii Americani ai Libertăţii Ruseşti indică, în mod sigur, ce a făcut *Turnul de Veghere* pentru a-i menţine pe oameni în viaţă şi la adevăr şi demonstrează cum oamenii care au venit din Rusia au câştigat o cunoştinţă a adevărului Cuvântului lui Dumnezeu şi sunt acum fericiţi.

„Ca reprezentant pentru Germania de Nord al asociaţiei Prieteni americani pentru libertate rusească, o agenţie voluntară americană ce lucrează pentru ajutarea

Cuprins

refugiaţilor din Uniunea Sovietică, eu am avut plăcerea ieri de a o întâlni pe doamna L_K_. Doamna K este de origine rusă, şi este unul dintre miile de persoane care au căutat libertatea de sub tirania comunistă după război, fugind în Vest. Aceasta trăieşte în una dintre sutele de tabere de refugiaţi care încă se găsesc în întreaga Germanie.

„Împrejurimile acestor tabere sunt suficient de jalnice pentru a descuraja chiar şi pe cel mai înspăimântător suflet, mai ales după ani întregi de mâncare, haine şi cazare sub standard, şi ani întregi de speranţă în zadar pentru o viaţă mai bună, prin emigrare sau angajare. Simţindu-se abandonaţi de Dumnezeu şi de om, foarte mulţi dintre aceşti oameni şi-au pierdut întreaga ambiţie şi s-au afundat în deznădejde.

„Prin urmare, am fost mişcat la întâlnirea cu doamna K . Şi ea se afla în împrejurimi sărăcăcioase, şi-a pierdut soţul, şi are probleme cu inima, dar de îndată ce am intrat în micuţa ei cameră am văzut în ce fel această femeie era diferită de majoritatea oamenilor pe care i-am întâlnit. Camera era ordonată, iar femeia era curată şi îngrijită, şi cu simţul umorului şi ospitalieră. Atunci când am făcut o remarcă la adresa ediţiei recente a revistei *Turnul de veghere* în limba rusă, de pe masă, aceasta a răspuns că revista a reprezentat cel mai puternic sprijin al ei în ultimele luni, că prin această revistă ea a putut să descopere o nouă bucurie în viaţa, şi o nouă speranţă. Ea încearcă să îi facă şi pe alţi oameni din tabără să fie interesaţi de mesajul acesteia.”

Cel ce a scris cele de mai sus a mai menţionat că dacă Societatea ar putea trimite un pachet cu mâncare sau haine vechi, sau literatură suplimentară în rusă, acestea ar fi primite cu multă recunoştinţă de către doamna K. Societatea a aranjat să îi ofere doamnei K toate aceste lucruri prin filiala germană de la Wiesbaden.

Da, adevărul în legătură cu Împărăţia lui Iehova aduce mângâiere celor năpăstuiţi din prezent, aşa cum s-a întâmplat şi când a fost propovăduit pentru prima dată, cu mai mult de nouăsprezece secole în urmă.

FATA DE TREISPREZECE ANI DIN BERLIN ÎŞI MENŢINE INTEGRITATEA

Renate Grosse, în vârsta de treisprezece ani, s-a plâns în nenumărate rânduri că se simte foarte obosită. Însă, doctorul de familie a respins plângerea ei cu observaţia pe care i-a făcut-o mamei: „Fetelor mici le place să se prefacă. Nu vă îngrijoraţi în legătură cu asta.” Dar în momentul în care Renate a leşinat la şcoală şi a trebuit să fie adusă acasă, a fost dusă la spital mai apoi, acolo unde cazul ei a fost diagnosticat ca reumatism la încheieturi. Însă, atunci când tratamentul pentru reumatism nu a dat rezultate, a fost chemat un specialist hematolog care a declarat că aceasta avea leucemie, un cancer ce se manifestă la celulele din sânge şi pentru care nu a fost găsit încă vreun tratament, pentru care doctorii recomandă transfuzii regulate.

Cuprins

Mama Renatei, fiind o martoră a lui Iehova, a obiectat faţă de transfuziile de sânge, iar atunci specialistul a explodat de supărare. Acesta pur şi simplu nu putea înţelege cum o mamă care afirmă că îşi iubeşte copilul putea respinge singurul tratament, aşa că acestuia i-a fost explicată poziţia martorilor lui Iehova în legătură cu transfuziile de sânge în prezenţa şefului spitalului şi a doctorilor. Un doctor, un martor al lui Iehova, a verificat cazul ei şi a afirmat că situaţia ei era atât de gravă încât Renate mai avea doar şase săptămâni de trăit.

Auzind de poziţia adoptată, rudele, asistentele şi alţi pacienţi au asaltat-o atât pe mamă cât şi pe Renate cu argumente, dar acest lucru a fost în zadar. Medicul de gardă, un romano-catolic, a insistat să nu se ţină seama de obiecţiile mamei prin abordarea Renatei în repetate rânduri. Într-o seară, la ora 9 şi jumătate, acesta s-a aşezat pe patul ei şi i-a descris acesteia o imagine îngrozitoare despre cât de repede va muri şi în ce fel, dar toate aceste lucruri au fost în zadar. După ce acesta a plecat, Renate a scris o scrisoare prin care îşi exprima convingerile, astfel încât toată lumea să ştie că aceasta a fost şi decizia ei şi nu numai a mamei ei.

Fiind vizitată după câteva săptămâni, aceasta era fericită deşi starea ei se înrăutăţise vizibil. Ea dorea să audă despre lucrurile noi din revistele *Turnul de veghere şi Treziţi-vă*! , şi a vorbit foarte puţin despre boala ei. De fapt, ea chiar a făcut o glumă pe seama unui medic care voia să îi facă o transfuzie cu propriul lui sânge, şi a remarcat: „Mamă, dacă o să mă fac bine, atunci vreau să facem foarte multe lucruri diferit şi să îl slujim pe Iehova mai mult, dar dacă nu – atunci este scrisoarea aceasta în buzunarul meu.”

Discutând cazul Renatei cu unul dintre martorii lui Iehova, medicul şef a exclamat: „Dumneavoastră credeţi că o fată de treisprezece ani poate avea nişte convingeri religioase înrădăcinate atât de adânc încât să refuze tratamentul unui doctor atunci când se află în pericol de moarte?” Acesta a fost asigurat de faptul că comportamentul Renatei îi răspundea la întrebare, căci, după ce a aflat că avea să moară, aceasta a fost chiar şi mai fericită şi mai prietenoasă ca până atunci. Atunci când i s-a atras atenţia asupra problemei cu privire la încercarea de a o obliga pe Renata el a fost chiar surprins să audă aşa ceva, şi după aceea asupra Renatei nu s-au mai făcut presiuni să accepte transfuziile de sânge, deşi ceilalţi pacienţi au dat dovadă de ostilitate, până ce aceasta a fost dusă într-un salon privat. Medicul şef a observat în continuare: „În întreaga mea experienţă niciodată nu am mai văzut un asemenea caz, un caz în care un copil să fie fericit după ce a aflat că avea să moară.”

Renate a murit. Scrisoarea pe care a scris-o în noaptea în care doctorul de gardă a încercat să o forţeze să accepte transfuziile a fost citită la înmormântarea ei.

„Pentru toate rudele mele şi oamenii pe care îi cunosc: Dragii mei, vă rog frumos şi din suflet să nu îi cauzaţi probleme mamei mele, deoarece ea a refuzat transfuziile de sânge pe care trebuia să le primesc din partea medicului. Este în aceeaşi măsură şi dorinţa mea fermă să fiu fidelă şi ascultătoare faţă de Cuvântul lui Dumnezeu decât să încalc legea şi să trăiesc artificial şi să primesc o transfuzie

Cuprins

de sânge la fiecare jumătate de an. Cuvintele sunt adevărate: ‘Cine îşi iubeşte viaţa o va pierde, dar cine îşi pierde viaţa în credincioşie faţă de mine o va primi din nou.

„Dar marea mea speranţă nu este să plutesc pe undeva prin cer ca un spirit. Nu, ci să mă odihnesc în mormânt până la Armaghedon, şi dacă marele Dătător de viaţă, Iehova, mă va considera demnă atunci îmi va da învierea – în carne şi sânge, de-adevăratelea, ca om, pe un pământ paradis curăţat, în bucurie şi fericire. Aşa că vedeţi, din această cauză nu mi-a fost greu să mor. Puteţi să înţelegeţi asta?

„ Sunt tânără, aşa este, dar mi-am pus viaţa în mâinile Creatorului şi Acesta ghidează toate lucrurile aşa cum trebuie. Aşa că în încheiere, vă rog încă o dată să nu puneţi piedici înaintea mamei mele. Scutiţi-o de toate frământările inutile. În schimb, fiţi buni şi prietenoşi cu ea, şi în niciun caz nu grăiţi cuvinte rele. Salutări din inima şi sărutări tuturor din partea Renatei. Vă rog puneţi aceste cuvinte la inimă.”

BINECUVÂNTÂND ZILNIC NUMELE SUVERANULUI NOII LUMI

Suveranul Noii Lumi are această funcţie în virtutea faptului că El este şi Creatorul ei. Şi el este Suveranul şi Creatorul nu numai al Noii Lumi, ci şi al întregului univers. Şi care este numele Lui, numele pe care trebuie să Îl binecuvântăm? Isaia 65:13-17 (*AS*) ne spune că Numele Celui ce va crea noua lume, noul cer şi noul pământ, este Iehova.

Ca martori creştini, luând această decizie de a-l avea pe Iehova ca Dumnezeu şi Împărat, noi trebuie să Îl slăvim, să Îl punem pe un loc înalt în vieţile noastre şi apoi trebuie să căutăm să facem acest lucru şi în vieţile celorlalţi, făcând publice peste tot suveranitatea şi calitatea lui de rege.

Să binecuvântăm numele Suveranului Noii Lumi înseamnă să Îl vorbim de bine, pentru meritul şi slăvirea Acestuia, păstrându-ne mereu integritatea faţă de El şi niciodată să nu fim induşi în eroare sau corupţi de Diavol pentru a blestema sau a renunţa la El. Înseamnă să încercăm să îndepărtăm ocara care a fost îngrămădită asupra Lui.

Psalmul 145 ne spune să Îl lăudăm pe Iehova cât se poate de mult. Asta înseamnă să Îi dăruim lauda noastră mărinimoasă. Atunci când Isus Cristos era pe pământ acesta a luat conducerea lăudării lui Iehova, şi în prezent noi, în calitate de creştini dedicaţi, avem chiar mai multe motive să Îl lăudăm şi să binecuvântăm numele lui Iehova. Aceasta este ziua stabilirii Împărăţiei Lui şi prin urmare este şi mai potrivit să vorbim despre gloria acesteia şi să vorbim despre puterea şi faptele Sale măreţe prin care Dumnezeu a stabilit Împărăţia. În continuare, noi trăim în vremuri periculoase, şi binecuvântarea numelui lui Iehova înseamnă protecţie pentru noi înşine şi pentru toţi cei ce ne ascultă şi iau aminte.

Cuprins

Şi cât de des ar trebui să binecuvântăm numele lui Iehova? „În fiecare zi eu te voi binecuvânta” răspunde psalmistul. Şi oare nu aşa trebuie să stea lucrurile? Oare noi nu primim zilnic bunătatea lui Iehova? Oare nu fiecare zi adaugă motive pentru care noi ar trebui să îl lăudăm?

Faptul că ne-am hotărât să Îl binecuvântăm pe Iehova zilnic ne face candidaţi la serviciul cu timp integral; şi, dacă nu asta, cel puţin pentru încercarea zilnică de a găsi oportunităţi de a-L binecuvânta pe Iehova, de a-L vorbi de bine în faţa altora, şi de a face ca toate lucrările noastre să conteze pentru el.

Şi nu doar că ar trebui să Îl binecuvântăm pe Iehova zilnic, ci ar trebui să fie hotărârea noastră să ‘Îi lăudăm numele pentru totdeauna’, căci acesta nu va putea niciodată face nimic nedemn ca să nu merite lauda noastră! Celor care acum îi binecuvântează zilnic numele şi care se hotărăsc să îl binecuvânteze pentru totdeauna, Iehova le va oferi viaţă veşnică, pentru ca aceştia să ducă la bun sfârşit hotărârea lor.



- **Cât timp a continuat botezul lui Ioan? Când a început botezul lui Isus pentru urmaşii Săi? – J. G., Statele Unite ale Americii**

Ioan Botezătorul le-a cerut evreilor să se căiască de păcatele pe care le-au comis împotriva legământului legii, şi datorită acestei căinţe sau ca simbol al acesteia, el i-a botezat în apă. Conform versiunilor moderne ale Bibliei, care se exprimă clar, Ioan a afirmat la Matei 3:11: „Eu vă botez în apă datorită pocăinţei voastre.” (*NW*) „Vă botez în apă ca dovadă a pocăinţei voastre.” (*AT*). „Vă botez în apă pentru a ilustra pocăinţa voastră.” (*Williams*). Atâta timp cât evreii se aflau sub legământul legii aceştia aveau obligaţia de a-l respecta, şi când păcătuiau împotriva acestuia şi eşuau în a se ridica la înălţimea cerinţelor sale era ceva potrivit ca ei să dea dovadă de pocăinţă. Din anul 29 până în anul 33 A.D. aceştia au dat dovadă de pocăinţă, supunându-se botezului lui Ioan.

Botezul lui Isus era ceva diferit. El era lipsit de păcat, desăvârşit şi prin urmare nu avea păcate de care trebuia să se pocăiască. Acesta a respectat legea în loc să păcătuiască împotriva ei. Mai degrabă, botezul Lui în apă nu indică pocăinţă de la păcatele comise împotriva legământului legii, ci ilustra dedicarea Lui în a face voinţa lui Iehova. Dar Isus a avut parte de mai mult decât o simplă cufundare în apă; acesta a avut parte de o cufundare prin spiritul sfânt al lui Iehova. (Mat. 3:16) Prin urmare, a fi cufundat sau botezat, aşa cum a fost Isus după ce a fost botezat în apă de către Ioan, ar însemna primirea revărsării spiritului sfânt. Când a avut loc acel botez cu spirit sfânt, pentru prima dată, pentru urmaşii lui Isus? A avut loc în anul 33 A.D., la Cincizecime. Atunci au fost pentru prima dată botezaţi în spirit sfânt urmaşii lui Isus, aşa cum s-a întâmplat cu El însuşi cu trei ani şi

Cuprins

jumătate înainte. Atunci a început şi botezul în apă, în numele lui Isus, prin intermediul administratorilor creştini de pe pământ, aşa cum a spus Petru cu acea ocazie: „Pocăiţi-vă şi fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre, şi veţi primi darul Sfântului Spirit." (Faptele 2:38, *NW*).

Atunci când Isus a murit pe stâlpul de tortură a fost oferită baza pentru încheierea legământului legii. Baza anulării acestuia a fost atunci pusă în aplicare şi a fost indicată de către documentul pe care Iehova l-a răstignit atunci pe stâlpul de tortură. (Col. 2:14). Acesta a fost anulat pe deplin şi legal la Cincizecime, când a fost înlocuit de noul legământ ce a fost atunci pus în funcţiune. Atâta vreme cât a durat vechiul legământ, botezul lui Ioan pentru indicarea pocăinţei pentru păcatele comise împotriva acestuia era potrivit, dar atunci când acesta a fost anulat în mod legal şi înlocuit de un nou legământ, botezul lui Ioan avea să fie fără efect. Dacă unii aveau să fie botezaţi după aceea prin botezul lui Ioan, atunci acesta nu avea niciun efect, şi ei trebuiau să se boteze în numele lui Isus. (Faptele 18:25, 26; 19:2-6). Prin urmare, botezul lui Ioan a avut valoare atâta timp cât legământul legii era în funcţiune; odată cu încheierea legală a legământului legii, la Cincizecime, şi înlocuirea acestuia cu noul legământ de la acea vreme, a început şi botezul în apă în numele lui Isus şi botezul cu spiritul sfânt.

- **Cum a putut spune Isus că oricine scoate sabia va pieri de ea, când, de fapt, lucrurile nu stăteau aşa? L. R. – Spania**

Care a fost ocazia la care Isus a spus aceste cuvinte? Făcea el o afirmaţie generală care avea să fie adevărată în toate timpurile? Sau aceea era doar o presupunere pe care oamenii au tras-o din cuvintele Sale? Contextul în care au fost spuse cuvintele sunt următoarele: Isus se afla în grădina Ghetsimani cu câţiva dintre discipolii Săi. El tocmai instituise cina memorială cu cei unsprezece apostoli credincioşi şi se retrăsese în această grădină. Tocmai spusese că cel care Îl trădase se apropia, atunci când Iuda a venit însoţit de soldaţi din partea preoţilor cei mai de seamă, pentru a-l aresta. În momentul în care soldaţii au pus mâna pe Isus, apostolul Petru i-a tăiat urechea slujitorului marelui preot. Atunci Isus i-a spus lui Petru: „Pune-ţi sabia la loc, pentru că toţi cei care scot sabia de sabie vor pieri. Sau crezi că nu pot să-l rog pe Tatăl meu să-mi pună imediat la dispoziţie peste douăsprezece legiuni de îngeri? Dar atunci cum s-ar mai împlini Scripturile: că trebuie să se întâmple aşa?" (Mat. 26:52-54, *NW*.)

Dacă Isus şi-ar fi dorit salvarea din mâinile soldaţilor acesta nu ar fi obţinut-o prin sabie, ci prin forţa îngerilor. El s-a asigurat că unii din grupul Său vor avea săbii, doar pentru a arăta că El nu va recurge la arme, chiar dacă acestea erau disponibile. Însă, erau numai două săbii în grupul Său. Dar Iuda a venit „cu o gloată mare cu săbii şi ciomege." (Mat. 26:47; Luca 22:38, *NW*) Ce şansă ar fi avut doi oameni cu săbii împotriva unei mulţimi atât de mari înarmate astfel? Nicio şansă! Căci dacă cei doi ce erau alături de Isus ar fi ridicat sabia împotriva acestora, care-i copleşeau numeric, acest lucru ar fi însemnat moartea celor doi din

Cuprins

cauza săbiilor mânuite de mulţime. Aceştia nu ar fi avut nicio şansă. Mai mult, orice încercare de salvare a lui Isus nu ar fi avut sorţi de izbândă, deoarece ar fi fost opusă scopului lui Iehova. Aşa că orice persoană din acel mic grup care ar fi pus mâna pe sabie, cu siguranţă că ar fi pierit din cauza sabiei, şi Isus i-a avertizat în mod explicit de acest lucru. Nu este justificat să presupunem că aici Isus declara un adevăr sau o afirmaţie generală ce putea să se aplice tot timpul şi în toate împrejurările.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Octombrie 1954 Nr. 20

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

„ACEASTĂ VESTE BUNĂ A ÎMPĂRĂŢIEI" - Pag.719

UN MESAJ DE ÎNCURAJARE ŞI VALOARE - Pag.734

CINE ESTE IEHOVA? - Pag.737

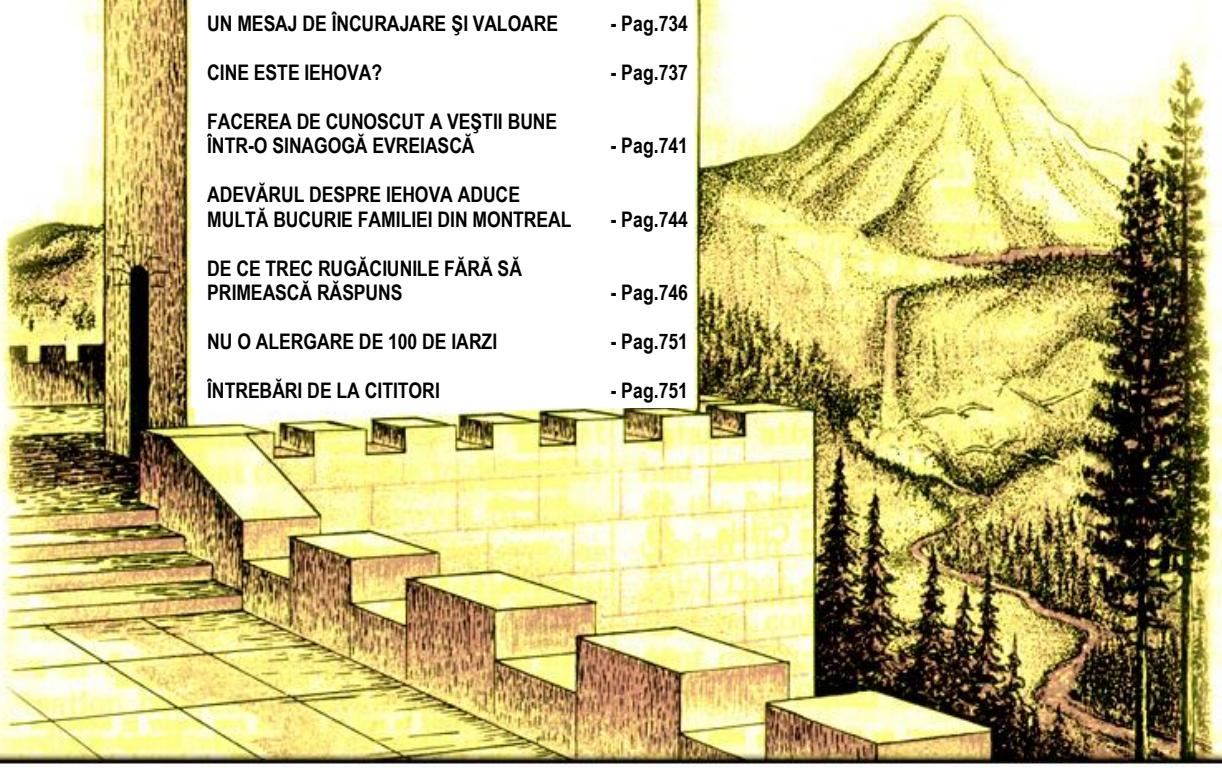
FACEREA DE CUNOSCUT A VEŞTII BUNE ÎNTR-O SINAGOGĂ EVREIASCĂ - Pag.741

ADEVĂRUL DESPRE IEHOVA ADUCE MULTĂ BUCURIE FAMILIEI DIN MONTREAL - Pag.744

DE CE TREC RUGĂCIUNILE FĂRĂ SĂ PRIMEASCĂ RĂSPUNS - Pag.746

NU O ALERGARE DE 100 DE IARZI - Pag.751

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.751



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

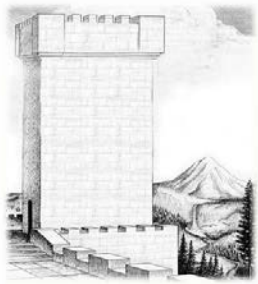
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Octombrie 1954 **Nr 20**

„ACEASTĂ VESTE BUNĂ A ÎMPĂRĂŢIEI”

CARE este speranţa ta pentru viitor? Este doar de a trăi pe pământ pentru câţiva ani, sperând să obţii plăcere şi fericire în timpul scurt care există înainte ca moartea să îi pună capăt? Ce speranţă ai pentru viaţa de după moarte? Ce rezervă, în general, viitorul pentru omenire pe pământ? Va distruge vreun dezastru, în cele din urmă, pământul şi toată viaţa de pe el?

[2] Oameni din diferite părţi ale lumii vor răspunde la aceste întrebări puţin diferit. Sunt multe religii diferite şi multe idei diferite, referitoare la ceea ce rezervă viitorul pentru omenire. Alţii au tras propriile concluzii în ceea ce priveşte viitorul lor. Bineînţeles că lucrul raţional pe care ar trebui să îl facem, dacă vrem să avem o speranţă sigură pentru viitor, este să descoperim care este scopul Dumnezeului suprem şi atotputernic pentru om şi pentru acest pământ, care este locuinţa omului. Din moment ce El l-a creat pe om, atunci El este cel care decide soarta noastră, şi El a făcut acest lucru. Pentru cei ce fac pe placul Creatorului viitorul este unul fericit, iar acest viitor fericit a fost anunţat omului pe pământ printr-un reprezentant special al Creatorului, Isus Cristos. El a numit mesajul Lui „această veste bună a Împărăţiei.” – Mat. 24:14, *NW*.

[3] Ce este această „veste bună”? Pentru a înţelege ce semnifică şi ce este „Împărăţia” despre care se vorbeşte aici şi felul în care va aduce binecuvântări omenirii, este necesar să ştim câte ceva despre scopurile Dumnezeului Cel Prea Înalt şi despre acţiunile lui în legătură cu omenirea. Găsim aceste informaţii intr-o carte ce se numeşte Biblie. Acela care a putut crea soarele, luna şi stelele, acest pământ şi toate lucrurile minunate de pe el, peştii, păsările, animalele, copacii şi florile şi omul, Acela a putut crea şi o carte. Din moment ce este scopul Creatorului de a face ca aceste informaţii să fie disponibile în toată lumea, astfel încât fiecare să poată verifica aceste informaţii pentru el însuşi, a trebuit să existe o înregistrare scrisă către care fiecare s-ar putea îndrepta pentru dovezi. Singura înregistrare scrisă despre scopul Creatorului pentru om şi pământ este Biblia, Cartea sacră pe care Dumnezeu a păstrat-o de-a lungul timpului şi care a fost tradusă în sute de limbi. În această carte vom găsi răspunsuri la toate întrebările

Cuprins

importante în legătură cu viaţa pe pământ şi speranţele noastre în legătură cu viitorul.

[4] Cine este Dumnezeu? Cum şi de ce l-a creat el pe om? De ce există răutate şi suferinţă pe pământ? Când vor înceta? Care este viitorul pământului şi al omului şi ce trebuie să facem pentru a câştiga viaţă de la Dumnezeu? La toate acestea şi la multe alte întrebări există răspunsuri pentru noi în Biblie. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu în care El se relevă pe sine şi scopurile lui pentru noi. (Ioan 17:17; 2 Tim. 3:15-17). Să ne uităm în această Carte şi să învăţăm câte ceva din conţinutul ei.

DUMNEZEUL ADEVĂRAT

[5] Există un singur Dumnezeu adevărat, care este atotputernic şi suprem şi care este Creatorul care „a făcut cerul, pământul, marea şi tot ce este în ele" (Faptele 4:24). Toţi cei care vor viaţă, inclusiv Fiul său, Isus Cristos, trebuie să Îi recunoască supremaţia şi să se supună Lui. (1 Cor. 15:28). Dumnezeu este invizibil ochilor omului şi „nimeni nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu." (1 Ioan 4:12). Deci, este greşit ca omul să încerce să facă un chip al lui Dumnezeu pe care să îl venereze. El nu poate fi comparat. El nu are egal. Profetul Isaia a scris despre el în capitolul 40, versetele 18 şi 25: „Cu cine îl veţi asemăna pe Dumnezeu şi cu ce îl veţi compara?" El este izvorul vieţii şi astfel trebuie să ne îndreptăm privirea către el pentru viaţă veşnică în viitor.

[6] Pentru a se diferenţia de mulţii zei falşi care sunt veneraţi, Atotputernicul Dumnezeu are un nume personal. Numele acesta este Iehova. Psalmul 83:18 spune despre el: „Pentru ca oamenii să ştie că tu, al cărui nume este IEHOVA, eşti cel preaînalt peste tot pământul." Astfel, pentru a deveni un adevărat închinător al Lui, omul trebuie să ajungă să-l cunoască după numele lui, Iehova.

ISUS CRISTOS

[7] Principalul dintre creaturile lui Dumnezeu, sub El, este Fiul lui, care a venit pe pământ şi a luat numele de Isus. Biblia arată că Acesta trăise ca o creatură spirit în cer înainte să vină pe pământ. La vremea aceea era numit Cuvântul; adică, el era purtătorul de cuvânt al lui Iehova pentru toate celelalte fiinţe create. – Ioan 1:1; Col. 1:16; Apoc. 19:13.

[8] Isus şi Iehova Dumnezeu nu sunt aceeaşi persoană, şi nici Isus nu este egal cu Dumnezeu. Doar Iehova este suprem. Deci, Isus a spus despre Iehova: „Tatăl meu este mai mare decât Mine." (Ioan 14:28). Întotdeauna El a fost şi este supus Tatălui lui în cer şi întotdeauna a fost unit cu el, sau una cu el, în lucrările de dreptate ale lui Dumnezeu. Pentru că erau în armonie împreună, Isus putea spune: „Eu şi Tatăl una suntem." (Ioan 10:30). Dar nu a vrut să spună că sunt o singură persoană. Ar fi ridicol să spunem aşa, din moment ce, mai târziu, îl găsim pe Isus rugându-se către Tatăl său cu aceste cuvinte: „O, Tată, dacă este posibil, să treacă acest pahar de la mine: totuşi, nu cum voiesc eu, ci cum voieşti tu." – Mat. 26:39; de comparat cu Ioan 17:20-22.

Cuprins

[9] Isus este principalul Fiu al lui Dumnezeu şi Cel preaiubit şi a devenit Regele Împărăţiei lui Dumnezeu, prin care dreptatea şi pacea vor fi aduse într-o lume nouă. În timpul petrecut pe pământ El i-a învăţat pe urmaşii lui să se roage pentru acea Împărăţie şi să direcţioneze acea rugăciune către Iehova, Tatăl lor ceresc. „Aşadar, să vă rugaţi astfel: Tatăl nostru care eşti în cer, sfinţească-se numele tău. Să vină Împărăţia Ta. Să se facă voinţa ta pe pământ, precum în cer." (Mat. 6:9, 10). Dar înainte să trecem la discuţia despre motivul pentru care Isus a venit pe pământ ca om şi a murit, şi de ce predicarea lui despre Împărăţie a fost o veste aşa de bună, să mergem înapoi în timp până la momentul în care Dumnezeu l-a creat pe primul om în grădina Eden.

PĂCATUL, MOARTEA ŞI DIAVOLUL

[10] La început Dumnezeu a creat un prim bărbat şi o primă femeie, cu numele de Adam şi Eva. Ei erau perfecţi, iar Dumnezeu i-a pus într-o grădină paradis în partea pământului numită Eden. Le-a poruncit: „Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul, şi supuneţi-l"; şi ei trebuiau să aibă stăpânire peste toate celelalte creaturi de pe pământ. – Geneza 1:27-31.

[11] Dacă ar fi fost credincioşi şi supuşi Creatorului urmau să trăiască pentru totdeauna pe pământ, în pace, cu tot ceea ce îşi doresc. Cu toate că erau perfecţi la trup şi minte, erau încă neîncercaţi, şi Dumnezeu le-a dat şansa să îşi dovedească supunerea faţă de el printr-un test. I-a poruncit lui Adam, spunându-i: „Poţi să mănânci liber din orice pom din grădină: dar din pomul cunoaşterii binelui şi răului să nu mănânci: pentru că în ziua în care vei mânca din el vei muri cu siguranţă." (Gen. 2:16,17). S-au dovedit ei credincioşi sub acest test? Înregistrarea Bibliei arată că nu. În capitolul 3 din Geneza este descris eşecul, prima dată al femei şi apoi al bărbatului, de a respecta porunca lui Dumnezeu, mâncând din fructul interzis. Cine i-a înşelat? Înregistrarea vorbeşte despre un şarpe, dar trebuie să fi fost o putere super-umană invizibilă în spatele acţiunilor şarpelui. Vom vedea imediat cine a fost puterea aceea invizibilă.

[12] În porunca lui Dumnezeu în legătură cu fructul din pom îi spusese lui Adam: „În ziua în care vei mânca din el vei muri cu siguranţă." (Gen. 2:17). Aşa că Dumnezeu şi-a pus sentinţa în aplicare. Prima dată i-a alungat pe Adam şi Eva din grădina paradis şi începând cu acea zi ei au început să moară, şi la timpul potrivit au murit şi s-au întors în ţărâna din care au fost luaţi. Fapta lor de nesupunere faţă de Dumnezeu, răzvrătirea lor împotriva poruncii lui Dumnezeu le-a adus moartea; şi, din moment ce toţi copiii lor s-au născut după ce ei au păcătuit, au transmis păcatul şi moartea urmaşilor lor şi deci, nouă. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, iar moartea prin păcat; aşa că moartea a trecut asupra tuturor oamenilor pentru că toţi au păcătuit." (Rom. 5:12). Puterea invizibilă din spatele şarpelui, care i-a condus spre răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, a fost responsabilă pentru moartea lor şi el a fost un ucigaş. Isus l-a identificat pe ucigaş pentru noi când le-a spus altor urmaşi ai acelui nelegiuit: „Voi sunteţi de la tatăl vostru diavolul, şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru. El de la început a fost un ucigaş şi nu a stat în adevăr, pentru că în el nu există adevăr. Când spune o

Cuprins

minciună o spune de la el: pentru că este un mincinos, şi tatăl minciunii." (Ioan 8:44). Astfel, Satan Diavolul este cel care a fost puterea invizibilă din spatele şarpelui din Eden şi care este marele răzvrătit împotriva lui Dumnezeu şi a scopurilor lui.

[13] Diavolul a fost la început un fiu spirit al lui Dumnezeu, deci, perfect; dar a permis ca mândria şi pofta după putere, pentru a fi ca Dumnezeu, să se dezvolte în inima lui şi acest lucru l-a făcut să se răzvrătească şi să îi convingă şi pe Adam şi Eva să i se alăture în răzvrătire. El a vrut să fie ca Dumnezeul Cel Prea Înalt şi să aibă fiinţe care să i se închine şi să îl servească. (Ezec. 28:14, 15, 17). Modul prin care i-a făcut pe Adam şi Eva să îl urmeze a fost printr-o minciună. Vă amintiţi că Dumnezeu a spus că dacă prima pereche umană va mânca din fructul interzis va muri, dar Diavolul a spus prin şarpe: „Cu siguranţă nu veţi muri: căci Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca dumnezei, cunoscând binele şi răul." (Gen. 3:4, 5) Cine a spus adevărul? Dumnezeu sau Diavolul? A murit Adam cu adevărat? Înregistrarea spune că da: „Şi toate zilele trăite de Adam au fost nouă sute trei zeci de ani: şi a murit." (Gen. 5:5). Totuşi, Satan, pentru a continua cu prima lui minciună, a înaintat ideea conform căreia atunci când un om moare doar pare că a murit, adică doar trupul moare, dar ceva din interiorul lui, sufletul sau spiritul, trăieşte în continuare, fie născându-se din nou într-o altă fiinţă umană sau animal, fie trecând într-o lume spirituală. Este acest lucru adevărat? Ce se întâmplă cu omul când moare?

[14] Când Dumnezeu a spus că Adam va muri pentru neascultarea lui nu a spus că doar trupul lui va muri şi că sufletul va merge în alt loc. El a spus doar: „Vei muri CU SIGURANŢĂ".Ţineţi minte aceste texte biblice care arată clar că atunci când o persoană moare ea este moartă în totalitate şi nu trăieşte în alt loc. „Nu vă încredeţi în prinţi, nici în fiul omului, în care nu este ajutor. Suflarea lui se duce, el se întoarce în pământul lui; chiar în acea zi gândurile lui pier." (Ps. 146:3, 4) „Căci cei vii ştiu că vor muri: dar cei morţi nu ştiu nimic, şi nu mai au nici o răsplată; pentru că memoria lor este uitată. Orice găseşte mâna ta să facă, fă cu putere; pentru că în mormânt, unde mergi, nu există nici lucrare, nici sfat, nici cunoştinţă, nici înţelepciune." (Ecl. 9:5, 10) „Iată, toate sufletele sunt ale mele; precum sufletul tatălui, aşa şi sufletul fiului este al meu: sufletul care păcătuieşte va muri."– Ezec. 18:4.

[15] Astfel, atunci când o persoană moare sufletul ei nu merge direct în cer, nu merge nici în locul de chin numit „iad", şi nici nu se va putea întoarce ca „spirit" sau „fantomă" care să bântuie rudele persoanei decedate. Toate aceste învăţături sunt bazate pe minciuna originală a lui Satan că omul nu moare şi i-a făcut pe mulţi să creadă acest lucru pentru a-i ţine în frică şi a-i îndepărta de înţelegerea adevărată a scopurilor lui Dumnezeu.

[16] Mulţi oameni au fost făcuţi să creadă că boala şi maladia sunt cauzate de influenţa acestor „spirite" ale morţilor şi aceste persoane au mers la vraci, persoane care susţin că pot linişti „spiritele". Există vrăjitoare ce pretind că pot intra în contact cu morţii şi pot comunica mesaje viilor, sau că au puteri supranaturale cu ajutorul „spiritelor" morţilor. Aceste convingeri sunt de asemenea bazate pe

Cuprins

minciuna Diavolului şi el a făcut ca aceste convingeri să se răspândească pentru a-l face pe om să creadă că în momentul morţii el nu va muri. Biblia avertizează în mod special împotriva acelora care practică vrăjitorii. „Să nu fie printre voi nici unul care îşi face fiul sau fiica să treacă prin foc, sau care foloseşte ghicitoria, sau un astrolog, sau un magician sau un vrăjitor sau o persoană care face farmece, sau un medium sau un vraci sau un necromant. Pentru că toţi care fac astfel de lucruri sunt o urâciune în faţa DOMNULUI: şi din cauza acestor urâciuni DOMNUL Dumnezeul tău îi alungă dinaintea ta.”– Deut. 18:10-12.

[17] Adevărul simplu despre această chestiune este că, atunci când o persoană moare este moartă, inconştientă şi nu ştie nimic. Atunci, ai putea întreba, nu există nici un viitor, nu-i aşa? Dacă, atunci când un om moare, merge în mormânt şi acela este sfârşitul lui, ce speranţă mai e pentru noi? Aici, ca răspuns la aceste întrebări, Biblia ne aduce în vedere îngrijirea cea mai minunată şi îndurătoare a lui Iehova pentru rasa umană, şi anume

RĂSCUMPĂRAREA

[18] O răscumpărare este ceva ce eliberează, ceva ce aduce eliberare, ceva valoros ce este plătit pentru a aduce eliberarea din sclavie. În Biblie ea înseamnă îngrijirea lui Dumnezeu pentru eliberarea oamenilor din păcat şi moarte, din cauza păcatului; astfel că în Matei 20:28 citim: „Fiul omului nu a venit pentru a i se sluji, ci pentru a sluji şi pentru a-şi da viaţa ca răscumpărare pentru mulţi.” Deci Iehova Dumnezeu, prin trimiterea Fiului său Isus Cristos pe pământ, a asigurat prin el şi prin moartea lui un preţ de răscumpărare. Oamenii care exercită credinţă în această îngrijire şi care îl slujesc pe Dumnezeu cu loialitate pot primit darul vieţii, fiind eliberaţi de păcatul moştenit şi de moartea veşnică, ca rezultat al păcatului. Astfel citim în Romani 6:23: „Pentru că plata păcatului este moartea; dar darul lui Dumnezeu este viaţa veşnică prin Isus Cristos, Domnul nostru.”

[19] Aşa cum am văzut deja, păcatul şi moartea au intrat în lume când Adam s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Adam a pierdut pentru el şi pentru urmaşii lui viaţa omenească perfectă pe un pământ paradis. Prin răscumpărare Cristos Isus a adus înapoi acest lucru ce s-a pierdut, şi anume, viaţa omenească perfectă cu drepturile şi perspectivele ei pământeşti. Legea lui Dumnezeu din Deuteronomul 19:21 era că fiecare lucru trebuie răscumpărat cu acelaşi lucru; adică, o viaţă omenească perfectă a trebuit să fie jertfită pentru viaţa omenească perfectă ce s-a pierdut. Nici un om de pe pământ care era un descendent al păcătosului Adam nu a putut asigura această răscumpărare, deoarece fiecare dintre ei era el însuşi condamnat în păcat şi moarte, prin moştenire de la Adam. Ei nu au avut viaţă omenească perfectă să ofere. Deci, doar Dumnezeu a putut asigura răscumpărarea, şi a făcut acest lucru transferând viaţa singurului său Fiu născut, care era cu el în cer, în pântecele Mariei, o evreică fecioară. (Mat. 1:23). Aşa că, fără ajutorul unui tată pământesc, Isus s-a născut printr-un mod miraculos. În acest fel el nu a moştenit condamnarea lui Adam. Copilul Isus a ajuns un bărbat perfect şi astfel, a posedat un lucru valoros, viaţa omenească perfectă, care putea asigura o răscumpărare.

Cuprins

[20] Văzându-l pe Acesta apropiindu-se de el, Ioan Botezătorul l-a asemuit cu un miel de sacrificiu şi a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Viaţa omenească perfectă pe care Isus a jertfit-o în moarte este lucrul valoros care asigură o răscumpărare. La trei zile după moarte Isus a fost înviat şi patruzeci de zile mai târziu s-a înălţat în cer. El nu a luat înapoi viaţa umană la înviere, ci a fost ridicat ca un spirit. (1 Pet. 3:18). Când s-a înălţat în cer el i-a prezentat lui Dumnezeu valoarea vieţii lui umane perfecte, ca ofrandă sau jertfă, care putea îndepărta păcatele. – Evrei 9:24, 26.

[21] Cine sunt cei ce beneficiază de răscumpărare? Răspunsul este: Doar cei ce cred sau exercită credinţă. Ioan 3:36 spune: „Cine crede în Fiul are viaţă veşnică: iar cel care nu crede în Fiul nu va avea viaţă; ci mânia lui Dumnezeu se va abate asupra lui.” Adam a păcătuit cu voinţă şi a fost condamnat la moarte pe bună dreptate, aşa că el nu va avea nici un beneficiu de pe urma răscumpărării. De asemenea, toţi ceilalţi care s-au răzvrătit cu bună ştiinţă împotriva lui Iehova nu vor primi beneficiul acestui aranjament milos. Pentru ca oamenii să fie salvaţi de la moarte din cauza efectelor păcatului ei trebuie să se informeze despre mila lui Dumnezeu prin Cristos Isus şi apoi să aibă credinţă în îngrijirea pe care El a făcut-o. O astfel de credinţă decurge din studierea Cuvântului lui Dumnezeu, ce face clară îngrijirea lui Dumnezeu pentru răscumpărare. Ei trebuie să recunoască faptul că sunt păcătoşi şi sunt condamnaţi la moarte din cauză că sunt descendenţi din Adam. Ei apreciază nevoia lor pentru răscumpărare.

[22] Îngrijirea răscumpărării a deschis, deci, speranţa vieţii veşnice. Biblia arată că prin răscumpărare unii vor primi viaţă în ceruri, iar alţii pe pământ. Să privim acum ce are Biblia de spus despre această viitoare speranţă a vieţii.

ÎMPĂRĂŢIA CERULUI

[23] Cuvântul „cer”, când se referă la locaşul făpturilor inteligente, se referă la tărâmul spiritual. Aici locuieşte Dumnezeu împreună cu îngerii lui sfinţi. Termenul „ceruri” se referă, de asemenea, la conducători mai puternici şi mai înalţi decât oamenii sau la conducerea invizibilă a pământului, de către puteri spirituale. La început, când Satan încă era „heruvimul ocrotitor” şi înainte să păcătuiască, avea autoritate asupra omului de pe pământ şi era astfel „cerurile” invizibile sau puterea de conducere invizibilă, direct asupra lui. Odată cu răzvrătirea heruvimului ocrotitor Dumnezeu a propus să instaleze o *nouă* conducere cerească asupra pământului. Aceasta avea să se numească „Împărăţia cerurilor”. (Mat. 3:2, *NW*). Această Împărăţie cerească a fost ilustrată de Sion, capitala naţiunii Israel, care a fost odată poporul ales al lui Dumnezeu. Împărăţia cerească, sau Sionul, avea să fie alcătuită din creaturi încercate şi testate care să-şi păstreze integritatea până la moarte, mergând cu credincioşie pe urmele lui Cristos Isus. În Apocalipsa, capitolele 7 şi 14, numărul acestora e limitat la 144 000, un număr cam mic, când este comparat cu populaţia pământului. Când Isus a fost pe pământ el a început selectarea acelora care vor fi asociaţi cu el în această Împărăţie a cerurilor. El i-a comparat cu nişte oi şi a spus: „Nu te teme, turmă mică, pentru că este plăcerea Tatălui tău să-ţi dea Împărăţia!” (Luca 12:32). De la vremea lui

Cuprins

Isus şi până acum selectarea membrilor Împărăţiei cereşti este în curs, iar astăzi, după nouăsprezece secole de selectare, mai există o mică rămăşiţă pe pământ din cei 144 000.

[24] Cei ce alcătuiesc această Împărăţie a clasei cereşti sunt „numiţi" prin Cuvântul lui Iehova şi prin spiritul lui; adică, prin Cuvântul lui Dumnezeu ei ajung să cunoască această speranţă de serviciu în Împărăţia cerească, şi prin spiritul lui, operând asupra lor, îi face fiii lui spirituali şi îi convinge că această speranţă este pentru ei. La Romani 8:16, 17 citim: „Spiritul însuşi este martor cu spiritul nostru, că suntem copiii lui Dumnezeu: şi dacă suntem copii, atunci suntem moştenitori; moştenitori ai lui Dumnezeu şi co-moştenitori cu Cristos; dacă suferim cu el atunci suntem şi glorificaţi împreună." (vezi şi Ioan 3:3-5). Când ultimii membri din clasa Împărăţiei îşi încheie cursul pământesc credincioşi până la moarte, atunci Împărăţia cerească a celor 144 000 de sub Cristos Isus, Regele, va fi completată prin învierea lor din morţi la viaţă în cer. Aceasta va domni asupra tututror celorlalte creaturi din ceruri şi a tuturor care vor obţine viaţă pe pământ.

[25] Cei din clasa aceasta care mai rămân astăzi pe pământ în carne (rămăşiţa) au însărcinarea de la Dumnezeu să predice „vestea bună a Împărăţiei". Şi cât de bună este această veste despre Împărăţie! Această Împărăţie cerească va distruge toate răzvrătirile şi va restaura pacea şi dreptatea în univers. Îl va distruge pe Satan şi pe toţi agenţii lui. Sub conducerea dreaptă a Împărăţiei, scopul original al Creatorului va fi îndeplinit: şi anume, populare pământului cu oameni care vor sluji, lăuda şi onora pe Dumnezeul lor iubitor. Toate acestea îi vor justifica sau curăţa numele, cuvântul şi scopul lui Iehova Dumnezeu. Aceasta va arăta că el este suprem. Din moment ce Împărăţia cerului va îndeplini acest lucru, înseamnă că Împărăţia este mai importantă decât orice altceva şi învăţătura despre ea este cea mai importantă doctrină din Biblie.

VIAŢA PE PĂMÂNT

[26] Cu mult timp în urmă psalmistul a scris în mod profetic: „Cei smeriţi vor moşteni pământul; şi se vor bucura de abundenţă de pace. Cei drepţi vor moşteni pământul şi vor locui pe el pentru totdeauna." (Ps. 37:11, 29). Isus a citat mai târziu din acest psalm, în Matei 5:5, şi a confirmat astfel această speranţă de viaţă veşnică pe pământ ca fiind adevărată. Unele organizaţii religioase oferă perspectiva fie a unei vieţi în cer, fie a chinului veşnic într-un iad de foc. După cum am văzut, Biblia nu susţine ideea de chin veşnic şi nu limitează speranţa de viaţă viitoare în pace şi fericire doar în cer. Sub Împărăţia cerească (pentru care doar un număr *limitat* este chemat) un număr *nelimitat* va primi binecuvântarea vieţii umane perfecte pe pământ. De aceea Isus i-a învăţat pe urmaşii lui să se roage lui Dumnezeu: : „Să vină împărăţia tău. Să se facă voinţa ta, precum în cer, aşa şi pe pământ."– Mat. 6:9, 10, *NW*.

[27] Chemarea pentru moştenirea cerească se încheie acum, dar Biblia spune clar că Iehova desparte acum de partea lui a favorii o mare mulţime de oameni ca şi oile, care doresc să îl slujească şi a căror speranţă este pentru viaţă pe un pământ paradisiac, sub Împărăţia cerească. Isus, ca un păstor, a vorbit despre aceste alte oi

Cuprins

în Ioan 10:16: „Şi mai am şi alte oi, care nu sunt din turma aceasta: trebuie să le aduc şi pe ele, şi ele vor auzi glasul Meu; şi va fi o singură turmă şi un singur păstor.”

[28] Dar înainte ca astfel de binecuvântări să poată veni asupra oamenilor trebuie să se producă mari schimbări, nu-i aşa? Pentru ca pacea şi dreptatea să poată înflori aici, răutatea, distrugerea, boala şi moartea vor trebui să dispară de pe pământ. Când şi cum se va întâmpla acest lucru? Biblia arată că toate acestea se vor întâmpla după a doua venire a lui Cristos Isus şi după stabilirea Împărăţiei Sale în cer. Vestea bună de astăzi este că Isus Cristos a venit din nou, că Împărăţia lui Dumnezeu prin el a fost întemeiată şi acum domneşte în cer, şi că în curând Satan, îngerii lui răi şi slujitorii lui vizibili de pe pământ vor fi distruşi la bătălia de la Armagedon. De unde ştim acest lucru?

PREZENŢA LUI ISUS ÎN PUTEREA ÎMPĂRĂŢIEI

[29] Când Isus a spus că va veni din nou nu s-a referit la faptul că se va întoarce în carne şi oase, vizibil oamenilor de pe pământ. El a renunţat la această viaţă pământească pentru răscumpărare şi deci nu mai poate să ia o astfel de viaţă înapoi. Când a venit prima dată pe pământ în formă umană, acel lucru a fost o umilinţă pentru el. (Evrei 2:9) Totuşi, la a doua lui prezenţă nu va veni ca un om, „mai prejos decât îngerii”, ci va veni ca un spirit în toată gloria lui. (Mat. 25:31). Astfel, reîntoarcerea lui în puterea Împărăţiei este invizibilă omului de pe pământ. Înainte de a părăsi pământul el le-a spus discipolilor lui: „Încă puţin timp şi lumea nu mă va mai vedea.” (Ioan 14:19). Isus a fost făcut „imaginea exactă” a Tatălui său şi, prin urmare, locuieşte cu Tatăl său într-o lumină pe care „nici un om nu a văzut-o, şi nici nu o poate vedea.” (Evrei 1:3; 1 Tim. 6:16). Aşa că a doua venire sau prezenţă a lui Isus nu se poate vedea cu ochii literali, ci cu ochii înţelegerii. – Efes. 1:18.

[30] Ca dovadă a prezenţei lui în puterea Împărăţiei Isus a prezis anumite dovezi extraordinare care vor alcătui un mare „semn”. Prin vederea acestor dovezi vizibile care formează „semnul” şi prin înţelegerea semnificaţiei lor, cei ce trăiesc pe pământ vor ştii că Isus şi-a preluat puterea Împărăţiei din cer şi a fost, deci, *prezent* ca Rege al demult-promisei Împărăţii. Ce alcătuia acest „semn”?

[31] Acea întrebare a apărut în minţile apostolilor lui Isus, căci ei au întrebat: „Spune-ne: Când vor avea loc aceste lucruri şi care va fi semnul venirii tale şi al sfârşitului acestei lumi?” (Mat. 24:3) Isus le-a răspuns: „Se va ridica naţiune contra naţiune şi Împărăţie contra Împărăţie, va fi foamete, epidemii şi cutremure în diferite locuri. Toate acestea sunt începutul durerilor.” – Versetele 7 şi 8.

[32] Atunci, conform acestora, marele semn începea cu un război mondial. În anii 1914 şi 1918 treizeci de naţiuni au fost implicate în război unele cu altele, şi a fost, deci, numit Primul Război Mondial. El a fost însoţit de foamete şi epidemii în multe locuri, şi aceste lucruri au continuat să aducă durere şi nenorocire pe pământ şi după ce s-a încheiat Primul Război Mondial. Într-adevăr, mai mulţi au murit de

Cuprins

pe urma epidemiei decât au fost omorâţi în cei patru ani de război. De asemenea, din 1914 şi până acum au fost raportate mai multe cutremure decât oricând înainte în istorie, care au cauzat distrugerea atât a proprietăţilor, cât şi a vieţii. Totuşi, Isus a spus: „Toate acestea sunt începutul durerilor." Şi astfel, de la Primul Război Mondial, timpul nenorocirilor a continuat şi a inclus încă un război mondial şi mai groaznic decât primul. Azi există frica unui alt război în care se vor folosi mai multe arme teribile de distrugere. Foametea încă mai chinuie omenirea, şi cutremurele la fel. Există un sentiment de nesiguranţă din partea omenirii în timp ce se întreabă ce le rezervă viitorul. Isus a descris bine aceste condiţii, care sunt parte din semnul pe care l-a profeţit. El a spus că „vor fi semne în soare, în lună şi în stele, iar pe pământ nelinişte a naţiunilor, care nu vor ştii ce să facă din cauza mugetului mării şi a agitaţiei ei, în timp ce oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului." – Luca 21:25, 26.

[33] Deci, toate dovezile arată că Isus şi-a preluat puterea Împărăţiei şi şi-a început domnia din cer în anul 1914. Dar de ce va fi acest eveniment minunat însoţit de durere şi nenorocire pe pământ? Cartea Apocalipsa, capitolul 12, ne dă răspunsul.

[34] Satan, care este principalul adversar al lui Iehova Dumnezeu, a putut, până acum, să vină printre creaturile lui Dumnezeu din cer. Satan nu vrea ca Împărăţia să înceapă să conducă, sau „să se nască", aşa cum este descris în limbajul simbolic din Apocalipsa, capitolul 12. Satan a vrut să deţină el conducerea pământului; aşa că, atunci când timpul a venit ca Iehova să îi poruncească Fiului său, Cristos Isus, să domnească, a fost clar că avea să fie o luptă între Împărăţia nou născută şi Satan. Citim în Apocalipsa 12:7-10: „Şi în cer a fost război: Mihail şi îngerii lui au luptat împotriva balaurului; şi balaurul şi îngerii lui au luptat, dar nu au învins; şi nici nu au mai avut loc în cer. Şi marele balaur a fost alungat, acel şarpe bătrân, numit Diavol şi Satan, care amăgeşte întreaga lume: a fost aruncat pe pământ şi îngerii lui au fost aruncaţi împreună cu el. Şi am auzit o voce puternică în cer care a spus: Acum a venit salvarea, puterea, şi Împărăţia Dumnezeului nostru, şi puterea Cristosului lui: pentru că acuzatorul fraţilor noştri a fost alungat, care îi acuza înaintea Dumnezeului nostru zi şi noapte."

[35] Chiar dacă această victorie asupra lui Satan a adus bucurie în ceruri, ea nu a îndepărtat influenţa lui Satan asupra pământului. El era acum limitat la pământ şi, prin urmare, ştiind că sfârşitul lui se apropie, el va face tot posibilul pentru a-i întoarce pe locuitorii pământului împotriva lui Iehova. Versetul 12 spune: „Bucuraţi-vă, deci, voi ceruri, şi cei care locuiţi în ele. Vai de locuitorii pământului şi mării! Fiindcă diavolul s-a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, pentru că ştie că mai are doar puţină vreme." Dar văzând aceste condiţii nu ar trebui să ne facă să ne pierdem speranţa, deoarece acestea sunt semne că demult-promisa Împărăţie a fost stabilită în ceruri. Aceasta înseamnă că Satan nu mai are mult timp şi, în curând, el şi toţi agenţii lui vor fi distruşi la bătălia finală de la Armagedon; aşa că Isus a spus: „Şi când aceste lucruri încep să se întâmple, atunci

Cuprins

priviţi în sus şi ridicaţi-vă capetele; pentru că salvarea voastră este aproape.”– Luca 21:28.

[36] Mai există o parte a semnului pe care nu am menţionat-o încă, şi se face referire la ea în Matei 24:14: „Şi această veste bună a Împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile şi atunci va veni sfârşitul.” (*NW*). Aşa că în timp ce lumea suferă în chinuri şi dureri şi se teme în legătură cu viitorul, conform profeţiei, ar trebui să fie oameni care să meargă în toate naţiunile, să predice „această veste bună a Împărăţiei”. Ar trebui să spună oamenilor despre Împărăţia stabilită. Această parte a semnului se împlineşte de asemenea şi voi aţi văzut acest lucru. Nu a venit cineva să vă spună despre Împărăţie? În toată lumea, în mai mult de 150 de ţări şi insule ale mării, în mai mult de o sută de limbi, această veste bună despre Împărăţia stabilită este predicată de către martorii lui Iehova.

[37] Datorită credincioşiei lor în această lucrare de predicare a Împărăţiei, martorii lui Iehova au fost aspru persecutaţi în toate ţările. Isus le-a prezis şi despre acest lucru: „Şi veţi fi urâţi de toate naţiunile din pricina numelui meu.” – Mat. 24:9.

[38] Scopul acestei lucrări de predicare este ca cei care sunt cu bunăvoinţă faţă de Iehova şi vor să i se închine, pentru a scăpa de distrugerea care va veni asupra lumii lui Satan şi să trăiască veşnic într-o nouă lume a dreptăţii, să fie avertizaţi şi să acţioneze cum trebuie. Pe cei care ascultă mesajul şi au credinţă în el Isus îi aseamănă cu nişte oi. Pe cei care îl resping şi luptă împotriva lui îi aseamănă cu nişte capre. Predicarea despre Împărăţie cauzează deci o despărţire în lume: pe de o parte, oile; pe de altă parte, caprele. „Când va veni Fiul omului în gloria sa, şi toţi îngerii sfinţi vor veni cu el, atunci va sta pe tronul gloriei sale: şi toate naţiunile se vor aduna înaintea lui; şi le va despărţi unele de altele, aşa cum un păstor îşi desparte oile de capre: şi va pune oile la dreapta sa, iar caprele la stânga.” – Mat. 25:31-33.



SFÂRŞITUL ACESTUI SISTEM

[39] Vedem astfel toate părţile diferite ale semnului despre care spunea Cristos Isus că se împlineşte: război mondial, foamete, epidemii, nelinişte la nivel global, nenorociri pe pământ, predicarea „acestei veşti bune a Împărăţiei”, persecutarea celor ce predică această veste bună, şi despărţirea oamenilor în două clase. Împlinirea semnului nu demonstrează doar faptul că Isus Cristos domneşte din cer, ci şi că sfârşitul „acestui sistem” este aproape. (Mat. 24:3, *NW*). Acesta nu înseamnă un sfârşit al pământului nostru literal, deoarece Biblia spune: „Pământul rămâne pentru totdeauna”. (Ecl. 1:4). Ceea ce se sfârşeşte este lumea rea condusă de Satan, aducând distrugere lui şi demonilor lui răi şi tuturor celor care îl urmează pe pământ. (2 Cor. 4:4) Astfel, pământul va fi curăţat de toată răutatea.

Cuprins

[40] Din cauză că Satan încă este hotărât să îşi păstreze poziţia de „dumnezeu al acestei lumi”, trebuie să mai existe încă un război între el şi Iehova, şi acel război este bătălia de la Armagedon. (Apoc. 16:14-16). Nu va fi nevoie ca slujitorii lui Dumnezeu de pe pământ să ia parte la această bătălie. Cristos Isus va conduce armatele cereşti ale îngerilor lui Iehova în atacul final împotriva lui Satan şi a organizaţiei lui, distrugând-o complet şi ducând omenirea ascultătoare într-o nouă lume a dreptăţii. (Apoc. 19:11-16). Aducerea sfârşitului acestei lumi în acest fel este singura modalitate de a îndepărta răul şi de a face loc ca pacea şi dreptatea să înflorească. Acest lucru poate fi făcut doar de Dumnezeul Atotputernic, Iehova.

[41] Au avut oamenii vreun succes în încercarea de a îndepărta răul şi nedreptatea de pe acest pământ? Au fost ei capabili să aducă unitate şi armonie între naţiunile atât de divizate de limbă, rasă şi religie? Nu. Atunci, „această veste bună a Împărăţiei” vorbeşte despre singurul remediu durabil. „Această veste bună” se ocupă şi de sfârşitul acestei lumi şi, din acest motiv, martorii lui Iehova vorbesc cu credincioşie nu doar despre binecuvântările pe care le are Iehova pentru cei care îl iubesc şi îl slujesc, ci şi despre judecăţile distructive împotriva celor care sunt răi şi i se opun. Însărcinarea de la DOMNUL Dumnezeu le porunceşte să „predice veşti bune celor smeriţi; ... să proclame anul binevoitor al DOMNULUI, şi ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru; să-i mângâie pe toţi cei care plâng.”– Isa. 61:1, 2.

[42] Da, este o veste bună să ştim că, în curând, răutatea, imoralitatea, luptele, războiul, da, şi bolile şi epidemiile, împreună cu durerile care le însoţesc, se vor sfârşi pentru totdeauna. Vorbind despre condiţiile care vor predomina printre cei care se întorc spre Iehova Dumnezeu în timpul acestui sfârşit al sistemului, înregistrarea Bibliei spune: „Îşi vor transforma săbiile în pluguri şi suliţele în cosoare: nici o naţiune nu va mai ridica sabia împotriva altei naţiuni şi nici nu vor mai învăţa războiul. Ci fiecare om va sta sub viţa lui şi sub smochinul lui; şi nimeni nu-i va mai înspăimânta: fiindcă gura DOMNULUI oştirilor a spus acest lucru.” (Mica 4:3, 4). Nu va fi pace doar între oameni, ci şi între oameni şi animale. „Lupul va locui împreună cu mielul, iar leopardul se va întinde lângă ied; iar viţelul, puiul de leu şi animalul hrănit bine vor fi toate împreună; şi le va mâna un copilaş. Iar vaca şi ursul se vor hrăni; puii lor vor sta împreună: iar leul va mânca paie ca taurul. Iar sugarul se va juca deasupra bortei viperei şi copilul înţărcat îşi va pune mâna deasupra vizuinii şarpelui ucigător. Ei nu se vor răni şi nu vor distruge nimic pe tot muntele meu cel sfânt: căci pământul va fi plin de cunoştinţa DOMNULUI, aşa cum apele acoperă marea.”. – Isa. 11:6-9.

[43] Regele drept Cristos Isus, Fiul veşnicului Rege Iehova Dumnezeu, va avea stăpânire completă şi cei ce vor trăi atunci pe pământ vor simţi beneficiile conducerii lui drepte şi corecte. Astfel psalmistul inspirat s-a rugat: „Dă-i regelui judecăţile tale, o Dumnezeule, şi dreptatea ta fiului regelui. El îi va judeca pe oameni cu dreptate şi pe săraci cu justiţie. Munţii vor aduce pace oamenilor şi micilor dealuri, prin dreptate. El îi va judeca pe cei săraci dintre oameni şi îi va salva pe copiii nevoiaşilor şi îl va zdrobi în bucăţi pe asupritor. Se vor teme de tine atât cât vor fi soarele şi luna, de-a lungul tuturor generaţiilor.” – Ps. 72:1-5.

Cuprins

[44] Ce perspectivă frumoasă de aşteptat! V-ar plăcea să trăiţi într-o astfel de lume perfectă? Puteţi face acest lucru dacă demonstraţi calităţi ca cele ale oilor, de smerenie şi voinţă de a-l urma, şi să îl urmaţi pe Păstorul Drept, Cristos Isus, şi să vă puneţi de partea lui Iehova, punându-vă credinţa în „această veste bună a Împărăţiei". Având în vedere perspectivele condiţiilor unei lumi noi, cei asemenea oilor pot să acorde atenţie cuvintelor lui Cristos Isus, care a spus aşa după ce a discutat semnul prezenţei lui: „Dar, când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicaţi-vă şi înălţaţi-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie! Adevărat vă spun: Această generaţie nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate lucrurile." (Luca 21:28, 32, *NW*). Da, puteţi fi una dintre „oile" ce trăiesc în această generaţie care va fi salvată prin bătălia finală de la Armagedon, pe pământul curăţat de dincolo. Ce trebuie să facă o persoană pentru a deveni una dintre „alte oi" ale Domnului Isus şi pentru a obţine binecuvântarea lui? Să vedem paşii pe care ni-i indică Biblia că trebuie să îi urmăm.

DEDICARE

[45] Înainte ca să putem face ceea ce ne cere Dumnezeu, trebuie să ajungem să Îl cunoaştem, trebuie să îi cunoaştem scopurile şi trebuie să exercităm credinţă în el şi în Fiul lui, Cristos Isus. Credinţa e bazată pe cunoştinţă şi cunoştinţa adevărată se găseşte în Biblie. Iehova a avut grijă în aceste zile ca cei smeriţi de pe pământ să ajungă în contact cu Cuvântul lui, deoarece el are martori peste tot care merg printre oameni, predicând „această veste bună a Împărăţiei" şi îi ajută pe cei cu bunăvoinţă să studieze Cuvântul lui Dumnezeu şi să obţină astfel cunoştinţa care îi va conduce spre viaţă. „Aşadar, credinţa vine prin auzire, iar auzirea vine prin cuvântul lui Dumnezeu."– Rom. 10:17.

[46] Credinţa înseamnă că, datorită cunoştinţei din Biblie pe care a obţinut-o, el are o asigurare fermă că Dumnezeu există şi că El îi va răsplăti pe cei care îl caută cu toată convingerea şi că Biblia este adevărată şi este ghidul sigur al omului. A avea credinţă înseamnă, de asemenea, să îl recunoaştem pe Isus ca Salvatorul şi Răscumpărătorul nostru. O astfel de credinţă ne determină să ne schimbăm modul de a trăi. Ne întoarcem de la a urma răutatea acestei lumi şi de slujirea propriilor interese egoiste şi să facem voinţa lui Dumnezeu. Realizând că tot ce avem îi datorăm lui Dumnezeu şi că singura modalitate de a-I face pe plac lui Dumnezeu este să Îl slujim, atunci trebuie să ne dedicăm să facem voinţa lui Dumnezeu. Acest lucru înseamnă că trebuie să fim de acord cu tot ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu să facem. Isus a spus: „Dacă vrea cineva să vină după mine, să se renege pe sine, să-şi ia stâlpul de tortură şi să mă urmeze neîncetat." – Mat. 16:24, *NW*.

[47] Isus s-a dedicat pentru a face voinţa Tatălui său şi a făcut o mărturisire publică a dedicării sale. Cum? Prin botezul în apă. El şi-a instruit urmaşii să „facă discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt." (Mat. 28:19, *NW*). Aşadar, toţi cei care sunt de acord să facă voinţa lui Dumnezeu trebuie să fie botezaţi. – Ps. 40:8; Marcu 1:9-11; Evrei 10:7.

Cuprins

[48] Ce realizează botezul şi cum ar trebui să fie făcut? Isus a fost botezat fiind cufundat complet în apa din Râul Iordan. Deci, botezul de astăzi ar trebui să fie asemănător, prin cufundare în apă. Această cufundare nu îl curăţă de păcat pe cel ce este botezat. Nu acesta este scopul botezului creştinilor. Cufundarea în apă simbolizează că cel ce este botezat a devenit mort faţă de fostul lui mod de viaţă. El a renunţat cu bună ştiinţă la voinţa lui pentru a îndeplini voinţa lui Dumnezeu. Ridicarea lui din apă semnifică venirea lui înainte pentru a face voinţa lui Dumnezeu.

[49] Cel dedicat şi botezat trebuie să meargă înainte slujindu-l cu credincioşie pe Iehova Dumnezeu. El trebuie să continue să studieze Cuvântul lui Dumnezeu pentru a cunoaşte voinţa lui Dumnezeu şi trebuie să se bazeze pe spiritul lui Iehova pentru a se întări să îndeplinească acea voinţă cu credincioşie. Speranţele lui sunt acum concentrate pe lumea nouă a lui Iehova. El va vrea să se asocieze cu alţii cu aceeaşi credinţă şi să se alăture în mod regulat unei adunări a poporului lui Dumnezeu. Totuşi, pentru a primi aprobarea finală a lui Iehova el trebuie să rămână credincios lui Iehova până la Armagedon şi în continuare în lumea nouă. Dacă vreţi să fiţi una dintre aceste persoane, atunci trebuie să dovediţi că sunteţi o astfel de persoană, pe care Iehova ar vrea să o aibă în lumea lui nouă.

[50] Apostolul Pavel, în Romani 12:2, ne sfătuieşte: „Nu vă mai conformaţi acestui sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu.” (*NW*) Atunci să nu mai fim ca oamenii acestei lumi, care sunt plini de conflicte, gelozie şi ură, necinste şi furt, minciuni şi crime, murdărie şi imoralitate. Din cauza acestor lucruri „vine mânia lui Dumnezeu. Chiar în aceste lucruri aţi umblat şi voi altădată, când trăiaţi în ele. Dar acum înlăturaţi-le pe toate de la voi: mânia, furia, răutatea, vorbirea jignitoare şi cuvintele obscene din gura voastră. Nu vă minţiţi unii pe alţii! Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţa exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o.” – Col. 3:6-10, *NW*.

[51] Un creştin se poartă diferit de această lume în tot ceea ce face. Vedem oameni din lumea aceasta care sunt angajaţi şi care încearcă să îşi înşele angajatorii şi nu lucrează cu fidelitate pentru ei. Dar scripturile ne sfătuiesc: „Sclavilor, ascultaţi în toate de stăpânii voştri după carne, slujind nu ca să fiţi văzuţi şi ca să le plăceţi oamenilor, ci cu sinceritate a inimii, cu teamă de Iehova! Orice lucru faceţi, să-l faceţi din tot sufletul, ca pentru Iehova, nu ca pentru oameni.” (Col. 3:22, 23, *NW*). Aplicând principiile Bibliei în casa voastră veţi observa că se va petrece o schimbare şi acolo. Sunt multe case care duc lipsă de pace şi armonie, în care soţii îşi asupresc soţiile sau în care soţiile sunt destrăbălate şi nu au nici un pic de respect pentru soţii lor! „Soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, cum se cuvine în Domnul! Soţilor, continuaţi să vă iubiţi soţiile şi nu vă mâniaţi peste măsură pe ele! Copii, ascultaţi de părinţii voştri în toate, căci lucrul acesta îi este plăcut Domnului.” (Col. 3:18-20, *NW*). Da, şi copiii trebuie să înveţe să trăiască în armonie cu noua lume acum, şi pot face acest lucru ascultând de părinţii lor care au devenit creştini şi care îi învaţă cum să îl slujească pe Dumnezeu.

Cuprins

CONCLUZIE

[52] În scurtul nostru studiu asupra Cuvântului lui Dumnezeu am aflat răspunsurile la întrebările puse la începutul acestui articol. Am aflat cine este Dumnezeu, că el este Creatorul, că numele lui este Iehova, că l-a creat pe om ca să trăiască în pace pe pământ pentru totdeauna; dar, din cauza răzvrătirii lui Satan şi din cauză că primul bărbat şi prima femeie i s-au alăturat în necredincioşie, păcatul şi moartea au intrat în lume, având ca rezultat multă nenorocire şi răutate. Aţi văzut apoi că eliberarea din păcat şi moarte vine prin jertfa de răscumpărare a lui Cristos Isus şi Împărăţia lui Dumnezeu prin el şi că eliberarea finală va veni când Dumnezeu, prin Cristos Isus, îl va distruge pe Satan şi toate răutatea, la bătălia de la Armagedon ce se apropie. Apoi, Împărăţia lui Dumnezeu din ceruri va aduce binecuvântare veşnică oamenilor de pe pământ. Atunci, această informaţie pe care am studiat-o noi, este o veste bună, nu-i aşa? Este singura veste bună deoarece are de-a face cu Împărăţia Dumnezeului Cel Prea Înalt, Iehova, a cărui Împărăţie şi binecuvântări nu se vor termina niciodată. (Ps. 145:13). Acum datoraţi predicarea „acestei veşti bune a Împărăţiei" lui Dumnezeu şi celorlalţi oameni.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce întrebări despre speranţa omului pentru viitor se oferă?
2. (a) Cum răspund la aceste întrebări oameni din diferite locuri? (b) Care este lucrul raţional de făcut pentru a avea o speranţă sigură pentru viitor, şi de ce este aşa?
3. Unde găsim informaţia necesară pentru a înţelege tot despre „această veste bună", şi de ce o găsim doar acolo?
4. Care sunt câteva din întrebările importante la care răspunde Biblia pentru noi, şi astfel ce vom face acum?
5. Ce trebuie să recunoaştem despre Dumnezeu dacă dorim viaţă, şi de ce este greşit să încercăm să facem un chip al lui Dumnezeu pentru închinare?
6. De ce are Dumnezeu un nume, care este acesta, şi de ce trebuie să-L cunoaştem după nume?
7. Cine este principalul dintre creaturile lui Dumnezeu, şi de ce l-a numit El Cuvântul?
8. Sunt Isus şi Iehova Dumnezeu aceeaşi persoană şi sunt ei egali? Ce a spus Isus despre aceasta?
9. Conducătorul cui a devenit acum Isus, şi pentru ce şi-a învăţat el urmaşii să se roage?
10. Cum au venit în existenţă primul bărbat şi prima femeie, şi ce li s-a poruncit să facă?
11. Cum a fost încercată ascultarea lor şi de ce creatură au fost conduşi să acţioneze aşa cum au făcut?
12. Ce s-a întâmplat cu Adam şi Eva după ce au păcătuit, şi cine era puterea nevăzută din spatele şarpelui din grădina Eden?

Cuprins

13. (a) Cum a venit în existenţă Diavolul? (b) Cine a spus adevărul cu privire la urmările mâncării din fructul interzis, şi cum a încercat Diavolul să sprijine ce i-a spus Evei?
14. L-a avertizat Dumnezeu pe Adam că va muri doar trupul, şi ce versete din Biblie arată dacă sufletul unei persoane moarte este sau nu viu altundeva?
15. Aşadar, se duce sufletul unei persoane, la moarte, direct într-o lume nevăzută, şi pe ce se bazează învăţăturile de acest gen?
16. Ce au fost conduşi oamenii să creadă despre aşa-numitele „spirite" ale morţilor şi despre vrăjitori, şi ce are de spus Biblia despre practica vrăjitoriei?
17. Aşadar, când omul moare, ce se întâmplă cu el? Ce îngrijire a făcut, deci, Dumnezeu pentru rasa umană muribundă?
18. Ce este răscumpărarea? Cum s-a îngrijit Dumnezeu de una pentru omenire, şi cu ce foloase pentru omul care exercită credinţă în aceasta?
19. Ce a necesitat plătirea răscumpărării, şi cum a fost furnizat prin Isus acest lucru valoros?
20. De ce a fost jertfit în moarte Isus, şi cum a fost el capabil să prezinte valoarea răscumpărării? Unde şi cui?
21. Cine sunt cei care beneficiază de pe urma răscumpărării, şi ce se întâmplă cu credinţa lor?
22. Ce speranţă a oferit furnizarea răscumpărării? Unde va fi ea realizată?
23. (a) Cum foloseşte Biblia cuvântul „ceruri"? (b) De ce a avut Dumnezeu ca scop să stabilească o nouă conducere peste pământ, şi cine sau câţi vor exercita această conducere?
24. Cum sunt chemaţi aceştia la împărăţia cerească, şi când va fi încheiată această împărăţie?
25. Cine sunt însărcinaţi să predice „această veste bună a împărăţiei", şi de ce este aceasta o veste „bună"?
26. Unde oferă Psalmul 37:11,29 speranţa vieţii veşnice plină de plăcere? Cum este în armonie cu aceasta rugăciunea cu care şi-a învăţat Isus urmaşii?
27. Ce fel de oameni sunt despărţiţi pentru această speranţă de viaţă pe pământ, şi cum a vorbit Isus despre aceştia, ca păstor?
28. (a) Ce schimbări vor trebui să aibă loc pentru ca această binecuvântare să vină pentru omenire? (b) Care este, deci, „vestea bună" pentru această zi?
29. Este văzută de ochi omeneşti a doua venire a lui Isus? Ce fapte şi scripturi determină răspunsul?
30. Prin ce mijloace vor înţelege cei de pe pământ că Isus este prezent din nou şi este Rege?
31. Cum şi-au formulat apostolii lui Isus întrebarea despre acest lucru, şi ce a spus Isus că va fi începutul durerilor?
32. Cum s-a împlinit această prezicere despre „începutul durerilor", şi cum a prezis Isus timpul de necazuri de atunci încoace?
33,34. Aşadar, în ce an a început Isus să domnească, şi prin ce evenimente din cer a fost urmată această naştere a Împărăţiei?

Cuprins

35. De ce continuă, deci, nenorocirile şi necazurile pe pământ, însă de ce a spus Isus să nu ne pierdem speranţa când vom vedea aceste împrejurări?
36. Ce parte a „semnului” este prezisă la Matei 24:14 şi cum l-aţi văzut împlinindu-se?
37. Ce altă parte a „semnului” a urmat, ca rezultat al acestei predicări?
38. Care este scopul acestei predicări şi cu ce sunt asemănaţi cei care ascultă în mod favorabil şi cu ce sunt asemănaţi cei care nu ascultă?
39. (a) Ce dovedeşte împlinirea acestui „semn” în diferitele lui părţi? (b) Ce înseamnă sfârşitul „sistemului de lucruri”?
40. Ce război decisiv este încă necesar şi de ce servii lui Dumnezeu nu vor lua parte la el?
41. Ce altceva mai predică martorii lui Iehova în afară de binecuvântări pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu şi de ce aceasta?
42. Ce lucruri se vor sfârşi pentru totdeauna, în curând, şi ce condiţii sunt profeţite că vor predomina printre cei care se întorc acum la Dumnezeu?
43. Cum este în armonie cu cele de mai sus rugăciunea psalmistului pentru Fiul Regelui?
44. Cum puteţi trăi într-o lume aşa perfectă şi cu o astfel de perspectivă ce a spus Isus să faceţi când veţi vedea „semnul”?
45. Ce este necesar, în primul rând, înainte să putem facem ce cere Dumnezeu de la noi?
46. Ce înseamnă să ai credinţă? Ce înseamnă să te dedici?
47. Cum se face declaraţia publică a dedicării de către cineva, aşa cum a fost exemplificat de Isus, şi cum a fost instruit de el?
48. Ce realizează botezul şi cum trebuie să fie făcut?
49. Ce trebuie să facă apoi persoana dedicată şi botezată pentru a fi unul pe care Iehova îl va vrea în lumea Sa nouă?
50. După ce să nu ne potrivim şi cu ce personalitate să ne îmbrăcăm? Cum?
51. (a) Ce instrucţiuni le sunt date servilor creştini? (b) Ce schimbare va face în casă aplicarea principiilor din Biblie pentru soţi, soţii şi copii?
52. (a) În concluzie, ce am învăţat despre Dumnezeu, motivul păcatului şi al morţii din lume, şi despre mijloace şi metode pentru eliberarea omenirii? (b) De ce este aceasta veste bună, şi ce trebuie să faceţi acum cu această veste?

UN MESAJ DE ÎNCURAJARE ŞI VALOARE

Există foarte multe păreri cu privire la religie şi cu privire la Biblie. Foarte mulţi sunt de părere că atâta timp cât fac ceea ce este corect, nu fac rău nimănui, şi sunt oameni buni, asta este tot ceea ce le este cerut. Dar Biblia, ghidul adevărat în legătură cu religia, nu este de acord cu acest punct de vedere. Observaţi ceea ce se spune la Osea 4:6: „Poporul meu piere din lipsă de cunoştinţă: fiindcă ai respins cunoştinţa şi eu te voi respinge.”

Astfel, este nevoie de mai mult decât să fim persoane bune. O persoană care nu doreşte să fie respinsă de Dumnezeu trebuie să aibă cunoştinţă, trebuie să ştie despre Cuvântul lui Dumnezeu, despre scopurile Sale şi despre lucrurile pe care Dumnezeu le cere din partea omului şi de îngrijirile pe care El le-a făcut pentru noi. Din această cauză Isus a spus următoarele, aşa cum sunt înregistrate şi la Ioan 17:3 (*NW*): „Aceasta înseamnă viaţa veşnică: să asimileze cunoştinţă despre tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre cel pe care l-ai trimis tu, Isus Cristos." Astfel noi putem vedea că pentru cel care doreşte să primească binecuvântările lui Dumnezeu este nevoie de mai mult decât să fie o persoană bună. Este nevoie de o cunoştinţă exactă despre Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos. Şi asta reprezintă ceva ce foarte puţini oameni au în prezent.

Biblia este cartea cu cea mai mare circulaţie dintre toate cărţile. În unele ţări în aproape fiecare casă exisă o copie a acesteia. Este posibil ca şi în casa voastră să existe una; de fapt, este posibil să existe mai multe. Dar Biblia nu mai este citită la fel de mult în prezent. În cele mai multe cazuri, lucrurile stau aşa deoarece oamenii şi-au dat seama că Bibliile lor sunt foarte dificile, şi greu de înţeles. Aceştia sunt precum omul pe care l-a întâlnit evanghelistul Filip. Acest om, mergând în carul său, citea cartea lui Isaia, şi observaţi cum ne povesteşte Biblia lucrurile în Faptele 8:30, 31 (*NW*): „Filip a alergat acolo şi l-a auzit pe etiopian citind cu voce tare din profetul Isaia şi i-a zis: 'Înţelegi într-adevăr ce citeşti?' El a zis: 'Cum aş putea, dacă nu mă călăuzeşte cineva?'"

Foarte mulţi oameni se gândesc la acelaşi lucru atunci când încearcă să îşi citească Bibliile: 'Ce bine ar fi ca cineva să mă ajute să înţeleg despre ce este vorba!' Ei bine acesta este scopul activităţii Societăţii Turnul de Veghere, să vă încurajeze să studiaţi Biblia, să vă ajute să învăţaţi ce cuprinde acest ghid extraordinar, şi să vă ajute să înţelegeţi despre ce este vorba. Aveţi nevoie de o asemenea cunoştinţă, căci Cuvântul lui Dumnezeu aşa spune.

Este minunat, lucrurile pe care le puteţi învăţa din Biblie odată ce vă uitaţi pe paginile acesteia. Foarte mulţi oameni sunt îngrozitor de mânioşi din cauza condiţiilor din prezent, de teama războiului şi groaza ca fiii lor să fie lăsaţi să conducă peste nebunia unei lumi ameninţate cu bomba atomică. Dar ştiaţi că exact aceste condiţii au fost prezise cu foarte mult timp în urmă în Biblie? La Matei 24:3 (*NW*) citim că discipolii l-au întrebat pe Isus: „ Spune-ne: Când vor avea loc aceste lucruri şi care va fi semnul prezenţei tale şi al încheierii acestui sistem?" Isus le-a spus să nu se lase înşelaţi, deoarece vor exista multe mărturii false în legătură cu acest lucru. Şi apoi El a spus în versetul şase: „Veţi auzi de războaie şi veşti despre războaie. Vedeţi să nu vă îngroziţi, fiindcă aceste lucruri trebuie să se întâmple, dar încă nu este sfârşitul." Dar următoarele două versete arată că va veni vremea când se va întâmpla ceva diferit: „Se va ridica naţiune contra naţiune şi împărăţie contra împărăţie, vor fi lipsuri de alimente şi cutremure de pământ dintr-un loc în altul. Toate acestea sunt începutul durerilor."

Când s-a ridicat „naţiune contra naţiune şi împărăţie contra împărăţie" pentru prima dată în război total – a fost oare ceva diferit de războaiele din trecut? Ei bine, prima dată când lumea s-a aflat într-un război total a fost în 1914, un an

Cuprins

marcat în profeţia Bibliei. Şi următoarele versete din acest al douăzeci şi patrulea capitol de la Matei descriu condiţiile la care suntem martori din anul 1914 încoace.

Ce înseamnă pentru noi faptul că Biblia a prezis necazurile pământului din prezent? Lucrul fericit este că Biblia nu numai că a prezis aceste condiţii, dar a şi arătat care va fi rezultatul lor. Isus enunţa aici condiţiile pe care noi le puteam vedea şi care vor indica faptul că aceste condiţii drastic schimbate erau aproape.

Răutatea prezentă în întreg pământul nu este cauzată de Dumnezeu, ci se întâmplă din cauza instigării lui Satan Diavolul. Apocalipsa 12:12 a prezis timpul când domnia nelegiuită a lui Satan se va încheia şi a vorbit profetic despre acea perioadă: „Vai de voi pământ şi mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi cuprins de o mare mânie, fiindcă ştie că are puţină vreme." Noi ar trebui să fim fericiţi să ştim că aceste condiţii rele de pe pământ mai au puţină vreme, nu-i aşa? Ei bine noi putem fi siguri de lucrul acesta! În cel de-al douăzeci şi patrulea capitol de la Matei, unde Isus indica semnele acestui sistem vechi condus de Satan, el a spus, în versetul 34: „Adevărat vă spun că nu va trece generaţia aceasta până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri." Ce încurajare reprezintă acest lucru! Toate aceste lucruri se vor întâmpla într-o generaţie! S-a prezis că înrăutăţirea subită a condiţiilor din lume, încă de la Primul Război Mondial, care a izbucnit în urmă cu patruzeci de ani, se va sfârşi în decursul unei generaţii, în decursul vieţii oamenilor ce au acum cel puţin patruzeci de ani!

Cu siguranţă că putem avea încredere în aceste profeţii. Acestea sunt mult mai sigure decât predicţiile politice care continuă să eşueze. Profeţiile deja s-au dovedit a fi adevărate în prevestirea condiţiilor din prezent, şi dacă inspiraţia din spatele Bibliei a avut puterea să prezică cu 1 900 de ani înainte chiar condiţiile cu care se confruntă pământul acum, atunci are puterea să meargă cu câteva decenii înainte şi să prezică şi sfârşitul. Oricât de extraordinare pot părea aceste fapte, ele sunt adevărate! Le puteţi afla prin obţinerea tipului potrivit de cunoştinţă. Biblia voastră reprezintă un depozit de cunoştinţă care duce la viaţă. Ea arată de ce lui Satan i s-a permis să exercite o influenţă atât de ticăloasă asupra pământului, cum Dumnezeu plănuieşte să o încheie, şi ce înseamnă aceste lucruri pentru voi şi pentru viaţa voastră.

Motivul pentru care martorii lui Iehova sună la uşile voastre este acela de a vă învăţa aceste informaţii vitale din Biblie, să aveţi cunoştinţa exactă pe care Dumnezeu arată că trebuie să o aibă cineva pentru a primi binecuvântările Sale. Mai multe informaţii cu privire la o cunoştinţă exactă şi speranţa sigură pe care Cuvântul lui Dumnezeu o prezintă pentru astăzi sunt conţinute în această publicaţie şi în altă literatură, ce sunt distribuite ca o slujire publică necomercială de către Societatea Turnul de Veghere. Aceste dovezi în plus despre importanţa timpului în care trăim acum şi ale scopurilor lui Dumnezeu de a aduce condiţii drepte pe acest pământ se vor dovedi a fi foarte încurajatoare şi valoroase pentru voi.

Cuprins

CINE ESTE IEHOVA?



Vă puteţi imagina milioane de oameni care nu cunosc numele conducătorului ţării lor? Deşi, straniu, sunt milioane de oameni care nu cunosc numele Conducătorului universului! Din moment ce este o problemă de viaţă şi de moarte de a cunoaşte pe Suveranul suprem, următorul articol este de o importanţă vitală pentru tine.

NUMELE Iehova este cel mai măreţ nume din tot universul. Este numele pe care Însuşi Creatorul şi l-a dat. Este numele singurului Dumnezeu viu şi adevărat. Curând va veni timpul când fiecare fiinţă vie va trebui să-L cunoască şi să se închine lui Iehova. Cât de ciudat este, atunci, că mulţi oameni, când aud numele Iehova, întreabă: „Cine este Iehova?" Unii pun întrebarea asemenea Faraonului din vechime, unii folosind un ton sfidător, alţii aroganţi, fără încredere şi plini de ironie. Unii dintre ei pun întrebarea din toată inima, căutând luminare în mod sincer. O altă mulţime de oameni trebuie să audă încă de numele lui Iehova. Totuşi, orice persoană ce doreşte fericire, orice persoană ce doreşte siguranţă şi orice persoană care tânjeşte după viaţă trebuie acum să înveţe cine este Iehova. Este important, de asemenea, să ştim care sunt scopurile lui şi care este pedeapsa ce se abate în urma necunoaşterii lui Iehova.

Iehova este Stăpânul universului. Despre El au spus discipolii şi apostolii lui Cristos: „Domn Suveran, tu eşti Cel care a făcut cerul, pământul, marea şi tot ce este în ele." Pământul pe care mergem aparţine lui Iehova: „Pământul aparţine lui Iehova, şi plinătatea lui." Iehova, Suveranul suprem, este numai unul. Nu este un Dumnezeu format din trei părţi, căci asta i-ar nega supremaţia. Iehova Însuşi spune: „Eu sunt Iehova; acesta este numele meu; şi gloria mea nu o voi da altcuiva." Cuvintele lui Moise demonstrează că Iehova este cu adevărat singurul Dumnezeu: „Ascultă Israele: Iehova Dumnezeul nostru este numai unul: Iehova." —Faptele 4:24; 1Cor. 10:26, *NW*; Isa. 42:8, *AS*; Deut. 6:4, *NW*.

Demn de laudă pe vecie, Iehova este „Regele eternităţii", căci El este „din veşnicie în veşnicie". Iehova e cunoscut ca „Dumnezeu", căci El este Creatorul tuturor lucrurilor bune. Iehova e cunoscut ca „Cel Preaînalt", deoarece El este deasupra tuturor. Iehova e cunoscut ca „Tată", pentru că El este Izvorul vieţii. Iehova e cunoscut ca „Atotputernic", deoarece puterea lui nu are limite. Iehova e cunoscut ca „Dumnezeul oştirilor", căci el trimite armate cereşti de neînvins contra duşmanilor. Nimic, atunci, nu este prea mult pentru Iehova, căci El singur spune: „Este oare ceva prea măreţ pentru Iehova?" —1 Tim. 1:17, *NW*; Ps. 90:2; Gen. 18:14, *NW*.

Cuprins

NUMELE DIVIN

Văzând astfel că Iehova este cea mai mare personalitate din tot universul, cum se face că numele lui este atât de puţin cunoscut? Din cauza unui duşman malefic, Satan Diavolul, care a dus pe o cale greşită toate naţiunile, departe de adevăratul Dumnezeu. Biblia identifică vinovatul: „Satan, care induce în eroare tot pământul locuit”. (Apoc. 12:9, *NW*). Diavolul nu vrea ca omenii să-L cunoască pe Iehova; şi astfel i-a făcut să creadă că Iehova este numai numele unui zeu al unui trib. Nu numai aceasta, dar Diavolul le-a dat din abundenţă oamenilor acele religii false. Toate acestea au reuşit să îndepărteze numele lui Iehova din multe traduceri ale Bibliei!

În Scripturile Ebraice din vechime, numele lui Iehova este reprezentat de patru litere, numite „tetragramă”, pentru care caracterele în engleză sunt JHVH (sau YHWH). De câte ori apare în Scripturile Ebraice numele divin, reprezentat de tetragramă? Apare de 6 823 de ori! Cum este numele pronunţat nu se ştie exact, dar cea mai populară versiune de interpretare este „Iehova”. Pentru a traduce tetragrama ca „DOMNUL” ar însemna să ascundem numele divin. Cu toate acestea, ce au făcut cei mai mulţi traducători ai Bibliei din creştinătate? Asemenea clerului evreiesc din zilele lui Isus, şi astăzi, ei refuză să cunoască şi să folosească numele divin. Ca atare, din cele 6 823 de ori, de câte ori apare numele din patru litere sau tetragrama, traducătorii versiunii Bibliei Regele Iacob folosesc numele de Iehova numai de patru ori! *Versiunea Douay* romano-catolică şi versiunile evreieşti au eliminat în întregime numele de Iehova. Ce s-a întâmplat cu numele divin atunci când s-a publicat mult promovata *Versiune Standard Revizuită*? Traducătorii au eliminat complet numele! În prefaţă, traducătorii au explicat, spunând că au folosit termenul de „DOMN” pentru a se întoarce la „procedura *Versiunii Regele Iacob*, care urmează precedentul traducătorilor greci şi latini din vechime şi practica stabilită de mult timp în citirea Scripturilor Ebraice în sinagogă.” Prin urmare, traducătorii acestei Biblii bine cunoscute urmează o cale de acţiune asemănătoare clerului evreiesc, care l-au respins pe Isus Cristos. Nu este de mirare că spusele lui Isus sunt valabile şi astăzi: „Dreptule Tată, lumea, cu adevărat, nu a ajuns să Te cunoască”! ─Ioan 17:25, *NW*.

CARE ESTE SCOPUL LUI IEHOVA

Numele „Iehova” înseamnă „El face să fie”, adică, „El cauzează să fie” cu un scop. Care este principalul scop al lui Iehova? Este subiectul întregii Biblii: stabilirea unei Împărăţii pentru a-şi justifica numele lui sfânt. Aceasta înseamnă că omenirea are o speranţă la o nouă lume, una care trebuie să înlocuiască prezenta lume rea care este condusă greşit de Diavol. Însă, înainte ca Iehova să îşi arate mânia împotriva Diavolului şi a lumii lui ticăloase, el şi-a propus să dea un avertisment omenirii, pentru ca toţi cei dispuşi spre dreptate să nu fie nevoiţi să moară alături de lumea ticăloasă. Tocmai această lucrare de avertizare face cunoscut numele lui Iehova. Singurul motiv pentru care i s-a îngăduit lui Satan

Cuprins

Diavolul, atipicului Faraon, să trăiască atât de mult timp, a fost pentru ca numele divin să fie cunoscut şi justificat: „De aceea te-am lăsat în viaţă, ca să-ţi arăt puterea mea şi ca numele meu să fie proclamat pe tot pământul”. ─Rom. 9:17, *NW*

Remarcaţi că mărturia despre numele lui Iehova şi scopul lui trebuie să fie răspândite „pe tot pământul”. Acest fapt a fost prezis şi de profetul Maleahi: „De la răsăritul soarelui, până la apusul lui, numele meu va fi mare printre neamuri (naţiuni); şi peste tot va fi oferită tămâie în numele meu şi o ofrandă pură.” Astfel, vestea bună a Împărăţiei lui Iehova trebuie să fie proclamată în lung şi în lat! Este o lucrare care nu trebuie făcută numai într-un colţ, ci „peste tot”. „Tămâia” oferită, este, bineînţeles nu literală, ci este „mireasma cunoştinţei” despre Iehova, care, spunea apostolul, trebuie răspândită „peste tot”. Această mare lucrare de mărturie a fost prezisă şi de Isus Cristos, ca făcând parte din semnul „zilelor din urmă” ale conducerii lui Satan: „Această veste bună a Împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile şi atunci va veni sfârşitul”. ─Mal. 1:11, *AS*; 2 Cor. 2:14-16; Mat. 24:14 *NW*.

Astăzi, mărturia este dată „pe tot pământul locuit”. Cei care fac această lucrare sunt cunoscuţi ca „martorii lui Iehova”. Este oare un nume neobişnuit? Nu, căci Iehova însuşi spune: „Voi sunteţi martorii Mei, zice Iehova, şi slujitorul meu pe care l-am ales”. În 150 de ţări aceşti martori ai lui Iehova răspândesc acum scopurile Celui Preaînalt. Aceasta este o lucrare ciudată. De ce? Pentru că, asemenea propovăduirii lui Noe, ea avertizează pământul locuit de sfârşitul unui întreg sistem. Oamenii de dinaintea potopului l-au batjocorit pe Noe. Dar când potopul trimis de Iehova a învăluit pământul, gurile lor s-au umplut cu apă, iar batjocorirea lor a încetat. Este periculos să iei în derâdere lucrarea ciudată a lui Iehova. Iehova te sfătuieşte să nu faci asta. ─Isa. 43:10, *AS*; Mat. 24:38,39.

Nimicirea se va abate asupra întregului pământ atunci când Iehova îşi va duce la îndeplinire „actul nemaiauzit”. Va fi un act similar celor pe care le-a săvârşit în timpurile vechi. Potopul a fost o acţiune a lui Iehova. Nimicirea armatei Faraonului în Marea Roşie a fost o faptă a lui Iehova. Distrugerea Sodomei şi Gomorei a fost o acţiune a lui Iehova. Anihilarea celor 185 000 de soldaţi ai lui Sanherib înaintea Ierusalimului a fost o acţiune a lui Iehova. Dar cea mai însemnată faptă dintre toate va fi cea al cărei rezultat este justificarea completă a numelui său, „actul nemaiauzit” al lui Iehova, numit de asemenea şi „războiul zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu”. ─Apoc. 16:14, *NW*.

IEHOVA LUPTĂ PENTRU NUMELE LUI

„Iehova este un viteaz al războiului”, spune Biblia. Este o luptă dreaptă cea dusă de El. De mai mult de 230 de ori El este numit în profeţiile Bibliei „Iehova al oştirilor”. Aceasta înseamnă că Iehova este un Şef-Comandant al oştirilor cereşti, care vor fi folosite pentru a-şi exprima furia împotriva acestei lumi. Isus Cristos va fi cel care va conduce armatele lui Iehova în luptă: „Armatele care erau în cer Îl urmau pe cai albi, şi ei erau îmbrăcaţi în haine albe, curate, de in fin”. Avem noi idei despre puterea şi numărul armatelor lui Iehova? Da! Amintindu-ne că a fost nevoie de numai doi îngeri pentru a distruge Sodoma şi Gomora, ne putem face o

Cuprins

idee din Apocalipsa 9:16 (*NW*, nota de subsol) de ce Armaghedonul va fi cel mai mare necaz care a venit vreodată asupra acestei lumi: „Numărul armatelor de călăreţi era de douăzeci de mii ori zece mii”, adică 200 000 000”! —Ex. 15:3; Apoc. 19:14, *NW*.

Atunci când Iehova va porunci, armatele din cer vor lupta pentru justificarea numelui Său. Aceasta va fi „ziua cea mare şi înfricoşătoare a lui Iehova”, prezisă de Maleahi, „ziua mâniei lui Iehova”, prezisă de Ţefania. Acest timp poate fi numit „ziua lui Iehova”, căci este ziua când El luptă pentru numele lui. Deja patruzeci de ani ai acestei generaţii, condamnată să simtă mânia zilei lui Iehova, au trecut. Au mai rămas numai câţiva ani. În cel mai urgent sens, „ziua lui Iehova se apropie peste toate naţiunile”. Când acea zi va veni, va fi un timp de nemaipomenită frică: „Ziua lui Iehova este aproape; iar distrugerea de la Atotputernic va veni. Iar toate mâinile vor fi plăpânde şi inimile oamenilor se vor topi: şi ei vor fi alungaţi; suferinţă năprasnică şi amărăciune îi va cuprinde; ei se vor rostogoli ca o femeie în chinurile facerii: se vor uita cu mirare unii la alţii; feţele lor vor fi de foc”. —Mal. 4:5; Ţef. 1:18; Obad. 15; Isa. 13:6-8, *AS*; Mat. 24:34.

Cu feţele palide şi cu sufletul îngheţat de teroare, omenirea care nu l-a cunoscut pe Iehova va realiza că distrugerea ei vine de la Iehova. Grindină, tunete, cutremure de pământ, fulgere, întuneric, foc din cer şi alte fenomene, toate sunt prescrise pentru ziua lui Iehova. Toţi cei ce nu sunt de partea lui Iehova, deci sunt de partea lui Satan, vor fi forţaţi să-l cunoască pe Iehova. „Ploaie voi aduce asupra voastră, şi peste hoardele lui, şi peste oamenii care sunt cu el, o ploaie nesfârşită, grindină, foc şi pucioasă. Şi mă voi mări şi sfinţi şi mă voi face cunoscut ochilor multor naţiuni; şi vor ştii că Eu sunt Iehova”. Această expresie „şi vor ştii că Eu sunt Iehova” apare mai mult de şaizeci de ori în profeţia lui Ezechiel. Aceasta înseamnă că toţi oamenii vor ştii că lovitura vine de la Iehova şi nu e provocată de om. Nimeni nu se va îndoi că este manifestarea mâniei lui Dumnezeu. —Ezec. 38:22,23, *AS*.

ESTE VITAL SĂ-L CUNOAŞTEM ACUM PE IEHOVA

Cum va veni această zi „mare şi înfricoşătoare a lui Iehova”? Cu o mare fanfară pentru ca întreaga lume să poată fi convertită şi să-L cunoască pe Iehova? Din contră! Apostolul Petru a scris: „Ziua lui Iehova va veni asemenea unui hoţ”. Apostolul Pavel a explicat: „Ziua lui Iehova va veni întocmai unui hoţ ce vine noaptea”. Astfel, când Isus Cristos va conduce armatele lui Iehova „din cer, alături de îngerii lui înconjuraţi de o flacără de foc, aducând pedeapsa celor ce nu-l cunosc pe Dumnezeu” lumea nu se va aştepta la acest lucru. Refuzând să-L cunoşti pe Iehova, fie din voinţă proprie, fie dintr-o atitudine de prea ocupat sau din indiferenţă, care va fi pedeapsa? Biblia răspunde: „Chiar aceştia vor ispăşi pedeapsa distrugerii veşnice”. —2 Pet. 3:10; 1Tes. 5:2; 2Tes. 1:7-9, *NW*.

Din moment ce pedeapsa pentru că nu-L cunoşti pe Iehova este moarte veşnică şi din moment ce ziua lui Iehova va surprinde lumea în timp ce doarme, este timpul să te trezeşti. Este cu mult mai târziu decât ar crede majoritatea

Cuprins

oamenilor. Cum se trezeşte cineva? Printr-un studiu profund al Cuvântului lui Dumnezeu. Diversele ajutoare de studiu ale Bibliei distribuite de martorii lui Iehova au scopul de a te ajuta să-L cunoşti pe Dumnezeu şi scopurile lui. Adu-ţi aminte, cunoaşterea lui Iehova înseamnă mai mult decât numai a face cunoştinţă cu numele lui. Presupune trăirea vieţii tale în armonie cu scopurile lui Iehova. Înseamnă o asimilare continuă de cunoştinţă. Cei care refuză să primească această cunoştinţă nu pot ajunge niciodată să-L cunoască pe Iehova. Isus Cristos a arătat că această asimilare de cunoştinţă este esenţială în obţinerea vieţii veşnice: „Aceasta înseamnă viaţa veşnică: să asimileze cunoştinţă despre tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre cel pe care l-ai trimis tu, Isus Cristos". ─Ioan 17:3, *NW*

Fără viaţă, omul nu se poate bucura de nimic şi omul nu poate avea viaţă fără cunoştinţa despre Iehova Dumnezeu. Prin urmare, alegerea care stă în faţa fiecărei persoane de pe acest pământ este clară: refuzi să-l cunoşti pe Iehova şi mori, sau ajungi să-l cunoşti pe Iehova, printr-un serviciu ascultător, şi trăieşti. Ţine seama de avertismentele date acum de martorii lui Iehova. Hotărăşte-te să investighezi mesajul adus de ei. Nu este vorba de o glumă. Biblia este dovada acestui lucru. Nu este nevoie ca tu să plăteşti pedeapsa pentru că nu-L cunoşti pe Iehova. Câştigă cunoştinţă vitală acum. Nu aştepta până în momentul în care ziua lui Iehova va veni asemenea unui hoţ, plină de furie, asupra acestei generaţii. Nu, nu aştepta venirea focului din cer şi a plăgii ce îţi vor devora carnea, care vor forţa oamenii de pretutindeni să-L cunoască pe Iehova într-o manieră care nu este de dorit. Căci atunci va fi mult prea târziu.



FACEREA DE CUNOSCUT A VEŞTII BUNE ÎNTR-O SINAGOGĂ EVREIASCĂ



O experienţă a unui membru al Societăţii Turnul de Veghere

ÎN TIMP ce slujeam adunării din Pittsfield (Massachusetts), anul acesta, servul asistent de grupă, soţia lui şi eu am fost invitaţi într-o sinagogă evreiască pentru a răspunde întrebărilor despre martorii lui Iehova, în una din clasele lor care studiază diferite religii.

Am ajuns la timp, la ora zece, la sinagogă, o clădire construită de curând, cu un aspect modern, care întâmplător se afla la trei corpuri de case de Sala Împărăţiei, pe aceeaşi stradă. Am fost primiţi călduros de către profesorul clasei, care, la rândul lui, ne-a făcut cunoştinţă cu rabinul ce avea grijă de acea sinagogă. Plăcuta primire ne-a făcut imediat să ne simţim ca acasă. După ce am schimbat câteva vorbe am fost duşi în clasa unde urma să aibă loc discuţia. Încăperea era mare. Într-o parte a clasei era o bibliotecă cu cărţi selectate şi Biblii. În mijlocul încăperii era o masă de formă dreptunghiulară cu numărul din 28 iulie 1953 a

Cuprins

revistei *Look* pe ea. Ne-am ocupat locurile, undeva în capătul mesei. Din moment ce studenţii nu erau încă prezenţi, profesorul a profitat de câteva minute pentru a ne spune care este scopul acestei clase. El a spus că săptămâna care trecuse au vorbit despre martorii lui Iehova, folosindu-se de ceea ce revista *Look* avea de spus despre ei, ca bază a discuţiei. Datorită multor întrebări care s-au pus, la care nimeni atunci prezent nu a putut răspunde în mod cert, ei s-au gândit că cel mai bine ar fi să invite un martor al lui Iehova şi astfel să li se răspundă direct la întrebări.

În acest moment au intrat studenţii. Un grup de tineri energici şi inteligenţi, ale căror vârste erau cuprinse între cincisprezece şi nouăsprezece ani. După ce toţi s-au aşezat în jurul mesei, şaptesprezece la număr ─ profesorul le-a spus de ce suntem acolo şi ne-a dat cuvântul. În cuvintele lui: „Această clasă e a dumneavoastră."

Noi le-am spus că înţelegem că au multe întrebări şi că ne vom da toată silinţa de a le răspunde la ele. Nimeni nu părea să vrea să înceapă. Profesorul a vorbit imediat şi a spus: „Poate voi (vorbindu-ne nouă) aveţi vreo întrebare pe care vreţi să ne-o puneţi nouă". Clasa a spus că asta ar fi o idee bună pentru a sparge gheaţa. Noi am spus că avem într-adevăr o întrebare şi că am încercat să găsim răspunsul la ea de ceva timp, dar fără prea mult succes. Ei erau curioşi să cunoască întrebarea. Astfel, am întrebat: „Ne-aţi putea spune care este originea 'stelei lui David' sau a 'scutului lui David'?" Clasa a schimbat priviri subite întrebătoare. Era evident că nici unul dintre ei nu cunoştea răspunsul.

Profesorul a vorbit din nou: „Nu vă aşteptaţi să primiţi răspunsul acela tocmai aici, nu-i aşa?" Iar noi am spus: „În ce alt loc mai potrivit, decât o sinagogă evreiască, am putea căuta răspunsul nostru, mai ales din moment ce sinagoga foloseşte simbolul?" Profesorul şi-a adunat gândurile şi ne-a spus că el nu ştia exact care îi sunt originile, dar că el credea că vine din mitologie şi se întreba dacă noi, în căutările noastre, am descoperit acelaşi lucru. Am spus că da. Dar ne-a fost greu să înţelegem de ce evreii ar accepta acest simbol păgân, mai ales că le-a fost strict interzis de Iehova să aibă ceva de-a face cu practicile păgâne şi cu simbolurile lor. Răspunsul profesorului a fost că el nu crede că David a ştiut de „steaua lui David". Noi am fost de acord cu el. Nici noi nu credeam că ar fi fost aşa. De fapt, noi eram convinşi că David nu a avut nimic de-a face cu acest simbol şi nici nu a ştiut nimic despre el.

După acest scurt schimb de păreri, clasa părea să se retragă într-o şi mai mare tăcere. Aşa că ne-am gândit la o metodă prin care să se relaxeze. Le vom spune despre martorii lui Iehova, ce cred ei, ce sunt ei şi ce propovăduiesc ei, după care vor avea, cu siguranţă, întrebări. Ei au zâmbit şi au dat din cap drept încredinţare.

Ne-am început discursul improvizat spunându-le că martorii lui Iehova sunt oameni care provin din toate clasele sociale, că ceea ce propovăduiesc şi ceea ce cred ei este foarte asemănător cu ceea ce au învăţat şi crezut profeţi din vechime. Profeţii din vechime credeau că Iehova este singurul şi adevăratul Dumnezeu; la fel şi martorii lui Iehova. La fel cum profeţii lui Iehova credeau că Iehova este

marele Plănuitor cu un scop pentru poporul lui, la fel cred şi martorii lui Iehova. La fel cum profeţii evrei au crezut şi au propovăduit ceruri noi şi un nou pământ, ca fiind scopul lui Dumnezeu, la fel cred şi propovăduiesc şi martorii lui Iehova. Citând aproape integral din Scripturile Ebraice, am arătat clasei că este scopul lui Iehova de a face acest pământ al nostru un glorios scăunel pentru picioarele lui Iehova. Iehova, spunând că acesta este scopul lui, cuvântul lui nu se va întoarce la el fără valoare. ─Isa. 46:11; 55:9-11; 60:13; 65:17; 66:1.

Scopul lui Iehova datează din grădina Eden până în zilele noastre, arătând motivul pentru păcat, boală, amărăciune şi moarte. Întregul grup părea să acapareze fiecare cuvânt, inclusiv profesorul. S-a accentuat faptul că pământul glorios pe care Iehova l-a promis şi despre care au scris profeţii trebuie să vină în zilele noastre şi singurii care răspândesc această veste bună omenirii sunt martorii lui Iehova. Oamenii de astăzi, li s-a spus, aleg de fapt între viaţă şi moarte prin atitudinea lor faţă de mesajul Împărăţiei; că acesta este un mesaj al speranţei, un mesaj plin de fericire, un mesaj dătător de viaţă tuturor celor care îl aud; că acest mesaj înseamnă totul pentru cei tineri, pentru a ţine piept vieţii, căci el le dăruieşte motive logice pentru condiţiile actuale ale lumii şi, de asemenea, le oferă cea mai strălucitoare speranţă posibilă pe care ar putea-o concepe omenirea ─ speranţa de a trăi veşnic sub o guvernare perfectă, în condiţii desăvârşite, în pace, prosperitate şi fericire veşnice. Aceasta a fost speranţa pentru cei acolo adunaţi. Era valabilă şi pentru ei, numai dacă o alegeau.

După acest discurs de treizeci şi cinci de minute despre scopurile lui Iehova, întâlnirea a fost din nou deschisă întrebărilor. De data aceasta erau multe mâini care se ridicau de pretutindeni. Prima întrebare a fost: „Cum putem dovedi că Isus Cristos a venit şi şi-a început domnia în anul 1914?" Pentru a sumariza, următoarele întrebări au sunat cam aşa: De ce refuză martorii lui Iehova să salute steagul? Ce au împotriva transfuziei de sânge? Martorii lui Iehova se botează? Cum? Cât de în vârstă trebuie să fie cineva pentru a fi botezat; ca să poată deveni un martor al lui Iehova? Cum funcţionează organizaţia martorilor lui Iehova? Cum a fost posibil ca ei să ţină o mare adunare internaţională ca cea de pe Stadionul Yankee din 19-26 iulie, 1953? Martorii lui Iehova cred în trinitate? În purgatoriu? Ce cred ei despre rai, iad şi înviere? Celebrează ei Crăciunul? Zile de naştere?

La început, studenţii ridicau mâinile şi aşteptau să li se spună să vorbească, dar discuţia devenise atât de vie, încât au început să vorbească fără a mai ezita. Comentariile lor, expresiile şi entuziasmul lor era ceva pur şi simplu minunat să priveşti. Ei au pus întrebări inteligente şi nici măcar odată pe tot parcursul sesiunii nu au arătat vreun semn de împotrivire sau de prejudecată. Nerăbdarea lor de a participa la discuţie era ceva vrednic de laudă şi de luat în seamă. Iar răspunsurile care le-au fost date întrebărilor lor, le-au primit fără nici un fel de ranchiună sau nemulţumire.

Ei au vrut să ştie dacă martorii lui Iehova se îmbracă cu ceva anume pentru a se distinge de restul lumii. Li s-a spus că zelul martorilor lui Iehova pentru adevăr, pentru religia lor, nerăbdarea lor de a-L lăuda pe Iehova şi de a-I face numele cunoscut, îi distinge pe ei de restul lumii. Ei au mai vrut să ştie dacă

Cuprins

folosim chipuri, cum sunt trataţi martorii lui Iehova de comisiile de recrutare, dacă sărbătorim Paştele şi ce părere avem despre sabat.

Din când în când, un comentariu aducea un sentiment de surpriză celor prezenţi. De exemplu: Ei au fost surprinşi că noi sărbătorim Memorialul pe 14 Nisan şi cum păstrăm data. Mulţi dintre ei au fost profund surprinşi când au aflat că noi nu sărbătorim Crăciunul, nu credem în trinitate şi nici într-un iad de foc. Ei au vrut să ştie de ce au fost aleşi numai 144 000 drept co-moştenitori cu Cristos în ceruri, dacă asta nu dovedeşte că Dumnezeu este părtinitor. Altcineva a întrebat dacă odată cu învierea omul va avea condiţii la fel ca noi astăzi: televizor, radio etc. De partea cealaltă a mesei a venit o altă întrebare: „Martorii lui Iehova cred că religia lor este singura dintre toate religiile care are dreptate?" Cum putem explica naşterea dintr-o fecioară menţionată la Isaia 7:14? Multe, mult mai multe întrebări au fost puse.

Discuţia trebuia să dureze numai o oră din câte mi s-a spus, dar după prima oră încă mai veneau întrebări din abundenţă. După o oră şi jumătate, după două ore, clasa nu arăta nici un semn de oboseală sau vreo dorinţă de a întrerupe discuţia. Mâinile erau necontenit ridicate din toate părţile mesei. Mă îndoiesc că a existat cineva care nu a pus mai mult de o întrebare. Cei mai mulţi dintre ei au întrebat de cinci sau de şase ori. Ochii lor sclipeau. Păreau să se bucure cu adevărat de această experienţă cu noi. După aproape două ore şi jumătate sesiunea a ajuns la final. Le-a fost dată o broşură cu „Cine sunt martorii lui Iehova". Grupul şi-a exprimat bucuria de a ne fi avut acolo. Câteva dintre fete s-au strâns în jurul surorii şi i-au mai pus întrebări. A trebuit să ne scoatem, la propriu, de acolo. Cu un semn de la revedere am părăsit sinagoga.

În timp ce mergeam pe stradă nu ne-am putut abţine să nu fim încântaţi. Am avut parte de un timp spectaculos. Ne-am gândit că această experienţă ar trebui să ne înveţe să fim „întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre, făcând, însă, aceasta cu blândeţe şi respect profund." ─1 Pet. 3:15, *NW*.

Nu există nici iudeu, nici grec,... dacă sunteţi ai lui Cristos, sunteţi într-adevăr sămânţa lui Avraam, moştenitori potrivit promisiunii. ─Gal. 3:28,29, *NW*.

ADEVĂRUL DESPRE IEHOVA ADUCE MULTĂ BUCURIE FAMILIEI DIN MONTREAL

„În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărţii şi ochii orbilor ce vor fi izbăviţi de negură şi întuneric vor vedea. Cei smeriţi se vor bucura tot mai mult în Iehova şi cei săraci se vor veseli de Sfântul lui Israel." (Isa. 29:18, 19, *AS*). Un exemplu izbitor al împlinirii acestei profeţii în zilele noastre este şi experienţa unei familii catolice franceze din Montreal, Canada, aşa cum a fost povestită unor

Cuprins

martori ai lui Iehova ce locuiau la Trois Riviers, de către capul familiei, după ce a aflat de Iehova de doar patru săptămâni.

În timpul celor cinci ani şi jumătate în care a servit în armata canadiană, peste mări, într-o perioadă în care bombele cădeau peste tot, s-a ivit în discuţie şi subiectul rugăciunii şi s-a pus o întrebare în legătură cu numele lui Dumnezeu, (care era acesta)? Mergând la preotul militar catolic, prietenului nostru i s-a spus: „Nu te prosti, numele lui Dumnezeu este Isus." Însă, acest răspuns nu l-a mulţumit, aşa că timp de mulţi ani el a continuat să îşi pună întrebarea aceasta.

Apoi, într-o zi, în timp ce îşi vizita sora, s-a ivit şi această întrebare şi ea l-a asigurat că ea ştia numele lui Dumnezeu şi că acesta era Iehova. „De unde ştii asta?" ,a întrebat-o el. „Ei bine, este scris în Biblie", a răspuns ea. „L-am văzut eu. Ai vrea să ştii mai multe?" Bineînţeles că voia; aşa că aflând că doi dintre martorii lui Iehova o vizitau pe sora sa în următoarea seară, el s-a întors atunci. După ce martorii i-au răspuns satisfăcător la toate întrebările el a aranjat un studiu Biblic în casa sa, şi după acel prim studiu el, împreună cu familia sa, sora sa şi familia ei, au început să participe la întâlnirile martorilor lui Iehova de la Sala Împărăţiei. După doar o săptămână de studiu el a întrebat dacă îi putea însoţi pe alţii în timp ce participau la activitatea de propovăduire. În legătură cu interesul familiei sale el a spus: „Soţia mea studiază toată ziua şi noaptea îmi povesteşte totul despre lucrurile pe care le-a învăţat, şi îi las pe cei trei copii ai mei să facă cu rândul rugăciunea, în fiecare seară".

La scurt timp el a primit o scrisoare de la unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, un călugăr din Trois Riviers, care îi spunea să 'înceteze cu prostiile acestea'. Acest lucru l-a înfuriat atât de tare încât a mers imediat să îl viziteze pe călugăr. De obicei ar fi îngenuncheat în prezenţa acestuia şi i-ar fi cerut călugărului binecuvântarea, dar asta nu s-a întâmplat de această dată. De fapt, atunci când călugărul şi-a întins mâna el a refuzat să i-o strângă spunând: „Nu aş putea să dau mâna cu tine când ştiu ce eşti." Surprins, călugărul şi-a pus mâna pe umărul lui şi a întrebat: „Ce s-a întâmplat Maurice?" Maurice a răspuns: „Nu îţi pune mâna pe umărul meu, e prea grea şi nu o pot suporta. I-ai spus mamei mele că sunt comunist, nu-i aşa?" Călugărul a încercat să se eschiveze de la această întrebare, dar, într-un final, a trebuit să recunoască faptul că aşa a făcut.

După mai multe discuţii el l-a părăsit pe călugăr, spunându-i acestuia că atitudinea sa doar l-a convins şi mai mult că acesta nu cunoştea adevărul. Câteva zile mai târziu unul dintre băieţii săi, în vârstă de doar şapte ani, a luat poziţie la şcoală, refuzând să spună rugăciunile sau să repete catehismul, lucru pentru care el a fost sever bătut cu cureaua şi pus să stea în genunchi până la ora cinci după amiază. Auzind despre aceste lucruri, tatăl lui l-a vizitat pe preot şi i-a spus că fiul său s-a comportat conform dorinţelor sale şi dacă un alt incident de acest fel va mai avea loc preotul va fi dat în judecată. De atunci, copiii au fost lăsaţi în pace. Asigurându-şi fiul de şapte ani că ceea ce s-a întâmplat a fost un caz de suferinţă pentru Iehova, băieţelul a răspuns: „Da, tată, ştiu asta şi nu m-ar deranja să o mai fac şi în altă zi pentru Iehova." Pe măsură ce tatăl relata aceste experienţe, ochii îi străluceau de bucurie. Cu adevărat, cei smeriţi care au fost ţinuţi surzi, orbi şi

Cuprins

săraci din punct de vedere spiritual de către religia organizată se bucură pe măsură ce văd şi aud adevărul în legătură cu Cel Sfânt al lui Israel, Iehova Dumnezeu.

SPUI TU: „TRIMITE-MĂ?”

Care este atitudinea ta faţă de activitatea de propovăduire a martorilor lui Iehova? Te bucuri de revista *Turnul de veghere* şi îţi place mesajul, dar încă te sustragi de la a-l spune şi altora? Îi admiri pe cei ce fac lucrarea, poate pe cei ce ţi-au adus şi ţie mesajul, dar eziţi să participaţi? Sau calea ta de acţiune este cea dreaptă şi zeloasă pe care şi Isaia a urmat-o, atunci când a spus, de bunăvoie: „Iată-mă; trimite-mă”? (Isaia 6:8).



DE CE TREC RUGĂCIUNILE FĂRĂ SĂ PRIMEASCĂ RĂSPUNS

RUGĂCIUNEA a devenit populară. Acum, există ore de rugăciune, zile de rugăciune, săptămâni de rugăciune, luni de rugăciune şi ani de rugăciune. Foarte aclamaţi sunt aşa numiţii „Ani Sfinţi”, când, un an întreg, ca anul 1950, este destinat „devotărilor şi rugăciunilor speciale, în special pentru pace mondială”. De asemenea, foarte cunoscută este şi Ziua Internaţională a Rugăciunii, când oameni din peste o sută de ţări se unesc într-o rugăciune pentru pace. Rugăciuni pentru lume şi pentru liderii lor pot fi auzite la inaugurări, încoronări, sesiuni ale numirii justiţiarilor şi la convenţii politice. Membri ai clerului, politicieni, preşedinţi şi papa nu numai că îndeamnă pe alţii să se roage, dar se roagă şi ei pentru Naţiunile Unite şi pentru lume. Atât de multă rugăciune este pentru această lume. Cu toate acestea, simplul adevăr este clar: lumea se află într-o stare mai proastă decât înainte. Astfel, rugăciunile pentru lume trec fără răspuns şi chiar par a eşua. Ce putem crede despre o astfel de situaţie confuză?

Unul dintre primele lucruri pe care oamenii chibzuiţi îl conştientizează este că, în loc de a fi ceva în neregulă cu Dumnezeu, trebuie să fie ceva în neregulă cu rugăciunile. Într-adevăr, este izbitor un defect. Acesta este nepotrivirea rugăciunii. Da, rugăciunile spuse de pastori ai unei credinţe religioase sunt în conflict adesea cu rugăciunile spuse de pastori ai aceleiaşi credinţe. Astfel, în timpul celor două războaie mondiale, membrii ai clerului protestant şi ai celui catolic, atât în Germania cât şi în America, se rugau pentru victoria ţărilor lor. Aici erau membri

Cuprins

ai clerului aparţinând aceleiaşi credinţe, rugându-se probabil aceluiaşi Dumnezeu, dar rugăciunile lor nu aveau aceeaşi intenţie! Erau groaznic de diferite. De fapt, membrii clerului se rugau pentru pieirea fraţilor lor spirituali. Cu toate acestea, apostolul lui Cristos a spus: „Vă rog, fraţilor, în numele Domnului nostru Isus Cristos, ca toţi să vorbiţi la fel şi să nu fie separări între voi, ci să fiţi uniţi în aceeaşi minte şi în acelaşi mod de gândire". Prin urmare, când războaiele au încetat, ce trebuiau să creadă oamenii părţii înfrânte, cei care au sperat în rugăciunile membrilor clerului lor? Nu a fost distrusă, oare, credinţa lor, atât în rugăciune, cât şi în Dumnezeu? Sau nu ar fi crezut ei cel puţin că Dumnezeu este părtinitor? Dar apostolul Petru a spus: „Cu siguranţă, văd că Dumnezeu nu este părtinitor". Aşa că trebuie să fie ceva greşit, nu cu Dumnezeu, ci cu rugăciunile. ─1 Cor. 1:10; Faptele 10:34, *NW*.

Pentru a înţelege ce este greşit şi de ce nu se răspunde rugăciunilor trebuie să ne îndreptăm spre Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Acolo vom găsi trei motive: (1) Lipsa rugăciunii către Cel drept, (2) lipsa rugăciunii în modul corect şi (3) lipsa rugăciunii pentru chestiuni drepte.

IEHOVA ─ CEL DREPT

Dacă vrem să ni se răspundă la rugăciune atunci ea trebuie adresată Celui Drept. Singurul drept este Dumnezeul cerului şi al pământului. Numele lui este Iehova: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu". Despre Iehova este scris în Psalmi: „O, Tu care asculţi rugăciunea, la Tine va veni toată carnea". Numai El poate asculta rugăciunile şi toată carnea care doreşte răspunsuri la rugăciuni, lui Iehova trebuie să le adreseze. ─Isa. 42:8; Ps. 65:2, *AS*.

Mulţi creştini mărturisiţi îşi adresează rugăciunile unor „sfinţi" sau Mariei, mama lui Isus. Nu există nici un suport în Biblie pentru această practică. Aceasta înseamnă a te ruga cui nu trebuie. Atunci când Fiul lui Dumnezeu a dat instrucţiuni în legătură cu rugăciunea, a aprobat numai rugăciunea adresată lui Iehova: „Trebuie să vă rugaţi astfel: 'Tatăl nostru care eşti ceruri, sfinţească-se numele Tău'". Prin urmare, în mod evident, rugăciunea îndreptată către statui şi icoane nu face parte din adevăratul creştinism. Biblia spune: „Idolii sunt aur şi argint, lucrarea mâinilor oamenilor. Ei au urechi, dar nu aud". Oamenii „nu au cunoştinţa pe care o poartă lemnul din chipul lor cioplit, şi se roagă unui dumnezeu care nu îi poate salva". Astfel că orice rugăciune adresată altcuiva în afară de Iehova este făcută în zadar: „Căci toţi zeii oamenilor sunt idoli; însă Iehova a creat cerurile". ─Mat. 6:9, *NW*; Ps. 115:4,6; Isa. 45:20; Ps. 96:5, *AS*.

Nu numai că rugăciunea trebuie adresată Celui drept, ci ea trebuie să fie şi corectă, cu alte cuvinte, cel care o face trebuie să fie drept, să trăiască în armonie cu Cuvântul scris al lui Iehova. La 1 Petru 3:12 (*NW*) apostolul explică: „Ochii lui Iehova sunt peste cei drepţi, iar urechile lui spre implorarea lor, dar faţa lui Iehova este împotriva celor ce fac răul". Liderii acestei lumi, împreună cu clerul care le-a binecuvântat războaiele, şi-au pătat mâinile cu sânge. Şi totuşi ei continuă să se roage lui Dumnezeu, cu mâinile întinse, pentru binecuvântarea armatelor şi navelor lor. Iehova spune: „Căci, când vă veţi întinde mâinile, îmi voi ascunde

Cuprins

ochii de voi; deşi vă rugaţi mulţi, nu voi asculta. Mâinile voastre sunt pline de sânge". ─Isa. 1:15, *AT*.

MODUL CORECT

Ce înseamnă să te rogi într-un mod corect? În primul rând înseamnă să te adresezi lui Iehova în numele lui Isus Cristos, despre care Biblia spune că este „singurul mijlocitor între Dumnezeu şi oameni". Poate cineva să se aştepte la un răspuns rugăciunii aduse de el dacă nu o cere în numele lui Isus? Însuşi Fiul lui Dumnezeu a spus: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine". Din moment ce Cristos este singurul mijlocitor, „adevăratul mijlocitor", nu pot fi mai mulţi intermediari între Dumnezeu şi oameni. Prin urmare, dacă te rogi lui Iehova folosindu-te de numele altui „sfânt" sau de mama lui Isus, nu este conform Scripturilor. Aceasta este o rugăciune făcută în mod greşit. Modul corect este explicat de Isus: „Dacă veţi cere ceva în numele Meu, voi face". ─1 Tim. 2:5; Ioan 14:6,14, *NW*.

A te ruga într-un mod corect înseamnă, de asemenea, a te ruga cu credinţă. Există acei aşa numiţi „iluminaţi" membri ai clerului care nu cred că Cuvântul lui Dumnezeu a fost inspirat. Rugăciunea, susţin ei, este un stimulent psihologic; îi permite aceluia care se roagă să-şi păstreze calmul interior şi încrederea. Astfel de persoane sunt total lipsite de credinţă. Rugăciunile lor nu primesc nici un fel de răspuns de la Dumnezeu: „Fără credinţă este imposibil să-i plăcem, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că el există şi că devine răsplătitorul celor ce îl caută stăruitor". Mulţi sunt cei care merg la biserică, care se autodenumesc „creştini", dar cărora, în adâncul inimilor lor, le lipseşte credinţa în Dumnezeu şi în Cuvântul lui, Biblia. Despre astfel de persoane, Scripturile spun: „Să nu creadă omul acela că va primi ceva de la Iehova". Ca atare, credinţa este foarte importantă. „Toate lucrurile pe care le cereţi în rugăciune, cu credinţă", a spus Isus, „le veţi primi". ─Evrei 11:6; Iacov 1:7; Mat. 21:22, *NW*.

O rugăciune făcută în mod corect este cea care se naşte din sinceritate. „Din sinceritate", a spus apostolul Pavel, „vorbim." (2 Cor. 2:17, *NW*). Dar oare sunt răsunătoarele rugăciuni, care se pot adesea auzi, spuse „cu sinceritate"? Un articol din ziarul *Times* din Saint Petersburg, din data de 27 iulie 1952, cu titlul de „The Rambler", oferă un răspuns edificator: „Adesea, preoţii şi ceilalţi care se roagă în faţa unui public, le vorbesc mai mult oamenilor aflaţi acolo şi nu lui Dumnezeu. Acest lucru a fost în mod special adevărat, la marile convenţii politice ce au fost ţinute în Chicago. La convenţia republicană, un preot a ţinut un discurs politic sub pretextul unei rugăciuni. La convenţia democratică, un alt preot a ţinut mai degrabă un discurs şi nu o rugăciune". Da, cât de adesea, preoţii care spun rugăciuni măreţe în biserici vorbesc numai pentru a câştiga lauda oamenilor! Cuvintele nu vin din inimile lor; ele vin de pe un manuscris. Această rugăciune pentru laudă a fost, de asemenea, bine cunoscută în zilele lui Isus. Condamnarea lui pentru folosirea acestei practici a fost clară: „Când vă rugaţi, să nu fiţi ca ipocriţii, căci lor le place să se roage stând în picioare în sinagogi şi la colţurile

Cuprins

drumurilor mari, ca să fie văzuţi de oameni. Adevărat vă spun că şi-au luat deja răsplata din plin". ─Mat. 6:5, *NW*.

Multe rugăciuni ţintesc nu numai spre laudă, ci şi spre portofel! Folosirea unei rugăciuni pentru a jefui turma nu era un lucru neobişnuit nici în zilele lui Isus: „Ei devorează casele văduvelor şi fac rugăciuni lungi de ochii lumii. Aceştia vor primi o condamnare mai aspră". (Marcu 12:40, *NW*) Ca atare toţi cei care se roagă dintr-un motiv ascuns, nu o fac din sinceritate, ci într-un mod greşit.

Modul corect de a te ruga îngăduie folosirea „ajutoarelor", ca de exemplu cărţile de rugăciuni şi mătăniile? Rugăciunea făcută cu ajutorul cărţilor de rugăciuni şi cu cel al mătăniilor este o rugăciune mecanică, repetată, ca o rutină. Acestea au tendinţa de a distruge sinceritatea. Nu numai asta, dar nu citim nicăieri în Biblie că slujitorii lui Dumnezeu ar fi folosit ajutoare ale rugăciunii. Cu siguranţă ei nu au folosit niciodată mătănii! Din contră, istoria arată că religia care folosea mătănii era o religie păgână. Până şi în aceste zile tibetanii se folosesc de rozarii şi de mătănii. Ei cred că din cauza volumului lor mare de rugăciuni, vor fi ascultaţi. La fel se întâmplă şi cu mulţi creştini mărturisiţi din zilele noastre; ei folosesc mătăniile şi chiar dispozitive pentru a număra rugăciunile. Un dispozitiv special, care are opt licenţe, a fost de curând inventat de un bărbat pe nume Doherty. El a construit acest dispozitiv pentru că a constatat că era greu să spună rozariul în timp ce muncea sau îşi conducea maşina, atunci când ar fi putut fi întrerupt şi ar fi pierdut numărul mătăniilor. Cum funcţionează acesta? În momentul în care cel ce îl întrebuinţează termină o rugăciune, el apasă un buton în partea de sus a aparatului şi o săgeată dă mai departe mătania. Inventatorul Doherty s-ar fi scutit de multă muncă şi ar fi învăţat cum să se roage corect doar dacă ar fi citit Biblia, mai ales porunca lui Isus pe care o găsim la Matei 6:7,8 (*NW*):

„Când vă rugaţi, să nu spuneţi aceleaşi lucruri la nesfârşit, cum fac oamenii naţiunilor, căci ei cred că vor fi ascultaţi pentru că folosesc multe cuvinte. Să nu fiţi ca ei".

CHESTIUNI DREPTE

Deşi cineva se roagă Celui drept şi într-un mod corect, rugăciunea sa ar putea să nu primească răspuns! De ce? Pentru că acel cineva trebuie să se roage şi pe chestiuni drepte. Pentru a avea un răspuns, rugăciunea trebuie să fie în armonie cu voinţa divină. Toate rugăciunile care nu sunt conform scopurilor lui Iehova, dezvăluite în Cuvântul său, Biblia, nu vor primi răspuns. Să luăm, de exemplu, un subiect pentru care oamenii se roagă adesea, lumea. În timpul anului 1950 „Anul Sfânt", aproape 3 000 000 de pelerini s-au rugat la Roma pentru pace. Alte milioane de oameni s-au rugat în acelaşi timp cu papa. Dar „Anul Sfânt" a adus în schimb războiul din Coreea şi alte câteva zeci de răscoale. Din moment ce aceste rugăciuni au eşuat atât de groaznic, ele fiind spuse chiar de astfel de demnitari ca papa şi preşedintele Eisenhower, înseamnă că trebuie să fie ceva în neregulă cu rugăciunea pentru lume. Astfel de rugăciuni sunt în mod evident în neconcordanţă cu scopul lui Iehova. De aceea, Isus, i-a spus Tatălui său într-un mod diferit faţă de

Cuprins

cel al papei: „Eu mă rog, nu pentru lume, ci pentru aceia pe care mi i-ai dat Tu”. —Ioan 17:9, *NW*.

Motivul pentru care Isus nu s-a rugat pentru această lume este pentru că ea e controlată de „dumnezeul acestui sistem”, Satan Diavolul, şi este condamnată pieirii. Capitol după capitol, în Biblie, se prezice o zi a răzbunării lui Iehova când El va aduce judecata asupra acestei lumi ticăloase. Necontenit, cartea lui Isaia povesteşte despre distrugerea acestei lumi. Isaia 28:22 (*AS*) este un exemplu: „O poruncă de distrugere am auzit de la Domnul, Iehova al oştirilor, ce va veni peste tot pământul”. Cât de zadarnic, astfel, să ne rugăm pentru această lume, din moment ce Iehova, Atotputernicul Dumnezeu, a poruncit totala sa distrugere! Iehova nu va ierta lumea aceasta. Este putredă din rădăcini. Este ipocrită. Nu ascultă poruncile lui Dumnezeu. Aşadar, calea lui Dumnezueu de a aduce pace nu este printr-o împărăţie sau uniune de împărăţii ale acestei lumi, ci prin o lume nouă: „Iată, Eu creez ceruri noi şi un nou pământ”. —2 Cor. 4:4, *NW*; Isa. 65:17, *AS*.

În loc să suspine pentru actuala nelinişte a naţiunilor şi să se roage pentru potolirea ei, adevăraţii creştini vor vedea aceste timpuri neliniştite, aceste calamităţi precum: foamete, cutremure şi războaie, ca împlinirea profeţiei Bibliei ce aparţine semnului „zilelor din urmă”, deci ei se vor bucura, exact cum a prezis Isus. (Luca 21:28). Ei se bucură deoarece ştiu că eliberarea într-o nouă lume este aproape, că această ticăloasă lume trebuie să se sfârşească în acel „mare necaz cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi”, mai exact, războiul Armaghedonului. Aceasta este porunca lui Iehova. Atunci când Iehova a poruncit căderea Ierusalimului din cauza lipsei de credinţă a izraeliţilor, i-a spus lui Ieremia să nu se roage pentru popor: „Să nu te rogi pentru acest popor şi să nu verşi lacrimi, să nu rosteşti rugăciuni, şi să nu mijloceşti, căci Eu nu te voi asculta”. Prin urmare, să ne rugăm pentru această lume menită să piară este un lucru zadarnic. De vom face acest lucru va fi contra poruncii explicite a apostolului iubit al lui Cristos: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din ea”. —Mat. 24:21, *NW*; Ier. 7:16, *AS*; 1 Ioan 2:15, *NW*.

Oamenii, însă, continuă să se roage pentru „lucrurile din lume”; iar apoi se întreabă de ce nu le sunt ascultate rugăciunile. Rugăciuni pentru politicieni, pentru guverne, pentru victorii în sporturi, armate şi nave, Naţiunile Unite, sunt rugăciuni pentru „lucruri din lume”. Sunt unii care se roagă pentru bogăţie, prosperitate şi putere. Aceste persoane cer lucruri greşite. Motivele lor nu sunt drepte: „Cereţi, dar nu primiţi, pentru că cereţi cu gând rău: ca să cheltuiţi pentru a vă satisface dorinţele nesăţioase după plăceri senzuale”. —Iac. 4:3, *NW*.

Cei care vor răspunsuri la rugăciunile lor trebuie să fie silitori şi să se roage corect. Cum? Studiază şi ia aminte la Cuvântul lui Dumnezeu. Arată-i iubire lui Iehova prin ascultarea poruncilor lui. Fă-i cereri care sunt conform scopului său de a avea o nouă lume plină de pace. Roagă-te numai pentru cele autorizate de Iehova însuşi. Câteva dintre aceste chestiuni autorizate de Cuvântul lui Dumnezeu sunt pentru mâncare, pentru iertare, împotriva ispitei, pentru a cunoaşte voinţa lui Iehova, pentru cunoştinţă, pentru familie şi pentru nimicirea celor răi. Astfel,

Cuprins

roagă-te Celui drept, roagă-te corect şi pentru chestiui drepte şi vei afla că Dumnezeu răspunde cu adevărat rugăciunilor şi că El poate „face mult mai multe decât toate lucrurile pe care le cerem şi le concepem”. ─Efes. 3:20, *NW.*

NU O ALERGARE DE 100 DE IARZI

Gândul unui luptător pentru un premiu vă aduce aminte de cel puţin o jumătate de oră de luptă. Menţionaţi o cursă de maraton, şi vă gândiţi la bărbaţi ce aleargă multe mile. Dar cursa creştinului este mai lungă şi lupta acestuia este mai grea decât oricare dintre acestea. Prin urmare, acesta este sfătuit la Evrei 12:1: „să dea la o parte orice piedică” şi „să alerge cu stăruinţă cursa ce-i stă înainte.” Pavel a dat un exemplu, aşa cum este înregistrat la 1 Corinteni 9:26, 27: „Eu nu alerg la întâmplare, îmi dirijez loviturile nu ca să lovesc în vânt, ci îmi lovesc corpul cu pumnii şi îl conduc ca pe un sclav.” De ce să ne ţinem atât de strâns de calea creştină? Pentru că, aşa cum a spus şi Isus la Matei 10:22, cel ce va rezista până la sfârşit va fi salvat. Tu cum alergi?



Cum îl ajută spiritul lui Iehova pe „servul credincios şi înţelept” să ajungă la adevărul unei probleme? Societatea nu pretinde infailibilitate sau inspiraţie. Cât de multe lucruri depind de cuvântul scris? Cum putem fi siguri că aceasta este organizaţia pe care Iehova o foloseşte, când anumite lucruri sunt publicate şi mai apoi sunt schimbate? – C.P., statele Unite ale Americii

În legătură cu modalitatea în care adevărul este adus prin intermediul organizaţiei lui Iehova, vă rugăm să observaţi că dacă Societatea Turnul de Veghere ar fi infailibilă atunci nu ar mai fi nevoie de o corectare viitoare a punctelor de vedere; dar, deoarece nu este infailibilă şi niciodată nu a pretins aşa ceva, din când în când sunt necesare şi corecţii. Dacă spiritul lui Iehova ar fi lucrat aşa cum a lucrat în cazul scriitorilor Bibliei, inspirându-i pe aceştia să scrie conform gândurilor lui Iehova, atunci nu ar mai fi necesare corecţii viitoare în anumite probleme. Dar pentru că spiritul nu lucrează în acest fel în prezent sunt făcute anumite corecţii din când în când.

De fapt, Iehova Dumnezeu a prezis sau a indicat că aşa vor sta lucrurile. La Proverbele 4:18 (*AS*) se spune: „Cărarea celor drepţi este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire creşte din ce în ce mai mult până în ziua perfectă”.

Cuprins

În timp ce lumina este încă difuză se poate observa conturul unui obiect, dar detaliile nu sunt întotdeauna distincte, şi pe măsură ce lumina creşte aceste detalii pot fi văzute cu şi mai multă claritate şi se poate obţine o perspectivă corectă. O încredere deplină este pusă în cuvântul lui Iehova în formularea adevărului şi din Cuvântul Acestuia ar trebui să fie la îndemână dovezile. Însă, cu o mai mare claritate şi înţelegere se pot observa noi adevăruri şi ceva ce la un moment dat a părut foarte logic acum poate necesita o revizuire.

Iehova nu a spus că întreaga problemă va fi văzută clar instantaneu. Cu aceste zile din urmă în minte, Isus a vorbit despre „servul credincios şi înţelept" care va fi numit să aducă „hrană la timpul". (Mat. 24:45, *NW*). Acesta este un proces progresiv, hrana fiind oferită în mod continuu, şi pe măsură ce noi avansăm în timp şi observăm împlinirea profeţiei, noi adevăruri sunt observate şi aduse în faţă şi acestea constituie o hrană proaspătă şi hrănitoare pentru timpul nostru. Unele adevăruri nu au fost esenţiale pentru noi înainte de timpul discernământului lor, căci altfel Iehova le-ar fi făcut cunoscut mai devreme.

Chiar şi punctele de vedere eronate susţinute de martorii lui Iehova în timpul Primului Război Mondial şi-au atins scopul, contribuind la împlinirea profeţiei, căci Iehova a prezis de foarte mult timp o stare de necurăţie spirituală asupra poporului Său la acea vreme şi lucrarea de curăţare ce avea să fie făcută. Prin urmare, trebuie să ne aşteptăm la asemenea lucruri conform profeţiei şi prezenţa lor reprezintă o confirmare că aceasta este organizaţia lui Iehova, şi nu un motiv pentru punerea de întrebări în legătură cu modalitatea în care Iehova foloseşte această organizaţie.

Iehova foloseşte această organizaţie deoarece ea este smerită, se lasă învăţată şi nu este dogmatică în punctele de vedere. Este o organizaţie care priveşte spre Iehova pentru ghidare şi îndrumare şi priveşte modul în care Acesta manevrează lucrurile pe scena lumii şi rezultatul evenimentelor care duc la împlinirea profeţiei şi îşi aliniază punctele de vedere conform acestor lucruri. Aceasta doreşte să se schimbe şi să ţină pasul cu condiţiile de dezvoltare, să ţină pasul cu lumina, aşa cum lumina devine din ce în ce mai strălucitoare. Acesta este motivul pentru care Iehova poate folosi această organizaţie şi cu siguranţă că faptele indică că El a folosit-o şi continuă să o folosească. El aduce creşterea. El foloseşte această organizaţie pentru a propovădui veştile bune despre împărăţia stabilită pe tot pământul locuit. Profeţiile se împlinesc cu privire la acest grup. Noi suntem sfătuiţi să rămânem aproape de organizaţie, căci chiar dacă organizaţia are puncte de vedere ce se vor schimba mai târziu, siguranţa noastră există doar dacă rămânem lângă organizaţie şi dacă ne schimbăm o dată cu aceasta, atunci când lumina creşte şi noi adevăruri sunt descoperite.

Nicio altă organizaţie nu a dat dovadă de această flexibilitate de a-şi schimba punctele de vedere, de a ţine pasul cu vremurile schimbătoare, de a fi în alertă faţă de lumina crescândă care vine de la Iehova din templu, deoarece alte grupuri sunt legate de crezurile lor vechi de secole. Decât să fie o piatră de poticnire, dispoziţia Societăţii de a-şi modifica punctele de vedere atunci când acest lucru este necesar ar trebui să fie o sursă de mângâiere şi încurajare, o

Cuprins

asigurare că va exista un progres continuu şi o creştere în învăţare, o lumină mereu strălucitoare, pe măsură ce ne apropiem mai mult de ziua perfectă cu strălucirea ei ca cea de la miezul zilei. O religie falsă poate să aibă adevăr în ea, dar niciodată nu scapă de nenumăratele ei minciuni şi adevărul pe care îl are continuă să fie contaminat. Cu organizaţia lui Iehova convingerile pot fi stabilite din Biblie, şi atunci când apare vreu punct de vedere greşit acesta este repede depistat şi îndepărtat.

Poate fi trasată o analogie între prima şi cea de-a două prezenţă a lui Isus Cristos. La prima Sa venire apostolii au crezut la început că El va fi un Împărat pământesc şi că Împărăţia Sa va fi pământească. Doar după Cincizecime aceştia au aflat că va fi o Împărăţie cerească. Înainte de acea vreme ei nu puteau discerne acest adevăr şi nutreau o idee falsă, aşa cum este indicat la Faptele 1:6-8 (*NW*): „După ce s-au adunat, l-au întrebat: 'Doamne, în acest timp vei restabili împărăţia lui Israel?' El le-a răspuns: 'Nu este treaba voastră să cunoaşteţi timpurile sau perioadele pe care Tatăl le-a pus sub autoritatea sa; dar veţi primi putere când spiritul sfânt va veni peste voi'." Tot aşa a trecut o perioadă până ei au văzut clar că nu se mai aflau sub legea lui Moise, aşa cum se arăta în Faptele Apostolilor, capitolul 15. Dar asta nu însemna că ei nu erau slujitorii lui Iehova şi canalul prin care El aducea adevărul oamenilor. Aşa că noi nu ar trebui să ne poticnim pentru că lucrurile stau aşa şi în prezent.

De fapt, această abilitate de a nu lua în considerare greşelile, pe măsură ce lumina creşte în intensitate, marchează diferenţa dintre adevăraţii închinători ai lui Iehova şi religiile false ale creştinătăţii. Atunci când se poate indica în mod clar din Biblie că o idee ce era susţinută la un moment dat nu are destul sprijin scriptural şi că un alt punct de vedere deţine greutatea mărturiei din Biblie, atunci noul punct de vedere trebuie adoptat şi vechea înţelegere este pusă deoparte. Să fi prea mândru că să faci acest luru ar însemna să ai o mândrie care prevesteşte căderea. (Prov. 16:18). O înţelegere crescută a Bibliei şi dovezi în creştere din Biblie reprezintă baza schimbării punctelor de vedere. Această organizaţie încearcă şi studiază întotdeauna pentru a găsi baze solide în Scripturi pentru convingerile sale şi pe măsură ce lumina creşte bazele convingerilor noastre devin din ce în ce mai puternice. Noi avem urechi pentru a auzi un adevăr clarificat şi nu urechi pentru a refuza să auzim. Avem ochi pentru a vedea lumina crescândă şi nu ochi pentru a refuza să o vedem. Suntem nerăbdători pentru lumina nouă şi pentru „hrana nouă la timpul potrivit".

Iehova oferă aceste lucruri, nu prin indivizi, ci prin organizaţia Sa. (Prov. 3:5,6). El a lucrat cu acest grup în trecut şi încă face asta şi acum, aşa cum dovezile fizice confirmă din abundenţă acest lucru. Istoria trecută a organizaţiei a indicat faptul că cei care se separă, considerându-se mai deştepţi decât Societatea, sunt repede înghiţiţi de mările umanităţii. Noile idei pe care aceştia le întreţin sunt repede uitate. Acestea nu sunt propovăduite la nivel mondial, pe tot pământul locuit, aşa cum Isus a spus că se va întâmpla cu adevărul. Aceste persoane separate, nemulţumite, nu împlinesc profeţiile despre care Isus a spus că vor fi împlinite de către poporul său adevărat. Această organizaţie este cea care se bucură

Cuprins

de acea împlinire şi prin intermediul acestei organizaţii Iehova trimite lumină şi hrană spirituală care rectifică orice concepţii greşite ce au fost întreţinute în trecut, precum şi adăugă la depozitul bogat de hrană spirituală disponibil pentru cei ce îi sunt devotaţi Lui şi care sunt dispuşi să se străduiască în serviciul Său, spunându-le şi altora despre aceasta.

Isus a spus: „Înţelepciunea a fost justificată prin lucrările ei". Aşa că această organizaţie este justificată ca fiind cea pe care Iehova o foloseşte prin activitatea acesteia, în împlinirea lucrării de propovăduire pe care Isus a prezis-o şi deoarece este folosită să împlinească multe alte profeţii. (Mat. 11:19, *NW*.)

LIDERII RELIGIOŞI SE CĂSĂTORESC?

Sunteţi de părere că liderilor voştri religioşi ar trebui să li se interzică să se căsătorească? Foarte mulţi oameni sunt de acord cu acest lucru în prezent, însă apostolul Pavel a arătat că nu acesta era punctul de vedere corect. El a scris la 1 Timotei 4:1-3 (*NW*): „Cuvintele inspirate spun clar că, în timpurile care vor veni, unii vor renunţa la credinţă, dând atenţie unor cuvinte inspirate care induc în eroare şi unor învăţături ale demonilor, prin ipocrizia oamenilor care spun minciuni şi care sunt însemnaţi cu fierul roşu în conştiinţa lor. Ei interzic căsătoria şi poruncesc abţinerea de la alimente, pe care Dumnezeu le-a creat ca să fie luate cu mulţumire de cei care au credinţă şi cunosc adevărul cu exactitate."

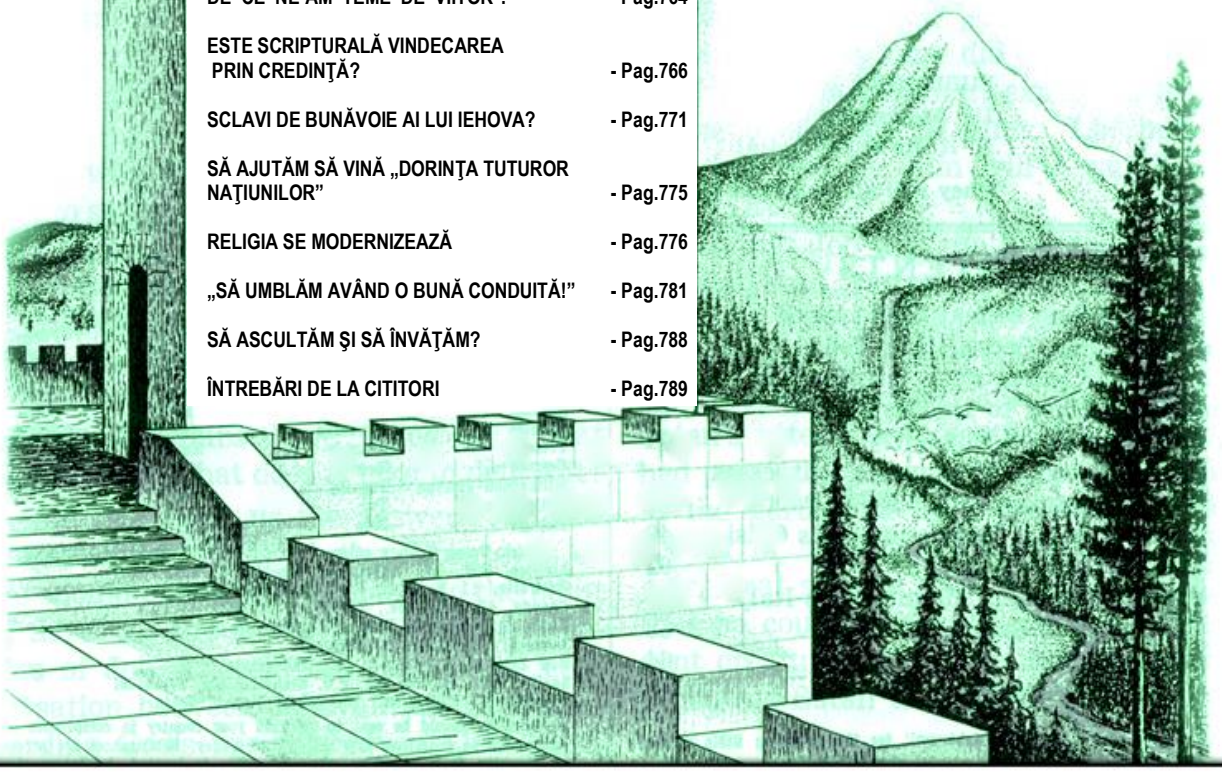
TURNUL de VEGHERE

1 Noiembrie 1954 Nr. 21

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

RODUL SPIRITULUI	- Pag.757
DE CE NE-AM TEME DE VIITOR ?	- Pag.764
ESTE SCRIPTURALĂ VINDECAREA PRIN CREDINŢĂ?	- Pag.766
SCLAVI DE BUNĂVOIE AI LUI IEHOVA?	- Pag.771
SĂ AJUTĂM SĂ VINĂ „DORINŢA TUTUROR NAŢIUNILOR”	- Pag.775
RELIGIA SE MODERNIZEAZĂ	- Pag.776
„SĂ UMBLĂM AVÂND O BUNĂ CONDUITĂ!”	- Pag.781
SĂ ASCULTĂM ŞI SĂ ÎNVĂŢĂM?	- Pag.788
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.789



“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

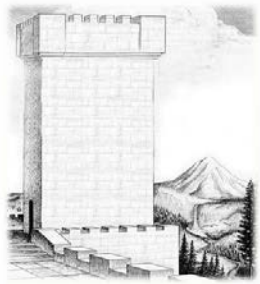
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS **– American Standard Version**	***LXX*** **– The Septuagint Version**
AT **– An American Translation**	***Mo*** **– James Moffatt's version**
Da **– J. N. Darby's version**	***NW*** **– New World Translation**
Dy **– Catholic Douay version**	***Ro*** **– J. B. Rotherham's version**
ED **– The Emphatic Diaglott**	***RS*** **– Revised Standard Version**
Le **– Isaac Leeser's version**	***Yg*** **– Robert Young's version**

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Noiembrie 1954 **Nr 21**

RODUL SPIRITULUI

„Rodul spiritului este: dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, prietenia, bunătatea, credinţa, blândeţea, stăpânirea de sine.” - Gal. 5:22,23 NW.

1. Din timpuri imemoriale, omul s-a interesat foarte mult, în orice privinţă, de dezvoltarea propriului „eu” – din punct de vedere fizic, spiritual şi moral. Din pricina imperfecţiunii, aceste străduinţe ale lui în această direcţie au dus adesea la lipsă de echilibru şi, alături, la tendinţa de a merge la extreme. De pildă, sunt oameni care îşi etalează cu mare mândrie muşchii sau arată figuri atletice care atrag admiraţie şi aplauze. Dar nu se realizează faptul că lucrurile acestea se câştigă cu costul unei bune sănătăţi mai târziu în viaţă, şi adesea aceasta înseamnă neglijarea lucrurilor mai fine, deşi prea puţin perceptibile, care au de-a face cu inima şi cu mintea. Apostolul spune: „Căci exerciţiul fizic este de puţin folos, dar devoţiunea sfântă este de folos pentru toate lucrurile, fiindcă are promisiunea vieţii prezente şi a celei viitoare.” 1 Tim. 4:8 *NW*.

2. Această lipsă de echilibru şi înclinaţia de a merge la extreme au ieşit la iveală atunci când oamenii au căutat să se dezvolte şi să se îmbunătăţească mintal şi moral, simţind adesea mare mândrie pentru realizările lor, fie că acestea erau reale sau numai închipuite. Lucrul acesta s-a petrecut adesea sub influenţa şi îndrumarea uneia din multele religii care aparţin sistemului actual de lucruri şi care susţine că acela care se ţine cu stricteţe de calea prescrisă va ajunge să realizeze anumite merite şi beneficii, care vor influenţa atât viaţa lui prezentă, cât şi pe cea viitoare. Nici religiile care mărturisesc faptul că Îl recunosc pe unicul şi adevăratul Dumnezeu nu au scăpat de cursa aceasta. Cum a ajuns, oare, Pavel, în scrisorile lui către galateni, să pună în contrast „rodul spiritului” cu „faptele cărnii”? Nu a fost, oare, aceasta ca o consecinţă a întrebării pe care au ridicat-o unii, care încă ţineau la iudaism, prin presupunerea lor că se poate câştiga dreptatea în carne prin „faptele legii”, şi aceasta „conform practicii iudaice”? Pavel ştia destul de bine la ce se împotrivea, căci, după cum spune despre calea lui de acţiune lui de mai

Cuprins

înainte: „făceam în iudaism progrese mai mari decât mulţi dintre cei de o vârstă cu mine din neamul meu". Aşadar, exasperat, el scrie: „Aşa de fără minte sunteţi? După ce aţi început în spirit, acum terminaţi în carne?" – Gal. 5:19,22; 2:14,16; 1:14; 3:3, *NW*.

3. Idei şi presupuneri asemănătoare cu cele pe care le afirmau susţinătorii iudaismului pot fi găsite în multele secte ale „creştinătăţii". În general, se suţine ca şi convingere de bază, că creştinii sunt sub legea celor Zece Porunci, inclusiv legea Sabatului, şi că printr-o respectare strictă, exterioară a cerinţelor detaliate acolo se poate ajunge la o poziţie de dreptate. Apoi, ca şi în sistemul iudaic, au fost adăugate o seamă de tradiţii omeneşti ca: pedepse autoimpuse, posturi, lepădări de sine şi o viaţă monahală severă; toate acestea se presupune că ar contribui la sfinţenia personală şi astfel ar furniza instruirea disciplinară necesară şi calificarea pentru o viaţă viitoare cu Cristos în glorie cerească. Da, unii au mers până la extrem, presupunând că ar putea ajunge la o sfinţenie absolută, la o stare fără păcat, fiind încă în carne. Ce nebunie! Mai cu seamă, având în vedere avertismentul apostolului referitor la aceste lucruri, care spune: „Acele lucruri sunt în aparenţă înţelepte, printr-o formă de închinare după propria voinţă şi o falsă umilinţă, prin tratarea cu asprime a corpului, dar n-au nicio valoare în lupta împotriva dorinţelor cărnii." – Col. 2:23 *NW*.

4. În general, învăţătorii religioşi ai „creştinătăţii" nu înţeleg învăţătura creştină potrivit căreia creştinii „nu sunt sub lege, ci sub bunătate nemeritată", şi sunt declaraţi drepţi sau justificaţi în legătură cu noul legământ, prin mijlocitorul lui ISUS Cristos. Prin urmare, aceşti învăţători nu recunosc că puterea pentru dreptate sub noul legământ nu o reprezintă cele Zece porunci abolite, ci spiritul lui Dumnezeu este acela care transformă pe creştin până la asemănarea cu Dumnezeu, şi, după cum zice Pavel: „Dacă sunteţi călăuziţi de spirit, nu mai sunteţi sub lege". Rom. 6:15; Gal. 5:18, *NW*; Vezi şi Efes. 2:15; 2 Cor. 3:5-18, *NW*.

5. Nu e, deci, de mirare că aceia care au răspuns mesajului adevărului în primi ani ai mişcării noastre actuale (înainte de anul 1914 şi încă puţin timp după aceea) şi care au părăsit religia falsă a Babilonului modern, aşa precum e poruncit în Apocalipsa 18:4, au continuat să fie influenţaţi întrucâtva de învăţătura pe care o acceptaseră înainte ca adevărată. Trebuie să ne amintim mereu că revelaţia adevărului şi curăţirea de toată pângărirea babilonică, atât în doctrină, cât şi în practică, a fost o lucrare treptată. (Prov. 4:18; Isa. 52:11). În acei ani timpurii i s-a acordat multă atenţie temei care trata dezvoltarea „roadelor şi darurilor spiritului", precum fusese numită în general. Textul din Galateni 5:22,23, luat ca bază, constituia o temă favorită a multor vorbiri şi a fost tratată adesea în formă de simpozion. Permanent se voia a se arăta cum fiecare om trebuie să cultive, alături de „dezvoltarea de caracter", diferite calităţi detaliate de apostol. Într-adevăr, unii care erau atunci la adevăr puseseră atâta accent pe însemnătatea importantă a dezvoltării acestor lucruri şi merseseră atât de departe, ceea ce a dus la faptul că şi-au dat o prea mare atenţie. Orice mică experienţă sau orice mică împrejurare era privită în aşa fel ca şi când ar juca un mare rol în încercarea şi în dezvoltarea caracterului. În multe cazuri aceasta a dus la faptul că cei în cauză au devenit

Cuprins

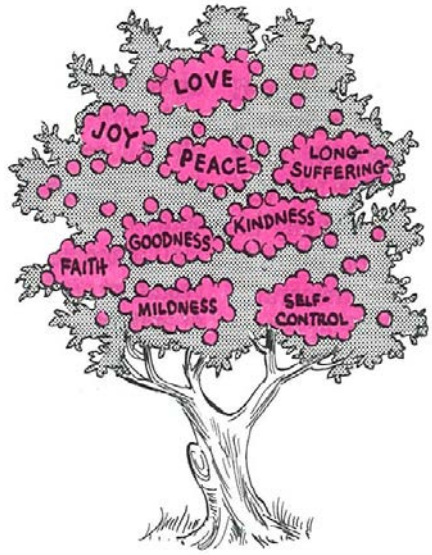
egoişti, bineînţeles într-un mod moderat. Cu alte cuvinte, se putea spune că ei deveniseră prea „copţi” şi căzuseră din pom.

6. Înseamnă, oare, aceasta că ne permitem să glumim asupra acestei teme? Ar fi complet deplasat, deoarece ea ocupă un loc cu totul important în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu, chiar dacă am voi să arătăm ridicolul din concepţia acelora care s-au luat prea în serios, lucrul important pe care vrem să-l scoatem în evidenţă este necesitatea de a obţine punctul de vedere corect, în ce ne priveşte, în legătură cu această chestiune de a aduce roade. În legătură cu primejdia de a deveni egoişti, contextul imediat din Galateni capitolul 5 arată că acesta este cel mai mare vrăjmaş lăuntric al nostru. Pavel spune: „Dacă trăim prin spirit, să şi umblăm prin spirit. Să nu fim egoişti, întărâtându-ne unii pe alţii la întrecere şi pizmuindu-ne unii pe alţii.” – Gal. 5:25,26, *NW*.

7. Cum vom fi ajutaţi să ne însuşim adevăratul punct de vedere, spre a scăpa de primejdia aceasta? Trebuie să ne vedem aşa cum ne vede IEHOVA? Cum? În aceste zile, El ne vede şi se comportă cu noi în principal ca şi cu un popor adunat, strâns în organizaţia Lui teocratică, Sion. Multe profeţii vorbesc despre acest popor adunat, şi, într-un loc Isaia îl leagă cu spiritul lui Dumnezeu şi roadele provenite din el. După ce aminteşte despre o vreme de nerodnicie şi de împrejurări nerodnice, Isaia spune apoi că aceste împrejurări vor predomina până la restaurarea Organizaţiei Teocratice, exprimându-se astfel: „Până va turna spiritul de sus asupra noastră, până pustiul va deveni pământ roditor şi pământul roditor va fi privit ca o pădure. Atunci justiţia va locui în pustiu şi dreptatea va locui pe pământ roditor. Şi lucrarea dreptăţii va fi pacea, liniştea şi încrederea pe vecie. Şi poporul Meu va locui într-o locuinţă paşnică şi în adăposturi sigure şi liniştite.” (Isa. 32:15-18, *AS*) Ce ilustraţie atrăgătoare de binecuvântare şi de creştere! Ce roade preţioase!

ROADE FELURITE

8. Dar poate cineva va întreba în acest punct dacă roadele amintite în profeţia precedentă sunt aceleaşi cu cele descrise de Pavel în Galateni 5:22,23. Şi ce avem de spus despre rodul viţei de vie care a fost amintit în ilustraţia binecunoscută din Ioan capitolul 15, când Isus a spus: „Tatăl Meu este glorificat prin aceasta: că voi continuaţi să daţi mult rod.” (Ioan 15:8, *NW*)? Oare a vrut să spună ISUS că trebuie produsă mereu multă dragoste, multă bucurie şi multe altele? Toate roadele sunt aceleaşi? Răspunsul este, desigur, nu. Cuvântul rod sau roade apare deseori în Scriptură şi se referă la lucruri diferite, la lucruri bune sau rele. Toate trimiterile au însă un lucru comun: roadele transmit mereu ideea unui lucru produs, o consecinţă naturală sau logică, creştere



Cuprins

sau realizare care provine din anumite motive sau din anumite proceduri.

9. Deoarece noi trăim în zilele în care a fost întemeiată Împărăţia lui Dumnezeu în ceruri şi a fost zidită o organizaţie a Împărăţiei pe pământ, în care poporul lui Dumnezeu a fost adunat, orice rod pe care îl producem, cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu, ca servi ai Lui, poate fi pe drept numit rod al Împărăţiei. Însă chiar acest rod bun poate fi privit din mai multe puncte de vedere, aşa precum a arătat Isus într-una din pildele Lui. Sămânţa pe care o seamănă Marele Semănător este Cuvântul adevărului, mesajul Împărăţiei. ISUS a spus: „Cât despre cea din pământul bun, acestea sunt cei care, după ce au auzit cuvântul cu o inimă curată şi bună, îl păstrează şi aduc rod cu perseverenţă." (Luca 8:15, *NW*). Dacă fiecare varietate de seminţe îşi produce propriul soi şi, deoarece noi înşine am ajuns la o cunoştinţă a adevărului prin predicarea Împărăţiei de către altcineva, rezultă că rodul pe care trebuie să-l aducem este acela al depunerii mărturiei către alte persoane, şi anume acelaşi mesaj, ajutând astfel la mărirea intereselor Împărăţiei. Acesta este un punct de vedere, şi acesta este principalul care guvernează folosirea ilustraţiei despre aducerea de roade, aşa după cum o găsim la Isaia capitolul 32 şi la Ioan capitolul 15.

10. Însă acesta nu este singurul punct de vedere. Apostolul, scriind acelora care au fost luminaţi prin Cuvântul adevărului, spune: „Continuaţi să umblaţi ca nişte copii ai luminii, căci rodul luminii constă în orice fel de bunătate, de dreptate şi de adevăr." (Efes. 5:8,9, *NW*). Un fel este acela care ar trebui să fie evident în vieţile noastre zilnice, în „orice fel de bunătate". Celălalt fel este acela care ar trebui să fie evident în legătură cu vestirea adevărului – „în orice fel" al serviciului de teren. De fapt, ambele merg mână în mână şi sunt nedespărţite, după cum vom vedea mai târziu. Dar în acest studiu vom da atenţie felului care priveşte viaţa noastră zilnică, personalitatea şi dispoziţia noastră. Să nu uităm să ne însuşim în mod practic aceste lucruri, devenind „împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători." – Iac. 1:22, *NW*.

DRAGOSTEA – PRINCIPALUL ROD AL SPIRITULUI

11. În lista celor nouă lucruri care constituie roadele spiritului, aşa cum se menţionează la Galateni 5:22, 23, primul şi cel mai important este dragostea, şi pe drept cuvânt este aşa. Acum să ne punem întrebarea într-un mod personal şi practic: Ce înseamnă, în ceea ce mă priveşte pe mine, „rodul spiritului este dragostea"? Înseamnă oare aceasta că trebuie să mă supun unor exerciţii mentale, zicându-mi în fiecare dimineaţă: „Trebuie să încerc să fiu mai iubitor. Sunt hotărât să fiu mai iubitor?" Ei bine, dacă am vrea să procedăm în felul acesta şi să urmărim o cale de acţiune de autodezvoltare, atunci orice am dezvolta în acest sens ar fi mai curând rodul spiritului nostru, nu-i aşa? Apostolul se referă însă la spiritul lui Dumnezeu, nu la al nostru. Cum lucrează acesta?

12. La început, când începem să cunoaştem adevărul, marea dragoste a lui Dumnezeu, amabilitatea şi bunătatea lui au fost acelea care ni s-au adresat nouă.

Cuprins

Cunoscând mai bine adevărul, înţelegem să preţuim mai mult dragostea neegoistă a lui Dumnezeu, până ajungem la punctul să răspundem invitaţiei Lui: „Fiule, dă-Mi inima ta!" (Prov. 23:26, *AS*). Aceasta înseamnă că ne dedicăm lui IEHOVA în spiritul devotamentului de a face voinţa Sa, şi în felul acesta devenim creştini adevăraţi. În mod vădit, lucrul acesta nu este o consecinţă a dragostei pe care am dezvoltat-o din iniţiativă proprie. Mai degrabă, după cum spune Pavel, aceasta este aşa „deoarece dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin spiritul sfânt." – Rom. 5:5, *NW*.

13. În acelaşi timp, noi realizăm că am fost aduşi în asociere cu alţii care au urmat aceeaşi cale de acţiune şi care au făcut aceeaşi paşi. Prin urmare, aceştia sunt colaboratorii noştri creştini şi, astăzi, ei toţi sunt membrii Societăţii LUMII NOI. Relaţia noastră cu aceşti fraţi şi surori este o urmare logică şi naturală, precum un rod este un produs natural, neforţat sau nefabricat. În sprijinul celor afirmate, Ioan scrie: „În aceasta constă iubirea: nu că noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci că el ne-a iubit pe noi şi l-a trimis pe Fiul său ca jertfă de împăcare pentru păcatele noastre. … dacă aşa ne-a iubit Dumnezeu, şi noi avem obligaţia să ne iubim unii pe alţii." (1 Ioan 4:10,11, *NW*). Desigur, noi ar trebui să ne iubim unii pe alţii. Atunci când devenim adevăraţi creştini, şi dragostea lui Dumnezeu umple inimile noastre, şi cunoştinţa adevărului şi speranţa Împărăţiei umplu minţile noastre, lucrul acesta ar trebui să schimbe şi să transforme neapărat toată viaţa şi dispoziţia noastră.

14. Oare cineva care citeşte lucrurile acestea capătă impresia că aducerea roadelor spiritului este un lucru simplu şi uşor? Nu, nu este uşor. Chiar dacă acest rod nu se cultivă singur, totuşi aceasta nu înseamnă deloc că noi trebuie să stăm cu mâinile încrucişate şi să ne lăsăm în mâinile lui Dumnezeu, inerţi şi fără să ne împotrivim. Precum am zis mai sus, să dobândim punctul de vedere corect despre noi şi rolul pe care îl avem de îndeplinit. În ilustraţia despre viţa de vie, ISUS a spus: „Tatăl Meu este cultivatorul". (Ioan 15:1, *NW*). IEHOVA este Marele Cultivator al tuturor roadelor Împărăţiei şi Lui I se cuvine tot meritul. Totuşi, sub conducerea Lui, noi facem o anumită lucrare de cultivare, precum arată Pavel, plantând, udând şi smulgând buruienile; dar nu ne este permis să uităm că „Dumnezeu este Acela care face să crească". Apostolul lămureşte apoi că noi, deşi persoane izolate, nu suntem nimic în noi înşine, totuşi „fiecare să vegheze" asupra felului în care îşi împlineşte responsabilităţile, „ căci lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă, căci ziua (această zi de judecată) o va arăta." – 1 Cor. 3:6,7,10-13.

15. Care este partea noastră la cultivarea roadelor spiritului în ce priveşte dragostea? Nu este greu de răspuns la această întrebare, deoarece noi ajungem să apreciem din ce în ce mai mult ce înseamnă dragostea adevărată, aşa cum este văzută de IEHOVA, Izvorul propriu-zis al dragostei, şi, deoarece noi venim la o unitate din ce în ce mai strânsă cu El, avem o dorinţă arzătoare şi profundă să exprimăm aceeaşi însuşire. Aşa este dragostea. Ea vrea să se manifeste, vrea să fie activă. Ea este neegoistă, astfel încât noi nutrim dorinţa ca şi alţii să se bucure de aceste lucruri şi să aibă parte de ele, de lucrurile care au atâta importanţă pentru noi. Şi acum întrebăm: Cum ar putea deveni dragostea un rod deplin, dacă nu prin

Cuprins

aceea că ne alăturăm cât mai deplin şi strâns posibil acelui corp de oameni devotaţi pe care IEHOVA i-a adunat într-o Societate a LUMII NOI? Şi în ce mod putem noi da mai bine ascultare poruncii de a „deveni imitatorii lui Dumnezeu, ca nişte copii preaiubiţi, şi să umblăm mai departe în dragoste”, dacă nu prin aceea că participăm la toate adunările grupei noastre şi prin faptul că luăm parte la diferitele aspecte ale serviciului direct pe teren? Urmând această cale, ce oportunităţi nesfârşite şi excelente avem, spre a exercita dragoste, amabilitate şi bunătate neegoiste şi asemenea lui Dumnezeu! Dar nici nu există limite, căci, precum a spus Pavel: „Împotriva acestor lucruri nu este lege” ca să spui: ‘De aici n-ai voie să treci mai departe!’ – Efes. 5:1,2; Gal. 5:23, *NW*.

16. Dar, observaţi bine, aceasta este cu totul altceva decât doar să participi la toate adunările, spre a căpăta o binecuvântare, stând săptămână de săptămână acolo mut, şi doar pentru a-ţi însuşi tot binele, sau să participi în serviciu doar ca rutină, dintr-un simţ de datorie. Suntem de acord, pomii fructiferi iau tot binele pe care-l pot obţine de la soare, aer şi din pământ. Dar pentru ce? Spre a putea aduce roade spre binele şi înviorarea altora. Lucrul acesta este valabil şi la roadele vieţii şi dispoziţiei noastre zilnice, cât şi la roadele predicării Împărăţiei. Personalitatea noastră ar trebui să bucure pe tovarăşii noştri creştini şi pe oamenii din lume cu o raţiune sănătoasă, şi să fim apreciaţi de ei. Personalitatea ta aduce, oare, bucurie altora, pe baza acestor lucruri?

17. Ca sprijin al ideii că cel mai bun mod pentru producerea roadelor spiritului este acela al asocierii cât mai strâns posibile cu poporul adunat al lui Dumnezeu, să reflectăm din nou asupra cuvintelor deja citate: „Dacă trăim prin spirit, să şi umblăm cum se cuvine prin spirit.” (Gal. 5:25 *NW*). Aici avem secretul rolului nostru la cultivarea şi aducerea de roade dorite. Apostolul nu zice nimic despre o cale de acţiune a unei instruiri proprii, printr-un proces de exerciţii mentale. Nu. Este vorba să „trăim prin spirit”, şi „să umblăm cum se cuvine prin spirit”. Aceasta înseamnă să ne vedem ca un popor adunat în Sion, unde IEHOVA Şi-a revărsat spiritul asupra clasei servului, şi unde el şi-a pus cuvintele în gura noastră şi este Învăţătorul nostru şi El nu ne învaţă individual, ci ne învaţă ca pe un popor, cum să trăim prin spirit, prin spiritul Său. Apoi, odată ce ne-am pus picioarele pe calea cea dreaptă, este de dorit ca, sub călăuzire teocratică, să facem progrese permanente şi regulate; şi nu vă temeţi, rodul spiritului va fi produs spre lauda lui IEHOVA, spre binecuvântarea altora, precum şi spre salvarea noastră la viaţă în LUMEA NOUĂ. – Isa. 54:13; 59:21.

18. Organizaţia lui IEHOVA oferă, în mod practic, multe ajutoare pentru a umbla ordonat şi spre a putea face progrese bune. Prin *Turnul de veghere* şi prin „*Informator*”, apoi prin adunări, în care se discută adevărurile şi sfaturile pe care le conţin, ni se dă neîncetat ajutor, atât prin încurajare, cât şi prin corectare, ca să putem vedea clar şi păstra calea corectă de acţiune şi serviciu. În timpurile acestea critice şi rele se ridică adesea probleme care ne fac să întrebăm ce atitudine să adoptăm şi ce cale de acţiune să urmăm! Chiar şi în privinţa aceasta primim un adevărat folos dacă ne ţinem strâns lipiţi de organizaţie, căci prin ea ni se furnizează, în aceste zile, ca şi în zilele apostolilor, servi maturi şi vrednici de

Cuprins

încredere, al căror comportament şi a căror dispoziţie fixează un bun exemplu şi care sunt destinaţi tocmai spre a ne întinde ajutor, chiar dacă sfatul lor n-ar fi tocmai acela pe care l-am aştepta sau l-am dori. Aşa cum Pavel le-a scris Filipenilor: „Oricum, în măsura în care am făcut progrese, să continuăm să umblăm ordonat în aceeaşi direcţie. Fraţilor, deveniţi imitatorii mei în unitate şi uitaţi-vă bine la cei care umblă după exemplul pe care îl aveţi în noi!" – Filip. 3:16,17, *NW*.

19. La sfârşitul acestei părţi a discuţiei noastre, am vrea să mai spunem un cuvânt despre schimbarea dispoziţiei şi a personalităţii noastre, despre care s-a mai vorbit anterior. Acesta este un lucru asupra căruia toţi ar trebui să fim bine lămuriţi. Nici unul dintre noi nu-şi poate permite să spună: 'Acum eu nu cred că a fost ceva foarte greşit în comportamentul sau personalitatea mea, înainte să fi venit la adevăr. Nu văd nici o necesitate urgentă să mă schimb neapărat. În definitiv trebuie să fim naturali, nu-i aşa?' Perfect, dar să presupunem că viaţa ta zilnică a fost la fel de bună şi personalitatea ta a fost tot atât de atrăgătoare cum a fost cazul cu tânărul acela conducător bogat şi bine crescut, pe care l-a iubit ISUS, şi care a ţinut din tinereţe, sincer, toate poruncile, şi care voia să ştie ce îi mai lipseşte. Îţi mai aminteşti ce-i lipsea? Tocmai esenţa roadelor spiritului, dragostea neegoistă. (Marcu 10:17,22). Veniţi acum să fim cinstiţi faţă de noi înşine şi să ne smerim în faţa lui IEHOVA! Fiecare dintre noi să se pună în situaţia fraţilor din Efes, cărora Pavel le-a scris, după cum urmează: „Să vă dezbrăcaţi de vechea personalitate (eul vechi, egoist) care corespunde purtării voastre de altădată şi care se strică potrivit dorinţelor ei amăgitoare … să fiţi înnoiţi în forţa care vă îndrumă mintea, şi … să vă îmbrăcaţi cu noua personalitate care a fost creată (nu dezvoltată de noi înşine) după voinţa lui Dumnezeu, în adevărată dreptate şi bunătate iubitoare." – Efes. 4:22-24 *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce eşuează adesea eforturile omului de a se dezvolta, şi care text scriptural aruncă lumină asupra acestui lucru?
2. a) Cum a hrănit, în general, religia gândul dezvoltării proprii?
   b) Ce a spus Pavel cu privire la aceasta în legătură cu iudaismul?
3. În ce privinţe există o asemănare între „creştinătate" şi iudaism, în această chestiune?
4. Ce nu înţeleg şi nu apreciază învăţătorii „creştinătăţii"?
5. a) De ce a fost o lucrare treptată descoperirea adevărului şi curăţirea de eroare?
b) Cum este văzut lucrul acesta în legătură cu roadele spiritului?
6. Ce trebuie să înţelegem, şi care primejdie trebuie evitată?
7. a) Cum ar trebui să ne vedem? b) Cum descrie Isaia prosperitatea noastră prezentă?
8. Sunt toate roadele literale şi simbolice aceleaşi? Însă care gând se adevereşte în legătură cu aceste texte biblice?

Cuprins

9,10. Cum poate fi privit rodul Împărăţiei din diferite puncte de vedere, şi cu ce suporturi biblice?
11. Care este rodul cel mai important al spiritului, şi ce întrebare se pune în legătură cu ea?
12. În ce mod arată Scripturile că ne afectează dragostea lui Dumnezeu? Cum lucrează în noi?
13. Cum afectează şi influenţează această dragoste legătura noastră cu fraţii?
14. Accentuează Scripturile responsabilitatea personală cu privire la roadele spiritului?
15. Ce răspundere personală avem noi, şi cum putem să o împlinim mai bine?
16. Ce obligaţii avem ca membri ai Societăţii LUMII NOI?
17. Ce se înţelege prin expresiile: „a trăi prin spirit" şi „a umbla cum se cuvine prin spirit"?
18. În ce mod practic ne ajută organizaţia la aceasta?
19. Este posibilă şi necesară o schimbare a personalităţii pentru a deveni creştin?

DE CE NE-AM TEME DE VIITOR?

Ce ne oferă viitorul ? Nu am dori noi toţi să ştim? Mulţi oameni de ştiinţă şi mulţi oameni de stat cred că aceste condiţii din lume se vor repeta în viitor cum s-a petrecut în trecut, anume, că mereu vor fi dezbinări în guvernări, schimbări în guvernare, crimă, corupţie, războaie ş.a.m.d. Dar să observăm ce spune Biblia despre asta: „Nu te nelinişti din pricina celor răi, nu fi invidios pe cei ce comit nedreptate. Căci vor fi curând tăiaţi ca iarba şi se vor veşteji ca buruiana. Încrede-te în IEHOVA şi fă binele, locuieşte în ţară şi desfătează-te în credincioşia lui. Desfătează-te în IEHOVA! Atunci El îţi va de ceea ce-ţi cere inima." Apoi: „Încrede-te în IEHOVA şi aşteaptă-l cu răbdare. Nu te nelinişti din pricina celui care prosperă în calea lui, a omului care duce la îndeplinire planuri rele. Lasă mânia, părăseşte furia. Nu te nelinişti, căci aceasta duce la rău. Căci cei răi vor fi nimiciţi, dar cei ce îl aşteaptă pe IEHOVA vor moşteni ţara. Încă puţin şi cel rău nu va mai fi. Te vei uita la locul unde era şi nu va mai fi. Dar cei smeriţi vor moşteni ţara şi se vor desfăta într-un belşug de pace." – Ps. 37:1-4, 7-11, *AS*.

Din aceste câteva versete putem întrevedea că omenirea are perspectiva unor schimbări minunate. Răufăcătorii, lucrătorii nedreptăţii, cei care pun la cale planuri rele şi cei răi incorigibili vor fi încurând nimiciţi pentru totdeauna de pe pământ. „Cel rău nu va mai fi."

Multora li se pare astăzi că aceasta s-ar afla într-un viitor îndepărtat, căci cei drepţi şi pământul par a merge spre o totală distrugere, prin mâna celor răi. Dar nu este aşa. Biblia se referă la zilele noastre ca la timpul în care „vor fi nimiciţi cei

Cuprins

ce ruinează pământul", şi în felul acesta putem să ne aşteptăm că Dumnezeul Cel Atotputernic va duce război împotriva întregii răutăţi şi va transforma pământul nostru într-o locuinţă potrivită pentru oamenii drepţi. Războiul pe care îl va duce Dumnezeu este numit în Biblie ARMAGHEDON. – Apoc. 11:18, *NW*.

Să auzim numai ce are de spus Biblia despre această bătălie, în Ţefania 1:14-18 (*AS*): „Ziua cea mare a lui Iehova este aproape şi se grăbeşte foarte. Ascultă! Vine ziua lui IEHOVA. Cu amar strigă acolo viteazul. O zi de mânie este această zi, o zi de necaz şi de nenorocire, o zi a pustiirii şi a nimicirii, o zi de întuneric şi întunecime, o zi în care vor răsuna trâmbiţa şi alarma împotriva cetăţilor întărite şi a parapetelor înalte. Şi voi aduce nedumerire asupra oamenilor ca să umble ca orbii, fiindcă au păcătuit împotriva lui IEHOVA, şi sângele le va fi vărsat ca praful şi carnea – ca gunoiul. Nici argintul şi nici aurul lor nu-i va putea salva în ziua mâniei lui IEHOVA, şi toată ţara va fi mistuită de focul geloziei Lui, da va aduce sfârşitul, un sfârşit groaznic pentru toţi cei care locuiesc ţara."

Aşadar, omenirea stă în faţa unui război îngrozitor – războiul lui Dumnezeu. Spaima şi ameninţarea de un război cu bombe atomice şi cu hidrogen este mare şi produce groază, dar, în ciuda acestei perspective înspăimântătoare, acest război este o nimica toată, în comparaţie cu ceea ce are omenirea de aşteptat din partea lui IEHOVA Dumnezeu. Oamenii ar trebui să fie astăzi preocupaţi de viaţa lor, căci Armaghedonul nu este departe; ei ar trebui să caute o posibilitate de a supravieţui, nu din faţa unui eventual al treilea război mondial, ci din faţa bătăliei sigure a zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic. Unii vor supravieţui.

În Ţefania 2:1-3 (*AS*), Iehova Dumnezeu descoperă ce trebuie să facem ca să putem reuşi să trecem prin Armaghedon în Lumea Lui Nouă. Iată ce spune: „Adunaţi-vă, adunaţi-vă, naţiune fără ruşine, până nu se împlineşte hotărârea – până nu va trece ziua aceea ca pleava – înainte ca să vină peste voi mânia aprinsă a lui IEHOVA, înainte de-a veni peste voi ziua mâniei lui IEHOVA! Căutaţi pe IEHOVA, voi, toţi cei smeriţi de pe pământ, care respectaţi poruncile Lui. Căutaţi dreptatea! Căutaţi smerenia! Poate că veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui IEHOVA."

Aceasta va fi speranţa voastră, dacă veţi lua aminte la poruncile lui IEHOVA. Fiţi deci clar-văzători! Priviţi prin viziunea telescopică a Cuvântului lui Dumnezeu înainte, în viitor. Opriţi-vă privirea asupra Lumii Noi! Ea va veni. Ea este tot atât de sigură, după cum sunt soarele şi luna. Ştiind că lucrurile acestea sunt adevărate, observăm cât de nebunesc este gândul să fi neliniştit de răufăcători sau că cei răi par să prospere. Zilele lor sunt scurte, într-adevăr. „Încă puţin, şi cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde a fost şi nu va mai fi acolo. Dar cei smeriţi vor moşteni pământul şi se vor desfăta în belşug de pace." – Ps. 37:10,11.

Cuprins



ESTE SCRIPTURALĂ VINDECAREA PRIN CREDINŢĂ?



În întreaga lume creşte interesul faţă de vindecările prin credinţă. În Statele Unite, vindecătorii prin credinţă umplu până la refuz, seară de seară, sălile de spectacole şi organizează programe de radio şi de televiziune. O revistă care se ocupă cu vindecările prin credinţă se mândreşte să enumere mai mult de un sfert de milion de cititori. „*News Chronicle*" din Londra, din 21 mai 1954, vorbeşte de 50 de preoţi scoţieni, care fac vindecări prin credinţă, şi spune că această activitate „se extinde în Scoţia". Potrivit revistei „*Time"*, din 17 mai 1954, s-a afirmat, cu ocazia unei sesiuni a oamenilor de ştiinţă din partea de sud a Franţei, că în Franţa se mai află mai mulţi vindecători „neortodocşi" decât medici autorizaţi, şi anume 48 000 de vindecători, faţă de 42 000 de medici, şi că în Germania creşte numărul vindecătorilor prin credinţă.

Mai departe, numărul practicanţilor ştiinţei creştine este în creştere, a acelora care pretind că pot vindeca pe oameni de bolile lor, căci, după presupunerile lor, aceste boli există doar în minte. De asemenea, nu se poate trece cu vederea numărul mereu crescând al miracolelor atribuite în întreaga lume altarelor romano-catolice. Printre cele mai bine documentate apare acela din Lourdes, Franţa. După rapoarte, chiar şi câinii s-ar fi vindecat acolo.

Creşterea interesului pentru vindecarea prin credinţă n-ar trebui să ne surprindă, deoarece noi trăim într-o epocă materialistă. Dorinţa omului după sănătate este un lucru foarte firesc, deoarece bolile aduc cu sine atâta suferinţă, sunt costisitoare, fac ca oamenii să devină povara altora şi scurtează viaţa. Fără îndoială că şi creşterea tulburărilor spirituale şi nervoase, precum şi bolile degenerative, precum cancerul, bolile de inimă şi rinichi, şi asta în ciuda lăudatului progres medical, cauzează ca din ce mai mulţi oameni să privească spre vindecarea prin credinţă.

Vindecările prin credinţă nu atrag numai pe cei bolnavi, ci şi pe cei creduli şi curioşi. Nu s-a bucurat, oare, Irod Antipa foarte mult atunci când Pilat i l-a trimis pe ISUS, deoarece „el spera să vadă vreo minune făcută de ISUS?" Însă, ISUS a refuzat chiar şi să vorbească cu el şi, cu atât mai puţin era dispus să-i satisfacă a lui curiozitate prin vreun semn. Luca 23:8,9, *NW*.

SCRIPTURA VINDECĂ ÎNTR-UN MOD AUTENTIC

Vindecătorii prin credinţă din creştinătate se bizuiesc foarte mult pe Biblie, în general, pentru a-şi susţine activitatea. Ei susţin că, deoarece Biblia vorbeşte de minuni care au fost făcute în trecut şi Dumnezeu este atotputernic, şi astăzi pot fi făcute şi sunt făcute vindecări prin puterea Lui. O revistă despre vindecări conţine

Cuprins

articole cu titluri ca: „Este minunat în ochii noştri”, „Ce a înfăptuit Dumnezeu prin credinţă”, „Rugăciunea credinţei va salva pe cei bolnavi”.

Privitor la lucrurile pe care le învaţă omul despre efectul minţii asupra corpului, unii vor atribui vindecările raportate în Scriptură acestor legături psihosomatice. Dar toţi acei care cred în cuvintele lui ISUS către Dumnezeu, „Cuvântul Tău este adevărul”, nu pot accepta o asemenea explicaţie, căci în întreaga Biblie se poate vedea limpede că acele vindecări erau manifestări ale puterii lui Dumnezeu.

Printre exemplele precreştine de vindecare divină, s-ar putea aminti „vindecarea” sterilităţii lui Avraam şi a soţiei lui, astfel încât ei au putut să nască un fiu la vârsta de aproape o sută de ani. Biblia nu lasă nici o urmă de îndoială asupra faptului că această „vindecare” s-a datorat credinţei şi puterii divine. (Evrei 11:11,12). De asemenea, Moise putea să provoace sau să vindece boli, prin puterea lui Dumnezeu. Elisei l-a vindecat pe Naaman, un lepros, şi a putut face ca lepra lui să treacă asupra servitorului său Ghehazi; el a înviat chiar şi un copil din morţi.

Odată cu venirea lui Isus Cristos vindecarea divină a primit un nou avânt. ISUS a curăţit dintr-odată 10 persoane de lepră şi a vindecat pe un orb din naştere, şi chiar dacă numai se atingea cineva de marginea îmbrăcămintei Lui se făcea sănătos. Apoi El a ridicat din morţi mai multe persoane. Dacă cineva s-ar îndoi că aceştia erau sau nu morţi într-adevăr, să se observe că Lazăr fusese de patru zile în mormânt.

ISUS nu a realizat o lucrare de vindecare singur, ci El a împuternicit şi pe alţii să facă aceasta, însărcinându-i: „Când mergeţi, predicaţi, zicând: Împărăţia cerurilor s-a apropiat! Vindecaţi bolnavi, sculaţi morţi, curăţaţi-i pe leproşi, scoateţi demoni. Fără plată aţi primit, fără plată să daţi.” (Mat. 10:7,8, *NW*). Aici, făcând o mică digresiune, să se observe că ISUS a pus predicarea Împărăţiei pe primul loc. Lucrul acesta era în armonie cu repetatele Lui îndemnuri către cei vindecaţi să nu spună nimic altora despre vindecarea lor.

Să se observe mai departe cum a evidenţiat Luca realitatea faptului că Pavel a realizat vindecări prin puterea lui Dumnezeu: „Şi Dumnezeu făcea lucrări de putere extraordinare prin mâna lui Pavel, astfel încât erau duse chiar şi ştergare şi şorţuri de pe corpul lui la bolnavi şi bolile îi lăsau.” (Faptele 19:11-13, *NW*). Da, noi nu putem tăgădui, ci trebuie să recunoaştem că servii lui Dumnezeu au practicat vindecări divine.

NICI UN ARGUMENT PENTRU VINDECAREA PRIN CREDINŢĂ ASTĂZI!

Nu sprijină, oare, toate aceste fapte vindecările prin credinţă de azi? Nu, în nici un caz. De ce nu? – vei întreba. Din două motive: mai întâi, pentru că creştinul umblă prin credinţă şi nu prin vedere. (2 Cor. 5:7). El nu are o promisiune aşa cum li s-a dat de către Dumnezeu izraeliţilor, şi anume, că dacă ei vor asculta de poruncile Lui, „IEHOVA va îndepărta de la voi orice boală, în mod sigur”. Deut. 7:15, *NW*.

Cuprins

În al doilea rând, pentru că minunile, inclusiv vindecările, erau cu scopul stabilirii autenticităţii mesagerilor lui IEHOVA. Moise a făcut minuni şi „la aceasta poporul a crezut”. Acelaşi lucru era valabil şi cu privire la Isus Cristos. El a spus: „Dacă nu fac lucrările Tatălui meu, să nu mă credeţi. Dar, dacă le fac, chiar dacă nu mă credeţi pe mine, credeţi lucrările”. (Ioan 10:37,38, *NW*). Să se observe că ISUS nu Şi-a limitat lucrările miraculoase la vindecare, ci El a săvârşit şi multe alte minuni. El a înviat morţi, a hrănit mulţimi de oameni doar cu câteva pâini şi câţiva peşti, a schimbat apa în vin, a liniştit marea furtunoasă, a citit gândurile oamenilor, a rostit multe profeţii care s-au împlinit sau sunt în curs de împlinire. Toate acestea dovedesc realitatea faptului că El într-adevăr era Fiul lui Dumnezeu, deoarece aceste lucruri El nu le-ar fi putut face de la Sine.

Tocmai motivele pentru vindecări divine din trecut argumentează împotriva aşteptării azi a vindecării divine. Deoarece creştinismul a devenit stabilit ferm ca şi adevărat prin săvârşirea atâtor minuni, nu mai este necesar să se continue cu facerea lor. Puterea de a săvârşi minuni a dispărut o dată cu moartea celor doisprezece apostoli şi a celorlalţi, cărora ISUS le-a acordat această putere. Prezicând sfârşitul darurilor spiritului, Pavel a scris: „Iubirea nu se termină niciodată. Dar, dacă sunt daruri de profeţire, vor fi înlăturate, dacă sunt limbi, vor înceta, dacă este cunoştinţă, va fi înlăturată.” Ele au fost necesare atât timp cât adunarea creştină se afla la vârsta copilăriei, dar, când ea a ajuns la maturitate, a putut să lepede aceste „trăsături de copil”. – 1 Cor. 13:8,11, *NW*.

Starea aceasta de lucruri corespunde realităţii că aceste minuni nu se făceau în beneficiul celor ce aveau această putere. Astfel, când după un post de patruzeci de zile, Isus a flămânzit, El a refuzat să preschimbe pietrele în pâini spre a-Şi satisface foamea. De ce? Pentru că ar fi folosit greşit darul ce-I fusese dat. De asemenea, citim că pe când a obosit după călătorie, el s-a odihni în timp ce discipolii Lui au mers într-un alt sat ca să caute mâncare. El avea puterea de a sătura mii de oameni în chip minunat; de ce n-a cruţat, deci, pe discipolii Lui de oboseală, procurându-le mâncare printr-o minune? Nu! În felul acesta, El nu Şi-ar fi întrebuinţat puterea într-un mod drept, şi, pe lângă aceasta, de ce să se neliniştească de odihnă? Fiind capabil să dea putere altora de ce nu Şi-a înlocuit propria putere într-un chip supranatural? Pentru motivul că Dumnezeu nu I-a dat aceste daruri spre propriul Lui bine şi confort.

Acelaşi principiu a fost urmat de apostolii şi discipolii Lui. Se pare că Pavel suferea de o vedere slabă. Odată, Epafrodit, colaboratorul lui, era bolnav de moarte, iar altădată a trebuit să lase în urmă pe Trofim, din cauză că era bolnav. Şi nu citim mai departe despre Timotei că suferea de probleme cu stomacul şi că avea „dese îmbolnăviri”? De ce toate aceste cazuri de boală, dacă vindecarea divină era spre binele creştinului? Şi, dacă folosirea serviciilor unui medic ar fi trădat o lipsă de credinţă, l-ar fi luat, oare, Pavel pe Luca cu sine, ca să-l numească, în mod afectuos, „doctorul iubit”? (1 Tim. 5:23; Col. 4:14, *NW*; Filip. 2:25,27; 2 Tim. 4:20). Evident că minunile au servit scopului de a convinge pe cei necredincioşi şi nu au fost destinate binelui creştinilor dedicaţi.

De ce, deci, am aştepta noi azi minuni, dacă ele nu pot servi unui scop special?! Boala este o problemă de cauză şi efect bazată pe legile pe care le-a stabilit Dumnezeu. Ar fi o nebunie să vrei să te împotriveşti acestor legi, să le ignori sau să le neglijezi, pentru ca apoi să aştepţi ca Dumnezeu să facă o minune în interesul tău. Afară de acestea, ni se spune că „timpul şi întâmplarea ne ajunge din urmă pe fiecare din noi".

Ar fi, oare, greşit dacă ne-am ruga lui Dumnezeu în legătură cu boala noastră? Nu. Însă nu ne putem ruga să ne vindece. Putem să-i cerem putere să ne putem suporta boala, precum şi înţelepciune, pentru ca să combatem, în cel mai bun mod posibil boala noastră, întocmai aşa cum ne rugăm pentru pâinea noastră zilnică, şi totuşi nu aşteptăm ca Dumnezeu să ne-o procure printr-o minune.

De asemenea, n-ar trebui să săvârşim greşeala să-l învinovăţim pe Diavol personal pentru o boală sau un accident, ca şi când am fi un alt Iov. El a fost un caz special, cu scopul de a face o înregistrare despre chestiunea supremaţiei. Să se remarce nu numai că Iov a fost reabilitat, ci i-a fost înlocuită întreaga familie pierdută, şi el a primit de două ori mai multă bogăţie materială decât avusese mai înainte.

CUM SE EXPLICĂ „VINDECĂRILE PRIN CREDINŢĂ"?

Deoarece nu putem atribui aceste „vindecări prin credinţă" moderne puterii lui Dumnezeu, cum le putem explica? Mai întâi, să remarcăm că în anii trecuţi s-au învăţat multe lucruri în ceea ce priveşte relaţiile dintre trup şi minte, şi anumite autorităţi sunt de părere că aproape o treime din toate bolile sunt provocate de minte, o treime de corp şi o treime, de o combinaţie a amândurora. În măsura în care o boală a fost provocată de factori mentali sau emoţionali, în aceeaşi măsură ar putea să reacţioneze uşor în faţa unei „vindecări prin credinţă". Este de altfel binecunoscut faptul că mintea are o mare putere asupra corpului, aşa precum o arată şi Biblia: „O inimă veselă este un bun medicament, dar un spirit mâhnit usucă oasele." – Prov. 17:22, *AS*.

Dar ce putem spune despre acele vindecări care nu pot fi explicate în felul acesta? Însuşi faptul că Dumnezeu „nu este părtinitor", ar exclude gândul că ele ar fi făcute de El, căci vedem câţi oameni răi se bucură de o bună sănătate şi mulţi creştini sinceri suferă din pricina sănătăţii şubrede. Deci explicaţia trebuie să o căutăm în altă parte. Unde oare?

Ni se spune că „însuşi Satan se preschimbă într-un înger de lumină". De asemenea, că agenţii săi fac semne şi minuni până într-atât încât „să înşele chiar şi pe cei aleşi". Da, atunci când o vindecare nu se poate atribui factorilor fizici, şi dacă Dumnezeu nu lucrează în felul acesta, atunci nu rămâne altceva de spus decât că ea se atribuie puterii demonilor. Că demonii posedă puteri supranaturale reiese lămurit din Scripturi. – 2 Cor. 11:14; Mat. 24:24, *NW*; Ex. 7:10-12.

N-ar trebui să ne surprindă faptul acesta, căci nu numai sectele creştinătăţii, care sunt în conflict, pretind vindecări, ci o realitate binecunoscută este că fachirii,

Cuprins

medicii şi vracii din ţările păgâne într-adevăr sunt capabili să săvârşească vindecări, uneori în cazul unde medicina modernă nu mai are nimic de făcut.

Dar ceea ce face ca aceşti vindecători prin credinţă să fie suspecţi este accentul tare pe care-l pun pe contribuţii, metodele senzaţionale care sunt folosite pentru publicitate şi pentru atragerea maselor care nu reacţionează; toate acestea stau în flagrantă contrazicere cu programul de vindecare divină dus de ISUS şi primii Lui discipoli.

PROGRAMUL DE VINDECARE DIVINĂ SPIRITUALĂ

Vindecările bolilor trupeşti în viaţa unui creştin bine echilibrat nu sunt de cea mai mare importanţă. Cuvântul lui Dumnezeu vorbeşte despre un program de vindecare spirituală, care depăşeşte cu mult în importanţă orice program de vindecare trupească. În zilele lui ISUS, cei vindecaţi doar fizic au avut propriu-zis un folos mic, anume doar pentru puţini ani. Aceia însă care au fost vindecaţi spiritual prin credinţă, prin cunoştinţă şi printr-o dedicare de-a face voinţa lui Dumnezeu, au avut promisiunea: „Fiindcă iată voinţa Tatălui meu: ca oricine îl vede pe Fiul şi manifestă credinţă în el să aibă viaţă veşnică. Şi eu îl voi învia în ziua din urmă". – Ioan 6:40, *NW*.

Într-adevăr, astăzi este în curs programul de vindecare spirituală, Ca rezultat al predicării veştii bune a Împărăţiei lui IEHOVA, sute de mii de oameni sunt vindecaţi spiritual, vindecare care întrece cu mult fericirea vreunei bunăstări trupeşti. Cunoştinţa despre cine este IEHOVA, care îi sunt scopurile, de ce l-a permis pe cel rău, înţelegerea faptului că Isus Cristos a murit pentru păcatele noastre, speranţa binecuvântărilor de care vom avea partea în Noua Lume, care este atât de aproape, toate acestea aduc pace minţii, mângâiere şi bucurie inimii. Ele îndeamnă pe oameni să se dedice lui IEHOVA, îi aduc în felul acesta în Societatea Lumii Noi, ai cărei membri toţi s-au dedicat în acelaşi fel lui IEHOVA şi care ascultă de cele două mari porunci: să iubeşti pe IEHOVA cu toată inima ta, cu mintea, sufletul şi puterea ta şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi.

Acest program de vindecare spirituală a fost prezis de mult timp: „Atunci se vor deschide ochii orbilor şi se vor deschide urechile surzilor, atunci şchiopul va sări ca un cerb şi limba mutului va cânta de bucurie". „Şi nici un locuitor nu va zice: 'sunt bolnav'. Poporului care locuieşte acolo îi este iertată nelegiuirea." „Iată, le voi aduce vindecare şi sănătate, îi voi vindeca şi le voi descoperi abundenţă de prosperitate şi siguranţă." – Isa. 35:5,6; 33:24; Ier. 33:6, *RS*.

Promisiunile enumerate mai sus sunt limitate la programul de vindecare spirituală ce se efectuează acum, dar conţin asigurarea unei vindecări literale, atât fizice, cât şi mentale, într-un viitor apropiat, pe noul pământ al unei Lumi Noi, în care va locui dreptatea. Despre această lume nouă este scris: „El va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nu vor mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere." – Apoc. 21:4, *NW*.

Cuprins

Ceea ce hotărăşte IEHOVA va şi împlini. Astfel, scopul Său original de a umple pământul cu o rasă perfectă de oameni sănătoşi şi fericiţi, care vor locui în pace şi unitate şi care I se vor închina doar Lui, va fi adus la îndeplinire. Până atunci, creştinii se vor mulţumi cu sănătatea spirituală şi cu acea măsură de sănătate fizică pe care o posedă exercitând stăpânire de sine şi folosind acele remedii care sunt în armonie cu Scripturile, precum şi o minte sănătoasă. În acelaşi timp ei vor face tot posibilul să atragă atenţia asupra programului de vindecare spirituală divină, împreună cu speranţele lui de binecuvântări în Lumea Nouă.

RESPECŢI „SABATUL”?

Crezi că un creştin ar trebui să respecte Sabatul? Mulţi oameni cred că da, dar ştiai că Biblia nu este de acord cu aceasta? Nu numai că la Galateni 4:9,10 (*NW*) li se spune acelora care respectă „anumite zile, luni, vremi şi ani” că acum „vă întoarceţi iar înapoi la lucrurile începătoare şi slabe”, ci chiar în Coloseni 2:16 (*NW*) stă scris: „De asemenea, nimeni să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, la o zi de sărbătoare sau la respectarea lunii noi sau a unui sabat.”

SCLAVI DE BUNĂVOIE AI LUI IEHOVA?



Al cui sclav eşti tu?

„Al nimănui, sunt liber”, poate este răspunsul tău încrezător. Dar nu este posibil ca tu să fii liber. În vremea aceasta critică, serviciul tău aparţine unuia din cei doi stăpâni: ori lui IEHOVA Dumnezeu, ori lui Satan Diavolul. Apostolul Pavel spunea: „Nu ştiţi că, dacă vă prezentaţi cuiva ca sclavi ca să ascultaţi de el, sunteţi sclavii lui fiindcă ascultaţi de el, fie ai păcatului, pentru moarte, fie ai ascultării, pentru dreptate?” (Rom. 6:16, *NW*). Deci, dacă ne putem alege ai cui sclavi vrem să fim, se pune întrebarea: care este stăpânul mai bun? Satan îţi permite o anumită independenţă îndărătnică, morală libertină, o existenţă destrăbălată, dar este un tiran răutăcios al cărui serviciu duce la necaz şi suferinţă, la boală şi moarte. IEHOVA Dumnezeu, dimpotrivă, cere credincioşie, ascultare şi o viaţă dreaptă; totuşi El te scapă de răutate, asigură iertarea păcatelor şi arată calea către binecuvântări nenumărate şi spre viaţă veşnică.

Cuprins

Alegerea între aceşti doi stăpâni n-a pus greutăţi acelor multe mii de oameni care, vara trecută, cu prilejul adunărilor de district şi naţionale ale martorilor lui IEHOVA, care au avut loc pe întreg pământul, şi-au simbolizat dedicarea către IEHOVA Dumnezeu prin botezul în apă. Aceşti oameni au recunoscut că ceea ce lumea veche are de oferit este într-adevăr un gol, în comparaţie cu binecuvântările pe care le oferă încă de pe acum IEHOVA Dumnezeu servilor Săi. Astfel, urmându-l pe Isus, ei s-au separat de sclavia lui Satan, şi şi-au dedicat viaţa în serviciul dreptului Stăpân, IEHOVA Dumnezeu, devenind sclavii lui ascultători.

Dedicarea este actul prin care omul se separă, printr-un acord solemn, fără rezerve şi necondiţionat, ca să facă voinţa lui Dumnezeu prin ISUS Cristos, întocmai după cum este ea expusă în Biblie şi cum este lămurită prin spiritul sfânt al lui Dumnezeu. IEHOVA Dumnezeu ştie de dedicarea unei persoane imediat ce aceasta a făcut-o, dar, atunci când se supune botezului, această dedicare este recunoscută în mod public, şi din această zi se poate aştepta de la el ca să trăiască şi să procedeze ca un adevărat creştin.

ISUS A DAT EXEMPLUL

Aceeaşi cale de acţiune a luat-o ISUS. Când a împlinit vârsta de treizeci de ani, vârsta maturităţii după legea lui Dumnezeu pentru serviciul levitic de la templu, El s-a confruntat cu hotărârea: Ce avea de făcut cu viaţa care-I mai stătea înainte, să rămână tâmplar sau să facă ceea ce ştia că este voinţa Tatălui Său? Nu era decât o cale de acţiune dreaptă şi potrivită de urmat. Interesant este primul act pe care L-a împlinit atunci când Şi-a luat această îndatorire asupra Sa. Să auzim raportul: „Atunci Isus a venit din Galileea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el. Dar acesta căuta să-l oprească, zicând: 'Eu am nevoie să fiu botezat de tine, şi tu vii la mine?' Răspunzând, Isus i-a zis: 'Lasă de data asta, fiindcă aşa este potrivit să îndeplinim tot ce este drept'. Atunci el nu l-a mai oprit." (Mat. 3:13-15, *NW*). De ce a privit, oare, ISUS, un om fără păcat, ca fiind necesar acest botez „pentru a împlini tot ce este drept." Pentru că prin acest botez El s-a prezentat pentru serviciu, primind spiritul lui Dumnezeu şi recunoaşterea aprobării Lui de către IEHOVA.

Apostolul Pavel a aplicat profeţia din Psalmul 40:6-8 la timpul când ISUS „vine în lume": „Atunci am spus: 'Iată am venit (în sulul cărţii este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule'." (Evrei 10:5-7, *NW*). Când a venit în felul acesta ISUS în lume, făgăduind să facă voinţa lui Dumnezeu? El nu putea să-Şi exprime această hotărâre chiar de la naştere. Dimpotrivă, aceasta s-a întâmplat în vremea când a fost botezat şi când a început să predice că într-adevăr el a preluat această acţiune, spiritul lui IEHOVA a venit asupra Lui şi s-a auzit un glas din cer care zicea: „Acesta este Fiul Meu cel preaiubit, pe care L-am aprobat." (Mat. 3:17, *NW*). Astfel, promisiunea prin dedicare de a face voinţa lui Dumnezeu a devenit valabilă din timpul botezului lui ISUS.

În mod similar, botezul creştin de azi arată că cel botezat şi-a dedicat viaţa lui IEHOVA, adică, el jură în public, înaintea martorilor: „Vin să fac voinţa Ta,

Cuprins

Dumnezeule!" Botezul este un simbol potrivit pentru o astfel de dedicare. A fi cufundat în apă şi apoi a fi scos din ea simbolizează îngroparea celui în cauză faţă de calea lui de acţiune din trecut, şi învierea lui să facă voinţa Tatălui. El ilustrează că a devenit un sclav de bunăvoie al lui Dumnezeu.

Însă nu este, oare, un botez spre iertarea de păcate, aşa cum învaţă multe religii? Este adevărat că botezul lui Ioan avea de-a face cu iertarea păcatelor, dar noi nu mai suntem sub botezul lui Ioan, ci sub acel botez diferit pe care l-a instituit ISUS. Totuşi este interesant să se observe că, chiar în cazul botezului lui Ioan, cufundarea propriu-zisă în apă nu atrăgea după sine iertarea, ci numai pocăinţa celui botezat. Astfel, traducătorii moderni redau în felul acesta cuvintele lui Ioan: „Eu, pe de o parte, vă botez cu apă datorită pocăinţei voastre." – Mat. 3:11, *NW*. A se compara cu *O traducere americană* şi cu traducerea lui C.B. Williams.

Ioan predica pocăinţa între izraeliţii care păcătuiseră împotriva legii, spre a-i pregăti pentru venirea lui Mesia, dar creştinii ştiu că numai sângele lui ISUS Cristos, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii", acesta este adevăratul mijloc al iertării de păcate. (Ioan 1:29, *NW*).

Anumite texte sunt folosite în încercarea de a dovedi că botezul este o taină, prin care se spală toate păcatele, printre ele textele din Faptele 2:38; 22:16. Primul, după *Versiunea Regele Iacob*, sună aşa: „Pocăiţi-vă şi fiecare să se boteze în numele lui ISUS Cristos, pentru iertarea păcatelor". Totuşi, cel puţin un traducător, şi anume C.B. Williams, parafrazează acest text în aşa fel încât arată că pocăinţa este faptul care atrage iertarea şi că botezul este doar exprimarea acestei pocăinţe. În Faptele 22:16 scrie, după *Versiunea Regele Iacob*: „Ridică-te şi fi botezat şi să ţi se spele păcatele, şi cheamă Numele Domnului". Totuşi, această instruire tradusă corect este să se ridice, să fie botezat şi „să ţi se spele păcatele *prin* chemarea numelui Său" (*NW*). În felul acesta, nu botezul în apa spală păcatele, ci chemarea numelui Domnului.

Prin aceasta, nouă astăzi ne este dat ca exemplu botezul lui ISUS, nu cel al lui Ioan, şi botezul lui ISUS a fost însoţit de dedicarea de a face voinţa Tatălui Său, preliminar serviciului său.

De ce au fost cufundaţi, într-adevăr, miile de oamenii botezaţi de martorii lui IEHOVA, în loc de a fi numai stropiţi? Deoarece cuvântul „botez" se trage dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă a cufunda, a afunda, a băga sub apă, băgând sub sau învăluind pe cineva în ceea ce este botezat. Stropirea nu corespunde acestei cerinţe, nu este metoda care a fost folosită de ISUS. Ea nu corespunde pildei de a fi îngropat faţă de calea de acţiune din trecut şi de a fi înviat spre a face voinţa lui Dumnezeu. Unii susţin că stropirea ar fi mai practică şi că, desigur, adunarea timpurie a folosit această metodă, deoarece pentru ea ar fi constituit o mare problemă să cufunde cele trei mii de persoane care s-au convertit la Cincizecime. Dar se găseau destule bazine în Ierusalim care făceau posibil acest lucru. Şi în New York, martorii lui IEHOVA au botezat, în anul 1953, mai mult de 3 000 de persoane, anume 4 640, în aproximativ o jumătate de zi, cufundându-i în mod potrivit, aşa cum a fost cufundat ISUS.

ESTE CERUTĂ DEDICARE COMPLETĂ

Potrivit instrucţiunilor specifice exprimate de ISUS, botezul trebuie să aibă loc „în numele Tatălui, al Fiului şi al sfântului spirit". (Mat. 28:18, *NW*). Aceste

Cuprins

cuvinte înseamnă mai mult decât numai a fi rostite la vremea când se botează cineva. Acela care se botează în Numele Tatălui trebuie să recunoască pe Marele Creator IEHOVA ca pe Singurul Dumnezeu viu şi adevărat, ca pe Tatăl şi Dătătorul vieţii, ca pe răsplătitorul acelora care arată credinţă în El. Viaţa celui interesat trebuie să-i fie dedicată Lui ca Celei mai Înalte Stăpâniri; Lui trebuie să I se supună fiecare creatură şi să-I fie ascultătoare. Dedicarea este o făgăduinţă de a susţine cauza lui, închinarea lui, Cuvântul şi Numele Lui. „Cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că el există şi că devine răsplătitorul celor ce îl caută stăruitor." – Evrei 11:6, *NW*.

Botezul trebuie să aibă loc în „numele Fiului", în sensul că trebuie să cuprindă o recunoaştere a faptului că noi venim la Tatăl doar prin meritul Fiului. Noi trebuie să recunoaştem locul înalt al lui Cristos în organizaţia lui IEHOVA, poziţia Lui de Rege Uns şi Domnitorul Împărăţiei lui IEHOVA. Aceasta include şi urmarea exemplului lui ISUS, încrezându-ne în El pentru salvare, acceptându-l ca „lider şi comandant al popoarelor". – Isa. 55:4.

Cel botezat trebuie să recunoască faptul că are nevoie de „spiritul sfânt", fără de care nu-şi poate menţine dedicarea. Spiritul sfânt trebuie recunoscut ca puterea activă a lui IEHOVA, puterea care aduce la împlinire voinţa Lui. Cel botezat trebuie să fie hotărât să lucreze în armonie cu spiritul lui IEHOVA, să nu-i stea împotrivă, să nu-l hulească. El ar trebui să se roage mereu să fie plin de acest spirit şi să fie călăuzit de el, în loc să meargă după voinţa lui sau a vreunui om.

A face toate aceste lucruri nu este numai o activitate cu jumătate de normă, ci pentru a le face individul trebuie să-şi fi dedicat viaţa lui IEHOVA. Astfel, numai atunci când cineva a făcut o astfel de dedicare, botezul său este cu adevărat în „Numele Tatălui, al Fiului şi al sfântului spirit". Cuvintele ce i se spun cu ocazia botezului nu sunt principalul lucru; nici locul unde se săvârşeşte botezul, nici felul îmbrăcămintei care trebuie purtată nu sunt importante, ci lucrul important este ceea ce a făcut cel în cauză, dacă el a făcut această dedicare, dacă şi-a devotat viaţa lui Iehova.

Acest botez nu este un lucru ce odată făcut, poate fi uitat. În Eclesiastul 5:4 ni se spune: „Dacă ai făcut o făgăduinţă lui Dumnezeu, nu zăbovi să ţi-o împlineşti"; şi ISUS a spus: „Niciun om care a pus mâna pe plug şi priveşte la lucrurile din urmă nu este potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu". (Luca 9:62, *NW*). În felul acesta, cei mai mult de o jumătate de milion de oameni care au făcut această dedicare şi ţin cu loialitate la activitatea lor creştină, slujind altor mii de oameni care vor urma aceeaşi cale de acţiune, stau în faţa necesităţii de a-şi păstra integritatea faţă de IEHOVA într-un mod corect.

Dacă lumea nu poate înţelege cum îi este posibil unui om sau unei femei să se dedice cu toată inima şi fără rezerve serviciului lui IEHOVA, atunci este destul de rău. Ar trebui să înţeleagă. Dacă nu poate înţelege ce determină pe un om să se despartă de bunăvoie de sclavia lui Satan şi de lumea lui veche, atunci să cerceteze realităţile referitoare la IEHOVA Dumnezeu şi Lumea Lui Nouă. Mulţi care odinioară batjocoreau au cercetat mai îndeaproape lucrul acesta şi şi-au schimbat părerea. Ei au respins sclavia unui stăpân rău şi s-au alăturat cu însufleţire mulţimii

mereu crescânde, care a devenit veselă şi fericită, sclavi de bunăvoie şi ascultători ai adevăratului Dumnezeu. Ai făcut şi tu asta?

SĂ AJUTĂM SĂ VINĂ „DORINŢA TUTUROR NAŢIUNILOR”

„Dar cărarea celui drept este ca lumina strălucitoare a dimineţii, care luminează din ce în ce mai puternic până la miezul zilei.” (Prov. 4:18, *RS*). O profeţie emoţionantă care ilustrează acest adevăr o găsim în Hagai 2:7 şi ea sună astfel: „Eu voi clătina toate naţiunile şi va veni dorinţa tuturor naţiunilor; şi voi umple cu glorie casa aceasta, zice Domnul Oştirilor.” Această profeţie referitoare la templul lui Zorobabel putea avea, în cel mai bun caz, o împlinire doar în miniatură, căci ea a fost rostită pentru prima dată în legătură cu acest templu, căci apostolul Pavel o citează şi o aplică unui timp viitor. – Evrei 12:26-28.

A fost o vreme când poporul lui IEHOVA credea că această dorinţă a tuturor naţiunilor ar fi Împărăţia lui Dumnezeu, dar, deoarece profeţia biblică arată că întâi trebuie să fie întemeiată Împărăţia şi că apoi are loc clătinarea, profeţia nu se putea referi la Împărăţie. Apoi s-a crezut că dorinţa tuturor naţiunilor ar fi Cristos ISUS, dar pentru că expresia stă în mod vădit la plural, profeţia nu se putea referi la El, şi din acest motiv traducătorii moderni o redau cu expresii ca lucrurile dorite, alese, preţioase, sau „comorile tuturor naţiunilor”. La cine se referă, deci, profeţia şi când se împlineşte ea?

Alte profeţii care se referă la timpul nostru şi fac promisiuni asemănătoare ne dau înţelegerea. Astfel, Isaia 66:10-14 (*AS*) spune despre extinderea de către Dumnezeu a organizaţiei sale, „gloria naţiunilor ca un pârâu ieşit din matcă”; şi Isaia 61:1-7 vorbeşte de străinii şi de fiii străinilor care servesc pe slujitorii lui Dumnezeu ca plugari şi vieri. Efectul acestui lucru va fi că aceşti slujitori se vor hrăni din bogăţia naţiunilor şi se vor lăuda cu gloria lor. Şi Isaia 60:1-6 arată bunăstarea poporului lui IEHOVA şi chiar împăraţi le vor sluji. Profeţii ca acestea, împreună cu faptele fizice în împlinirea lor, ne ajută să recunoaştem dorinţa tuturor naţiunilor ca marea mulţime de lăudători, care năvălesc acum în organizaţia lui Iehova, şi anume cam 50 000 de persoane anual şi care au participat într-un atât de mare număr la Congresul din 1953, care a avut loc pe stadionul Yankee. Desigur că ei sunt cele mai preţioase şi mai scumpe lucruri ale naţiunilor, comorile lor, având în vedere dragostea lor pentru adevăr şi dreptate, smerenia şi lipsa lor de egoism.

Ce a determinat pe aceste comori ale naţiunilor să năvălească în organizaţia lui Dumnezeu şi cum putem ajuta să vină dorinţa tuturor naţiunilor? Predicarea veştii bune a Împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu i-a determinat să vină, şi pentru a le fi de ajutor trebuie să ne implicăm în această activitate de vestire a Împărăţiei,

Cuprins

aducând tuturor oamenilor cu bunăvoinţă, care sunt conştienţi de nevoile lor spirituale, adevărul despre IEHOVA, despre calităţile, scopurile şi însuşirile Sale şi despre Împărăţia întemeiată, care va nimici în curând orice răutate şi care va introduce pe pământ o stare de pace, de bunăstare, de sănătate şi viaţă. A le fi de ajutor nu înseamnă numai să li se ducă adevărul sub formă tipărită, ci ei trebuie vizitaţi regulat, spre a-i ajuta să înţeleagă Cuvântul tipărit, instruindu-i astfel încât credinţa lor să crească şi să fie puternică. Numai atunci se vor simţi ei îmboldiţi să „vină".

Astăzi sute de mii de oameni care reprezintă „dorinţa tuturor naţiunilor" vin în organizaţia lui Dumnezeu şi-I umplu casa cu glorie atât prin devotament sincer din inimă, prin serviciul Împărăţiei, cât şi prin contribuţii materiale. Faci tu tot posibilul ca să ajuţi în privilegiul de a ajuta „dorinţa tuturor naţiunilor" să vină?

RELIGIA SE MODERNIZEAZĂ

Eşti obosit? Ai avea plăcere să mergi la cinema în seara aceasta? – Du-te la biserică! Sau poate presiunile mentale ale zilei te-au extenuat şi ai vrea mai bine să mergi undeva să dansezi? – Du-te la biserică! Sau ai prefera vreun varieteu, vreo scamatorie, comedie sau arta de a vorbi din burtă (ventrilogia), un program instrumental, sau, dacă eşti un fan al sportului, ce bun ar fi un minunat joc de baschet? Ai ghicit – biserica este locul tău, căci astăzi seriozitatea şi simplitatea acestei instituţii tradiţionale a dispărut. Dar aici îţi dau un mic avertisment: dacă locuieşti într-un cartier progresist ca Madison, Wisconsin (U.S.A.), ai nevoie de o călăuză bine informată dacă vrei să-ţi găseşti biserica. Revista „*Times*" a relatat recent despre noul edificiu al unitarienilor din Madison că „unor oameni va trebui probabil să li se explice că aici este vorba despre o biserică". Da, prin folosirea arhitecturii şi designul moderne s-a schimbat într-adevăr „forma lucrurilor". Religia s-a modernizat de-a binelea.



Religia se modernizează dintr-un motiv bine determinat. Acest veac al 20-lea a modernizat repede lumea întreagă. În multe cazuri biserica, cu aranjamentele ei demodate şi cu serviciile ei săptămânale, care erau relicve ale vremurilor trecute, a fost lăsată în părăsire. În august, anul trecut, un grup de studenţi prezbiterieni la teologie a inspectat bisericile Chicago-ului. Ei au vrut să vadă unde stăteau acestea faţă de muncitori. Care au fost concluziile? După cum explica *Daily New* din Chicago, la 18 august 1953, în comentariile acestor studenţi de seminar se puteau citi noţiuni ca: „prea intelectual", „prea abstract", „nicio legătură cu comunitatea", „predică plictisitoare". „'Regret' – a spus un student în

Cuprins

teologie –‘dacă aş fi muncitor aş rămâne mai bucuros să citesc ziarul acasă decât să aud asemenea predici’.”

În conformitate cu un alt sondaj, care a fost organizat în decembrie 1953 de ziarul catolic „*Catholic Digest*”, în Statele Unite, din trei oameni unul rămâne acasă şi în Anglia se poate vedea lupul „falimentului spiritual” la uşă. După David Hood, un evanghelist din Londra, „într-o comunitate englezească de 200 000 de oameni mai puţin de 2 000 sunt cei care merg la biserică; şi situaţia din alte comunităţi englezeşti este aproape la fel de deplorabilă”. Din Europa vin ştiri neliniştitoare care spun că „procentul celor care frecventează bisericile europene este mai scăzut probabil decât în aşa numita Africă ‘păgână’”!

Ce este de făcut? – este întrebarea. Un predicator, Dr. Dallas F. Billington, din Akron, Ohio vine cu un răspuns foarte valoros. Templul lui baptist din Akron este expresia modernismului. Cu marchizele lui din sticlă şi marmură, cu luminile lui de neon, cu difuzoarele lui instalate pe dinafară, acest templu transmite literal invitaţia de a participa la biserică. În apărarea metodelor lui costisitoare, dr. Billington spune: „ISUS a zis: ‘Lumina să strălucească!’ De aceea am introdus lumina de neon sus. El a mai spus: ‘Să-i obligăm pe oamenii de pretutindeni’ ... Eu cred că El a vrut să spună că noi trebuie să-i obligăm pe oameni clădind temple minunate, capele de botez cu apă curgătoare, cu flori înflorite în acele capele, uşi de sticlă şi orice este legal şi evlavios ca să-i aducem la casa lui Dumnezeu, spre a asculta Cuvântul Lui.”

Precum se pare, cuvintele lui Dr. Billington au avut ecou în simţămintele unui număr mare de oameni religioşi. În anul 1950, ei au sprijinit asemenea sentimente cu 200 000 000 $, pentru construcţii de biserici. În anul 1953, investiţia lor anuală pentru construcţii viitoare s-a ridicat la 473 000 000 $. Se prezice că pentru anul 1954 contribuţia va fi de 500 000 000 $.

Dar ce se câştigă cu aceşti dolari religioşi? – se vor întreba unii. Aproape orice are de oferit industria serviciului modern. Betonul şi oţelul înlocuiesc zidăria de piatră. Clădirile moderne asigurate de incendii, de intemperii, cu aerisire, se înmulţesc. Vechiul stil gotic cedează unor mulţimi de stiluri şi forme moderne. Bisericile arată ca teatrele, reşedinţele, sunt dreptunghiulare sau octogonale ca formă. Tot ceea ce visează arhitecţii şi tehnicienii ultramoderni pare a fi bine venit. Cei care frecventează biserica baptistă „Sf. Pavel” din Los Angeles sunt protejaţi financiar prin dispozitive contra spargerii, „ochi electrici, sirene de alarmă, încăperi care se încuie automat şi bolţi subterane”; tinerii au o sală specială „prevăzută cu radio şi televiziune, cu două scene pentru spectacole, un teren de ping-pong şi alte jocuri”. Şi când nu e suficientă hrană spirituală care să te aducă la biserică, atunci probabil vei fi atras spre o friptură la grătar într-o bucătărie ultramodernă.

Dar fiindcă a venit vorba de hrană spirituală, trebuie să întrebăm ce s-a făcut cu predicile acelea „intelectuale”, „abstracte”, „plictisitoare” care nu aveau deloc „legătură cu comunitatea”? Împrejurimile moderne nu prea sunt de folos să te atragă în ea, dacă atunci când eşti acolo dormi în timpul predicii.

Cuprins

Mulţi predicatori au înfruntat această problemă, scurtându-şi predicile. Dar predica este tot acolo, cu materialul ei obişnuit, bun sau rău. Aşa că unii predicatori îşi împrospătează expunerile cu metode pe care le împrumută de la teatrul modern şi de la radio. În catedrala new-yorkeză St. John the Divine s-au putut auzi recent predici sub formă de dialoguri, în care doi preoţi discutau chestiuni religioase. „Venerabilul" Owen Hoffman din Washington, Georgia, foloseşte „pietre care predică", (pietre care strălucesc în „lumina neagră") pentru a-şi ilustra predicile. O şcoală de duminică din Seattle a bucurat copiii cu un robot cântăreţ, anume Sam, ale cărui urechi făcute din becuri roşii luminau, şi a cărui limbă roşie ieşea afară încoace şi încolo atunci când cânta suficient de tare. Sam povesteşte şi mici istorioare biblice cu ajutorul unei benzi electromagnetice ascunse. Dacă toate aceste lucruri nu reuşesc să-ţi stârnească interesul, atunci poate îţi va plăcea să-l auzi predicând pe Joe botezătorul. Joe este o păpuşă care călătoreşte cu ventrilogul ei, predicatorul Loyd Coider, membrul misiunii baptiste din Sud. Da, amvonul a experimentat schimbări energice. Acum – după cuvintele din *Christian Herald* – „vorbirea a devenit o mică parte a învăţăturii. Astăzi se rulează poate un film color sau sonor despre călătoriile lui Pavel, sau un caricaturist va ţine o prelegere despre Noe şi Arcă, sau elevii şcolii de duminică se asociază construind modele de case palestiniene".

RELIGIA „ÎN ETER"

Unul din factorii care limitează participarea la biserică a fost invenţia care aduce divertismentul direct în locuinţă. Lucrul acesta este adevărat cu privire la cea mai nouă invenţie, televiziunea în special. Din 190 de predicatori din Louisville, Kentucky (U.S.A.) care au fost intervievaţi „majoritatea a recunoscut că televiziunea este o concurentă serioasă pentru biserică. În 50 de comunităţi numărul celor prezenţi la serviciul divin de seară a scăzut la 10%". Ca să nu fie întrecută în era aceasta progresistă, religia a trecut „în eter".

Sărind la prima oportunitate, şi-a început ofensiva din eter în 1949, prin staţia de televiziune „Du Mont", cu programul „Serviciu divin de dimineaţă". Această emisiune se ocupă de liderii credinţelor protestante, catolice şi iudaice. Până în noiembrie 1953 interesul pentru această emisiune religioasă de televiziune a devenit atât de mare încât biserica luterană a presupus că dramatizarea temei „Aceasta este viaţa" este, fără îndoială, „cel mai întins program de televiziune din lume". Acest program a fost difuzat de 125 de staţii de televiziune americane şi a fost arătat în întreaga Canadă. El a devenit şi o parte integrantă regulată a programului societăţii britanice de radio B.B.C. Mai târziu, la 31 ianuarie, anul acesta, emisiunea „Viaţa merită a fi trăită" a episcopului catolic Fultan J. Sebeen a depăşit programul luteran. Ea a captivat 196 de posturi şi a câştigat primul loc în transmisiuni. Publicaţia *Catholic Herald* din 8 ianuarie a susţinut că peste 15 000 000 de ascultători au ascultat pe episcop. În loc ca azi religia să fie în defensivă faţă de televiziunea lumească, este adevărat contrariul. Milton Berter, Sid Caesar, Hopalong Cassidy şi Co au căpătat cel mai neobişnuit concurent – biserica.

Cuprins

EVALUARE

Ce vom zice de aceste noi aspecte strălucitoare ale religiei? Sunt drăguţe şi atractive; dar au realizat ele scopul pentru care au fost destinate?

Despre schimbările fizice ale clădirilor bisericii în sine spunem că una din cele mai mari sarcini pentru omul modern, pe lângă cheltuielile mari pentru existenţă, este costul mare al închinării. Este tocmai cum a zis-o de curând Dr. William S. Lea, un membru al bisericii episcopale: „Am cheltuit milioane de dolari şi poate i-am risipit, pentru a imita cu scrupulozitate arhitectura gotică, care era modernă într-o vreme când închinarea creştină ajunsese într-una din decăderile ei". În măsura în care designul modern simplificat uşurează această condiţie, el prestează un serviciu lăudabil. Întrebarea însă se pune mereu, dacă religia, prin progresele ei moderne, tehnice a fost ridicată sau nu din acea „decădere" a epocii gotice?! Este oare adevărat că „hainele fac pe om" şi „clădirile fac religia"? De curând, prezbiterianul Dr. George M. Docherty din New York, a comparat metodele moderne religioase cu metoda liniei de asamblare folosite de regretatul Henry Ford şi a opinat apoi: „Ştiţi, Henry Ford este mult mai înţelept decât biserica. El ştie că la capătul liniei de asamblare obţine un vehicul „Ford", dar numai bunul Dumnezeu ştie ce vine de pe 'linia de asamblare ecleiastică' a bisericii de astăzi"!

Produsul modernei „linii de asamblare" religioase constă prea adesea dintr-un creştin „bine turnat şi presat în tiparul conformării standardelor sociale moderne; mai conştient de clasă decât de Evanghelie". Preotul new-yorkez Ralph W. Sockman a spus: „De la multele amvoane se încearcă să se popularizeze religia, prezentând-o ca cel mai bun mijloc de a păstra sistemul nostru economic. Se fac rugăciuni pentru că ne asigură succese financiare şi înlesniri sociale". Prin vânzarea acestor produse împachetate către public, multe din promoţiile bisericii actuale corespund aproape aceleiaşi spiritualităţi care se găsesc într-un magazin pentru creşterea părului. Dar de când a devenit populară adevărata închinare a lui Dumnezeu în această lume? – Iac. 4:4.

Dar ce este cu încercările „de a umaniza învăţăturile religioase" atunci când se amestecă cu demonstraţii de vorbiri din burtă, magie, programe de caricaturi şi cântăreţi roboţi cu urechi luminate? Dr. M. A. Darroch a spus în timpul unei recente conferinţe la Institutul biblic Moody: „Se vorbeşte despre Nero că juca în timp ce Roma ardea – biserica joacă … în timp ce lumea piere." Da, sunt mult mai multe informaţii vitale, serioase, care trebuie comunicate urechilor care aud, înainte ca această lume răsunătoare să cadă în groapa nimicirii. Religiile care sunt prea concentrate să se agaţe de steaua strălucitoare a acestei lumi vor afla prea târziu că s-au legat de un meteorit sortit nimicirii. – Mat. 15:14.

Este adevărat, preoţii mărturisesc dorinţa de a vedea predicată această informaţie urgentă. Acesta este, de ochii lumii, motivul pentru care ei văd în radio-televiziune o asemenea binecuvântare. Mari mulţimi de ascultători de pretutindeni pot trage foloase, spun ei, nu numai de la pastorul lor local, ci şi de la personalităţi

Cuprins

ca Ralph W. Sockman şi Fulton J. Sheen. Totuşi, acest procedeu nu poate scăpa de contaminare cu comercialism. Pe 21 octombrie 1952 episcopul Fulton Sheen a început să atragă prin conferinţa lui „Viaţa merită a fi trăită", un frumos milion de dolari pe an, de la Corporaţia Admiral. Preţul sponsorizării? „Un obiect tipic comercial care se bucură de bună vânzare". Din punctul de vedere strict al banilor „Viaţa" episcopului *merită* într-adevăr *să fie televizată*! Dar din punct de vedere evlavios, merită preţul religiei care se depreciază să o facă o replică a unui „obiect comercial tipic, care se vinde bine"? Un ziarist s-a exprimat foarte bine când a spus: „Cauza unei priceperi spirituale ce creşte mereu nu va fi foarte bine servită dacă este necesar ca bisericile să adopte tehnica pieţei, pentru a-şi face auzită vocea." Este adevărat. ISUS şi discipolii Lui predicau în pieţe, dar niciodată nu au făcut din mesajul lor un articol de comerţ care să fie cumpărat sau vândut ca un produs al pieţei. Să nu fim greşit înţeleşi. Nu suntem împotriva folosirii mijloacelor moderne pentru predicarea mesajului Împărăţiei lui Dumnezeu. De fapt, martorii lui IEHOVA sunt printre cei mai progresişti când e vorba să folosească tiparul, inovaţii electronice, radio şi, când se oferă prilejul, chiar televiziunea. Dar, oricât i-ai asculta, vei constata că ei nu laudă în prezentările lor pasta de dinţi, vesela, dispozitive de televiziune. Oare nu a spus ISUS: „Fără plată aţi primit, fără plată să daţi"? (Mat. 10:8, *NW*). Acest principiu ar trebui, deci, să ne călăuzească în folosirea descoperirilor moderne.

Dar amestecul religiei în modernism are cel mai tragic efect asupa conţinutului mesajului şi nu atât în metodele de transmitere. Probabil ei gândesc că, pentru a se potrivi lumii acesteia moderne, trebuie schimbată nu numai structura fizică a bisericii, ci şi mesajul. Astfel, în ultimul timp, citim în articole publicate la scară mare despre faptul că „bisericile americane au ajuns, în sfârşit, la o înţelegere cu privire la o gogoriţă – teoria evoluţiei lui Darwin". Au fost citaţi preoţi protestanţi, catolici şi evrei, care nu văd „nici un conflict între evoluţie şi creaţia divină." Din ce în ce mai mulţi oameni ai religiei spun că este absurd Cuvântul lui Dumnezeu. Despre raportul biblic, membrul bisericii episcopale din Texas, William Wright, întreabă: „Care om, care are minte cât de cât, crede aceste poveşti?"

Răspunsul sună astfel: „Adevăraţii creştini, adevăraţii închinători ai lui IEHOVA, ai Dumnezeului Cel Prea Înalt care a inspirat raportul biblic. Da, ei folosesc invenţiile acestei lumi moderne spre a-şi uşura lucrarea de predicare, dar ei nu vor imita spiritul acestei lumi, motivele ei, egoismul ei, lăcomia ei, dispreţul ei faţă de Cuvântul lui Dumnezeu şi zeificarea propriei ei înţelepciuni. Ei împrumută bunurile acestei lumi, nu dumnezeii ei, deoarece dumnezeii ei neadevăraţi nu vor salva lumea aceasta; nici pe cei ce se agaţă de ea, atunci când IEHOVA va trimite această lume modernă, iute, într-o nimicire rapidă."

Cuprins



„SĂ UMBLĂM AVÂND O BUNĂ CONDUITĂ!”

„Să umblăm având o bună conduită”. – Rom. 13:13, NW.

1. Ceea ce s-a spus până acum despre roadele spiritului, în general, şi despre dragoste, în special, este valabil şi despre celelalte lucruri amintite. În fiecare caz, mai întâi de toate, se vede că IEHOVA are aceste calităţi în cel mai înalt grad. Ele sunt perceptibile şi la Fiul Său iubit, Cristos ISUS, în toată desăvârşirea. Şi, în timp ce vedem, printr-o cunoştinţă exactă a adevărului, ce demonstraţie minunată a acestor însuşiri a făcut IEHOVA în toate lucrările Lui, ajungem să le admirăm şi am dori, în orice caz, să fim „imitatori ai lui Dumnezeu, ca nişte copii iubiţi şi umblaţi mereu în iubire”, arătându-le şi noi, prin faptele noastre, celor cu care venim în contact. Aşa cum a spus Pavel la sfârşitul epistolei sale către Galateni: „Astfel, cât avem timp favorabil, să facem ce este bine faţă de toţi, dar mai ales faţă de cei înrudiţi cu noi în credinţă.” – Efes. 5:1,2; Gal. 6:10, *NW*.

2. Să aruncăm o scurtă privire asupra acestor calităţi care toate aparţin roadelor spiritului. Nu mai încape discuţie că „cea mai mare dintre ele este dragostea”. Ea este izvorul principal, important, fără de care celelalte nu pot exista sau acţiona într-adevăr. Le vom analiza aşa cum le-a expus apostolul, deşi par a nu urma o anumită ordine, deoarece ele sunt amintite în Scripturile Creştine Greceşti tot mereu în ordine diferită. – 1 Cor. 13:1-3, 13, *NW*.

BUCURIA

3. Bucuria este amintită imediat după dragoste; şi unde găsim noi astăzi bucurie şi cum putem noi găsi cea mai bună împrejurare de a aduce acest rod? La acestea există un singur răspuns: În Sion, organizaţia lui IEHOVA, în care propria Lui inimă iubitoare află mulţumire cu bucurie. Nu invită oare profeţia lui Ţefania pe membrii Sionului să se „bucure şi să salte de veselie din toată inima” şi nu spune ea, apoi, că Însuşi IEHOVA „se bucură de tine cu bucurie; se bucură de tine cântând”? (Ţef. 3:14,17, *AS*). Ca o dovadă sprijinitoare a celor afirmate, multe mii de cititori ai noştri îşi vor putea uşor aminti extraordinara şi neîntrerupta bucurie şi fericire pe care le-au avut în anul 1953, în timpul celor opt zile ale marelui Congres Internaţional de pe stadionul Yankee. În timpul celor opt zile, aici a fost, în mod literal, cel mai bun loc de pe pământ unde s-a putut experimenta bucuria adevărată, şi lucrul acesta este valabil, în principal, la toate adunările deosebite ale poporului lui IEHOVA.

4. Ştim, de asemenea, că Isus Cristos care a intrat „în bucuria care-I stătea în faţă”, fiind făcut instrumentul ales, ca Rege, să aducă la deplină maturitate

Cuprins

scopul glorios al Tatălui Său ceresc şi justificarea completă a numelui Tatălui Său. Toţi adevăraţii urmaşi ai Domnului sunt invitaţi să participe la această lucrare fericită. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu „găseşte plăcere" „să adune toate lucrurile în Cristos" şi în organizaţia de sub El, ca să „servim spre slava măreţiei Lui". De aceea, să fim credincioşi în serviciu, în orice interese ale Împărăţiei care au fost încredinţate mâinilor noastre, ca să avem emoţia de a auzi şi a răspunde acestei invitaţii: „Intră în bucuria Stăpânului tău!" Şi care poate fi bucuria mai mare decât aceea să cauţi şi să găseşti, şi apoi să hrăneşti, una din „alte oi" ale Domnului? – Evrei 12:2; Efes. 1:9-12; Mat. 25:11, *NW*.

5. Vorbind personal: „Nu ţi s-a întâmplat uneori să ai încercări şi stări grele de lucruri care vor să te biruie, încât ai impresia că viaţa este chiar crudă, şi apoi să mergi la adunare, unde poţi fi în contact cu fraţii tăi, în tovărăşia adevărurilor şi a serviciului Împărăţiei, sau poate să-ţi arunci privirea într-un *Turn de veghere* care tocmai a sosit? Tu ştii ce influenţă are lucrul acesta: este ca şi când ţi s-ar fi luat o povară. Te ridică deasupra ta însuţi; aceasta este ceva excelent şi poate chiar capeţi o noua perspectivă asupra rezolvării problemei tale. Cu alte cuvinte, după cum explica studiul nostru precedent, tu ai profitat de îngrijirile făcute prin organizaţie şi aceasta a avut ca rezultat acţiunea spiritului lui IEHOVA asupra ta, din nou, în inima şi în mintea ta, alături de rodul ei, bucuria.

PACEA

6. Următoarea în listă este pacea. Şi ce se poate spune despre ea? Foarte mult, desigur; dar dacă ar fi să folosim imaginea unui vânător care trebuie întâi să-şi caute prada şi apoi să plece după ea într-o urmărire înverşunată, această imagine desigur că nu ar fi aceea a păcii, nu-i aşa? Dar ascultaţi ce a scris David în Psalmul 34:14: „Caută pacea şi urmăreşte-o!" Înseamnă, oare, lucrul acesta că pacea este ca o pasăre care nu poate fi sesizată, aşa cum este „porumbelul păcii" pentru naţiuni astăzi? Nu. Importanţa păcii trebuie scoasă în relief. Mai întâi, prin ISUS Cristos, trebuie să ajungem la relaţii paşnice cu Dumnezeu şi cu familia Lui de oameni devotaţi. Apoi trebuie să recunoaştem necesitatea de a urmări şi de a păstra acea pace, rugându-ne pentru ea şi lucrând mereu în acest scop, precum a spus David într-un alt Psalm: „Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului! Să prospere cei ce te iubesc! Din pricina fraţilor şi a prietenilor mei spun: Pacea să fie cu tine. Din pricina Casei lui IEHOVA Dumnezeul nostru (centrul închinării curate) voi căuta binele tău." (Ps. 122:6,8,9, *AS*) Aceasta poate însemna că trebuie să jertfeşti ceva din partea ta, poate vreo legătură în care ai intrat şi care, în proprii tăi ochi, este destul de legală, dar despre care ştii prea bine că nu pricinuieşte decât nelinişte şi vorbă printre fraţii tăi, ne mai spunând că este motiv de bârfă pentru cei care nu sunt la adevăr. Întotdeauna este o călăuză sigură să punem interesele adunării lui Dumnezeu deasupra intereselor personale.

7. În general oamenii caută pacea încercând să-şi creeze circumstanţe şi să trăiască în condiţii care sunt literalmente paşnice. Dacă ei au sau nu pace, lucrul acesta depinde în mare măsură de împrejurările din afară, şi, de cele mai multe ori, aceasta este o experienţă emoţională. Lumea, doar în felul acesta, poate oferi

Cuprins

această comoară preţioasă. ISUS, când era în camera de sus, împreună cu discipolii Săi, a spus: „Vă dau pacea Mea. Nu v-o dau în felul în care o dă lumea.” (Ioan 14:27, *NW*). În aceste zile ale prezenţei Sale a doua împreună cu discipolii Săi, El îşi împlineşte această făgăduinţă, eliberându-ne de sub autoritatea acestei lumi, care nu este unită, şi strămutându-ne în propria Lui ţară, în propriul Lui domeniu teocratic, acolo unde domneşte în dreptate ca Rege al capitalei cereşti, al noului Ierusalim. De acolo El îşi călăuzeşte poporul de pe pământ prin spiritul atotputernic al lui Dumnezeu într-o minunată lucrare de dreptate, şi efectul acestei lucrări înseamnă „linişte şi încredere” pentru cei care participă la ea. Sub călăuzirea acestui spirit al păcii, care ne controlează şi ne păzeşte inima şi puterile mentale, noi locuim într-adevăr „într-o locuinţă a păcii, în case fără grijă şi în adăposturi liniştite”. Ce glorios şi liniştit rod al spiritului! – Isa. 32:1,17,18, *AS*; Filip. 4:7; Col. 1:13; 3:15. Vezi şi *Turnul de veghere* din 15 septembrie 1953, pag. 566,567, paragrafele 3-6.

ÎNDELUNGA-RĂBDARE

8. Să examinăm acum următoarea calitate: îndelunga-răbdare. Şi aici vedem iar o însuşire măreaţă, care străluceşte din însuşi felul de a lucra al lui Dumnezeu, deoarece El „a tolerat cu multă îndelună răbdare nişte vase ale mâniei, pregătite pentru distrugere, ca să-şi facă de cunoscut bogăţia glorie Sale unor vase ale îndurării … adică nouă.” Pavel citează propriul lui caz drept exemplu extraordinar de îndelungă răbdare, pe care a arătat-o Cristos faţă de el, cu privire la calea rea de acţiune de altădată, şi aceasta spre încurajarea altora care îşi „pun credinţa” în Domnul. (Rom. 9:22-24; 1 Tim. 1:16, *NW*). Cu siguranţă, cu asemenea exemple inspiratoare înainte ar trebui neapărat să vedem necesitatea faptului de a fi gata să arătăm mereu această însuşire, ori de câte ori este nevoie. Aceasta nu înseamnă că noi ar trebui să acceptăm nelimitat nedreptatea la o persoană sau în adunare, ci ori de câte ori există o cerere sinceră după îndurare sau unde se poate avea în vedere igoranţa – ca la aceia care nu sunt la adevăr – nu ar trebui să reţinem această însuşire divină.

9. Contrariul îndelungei răbdări este nerăbdarea. Devii repede nerăbdător faţă de fraţii tăi, gata să-i pocneşti cu un spirit de iritabilitate şi nerăbdare? Acesta nu este rodul spiritul lui Dumnezeu. Totuşi, aceasta nu înseamnă că niciodată n-ar fi necesar un cuvânt mai aspru; însă dacă este o chestiune de a-ţi descărca nervii, atunci ar fi mai bine să te potoleşti puţin mai mult.

BUNĂTATEA

10. Acum ne îndreptăm atenţia asupra unei însuşiri care este deosebit de plăcută, şi anume, bunătatea. Cum să o definim şi cum este ea folosită în Scripturi? Bunătatea înseamnă să fi dispus să faci binele, să transmiţi fericire, să fi binevoitor, înţelegător, îndurător şi amabil. Bunătatea este o expresie spontană a dragostei şi adesea e legată în Biblie de dragoste, după cum reiese din expresia „bunătate iubitoare”. Un alt punct care merită atenţie este faptul că bunătatea lui

Cuprins

IEHOVA, în ce ne priveşte, este întotdeauna nemeritată. – Gen. 20:13; 1Cor. 13:4; Evrei 4:16, *NW*.

11. Continuând aceeaşi procedură adoptată mai sus, aflăm că bunătatea îşi are izvorul în IEHOVA Cel Prea Înalt. Când ISUS a dat instrucţiuni cu privire la această însuşire, El a scos în evidenţă punctul că aici nu este vorba să fim buni cu cei care ne apreciază bunătatea şi sunt buni cu noi. „Dimpotrivă", spunea ISUS, „continuaţi să-i iubiţi pe duşmanii voştri, să faceţi bine şi să daţi cu împrumut fără dobândă, fără să speraţi să primiţi ceva înapoi. Răsplata voastră va fi mare şi veţi fi fii ai Celui Preaînalt, fiindcă el este bun cu cei nerecunoscători şi răi." (Luca 6:35, 36, *NW*; Mat. 5:43-48). Fie ca această lecţie să pătrundă adânc în noi, mai cu seamă atunci când ducem mesajul Împărăţiei oamenilor, căci atunci avem oportunitatea de aur să arătăm acest rod, spre binele şi spre înviorarea altora! Când ne izbim de indiferenţă continuă sau opoziţie şi oamenii sunt aspri cu noi, aceasta devine ispită să răspundem la fel de searbăd şi aspru. Roadele coapte nu au gustul acesta.

12. Apoi, noi învăţăm că ISUS Cristos este Acela care a fost ales în special să lămurească şi să ilustreze bunătatea nemeritată a Tatălui Său ceresc, în măsură deplină. Ioan a exprimat frumos lucrul acesta: „Astfel, Cuvântul a devenit carne şi a locuit printre noi, iar noi am văzut gloria sa, o glorie ca aceea pe care un fiu unic-născut o are de la tatăl lui. El era plin de bunătate nemeritată şi de adevăr. Niciun om nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dumnezeul unic-născut, care se află în sânul Tatălui, este cel care a dat explicaţii despre el." – Ioan 1:14,18, *NW*.

13. Spre a completa ilustraţia, Cristos ISUS, singurul care „îl cunoaşte deplin pe Tatăl", „vrea să-L facă cunoscut" acelora care îl primesc pe Fiu şi exercită credinţă în numele lui. Aceştia găsesc mare ajutor dacă intră ca discipoli în serviciul Maestrului, căci, precum a spus-o singur: „Jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară." De aici ar trebui să vină motivul pentru care ar trebui să răspundem de bunăvoie şi din inimă cererii apostolului: „Fiţi prietenoşi unii faţă de alţii, miloşi, fiţi gata să vă iertaţi unul pe altul cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Cristos." – Mat. 11:27-30; Efes. 4:32, *NW*; Ioan 1:12.

GENEROZITATEA

14. Ca să învăţăm ce este generozitatea şi care este rolul nostru în aducerea acestei roade, trebuie să mergem, ca mai înainte, la Autorul ei. Nu ISUS este autorul ei, aşa după cum a arătat-o lămurit în cuvintele acelui om care I-a dat titlul de „Bunule Învăţător". Aceasta însă nu înseamnă că ISUS nu a exemplificat-o în mod loial şi perfect; atunci nu l-ar fi poftit pe acel om să devină urmaşul său. Marcu 10:17,18,21, *NW*.

15. Noi obţinem o înţelegere clară despre ce înseamnă generozitate, aşa cum o vedem la IEHOVA, dacă privim la minunata şi intima revelaţie ce i-a făcut-o lui Moise. Vă amintiţi că Moise s-a bucurat de o relaţie unică în felul ei cu IEHOVA; poate mai strânsă ca a oricărui om de pe pământ, cu excepţia lui ISUS, căci Înregistrarea spune că: „IEHOVA vorbea cu Moise gură către gură, precum vorbeşte un om cu semenul său". Cu un prilej, Moise i-a cerut lui IEHOVA:

Cuprins

„Lasă-mă să-ţi văd gloria, te rog!” IEHOVA a răspuns: „Eu Însumi voi lăsa să treacă prin faţa ta toată frumuseţea Mea (*nota marginală*: amabilitatea) şi voi declara înaintea ta Numele lui IEHOVA.” Toată amabilitatea lui IEHOVA este cuprinsă în această măreaţă declaraţie a Numelui Său, care fost urmată curând de cuvintele: „IEHOVA, IEHOVA, un Dumnezeu milos şi îndurător, încet la mânie şi bogat în bunătate iubitoare până la al miilea neam, care iartă nedreptatea, nelegiuirea şi păcatul.” – Ex. 33:11,18,19; 34:5,6,7, *NW*.

16. În epistola lui, Iacov îndrumă spre acelaşi Izvor al întregii amabilităţi, spunând: „Orice dar bun şi orice lucru desăvârşit vine de sus, căci coboară de la Tatăl luminilor cereşti. … Deoarece aceasta este voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui.” Aceasta arată, de asemenea, în ce relaţie strânsă cu IEHOVA suntem aduşi, şi desigur, înseamnă că aceste „cele dintâi roade” şi toţi însoţitorii lor cu bunăvoinţă, trebuie să aducă aceleaşi roade Celui care i-a adus, pentru a adeveri principiul că „cel ce face binele este din Dumnezeu”. – Iac. 1:17,18; 3 Ioan 11, *NW*; 1 Pet. 3:8-11, *NW*.

CREDINŢA

17. Faptul că credinţa ocupă al şaptelea loc în lista de la Galateni 5:22,23 pare să arate că apostolul nu a ales o anumită ordine, căci credinţa este temelia unui creştin. (Evrei 11:6; 2 Pet. 1:5). Da, noi trebuie să avem o credinţă din belşug în Dumnezeu şi în tot ceea ce ştim că-Şi pune Dumnezeu încrederea Lui absolută, anume: în Fiul Său, în Cuvântul Său, în scopul şi în organizaţia Împărăţiei Lui, Sion.

18. În loc să vorbim despre credinţă în general, dorim să evidenţiem mai cu seamă necesitatea că nu trebuie să avem credinţă doar în noi înşine, ci trebuie să învăţăm să o arătăm şi să o transmitem altora, ca parte a roadelor spiritului. Aceasta înseamnă că avem o credinţă vie şi activă, precum spunea Iacov: „Credinţa fără fapte este moartă”. (Iac. 2:17, *NW*). Ce fapte sunt necesare ca să poată trage alţii foloase din propria noastră credinţă o arată Pavel, când discută, în formă de întrebare, că predicarea mesajului adevărului este lucrarea cea mai importantă, pentru ca alţii să poată auzi mai întâi despre IEHOVA, apoi să exercite credinţă în El şi să-L poată chema, rezultând în salvarea lor finală şi a noastră. – Rom. 10:9-15.

19. De aceea trebuie să fim mereu gata să vorbim şi să acţionăm în armonie cu credinţa noastră. Avem credinţă tare în Împărăţia lui IEHOVA şi în mesajul ei? Atunci Pavel spune: „Propovăduieşte cuvântul şi fă lucrul acesta cu sentimentul urgenţei în timpuri prielnice, în timpuri dificile.” (2 Tim. 4:2, *NW*). Avem noi credinţă puternică în organizaţia lui IEHOVA? Atunci s-o sprijinim în mod loial şi activ. Prezenţa regulată la adunările grupei este în sine o dovadă a credinţei noastre, încurajându-i pe alţii să facă la fel. Nu cunoaştem noi câteodată pe cei care sunt bătrâni la adevăr şi bătrâni la ani şi care poate sunt atât de plăpânzi, încât pot face numai puţin ca să ajungă să le predice altora, şi care sunt atât de surzi, încât aud doar puţin la adunări? Totuşi ei vin cât de regulat posibil. Ei iubesc compania poporului adunat al lui Dumnezeu. Venirea lor este o expresie a

Cuprins

credinţei lor adânc înrădăcinate şi a devotamentului lor. Prezenţa lor îi încurajează pe cei de curând interesaţi să-şi facă o părere bună despre o organizaţie care inspiră atâta încredere printre membrii ei. IEHOVA să binecuvânteze din belşug şi să sprijine aceste suflete statornice în credinţă puternică şi devotamnt adevărat pentru restul căii lor de acţiune pământească!

BLÂNDEŢEA

20. Următoarea la rând este excelenta însuşire a blândeţii, care e strâns legată de modestie şi de smerenie. Ajunşi la acest punct, cineva ar putea să întrebe dacă se poate vedea această însuşire la IEHOVA, când ne gândim la autoritatea Lui supremă, la voinţa Lui suverană şi la poziţia Lui extrem de înaltă. Dar să auzim ce spune Însuşi IEHOVA în legătură cu aceasta: „Căci aşa zice Cel Prea Înalt şi Sublim, care locuieşte din veşnicie şi al cărui Nume este Sfânt: Eu locuiesc în înălţimi şi în sfinţenie, dar sunt cu acela cu spiritul pocăit şi smerit." Ce bunătate nemeritată neaşteptată ca Cel Atotputernic, ca să spunem aşa, să coboare direct la nivelul nostru! – Isa. 57:15, *AS*.

21. Acest aspect al roadelor spiritului este foarte înviorător să-l primim; şi tocmai acesta este marea atracţie la roade, mai mult decât valoarea ei nutritivă, nu-i aşa? Fructele sunt atât de întăritoare. Găsesc oare fraţii şi surorile înviorare în compania ta, netrebuind să se teamă niciodată că vei fi aspru sau fără simpatie, ca şi când ai sta pe o treaptă mai sus ca ei? Blândeţea şi modestia sunt de asemenea de dorit când depunem altora mărturie, căci mulţi dintre ei sunt foarte tulburaţi în spiritul lor. Îţi aminteşti ce a spus ISUS despre aceasta? „Veniţi la mine, voi, toţi care trudiţi şi sunteţi împovăraţi, şi eu vă voi înviora! Luaţi jugul meu asupra voastră şi învăţaţi de la mine, căci eu sunt blând şi am o inimă umilă, şi veţi găsi înviorare pentru sufletele voastre." – Mat. 11:28,29, *NW*.

22. Blândeţea este necesară şi acelora care stau într-o poziţie de răspundere, aşa cum a scris Pavel galatenilor: „Fraţilor, chiar dacă un om face un pas greşit înainte să-şi dea seama, voi, care sunteţi calificaţi spiritualiceşte, căutaţi să-l îndreptaţi pe un astfel de om în spiritul blândeţii, menţinându-ţi privirea asupra ta însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu!" – Gal. 6:1, *NW*; Vezi şi 2Tim. 2:25, *NW*.

AUTO-CONTROLUL

23. În final, ne îndreptăm atenţia asupra auto-controlului. Acesta este tocmai contrariul spiritului lumii de azi, în care violenţa, izbucnirile de mânie, indulgenţa grabnică la dorinţe carnale şi pasiuni sunt la ordinea zilei. (2 Tim. 3:3). Auto-controlul poate nu este atât de des amintit în Scriptură ca celelalte calităţi, dar dacă ne amintim cât de strâns legat este de disciplină, ştim că are un puternic sprijin Scriptural. Din pricina imperfecţiunii, suntem înclinaţi adesea să cădem în extreme, devenind încăpăţânaţi sau domoli şi slabi. Să ne gândim că un pom fructifer care, lăsat în voia lui, încetează a mai aduce roade nobile, degenerează şi cade cu uşurinţă victimă influenţelor nimicitoare sau vreunei boli. De aceea, trebuie să fim veghetori în orice vreme, nu numai cu privire la privilegiile unice

Cuprins

ale Împărăţiei şi la perspectivele pe care le avem, ci şi la primejdiile dinăuntru şi din afară. Noi participăm la o întrecere şi, după cum spune Pavel: „oricine ia parte la o competiţie manifestă stăpânire de sine în toate lucrurile.” De aceea, după cum spune în continuare, „îmi lovesc corpul cu pumnii şi îl conduc ca pe un sclav, ca nu cumva după ce le-am predicat altora să fiu eu însumi dezaprobat.” – 1 Cor. 9:25,27, *NW*.

24. Mai târziu, în aceeaşi epistolă, după ce a atras atenţia asupra urmărilor triste ale unei lipse de auto-control, precum şi a necesităţii consecvente a cercetării de sine, el aminteşte celălalt punct de vedere al disciplinării, şi anume, al acelei disciplinări administrate de IEHOVA; el spune: „Dar, dacă am vedea clar ce fel de persoane suntem noi înşine, nu am fi judecaţi. Însă, când suntem judecaţi, suntem şi disciplinaţi de Iehova.” Orice fiu adevărat necesită şi primeşte o asemenea disciplină, aşa precum a arătat-o Pavel, în Epistola lui către Evrei: „Nicio disciplinare nu pare pe moment un motiv de bucurie, ci de mâhnire, dar mai târziu produce în cei care au fost instruiţi prin ea un rod paşnic, adică dreptatea.” – 1 Cor. 11:31,32; Evrei 12:11, *NW*.

25. Ca încheiere a studiului nostru să ne amintim ce scrie apostolul colosenilor. Într-adevăr, nu este folosită ilustraţia roadelor, ci mai degrabă ilustraţia îmbrăcării cu scopul identificării. Dar aceeaşi idee domneşte şi acolo. Noi nu trebuie să ne facem tipare pentru diferite feluri de îmbrăcăminte şi să ni le croim pe fiecare noi înşine. În loc de aceasta, Dumnezeu ne dă îmbrăcăminte după propriul Lui tipar şi nouă ne rămâne doar s-o îmbrăcăm şi să o purtăm. Este o descriere plăcută: „Astfel, ca aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi iubiţi, îmbrăcaţi-vă cu tandră afecţiune şi cu compasiune, cu bunătate, cu umilinţă, cu blândeţe şi cu îndelungă răbdare. Continuaţi să vă suportaţi unii pe alţii şi, dacă cineva are vreun motiv să se plângă împotriva altuia, să vă iertaţi cu mărinimie unii pe alţii. Aşa cum v-a iertat Iehova cu mărinimie, aşa să faceţi şi voi. Dar, pe lângă toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu iubirea, pentru că este o legătură perfectă a unităţii” şi să stăm strâns lipiţi, ca poporul adunat al lui IEHOVA. – Col. 3:12-14, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Unde găsim sursa şi canalul roadelor spiritului? Cum ar trebui să ne afecteze aprecierea acestora?
2. De ce este menţionată în Galateni 5:22,23, printre celelalte însuşiri, mai întâi dragostea?
3. Ce autoritate sau motiv sunt arătate pentru demonstrarea strânsei legături dintre bucurie şi organizaţia lui Dumnezeu?
4,5. Care era bucuria dinaintea lui ISUS, şi în ce moduri practice putem să avem parte de ea?
6. Cum este evidenţiată importanţa păcii în Biblie, şi ce înseamnă aceasta?
7. Cum îşi împlineşte astăzi ISUS făgăduinţa de la Ioan 14:27?
8,9. Ce pilde de îndelungă răbdare ne sunt date şi cum trebuie să fim influenţaţi prin ele?

Cuprins

10. Ce este bunătatea? Din ce reiese că este atât de plăcută?
11,12. a) Ce ne învaţă manifestarea bunătăţii lui Dumnezeu?
b) Ce spune Ioan despre ISUS în această privinţă?
13. Cum suntem învăţaţi să aducem acest rod al spiritului?
14,15. Cine este Autorul amabilităţii, şi ce descoperire a primit Moise în această privinţă?
16. Ce ne învaţă Iacov cu privire la amabilitate, şi cu ce obligaţii faţă de noi?
17. În ce mod este credinţa o temelie principală?
18,19. Ce fapte deosebite cere credinţa ca parte a roadelor spiritului?
20. Cum se poate vedea că IEHOVA are însuşirea blândeţii, şi celelalte însuşiri strâns legate de ea?
21. De ce este atât de înviorător şi de dorit acest aspect al roadelor spiritului?
22. De ce necesită persoanele care au poziţii de răspundere însuşirea blândeţii?
23. Cu ce este strâns legat auto-controlul şi în ce privinţă trebuie să veghem cu atenţie?
24. Ce alt aspect al disciplinei contribuie la roade bune?
25. Cum şi sub ce aspect diferit ne îndeamnă Pavel la Coloseni 3:12-14?

SĂ ASCULTĂM ŞI SĂ ÎNVĂŢĂM?

Un ziar dintr-un mic orăşel a vorbit recent despre copii care merg la biserică cu cărţi comice. Ziarul a afirmat că era sigur că pe preot nu îl deranja faptul că cei mici făceau asta, dar acesta a acuzat-o mai în glumă pe o mamă că citeşte cărţi comice. Răspunsul acesteia: ea ascultă predica, dar copilul îşi dorea o explicaţie pentru fiecare imagine. Tu eşti de acord ca cel mic să se uite la imagini, sau să ia hârtie şi un creion şi să deseneze în timpul studiilor adunării? Sau copilul merge la aceste întâlniri pentru un motiv total diferit decât acela pentru care Dumnezeu i-a instruit pe izraeliţi să ia copiii cu ei? „Strânge poporul, pe bărbaţi, pe femei, pe copii şi pe locuitorul străin care este înăuntrul porţilor tale, ca să asculte şi să înveţe, căci trebuie să se teamă de Iehova, Dumnezeul vostru, şi să aibă grijă să îndeplinească toate cuvintele legii acesteia.” (Deut. 31:12, *NW*). Pentru ce motiv merg copiii voştri?

DE PARTEA CEALALTĂ A RÂULUI ELBA

Primele opt paragrafe ale unui articol din ziarul *Il Tempo*, Roma, Italia, din data de 8 august 1954, se ocupă de cazul lui Otto John, care a fugit pe teritoriul rusesc. Cel de-al nouălea paragraf spune: „Între timp, de partea cealaltă a râului Elba, valul arestărilor continuă. Organizaţia religioasă ‘martorii lui Iehova’, o sectă

Cuprins

evanghelică pe care ruşii o persecută de câteva luni, declară că şi-a pierdut 1334 de membri, toţi arestaţi şi condamnaţi la un total de 8 446 de ani de închisoare. Se spune că douăzeci şi patru dintre cei arestaţi au murit în închisoare. S-a calculat că în închisoarea politică aflată de partea cealaltă a Elbei sunt în prezent 23000 de persoane, aproape toţi fiind cetăţeni germani, în timp ce se spune că numărul celor ce sunt condamnaţi şi deportaţi în Rusia sau în alte ţări ale Cortinei de Fier este de 28000.



În legătură cu văduvele tinere Biblia spune că atunci „când impulsurile lor sexuale intervin între ele şi Cristos, vor să se căsătorească şi îşi atrag condamnarea pentru că au nesocotit prima lor declaraţie de credinţă”? Asta înseamnă că văduvele tinere care se căsătoresc sunt necredincioase? – B.S., Statele Unite ale Americii.

O asemenea concluzie nu ar fi corectă, căci cu două versete mai jos, Pavel spune: „Vreau deci ca văduvele mai tinere să se căsătorească.” Este necesară o apreciere a contextului, aşa că haideţi să citim pasajul de la 1 Timotei 5:3-14 (*NW):*

„Onorează-le pe văduvele care sunt cu adevărat văduve. Dar, dacă o văduvă are copii sau nepoţi, aceştia să înveţe mai întâi să practice devoţiunea sfântă în familia lor şi să le dea părinţilor şi bunicilor lor răsplata care li se cuvine, pentru că lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Femeia care este cu adevărat văduvă şi care are nevoie de ajutor şi-a pus speranţa în Dumnezeu şi stăruie în implorări şi rugăciuni noapte şi zi. Dar cea care se dedă la plăceri senzuale este moartă, deşi trăieşte. Porunceşte mereu aceste lucruri, pentru ca aceste femei să fie ireproşabile. Într-adevăr, dacă cineva nu se îngrijeşte de ai lui, şi mai ales de membrii familiei lui, a renegat credinţa şi este mai rău decât un necredincios.

Să fie pusă pe listă văduva care nu are mai puţin de şaizeci de ani, care a fost soţia unui singur soţ şi despre care s-a depus mărturie pentru lucrările ei bune: dacă a crescut copii, dacă a găzduit străini, dacă a spălat picioarele sfinţilor, dacă i-a ajutat pe cei aflaţi la necaz, dacă a urmat cu sârguinţă orice faptă bună.

Însă pe văduvele mai tinere să nu le pui pe listă, pentru că, atunci când impulsurile lor sexuale intervin între ele şi Cristos, vor să se căsătorească şi îşi atrag condamnarea pentru că au nesocotit prima lor declaraţie de credinţă. Totodată, se învaţă să fie fără ocupaţie, cutreierând prin case, şi nu numai fără

Cuprins

ocupaţie, ci şi clevetitoare, amestecându-se în treburile altora şi vorbind ce n-ar trebui să vorbească. Vreau deci ca văduvele mai tinere să se căsătorească, să aibă copii, să se îngrijească de casă, ca să nu-i dea împotrivitorului niciun prilej de insultă."

Atunci când Pavel a zis să le cinstească pe văduve acesta s-a gândit să le ajute din punct de vedere material, şi Isus a arătat că cinstirea părinţilor includea şi îngrijiri materiale. (Mat. 15:1-6). Pavel a arătat că o asemenea cinstire prin îngrijiri materiale avea să fie arătată de către rudele apropiate, şi dacă nu existau rude care să aibă grijă de o văduvă mai în vârstă de bună credinţă din adunare atunci adunarea trebuia să o pună pe lista celor care merită ajutorul sau sprijinul adunării. Apoi, acesta continuă să arate că văduvele tinere nu ar trebui puse pe listă, căci după ce şi-au exprimat credinţa în păstrarea unei stări de celibat şi şi-au declarat hotărârea de a-L sluji pe Iehova cu devotament deplin, exclusiv şi nedistras, pe care îl putea permite celibatul lor, acestea sfârşeau dând ascultare impulsurilor lor sexuale şi se măritau oricum. Aşa că era mai bine ca tinerele văduve să nu fie puse pe listă pentru ajutorul adunării şi mai apoi să eşueze, atrăgând asupra lor o judecată contrarie. Era mai bine ca ele să se căsătorească şi să se ocupe cu creşterea copiilor şi întreţinerea casei. Prin urmare noi, vedem că pasajul de la 1 Timotei 5:11, 12 nu susţine că tinerele văduve care se căsătoresc sunt necredincioase.

Pasajul de la Isaia 52:2, 3 se referă la înfăţişarea fizică a lui Isus Cristos? – J.E., Suedia.

Versetele profeţiei spun: „Nu avea frumuseţe, şi înfăţişarea Lui nu avea nimic care să ne placă. El este dispreţuit şi respins de oameni, om al durerii: atât de dispreţuit încât îţi întorceai faţa de la el; era dispreţuit şi noi nu L-am băgat în seamă."

Isus Cristos era omul perfect, aşa că este raţional să credem că acesta avea o înfăţişare fizică plăcută. Dar chiar şi mai frumos de privit era devotamentul lui faţă de Iehova Dumnezeu şi faţă de voinţ Acestuia. Isus excela „în frumuseţea sfinţeniei". Isaia 52:7 spune: „Cât de frumoase sunt pe munţi picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte pacea". Această profeţie se referă la Isus Cristos, dar cu siguranţă nu vorbeşte despre frumuseţea fizică a picioarelor fizice ale lui Isus. Acestea sunt numite frumoase datorită activităţii lor, umblând pe calea lui Iehova şi purtând mesajul Său. (Ps. 110:3)

Dar această activitate frumoasă şi sfinţenie de care a dat dovadă Isus la prima sa venire nu a fost pe placul liderilor religioşi evrei sau al oamenilor ce erau sub controlul lor. Mesajul dădea în vileag grupurile religioase ca fiind ipocrite, mincinoase şi criminale, şi sortite pieirii. Acest mesaj era respingător în ochii lor, vestirea lui era îngrozitoare pentru ei, iar cel care purta mesajul era de nesuportat în faţa lor. Din punctul lor de vedere religios acesta nu avea nicio frumuseţe sau vreo încântare dorită. Faţa Lui le era potrivnică în sensul că acesta îi blama şi îi acuza tot timpul, iar faţa lor era întoarsă de la El. Ei nu au spus nimic plăcut despre înfăţişarea Lui, nu L-au băgat deloc în seamă, l-au dispreţuit, L-au respins, şi-au ascuns feţele de El. Este evident că oamenii religioşi evrei nu au reacţionat atât de

Cuprins

violent faţă de el doar din cauza înfăţişării exterioare, iar să afirmăm aşa ceva ar însemna să micşorăm scopul profeţiei până la o chestiune neimportantă. Activitatea spirituală a lui Isus L-a făcut să fie dispreţuit şi respins de către naţiunea evreiască. Aceştia nu puteau vedea nimic frumos în devotamentul şi sfinţenia lui Isus faţă de Iehova Dumnezeu, deoarece aceasta demasca urâţenia lor figurată, spirituală.

Pasajul de la Proverbele 16:4 (*AS*) afirmă: „Iehova a făcut toate lucrurile pentru un scop, chiar şi pe cel rău pentru ziua nenorocirii." Oare asta înseamnă că Iehova îi face pe oameni nelegiuiţi, poate pentru a se potrivi cu o presupusă predestinare a Sa? – D.U.,- Statele Unite ale Americii.

Iehova nu îi creează pe oameni nelegiuiţi pentru a se potrivi cu doctrina predestinării, căci acea doctrină reprezintă o învăţătură falsă. (vedeţi şi ediţiile din 15 mai şi 1 iunie ale revistei *Turnul de veghere*.) Şi nici pentru ziua nenorocirii sau pentru alte motive, Iehova nu i-a făcut pe cei nelegiuiţi. Să afirmăm acest lucru ar însemna să contrazicem pasajul de la Deuteronomul 32:4, 5 (*NW*) şi Eclesiastul 7:29 (*Le*) unde se spune: „El este Stânca, lucrările Lui sunt desăvârşite şi toate căile Sale sunt drepte. El este un Dumnezeu credincios şi fără nedreptate; el este drept şi curat. Ei s-au stricat. Defectele sunt ale lor. Un neam îndărătnic şi stricat!" „Iată ce am constatat: că Dumnezeu i-a făcut pe oameni drepţi, dar ei au căutat multe şiretenii (păcătoase)."

Acelaşi cuvânt evreiesc care în pasajul de la Proverbele 16:4 este tradus cu „a face" este tradus cu „a ordina" la Psalmul 7:13: „El ordinează împotriva persecutorilor săgeţile lui". Acestea sunt menite să fie folosite împotriva duşmanilor. În acelaşi fel, cei nelegiuiţi sunt meniţi sau ordinaţi pentru nimicire în ziua nenorocirii, o zi care va fi rea pentru ei, deoarece va marca sfârşitul existenţei lor. Ca şi clasă, cei nelegiuiţi vor mai exista sau rămâne până atunci, Iehova ştiind cum să îi păstreze sau să îi facă să rămână până la acea vreme a justificării Sale: „Iehova ştie să-i elibereze din încercare pe oamenii cu devoţiune sfântă, dar să-i păstreze pe oamenii nedrepţi pentru ziua de judecată, ca să fie tăiaţi." (2 Pet. 2:9, *NW*). Aceasta este ideea redată de traducerea *Septuaginta* a pasajului de la Proverbele 16:4: „Toate lucrările Domnului sunt făcute cu dreptate; iar omul rău este păstrat pentru ziua nenorocirii." Ziua nenorocirii este pentru cel nelegiuit, şi cel nelegiuit este pentru ziua nenorocirii.

TU
UNDE CAUŢI SIGURANŢĂ?

Comercialismul este la modă în prezent; o atitudine ce parcă spune 'ţie ce-ţi iese la asta' pune stăpânire pe aproape toate activităţile. Banii şi bogăţia sunt venerate ca lucruri ce vor aduce siguranţa, iar dorinţa pentru „siguranţă" depăşeşte

Cuprins

adesea orice alte lucruri, incluzând şi iubirea pe care o persoană o are pentru Dumnezeu, pentru familia sa, şi chiar şi propriul simţ al decenţei şi dreptăţii. Da, această „siguranţă” este instabilă. Foarte mulţi factori ar putea să ţi-o ia: inflaţia, crima, războiul. Oare nu există ceva mai bun, ceva mai ferm? Oamenii credincioşi din vechime precum Avraam, Iov şi Moise credeau că există. Şi aşa au crezut şi Isus şi apostolii săi. Banii, sau lipsa lor, nu reprezenta primul lucru pentru ei – aceştia puneau slujirea lui Dumnezeu şi binecuvântarea Lui pe primul loc. Acestea erau comori adunate în cer, „unde nu le mănâncă moliile şi rugina şi unde hoţii nu le sapă şi nu le fură.” (Mat. 6:20, *NW*). Aceasta este adevărata siguranţă – binecuvântări din partea Dumnezeului Atotputernic; binecuvântări care sunt ferme, neşovăielnice şi sigure. Acestea sunt cu adevărat valoroase. Nimeni nu vi le poate lua. Acestea nu duc doar la satisfacţie acum, ci şi la viaţă veşnică. Acceptaţi această bogăţie adevărată. Faceţi-L pe Iehova Dumnezeul vostru şi nu banii.

Cuprins

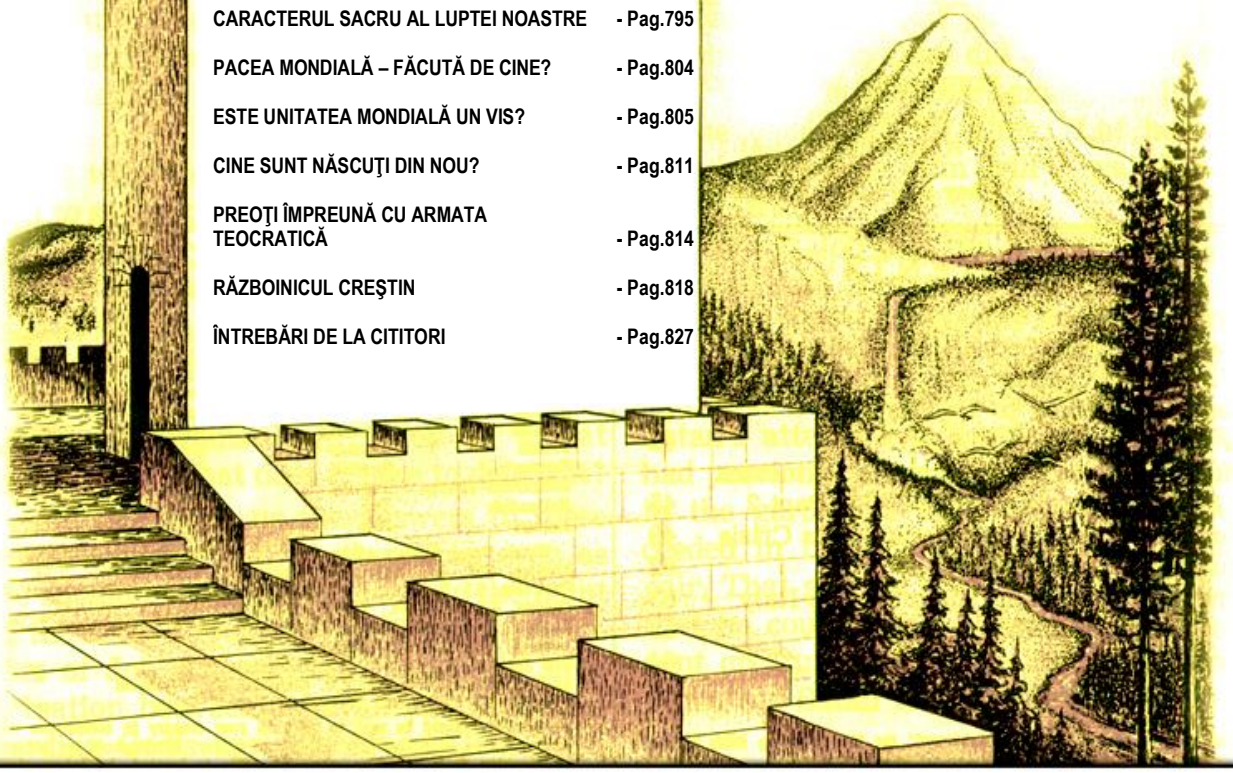
TURNUL de VEGHERE

15 Noiembrie 1954 Nr. 22

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CARACTERUL SACRU AL LUPTEI NOASTRE	- Pag.795
PACEA MONDIALĂ – FĂCUTĂ DE CINE?	- Pag.804
ESTE UNITATEA MONDIALĂ UN VIS?	- Pag.805
CINE SUNT NĂSCUŢI DIN NOU?	- Pag.811
PREOŢI ÎMPREUNĂ CU ARMATA TEOCRATICĂ	- Pag.814
RĂZBOINICUL CREŞTIN	- Pag.818
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.827



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

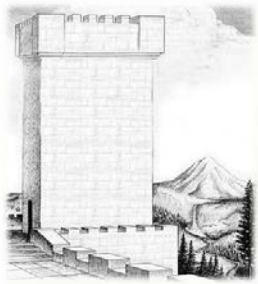
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Noiembrie 1954 **Nr 22**

CARACTERUL SACRU AL LUPTEI NOASTRE

„Căci Iehova, Dumnezeul tău, merge în mijlocul taberei tale ca să te scape şi să-i dea pe duşmanii tăi în mâna ta. Tabăra ta să fie sfântă, ca el să nu vadă ceva necuviincios la tine, să se întoarcă şi să nu te mai însoţească.”
– Deut. 23:14, NW.

DACĂ CINEVA se află în război aceia sunt martorii lui Iehova. (Isa. 43:10-12; 44:8, *AS*) De-a lungul ultimelor şase mii de ani au fost puţine secole, sau chiar nici unul, care să nu fi fost tulburat de război între rivali de carne şi înroşit de sângele celor ucişi. Dar pentru aceşti martori ai Dumnezeului Cel Prea Înalt a fost un război continuu, un conflict de-o viaţă, o luptă zilnică, fără nici o pauză oferită de Cel pentru care au luptat, fără capăt, fără armistiţiu, de-a lungul celor şaizeci de secole. Cu ajutor ceresc ei au putut să reziste până acum, pentru că martorii lui Iehova sunt încă pe scena acţiunii astăzi, continuând cu lupta. Ei nu vor renunţa, deoarece războiul lor este unul sfânt, un conflict sacru, în mijlocul unei lumi păcătoase.

[2] Până astăzi războiul acestei lumi a fost o rezolvare violentă a disputelor acestei lumi, cu violenţă şi sânge. Oamenii au încercat întotdeauna să atragă de partea religiei războaiele acestei lumi. Astfel, ei încearcă să îşi justifice violenţele şi să îl determine pe cel ce ia parte în conflicte să se simtă cu conştiinţa curată, să simtă că este obligaţia faţă de dumnezeul lui să se ofere pentru luptă şi să simtă că acest viitor va fi unul bun şi fericit pentru rolul violent pe care l-a avut el în cruzimile petrecute în război. Atitudinea umană a fost întotdeauna de a arunca responsabilitatea pentru război pe Dumnezeu şi de a declara că este voinţa lui, şi de a învăţa că un războinic îl slujeşte pe Dumnezeu şi cauza lui. Printre naţiunile acestei lumi războiul a fost transformat într-un lucru sacru, o datorie sfântă.

[3] Mărturisind că războiul a fost considerat un lucru sfânt, în vremurile antice naţiunile aveau dumnezei ai războiului. Grecii războinici l-au avut pe dumnezeul lor Ares şi romanii pe Marte, cu temple dedicate acestor dumnezei. Când filistenii i-au învins pe izraeliţi şi l-au ucis pe Regele Saul şi pe trei dintre fiii lui, „l-au dezbrăcat, i-au tăiat capul şi i-au luat armura şi au trimis în ţara filistenilor veşti idolilor lor şi poporului. În cele din urmă i-au pus armura în casa dumnezeilor lor, iar capul i l-au atârnat în casa lui Dagon.” (1 Cron. 10:9, 10, *AS*). Naţiunile păgâne nu doar că le-au atribuit acestor dumnezei victoriile lor şi şi-au

Cuprins

dus trofeele de război la temple, ci s-au şi consultat cu dumnezeii lor sau cu forţele oculte, pentru călăuzire şi instruire, înainte de o campanie militară. La sfârşitul secolului şapte înainte de Cristos, împăratul babilonian Nabucodonosor s-a văzut pus în faţa unei alegeri. A ajuns în Palestina la o intersecţie, una dintre trupele lui mergând înspre sud-est, către oraşul amonit Raba, şi cealaltă înspre sud-vest, spre Ierusalim. Pentru a lua o hotărâre el a apelat la surse mai mari decât umane. „Fiindcă regele Babilonului a stat la răscruce, la capătul celor două drumuri, pentru a se folosi de ghicire: a scuturat săgeţile înainte şi înapoi, i-a consultat pe terafimi [chipuri], s-a uitat în ficat. În mâna sa dreaptă se afla ghicirea pentru Ierusalim, pentru a stabili berbeci, să deschidă gura la măcel, să ridice vocea zbierând, să pună berbeci la porţi, să ridice ziduri, să construiască forturi.” (Ezec. 21:20-22, *AS*). Fiind, deci, direcţionat către o decizie care nu era a lui, Nabucodonosor a mers cu încredere împotriva Ierusalimului, fiind sigur că îndeplinea voinţa dumnezeului său Marduc şi că va avea succes. El a distrus Ierusalimul în vara anului 607 î.C., dar nu datorită lui Marduc, ci datorită lui Iehova, Dumnezeul pe care oraşul necredincios l-a părăsit, din cauză că acesta a îndeplinit decretul de distrugere cu patruzeci de ani în urmă. – Ier. 1:1-3, 13-16.

[4] În armonie cu natura sacră a războiului în ochii lor, războinicii naţiunilor păgâne au fost sanctificaţi pentru expediţiile lor militare. Ei au mers înainte în numele dumnezeilor lor, au jurat pe dumnezeii lor, s-au rugat lor pentru victorie, insignele şi steagurile armatei au fost considerate sacre, da, chiar adorate şi venerate.

[5] *Enciclopedia Britannica* spune: „Se pare că mai multe companii ale armatei egiptene aveau steagurile lor proprii. Acestea erau formate din obiecte care se crede că erau asociate în minţile oamenilor cu sentimente de veneraţie şi devotament. Animale sacre, bărci, embleme sau figuri, o placă cu numele unui rege, simboluri în formă de aripă sau pană, erau ridicate la capătul unui baston ca steaguri, şi sarcina de a le purta era văzută ca un privilegiu şi o onoare deosebite. Obiceiurile asirienilor par să fi fost oarecum asemănătoare. ... Persanii purtau un vultur fixat la capătul unei suliţe, şi soarele, ca divinitate a lor, era şi el reprezentat pe steagurile lor, care par să fi fost formate din un fel de material, şi erau păzite cu cea mai mare gelozie de către cei mai viteji oameni din armată. ... Formele steagurilor de mai târziu au fost foarte diverse; câteodată o cruce din lemn la capătul unei suliţe şi înconjurată de imaginea unei mâini din argint, sub discuri ovale sau rotunde, cu figurile lui Marte sau ale Minervei, sau mai târziu, portretele unor împăraţi sau generali importanţi ... Steagurile romane erau păzite cu veneraţie religioasă în templele din Roma; şi reverenţa acestor oameni pentru semnele lor era în proporţie directă cu superioritatea lor asupra altor naţiuni pe care tindeau să le învingă în războaie



Cuprins

viitoare. Nu era neobişnuit pentru un general să comande ca un steag să fie pus în rândurile duşmanului, pentru a adăuga zel atacului soldaţilor, provocându-i să recupereze ceea ce pentru ei era probabil cel mai sacru lucru de pe pământ. Soldatul roman jura pe semnul lui. [Când Ierusalimul a fost distrus a doua oară de romani, în vara anului 70 A.D., ei şi-au adus steagurile în curtea templului dedicat lui Iehova Dumnezeu şi s-au închinat stegurilor lor încununate cu victorie, precum unor idoli] ... Steagurile erau la început aproape doar cu caracter religios ... de fapt, se pare că ajutorul religiei a dat întotdeauna sanctitate steagurilor naţionale, şi originea multora poate fi urmărită până la un stindard sacru, aşa cum este cazul cu drapelul Franţei şi cu cel al Danemarcei ... Stindardul lui William Cuceritorul i-a fost trimis de către papă." – Volumul 10, ediţia 11 (1910), paginile 454, 455.

[6] Faptul că şi astăzi mai există asemenea sentimente religioase este confirmat de către afirmaţia din *Enciclopedia Americana* sub subtitlul „Respect sau Reverenţă pentru Drapel". Afirmaţia spune: „Drapelul, ca şi crucea, este sacru. Mulţi oameni folosesc cuvintele sau termenul 'Eticheta Drapelului'. Această expresie este prea slabă, prea superficială şi are mireasmă de politeţe de salon. Regulile şi legile legate de atitudinea umană faţă de steagurile naţionale folosesc cuvinte puternice, expresive, precum: 'Serviciu Drapelului', 'Respect pentru Drapel', 'Reverenţă pentru Drapel', 'Devotament pentru Drapel', 'Comportament Faţă de Drapel'. ... Jurămintele de credinţă oferite drapelelor sunt din antichitate …". (Volumul 11, ediţia 1942, pagina 316). Printre alte motive, creştinii timpurii au refuzat să se alăture cauzei armatei lui Cezar din cauza idolatriei legate de ea.

[7] În ciuda acoperirii războiului cu o aparenţă sfântă, naţiunile păgâne au sanctificat la propriu această formă de violenţă, şi Biblia foloseşte cu potrivire această expresie cu privire la pregătirea naţiunilor păgâne pentru războaiele lor agresive. Vedeţi aici cuvintele profeţiei lui Iehova împotriva oraşului condamnat Babilon, unde agresiunile militare au început sub conducerea lui Nimrod, după potopul global din zilele lui Noe: „Sfinţiţi naţiunile împotriva lui, adunaţi împotriva lui împărăţiile Ararat, Miniu şi Aşchenaz: numiţi un mareşal împotriva lui; faceţi-i pe cai să vină ca nişte viermi rozători. Sfinţiţi împotriva lui naţiunile, regii Mediei şi guvernatorii şi toţi reprezentanţii, şi tot ţinutul stăpânirii lor, … pentru că scopurile lui Iehova împotriva Babilonului sunt în desfăşurare, pentru a face din Babilon o pustiire, fără nici un locuitor." (Ier. 51:27-29, *AS*, notă marginală). Fiind sfinţiţi în ceremonii religioase preliminare pentru războiul împotriva Babilonului, s-a spus despre soldaţi că sunt consacraţi, sacri şi sanctificaţi. Iehova spune prin profetul său Isaia: „Povara Babilonului ... le-am poruncit celor consacraţi [*ebraică*, sinţiţi] ai mei, da, i-am chemat pe oamenii mei puternici pentru furia mea, chiar şi pe cei ai mei bucuroşi, cu mândrie. Zgomotul unei mulţimi în munţi, ca zgomotul unui mare popor! Zgomotul unui tumult al împărăţiilor naţiunilor adunate la un loc! Iehova al oştirilor adună armate pentru bătălie." (Isa. 13:1-4, *AS; Ro*). Şi când provoacă toate naţiunile de astăzi să vină împotriva lui şi a societăţii Lumii Sale Noi de pe pământ, în războiul universal de la Armagedon, Iehova foloseşte din nou acest cuvânt special şi spune: „Proclamaţi acest lucru printre naţiuni; sfinţiţi războiul; stârniţi-i pe cei puternici; toţi oamenii

Cuprins

de război să se apropie, să vină." (Ioel 3:9, *AS*, notă marginală). Sanctificarea războiului împotriva lui Iehova înaintează conform „dumnezeului acestei lumi", „dumnezeului acestui sistem", care este Satan Diavolul. (2 Cor. 4:4, *NW*). Deci, este o sfinţire pentru o cauză greşită. Invocarea de ajutor religios pentru această mişcare profană, anti-Iehova, nu va garanta succesul sau încununarea cu o victorie.

SFINŢENIA ADEVĂRATĂ A RĂZBOIULUI TEOCRATIC

[8] Dumnezeul cel viu şi adevărat, Acela singur „al cărui nume este Iehova", este Singurul care poate sfinţi cursul unei acţiuni şi îl poate face o datorie şi un privilegiu sacre. (Ps. 83:18, *AS*, Lev. 20:8; 21:8, 15, 23). Simpla autorizare a cursului unei acţiuni de către el sau poruncirea ei face ca acest lucru să fie unul sacru, şi care nu trebuie să fie încălcat prin neascultarea instrucţiunilor. Este acest lucru adevărat în legătură cu războiul? Da. Şi Regele Saul, primul rege uman al naţiunii Israel, a aflat repede că îşi pângărea sarcina sfântă când Iehova Dumnezeu i-a poruncit să distrugă duşmanii amaleciţi, dar el nu a îndeplinit în totalitate poruncile divine, pentru propriile lui motive egoiste. Neascultarea lui a fost de fapt răzvrătire şi îngâmfare; era ca şi cum îi slujea pe dumnezeii falşi ai acestei lumi, se sfinţea pe el însuşi pentru a-i servi prin ghicire, printr-o putere nefirească şi terafimi. Profetul Samuel i-a spus Regelui Saul: „Iată, supunerea este mai bună decât jertfa, şi ascultarea este mai bună decât grăsimea berbecilor. Pentru că răzvrătirea este precum păcatul ghicitului, iar încăpăţânarea este ca idolatria şi terafimii. Din cauză că ai respins cuvântul lui Iehova, şi El te-a respins ca să nu mai fi rege." (1 Sam. 15:1-23, *AS*, nota marginală). Iehova nu a sfinţit niciodată războiul nici unei naţiuni lumeşti pe care nu l-a folosit în executarea judecăţilor lui. Nimrod, fondatorul Babilonului şi primul care a fost raportat ca „vânător puternic" sau combatant împotriva prăzii umane, este numit în Cartea lui Dumnezeu ca fiind un „puternic vânător în opoziţie cu Iehova"; deci, el nu a fost niciodată sfinţit de către Iehova Dumnezeu pentru vânătorile lui militare agresive, şi deci nu au fost sfinţiţi nici imitatorii lui. – Gen. 10:8-11, *NW; Antiquities of the Jews* a lui Josephus, Cartea 1, capitolul 4, paragraful 2; de asemenea, Targumul de la Ierusalim.

[9] Iehova nu este un pacifist, ci conform propriului său scop el a recurs pe bună dreptate la război împotriva duşmanilor care au purtat război împotriva lui şi a poporului lui. El nu a pierdut niciodată nici o luptă pentru că războiul lui este unul sfânt şi drept. După victoria asupra armatelor Egiptului, prin aruncarea lor în Marea Roşie, El l-a inspirat pe profetul lui, Moise, să cânte: „Iehova este un bărbat puternic de război. Iehova este numele său." (Ex. 15:3, *NW*) El este Dumnezeul-Conducător sau Teocratul universal şi, prin urmare, războaiele lui sau războaiele pentru care îi autorizează pe oamenii lui să le poarte sunt războaie teocratice. Ele sunt cu adevărat sfinte, sacre.

[10] Deja în timpul lui Moise, în secolul al cincisprezecelea înainte de Cristos, exista ceea ce se numea „cartea Războaielor lui Iehova". (Num. 21:14, *NW*). Se poate ca această carte să fi început cu războiul lui Avraam împotriva celor patru regi aliaţi invadatori, care îl capturaseră pe nepotul lui, Lot, împreună cu

Cuprins

familia lui. Nu se spune că Dumnezeu i-ar fi poruncit lui Avraam să meargă să îi recupereze pe captivi, dar victoria lui Avraam cu cei 318 de sclavi ai săi şi trei alianţe împotriva armatelor duşmane puternice putea să fie doar de la Dumnezeu. Preotul regal Melhisedec al lui Iehova a pronunţat acest lucru. Când l-a binecuvântat pe Avraam, după întoarcerea lui de la măcelul acelor regi, Melhisedec a spus: „Binecuvântat fie Avram de către Dumnezeul cel Preaînalt, Creatorul cerului şi al pământului şi binecuvântat fie Cel Preaînalt, care i-a dat pe asupritorii tăi în mâna ta." (Gen. 14:17-20, *NW;* Evrei 7:1-10). Războiul lui Avraam a fost teocratic; cel al celor patru regi agresori nu a fost teocratic, chiar dacă a fost sfinţit de ritualurile lor religioase păgâne. Cum a fost foarte potrivit, Avraam i-a dat lui Melhisedec a zecea parte din toată prada, ca reprezentant al Dumnezeului Cel Prea Înalt, Iehova, care a luptat pentru prietenul lui Avraam.

[11] Războiul teocratic a devenit important în special în cazul strănepoţilor lui Avraam, cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. Pentru a-i elibera pe aceşti descendenţi ai prietenului său Avraam de puterea asupritoare a Egiptului, Iehova s-a implicat nu doar într-un război împotriva Faraonului şi a maşinii lui de război de primă clasă, din acea vreme, dar şi într-un război al dumnezeilor, un război împotriva dumnezeilor demoni pe care îi venerau egiptenii. El a spus: „Voi executa judecăţi asupra tuturor dumnezeilor Egiptului. Eu sunt Iehova." După ce toţi primii născuţi ei egiptenilor, care au fost dedicaţi dumnezeilor, au fost ucişi de către îngerul distrugător al lui Iehova, în prima noapte de Paşte, 1513 î.C., Faraonul a recunoscut învingerea şi israeliţii au plecat. Despre aceasta este scris: „În acest timp, egiptenii îi înmormântau pe cei pe care Iehova îi lovise din rândurile lor, adică pe toţi întâii născuţi. Şi Iehova executase judecăţi asupra dumnezeilor lor." (Ex. 12:12; Num. 33:4, *NW*). Apoi, în timpul călătoriei de patruzeci de ani a poporului său ales prin deşert şi spre Ţara Promisă el a luptat pentru ei. După ce i-a adus în Ţara Promisă, toate acestea în timpul zilelor judecătorilor lor, pe care Iehova i-a ridicat ca salvatori, şi în timpul împărăţiei lui Israel şi a lui Iuda, singurul Dumnezeu adevărat a luptat pentru naţiunea lui sfântă, astfel că s-a dezvoltat expresia clasică: „Iehova însuşi lupta pentru Israel." – Iosua 10:14, 42; 23:3, 10, *NW;* Ex. 14:14; Deut. 1:30; Neem. 4:20.

[12] Dumnezeul Cel Prea Înalt a avut justificare deplină luptând toate aceste bătălii pentru poporul lui, deoarece el este drept în tot ce face. Învingerea şi distrugerea duşmanilor lui şi ai poporului său au fost o executare a judecăţii asupra acestor opozanţi care au meritat moartea. El a poruncit ca poporul lui să se implice în distrugerea acestor păcătoşi blestemaţi, şi le-a făcut un război teocratic şi i-a folosit pe post de executori. Nu a existat nici un păcat sau răutate morală pentru implicarea într-un astfel de război, deoarece toate s-au petrecut în ascultare de voinţa şi porunca Dumnezeului lor. Precum în cazul Regelui Saul, păcatul consta în neîndeplinirea poruncilor spre mulţumirea lui Dumnezeu; aşa cum este scris în Ieremia 48:10: „Blestemat este cel ce face lucrarea lui Iehova cu neglijenţă; şi blestemat este cel ce-şi ţine sabia departe de sânge." (*AS*). Iehova nu a autorizat poporul său ales să înceapă o acţiune de agresiune în lume şi să stabilească o putere mondială, ci le-a poruncit să distrugă păgânii imorali care se închinau

Cuprins

demonilor, din ţinutul pe care el a promis că li-l va da. El a realizat multe miracole pentru ei, în timpul îndeplinirii cu ascultare a acestor porunci ale unui război teocratic. El i-a sprijinit în luptă.

[13] Israeliţii au suferit din punct de vedere fizic, religios, spiritual şi naţional din lipsa unei ascultări iubitoare şi curajoase de a merge înainte cu războiul teocratic, până când ţinutul avea să fie curăţat complet de cei ce îl contaminau cu închinarea la demoni, şi voinţa lui Dumnezeu avea să fie îndeplinită. Se spunea despre israeliţii care luau parte la luptă în mod ascultător că poartă bătăliile lui Iehova. Nu erau cuvinte de laudă, ci doar adevărul pur, când Regele Saul i-a spus lui David, cel care l-a ucis pe uriaş: „Doar să fii viteaz pentru mine şi să porţi bătăliile lui Iehova.” (1 Sam. 18:17, *AS*). Cu bună înţelegere, Abigail, femeia din Carmel, i-a spus aceluiaşi David: „Iehova va face cu siguranţă casa stăpânului meu una sigură, pentru că stăpânul meu a purtat bătăliile lui Iehova.” (1 Sam. 25:28, *AS*). A fi luptătorul lui Iehova este o mare onoare şi o binecuvântare, iar Iehova este lângă fiecare luptător teocratic. Binecuvântarea divină este asupra lui. Sunt şi astăzi luptători creştini pentru Iehova şi într-un fel ei dau dovadă de mai mult curaj decât israeliţii luptători ai lui Iehova, deoarece aceşti creştini martori ai lui Iehova nu folosesc sau recurg la arme literale cauzatoare de moarte, aşa cum au făcut luptătorii israeliţii, şi ei nu vor folosi şi nu vor recurge la astfel de arme violente şi nu vor ridica detaşamente militare private nici măcar la Armagedon, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic.” De ce este acest lucru aşa referitor la aceşti luptători creştini pentru Iehova? Vom vedea.

LUPTĂTORI SFINŢIŢI

[14] Războiul teocratic este un lucru sfânt, şi cei care au privilegiul să fie implicaţi în el sunt sfinţiţi pentru el, datorită sanctităţii lui. Trebuie ca abordarea şi implicarea în război să fie într-o stare sanctificată, ca un serviciu sfânt. Acest lucru devine clar din conversaţia lui David cu marele preot Ahimelec, din oraşul Nob, unde a fost transferat chivotul sfânt al lui Iehova Dumnezeu. Regele Saul devenise gelos pe David pentru că binecuvântarea lui Iehova stătea pe acest tânăr, ca luptător pentru Iehova. În cele din urmă David a fost nevoit să fugă din preajma lui Saul pentru a scăpa de moarte. Însoţit de tineri credincioşi o parte din drum, el a ajuns în Nob, înfometat şi neînarmat. El a vrut hrană pentru el şi pentru tinerii pe care i-a lăsat într-un anumit loc. David i-a spus marelui preot Ahimelec: „‘Acum deci, ce aveţi în mână? Daţi-mi cinci bucăţi de pâine sau oricâtă este aici’. Şi preotul i-a răspuns lui David: ‘Nu am pâine obişnuită, dar există pâine sfinţită; dar doar dacă tinerii s-au reţinut de la femei’. Iar David i-a răspuns preotului: ‘Într-adevăr, femeile au fost ţinute departe de noi, ca în toate expediţiile mele; corpul tinerilor este sfânt, chiar şi când pleacă într-o călătorie obişnuită; cu atât mai mult, astăzi, trupurile lor sunt sfinte’. Aşa că preotul i-a dat pâinea sfântă; pentru că nu era nici o pâine acolo, decât pâinea Prezenţei, care fusese luată dinaintea DOMNULUI [Iehova] ca să fie înlocuită cu pâine proaspătă în ziua în care a fost luată.” – 1 Sam. 21:1-6, *RS*.

Cuprins

[15] Domnul Isus a arătat că sfinţenia era ceva de avut în vedere aici, când a confirmat această întâmplare istorică şi a zis: „N-aţi citit ce a făcut David când lui şi bărbaţilor care erau cu el li s-a făcut foame? Cum a intrat în casa lui Dumnezeu şi cum au mâncat pâinile de prezentare, ceea ce nici lui nu-i era permis să mănânce, nici celor ce erau cu el, ci numai preoţilor?” (Mat. 12:3, 4, *NW*). Acesta a fost motivul pentru care Ahimelec a întrebat mai întâi dacă David şi tinerii lui s-au abţinut de la femei cel puţin pentru o zi şi David a răspuns afirmativ. Dar cum era implicată sfinţenia aici? Şi ce a sugerat răspunsul lui David în legătură cu expediţia de război?

[16] Fiind ţinuţi departe de femei a însemnat abţinere de la relaţii sexuale cu soţiile sau concubinele lor. În vremuri obişnuite nu era nimic greşit sau nedrept cu astfel de legături cuvenite. Dar când o ocazie sau serviciu cerea curăţenie ceremonială atunci astfel de relaţii între izraeliţi şi soţiile lor erau interzise. De ce? Deoarece după o astfel de legătură intimă atât bărbatul cât şi femeia nu erau curaţi din punct de vedere ceremonial până în seara următoare. În legea teocratică ce a fost dată prin Moise izraeliţilor era scris: „Dacă un bărbat elimină sămânţă, să-şi spele tot corpul în apă şi va fi necurat până seara. Orice veşmânt şi orice piele pe care ajunge sămânţa lui să fie spălate cu apă şi vor fi necurate până seara. Dacă un bărbat se culcă cu o femeie şi elimină sămânţă, ei să se spele în apă şi vor fi necuraţi până seara.” (Lev. 15:16-18, *NW*). În consecinţă, raporturile sexuale în acea zi i-ar fi făcut pe oamenii lui David nepotriviţi pentru a primi această pâine sfântă nefolosită să o mănânce. David a afirmat că se afla într-o misiune obişnuită, în serviciul regelui; dar David a spus că el şi oamenii lui erau curaţi din punct de vedere ceremonial de orice contact sexual cu soţiile sau concubinele lor, în acelaşi fel cum ar fi fost dacă erau într-o „expediţie”, adică, o expediţie militară. Dacă mergeau într-o expediţie militară sau război trebuiau să fie sanctificaţi printr-o curăţire ceremonială a „corpului” sau a părţilor fizice. Natura teocratică a războiului cerea o astfel de sanctitate, dacă se dorea ca binecuvântarea divină să ajungă asupra armatei şi victoria să fie obţinută de către cei ce luptau pentru Iehova. Era un serviciu sacru.

[17] Curăţenia ceremonială, morală şi fizică era cerută taberei israelite angajată în războiul teocratic. Legea lui Iehova le-a spus izraeliţilor: „Dacă vei ieşi să-ţi aşezi tabăra împotriva duşmanilor tăi, fereşte-te de orice lucru rău. Dacă este la tine un om care nu a rămas curat, din cauza unei poluţii nocturne, să iasă în afara taberei. Să nu intre în tabără. La lăsarea serii să se spele cu apă şi să intre în tabără la apusul soarelui. Să ai un loc al tău în afara taberei şi să te duci acolo. Iar printre uneltele tale să ai o lopată şi, când te duci acolo să-ţi faci nevoile, să sapi cu ea o groapă şi să-ţi acoperi excrementele. Căci Iehova, Dumnezeul tău, merge în mijlocul taberei tale ca să te scape şi să-i dea pe duşmanii tăi în mâna ta. Tabăra ta să fie sfântă, ca el să nu vadă ceva necuviincios la tine, să se întoarcă şi să nu te mai însoţească.” (Deut. 23:9-14, *NW*). Dacă se dorea ca prezenţa divină, reprezentată de îngerul lui Iehova, să însoţească armata până la victoria finală, tabăra trebuia să fie păstrată curată conform standardelor teocratice.

Cuprins

[18] Astfel, tabăra naţiunii teocratice a lui Iehova era diferită de cele ale armatelor păgâne. Păgânii luau şi femei cu ei pentru ca luptătorii să-şi facă pe plac cu ele sau, la capturarea unui loc, soldaţilor le era permis să le ia pe femeile de acolo şi să le violeze. (Isa. 13:16; Plângerile 5:11; Zah. 14:2). Există ceva asemănător cu aceasta astăzi, când citim sau auzim despre prostituate care merg de bună voie în taberele militare ale ofiţerilor, asigurând locuri pentru prostituţie în apropiere, pentru satisfacerea sexuală a soldaţilor lor. În tabăra teocratică a Israelului acest lucru era interzis, deoarece războiului în care au pornit era unul teocratic, deci sfânt, şi cerea sanctificare din partea luptătorilor. Deci, contactul sexual cu femeile, chiar dacă erau soţiile sau concubinele lor, le era interzis şi se abţineau de bună voie de la acest lucru. Din cauza aceasta Urie, un hetit cu bunăvoinţă, când a fost chemat de pe câmpul de luptă de Regele David, nu s-a dus acasă în Ierusalim, noaptea, pentru a fi cu soţia lui. Când Regele David, ignorând cerinţele campaniei militare, l-a întrebat pe Urie de ce nu mersese acasă în noaptea aceea, acest soldat loial a răspuns în mod teocratic: „Chivotul, Israel şi Iuda stau în colibe, iar stăpânul meu Ioab şi servitorii lui stau în câmp deschis; atunci eu să mă duc în casa mea, să mănânc şi să beau şi să mă culc cu nevasta mea? Aşa cum tu exişti şi cum sufletul tău există, eu nu voi face aşa ceva.” (2 Sam. 11:6-11, *AS*). Urie a vrut să rămână sanctificat pentru luptă. Aşa că pentru o vreme avea să fie fără soţia lui. Aceasta ne aminteşte de ceea ce apostolul Pavel le-a spus creştinilor: „Mai mult, vă spun fraţilor că nu mai este mult timp. Aşa că cei care au soţii să se comporte ca şi cum nu ar avea.” (1 Cor. 7:29, *NW*). Din când în când, datoriile teocratice îl vor chema pe creştin de lângă soţia lui şi acesta va trebui să răspundă.

[19] Dacă izraeliţilor li se poruncea să captureze şi să ucidă bărbaţii şi femeile care nu erau virgine, ei nu aveau dreptul să violeze fetele care erau menţinute în viaţă. Acest lucru ar fi pângărit armata, comiţând curvie, imoralitate. Dacă vreun israelit ar fi vrut o fecioară captivă nu putea să aibă relaţii cu ea imediat după capturarea ei. Nu, el trebuia să se menţină sanctificat pentru războiul teocratic, urmând legea care spunea: „Dacă mergi la luptă împotriva duşmanilor tăi, iar Iehova, Dumnezeul tău, ţi i-a dat în mână şi i-ai luat prizonieri şi dacă printre prizonieri ai văzut o femeie frumoasă la trup, te-ai ataşat de ea şi ai luat-o de soţie, atunci s-o duci în casa ta. Ea să-şi radă capul şi să-şi îngrijească unghiile, să-şi dea jos mantia de prizonieră, să locuiască în casa ta şi să-i plângă pe tatăl şi pe mama ei o lună întreagă. După aceea să te culci cu ea, s-o iei pentru tine ca mireasă şi să-ţi fie soţie.” (Deut. 21:10-13, *NW*). Până când campania militară se termina şi sanctitatea se menţinea, acest contact sexual nu putea să aibă loc cu aprobare divină. Dacă un bărbat chemat în armată era logodit cu o fată, era scutit de obligaţiile militare pentru un an pentru a putea merge acasă şi pentru a se putea căsători şi face un copil, pentru a avea un urmaş care să îi păstreze numele viu, pentru a nu fi ucis în bătălie fără să fi avut copil. – Deut. 20:7; 24:5.

[20] Justificarea lui Iehova, Dumnezeul victoriei, era în discuţie. Păstrarea taberei fără pată în ochii lui Dumnezeu şi demnă de obţinerea victoriei prin favoarea continuă a lui Iehova erau mult mai importante decât comiterea oricărei necurăţii ceremoniale sau morale, violând astfel sanctitatea expediţiei militare.

Cuprins

Acest lucru este adevărat şi despre războiul sfânt al luptătorilor creştini de astăzi pentru Iehova. Bineînţeles, legământul legal pe care Iehova Dumnezeu l-a încheiat cu israeliţii din vechime, prin Moise, nu se aplică astăzi creştinilor, şi prin urmare, luptătorii creştini de astăzi nu trebuie să se abţină de la relaţii sexuale cu soţiile lor, pentru că sunt într-un război sfânt. Totuşi, comportamentul lor trebuie să fie curat din punct de vedere moral şi spiritual. A se păstra departe de imoralitate şi adulter spiritual, fiind parte din această lume, trebuie să se potrivească cu sfinţenia acestui război creştin. (Iac. 4:4). Este în discuţie rolul lor în justifiarea lui Iehova, şi le oferă o influenţă curată, un impuls spre puritate morală şi spirituală.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce fel de luptă este aceasta pentru martorii lui Iehova, pentru cât timp, şi de ce n-o vor abandona ei?
2. Cum au încercat naţiunile acestei lumi să-şi facă războaiele să pară sacre şi de ce?
3. Ce dovedeşte faptul că războiul a fost considerat o afacere sfântă printre naţiunile păgâne, ca de pildă, greci, romani, filisteni şi babilonieni?
4. În armonie cu aceasta, cum erau pregătiţi luptătorii, şi cum s-au comportat ei faţă de dumnezeii lor?
5. Cum era caracterul sacru legat de steagurile militare ale naţiunilor lumeşti, din vechime şi moderne, potrivit *Enciclopediei Britanice*?
6. Cum arată *Enciclopedia Americană* că aceste sentimente religioase sunt transmise chiar şi steagurilor naţionale de astăzi?
7. În ciuda faptului că îmbracă o înfăţişare sfântă, ce au făcut naţiunile referitor la războaiele lor de agresiune, şi cum arată acest fapt Ieremia, Isaia şi Ioel?
8. Doar cine poate face dintr-o cale de acţiune o datorie sfântă, şi cum a aflat regele Saul al Israelului că şi aceasta se aplica războiului?
9. Îl descrie Biblia pe Iehova un pacifist sau altfel, şi de ce fel sunt războaiele pe care poporul Său este autorizat să le poarte?
10. Ca urmare, ce carte militară era deja în existenţă în zilele lui Moise, şi cu ce eveniment este posibil să fi început aceasta, şi de ce cu acesta?
11. Cu ce popor a devenit evident, în mod special, războiul teocratic, şi începând de când? Ce expresie clasică s-a dezvoltat referitor la aceasta?
12. (a) De ce există justificare să ne angajăm în acest război şi în ce ar putea consta păcatul în legătură cu aceasta? (b) Cum a sprijinit Iehova acest război?
13. Din ce motiv militar au suferit izraeliţii în diferite moduri şi cum era participantul ascultător în război o persoană favorizată?
14. Cum s-au pregătit pentru el cei angajaţi în război, datorită caracterului lui sacru, şi ce schimbare de cuvinte dintre David şi Ahimelec are legătură cu această problemă?
15. Cum a arătat Isus că sfinţenia este ceva ce trebuie luat în considerare în această legătură?

Cuprins

16. De ce legătura lui David şi al oamenilor lui cu femeile i-ar fi descalificat să mănânce pâine, şi pentru ce a accentuat David puritatea lor printr-o comparaţie cu o expediţie militară?
17. Cum trebuia să fie păstrată curată tabăra armatei izraelite, şi de ce?
18. Cum s-au deosebit păgânii de aceasta în tabără şi cucerire, şi cum a fost ilustrată această diferenţă prin calea de acţiune a lui Urie Hetitul, luptătorul regelui David?
19. Ce procedură era necesară referitor la fecioarele prizoniere dorite ca soţii, pentru sfinţenia armatei izraelite? Cum şi de ce era scutit de serviciu militar un bărbat logodit cu o fată?
20. Ce era de importanţă mai mare decât necurăţia ceremonială sau morală pentru tabără?

PACEA MONDIALĂ – FĂCUTĂ DE CINE?

Pacea, pacea mondială, despre asta vorbeşte marea majoritate, şi asta ne dorim aproape toţi, dar numai câţiva, vorbind comparativ, ştiu cum o putem obţine, când şi prin intermediul cui va veni.

De-a lungul veacurilor oamenii au căutat pacea prin diferite metode, prin ligi, tratate, conferinţe şi războaie, dar toate în zadar. Şi în prezent, în ciuda eforturilor noastre intense şi a talentului nostru, pacea la nivel mondial nu apare ca o soluţie mai apropiată decât a fost vreodată. Şi de ce se întâmplă aşa?

Biblia, Cuvântul adevărului lui Dumnezeu, ne spune în mod remarcabil de ce. De fapt, aceasta prezice cu o acurateţe incredibilă stările şi dispoziţiile ambasadorilor politici în timp ce aceştia caută pacea. De exemplu, la Isaia 33:7 se spune: „Ambasadorii păcii vor plânge amarnic." Acest lucru se va întâmpla bineînţeles din cauza eşecului eforturilor lor pentru pace. Mai departe ni se spune că propaganda pentru pace prin toate organizaţiile şi naţiunile politice este una falsă. Dumnezeu, prin intermediul profetului său Ieremia, ne atrage atenţia asupra acestui lucru, spunând: „De la profet până la preot toată lumea înşeală. Ei au vindecat în mod uşuratic rana fiicei poporului Meu, zicând: Pace! Pace! şi totuşi nu există pace!" (Ier. 6:13, 14)

Oare acest lucru nu este adevărat? Oare profeţii religioşi, cât şi cei politici, nu au întărit speranţele oamenilor pentru pace, atât de mult încât eşecul de a o aduce i-a făcut pe mulţi să se îndoiască şi să îşi piardă credinţa? Oamenii din prezent rostesc exact cuvintele pe care profetul Ieremia a spus că ei le vor rosti: „Aşteptam pacea şi nu a venit nimic mai bun; o vreme de vindecare, şi iată necazul!" Oare lucrurile nu au stat aşa mai ales din anul 1914? Primul Război Mondial şi al Doilea Război Mondial ar fi trebuit să fie războaie care să pună punct tuturor războaielor, să facă lumea să fie un loc sigur pentru democraţie, şi să facă loc celor „patru libertăţi". Liga Naţiunilor şi Naţiunile Unite trebuiau să menţină pacea şi să păstreze armonia lumii. Dar ce s-a întâmplat? Mussolini şi

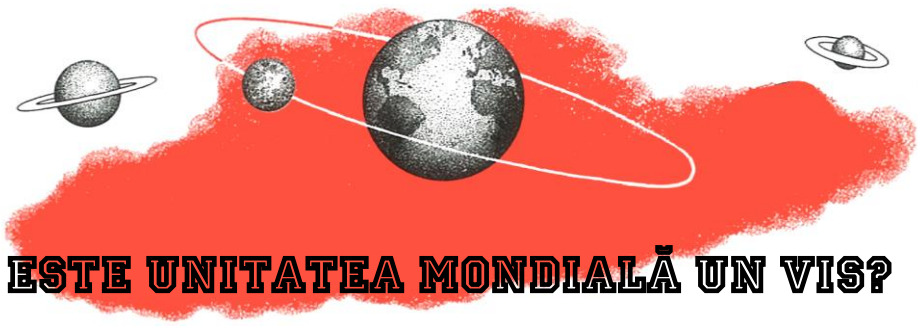
Cuprins

Hitler au schimbat scena lumii la scurt timp după Primul Război Mondial şi acum conducătorii ruşi şi chinezi sting speranţele oamenilor. (Ier. 8:15)

Având în vedere aceste fapte, fără îndoială că şi tu te-ai întrebat de ce oamenii au fost atât de neroditori în eforturile lor de a aduce pacea mondială. Biblia ne spune de ce. În pasajul de la Apocalipsa 12:12 (*NW*) aceasta îl indică pe cel responsabil pentru toate nenorocirile din lume, iar această expunere arată de ce oamenii au fost neajutoraţi în a concura cu problemele lumii. Observaţi ce se spune: „Vai de pământ şi de mare [masele neliniştite ale umanităţii] căci diavolul s-a pogorât la voi, şi este mânios, căci ştie că are foarte puţin timp." Acesta este răspunsul. Satan Diavolul, invizibil şi mai puternic decât omul, este responsabil pentru haosul lumii, şi nu Dumnezeu.

Aceste nenorociri vor creşte asupra omenirii până ce Dumnezeu îl va nimici pe Satan Diavolul şi pe toţi susţinătorii săi nelegiuiţi în bătălia de la Armaghedon. Iar El promite că va face acest lucru în scurt timp. Pavel ne ajută să apreciem acest lucru, spunând: „Dumnezeul care dă pace îl va zdrobi pe Satan sub picioarele voastre în curând. (Rom. 16:20, *NW*)

După ce acest lucru va avea loc, va exista pace mondială; pace între toate familiile pământului, pace între om şi animale, pace între om şi Dumnezeu. Şi pentru cât timp? Psalmistul răspunde: „În zilele lui va înflori cel drept şi va fi belşug de pace până nu va mai fi lună." (Ps. 72:7). Aşa că noi punem întrebarea din nou, Pacea mondială - făcută de cine? De Dumnezeu, în felul lui şi în scurt timp.



ESTE UNITATEA MONDIALĂ UN VIS?

Dacă oamenii nu învaţă să convieţuiască, vor muri împreună. Nevoia de unitate este atât de urgentă. Nu este o chestiune de a te descurca într-un oraş sau o naţiune. Este o lume întreagă care trebuie să înveţe să trăiască în unitate. Mijlocele moderne de transport şi comunicaţie au redus pământul, au făcut ca naţiunile să intre unele în curţile celorlalte. Liderii mondiali recunosc necesitatea unităţii şi a visului unei singure lumi. Pot ei face ca visul să devină realitate?

Stelele au unitate. Planetele o au. Lunile care le înconjoară o au. Iehova le-o oferă. Pe pământ, lăcustele o au, culorile din natură o au, sunetele din natură o au. Din nou, este un dar de la Dumnezeu. Dar omul nu o are. El a avut-o şi nu a preţuit-o, a pierdut-o, a suferit fără ea, iar acum o caută, dar nu o poate găsi.

Cuprins

Vastele ceruri, cu galaxii nenumărate şi miliarde de stele care se mişcă cu o viteză extraordinară, au unitate. Corpurile cereşti rămân pe orbitele lor şi păstrează un program de fracţiune de secundă, ce operează potrivit legilor stabilite lor de Creatorul lor. Sistemul nostru solar, cu soarele, planetele şi lunile ce călătoresc cu mare viteză, îşi urmează cursul, fără ciocnire şi coliziune. Pe pământ, lăcustele, fără vreun împărat vizibil, se deplasează în grupuri şi îşi menţin o unitate de acţiune, necesară pentru supravieţuire. Şi priviţi culorile naturii, marea varietate de flori, penajul strălucitor al păsărilor şi semnele distinctive impresionante ale animalelor. Nu există lipsă de armonie sau dezacord, în ciuda combinaţiilor contrastante puse laolaltă. Ascultaţi sunetele naturii, vântul printre copaci, apa ce clipoceşte într-un pârâu sau tunetele deasupra unei cascade, strigătul păsărilor, zumzăitul insectelor, sau chiar izbiturile unei furtuni. Există armonie în toate acestea, niciuna nu pare nelalocul său în mediul în care se află. Iehova, Creatorul lor, este un Dumnezeu al armoniei şi unităţii, nu al dezordinii, iar lucrările Sale îi reflectă trăsăturile.—Gen. 1:1; Iov 38:31-33; Prov. 30:27; Ioel 2:6-8; Rom. 1:20; 1 Cor. 14:33.

Când Iehova Dumnezeu a făcut bărbatul şi femeia, le-a dat această unitate şi le-a spus cum să o menţină. Dar femeia a fost ambiţioasă. În loc să preţuiască unitatea cu Dumnezeu, ea a vrut să concureze cu El, ca să devină ea însăşi un dumnezeu. Adam a preferat unitatea cu nevasta sa mai mult decât unitatea cu Dumnezeu; aşadar el s-a răsculat alături de ea. Dar când Iehova l-a strigat pentru a-i explica greşeala, Adam s-a întors împotriva nevestei sale în dezbinare, acuzând-o pentru păcatul lui. Copiii lor au fost dezbinaţi, Cain ucigându-şi fratele, Abel. Mai târziu, descendenţii lui Adam şi ai Evei au încercat să ascundă această dezbinare cu Dumnezeu, punând bazele unei religii false, numind lucrurile create după numele lui Dumnezeu, dar cu ipocrizie. Oamenii au făcut la fel de atunci, pretinzând, prin religiile lor false, o unitate cu Iehova, pe care ei nu o au.—Gen. 3:4-6, 12; 4:8, 26.

Astăzi, lumea visează la unitate în timp ce se azvârle spasmodic în coşmarul dezbinării. Pe fiecare front, umanitatea este divizată. Priviţi unde doriţi şi veţi vedea dezbinarea pe o scară care variază de la nelinişte la alarmare. Mările dezlănţuite ale umanităţii sunt lovite de bariere naţionale, discriminări rasiale, prejudecăţi religioase, diferenţe lingvistice, numeroase sisteme monetare, obiceiuri variate şi standarde sociale artificiale care îi cataloghează pe unii ca făcând parte din clasa socială înaltă, iar pe alţii din cea joasă, fără clasă socială sau în afara acesteia. Mediul familiei tale te poate pune în prim planul societăţii sau să te elimine cu totul. Te poate pune în ghidul societăţii sau pe lista sa neagră. Dacă veniturile tale îţi interzic să ţii pasul cu cei din familia Jones, aceştia te vor domina. Apropiindu-ne privirea de cercul familial, îl găsim distrus de delincvenţă şi distrus de divorţ într-o măsură până acum necunoscută. Apropiindu-ne şi mai mult privirea, observăm că în aceste zile de teamă şi nelinişte, chiar şi indivizii sunt dezbinaţi împotriva lor înşişi, prin nevroze şi dublă personalitate.

Concluzia irezistibilă este că în această lume există atâta unitate, la fel ca într-un sac plin de câini şi pisici. Totuşi, o unitate a fost citată de binecunoscutul

Cuprins

scriitor Carl Sandburg, dar care este mai mult deprimantă decât reconfortantă. El a observat: „Există o unitate pe care familia umană o are acum şi pe care probabil nu a avut-o niciodată, într-o asemenea modă răspândită. Aceasta este unitatea de a fi în sălbăticie împreună."

Dacă această lume trebuie să facă un exod din această sălbăticie, dacă se va trezi vreodată din coşmarul dezbinării, dacă îşi va transforma visele legate de unitate în realitate, atunci va trebui să se trezească, să muncească şi să meargă în direcţia corectă şi să o ia pe partea bună a drumului. Dacă călătorim pe partea greşită a drumului spre unitate, va rezulta dezbinarea. Oamenii nu îşi direcţionează vehiculele de locomoţie pe partea cea bună. Vreme de şase mii de ani au călătorit pe partea greşită a drumului şi ne aşteaptă rezultate groaznice.

Problema este la fel astăzi cum a fost atunci, dar eşecul de a o rezolva este mai dezastruos acum. În zilele în care se folosea carul tras de măgar, problema era minoră. În aceste zile ale epocii maşinilor, problema a crescut de proporţiile monstrului Frankenstein. Călătorim pe aceleaşi drumuri ca în trecut, doar că o facem mai rapid. În zilele de demult, dacă oamenii îşi puneau măgarii pe partea greşită a drumului, nu însemna prea mult. Astăzi, dacă ne punem automobilele rapide pe partea greşită, noi nu însemnăm prea mult. Este un lucru să fi lovit din lateral de un car cu boi şi altul să intri în coliziune cu un automobil care merge cu viteză. Este un lucru ca triburile sălbatice să se arunce la gât unii asupra altora, fluturând bâte şi aruncând cu pietre, şi cu totul altceva ca armade de avioane să zboare spre oraşe, aruncând rachete şi bombe.





Istoria se repetă, dar oamenii nu vor să asculte. Ei refuză să înveţe din experienţă lecţiile pe care istoria le învaţă în mod repetat. Istoria arată că în unitate, oamenii supravieţuiesc, iar în dezbinare, ei mor, iar acest lucru se repetă mult mai tare, mai insistent şi mai dezastruos ca oricând. Problema unităţii a devenit acută. Ori oamenii o rezolvă, ori ea va dizolva oamenii. În timp ce liderii mondiali de astăzi încearcă să soluţioneze această problemă, de fapt ei nici nu apreciază aspectul său cel mai grav, insensibili la faptul că unitatea cea mai vitală care trebuie dobândită este unitatea cu Iehova Dumnezeu.

EFORTURILE DIN TRECUT PENTRU ATINGEREA UNITĂŢII

Aşa cum oamenii încearcă să soluţioneze problema unităţii de astăzi, la fel au încercat să o rezolve în trecut. Trecutul este plin cu greşelile lor, iar fiecare greşeală umple prezentul şi debordează spre viitor. După Potop, oamenii ambiţioşi au încercat să-i unească pe oameni şi să-i ţină contrar scopului lui Iehova, acela ca oamenii să se împrăştie peste pământ şi să îl populeze. Mulţimea de la Babel a raţionat: „Haideţi! Să ne construim un oraş şi un turn cu vârful până la cer şi să ne

Cuprins

facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pământului". (Gen. 11:4, *NW*). Dar Iehova s-a împotrivit efortului, încurcându-le limba, pentru ca ei să nu se înţeleagă reciproc sau să continue să lucreze împreună. Biblia numeşte oraşul Babel, ceea ce înseamnă confuzie. Nu a adus unitate, ci o dezbinare sporită, aducând bariere lingvistice. Visul lor a devenit un bumerang.

În vremea lui Isaia a fost format un sindicat politic, nu pentru a aduce unitate cu Iehova, ci pentru a se opune poporului Său. A eşuat. Legat de această încercare, citim în Isaia 8:9-13 (*AS*): „Încercaţi să le faceţi rău, popoare, şi veţi fi zdrobite în bucăţi; plecaţi-vă urechea, voi toţi cei din părţile îndepărtate ale pământului. Încingeţi-vă şi veţi fi zdrobiţi în bucăţi; Încingeţi-vă şi veţi fi zdrobiţi în bucăţi; Sfătuiţi-vă şi veţi fi zădărniciţi! Spuneţi un cuvânt şi nu se va împlini, căci Dumnezeu este cu noi. Căci aşa mi-a vorbit Iehova, cu un braţ puternic, şi m-a instruit să nu umblu pe calea acestui popor, spunând: Să nu numiţi conspiraţie tot ce numeşte conspiraţie poporul acesta. Să nu vă temeţi de ceea ce se tem ei şi să nu tremuraţi înaintea lui. Pe Iehova al oştirilor să-l sfinţiţi; de el să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi."

La secole după aceasta, Babilonul a încercat să se întărească printr-o unitate religioasă mai mare, să aducă zeii locali în templul din Babilon şi să îi combine pe toţi într-o singură închinare. Acest efort interconfesional a eşuat să salveze Babilonul, căci la scurt timp a căzut în mâna Mezilor şi Perşilor. Roma Păgână s-a fortificat prin formarea unei biserici de stat pentru a cuprinde numeroşii zei şi crezuri păgâne, dar a eşuat să-i aducă pe evrei în această schemă pentru unitate religioasă. După ce Creştinismul a fost instaurat, Împăratul Diocleţian a încercat să desfiinţeze Creştinismul de sub dominaţia romană, folosind, fără succes, persecuţia violentă, pentru a-i nimici pe creştini. După el, Împăratul Constantin, prin compromis, a putut să fuzioneze Creştinismul apostat cu religia păgână, formând religia romano-catolică sau universală. Dar acest lucru nu a salvat Imperiul Roman, şi chiar religia formată astfel s-a divizat în mai multe secte şi culte, în timpul Reformei, rezultând în numeroasele secte protestante care există astăzi. Astăzi, se fac eforturi pentru unire religioasă prin mişcări interconfesionale şi prin Consiliul Mondial al Bisericilor, dar acestea nu sunt eforturi de a recâştiga întreaga unitate crucială cu Iehova. Ele nu ţintesc spre unitatea doctrinară cu Cuvântul lui Dumnezeu, ci doar o unitate politică funcţionabilă pentru ca ei să aibă un cuvânt de spus în lumea afacerilor.

Religiile organizate pretind a fi mireasa fecioară a lui Cristos, dar când intră în relaţii politice cu conducătorii lumeşti, Biblia vede acest lucru ca pe un adulter spiritual şi aseamănă asemenea organizaţii unei femei uşuratice. (Iac. 4:4) Totuşi, clericii Creştinătăţii s-au adâncit în politică, iar politicienii se folosesc de religie. Când se apropie timpul convenţiei politice, candidaţii sunt fotografiaţi ieşind pe uşile bisericii, deşi nu au participat cu alte ocazii. Textele biblice şi Dumnezeu sunt aruncate în discursurile lor ca multe alte reclame. Se pare că politicienii au pus citatele biblice în aceeaşi categorie cu sărutatul bebeluşilor. Clericii cooperează pe deplin şi se roagă puternic la convenţiile politice, dar intervenţiile lor seci sunt croite, în mod evident, pentru audienţa televiziunii şi

Cuprins

făcute pentru urechile oamenilor, nu cele divine. La modul în care vorbesc politicienii ce candidează şi predicatorii care-i susţin, ai crede că în acea zi de alegeri Dumnezeu părăseşte cerul, coboară pe pământ, intră în cabina de vot şi votează pentru candidatul lor. De fapt, aşa se face că nu ştii dacă asculţi un politician sau un predicator - politicianul citează atât de mult din Biblie, iar predicatorul vorbeşte atât de mult despre politică!

EFORTUL REMARCABIL DE ASTĂZI

Apocalipsa 17 prezice efortul acestei generaţii de a unifica lumea, mai întâi prin Liga Naţiunilor, iar apoi prin Naţiunile Unite, alături de religie care-şi joacă rolul ei. Relatarea spune: „Vino şi îţi voi arăta judecata marii prostituate care stă pe multe ape şi cu care au comis curvie regii pământului". Prostituata menţionată aici nu este propriu-zis o femeie, căci nicio femeie nu a comis curvie cu toţi conducătorii pământului. Prostituata reprezintă organizaţiile religioase false ale acestei lumi. Ele au intrat în politică şi au intrat în graţiile politicienilor şi au fost folosite de aceştia în scopuri egoiste, lucru care este o relaţie necurată, ilegală pentru orice grup care pretinde a fi mireasa fecioară a lui Cristos, căsătorită cu El şi care Îl salută ca pe Regele şi Conducătorul lor.

Apoi, această femeie uşuratică este văzută „stând pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume blasfematoare şi cu şapte capete şi zece coarne." Deseori, în Biblie, este folosită fiara pentru a simboliza o conducere, cum este în Daniel, capitolul 7. La fel şi noi astăzi, după cum este evident din ursul rusesc, leul britanic şi vulturul american. Această fiară de culoare stacojie reprezintă o combinaţie de naţiuni, cum a fost Liga Naţiunilor şi după cum este cazul Naţiunilor Unite. Are nume blasfematoare pe ea, aşa cum religia organizată a spus că Liga este expresia politică a Împărăţiei lui Cristos şi a preamărit în mod asemănător Naţiunile Unite, ca unica speranţă a omului pentru pace. Religiile false care se amestecă în politică încearcă să ghideze Naţiunile Unite, la fel cum a încercat prostituata de pe fiară să o călărească.

Relatarea continuă: „Fiara pe care ai văzut-o era şi nu mai este, dar se pregăteşte să se ridice din abis şi va merge la distrugere." Pentru o perioadă Liga Naţiunilor „a fost", apoi, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, „nu a fost", dar s-a ridicat din abisul inactivităţii sub o nouă denumire, Naţiunile Unite. Înainte să fie distrusă, este arăta ca devastând religia organizată: „Cele zece coarne pe care le-ai văzut şi fiara o vor urî pe prostituată, o vor pustii, o vor lăsa goală, îi vor mânca părţile de carne şi o vor arde complet în foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să ducă la îndeplinire gândul Lui." Iehova permite ca amanta politică a religiei uşuratice să o distrugă pentru infidelitate faţă de El. Putem vedea deja elementele politice radicale, care sunt membrii Naţiunilor Unite, care se împotrivesc religiei şi se debarasează de ea, iar acest spirit va creşte, până ce falsa religie va fi pustiită.

Şi apoi? Aceste naţiuni „fiare" „se vor lupta cu Mielul, dar, pentru că El este Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor, Mielul îi va învinge." Acesta este apogeul războiului lui Iehova din Armaghedon, când fiara va „merge la

Cuprins

distrugere". În acest timp culminant, Satan şi demonii săi vor fi scoşi în afara existenţei şi astfel, vor fi şterse forţele dezbinatoare. Promisa Lume nouă a dreptăţii a lui Iehova va fi inaugurată în unitate totală.—Versetele 1-3, 8, 16, 17, 14, *NW*.

Este doar un vis pentru oameni faptul de a crede că vor instaura o lume unificată. Indiferent de sistemul de guvernare, cei ce-l conduc sunt imperfecţi, egoişti şi deseori corupţi. Oamenii vor trebui să se schimbe, dar ei nu se pot schimba singuri. Studiind Biblia, oamenii îşi vor putea transforma minţile, pot renunţa la vechea personalitate şi să îmbrace una nouă, dedicată dreptăţii şi moralităţii. (Rom. 12:2; Col. 3:5-10). Dar liderii lumii de astăzi, împreună cu multitudinea de indivizi, consideră Biblia nepractică şi o evită. Şi chiar dacă s-ar conforma principiilor biblice, unitatea tot nu ar fi realizată. De ce? Pentru că Satan ar fi încă dumnezeul acestei lumi. (2 Cor. 4:4). Omul nu poate zdrobi acest dumnezeu tiran nevăzut.

Cu unsprezece ani în urmă, Winston Churchill a decolat într-un zbor cu oratorie pretenţioasă şi a spus că Aliaţii aşteaptă momentul „când vom zdrobi în sfârşit pe Satan sub picioarele noastre." El nu doar a împrumutat din Biblie acest lucru, ci l-a şi scris, substituind pe Dumnezeu cu Aliaţii. Doar Dumnezeu îl va zdrobi pe Satan sub picioare. (Rom. 16:20) Zece ani mai târziu, Churchill nu scăpase de Satan şi nu mai era atât de încrezător în abordarea problemelor, căci a spus: „Ne confruntăm cu o întrebare groaznică: ne-au scăpat problemele de sub control?" Totdeauna a fost şi va fi aşa. Satan este cauza nenorocirilor actuale, însă doar Iehova poate să elimine acea cauză. Noi putem vedea lucrările lui Satan, aşa cum vedem devastarea produsă de un uragan sau de atomi care se împrăştie; dar nu putem să-l vedem pe Satan, la fel cum nu putem să vedem vântul sau atomii.

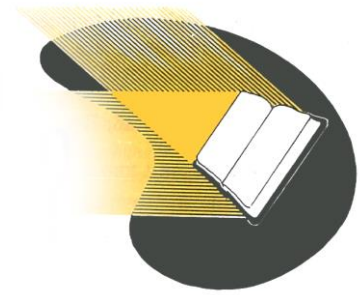
Există lucruri pe care le putem face. Putem studia Biblia, să ascultăm de ea, să spunem mesajul său altora şi să tragem semnalul de alarmă al distrugerii iminente de la Armaghedon. Spunând adevărul, Cristos îi separă pe oameni, la fel cum păstorul desparte oile de capre. Când acest lucru este gata, va izbucni Armaghedonul. Satan va fi aruncat în abis. Pământul nu va fi ars. Aşa cum noi nu vom arde din temelii un hambar pentru a omorî şobolanii, tot aşa nici Iehova nu va arde pământul pentru a omorî caprele sau pe Satan. El va nimici acest sistem rău şi îl va înlocui cu un sistem drept, noua Sa lume. Oamenii ascultători, uniţi cu Iehova, Împăratul Său, Cuvântul şi scopurile Sale, vor trăi veşnic acolo. Dezbinarea a început odată cu neascultarea faţă de Dumnezeu. Ea va lua sfârşit când se va sfârşi cu neascultarea faţă de Dumnezeu. Putem să punem capăt neascultării noastre acum; Iehova o va sfârşi pe cea a lui Satan la apropierea domniei lui Cristos de o mie de ani. Vom face ce vom putea; Iehova va face ceea ce noi nu putem. Doar aşa oamenii pot scăpa de coşmarul prezent al dezbinării şi să intre într-o lume nouă, a unităţii şi vieţii veşnice.

Apoi, în acea lume nouă, construită de Iehova, unitatea noastră se va potrivi cu cea din ceruri, cea a lăcustelor care nu rup rândurile, cea a variatelor culori ale naturii, cea a nenumăratelor sunete de diferite acorduri şi volume care umplu izvorul şi câmpul, pădurea şi muntele. Unitatea noastră se va potrivi cu a lor

Cuprins

pentru că va proveni de la aceeaşi sursă, de la Iehova, Dumnezeul unităţii, Creatorul dreptei lumi noi a unităţii, cel ce invită pe iubitorii de unitate să intre în ea şi să trăiască veşnic. Veţi accepta această invitaţie? Veţi trăi în această lume nouă a unităţii, la care oamenii pot doar visa, dar pe care doar Iehova o poate împlini?

CINE SUNT NĂSCUȚI DIN NOU?



CRISTOS Însuşi a introdus ideea de a „se naşte din nou”. Este un subiect care, de-a lungul secolelor, a fost puţin înţeles. Mulţi învăţători religioşi din ziua de astăzi susţin ideea că pentru cineva care nu „ se naşte din nou” nu există salvare. Cu alte cuvinte, ei spun că a „se naşte din nou” este singura cale spre salvare. Susţinătorii acestei învăţături se îndreaptă prompt către cuvintele lui Isus, acele cuvinte pe care El le-a rostit într-o noapte lui Nicodim. „Foarte adevărat îţi spun: Dacă cineva nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3, *NW*). A vrut Isus să spună aici că este necesar ca cineva care speră la viaţă să „se nască din nou”? Ce înseamnă de fapt „a te naşte din nou”?

Pentru a înţelege ce înseamnă a „te naşte din nou”, trebuie să ştim cine sunt cei care „se nasc din nou”. Observaţi că, discutând această problemă, Isus nu a spus că toţi cei care vor să dobândească viaţă veşnică trebuie să fie „născuţi din nou”. Mai degrabă, ceea ce a spus a fost că cel care nu „se naşte din nou”, nu va putea vedea „împărăţia lui Dumnezeu.” Acum, împărăţia lui Dumnezeu este cerească. Iehova a vrut ca Împărăţia să fie partea capitală sau conducătoare a organizaţiei sale universale. Iehova a vrut, de asemenea, ca un număr limitat dintre oameni, să domnească alături de Cristos Isus ca regi asociaţi. Pentru acest privilegiu sublim, ei trebuie să fie reînviaţi şi să le fie date trupuri spirituale, căci apostolul a spus: „Carnea şi sângele nu pot moşteni împărăţia lui Dumnezeu.” Faptul că Tatăl a stabilit o limită a numărului celor care vor domni cu Fiul Său în împărăţia cerească reiese din cuvintele lui Isus: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit de cuviinţă să vă dea împărăţia!” Numărul exact al „micii turme”, aprobat de Tatăl pentru a fi moştenitori ai împărăţiei nu a fost cunoscut până când Cristos, printr-un înger, a arătat că sunt 144 000 „ care au fost cumpăraţi de pe pământ.” Această „turmă mică” de 144 000 de moştenitori ai împărăţiei sunt astfel cei dintre oameni care „se nasc din nou”. – 1 Cor. 15:50; Luca 12:32; Apoc. 14:1-3, *NW*.

Aşadar, este o denaturare ordinară a Scripturilor a aplica cuvintele lui Isus din Ioan 3:3 întregii omeniri. Asta pentru că marea majoritate a oamenilor care primesc salvarea nu vor face parte din „împărăţia lui Dumnezeu”, ci vor trăi pe pământ, sub domnia împărăţiei lui Dumnezeu. Dar pe lângă „turma sa mică” de

Cuprins

moştenitori ai împărăţiei, Isus are „alte oi, care nu sunt din staulul acesta”; asta înseamnă că ei nu sunt din micul stau. Numărul acestor „alte oi” nu este limitat. Astăzi, „o mare mulţime” din aceste alte oi este adunată în societatea Lumii Noi a lui Iehova; „O mare mulţime, pe care nimeni nu putea s-o numere, din toate naţiunile, triburile, popoarele şi limbile.” Această „mare mulţime” de oameni nu sunt „născuţi din nou” şi nici nu au nevoie să se „nască din nou”, căci ei dobândesc viaţă veşnică pe pământ. – Ioan 10:16; Apoc. 7:9, *NW.*

NEVOIA UNEI NOI NAŞTERI

De ce trebuie acum ca cei 144 000 de moştenitori ai împărăţiei să „se nască din nou”? Deoarece, ca şi creaturi umane, ei s-au născut prin Adam. Adam nu a putut da naştere cuiva la moştenire cerească. El a avut doar speranţe pământeşti. Mai mult, când Adam a născut copii, aceştia s-au născut păcătoşi. Deci copiii lui Adam au moştenit păcatul şi moartea. Astfel, cei 144 000 trebuie fie născuţi de un tată diferit de Adam, un tată ceresc care poate acorda viaţa şi moştenirea spirituale. Doar Iehova poate face acest lucru. Fiind născuţi din Dumnezeu, cei 144 000 de moştenitori ai împărăţiei au devenit fii spirituali ai lui Dumnezeu: „Dar tuturor celor ce l-au primit, el le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu, fiindcă au manifestat credinţă în numele său. Ei nu s-au născut din sânge, nici din voinţa cărnii, nici din voinţa omului, ci din Dumnezeu.” – Ioan 1:12, 13, *NW.*

Isus a fost primul care s-a „născut din nou”. Acest lucru a fost în armonie cu porunca lui Dumnezeu în legătură cu Fiul Său: „Ca el să devină întâiul în toate.” Când „s-a născut din nou” Isus? În momentul naşterii sale omeneşti? Nu, ci treizeci de ani mai târziu, la botezul Său din anul 29 A.D. După cufundarea lui Isus, act care simbolizează dedicarea lui Isus faţă de Iehova, spiritul lui Dumnezeu a venit peste El, iar o voce din ceruri a spus: „Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat”. Isus era acum Fiul născut de spirit al lui Dumnezeu; el a fost „născut din nou”. Aceasta, desigur, nu a fost o naştere din pântecul vreunei fecioare umane. Acesta era deja un lucru trecut, al cărui scop a fost îndeplinit. Dar acum Iehova l-a născut pe Isus prin spirit, pentru a deveni Fiu spiritual al lui Dumnezeu, având ca perspectivă gloria cerească. Aceasta a fost prima dată când un asemenea lucru s-a petrecut pe pământ.—Col. 1:18; Mat. 3:17, *NW.*

Deci ce înseamnă a „se naşte din nou”? Înseamnă a primi de la Dumnezeu o titulatură la naştere spre perspectivele şi speranţele pentru viaţă spirituală, prin înviere, la cer. Cum este făcut acest lucru? Isus ne arată: „Foarte adevărat îţi spun: Dacă cineva nu se naşte din apă şi din spirit, nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu.” – Ioan 3:5, *NW.*

„NĂSCUT DIN APĂ ŞI SPIRIT”

Această expresie este modul în care Isus a descris felul în care cineva „se naşte din nou”. Nu ar fi logic să ne gândim că „apa” este literală. Atunci se referă, oare, la botezul în apă? Nu. Mai degrabă se referă la adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Această apă a adevărului are putere de curăţare. Astfel, Pavel, la

Cuprins

Efeseni 5:26 (*NW*), vorbeşte despre curăţarea de către Cristos a adunării „cu baia de apă prin cuvânt.” Apoi, arătând că această apă a adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu este cea care ajută spre o nouă naştere, Iacov scrie: „El ne-a adus în existenţă prin cuvântul adevărului, ca să fim primele roade dintre creaturile sale.” De asemenea, apostolul Pavel arată rolul jucat de Cuvântul lui Dumnezeu: „Căci aţi fost născuţi din nou, nu printr-o sămânţă pieritoare, ci printr-una nepieritoare: prin cuvântul Dumnezeului viu şi veşnic.” Prin faptul că le-a predicat vestea cea bună, cei deveniţi membri dintre cei 144 000 de moştenitori ai împărăţiei intră în legătură solidă cu Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu stabileşte speranţa cerească; şi doar prin cunoaşterea Cuvântului Său ar putea ei să aibă o speranţă formată în inimile lor.—Iac. 1:18; 1 Pet. 1:23, *NW.*

Apostolul Petru a adus „apa” sau cuvântul adevărului primului convertit dintre neamuri, Corneliu. Corneliu, alături de cei din familia sa, l-a acceptat. Biblia spune: „În timp ce Petru vorbea încă despre aceste lucruri, spiritul sfânt a coborât peste toţi cei ce ascultau cuvântul.” După aceea, Petru a răspuns: „Poate cineva să interzică apa ca să nu fie botezaţi aceştia care au primit spiritul sfânt la fel ca noi?” Aşadar, în cazul lui Corneliu, spre deosebire de cel al lui Isus, botezul în apă a venit după ce „s-a născut din nou”. Deci, botezul în apă, deşi esenţial, nu face posibilă noua naştere şi nici nu precede neapărat faptul ca o creatură credincioasă să „se nască din nou.” – Faptele 10:44, 47, *NW.*

Atunci este evident că există două cerinţe pentru a „se naşte din nou”. Acestea sunt apa adevărului şi spiritul lui Dumnezeu. Doar cunoştinţa din Cuvântul lui Dumnezeu nu este de ajuns. În tot timpul în care discipolii au fost cu Isus, inclusiv cele patruzeci de zile după învierea Sa, Isus i-a învăţat despre împărăţia lui Dumnezeu. Ei au avut apa adevărului. Dar cealaltă necesitate lipsea. Căci ei ar fi trebuit să „se nască din spirit”. Până la zămislirea spirituală ei erau doar potenţiali fii ai lui Dumnezeu. Naşterea lor spirituală nu a avut loc înainte de Cincizecime. Dar cum trebuie să înţelegem atunci Ioan 20:22 (*NW*), când Isus, în ziua în care a înviat, le-a spus discipolilor Săi: „Primiţi spirit sfânt”? Aceasta a fost doar un act simbolic, o înştiinţare despre ceea ce urma să vină. Botezul promis al spiritului lui Dumnezeu, naşterea lor ca fii spirituali ai lui Dumnezeu, nu a venit până la cea de-a cincizecea zi de la învierea lui Isus.

Dar nu a fost spiritul lui Iehova revărsat asupra oamenilor credincioşi cu mult înainte de ziua Cincizecimii? Într-adevăr, spiritul lui Iehova a fost cel care, de exemplu, i-a îndemnat pe profeţi să scrie inspiratele Scripturi Ebraice. Dar niciunul dintre acei oameni nu au fost făcuţi să devină fii ai lui Dumnezeu sau să le fie dat un drept la naştere la speranţă cerească. David a avut spiritul lui Dumnezeu asupra lui. Dar el nu a mers la cer. Unsprezece secole mai târziu, Petru a spus: „David n-a urcat la ceruri”. Ilie şi Elisei au avut spiritul lui Iehova, Elisei având „porţie dublă”; dar tot nu au mers la cer. Căci 900 de ani mai târziu, Cel care a coborât din cer a spus: „Niciun om n-a urcat la cer în afară de cel care a coborât din cer, Fiul omului.” – Faptele 2:34; Ioan 3:13, *NW.*

Atunci care a fost speranţa acelor servi pre-creştini ai lui Iehova? A fost o speranţă de a trăi pe pământ, sub domnia împărăţiei cereşti. Aşadar, termenul

Cuprins

„născut din nou” nu se aplică niciunuia dintre primii oameni ai credinţei, nici astăzi „marii mulţimi” de alte oi, a căror speranţă este să scape cu viaţă din războiul Armaghedonului ce va veni, pentru a se bucura de viaţă veşnică pe acest pământ. Singurii care „se nasc din nou” sunt cei 144 000, alături de Capul lor, Cristos Isus, care alcătuiesc Împărăţia. Acum doar o rămăşiţă din „mica turmă” de144 000, născuţi de spirit, mai sunt pe pământ. Dar ei, alături de însoţitorii lor cu bunăvoinţă, proclamă împreună vestea bună a noii lumi a lui Dumnezeu, spunând tuturor celor care aud că „Oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat.” – Faptele 2:21, *NW*.

„Să faci tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu.”
—2 Tim. 2:15, NW.

PREOȚI ÎMPREUNĂ CU ARMATA TEOCRATICĂ

Sacralitatea războiului teocratic a cerut sanctificarea izraeliţilor pentru acest serviciu al lui Dumnezeu ca susţinători ai suveranităţii sale universale şi executori ai indignării Sale drepte împotriva închinătorilor la dumnezei falşi. Astfel, a fost necesar ca preoţii din seminţia lui Levi să însoţească armata izraelită. Prezenţa lor a adăugat sanctitate armatei lui Iehova. În zilele în care chivotul său sacru al legământului fost adăpostit sub tabernacol sau cort, era obiceiul ca acesta să fie dus în tabăra armatei, căci simboliza prezenţa lui Iehova Dumnezeu, cu forţele Lui de luptă. (1 Sam. 4:4-6; 14:18, 19; 2 Sam. 11:11). Aceasta cerea neapărat prezenţa preoţilor leviţi în tabără, căci erau singurii autorizaţi să poarte chivotul lui Iehova Dumnezeu. Odată, un israelit care nu era preot a fost omorât pentru că a atins chivotul, gândindu-se să-l protejeze de a nu cădea de pe car. Dacă preoţii leviţi ar fi purtat chivotul, atunci acest lucru nu s-ar fi întâmplat. (Deut. 31:9; Iosua 3:17; 6:4-11; 1 Sam. 4:4; 2 Sam. 6:6, 7; 1 Cron. 15:2-15, 26). De asemenea, când armata israelită se confrunta cu o bătălie, se obişnuia să fie oferită o jertfă lui Iehova Dumnezeu, iar aceasta cerea prezenţa profetului lui Iehova sau a preoţilor Săi leviţi. (1 Sam. 7:9; 13:9). Mai mult, înainte de implicarea într-o anumită strategie de bătălie, comandantul militar cu frică de Dumnezeu îl consulta pe Iehova prin intermediul chivotului legământului, prin efodul preoţesc sau prin sacrele Urim şi Tumim, care erau purtate de marele preot. Păgânii, precum regele babilonian Nabucodonosor, au recurs la variate forme de vrăjitorie, dar poporul lui Iehova a întrebat pe El, adevăratul Dumnezeu, pentru calea Sa în luptă. (Jud. 1:1; 20:27, 28; 1 Sam. 14:37; 23:2, 6, 9-14; 28:6; 30:8; 2 Sam. 5:19, 23; Ezec. 21:21). Şi acest lucru a cerut prezenţa profetului sau preotului lui Iehova în tabăra sa teocratică.

[2] Iehova a poruncit clar ca preoţii săi să fie pe front şi totodată a dat următoarea poruncă izraeliţilor, în bătăliile lor din Ţara Sfântă, Ţara Promisă:

Cuprins

„Dacă ieşi la luptă împotriva duşmanilor tăi şi vezi cai şi care de război, un popor mai numeros decât tine, să nu te temi de ei, căci Iehova, Dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului, este cu tine. Când vă pregătiţi pentru luptă, preotul să iasă în faţă şi să vorbească poporului. Şi să le spună: Ascultă, o, Israele! Astăzi vă pregătiţi să luptaţi împotriva duşmanilor voştri. Să nu vi se descurajeze inima. Nu vă temeţi, nu fugiţi cuprinşi de panică şi nu vă înspăimântaţi de ei, căci Iehova, Dumnezeul vostru, merge cu voi ca să lupte pentru voi împotriva duşmanilor voştri şi să vă salveze.” (Deut. 20:1-4, *NW*). A fost foarte potrivit ca luptătorii din războaiele lui Iehova să aibă directul Său reprezentant, preotul Său consacrat, să îi încurajeze chiar acolo, pe câmpul de luptă. Totuşi, nu era obligatoriu ca preoţii să ia armele şi să lupte.



3. Sunarea semnalului de luptă cerea, de asemenea, prezenţa preoţilor în inima taberei. Nimeni, în afara lor, nu putea să dea semnalul de luptă pentru un atac victorios împotriva inamicului. Indicaţiile lui Iehova prin Moise au fost: „Fă-ţi două trompete. Să le faci din argint bătut şi ele să-ţi servească la convocarea adunării şi la pornirea taberelor. Dacă veţi porni la război în ţara voastră împotriva asupritorului care vă hărţuieşte, să daţi alarma, sunând din trompete, iar Iehova, Dumnezeul vostru, îşi va aduce aminte de voi şi veţi scăpa de duşmanii voştri. ... iar folosirea lor să vă servească drept aducere-aminte înaintea Dumnezeului vostru. Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru.” (Num. 10:2, 8, 10, *NW*). Înregistrarea biblică legată de folosirea acestor trompete de argint îi dezvăluie pe cei care sună din ele. Erau preoţii leviţi. Când sunau semnalul de luptă, zgomotele trompetei animau întreaga armată, iar soldaţii şi şirurile se puneau în acţiune. Sunetul trompetei era un apel de ajutor venit de sus. Era asemenea unei alerte către Dumnezeu, să acţioneze alături de ei şi să le asigure victoria, căci era un sunet preoţesc.

[4] Aproape de încheierea celor patruzeci de ani de pribegie în pustiu, israeliţii au ajuns şi au campat pe câmpiile deşertice ale Moabului, dincolo de râul Iordan din Ierihon, un oraş din Ţara Promisă. De aici Moise a trimis o forţă militară de douăsprezece mii să intre în război cu madianiţii, cei ce se închinau la demoni. Raportul spune: „Atunci Moise a trimis la război câte o mie din fiecare seminţie, pe ei şi pe Fineas, fiul preotului Eleazar, la război, iar în mâna lui erau ustensilele sfinte şi trompetele pentru alarmă. Şi au purtat război împotriva Madianului, aşa cum îi poruncise Iehova lui Moise.” (Num. 31:1-7; 22:1, *NW*). Sunetelor de trompetă adresate către Iehova li s-a răspuns cu victorie!

[5] Secole după războiul teocratic împotriva inamicilor lui Iehova, împărăţia celor douăsprezece seminţii a lui Israel din Ţara Promisă a fost împărţită în două împărăţii, cea al lui Iuda şi cea a lui Israel. Odată, armatele celor doi Regi s-au confruntat pe câmpul de luptă. Regele Abia al împărăţiei lui Iuda, credincios lui Dumnezeu, a avut cu el 400 000 de luptători împotriva celor opt sute de mii de

închinători la idoli, sub regele Ieroboam, din împărăţia lui Israel. Dar regele Abia al lui Iuda a avut mai mult de patru sute de mii de luptători cu el, iar în apelul său către armata adversă, a menţionat de acest ajutor suplimentar vital, spunând: „În ce ne priveşte, Iehova este Dumnezeul nostru şi noi nu l-am părăsit; şi avem preoţi, pe fiii lui Aaron, care îi slujesc lui Iehova, şi leviţi în serviciu... Şi iată că în fruntea noastră este adevăratul Dumnezeu cu preoţii lui şi cu trompetele care dau semnalul de alarmă în lupta împotriva voastră. Fii ai lui Israel, nu luptaţi împotriva lui Iehova, Dumnezeul strămoşilor voştri, căci nu veţi avea izbândă."

[6] Acest apel nu a fost luat în considerare. Au intrat în luptă, iar armata regelui Abia a fost prinsă în ambuscadă. Situaţia era periculoasă. Dar ajutorul divin a venit ca răspuns la trompete. Biblia spune: „Când cei din Iuda s-au întors, iată că aveau de luptat şi în faţă, şi în spate. Atunci au strigat către Iehova, în timp ce preoţii sunau tare din trompete. Şi bărbaţii lui Iuda au scos un strigăt de luptă. La strigătul de luptă al bărbaţilor lui Iuda, adevăratul Dumnezeu i-a înfrânt pe Ieroboam şi pe tot Israelul în faţa lui Abiia şi a lui Iuda. Fiii lui Israel au luat-o la fugă dinaintea lui Iuda, iar Dumnezeu i-a dat în mâna lor." Atunci, de ce a venit această victorie sfântă? Iehova răspunde în Înregistrare, spunând: „Astfel, fiii lui Israel au fost umiliţi în timpul acela, dar fiii lui Iuda s-au dovedit mai puternici, fiindcă se bizuiseră pe Iehova, Dumnezeul strămoşilor lor." Suflul preoţesc asupra sfintelor trompete de argint a răsunat ca un memorial, o reamintire de a avea încredere în Iehova. Un strigăt unit de încredere în El, un Aleluia! a fost trâmbiţat de gurile luptătorilor şi, animată de curaj divin, armata lui Iuda s-a năpustit asupra inamicului din faţă şi din spate, iar Iehova le-a justificat încrederea pe care ei au avut-o în El prin victorie! – 2 Cron. 13:3, 10-18, *AS.*

[7] O altă ilustrare a sfinţeniei luptei teocratice şi modul în care Iehova a folosit seminţia devotată a leviţilor alături de armată a apărut într-un moment tensionat al împărăţiei. Armatele aliate ale închinătorilor la demoni, moabiţii, amoniţii şi oamenii de pe muntele Seir, erau pregătiţi, în pustietatea Iudeei, de un asalt asupra oraşului sfânt, Ierusalim. Regele Iosafat a proclamat post în toată împărăţia şi a adunat toţi oamenii la templul din Ierusalim. Ca apel solemn pentru toţi bărbaţii, femeile, copiii, regele Iosafat a înălţat o rugăciune lui Iehova. Apoi Iehova a ales instrumentul pentru a consola şi a da indicaţii privind abordarea crizei. El a ales un om sfânt, un cântăreţ levit, pe nume Iahaziel. El a pus peste el spiritul sfânt, determinându-l să spună: „Aşa zice Iehova: Nu vă temeţi şi nu vă îngroziţi din cauza acestei mari mulţimi, căci lupta nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu. Mâine să coborâţi împotriva lor: ... De data aceasta nu va fi nevoie să luptaţi: ocupaţi-vă poziţiile, staţi liniştiţi şi veţi vedea cum vă salvează Iehova! O, Iuda şi Ierusalim; nu vă temeţi şi nu vă îngroziţi: ieşiţi mâine împotriva lor; căci Iehova este cu voi."

[8] În dimineaţa următoare ei au ieşit în mod ascultător în afara zidurilor protectoare ale cetăţii şi au pornit să-şi întâlnească inamicul. Dar cum? Cele două trompete de argint din mâinile preoţilor nu au dat un avertisment. Trebuia să nu fie niciun atac al infanteriei cu strigăt împotriva lui Moab, Amon şi al Muntelui Seir. Ei nu au trebuit să lupte în această luptă; a fost o luptă sfântă; nu a fost lupta lor, ci

Cuprins

a lui Dumnezeu. Cum au ieşit, Regele Iosafat, comandant şef al armatei, s-a ridicat şi i-a îndemnat pe cei ce mărşăluiau, în ascultare de Deuteronomul 20:5-9, spunând: „Manifestaţi credinţă în Iehova, Dumnezeul vostru, ca să trăiţi mult; manifestaţi credinţă în profeţii săi [cum este Iahaziel] şi veţi prospera.” În acelaşi timp, pentru a le întări credinţa şi încrederea în Iehova, Regele Iosafat i-a oprit pe Iahaziel şi cântăreţii săi leviţi, în hainele lor sfinte, în fruntea coloanei în marş. În loc de un strigăt care să urmeze sunetului de trompetă, aceşti leviţi sfinţi au mers înainte, cântând: „Aduceţi-i mulţumiri lui Iehova, căci este bun, căci bunătatea sa iubitoare este veşnică!” Regele Iosafat şi armata au urmat, luând o poziţie secundară. Această subliniere a sfinţeniei războiului nu a fost inadecvată, căci citim: „Şi, în clipa în care au început să strige de bucurie şi să aducă laude, Iehova a pus oameni la pândă împotriva fiilor lui Amon, ai lui Moab şi ai regiunii muntoase a Seirului, împotriva celor ce intrau în Iuda; şi aceştia s-au atacat unii pe alţii. Şi fiii lui Amon şi ai lui Moab s-au ridicat împotriva locuitorilor din regiunea muntoasă a Seirului ca să-i distrugă cu desăvârşire şi să-i nimicească. După ce au terminat cu locuitorii Seirului, s-au ajutat unul pe altul să-şi nimicească semenii.” Ajungând la turnul de veghere din pustiu, procesiunea teocratică a văzut măcelul care avusese loc.

[9] Tot ce au avut de făcut a fost să prădeze cadavrele. După trei zile, s-au reunit în valea Beraca şi au binecuvântat pe Iehova, iar apoi, cu muzică sacră, s-au întors în Ierusalim şi la templul său, bucurându-se „căci Iehova îi făcuse să se bucure cu privire la duşmanii lor.” Care a fost rezultatul sfintei bătălii a lui Iehova împotriva agresorilor nelegiuiţi? Înregistrarea dă răspunsul: „Şi, când toate împărăţiile ţărilor au auzit că Iehova luptase împotriva duşmanilor lui Israel, frica de Dumnezeu a venit peste ele.” (2 Cron. 20:1-29, *AS*). Lumii din vechime i-a fost dat să ştie că Iehova nu este pacifist, ci un luptător, un luptător care câştigă mereu şi de care trebuie să-i fie teamă. Vai de luptătorii care sunt împotriva lui Dumnezeu; ei sunt într-o luptă pierdută! Dar nu şi cei care luptă în bătăliile lui Iehova. Aceia sunt cei care se dedică în întregime luptei teocratice creştine! Ei sunt sanctificaţi exclusiv pentru această luptă, pentru că este sfântă, a fost autorizată de Cel Sfânt al universului şi susţinută de El cu victoria la orizont.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Prin a cui prezenţă era sfinţită tabăra izraelită, şi de ce era necesară prezenţa lor?
2. Pentru care scop erau aranjaţi preoţii direct în front înaintea bătăliei, dar li se cerea lor să ia arme şi să lupte?
3. De ce semnalul de luptă necesita prezenţa preoţilor în armată? Ce era, în realitate, acest semnal de luptă?
4. Ce factor a servit pentru victoria izraeliţilor asupra madianiţilor?
5. Cu ce dezavantaj militar s-a confruntat regele Abia al Iudeii, faţă de regele Ieroboam al Israelului, însă ce ajutor suplimentar a avut Abia?
6. Cum şi-au arătat forţele regelui Abia încrederea în Iehova în situaţia primejdioasă care se dezvolta, şi cum a justificat El această încredere?

Cuprins

7. Pe cine a întrebuinţat Iehova să-I transmită mesajul atunci când Ierusalimul a fost ameninţat de armatele moabiţilor, amoniţilor şi a oamenilor din muntele Seir şi ce spunea acesta?
8. Cum a fost manifestată sfinţenia adunării lor în această situaţie? De ce accentul pe sfinţenie n-a fost pus greşit?
9. Cum au sărbătorit ei victoria lui Iehova, şi ce i-a fost dat să ştie lumii din vechime despre victoria Lui?

REZOLVAREA PROBLEMELOR DINTRE FRAŢI

Există cineva în adunarea creştină cu care nu vă înţelegeţi de ceva timp? Aţi aplicat principiul creştin situaţiei respective, sau încă urmaţi calea lumii vechi – spunându-le altora despre asta în loc să mergeţi la cel care v-a jignit? Principiul creştin a fost anunţ de către Isus în pasajul de la Matei 18:15 (*NW*): „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta du-te şi mustră-l între tine şi el. Dacă te ascultă ai câştigat pe fratele rău.” Dacă problema nu este atât de importantă încât să fie rezolvată pe această cale, atunci de ce te gândeşti la ea şi o laşi să te despartă de fratele tău?

NEMURIREA SUFLETULUI

O carte populară spune despre religie: „Faptul că sufletul uman va supravieţui după moarte în posesia unei existenţe conştiente fără sfârşit reprezintă una dintre doctrinele fundamentale ale creştinismului”.

Biblia spune: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri.” (Ezec. 18:4, 20)

Tu ce crezi, teoria religioasă sau Raportul inspirat?



Războaiele martorilor credincioşi ai zilelor pre-creştine au fost sfinte, pentru că ele au fost teocratice şi au fost luptate în numele lui Iehova al oştirilor, la îndrumarea şi la porunca Sa. Lupta adevăraţilor creştini de astăzi, care sunt, de asemenea, martori ai lui Iehova, nu este mai puţin sfântă şi sacră, căci şi ea este teocratică. În multe cazuri, martorii curajoşi ai lui Iehova din acele zile de demult, au luptat cu arme materiale care produc moartea trupească. Pot martorii creştini de astăzi să lupte la

Cuprins

fel cu aceste arme materiale, provocatoare de moarte? Iehova trebuie să ne răspundă şi să ne instruiască conştiinţele.

[2] În timpurile străvechi, martorii credincioşi ai lui Iehova au luptat adesea împotriva unor puternice concentraţii de inamici, dar acum martorii creştini ai lui Iehova au cea mai mare luptă din istorie în mâinile lor. Martorii din trecut, care au luptat pentru Iehova, s-au confruntat cu inamici umani şi s-au echipat cu arme făcute de mâna omului. Martorii creştini de astăzi ai lui Iehova se confruntă şi se luptă cu un inamic supraomenesc. Este un inamic nevăzut, dar, de asemenea, lupta cu el este foarte reală. Este, deci, un conflict care cere vigilenţă continuă şi vioiciune stabilă, o luptă perpetuă, un conflict îndelungat, din care nu avem permisie, în care nu este pace sau armistiţiu. În el, este o nevoie continuă de sfat divin, de a fi păstrat în luptă, mereu curajos. Conflictul se intensifică în ceea ce se numeşte „ziua cea rea." Nu mai încape îndoială: acea „zi rea" este aici, căci Satan Diavolul şi demonii săi invizibili au fost alungaţi din cer jos, pe pământ, iar „conducătorul demonilor" este foarte mânios, pentru că ştie că nu mai este mult timp până la cel mai mare război din toate timpurile, războiul universal de la Armaghedon.—Apoc. 7-13, 17; 16:14-16; Mat. 12:24, *NW*.

[3] De aceea, această luptă este diferită de cea a armatelor lumeşti. Este cu un inamic diferit. Armatele lumeşti luptă pentru dumnezeul acestui sistem din care fac parte; martorii creştini ai lui Iehova luptă împotriva „dumnezeului acestui sistem." (2 Cor. 4:4, *NW*). Din acest motiv ei au nevoie de diferite arme, un echipament de luptă pe care niciunul dintre creatorii de armamente al acestui sistem nu poate să-l elimine. Ei îşi cunosc inamicul, dar şi singurul echipament de luptă cu care pot lupta şi câştiga. Este un echipament de luptă de la cel mai mare Luptător dintre toţi, Iehova Dumnezeu. Cu cuvinte care arată acest echipament necesar şi cu care expune inamicul, Cuvântul lui Iehova spune: „În sfârşit, întăriţi-vă în Domnul şi în tăria puterii sale! Îmbrăcaţi-vă cu armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rămâne neclintiţi împotriva maşinaţiilor Diavolului. Fiindcă avem de luptat nu împotriva sângelui şi a cărnii, ci împotriva guvernărilor, împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor mondiali ai acestui întuneric, împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti. De aceea, luaţi armura completă care provine de la Dumnezeu, ca să puteţi rezista în ziua cea rea şi, după ce aţi făcut tot ce vi s-a cerut, să rămâneţi neclintiţi." – Efes. 6:10-13, *NW*.

[4] Faptul că inamicul nostru este spiritual, supraomenesc schimbă complet natura luptei noastre şi natura armelor noastre de război. Într-adevăr, martorii din trecut au luptat de multe ori cu arme diferite de luptă, iar acei martori au oferit o imagine profetică a tipului de martori creştini ai lui Iehova din ziua de astăzi, în lupta lor împotriva lui Satan Diavolul şi a armatelor sale supraomeneşti, demoni care sunt mai mari şi mai puternici decât sângele şi carnea.

[5] Un alt lucru: Preoţii din familia lui Aaron, dar şi restul oamenilor din seminţia lui Levi, erau scutiţi de la datoriile seculare ale celorlalţi izraeliţi. Porunca Marelui Teocrat către Moise, asupra acestui lucru, a fost clară: „Numai seminţia lui Levi să n-o înregistrezi şi numărul lor să nu-l incluzi printre fiii lui Israel. Numeşte-i pe leviţi peste tabernacolul Mărturiei, peste toate ustensilele lui şi peste

Cuprins

tot ce ţine de el. Ei vor purta tabernacolul şi toate ustensilele lui şi ei vor sluji acolo. Ei îşi vor aşeza tabăra în jurul tabernacolului." Dovada înregistrării altor izraeliţi pentru activităţile teocratice împotriva inamicilor Israelului spune: „Aceştia au fost cei înregistraţi dintre fiii lui Israel, după casa taţilor lor. Toţi cei înregistraţi din tabere, după armatele lor, au fost şase sute trei mii cinci sute cincizeci. Dar leviţii n-au fost înregistraţi printre fiii lui Israel, aşa cum îi poruncise Iehova lui Moise." (Num. 1:1-50; 2:32, 33, *NW*). Astfel, cei ce făceau serviciu sacru în tabernacol sau templu, şi anume oamenii din seminţia lui Levi, inclusiv preoţii, au fost scutiţi de această înregistrare generală şi de obligaţiile sale. Toţi acei izraeliţi naturali, oamenii înregistraţi şi leviţi, dar şi restul seminţiilor naţiunii, au reprezentat Israelul spiritual, adunarea creştină unică şi adevărată, al cărei Cap este Cristos Isus. Dar în această ilustraţie este astăzi următoarea diferenţă:

[6] În Israelul spiritual nu există o asemenea diviziune a membrilor în registre seculare, preoţi, leviţi şi alţii, şi alţii neînscrişi. Israelul spiritual, unica biserică adevărată construită pe Cristos Isus, Stânca, sunt toţi preoţi, toţi consacraţi lui Dumnezeu şi serviciului Său sacru. (Mat. 16:18) Apostolul Petru însuşi a pus acest lucru dincolo de orice îndoială, când s-a adresat creştinilor sanctificaţi prin spiritul lui Dumnezeu şi a spus: „Venind la el ca la o piatră vie, respinsă, într-adevăr, de oameni, dar aleasă şi preţioasă înaintea lui Dumnezeu, şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi drept casă spirituală pentru o preoţie sfântă, ca să oferiţi jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu, prin Isus ... voi sunteţi 'un neam ales, o preoţie regală, o naţiune sfântă, un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunţaţi pretutindeni virtuţile celui care v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată. Căci odinioară nu eraţi un popor, dar acum sunteţi poporul lui Dumnezeu; eraţi cei cărora nu li se arătase îndurare, dar acum sunteţi cei cărora li s-a arătat îndurare'." 1 Pet. 1:1, 2; 2:4-10, *NW.*

[7] Cei 144 000 de membri ai bisericii adevărate sau adunarea creştină sunt o preoţie, fiecare dintre ei un preot spiritual, iar Isus Cristos este Marele lor Preot. În serviciul lor sfânt pentru Dumnezeu şi în atitudinea lor faţă de această lume, aceşti sub-preoţi creştini Îl imită. (Evrei 3:1; 1 Cor. 11:1). Ei formează o casă spirituală pentru locuirea lui Dumnezeu prin spiritul Său, iar Isus este principala piatră de temelie a acestui templu spiritual, iar ei nu trebuie să fie profanaţi şi pângăriţi prin folosirea necorespunzătoare de către această lume. (Efes. 2:19-22; 1 Cor. 3:16, 17; Mat. 26:51-56). Pentru acest motiv puternic, Iehova Dumnezeu i-a scutit pe TOŢI, întreaga biserică sau adunare, de la participarea cu arme carnale în bătălia care se apropie de la Armaghedon. Aşadar, nefiind o parte din această lume, care va fi distrusă la Armaghedon, aceşti sub-preoţi ai lui Isus Cristos trebuie să păstreze o neutralitate strictă faţă de conflictele actuale ale naţiunilor şi să se implice în sarcinile preoţeşti faţă de oamenii tuturor naţiunilor deopotrivă, fără parţialitate sau discriminare.

[8] Adunarea creştină sub Marele Preot Isus fiind cu totul o „naţiune sfântă", „o preoţie regală", Iehova Dumnezeu se împotriveşte la amestecul lor adulter şi la participarea activă în afacerile acestei lumi. El le porunceşte: „Îndepărtaţi-vă, îndepărtaţi-vă, ieşiţi de acolo, nu atingeţi nimic necurat! Ieşiţi din mijlocul lui,

Cuprins

păstraţi-vă curaţi, voi, care purtaţi vasele lui Iehova!" (Isa. 52:11, *AS*). Astfel, Iehova îşi arată obiecţia pentru îndrumarea conştiinţei creştine, iar obiecţia Sa este hotărâtoare.

[9] Martorii creştini ai lui Iehova nu se lăfăie în straiele religioase ale clerului Creştinătăţii, ci se îmbracă în haine obişnuite, ca orice bărbat sau femeie. Noi chiar muncim şi cu jumătate de normă într-o ocupaţie lumească, şi facem acest lucru înainte ca „preoţii muncitori" din Franţa să fie autorizaţi să facă o muncă cinstită în magazine, pentru a încerca să oprească propagarea comunismului. Majoritatea martorilor creştini ai lui Iehova lucrează în funcţii oneste cu jumătate de normă, aşa cum a făcut şi apostolul Pavel, pentru a fi apostolici şi să ne asigurăm nevoile fireşti, în mod decent şi onorabil, nu să împovărăm financiar adunările cu care suntem asociaţi. Pentru că nu ne diferenţiem de restul oamenilor prin purtarea titlurilor pompoase, a straielor religioase neobişnuite sau prin traiul unei vieţi lejere, ca preoţi, autorităţile acestei lumi nu ne văd ca preoţi consacraţi ai lui Dumnezeu, ci potrivit a ceea ce părem să fim după carne. Pentru că nu au punctul de vedere al Bibliei, pe care ar putea să-l aibă, aşa cum spunea apostolul Pavel, „ne consideră că am umbla potrivit cu ce suntem în carne". Dar ca avertisment împotriva unei asemenea evaluări greşite, apostolul inspirat adaugă: „Căci, deşi umblăm în carne, nu purtăm război potrivit cărnii. Armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii, fiindcă noi răsturnăm raţionamente greşite şi orice lucru înalt care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu şi luăm captiv orice gând, ca să-l facem ascultător de Cristos. Iar când veţi dovedi că ascultarea voastră este deplină, vom fi gata să pedepsim orice neascultare [dar nu prin arme carnale provocatoare de moarte]. Voi priviţi lucrurile după înfăţişare." (2 Cor. 10:2-7, *NW*). Aşadar, trebuie să trezim la realitate minţile celor care ne privesc după înfăţişare şi nu ne consideră drept slujitori ai lui Iehova Dumnezeu, preoţi consacraţi ai Dumnezeului Cel Preaînalt, membri ai unei „naţiuni sfinte", nu din această lume.

[10] Sub inspiraţie, apostolul ne spune, ca urmaşi ai lui Cristos, că nu luptăm împotriva cărnii şi sângelui, iar armele noastre nu sunt carnale. Noi suntem preoţi consacraţi, nesupuşi militarizării de a lua parte, în mod violent, la bătălia de la Armaghedon. Ci continuându-ne sarcinile preoţeşti chiar şi în mijlocul „războiului zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic", vom fi spectatori inofensivi, bucuroşi de cum va lupta Iehova Dumnezeu şi oştirile lui îngereşti, sub Isus Cristos, în bătălia victorioasă împotriva organizaţiei Diavolului, văzută şi nevăzută. Rezumatul acestui argument înseamnă faptul că suntem angajaţi într-o luptă spirituală. Este un război spiritual pentru care suntem sanctificaţi. Suntem înrolaţi într-o armată spirituală, într-un război teocratic, iar Comandantul nostru este Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, şi El este Cel pe care trebuie să-L mulţumim prin ascultare şi imitare. Acelaşi apostol Pavel, scriind tânărului Timotei, a clarificat acest aspect, spunându-i: „Ca soldat bun al lui Cristos Isus, fii părtaş la suferirea răului. Niciun om care slujeşte ca soldat nu se amestecă în afacerile vieţii, ca să-i placă celui care l-a înrolat ca soldat." (2 Tim. 2:3, 4, *NW*). Noi trebuie să avem aprobarea lui Cristos Isus, căci El ne-a înrolat în armata teocratică şi suntem

Cuprins

„soldaţi ai lui Cristos Isus” şi trebuie să ne comportăm corespunzător, prin suportarea răului pentru El.

[11] Isus Cristos, Comandantul nostru, a spus: „Nimeni nu poate fi sclav la doi stăpâni; căci fie îl va urî pe unul şi îl va iubi pe celălalt, fie se va alipi de unul şi îl va dispreţui pe celălalt.” (Mat. 6:24, *NW*). Ca soldaţi ai lui Isus Cristos, suntem angajaţi într-o luptă sacră „împotriva forţelor spirituale rele din locurile cereşti” şi trebuie să continuăm predicarea veştii bune a împărăţiei lui Dumnezeu, pentru ca lumina veştii bune să poată pune pe fugă forţele întunericului. Eforturile conducătorilor Creştinătăţii de a-şi religioniza războaiele, numindu-le „cruciade” şi altfel de denumiri atrăgătoare, nu schimbă situaţia pentru preoţia lui Iehova. Încercând astfel să dea un aspect de religie luptelor lor, conducătorii pun bazele unui aşezământ al religiei. Ei dictează în mod religios celor care ar trebui să aibă libertatea de conştiinţă de a-şi alege propria religie sau libertatea de a alege să urmeze Cuvântul lui Iehova şi să-şi ghideze conştiinţa prin Cuvântul Său. Cu privire la stabilirea unei singure religii şi interzicerea practicării alteia, apostolul Petru şi ceilalţi apostoli au spus Înaltei Curţi Evreieşti: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca stăpânitor, decât de oameni.” – Faptele 5:29, *NW*.

OAMENII CU BUNĂVOINŢĂ ÎN RĂZBOI

[12] Implicaţi în războaiele vechiului Israel nu au fost doar israeliţii naturali ai naţiunii teocratice, ci şi străinii curajoşi cu bunăvoinţă. Înrolaţi în armatele Regelui David, au existat asemenea străini precum Urie Hetitul, care a refuzat să doarmă acasă atunci când chivotul lui Dumnezeu şi armata Sa teocratică campau pe câmp, întrucât a vrut să rămână sanctificat în mod constant pentru luptă şi să fie pregătit pentru datorie la o notificare de moment, nedescalificat. Apoi au fost Zelec Amonitul, Itma Moabitul; şi Itai Ghititul, un filistean din Gat, alături de şase sute de Ghitiţi; dar şi garda de corp specială a Regelui David, cunoscuţi drept Cheretiţi şi Peletiţi, care se înţelege că au fost străini. – 2 Sam. 11:6-17; 23:37-39; 1 Cron. 11:26, 46; 2 Sam. 15:18, 19; 8:18; 20:7, 23; 1 Regi 1:38, 44; 1 Cron. 18:17.

[13] Pe cine ilustrează aceşti războinici străini ai lui David în bătăliile sale pentru Iehova? Ei ilustrează oamenii cu bunăvoinţă ale tuturor naţiunilor de azi, însoţitorii loiali ai rămăşiţei „preoţiei regale” sub Cristos Isus, Marele Preot. Deşi nu sunt preoţi spirituali, ei nu sunt autorizaţi de Iehova Dumnezeu să participe în treburile necurate ale acestei lumi, la fel cum nici rămăşiţa Israelului spiritual nu este autorizată. Ei au venit sub acelaşi Comandant ca rămăşiţa de preoţi spirituali; războiul pe care îl poartă nu poate fi decât război spiritual, război teocratic, astfel că ei nu pot şi nu vor mânui arme carnale în bătălia Armaghedonului şi nu vor întoarce mâna cu violenţă în acel război. „Alte oi” ale Dreptului Păstor al lui Dumnezeu ar putea fi aceştia, iar ele au fost adunate în singurul staul al Păstorului, alături de oile spirituale ale „micii turme” şi trebuie să urmeze pe singurul Păstor alături de acestea. (Ioan 10:14-16; Luca 12:32). Războiul ambelor grupuri într-un

Cuprins

singur staul este acel unic război, cel spiritual, teocratic, războiul sfânt. Ambele au fost sanctificate pentru acest război, căci ambele au ascultat glasul Dreptului Păstor, Cristos Isus, care este Mai Marele David, iar apoi ambele s-au dedicat lui Iehova Dumnezeu, ca să calce cu credincioşie pe urmele Păstorului. Ele nu trebuie să urmeze alt comandant, sau să dea atenţie la alte voci care le-ar putea chema.

[14] Aceste „alte oi" din toate naţiunile formează deja „o mare mulţime" alături de rămăşiţa spirituală, dar ele vin mereu în staul şi vor continua s-o facă până ce va izbucni conflictul universal la Armaghedon. Profeţia care prezice venirea lor le descrie ca stând în faţa tronului lui Dumnezeu şi realizând serviciu sacru zi şi noapte în templul Său. (Apoc. 7:9-15, *NW*). Cum ar putea aceste „alte oi" cu bunăvoinţă să facă acest lucru şi în acelaşi timp să fie implicate în toate „faptele cărnii" ale oamenilor nesanctificaţi? Nu ar putea face acest lucru şi în acelaşi timp să moştenească binecuvântări pământeşti sub împărăţia lui Dumnezeu din noua lume. Profeţiile lui Isaia şi Mica le descriu că vor veni în casa lui Iehova şi ne spun ceea ce El le învaţă şi ceea ce le cere în aceste zile din urmă ale acestei lumi vechi. Citim: „În zilele din urmă, muntele casei lui Iehova va fi întărit deasupra vârfului munţilor, se va înălţa deasupra dealurilor şi spre el vor veni toate naţiunile. Multe popoare se vor duce şi vor spune: 'Veniţi, să ne suim la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacob, şi el ne va învăţa căile sale, iar noi vom umbla pe cărările sale': căci din Sion va ieşi legea şi din Ierusalim cuvântul lui Iehova. El va face judecată între naţiuni şi va îndrepta lucrurile cu privire la multe popoare; din săbiile lor vor făuri brăzdare şi din suliţele lor, cosoare; nicio naţiune nu va mai ridica sabia contra altei naţiuni şi nu vor mai învăţa războiul." (Isa. 2:2-4, *AS*) Profeţia lui Mica (4:1-3) oferă o dublă accentuare a profeţiei lui Isaia.

[15] Cum ambele profeţii se aplică acum, la venirea „altor oi", oameni cu bunăvoinţă din toate naţiunile, în templul lui Iehova, naţiunile lumeşti se minunează acum căci ele nu văd aceste „oi" în templul lui Dumnezeu luând armele, pe care le-a menţionat Isaia şi Mica, nici nu mai învaţă artele modernului război neteocratic. Ele acţionează asemenea „oilor" inofensive ale Păstorului ceresc. (Ioan 10:16; Apoc. 7:15-17). Acestea au aflat de judecata şi hotărârea lui Iehova şi au ajuns să cunoască şi că legea şi cuvântul Său din cerescul Sion le interzic să continue „faptele cărnii" ca înainte, ci acum trebuie să se întoarcă spre artele păcii, pe care le vor practica în noua lume de acum înainte. Aceste „alte oi" sunt lucrurile dorite, lucrurile preţioase lui Dumnezeu dintre toate naţiunile, iar ele au venit în casa sau templul Său, umplându-L de glorie. Acolo ele trebuie să recunoască şi să asculte voinţa lui Dumnezeu, despre care profeţia lui Hagai 2:9 ne spune că este: „Şi în locul acesta voi da pace", zice Iehova al armatelor." Aşadar, trebuie ca pacea să fie păstrată şi să nu existe elemente deranjante printre preoţia spirituală, clasa spirituală a templului. Această preoţie spirituală nu le poate sancţiona implicarea în luptele violente dintre membri, la templul lui Iehova Dumnezeu, sau implicarea în lupte violente cu străinii în bătălia de la Armaghedon.—Hagai 2:7-9, *AS;* Iac. 4:1-4.

[16] Războiul nostru comun trebuie să fie asemenea unui război spiritual. Iar ambele turme ale noastre trebuie să poarte aceeaşi armură dată de Dumnezeu, în

Cuprins

ascultare de porunca: „Rămâneţi, aşadar, neclintiţi: încingeţi-vă mijlocul cu adevărul, îmbrăcaţi-vă cu platoşa dreptăţii şi încălţaţi-vă picioarele cu promptitudinea de a predica vestea bună a păcii. Mai presus de toate, luaţi marele scut al credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile aprinse ale celui rău. De asemenea, luaţi coiful salvării şi sabia spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu, rugându-vă oricând în spirit, cu orice fel de rugăciune şi implorare. Pe lângă aceasta, rămâneţi treji cu toată stăruinţa şi cu implorare pentru toţi sfinţii şi pentru mine ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să pot vorbi cu libertate de exprimare, făcând cunoscut secretul sacru al veştii bune, pentru care slujesc ca ambasador în lanţuri, ca să vorbesc cu îndrăzneală despre aceasta, aşa cum trebuie să vorbesc." – Efes. 6:14-20, *NW*.

[17] Cu această armură, poţi fi un locuitor paşnic al pământului, fără a face vreun rău sângelui şi cărnii, şi în acelaşi timp să duci o luptă spirituală teocratică împotriva forţelor spirituale rele, din locuri cereşti, care se folosesc de naivii umani pământeşti pentru a încerca să oprească libertatea de exprimare în predicarea veştii bune cu îndrăzneală. „Sabia spiritului" sau sabia spirituală, este Cuvântul lui Dumnezeu. Cu El nu poţi face nimănui niciun rău fizic, dar, în schimb, un bine spiritual imens. Un general din Războiul din Coreea a spus recent: „Stiloul este mai puternic decât sabia", însemnând sabia propriu-zisă. La rândul Său, Cuvântul lui Dumnezeu este mai puternic decât stiloul oamenilor lumeşti, deci mai puternic decât sabia literală. Apostolul Pavel a spus şi el că viul Cuvânt al lui Dumnezeu „este mai puternic şi mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri." (Evrei 4:12, *NW*). De ce atunci, noi, care suntem sanctificaţi în războiul sacru, teocratic, ar trebui să luăm o armă inferioară, mai puţin puternică împotriva celuilalt? De ce să nu folosim o armă mai puternică, una superioară, cuvântul spiritual, Cuvântul lui Dumnezeu, împotriva duşmanului nostru comun, „forţele spirituale rele din locurile cereşti"? Puterea noastră în război stă în armele de la Dumnezeu şi numai pe acestea le putem folosi.

[18] Să nu omitem nici faptul că rugăciunea este partea esenţială din războiul nostru, o completare necesară la armura noastră de apărare. Rugăciunea în densitatea bătăliei teocratice este extrem de vitală. Cu mult timp în urmă ea a adus victorie Regelui Asa din Iuda. Realizând că armata sa de cinci sute optzeci de mii de războinici sanctificaţi nu era potrivită fizic pentru armata de un milion de etiopieni cu trei sute de care, sub Zerah Etiopianul, Asa s-a rugat cu ardoare: „O, Iehova, nu este nimeni în afară de Tine care să ajute, între cel puternic şi cel fără putere: ajută-ne, o, Iehova, Dumnezeul nostru; căci pe tine ne bizuim şi în numele tău am venit împotriva acestei mulţimi. O, Iehova, tu eşti Dumnezeul nostru; să nu biruiască omul în faţa ta." Ca răspuns la această implorare, omul nu a câştigat, nici chiar un milion de oameni. După cum este scris: „Atunci Iehova i-a lovit pe etiopieni în faţa lui Asa şi în faţa lui Iuda şi etiopienii au luat-o la fugă. Şi ... etiopienii au căzut până n-a mai rămas niciunul viu; căci au fost distruşi înaintea lui Iehova şi înaintea oştirii lui." (2 Cron. 14:9-14, *AS*). Această istorisire a fost scrisă dinainte pentru învăţătura noastră; şi cât de minunată este ilustraţia despre cum ajută la victorie rugăciunea! Să o aducem acum, mereu.

Cuprins

[19] Aici, stăm în ziua cea rea, îmbrăcaţi în armura teocratică, sanctificaţi pentru războiul sacru pentru cauza lui Iehova. Ne confruntăm cu războiul universal de la Armaghedon. Aceasta va fi cea mai violentă şi mai dezastruoasă luptă din întreaga experienţă umană. Dar nu trebuie să luăm parte în violenţă în acea vreme. Din ilustraţiile profetice din vechime despre Armaghedon au ajuns cuvintele lui Iehova la noi: „Bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu." „Rămâneţi neclintiţi şi veţi vedea salvarea lui Iehova, pe care o va înfăptui azi pentru voi. ... Iehova însuşi va lupta pentru voi." (2 Cron. 20:15; Ex. 14:13, 14, *NW*). Acele cuvinte sunt o interdicţie în a ne lăsa armura spirituală şi a lua armele carnale, bizuindu-ne pe folosirea lor pentru sau împotriva oricăruia de pe pământ, în bătălia Armaghedonului. Trebuie să ne păstrăm sfinţenia pentru războiul nostru sacru, de-a lungul tuturor atacurilor asupra societăţii Noii Lumi prin Gog, prinţul suveran din Magog şi declanşarea Armaghedonului, prin reacţia lui Iehova împotriva lui, în apărarea noastră. (Ezec. 38:1 până la 39:22, *AS,* notă marginală). Marele nostru Preot Cristos Isus Şi-a oferit jertfa umană pentru noi, prin care noi dobândim o condiţie sfântă în faţa lui Dumnezeu, pentru conflictul nostru spiritual. Noi am consultat voinţa lui Dumnezeu prin El şi am învăţat că trebuie să „luptăm lupta cea bună a credinţei." (1 Tim. 6:12, *NW*). Ştim că trebuie să dovedim că suntem „tipul corect de soldat al lui Cristos Isus." El, ca Marele nostru preot, este alături de noi în tabără, pentru a ne sfătui şi a ne încuraja să nu ne fie teamă de inamic, ci să mergem mai departe, făcând voinţa lui Dumnezeu, ca soldaţi teocraţi. Războiul nostru pentru gloria şi justificarea lui Iehova este un război sfânt, o obligaţie sacră, o datorie sanctificată şi conştiinţa noastră creştină nu găseşte obiecţii în angajarea în acest război teocratic în armură sfântă, ci noi ne înscriem dornici în acest serviciu ca voluntari loiali. – Ps. 110:3, *AT.*

[20] Trebuie să ne păstrăm tabăra curată printr-o existenţă în sfinţenie, necomiţând curvie cu această lume duşmană, pentru ca Iehova să nu vadă nimic indecent printre noi şi altfel să riscăm să nu ne mai însoţească. Îmbrăcaţi în armura spirituală a lui Dumnezeu, trebuie să luptăm în continuu împotriva „forţelor spirituale rele din locurile cereşti," mânuind curajos „sabia spiritului, care este, cuvântul lui Dumnezeu," prin predicarea veştii bune a împărăţiei stabilite de Dumnezeu pe tot pământul locuit. Apoi, din moment ce se apropie lupta decisivă, chiar dacă intrăm în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic", noi, ca „naţiune sfântă" şi „preoţime regală", alături de tovarăşii războinici cu bunăvoinţă, vom fi demni să cântăm laude lui Iehova şi să suflăm din trompete pentru un atac curajos împotriva inamicului, cu încredere deplină că Iehova ne va acorda victoria. Şi, în timp ce ne luptăm, ca sprijin la predicarea veştii bune, ne vom ruga cu ardoare, în credinţă unii pentru alţii, şi pentru succesul cauzei divine. Atunci, războiul nostru teocratic nu va fi în zadar. Nu, ci va fi încununat cu victoria lui Dumnezeu prin Cristos Isus şi viaţă veşnică în noua lume dreaptă, pentru noi, participanţi la victoria Sa! (1 Cor. 15:57, 58, *NW*) „Bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu."—2 Cron. 20:15, *AS.*

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce este sfânt astăzi războiul creştinului, şi ce întrebare se ridică referitor la metoda de luptă?
2. De ce au creştini în mâini cea mai mare luptă din toată istoria, şi de ce acestea sunt „zile rele”?
3. Atunci, de ce au nevoie creştinii de un echipament de luptă diferit, şi de unde vine acesta?
4. Ce fapt schimbă aspectele războiului creştinului, în pofida tipului de arme din Israelul din vechime?
5. Care era statutul preoţilor şi al leviţilor, şi pe cine au ilustrat laolaltă toţi izraeliţii naturali?
6,7. (a) Care este marea diferenţă în această ilustraţie, aşa cum este declarat de apostolul Petru? (b) Prin urmare, de ce sunt scutiţi toţi şi de cine?
8. Cine se opune amestecului lor în afacerile necurate ale lumii, şi de ce este importantă împotrivirea sa?
9. De ce sunt evaluaţi în mod greşit de autorităţile acestei lumi martorii creştini ai lui Iehova, şi ce avertisment dă apostolul Pavel în această privinţă?
10. Pentru ce război sunt sfinţiţi aceşti preoţi creştini, cine i-a înrolat, şi cum trebuie să se dovedească ei felul corect de soldaţi?
11. De ce urmaşii lui Cristos nu pot fi robi la doi stăpâni şi cum încalcă conştiinţa creştină convertirea la religie a conflictelor lumeşti?
12. Cine mai erau angajaţi în războaiele din Israelul din vechime, în afară de izraeliţii naturali, şi cine erau unii ca aceştia în armata lui David?
13. Pe cine ilustrează aceşti luptători străini ai lui David, şi pentru ce războiul lor este acum doar unul spiritual?
14. Unde Îl servesc pe Dumnezeu, cu sfinţenie, aceste „alte oi”, şi în ce cuvinte descrie Isaia venirea lor acolo şi instrucţiunile pe care le primesc?
15. Când va vedea lumea aceste profeţii împlinite şi de ce să nu fie ele elemente perturbatoare în locul în care vin oile?
16. Prin urmare, de ce fel trebuie să fie războiul nostru comun, şi de ce poruncă trebuie să ascultăm pentru a ne angaja în acesta?
17. Cum putem fi paşnici şi totuşi angajaţi în acest război şi de ce să nu întrebuinţăm o sabie inferioară?
18. Care este completarea necesară la războiul nostru de apărare, şi cum a fost ilustrat, cu putere, acest lucru, în cazul regelui Asa din Iuda?
19. (a) De ce nu putem să lăsăm armura spirituală şi să luăm arme literale la Armaghedon? (b) Cum ne-a sfinţit Isus Cristos pentru războiul cel drept, şi de ce ne înscriem cu înflăcărare în acesta?
20. (a) Cum trebuie să păstrăm tabăra teocratică? (b) Cum să ne comportăm, atunci, în mijlocul războiului zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic, şi cu ce rezultat minunat?

Cuprins



Cum s-a putut ca eunucul etiopian să fie adus în adunarea creştină înaintea lui Corneliu, mai ales având în vedere pasajul de la Deuteronomul 23:1? – I.H., Statele Unite ale Americii.

Etiopianul se întorcea în ţinutul sau natal după o călătorie la Ierusalim pentru închinare, lucru care ne indică faptul că acesta era un prozelit, ce se închina alături de evrei la templu. Erau mulţi asemenea prozeliţi, şi fuseseră încă de la începutul naţiunii, legământul legii făcând prevederi pentru ei. Aceştia nu erau păgâni netăiaţi împrejur precum Corneliu. Pe baza convertirii lor la religia evreiască veştile bune le puteau fi propovăduite, şi ei puteau deveni şi chiar au devenit o parte a adunării creştine timpurii, fără să aştepte mesajul de a merge la cei dintre neamuri netăiaţi împrejur. Aşa că eunucul etiopian a putut fi adus în adunarea creştină având în vedere convertirea sa anterioare la religia evreiască. (Ex. 12:38, 48, 49; Lev. 24:17-23; Num. 15:15, 16; 35:15; Faptele 8:5, 14, 27-39)

Deuteronomul 23:1 (*NW*) spune: „Niciun bărbat căruia i-au fost zdrobite testiculele sau căruia i-a fost tăiat membrul viril să nu intre în adunarea lui Iehova.” Dar acest lucru nu afectează intrarea în adunarea creştină, din moment ce legământul legii care interzicea acest lucru nu mai era valabil. Însă, atunci când era valabil în cadrul sistemului evreiesc oare acesta nu ar fi împiedicat convertirea eunucului etiopian? Da, dacă etiopianul era un eunuc în sensul carnal menţionat de pasajul de la Deuteronomul 23:1. Dar cuvântul „eunuc” (în ebraică ‘sa·ris’) însemnă într-un sens larg sau special un funcţionar, aşa cum se întâmplă la pasajul de la Geneza 39:1, acolo unde un funcţionar al lui Faraon, pe numele lui Potifar, un bărbat căsătorit, este numit ‘sa·ris’. Noi privim la etiopianul pe care l-a întâlnit şi l-a botezat Filip din această perspectivă, căci este evident că etiopianul era un convertit sau un prozelit şi era şi un funcţionar, „un om cu mare putere la împărăteasa Candace a etiopienilor, şi îngrijitorul tuturor vistieriilor ei.” (Faptele 8:27, *NW*). Dacă acesta ar fi fost un eunuc cu adevărat nu ar fi fost prozelit, şi dacă nu era un prozelit atunci Filip nu l-ar fi botezat înainte ca vestea bună să se răspândească la Neamurile necircumcise.

De ce este Iacov numit sirian în pasajul de le Deuteronomul 26:5? – V. H., Statele Unite ale Americii.

În pasajul de la Deuteronomul 26:5 (*NW*) se spune: „Tatăl meu era un sirian pe cale de a pieri. El a coborât în Egipt cu foarte puţini oameni şi a locuit acolo ca străin. Acolo a ajuns o naţiune mare, puternică şi cu o populaţie numeroasă.” O *Traducere Americană* spune: „Tatăl meu era un arameu nomad”. Aceasta se referă la Iacov. Acesta a locuit în Aram cu socrul său arameu Laban, pentru aproximativ douăzeci de ani, astfel încât a putut fi numit cu uşurinţă arameu

Cuprins

sau sirian, exact aşa cum un italian care trăieşte în Statele Unite pentru douăzeci de ani poate fi numit American. Mai mult, mama lui Iacov era aramee, fiind adusă de acolo pentru a se căsători cu Isaac. Iacov nu s-a stabilit acolo permanent, şi ar fi plecat mai devreme dacă Laban i-ar fi permis asta.

Alte redări ale pasajului de la Deuteronomul 26:5 spun că Laban era sirian, iar altele că Iacov a plecat din Siria, dar acestea nu sunt traduceri acceptate. 1 Samuel 1:1 (*AS*) vorbeşte despre Elcana ca un Efraimit, dar conform descendenţei sale, aşa cum aceasta este redată la 1 Cronici 6:22-28, el era un levit. Acesta a fost numit Efraimit deoarece se stabilise în ţinutul lui Efraim. Din acelaşi motiv şi Iacov a fost numit sirian.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 Decembrie 1954 Nr. 23

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ NU LUPTĂM NICIODATĂ ILEGAL SAU SĂ PĂRĂSIM PREDICAREA ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ - Pag.831

SPERANŢĂ PENTRU CEI VII ŞI PENTRU CEI MORŢI - Pag.839

"TIMPUL SFÂRŞITULUI" - Pag.841

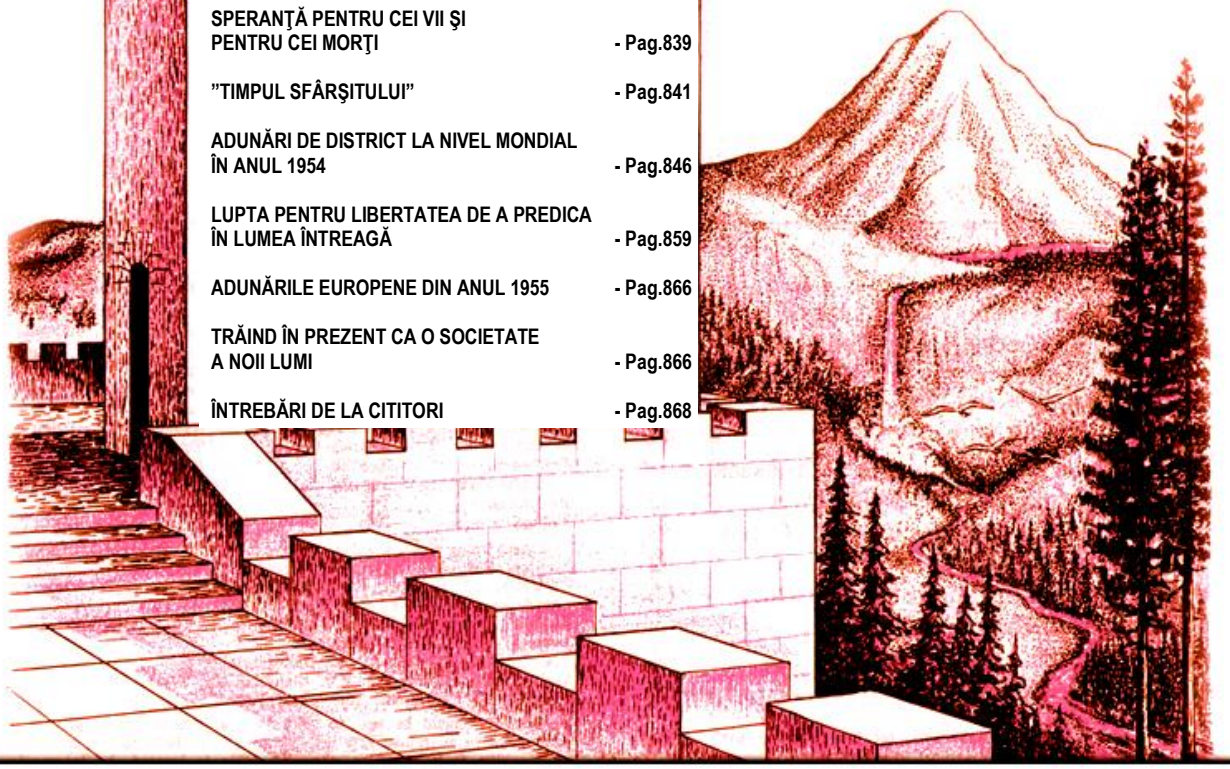
ADUNĂRI DE DISTRICT LA NIVEL MONDIAL ÎN ANUL 1954 - Pag.846

LUPTA PENTRU LIBERTATEA DE A PREDICA ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ - Pag.859

ADUNĂRILE EUROPENE DIN ANUL 1955 - Pag.866

TRĂIND ÎN PREZENT CA O SOCIETATE A NOII LUMI - Pag.866

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.868



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

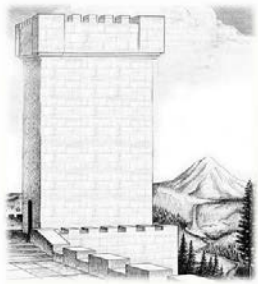
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Decembrie 1954 **Nr 23**

SĂ NU LUPTĂM NICIODATĂ ILEGAL SAU SĂ PĂRĂSIM PREDICAREA ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ



Martorii lui Iehova nu recurg niciodată la mijloace ilegale sau necinstite în lupta pentru libertatea de a predica în lumea întreagă. Oare luăm noi, martorii Săi, legea în propriile mâini? Nu! Noi nu ne raliem împreună împotriva oficialităţilor guvernamentale. Noi nu încercăm să trecem cu forţa prin Cortina de Fier! Noi nu le facem rău oficialităţilor şi nu ne înarmăm ca să ne împotrivim lor. Nu susţinem răsturnarea guvernului prin forţă sau prin violenţa unor oameni sau grupuri de oameni. Iar acest lucru este adevărat chiar şi atunci când guvernul respectiv ne asupreşte lucrarea dată de la Dumnezeu, de predicare a veştii bune a Împărăţiei. Noi ne folosim în această luptă doar de acele instrumente de luptă care ne sunt disponibile conform legii ţării în care trăim. Să presupunem că legea unei anumite ţări nu include nicio procedură conform căreia să putem acţiona legal. Noi nu încercăm, pentru aceasta, să răsturnăm guvernul, să îl schimbăm sau să ne revoltăm împotriva lui.

2. În unele ţări guvernele sunt atât de instabile, sau opoziţia faţă de adevăr este atât de înverşunată, încât este neînţelept să predicăm deschis, în public. În asemenea cazuri nu se poate recurge la tribunale, iar oficialităţile nu vor să ne apere drepturile. Noi ştim că tulburările sau necazurile de acolo pot duce la interdicţii neîntârziate. Motivul pentru aceasta este faptul că există un control catolic sau un guvern totalitar. În unele ţări se permite să se continue realizarea lucrării din casă în casă doar datorită favorii unor funcţionari de stat. Predicarea stradală este interzisă. În asemenea situaţii nu se insistă pe dreptul de a predica pe stradă. Societatea hotărăşte acest lucru. Această hotărâre nu este luată niciodată de fraţi la nivel local. A cere dreptul de a face lucrare stradală în asemenea locuri doar ar atrage mai repede o interdicţie şi le-ar putea face pe oficialităţi să oprească predicarea veştii bune din casă în casă. În astfel de ţări noi ne rugăm „pentru regi şi pentru toţi cei care sunt în poziţii înalte, ca să putem duce în continuare o viaţă calmă şi liniştită cu deplină devoţiune sfântă şi demnitate.” – 2 Tim. 2:1,2, *NW.*

Cuprins

3. În anumite ţări nu este legal să lucrăm pe faţă, din uşă în uşă, cu literatură. Pentru a evita o înfruntare cu autorităţile şi o interdicţie totală, Societatea ar putea să îndrume ca predicarea să se facă doar oral, numai cu Biblia. În acest fel vor putea fi identificaţi sau însemnaţi oamenii cu bunăvoinţă. Ei sunt vizitaţi ulterior, dându-li-se ocazia de a primi publicaţii care dezvăluie Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta se va face într-un moment favorabil, în intimitatea casei lor şi departe de ochii duşmanului. Dar nu este mai înţelept ca distribuirea publică de literatură să fie evitată în unele ţări, mai ales atunci când faptul de a insista pe aceasta ar putea grăbi sfârşitul libertăţii de a predica? Se va dovedi că această întrebare are un răspuns afirmativ.

4. Există motive scripturale sănătoase pentru care să fie modificate metodele de lucrare în diferite ţări. Noi nu suntem trimişi în lume pentru a ajunge la închisoare. Noi nu alegem să fim martiri şi să murim. Scopul nostru este să predicăm mesajul. Pentru a face acest lucru, trebuie să fim liberi şi în viaţă. (Ecl. 9:10). Pentru a predica vestea bună în lumea întreagă trebuie, aşadar, să ne amintim că Isus a spus că noi suntem „oi în mijlocul lupilor". Este evident că nu putem predica în Spania sau Argentina aşa cum predicăm în prezent în Statele Unite. Trebuie, prin urmare, să dăm dovadă de un mare tact teocratic, dovedindu-ne „prudenţi ca şerpii, dar inocenţi ca porumbeii". (Mat. 10:16, *NW*). Spiritul unei minţi sănătoase ne spune că a proceda altfel ar fi o nebunie. Proverbul spune: „Omul prudent vede pericolul şi se ascunde, dar nebunul merge înainte şi suferă consecinţele." (Prov. 27:12, *RS*). Aici se poate folosi un proverb cunoscut: „Nebunii se grăbesc acolo unde îngerilor le este teamă să păşească." La ce ne-ar folosi să purtăm o luptă sortită eşecului, în unele ţări, pentru a predica public? Să presupunem că, din cauzua acestei lupte, nu va mai fi permisă nicio formă a lucrării de mărturie. Totul ar fi pus sub interdicţie. Ce am mai face atunci? Aceasta nu ar ajuta la continuarea lucrării. Oare nu am face mai bine dacă am acţiona mai puţin observaţi în predicarea evangheliei, în astfel de naţiuni? (2 Tim. 1:7) Acţionând astfel, vom reuşi să continuăm lucrarea în acele ţări. Asta vrem să facem, să păstrăm lucrarea activă pentru ca fraţii noştri şi oamenii cu bunăvoinţă să poată fi aprovizionaţi şi nutriţi cu hrană spirituală de la sediul Societăţii.

5. Ce se întâmplă atunci când lucrarea noastră este cu totul interzisă într-o anumită ţară? Legătură directă de provizii sub formă de hrană spirituală de la sediul pământesc al Societăţii este complet întreruptă! Dar martorii lui Iehova încă se mai găsesc în ţară. Ei nu se pot opri din predicare. (Ier. 26:14,15) Interdicţia îi împiedică doar să predice în mod deschis, sau în public. Ei nu îşi pot continua în mod legal lucrarea în public. Ca urmare, din cauza unor decrete opresive, ei sunt obligaţi să îşi continue predicarea ilegal. Ei acţionează în acelaşi fel în care au făcut-o creştinii în Roma. Acolo ei şi predicarea lor au fost forţate în catacombe.

PREDICÂND FĂRĂ TEAMĂ ÎN CIUDA OPOZIŢIEI

6. Faptele din înregistrare arată că interdicţiile nu opresc predicarea. Ci, mai degrabă, uneori, predicarea ilegală ia un avânt mai mare decât predicarea legală. Cu cât mai aprinse sunt persecuţiile, cu atât mai repede sunt semănate seminţele

Cuprins

adevărului acolo unde este „sol bun”. Ele cresc repede şi se răspândesc peste tot, în astfel de climate potrivnice. Este imposibil să li se interzică oamenilor cu bunăvoinţă să se ridice şi să vină la adevăr, tot aşa cum nu i se poate interzice ierbii să crească din pământ. Nu se poate face acest lucru! Fraţii noştri din acele ţări în care sunt interdicţii nu se dau bătuţi şi nici nu renunţă, cum a făcut necredinciosul profet Urie care a fugit. (Ier. 26:21). Ei sunt asemenea lui Ieremia. El a fost sub interdicţie şi chiar ameninţat cu moartea. (Ier. 26:28). El a refuzat să fugă din ţară şi a fost aruncat în temniţă. (Ier. 38:6). Iehova l-a scăpat de acolo. (Ier. 38:10-13). Ca şi în cazul lui Ieremia, adevărul este asemenea unui foc în oasele martorilor moderni în astfel de ţări. (Ier. 20:9). Poate el fi oprit? Nu! Nu poate fi înăbuşit. El trebuie să iasă la lumină! Indiferent de consecinţele pe care le-ar putea provoca o interdicţie, ei nu se pot opri din a predica. Aceasta este o poruncă de la Iehova Dumnezeu. A predica înseamnă viaţă. A ne opri din predicat înseamnă moarte.

7. Noi am primit toţi promisiunea lui Iehova. El şi-o va respecta! Iehova va continua să ne acopere pe toţi sub umbra mâinii şi a aripilor sale. (Isa. 51:16; Ps. 17:8). Această promisiune este dusă la îndeplinire atât în ţările comuniste, cât şi în naţiunile democratice. El îi va salva pe toţi cei ce cheamă numele lui Iehova. (Ioel 2:32; Prov. 18:10). Este oare nevoie atunci să ne temem de dictatorii comunişti sau de marii politicieni sau conducători ai naţiunilor? Răspunsul este nu! Niciodată! Trebuie să ne temem doar de Iehova, Dumnezeul Atotputernic. „Să nu ziceţi: ‘Conspiraţie la tot ce poporul acesta spune conspiraţie. Să nu vă temeţi de ceea ce se tem ei şi să nu vă înspăimântaţi. Pe Iehova al armatelor să-l sfinţiţi, de el să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi’.” (Isa. 8:12,13, *AS*). Putem să ne bazăm pe siguranţa ascultării de această poruncă a lui Dumnezeu, indiferent dacă guvernul ţării în care locuim este liberal sau asupritor.

8. Nu vom renunţa nici măcar în faţa morţii la lupta noastră pentru libertatea de a predica. Ne vom baza în permanenţă pe Iehova Dumnezeu. Nu există niciun pericol sau necaz suficient de grav încât Iehova să nu ne poată salva de el. Noi cunoaştem înregistrarea Sa. Ne amintim că Iehova, Dumnezeul Atotputernic, Tatăl nostru, spune: „‘Nu te teme, căci te-am răscumpărat! Te-am chemat pe nume, eşti al meu. Dacă vei trece prin ape, voi fi cu tine, dacă vei trece prin râuri, ele nu te vor acoperi. Dacă vei umbla prin foc, nu vei fi pârjolit şi flacăra nu te va pârli. Căci eu sunt DOMNUL (Iehova), Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Salvatorul tău. Am dat Egiptul ca răscumpărare pentru tine, Etiopia şi Seba în locul tău. Pentru că ai fost preţios în ochii mei, ai fost considerat vrednic de onoare şi eu te-am iubit. Voi da ţări în locul tău şi popoare în schimul tău. Nu te teme, căci sunt cu tine’. ... ‘voi sunteţi martorii mei, zice DOMNUL. Iar eu sunt Dumnezeu din timpuri străvechi şi voi fi de acum pentru totdeauna. Nu este nimeni care să elibereze din mâna mea; când aţionez Eu, cine poate schimba?” – Isa. 43:1-5, 12,13, *AT.*

9. Avem noi, ca şi creştini, urmaşi ai lui Isus Cristos, o flotă, o armată sau o rezervă de bombe nucleare? Nu! Nu vrem aceste lucruri şi nici nu avem nevoie de ele! Ţefania arată ce ocrotire avem noi, scriind: „Iehova Dumnezeul tău este în mijlocul tău, un puternic ce va salva. Se va bucura de tine, va fi plin de bucurie. Se

Cuprins

va odihni în iubirea sa. Se va bucura de tine cu cântări." (Ţef. 3:17, *AS*). Ceea ce trebuie să facem noi pentru ocrotirea noastră este foarte simplu, şi anume să facem ceea ce au făcut israeliţii credincioşi din vechime în unele din luptele pe care le-au purtat. Ei pur şi simplu i-au cântat laude lui Iehova. Nu au folosit arme de război. Atunci când puternicele forţe aliate ale Moabului, Amonului şi Muntelui Seir s-au ridicat la război împotriva Iudei, Iehova i-a spus lui Iosafat să pună cântăreţi înaintea armatei pentru a-i aduce laude în haine sfinte. Cunoaşteţi deznodământul? Cu siguranţă! A fost una dintre cele mai mari înfrângeri militare din istorie! (2 Cronici 20). Iehova a dus lupta şi pentru regele Asa. El, şi nu israeliţii, a distrus acea armată etiopiană de un milion de soldaţi. (2 Cron. 14:9-15). Nu forţa lui Ghedeon a fost cea care a învins Madianul. Cei trei sute de soldaţi ai săi erau copleşiţi numeric de mai multe ori. Dar prin îndrumarea lui Iehova ei au băgat spaima în oştirea Madianului. Tot ce au făcut ei a fost să îşi spargă ulcioarele şi să lase să le strălucească lumina, să sufle din trompete şi să strige: „Pentru Iehova şi pentru Ghedeon". – Judecători 7

10. Noi cântăm cântări, aducându-i laude lui Iehova. Predicând, noi le deschidem larg oamenilor cu bunăvoinţă poarta libertăţii, pentru ca ei să poată veni în cetăţile de scăpare. (Ios. 21:13,21,32,38; Isa. 26:2). Cuvântul său aduce speranţă cu privire la libertate şi salvare pentru cei ce îl cunosc. „Şi oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat; da, pe muntele Sion şi la Ierusalim vor fi cei salvaţi, aşa cum a spus Iehova, şi în mijlocul rămăşiţei cei care sunt chemaţi de Iehova." (Ioel 2:32, *AS*). Cuvântul lui Iehova pe care îl proclamăm noi este foarte puternic. El zideşte ceea ce trebuie zidit, dar dărâmă ceea ce trebuie să fie dărâmat. Pavel a spus: „Căci armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt pline de putere, datorită lui Dumnezeu, ca să răstoarne fortificaţii. (2 Cor. 10:4, *NW*). Să ne amintim că ceea ce a adus potopul din zilele lui Noe a fost Cuvântul lui Iehova. Acelaşi Cuvânt va aduce şi distrugerea prezentei lumi rele, în bătălia de la Armaghedon. De asemenea, tot acest Cuvânt va aduce în existenţă şi cerurile noi şi pământul nou în care „va locui dreptatea". (2 Pet. 3:5-7, 13, *NW*). Prin Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut şi predicarea lui Noe. Aşa cum dezastrul de la Armaghedon va avea loc datorită Cuvântului lui Dumnezeu, tot aşa şi predicarea, care trebuie să fie sfârşită înainte de a începe această bătălie, se va face prin Cuvântul lui Dumnezeu. (2 Pet. 3:9,10; Mat. 24:14). Aşadar, şi noi, martorii Săi, tot prin Cuvântul lui Dumnezeu, vom ţine cu loialitate la numirea noastră de a le proclama captivilor libertatea. – Isa. 61:1,2.

PROCLAMÂND LIBERTATEA



11. Când America şi-a declarat, în anul 1776, independenţa de Imperiul Britanic, clopotul din turnul Statehouse din Filadelphia, din colonia britanică din Pennsylvania, a răsunat pentru libertate. Sunetul acelui clopot s-a auzit pe tot pământul prin evenimentele care au urmat. Pe acel clopot au fost încrustate cuvintele: „Proclamaţi libertatea în toată ţara, tuturor locuitorilor ei." Aceste cuvinte istorice au fost citate din cea mai mare carte a

Cuprins

libertăţii, Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Iehova Dumnezeu a folosit aceste cuvinte în legea sa pentru Israel atunci când s-a îngrijit de anul jubileului. Acela era anul în care trebuia să se trimită fiecare om la casa lui şi să îi fie iertată orice datorie. Acela era un an sfânt de libertate. Naţiunea trebuia să „proclame libertatea în toată ţara şi tuturor locuitorilor ei". – Lev. 25:10

12. Speranţele care au încolţit în inimile celor care au auzit acel clinchet de libertate al „Clopotului Libertăţii" din Filadelfia a făcut mulţimi de oameni să prindă curaj, să facă multe sacrificii şi să ducă o revoluţie care a adus libertate şi independenţă. Mai mult de un secol şi jumătate mai târziu, locuitorii „ţării libertăţii" au început să o vadă intrând în declin. Viitoarea ei existenţă este ameninţată nu numai în America, ci şi în toată lumea. În aceste timpuri critice, Iehova Dumnezeu a lovit cu putere marele Clopot al libertăţii, Cuvântul lui Dumnezeu. Marele mesaj de libertate răsună cu putere! Noi, martorii săi, îi auzim sunetul. Noi facem sacrificii extraordinare pentru libertate şi proclamăm „libertatea în toată ţara". Şi aceasta are loc nu numai în ţară, căci noi sunăm pe întregul pământ trâmbiţa libertăţii. Mesajul este că guvernul lui Dumnezeu este singura speranţă a omului sau o garanţie permanentă de libertate şi binecuvântări ale vieţii veşnice. Noi, martorii săi, predicăm libertatea în lumea întreagă cu sunet clar de trâmbiţă. Noi le proclamăm un mesaj de eliberare captivilor care sunt înlănţuiţi de minciunile religioase ale acestei lumi a lui Satan Diavolul. Noi, martorii săi, proclamăm libertatea în toată ţara.

13. Cântându-i laude lui Iehova, noi îl vestim pe adevăratul Eliberator al prizonierilor, Iehova Dumnezeu. Noi le spunem captivilor: „Ieşiţi!" (Isa. 49:9). Iehova garantează că ei nu se vor mai întoarce în captivitatea Diavolului, unde a dus Adam omenirea. (Ezec. 39:28,29). Marele Salvator şi Războinic, Isus Cristos, a urmat o cale de acţiune opusă celei luată de Adam. El nu a avut nimic de-a face cu Diavolul, aşa cum a avut Adam. El a afirmat că Satan „nu are nicio putere asupra mea." (Ioan 14:30, *NW*). Dacă şi noi călcăm cu credincioşie pe urmele lui Isus, Satan nu va avea nicio putere asupra noastră şi nici asupra prizonierilor credincioşi eliberaţi sau oamenii cu bunăvoinţă.

14. Noi le ducem veşti de pace acelora cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu. Noi rostim un mesaj de moarte şi distrugere pentru cei care îl urăsc pe Iehova. (Ier. 49:14). Ca ambasadori, noi suntem trimişi de Isus pentru a-i separa pe oameni, aşa cum oile sunt separate de capre. (Mat. 25:31) Iehova este gata să îi răsplătească pe cei asemănători oilor şi să îşi execute judecata împotriva celor care se poartă ca şi caprele. Focul zelului său va îndeplini acest lucru. (Ţef. 3:8). Noi, cei din cadrul Societăţii Lumii Noi îl avem pe Iehova ca Dumnezeu al nostru. Într-adevăr, „binecuvântată este naţiunea al cărui Dumnezeu este Iehova şi poporul pe care l-a ales el drept moştenire." (Ps. 33:12, *AS*) Dar acesta este avertismentul dat: „Naţiunea şi împărăţia care nu îţi vor servi vor pieri, da, acele naţiuni vor fi pustiite cu desăvârşire." – Isa. 60:12, *AS*; Ps. 145:20.

15. Să ne întoarcem acum la relatarea din cartea Estera despre lupta dusă de captivii evrei în imperiul antic al Persiei. Acea putere mondială avea controlul asupra aproape întregii lumi cunoscută pe atunci. Într-adevăr, acei servi din

Cuprins

vechime ai lui Iehova duceau o luptă în lumea întreagă. Aşa cum era în zilele lor, aşa este şi în timpurile noastre. Lupta lor simbolizează în mod profetic lupta de astăzi a martorilor lui Iehova pentru a predica în lumea întreagă. (1 Cor. 10:11; Rom. 15:4). Singura diferenţă dintre lupta lor şi a noastră sunt armele folosite. Ei au folosit arme carnale. Noi nu luptăm cu astfel de arme. Noi, ca luptători creştini pentru dreptul de a predica în lumea întreagă, suntem înarmaţi doar cu spiritul lui Iehova Dumnezeu şi cu sabia spiritului său, care este Cuvântul lui Dumnezeu. (Efes. 6:17). Pe lângă aceasta, Iehova ne-a dat o armură cu care să ne apărăm. Pavel o descrie. În parte, ea este: (1) platoşa dreptăţii, (2) scutul credinţei şi (3) coiful salvării. El ne avertizează să stăm treji în timp ce le folosim. El ne mai instruieşte şi să predicăm „cu toată libertatea de exprimare pentru a face cunoscut secretul sacru al veştii bune, pentru care acţionez ca un ambasador în lanţuri, ca să pot vorbi despre el cu curajul cu care ar trebui să vorbesc.” – Efes. 6:14-17,19,20, *NW*.

16. Evreii din Persia antică au câştigat o mare victorie. Ce s-a întâmplat? După ce decretul regal care spunea că evreii trebuiau să lupte ca să-şi salveze vieţile a ajuns cu rapiditate, prin curieri pe cai, în toată ţara, a avut loc un lucru neobişnuit. Relatarea spune despre evrei că „nimeni nu a putut sta în picioare înaintea lor; căci groaza de ei căzuse peste toate popoarele. Mai mult, toţi prinţii provinciilor, satrapii, guvernatorii şi cei ce se ocupau de afacerile regelui le-au venit în ajutor iudeilor, căci groaza de Mardoheu căzuse peste ei. Şi în toate provinciile şi în toate oraşele, oriunde ajungeau porunca şi hotărârea regelui, era bucurie şi exultare pentru evrei, un ospăţ şi o zi de sărbătoare; şi mulţi dintre oamenii ţării deveneau iudei, căci groaza de iudei căzuse peste ei.” – Estera 9:2,3; 8:17, *AT*.

17. Oare trecem noi, servii lui Iehova din timpurile moderne, printr-o experienţă asemănătoare, bucurându-ne de un ospăţ şi de prosperitate în lupta noastră pentru libertatea de a predica în lumea întreagă? Să examinăm creşterile care au avut loc în rândurile noastre: anul 1934:41 000; anul 1940:90 000; 1944: 110 000; 1946: 158 000; 1948: 230 000; 1950: 328 000; 1953: 500 000. Numărul nostru a crescut de doisprezece ori în douăzeci de ani! Iată! Ce creştere în mijlocul unei persecuţii mondiale! Nu dovedeşte, oare, aceasta că teama de Iehova a căzut asupra acestor oameni şi că teama de om i-a părăsit? Într-adevăr este exact aşa cum a profeţit Zaharia: „Aşa zice Iehova al oştirilor: ‘În zilele acelea zece oameni din toate limbile naţiunilor vor apuca, da, vor apuca poala hainei unui iudeu şi vor zice: Vrem să mergem cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi.’” (Zah. 8:23, *AS*) Predicarea mondială de până acum a fost o lucrarea excelentă. Ea nu este făcută prin puterea unui om sau a unui grup de oameni. Spiritul lui Iehova şi puterea Cuvântului au îndeplinit acest măreţ seceriş mondial al predicării. (1 Cor. 3:7). Zaharia a scris: „Nu prin forţă, nici prin putere, ci prin Spiritul meu, zice Iehova al oştirilor.” – Zah. 4:6, *AS*

Cuprins

RĂSPLATA PENTRU CĂ NU FACEM COMPROMISURI

18. Se va opri lupta pentru libertatea de a predica în lumea întreagă? Nu! Ea trebuie să continue. Indiferent că ne aflăm în teritorii democratice unde ni se acordă multă libertate, sau că suntem în ţări unde predicarea este îngrădită, fie în ţări conduse de dictatori care nu permit niciun fel de libertate, ci îi aruncă în închisori pe toţi martorii prinşi, lupta pentru libertatea de a predica în lumea întreagă trebuie să continue. Apostolul Pavel ne-a dat un exemplu de urmat. El a predicat în închisoare şi şi-a continuat de acolo lupta pentru libertatea de a predica. (Faptele 28:30,31). Tot aşa şi noi astăzi, trebuie să predicăm ca prizonieri în lanţuri dacă nu ni se acordă libertatea de a merge din uşă în uşă. Noi nu ne oprim în ţările dictatoriale, nimeni nu ne poate face să tăcem, nici măcar în închisorile comuniste sau ale altora. Vom continua să predicăm atât din închisoare cât şi dinafara ei, şi o vom face cu mult curaj. Să ne amintim ce le-a scris Pavel filipenilor: „După cum aştept cu nerăbdare şi sper că nu voi rămâne de ruşine în nicio privinţă, ci şi acum, ca întotdeauna, întrucât vorbesc cu toată libertatea de exprimare, Cristos va fi preamărit prin corpul meu, fie prin viaţă, fie prin moarte.” – Filip. 1:20, *NW*.

19. Să presupunem că cei închişi datorită credincioşiei ar fi făcut un compromis şi ar fi dat înapoi. Ce s-ar fi întâmplat atunci? În vechime, Iosif şi-ar fi pierdut privilegiul de a fi folosit de Iehova în Egipt pentru a-şi salva tatăl, Iacob, de foame, împreună cu marea sa familie. Cei trei tineri evrei ar fi pierdut bucuria ca îngerul lui Iehova să umble cu ei şi să îi ocrotească în cuptorul aprins. Ieremia ar fi pierdut onoarea de a pronunţa judecăţile lui Iehova împotriva unui oraş nelegiuit. Iar Daniel nu ar fi închis niciodată gurile leilor. Această armată de martori nu a dat înapoi. Ei nu au fost laşi. Pavel ne descrie în Evrei, capitolul unsprezece, credinţa şi curajul lor.

20. Dacă Petru, Pavel şi ceilalţi apostoli ar fi făcut compromis şi ar fi dat înapoi, ar fi pierdut binecuvântarea de a extinde adunarea creştină de la început şi de a scrie Scripturile Greceşti. De asemenea, martorii din zilele noastre, închişi pe nedrept în multe naţiuni, şi-ar fi pierdut binecuvântatul privilegiu de a începe lucrarea şi de a o restabili în multe ţări totalitare în care predicarea a fost interzisă. Ei nu s-ar bucura să vadă impresionanta strângere a marii mulţimi de oameni cu bunăvoinţă de astăzi. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un spirit de laşitate, ci un spirit de putere şi de iubire, cu o minte sănătoasă.” (2 Tim. 1:7, *NW*). Apocalipsa spune despre cei care se întorc înapoi: „Cât despre cei laşi şi cei lipsiţi de credinţă ... partea lor este în lacul care arde cu foc şi sulf. Acesta înseamnă moartea a doua.” (Apoc. 21:8, *NW*). Slavă lui Iehova Dumnezeu, căci cei credincioşi de dinaintea noastră şi cei din mijlocul nostru nu au fugit, ca laşii, de pe câmpul de luptă pentru libertatea de a predica în lumea întreagă.

21. Este clar că Iehova permite să suferim şi să luptăm pentru libertatea de a predica în lumea întreagă, pentru nişte scopuri foarte bune. Scopul principal este acela de a-şi justifica măreţul şi sfântul său nume, precum şi Cuvântul său. Un alt scop este acela de a-i alege pe oamenii ascultători şi plini de curaj, căci cu aceştia doreşte el să populeze pământul şi vrea ca ei să trăiască în lumea nouă. (Mat.

Cuprins

5:5,10; Apoc. 2:10). Tot aşa, Iehova îi va nimici pe cei care nu merită să trăiască în lumea nouă.

22. Un alt scop căruia îi serveşte lupta noastră pentru libertate este acela de a-l conduce pe duşman spre Armaghedon. Aşadar, Iehova ne foloseşte pe noi, martorii săi, prin această luptă a noastră pentru libertatea de a predica în lumea întreagă, ca o momeală pentru Diavol, numit Gog în cartea Ezechiel. În această carte profetică se arată că Gog va fi condus să ne atace pe noi, poporul lui Iehova. Iehova arată în această profeţie cum Gog, Diavolul, va face ca forţele lui, vizibile şi invizibile, să se ridice împotriva martorilor lui Iehova de pe întreg pământul. Iehova declară că îl va opri pe Gog, Diavolul, şi îi va pune un cârlig în fălci. Iehova arată că forţele vizibile şi invizibile ale lui Gog vor cădea „de pe munţii lui Israel", adică organizaţia lui Iehova. (Ezec. 38:4; 39:1,2). Atunci, Satan şi întreaga sa organizaţie, împreună cu toţi oamenii care îl susţin pe Diavol, vor fi distruşi. Cadavrele lor vor fi aruncate, pentru ca păsările şi fiarele sălbatice să se hrănească cu ele. (Ezec. 39:4-7). Iehova proclamă în final: „Şi voi face cunoscut numele meu cel sfânt în mijlocul poporului meu, Israel şi nu voi mai permite ca numele meu sfânt să fie profanat. Şi naţiunile vor ştii că eu sunt Iehova, Sfântul din Israel." (Ezec. 39:7, *AS*). Să nu părăsim, deci, lupta. Fie ca Iehova să continue să ne binecuvânteze, pe măsură ce purtăm „lupta pentru libertatea de a predica în lumea întreagă". „Lăudaţi-l pe Iehova! Binecuvântat este cel ce se teme de Iehova. ... Lăudaţi-l pe Iehova!" – Ps. 112:1; 113:1, *AS*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce vom face şi ce nu vom face în lupta noastră pentru libertatea de a predica?
2. Ce cale de acţiune este posibil să fie urmată în anumite ţări, de ce, şi cine hotărăşte o asemenea metodă?
3,4. (a) Cum este continuată lucrarea de predicare acolo unde nu este legal să se meargă din uşă în uşă? (b) Ce motive şi ce suport scriptural există pentru a urmări o astfel de cale de acţiune?
5. Ce cale de acţiune urmăresc martorii lui Iehova atunci când o naţiune le interzice complet lucrarea?
6. Ce arată faptele despre rezultatul interdicţiilor în lucrarea de predicare şi pentru ce este aşa acest fapt?
7. Doar de cine să ne temem, având în vedere ce promisiuni?
8. Care este hotărârea noastră, datorită cărei asigurări?
9. În ce ne punem noi încrederea, aşa cum este arătat de ce dramă profetică?
10. De ce se poate spune că Cuvântul lui Iehova este plin de putere?
11,12. Ce caracter potrivit a avut Leviticul 25:10 în timpurile din vechime, în Statele Unite, în anul 1776, şi ce caracter potrivit are în zilele noastre?
13. Ce exemplu al lui Isus trebuie să urmăm, pentru a rămâne liberi de Satan?
14. Ce dublă lucrare ducem noi mai departe, în armonie cu ce judecăţi ale lui Iehova?
15. Cum se compară scopul şi natura războiului şi ale armelor noastre cu cel purtat de evrei în zilele Esterei?

Cuprins

16,17. (a) Care a fost atunci rezultatul faptului că evreii au luptat pentru viaţa lor? (b) Care a fost rezultatul luptei noastre pentru libertatea de a predica în lumea întreagă, şi prin ce putere a fost realizat acest lucru?
18. Care este hotărârea poporului lui Iehova, în armonie cu exemplul lui Pavel, referitor la lupta pentru a predica în lumea întreagă?
19,20. (a) Ce ar fi urmat dacă Iosif, cei trei evrei şi Daniel s-ar fi compromis? (b) Ce s-ar fi întâmplat dacă primii creştini şi creştinii adevăraţi ar face astăzi aşa?
21,22. (a) Care este scopul principal al lui Iehova prin faptul că ne permite să luptăm şi să suferim pentru libertatea de a predica? (b) Ce scop suplimentar mai este deservit astfel, în armonie cu profeţia lui Ezechiel?

SPERANȚĂ PENTRU CEI VII ŞI PENTRU CEI MORȚI

V-aţi întrebat vreodată unde sunt morţii? Dacă sunt în cer sau în iad sau în vreun alt loc precum limbo-ul sau purgatoriul? Sau care este starea morţilor? V-aţi întrebat vreodată de ce mor oamenii? Ce se întâmplă atunci când murim? Moare numai corpul şi sufletul nu, sau mor amândouă? Ce este un suflet? Cele mai multe persoane raţionale se întreabă aceste lucruri. Dar cu privire la aceste lucruri sunt aproape tot atâtea teorii câţi oameni se găsesc pe pământ.

E ciudat, nu-i aşa, că există atâtea păreri contradictorii când toate religiile creştinătăţii susţin că toate doctrinele lor se bazează pe o singură carte armonioasă, Sfânta Biblie? Cu siguranţă că Biblia nu este atât de vagă sau neclară precum teoriile şi filosofiile oamenilor cu privire la aceste lucruri şi nici nu este împărţită între atâtea păreri contradictorii cu privire la starea morţilor şi locul unde sunt ei. De fapt întreaga Biblie este în armonie perfectă cu privire la acest subiect.

Biblia arată clar că omul este o fiinţă creată. Să observăm ce se spune în Geneza 2:7 (*NW*) cu privire la acest aspect: „Atunci Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului şi i-a suflat în nări suflare de viaţă, iar omul a devenit un suflet viu.” De aici aflăm că omul este o combinaţie de două lucruri, şi anume „ţărâna pământului” şi „suflarea de viaţă”. Combinând aceste două lucruri, a fost creat un suflet viu, sau o creatură numită *om.* Apostolul Pavel l-a numit pe Adam „un suflet viu” în 1 Corinteni 15:45. Iar în Geneza 2:17 (*NW*) Dumnezeu arată clar că acest suflet, Adam, putea să moară: „Negreşit vei muri”. N-ar trebui să existe nici o îndoială în mintea tuturor creaturilor inteligente despre caracterul muritor al lui Adam.

De ce moarte omul? Din nou, Biblia dă un răspuns clar în al treilea capitol al cărţii Geneza, şi anume că omul nu a ascultat porunca lui Dumnezeu şi s-a dovedit nedemn de existenţă. În versetele 17-19 (*NW*) găsim pronunţarea deciziei de judecată: „Şi lui Adam i-a zis (Dumnezeu): ‘Fiindcă ai ascultat de glasul soţiei tale şi ai mâncat din pomul despre care îţi poruncisem: Să nu mănânci din el, blestemat

Cuprins

să fie pământul din cauza ta! Cu trudă îi vei mânca roadele în toate zilele vieţii tale. Spini şi mărăcini îţi va da şi vei mânca plantele câmpului. În sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat. Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce'." Această sentinţă nu spune nimic despre o posibilă pedepsire a omului într-un loc de chin veşnic, şi nu menţionează vreun loc ca limbo-ul sau purgatoriul. Ea arată clar că omul trebuie să muncească, iar apoi să se întoarcă în ţărâna din care a fost făcut. Oare nu la asta suntem martori în ultimii şase mii de ani?

Chiar şi profeţii credeau că morţii se întorc în ţărână. Relatarea inspirată din Eclesiastul 3:19,20 spune: „Căci ceea ce se întâmplă fiilor oamenilor se întâmplă şi animalelor; au acelaşi sfârşit. Cum moare unul, aşa moare şi celălalt; toţi au aceeaşi suflare şi omul nu întrece cu nimic animalul, căci totul este deşertăciune. Toţi merg în acelaşi loc; toţi sunt din ţărână şi toţi se întorc în ţărână." Aici se arată că, atât animalele, cât şi omul, au fost creaţi din aceeaşi ţărână, respiră acelaşi aer, iar atunci când mor merg în acelaşi loc. Şi animalul şi omul sunt făcuţi din ţărână şi ambii se întorc în aceeaşi ţărână.

Unii ar putea să obiecteze şi să spună: „Dar nu este aceasta o perspectivă lipsită de speranţă? Nu trăieşte oare nicio parte a omului? Dar cum rămâne cu sufletul? Nu trăieşte acesta după ce corpul omului moare?" Biblia arată clar că omul creatură care trăieşte este un suflet şi nu arată niciunde că omul ar avea un suflet viu separat de corpul său. După citirea versetelor din Ezechiel 18:4,20 nu ar trebui să mai existe nicio îndoială în minţile celor care cred în spusele Bibliei conform cărora sufletul moare. Aceste versete spun în încheiere: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri." Dacă moare, înseamnă că nu este nemuritor, aşa cum susţin unii.

În ceea ce priveşte starea morţilor, să observăm ce are de spus Cuvântul lui Dumnezeu în această privinţă: „Căci cei vii măcar ştiu că vor muri, dar cei morţi nu mai ştiu nimic, şi nu mai au nicio răsplată, căci până şi amintirea li se uită. Orice găseşte mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta, căci în locuinţa morţilor unde mergi nu este nici lucrare, nici plan, nici cunoştinţă, nici înţelepciune." În aceste câteva versete, Biblia ne arată clar că morţii se găsesc în mormânt, că „nu ştiu nimic" şi că acolo nu este „nici lucrare, nici plan, nici cunoştinţă, nici înţelepciune". Dacă aceasta este starea morţilor, atunci este evident că ei nu suferă niciun fel de durere sau chin conştient, aşa cum învaţă unii, şi nici nu sunt fericiţi. Cei morţi pur şi simplu nu ştiu nimic. Ei sunt inconştienţi. Sunt morţi. – Ecl. 9:5,10.

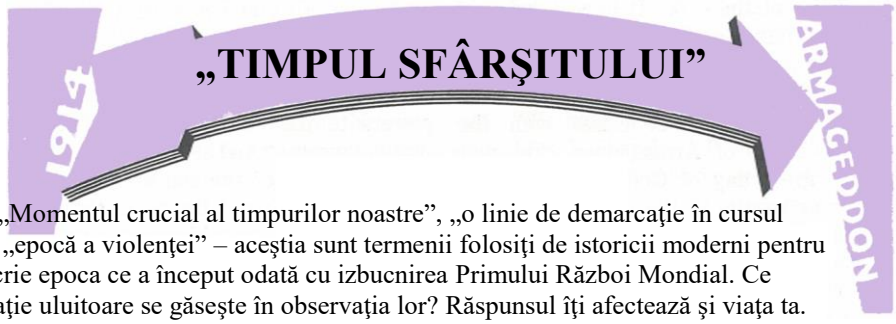
Unii s-ar putea simţi dezamăgiţi, gândindu-se că cei răi nu sunt pedepsiţi pentru faptele lor nelegiuite sau că cei drepţi nu sunt răsplătiţi pentru faptele lor bune. Dar ce răi nu rămân nepedepsiţi. Ei sunt ca şi „animalele care pier". Ei mor fără speranţa de a mai trăi vreodată. Cei drepţi care mor au speranţa de a învia din morţi. Isus a accentuat speranţa învierii cu aceste cuvinte: „Nu vă miraţi de lucrul acesta, căci vine ora când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul lui şi vor ieşi afară, cei care au făcut binele la o înviere a vieţii, iar cei care au practicat răul la o înviere a judecăţii." Aşa cum l-a chemat Isus pe Lazăr afară din

Cuprins

mormântul de amintire, la patru zile după înmormântarea acestuia, tot aşa el îi va chema pe toţi oamenii care sunt păstraţi în amintirea lui Dumnezeu, iar aceştia vor ieşi afară, având posibilitatea de a trăi pentru totdeauna, sub aranjamentul Împărăţiei sale. Aceasta era speranţa profeţilor lui Dumnezeu, de a trăi sub conducerea Împărăţiei lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. După cum a scris Iov: „Oh, de m-ai ascunde în mormânt, de m-ai ţine ascuns până îţi va trece mânia, de mi-ai stabili un timp şi ţi-ai aminti apoi de mine! Dacă un om moare, va mai trăi el? Voi aştepta în toate zilele timpului meu stabilit, până-mi va veni schimbarea. Tu vei chema şi eu îţi voi răspunde. Îţi va fi dor de lucrarea mâinilor tale.” – Ps. 49:12,15; Ioan 5:28,29, *NW;* Iov 14:13-15.

Dar noi, cei care trăim astăzi şi exercităm credinţă în Iehova Dumnezeu şi în Fiul său, Isus Cristos, avem speranţa inegalabilă de a nu muri niciodată! Unii ar putea găsi acest lucru greu de crezut; totuşi, este adevărat. Ascultaţi cuvintele lui Isus (Ioan 11:25,36, *NW*): „Eu sunt învierea şi viaţa. Cel ce exercită credinţă în mine, chiar dacă moare, va reveni la viaţă, şi oricine trăieşte şi exercită credinţă în mine nu va muri niciodată. Crezi tu aceasta?”

Martorii lui Iehova cred. Aceasta este speranţa morţilor şi a viilor. Cei morţi o primesc printr-o înviere; cei vii, prin spiritul şi puterea lui Dumnezeu, care face această speranţă uşor de înţeles şi posibilă.



„Momentul crucial al timpurilor noastre”, „o linie de demarcaţie în cursul istoriei”, o „epocă a violenţei” – aceştia sunt termenii folosiţi de istoricii moderni pentru a descrie epoca ce a început odată cu izbucnirea Primului Război Mondial. Ce semnificaţie uluitoare se găseşte în observaţia lor? Răspunsul îţi afectează şi viaţa ta.

Nicio dată din istorie nu afectează soarta tuturor oamenilor aşa cum o face anul 1914. Acest an a marcat un punct de cotitură în vieţile oamenilor. Situaţia mondială din 1914 încoace a început să meargă din rău în mai rău. Războiul a răvăşit pământul, iar inflaţia a afectat lumea. Ţări cândva prospere sunt acum afectate de sărăcie şi de revoluţii. Marii imperii au căzut, întregi naţiuni şi insule care abia dacă erau cunoscute înainte de 1914 au devenit o problemă mondială. Omenirea trăieşte în umbra înspăimântătoare a unei anihilări atomice. Toate acestea, pe cât de sumbre şi adevărate ar fi, nu explică de ce condiţiile din lume sunt exact aşa. Nu explică de ce este anul 1914 un punct de cotitură. Şi nici nu explică de ce afectează anul 1914 destinul vostru veşnic. Cum se explică, atunci, acest lucru? Astfel: în anul 1914 omenirea a intrat în demult prezisul „timp al sfârşitului”.

Cuprins

Există o singură carte care vorbeşte despre acest „timp al sfârşitului”. Aceasta este Biblia. Cea mai mare parte a profeţiilor ei îşi au împlinirea majoră în acest „timp al sfârşitului”. Astfel, cei ce caută adevărul pot să înţeleagă aceste profeţii: „Dar tu, Daniel, ţine ascunse aceste cuvinte şi sigilează cartea până la timpul sfârşitului. Mulţi vor alerga încoace şi încolo şi cunoştinţa va creşte.” (Dan. 12:4, *AS*) Lipsa de cunoştinţă despre „timpul sfârşitului” duce la moarte. Cât de important este, atunci, să avem răspunsurile corecte la anumite întrebări! Ce trebuie să se sfârşească? Când se va sfârşi? În ce fel se va sfârşi? Cine îi va pune capăt?

Iehova Dumnezeu a decretat că acest pământ trebuie să devină un paradis global în cele din urmă şi că locuitorii săi se vor bucura de viaţă veşnică, cu o sănătate şi fericire perfecte. Aşadar, ceea ce trebuie să ia sfârşit nu poate fi acest pământ literal, căci Biblia afirmă: „Pământul va dăinui pentru totdeauna”. Ceea ce va lua sfârşit este acest sistem rău de lucruri. Aceasta înseamnă că lumea, aşa cum este ea cunoscută de om încă din zilele potopului lui Noe se va destrăma în curând; o lume nouă dreaptă îi va lua locul. Aşadar, vestea că anul 1914 a adus cu el începutul sfârşitului pentru ceea ce Biblia numeşte „prezentul sistem rău de lucruri” ar trebui să fie un motiv de mare bucurie pentru toţi oamenii cu inima dreaptă. – Ecl. 1:4; Gal. 1:4, *NW*.

ÎNCHEIEREA UNUI SISTEM DE LUCRURI

Isus Cristos, cel mai mare Profet care a trăit vreodată, a îndreptat atenţia spre „timpul sfârşitului”. El l-a numit „încheierea unui sistem de lucruri”. Cuvântul „încheiere” (greceşte *syntéleia*) este unul foarte interesant, deoarece *syntéleia* combină prepoziţia „cu” (*syn*) şi substantivul „sfârşit” (*tel'os*). Cuvântul acesta desemnează că mai multe lucruri ce funcţionează împreună sau coexistă vor lua sfârşit. Încheierea (*syntéleia*) despre care au întrebat discipolii este unul şi acelaşi lucru cu „timpul sfârşitului”. Este o perioadă care are un început şi o încheiere (*tel'os*). – Mat. 13:39; 24:3, *NW*.

Dar cum se va încheia „timpul sfârşitului”? El se va încheia cu marea bătălie de la Armaghedon, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”. Acest război va produce distrugerea tuturor naţiunilor pământului şi aruncarea Diavolului şi a demonilor săi în abis. Începând din 1914, Diavolul a aflat că mai are doar „o scurtă perioadă de timp”. – Apoc. 16:14; 12:12, *NW*.

Dar cum putem fi siguri acum că anul 1914 marchează începutul „timpului sfârşitului”? Deoarece „timpurile neamurilor” sau „timpurile fixate ale naţiunilor” au luat sfârşit în 1914 A.D. Ei bine, revista *Turnul de veghere* a început încă din anul 1880 să declare că anul 1914 urma să marcheze sfârşitul „timpurilor neamurilor”. Pe scurt, aceste „timpuri fixate ale naţiunilor” se referă la o perioadă când pe pământ nu există niciun guvern reprezentant al lui Iehova, iar pământul este dominat de naţiuni, sau neamuri. Isus a spus: „Ierusalimul va fi călcat în picioare de naţiuni, până când se vor împlini timpurile fixate ale naţiunilor.” (Luca. 21:24, *NW*). Odată cu căderea guvernului teocratic tipic al lui Iehova, naţiunea Israel, în anul 607 î.C., pe pământ a luat sfârşit conducerea teocratică. „Şapte

Cuprins

timpuri", sau o perioadă de 2520 de ani, trebuiau să treacă înainte ca un nou guvern teocratic să poată să acţioneze din nou pe pământ. Acest nou guvern urma să fie o împărăţie cerească, condusă de Isus Cristos. Regele urma să înceapă să domnească din cer în timp ce lumea lui Satan era încă în picioare. Aşadar, a fost nevoie de un semn. Conform profeţiei, când cei 2 520 de ani de dominaţie a neamurilor s-au terminat în 1914, şi-a făcut apariţia marele semn al timpurilor. În 1914 a izbucnit Primul Război Mondial şi a început „încheierea", sau „timpul sfârşitului".

DANIEL ŞI ISUS PREZIC RĂZBOIUL MONDIAL

Din profeţia lui Daniel reiese clar că Primul Război Mondial era un semn al „timpului sfârşitului". Comparând puterile democratice cu „regele de la miazăzi" şi puterile autocratice cu „regele de la miazănoapte", profetul a scris: „La timpul sfârşitului regele de la miazăzi va începe să lupte cu el, iar regele de la miazănoapte va năvăli ca o furtună împotriva lui cu care, cu călăreţi şi cu multe corăbii. Va intra în alte ţări, le va ocupa şi va trece prin ele." (Dan. 11:40, *AS*). Aceste mişcări militare care afectează pământul de la sud la nord nu puteau să înceapă, după cum spune Daniel, înainte de „timpul sfârşitului".

Acum ştim din cuvintele lui Isus şi că Primul Război Mondial a marcat începutul „timpului sfârşitului". El a vorbit despre încheierea „timpului sfârşitului", folosind cuvântul „*tel'os*" care înseamnă „un sfârşit împlinit". Dar de ce nu a avut loc „sfârşitul împlinit" imediat, în 1914, la încheierea „timpului fixat al naţiunilor"? Isus explică: „Se va ridica naţiune contra naţiune şi împărăţie contra împărăţie, vor fi lipsuri de alimente şi cutremure de pământ dintr-un loc în altul. Toate acestea sunt începutul durerilor." – Mat. 24:7,8, *NW*.

„DURERI" ASUPRA NAŢIUNILOR

„Durerile" au început în 1914 cu un război total, un război extraordinar pentru dominaţie globală, de felul căruia nu se mai văzuse niciodată de-a lungul istoriei. Explicând în continuare ce implică aceste „dureri", Isus a spus că pe pământ urma să fie „nelinişte a naţiunilor, care nu vor şti ce să facă din cauza mugetului mării şi a agitaţiei ei, în timp ce oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit". Orice persoană care acordă puţină atenţie în prezent poate să vadă „durerile" pe care le suferă toate naţiunile pământului. Şi totuşi mulţimile de oameni nu reuşesc să vadă semificaţia tuturor acestor lucruri. E adevărat, ei spun mereu că lucrurile stau mai rău decât oricând, însă când li se spune despre profeţia lui Isus cu privire la „timpul sfârşitului" ei râd şi batjocoresc. Ciudat? Nu, deoarece a fost prezis că batjocoritorii urmau să fie atât de mulţi în „timpul sfârşitului", sau în „zilele din urmă", încât vor face parte din semn: „În zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocurile lor, care vor umbla după dorinţele lor şi vor zice: 'Unde este promisa lui prezenţă? De fapt, din ziua în care strămoşii noştri au adormit în moarte, toate

Cuprins

lucrurile continuă exact ca de la începutul creaţiei.' " – Luca 21:25,26; 2 Pet. 3:3,4, *NW*.

Dar de ce râd batjocoritorii? Deoarece „dorinţele lor" sunt egoiste. Ei vor să se agaţe de prezentul sistem de lucruri pentru propriul lor câştig egoist. Astfel, ei refuză cu bună ştiinţă să vadă „durerile" prezise de Isus. Ei afirmă că „toate lucrurile continuă exact la fel de la începutul creaţiei", deoarece „întotdeauna au fost războaie, foamete şi cutremure". Batjocoritorii nu realizează că semnul pe care l-a dat Isus nu este format din câte un cutremur izolat sau câte un război din loc în loc, ci mai degrabă toate întâmplările care vor avea loc în timpul unei singure generaţii, în acelaşi timp, la scară mare. Dacă analizăm cu atenţie „durerile" prezise de Isus în Matei 24 şi Luca 21, putem oare să spunem sincer că „lucrurile continuă exact la fel de la începutul creaţiei" din 1914 încoace? Nu!

Este interesant de observat că mulţi dintre „intelectualii" acestei lumi – filozofii, oamenii de ştiinţă, învăţaţii şi istoricii – se grăbesc să admită că, începând din 1914, a avut loc o schimbare izbitoare. Bertrand Russell, filozoful, a declarat nu cu mult timp în urmă: „Începând din 1914, lumea a început să gonească fără control spre dezastru". Un editorial din ziarul *Times-Herald* din Washington spunea în numărul din 13 martie 1945: „Ultimul an cu totul 'normal' din istorie a fost 1913, înainte de a începe Primul Război Mondial." Dr. Harold C. Urey, unul dintre cei mai importanţi inventatori ai bombei atomice, a spus: „Nu am mai avut o lume paşnică din 1914." (Cleveland *Plain Dealer*, 9 decembrie 1951). Un editor al ziarului *Sun-telegram* din Pittsburg a declarat în numărul din 1 august 1954: „Cu patruzeci de ani în urmă lumea a trecut peste noapte de la 'epoca de aur' într-o epocă vulcanică marcată de războaie sângeroase."

Un editorial din ziarul *Journal* din Edmonton, Alberta, Canada, din 7 august 1954, explică: „Se pare că ziua când a început să se scrie istoria secolului al douăzecilea, 4 august 1914, ziua când ostilităţile au izbucnit în întreaga Europă, a avut un impact chiar mai mare decât data izbucnirii celui de-al doilea Război Mondial sau chiar a lansării primei bombe atomice. Acum începem să realizăm că acea zi din august a marcat o linie de demarcaţie în istorie. **O eră de pace, progres şi securitate s-a încheiat, şi a început o eră de război şi revoluţie**." Aceeaşi observaţie a fost făcută şi de un profesor de istorie de la Colegiul Barnard de la Universitatea Columbia, care a scris în ziarul *T Scientific Monthly* din iulie 1951 următoarele: „Într-adevăr, mai degrabă anul 1914 a fost cel ce a marcat un punct de cotitură în timpurile noastre, şi nu cel al Hiroshimei, **căci acum putem vedea că, orice ar rezerva viitorul**, Primul Război Mondial a fost evenimentul care a iniţiat o eră de tranziţie şi confuzie în care ne zbatem acum."

Şi făcând o comparaţie între cele două războaie mondiale, ziarul *Times* din New York ajunge la această concluzie, în numărul din 1 august 1954: „Primul război a marcat o schimbare mult mai mare în istorie. A încheiat o perioadă lungă de pace generală şi a marcat începutul unei noi ere de violenţă din care al doilea Război Mondial a fost doar un episod. Începând din 1914 lumea a început să aibă un nou caracter: cel al anarhiei internaţionale ... Astfel, Primul Război Mondial este un punct de cotitură în istoria modernă."

Cuprins

UN TIMP ÎN CARE SE HOTĂRĂSC DESTINE

Termeni precum „un punct de cotitură în istoria modernă”, „o epocă a violenţei”, „o eră a războiului şi revoluţiei” şi „o epocă vulcanică”, folosiţi de autorităţi conducătoare ar trebui să îi pună pe gânduri pe batjocoritori! Căci, cu siguranţă, lucrurile nu continuă să se desfăşoare în acelaşi fel de la începutul creaţiei! „Timpul sfârşitului” a venit. Semnul „zilelor din urmă” este o dovadă evidentă a acestui lucru. Niciodată în istorie nu s-au mai întâmplat toate aceste lucruri, în timpul unei singure generaţii, înainte de anul 1914.

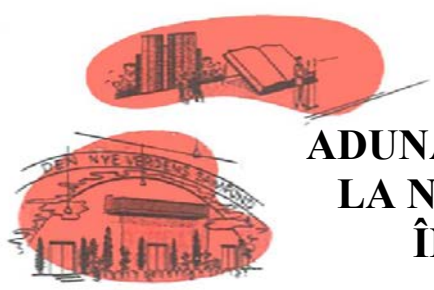
Semn	Dovada scripturală
1. Războaie mondiale	Mat. 24:7
2. Foamete răspândită	Mat. 24:7
3. Neobişnuit de multe cutremure	Mat. 24:7
4. Epidemii şi boli chinuitoare	Luca 21:11
5. Persecuţii asupra creştinilor	Luca 21:12-15
6. Mulţi abandonează creştinismul	Mat 24:12,13
7. Formarea Ligii Naţiunilor şi a Naţiunilor Unite	Apoc.13:14,15; 17:11
8. Naţiunile sunt nedumerite	Luca 21:25
9. Nelegiuirea se înmulţeşte	Mat. 24:12
10. Lumea e într-o stare de somnolenţă în ciuda semnului	1 Tes. 5:2,6
11. Prăbuşire morală în viaţa publică şi personală	2 Tim. 3:1-4
12. Delincvenţă juvenilă foarte răspândită	2 Tim. 3:2
13. Oamenii se implică excesiv în problemele de zi cu zi ale vieţii	Mat. 24:37-39
14. Predicarea mondială a împărăţiei stabilite ca veste bună	Mat. 24:14

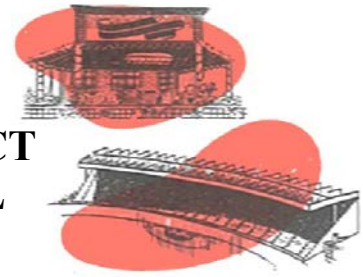
Înainte de a se termina „timpul sfârşitului” oamenii trebuie avertizaţi. Isus a prezis astfel: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul.” Pentru oamenii care suferă din cauza prezentei lumi rele, vestea împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu şi a „timpului sfârşitului” este într-adevăr bună. Martorii lui Iehova au fost silitori să ducă această veste bună la toate popoarele pământului. Atunci când va fi terminată lucrarea de predicare va veni „sfârşitul”. Aceasta nu înseamnă că la încheierea „timpului sfârşitului” întreaga omenire va fi ales împărăţia lui Dumnezeu. Nu, ci majoritatea vor rămâne lângă vechea lume, deşi mărturia de avertizare a fost făcută în lumea întreagă. Astfel, mulţimi de oameni vor fi lăsate pradă destinului lor de distrugere, ales de ei înşişi. Isus a spus: „Vă spun că, în noaptea aceea, doi vor fi într-un pat: unul va fi luat, iar celălalt abandonat. Vor fi două femei care vor măcina la aceeaşi moară: una va fi luată, iar cealaltă va fi abandonată.” A fi protejaţi de Iehova la Armaghedon nu depinde doar de unele legături de prietenie sau de familie; depinde de o hotărâre clară pentru lumea nouă

Cuprins

a lui Dumnezeu. Cei care aleg să meargă mai departe alături de lumea veche vor fi lăsaţi pradă distrugerii, după cum a spus Isus, aşa cum şi oamenii de dinainte de potop au fost lăsaţi pradă morţii în ape, atunci când „lumea de atunci a suferit distrugere, fiind inundată cu apă”. – Mat. 24:14; Luca 17:34,35; 2 Pet. 3:6, *NW*.

„Adevărat vă spun”, a declarat Isus, „că această generaţie nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri”. Aşadar „această generaţie” din 1914 nu va trece înainte să se termine „timpul sfârşitului” cu „un necaz mare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum, nu, şi nici nu va mai fi.” Cei care vor fi lăsaţi pradă distrugerii alese de ei înşişi vor plăti cu moarte veşnică. Aşadar, deoarece trăim într-un timp în care se fixează destine, să nu aşteptăm până când ne vom confrunta cu „sfârşitul” acestui sistem de lucruri. Atunci va fi prea târziu. Să ne hotărâm acum pentru lumea nouă şi să demonstrăm că am făcut acest lucru asociindu-ne cu Societatea deja formată a Lumii Noi. Să luăm parte la mărturia de avertizare care se face în prezent! Astfel, vom putea supravieţui „sfârşitului” acestei lumi şi vom moşteni viaţă veşnică, într-o lume nouă perfectă. – Mat. 24:34,21, *NW*.





ADUNĂRI DE DISTRICT LA NIVEL MONDIAL ÎN ANUL 1954

O serie incredibilă de mai mult de 80 de adunări în acest an

Martorii lui Iehova erau în mişcare. Aceştia se întruneau în întreaga lume, veneau cu avioane, trenuri, automobile particulare, nave şi în unele locuri chiar şi cu bicicletele şi pe jos. Aceştia se adunau pentru o serie la nivel global de peste 80 de adunări de district şi adunări naţionale, care au avut o prezenţă totală de peste 427 000 de persoane.

Aceste adunări au fost ţinute în foarte multe locuri, şi prin urmare, în circumstanţe în mare măsură diferite. În oraşele mari s-au folosit adesea sălile de teatru; în locuri precum tufişurile din Africa de Sud acestea au fost ţinute chiar în aer liber. Parcurile au fost transformate în „săli”, iar marile stadioane au fost modificate pentru scopuri teocratice. În Japonia a fost un bufet cu autoservire la nivelul solului, în Puerto Rico a avut loc un botez în apă caldă, în Honolulu o adunare ţinută în patru limbi cunoscute (engleză, ilocano, coreeană şi japoneză) şi minunata vreme din Villach, Austria, unde anumiţi fraţi au ales să stea afară pe malul unui râu şi să asculte cuvântările.

Transportul a fost o problemă în anumite locuri. În Rhodesia de Nord furgoneta Societăţii a cărat echipament pentru sunet către adunări prin „tufişuri”,

Cuprins

parcurgând mai mult de 2 000 de mile prin drumuri noroioase într-un teritoriu sălbatic şi, într-un caz, fiind doar al doilea vehicul care a trecut pe drumul respectiv în acest an! Pentru a ajunge la adunarea din Seul, foarte mulţi martori coreeni, unii cu bebeluşi prinşi în spate, au mers toată ziua şi toată noaptea stând tot drumul în autobuze încinse şi umede. O navă a fost închiriată la jumătate din preţul obişnuit de către adunările din Bergen, Norvegia, pentru a-i transporta pe 300 dintre fraţi la adunarea de district din Stavanger. Aceste exemple ilustrează marile eforturi ce au fost depuse pentru a se ajunge la întâlniri, dar, aşa cum a spus un frate de 65 de ani, care a susţinut că a mers sute de mile pe jos, în trei zile, pentru a ajunge la adunarea din Rhodesia de Nord: „A meritat!"

PROGRAMUL VALOROS

Da, programul a fost bogat. Acesta a fost alcătuit din discuţii practice, scripturale şi teocratice care au sporit aprecierea deja mare a ascultătorilor pentru îngrijirile lui Iehova, făcute prin intermediul Societăţii Noii lumi. La foarte multe întruniri programul a fost acelaşi. Joi după amiază discursul de bun venit al preşedintelui a indicat importanţa aprecierii potrivite a lucrurilor ce aveau să fie auzite sau a conduitei potrivite la adunare, şi a avut rolul de a le aminti participanţilor că urarea de bun venit la asemenea întruniri vine de fapt din partea lui Dumnezeu. Alte cuvântări ce au fost ţinute joi au subliniat aspectul practic al manifestării principiului iubirii prin loialitate, au indicat importanţa ajutării noilor interesaţi de a ajunge la maturitate, şi a maturizării personale prin participarea regulată la toate întâlnirile adunării. Vineri s-au dat sfaturi practice despre cele mai bune modalităţi de a ajunge la oamenii cu bunăvoinţă prin intermediul revistelor, prin expansiunea serviciului nostru şi prin folosirea Bibliei în slujirea noastră din casă în casă. În acea seară au fost discutate asemenea subiecte precum: înlăturarea spiritului de plângere, comportamentul teocratic în familie şi importanţa recunoaşterii organizaţiei lui Iehova.

Sâmbătă a fost subliniată importanţa binecuvântării zilnice a lui Iehova, a menţinerii integrităţii şi a arătării iubirii adevărate. A fost relatată lupta puternică pentru libertatea de a predica în lumea întreagă, şi în cadrul cuvântărilor 'Minciunile duc la pierderea vieţii' şi 'Creştinii trăiesc adevărul' a fost accentuată nevoia ca creştinii să fie cinstiţi şi drepţi în tot ceea ce fac.

Duminică dimineaţă a fost subliniată necesitatea grăbirii fugii unei mulţimi din ce în ce mai mare de persoane în organizaţia lui Iehova, în discursul 'Grăbirea fugii la munţi' şi prin înregistrări audio, în foarte multe adunări, vice-preşedintele Societăţii Turnul de Veghere şi preşedintele au vorbit despre 'Caracterul Sacru al Războiului nostru' şi despre 'Sfinţenia războinicilor creştini garantează victoria.'

Apoi a sosit şi momentul culminant, lectura publică larg-anunţată 'Iubirea lui Dumnezeu vine în ajutor în criza omului.' Oare publicul a răspuns invitaţiei de a participa? Chiar aşa s-a întâmplat! Mai mult de un sfert dintre cei prezenţi la Brebach, în Saar, erau oameni cu bunăvoinţă. Cei 13 800 din Danemarca reprezentau cu aproximativ 6 000 mai multe persoane decât sunt martorii lui Iehova în întreaga ţară. Şi în mica republică caraibiană Haiti prezenţa excelentă de

Cuprins

1 679 de persoane a fost de unsprezece ori mai mare decât cei aproximativ 150 de fraţi ce erau acolo!

Această lectură publică a descris căile prin care Iehova şi-a dovedit iubirea, căi care includ îngrijirea Sa pentru o răscumpărare şi un guvern drept şi ale oportunităţii pentru viaţă veşnică pentru om. Aceasta s-a încheiat cu un apel către audienţă de a se alătura societăţii Noii Lumi pentru a primi viaţă veşnică, astfel încât „iubirea lui Dumnezeu ce va veni în ajutorul nostru va fi justificată".

Filiala canadiană entuziastă a Turnului de Veghere a scris: „Întregul program al congresului a reprezentat o combinaţie de explicaţii şi instrucţiuni spirituale, alături de sfaturi logice şi practice despre cea mai bună cale de a ajunge la oamenii cu bunăvoinţă cu minunatul mesaj pe care Iehova l-a încredinţat poporului Său să îl transmită."

ADUNĂRILE DIN STATELE UNITE ALE AMERICII

Şaptesprezece dintre adunări de district din acest an au fost ţinute în Statele Unite. Cea mai mare dintre acestea a avut loc în Boston, Massachusetts, în partea dens locuită de est; iar cele mai mici au avut loc în părţile mai puţin populate din vest. Însă toate au beneficiat de acelaşi spirit al iubirii şi al frăţiei creştine care este manifestat întotdeauna la întâlnirile martorilor lui Iehova. Adunarea din Boston a fost ţinută în confortabilul Parc Fenway, cămin al echipei locale de baseball, şi a avut o prezenţă record de 17 910 persoane. Au mai existat încă trei adunări în apropierea coastei de est, una la Mooers Field în Richmond, Virginia, şi alta la marele stadion Johnson-Hagood din Charleston, Carolina de Sud, şi cea mai sudică întâlnire a avut loc la Plant Field, la terenurile pentru bâlci din Tampa, în partea vestică a Floridei. Cea de-a doua cea mai mare adunare a naţiunii (cu o prezenţă de 17 588) a avut loc în Arena Cincinatti Gardens din Cincinnati, Ohio. În Milwaukee, Wisconsin, oraşul a amplasat un mare semn luminos în turnul primăriei. Acesta era vizibil într-o mare parte a oraşului şi proclama: „Bine aţi venit martori ai lui Iehova." Întâlnirea din New Orleans, Louisiana, s-a ţinut la stadionul Pelican, un loc cu o mândrie locală considerabilă, deoarece reprezenta căminul victoriosului club de baseball al oraşului.



City Hall tower
Milwaukee, Wisconsin

Adunările din Sioux City, Iowa şi Oklahoma City din Oklahoma au fost ţinute în săli de teatru moderne, dotate cu aer condiţionat, cu un decor potrivit pentru întâlnirile Societăţii Noii Lumi. Adunarea de district din San Antonio, Texas, a avut şi o nuanţă latin americană, cu discursurile de vineri, sâmbătă şi duminică în limba spaniolă, şi o prezenţă de 1 637 de persoane la adunarea publică în spaniolă.

Un grup agitat, dar fericit, s-a adunat de-a lungul graniţei Statelor Unite cu Mexic în amfiteatrul din El Paso, Texas. Adunarea din Pueblo, Colorado, ţinută în tribună la terenurile pentru bâlci, a avut anumite dificultăţi din cauza uraganelor obişnuite de

Cuprins

după amiază, uneori însoţite de ploaie, dar nicio parte a programului nu a fost ratată, deoarece vorbitorii şi-au continuat discursurile din lojele pentru presă localizate de partea opusă a tribunelor

Billings, Montana, reprezintă în mare parte doar teren liber, şi aici s-au întâlnit fraţii din vest: crescători de vite, ciobani, fermieri, mineri, oameni ce lucrează în industria extractoare şi oameni de afaceri – cu toţii slujitori zeloşi ai lui Iehova. Salt Lake City, Utah, reprezintă capitala şi sediul central al „Sfinţilor din Zilele din Urmă", sau biserica mormonă, care practic controlează toate locurile mari de întâlnire. Cu toate acestea, a fost obţinut amfiteatrul statului Utah din terenul destinat bâlciurilor. Doi indieni hopi din Arizona, care recent au acceptat adevărul şi au răspândit veştile bune ale împărăţiei printre cei din tribul lor din rezervaţie, s-au numărat printre persoanele botezate aici.

Cele trei adunări din Statele Unite care au rămas au fost ţinute pe coasta de vest, în San Diego şi Oakland, California şi în Portland, Oregon. Adunarea din Portland a fost ţinută la Portland Meadows, o pistă de curse. Primarul, care a extins facilităţile oraşului pentru un congres încununat de succes, a spus că s-a bucurat să vadă că aceste facilităţi sunt folosite pentru un asemenea scop.

ABSOLVIREA DE LA GILEAD

Cea mai mare adunare canadiană a avut loc în Toronto, Ontario. Aici întâlnirea a durat cinci zile şi nu patru, astfel încât festivitatea de absolvire a celor 116 studenţi ai celei de-a douăzeci şi treia clase a Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere a putut să se ţină în cea de-a treia zi.

După cântare, rugăciune şi citirea telegramelor din diferite colţuri ale lumii, cei cinci instructori de la Gilead au oferit, pe scurt, câteva sfaturi de despărţire. S-a indicat faptul că încercările indică dacă cineva este cu adevărat dedicat sau slujeşte din egoism, că ceva este în neregulă atunci când cineva caută contact social în afara Societăţii Noii Lumi, că, pentru siguranţă, noi trebuie să ne 'ţinem strâns de organizaţie', fără să o pierdem din vedere vreodată sau acţionând independent de aceasta, că trebuie să fim buni, căci oile au nevoie de un toiag câteodată, dar niciodată de o lovitură cu piciorul, că noi radiem sănătate spirituală bună prin faptul că rămânem aproape de Cuvântul lui Dumnezeu şi de instrumentul său vizibil, şi că 'ţinând la calitatea serviciului' rezultatele vor veni de la sine.

În continuare, F. W. Franz, vice-preşedintele Societăţii, a dezvoltat tema părţii fericite a misionarilor, deoarece aceştia „preiau conducerea şi le arată oamenilor cum să iubească." Noi avem nevoie de iubire pentru a fi fericiţi şi oferind cu generozitate – misionarii au atât de multe oportunităţi să dăruiască – şi noi vom fi iubiţi spontan. Apoi, preşedintele societăţii, N. H. Knorr, a oferit sfaturi în cuvântarea 'Gândiţi-vă la aceste lucruri." El a indicat că eşecul de a gândi la lucruri drepte poate face o persoană să piardă adevărul, şi a comparat roadele gândirii lumii vechi cu cele ale gândirii corecte. Au mai fost subliniate şi nevoia de a rămâne curat în gând şi comportament şi importanţa de a ne îndrepta către cuvântul lui Dumnezeu şi către Dumnezeu în rugăciune, prin formarea obiceiurilor mentale potrivite.

Cuprins

Alte patru adunări au avut loc în Canada, în partea estică extremă în St. John, Newfoundland, şi în Halifax, Nova Scoţia; în zonele de preerie din Saskatoon, Saskatchewan; şi pe coasta Pacificului, în minunatul parc înflorat Queens Park din New Westminster, Columbia Britanică. La această întâlnire din urmă au servit fraţi chiar şi din nordicul Cerc arctic.

MAREA BRITANIE

Patru întâlniri au fost ţinute în Marea Britanie. Una a avut loc pe patinoarul din Dunferline, Scoţia, pe partea opusă a binecunoscutului Firth of Forth din Edinburgh. Patinoarul a fost transformat într-o confortabilă Sală a Împărăţiei, iar fraţii au avut parte de o atmosferă atât de prietenoasă, încât una dintre gazde a afirmat că nu a mai văzut nicăieri învăţături religioase oferite în nişte condiţii de prietenie ce sunt atât de naturale şi a adăugat: „Intenţionez să intru în grupul acestor oameni.” Destul de mulţi localnici care au fost impresionaţi de organizaţie au venit să asculte mesajul. Directorul unei şcoli, văzând un profesor coleg în mulţime pregătindu-se să iasă, a remarcat: „Întotdeauna învăţăm, nu-i aşa?”

Cea de-a doua adunare britanică a avut loc la Belfast, în Irlanda de Nord. Aici, unde ura adânc înrădăcinată dintre protestanţi şi catolici izbucneşte periodic în conflict deschis, acurateţea, demnitatea şi curtoazia societăţii Noii Lumi au reprezentat caracteristici ce au putut fi remarcate atât pe teren, cât şi în sala Ulster, acolo unde a fost ţinută întâlnirea.

Adunările ce au fost ţinute la Nottingham, în Midlands, şi la Luton, la aproximativ 30 de mile nord de Londra, au fost ţinute pe terenul de atletism. În Marea Britanie acestea sunt construite pentru a găzdui o mulţime activă şi adesea de nestăpânit pentru aproximativ o oră şi ceva, prin urmare este nevoie de bănci în număr limitat şi acestea sunt oferite. Dar există nenumărate terase unde se poate sta. Voluntarii au construit destule bănci la Nottigham pentru a creşte numărul scaunelor cu mai mult de dublu, şi ziarele din întreaga zonă au comentat în legătură cu transformarea ce a avut loc la Luton. Un ziar naţional a adăugat: „Doar o linie de demarcare a menţinut miile de persoane de mica alee de zgură de trei picioare şi nici unul dintre ei nu a pus piciorul pe asfalt.”

PUBLICITATEA

Publicitatea adunărilor a fost extraordinară. Foarte multe posturi de radio şi de televiziune au difuzat interviuri de cincisprezece minute, sau chiar de jumătate de oră, cu vizitatorii ce aveau să vorbească. Un singur post de radio din Cincinnati a difuzat cinci interviuri. Anumite posturi de televiziune au difuzat fragmente din filmul intitulat «Societatea Lumii Noi în acţiune». Un crainic din Toronto a afirmat: «Dacă vreţi să aflaţi mai multe despre martorii lui Iehova nu o să vă coste nimic să mergeţi la Grandstand şi să aflaţi».

Ziarele de toate genurile au oferit articole despre adunări. Doar în zona Boston, Massachusetts, 120 de ziare au conţinut rapoarte ale adunărilor. În Sioux City, Iowa, cel mai bun reportaj despre adunare a fost în ediţia de două lire şi

Cuprins

jumătate a ziarului *Journal* din Sioux City – un suvenir ce a fost trimis în întreaga ţară. Ziarul local din *Billings,* Montana, a dus informaţii despre adunare într-o arie extinsă care de obicei nu se încadrează pe calea bătătorită, ajutându-i pe oamenii din zonele nerepartizate să se familiarizeze cu activitatea martorilor lui Iehova.

În Salisbury, Rhodesia de Sud, ziarul a conţinut pe prima pagină fotografii şi o recenzie favorabilă. Din Cuba avem raportul: „Reclama făcută de ziar a inclus un interviu minunat cu vice-preşedintele Societăţii". Din Puerto Rico aflăm următoarele: „Ziarele principale ale insulei au conţinut informaţii în legătură cu martorii lui Iehova şi adunarea. Un post de radio a emis întreaga lectură publică, pe gratis, deşi aceasta a durat o oră şi douăsprezece minute". Cei care au mers la congresul din Danemarca aşteptau cu nerăbdare să vadă dacă mutarea în Forum, cea mai mare sală acoperită a ţării, va modifica cu ceva lucrurile în cazul ziarelor din acea zonă conservatoare, care au ignorat adunările daneze din trecut. Chiar a avut loc o schimbare! Acestea au conţinut un articol lung şi cincizeci de imagini. Un articol în care se vorbea despre mulţimile uriaşe relata: „Billy Graham nu se poate compara cu aşa ceva."

Reclamele pentru adunarea din Luton, England, l-au îmboldit pe episcopul Anglican să scrie o scrisoare către biserici, numindu-i pe martori eretici şi schismatici şi încercând în general să minimalizeze efectul acestei adunări creştine. Presa locală a publicat scrisoarea episcopului, împreună şi cu răspunsul martorilor, şi de asemenea, a mai publicat şi un raport bun al adunării.

Publicitatea pentru adunarea din Olanda a fost cea mai bună pe care presa a publicat-o vreodată în această zonă, deşi clerul local a crezut aparent că împiedicarea activităţii de dinainte de congres ar fi la fel de uşoară ca scrierea unuia sau a două articole defăimătoare în ziarele lor religioase. Însă, populaţia olandeză reformată a fost atât de indignată din pricina acestor articole încât s-a oferit să le ofere participanţilor la congres cazare, unii oferindu-le acest lucru pe gratis.

În Statele Unite ale Americii foarte mulţi fraţi au fost entuziasmaţi să vadă că adunarea de la Berlin le-a fost adusă chiar în mijlocul sufrageriilor prin intermediul televiziunii, în joia de după adunare. Imaginile au arătat cufundarea, incluzând fotografii ale surorilor ce erau cufundate în apă. Vorbitorul a anunţat că mai mult de douăzeci de mii de martori ai lui Iehova participaseră, şi că două treimi din aceştia veniseră din zona de est a Germaniei cu riscul vieţilor lor. El s-a referit la acest lucru ca la o demonstraţie adevărată a credinţei.

COMPORTAMENT CREŞTIN

Comportamentul creştin potrivit este uşor de recunoscut şi face şi o impresie bună. Un sergent de poliţie din parcul Fenway, Boston, a spus că martorii lui Iehova erau cea mai ordonată mulţime care a fost în parc în cei opt ani de când el era acolo. Practica aplicării principiului iubirii în viaţa de zi cu zi era explicată de către unul dintre martori în faţa unui grup de poliţişti din Napoli, care se aflau la datorie la teatrul în care avea loc adunarea italiană, atunci când unul dintre ofiţeri a recunoscut: „Noi suntem aici doar pentru a mări numărul celor prezenţi. Nu înţeleg

Cuprins

de ce alte religii nu învaţă ceea ce învăţaţi voi." Explicaţia a venit din partea unui alt poliţist: „Asta e simplu. Ei au adevărul şi îl urmează, în timp ce celelalte religii se implică în politică."

Un exemplu al acestei iubiri creştine a fost arătat în Copenhaga, Danemarca. Forumul era plin până la refuz cu o jumătate de oră înainte ca predica publică să înceapă. La trei fără douăzeci de minute s-a cerut ca unii dintre fraţii care purtau insigne pe revere să îşi elibereze scaunele pentru a face loc persoanelor cu bunăvoinţă de afară. Răspunsul? Aproape două sute de fraţi şi surori s-au ridicat în masă şi s-au mişcat cu rapiditate pe străzi, permiţându-le multor dintre musafiri să îşi găsească un loc şi să asculte punctul principal al adunării.

După ce adunarea s-a încheiat, publicaţia *Tribune* din Oakland, California, a afirmat: „Lindsay Lueddeke, director al sălii de teatru Oakland şi al clădirilor Exposition îi va primi pe martorii lui Iehova cu braţele deschise dacă aceştia se vor hotăra să mai ţină o altă adunare de district în Oakland. … nu au existat niciun fel de probleme şi atunci când întâlnirea s-a încheiat clădirile au fost lăsate fără nici o pată, în mare parte deoarece un comitet de 50 de persoane, ce se plimba în jurul arenei, strângea fiecare hârtie aproape chiar în clipa în care cădea. 'Aş fi CU ADEVĂRAT fericit să îi văd că se întorc', a spus Lueddeke."

ATITUDINE OFICIALĂ

Un aspect neobişnuit al adunărilor din acest an a fost reprezentat de atitudinea caldă a oficialilor oraşului. În Statele Unite ale Americii acest lucru a început în Cincinnati, una dintre adunările de la început. Atunci când vorbitorii din Brooklyn au ajuns la aeroport, Dorothy N. Dolbey, primarul, era prezentă acolo, pentru a oferi un bun venit oficial şi pentru a-i conduce în oraş. Primarul sau unul dintre asistenţii săi a venit şi în întâmpinarea oficialilor adunării din Charleston, South Carolina; Sioux City, Iowa, şi Portland, Oregon. În Toronto, Ontario, un membru al consiliului oraşului a spus că aceştia sunt „mândri că această organizaţie creştină a venit în Toronto", şi a menţionat mai ales lucrările ei bune în mijlocul tinerilor.

În câteva oraşe oficialii şi-au dat acordul ca mari panouri publicitare să fie amplasate pe străzile principale, iar escortele poliţiei au fost adesea oferite pentru paradele cu maşini acoperite de semne prin centrul oraşului, fiecare maşină având pe capotă un afiş care anunţa discursul public.

Preşedintele adunării de la Tampa, Florida a întrebat: „De ce a avut loc această schimbare de atitudine fără de martorii lui Iehova în ultima vreme? Fără îndoială că cele două adunări record din anii 1950 şi 1953, de pe Stadionul Yankee din New York, unde demonstraţii de lege şi ordine, pace şi unitate creştină au zguduit lumea religioasă, au contribuit foarte mult la această schimbare a atitudinii".

Efectul acestei publicităţi sincere a fost în mod special evident la Tampere, Finlanda, acolo unde rapoartele din ziarele finlandeze în legătură cu adunarea de pe stadionul Yankee din anul 1953 i-au făcut pe directorii de la Tampere Hippos să

Cuprins

ofere voluntar această locaţie pentru închiriat. Aceasta a fost folosită pentru întâlnirea din această vară.

BOTEZ

Numărul total al celor botezaţi la adunările de district a fost de 14 509 de persoane!

În Seul, Coreea, botezul a fost ţinut în piscina şcolii care a fost închiriată pentru adunare. Însă, de la război, această piscină a fost plină de dărâmături şi resturi. Fraţii au curăţat cărămizile, pietrele şi mortarul şi apoi l-au rugat pe soţul unei surori să transporte câteva cisterne de pompieri pline cu apă pentru a umple piscina. Şcoala şi copiii comunităţii le sunt recunoscători martorilor lui Iehova pentru că au ţinut acest botez acolo şi au restaurant piscina! Atunci când candidaţii pentru botez au fost rugaţi să se ridice la această adunare din Seul, toată lumea a fost mirată să vadă aproximativ o treime din cei prezenţi ridicându-se în picioare.

În Copenhaga, Danemarca, poliţia nu a dat voie unei parade a maşinilor de la sala de adunare până la piscina pentru cufundare, ci le-au împărţit în grupuri de zece sau cincisprezece autoturisme, şi apoi au asigurat o escortă a poliţiei pentru fiecare grup. Acest aranjament doar a atras şi mai multă atenţie spre adunare, deoarece la fiecare trei minute, un nou grup de maşini trecea pe lângă trecătorii miraţi. Fiecare maşină avea un semn care o identifica precum o parte a botezului martorilor lui Iehova.

Poate cel mai neobişnuit botez a avut loc în râul Luapula în Kashiba, Rhodesia de Nord. Râul este plin de crocodili, aşa că mai întâi anumiţi fraţi au ieşit cu bărcile - adică trunchiuri de copac scobite_- şi au format un cerc în jurul locului pentru cufundare. Crocodili au fost ţinuţi la distanţă, aşadar cufundarea în apă a celor 580 de fraţi a continuat fără probleme.

PREGĂTIRI PENTRU ADUNARE

Pentru ţinerea unor adunări de asemenea mărimi trebuiesc obţinute foarte multe locuri de cazare, nu numai la hoteluri, dar şi în casele oamenilor. Aproape în toate locurile în acest an au fost suficiente locuri de cazare ce au fost obţinute la momentul potrivit şi lucrarea de obţinere a acestora a fost încheiată cu mult timp înainte de data stabilită. În New Westminster, Columbia Britanică, şeful poliţiei a întrebat unde vor sta miile de persoane care aveau să vină la congres, din moment ce toate camerele disponibile vor fi ocupate de către oamenii ce vor veni la mult anunţatele Jocuri ale Imperiului Britanic (British Empire Games) care aveau să fie ţinute în acelaşi timp cu adunarea. Însă, s-a descoperit că proprietarii deveniseră conştienţi de camerele de închiriat pe care le aveau şi erau fericiţi să îi primească pe martorii lui Iehova să stea cu ei, în timp ce ceilalţi vizitatori nu aveau o reputaţie atât de bună. Lucrarea de găsire a camerelor s-a încheiat în doar zece zile, şi foarte multe oferte de cazare au trebuit să fie refuzate.

În Kyoto, Japonia, a fost găsită cazare în altă parte – în templele budiste. Un singur templu a oferit cazare pentru nouăzeci de fraţi, şi a primit o mărturie

Cuprins

bună. Un frate care a stat la templu a vorbit două ore şi jumătate cu gazda sa, un preot budist, care este un abonat al revistei *Turnul de veghere* şi care a venit la adunare şi a spus că dacă poate câştiga credinţă în Iehova atunci îşi va abandona religia budistă.

Locurile de adunare de dimensiunile potrivite sunt adesea dificil de găsit, şi uneori este necesară o lucrare considerabilă pentru transformarea lor satisfăcătoare. În Salt Lake City, Utah, mai mult de o sută de fraţi şi surori au petrecut câteva zile curăţând sala de teatru şi transformând-o într-un loc potrivit pentru adunare. Managerul a fot uimit. Niciodată în cei treizeci de ani pe care şi-i amintea locul nu fusese atât de curat. Mooers Field din Richmond, Virginia, este acum folosit în general pentru curse de maşini mici, şi era destul de distrus. Munca de înainte de adunare a inclus zugrăvirea clădirii principale de la intrare precum şi scândurile ce înconjoară terenul. În momentul adunării aceasta arăta destul de bine.

În Honolulu fraţii nu s-au putut muta în şcoala în care avea să se ţină adunarea până la ora 9 după amiază, în ziua de dinaintea începerii adunării. Adventiştii foloseau clădirea până la acea oră. Fraţii au fost informaţi în legătură cu acest lucru şi aproximativ 400 dintre ei au intrat când adventiştii au plecat. Mai întâi a venit grupul care mătura, o sută de fraţi cu mături şi mopuri. Într-un timp foarte scurt amfiteatrul era curat lună, scaunele erau aşezate, florile erau aranjate pe scenă, textul anual a apărut, echipamentul pentru sunet a fost instalat, şi în mai puţin de patru ore această muncă voluntară a transformat locul într-o mare Sală a Împărăţiei. Asta s-a dovedit a fi o mărturie bună pentru cei ce priveau şi o încurajare pentru cei noi care au văzut unitatea martorilor lui Iehova şi dovada spiritului Acestuia asupra organizaţiei.

În Lahore, Pakistan, musulmanii au fost foarte impresionaţi la vederea europenilor care, în aceste zone, niciodată nu se înjosesc să facă sarcini domestice, şi să muncească umăr la umăr cu fraţii lor cu pielea mai închisă la culoare în bucătăria bufetului cu autoservire şi în lucrarea de avertizare stradală. Lucrarea pe străzi, care a fost întreprinsă pentru prima dată în acest orăşel musulman, i-a obligat pe mulţi să ia aminte. Un oficial musulman care a participat la lectura publică a spus: „Puteţi să simţiţi spiritul lui Dumnezeu în aceşti oameni. Acolo unde sunt ei găsim o atmosferă fericită şi liniştită şi întotdeauna ne simţim bineveniţi.”

REZULTATE

Capitolul de încheiere al adunărilor nu poate fi scris încă, deoarece adevăratul lor succes va depinde de modul în care cei care au participat vor pune în practică, în activităţile lor personale şi ale adunărilor lor, lucrurile pe care le-au învăţat şi sugestiile ce au fost făcute la aceste întâlniri. Punctele mai slabe au fost subliniate. Importanţa prezenţei la adunare a fost indicată. Toţi au fost încurajaţi la un serviciu mai zelos. Din Indonezia avem un raport în legătură cu nu nou record de vestitori în luna următoare. Din Puerto Rico s-a raportat că prezenţa la întâlnirile adunării a crescut considerabil în unele cazuri chiar şi cu 25%.

Cuprins

De asemenea, martorii lui Iehova se gândesc la anul următor, când fraţi din foarte multe părţi ale lumii se vor aduna la congrese în America de Nord, Marea Britanie, Franţa, Germania, Italia, Suedia, şi Olanda. Atunci când servul de filială din Italia, de la adunarea de district din Napoli, a anunţat cu entuziasm că în 1955 va fi ţinută la Roma o adunare internaţională, lacrimile de bucurie au putut fi văzute peste tot. Deşi foarte mulţi dintre martorii lui Iehova din Italia sunt foarte săraci din punct de vedere material, totuşi gândul că fraţi din alte ţări vor veni să se asocieze cu ei într-o adunare creştină i-a făcut să fie hotărâţi să se afle la Roma anul viitor, pentru a-L lăuda pe Iehova şi pentru a se bucura de părtăşia dulce a fraţilor lor care vin de peste hotare.

Acum toate privirile sunt întoarse către anul 1955 şi lucrarea de mărturie ce ne stă înainte, cu adunările internaţionale la doar şapte luni distanţă!

CIFRELE DE LA ADUNĂRILE DE DISTRICT DIN ANUL 1954

Acest tabel nu include toate adunările, deoarece unele din Emisfera de Sud au fost ţinute mai târziu, după ce acest tabel a fost publicat. (Cifrele totale sunt oferite pentru ţările în care s-au ţinut patru sau mai multe adunări.)

	Nr. prezenţi	Nr. botezaţi
AUSTRALIA		
Broken Hill, N.S.W.	401	8
Kalgoorlie, W. AUS.	945	42
Rockhampton, Qld.	340	16
Toowoomba, Qld.	1.520	58
(Mai multe adunări au avut loc mai târziu)		
AUSTRIA		
Bregenz	776	29
Linz	1.217	49
Villach	1.166	68
BELGIA		
Ghent	1.998	59
Liege	2.464	96
MAREA BRITANIE		
Belfast, Irlanda de Nord	1.055	20
Dunfermline, Scoţia	2.672	47
Luton	11.839	305
Nottingham	9.620	171
Total	25.186	543

Cuprins

CANADA		
Halifax, N. S.	1.801	60
New Westminster, B. C.	9.632	205
Saint John’s Newf.	436	33
Saskatoon, Sask.	6.232	125
Toronto, Ont.	22.201	564
Total	40.302	987
CUBA		
Havana	4.212	50
Holguin	1.761	35
DANEMARCA		
Copenhaga	13.800	523
ETIOPIA	251	0
FINLANDA		
Kuopio	2.000	44
Tampere	4.750	118
FRANŢA		
Amiens	4.317	69
Lyons	1.584	96
Nancy	960	67
Paris	3.300	124
Total	10.161	956
GERMANIA		
Berlin	22.500	1.022
Bielefeld	6.498	189
Bremen	6.534	292
Cologne	8.567	315
Freiburg	6.070	184
Hof	3.780	197
Munchen	8.149	283
Neumunster	4.709	152
Wiesbaden	7.750	220
Total	74.554	2.854
GUATEMALA		
Guatemala City	751	59
HAITI		
Port-au-Prince	1.679	3

Cuprins

HAWAI		
Honolulu	1.120	38
HONG KONG	190	7
INDONEZIA		
Jakarta	204	11
Surubaja	185	7
ITALIA, Napoli	1.260	106
JAPONIA, Kyoto	536	22
KOREA, Seul 1.245	284	
LUXEMBURG	252	1
OLANDA		
Haga	11.800	283
RHODESIA DE NORD		
Broken Hill (African)	11.069	466
Chingola (African)	8.678	317
Kashiba (African)	7.121	580
Luanshya (African)	15.000	589
Mankoya (African)	1.017	126
Mulilo (African)	2.375	339
Mwanza (African)	2.779	200
Nkana-Kitwe (European)	133	6
Total	48.172	2.623
NORVEGIA		
Hamar	1.327	43
Narvik	326	26
Stavanger	632	17
Vardo	50	0
Total	2.335	86
PAKISTAN, Lahore	335	9
PUERTO RICO, Arecibo	777	24
SAAR, Brebach	1.058	20
AFRICA DE SUD		
Bloemfonteia	718	33
Bloemfonteia	1.520	75

Cuprins

Durban	1.903	122
Durban	141	13
East London	607	47
East London	87	3
Johannesburg	5.641	280
Cape Town	420	40
Cape Town	414	21
Total	11.451	634
RHODESIA DE SUD		
Bulawayo	8.025	153
Salisbury (African)	3.370	280
Salisbury(European)	371	17
ELVEŢIA		
St. Gallen	3.120	62
Vevy	746	13
TAILANDA, Bangkok	231	10
STATELE UNITE		
Billings, Mont.	0796	75
Boston, Mass.	17.910	424
Charleston, S.C.	4.351	88
Cincinnati.Ohio	17.588	440
El Paso, Tex.	1.279	32
Milwaukee, Wis.	12.618	368
New Orleans, La.	5.482	134
Oakland,Calif.	11.460	387
Oklahoma City, Okla.	5.389	136
Portland,Oreg.	9.439	330
Pueblo, Colo.	4.761	120
Richmond, Va.	11.460	247
Salt Lake City, Utah	1.573	73
San Antonio, Tex.	7.543	180
San Diego. Calif	14,538	414
Sioux City, Iowa	5,257	142
Tampa, Flo	6,764	140
Total	139,208	3,760
VENEZUELA, Caracas	829	62
Totalul celor prezenţi la adunările listate aici		
	427 057	14,509

Cuprins



LUPTA
PENTRU LIBERTATEA DE A PREDICA ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ



„Regele le-a permis iudeilor ... să-şi apere viaţa”. – Estera 8:11, AS.

Iehova Dumnezeu porunceşte ca această veste bună să fie predicată în toată lumea. (Mat. 24:14) Isus a avertizat: „Veţi fi urâţi de toate naţiunile din cauza numelui meu.” (Mat. 24:9, *NW*). David a declarat: „De ce se agită naţiunile ... şi domnitorii se sfătuiesc împotriva lui Iehova şi împotriva unsului său, spunând: ‘Să le rupem legăturile şi să aruncăm de pe noi funiile lor?’” (Ps. 2:1-3, *AS*) Acestea înseamnă o luptă de a predica în lumea întreagă.

2. Această luptă mondială de astăzi are un corespondent în vechime. În secolul al cincilea î.C., puterea mondială era simbolizată de Imperiul Persan. El era condus de Ahaşveroş, care este cunoscut în istorie sub numele de Xerxes. Poporul lui Dumnezeu era în captivitate la vremea aceea şi împrăştiat în toată lumea. Prim-ministrul nelegiuit al regelui, Haman, voia să nimicească cu desăvârşire poporul lui Dumnezeu din tot imperiul. (Estera 6:3). Printr-o înşelăciune, el l-a făcut pe rege să semneze un decret care nu putea fi anulat, care să decidă moartea tuturor iudeilor. Iehova a folosit-o atunci pe noua soţie a regelui, Estera. Ea a intervenit la rugămintea lui Mardoheu. A făcut o cerere pentru a se ridica sentinţa de moarte poruncită de rege. Regele a ascultat cererea Esterei. El nu a schimbat decretul, însă a poruncit ca toţi iudeii din fiecare provincie şi din fiecare oraş să lupte şi să-şi apere viaţa. (Estera 8:11,12) Poporul lui Iehova s-a strâns laolaltă în toate provinciile şi oraşele şi au luptat în tot imperiul pentru vieţile lor. – Estera 9:16

3. Oare nu sunt martorii lui Iehova din prezent în aceeaşi situaţie ca acei servi din vechime ai lui Dumnezeu? Ba da, exact în aceeaşi situaţie! Noi trebuie să luptăm în toată lumea pentru vieţile noastre. Deoarece ne sunt în joc vieţile, noi luptăm pentru libertatea de a predica. Iehova ne-a poruncit să predicăm vestea bună. Vieţile noastre depind de faptul de a predica cu credincioşie! De fapt, toţi trebuie să facem acest lucru. Vai de fiecare dintre noi dacă nu declarăm public şi fără teamă vestea bună! (1 Cor. 9:16; Ezec. 3:20) Iehova a declarat: „Dacă îi spun celui rău: ‘Răule, vei muri negreşit’, dar tu nu îi spui nimic celui rău ca să-l avertizezi cu privire la calea lui rea, acel om rău va muri pentru nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâinile tale.” (Ezec. 33:8, *AT*). Singurul mod în care putem

Cuprins

să sperăm la salvare este să predicăm şi să anunţăm vestea bună pentru salvarea altora. – 1 Tim. 4:16

4. Diavolul este conducătorul invizibil al prezentului sistem rău de lucruri. (2 Cor. 4:4). Oare nu cunoaşte Satan Scripturile? Cu siguranţă că le cunoaşte! Nu i-a citat el, oare, lui Isus din ele? (Mat. 4:6). El ştie că singura cale prin care îi poate distruge pe martorii lui Iehova, potrivit cu Ezechiel 33:8,9, este să ne forţeze să nu mai predicăm în toate naţiunile, aşa cum a poruncit Iehova. El ştie că dacă facem acest lucru, vom muri. Aşadar, pentru a ne opri, el pune la cale răul, prin lege, împotriva noastră, în toată lumea. Cuvântul revelat al lui Iehova arată că noi trebuie să luptăm, aşadar, pentru libertate. Să o numim „Lupta pentru libertatea de a predica în lumea întreagă!"

5. De unde vine libertatea noastră? Vine oare de la naţiunile acestei lumi şi de la conducătorii lor? Nu! Iehova Dumnezeu este creatorul libertăţii. Pentru noi există libertate şi siguranţă. Aşa cum este scris în 2 Corinteni 3:17 (*NW*): „Căci Iehova este spirit, şi acolo unde este spiritul lui Iehova, acolo este libertate." Noi am fost eliberaţi de Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. „Dacă rămâneţi în cuvântul meu, sunteţi cu adevărat discipolii mei şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va elibera. Fiindcă vă eliberează Fiul, veţi fi într-adevăr liberi." (Ioan 8:31,32,36, *NW*). Noi suntem binecuvântaţi cu această libertate preţioasă. Dar trebuie să luptăm pentru a o păstra. Ceea ce ne păstrează liberi este faptul de a cunoaşte şi a vorbi adevărul cu exactitate.

6. Cine a avut primul această libertate? Isus a fost primul care a revendicat-o. El a fost persecutat. El a trebuit să lupte pentru dreptul său de a predica. El a făcut aceasta mergând mai departe fără niciun fel de ocrotire din partea guvernului Roman. El a proclamat dreptul dat de la Dumnezeu de a predica. El le-a dat libertatea sa altora. (Gal. 5:1). A cerut el vreo garanţie ca cetăţean? Nu, el nu avea cetăţenie romană. Cetăţenia sa era în cer. El a pretins libertatea fundamentală dată de Dumnezeu de a predica. Oare i-a fost lui frică fiindcă nu avea niciun fel de protecţie din partea guvernului lui Cezar? Nu! El şi-a proclamat libertatea cu un curaj care a inspirat teamă. El a arătat că avea încredere în puterea lui Iehova, Dătătorul libertăţii. El a spus: „Nu vă temeţi de cei care ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul, ci mai degrabă temeţi-vă de cel care poate distruge atât trupul cât şi sufletul în Gheenă." – Mat. 10:28, *NW.*

7. Oare nu ne arată aceasta că Isus se aştepta să fie persecutat de către conducători din cauză că proclama libertatea dată de Iehova Dumnezeu? Ba da! Şi Isus mai ştia şi că persecuţia nu avea să fie îndreptată numai împotriva lui sau să se termine odată cu moartea lui. El ştia că fiecare dintre urmaşii lui urma să fie persecutat aşa cum a fost persecutat şi el. A spus el cumva că această persecuţie avea să fie limitată doar la unele dintre naţiuni? Nu! El a arătat că persecuţia aceasta urma să vină de la fiecare naţiune de pe pământ! El a spus şi motivul pentru aceasta: deoarece îi purtăm numele. Isus a spus: „Dacă m-au persecutat pe mine vă vor persecuta şi pe voi ... Dar vă vor face toate aceste lucruri din cauza numelui meu." – Ioan 15:20,21, *NW*; Mat. 24:9.

Cuprins

8. Tratamentul rău pe care trebuie să-l suportăm nu este o surpriză pentru noi. Noi ne aşteptam la aşa ceva. (1 Pet. 4:12) Ne descurajează oare acesta? Nu, de fapt chiar ne încurajează. Ne demonstrează că noi suntem cei demni de a purta numele său. Isus a mai spus şi că persecuţia noastră urma să fie un semn al iminentului sfârşit al acestui sistem rău de lucruri. Aşadar, noi ne ridicăm capetele şi jubilăm. Persecuţia este un semn sigur că eliberarea noastră completă din prezentul sistem rău se apropie cu paşi repezi. „Dar, pe măsură ce se vor întâmpla aceste lucruri, ridicaţi-vă şi înălţaţi-vă capetele căci eliberarea voastră se apropie.” (Luca 21:28, *NW*). Aceasta ne dă curaj să mergem mai departe în „lupta pentru libertatea de a predica în lumea întreagă”.

LUPTĂM FĂRĂ VREO GARANŢIE ÎMPOTRIVA PERSECUŢIEI

9. Au renunţat primii urmaşi, precum apostolii şi discipolii, la lupta pentru predicarea veştii bune în lumea întreagă, pentru că nu aveau o autorizaţie sau vreo garanţie împotriva persecuţiei de la Cezar? Doar unul dintre apostoli a fost cetăţean roman. Acesta a fost Pavel. Ceilalţi erau evrei ce trăiau sub ocupaţie militară a Romei, fără să deţină niciunul din drepturile pe care le aveau cetăţenii romani. Ei au continuat să predice curajos, aşa cum a făcut Isus, deşi nu li se garanta niciun drept de către Cezar. Drepturile lui Pavel ca cetăţean roman nu au împiedicat ca acesta să fie persecutat. Se pare că el a fost persecutat chiar mai mult decât unii dintre apostoli. Toţi au trebuit să lupte pentru libertatea de a predica. Apostolii nu au putut fi opriţi de absenţa unei autorizaţii sau aprobări de la Cezar. Ei au continuat să predice. Mulţi dintre ei chiar şi-au dat viaţa pentru vestea bună.

10. Ei au luptat pentru libertatea de a predica Cuvântul lui Dumnezeu. Fiindcă au pretins această libertate dată de Iehova, primii apostoli au fost atacaţi de gloate, arestaţi persecutaţi, întemniţaţi şi biciuiţi. (Faptele 4:3; 517-27). Falşii religionişti nu au putut suporta să le audă mesajul usturător. Apostolii au fost acuzaţi că întorceau lumea cu susul în jos. (Faptele 17:6). Li s-a poruncit de marele preot să nu mai predice în numele lui Isus. Petru şi apostolii au proclamat declaraţia drepturilor lor, libertatea primită de la Dumnezeu! Ei au spus: „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, ca stăpânitor, decât de oameni.” (Faptele 5:29, *NW*). Ura pentru predicarea şi libertatea lor nu s-a limitat doar la tribunale. Când îşi câştigau cazurile înaintea judecătorilor şi erau absolviţi de vină, erau urmăriţi de mulţimea care lua parte la proces. Persecutorii lor îi băteau. (Faptele 5:40). Oare nu i-a înfuriat pe duşmani dreptatea făcută în tribunale?

11. Ce s-a mai întâmplat din cauza luptei curajoase a primilor creştini pentru a-şi păstra libertatea? Se ştie că, după Isus, Ştefan a fost primul martir creştin. El a fost adus cu forţa de o mulţime la Sinedriu. Acolo el a depus o mărturie publică elocventă. A fost prins apoi de mulţime. Apoi, oamenii l-au târât până la marginea oraşului şi l-au aruncat afară din oraş! Acolo el a fost omorât cu pietre. Saul (care a devenit mai târziu apostolul Pavel) era şi el prezent şi a conspirat cu ucigaşii lui

Cuprins

Ştefan. (Faptele 6:11-8:1). Să nu uităm şi faptul că regele Irod a poruncit ca Iacov să fie decapitat cu sabia. – Faptele 12:2, *AT.*

12. Însuşi apostolul Pavel a fost alungat cu pietre. Mulţimea l-a târât la marginea oraşului Listra şi apoi l-au lăsat acolo, crezând că l-au ucis. (Faptele 14:8-19). Succesul lucrării de misionariat a lui Pavel şi Sila au înfuriat o altă gloată de falşi religionişti în Filipi. Ei i-au atacat, i-au arestat, i-au aruncat în închisoare şi i-au închis acolo. La miezul nopţii a avut loc un cutremur care i-a eliberat. (Faptele 16:16-26). Autorităţile înspăimântate au vrut ca acei martori ai lui Iehova să părăsească oraşul în secret. Au acceptat Pavel şi Sila acest compromis? Nu! Ei le-au făcut pe autorităţi să se ocupe de cazul lor în public. Pavel a făcut apel la cetăţenia lui romană. Acest lucru i-a uimit pe acuzatori. Curajul cu care a vorbit el i-a înspăimântat. (Faptele 16:37, 38). Nu s-a folosit Pavel de cetăţenia lui în lupta pentru predicare? Atunci când se afla înaintea lui Festus, el a apelat fără să ezite la Cezar, un drept pe care iudeii nu îl aveau. (Faptele 25:10-12). Pavel nu ar fi putut apela la Cezar în cazul său şi să meargă la Roma pentru o audienţă dacă nu ar fi fost un cetăţean roman.

13. Pavel a luptat pentru libertatea de a predica vestea bună în lumea întreagă. El era întotdeauna pregătit cu un răspuns. El a fost mereu vigilent în lupta pentru libertatea de a predica în lumea întreagă. El a scris: „Este întru totul drept să gândesc aceasta despre voi toţi, căci vă port în inimă, fiindcă toţi sunteţi părtaşi cu mine la bunătatea nemeritată, atât în lanţurile mele, cât şi în apărarea şi stabilirea legală a veştii bune." (Fil. 1:7, *NW*) El a luptat pentru dreptul de a predica cu curaj, chiar şi atunci când era în lanţuri. (Efes. 6:19,20). Pavel a predicat chiar şi atunci când era întemniţat la Roma, în aşteptarea procesului înaintea lui Cezar. Timp de doi ani, sub supravegherea permanentă a unui soldat, el a predicat vestea bună fără încetare. El le-a predicat multor oameni care l-au vizitat şi a făcut acest lucru „cu cea mai mare libertate de exprimare, fără vreo piedică". – Faptele 28:30,31, *NW*

14. De asemenea, Pavel a stat în închisoare mai mult decât oricare alt apostol. El a fost bătut cu bice, de câteva ori aproape până la moarte. A lăsat el vreodată lucrurile acestea să îl tragă înapoi? Nu! El a înfruntat acestea şi multe alte pericole şi le-a depăşit în lupta lui pentru libertatea de a predica în lumea întreagă. (2 Cor. 11:21-27). Ne-a lăsat el vreun sfat de urmat? Să observăm cuvintele sale către Timotei. Prin acestea, el ne spune tuturor să luptăm pentru libertatea de a predica: „Luptaţi pentru victorie în lupta dreaptă a credinţei." – 1 Tim. 6:12, *NW.*

15. Pavel a identificat corect adevăraţii noştri duşmani. Erau ei din carne şi sânge? Nu! El arată că nu se poate ajunge la ei cu armele carnale ale acestei lumi rele. Cine sunt ei? Ei sunt demonii nevăzuţi care controlează şi conduc această lume veche alături de conducătorul lor Diavolul. (Ioan 14:30; 2 Cor. 4:4; Efes. 6:12). Aşadar, noi nu ne bucurăm şi nici nu ne temem atunci când vedem hoardele omenirii înstrăinate împotriva noastră. Noi vedem clar că armele de război ale acestei lumi vechi nu folosesc la nimic în lupta mondială pentru libertatea de a predica. Singura armă pe care o putem folosi în această luptă este sabia cu două tăişuri a spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este ea suficient de puternică pentru a dărâma fortificaţiile minciunii şi puterii lumii acesteia? Ea este

Cuprins

cea mai puternică dintre toate armele de război! (Efes. 6:17) Apostolul Pavel a scris: „Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu şi puternic; este mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunde până acolo încât desparte sufletul de spirit şi încheieturile de măduva lor şi poate să discearnă gândurile şi intenţiile inimii.” (Evrei 4:12, *NW*). Aceasta este o realitate! Să n-o uităm niciodată!

IDENTIFICAŢI PRIN PERSECUŢIE

16. Ce dovezi avem că Iehova Dumnezeu ne foloseşte pentru a împlini profeţia rostită de Isus? Dovada de necontestat este faptul că suntem persecutaţi ca şi Isus, şi din acelaşi motiv! El foloseşte persecuţia noastră pentru a identifica cu claritate timpurile în care trăim. (Mat. 24:9). El şi-a identificat sarcina pe care o avea, când era înaintea lui Pilat: „Pentru aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să depun mărturie despre adevăr.” (Ioan 18:37, *NW*). Noi îi călcăm pe urme, având aceeaşi sarcină de la Iehova, aceea de a depune mărturie despre adevăr! Ca rezultat, noi suntem persecutaţi în toată lumea. Noi suntem urâţi de toată lumea din cauza numelui său.

17. Lupta pentru libertate dusă de martorii lui Iehova pentru a predica în ţările aflate sub dominaţie nazistă şi fascistă, între anii 1933 şi 1945, este una bine cunoscută. Mii dintre ei au fost duşi în lagăre de concentrare. Mulţi au fost torturaţi şi ucişi. Nenumăraţi au murit din cauza loialităţii lor faţă de Iehova Dumnezeu. Ei ar fi putut să trăiască dacă ar fi ales să renunţe la numele lui Iehova Dumnezeu. Orice persoană bine informată ştie despre persecuţia aspră a martorilor lui Iehova din Statele Unite şi Canada, între anii 1933 şi 1945. Se cunosc miile de procese şi sutele de atacuri ale gloatelor violente! Peste şaptezeci de ţări au dat decrete restrictive şi i-au persecutat pe martorii lui Iehova, în unele timpuri din trecut.



18. A fost persecuţia noastră oprită de căderea Germaniei naziste, a Italiei fasciste şi a Japoniei, de la sfârşitul celui de-al doilea Război Mondial? Nu, nu a fost! În ţările din Europa de Est, aflate sub conducere comunistă, am fost interzişi din cauza refuzului nostru de a nu mai predica. Martorii lui Iehova au fost aruncaţi cu miile în temniţe şi lagăre de concentrare. Să ne gândim numai la ce s-a întâmplat în Germania de Est, Polonia, Cehoslovacia şi alte ţări. Mii dintre ei sunt în închisoare şi în lagăre de muncă silnică! Astăzi, martorii lui Iehova sunt urmăriţi ca nişte animale sălbatice de vânători, poliţia secretă, în toate ţările comuniste. S-au impus interdicţii pentru a interzice cu totul predicarea veştii bune în acele ţări comuniste. Fraţii noştri au fost aruncaţi în închisoare şi li s-au făcut procese batjocoritoare. Mulţi au fost ucişi.

19. Nicio altă organizaţie religioasă de pe pământ nu a mai fost persecutată pentru numele lui Iehova Dumnezeu, pe care îl susţine şi numele lui Isus. E adevărat, au fost şi unii clerici religioşi care au fost aruncaţi în închisoare în aceste ţări comuniste. Dar asta nu s-a întâmplat de dragul dreptăţii. (1 Pet. 3:14). Ei au

Cuprins

ajuns în închisoare din motive politice. Ei nu au fost închişi fiindcă au pus mărturie pentru Iehova Dumnezeu sau pentru că ar fi purtat numele lui Isus. În prezent, bisericile catolice şi protestante încă au dreptul să ţină slujbe publice în ţări precum: Polonia, Cehoslovacia, Germania de Est şi alte ţări comuniste. Dar în aceste ţări, martorii lui Iehova nu pot să se închine lui Dumnezeu în public.

20. În alte ţări, persecuţia continuă. Ştiaţi că recent, în luna ianuarie a acestui an, s-a impus o interdicţie împotriva martorilor lui Iehova, prin legislatura din Quebec, Canada? Aceasta prevedea ca martorii lui Iehova să fie trataţi aproape la fel cu ce s-a poruncit de Adolf Hitler în Germania nazistă. Aceasta s-a făcut la insistenţa prim-ministrului catolic al Quebec-ului, Duplessis. Să nu uităm că interdicţia împotriva martorilor lui Iehova este încă în vigoare şi în Republica Dominicană, în Argentina şi în alte ţări. Să ne amintim de atacurile gloatelor şi ambuscadele cu împuşcături asupra fraţilor noştri la adunările din Filipine, din ultimii doi ani. Să ne gândim la mulţimea de alte cazuri de persecuţie de pe tot globul care apare în rapoartele din fiecare C*arte anuală a martorilor lui Iehova* din ultimii nouă ani. Să ne gândim la ţările democratice din Europa: Italia, Franţa, Elveţia şi ţările scandinave! De fapt, în fiecare parte a lumii, Africa, Asia şi insulele globului, s-a purtat o grea şi lungă luptă pentru libertatea de a predica. Noi vom ţine la această libertate în lumea întreagă, cu ajutorul lui Iehova. Deşi este o luptă în multe din tribunalele ţării şi înseamnă persecuţii asupra servilor credincioşi ai lui Iehova, noi ţinem strâns la această glorioasă comoară de serviciu, predicarea mondială.

21. Cu siguranţă că această mărturie din mai multe ţări, ce stă măreaţă ca munţii, arată că persecuţiile continuă. Ce grup creştin este identificat prin împlinirea prezentă, la nivel mondial, a cuvintelor lui Isus? Aici găsim dovada, cât de clar se poate. Faptele vorbesc de la sine. Nu trebuie să se mai spună nimic pentru a dovedi acest lucru. Este indiscutabil. Care este acest grup? Voi, martorii credincioşi ai lui Iehova! Voi sunteţi cei identificaţi de Isus. Voi sunteţi cei persecutaţi în toate naţiunile pentru dreptate. (Mat. 24:9; 2 Cor. 1:7; Col. 1:24). Vă întristează acest lucru? Nu! Sunteţi fericiţi că sunteţi un popor atât de favorizat! (Iac. 1:12) Petru a spus: „De fapt, cine vă va face rău dacă sunteţi zeloşi pentru bine? Dar, chiar dacă veţi suferi pentru dreptate, veţi fi fericiţi.” – 1 Pet. 3:13,14, *NW*.

22. Această persecuţie la nivel mondial ne face să trecem printr-o mulţime de încercări. Ne forţează să folosim orice metodă cunoscută în lupta pentru libertatea de a predica în lumea întreagă. În mod necesar, strategia noastră de luptă trebuie să varieze în diverse ţări. Aceasta deoarece lupta noastră trebuie să fie legală. Procedurile stabilite de lege pentru a lupta legal în diversele naţiuni ale lumii diferă între ele. Este imposibil ca aceeaşi procedură să fie în vigoare peste tot.

23. Ţările democratice asemenea Statelor Unite, Federaţia Britanică a Naţiunilor şi unele din ţările europene, sunt liberale şi ne furnizează unele proceduri pe baza cărora să putem lupta. Ei ne permit să apelăm la „Cezar”, prin faptul că ne permit să ne apărăm în tribunale. Ne folosim noi de tribunale în aceste ţări? Da! Noi apelăm la ele fără nicio ezitare pentru a ne apăra dreptul de a predica.

Cuprins

Iehova s-a folosit de mai multe ori de judecători pentru a ne ajuta să stabilim legal vestea bună. Până acum s-a strâns o mulţime mare de victorii. Acestea stau ca un bastion. Sute şi mii de cazuri s-au adunat în lupta pentru libertatea de a predica în lumea întreagă. Ele stau ca un zid puternic.

24. În alte naţiuni nu ni se permite să apelăm la curţi de judecată pentru a ne ocroti predicarea. Noi trebuie să apelăm la „Cezar", şi anume, la şeful statului, cum ar fi un prim-ministru, preşedinte sau premier. Noi facem acest lucru. Noi ne cerem drepturile şi argumentăm înaintea lor, aşa cum a făcut şi Moise înaintea faraonului. Când „Cezarul" pune în mâinile vreunui stat, provincie, oraş sau autorităţi locale autoritatea de a ocroti şi apăra dreptul de a predica, noi apelăm cu siguranţă la aceste autorităţi. Noi le scriem petiţii pentru ca ei să dea ordine de a ne fi protejate drepturile de a ne face lucrarea. Oare nu am apelat noi, de nenumărate ori, la autorităţi, pentru a se anula interdicţiile din unele ţări? Să ne gândim numai la muntele de telegrame trimise lui Adolf Hitler! Sau la petiţiile care cereau ridicarea interdicţiei şi pentru o Cartă a Drepturilor din Canada! Să ne mai amintim şi de multele petiţii adresate Congresului împotriva boicotării de către romano-catolici a staţiilor de radio din Statele Unite, care transmiteau programele martorilor lui Iehova. Am făcut petiţii adresate autorităţilor şi pentru a se emite ordine care să permită importul de literatură. Am apelat la autorităţi în multe ţări pentru a li se permite misionarilor trimişi de la sediul Societăţii să intre în unele teritorii şi să predice acolo. Noi nu am neglijat niciodată nicio ocazie de a lupta în mod legal pentru dreptul de a predica în lumea întreagă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce profeţii arată o luptă pentru libertatea de a predica în lumea întreagă?
2. Ce paralelă în vechime are lupta noastră pentru libertatea de a predica?
3,4. (a) De ce este aşa de important să luptăm pentru libertatea de a predica? (b) Cine este principalul duşman al libertăţii noastre de a predica şi ce tactici foloseşte el?
5,6. (a) Cine este Autorul libertăţii şi pe cine foloseşte el pentru a ne elibera? (b) Doar cum putem rămâne liberi şi ce exemplu a stabilit Isus pentru noi în această privinţă?
7,8. De ce nu trebuie să ne surprindă persecuţia? Cum să ne afecteze aceasta în schimb?
9,10. (a) Ce cale de acţiune au urmat apostolii în ciuda persecuţiei şi a lipsei de garanţii legale? (b) Care a fost poziţia lor referitor la dreptul de a predica?
11,12. (a) Cine a suferit şi cum, din cauză că au luptat pentru libertatea de a predica? (b) De ce instrument legal s-a folosit Pavel în lupta sa pentru libertatea de a predica?
13,14. Care a fost relatarea lui Pavel ca luptător pentru libertatea de a predica, şi ce sfat a lăsat el pentru noi de urmat?
15. Cine sunt duşmanii noştri reali şi care este singura noastră armă de atac?
16. În ce privinţă vom fi noi ca el, urmând pe Isus, şi în ce fel?

Cuprins

17,18. (a) Ce înregistrare au făcut martorii lui Iehova în lupta pentru libertatea de a predica, din 1933 până în 1945? (b) Care a fost experienţa lor, de atunci încoace, în ţările dominate de comunism?
19. În ce fel diferă arestările martorilor lui Iehova de cele ale clerului?
20. (a) În special în ce alte ţări au suferit persecuţii violente martorii lui Iehova, în decursul celor doi ani trecuţi? (b) Ce au arătat rapoartele *Cărţii Anuale* din ultimii nouă ani?
21. Doar ce grup creştin împlineşte Matei 24:9 şi ce simt ei în legătură cu aceasta?
22. Ce arată împrejurările că facem în lupta noastră din lumea întreagă pentru libertatea de a predica?
23,24. (a) Cum este dusă mai departe lupta pentru libertatea de a predica în ţări democratice precum Statele Unite şi Comunitatea de naţiuni britanice? (b) Cum este ea dusă mai departe acolo unde nu este la îndemână această recurgere?

ADUNĂRILE EUROPENE DIN ANUL 1955

La sfârşitul adunării internaţionale a martorilor lui Iehova ţinută pe stadionul Yankee în New York, în anul 1953, s-a făcut un anunţ în legătură cu o serie de adunări internaţionale ce vor fi ţinute în Canada, în Statele Unite şi în Europa, în decursul anului 1955. Deja mii de persoane ce nu locuiesc în Europa şi-au arătat intenţia de a participa la una sau mai multe dintre adunările europene. Nu numai persoane din Statele Unite, ci şi persoane din America de Sud, şi Africa şi delegaţi de pe alte continente vor veni pentru a face aceste adunări să fie cu adevărat internaţionale.

Locaţiile şi datele pentru aceste adunări sunt după cum urmează: Londra, Anglia, 27-31 iulie; Paris, Franţa 3-7 august; Roma, Italia, 5-7 august; Nuernberg, Germania 10-14 august; Stockholm, Suedia, 17-21 august; şi Haga, Olanda, 17-21 august. Vor participa şi foarte mulţi delegaţi din alte ţări, nu numai la una, ci la două sau la trei din aceste adunări, şi unii vor participa la o întreagă serie, petrecându-şi timpul la fiecare dintre adunări.

Pe stadionul Yankee au participat reprezentanţi din 97 de ţări şi în ultima zi numărul lor a depăşit 165 000 de persoane! A fost o mărturie extraordinară nu numai pentru oraşul New York, dar şi pentru întreaga ţară şi pentru lume. A fost un spectacol de care oamenii încă îşi aduc aminte şi care încă este comentat. De ce să nu facem ca adunările europene ce vor veni să fie la fel de remarcabile pentru savoarea lor internaţională, şi să arătăm că societatea Noii Lumi nu cunoaşte bariere naţionale? Iehova, cu siguranţă, îi va binecuvânta pe cei ce vor face efortul să participe. Vă veţi număra printre zecile de mii de persoane prezente?

Cuprins

TRĂIND ÎN PREZENT CA O SOCIETATE A NOII LUMI

În ciuda celor două războaie mondiale ce au început din 1914, în interior această lume veche nu s-a schimbat: egoismul motivează, iar conflictul separă naţiunile, şi forţele ticăloase nevăzute încă mai controlează. Însă, din 1914 a ieşit ceva nou la suprafaţă, o societate a Noii Lumi, care nu este o parte a acestei lumi şi care a ieşit în evidenţă nu prin sloganuri politice înşelătoare, ci prin înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu şi ca rezultat al propovăduirii veştii bune a Împărăţiei de către poporul lui Iehova. (Mat. 24:14)

Această societate a Noii Lumi, ce este alcătuită din mai mult de jumătate de milion de creştini, poate fi găsită pe toate continentele şi în multe insule ale mării, lucrând împreună într-o lucrare comună, întâlnindu-se în mod regulat şi închinându-se singurului Dumnezeu adevărat.

Să trăim acum ca o societate a Noii Lumi înseamnă nu numai să ne păstrăm separaţi de lume, ci şi să nu îi aducem căile nelegiuite în societatea noastră. Mai înseamnă şi să ne oferim loialitatea Împărăţiei lui Dumnezeu; „Trebuie mai degrabă să ascultăm de Dumnezeu, ca şi conducător, decât de oameni.” (Faptele 5:29)

Odată cu stabilirea Împărăţiei în anul 1914, mai multe responsabilităţi au venit asupra creştinilor dedicaţi. Fiecare om nu poate să mai facă ceea ce consideră el că este drept, şi nici nu putem să acţionăm independent şi să ne complăcem într-o interpretare personală, ci trebuie să fim teocratici în gândire, în fapte, în închinare şi în organizare.

Să trăim ca o societate a Noii Lumi mai înseamnă să dăm dovadă de iubire şi să îi tolerăm pe fraţii noştri în iubire, îndreptând dificultăţile dintre noi conform pasajului de la Matei 18:15-17; deoarece nu am lăsat în urmă certurile lumii vechi doar ca să avem parte de altele provocate de noi, nu-i aşa? Oare noi îndrăznim să îi permitem Armaghedonului să vină asupra noastră asemenea unui hoţ, şi noi să fim într-o stare mâniată împotriva fratelui nostru? – Efes. 4:26-27.

Şi să trăim ca o societate a Noii Lumi mai înseamnă să fim un popor fericit. În loc să ne lăsăm prinşi de greşelile trecutului haideţi să ne bucurăm de stabilirea Împărăţiei, şi să ne bucurăm că Regele este prezent, că marele seceriş are loc şi că justificarea completă a numelui lui Iehova este iminentă. Da, să ne menţinem atenţia asupra lucrurilor făcute de Iehova Dumnezeu, pe ceea ce face şi pe ceea ce va face, spre gloria Sa veşnică şi binecuvântarea poporului său credincios.

Într-adevăr, cei din Societatea Noii lumi ar trebui să fie cei mai bucuroşi, cei mai optimişti oameni de pe pământ, căci Isus a promis: „Şi oricine a lăsat case, fraţi, surori, tată, mamă, copii sau pământuri pentru numele meu va primi mult mai mult şi va moşteni viaţă veşnică.” (Mat. 19:29, *NW*)

[Notă de subsol]

Pentru detalii vedeţi şi revista *Turnul de veghere*, ediţia din 15 august 1953.

Cuprins



Articolul principal din ediţia din 15 septembrie 1954 a *Turnului de veghere* a vorbit despre un martor al lui Iehova care nu vorbea cu un alt martor din aceeaşi adunare, acest lucru întâmplându-se de foarte mulţi ani din cauza unei probleme personale, şi s-a indicat că acesta a dat dovadă de o lipsă de adevărată iubire a aproapelui. Însă, aceasta nu ar putea fi o aplicare potrivită a sfatului dat la Matei 18:15-17? – A.M. Canada.

Nu! Nu putem privi această Scriptură ca sfătuind în favoarea unui proces care consumă atât de mult timp şi posibil încheindu-se prin doi membri ai adunării care nu îşi vorbesc şi care se evită unul pe celălalt doar din cauza unui dezacord minor sau a unei neînţelegeri. Acest lucru ar fi opus cerinţelor iubirii

La Matei 18:15-17 (*NW*) se spune: „Dacă fratele tău comite un păcat, du-te şi dezvăluie-i greşeala numai între tine şi el. Dacă te ascultă, l-ai câştigat pe fratele tău. Dar, dacă nu ascultă, mai ia cu tine unu sau doi, pentru ca orice lucru să fie stabilit prin gura a doi sau trei martori. Dacă nu ascultă de ei, vorbeşte cu adunarea. Dacă nu ascultă nici de adunare, să fie pentru tine ca un om al naţiunilor şi ca un încasator de impozite.”

Cum putem crede că acest text înseamnă că noi ar trebui să purtăm pică cuiva şi să nu vorbim timp de zile, săptămâni sau chiar ani întregi, când ni se spune în mod specific: „Să nu apună soarele peste mânia voastră, ci mai degrabă iertaţi-va unul pe altul?” „Iubirea nu ţine cont de rău suferit”. „Iubiţi-vă unul pe altul, căci iubirea acoperă o mulţime de păcate.” Şi Isus a spus: „Fericiţi sunt cei îndurători, căci lor li se va arăta îndurare! Dar eu vă spun că cine ţine mânie pe fratele său va da socoteală înaintea tribunalului”. Cuvântul lui Iehova cu greu ar da asemenea sfaturi care ar permite nenumeroase mustrări şi certuri să continue într-o adunare şi să îi strice unitatea şi să o umple cu neînţelegeri interne. (Efes. 4:26, 32; 1 Cor. 13:5; 1 Pet. 4:8; Mat. 5:7,22-24, *NW*).

Iehova va păstra unitatea şi spiritul iubitor în mijlocul adunării sale, şi El va face ca orice persoană care perturbă unitatea mereu şi care dă naştere la dezbinări în aceasta să fie dată afară. Sunt ocazii în care membrii adunării renunţă la vorbit şi la asocierea cu fraţii lor, dar cauzele trebuie să fie foarte serioase, mult mai mult decât simple neînţelegeri personale care să nu aibă consecinţe în adunare. Fraţii trebuiau să se separe de cei ce erau necuviincioşi, ce dădeau naştere neînţelegerilor şi răzvrătirii împotriva adevărului. O adunare trebuia să scoată din mijlocul ei pe cei necuraţi: „Să nu aveţi niciun fel de legături cu vreo persoană care îşi zice frate, dar este curvar, lacom sau idolatru sau defăimător sau beţiv sau hrăpăreţ.” (1 Cor. 5:11; Faptele 19:9; 2 Tes. 3:6, *NW*). Pentru asemenea infracţiuni grave fraţii îi excludeau şi îi tratau ca pe un „om al naţiunilor” pe cei vinovaţi, dar nu pentru greşeli neînsemnate şi personale. Asemenea lucruri minore trebuiau

Cuprins

iertate, acoperite de iubire, trecute cu vederea cu milă, fără să se ţină seamă de ele sau să fie evocate după căderea soarelui.

Prin urmare, noi trebuie să vedem păcatul menţionat în pasajul de la Matei 18:15-17 ca unul serios ce trebuie încheiat, şi dacă acest lucru nu este posibil, atunci cel ce păcătuieşte trebuie exclus din adunare. Dacă cel păcătos nu poate fi făcut să îşi vadă greşeala gravă de către fraţii maturi ai adunării şi să îşi înceteze fărădelegea, atunci problema este atât de importantă încât trebuie adusă în faţa comitetului adunării ca acesta să acţioneze. Dacă comitetul nu îl poate face pe păcătos să se căiască şi să îşi corecteze calea, atunci acesta trebuie exclus din adunare, pentru a se păstra curăţia şi unitatea adunării creştine. Dacă cel ce a făcut rău este atât de ticălos încât să fie evitat de un frate, atunci trebuie să fie evitat de întreaga adunare. Dacă lucrurile nu sunt atât de grave, atunci problema ar trebui să fie clarificată şi toţi să se unească în iubire şi în slujire, fără dispute personale prosteşti ce persistă în mijlocul adunării. Dacă textul s-ar fi legat de o simplă problemă personală, fără vreun păcat grav, şi ar fi avut ca rezultat faptul că un frate nu vorbea cu un altul, dar amândoi rămâneau în adunare, atunci cu siguranţă că Isus nu ar fi spus că unul dintre ei trebuia să îl privească pe celălalt ca pe cineva din exterior, ca pe un „om al naţiunilor şi un încasator de impozite". Aceştia ar trebui să se recunoască în continuare unii pe alţii, nu ca o persoană din exterior, ci ca fraţi din adunare, chiar dacă nu îşi vorbesc. Aprecierea finală a celui care a greşit şi nu s-a căit este prea severă să însemne orice altceva decât o poziţie de excomunicare, şi din moment ce nu există prevederi pentru excluderea unei persoane de către alţi indivizi din adunare în ceea ce poate fi numită o excludere personală, atunci această excludere trebuie să fie o problemă a adunării.

Cu siguranţă că aici Isus nu a pus bazele unei rupturi a adunării prin certuri interne personale şi cu o atmosferă tensionată şi încordată ce se răspândeşte. Aşa că acest text nu îi poate sprijini pe indivizii ce refuză să vorbească unii cu alţii în mijlocul adunării creştine, iar poziţia adoptată pe acest subiect de către revista *Turnul de veghere* citată de către cel care a pus întrebarea rămâne sigură.

„*Frica de Iehova este începutul cunoştinţei; dar nebunii disprețuiesc înţelepciunea şi învăţătura". (Prov. 1:7, AS.)*

Cuprins



Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 Decembrie 1954 Nr. 24

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PERSPECTIVE PENTRU ANUL 1955 ALE CELOR CE SE TEM DE IEHOVA - Pag.873

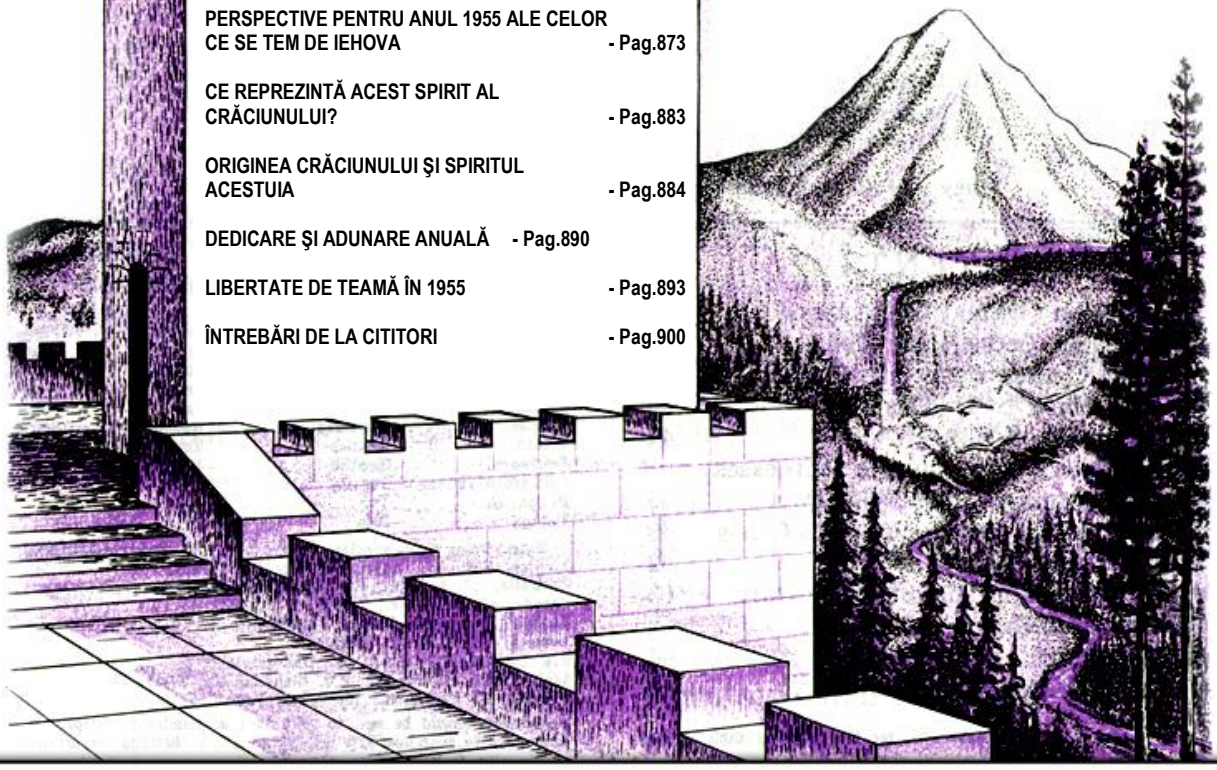
CE REPREZINTĂ ACEST SPIRIT AL CRĂCIUNULUI? - Pag.883

ORIGINEA CRĂCIUNULUI ŞI SPIRITUL ACESTUIA - Pag.884

DEDICARE ŞI ADUNARE ANUALĂ - Pag.890

LIBERTATE DE TEAMĂ ÎN 1955 - Pag.893

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.900



"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

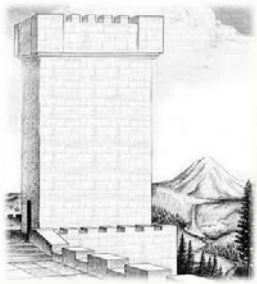
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13



Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

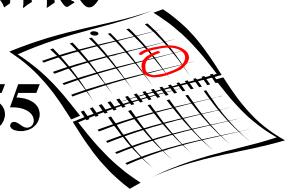
Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 Decembrie 1954 **Nr 24**

PERSPECTIVE PENTRU ANUL 1955



ALE CELOR CE SE TEM DE IEHOVA

„El nu trebuie să se teamă de veşti rele: căci inima lui este tare, încrezătoare în Iehova.” (Ps. 112:7. AS)

1. Pe măsură ce te confrunţi cu anul 1955, şi cu anii de după, te simţi ca şi strigând „Aleluia”? Există toate motivele pentru ca tu să faci acest lucru, dacă te temi de Cel Prea Înalt pe întreg pământul, de singurul Dumnezeu cu numele de Iehova. Exercitând frică faţă de el, poţi nutri una dintre cele mai bune perspective pentru anul 1955 şi pentru toţi anii următori, perspective de prosperitate cu fericire. Aceasta înseamnă o prosperitate care-ţi va fi de folos în inimă, precum şi în corp şi în minte, pentru că e o prosperitate spirituală care-ţi dă pe moment fericire şi conduce la viaţă fericită fără sfârşit în noua lume dreaptă, a cărei temelie Dumnezeu a pus-o acum. Când ajungem să ştim şi să apreciem că această prosperitate reală cu fericire vine de la Iehova Dumnezeu, şi este garantată celor care se tem de El, nu ne putem opri din a exclama „Aleluia!”, acest strigăt însemnând „Lăudaţi pe Iehova!”

2. „Aleluia. Fericit este omul care se teme de DOMNUL şi care are o mare plăcere pentru poruncile lui”. Cu aceste cuvinte se deschide inspirata cântare a Psalmilor 112, potrivit traducerii unui învăţat evreu al secolului trecut. „Aleluia. Fericit este omul care se închină Celui Etern, care găseşte bucurie bogată în poruncile Lui!” În acest fel redă un traducător din zilele noastre cuvintele din limba originală ebraică. Această exclamaţie de deschidere face Psalmul 112 unul dintre mulţi psalmi de laudă ai Sfintei Biblii. Un alt lucru care marchează acest Psalm ca fiind aparte, este faptul că e considerat un Psalm alfabetic sau Psalm acrostih, în care fiecare rând începe cu o literă a alfabetului evreiesc, din douăzeci si două de caractere, în ordinea lor corespunzătoare. Astfel sunt douăzeci şi două de rânduri ale Psalmului. Două litere ale alfabetului ebraic servesc drept iniţiale fiecăruia din primele opt versete, şi trei litere ca iniţiale pentru fiecare din ultimele

Cuprins

două versete. Din acest punct de vedere, este precum psalmul precedent şi are structura identică.

3. Dar ceea ce face Psalmul 112 important pentru noi ca să-l luăm în considerare este faptul că nu descrie numai persoana cea mai fericită de pe pământ, ci şi în mod special că este unul profetic. El arată dinainte şi identifică omul fericit sau clasa de oameni fericită din vremea noastră. Adică, nu prezice numai un singur individ, ci un om într-un sens colectiv, un om compus din mai mulţi membri care sunt la fel de fericiţi dintr-un motiv comun. Eşti si tu un membru al acestui fericit „om" colectiv? Sau păstrezi asocierea cu acest „om" în modul cel mai plăcut? Pentru a afla, ia în considerare Psalmul.

4. Inspiratul scriitor al Psalmului, un izraelit sau un evreu, poate să fi avut în minte un izraelit sau un evreu temător de Iehova, neînţelegând valoarea profetică a ceea ce a scris. (Dan. 12:8; 1 Petru 1:10-12). Ei bine, atunci, Psalmul 112 se aplică astăzi evreilor sau izraeliţilor naturali din Palestina sau din oricare alt loc din lume? Cum se poate aplica Psalmul astfel? Poate pretinde orice persoană lipsită de prejudecăţi că evreii sau izraeliţii naturali sunt nişte oameni fericiţi, un popor extraordinar de fericit, deoarece unii dintre ei se bucură de o prosperitate materială şi de importanţă în diferite ţări? Sunt ei fericiţi şi din punct de vedere religios? Răspunsul concret şi adevărat trebuie să fie Nu! Există un motiv vital din cauza căruia ei nu împlinesc descrierea Psalmului 112, şi anume, că ei nu au frică de Iehova şi nici nu respectă poruncile Lui, ci continuă să ascundă numele Lui, şi să se încreadă în tradiţii umane şi să urmeze poruncile oamenilor în locul Cuvântului şi poruncilor singurului şi adevăratului Dumnezeu. (Mat.15:1-9, Isa. 29:13,14). Cine alcătuieşte atunci categoria oamenilor, „omul" colectiv din zilele noastre, la care Psalmul 112 se adresează în mod profetic? Noi nu suntem lăsaţi de unii singuri să găsim un răspuns, care ar putea să genereze un strigăt indignat de părtinire, prejudecată rasială sau mândrie naţională! Însuşi inspiratorul divin al Psalmului furnizează răspunsul exact, folosindu-se de unul dintre scriitorii Bibliei, pentru a cita din acest psalm şi de a-l aplica clasei de oameni pe care Dumnezeu îi avea în vedere. Sunt izraeliţii spirituali, cei care sunt evrei în interior, şi din care nu mai sunt decât o rămăşiţă de câteva mii pe acest pământ. (Rom. 2:28, 29). În 1931, ca să poată fi identificaţi în mod corect înaintea lumii întregi, ei au adoptat numele marcat în Sfânta Biblie, acesta devenind un lucru remarcabil în întreaga lume, Martorii lui Iehova. (2 Cor. 9:9; Ps. 112:9; Isa. 43:10, 12, *AS*)

5. Dacă psalmistul ar fi să privească acest popor care poartă numele lui Dumnezeu astăzi, el ar dori să exclame din nou: „Lăudaţi pe Iah! Fericit e omul care se teme de Iehova, şi care îşi găseşte plăcere foarte mult în poruncile Lui". (Ps. 112:1, *Yg*). Ţinând seama de acest lucru, martorii lui Iehova ar trebui să fie cei mai fericiţi oameni de pe întreg pământul în 1955 şi nu numai. Dar poate fi fericirea lor reală doar în scopul de a provoca comentarii precum cel al psalmistului? Da. Niciodată nu a fost lumea mai nefericită, căci ea se află în „timpul sfârşitului", şi se uită cu groază la ceea ce urmează să vină. Niciodată nu au fost martorii lui Iehova mai fericiţi, pentru că ei ştiu din profeţiile Cuvântului lui Dumnezeu că trăiesc în „timpul sfârşitului" acestei lumi lipsită de bucurie,

Cuprins

acum că Împărăţia lui Dumnezeu, pentru care ei s-au rugat atât de mult, a fost întemeiată în mâinile lui Isus Cristos, care se află la dreapta lui Dumnezeu în ceruri. (Luca 21:28).

6. Fericirea lor nu este de un fel neserios, ci are o bază solidă. Ea este asociată cu înţelepciunea cea mai înaltă, înţelepciunea care vine de sus. Ei au această înţelepciune cerească pentru că se tem de Iehova. Psalmul care precede pe cel la care noi ne referim se încheie cu cuvintele: „Frica de Iehova e începutul înţelepciunii; toţi cei care împlinesc poruncile lui au o bună pricepere; lauda lui ţine în veci". (Ps. 111:10, *AS*). Unii înţeleg expresia „începutul înţelepciunii" semnificând ceva esenţial, aspectul primordial al întregii înţelepciuni adevărate. A avea frică de Iehova înseamnă începutul înţelepciunii adevărate; noi trebuie să avem această teamă faţă de Creatorul nostru încă de la început, şi trebuie să menţinem această teamă faţă de El superioară, întotdeauna.

7. Având această teamă, face imposibilă frica noastră faţă de oameni, pentru că teama de ambele în acelaşi timp nu poate exista. Teama simţită faţă de El face o persoană înţeleaptă pentru a câştiga viaţă veşnică în noua lume fără sfârşit; iar teama de celălat este o nebunie care se încheie cu distrugerea veşnică în Gheenă a nebunilor. Cel mai neînfricat om de pe acest pământ le-a spus discipolilor săi: „Nu vă temeţi de cei care ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de cel care poate să piardă şi sufletul şi trupul în Gheenă". (Mat. 10:28, *NW*). Deci, frica de Iehova neutralizează şi elimină frica de oameni şi de diavol, sau de ceea ce pot ei să ne facă, cu permisiunea lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova Îl recunosc demn de închinare, adică, unul de care trebuie să simţim frică, şi ei poartă şi rostesc numele Său într-un mod respectuos. Precum spune şi Psalmul dinaintea celui care este acum în curs de examinare: „Numele Lui este sfânt şi demn de închinare". Sau, „Sfânt şi vrednic de închinare este Numele Său". (Ps. 111:9, *AS*, *Ro*; *RoPss*). Numele Lui este „glorios şi inspiră frică", şi este aşa datorită faptului că aşa-numita Creştinătate, precum şi evreimea, nu se tem de Numele Său şi nu îndeplinesc legea lui. (Deut. 28:58, 59, *NW*). Iehova a atribuit mari realizări şi lucruri care inspiră teamă Numelui Său. Toţi oamenii ar trebui să-l laude, dar Numele Său sfânt e respectat ca fiind un nume sfânt şi inspirând teamă doar de către oameni cu bunăvoinţă dintre toţi oamenii si naţiunile. (1 Cron. 17:21; Ps. 99:3; Mal. 1:14, *Yg*; *Ro*.)

8. Frica de Iehova şi înţelepciunea de sus se manifestă în respectarea poruncilor Lui, iar aceasta rezultă în obţinerea unei fericiri care nu poate fi luată. În faţa nelegiuirii generale, nu numai faţă de toată autoritatea constituită pământească, ci în primul rând în faţa autorităţii lui Dumnezeu, Creatorul, martorilor lui Iehova le place să fie corecţi, mai ales faţă de El. Respectarea poruncilor lui nu este un lucru chinuitor pentru ei, nici măcar atunci când există un conflict între poruncile Lui divine şi cele ale oamenilor care-l sfidează pe Dumnezeu. Ei se consideră fericiţi dacă sunt obligaţi să sufere pentru că ţin la principiul apostolic: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca şi conducător, decât de oameni." (Faptele 5:29, *NW*). Aceasta duce întotdeauna la cele mai bune rezultate şi în consecinţă şi la cele mai fericite.

Cuprins

9. Cu privire la temătorul fericit de Iehova, psalmistul spune: „El îşi găseşte plăcere foarte mult în poruncile Lui”. (Ps. 112:1, *Yg*). El studiază şi hotărăşte care dintre poruncile profeţiilor lui Iehova se referă la acest „timp al sfârşitului”, şi apoi le îndeplineşte cu mare bucurie. Din acest motiv toate naţiunile existente astăzi în întreaga lume îi văd pe martorii lui Iehova îndeplinind poruncile lui Iehova prin intermediul fiului Său, Isus Cristos: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Şi atunci va veni sfârşitul”. (Mat. 24:14, *NW*). Rămăşiţa de izraeliţi spirituali care au teamă de Iehova ştiu că mai au puţin până să devină membri ai „miresei” cereşti a lui Cristos. Aşadar, ei prind spiritul profeţiilor lui Iehova şi realizează cu mare bucurie ilustraţia Apocalipsei: „Spiritul şi mireasa continuă să zică: ‘Vino!’ Şi oricine aude să zică: ‘Vino!’ Şi oricui îi este sete să vină şi oricine vrea, să ia apa vieţii fără plată”. (Apoc. 22:17, *NW*). Ei invită şi ajută fiecare persoană cu bunăvoinţă însetată, şi care doreşte apa dătătoare de viaţă a adevărului Împărăţiei, şi apoi îi încurajează şi-i ajută să spună şi la alţii: ‘Vino!’.

10. Cu ascultare fericită, izraeliţii spirituali temători de Iehova acţionează ca un străjer şi avertizează întreaga omenire de venirea săbiei de execuţie a lui Iehova, în bătălia de la Armaghedon, să distrugă pe toţi care îl urăsc, dispreţuiesc şi ignoră pe Iehova. Ei nu uită însărcinarea şi porunca lui Dumnezeu adresată lor: „Fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel; aşadar să asculţi cuvântul care iese din gura Mea, şi să-i înştiinţezi din partea Mea”. (Ezec. 33:1-7; 3:16-21, *AS*). În mod zelos, ei se informează cu privire la voinţa lui Dumnezeu, răsfoind paginile Cuvântului Său, pentru ca a lor cunoştinţă să crească. Totodată ei nu părăsesc adunarea la toate întâlnirile aranjate, ci se adună în grupuri de studiu şi în adunări, şi în mari congrese, ca să se încurajeze unul pe celălalt, cu atât mai mult cu cât văd că se apropie ziua cea mare a luptei victorioase a lui Dumnezeu. (Dan. 12:4; Evrei 10:25, *NW*). Aşa că ei beneficiază de o permanentă încântare din faptul că respectă poruncile lui Dumnezeu din iubire.

PERMANENŢA GENERAŢIEI SALE

11. Persoanele care îl urăsc pe Iehova nu pot elimina omul care se teme de Iehova. Mai mult, familia lui va continua să existe pe pământ. „Sămânţa lui va fi puternică pe pământ: generaţia celor drepţi va fi binecuvântată”. (Ps. 112:2, *AS*). Dacă noi privim omul cu frica lui Iehova din psalm ca pe o persoană colectivă alcătuită din toţi membrii adunării spirituale a lui Cristos sau „trupul”, atunci sămânţa omului sau descendenţii săi sunt persoane asemănătoare oilor, cu bunăvoinţă; sunt „alte oi”. Păstorul Drept se foloseşte de acest „om” colectiv pentru a-i aduna pe aceştia într-o singură turmă. Destinul lor veşnic este pe acest pământ curăţat şi făcut peste tot o „grădină Eden” sau un „paradis al încântării”. Ei vor rămâne acolo pentru totdeauna. Ei devin puternici acolo, dar această putere nu vine automat. Nu, pentru că rămăşiţa spirituală temătoare de Iehova ‘a devenit tatăl lor prin vestea cea bună’. Această rămăşiţă le-a predicat veştile bune privind Împărăţia şi acum ei se supun poruncilor lui Iehova pentru a insufla cuvintele Lui în această sămânţă a lor. (1 Cor. 4:15; Deut. 6:4-6, *NW*). La rândul lor, cei care

Cuprins

alcătuiesc „sămânţa” ascultă precum nişte copii porunca inspirată de la Efeseni 6:1-4, să fie ascultători şi cooperativi faţă de „omul” temător de Iehova, care i-a creat prin puterea „acestei bune veşti a Împărăţiei”.

12. Precum cele două rânduri ale Psalmului 112:2 sunt paralele în cuget, „generaţia celor drepţi” din rândul al doilea este aceeaşi cu „sămânţa” sa din primul rând. Astfel, cei drepţi sunt acei creştini spirituali care formează „omul” cu frica lui Iehova. Rămăşiţa acestui „om” de pe pământ provine din „sămânţa lui Avraam”, în care toate familiile pământului vor fi binecuvântate. Această rămăşiţă deja a devenit un mijloc de a binecuvânta această generaţie în creştere de „alte oi”. (Ps. 71:18; 145:4). Deoarece aceştia sunt o clasă „dreaptă”, sămânţa sau generaţia căreia ei îi dau naştere stă gata pentru o binecuvântare. „Toată ziua este binevoitor şi dă cu împrumut, şi sămânţa va fi binecuvântată”. (Ps. 37:26, *Yg*). Dar aminteşte-ţi, de asemenea, că sămânţa sau generaţia celor drepţi sunt copii în devenire ai „Părintelui veşnic”, Isus Cristos, care este în primul rând sămânţă Avraamică a binecuvântării. (Isa. 9:6, *AS*). Această binecuvântare pe care „celelalte oi” o primesc deja constă din îndepărtarea lor de păcat şi de a prelua adevărata închinare şi serviciul lui Iehova Dumnezeu. (Faptele 3:25,26)

13. Din moment ce ei sunt într-un sens figurativ sămânţa sau generaţia omului cu frică de Iehova din Psalmul 112, ei înşişi au devenit temători de Iehova, şi acest lucru duce la înţelepciune şi putere. Datorită numărului lor mare, acum în societatea Lumii Noi, în care aceştia s-au îngrămădit cu sutele şi miile, ei deja ocupă o poziţie puternică pe pământ. Sub rămăşiţa spirituală a trupului lui Cristos ei fac o măreaţă lucrare de mărturie pentru Împărăţia lui Dumnezeu, şi de a extinde societatea Noii Lumi, şi fac aceste lucruri nu prin forţa numărului, ci cu ajutorul spiritului lui Iehova. (Zah. 4:6). Supravieţuind „războiului zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”, ei vor continua să fie puternici pe „noul pământ” al noii lumi, pentru lucrarea de după Armaghedon. Poziţia pe care o ocupă pe pământul curăţat nu va fi niciodată zguduită, nici în „puţinul timp” în care Satan şi demonii săi vor fi dezlegaţi din abis, la încheierea domniei milenare a lui Cristos. Menţinându-şi cu integritate teama de Iehova în timpul acelei încercări „foarte scurte”, ei vor fi binecuvântaţi primind din mâna lui Iehova permisiunea dreptului la fericire veşnică în paradisul pământesc. (Mat. 25:40; Apoc. 20:1-3, 7-15, *NW*).

14. Mai ales din anul 1919, mânia lui Dumnezeu s-a abătut asupra tuturor naţiunilor aparţinând organizaţiei lui Satan, şi va atinge punctul maxim în războiul zilei Lui cea mare. În acel război, bunurile şi bogăţiile materiale nu vor sluji la nimic naţiunilor, căci ele nu au dreptatea lui Dumnezeu. Singurul lucru care îi poate salva de la moarte şi distrugere prin forţele de execuţie ale lui Iehova va fi dreptatea Lui. (Prov. 11:4). „Omul” cu frică de Iehova are aceasta, el fiind ‘îndreptăţit prin credinţa în Dumnezeu, prin Isus Cristos’, şi de asemenea ‘angajat în acte drepte în ochii lui Dumneze.’ (Rom. 5:1, 9; Apoc. 19:8, *NW*). El are chiar mai mult de atât. Psalmul 112:3 (Yg) continuă, spunând astfel: „El are în casă bogăţii şi belşug, şi dreptatea lui durează pentru totdeauna”.

15. În casa lui, sau unde locuieşte el în cadrul organizaţiei teocratice a lui Iehova, el are bogăţii şi bunăstare, dar nu de acelea care îşi fac aripi şi zboară iute

Cuprins

ca un vultur spre cer. (Prov. 23:5). El are bogăţiile şi belşugul pe care le oferă înţelepciunea, pentru că înţelepciunea divină spune astfel: „Bogăţia şi slava sunt cu mine, da, bogăţie şi dreptate durabile”. (Prov.8:18, *AS*). El are o moştenire în Împărăţia cerească a lui Dumnezeu cu Cristos; şi ce ar putea fi mai preţios de atât? El deţine comoara slujirii sau a serviciului Cuvântului lui Dumnezeu; şi ce ar putea fi mai onorabil de atât pe întreg pământul? El strânge comori în ceruri, trăind şi lucrând pentru a câştiga aprobarea şi binecuvântarea lui Dumnezeu, şi demnitatea de a primi împlinirea promisiunilor Lui. El stabileşte o temelie pentru ce anume sunt bogăţiile în noua lume. El „îşi strânge la loc sigur [pentru sine], drept comoară pentru viitor o bună temelie, ca să apuce strâns adevărata viaţă”. (1 Tim. 6:17-19, *NW*; Matt. 6:20, 21; Rom. 8:15-17; 2 Cor. 4:1-8).

16. Dar ceea ce e mai important în această casă decât bogăţiile şi bunăstarea este faptul că „dreptatea Lui ţine pentru totdeauna”. Asta înseamnă ocrotirea lui în 1955, şi pentru totdeauna, pentru ca el să poată continua pe calea lui cea dreaptă. Înseamnă că rezultatele actelor sale drepte vor fi permanente, nefiind distruse la Armaghedon, pe când faptele acestei lumi rele vor fi arse în acea bătălie, şi efectele lor vor fi complet distruse. Prin ţinerea la dreptate, el îşi păstrează integritatea faţă de Iehova, de care are frică; şi prin ocrotirea Lui pentru viaţă în Noua Lume, şi dreptatea e păstrată pe pământ, unde noi ne rugăm ca voinţa lui Dumnezeu să se facă precum în cer. Fiind creat de către Dumnezeu, pământul este locul potrivit pentru dreptate. Calea celor care l-au sfidat pe Iehova şi răutatea lor vor dispărea de pe pământ. (Prov. 2:21,22). Sămânţa sau generaţia celor drepţi, a „omului” cu frică de Iehova, va continua ca el, în dreptate pe acest pământ pentru totdeauna.

17. Clasa care este astăzi „omul” cu frică de Iehova, a avut odată nevoie de luminare şi de o strălucire a situaţiei lor pe pământ. Mai mulţi traducători ai Psalmului 112 şi-au exprimat acest gând în redarea versetului al 4-lea. De exemplu, *American Standard Version* interpretează astfel: „Celui drept îi apare lumina în întuneric: el este bun, milostiv şi drept.” Din punct de vedere istoric, acest lucru a fost adevărat cu referire la rămăşiţa spirituală în 1919. În acea vreme, ea zăcea în întunericul robiei şi asupririi sub marea organizaţie a întunericului, misticul Babilon. Ei au fost ţinuţi în captivitate de naţiunile acestei lumi în timpul Primului Război Mondial, şi privaţi de dreptul lor de a se închina în mod liber şi fără teamă lui Dumnezeu, conform Cuvântului Său. Întunericul neînţelegerii religioase şi această condiţie de captivitate au fost înlăturate în 1919, când Iehova Dumnezeu li s-a înălţat ca o lumină, şi l-a trimis pe fiul Său, Isus Cristos, să-i elibereze din această robie care-i nimicea spiritual în Babilon, şi să-i aducă la locul lor potrivit şi la libertate, ca pe martorii lui neînfricaţi, în organizaţia lui Dumnezeu. Profetul Mica a fost folosit pentru a prezice acest lucru: „Nu te bucura de mine, duşmanul meu [Babilon], când eu cad, mă voi ridica iarăşi; când eu stau în întuneric, Iehova va fi lumina mea. Voi purta indignarea lui Iehova, pentru că am păcătuit împotriva Lui, până îmi va recunoaşte vina şi-mi va face dreptate: El mă va scoate la lumină, si eu voi privi dreptatea Lui”. (Mic 7:8,9, *AS*). De asemenea, şi alte profeţii au anunţat în prealabil această strălucire a situaţiei

Cuprins

pământeşti a rămăşiţei, precum Isaia 60:1,2; Psalmi 18:8; Iov 33:28, şi Psalmul 107:10-14).

18. Însă, deoarece Psalmul 112 descrie viaţa şi acţiunea „omului" spiritual cu frică de Iehova, acest verset poate fi tradus în mod corect din limba ebraică şi într-un alt mod, să arate obligaţia care o are acum rămăşiţa spirituală. Astfel alte redări ale versetului al 4-lea de către alţi traducători competenţi ar suna în felul următor: „El a ridicat în întuneric o lumină pentru cei drepţi." (*RoPss*). „Pentru cei drepţi El străluceşte precum o lumină în întuneric". (*Soncino*). „Pentru cei drepţi El apare [ca] o lumină în întuneric". (C. *Kautzsch*, germană). „În mijlocul întunericului El apare ca o lumină pentru inimile celor drepţi". (*Maredsous*, franceză). „Precum o lumină în întuneric străluceşte El pentru cei buni". (*Bover-Cantera,* spaniolă). „În întuneric El străluceşte ca lumină pentru cei drepţi". (*Nacar-Colunga*, spaniolă). „Omul" care îndeplineşte această descriere se află sub obligaţia de a face precum Isus a spus: „Voi sunteţi lumina lumii ... în acelaşi chip lăsaţi lumina voastră să strălucească înaintea umanităţii, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să-l slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri". (Mat. 5:14-16, *NW*). Fiind luminat de Tatăl ceresc, el trebuie să reflecte iluminarea cerească şi altora prin faptele lui drepte, ca cei orbiţi de întuneric să poată vedea şi învăţa să se teamă de Iehova şi să-L slăvească. Ce privilegiu binecuvântat este să-i luminezi pe alţii şi astfel să izgoneşti forţele întunericului!

19. Asta se leagă de o altă poruncă pe care clasa cu frică de Iehova o respectă cu bucurie, adresată minunatei Sale „clase" a servului: „Să le spuneţi celor ce sunt prinşi să iasă, iar celor ce sunt în întuneric să se arate. Ei se vor hrăni pe drumuri, şi toate înălţimile neroditoare vor fi păşunile lor". (Isa. 49:9, *AS*). Această poruncă profetică trebuie îndeplinită acum de clasa „servului" lui Iehova, clasa „servului credincios şi înţelept", faţă de „celelalte oi" care sunt încă legate în organizaţia lui Satan şi ţinute în întunericul ignoranţei religioase şi a deznădejdii. Apocalipsa 7:9-17 arată că acesta e felul în care profeţia lui Isaia trebuie aplicată în această eră de întuneric profund al lumii. Prin acest comportament clasa „servului" dă atenţie poruncii care se referă la Sion, mama lor cerească, şi prin urmare, se referă şi la ei înşişi, fiind copiii ei spirituali: „Ridică-te, luminează; căci lumina ta vine şi slava lui Iehova răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul, şi o negură densă acoperă popoarele; dar Iehova va răsări peste tine şi slava Lui se va arăta peste tine". (Isa. 60:1, 2, *AS*). Da, „se va arăta peste tine" doar dacă spiritualii copii ai Sionului se înalţă ca o lumină în întuneric. Acesta e singurul mod în cei drepţi dintre toate naţiunile ies din întunericul lumii la organizaţia luminii foarte strălucitoare. Forţele întunericului urăsc lumina şi încearcă să scape de expunerea luminii prin a-i suprima pe cei care se bucură de ea. Dar iubitorii luminii adevărului Împărăţiei îşi arată caracterul asemenea oilor venind la lumină şi făcând bine chiar şi celui mai neînsemnat frate spiritual al lui Cristos.

20. Cu această lucrare curajoasă de luminare a „celorlalte oi" care se poticnesc orbeşte de bezna lumii este în armonie şi restul Psalmului 112:4: „El este milostiv, îndurător şi drept". Astfel este Iehova! În versul al patrulea al psalmului

Cuprins

precedent citim: „Iehova este binevoitor şi îndurător”. (*AS*). Şi Iehova, declarând numele său lui Moise, pe Muntele Sinai, în Arabia, el însuşi spunea: „Iehova, Iehova, un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv”. (Ex. 34:6, *NW*). Omul care are frică de El Îl imită în aceste calităţi prin a le exercita şi faţă de ceilalţi. Noi trebuie să exercităm aceste calităţi şi faţă de alţii, precum a făcut Tatăl ceresc faţă de noi: „Voi să fiţi perfecţi, aşa cum Tatăl vostru ceresc este perfect”. „Continuaţi să fiţi îndurători, aşa cum şi Tatăl vostru este îndurător”. (Mat. 5:48; Luca 6:36, *NW*). Cel care se teme de Iehova Îl poate imita şi poate arăta aceste calităţi îndeaproape, prin străduinţa lui de a lumina „celelalte oi” întunecate, aducându-le în organizaţia teocratică a luminii. Cu toate acestea, el trebuie să fie, de asemenea, îndurător şi milostiv faţă de proprii fraţi din cadrul societăţii Noii Lumi, ca toţi de acolo să trăiască împreună în pace, armonie, puritate şi ajutorare reciprocă. (Efes. 4:1-3).

21. Iehova Dumnezeu este singurul cu adevărat bun în sinea lui, El fiind bunătatea personificată. Bunătatea oricărei creaturi, inclusiv a lui Isus Cristos însuşi, a fost împrumutată de la Iehova Dumnezeu. Isus însuşi a declarat acest lucru, când a refuzat titlul de „Bun Învăţător”, spunând: „De ce mă numeşti bun? Nimeni nu este bun, cu excepţia unuia singur: Dumnezeu”. (Luca 18:18, 19, *NW*, *AS*). În măsura în care cel cu frica lui Iehova îl imită în bunătate şi generozitate, el devine bun precum este El. „Omul bun este milostiv şi dă cu împrumut”. (Ps. 112:5, *Yg*). „Omul bun este blând şi dăruieşte”. (*Fenton*). Iehova este milostiv, amabil în comportament, nemeritat de bun, şi astfel dăruieşte locuitorilor pământului, oamenilor răi şi buni, drepţi şi nedrepţi. El este prietenul săracului şi nevoiaşului. „Omul” cu frică de El îşi exprimă intenţia de a-L imita în această privinţă. El oferă în mod generos din darurile sale spirituale, neaşteptând o recompensă materială în schimb; şi El face acest lucru într-un mod plăcut, fără a jena pe nimeni, fără a ameninţa sau reproşa nimic, fără a adresa cuvinte abuzive celor care refuză vestea bună a Împărăţiei care le este predicată în mod dezinteresat. El oferă cu generozitate tot ceea ce are mai bun de oferit, mesajul Împărăţiei care salvează vieţi. Această cale de acţiune nu poate ajuta, dar înseamnă binecuvântarea seminţei sau a generaţiei sale, căci chiar prin intermediul acestei „veşti bune” el dă naştere acestei seminţe, chiar şi la bătrâneţe, să spunem aşa. Cu mult timp în urmă psalmistul a declarat următorul lucru: „Am fost tânăr, dar acum am îmbătrânit; totuşi, nu l-am văzut pe cel drept părăsit, şi nici pe sămânţa sa cerşind pâine. Căci el mereu s-a comportat în mod graţios şi dă cu împrumut, iar sămânţa lui este binecuvântată”. (Ps. 37:25, 26, *AS*). Ce familie fericită sunt ei în această societate a Noii Lumi!

22. Societatea Noii Lumi a „omului” cu frica lui Iehova şi a seminţei sau a generaţiei sale, trebuie să fie o organizaţie bine condusă. Ne aşteptăm să fie astfel, precum şi Psalmul 112:5 afirmă: „Îşi conduce afacerile cu dreptate”. (*Le*). „El îşi va conduce afacerile cu discreţie”. (*Kirkpatrick*). „Cel care-şi conduce afacerea cu dreptate”. (*AT*; *Mo*). „El îşi menţine treaba cu echitate”.(*Ro*). Cu alte cuvinte, el foloseşte judecata bună în conducerea afacerilor şi în protejarea intereselor societăţii în Noua Lume. El foloseşte discreţie în alegerea lucrurilor; de asemenea, şi în desemnarea supraveghetorilor şi a slujitorilor, în adunarea oilor lui Iehova, el

Cuprins

încearcă să determine voinţa divină, să aleagă şi să împuternicească oameni care au spiritul lui Dumnezeu, oameni cu puncte de vedere scripturale, oameni cu simţul dreptăţii, oameni care sunt progresivi şi preocupaţi cu prosperitatea organizaţiei şi cu creşterea glorificării lui Iehova. El este atent la nevoile spirituale ale Societăţii Noii Lumi, şi este mereu preocupat în a face îngrijiri ca membrii Societăţii să fie păstraţi în bune condiţii spirituale, echipaţi pentru „a lupta pentru victorie în lupta dreaptă a credinţei", să fie puternici şi zeloşi să îndeplinească poruncile lui Iehova cu bucurie, şi să facă în deplină unitate lucrarea pe care El o stabileşte organizaţiei. Fără părtinire, „omul" se străduieşte să ajute, să educe şi să integreze fiecare membru ca pe un martor activ al lui Iehova, ca pe un predicator al veştii bune despre Împărăţia stabilită a lui Dumnezeu, din uşă în uşă. (1 Tim. 6:12, *NW*).

23. În cazul unei societăţi astfel conduse, întreţinută şi dirijată, la ce trebuie să ne aşteptăm noi pentru 1955 şi pentru anii următori? Răspunsul la întrebarea noastră vine din Psalmul 112:6 (*AS*): „Căci el nu poate fi clintit niciodată; amintirea celui drept ţine în veci". În anul 1955 sau în oricare alt moment înainte de sfârşitul bătăliei de la Armaghedon, cei drepţi cu frica lui Iehova Dumnezeu nu se pot aştepta să scape de atacurile şi persecuţiile acestei lumi; „De altfel, toţi cei care doresc să trăiască cu evlavie în Isus Cristos vor fi de asemenea persecutaţi". (2 Tim 3:12. *NW*). Răii acestei lumi vor încerca să-i facă să se clatine, încercând să-i implice în conflicte cu guvernele politice, aducându-i în instanţă şi adoptând legi care să facă ilegală existenţa lor şi a seminţei acestora, şi toate acestea doar cu scopul de a-i îndepărta de pe cale şi de a înceta activităţile lor drepte şi caritabile, ducând astfel la moarte spirituală şi la distrugere. Dar până în prezent inamicul nu a fost în stare să-i înlăture de pe pământ sau de pe terenul de mărturie, şi nu va reuşi asta nici în 1955, şi în nici un alt moment ulterior. Acest „om" spiritual izraelit are teamă de Iehova, şi din acest motiv lui nu-i va permis să-şi calce integritatea.

24. Aşa cum a fost declarat în mod profetic pentru Isus Cristos, aşa este şi pentru urmaşul său: „L-am pus pe Iehova mereu înaintea mea: deoarece când El este la dreapta mea, eu nu mă clatin". (Ps. 16:8, *AS*). Iehova, în care el se refugiază, reprezintă turnul său mare şi apărarea. Speranţa şi cetăţenia lui este pe Muntele Sion, unde domneşte Regele Isus Cristos. Iehova şi Muntele său Sion nu pot fi clintiţi niciodată. Prin urmare, mai mult ca sigur nu pot fi clintiţi nici închinătorii lui Iehova. El va clătina toate lucrurile făcute de om, puse la cale de Diavol, împărăţiile umane, pământul corupt şi mările rele ale umanităţii, până la eliminarea lor completă; dar nu-i va părăsi niciodată pe cei care se încred în El şi nu va permite eliminarea lor de pe faţa pământului. Felul în care El procedează înseamnă distrugere pentru cei ce-l urăsc, însă înseamnă viaţă în lumea nouă pentru iubitorii săi. „Calea lui Iehova este o fortăreaţă pentru cel drept, dar este o distrugere pentru lucrătorii nelegiuirii. Cel drept nu se va clătina niciodată, dar cei răi nu vor locui în ţară". – Prov. 10:29, 30, *AS*.

25. Iată gândurile bune ale lui Iehova faţă de cei drepţi şi oneşti! Mereu se gândeşte la aceştia. Nu-i va uita niciodată. Ei vor trăi mereu pentru El, chiar dacă

Cuprins

asta ar însemna să-i învie din morţi. Nu-i de mirare că Psalmul 112:6 spune astfel: „Amintirea celui drept va fi păstrată veşnic”. (*AS*). Sau, exprimat într-un mod mai literar: „Amintirea celui drept va deveni veşnică”. (*RoPss*). Cel cu frica lui Iehova, omul drept, nu va fi uitat niciodată pe pământ. Locuitorii pământului îşi vor aminti în toată eternitatea de Isus Cristos, cel mai drept om care a existat vreodată, a cărui dreptate pe pământ, chiar în mijlocul lumii lui Satan, a urmărit salvarea umanităţii. De asemenea, oamenii îi vor aduce aminte mereu de urmaşii lui drepţi, ce cuprinde acum şi rămăşiţa lui. Dar mai important decât aducerea aminte a umanităţii în noua lume este aducerea aminte a lui Iehova Dumnezeu, pentru că asta înseamnă viaţă veşnică pentru clasa dreaptă. Lucrurile rele de altădată din această lume vor fi distruse şi uitate, şi nu vor fi amintite niciodată cu plăcere; însă dreptatea nu va fi uitată niciodată. Iehova îi va păstra în amintire pe cei drepţi întotdeauna, şi se va îngriji ca ei să se bucure de viaţă la maximum, pentru totdeauna. Ce gânduri Biblice preţioase sunt acestea! Ele ne oferă motive pentru cele mai bune perspective pentru toţi cei cu frică de Iehova în timpul anului 1955, şi după aceea.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pe ce bază putem nutri cele mai bune perspective pentru anul 1955 şi strigăm „Aleluia”?
2. Cum începe Psalmul 112, şi ce anume îl marchează ca neobişnuit?
3. Ce face Psalmul 112 să fie important pentru a-l lua în considerare acum? Prin urmare, ce întrebări personale se ridică?
4. Spre ce arată Psalmul 112 în mod profetic, şi cum primim răspunsul corect la întrebare?
5. Cine va fi cel mai fericit popor de pe pământ în 1955, potrivit Psalmului, şi pentru ce n-au fost ei niciodată mai fericiţi?
6. Cu ce însuşire este asociată fericirea lor, şi de ce?
7. (a) Ce face teama de Iehova în ce priveşte teama de om? (b) Cum trebuie să fie tratat numele Lui şi de cine este tratat astfel?
8. Cum se manifestă această teamă şi această înţelepciune şi care este rezultatul, chiar dacă se trece prin suferinţă?
9,10. În ce îşi găseşte plăcerea acest „om” care se teme de Iehova ?
11. Cum devine puternică pe pământ sămânţa omului ce se teme de Iehova?
12. Cum este binecuvântată acum „generaţia celor drepţi”?
13. Cui se datorează faptul că sunt puternici, şi cât va dura puterea lor?
14. De ce nu vor folosi la nimic bogăţiile naţiunilor în ziua mâniei lui Dumnezeu, şi astfel cum este avantajat în această privinţă „omul” care se teme de Iehova?
15. Ce fel de bogăţii şi bunuri are el în casa sa?
16. Cum se întâmplă că „dreptatea Sa rămâne pentru totdeauna”?
17. Cum a fost adevărat în cazul Său că „pentru cei drepţi se ridică lumina în întuneric”?
18. Cum redau alţi traducători această parte a Psalmului 112:4 şi ce obligaţie arată aceasta că stă asupra rămăşiţei spirituale?

19. De ce altă poruncă divină se leagă aceasta, de care rămăşiţa ascultă acum cu plăcere, şi cine beneficiază de pe urma ascultării lor?
20. Cu cine se aseamănă rămăşiţa prin faptul că este „graţioasă, îndurătoare şi dreaptă” şi faţă de cine trebuie să manifeste ei aceste însuşiri?
21. În ce măsură este „bun” cel ce se teme de Iehova, şi cum înseamnă aceasta binecuvântare pentru „sămânţa” sau „generaţia” sa?
22. De ce trebuie să fie societatea Lumii Noi o organizaţie bine condusă, în armonie cu Psalmul 112:5?
23,24. (a) Cine încearcă să-l clatine pe „omul” care se teme de Iehova? (b) Dar poate fi şi va fi el clătinat? De ce va fi sau de ce nu va fi?
25. În ce fel va fi păstrat într-o amintire veşnică cel drept şi de ce este important acest lucru?

CE REPREZINTĂ ACEST SPIRIT AL CRĂCIUNULUI?

Ce numesc oamenii „minunatul spirit al Crăciunului?” Oare este un magazin aglomerat, plin de emoţii, plin ochi de entuziasm, încărcat de jucării şi strălucind de preţuri „reduse” umflate? Oare este freamătul electrizant al mulţimilor ce se agită pe străzi, autobuzele prea pline, hotărârea de a te strecura în vagoanele de metrou ticsite sau claxonul maşinilor încâlcite în ambuteiaje nesfârşite? Oare este vorba despre femei buimăcite cu braţele pline de pachete amestecate ţipătoare şi de mână cu copiii? Sau vorbim despre soţul nepăsător care îşi da silinţa, dar nu îşi doreşte să facă asta?

Ce reprezintă spiritul Crăciunului? Este vorba despre sunetul clopotelor de Sfântul Petru şi Pavel, ce umple aerul mohorât al dimineţii cu armonia nemuritoare a tradiţiei? Sau concertele corurilor şi muzicii de la orgă sau zăngănitul clopoţeilor zgomotoşi? Sau sunetul miilor de cutii muzicale care răsună de sentimentele cinice ale melodiei „Santa, Baby”?

Ce reprezintă acest spirit al Crăciunului? Muzicienii ce mărşăluiesc din colţ în colţ ai Armatei Salvării, ce le reamintesc trecătorilor că este mai binecuvântat să dăruieşti? Un om şchiop în faţa hotelului Ritz ce vinde creioane de pe un trotuar rece şi care îşi salută posibilii clienţi cu o urare de ‘Crăciun Fericit’, pe măsură ce aceştia păşesc afară din limuzinele lor lungi şi strălucitoare? Sau ghirlanda de la intrarea hotelului ieftin de pe strada Pearl, cu un semn pe care scrie: „Nu furaţi asta, vă rugăm”?

Acesta este spiritul Crăciunului? Un operator de lift obosit de la magazinul de haine al lui Mixie, care speră la o primă generoasă pe care nu o va primi niciodată? Un inel cu un diamant uriaş sau un colier de perle ce este mângâiat de către Mabel cu o poftă avară şi rece? O cravată stridentă pe care tata nu o va purta niciodată?

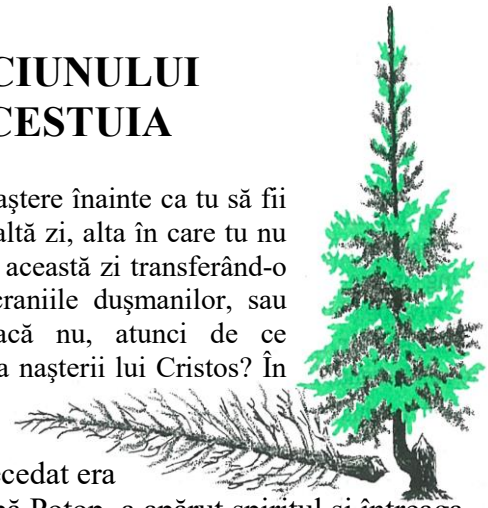
Cuprins

Ce reprezintă acest spirit al Crăciunului? Este oare o vacanţă de o săptămână, un răgaz de la muncă, o evadare de la şcoală, o gură de aer de la ţară, timp petrecut cu familia, discuţii cu prietenii, un refugiu într-un loc liniştit? O masă plină de dulciuri şi nuci, turtă dulce şi plăcintă cu carne, porc la cuptor sau pui prăjit? O petrecere cu muzică tare, pregătirea unei porţii mari de lichior pentru musafiri nepoftiţi, sau transformarea într-un imoral „bun şi beţiv”, sau un „tovarăş bun şi cherchelit”?

Ce reprezintă acest spirit al Crăciunului? Un copil mic ce priveşte fix la un trenuleţ electric, pe măsură ce acesta se învârte în cercuri nebuneşti, sau o soră ce îşi strânge în braţe micuţa păpuşă care spune ‘Mami’? Este oare căutarea febrilă după cadoul perfect care nu poate fi găsit, anticipaţia crescândă din ochii micuţului care îşi doreşte jucării, dar care nu ştie să citească preţurile? Nesfârşitele cărţi poştale de Crăciun care zboară peste birou în drumul lor spre coşul de gunoi? Sau este vorba despre bradul de Crăciun acoperit cu zăpadă artificială şi plin de beculeţe colorate care amintesc de zeii păgâni ai stelelor? Sau lumânările care alungă spiritele rele, vâscul care comemorează legende superstiţioase, sau buşteanul care se aprinde în ajunul Crăciunului, care repetă o minciună păgână?

Oare ce înseamnă spiritul Crăciunului? Este vorba despre spiritul lui Dumnezeu şi al lui Cristos? Spiritul care proclamă „pace pe pământ, şi bunăvoinţa faţă de oameni”? Spiritul care îl slăveşte pe marele Dumnezeu al universului? Sau oare acest spirit defăimează şi nu poate suporta închinarea pură a lui Dumnezeu? „Iubiţii mei”, a spus apostolul Ioan, „ să nu credeţi orice expresie inspirată, (spirit, *notă de subsol*) ci să cercetaţi expresiile inspirate (spiritele) ca să vedeţi dacă sunt de la Dumnezeu.” „Convingeţi-vă de toate lucrurile”, a îndemnat Pavel, şi „păstraţi ceea ce este bun. Feriţi-vă de orice vi se pare rău.” Ce este acest spirit al Crăciunului, care este originea acestuia, şi ce legătură are cu Dumnezeu şi cu Cristos? În următorul articol, să răspundă pentru noi istoria şi Cuvântul lui Dumnezeu. (1 Ioan 4:1; 1 Tes. 5;21, 22, *NW*)

ORIGINEA CRĂCIUNULUI ŞI SPIRITUL ACESTUIA



Părinţii tăi au sărbătorit, oare, ziua ta de naştere înainte ca tu să fii născut? S-ar fi gândit ei să o sărbătorească într-o altă zi, alta în care tu nu te-ai născut? Ca şi creştini, s-au gândit să onoreze această zi transferând-o la o sărbătoare păgână, unde se bea bere din craniile duşmanilor, sau oferind bebeluşi vii dumnezeilor demoni? Dacă nu, atunci de ce sărbătoresc astfel creştinii mărturisiţi comemorarea naşterii lui Cristos? În acest articol veţi afla răspunsul.

Spiritul Crăciunului nu este creştin, pentru că nu a avut originea în Cristos. El a precedat era creştină cu mai multe secole. La scurt timp după Potop, a apărut spiritul şi întreaga sărbătorire a Crăciunului. A început cu Nimrod, nepotul lui Ham, fiul lui Noe, un

Cuprins

dictator rău, nemilos, responsabil pentru marea apostazie organizată faţă de Dumnezeu, care continuă şi până în prezent. Dispreţuind pe Dumnezeu şi toată decenţa, Nimrod s-a însurat cu propria lui mamă, Semiramis. După moartea lui prematură, mama şi soţia lui, Semiramis, a învăţat minciuna că soţul, respectiv fiul său, era un dumnezeu spirit. Ea a susţinut un copac veşnic verde, apărut peste noapte dintr-un ciot de copac mort, care a simbolizat revenirea la o nouă viaţă a decedatului Nimrod. Ea a învăţat că la aniversarea zilei lui de naştere, care a fost pe 25 Decembrie, Nimrod avea să viziteze copacul veşnic verde şi să lase cadouri sub el. Profesorul şi istoricul Hislop, spune: „Acum butucul care se aprinde în cadrul ceremoniei focului în Ajunul Crăciunului este buşteanul fără viaţă al lui Nimrod, zeificat precum zeul-soare, dar doborât de duşmanii săi; copacul de Crăciun este *renaşterea* lui Nimrod – zeul ucis revenit la viaţă.” – *The Two Babylons,* paginile 97, 98.

Acesta e începutul Crăciunului şi al spiritului său. Aceasta este, de asemenea, proveniența buşteanului care se aprinde în cadrul ceremoniei focului în Ajunul Crăciunului, Yule Log, a bradului de Crăciun, a sărbătoririlor zilelor de naştere, a spiritului de a schimba cadouri, a spiritului de ospăţ şi veselie, a vizitelor şi salutărilor, amuzamentului, chefurilor şi beţiilor. Toate acestea sunt o consecinţă a primei minciuni, nutrită de spiritul lui Satan Diavolul, care a rostit-o. În Eden i-a spus lui Eva: „Cu siguranţă nu veţi muri. Pentru că Dumnezeu ştie că în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi precum Dumnezeu, cunoscând binele şi răul”. Precum Eva, şi Semiramis a crezut minciuna lui Satan, şi l-a declarat pe Nimrod un dumnezeu spirit. Cu această declaraţie a început de ziua lui o sărbătoare desfrânată, care a rămas prezentă de-a lungul secolelor până în zilele noastre. În lumea occidentală poartă denumirea de Crăciun. – Gen. 3:4,5, *NW*.

Nimrod a devenit adorat precum „Fiul divin al cerului”, „Mesia, fiul lui Baal, zeul-soare”. Păgânii care se închinau Diavolului au crezut că viaţa şi nemurirea au provenit de la Nimrod, şi astfel se închinau soarelui nemuritor din ceruri, ca fiind o personificare şi o reprezentare a „divinităţii” lui Nimrod. Mama şi copilul, Semiramis şi Nimrod, au devenit obiecte principale de închinare. Lumea păgână a idolatrizat această combinaţie. În Egipt ei au fost adoraţi precum Isis şi Osiris, în Asia precum Cybele şi Doius, în Roma păgână precum Fortuna şi Jupiter. Chiar şi în China, Japonia, Tibet şi alte regiuni necreştine este de găsit corespondentul Madonei, respectată sacru în creştinătate. Păgânii au adorat aceste simboluri cu mult înaintea naşterii lui Cristos, totuşi Creştinătatea le numeşte creştine, şi vorbeşte despre ele în mod vrednic de adorare, precum „minunatul spirit al Crăciunului”.

Pe de altă parte, Iehova Dumnezeu a poruncit poporului său Israel: „Să nu învăţaţi calea păgânilor, … căci obiceiurile popoarelor sunt doar un abur”. „Să nu te închini înaintea dumnezeilor lor, sau să te laşi convins să le slujeşti, şi să nu faci nimic care să semene cu lucrările lor, ci să le dărâmi negreşit şi să le sfărâmi coloanele sacre”. „Să nu le slujeşti dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine”. Declaraţia lui Iehova împotriva dumnezeilor păgâni nu s-a schimbat,

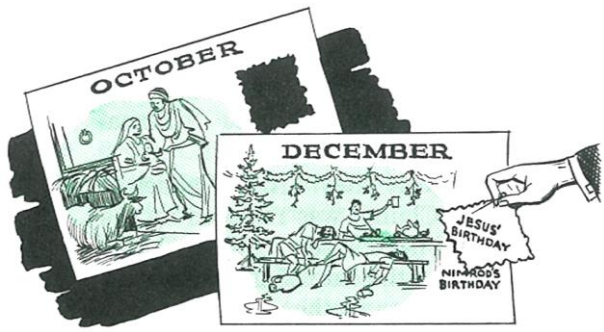
Cuprins

precum nici atitudinea lui faţă de închinarea păgână, pentru că, afirma el: „Pentru că Eu, Iehova, nu mă schimb”. – Ier.10:1-3; Ex. 23:24; Deut. 7:16; Mal 3:6.

Biblia evită în mod sârguincios înregistrarea datei de naştere a cuiva, şi nu există nici o înregistrare despre celebrări ale zilelor de naştere de către slujitorii lui Iehova, nici înainte, nici după Cristos. Tăcerea remarcabilă a Bibliei privind zilele de naştere este o puternică dovadă că acestea nu erau ţinute, că erau dezaprobate ca păgâne. Origen din Alexandria (185-254 A.D.) discerne cu înţelepciune: „În Scripturi doar păcătoşii îşi sărbătoresc ziua de naştere, sfinţii nu”. Singurele zile de naştere care sunt menţionate în Biblie sunt cele a lui Faraon, când un om a fost spânzurat, şi cea a adulterului rege Irod, a cărui fiică vitregă Salomeea a dansat pentru a face sărbătoarea mai „veselă”, da, fiind veselă în urma decapitării lui Ioan Botezătorul.

DE LA SATURNALIA PĂGÂNĂ LA CRĂCIUNUL „CREŞTIN”

Cum au ajuns aceste obiceiuri păgâne să devină o parte a celei mai mari sărbători „creştine”, Crăciunul? Că acei creştini din primul secol nu au sărbătorit Crăciunul este confirmat de către scriitorii „creştini” *timpurii*. *Enciclopedia Catolică* face următoarea admitere: „Crăciunul nu era printre primele sărbători ale Bisericii. Ireneu şi Tertulian îl omit de pe lista lor cu sărbători”. Când apostaţii creştini au început să cadă pradă practicilor păgâne, Tertulian se plângea: „Noi, care suntem străini de Sabate, de luni noi şi de festivaluri, care erau odată acceptate de Dumnezeu, Saturnalia [şi alte sărbători păgâne] sunt acum frecventate, se împart cadouri pe-aici şi pe acolo, ..., sunt sărbătorite petreceri şi banchete cu zarvă mare”. Gal. 4:10,11; Col.2:8.



Clerul romano-catolic, într-un efort de a câştiga cât mai mulţi păgâni convertiţi, în secolul al patrulea după Cristos, a pus această sărbătoare păgână Saturnalia pe 25 Decembrie, şi a iniţiat-o ca „Liturghia lui Cristos” sau „Cristos-mesa”. Prin urmare, Crăciunul nu este decât o copie la indigo a sărbătorii păgâne Saturnalia. Acest lucru este în general admis de către învăţaţi istorici şi religioşi. O spune şi istoria lumii, *On the road to Civilization* (Drumul către civilizaţie), pagina 164: „Sărbătoarea lui Saturn, Saturnalia, a fost o sărbătoare a iernii care ţinea o săptămână, începând în data de 25 Decembrie, şi era sărbătorită cu dansuri, schimburi de cadouri, şi cu arderea lumânărilor. Saturnalia a fost ulterior preluată de creştini ca şi Crăciun, dându-i astfel o nouă semnificaţie”.

Dezvoltând obiceiurile Saturnaliei, *New Americanized Encyclopedia Britannica* (Noua Enciclopedie Britanică Americanizată) 1900, vol. lX., pagina

Cuprins

5236 spune astfel: „Saturnalia ... sărbătorită în data de 19 ... ţinea şapte zile. Timpul era unul de bucurie şi veselie generală. Lanţurile de lână erau luate de la picioarele Chipului lui Saturn, şi fiecare om sacrifica un porc. Pe parcursul sărbătorii şcolile erau închise ... jocurile de noroc cu zaruri, care alteori fuseseră considerate ilegale, acum erau practicate. Toate clasele sociale schimbau cadouri între ele, cele mai des întâlnite fiind lumânările subţiri şi păpuşile de lut. Aceste păpuşi erau de obicei oferite copiilor. Varro a fost de părere că aceste păpuşi reprezentau sacrificiile originale ale fiinţele umane (copii pentru 'Infernalul Dumnezeu')." – Ier. 32:34,35.

În decembrie anul trecut, s-a raportat de către *Examinator* că reverendul A.E. Palmer al Bisericii Sfintei Treimi ar fi spus: „'De ce să alegem data de 25 Decembrie pentru ziua sărbătorii sfinte? Nu ar fi oricare altă sărbătoare publică la fel de potrivită pentru această veselie?' El a mai spus că nu există nici o dovadă a faptului că Isus Cristos s-a născut pe 25 Decembrie, dar Biserica a preluat mai multe sărbători păgâne străvechi şi le-a dat o semnificaţie creştină. În 25 Decembrie era sărbătorită revenirea soarelui, zilele devenind mai lungi, şi Biserica a ales aceasta ca fiind simbolul luminii care strălucea în întuneric. Crăciunul fără Cristos, spunea el, nu era altceva decât o sărbătoare păgână".

James M. Gillis, C.S.P., editor al *Catholic World* (Lumea Catolică), 2 Decembrie 1945, face următoarea mărturisire sinceră: „Este bine-ştiut faptul că papii şi consiliile din Biserica timpurie au plasat în mod voit o sărbătoare creştină în ziua sau în aproprierea zilei unei sărbători păgâne deja existente, cu scopul de a elimina celebrările păgâne, şi în general o sărbătoare imorală". Precum Haman din vechime, Biserica Catolică a ajuns prinsă în capcana propriei scheme. – Estera 7:10.

În spatele noii măşti creştine nepotrivite, Crăciunul a fost şi este nimic altceva decât străvechea sărbătoare păgână Saturnalia. Şi spiritul acestei sărbători păgâne este salutat ca „minunatul spirit al Crăciunului". Ce este atât de frumos într-o sărbătoare păgână ce-l dezonorează pe Dumnezeu? Ce este atât de frumos la o sărbătoare care se păstrează în sfidarea poruncilor lui Dumnezeu? Ce e atât de frumos la o sărbătoare care a transmis o minciună? Asta îi face ipocriţi pe cei care participă? Aceasta a orbit oamenii faţă de adevăr şi dreptate? Ce e atât de frumos la un lucru atât de „dezgustător"?

IDENTIFICÂND „SPIRITELE"

Spiritul lui Dumnezeu care produce roade de „dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, generozitate, credinţă, blândeţe, stăpânire de sine" nu este identificat în Saturnalia împrumutată de la păgâni. Precum raportează într-o notă de subsol binecunoscuta autoritate biblică şi istorică, James Murdock, în traducerea sa *Institutes of Ecclesiastical History*: „De la prima instituire a acestei sărbători [Creştine], naţiunile occidentale se pare că i-au transferat multe dintre nebuniile şi obiceiurile condamnabile care au predominat în sărbătorile păgâne din acelaşi sezon, precum cele de a împodobi bisericile într-un mod fantastic, de a

Cuprins

amesteca teatrul de păpuşi şi drama cu închinarea, ospăţul universal cu veselia, vizite şi salutări, cadouri şi amuzament, cheful şi beţia". Gal. 5:22-25, *NW*.

În loc de a converti păgâni la „creştinism", apostaţii creştini au căzut victime propriilor pasiuni şi dorinţe, şi au fost aruncaţi în mare de obiceiurile păgâne. Acest Dumnezeu a prezis: „Să nu slujeşti dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine". Deut. 7:16, *NW*.

Campania care este dusă în prezent cu scopul de „a-l readuce pe Isus Cristos înapoi în Crăciun" este o admitere deschisă a faptului că nu Cristos este sărbătoritul acesteia. Şi, precum a afirmat şi reverendul Palmer: „Crăciunul fără Cristos nu este decât o sărbătoare păgână". Asta şi este. Cristos nu a fost niciodată în Crăciun, şi nici Crăciunul în Cristos. Mai potrivit şi în armonie cu principiul creştin ar fi sloganul următor: „Îndepărtaţi-vă de Crăciun şi înapoi la Cristos". Doar dacă etichetăm păgâna Saturnalia ca fiind Creştină, nu înseamnă că asta aşa şi este. Un lup nu devine un miel din simplul fapt că noi îl numim aşa. Nu, nici Crăciunul nu devine Creştin în urma faptului că iau parte la sărbătorirea acestuia creştini mărturisiţi. Celebrarea lui de către organizaţii religioase nu îl face creştin, la fel cum nici jocurile de bingo, loteriile sau jocurile de cărţi purtate în case parohiale sau în şcoli parohiale nu sunt din acest motiv lucruri creştine.

Poate fi găsit spiritul lui Dumnezeu în practicarea schimbului lăsat moştenire de către păgânii care se închinau demonilor? Este găsit spiritul lui Dumnezeu în afacerea anuală de 50 de milioane de dolari a brazilor de Crăciun care comemorează minciuna nemuririi umane? Este găsit în bilele strălucitoare de aur care aduc omagiu lui Balder, zeul soarelui mereu simbolic? Este găsit spiritul lui Dumnezeu în milioanele de soldaţi, tancuri, arme şi avioane de jucărie care glorifică războiul şi nu „pacea pe pământ, bunăvoinţa faţă de oameni"? Este găsit în lăcomie, beţie, desfrânare şi crimă comisă în această zi numită „Crăciun"?

Puţin probabil. „Nu vă lăsaţi induşi în eroare", spune Pavel plin de inspiraţie, „Dumnezeu nu se lasă batjocorit! Fiindcă ce seamănă omul, aceea va şi secera! Pentru că cine seamănă pentru carne va secera din carnea sa putrezirea, dar cine seamănă pentru spirit va secera din spirit viaţă veşnică." Spiritul Crăciunului ne este bine descris de către apostolii Pavel şi Petru, în Galateni 5:19-21, şi în 1 Petru 4:1-4. După aceste roade îl cunoaştem. – Gal. 6:7, 8, *NW*.

IDENTIFICÂND ROADELE „BRADULUI DE CRĂCIUN"

Spiritul Crăciunului se presupune a fi unul de bunăvoinţă faţă de oameni. După o mie cinci sute de ani de sărbătorire a Crăciunului, câtă bunăvoinţă există în această lume în prezent? Câtă bunăvoinţă este practicată în timpul sărbătorii în sine? Cum sunt oamenii asemenea lui Cristos în timpul acestei „sfinte sărbători"? Citeşte şi decide singur ce spirit predomină.

Potrivit unui raport realizat de către Gerhard J. Falf, sociolog la Universitatea din Pennsylvania, „sunt mai multe crime comise în ziua Crăciunului decât în oricare altă zi al anului". O fi acesta spirit Creştin? Un detectiv şef al unui magazin universal declară: Hoţii din magazine şi hoţii de buzunar „cresc la număr" odată cu sosirea Crăciunului". Este acest spirit creştin? Anul trecut în Detroit,

Cuprins

Michigan, Carl Ross a încercat să-şi apere camionul încărcat cu brazi de către o mulţime. Un bărbat neidentificat „a pus mâna pe un par din camion, si l-a bătut până acesta şi-a pierdut cunoştinţa. Cum el zăcea acolo, în timp ce mulţimea i-a jefuit brazii, cineva a furat din buzunarul lui 400$, venitul lui pe ziua respectivă. Tatăl său a reuşit în cele din urmă să pornească camionul, si a fugit să-şi salveze viaţa, cu aproximativ o treime din încărcătura lui". Un alt om s-a plâns că un afacerist l-a bătut când acesta i-a oferit 50 de cenţi pentru ultimul lui brad. „Un număr deosebit de mare de persoane a semnalat faptul că în timpul nopţii au fost tăiaţi de pe peluza lor copacii veşnic verzi", au anunţat Ştirile din Detroit. Este acesta spiritul Creştinismului?

În spiritul Crăciunului, „un Moş Crăciun bandit care spunea 'copilul meu va avea un Crăciun adevărat', a jefuit un magazin de jucării din Brooklyn de 900$". Ca „tovarăşi buni şi petrecăreţi" în timpul acestui carnaval de îngăduinţă, 1 200 de beţivi s-au adunat numai pe străzile din Los Angeles. „Nu am văzut niciodată un astfel de lucru!" – a exclamat un poliţist tulburat. „Ei erau îngrămădiţi ca lemnele". Titlul unui tabloid a observat în mod degajat: "Crăciun zguduitor în Los Angeles".

Precum a spus Isus cu precizie: „Poporul acesta mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de mine. În zadar mi se închină ei, fiindcă îi învaţă pe oameni doctrine care sunt porunci omeneşti". Aceasta era adevărat pe vremea lui Isus, şi este adevărat privind creştinismul din zilele noastre. Este adevărat cu privire la toate sărbătorile şi obiceiurile, şi nu este exclus nici Crăciunul. – Mat. 15:8,9, *NW*.

URÂCIUNE ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Sărbătoarea Crăciunului este de o mare importanţă printre oamenii din lume. Dar, precum şi Isus a afirmat: „Voi sunteţi cei care vă declaraţi drepţi înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaşte inimile; pentru că ce este înălţat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu". Deşi bat clopotele bisericii şi oamenii se prefac că se roagă în acea zi, totuşi Dumnezeu vede festivităţile lor ca o sărbătoare păgână dezgustătoare. Pentru creştinii care au căzut în obiceiuri asemănătoare, Pavel a spus: „Voi păziţi în mod conştiincios zile, luni, vremuri şi ani. Mă tem pentru voi, să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi". De aceste lucruri oamenii au fost eliberaţi de către Isus, dar Creştinătatea s-a întors către ele. Ea a devenit dezgustătoare pentru Dumnezeu, ca un câine care „s-a întors la ceea ce vărsase, şi scroafa spălata care s-a întors să se tăvălească iarăşi în mocirlă". – Luca 16:15; Gal. 4:10, 11; 2 Pet. 2:22, *NW*.

Ce este atunci spiritul Crăciunului? Este „pământesc, animalic, demonic". Este spiritul păgânismului defilând în haine creştine. Este spiritul Diavolului care a intoxicat întreaga lume. Ţinerea Crăciunului nu poate fi o distracţie inocentă pentru copii, pentru că sunt implicate numele şi închinarea lui Dumnezeu. Festivităţile şi decoraţiunile sunt demonice, pentru că glorifică păgânismul, care în sine este demonism. Asocierea Numelui lui Dumnezeu şi a Cuvântului Său cu obiceiurile păgâne este profanarea acelui nume, luarea lui în deşert. Una dintre

Cuprins

cele Zece Porunci este: „Să nu iei în deşert Numele lui Iehova, Dumnezeul tău, căci Iehova nu va lăsa nepedepsit pe cel care va lua în deşert Numele Lui”. – Iac. 3:15; Ex. 20:7, *NW*.

Nu pot sărbători creştinii Crăciunul dintr-o inimă curată, în onoarea lui Iehova Dumnezeu? Dumnezeu însuşi răspunde la acesta prin Cuvântul Său: „Nu vă înjugaţi la un jug inegal cu cei necredincioşi. Căci ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce părtăşie are lumina cu întunericul? Apoi ce armonie este între Cristos şi Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Şi ce acord este între templul lui Dumnezeu şi idoli? … ‘De aceea, ieşiţi din mijlocul lor şi separaţi-vă, zice Iehova, şi nu mai atingeţi ce este necurat’, ‘şi vă voi primi’. ‘Eu vă voi fi tată, iar voi îmi veţi fi fii şi fiice’, zice Iehova cel Atotputernic.” Deci este o alegere între a accepta Crăciunul şi spiritul său, şi de a-L pierde pe Dumnezeu, sau de a-L accepta pe Dumnezeu şi a primi spiritul şi favoarea Sa şi a pierde Crăciunul. Nu ar trebui să fie atât de grea alegerea corectă. – 2 Cor. 6:14-18, *NW*.

DEDICARE ŞI ÎNTÂLNIRE ANUALĂ

Încă de pe vremea lui Abel, Iehova a avut martori pe pământ care I s-au închinat în spirit şi adevăr. (Evrei 12:1). Însă, închinarea lor nu a avut loc întotdeauna în public cu acelaşi grad de proeminenţă. Astfel, după vremea lui Neemia, închinarea pură a lui Iehova aproape că s-a pierdut într-un labirint de tradiţii şi formalism evreiesc. (Mat. 15:1-9). În acelaşi fel, după ce apostolii au adormit în moarte cei care mărturiseau că sunt urmaşi ai lui Christos s-au îndepărtat de la închinarea pură, aşa cum a avertizat Pavel. (Faptele 20:29-31). Şi aşa cum Ioan Botezătorul, Isus Cristos, apostolii şi discipolii Săi au fost folosiţi pentru restaurarea închinării pure în timpul lor, tot aşa Iehova a direcţionat restaurarea închinării pure pentru vremurile din prezent. – Mal. 4:5,6.

Această restaurare modernă a închinării pure a început încă de prin anii 1870, odată cu întâlnirea, în Allegheny, o suburbie a oraşului Pittsburg, a unui grup de creştini sinceri şi studenţi ai Bibliei lipsiţi de prejudecăţi. Ca rezultat al studiilor lor aceştia au început să înţeleagă cuvântul lui Iehova mai clar, în armonie cu promisiunea Sa, potrivit căreia cărarea celor drepţi va străluci din ce în ce mai puternic până în ziua desăvârşită. (Prov. 4:18). Pentru a grăbi lucrarea de a face cunoscut altora veştile bune pe care ei le învăţau, în diferite limbi cât şi pe diferite căi, aceşti creştini au organizat Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, în anul 1884. În anul 1909, sediul central al Societăţii a fost mutat în Brooklyn, New York, şi în prezent acesta are filiale în mai mult de şaptezeci şi cinci de ţări şi conduce propovăduirea veştii bune a împărăţiei în 159 de ţări şi insule ale mării.

În cei şaptezeci de ani ai existenţei sale această Societate a publicat zeci de cărţi şi broşuri în sute de limbi diferite şi în sute de milioane de exemplare. Încă din 1884 aceasta a publicat revista *Turnul de veghere* (publicată pentru prima dată în anul 1879) şi începând cu anul 1919 ceea ce reprezintă acum revista *Treziți-vă*!

Cuprins

Apărând de două ori pe lună în foarte multe limbi diferite, ele au o circulaţie combinată de peste trei milioane de exemplare.

Conform legii, Societatea a avut un birou înregistrat şi şi-a ţinut întâlnirile anuale la Pittsburg. Lucrările de demolare făcând necesară căutarea unui nou sediu, o clădire minunată a fost construită la numărul 4100 pe Bulevardul Bigelow şi Parkman Avenue. Clădirea este una modernă, foarte atractivă, spaţioasă, luminoasă, curată, oferind facilităţi excelente pentru o sală a Împărăţiei suficientă pentru două adunări locale, pe lângă facilităţile pentru birourile Societăţii. Este un loc care este reprezentativ pentru interesele Noii Lumi şi un loc pe care se vor bucura să îl vadă martorii lui Iehova care trec prin Pittsburg şi unde aceştia sunt mai mult decât bineveniţi.

În seara zilei de 4 septembrie 1954, a fost prezentat un program de dedicare, vorbitorul principal fiind T. J. Sullivan, un membru al consiliului directorilor Societăţii. Acesta a arătat ce înseamnă să dedicăm această clădire lui Iehova şi a subliniat obligaţiile tuturor celor care o vor folosi ca Sală a Împărăţiei în ceea ce priveşte serviciul lor, dar şi în ceea ce priveşte comportamentul zilnic. La sfârşitul acestui discurs preşedintele a citit o rezoluţie care le cerea tuturor celor ce erau prezenţi să se ridice la înălţimea principiilor înalte ale creştinismului şi care cerea sprijinul tuturor celor ce erau asociaţi cu cele două adunări ce se foloseau de clădire ca Săli ale Împărăţiei, pentru închinarea pură a lui Iehova şi pentru o cooperare credincioasă, sub îndrumarea Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere. Rezoluţia a fost adoptată în unanimitate.

Cu aproximativ patru săptămâni mai târziu, Societatea şi-a sărbătorit cea de-a şaptezecea aniversare la întâlnirea anuală de vineri, 1 octombrie, întâlnindu-se pentru prima dată în noul sediu înregistrat. Această întâlnire a membrilor Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere a fost cu adevărat o ocazie fericită, caracterizată de încredere încă de la început. Aceasta a început la ora stabilită, ora 10, iar preşedintele societăţii, N. H. Knorr, a prezidat, acesta invitând pe unul dintre membrii prezenţi să spună o rugăciune. Din cei 484 de membri, 482 erau prezenţi în persoană sau prin procură. Împreună aproximativ 820 de persoane au umplut amfiteatrul mare care putea găzdui confortabil 500 de persoane.

După adoptarea unei rezoluţii pentru schimbare a adresei de înregistrare a corporaţiei la noua adresă şi indicând completarea unei înştiinţări în legătură cu această schimbare, aşa cum se prevedea în lege, un vot unanim a aprobat acţiunea consiliului directorilor în numirea noii adrese ca locaţia întâlnirilor anuale de atunci înainte. Existau poziţii vacante în consiliul directorilor ce trebuiau ocupate de către membrii acestei adunări anuale; chiar trei de fapt, mandatul lui Nathan H. Knorr, Milton, G. Henschel şi Lyman A. Swingle expirând. Printr-un vot unanim membrii i-au reales pe cei trei fraţi să slujească precum directori ai Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere pentru următorul mandat de trei ani. Există şapte membri care fac parte din consiliul de directori ai corporaţiei şi la fiecare întâlnire anuală apăreau două sau trei posturi vacante.

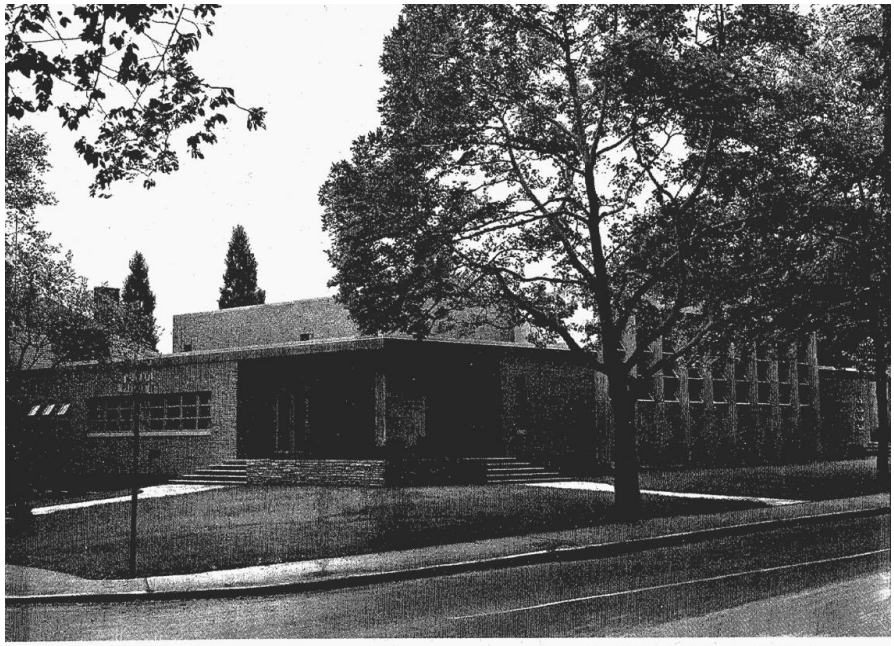
Numărul de membri ai corporaţiei este cu adevărat reprezentativ pentru societatea Noii Lumi la nivel mondial. Sunt reprezentate douăzeci şi nouă de

Cuprins

naţionalităţi diferite, ce slujesc în toate cele patruzeci şi opt de state ale Statelor Unite şi în Districtul Columbia şi într-un total de şaizeci şi nouă de ţări diferite. Aceştia sunt maturi şi două treimi dintre ei fac parte din rămăşiţă. Media lor de vârstă este în jur de şaizeci de ani şi toţi în afară de doisprezece dintre ei s-au aflat în slujirea Împărăţiei înainte de 1940, şi majoritatea dintre ei pentru mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Bineînţeles, deoarece sunt împrăştiaţi peste tot, majoritatea dintre ei au votat prin procură.

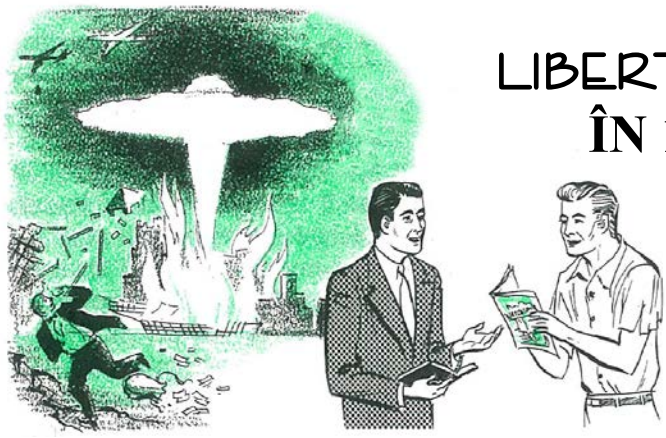
Urmând ordinea întâlnirii anuale, preşedintele societăţii a vorbit despre Psalmul 112, despre omul care se teme de Iehova şi despre fericirea acestui om al lui Dumnezeu, această clasă unsă. El a subliniat faptul că Psalmul 112 conţine textul ales pentru anul 1955. Discursul lui a fost unul de reîncurajare şi care a inspirat încredere, a fost primit cu recunoştinţă şi a ascuţit apetitul tuturor celor prezenţi la adunare pentru materialul care urma să ajungă la ei în cele din urmă, ca parte a *Cărţii anuale a martorilor lui Iehova* pentru anul 1955.

Funcţionarii societăţii sunt aleşi de către consiliul directorilor, aşa că după întâlnirea anuală consiliul directorilor a ţinut o întâlnire, pe data de 5 octombrie, la birourile administrative ale Societăţii din Brooklyn şi i-a reales pe toţi funcţionarii societăţii pentru a sluji un mandat de un an până la următoarea întâlnire anuală a directorilor din luna octombrie a anului 1955. Aşa că structura corporatistă este completă şi funcţionează perfect pentru lauda lui Iehova. Funcţionarii care continuă să-şi menţină funcţia sunt: N.H. Knorr preşedinte, F.W. Franz vicepreşedinte; Grant Suiter secretar al trezoreriei şi H. H. Riemer, asistent al secretarului trezoreriei.



The new modern registered office of the Watch Tower Bible and Tract Society, in Pittsburgh, Pennsylvania, U. S. A.

Cuprins



LIBERTATE DE TEAMĂ ÎN 1955

ŞTIŢI care este secretul libertăţii de frica ce cuprinde astăzi întreaga omenire? Doriţi această libertate?

Probabil vă mai amintiţi cuvintele care au fost popularizate nu de mult: „Singurul lucru de care trebuie să ne temem este frica însăşi”. Aceste cuvinte au fost rostite de ultimul preşedinte al Statelor Unite, dar cu mai bine de două sute de ani înaintea sa, apăruseră într-o carte, publicată în secolul al şaptesprezecelea. Dar acest proverb a oferit soluţia? Cine a devenit absolut neînfricat, temându-se de teamă? Cine poate ajuta acum să îi fie frică? În faţa posibilităţilor groaznice, omenirea nu a dat naştere niciunei temeri din frica însăşi. Aşadar, ei încep anul 1955 cu frică şi prevestire întunecată, fără formula de realizare a uneia dintre cele „Patru Libertăţi” ale lui Roosevelt, cunoscută ca „libertatea de frică”. Mai degrabă, o mai mare sclavie a înrobitorului necruţător Frică se va abate asupra lor, în mod cert. – Luca 21:25, 26.

[2] Nu prin frica de teamă, ci prin frica de Iehova învăţăm secretul libertăţii de frică. De aceea va fi doar o singură clasă pe pământ care se va bucura de libertate de frică în anul 1955 şi în toţi anii care vor urma. Acea clasă este „omul” descris în Psalmul 112, omul care se teme de Iehova şi care se delectează cu poruncile Lui, alături de sămânţa sau generaţia acestui om drept, cinstit. Ceea ce spune acest psalm în versetul al şaptelea despre acest „om” colectiv sau clasă de persoane se va dovedi în anul 1955, da, adevărat, până la sfârşitul victorios al bătăliei Armaghedonului: „El nu se va teme de veşti rele. Inima lui este statornică, încrezându-se în Iehova.” (*AS*) El se confruntă cu acest an fără frică. Noutăţile şi ştirile despre lume sunt toate malefice în aceste zile; nu este nimic de alinat. Pe lângă acestea, în Cuvântul lui Dumnezeu nu există veşti bune pentru această lume, ci numai condamnare, prin executarea răzbunării lui Dumnezeu împotriva celor răi.” „Omul” temător de Iehova ştie deja acest lucru şi astfel, nu este deranjat de trendul evenimentelor mondiale şi de viitorul sinistru care ia formă pentru această lume. Din profeţiile lui Dumnezeu ştim că această lume sub Satan trebuie să ia sfârşit la scurt timp după apogeul acestui „timp al sfârşitului”, pentru a fi urmată de o lume complet nouă, numai cu lucruri bune.

[3] Chiar dacă „veştile rele” au luat forma ameninţărilor din partea inamicului, aceasta nu face ca cel ce se teme de Iehova să-i fie frică. „El nu se va teme de răcnetul celui rău”, după cum este redat acest verset de un traducător. (*Fenton*). El ştie că Dumnezeul Atotputernic, Protectorul său, este mai puternic decât forţele unite ale inamicului, văzute şi nevăzute. Întărit cu această cunoştinţă,

el nu se poate teme, ci continuă fără frică să îndeplinească lucrarea sa creştină, în ascultare de poruncile lui Dumnezeu, rostind numele Lui şi depunând mărturie despre Împărăţia Sa, prin Isus Cristos. El refuză să se teamă de ceea ce se tem conducătorii şi popoarele lumeşti. El urmează indicaţiile lui Dumnezeu, şi anume: „Dar, chiar dacă veţi suferi pentru dreptate, veţi fi fericiţi. Totuşi, să nu vă temeţi de ceea ce se tem ei, nici să nu vă tulburaţi! Ci sfinţiţi-l pe Cristos, ca Domn, în inima voastră, fiind întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre, făcând însă aceasta cu blândeţe şi respect profund." (1 Pet. 3:14, 15, *NW*) „Să nu vă temeţi de ceea ce se tem ei şi să nu vă înspăimântaţi. Pe DOMNUL [Iehova] al armatelor să-l consideraţi sfânt, de el să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi!" (Isa. 8:12, 13, *AT*). Deci, omul temător de Iehova nu se teme de a urma cursul pe care lumea îl recomandă şi îl consideră practic. Temându-se de Iehova Cel Prea Înalt, înţelepciunea superioară a omului iese înainte. Fricile lumeşti nu îl paralizează cu teroare, ci el face tot ce-i stă în putinţă să risipească asemenea temeri de la oamenii cu bunăvoinţă, oferindu-le mesajul biblic de pace şi mângâiere.

[4] „Inima lui este statornică, încrezându-se în Iehova." (Ps. 112:7, *AS*). Prin profeţia biblică, Iehova a avertizat pe temătorul său cu privire la soarta acestei lumi şi atacurile inamicilor asupra Sa. Aşadar, omul şi-a pregătit inima pentru venirea acestor lucruri, ca să nu cedeze fricii, să se poticnească şi să fie confuz. (Ioan 16:1-4). El şi-a făcut timp să studieze Cuvântul lui Dumnezeu şi să practice învăţăturile acestuia şi astfel a construit încredere în Iehova. Deci, inima sa nu oscilează între Iehova şi această lume; ea rămâne constant centrată asupra lui Iehova. El păstrează o inimă întreagă pentru Dumnezeu. Inima sa nu se întoarce niciodată spre idolii acestei lumi. El s-a familiarizat cu promisiunile lui Iehova şi observă cum Promiţătorul le-a îndeplinit faţă de temătorul său credincios. Ştiind soarta care aşteaptă această lume, el realizează că nu există siguranţă în ea şi că nu poate câştiga în bătălia împotriva Dumnezeului cel Atotputernic. El se încrede în Câştigătorul sigur. Eliberat de tortura cu temeri lumeşti, el este fericit.

[5] „Inima lui este de neclintit; el nu se teme până îi va privi triumfător pe adversarii lui." (Ps. 112:8, *RoPss*). Acum el se confruntă cu mulţi adversari, dar nu se dă la o parte din poziţia necompromiţătoare pentru împărăţia lui Dumnezeu. El are inima întărită de Dumnezeul neînvins şi invincibil. Nici fricile pe care oamenii le spun pentru destinul propriului lor sistem de lucruri sau ceea ce înseamnă aceasta pentru omenire, nici ameninţările pe care adversarii le aduc societăţii Noii Lumi nu-i face inima să tremure şi să şovăie. Aceasta este susţinută de Iehova datorită dragostei lui faţă de El. El este puternic în dragostea şi ataşamentul faţă de noua lume dreaptă pe care Dumnezeu a promis-o. El nu are nicio boală de inimă spirituală în aceste vremuri critice şi dificile, când oamenii sunt iubitori ai plăcerilor mai mult decât de Dumnezeu şi au doar o formă de devotament evlavios, dar inima lor nu este acolo. Urmaţi-i exemplul. Pentru a sta departe de grijă şi de tirania fricii, întăreşte-ţi inima în dragostea şi devotamentul faţă de Iehova. Restul va urma: Dragostea va alunga frica." 1 Ioan 4:18.

Cuprins

[6] Desigur, dacă iubeşti şi te temi de Iehova, adversarii care Îl urăsc pe El te vor urî şi pe tine. Dar acest lucru nu este motiv de alarmare, mai ales dacă ştii pe cine iubeşti. Dacă iubeşti pe cineva, faci orice, da, suferi şi înduri orice, pentru acea persoană. Dacă Îl iubeşti pe Iehova şi îl cunoşti, ia această perspectivă în faţa adversarilor. Ia estimarea Lui despre ei. Crede în profeţia lui legată de ei. Atunci frica de adversari va dispărea. Chiar acum se poate ca adversarii să pară înfricoşători prin numărul lor şi puterea lor crescută în a-i răni pe martorii lui Iehova şi societatea noii lumi. Dar priveşte la răul care îl poate face Dumnezeu lor, dar şi ţie, mai mult rău decât pot să-ţi facă ei ţie. Atunci, să nu îţi fie frică de ei. Nu renunţa să predici din cauza lor, ci continuă să-ţi susţii şi întăreşti inima prin spiritul lui Iehova şi Cuvântul Său.

[7] Făcând acest lucru, vei privi la adversari când aceştia nu îţi vor mai părea de temut, ci propriile lor frici vor veni asupra lor. „Celui rău i se întâmplă chiar lucrul care-l înspăimântă, dar dorinţa celor drepţi va fi îndeplinită. Când trece furtuna, cel rău nu mai este, dar cel drept are o temelie veşnică. (Prov. 10:24, 25, *AS*). Astfel a râs Iehova de ei. „Cel rău unelteşte împotriva celui drept şi scrâşneşte din dinţi împotriva lui. Dar Iehova va râde de el, căci vede că-i va veni şi lui ziua. Căci braţele celor răi vor fi zdrobite, dar Iehova îi va sprijini pe cei drepţi.” (Ps. 37:12, 13, 17, *AS*). Este înţelept să râzi fără teamă din acest punct de vedere, căci înţelepciunea divină spune nebunilor acestei lumi: „Şi eu voi râde în ziua nenorocirii voastre; îmi voi bate joc când lucrul de care vă temeţi va veni; când lucrul de care vă temeţi va veni ca o furtună şi nenorocirea va sosi ca o vijelie; când vor veni peste voi necazuri şi nenorociri.” (Prov. 1:26, 27, *AS*). Aşadar, răcnetul prezent al adversarilor împotriva noastră nu ne înfricoşează, ci cu inimile iubitoare, puternice, sănătoase sprijinite de Iehova, vom merge înainte fără frică, depunând mărturie pentru împărăţia Sa în întreaga lume. În scurt timp, când vom privi spre adversar, va fi un festin pentru ochii noştri.

DISTRIBUIREA NETEMĂTOARE CĂTRE SĂRACI

[8] În anul 1955, lucrarea de pe întreg pământul a martorilor temători de Iehova va avansa mai mult, cu favoarea şi spiritul său. Asigurarea puternică a acestui lucru ne este dată în Psalmul 112:9: „El a împărţit cu generozitate, a dat săracilor; dreptatea lui dăinuie pentru totdeauna; cornul lui va fi înălţat cu onoare.” (*RoPss*). Cui se aplică aceste cuvinte este evident. Apostolul Pavel le-a citat şi le-a aplicat tovarăşilor săi creştini în momentul în care îi ajutau pe fraţii nevoiaşi în Cristos. El a spus: „(Aşa cum este scris: „El a împărţit cu generozitate, a dat săracilor, dreptatea lui rămâne pentru totdeauna”. Cel care-i dă deci din belşug sămânţă semănătorului şi pâine de mâncat omului vă va da şi vouă sămânţă de semănat, vă va da din belşug şi va face să crească roadele dreptăţii voastre.) Voi sunteţi îmbogăţiţi în toate pentru orice manifestare de generozitate.” (2 Cor. 9:9-11, *NW*) Generozitatea creştinului cu teamă de Iehova nu se limitează la a oferi bunuri materiale fraţilor nevoiaşi, ci are în vedere mai mult distribuirea veştii împărăţiei tuturor „oamenilor cu bunăvoinţă”, împrăştierea seminţei adevărului împărăţiei celor ale căror inimi sunt asemenea pământului bun, roditor.

[9] Pământul astăzi este plin de oameni săraci material, dar săracii cărora le dăruieşte temătorul înţelept al lui Iehova sunt cei „săraci în spirit”, adică „cei conştienţi de nevoile lor spirituale” şi astfel dispuşi să accepte mesajul mulţumitor al împărăţiei. Aceştia sunt acel tip de săraci pe care Isus şi-a trimis urmaşii să-i vâneze şi să-i hrănească, spunând: „Fără plată aţi primit, fără plată să daţi.” (Mat. 10:8; 5:3, *NW*). Ceea ce sunt capabili să „dea fără plată” trebuie să fie bogăţiile spirituale pe care Dumnezeu le-a oferit gratuit, deoarece în ceea ce priveşte bogăţiile materiale, Dumnezeu i-a ales „pe cei săraci în felul lumii ca să fie bogaţi în credinţă.” (Iacov 2:5, *NW*). Oferind mesajul împărăţiei în loc de bani sau bunuri materiale, ei ajung la cei care sunt chiar „săraci în spirit”, „conştienţi de nevoia lor spirituală”, mai degrabă decât la cel sărac egoist al acestei lumi, căruia nu îi pasă să-i aparţină lui Iehova. Astfel, săracii nerecunoscători lumeşti, care preferă să aparţină lui Satan, „dumnezeul acestui sistem” sunt eliminaţi.

[10] Cei săraci şi nevoiaşi nu sunt capabili să ne recompenseze pe deplin, prin mijloace materiale, pentru darurile spirituale pe care le oferim gratuit, dar acest lucru nu ne ruinează. Nu mergem niciodată fără o compensaţie care face mai mult decât să ne plătească. De ce nu? Ca răspuns, cuvintele din Psalmul 112:5 merită repetate: „Bun este omul binevoitor şi care dă cu împrumut!” (*Yg;* pagina 754, ¶21). „Omul” dă cu împrumut celui sărac şi nevoiaş, fără să aştepte bani de la cel sărman care primeşte, dar şi fără să spere vreo compensaţie materială. Atunci de unde vine compensaţia? Ascultaţi: „Cine se îndură de omul de condiţie umilă îl împrumută pe Iehova, şi El îl va răsplăti pentru faptele lui bune.” (Prov. 19:17, *AS*). Având milă şi oferind celor săraci spiritual fără a primi vreo recompensă materială, îl împrumută cineva în realitate pe Iehova? Da, şi asta pentru că săracul, mai ales cel sărac în spirit, cei conştienţi de nevoia spirituală şi care vor eliberare spirituală, aparţin de fapt lui Iehova. De aceea, El a spus: „Cine-l asupreşte pe sărac îl batjocoreşte pe Făcătorul lui, dar cine-i arată îndurare celui nevoiaş Îl onorează.” (Prov. 14:31, *AS*). Iehova numeşte păcat oprimarea şi neglijarea lor. (Deut. 24:14, 15). Încrederea lor este în El: „Cei smeriţi se vor bucura tot mai mult în Iehova şi oamenii sărmani se vor bucura în Sfântul lui Israel.” (Isa. 29:19, *AS*). Cei săraci şi nevoiaşi care aparţin lui Iehova nu pot plăti înapoi material; deci, Iehova îşi asumă răsplătirea celor care aparţin Lui.

[11] Astfel, creştinii care se tem de Iehova, prin faptul că dăruiesc vestea bună a împărăţiei celor săraci, în mod gratuit, înseamnă că-L împrumută pe Iehova Dumnezeu până ce Iehova îi plăteşte din nou pentru fapta cea bună. Este uimitor să te gândeşti că Regele universului etern, Deţinătorul tuturor lucrurilor, se consideră obligat faţă de vestitorul Împărăţiei care dăruieşte gratuit săracilor care sunt conştienţi de nevoia lor spirituală. Iehova eliberează toate datoriile şi obligaţiile astfel create, prin îndeplinirea promisiunilor Sale de a avea grijă şi a-i sprijini pe cei care se tem de El şi care îi respectă poruncile.

Cuprins

[12] Deci, Iehova face promisiunea legată de cel care dăruieşte mesajul Său, în mod gratuit, celor săraci şi nevoiaşi: „Dreptatea lui dăinuie pentru totdeauna.” (Ps. 112:9, *RoPss*). Aceasta este o repetare a promisiunii Sale în versetul trei din Psalmul 112. Potrivit cuvintelor lui Isus din Matei 6:1-4, dreptatea celui care se teme de Iehova constă în mare parte din vestirea mesajului lui Dumnezeu, oferirea veştii bune celor săraci în mod gratuit. Cei care se opun împărăţiei şi veştii bune nu vor fi capabili să interzică această formă de dreptate. Iehova va susţine întotdeauna şi va ocroti pe vestitorii Împărăţiei şi le va furniza mijloacele de continuare a predicării veştii bune, ca ei să fie „îmbogăţiţi în toate pentru orice manifestare de generozitate.” El „vă va da şi vouă sămânţă de semănat, vă va da din belşug şi va face să crească roadele dreptăţii voastre.” (2 Cor. 9:10, 11, *NW*). Pentru că Dumnezeu îl reumple continuu pe distribuitorul drept şi generos al veştii bune, creştinul cu frică de Iehova nu trebuie niciodată să meargă să cerşească, datorită unei astfel de dăruiri generoase. El se află mereu în poziţia de a-şi continua faptele bune de împrăştiere a beneficiilor de tip spiritual celor nevoiaşi. Astfel, deşi el însuşi sărac din punct de vedere material, el poate face pe mulţi bogaţi spiritual. (2 Cor. 6:10). Produsele dreptăţii Sale, adică, oamenii cu bunăvoinţă care sunt îmbogăţiţi şi adunaţi în societatea Noii Lumi, cresc constant. În loc să împovăreze pe cel care dăruieşte, dăruirea liberă şi distribuirea veştii bune duce la revanşe sporite: „Este unul care împarte, şi totuşi se îmbogăţeşte, şi unul care nu dă ce trebuie să dea, dar iese în pierdere. Sufletul generos se va îngrăşa şi cine îi udă din belşug pe alţii va fi şi el udat din belşug.” – Prov. 11:24, 25, *AS*.



[13] Iehova vrea ca pe pământ să fie astfel de oameni drepţi. El este mulţumit să-i folosească ca pe un instrument de distribuire cât mai larg şi mai departe a beneficiilor sale spirituale. Din acest motiv, cel generos şi liber, care dăruieşte, serveşte un scop în lucrările lui Dumnezeu şi are un loc sigur şi folositor printre locuitorii pământului; el are un motiv bun de a fi în viaţă şi de a fi păstrat de puterea divină. El câştigă aprecierea lui Dumnezeu şi a oamenilor recunoscători şi astfel este iubit pentru lucrarea sa. (1 Tes. 5:12). Faptul că Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere există până astăzi dovedeşte acest adevăr.

[14] De la constituirea sa, în 1884, Societatea a urmat regula întreţinerii proprii prin contribuţii voluntare. Are literatură tipărită şi distribuită gratuit sau prin contribuţie nominală, care acoperă doar costurile de producţie şi distribuţie. Pentru cei care au dorit să participe, adunările şi congreselee martorilor lui Iehova au fost mereu deschise sub deviza publică „Scaune libere - fără colectă!” Preoţii religioşi care încasează taxe pentru intrare sau scaune şi care trec din mână în mână cutia de colectă, o dată sau mai multe ori în timpul serviciului religios, şi-au

Cuprins

exprimat întristarea că martorii lui Iehova fac publicitate regulii „Scaune libere - fără colectă!” pentru adunările religioase. (Vezi *Turnul de veghere* din 1 ianuarie 1914, pagina 5.) Iehova a binecuvântat acest principiu de a dărui liber sau cu sume modice şi de a ţine adunări fără colecte de bani, pentru a da mai multe informaţii despre Biblie. Pentru o organizaţie de mărimea Societăţii, capacitatea Bibliilor şi literaturii biblice din fiecare an este enormă, iar numărul de ore pe care martorii lui Iehova le oferă gratuit pentru lucrarea de distribuire şi numărul de studii biblice pe care le conduc gratuit la domiciliul oamenilor interesaţi, este remarcabil.

[15] În 1955, martorii lui Iehova vor să aibă cea mai mare distribuţie de literatură într-un an de zile, pentru că timpul se scurtează pentru a oferi mesajul salvator de viaţă, acum că se apropie distrugerea lumii prin bătălia Armaghedonului. Lucrând economic, putem face mai mult ca alţii pentru că încercăm să avem cât mai puţine cheltuieli posibile. Putem atinge cele mai mari rezultate prin dăruirea generoasă a iubitorilor lui Iehova, mai ales în termeni de timp şi energie, petrecute gratuit în distribuirea mesajului împărăţiei peste tot. Potrivit regulii lui Dumnezeu, putem fi siguri că vom fi mai fericiţi datorită mai marii dăruiri şi realizării sale fără bani.

[16] Să nu ne plecăm în înfrângere ruşinoasă. Promisiunea divină faţă de dăruitorul şi distribuitorul drept către cel sărac este: „Cornul lui va fi înălţat cu onoare.” (Ps. 112:9, *AS*). Cornul este simbolul puterii şi al forţei, un avertisment către toţi posibilii atacatori. Onorarea acestui lucru denotă victoria noastră, în justificarea puterii lui Iehova, care ne susţine. Având încredere în El şi păstrând faţă de El o integritate care garantează încrederea noastră în El, putem afirma: „Dar tu vei înălţa cornul meu ca pe al unui taur sălbatic: ... Ochiul meu îi va privi de sus pe vrăjmaşii mei, urechile mele vor auzi despre cei ce se ridică împotriva mea, despre răufăcători. Cel drept va înflori ca palmierul, va creşte ca cedrul din Liban.” (Ps. 92:10-12, *AS*). Onoarea cu care cornul va fi înălţat vine de la Dumnezeu, nu de la oameni. Dar oamenii sunt forţaţi să recunoască sursa divină a acelei onorări. În cele din urmă, onoarea victoriei durabile va fi a noastră, dar chiar şi acum ne bucurăm de onoarea de a fi în serviciul lui Iehova, ca martori ai Săi. Marea mulţime de oameni cu bună voinţă, care sunt deja pregătiţi să se îmbulzească în casa lui Iehova pentru a-I servi şi a I se închina, sunt o glorie şi o onoare pentru clasa spirituală cu teamă faţă de Iehova, care au lucrat pentru a da naştere acestei seminţe sau generaţii pământeşti. După cum a spus apostolul Pavel despre fraţii din Tesalonic, cărora le-a dat naştere prin intermediul veştii bune pe care le-a predicat-o: „Care este, de fapt, speranţa, bucuria sau coroana exultării noastre - Oare nu chiar voi? - înaintea Domnului nostru Isus în timpul prezenţei sale? Bineînţeles că voi sunteţi gloria şi bucuria noastră.” (1 Tes. 2:19, 20, *NW*). Prin continuarea dăruirii veştii bune, în mod gratuit şi cu generozitate, celor săraci şi nevoiaşi, această onoare a calităţii de membru crescută în societatea Noii Lumi din templul lui Dumnezeu este obligată să fie adăugată până ce Iehova ne înalţă cornul, ca învingători, la Armaghedon.

[17] Cei ce-l urăsc pe Iehova şi sunt nelegiuiţi se bucură să ne vadă sub asupriri, nedreptăţi, interdicţii şi exilări, dar bucuria lor voioasă se transformă în

Cuprins

suferinţă şi consternare la vederea onoarei crescute, pe care Iehova o dă poporului Său, care se teme şi Îi măresc numele. Ei bine, acest lucru a fost prezis în Psalmul 112:10 (*AS*): „Cel rău va vedea şi se va mânia; Va scrâşni din dinţi şi se va topi: Dorinţa celor răi va pieri.” Cel rău trebuie să vadă această victorie încununată şi onoarea martorilor lui Iehova, înainte ca să fie distrus. El este rău-intenţionat şi nu are dragoste de dreptate, aşadar nu se bucură de cornul înălţat al celor drepţi, care se tem de Iehova. De aceea el caută să distrugă prosperitatea spirituală a izraeliţilor restauraţi spiritual şi a însoţitorilor lor cu bunăvoinţă. El se ofensează în faţa bunătăţii lui Iehova faţă de poporul Său. El vrea favoare şi succes lumeşti, dar şi favoare divină şi prosperitate spirituală, dar nu le poate avea pe amândouă în acelaşi timp. (Iac. 4:4) El nu distribuie peste tot şi nu dăruieşte mesajul împărăţiei celor săraci. Deci el este nemulţumit. Conştiinţa sa de a fi bogat în bunuri şi favoare lumeşti nu îl satisfac deplin, căci are doar o formă de evlavie, dar se dovedeşte falsă faţă de puterea de a transforma inima şi a face pe cineva cu adevărat fericit. Măcinat de invidie faţă de prosperitatea spirituală a martorilor, el se mâhneşte.

[18] Cel rău nu poate distruge prosperitatea spirituală a celor care au frică de Iehova. El scrâşneşte şi îşi macină dinţii văzând ce este obligat să vadă, dar atâta este tot ceea ce poate face în furia sa. El nu poate afecta pe cel drept, în realitate, sau să distrugă societatea Noii Lumi. El suferă chin acum, nu doar de pe urma predicării veştii bune a împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu, ci şi din cauza prosperităţii martorilor lui Iehova. În 1955, el încă va scrâşni din dinţi de furie şi se va pregăti să se alăture marelui Gog din Magog în atacul său din lumea întreagă, înainte de Armaghedon, asupra societăţii Noii Lumi. Când Iehova opreşte acel atac furios, maliţios prin „războiul zile celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”, mulţimea cea rea tot nu va vedea dorinţa ochilor lor, ci va privi pentru ultima dată, cu mânie, prosperitatea durabilă a martorilor lui Iehova şi triumful societăţii Noii Lumi pe pământ. Apoi, cei răi se vor „topi”, da, topi ca un melc care lasă o urmă subţire. Se vor topi ca un melc, care, pe măsură ce înaintează, „se dizolvă în nămol”. (Ps. 58:8, *RS; Mo*). Ca un melc oprit de sare, presărată pe el, ce poate face cel rău slăbit împotriva celor care se tem de Iehova şi care sunt asemenea „sării pământului”? Nimic, doar să se topească într-un sfârşit neglorios la minunata manifestare a puterii bătăliei lui Iehova la Armaghedon.

[19] „Dorinţa [râvna] celor răi va pieri.” Planurile lor rele împotriva drepţilor nu vor prospera, decât spre propria lor distrugere, iar toate lucrurile pe care au pus ochii ca fiind dezirabile în această lume, vor pieri cu ei, spre o veşnică dezamăgire. În opoziţie glorioasă, vestitorii drepţi ai împărăţiei îşi vor vedea dorinţa îndeplinită odată ce vor privi asupra adversarilor lor, căci ei vor fi de partea triumfătoare a lui Iehova şi vor supravieţui în lumea cea nouă şi biruitoare, unde justificarea lui Iehova va fi mereu celebrată. O, ce nefericit va fi cel căruia nu îi este teamă de Iehova şi care nu îşi găseşte o mare plăcere în poruncile Sale! Dar, ce fericit vei fi dacă îţi va fi teamă de Iehova în 1955 şi vei respecta poruncile Lui, cu libertatea de teamă dată de Dumnezeu!

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum va intra omenirea în anul 1955, şi de ce?
2. Ce clasă se va bucura de libertate de teamă în decursul anului 1955, şi de ce se va întâmpla aşa, în pofida veştilor rele referitoare la această lume?
3. Cum nu se „teme el de urletul celor răi”, şi ce cale de acţiune împotriva fricii urmează el?
4. Cum este inima lui centrată pe Iehova, şi cum este condusă să se încreadă în El?
5. În ce fel este susţinută inima lui, şi astfel ce este scos în relief?
6. La ce să vă aşteptaţi din partea adversarilor voştri, însă cum puteţi evita să vă fie teamă când îi vedeţi?
7. De ce şi cu cine putem râde acum de adversarii noştri şi cu ce lucrare mergem înainte?
8. De ce este Psalmul 112:9 o asigurare că lucrarea de mărturie va merge înainte în anul 1955?
9. Cine sunt „săracii” cărora le dăruiesc cei care se tem de Iehova, şi de ce?
10. Cui dau ei, în realitate, dăruind acestor săraci, şi de ce?
11. Cum se gândeşte Iehova la cel care dăruieşte celor săraci, şi cum dispune El de această poziţie?
12. Ce promisiune îi face Iehova celui care dăruieşte cu dreptate şi cum îşi împlineşte El acum această promisiune?
13. Ce motiv are acest om drept să fie viu şi să fie ocrotit pe pământ?
14,15. (a) Cum dovedeşte acest adevăr existenţa Societăţii până în prezent? (b) Ce doresc să aibă martorii lui Iehova în 1955 şi cum pot avea ei acest lucru?
16. Cum va fi cinstit cornul „omului” care se teme de Iehova, şi cum este el înălţat chiar acum, cu cinste?
17. De ce se întristează cei răi când văd acest lucru?
18. De ce scrâşneşte din dinţi cel rău, şi când şi cum va dispărea el?
19. Ce se va întâmpla cu dorinţa sau pofta celui rău, şi cine va avea fericire chiar în 1955?



- **Ce înseamnă sintagma regăsită în pasajul de la Amos 7:9 « înălţimile lui Isaac » şi oare nu este o contradicţie pentru Biblie să spună că anumiţi împăraţi au dărâmat înălţimile şi mai apoi să spună că aceştia au eşuat să le îndepărteze? – A.M., Turcia**

Sintagma „înălţimile” face referire la locurile înalte sacre ale împărăţiei celor zece seminţii ale lui Israel, a cărei capitală era Samaria, Ieroboam al doilea

Cuprins

fiind atunci împărat în Israel. Cele zece seminţii erau descendenţi ai lui Isaac şi ai lui Iacov sau Israel. De aici putem observa că expresia „înălţimile lui Isaac" este echivalentă cu „sanctuarele lui Israel", menţionată în acelaşi verset (9). Înălţimile lui „Isaac" – (echivalent cu Israel) se referă, prin urmare, la înălţimile sacre pentru închinarea la viţelul de aur de la Bethel şi Dan, care se aflau sub patronajul acestor zece seminţii de descendenţi apostaţi ai lui Isaac, prin Iacov sau Israel. (1 Regi 12:28-33)

Mai este scris şi despre regele Asa din împărăţia lui Iuda: „A îndepărtat altarele dumnezeilor străini şi înălţimile, a sfărmat stâlpii idoleşti şi a tăiat Astarteele, şi a poruncit lui Iuda să îl caute pe Iehova, Dumnezeul părinţilor săi şi să împlinească legea şi poruncile. De asemenea, el a îndepărtat din toate cetăţile lui Iuda înălţimile şi stâlpii închinaţi soarelui. Şi împărăţia a avut parte de pace sub domnia lui." Însă, mai târziu, sunt înregistrate următoarele despre domnia sa: „Dar înălţimile nu au fost îndepărtate din Israel; totuşi, inima lui Asa a fost perfectă toată viaţa lui." Şi despre succesorul lui, Iosofat, putem citi: „Şi inima lui s-a întărit din ce în ce mai mult în căile lui Iehova şi el a îndepărtat din Iuda chiar şi înălţimile şi idolii." Dar mai citim, mai târziu, despre domnia sa: „Numai că înălţimile nu au fost îndepărtate." (2 Cron. 14:3-5; 15:17; 17:6; 20:33, *AS*)

Cum pot fi explicate aceste contradicţii aparente? Pare evident că înălţimile din Iuda erau împărţite în două clase, una dintre ele unde oamenii se închinau dumnezeilor păgâni şi alta acolo unde oamenii I se închinau lui Iehova. Nu putea exista o tolerare a înălţimilor canaaniţilor unde se practicau idolatriile lor: „Să-i alungaţi dinaintea voastră pe toţi locuitorii ţării şi să le distrugeţi toate chipurile de piatră, să le distrugeţi toate chipurile de metal turnat şi să le pustiiţi toate locurile sacre de pe înălţimi." Dar chiar după ce a fost stabilit tabernacolul, şi mai târziu templul, încă mai existau jertfiri în cinstea lui Iehova pe înălţimile acceptate de Acesta, jertfele aduse de Samuel, David şi Ilie, de exemplu. De asemenea, aveau loc şi tipuri de închinare nepotrivită pe înălţimi, care erau duse la îndeplinire în numele lui Iehova, şi din această cauză este posibil ca acestea să fi continuat mai mult timp decât înălţimile dedicate zeilor păgâni. Chiar şi închinarea idolatră a viţelului de la Sinai a fost numită „un festival pentru Iehova". – Num. 33:52; Ex. 32:5, *NW*; 1 Sam. 9:11-19; 1 Cron. 21:26; 1 Regi 18: 30-39.

Aşa că este posibil ca aceşti regi să fi îndepărtat toate înălţimile dedicate zeilor păgâni, dar le-au lăsat pe cele unde era adorat Iehova. Dacă aşa stau lucrurile, atunci lucrarea lor de curăţire nu a fost completă şi desăvârşită, deoarece în general locul potrivit pentru sacrificii aduse lui Iehova era la tabernacol sau la templu, iar atunci când jertfa era adusă în altă parte acest lucru reprezenta un caz special. (Deut. 12:2-14; Ios. 22:29). Însă având cele două clase de înălţimi în minte putem afirma că împăraţii au îndepărtat una dintre ele, dar cealaltă a rămas.

Sau este posibil ca Asa să fi eliminat toate înălţimile de ambele feluri, dar acestea au continuat în secret sau au apărut din nou spre sfârşitul domniei sale, şi au fost prezente astfel încât succesorul său Iosafat să le zdrobească din nou, doar ca acestea să dispară şi mai apoi să apară iarăşi. Fie că privim această explicaţie pe baza celor două clase de înălţimi sau pe baza reapariţiei lor după ce au fost

Cuprins

înlăturate la un moment dat, noi trebuie să recunoaştem o renaştere a înălţimilor, căci dacă acestea nu ar fi apărut după ce Asa le-a distrus, atunci nu ar mai fi existat pentru a fi zdrobite de succesorul acestuia. Ceea ce este sigur este faptul că oamenii erau insistenţi şi stăruitori în a se agăţa de închinarea la demoni şi a se întoarce la ea.

Cuprins